Giới thiệu

Vào những năm 80 của thế kỷ trước, khi đất nước Trung Hoa đang chuyển mình mạnh mẽ trong làn sóng cải cách, có những bí mật cổ xưa vẫn nằm sâu dưới lòng đất, chờ đợi những kẻ đủ can đảm và bản lĩnh đến đánh thức.

Câu chuyện bắt đầu trên chuyến tàu cũ kỹ mang tên "Đông Phương Hồng" khởi hành từ Giang Nam hướng về thủ đô Bắc Kinh.

Trên toa tàu định mệnh ấy, Tần Vũ – một linh hồn đến từ thế kỷ 21 – nhận ra mình đã xuyên không, trọng sinh vào thân xác của một thanh niên đầy nhiệt huyết.

Tuy nhiên, hành trang của hắn không chỉ là tri thức hậu thế mà còn là một "Hệ thống biến cường của Đại lão Mạc Thi" đầy kỳ quái.

Tần Vũ nhanh chóng hội ngộ với hai người anh em chí cốt: Hồ Bát Nhất (Lão Hồ) – một cựu binh dày dạn kinh nghiệm và Vương Khải Tuyền (Bàn Tử) – gã béo trượng nghĩa nhưng tham tài.

Với sự trợ giúp của hệ thống, Tần Vũ chỉ trong một đêm đã lĩnh hội toàn bộ "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", bộ kỳ thư phong thủy vốn là báu vật tổ truyền của nhà họ Hồ.

Từ đây, bộ ba "Sắt vụn" chính thức bước chân vào con đường mạc kim (đổ đấu), nơi lằn ranh giữa sự sống và cái chết mỏng manh như sợi tóc.

Khởi đầu cho chuỗi hành trình nghẹt thở là chuyến đi về vùng rừng núi Ngưu Tân Sơn.

Tại đây, trong quá trình tìm kiếm mộ cổ của một vị tướng quân thời Kim, Tần Vũ đã bộc lộ bản lĩnh kinh người khi một mình đối đầu

với đàn sói dữ để cứu Anh Tử – cô gái thợ săn của bản làng.

Khi tiến vào mộ đạo, họ phải đối mặt với những cơ quan chết chóc như "Vạn Tiệm Xuyên Tâm" hay loại hỏa du cực độc của Tây Vực.

Tại đây, Tần Vũ lần đầu tiên thực hiện kỹ năng "Mạc thi" (chạm xác) thần sầu, nhận được phần thưởng là môn thần công "Kim Chung Thiết Bố Sam" và "Tử Kim Tỏa Tử Nội Giáp".

Sức mạnh này giúp hắn tay không đánh bại xác ướp hồng mao (Hồng Mao Quái) hung hãn, mở ra cánh cửa dẫn đến Yếu tắc quân sự Quan Đông của quân Nhật năm xưa.

Sự kiện tại Ngưu Tân Sơn chỉ là màn dạo đầu.

Sau khi trở về Bắc Kinh và kết giao với Đại Kim Nha – một kẻ sành sỏi trong giới đồ cổ, nhóm của Tần Vũ đã lọt vào mắt xanh của Shirley Dương và Giáo sư Trần.

Một đoàn khảo cổ chính thức được thành lập để tiến sâu vào sa mạc Taklamakan, tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt huyền thoại vốn đã bị cát bụi vùi lấp hơn hai nghìn năm.

Hành trình chinh phục "Biển Chết" đầy rẫy những hiểm nguy siêu nhiên.

Từ những loài sinh vật cổ đại như Bá Vương Kỳ Nhông ở hầm băng Côn Luân, đến loài xà độc quỷ dị trong hang đá hắc ám, hay đàn kiến hành quân sa mạc khổng lồ có thể ăn tươi nuốt sống một con lạc đà chỉ trong chớp mắt.

Tuy nhiên, bằng đôi mắt "Hư Vọng Chi Đồng" có khả năng nhìn thấu vạn vật và khả năng tiên tri dự đoán, Tần Vũ không chỉ hóa giải các đại cục hung sát mà còn âm thầm thu thập những báu vật vô giá.

Hắn lần lượt chiếm được "Quỷ Ấn" để điều khiển loài hoa ma

quỷ Thi Hương Ma Dụ, hấp thụ huyết mạch hoàng tộc Ma Quốc để sở hữu hình xăm "Cửu Anh" hộ thể, và thậm chí chưởng khống được cả không gian hư số của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Câu chuyện không chỉ dừng lại ở việc truy tìm cổ mộ.

Tần Vũ dần nhận ra thế giới này phức tạp hơn hắn tưởng.

Những manh mối về "Chiến Quốc Bạch Thư" ở Trường Sa, sự xuất hiện của những kẻ lạ mặt mang theo dấu vết của giới đổ đấu phương Nam đã ám chỉ rằng hắn đang đứng trước những bí mật vĩ đại của "Lão Cửu Môn".

Sau khi rời khỏi Tinh Tuyệt cổ thành với những lời tiên tri bí ẩn của tộc Trát Cách Lạp Mã, Tần Vũ cùng Lão Hồ và Bàn Tử tiếp tục dấn thân vào một cuộc phiêu lưu mới tại núi Mông Sơn để khám phá mộ của Lỗ Thương Vương.

Tại đây, họ đối mặt với "Thất Tinh Nghi Quan" – một mê trận quan tài chứa đầy cạm bẫy hủ ngọc và kịch độc.

Tần Vũ một lần nữa sử dụng bản lĩnh phi phàm để phá giải cơ quan, thu được thanh bảo kiếm "Ngư Tràng" huyền thoại và khám phá ra bí mật về chiếc "Quỷ Tỷ" có thể điều động âm binh.

Những cuộc đấu trí với các thế lực ngầm, những màn nhục bác với cương thi nghìn năm, và sự trưởng thành không ngừng của Tần Vũ thông qua hệ thống "Mạc thi" đã tạo nên một thiên sử thi đầy lôi cuốn về nghề đổ đấu.

Liệu Tần Vũ có thể giải mã được toàn bộ bí mật về Ma Quốc và lời nguyền nhãn cầu?

Liệu hắn có thể dẫn dắt những người anh em của mình thoát khỏi những vòng xoáy âm mưu của các gia tộc đổ đấu cổ xưa?

Cuộc hành trình chỉ mới thực sự bắt đầu khi những cánh cửa mộ

cổ đen tối nhất vẫn còn đang khép chặt phía trước.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 1

《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 — Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, Thần, Phật, Ma, Súc, Nhiếp, Trấn, Độn, Vật, Hóa, Âm, Dương, Không — mười sáu chữ này là căn bản của 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, tuy chỉ có mười sáu chữ nhưng trong đó bao hàm vạn biến hóa. 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 chủ yếu ghi chép về âm dương phong thủy học, có thể nói là vô sở bất bao, vô sở bất hữu.

Nó không chỉ có thuật phong thủy và thuật âm dương mà còn bao gồm rất nhiều miêu tả về hình chế, kết cấu, bố cục của các cổ mộ từ các triều đại, cũng như các loại khó khăn, hiểm nguy mà Mạc Kim Giáo Úy đã gặp phải khi Đảo Đấu. **Bí thuật - Thiên** Bí thuật này giảng về các sự vật trên trời, quy luật vận hành của nhật nguyệt tinh thần, cũng là Thiên Tinh Phong Thủy.

Đất chia cát hung, sao có thiện ác.

Khi xem phong thủy để tìm long mạch, cần phải quan sát thiên tinh trên cao, thẩm định địa mạch dưới thấp.

Khi thiên tinh và địa mạch kết hợp tương hỗ, long mạch sẽ dần trở nên rõ ràng. **Bí thuật - Địa** Địa tức là đầu xu hướng của địa mạch, cũng là long mạch thông thường.

Nó nghiên cứu mọi thứ từ núi non, sông ngòi, suối khe.

Đại đạo long hành tự có chân khí, tinh phong lỗi lạc long thân.

Thông qua việc giải đọc hướng đi và hình thế của sông núi trên mặt đất, phán đoán long mạch đi về đâu, ẩn hiện ra sao, và quan sát "long, sa, huyệt, thủy" (rồng, cát, huyệt, nước). **Bí thuật - Nhân** Còn gọi là thuật "Bát Trạch Minh Kính", chủ yếu giảng về âm trạch

và dương trạch.

Âm trạch là mộ địa, chuẩn bị cho người đã khuất; dương trạch là nơi ở của người sống.

Việc lựa chọn âm trạch và dương trạch đều có lý luận phong thủy cực sâu.

Âm trạch chọn tốt, phúc trạch hậu nhân, che chở tử tôn.

Dương trạch xây kém, nhẹ thì không thể an thân lập mệnh, nặng thì ảnh hưởng đến vận mệnh cuộc đời. **Bí thuật - Quỷ** Quỷ là những câu chuyện về quỷ quái, chủ yếu giải thích tình huống của chủ cổ mộ.

Ví dụ như cách đặt thi thể và quan quách, vị trí của người tuẫn táng và vật phẩm bồi táng, đèn trường minh (đèn sáng mãi), nến trường sinh, v.v.

Phàm những gì trong mộ có liên quan trực tiếp đến người chết, đa phần đều nằm trong quyển này. **Bí thuật - Thần** Thần giảng về tiên nhân.

Từ xưa đến nay, việc thi giải thành tiên được ghi chép nhiều trong phong thủy.

Hình thế và khí tức có mối liên hệ mật thiết.

Làm thế nào để thi giải vũ hóa tại huyệt thần tiên là nội dung chính của chương này.

Tuy nhiên, thần tiên khó tìm, vũ hóa khó thành, "ngủ trong huyệt thần tiên để thi giải vũ hóa" chỉ là một bộ lý luận hư vô không thực tế. **Bí thuật - Phật** Phật ở đây không phải là kinh kệ, luật lệ của Phật gia, mà là Thiền Tông Phong Thủy.

Thuật phong thủy thuộc về Đạo gia một mạch, nhưng các tôn giáo

khác cũng có lý luận phong thủy riêng.

Chương này nhằm mục đích lấy sở trường của nhà khác để bù đắp sở đoản của mình, làm phong phú thêm lý luận phong thủy, cũng như dự phòng cho những lúc khó xử lý. **Bí thuật - Ma** Chương "Ma" chuyên giảng về những điềm hung ác trong phong thủy, chủ yếu là ác triệu của địa mạch và thiên tinh, khiến người ta tránh xa địa kiếp và thiên họa.

Giống như những cục khốn long, tám mặt núi bao quanh, không có gió không có nước, cỏ cây không mọc, gần như là tử địa, cần phải tránh xa.

Chương 2

Lại còn phải cẩn phòng nơi Huyền Vũ Cự Thi Chi Địa, nếu chôn cất ở đây, hậu đời sẽ có nam đạo nữ xướng, con cháu tuyệt tự.

Vì vậy, cũng phải nhận biết những ác địa này để tránh xa. **Bí thuật - Súc** Chương này chủ yếu nói về các hình dạng động vật (súc hình) được hình thành bởi phong thủy, với những ý nghĩa vô cùng khác biệt tùy theo hình dạng.

Chẳng hạn, có núi hình con trâu, thì sẽ có Ngọa Ngưu (trâu nằm), Miên Ngưu (trâu ngủ), Canh Ngưu (trâu cày), Đồ Ngưu (trâu bị giết), Vọng Nguyệt Ngưu (trâu nhìn trăng).

Tư thái và hình thế khác nhau, cát hung cũng khác nhau.

Thánh nhân có nói, loài cầm thú không thể kết giao.

Do đó, nhận biết cát hung của súc hình để xu lợi tị hại là yếu điểm của chương này. **Bí thuật - Nhiếp** Nhiếp là "Quan Bàn Biện Cục Chi Thuật", nội dung tinh yếu của Phân Kim Định Huyệt.

Nó không cần la bàn chỉ dẫn và kim châm phối hợp, mà có thể xác định chính xác và không sai sót long, sa, huyệt, thủy, hướng trong phong thủy.

Đây là thủ đoạn quan trọng để cao thủ tìm kiếm vị trí cổ mộ. **Bí thuật - Trấn** Quyển "Trấn" chủ yếu ghi chép cách trấn sát, tránh sát.

Trong đạo phong thủy, kỵ nhất là hình "sát".

Nhưng trong chương "Trấn", cổ tịch giảng nhiều nhất lại là "tránh" chứ không phải "trấn".

Đúng như câu nói, đánh không được thì trốn được.

Vì nơi này sát khí tràn ngập, vậy thì tránh đi.

Nếu cố gắng trấn sát mà đạo hạnh không đủ, trái lại sẽ chịu khổ phản phệ. **Bí thuật - Độn** Độn, giảng về thuật Ngũ Hành.

Hiểu được sự sinh khắc biến hóa của Ngũ Hành mới có thể phá giải hiệu quả các cơ quan, mai phục, khiến bố cục cơ quan trong cổ mộ như không tồn tại, như đi trên đất bằng.

Đồng thời có thể thông qua phong thổ mặt đất và cấu trúc Minh Lâu để suy ra vị trí và các chi tiết như địa cung, luân khuếch của cổ mộ, chuẩn bị sẵn sàng trong lòng. **Bí thuật - Vật** Vật, còn gọi là yêu, chỉ một số tinh quái kỳ vật, chịu ảnh hưởng của phong thủy, có thể phát sinh dị biến, tức là không hợp lẽ thường, hung hiểm dị thường.

Như câu nói, xưa có 'thiên khí địa vận' và 'thiên vận địa khí'.

Địa vận có dịch chuyển, thiên khí theo đó; thiên vận có xoay chuyển, địa khí ứng theo.

Môi trường tự nhiên biến hóa thường dẫn đến sự thay đổi hình thế phong thủy, khiến tinh quái dị biến, không bình thường như yêu. **Bí thuật - Hóa** Hóa là biến hóa, giảng về việc thay đổi phong thủy, biến nơi hiểm nghèo thành bảo địa phong thủy.

Nhỏ thì cải đổi cửa ngõ, lớn thì thay đổi cục diện.

Nhưng phương pháp này khó cải đổi mà dễ phá vỡ, là điều cấm kỵ của các phong thủy sư.

Giữa vũ trụ có mối liên hệ lớn, núi sông có chân tính tình, khí vận của chúng há có thể vọng tự cải động? **Bí thuật - Âm** Cái thấy được là dương, cái không thấy được là âm.

Đây không phải âm dương của âm dương thuật, mà từ góc độ phong thủy, nó là "hình thế".

Âm chỉ xu thế không nhìn thấy được, khí và vận ẩn chứa bên trong.

Tuy không nhìn thấy được, nhưng khí thế và tinh thần của nó lại không thể bỏ qua. **Bí thuật - Dương** Cái thấy được là dương, cái thấy được?

Địa hình một ngọn núi, một con sông, cũng như các loại khí và vận thể hiện ra, đều là những gì trực tiếp dùng mắt thịt mà thấy được.

Những hình thế đó là dương. **Bí thuật - Không** Đại tượng vô hình, đại âm hi thanh.

Cảnh giới cao nhất của phong thủy bí thuật, cửu cửu quy nhất, tức là Không.

Dần dần tiến tới nghiên cứu cuối cùng, đại đạo đã được chứng ngộ.

"Trong tạo hóa, thiên nhân hợp nhất." Vô tức hữu, hữu tức vô, đúng như câu nói chân cũng là giả khi giả cũng là chân, vô là nơi hữu tồn tại, hữu là nơi vô tồn tại. 《Thiên Tinh Phong Thủy Thuật》 Cái gọi là Thiên Tinh Phong Thủy thuật, nằm ở sự phân quái của Hoàng Thạch Công.

Sau này, nó được truyền lại qua 《Nhập Địa Nhãn》 do Thiên Tinh Phong Thủy đại sư Tĩnh Đạo Hòa Thượng thác Trưởng lão đời Tống ghi chép.

Thiên Tinh Phong Thủy thuật lấy Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn Khúc, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Phá Quân, cùng với Tả Phụ Hữu Bật làm Cửu Tinh.

Tả Hữu hợp nhất, đắc Phụ Bật để nhập Bát Quái.

Sau đó, vận dụng Địa Chi hợp cục, quy về Bát Quái.

Bát Quái nạp giáp để thống nhất Bát Can.

Vận dụng lý lẽ âm dương tương đãng của Bát Quái để suy đoán cát hung của tinh thần, định Càn Khôn. ...Tử Quý Tịnh Giáp Thân, Tham Lang nhất lộ hành; Nhâm Mão Ất Vị Khôn, Ngũ vị vi Cự Môn.

Càn Hợi Thần Tốn Tị, Liên Tuất Vũ Khúc danh; Dậu Tân Sửu Cấn Bính, Thiên Tinh Phá Quân.

Thiên Tinh Phong Thủy dựa theo học thuật phong thủy lý khí của Thất Chính Bắc Đẩu, thông qua Bắc Đẩu Thất Tinh và Nhị Thập Bát Tinh Túc để phán đoán vận thế cát hung.

Lý luận trong đó hơi phức tạp, đặc biệt tôi đã tìm một số tài liệu để mọi người tham khảo.

Thôi Quan đệ nhất Thiên Hoàng Long, Bác Long hoán nhập Thiên Thị Đông, Dương Toàn Thiếu Vi Tả Quan Cục, Liêm Trinh Tổ Phong trùng trùng.

Hữu Quan Liêm Trinh hàng xu Đoài, biến hoán Thái Ất Đông Nam hùng, Tứ Thần Bát Tướng ứng vị, Tam Hỏa Tịnh Tú Tam Dương trùng.

Tam Dương Dương triều nhập Canh Chấn, Thực Ấp khai phủ ứng Tam Công, Canh xuất Tiên Ông dữ Phật Tử, Bồng Lai chân cảnh siêu phàm phong.

Thiên Xu tổ hàng Đoài Tốn, biến Cấn tác huyệt Quan vị đồng, Thiếu Vi tổ hàng xu Tốn, diệc chủ phú quý vĩnh hưng long.

Lục Tú biến xuất Tử Vi Cục, Sa Thủy ứng vị Quan vô cùng, Lục Tú hành độ gian Chấn Canh, Tam Cát thụ huyệt Văn Võ sùng.

Dương Hành tổ hàng Tam Cát, Chấn Canh thụ huyệt Vũ ứng đồng, Hợi sơn nhất trượng năng trí phú, Tốn thủy nhất chước năng cứu bần.

Tân Sơn thập trượng phú tương thân, nan dưỡng phòng dị tính nhân, Chấn Cấn Sa Thủy tú triều vị, trì tiết biên cương thống tốt nhân.

Thiếu Vi chuyển Tốn Thiếu Vi, nhân tài xương sí Quan chức ti, Thái Ất Thiếu Vi phục Thái Ất, diệc chủ văn quan trì thái bút.

Điều điều Tây Đoài nhập Thiên Hoàng, thanh quý hàn uyển khoa văn chương, Thiên Hoàng điều điều nhập Tây Đoài, diệc chủ thanh quý hàn thủy sương.

Điều điều Thiên Hoàng bác nhập Cấn, phú quý ngư mỹ chi lan phòng, Thiên Hoàng Thiên Thị Long đệ nhất, Tốn Tân Đoài Đinh Quan khả tất.

Tối hỷ Liêm Trinh tác Tổ Tông, Liêm Trinh tác chủ vi quan tật, Âm Xu Nam Cực cập Thiên Hán, hành long thụ huyệt tối vinh cát.

Thiên Bình Tốn Bính đồng uy dĩ, chỉ chủ ưu du phú y thực, Quỷ Ngưu nhị khí tai hại manh, bái lễ Thần Phật sùng hương đăng.

Chương 3

Nhị Sát độc hành khởi vi cát, nghi dữ Đinh Cấn tương kiêm hành, Đinh Cấn hành long cục độ cát, nam nữ đa trị gia phong doanh.

Dương Quyền nhuyễn phục phong yêu, Âm Quyền Sa Thủy tương nghênh, Thiết kỵ Hợi Tuất chiếu huyệt, cổ bồn phản phúc tai tương nhưng.

Âm Quyền Khảm Quý quý tinh tuấn, cương thế lỗi lạc như lưu tinh, Dương Quyền Sa Thủy tú triều huyệt, long hổ bão vệ công hậu sinh.

Dương Quyền Âm Quang Sa Thủy tú, Âm Dương Sa củng Quan Ban vinh, Dương Quang Dao Quang Âm Quyền vị, hành long lại hoãn sinh tuyền hoằng.

Dương Quang đơn hành canh cao tủng, dựng sinh lục chỉ vô sai nghi, Âm Lập hành long kiêm Quỷ khí, thiếu vong cô quả kiêm ni tăng.

Dương Cơ đơn tối hung ác, tuyệt tự vô chủ phần kinh trăn, Khôi Cương hành long bất kham huyệt, thiếu vong ác nghịch thường tranh cạnh.

Sơn kỳ Thủy tú huyệt chu mật, tạm khả trí phú tùy linh đình, Âm Cơ Thiên Quyền nhược thụ huyệt, cố tật phong bả nhân sinh manh.

Dần Giáp hành long huyệt kỳ xảo, cận khả nhất phát nhân ôn bão, Dương Long lại hoãn bất tu tài, hình cô huyệt lộ sinh hung tai.

Long hành phục như vạn mã, Dương Cục chu hoàn yếu kỳ thôi, Thế nhân chỉ ái long uy dĩ, bất minh khúc chiết kiêm thuần ly.

Thiên Hoàng hành long mạc khúc chiết, cơ quyền khí tạp phi qui kỳ, Thiên Thị uy dĩ thất chính khí, Thiên Uyển Thiên Ngô vi thâm tỳ.

Dương Toàn thiết kỵ gian huyệt khí, Đoài Canh ủy khúc hàm lợi nghi, Âm Toàn diệc kỵ gian lâu khí, thừa khí thận vật sai hào ly.

Long biện trung trừu tả hữu lạc, cát hung quan chức định vinh tước, Tả Lạc Càn Hợi như song hành, Càn đa Hợi thiếu na kham tác.

Hữu Lạc Càn Hợi như đồng hành, Hợi đa Càn thiếu kham tài độ, Trung Trừu Càn Hợi như bình phân, khả tác hành long huyệt hưu giám.

Nhâm Hợi song hành tường Tả Lạc, Hợi đa Nhâm thiếu Quan vinh tước, Song Hành Hữu Lạc long bất miên, Nhâm đa Hợi thiếu gia tiêu tác.

Trung Trừu Nhâm Hợi như bình phân, chuyển hoán chân kỳ mạc sai thác, Đan Hành Trung Trừu tước lộc mi, Tả Lạc Càn Đỉnh chân long khuy.

Hữu Trừu Nhâm Đỉnh vi Tứ Phụ, long hành Quan vượng hà tu nghi, Cấn Đỉnh Trung Trừu vi đệ nhất, tối hỷ trực long hiềm uy dĩ.

Tả Lạc Sửu Đỉnh vi bán cát, Hữu Trừu Dần Đỉnh sinh phong di, Sửu Cấn đối đỉnh bình phân xuất, hiển dị diệc chủ sinh quang huy.

Sửu Cấn song hành tòng Tả Lạc, Sửu đa Cấn thiếu sinh tai nguy, Sửu Cấn song hành tòng Hữu Lạc, Cấn đa Sửu thiếu vinh tôn chi.

Dần Cấn Trung Trừu bất nghi huyệt, Tả Lạc Cấn Đỉnh kham phù trì, Dần Cấn Hữu Lạc khởi vi cát, chỉ tinh tác chủ sinh tai phi.

Chấn Sơn Trung Lạc tối vi cát, nhược vô Giáp Ất nghi thâm thôi, Chấn Giáp song hành phạm phong tật, Chấn Ất ti chuế minh linh nhi.

Ly Bính song hành thiết tu kỵ, Thiên Hàng hồi lộc tai vựng phi, Thần Tốn song hành phi tinh mỹ, Tả Lạc Thần Đỉnh kham ta hu.

Tân Tuất song hành bản phi cát, Tả Lạc Tân Đỉnh đa tư cơ, Đinh

Sơn chính lạc thủy vi cát, Ngọ Mùi khí tạp gia lăng di.

Đỉnh Hành Mạch định Thiên Chính, cung phỏng thử tu vô vi, Suy bệnh tuyệt hương vi phúc bạc, Tử mộ hỗn tạp gia lưu ly.

Quan Quan Sinh Vượng Thai Dưỡng vị, bất tu canh luận âm dương bỉ, Tứ Long bác hoán vi thượng cát, Quái biến nhị tam giả vi bố.

Nhất Quái độc hành vi chuyên nhất, chính long lạc mạch vô lâu trì, Lâu trì thiểm trắc vi ngụy lạc, diệc tu tạo hóa vô tham sai.

Chân Long Ngụy Lạc vi biến cục, long chủng huyệt đích nan thôi di, Sa Tú Thủy Triều vi cát trợ, bác long hợp hướng đăng vân cù.

Ngụy Hành Chân Lạc tuy tốc phát, đãn khủng hoán cốt hữu hưng suy, Tường Quan Sa Thủy định phẩm trật, Thu Phóng thừa khí vi chân cơ.

Thổ Khuê trắc vị vật thảo thảo, tâm ý tin tức vô hôn khi, Long Huyệt Sa Thủy chí tâm yếu, vi quân bị phú thôi quan thi. (Lưu ý: Chỉ mang tính chất tham khảo tài liệu, không dùng để vẽ đồ thị.) *** Cuối thu năm 1980, một chuyến tàu hỏa kiểu cũ mang tên 'Đông Phương Hồng' đang chạy từ một thành phố ở Giang Nam về thủ đô của Tổ quốc.

Suốt dọc đường, tàu hỏa gầm rú, vượt qua từng thành phố… Lúc này, tại khu hút thuốc của toa số 19, Tần Vũ hít một hơi thật sâu điếu thuốc lá 'Vạn Bảo Lộ Bài' trên tay, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ mà cảm khái.

Tần Vũ đã xuyên không trọng sinh.

Tuy có chút không dám tin, nhưng sau khi xác nhận, anh quả thực đã từ thế giới những năm 2010 của thế kỷ 21 xuyên về thế giới những năm 1980 của thế kỷ 20.

Cùng lúc đó, anh còn thức tỉnh một hệ thống kỳ lạ mang tên ‘Mạc Thi Đại Lão’ hệ thống trở nên mạnh mẽ.

Thực ra, Mạc Thi (sờ xác) Mạc Thi (mẹ kiếp), mẹ kiếp, nhất định phải đi ‘mạc’ ở những nơi như ‘đấu lý’ (trong mộ), phải ‘mạc’ những thứ lớn mới có thưởng.

Khi đó, Tần Vũ lại rít một hơi thật mạnh điếu thuốc lá trên tay, khiến khói thuốc cuộn vòng vòng.

Lúc này, Lão Hồ từ trong khoang tàu bước ra, nhìn Tần Vũ đang hút thuốc trước mặt, liền đi tới.

“Ông Tần, nói thật đi, không hối hận chứ?” Thực ra, Lão Hồ cũng không ngờ, Tần Vũ lại vì câu nói ‘Tôi muốn gia đình huynh đệ mình được tốt hơn’ mà từ bỏ công việc do quân đội sắp xếp, theo mình lên phía Bắc, tìm Bàn Tử.

Nếu nghe theo sắp xếp của quân đội, Lão Hồ biết tiền đồ của Tần Vũ còn tốt hơn mình rất nhiều, không phải tốt hơn một chút đâu.

Vì vậy, Lão Hồ không hiểu.

Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ cười cười: “Hối hận?

Ông có biết không, trong từ điển của tôi đây, không có hai chữ ‘hối hận’.” Nói xong, Tần Vũ rút một điếu thuốc đưa cho Lão Hồ, châm lửa.

“Ừm, thuốc lá cũng không tệ, còn tốt hơn thuốc lá cuốn của tôi một chút.

Thôi được, cũng tạm hút được.” “Hừ, không hiểu rồi.

Lão Hồ, thuốc của tôi là hàng nhập khẩu đấy, cái loại thuốc lá cuốn kia làm sao mà so với tôi được.” Tần Vũ cười cười, “Sau này mà ra ngoài, đừng có nhận tôi là ông Tần này nhé, tôi thấy mất mặt.” Tần

Vũ cố ý trêu chọc.

“Biến đi, sợ tôi làm ông mất mặt à.

Nói lung tung, lão Hồ tôi đây cũng là nhân vật có máu mặt đấy nhé, cái bộ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 này, thiên hạ độc nhất vô nhị chỉ có mình tôi, ông có tin không?” “Chắc chắn chứ?” Tần Vũ nhìn Lão Hồ, cười có vẻ khó lường, khiến Lão Hồ có chút rợn người.

“Biến đi!

Mẹ kiếp chứ!” Sau đó, Lão Hồ vội vàng nói: “Mẹ kiếp, thật không biết đầu óc ông mọc kiểu gì, chỉ sau một đêm mà học thuộc hết bộ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 gia truyền của tôi.” “Đúng là quái tài!” Lão Hồ cũng không ngờ, chỉ cần ông cho lão Tần xem một lượt, lão Tần đã ghi nhớ rõ ràng, không sót một chữ nào.

Mười sáu chữ Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, lần lượt là ‘Thiên, Nhân, Địa, Quỷ, Thần, Phật, Ma, Súc, Trấn, Nhiếp, Độn, Vật, Âm, Dương, Hóa, Không’… tổng cộng mười sáu chữ chân ngôn quyết khiếu.

Chúng chủ yếu ghi chép về âm dương phong thủy học, nội dung vô sở bất bao, không chỉ có thuật phong thủy và thuật âm dương, mà còn được các cao thủ Mạc Kim Giáo Úy thời cổ đại biên soạn.

Vì vậy, bên trong bao gồm rất nhiều miêu tả về hình chế, kết cấu, bố cục của các cổ mộ từ các triều đại, cũng như tất cả các loại khó khăn hiểm nguy mà những Mạc Kim Giáo Úy đó đã gặp phải khi Đảo Đấu.

Thực ra, Tần Vũ có thể học được 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 gia truyền của mình, Lão Hồ cũng không hề bận tâm.

Có lẽ, Tần Vũ còn thích hợp hơn mình chăng, Lão Hồ nghĩ.

“Kính thưa quý khách, tàu hỏa sắp đến ga.

Ga phía trước là ga ‘Thủ đô’, xin quý khách xuống tàu tại ga ‘Thủ đô’ chuẩn bị hành lý và xuống tàu từ hai phía.” “Kính thưa quý khách, tàu hỏa sắp đến ga.

Ga phía trước là ga ‘Thủ đô’, xin quý khách xuống tàu tại ga ‘Thủ đô’ chuẩn bị hành lý và xuống tàu từ hai phía.” “Kính thưa quý khách, tàu hỏa sắp đến ga.…” “Hừ, đến ga rồi à?” Tiếng phát thanh trên tàu liên tục nhắc nhở, Lão Hồ cũng vứt đầu thuốc đang cầm vào gạt tàn.

“Đi thôi đi thôi, tôi sắp xuống tàu rồi.” “Thật đấy, cũng không biết Bàn Tử thế nào rồi.” Tuy Lão Hồ đã gọi điện thoại cho Bàn Tử, và Bàn Tử rất hoan nghênh hai người Lão Hồ và Tần Vũ.

Nhưng Lão Hồ cảm thấy, Bàn Tử có vẻ không được tốt.

Nhìn Lão Hồ, Tần Vũ lúc này cũng biết Lão Hồ đang có tâm sự.

“Ông yên tâm đi, anh em chúng ta tụ họp lại, nhất định sẽ làm nên chuyện lớn, tin tôi đi.” Tần Vũ khoác vai Lão Hồ nói.

“Ừm, từ nhỏ lớn lên, ông cũng nhiều mưu mẹo.” “Thông minh hơn tôi và Bàn Tử nhiều.” Lúc này, nhìn Tần Vũ tự tin như thế, trong lòng Lão Hồ cũng an tâm hơn rất nhiều.

Chương 4

Có lẽ, cũng đúng như lão Tần nói, ba người, nhất định sẽ làm nên một sự nghiệp lớn… Thủ đô ga xe lửa, người người tấp nập… "Xin lỗi, cho tôi qua." Chỉ thấy, Bàn Tử uốn éo cái thân hình béo tròn của mình, liên tục len lỏi trong đám đông, đang tìm kiếm bóng dáng của Tần Vũ và Lão Hồ.

"Hừ, lạ thật đấy, xe đã dừng rồi mà hai người họ vẫn chưa xuống sao?" Vừa nói, Bàn Tử liền áp sát vào cửa sổ toa xe, từng toa từng toa một mà nhìn vào bên trong… Ở một đầu khác, Tần Vũ và Lão Hồ vừa xuống xe, liền nhìn thấy người đang áp sát cửa sổ toa xe ở đằng xa.

"Ông Tần, nhìn kìa, thằng kia không phải Bàn Tử sao?" Theo hướng Lão Hồ chỉ, Tần Vũ phát hiện, thằng Bàn Tử kia đang áp sát cửa kính toa tàu, cố sức nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy, Bàn Tử thỉnh thoảng lại cúi đầu lẩm bẩm tự nói một mình.

"Lão Hồ, xem ra, thằng Bàn Tử này hình như gầy đi nhiều rồi." "Tôi đoán là mấy năm nay nó cũng không ít chịu khổ đâu." "Cũng có thể, đi thôi, tôi đi xem sao." Vừa nói, Tần Vũ và Lão Hồ liền tăng nhanh bước chân.

Chẳng mấy chốc, hai người một trước một sau, đã đến trước mặt Bàn Tử.

"Hello!" "Good morning!" "Mấy người này?" Lúc này, Bàn Tử nhìn Tần Vũ và Lão Hồ đang đeo kính đen, nhất thời lại không nhận ra.

Khi đó, Lão Hồ đột nhiên hô lớn một tiếng: "Thiên Vương Cái Địa Hổ!" Thiên Vương Cái Địa Hổ?

Đột nhiên, Bàn Tử cảm thấy, từ này có chút quen thuộc, thế là, cũng thuận miệng đáp lại: “Bảo tháp trấn hà yêu!” “Bàn Tử, mặt đỏ rồi hả?

Vội vã vì không tìm được vợ à.” “Lại còn trắng ra nữa?” “Hừ, đừng nhắc nữa, vừa rồi suýt bị một con hổ cái hù chết.” Bàn Tử đáp lời.

Tần Vũ cũng không ngờ, ám hiệu giữa họ, tuy đã lâu không gặp, nhưng Bàn Tử vẫn đáp đúng.

“A a, được đấy chứ!

Bàn Tử, làm ăn cũng khá đấy nhỉ.” Sau khi thấy Tần Vũ và Lão Hồ tháo kính ra, Bàn Tử càng thêm kích động không thôi.

“Lão Tần!” “Lão Hồ!” Trong khoảnh khắc, chỉ thấy mấy người lập tức ôm chầm lấy nhau, sau đó, Lão Hồ mở miệng nói: “Ha ha, thằng Bàn Tử này, không sao chứ, tôi đã trở lại rồi!” “Ừm, trở lại tốt!

Trở lại tốt!” Lúc này, Bàn Tử kích động đến muốn khóc, thứ tình cảm đó, không phải là giả.

“Tôi, lão Tần, lão Hồ, hơn mười năm rồi, anh em ta cuối cùng cũng hội ngộ!” “Đi, lên xe tôi, tôi mời đi quán nhậu!

Đi ăn xiên dê!” Bàn Tử hào khí ngút trời nói.

“Có xe à?” Lão Hồ giật mình, lập tức lại nói: “Thằng Bàn Tử, mẹ kiếp, mày mua xe rồi à?” “Ừ, mới mua, mới lắm.

Hắc!” “Lão Tần, đi thôi, tôi đi xem thử!” Lão Hồ nói, có vẻ hơi sốt ruột.

Xem ra, Bàn Tử sống cũng tốt đấy chứ.

Chẳng mấy chốc, dưới sự dẫn dắt của Bàn Tử, chỉ thấy một chiếc xe ba bánh xuất hiện trước mắt mọi người.

“Thằng Bàn Tử, xe của mày hả?” “À!” “Mẹ kiếp, thằng Bàn Tử chết tiệt, tao thấy mày nói hùng hồn như thế, tao cứ tưởng mày phát tài lớn, mua cả ô tô con rồi chứ.” “Lão Hồ, đâu thể trách tôi được, ông có hỏi tôi mua xe gì đâu, trách tôi sao được.” “Lão Tần, tôi không có vấn đề gì chứ?” “Ừm, không vấn đề.” Lúc này, đối với hai người Lão Hồ và Bàn Tử, hễ cứ gặp mặt là lại cãi cọ một lúc.

Tần Vũ cũng đã quen rồi.

Một lát sau lại hòa thôi.

Thằng Bàn Tử cũng không khách khí, nói với Lão Hồ: “Được rồi, ông bớt nói nhảm đi, lên xe với tôi, đi!

Đi ăn xiên dê!” Tần Vũ và Lão Hồ cũng không kén chọn, lần lượt ngồi vào thùng xe ba bánh phía sau, hát hò.

Khi đó, Lão Hồ nói: “Thằng Bàn Tử, trong điện thoại, mày cứ úp úp mở mở, có chuyện gì?

Ai ức hiếp mày à?” “Hôm nay, tranh thủ tôi với ông Tần đây, nói rõ cho tôi nghe, anh em mình sẽ đòi lại công bằng cho mày.” Lão Hồ nói thế, Tần Vũ liền biết.

Là Tần Vũ có tất cả ký ức của đời sau, Tần Vũ biết chuyện này, chắc chắn có liên quan đến Đại Kim Nha.

Nghe Lão Hồ nói, Bàn Tử thở dài một tiếng.

“Ai ~, đừng nhắc nữa, mấy hôm trước xe tôi không phải bị giữ lại sao, cần tiền để chuộc xe.” “Kết quả, cái thằng Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên tìm đến, muốn mua miếng ngọc trên người tôi, ra giá ba trăm đồng.” “Thằng cha đó bảo tôi, đó là giá cao nhất.” “Lại còn cò kè với tôi mấy ngày trời.” “Khiến tôi mềm lòng.” “Tôi nghĩ, nếu không phải tôi đang cần tiền gấp, tôi thật sự không bán đâu.” “Kết quả, đợi tôi bán ngọc cho Đại Kim Nha xong, tôi hỏi thăm thì biết, cái thằng cha đó

quay đầu muốn bán ra giá ba ngàn, tôi nuốt trôi cục tức này sao được chứ.” “Tôi cảm thấy, cái thằng cha Đại Kim Nha đó, rõ ràng là lừa tôi!

Lừa miếng ngọc của tôi đi rồi.” Bàn Tử nói càng lúc càng tức giận!

Tức đến run người!

Tần Vũ biết, miếng ngọc trên người Bàn Tử, đó chính là chìa khóa để mở Tinh Tuyệt Vương Thành ở Tây Vực, không thể thiếu được.

Khi đó, Tần Vũ mở miệng, nhìn Lão Hồ, nói: “Lão Hồ, trong giới đồ cổ, tuy có nguyên tắc ‘thuận mua vừa bán, đã giao thì không đổi’, nhưng chuyện thằng Bàn Tử bị lừa, tôi không thể dễ dàng bỏ qua được.” “Nói thì nói thế, nhưng tôi đi đâu mà tìm Đại Kim Nha chứ?” “Bàn Tử không phải đã tìm mấy ngày rồi sao, cũng có thấy Đại Kim Nha xuất hiện đâu.” Lão Hồ nói, cảm thấy chuyện này, cần phải suy tính kỹ, cố gắng một lần tóm gọn được Đại Kim Nha mới được.

Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ tuy biết Đại Kim Nha nhất định sẽ xuất hiện ở đâu, nhưng vì một lý do hạn chế đặc biệt nào đó, Tần Vũ không thể nói rõ.

“Thế này đi, chúng ta cứ đi ăn xiên dê trước đã, rồi vừa ăn tôi vừa nghiên cứu chiến lược, được không?” Hiện tại, Tần Vũ chỉ có thể làm như vậy, cố gắng dẫn dắt hai người Lão Hồ và Bàn Tử đến quán xiên dê.

“Được, cũng tốt, tình cờ tôi cũng đói rồi.” Lão Hồ đồng ý, tỏ ý hoàn toàn tán thành.

Bàn Tử an trí hành lý của Tần Vũ và Lão Hồ xong, lập tức dẫn hai người đến một nhà hàng ‘Lão Thành Xiên Dê’.

Chọn một vị trí tốt, gần cửa sổ.

“Mẹ kiếp, lão Tần này, nhìn xem, giá ở đây đắt thế này, tiền trợ

cấp chuyển ngành của hai chúng ta không đủ ăn mấy bữa đâu." "Cứ ăn đi, thủ đô giá cả thế đấy.

Lát nữa, tôi sẽ ra ngoài dạo một vòng, xem có ngành nào thích hợp để tôi làm không." Lão Tần đặt một xấp tiền lên bàn.

"Cũng được." Vừa nói, Lão Hồ bắt đầu nhìn vài món trong thực đơn, chuẩn bị gọi món.

Khi đó, Bàn Tử đang loay hoay với bát đũa, quay đầu nhìn một cái, lại phát hiện ra Đại Kim Nha.

Lúc này, chỉ thấy Đại Kim Nha đang cầm ngọc bội, cùng một ông lão người nước ngoài, ra giá bốn ngàn.

"Lão Tần!

Lão Hồ!" "Cái thằng Đại Kim Nha kia kìa!" "Mẹ kiếp, Đại Kim Nha, tôi hôm nay không phanh thây mày ra thì không phải người!" Vừa nói, chỉ thấy Bàn Tử lập tức vớ lấy một chai rượu bên cạnh, định xông lên.

Tần Vũ tay nhanh mắt lẹ, lập tức ngăn Bàn Tử lại.

Sau đó, nhìn Lão Hồ, nói: "Lão Hồ, tôi đi xem thử." "Được!" Lời vừa dứt, mấy người liền đến bên cạnh Đại Kim Nha, một trước một sau, cầm ghế, trực tiếp ngồi vây quanh.

Đại Kim Nha dường như cũng phát hiện ra điều bất thường.

Lập tức mở miệng nói: "Mấy vị anh em, làm gì đấy?" Đại Kim Nha có chút hoảng sợ, cố làm ra vẻ trấn tĩnh nói.

"Này, trong giới đồ cổ, nộp chút học phí là chuyện bình thường, dù sao thì, ngành nào cũng có quy tắc riêng." Thấy dáng vẻ của Đại Kim Nha, Tần Vũ cười.

Nói: "Đừng căng thẳng, tôi không làm càn đâu, tôi là người kinh

doanh có lý lẽ mà.” “Thế này, thằng em nhà tôi, vừa bán một miếng ngọc, chính là miếng ông đang cầm đấy.

Không, thằng em tôi này, không bán nữa, ông nói chuyện với nó đi, đưa ngọc cho tôi, tôi đưa tiền cho ông, được không?” Tần Vũ rút ba trăm đồng, đặt lên bàn, nhìn Đại Kim Nha trước mặt, chờ Đại Kim Nha quyết định.

“What?” Lúc này, ông lão người nước ngoài bên cạnh, dường như không hiểu, liên tục hỏi, nhìn mấy người.

“Phiền phức thật!” Tần Vũ thấy ông Tây nói lải nhải tiếng chim, liền nói với cô phiên dịch bên cạnh: “Cô em gái, nói với ông Tây này, hôm nay chuyện làm ăn ở đây chúng tôi không làm nữa.” “Tôi và cái ông Đại Kim Nha này, có chuyện quan trọng hơn cần bàn, xin ông tạo điều kiện.” “Nếu không, ông muốn thử xem ba anh em chúng tôi có muốn thử nắm đấm không?” Nói xong, Tần Vũ chỉ chỉ ông Tây, lại chỉ chỉ Lão Hồ và Bàn Tử, nắm chặt nắm đấm, ‘rắc rắc’ tạo tiếng động.

Cô phiên dịch thấy vậy, lập tức nói, sau đó, chỉ thấy ông lão người nước ngoài kia, lập tức thu dọn đồ đạc, vội vàng rời khỏi đó.

“Làm gì?

Tôi nói cho ông biết, đối diện kia là nhà công an đấy nhé, cẩn thận tôi đi tố cáo, bắt ông vào trong!” Đại Kim Nha nói có vẻ gay gắt, nhìn Tần Vũ và Lão Hồ.

U a!

Tần Vũ thấy, Đại Kim Nha sợ rồi.

Chương 5

Sau đó, Tần Vũ lại cười, nói: "Đại Kim Nha, nhưng bây giờ tôi cũng chưa làm gì mà, đúng không?" Tần Vũ nhìn Đại Kim Nha, mang ý vị đặc biệt.

"Này, không cần Đại Kim Nha nhắc nhở, tôi cũng biết đối diện có chỗ công an, cho nên, bây giờ tôi mới ngồi đây đàm phán tử tế với ông." "Tuy tôi biết, Đại Kim Nha ông ở khu này cũng không phải tay mơ, cũng là nhân vật có máu mặt." "Nhưng này, tôi có thể đảm bảo, trước khi tôi bị đưa vào trong, tôi có thể đánh rụng từng cái răng vàng của ông.

Này, tôi có thể nói cho ông biết, tôi thích nhất là đập răng vàng, cái cảm giác đó, thật sự rất sướng." Lời của Tần Vũ khiến Đại Kim Nha lạnh xương sống.

Mẹ kiếp, người này cũng quá đáng sợ rồi.

Trong khoảnh khắc đó, Đại Kim Nha có chút do dự.

Cũng bắt đầu suy nghĩ, có nên đồng ý với Tần Vũ không.

Tần Vũ thấy vậy, lại tiếp tục nói: "Này Đại Kim Nha, tôi có thể cho ông hai lựa chọn: một là, ngọc ở lại, ông đi." "Còn một cái nữa, răng ông ở lại, ngọc cũng ở lại, còn người ông thì bò ra khỏi đây, thế nào?" Ánh mắt Tần Vũ, đột nhiên lộ ra một tia đe dọa, không hề che giấu… "Được rồi, ba chọi một, tôi không đánh lại." "Không, Đại Kim Nha tôi tuy không phục, nhưng hôm nay, tôi chấp nhận nhượng bộ, tôi cũng nhận thua." Nói xong, Đại Kim Nha đặt miếng ngọc bội trên tay xuống bàn, cầm lấy ba trăm đồng, lập tức quay người rời đi, rời khỏi quán xiên dê.

"Hắc hắc, được đấy chứ, lão Tần!" Bàn Tử lấy lại ngọc bội xong,

thích thú không rời tay mà mân mê nó.

“Mẹ kiếp, nó đáng giá bốn ngàn đồng lận đó!

Tôi phải làm bao nhiêu năm mới có được ngần ấy tiền chứ!” Nhìn Bàn Tử, Tần Vũ cười cười.

Tần Vũ biết, vào những năm 80, mức lương cao nhất của công nhân một năm, giỏi lắm cũng chỉ hơn một trăm đồng một ngày.

Bốn ngàn đồng, cũng đủ cho Bàn Tử sống lay lắt mấy năm rồi.

Không thể không nói, Đại Kim Nha làm ăn cũng giỏi, mua rẻ bán đắt.

Nếu không phải Tần Vũ đã nói với Lão Hồ, chắc chắn, Đại Kim Nha thật sự sẽ dùng ba trăm đồng để đổi lấy bốn ngàn đồng.

Có thể nói, một năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm.

Sau khi ăn xiên dê xong, mấy người quay về căn phòng trọ nhỏ.

Lúc này, Bàn Tử nhớ lại chuyện xảy ra ban ngày, trong lòng ít nhiều có chút xao động, có chút lung lay.

Nó còn kiếm được nhiều hơn bán băng từ.

Nếu Lão Hồ ủng hộ, cộng thêm lão Tần sức chiến đấu bùng nổ, thế thì chẳng phải dễ dàng sao?

Bàn Tử nghĩ, càng lúc càng kích động!

Khi đó, Tần Vũ phát hiện, chỉ thấy Bàn Tử đã lại gần.

“Lão Tần, Lão Hồ, các ông xem, một miếng ngọc bội của Đại Kim Nha có thể bán được nhiều tiền như thế, đó đúng là buôn bán siêu lợi nhuận rồi.” “Hay là, tôi cũng thử làm nghề đó xem sao?” Thấy Bàn Tử nói vậy, Lão Hồ dường như cảm thấy có gì đó không ổn.

“Làm thử cũng được, nhưng tôi đi đâu mà kiếm mấy món đồ cổ

đó chứ?" Lão Hồ nghi ngờ, không hiểu.

Bàn Tử vừa thấy có hy vọng, lập tức đứng lên.

"Lão Hồ, tôi nhớ ông không phải biết cái tài 'đảo đấu' sao, tôi đi trộm mộ!" "Trộm mộ?

Mày bị điên à?" Nói xong, Lão Hồ không thèm để ý đến Bàn Tử nữa.

Đối với Lão Hồ, chuyện Đảo Đấu, đó là việc tổn hại âm đức, chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

"Lão Hồ!" Bàn Tử gọi.

"Thằng Bàn Tử, tôi nói cho mày biết, cái loại chuyện thiếu đức gây xui xẻo đó, tôi có chết cũng không làm." "Vì sao?" "Vì sao?

Ông nội tôi năm xưa cũng từng làm nghề Đảo Đấu một thời gian, kết quả, ông nội tôi gặp phải đại Tống Tử, suýt chết, thiếu chút nữa thì mất mạng.

Sau đó, ông nội tôi cho rằng chuyện này tổn hại âm đức, nên không làm nữa." "Hơn nữa, chẳng lẽ, các ông không sợ chết sao?" Lão Hồ nói xong, cũng không thèm để ý đến Bàn Tử nữa, lật người quay vào tường.

"Lão Hồ, nói theo lý, chuyện Đảo Đấu chắc chắn có rủi ro, nhưng nếu tôi chuẩn bị trước, mang theo mấy cái Hắc Lư Đề Tử, tôi còn sợ gì nữa." Bàn Tử có chút không cam lòng nói.

"Huống hồ, tôi có lão Tần đây, sức chiến đấu của lão Tần đâu phải dạng vừa, một mình đánh mười người cũng nhẹ nhàng." "Hơn nữa, như người ta nói, lấy của có đạo, cái tiếng 'Đảo Đấu' tuy không hay, nhưng đó đều là do mấy kẻ ngoại đạo làm lung tung phá hoại, chứ không phải người trong giới Đảo Đấu, cho nên họ không hiểu quy củ." "Lão Hồ, ông giúp mấy thằng cháu không hiểu gì, làm bừa

bãi phá hoại mộ lớn, thế thì sao mà không bị người ta ghét chứ?" "Lão Hồ, ông, nhẫn nhịn được sao?" "Hơn nữa, cái lịch sử Đảo Đấu này, từ xưa đã có, tôi nghe người khác nói, Bàn Sơn Tá Lĩnh, Mạc Kim Phát Khâu là bốn môn phái nổi tiếng, chuyên làm chuyện này." "Mạc Kim Giáo Úy, là chức quan quân thời cổ đại, sớm nhất do Tào Tháo thời Tam Quốc thiết lập, nói nôm na là một đội quân Đảo Đấu của Hoàng Thượng, chuyên khai quật mồ mả trộm tài vật để sung công quân." "Phát Khâu Tướng Quân, sau này mới có, còn gọi là Phát Khâu Thiên Quan, hoặc Phát Khâu Linh Quan.

Thực ra, thủ đoạn của Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Giáo Úy gần như hoàn toàn giống nhau, chỉ thêm một cái ấn đồng, chẳng phải cũng là Đảo Đấu cho Hoàng Thượng sao?" "Bàn Sơn Tá Lĩnh, đều là một vị trí, tuy xuất phát từ dân gian, nhưng cũng là thủ chi hữu đạo mà." "Chẳng lẽ, ông có thể nói tiền của Tào Tháo là chính đáng?

Vậy Bàn Sơn Đạo Nhân, chẳng phải cũng chính đáng sao?" "Nói khó nghe, tôi Đảo Đấu phát chút tài vặt thôi.

Nói hay nghe, tôi chẳng phải là lấy những của cải từ dân này ra, cấp cho bá tánh sao?" "Ông, muốn giúp đỡ nhiều người như vậy, không có tiền thì làm được sao?" Lúc này, mặc cho Bàn Tử nói nước bọt bắn tứ tung, Lão Hồ vẫn không đồng ý, không thèm để ý.

Trong lúc bất đắc dĩ, Bàn Tử nhìn Tần Vũ, nói: "Ông Tần, ông thấy chuyện của tôi, có khả thi không?" Dù sao, so với Lão Hồ, Bàn Tử biết, lão Tần không có cứng nhắc như vậy.

Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ cũng cười cười.

Nói: "Đảo Đấu nguy hiểm, nhưng tôi có thể quay về chỗ lão chi thư năm xưa, xem xét lại." "Xem xét thế nào, thứ nhất, tôi có thể nhân cơ hội này, thăm dò chút, xem lão chi thư ra sao; thứ hai, tôi có thể thu thập vài món đồ, dẫn dắt lão chi thư làm giàu." "Đúng rồi, có điều này

đừng quên, năm đó khi tôi đi theo đoàn thanh niên về nông thôn, cái vùng Ngưu Tân Sơn đó nhà nào chẳng có mấy cái vò, hũ từ đời cổ, tốt lắm đấy." Tần Vũ nói xong, nhìn sang Bàn Tử rồi lại nhìn Lão Hồ.

Ngay lúc này, được Tần Vũ gợi ý, Bàn Tử lập tức vỗ tay khen hay, vội vàng lay Lão Hồ đang nằm lỳ đằng kia: "Này Lão Hồ, tôi bảo này, chúng ta về Ngưu Tân Sơn thu mua ít đồ được không?" Lão Hồ đang nằm, thấy Bàn Tử không nhắc chuyện đảo đấu nữa, cũng quay người lại nhìn Tần Vũ: "Lão Tần, ông nhiều mưu mẹo thật đấy, nói tiếp đi." Thấy Lão Hồ không phản đối mà còn tỏ ra hứng thú, Tần Vũ tiếp tục trình bày từng bước kế hoạch của mình.

Một lát sau, cả kế hoạch và phương pháp đều được Lão Hồ và Bàn Tử tán thành, quyết định sẽ đi Ngưu Tân Sơn một chuyến. "Được rồi, ngủ đi thôi, đợi tám giờ sáng mai tôi sẽ ra ngoài chuẩn bị một số thứ." "Chuẩn bị gì cơ?" "Béo này không ngốc đâu nhé!

Tôi đi Ngưu Tân Sơn thăm lão chi thư, tổng không thể đi tay không chứ?" "Ngủ thôi!" Đêm khuya tĩnh lặng, đột nhiên một tiếng gào thét kinh hoàng làm mọi người giật mình tỉnh giấc.

Bàn Tử lập tức bật đèn, chỉ thấy Lão Hồ lúc này mồ hôi lạnh thấm đẫm áo, đang thở dốc hổn hển. "Lão Hồ, sao thế này?" Lúc này, Bàn Tử cũng là lần đầu thấy Lão Hồ rơi vào trạng thái như vậy, vội vàng chạy lại bên cạnh lo lắng hỏi han.

Bàn Tử kinh ngạc, không biết Lão Hồ đã mơ thấy gì.

Nhưng thấy Lão Hồ chỉ lắc đầu, Bàn Tử quay sang nhìn Tần Vũ với vẻ mặt không hiểu nổi. "Lão Tần, ông có biết Lão Hồ bị sao không?" "Biết, Lão Hồ chỉ là gặp ác mộng thôi." "Ác mộng?" "Đúng, thi thoảng cậu ấy vẫn thường bị như vậy." "Cái gì?" Bàn Tử không nói thêm, vì trong giọng điệu của Lão Tần dường như đã quá quen thuộc với việc này.

Sau đó, mặc kệ Bàn Tử gặng hỏi, Lão Hồ và Tần Vũ đều im lặng, làm Bàn Tử gãi đầu bứt tai vì sốt ruột.

Cuối cùng, dưới sự chứng kiến của Bàn Tử, Lão Hồ lấy một chai Nhị Oa Đầu, nốc một ngụm thật mạnh. "Thằng Béo kia, mẹ kiếp ông mà còn hỏi thêm câu nữa, Lão Hồ tôi đây tuyệt đối sẽ ném ông ra ngoài!

Không tin thì cứ thử xem!" Mẹ kiếp...

Lúc này Bàn Tử hoàn toàn ngây người.

Chứng kiến cảnh đó, Tần Vũ biết Lão Hồ không muốn nhắc chuyện cũ vì sợ sẽ không kìm được nước mắt. "Thôi, ngủ đi, ngày mai sẽ ổn thôi!" Tần Vũ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Bàn Tử, tin rằng sau này cậu ta cũng sẽ quen với những cơn ác mộng của Lão Hồ.

Nhưng Tần Vũ hiểu rõ tâm kết của Lão Hồ, e rằng phải đi sông băng Côn Luân một chuyến nữa mới giải quyết được.

Sáng sớm hôm sau, khi tia nắng đầu tiên chiếu rọi mặt đất...

Mấy người đang ngủ ngon lành bỗng bị một tiếng quát chói tai đánh thức. "Thằng Béo kia, cút ra đây cho tao!!!" "Thằng Béo chết tiệt!!!" "Cút ra đây!!!" "Mẹ kiếp, Đại Kim Nha!" Nghe thấy tiếng động, Bàn Tử lập tức bật dậy, lắng nghe kỹ thì dường như sau lưng Đại Kim Nha còn dẫn theo rất nhiều người. "Mẹ kiếp!" Lão Hồ nói khẽ: "Béo, Đại Kim Nha tìm được đến tận đây cơ à?" "Tôi... chắc là lần trước lúc bán ngọc, tôi lỡ miệng nói cho lão biết tôi đang ở đâu!" Lúc này Bàn Tử có vẻ chột dạ.

Chương 6

"Mẹ kiếp, đúng là đồ ngốc!" Lão Hồ nhìn Bàn Tử với vẻ mặt giận sắt không thành thép, không ngờ cậu ta lại khai ra cả đại bản doanh cho người ta.

Sau đó Lão Hồ nhìn sang Tần Vũ: "Lão Tần, tình hình này tính sao?" "Tính sao á?

Ha ha, nếu là tôi thì không có chuyện nhận lỗi đâu, cứ đánh một trận ra trò đi." Tần Vũ cười nhạt rồi mặc quần áo vào. "Được, tôi nghe ông!" Nghe Tần Vũ nói vậy, Lão Hồ cũng không do dự, lập tức mặc đồ, vớ lấy món vũ khí tùy thân.

Mẹ nó, sáng sớm đã không cho người ta ngủ yên!

Lão Hồ biết Tần Vũ có chút chứng gắt ngủ, một khi đã bực mình thì sẽ có chuyện hay để xem.

Trong lúc làm nhiệm vụ trước đây, Lão Hồ từng chứng kiến một đám thổ phỉ chọc giận Tần Vũ, kết quả là đám đó chưa kịp phản ứng đã bị Tần Vũ giải quyết sạch sẽ, gọn gàng, không một tên nào thoát.

Phen này đám người kia e là phải nếm mùi đau khổ rồi.

Vừa ra khỏi cửa, đã thấy Đại Kim Nha dẫn theo mười mấy tay sai vào trong sân. "Mẹ kiếp, mười mấy người cơ à?" Lúc này Bàn Tử có chút hoa mắt.

Nhìn lại bên mình chỉ có ba người, mà đối phương đông thế kia.

Đánh sao nổi?

Bàn Tử nghĩ hay là thôi, nhận lỗi cho xong, chỉ là một miếng ngọc thôi, không cần để Lão Tần và Lão Hồ phải liều mạng.

Mẹ kiếp!

Chưa đợi Bàn Tử kịp mở miệng, Tần Vũ đã trực tiếp xông ra, không hề do dự lao thẳng về phía Đại Kim Nha.

Mẹ nó chứ?

Bàn Tử chấn kinh, Đại Kim Nha cũng chấn kinh, không ngờ thực sự có kẻ không sợ chết.

Sau chuyện ngày hôm qua, Đại Kim Nha cảm thấy nhục nhã vô cùng nên không nuốt trôi cục tức này.

Thấy Tần Vũ xông tới, Đại Kim Nha ánh mắt hung ác: "Hảo, đã muốn chết thì đừng trách tao!

Anh em, đánh cho nó một trận như tử cho tao!" Theo tiếng quát của Đại Kim Nha, mười mấy tên du côn lập tức xông lên, cầm gậy gộc hươ múa hướng về phía đầu Tần Vũ mà phang. "Lão Tần!!!" Bàn Tử và Lão Hồ thấy vậy, làm sao có thể để Tần Vũ chiến đấu một mình, cũng cầm vũ khí xông lên theo.

Tuy nhiên, điều khiến Bàn Tử không ngờ tới là thân thủ Lão Tần nhẹ tựa chim yến, né tránh hết đòn này đến đòn khác.

Khi đám du côn vừa đánh hụt, Tần Vũ đã nhanh như chớp vung gậy, trái đánh phải quất, chiêu nào chiêu nấy đều trúng vào mông bọn chúng.

Chỉ một kích, đám du côn đã đau đớn nhăn mày méo mặt, ôm mông lăn lộn dưới đất.

Có tên sợ Tần Vũ bồi thêm nhát nữa, vội vàng bò lăn bò càng thoát khỏi vòng chiến.

Lão Hồ thấy cảnh đó liền cười lớn, gọi Bàn Tử còn đang ngơ ngác: "Béo, tẩn vào mông chúng nó!" Nói đoạn, Lão Hồ dẫn đầu đánh

đám du côn như đánh chó rơi xuống nước, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi.

Trong mắt bọn chúng giờ chỉ còn sự hối hận và sợ hãi.

Cách đánh chó rơi xuống nước này khiến Bàn Tử hả dạ vô cùng.

Không ngờ nhiều năm không gặp, thân thủ Lão Tần đã lợi hại đến mức này.

Ngày xưa một mình chấp mười, giờ chắc chấp được hai mươi, thậm chí còn hơn thế nữa. "Lão Tần, đỉnh thật đấy!" Nhìn đám du côn nằm la liệt, Bàn Tử không quên nịnh nọt, giơ ngón tay cái tán thưởng rồi vuốt lại mái tóc, tiếp tục ra tay.

Chỉ trong thời gian ngắn, mười mấy tên do Đại Kim Nha dẫn tới đã bị Tần Vũ đánh gục toàn bộ, nằm dưới đất rên rỉ.

Tần Vũ liếc nhìn đám đó rồi nhìn sang Đại Kim Nha.

Chỉ thấy Đại Kim Nha run bắn người, theo bản năng đưa tay che mông, cười gượng gạo. "Uầy, Đại Kim Nha, cái răng vàng của ông làm tôi lóa cả mắt đấy." Tần Vũ cầm gậy gỗ tiến lại gần.

Mồ hôi lạnh trên mặt Đại Kim Nha chảy ròng ròng, từng giọt rơi xuống vai. "Cái đó...

Tần gia, Hồ gia, Bàn gia... người lớn chấp nhặt làm gì kẻ tiểu nhân, xin tha cho Đại Kim Nha tôi một con đường sống.

Tôi về nhất định sẽ có hậu tạ." "Hơn nữa, là do Đại Kim Nha tôi mắt mù không nhận ra con đường của các vị đại gia, xin nhận cho chút lòng thành." Nói xong, Đại Kim Nha lấy từ trong túi ra một xấp tiền mặt. "Ồ, ngay cả danh tính của tôi cũng nghe ngóng xong rồi à?" Nghe thấy Đại Kim Nha gọi đúng tên mình, Tần Vũ hơi bất ngờ.

Xem ra lão ta cũng đã tìm hiểu kỹ rồi.

Đại Kim Nha nghe vậy, xấp tiền trong tay run rẩy suýt rơi.

Trong lòng lão hối hận xanh ruột.

Hôm qua chịu thiệt thì thôi đi, tự nhiên hôm nay lại đi chọc vào cái vị sát thần này cơ chứ?

Phen này lỗ nặng rồi.

Đại Kim Nha vội vàng nói: "Tần gia, hôm qua tôi không phục, dù gì ngài cũng biết quy định nghề cổ ngoạn là nhập rẻ bán đắt.

Đúng là tôi nhất thời quỷ ám, mỡ heo che mắt nên mới ép giá Bàn gia.

Tôi biết mình sai rồi, tôi nguyện bồi lỗi với các vị gia, chút lòng thành xin nhận cho." Nói đoạn, Đại Kim Nha lại móc thêm một xấp tiền nữa đặt vào tay Tần Vũ.

Cầm hai xấp tiền ước chừng khoảng hai nghìn tệ, Tần Vũ thấy Đại Kim Nha cũng khá thành ý. "Béo, thu lấy trước đi." Tần Vũ ném tiền vào lòng Bàn Tử, rồi nhìn Đại Kim Nha đang khúm núm.

Đối với Đại Kim Nha, Tần Vũ vừa rồi cũng không đánh lão.

Bởi vì lão ta còn có giá trị lợi dụng, dù gì cũng lăn lộn ở chợ Phan Gia Viên bao nhiêu năm, quan hệ cũng không ít. "Mấy thằng ranh kia cút hết về cho tao, còn ông, theo tôi vào nhà!" Lúc này Tần Vũ đuổi đám du côn đi cho khuất mắt, rồi bảo Đại Kim Nha vào trong.

Gì cơ?

Vào nhà?

Đầu óc Đại Kim Nha nổ vang một tiếng, mặt mũi trắng bệch. "Tần gia, lạy ngài, lạy ông nội của con!

Đại Kim Nha tôi trên có già dưới có trẻ, tha cho tôi đi, tôi có tiền, tôi đưa thêm tiền!" Nhìn nhóm Tần Vũ, Đại Kim Nha cứ ngỡ họ định

giết người diệt khẩu, sợ đến mức run cầm cập. "Cút đi!

Tôi có chuyện muốn hỏi, nhanh chân vào nhà đi, lẹ lên!" Tần Vũ bực mình nói.

Chương 7

Anh cũng không ngờ Đại Kim Nha lại nhát gan đến thế. "Nhanh lên, đi mau!" Nghe lời Tần Vũ, Đại Kim Nha lúc này không còn dám hống hách như trước, run rẩy đi theo. "Tần gia, có việc gì cần tôi hiệu lực?" "Ha ha, cũng không có gì, tôi nghe nói ông là tay sành sỏi trong việc thẩm định đồ cổ." Tần Vũ lắc lắc miếng ngọc bội trong tay, nhìn Đại Kim Nha mỉm cười đầy ẩn ý.

Ân?

Lắc ngọc bội trước mặt mình?

Ý gì đây?

Đại Kim Nha lúc này không đoán nổi ý định của Tần Vũ.

Sau đó, nghe Tần Vũ nói có vụ làm ăn muốn hợp tác, lão lập tức động tâm.

Có tiền thì dại gì không làm. "Tần gia, ngài nói thật chứ?" "Thật, mấy ngày tới tôi sẽ về Ngưu Tân Sơn thăm người thân, tiện thể thu ít đồ.

Ngưu Tân Sơn chắc ông cũng biết chứ?" Đại Kim Nha vừa nghe đến Ngưu Tân Sơn liền phấn khích, gật đầu lia lịa: "Biết chứ, biết chứ!

Chỗ đó mấy hôm trước vừa xuất hiện một lô đồ tốt, toàn đồ xịn thôi.

Tiếc là tôi không có Tầm Long La Bàn truyền lại từ đời trước, nếu không tôi đã sớm tới đó rồi." Tầm Long La Bàn?

Nghe Đại Kim Nha nhắc tới, Tần Vũ mỉm cười, ra hiệu cho Lão Hồ.

Lão Hồ lập tức hiểu ý, lặng lẽ để lộ một góc của chiếc Tầm Long La Bàn ra ngoài.

Đúng lúc đó, góc la bàn lọt vào mắt Đại Kim Nha, thu hút sự chú ý của lão.

Đại Kim Nha đảo mắt một cái, lập tức mở lời: "Xem ra hôm nay tôi phải mời khách rồi, mấy anh em chúng ta phải trò chuyện kỹ mới được.

Một là để tôi tạ lỗi với tiểu huynh đệ, hai là chúc mừng chúng ta hợp tác vui vẻ, thế nào?" Lúc này Đại Kim Nha hoàn toàn quên sạch chuyện không vui lúc trước, vội vàng mời nhóm Tần Vũ ra quán lẩu dê hôm qua, gọi một bàn đầy thức ăn thịt thà.

Thấy vậy, Tần Vũ cũng không khách khí.

Trong lúc ăn lẩu, Đại Kim Nha cứ liếc nhìn chiếc Tầm Long La Bàn của Lão Hồ.

Cuối cùng lão không nhịn được nữa, hỏi: "Hồ gia, vật ngài giấu trong người kia, có phải là Tầm Long La Bàn gia truyền không?" "Ha ha, cái này à?" Lão Hồ lấy la bàn ra, vừa nhìn la bàn vừa nhìn Đại Kim Nha. "Đúng, chính là nó." Ánh mắt Đại Kim Nha dán chặt vào chiếc la bàn. "Hồ gia, đồ này ở đâu ra vậy?" "Cái này thực ra là ông nội tôi để lại, truyền đến tay tôi." Nghe Lão Hồ nói, Đại Kim Nha trầm trồ: "Hồ gia, nếu không phiền thì có thể cho tôi chiêm ngưỡng một chút để mở mang tầm mắt được không?" "Được thôi, xem đi." Lão Hồ cũng không hẹp hòi.

Được sự đồng ý, Đại Kim Nha xúc động dùng cả hai tay đón lấy chiếc la bàn, xem xét tỉ mỉ. "Tốt, quá tốt!

Tầm long khán sơn, phân kim định huyệt!

Thật không giấu gì các vị, tổ tiên nhà tôi vốn làm nghề đảo đấu, từ

nhỏ tôi đã hiểu chuyện trong nghề.

Cha tôi năm xưa cũng là một nghệ nhân đảo đấu dân gian.

Sau bị quân phiệt bắt đi lính, rồi mang thương tật suốt đời trên chiến trường nên mới về thủ đô làm nghề đồ cổ này.

Chỉ tiếc là bản lĩnh Mạc Kim đảo đấu của tổ tiên đến đời tôi đã bị thất truyền rồi." Nói đoạn, Đại Kim Nha vẻ mặt đầy nuối tiếc.

Trên bàn tiệc, mọi người cùng nhau trò chuyện rôm rả. "Tần gia, Hồ gia, ăn thịt đi, uống rượu đi, uống cạn chén nào!" Lúc này Đại Kim Nha nhiệt tình gắp thịt vào bát Tần Vũ, rót đầy rượu thanh tửu.

Càng uống, Đại Kim Nha càng có vẻ say, nhưng Tần gia uống bao nhiêu rượu trắng vẫn không hề hấn gì.

Trong lòng lão thầm bội phục.

Tần Vũ nhìn Đại Kim Nha cười nói: "Đại Kim Nha, có muốn uống thêm chút nữa không?

Làm một chén nữa nhé?" Vừa nghe thấy, Đại Kim Nha vội vàng lắc đầu, nhắc đến rượu là sợ, nói tửu lượng của mình đã chạm đáy rồi. "Được, không uống rượu nữa, chúng ta tán chuyện khác xem có gì lạ không." Tần Vũ nói rồi lại dẫn dắt câu chuyện sang việc đảo đấu.

Lúc này, Đại Kim Nha vỗ bụng, nhe răng cười nói với mọi người: "Nhìn thấy mấy cái răng vàng này không, đây là vàng pháp lam đời Minh đấy.

Hồi đó có người làm nghề đuổi xác, tôi hiếu kỳ đi xem, ai ngờ cái xác đó sống dậy, va trúng làm rụng răng tôi.

Kết quả là tôi tức quá, gọi mấy người đến đập nát cái đại tống tử đó ra, nhìn xem, răng này là nhổ từ trên thân cái đại tống tử đó xuống đấy." Lão Hồ cũng kể chuyện đi lính, hồi còn là thanh niên xung phong

đi khai hoang, rồi kể về những chuyện gặp trên núi Côn Luân, khiến Đại Kim Nha không ngớt lời khen ngợi. "Hồ gia, hóa ra ngài cũng là cao nhân." Nghe Đại Kim Nha khen, Lão Hồ cười đáp: "Sai rồi, Lão Tần còn lợi hại hơn nhiều!" "Tần gia còn lợi hại hơn sao?" Đại Kim Nha biết Tần Vũ chiến lực kinh người, còn về chuyện khác, lão nhìn Hồ Bát Nhất với vẻ đầy hứng thú.

Chẳng lẽ vị Tần gia trước mặt cũng là cao thủ trong nghề? "Đại Kim Nha, ông có biết không, Tầm Long La Bàn này người thường không dành ra mười năm tám năm thì căn bản không hiểu nổi quy luật đâu." "Đúng vậy, quả thực là như thế." Đại Kim Nha không phủ nhận, lão cũng hiểu đôi chút về môn này. "Thế nhưng Tần gia chỉ cần đúng một ngày là đã nắm rõ hết rồi." "Cái gì?" Đại Kim Nha chấn kinh, không kịp phản ứng.

Học thuộc lòng Tầm Long La Bàn trong một ngày, đó là khái niệm gì chứ?

Lão Hồ tiếp tục: "Đại Kim Nha, không chỉ có vậy đâu, bí thuật phong thủy tổ truyền của tôi, Tần gia cũng chỉ mất một ngày để học, còn tinh thông hơn cả tôi nữa đấy." Nói đoạn, trên mặt Lão Hồ thoáng hiện vẻ bất lực, nhìn Tần Vũ bên cạnh như nhìn một con quái vật.

Nghe Lão Hồ nói, Đại Kim Nha lại thêm một lần nữa rúng động, quay sang nhìn Tần Vũ. "Hồ gia, ngài nói thật chứ?" "Không sai, chính là Lão Tần!" Tê...

Nhận được lời khẳng định của Lão Hồ, Đại Kim Nha hít một hơi khí lạnh, không thể tin nổi.

Nhưng nhìn vẻ mặt chắc chắn của Hồ gia, lão biết chuyện này không thể sai được.

Vốn tưởng Hồ gia nắm giữ Tầm Long La Bàn đã là một cao nhân trong nghề rồi, không ngờ mình vẫn nhìn lầm người, vị Tần gia trước

mặt này mới thực sự là cao thủ đỉnh cấp.

Không chỉ chiến lực mạnh mẽ mà khả năng phân kim định huyệt còn đáng nể hơn! "Tần gia!

Hồ gia!

Bàn gia!

Đại Kim Nha tôi có nhiều chỗ đắc tội, xin tự phạt ba ly trước!" Nói xong, Đại Kim Nha rót đầy ba ly rượu trắng, nốc cạn từng ly một.

Tần Vũ biết Đại Kim Nha đang muốn thành tâm kết giao nên cũng không phản đối.

Uống xong ba ly rượu, Đại Kim Nha nhìn Tần Vũ. "Tần gia, một nghìn tệ này là chút tấm lòng của tôi gửi biếu bà con ở Ngưu Tân Sơn, mong ngài đừng từ chối.

Ngài cứ mua ít đồ cho họ vui lòng." Phải thừa nhận Đại Kim Nha rất biết cách làm người, vừa giữ thể diện cho Tần Vũ lại vừa có thể kết giao được với anh.

Cảnh này khiến Lão Hồ và Bàn Tử đều thấy mát lòng mát dạ.

Chương 8

"Đại Kim Nha, hảo ý của ông tôi thay mặt bà con nhận lấy.

Yên tâm đi, chỉ cần ông thành tâm hợp tác, tôi Tần Vũ đảm bảo sẽ không để ông chịu thiệt thòi đâu." Tần Vũ biết muốn ngựa chạy nhanh thì phải cho ngựa ăn no.

Nghe lời Tần Vũ, Đại Kim Nha lại nốc thêm một ly rượu nữa!

Sau đó lão nói: "Tần gia, tôi không nói nhiều nữa, ở đây tôi đa tạ Tần gia đã không chấp nhặt chuyện cũ, quả là bậc trượng nghĩa!

Đại Kim Nha tôi tâm phục khẩu phục!" "Đại Kim Nha, Lão Tần đối xử với anh em rất tốt, nhưng có một điểm, ông ấy không thích sự phản bội, điểm này ông chắc cũng hiểu chứ?" Lúc này Lão Hồ không quên nhắc nhở Đại Kim Nha.

Một là để lão biết giới hạn của Tần Vũ, hai là cảnh báo lão làm việc gì cũng phải cân nhắc kỹ hậu quả. "Tần gia, Hồ gia, Bàn gia!

Yên tâm, tôi đã hợp tác thì tuyệt đối không có dị tâm, nếu có nửa lời gian dối, Đại Kim Nha tôi sẽ chết không tử tế, thiên lôi đánh chết!" Đại Kim Nha vẻ mặt kích động thề thốt.

Sau đó, lão dường như nhớ ra điều gì: "Tần gia, ngài xem này, đây là món đồ tôi thu được của mấy người trước đây, ngài nhìn thử xem.

Tần gia, ngài cứ xem đi, nếu thích thì tôi tặng ngài luôn, không nói hai lời." Tần Vũ nhìn món đồ Đại Kim Nha lấy ra, cũng không khách khí mà mở ra ngay tại chỗ.

Chỉ thấy một vật màu vàng sẫm hình chiếc răng xuất hiện trước mặt mọi người. "Mạc Kim Phù?" Lão Hồ có chút kinh ngạc, không ngờ món quà Đại Kim Nha tặng lại là Mạc Kim Phù. "Đồ giả đấy." Gì

cơ?

Giả á?

Mọi người, trừ Tần Vũ ra, ai nấy đều không dám tin. "Tần gia, có lẽ nào... tôi đã cho người giám định rồi mà." Đại Kim Nha có chút không cam lòng nói tiếp: "Tần gia, món này bảo đảm là hàng thật đấy." Nhìn Đại Kim Nha, Tần Vũ biết nếu không thể hiện chút bản lĩnh thật sự thì lão ta sẽ không tâm phục. "Đại Kim Nha, ông có biết không, Mạc Kim Phù phải được làm từ móng vuốt sắc nhọn nhất của con tê tê, ngâm trong giấm gạo suốt bốn mươi chín ngày, rồi đem chôn dưới tháp long lâu ở độ sâu trăm mét dưới lòng đất, mượn linh khí địa mạch ròng rã tám trăm ngày mới thành.

Mạc Kim Phù thật dài hơn một tấc, vẻ ngoài đen bóng loáng, chất liệu cực kỳ cứng rắn, trên thân phù có khắc hai chữ triện cổ 'Mạc Kim', có tác dụng hộ thân, trừ tà cực mạnh.

Nhìn vật này đi, dường như thiếu mất cái thần thái linh tính, màu sắc cũng có chút khác biệt.

Tuy cũng gọi là Mạc Kim Phù, nhưng không phải Mạc Kim Phù đúng nghĩa trong truyền thuyết.

Có thể gọi là ngụy Mạc Kim Phù." "Ngụy Mạc Kim Phù?" Lúc này Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha là lần đầu nghe thấy cái tên này. "Không sai, loại ngụy Mạc Kim Phù này chỉ có thể làm đồ trang sức thông thường; nhưng khi dùng để trừ tà lúc xuống mộ thì không có lấy một chút hiệu quả nào, thậm chí cũng chẳng giúp an thần, nên tôi nói nó là giả cũng không sai." Tuy nhiên, Tần Vũ cũng biết Đại Kim Nha đã phải bỏ ra một số tiền lớn mới thu thập được thứ này, tuy là giả đối với giới trộm mộ nhưng thực tế lão cũng không lỗ.

Bởi vì xét về giá trị sưu tầm, nó vẫn rất cao.

Dù sao loại đồ này thường là vật cầm tay của các bậc vương hầu tướng quân ngày xưa, nên trong trường hợp này cũng không sai biệt lắm.

Sau đó Tần Vũ nói tiếp: "Đại Kim Nha, tuy cái Mạc Kim Phù này không có giá trị thực dụng trong việc đổ đấu, nhưng về mặt giá trị sưu tầm thì vẫn rất đáng tiền, nên ông cũng không lỗ đâu." "Tần gia, ngài đừng an ủi tôi nữa.

Thật không ngờ Đại Kim Nha tôi cũng có lúc nhìn lầm." Lúc này Đại Kim Nha chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó để chui xuống cho đỡ xấu hổ. "Ha ha, Đại Kim Nha, thứ này chắc chắn từng nằm trong tay một nhân vật lớn, chớ có coi thường." "Trong tay nhân vật lớn?" Nghe Tần Vũ nói vậy, Đại Kim Nha cùng Lão Hồ và Bàn Tử càng thêm hứng thú, giục anh nói tiếp. "Ha ha, nếu tôi không nhìn lầm thì loại Mạc Kim Phù này chính là một loại lệnh bài quyền lực, có thể dùng làm tín vật để hiệu lệnh các Mạc Kim Giáo Úy." "Hả?" "Lão Hồ, sao ông khẳng định được thế?" Tần Vũ thấy mọi người đều tò mò, liền không ngần ngại giảng giải nguồn gốc của cái Mạc Kim Phù này cho cả bọn nghe.

Dù cho Lão Hồ hay Đại Kim Nha có đặt câu hỏi gì, Tần Vũ cũng trả lời trôi chảy, lập luận vô cùng chặt chẽ và hợp lý.

Đồng thời, anh còn khéo léo mở cơ quan ngầm bên trong chiếc phù, khiến mọi người mắt thấy tai nghe.

Sự uyên bác về cổ vật của Tần Vũ khiến họ không chỉ nể phục mà còn vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn bị chinh phục. "Lão Tần, ông giấu nghề kỹ quá đấy, tôi chưa từng nghe ông nhắc qua bao giờ!" Lúc này Lão Hồ dường như có chút không cam lòng.

Hóa ra cái gã này toàn giả heo ăn thịt hổ!

Lão Hồ cảm thấy bất lực vô cùng.

Tần Vũ nhìn bộ dạng của Lão Hồ mỉm cười: "Lão Hồ, ông cũng đâu có hỏi tôi có biết hay không, đúng chứ!" Tần Vũ biết mọi năng lực này đều là nhờ hệ thống 'Mạc Thi Đại Lão' mà có được.

Nhưng Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha thì không nghĩ vậy.

Họ cho rằng với thiên phú của Tần Vũ, dùng từ thiên tài trong giới cổ ngoạn vẫn chưa đủ để hình dung.

Chính xác thì Tần Vũ phải là một yêu nghiệt!

Đại Kim Nha nghĩ vậy, Bàn Tử nghĩ vậy, và Lão Hồ lúc này cũng nghĩ như thế.

Qua thời gian ngắn tiếp xúc, Đại Kim Nha thầm hạ quyết tâm.

Từ nay về sau phải kết giao thật tốt với Tần gia, tuyệt đối không được đắc tội. "Tần gia, nếu nói như ngài thì thứ này vừa là Mạc Kim Phù mà cũng không phải Mạc Kim Phù nhỉ?" Đại Kim Nha dường như đã hiểu ra, nhưng cũng thấy hơi ngượng.

Vốn tưởng món quà này sẽ giúp ích cho Tần gia, ai ngờ chỉ là một món đồ trang trí. "Tần gia, vậy cái phù này..." Thấy Đại Kim Nha có vẻ lúng túng, Tần Vũ cười bảo: "Đại Kim Nha, nếu ông đã có lòng tặng tôi thì tôi cũng không khách sáo nữa.

Cái Mạc Kim Phù này tôi nhận.

Sau này nếu phát tài, chắc chắn sẽ không thiếu phần của ông đâu, yên tâm đi." Tuy Tần Vũ là người xuyên không lại có hệ thống nhưng anh hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế, không ai lại đánh kẻ tươi cười với mình.

Trong giới cổ vật, Đại Kim Nha cũng là một nhân tài hiếm có với các mối quan hệ rộng khắp.

Được Tần Vũ nói vậy, sự gượng gạo trong lòng Đại Kim Nha

cũng vơi đi phần nào.

May quá, Tần gia không chấp nhặt chuyện đó. "Tần gia, ngài nói thế thì tôi xin ghi lòng tạc dạ, chỉ cần ngài không chê, Đại Kim Nha tôi nguyện dốc hết sức hợp tác, giúp Tần gia làm ăn phát đạt!" Đại Kim Nha vỗ ngực cam đoan.

Cơn say qua đi, loáng cái đã đến sáng hôm sau.

Sáng sớm, Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, bắt đầu kiểm tra lại hành lý mang theo để tránh bỏ sót, lúc đi lại gặp rắc rối.

Tần Vũ quay sang nhìn Lão Hồ đang thu dọn đồ đạc: "Này Lão Hồ, kẹo ngọt và mấy món quà chuẩn bị xong chưa, đừng có quên đấy.

Không là lũ trẻ ở đó làm ông nhức đầu cho xem." "Chuẩn bị rồi, chuẩn bị rồi." Lão Hồ đáp. "Lão Tần, ông yên tâm đi, những chuyện hôm qua ông dặn tôi đều đã làm xong hết, quà cáp đều có phần cho mọi người, không thiếu ai đâu, nhìn này, đồ tôi mua đây." Nói đoạn, Lão Hồ lấy đống quà ra cho Tần Vũ xem. "Được, mua thế là tốt rồi.

Quay về như thế này tôi cũng thấy nở mày nở mặt." Xong xuôi, Tần Vũ nhìn ra ngoài gọi Bàn Tử: "Thằng Béo, quà của cậu đâu?" Nghe Tần Vũ gọi, Bàn Tử lập tức đáp: "Lão Tần, ông cũng yên tâm đi, tôi mua hẳn hai phần cho chắc ăn, đủ dùng rồi." "Chắc chắn chứ?" "Tôi cam đoan mà, yên tâm." Đối với chuyện này Tần Vũ phải dặn đi dặn lại, suýt chút nữa còn viết cả giấy ghi chú cho Bàn Tử.

Dù sao cái tính vô tư của gã Béo này cũng không ít lần làm hỏng việc.

Thấy Lão Hồ không để ý, Bàn Tử lén lút lấy đồ ra khoe với Tần Vũ: "Lão Tần xem này, mặt nạ phòng độc, gạo nếp, móng giò lừa đen hai mươi năm, lưới cá, tiền trấn thi, nến...

Lão Tần, đồ của tôi chuẩn bị không có vấn đề gì chứ?" "Được lắm!" Tần Vũ gật đầu hài lòng, đồ nghề chuẩn bị rất đầy đủ.

Chương 9

Những thứ Bàn Tử mua Lão Hồ không hề biết, đó là do Tần Vũ bí mật dặn dò.

Bởi vì với tính cách có phần quật cường của Lão Hồ, Tần Vũ không muốn để anh ta trực tiếp đi mua những thứ này.

Anh biết khi đến Ngưu Tân Sơn, Lão Hồ sẽ tự khắc hiểu ra.

Còn về công cụ khai quật thì ở chỗ lão chi thư tại Ngưu Tân Sơn cái gì cũng có, không cần mang theo từ đây cho vướng víu, lại khó mang lên tàu hỏa.

Trên đường đến Ngưu Tân Sơn, sau một hành trình dài với nhiều lần chuyển tàu, cuối cùng họ cũng tới nơi. "Mẹ kiếp, trên xe toàn mùi gì đâu không, tôi chỉ muốn tẩn cho mấy đứa trên đó một trận." Bàn Tử lầm bầm lầu bầu. "Lão Tần nhìn kìa, đó chẳng phải Cát thúc ở Ngưu Tân Sơn sao?" Chỉ thấy bên ngoài nhà ga có một ông lão đang đứng chờ.

Lão Hồ chỉ tay về một hướng. "Hắc, đúng là lão rồi." Bàn Tử nói. "Đi thôi, chúng ta mau lại đó." Tần Vũ và hai người kia tay xách nách mang tiến về phía đó.

Cát thúc là người được lão chi thư ở Ngưu Tân Sơn cử đến đón họ từ sớm.

Hồi Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử còn ở đây, họ thường trú tại nhà Cát thúc, lão cũng rất quan tâm đến họ, coi họ là những thanh niên trí thức, rường cột của nước nhà.

Cách biệt bao năm, dù Tần Vũ và Lão Hồ có nhiều thay đổi nhưng Cát thúc vẫn nhận ra ngay. "Cáp cáp, mấy nhóc con này, bao nhiêu

năm rồi không về thăm ta.

Thế nào, ở ngoài đó đã thành gia lập thất chưa?" Cát thúc cười hỏi. "Vẫn chưa ạ." "Cát thúc ơi, cháu nhớ là gã Béo này vẫn còn tương tư con gái chú lắm đấy." "Cút đi!

Cái thằng Béo ranh con này, hồi đó không ít lần trèo tường nhà ta đâu nhé." Cát thúc vung roi ngựa, mắng yêu. "Thôi mà Cát thúc, sao chú lại nói cháu thế?

Lúc đó người ta gọi là thưởng thức, chú hiểu không, thiên lý mã gặp bá nhạc đấy." "Bá nhạc cái con khỉ, cút đi cho ta!" "Hắc hắc." Bàn Tử biết Cát thúc đang đùa nên cũng không giận.

Mọi người hàn huyên một lúc rồi lên xe ngựa của Cát thúc bắt đầu đi về phía thôn.

Trên đường đi...

Tần Vũ ngồi cạnh Cát thúc hỏi: "Cát thúc, cháu nghe nói dạo trước ở đây có trận động đất nhỏ, làm lộ ra một ngôi mộ lớn ạ?" "Chứ còn gì nữa, ngôi mộ đó to lắm, người trên tỉnh đã về rồi, nghe nói thân phận chủ mộ không hề đơn giản đâu." Cát thúc kể lại tình cảnh lúc đó cho Tần Vũ nghe.

Duy chỉ có điều đáng tiếc là giác ngộ của lão chi thư cao quá, có đồ gì cũng đem nộp hết cho nhà nước.

Giờ chẳng biết còn giữ lại được bao nhiêu.

Còn ngôi mộ đó, nếu không phải có người của triều đình trông coi thì Tần Vũ cũng muốn vào xem thử.

Vì Tần Vũ đã gọi điện báo trước cho lão chi thư và bà con trong thôn nên khi họ về đến đầu thôn, đã thấy rất nhiều người đang đứng đợi. "Anh Tần!" "Anh Hồ!" Ngay lúc đó, thấy Yến Tử đặt đồ đạc xuống, lập tức chạy ra đón chào mọi người. "Yến Tử tỷ, sao không

gọi em thế?" "Cái gã Béo này!" "Hắc, Yến Tử tỷ, Anh Tử đâu rồi ạ?" Trong ký ức của Tần Vũ, ngày xưa Anh Tử cứ thích bám theo sau lưng họ, gọi anh này anh nọ.

Hồi đó con bé còn đi chân đất, mũi dãi lòng thòng. "Anh Tử ấy à, nó vào rừng săn bắn rồi, chị thấy giờ này chắc nó cũng sắp về rồi đấy." "Đi săn?

Gì cơ, con nhóc ranh này mà cũng biết đi săn à?" Bàn Tử có vẻ không dám tin.

Khi đó, cô nhóc cứ chạy lắt nhắt sau lưng Tần Vũ, thấy con sâu thôi cũng khóc thét lên rồi.

"Béo thối, nữ đại thập bát biến, lẽ nào ông không hiểu đạo lý đó sao?" Yến Tử liếc xéo Bàn Tử một cái.

"Nói cho ông hay, bây giờ Anh Tử là thợ săn giỏi nhất vùng này đấy, súng bắn chuẩn cực kỳ.

Vùng núi sâu Ngưu Tân này, Anh Tử thuộc như lòng bàn tay.

Các ông mà đi, e rằng vào rừng sâu núi thẳm rồi là không biết đường về đâu, tin không?" "Gì chứ, chị Yến Tử, chị coi thường Béo này quá rồi.

Dù sao ngày trước tôi cũng là tay súng thần sầu đấy." Bàn Tử sán lại gần Yến Tử, cười hì hì.

"Súng thần đến mấy mà mù đường thì cũng vứt!" Nghe Yến Tử nói vậy, Bàn Tử nhất thời nghẹn họng.

"Được rồi, mau rửa tay vào ăn cơm thôi!

Đợi đấy, tôi đi gọi Bí thư và lão Bí thư, sẽ về ngay." Nói xong, Yến Tử lau tay rồi đi ra ngoài.

Trong lúc Bàn Tử và Yến Tử tán dóc, Tần Vũ nhìn lên vầng trăng

tàn đỏ rực trên trời, lại nhìn vào bóng tối sâu thẳm trong rừng, dường như có chút lo lắng.

"Lão Tần, sao thế?" Lúc này, Lão Hồ phát hiện Tần Vũ đang ngồi một mình ở đầu thôn, vẻ mặt đầy suy tư.

Tần Vũ quay đầu lại nhìn rồi nói: "Lão Hồ, anh có thấy đêm nay trong rừng sâu có chút không yên tĩnh không?" "Không yên tĩnh?

Tôi thấy bình thường mà?" Lão Hồ dường như không nhận ra điều gì.

"Không đúng, nghe kỹ lại đi." Thấy Tần Vũ nói vậy, Lão Hồ cũng im lặng lắng nghe.

Dần dần, Lão Hồ cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Tần Vũ phát hiện tiếng chim chóc côn trùng đêm nay dường như rất gấp gáp và hoảng loạn.

Chắc chắn phải có con thú lớn nào đó xuất hiện.

Đột nhiên, những tiếng sói hú liên tiếp vang lên khắp nơi!

Hỏng bét!

Sắc mặt Tần Vũ biến đổi!

Lão Hồ cũng hiểu ra ngay!

Tiếp đó, trong rừng sâu vang lên tiếng súng!

Đoàng!

Cùng với tiếng chó săn sủa dữ dội.

"Không xong rồi, Anh Tử!" Tần Vũ biết phát súng vừa rồi chắc chắn là của Anh Tử.

Dường như cô ấy đã đụng phải bầy sói.

"Lão Hồ!

Mau!

Vác đồ theo!" Nói đoạn, Tần Vũ cầm lấy một con dao săn sắc lẹm, lập tức chạy về phía tiếng súng.

Tiếng sói hú không ngừng vang vọng trong đêm đen.

Chương 10

Tần Vũ biết Anh Tử là nhân vật then chốt để tìm ra quân yếu tắc Quan Đông, tuyệt đối không được để cô ấy xảy ra chuyện.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Ba phát súng nữa vang lên!

Tiếng chó sủa càng lúc càng kịch liệt!

Tần Vũ chạy dẫn đầu, Lão Hồ và Bàn Tử bám sát phía sau.

Đột nhiên, từ trong lùm cây có một bóng đen vọt ra!

"Lão Tần, cẩn thận!" Lão Hồ hét lớn, Tần Vũ cũng đã phát hiện tình hình, lập tức xoay người né tránh cú vồ của bóng đen.

Nhìn kỹ lại thì đó là một con sói đầu đàn to lớn, nếu đứng thẳng lên còn cao hơn cả người.

Nhìn bộ nanh hung tợn và đôi mắt sói xanh loét, Tần Vũ biết nó đang chọn mục tiêu để tấn công.

Sói không sống đơn độc mà là loài sống theo bầy.

Tần Vũ tin rằng xung quanh chắc chắn còn những con sói khác đang hổ báo rình rập.

"Lão Hồ, Bàn Tử, cẩn thận xung quanh!

Chắc chắn sẽ có bầy sói!" "Được!" Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau rồi cẩn thận đối phó với bóng tối xung quanh.

Lão Hồ biết Lão Tần đủ năng lực để đối phó với con sói vừa xuất

hiện, nên họ cần làm tốt công tác phòng thủ để tránh bị tập kích sau lưng.

Một người một sói đối mặt nhau.

Tần Vũ từng nghe các b lão có kinh nghiệm nói: "Trong các loài vật, sói là loài có trí thông minh cao nhất, nhất là sói phương Bắc vùng giáp ranh sa mạc và rừng rậm." Tần Vũ nhận thấy con sói trước mắt dường như đã nhịn đói mấy ngày.

"Thật là rắc rối!" Sói có thể nhịn ăn vài ngày, nhưng một khi đã tìm thấy con mồi, chúng sẽ tấn công một cách điên cuồng và quyết liệt.

Loài này nếu không có sói vương ra lệnh rút lui thì sẽ chiến đấu đến chết.

Đột nhiên, con sói trước mặt Tần Vũ gầm gừ liên tục, âm thanh truyền ra xung quanh.

Theo sau tiếng gầm đó, từ bóng tối trong rừng cũng vang lên những tiếng gầm gừ đáp lại.

Dần dần, mười mấy con sói hoang bước ra, bao vây lấy Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử.

"Lão Hồ, lên!" Tần Vũ hét lớn một tiếng, tay siết chặt dao săn, lao nhanh về phía con sói gần nhất, chém mạnh không chút do dự.

Con sói thấy con người tấn công liền nhe nanh hung tợn, linh hoạt lùi lại mười mấy bước để né tránh.

Nó xoay người gầm thét về phía Tần Vũ.

Thấy cảnh này, Lão Hồ và Bàn Tử kinh ngạc không thôi.

Con sói đầu đàn này thật sự quá xảo quyệt!

"Lão Tần, cẩn thận một chút!" Lão Hồ đang đề phòng những con

sói khác lên tiếng nhắc nhở.

“Yên tâm, chết không được đâu!” “Mẹ kiếp, thật không biết mấy con súc sinh này từ đâu ra nữa.” Tần Vũ cũng không hiểu tại sao ở nơi này lại xuất hiện bầy sói lớn như vậy.

Lẽ nào do sự xuất hiện của mình mà mọi chuyện đã thay đổi?

Những con sói bắt đầu gầm gừ giao tiếp với nhau, bước chân của chúng bắt đầu đồng bộ.

“Mẹ kiếp, cái gì thế này?” Bàn Tử không dám tin, lũ sói này bắt đầu chơi trò chiến thuật, từng chút một áp sát, gầm thét dữ tợn.

“Mau, lại gần nhau một chút!” Tần Vũ nhận ra điều bất thường, lập tức hô lên.

Đột nhiên, một nhóm sói tăng tốc, lao vào tấn công.

“Mẹ nó!

Mau giết chúng!” Mười mấy con sói thì có khoảng sáu bảy con phát động đợt tấn công đầu tiên.

Vài giây sau, mấy con khác lại lao lên.

Đợt thứ hai...

Mẹ kiếp, chúng chơi chiến thuật xa luân chiến?

Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử đều đại kinh thất sắc!

Họ chống đỡ đợt tấn công đầu tiên rồi dựa lưng vào nhau.

“Lão Tần, làm sao bây giờ?” Lão Hồ cũng nhận ra lũ sói này hễ tấn công không thành là lập tức rút lui để con khác thay thế.

“Mẹ kiếp, cứ thế này thì thể lực của chúng ta sẽ bị bào mòn hết.

Anh Tử cũng sẽ gặp nguy hiểm!

Lão Hồ, Bàn Tử, yểm hộ tôi, tôi sẽ liều một phen phá vây.” Tần

Vũ hy vọng có thể xông ra để đến cứu Anh Tử nhanh nhất.

Lão Hồ và Bàn Tử do dự, vì làm vậy Lão Tần sẽ rất nguy hiểm.

“Không được, quá nguy hiểm!

Muốn liều thì tất cả cùng liều, giết sạch lũ súc sinh này!” Lão Hồ không đồng ý để Tần Vũ đi một mình.

“Đúng thế, đừng quên Béo này cầm súng cũng không phải để ngắm.” Bàn Tử nhanh chóng lên đạn khẩu súng săn.

Trong tích tắc, cả ba thống nhất mục tiêu.

“Được, mọi người chuẩn bị!” Theo ánh mắt của Tần Vũ nhìn vào con sói đầu đàn, anh hét lớn: “Xông lên!” Cả ba lao ra tử chiến với bầy sói.

Cảnh tượng vô cùng kịch liệt!

“Lão Hồ, cẩn thận bên kia!” “Mẹ nó, giết chết bầy súc sinh này!” “Bàn Tử, nổ súng!” Đoàng đoàng!

Mùi máu tanh nồng nặc bắt đầu lan tỏa trong không khí.

Tần Vũ hít một hơi lạnh, phát hiện sau lưng bị một con sói cào trúng.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng bị vài vết thương nhẹ.

Sau một trận giáp lá cà, dưới chân họ đã là xác của tám chín con sói.

Những con còn lại bắt đầu lộ vẻ sợ hãi và giữ khoảng cách.

Bàn Tử phấn khích: “Mẹ nó!

Lão Tần, Lão Hồ nhìn kìa, lũ súc sinh này sợ rồi!” “Cẩn thận, chưa xong đâu, chúng còn hung hãn lắm.” Đột nhiên, một tiếng sói hú vang dội hơn từ trên núi xa vọng lại, lũ sói còn sót lại nghe lệnh liền rút lui.

Chương 11

Nhưng ở phía Anh Tử, tiếng chó sủa lại càng kịch liệt hơn.

"Lão Hồ, Bàn Tử, mau đi!" Cả ba lập tức lao về phía Anh Tử.

Khi đến nơi, Tần Vũ thấy khoảng hai mươi con sói đang vây công cô ấy.

Dưới chân Anh Tử cũng có mấy xác sói, rõ ràng là do mấy phát súng lúc nãy.

Mấy con chó săn đầy vết thương vẫn tử thủ bảo vệ chủ nhân.

Anh Tử đang tựa lưng vào một gốc cây lớn, thể lực dường như đã cạn kiệt.

"Bàn Tử, đưa súng cho tôi!" Tần Vũ nhận lấy khẩu súng săn từ Bàn Tử, lên đạn cái rắc, rồi nhắm chuẩn con sói gần Anh Tử nhất.

Đoàng!

Viên đạn xuyên thủng đầu con sói, giết chết nó ngay lập tức.

Tiếng súng khiến lũ sói chú ý đến nhóm Tần Vũ, chúng phẫn nộ gầm thét rồi một nhóm lao về phía họ.

Tần Vũ cười lạnh: "Mẹ kiếp, nếu Lão Hồ tôi không được huấn luyện kỹ trong quân đội, e là khó mà thích ứng được trận chiến này." "Hắc, Lão Tần nói đúng đấy!

Đi, xông lên làm một trận nữa!" Cả ba lại lao vào tử chiến.

Anh Tử suýt nữa thì suy sụp, khi thấy Tần Vũ xuất hiện, cô ấy xúc động gọi khẽ: "Anh Tần..." Nước mắt cô ấy bắt đầu rơi.

Với kinh nghiệm vừa rồi, nhóm Tần Vũ nhanh chóng tiêu diệt thêm mấy con sói và hội quân với Anh Tử.

“Ha ha, Anh Tử, còn nhớ tôi không?

Con nhóc ngày nào giờ đã thành đại cô nương rồi!” Bàn Tử vẫn không quên trêu chọc dù đang đối mặt với bầy sói.

Anh Tử mỉm cười qua nước mắt: “Hì hì, đáng ghét!” Sự gia nhập của Tần Vũ khiến lũ sói càng thêm điên cuồng.

Mùi máu kích thích bản tính hung tàn của chúng.

Lúc này, từ xa vang lên tiếng súng và tiếng gọi: “Anh Tử!

Tần Vũ!

Các anh ở đâu?” Tần Vũ biết là người của Bí thư đã đến.

Anh bắn phát đạn cuối cùng lên trời để chỉ vị trí.

Nghe tiếng súng, mọi người nhanh chóng chạy tới.

Hú!

Tiếng sói vương lại vang lên lần nữa, lũ sói càng thêm cuồng bạo, lao lên bất chấp tất cả.

Bàn Tử do mệt quá liền ngồi phịch xuống đất: “Mẹ kiếp, lại tới nữa!” Tần Vũ và Lão Hồ siết chặt dao săn, chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng...

“Lão Hồ, Bàn Tử, đánh mạnh vào cho tôi!” Có bốn người đối kháng sẽ dễ dàng hơn nhiều so với Anh Tử một mình.

Chỉ cần kiên trì thêm chút nữa là viện binh sẽ tới.

Khi không còn đạn, họ dùng báng súng để đập, dùng dao để đâm.

Không lâu sau, người của Bí thư đã tới nơi và tham gia chiến đấu.

Thấy nhân số tăng lên, lũ sói không còn cách nào khác là tháo chạy vào rừng sâu.

“Ha ha, Lão Tần, cứu được rồi!

Lão Hồ, Anh Tử, chúng ta thoát rồi!" Bàn Tử mừng như bắt được vàng.

Sau bữa tối tại nhà Bí thư, Lão Hồ thở dài hỏi Tần Vũ: "Lão Tần, giờ tính sao?" Lúc ăn cơm, họ đã hỏi thăm xem có cổ vật gì để lại không, nhưng Lão Bí thư giác ngộ cao quá, toàn bộ bình lọ đã đem nộp hết cho cấp trên, không giữ lại cái nào.

Bàn Tử thất vọng: "Lão Hồ, chẳng lẽ ba anh em mình đi công cốc sao?" Lão Hồ im lặng hút thuốc.

Lúc này Yến Tử chạy tới bảo Tần Vũ sang gặp Lão Bí thư.

Bước vào phòng, Tần Vũ thấy Lão Bí thư đang cầm một vật gì đó như cuốn nhật ký.

"Lão Bí thư, ông đưa cái này cho cháu à?" "Cái này tặng cho cậu, mau cầm lấy đi, không tôi lại hối hận đấy." Lão Bí thư phẩy tay nói.

Tần Vũ lật xem và lập tức nhận ra tầm quan trọng của nó.

Đây là nhật ký của cha Lão Bí thư để lại, trong đó ghi chép sơ đồ công sự của quân yếu tắc Quan Đông và những món đồ được đào lên từ đó.

Điều khiến Tần Vũ mừng nhất là có thể theo bản đồ này để tìm đến nơi đó.

"Hắc, Lão Bí thư, đồ tốt thế này sao ông không nộp lên trên?" Lão Bí thư lại giả vờ lãng tai: "Hả?

Gì cơ?

Người già rồi không khỏe à?" Tần Vũ chỉ biết cười khổ.

Sau đó, con trai Lão Bí thư mới kể rằng đây là kỷ vật duy nhất cha ông để lại nên ông cứ phân vân mãi không nộp.

Nếu không phải vì nhóm Tần Vũ cứu Anh Tử, có lẽ ông sẽ giấu

nó cả đời.

Đêm khuya, Lão Hồ lên tiếng: “Lão Tần, hay là chúng ta đi quân yếu tắc Quan Đông thử vận may?

Biết đâu lại có phát hiện gì.” Bàn Tử tán thành ngay lập tức.

Tần Vũ cũng gật đầu, anh biết bí mật ở đó không chỉ là quân yếu tắc mà còn thông với một ngôi mộ lớn.

Sáng hôm sau, Lão Bí thư bảo Anh Tử dẫn đường cho họ.

Bàn Tử có vẻ không coi trọng: “Lão Tần, một cô nương thì làm được gì?

Đi theo chỉ tổ vướng chân.” Anh Tử nghe vậy liền tức giận: “Béo thối, trong thôn không còn đàn ông đâu.

Anh tưởng tôi muốn dẫn đường cho anh chắc?

Anh Tần còn chưa nói gì mà anh đã lải nhải rồi, thật phiền phức!” Cô ấy dắt chó, cưỡi ngựa đi trước.

Tần Vũ và Lão Hồ cũng cạn lời với Bàn Tử.

Thực tế, cuốn nhật ký của Lão Bí thư vẽ tay rất khó hiểu, nếu không có người thạo địa hình như Anh Tử thì chắc chắn sẽ lạc trong vùng Hắc Phong Khẩu này.

Sau khi Anh Tử xem bản đồ và điều chỉnh lại hướng đi, họ mới thực sự tới được phạm vi Khe Dã Nhân.

“Béo thối, đi lấy nước cho tôi!” Anh Tử chỉ huy Bàn Tử như sai bảo người hầu khiến hắn tức lắm nhưng không làm gì được.

Lão Hồ cười nói: “Thôi đi lấy đi, ai bảo ông đắc tội 'tiểu lạt tiêu'.

Béo gia không chấp con gái, tránh đi cho lành!” Bàn Tử xách bình nước đi vào rừng.

Đang đi bỗng hắn thấy một bóng đen to lớn vọt ra.

Chương 12

“Mẹ kiếp!

Lợn rừng!” Bàn Tử kinh hãi tột độ, quay đầu chạy thục mạng.

Trong rừng sợ nhất là “nhất trư, nhị hùng, tam hổ” (một lợn, hai gấu, ba hổ).

Lợn rừng da dày thịt béo, rất khó bắn hạ, nếu nó nổi điên thì cực kỳ nguy hiểm.

“Lão Tần!

Lão Hồ!

Cứu mạng!” Bàn Tử trèo tót lên một cái cây lớn, ôm chặt lấy thân cây run rẩy.

Nghe tiếng kêu cứu, Tần Vũ và Lão Hồ chạy tới.

Tần Vũ ra hiệu cho Lão Hồ im lặng.

Nhìn Béo ôm cây mà lợn rừng ở dưới cứ điên cuồng húc vào, Tần Vũ thầm nghĩ sao tình tiết này lại xảy ra sớm thế.

Đúng lúc đó, Anh Tử xuất hiện cùng lũ chó săn.

Cô ấy giơ súng, nhắm thẳng đầu con lợn rừng mà bóp cò.

Đoàng!

Con thú đổ rầm xuống đất.

Lão Hồ trầm trồ khen ngợi tài bắn súng của Anh Tử.

Sau đó, Tần Vũ và Lão Hồ đi tới.

Anh Tử cười tươi khi được Tần Vũ khen, nhưng lại liếc xéo Bàn Tử vẫn đang ở trên cây.

“Béo, sao không xuống đi?” Bàn Tử nhìn xuống đất rồi mặt tái mét: “Lão Tần, tôi... tôi sợ độ cao!

Đánh chết cũng không xuống!” Tần Vũ nháy mắt với Lão Hồ.

Lão Hồ lấy cành cây chọc vào mông Bàn Tử khiến hắn kêu oai oái.

“Béo, thật sự không xuống à?” “Lão Hồ, mẹ kiếp anh đừng chọc nữa, cao quá tôi không dám xuống thật mà!” Tần Vũ nhìn Anh Tử rồi mỉm cười: “Anh Tử, đưa súng cho tôi, để xem tôi có bắn cái bia này xuống không!” Bàn Tử trên cây nghe thấy thế thì đứng hình luôn. "Anh Tử, đưa súng cho anh!" "Anh Tần, anh muốn làm gì?" "Làm gì à?

Để xem tôi có bắn cái thằng Béo này thành thằng đần không!" "Cái gì?" Ngay lập tức, nghe thấy lời của Tần Vũ, Bàn Tử đang ở trên cây liền ngây người. "Lão Tần, mẹ kiếp, ông không có nhân nghĩa gì cả!" Bàn Tử biết, Tần Vũ tuy sẽ không thật sự bắn mình thành thằng đần, nhưng chắc chắn sẽ nổ súng vào thân cây.

Rắc!

Một tiếng!

Âm thanh lên đạn vang lên lọt vào tai Bàn Tử, khiến gã hét lớn: "Lão Tần, tôi xuống, tôi xuống ngay!

Mẹ kiếp, đừng nổ súng!" Lúc này Bàn Tử không sợ vạn nhất, chỉ sợ ý ngoại.

Đang lúc Bàn Tử chuẩn bị leo xuống, đột nhiên nghe thấy một tiếng súng vang lên, khiến gã sợ tới mức buông lỏng hai tay, ngã oạch xuống đất. "Lão Tần, ông..." Chữ tiếp theo trong miệng Bàn Tử còn chưa kịp thốt ra, đã thấy một con rắn bị bắn nát đầu rơi thẳng vào lòng mình. "Mẹ nó chứ!" Thứ đột ngột rơi xuống khiến Bàn Tử lại giật mình phen nữa, ngồi bệt dưới đất liên tục lùi về sau.

Đợi đến khi nhìn kỹ, mới phát hiện đó là một con hổ ban cảnh tào xà, tục xưng là rắn mào gà rừng, có kịch độc.

Nếu thật sự bị cắn ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, không phải chỉ có nước chờ chết sao?

Nghĩ vậy, trán Bàn Tử toát mồ hôi lạnh, sau đó cằn nhằn: "Lão Tần, mẹ kiếp, sau này trước khi nổ súng ông có thể nhắc một tiếng được không.

Vạn nhất thật sự bắn tôi thành thằng đần, Béo này oan ức biết bao." Bàn Tử vừa nói vừa ném con rắn ra xa.

Đối với lời của Bàn Tử, Tần Vũ, Lão Hồ và Anh Tử cũng không thèm để ý.

Lúc này Anh Tử rút con dao săn tinh xảo ra bắt đầu mổ lợn rừng, phân chia thịt để chuẩn bị nướng.

Đêm khuya, dưới sự nướng chế của đống lửa, một mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra khiến ai nấy đều thèm thuồng nuốt nước miếng. "Lão Tần, tay nghề không tồi nha." "Lão Tần, cho tôi một miếng nếm thử xem nào." Lúc này Lão Hồ và Bàn Tử dường như khó lòng cưỡng lại mùi thơm của thịt nướng.

Ngược lại Anh Tử thì điềm tĩnh hơn một chút.

Thịt lợn rừng đã nướng xong, Tần Vũ lập tức nhân lúc còn nóng, dùng dao săn cắt từng miếng thịt chia cho mọi người. "Nè, chấm thêm chút muối tiêu này." Tần Vũ nói rồi đặt bát gia vị đã giã sẵn vào giữa. "Ừm, ngon quá, cho tôi miếng nữa!" Đã mấy ngày rồi Bàn Tử mới được ăn một bữa ngon như vậy, dù sao ngày nào cũng ăn thỏ rừng, ăn đến phát ngán rồi. "Đúng rồi Anh Tử, em có biết tại sao nơi này gọi là Dã Nhân Câu không?

Chẳng lẽ thật sự có dã nhân sao?" Lúc này, Lão Hồ đột nhiên cảm

thấy hứng thú với cái tên Dã Nhân Câu. "Anh Hồ, nói thật em cũng chỉ nghe bố em kể lại thôi, thực ra em cũng không biết trong Dã Nhân Câu có dã nhân hay không.

Mấy năm trước có nhiều người nói thấy, nhưng chưa ai bắt sống được cả.

Có người nghi ngờ có lẽ là gấu đen, cũng có người nghĩ là người bị lạc trong núi." Anh Tử nói. "Không được, tôi phải cẩn thận mới được." Nghe thấy nghi ngờ có gấu, Bàn Tử liền cẩn thận quan sát xung quanh, sợ hãi chỗ nào đó đột ngột vọt ra một con gấu. "Cái thằng Béo này thật là không có tiền đồ, lời của một cô gái nhỏ mà cũng làm ông sợ thành dạng này, đúng là đồ bỏ đi!" Lão Hồ cười nói, tiếp tục ăn thịt lợn rừng trong tay. "Hơn nữa, chẳng phải chỉ là một con gấu thôi sao.

Bàn Tử, không sao đâu, ông da dày thịt béo, cùng lắm thì bị nó cắn mất vài cân thịt, cũng chẳng đáng ngại gì." Tần Vũ lúc này cũng bồi thêm vài câu, nhưng câu nào cũng khiến Bàn Tử run rẩy toàn thân.

Sau đó, Bàn Tử cố ý trấn tĩnh nói: "Béo gia đây quản nó là người gấu hay gấu đen, chỉ cần dám đến, xem tôi có một súng bắn nát đầu nó không.

Năm xưa Béo gia tôi cũng là tay súng thần đấy." "Hắc, Anh Tử, em biết tay súng thần là gì không?" "Không biết!" Anh Tử cũng không quay đầu lại, tiếp tục nói: "Em chưa nghe qua tay súng thần, nhưng em nghe người ta nói người gấu gấu đen trong này không dễ bắn chết như vậy đâu.

Còn nữa, em nghe bố em nói, dã nhân ở đây có vẻ đặc biệt thích ăn thịt người béo, dù sao người béo nhiều thịt, béo ngậy lại tươi non." "Cái gì?" Bàn Tử đại kinh thất sắc!

Những lời có bài bản của Anh Tử thật sự dọa Bàn Tử đến ngây

người.

Không phải sợ hãi, mà là có chút kinh hãi rồi. "Xuy, nhìn cái tiền đồ của ông kìa!" Anh Tử liếc nhìn Bàn Tử một cái rồi nói.

Sau đó, Anh Tử đứng dậy cầm lấy khẩu súng săn.

Từ sau khi Anh Tử cứu Bàn Tử, gã ít khi cãi cọ hay đối đầu với cô nữa.

Chương 13

"Anh Tử, đi đâu đấy?

Có cần tôi đi cùng không?" Bàn Tử hỏi.

Anh Tử đánh giá Bàn Tử một lượt, sau đó khẽ lắc đầu nói: "Không cần đâu, ông chẳng hữu dụng bằng mấy con chó của em." "Mẹ kiếp, Lão Tần Lão Hồ, các ông xem cái con bé này, Béo gia tôi hảo tâm hảo ý, con bé không những không lĩnh tình còn nói móc mỉa tôi?" Bàn Tử nghe vậy có chút không cam tâm.

Nhìn cảnh này, Tần Vũ và Lão Hồ cũng chỉ biết mỉm cười, không nói gì thêm.

Sau đó, Tần Vũ hỏi: "Anh Tử, muộn thế này rồi em còn định ra ngoài làm gì?" "Em ra ngoài dạo một vòng, tiện thể tìm ít trái cây chua để giải ngấy cho thịt lợn rừng." Nghe Anh Tử nói vậy, Tần Vũ đứng dậy: "Thế này đi, để tôi đi cùng, hai người đi cũng dễ hỗ trợ nhau." Nói xong, Tần Vũ cầm lấy con dao săn. "Lão Hồ, trông chừng Bàn Tử ở đây, đừng để lửa làm cháy thịt lợn rừng." "Được, đi nhanh về nhanh." Lão Hồ đáp. "Anh Tử, đi thôi." Dứt lời, Anh Tử và Tần Vũ liền đi về phía rừng núi.

Thấy Tần Vũ và Anh Tử rời đi không lâu, Bàn Tử lại bắt đầu lầm bầm. "Lão Hồ, ông thấy Anh Tử với Lão Tần thế nào?

Có xứng đôi không?" Lúc này bị Bàn Tử hỏi, Lão Hồ cũng nổi tính hóng hớt, nói: "Mẹ kiếp, cái thằng Béo này, ông nói vậy tôi thấy cũng đúng đấy.

Nói thật cái cô Anh Tử này trông linh lợi xinh xắn, nhưng có vẻ hơi dữ." "Hay là hai anh em mình thúc đẩy một chút?" Bàn Tử nhìn Lão Hồ với ý vị sâu xa. "Được, chuyện này hai ta cứ từ từ tính toán,

vạn nhất thật sự thành đôi thì tốt quá.

Để xem tôi nên làm thế nào..." Một câu nói của Bàn Tử khiến hai người bắt đầu suy tính.

Ở phía bên kia, Tần Vũ và Anh Tử đang đi thì Tần Vũ đột nhiên phát hiện ra điều gì đó.

Lúc này, Tần Vũ thấy vầng trăng sáng mông lung trên trời, nhìn về địa thế lại thấy cảnh "Song Sơn Phủng Nguyệt".

Song Sơn Phủng Nguyệt, trước mặt Tần Vũ vừa vặn có hai ngọn núi cao sừng sững đứng hai bên vầng trăng, tạo thành một khung cảnh kỳ diệu.

Lúc này Tần Vũ cũng phát hiện vầng trăng đã lên tới chính giữa, ở phía sau phương Bắc vừa vặn đối ứng với vị trí của chòm sao Bắc Đẩu.

Tình huống này chính là phong thủy cách cục "Song Sơn Phủng Nguyệt, Bắc Đẩu Tinh Lâm".

Cách cục phong thủy này nếu theo hướng tốt thì gọi là "Giao Mãng Hí Châu", tuy không so được với bậc đế vương nhưng cũng là mảnh đất cực phẩm cho hàng tướng soái.

Xem ra, mộ địa tướng quân và yếu tắc Quan Đông đều ở gần đây rồi.

A!!!

Đoàng!

Đột nhiên một tiếng hét thảm vang lên kèm theo tiếng súng.

Chỉ thấy Anh Tử lúc này hốt hoảng từ một phía chạy lại, trốn sau lưng Tần Vũ. "Anh Tần, bên kia có nhiều bóng đen lắm!" Hóa ra trong lúc Tần Vũ quan sát phong thủy, Anh Tử không muốn làm phiền nên

đã một mình lặng lẽ đi thám thính xung quanh.

Kết quả lại để cô nhìn thấy cảnh tượng đó, rất nhiều bóng đen phiêu lãng theo gió.

Nghe Anh Tử nói vậy, Tần Vũ biết mấy cái bóng đen đó chắc chắn là những bộ xương khô của quân Quan Đông năm xưa. "Đừng sợ, để tôi đi xem sao!" Nói rồi, Tần Vũ nhận lấy khẩu súng săn từ tay Anh Tử, dẫn cô đi về hướng đó.

Lão Hồ và Bàn Tử sau khi nghe tiếng súng cũng lập tức chạy tới, thấy hai người phía trước liền tăng tốc đuổi theo. "Lão Tần, có chuyện gì vậy?" "Là thế này, Anh Tử phát hiện có tình huống, tôi đang chuẩn bị qua đó xem." Tần Vũ đem tình huống Anh Tử phát hiện kể lại cho Lão Hồ và Bàn Tử. "Thấy bóng đen?

Chẳng lẽ thật sự có dã nhân?" Lúc này, Bàn Tử nghe Tần Vũ nói có bóng đen, lập tức cầm con dao săn trong tay để phòng bị.

Truyền thuyết dã nhân thần xuất quỷ nhập, chuyên môn tập kích bất ngờ.

Nhìn Bàn Tử nghi thần nghi quỷ, Tần Vũ quyết định phải răn đe gã nhiều hơn để tránh việc sau này gã làm hỏng đại sự.

Tần Vũ liếc nhìn Bàn Tử rồi nói: "Cái thằng Béo này, đừng có nói bừa, hiện tại làm gì có nhiều dã nhân cho ông xem thế.

Hơn nữa, không chừng chỉ là khỉ thôi." Bị Tần Vũ mắng, Bàn Tử cũng không dám cãi lại, trong lòng thầm nghĩ dù là người hay quỷ thì lát nữa là biết ngay thôi.

Thấy vẻ mặt không quan tâm của Bàn Tử, Tần Vũ biết trong lòng gã chắc chắn không phục.

Nhưng Tần Vũ cũng không nói thêm.

Anh biết tính Bàn Tử vốn thế, người không xấu, hơi tham tài, thỉnh thoảng thích ra vẻ thông minh vặt.

Điều duy nhất khiến Tần Vũ coi trọng là Bàn Tử rất trọng nghĩa khí.

Nếu không, anh cũng chẳng giữ gã đi theo làm gì. "Được rồi, chúng ta qua xem đi, mấy con chó săn của Anh Tử đang sủa ở đằng kia kìa." Tần Vũ cùng Lão Hồ và mọi người lần theo hướng tiếng chó sủa, cẩn thận tiếp cận.

Đi không bao xa quả nhiên nhìn thấy những bóng đen.

Dưới những bóng đen đó, mấy con chó săn đang sủa dữ dội, có vẻ như không chịu bỏ qua. "Lão Hồ, đưa đèn pin cho tôi." "Được!" Nghe gọi, Lão Hồ biết Tần Vũ cần công cụ, lập tức lấy đèn pin từ trong túi ra đưa tới.

Tần Vũ nhận lấy đèn pin chiếu về phía trước.

Chỉ thấy có rất nhiều bộ xương khô bị treo lên. "Không sao, chỉ là mấy bộ xương khô thôi, không có dã nhân đâu." Tần Vũ nói rồi tiếp tục quan sát xung quanh.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, không còn căng thẳng như trước. "Mẹ kiếp, hóa ra chỉ là một đống xương khô, làm Béo gia đây sợ hết hồn." Lúc nãy khi nhìn thấy những bóng đen đó, Bàn Tử thật sự có chút căng thẳng. "Lão Tần nhìn kìa, đằng kia có thứ gì đó." Ánh đèn pin thoáng qua, Lão Hồ nhìn thấy một cái lán rách nát ở cách đó không xa, bên trong cũng có vài bộ xương khô.

Được Lão Hồ nhắc nhở, Tần Vũ cũng chú ý tới cái lán bị che khuất một cách bí ẩn đó.

Lúc nãy anh chưa nhìn thấy cái lán này. "Đi, qua đó xem." Trong lán, chỉ thấy vài bộ xương khô mặc quân phục Quan Đông năm xưa

dựa vào nhau, có rất nhiều thanh quân đao xuyên qua chúng. "Lão Tần nhìn xem!

Cái gì đây?" Giữa những bộ xương đó dường như có một cuốn sổ tay thường dùng của quân Quan Đông bị đè dưới một tảng đá.

Bàn Tử tiến lên lập tức lấy cuốn sổ ố vàng đó ra bắt đầu lật xem. "Mẹ kiếp, toàn là tiếng Nhật." "Lão Tần, cái này ông xem đi, Béo tôi nhìn không hiểu." Bàn Tử nói rồi đưa cuốn sổ cho Tần Vũ.

May thay Tần Vũ có biết chút tiếng Nhật, không khó khăn gì.

Rất nhanh, Tần Vũ đã hiểu đại khái nội dung, cũng không khác mấy so với những gì anh đã biết.

Hóa ra đơn vị quân Quan Đông này năm xưa bị đánh cho choáng váng, quân đội phân tán, người chết người chạy, những người còn lại liền chạy vào rừng.

Chương 14

Không ngờ sau khi vào đây họ lại bị lạc đường, không tìm thấy yếu tắc Quan Đông đâu nữa.

Sau đó họ thường xuyên gặp phải đàn sói rừng, mỗi lần chiến đấu đều thương vong thảm trọng.

Cuối cùng họ tìm thấy một nơi trốn trong này, không dám ra ngoài nữa.

Dần dần, những binh lính Quan Đông đó đều suy sụp.

Kết quả là tất cả trực tiếp dùng quân đao tự giải quyết, chọn cách "ngọc nát".

Còn mấy cái gã bị treo lên kia là một nhóm thợ đào mộ, bị mấy tên đen đủi này bắt được rồi treo cổ chết luôn.

Tần Vũ nói xong liền ném cuốn nhật ký sang một bên.

Đến đây mọi chân tướng về dã nhân đều đã sáng tỏ. "Thật sự là dọa chết em rồi, nhìn mấy cái bóng đen đó em cứ tưởng dã nhân xuất hiện thật chứ." "Hóa ra chỉ là mấy bộ xương khô." Anh Tử lại thở phào một cái rồi nói.

Thấy mọi thứ đã an toàn, lúc này Bàn Tử không nhịn nổi nữa, lập tức chạy vào một lùm cây.

Lão Hồ thấy vậy gọi với theo: "Bàn Tử, đi đâu đấy?" "Đi giải quyết nỗi buồn!" "Mẹ nó chứ!!!" Kết quả chạy chưa được bao xa, Bàn Tử đột nhiên thét lên một tiếng rồi biến mất tăm!

Chỉ thấy chân Bàn Tử đột nhiên dẫm hụt, cả người lẫn đất sụt xuống một cái hố...

Không ai ngờ tới việc Bàn Tử đang chạy lon ton lại đột ngột biến mất trong nháy mắt như vậy. "Chết tiệt, Bàn Tử đâu rồi?" Lão Hồ tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Bàn Tử biến mất, không khỏi kinh ngạc.

Tuy nhiên, khi mọi người còn đang ngơ ngác thì từ phía xa truyền đến tiếng kêu cứu của Bàn Tử. "Đi, qua xem sao." Lần theo tiếng động, khi Tần Vũ, Lão Hồ và Anh Tử đến gần, chỉ thấy một mình Bàn Tử đang mắc kẹt trong một cái hố đất, hét lớn váng cả tai. "Mẹ kiếp, cái thằng Béo này cũng có ngày hôm nay à!" Lão Hồ cười nói, nhìn Bàn Tử trong hố. "Hay cho Lão Hồ ông, mẹ kiếp, bớt nói mát đi, mau lên, mau kéo tôi lên!" "Phi, ngã chết Béo gia rồi." Lúc Bàn Tử định cử động thân thể, Tần Vũ dường như phát hiện ra điều gì. "Bàn Tử, đừng cử động!" "Giữ nguyên tư thế đó, đừng nhúc nhích." Sau đó, Tần Vũ lập tức đưa cho gã một con dao săn. "Lão Tần, ông định làm gì?

Chẳng lẽ muốn tôi 'ngọc nát' ở trong này luôn sao?" Bàn Tử nhận lấy dao, có chút khó hiểu hỏi. "Cút đi!

Bàn Tử, nhìn lớp đất trước mặt ông kìa!" "Cái này hả?" Bàn Tử dùng dao săn chỉ vào một chỗ trước mặt. "Đúng, vị trí đó.

Béo này, dùng dao cạy thử xem, xem đất ở đó có gì khác biệt không." "Được rồi!" Bàn Tử đáp lời.

Tần Vũ dựa theo ký ức biết được, thổ chất cổ mộ có thể chia thành thổ nhưỡng tự nhiên và hoạt thổ (đất đã bị đào xới).

Thổ nhưỡng tự nhiên là lớp bề mặt cổ xưa chưa bị con người tác động như đất trầm tích, đất bồi, đất sét.

Thông thường lớp đất này phân tầng rõ rệt, nhưng ở nơi có cổ mộ, đất chắc chắn đã bị khai quật rồi lấp lại, xáo trộn các tầng đất và ranh giới màu sắc nguyên bản, dẫn đến việc biến thành loại đất hỗn hợp mà những thợ đào mộ có kinh nghiệm dễ dàng phân biệt được.

Theo sự chỉ huy của Tần Vũ, Bàn Tử từng chút một cạy những cục đất ra, rất nhanh đã cạy xuống một khối đất có vẻ thiên về loại 'nhu mễ nê' (vôi trộn nhựa gạo nếp). "Mẹ nó chứ Lão Tần, đất ở đây cũng cứng quá đi." Bàn Tử nói, có chút tốn sức.

Nghe Bàn Tử nói đất cứng, Tần Vũ lập tức bảo gã ném lên vài cục.

Tần Vũ xem qua vài lần liền hiểu ra ngay. "Nhu mễ nê!

Quả nhiên là nhu mễ nê!" Tần Vũ nói, đồng thời đưa cục đất cho Lão Hồ.

Lão Hồ xem xong cũng có chút kinh ngạc, không ngờ lại gặp phải cổ mộ thật.

Nhu mễ nê thông thường được dùng làm kỹ thuật gia cố khi xây dựng tường mộ thời cổ đại để tăng độ bền chắc cho mộ thất, tục xưng là tam hợp thổ.

Kẻ có thể dùng phương pháp này chắc chắn không giàu thì cũng quý.

Công thức đặc thù của tam hợp thổ thường được biết đến là trộn thêm đường đỏ, lòng trắng trứng và gạo nếp.

Thời cổ đại thường có những tòa thổ lâu trải qua hàng trăm năm mưa gió, chiến hỏa và động đất mà vẫn kiên cố như bàn thạch, chính là nhờ tác dụng của tam hợp thổ này.

Trước đó, khi Tần Vũ và Anh Tử rời đi, Lão Hồ cũng đã quan sát cách cục phong thủy Song Sơn Phủng Nguyệt, từ đó Lão Hồ nghi ngờ nơi này chắc chắn có một ngôi mộ lớn, tuy không sánh được với đế vương nhưng tuyệt đối là mộ của một vị tướng quân.

Tần Vũ đứng bên mép hố tiếp tục nói: "Bàn Tử, đào vị trí đó đi, nếu không đoán sai thì chắc chắn có một ngôi cổ mộ, cấp bậc cỡ

tướng soái vương hầu đấy." Tần Vũ nói xong, Lão Hồ bên cạnh cũng gật đầu. "Cái gì?

Có cổ mộ?

Của mấy lão vương hầu tướng soái sao?" Lúc này Bàn Tử nghe nói có cổ mộ liền lập tức kích động. "Lão Tần, nếu đã vậy thì đợi sáng mai trời sáng tôi sẽ khai quật luôn." Bàn Tử nói. "Được!" Lời của Bàn Tử không bị Tần Vũ phản đối.

Đối với quyết định của Tần Vũ, Lão Hồ sau một hồi hơi do dự cũng không nói gì thêm.

Lúc này Bàn Tử tìm một cành củi dễ thấy cắm ở đó để đánh dấu. "Hắc, không tồi, đợi đến ngày mai Béo gia tôi bảo đảm sẽ đào xuyên nó!" Bàn Tử thề thốt đầy tự tin, vẻ mặt vô cùng hớn hở!

Dù sao trước đó Tần Vũ cũng đã nhắc là có thể gặp mộ lớn nên cần chuẩn bị thêm nhiều thứ.

Sáng sớm hôm sau, qua nỗ lực không ngừng của Bàn Tử, cuối cùng cũng đào ra một lỗ hổng vào mộ đạo rộng nửa mét. "Bàn Tử, khoan đã, tôi phải đi tìm vài con thỏ rừng đã mới được." Tần Vũ lập tức ngăn cản Bàn Tử đang định chui vào. "Hả?

Sao vậy, tôi không được vào sao?" Bàn Tử khó hiểu. "Bàn Tử, nếu không sợ chết thì cứ chui vào thử xem.

Đừng trách tôi không nhắc trước!" Lúc này Lão Hồ đứng bên cạnh cũng lên tiếng cảnh báo Bàn Tử đang nóng lòng. "Ngạch, Lão Tần, vậy phải làm sao?" Bị Lão Hồ dọa, Bàn Tử làm gì còn lá gan đó nữa. "Bàn Tử, không vào nữa à?" Lão Hồ trêu. "Vào cái khỉ gì, Béo gia tôi chưa muốn chết sớm." Những người có kinh nghiệm đều biết, phàm là khi vào cổ mộ, phần lớn đều sẽ có độc khí.

Nếu cứ thế xông vào, nhỡ có chuyện gì thì chẳng khác nào nộp

mạng. "Chờ đấy, tôi đi tìm vài con thỏ rừng để thăm dò đường, nếu không khí không tốt thì mấy con thỏ này chắc chắn không sống nổi hoặc sẽ ủ rũ ngay.

Chương 15

Ngoài ra, tôi còn có thể kiểm tra xem trong mộ đạo có cơ quan hay không để tránh bất trắc." Sau đó Tần Vũ lại cười nói: "Thực ra nếu ông không ngại bị trúng độc chết thì cứ vào thăm đường giúp tôi cũng được, như vậy càng tốt." "Thăm đường?

Tôi mới không đi nhé!

Lão Tần với Lão Hồ mấy ông thật không có nhân nghĩa gì cả, định bắt Béo này thử độc sao?

Thật là độc ác!

Thôi bỏ đi, biết thế lúc nãy bảo Anh Tử để lại mấy con thỏ có phải tốt không, giờ lại phải đi tìm phiền phức quá.

Mau, mau kéo tôi lên!" Bàn Tử bị Tần Vũ và Lão Hồ trêu chọc, lập tức đòi leo lên ngay để tránh bị trúng độc chết.

Gã không muốn ở lại cửa hầm một giây nào nữa.

May thay với kinh nghiệm của Anh Tử, cô rất nhanh đã bắt được vài con thỏ về.

Mấy con thỏ rừng bị Anh Tử trói chặt chẽ, có muốn chạy cũng không xong.

Mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ. "Hắc, Lão Tần, đồ đạc đủ cả rồi đấy, tính ra ông với Bàn Tử đã lên kế hoạch từ sớm rồi phải không?" Nhìn đống đồ đạc chuẩn bị kỹ lưỡng, Lão Hồ sao có thể không hiểu chứ. "Lão Hồ, hay là thế này đi, dù sao ông cũng có chút kinh nghiệm." "Được." Chuyện đã đến nước này, dù Lão Hồ có phản đối cũng vô nghĩa, đành chấp nhận.

Chỉ thấy Lão Hồ tìm một sợi dây mảnh, buộc vào một chân con

thỏ rồi thả nó vào đường hầm mộ thất.

Kết quả có ngay lập tức. "Thế nào rồi?" Bàn Tử hỏi Lão Hồ.

Lão Hồ nhìn con thỏ rừng có vẻ ủ rũ, lên tiếng: "Thỏ ủ rũ thế này, có vẻ không khí bên trong không tốt lắm, chúng ta chờ thêm một lát đi." "Được, vậy chờ thêm tí nữa." Không lâu sau, Lão Hồ lại kiểm tra không khí trong mộ đạo lần nữa, lần này con thỏ không còn triệu chứng ủ rũ như trước, Lão Hồ xác nhận không khí cơ bản đã không còn vấn đề.

Sau đó Lão Hồ lại lấy hai con thỏ không bị trói ném vào mộ đạo.

Trong vòng mười phút không nghe thấy bất kỳ tiếng cơ quan hay cung tiễn nào khởi động, dường như đã an toàn.

Sau khi xác nhận không còn nguy hiểm, bốn người lần lượt nhảy xuống, chui qua cái lỗ hổng chỉ rộng nửa mét đó. "Lão Hồ, đèn pin!" "Đây!" Lão Hồ cầm đèn pin soi khắp lượt các hướng trong mộ đạo. "Lão Tần, có phát hiện gì đặc biệt không?" "Đặc biệt à?

Cũng không có gì đặc biệt lắm, nếu nói đặc biệt thì lúc nãy khi vừa vào tôi có cảm giác nơi này không đơn giản như vậy.

Đừng quên chuyện không khí có độc lúc nãy.

Không khí có độc chứng tỏ chắc chắn sẽ tồn tại cơ quan độc, nên chúng ta phải cẩn thận." Tần Vũ nói rồi bắt đầu nhắc nhở mọi người. "Lão Hồ, mấy con thỏ đâu rồi?" Lúc này Tần Vũ đột nhiên phát hiện hai con thỏ Lão Hồ ném vào lúc trước đã biến mất. "Mẹ kiếp, thật là quái lạ." Bàn Tử nói rồi định đi sâu vào mộ đạo để tìm tung tích mấy con thỏ. "Bàn Tử, đừng cử động!

Tất cả đứng yên!" Lúc này Tần Vũ đột ngột ngăn mọi người lại. "Anh Tử, đưa con thỏ cho anh." "Dạ, đây." Anh Tử đưa con thỏ cuối cùng cho Tần Vũ.

Lúc này Tần Vũ cởi trói cho con thỏ.

Con thỏ thấy được tự do liền chạy loạn trong mộ đạo, kết quả khi đến một chỗ phía sau, nó đột nhiên lật nhào xuống dưới biến mất tăm. "Mẹ nó chứ, có cơ quan thật!" Lúc này nhìn thấy cảnh tượng đó, vẻ mặt Bàn Tử vô cùng đặc sắc.

Lúc nãy gã suýt nữa đã bước chân vào chỗ đó rồi. "Mẹ kiếp, thật sự có cơ quan!" Lúc này nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Bàn Tử vô cùng khó coi.

Lúc nãy gã định qua đó dẫm thử một cái mà.

Nếu không có Tần Vũ nhắc nhở, e rằng lúc nãy gã đã xong đời rồi. "Hù...

Lão Tần, lúc nãy may mà ông nhắc tôi một câu, nếu không tôi tiêu đời rồi." Cảm giác thoát chết trong gang tấc khiến Bàn Tử vẫn còn sợ hãi. "Ha ha, vậy thì phải cẩn thận một chút, lần sau chưa chắc tôi đã nhắc đâu nhé." Tần Vũ mỉm cười cố ý nói khiến Bàn Tử hận đến nghiến răng. "Được, Lão Tần, ông ác lắm!" Nghe lời Lão Tần, Bàn Tử lúc này cũng không biết nói gì hơn. "Lão Tần, tôi có nên xem thử ba con thỏ kia thế nào không?" Lúc này Lão Hồ lên tiếng, ông khá tò mò về kết cục của mấy con thỏ đó. "Được, tôi đi xem, mọi người cẩn thận đấy." Tần Vũ nói rồi ngồi xuống, dùng dao săn gõ cẩn thận xuống mặt đất.

Anh cẩn thận tiến bước, gõ từng chút một, đi được không bao lâu thì phát hiện ở chỗ con thỏ lúc nãy rơi xuống phát ra tiếng kêu rỗng tuếch.

Cả một hàng gần đó cơ bản đều như vậy.

Tiếp tục gõ sang hàng tiếp theo cũng phát hiện âm thanh rỗng tương tự.

Tần Vũ phát hiện ở chỗ này và phía trước xuất hiện cát, dường như sạch sẽ hơn chỗ lúc nãy nhiều.

Thấy sự biến hóa này, Lão Hồ cũng bắt đầu ngồi xuống, cùng Tần Vũ dùng dao săn cắm vào khe đá.

Cạch!

Chỉ thấy phiến đá đột nhiên xoay tròn mở ra!

Tê...

Lão Hồ hít một ngụm khí lạnh. "Lão Hồ, sao thế?" Lúc này Bàn Tử cũng ghé sát lại hỏi một câu. "Mẹ kiếp, sao mà tàn nhẫn thế này!" Bàn Tử nhìn xuống hố sâu bên dưới, bên trong bố trí vô số cọc tre sắc nhọn.

Mấy con thỏ lúc trước đã bị cọc tre xuyên qua, chết không thể chết thêm được nữa.

Tần Vũ biết cách bố trí cơ quan này gọi là "Vạn tiêm xuyên tâm trận", tục xưng là "có đi không có về", một khi rơi xuống chắc chắn phải chết.

Cho dù có là thần tiên cũng khó mà cứu vãn. "May thật, mấy cái cơ quan này đã bị lũ thỏ phá hủy, nếu không e rằng mấy anh em mình mà dẫm lên thì đúng là cửu tử nhất sinh." Lão Hồ có chút khánh hệt.

Hiện tại trong đường hầm mộ thất, những chỗ đó đều là loại ván lật hoạt động.

Nếu sơ sẩy dẫm phải, những tấm ván này một khi chịu ngoại lực sẽ ngay lập tức xoay tròn lật ngược lại.

Người dẫm trúng cơ quan cũng sẽ rơi xuống ngay, bị những thứ sắc nhọn kia đâm xuyên cơ thể, mất mạng trong tích tắc.

Bàn Tử nhìn xuống hố sâu dày đặc cọc nhọn, cảm giác da gà da vịt

nổi đầy người, đau nhói cả sống lưng.

Chương 16

"Mẹ kiếp, bị đâm trúng thì đen đủi biết mấy." Tần Vũ vẻ mặt ngưng trọng nói: "Thực ra nếu bị đâm trúng thì không chỉ là đen đủi đâu, những đầu cọc này đều được bôi độc tố màu đỏ thẫm, chắc chắn là kịch độc!

Cho dù có may mắn không bị cọc đâm chết thì cũng sẽ bị kịch độc đó lấy mạng thôi." Nghe Tần Vũ và Lão Hồ nói vậy, Bàn Tử lúc này không dám nán lại đây nữa, bắt đầu hối thúc rời đi. "Lão Tần, mình mau đi thôi!

Không hiểu sao tôi cứ thấy chỗ này chẳng tốt đẹp gì, đi nhanh là thượng sách." Lúc này Bàn Tử nói, muốn tiến vào mộ thất thật nhanh để rời khỏi chỗ này.

Có lẽ mộ thất còn an toàn hơn chỗ này nhiều.

Cho dù Bàn Tử không nói thì Tần Vũ cũng định đi rồi. "Đi thôi, tôi sẽ dẫm vào những chỗ đó!" Tần Vũ phát hiện ở sát vách tường có một đoạn đường an toàn.

Bề ngang chỉ đủ cho một người đi qua, nhìn qua có vẻ không có nguy hiểm.

Rất nhanh, Tần Vũ và Lão Hồ dẫn đầu đi qua.

Sau khi đến khu vực an toàn, Tần Vũ và Lão Hồ bắt đầu kiểm tra các cơ quan có thể xuất hiện.

Rất nhanh, xác nhận an toàn!

Lúc này Bàn Tử và Anh Tử cũng lần lượt đi qua để đến khu vực an toàn.

Bàn Tử đang đi thì nhìn xuống mấy cái cọc nhọn bên dưới có chút

hoa mắt, suýt nữa thì ngã xuống. "Mẹ nó chứ!!!" "Tần gia cứu tôi!!!" Lúc này thấy Bàn Tử lảo đảo, Tần Vũ lập tức vươn tay chớp lấy Bàn Tử, kéo gã lại ngay lập tức.

Cảnh tượng lúc nãy thật kinh hiểm vạn phần!

Hù... hù... hù...

Lúc này Bàn Tử thở hồng hộc, lúc nãy nếu không có Lão Tần kéo lại thì e rằng đã xuống làm bạn với mấy con thỏ rồi.

So với Bàn Tử, Anh Tử đi qua rất dễ dàng, cuối cùng cả nhóm đã đến được khu vực an toàn.

Lúc này, sau khi thấy Anh Tử đã an toàn vượt qua cơ quan Vạn Tiêm Xuyên Tâm, Tần Vũ và Lão Hồ đột nhiên tỏ ra ăn ý.

Sau đó, hai người nhìn nhau gật đầu, bắt đầu tìm kiếm cơ quan mở cửa mộ để tiến vào chủ mộ thất.

Không lâu sau, Lão Hồ đột ngột gọi Tần Vũ. "Lão Tần, nhìn chỗ này này!" Dưới sự nhắc nhở của Lão Hồ, trên vách mộ bên phía ông có một vòng tròn khó nhận ra, dường như là cơ quan mở thạch môn trong mộ.

Tuy nhiên, Lão Hồ và Tần Vũ không hề hấp tấp.

Không sợ ý ngoại, chỉ sợ vạn nhất.

Vạn nhất ấn nhầm cơ quan thì rắc rối to.

Cuối cùng Tần Vũ lên tiếng: "Lão Hồ, ông kiểm tra bên đó, tôi kiểm tra bên này, một khi xác nhận không có vấn đề gì tôi sẽ ấn cơ quan!" "Được, nghe theo ông!" Nghe đề nghị của Tần Vũ, Lão Hồ đồng ý ngay.

Hiện tại không thể cứ đứng đợi thế này mãi được.

Thấy Tần Vũ và Lão Hồ đã quyết định, Anh Tử và Bàn Tử cũng

vào giúp một tay, lập tức quay người bắt đầu kiểm tra sự thay đổi trên vách mộ.

Rất nhanh, mấy người tập hợp lại một chỗ. "Lão Tần, bên tôi không vấn đề gì." "Tôi và Anh Tử bên này cũng ổn." Tần Vũ gật đầu nhìn Lão Hồ, Anh Tử và Bàn Tử: "Được rồi, nếu không có vấn đề gì thì mở thôi!" Lúc này, chuẩn bị ấn cơ quan, Tần Vũ tuy bề ngoài tỏ ra bình thản nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng.

Dù sao ở trong mộ, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Cho nên không thể không cẩn thận một chút.

Chỉ thấy Tần Vũ ấn cơ quan xuống, ngay khắc đó mọi người đều nín thở, không dám gây ra tiếng động nào.

Cạch!

Tiếng cơ quan vận hành vang lên.

Mọi người đều vô cùng căng thẳng. "Lão Tần nhìn kìa!" Lúc này, theo sự vận hành của cơ quan, cánh cửa thạch môn vốn đang đóng chặt đột nhiên mở ra, bụi bay mù mịt. "Mở rồi!

Mở rồi!" Lúc này trong lòng Bàn Tử vô cùng vui mừng. "Đi, tôi vào xem trước!" Nói rồi, Tần Vũ dẫn đầu tiến vào chủ mộ thất, bắt đầu quan sát.

Rất nhanh, Tần Vũ thoáng kinh ngạc!

Hóa ra trên đỉnh đầu của họ quả nhiên là "Tây Vực Hỏa Long Lưu Ly Đỉnh" trong truyền thuyết.

Tương truyền Tây Vực Hỏa Long Lưu Ly Đỉnh được chế tạo theo nguyên lý cơ quan cực kỳ dễ cháy, chỉ cần dược liệu bên trong tiếp xúc với không khí là sẽ bùng cháy dữ dội, không thể dập tắt. "Lúc vào nhớ cẩn thận một chút." "Còn nữa, tuyệt đối đừng làm thủng trần mộ,

chỗ đó dùng Tây Vực Hỏa Long Lưu Ly Đỉnh làm cơ quan, không chạm vào được đâu." Lúc này Tần Vũ không quên nhắc nhở một câu để tránh việc Bàn Tử và Anh Tử không biết sự nguy hiểm bên trong. "Cái gì?

Tây Vực Lưu Ly Đỉnh?" Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ cũng chấn kinh, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Trên đầu treo cái Tây Vực Hỏa Long Lưu Ly Đỉnh này thì đúng là quá sức nguy hiểm.

Nếu chẳng may nổ súng thì coi như tiêu đời. "Lão Hồ, Tây Vực Hỏa Long Lưu Ly Đỉnh là cái gì thế?" Bàn Tử không hiểu rõ lắm liền hỏi Lão Hồ.

Anh Tử đứng sau cũng vậy.

Để đảm bảo an toàn, Lão Hồ bắt buộc phải giải thích kỹ.

Theo lời giải thích của Lão Hồ, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên trắng bệch, không ngờ vừa thoát khỏi đường hầm nguy hiểm, giờ lại treo cái thứ chết người đó trên đầu!

Nhưng đã biết rồi thì phải hết sức cẩn thận mới được, Bàn Tử thầm nghĩ như vậy.

Anh Tử cũng khóa bảo hiểm súng săn lại để tránh cướp cò gây ra họa lớn.

Không lâu sau... "Mẹ kiếp, Lão Tần, phàm là cổ mộ thì chắc chắn phải có quan quách lớn chứ, quan tài đâu mất rồi?" Lúc này Bàn Tử trong mộ thất, ngoại trừ bích họa và một số đồ điêu khắc trang trí thì chẳng thấy cái quan tài nào, không khỏi tò mò. "Đừng vội, tôi phải xử lý xong một việc đã." "Việc gì?" Lúc này Bàn Tử, Lão Hồ và Anh Tử nhìn Tần Vũ với vẻ khó hiểu. "Chờ một lát là biết." Lúc này Tần Vũ đi đến một góc, phía trên một cái rãnh lõm, đột nhiên gõ mạnh một cái

làm vỡ một viên gạch nhỏ.

Đột nhiên, một loại dịch axit màu xanh lục mang theo hơi hám hủ thực tức thì chảy ra từ viên gạch vỡ, chảy dọc theo cái rãnh.

Chương 17

"Lão Tần, cái này là sao?" Lúc này Lão Hồ vô cùng kinh ngạc trước thủ đoạn của Tần Vũ.

Bàn Tử và Anh Tử cũng chú ý đến tình huống này. "Thứ này là độc dịch hủ thực trong cơ quan, tôi vừa mới phát hiện ra, không ngờ gõ ra thật." "Nếu không thì nhỡ chạm phải cơ quan, đối với chúng ta cũng là một rắc rối..." Tần Vũ nói, đưa ra một lời giải thích hợp lý cho Lão Hồ.

Nghe xong mọi người mới vỡ lẽ.

Đúng lúc đó, Bàn Tử đột nhiên ngứa tay, thấy trên tường chủ mộ có một khối vuông lồi ra liền ấn xuống. "Mẹ nó chứ, cái thằng Béo này!" Cảnh tượng đó vừa vặn đập vào mắt Tần Vũ.

“Mẹ kiếp, cái thằng Béo này!” Lúc này, Tần Vũ cũng không nhịn được mà chửi một câu, cái tay táy máy của Bàn Tử đúng là vĩnh viễn không sửa được, lúc này lại gây ra chuyện ngoài ý muốn.

“Mau, mau nằm xuống!” Theo tiếng quát lớn của Tần Vũ, Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử lập tức nằm rạp xuống đất.

Hưu!

Hưu hưu!

Chỉ thấy từ trong cơ quan phun ra dịch độc ăn mòn, xuất hiện từ bốn phương tám hướng, bắn theo phương nằm ngang về phía vách mộ và các đồ vật bài trí xung quanh.

Xèo xèo... xèo xèo...

Sự ăn mòn mãnh liệt tạo ra những luồng khói trắng nồng nặc ngay trước mắt mọi người.

Tê ~ Lão Hồ lúc này mang bộ mặt hận sắt không thành thép, hạ giọng quát khẽ: "Cái thằng Béo chết tiệt, mẹ kiếp, không việc gì thì đừng có chạm lung tung, vừa rồi suýt chút nữa hại chết tôi rồi!

Cũng may có lão Tần nhắc nhở, nếu không giờ ông đã bị nung thành cái sàng, nằm trong đây làm vật mẫu luôn rồi." "Tôi... tôi...", lúc này Bàn Tử tự biết mình đuối lý nên bị Lão Hồ mắng tới mức á khẩu.

"Cái con khỉ!

Anh Tử, lát nữa trông chừng Bàn Tử cho kỹ, nếu anh ta còn táy máy thì cứ đá thật mạnh vào cho tôi, để anh ta nhớ đời!" Tần Vũ nói, dù sao hạ đấu trộm mộ không phải trò đùa, cứ thế này rất dễ xảy ra chuyện lớn.

"Vâng, anh Tần yên tâm, nếu lão Béo này còn táy máy, em là người đầu tiên đánh gãy chân anh ta!" Anh Tử hậm hực nhìn Bàn Tử rồi đáp lời.

"Chà!

Anh Tử, có nhất thiết phải hận tôi thế không!" "Hừ!" Thấy Anh Tử không thèm đếm xỉa, Bàn Tử cũng thôi.

Anh ta biết mấy người này chỉ mắng mỏ vậy thôi chứ thực tế sẽ không bao giờ ra tay thực sự.

Tất cả mọi người hiện tại đều an toàn.

Lão Hồ mang theo tâm trạng lo lắng tiến lên, nhìn Tần Vũ hỏi: "Lão Tần, mẹ kiếp, bọn họ giấu đại quan tài ở đâu nhỉ?

Tôi vẫn chưa phát hiện ra.

Chẳng lẽ là mộ trống?" Lúc này, nghe Lão Hồ hỏi, Bàn Tử liền phun nước bọt ba lần, nói: "Chà, mẹ kiếp, mộ trống cái gì, chắc chắn là phải chạm vào cơ quan nào đó rồi." "Bàn Tử nói không sai, gian mộ

thất này cũng tận dụng rất nhiều cơ quan, đại quan tài có lẽ đã bị giấu đi rồi.

Bàn Tử, xoay con sư tử đá kia đi!" "Được luôn!" Dưới sự chỉ thị của Tần Vũ, con sư tử đá thực sự bị Bàn Tử xoay một vòng.

Chỉ thấy chủ mộ thất vốn đang đóng kín đột nhiên mở ra một đạo thạch môn ở phía đối diện, hiện ra một nội mộ thất trước mắt mọi người.

"Chà, thú vị đấy!

Để tôi vào xem!" Nói rồi, Bàn Tử liền xung phong chạy vào trước.

"Chà, khá khen cho ông bạn già!

Lão Tần, bên trong không chỉ có một mộ thất, mà còn có một đại quan tài thực sự!

Lão Tần, các anh mau vào đi, ở đây còn có cả hóa thạch khủng long này!

Cái gã này đúng là biết sưu tầm!" Tiến vào bên trong, Bàn Tử phấn khởi đến mức đôi mắt như hiện lên những xấp đô la xanh mướt.

Lão Hồ nghe thấy có hóa thạch khủng long thì không tin, vào nhìn một cái rồi bất lực nói: "Mẹ kiếp, đúng là đồ không có văn hóa, đó là ngựa chiến bồi táng, gọi là hố tuẫn mã!

Đúng là cái đồ không tiền đồ!" "Chà, quản nó là hóa thạch gì, chỉ cần đáng tiền là được.

Đại Kim Nha nói trong mộ tướng quân thường không để đồ kém chất lượng đâu.

Lão Hồ, mau đào lên đi!" "Cái con khỉ!

Đào cái gì mà đào, có đáng tiền đâu!" "Đáng tiền hay không, cứ hỏi lão Tần là biết." Lúc này, Tần Vũ nhìn thi cốt ngựa chiến trong hố

tuẫn mã, trong lòng nghĩ thầm, xác ngựa cũng là xác, cũng nằm trong đại mộ.

Nghĩ đoạn, Tần Vũ liền ngồi xuống, chạm tay vào thi cốt ngựa chiến. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ mạc thi thành công, nhận được vật phẩm từ tám trăm năm trước: một đôi 'Bàn đạp ngựa Tử Kim'].

Chỉ thấy trong kho không gian của hệ thống xuất hiện một đôi bàn đạp ngựa.

"Chà, cũng thú vị đấy." Lúc này, Tần Vũ cũng không ngờ chỉ một cái xác ngựa mà cũng giúp anh nhận được bàn đạp ngựa bằng vàng tím.

Tuy món đồ này không quá bắt mắt nhưng dù sao cũng là đồ làm bằng vàng tím, lại có lịch sử tám trăm năm.

Sau khi suy đoán được kiểm chứng, Tần Vũ đứng dậy nhìn quan tài đá chạm khắc trước mắt, có chút nóng lòng muốn thử.

Anh không biết cái gã lông đỏ nằm trong quan tài kia sẽ mang lại bất ngờ gì cho mình.

"Lão Tần, xương ngựa có đáng tiền không?" Bàn Tử không tin tà, lập tức chạy đến bên cạnh Tần Vũ hỏi, ngộ nhỡ nó đáng tiền thật thì sao.

"Không đáng tiền!

Nếu thích, ông có thể đào về mà hầm canh." "Hầm canh?

Béo này không thèm nhé!" Sau khi biết kết quả, Bàn Tử dụi mũi, có chút ngượng ngùng nói.

Sau khi Tần Vũ đi quanh quan tài đá một vòng, liền nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, lấy đồ nghề ra!" "Được luôn!" Nghe Tần Vũ dặn dò,

Bàn Tử lập tức tháo ba lô sau lưng, nhìn Tần Vũ hỏi: "Lão Tần, cần món gì?" Bị Bàn Tử hỏi, Tần Vũ liền trầm ngâm.

Anh biết kẻ nằm trong quan tài kia là một đại tướng quân thời Kim, thân hình uy mãnh, sức mạnh vô song, lại còn có thân hình đồng chì sắt thép đạn bắn không thủng.

Điểm yếu duy nhất là hành động chậm chạp.

Vì vậy, Tần Vũ đã có chủ ý.

"Bàn Tử, lấy dây vấp xác ra trước!" "Được!" Bàn Tử lập tức lấy ra loại dây vấp xác đặc chế mang đến bên cạnh Tần Vũ.

Dây vấp xác (Bán Thi Thằng) là thứ không thể thiếu của dân đổ đấu thời cổ đại, từ xưa đã có những truyền thuyết về trá thi hay cương thi, nên loại dây này dùng để đối phó với những loại 'tống tử' thịt tươi đó.

Dây vấp xác đúng như tên gọi, dùng để làm vấp ngã thi thể, bố trí trong mộ đạo có thể cản trở hiệu quả hành động của quái vật tống tử, khiến chúng chậm chạp hơn.

"Lão Hồ, đừng đứng đó nữa, mau lại giúp một tay!" "Được!" Dù sao trong cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' truyền lại của tổ tiên Lão Hồ cũng có giới thiệu về dây vấp xác, sau khi được Tần Vũ giải thích, Lão Hồ lập tức hiểu rõ tác dụng và cách bố trí.

Dây vấp xác tuy đơn giản nhưng lại trực tiếp và hiệu quả.

Chương 18

Lúc này, Lão Hồ bắt đầu học đi đôi với hành cùng Tần Vũ.

“Lão Tần, tôi thấy cậu cực kỳ thích hợp làm nghề này, động tác và sự chuẩn bị của cậu còn điêu luyện hơn cả những gì tôi tưởng tượng.” Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ mỉm cười: “Hắc, chẳng còn cách nào, ai bảo tôi đã đọc cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của ông chứ, nếu không sao tôi hiểu nhiều thế được.” “Để tôi nói nhé, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Lão Hồ rồi.” Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ phản kích một câu: “Lão Tần, cậu lại nói nhảm rồi!” Nói xong, Lão Hồ tiếp tục đẩy nhanh động tác tay.

Rất nhanh, mấy người họ đã lợi dụng kết cấu trong mộ để bố trí dây vấp xác cao cách mặt đất hơn một mét.

Từng tầng từng tầng đan xen.

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng không dám lơ là.

“Lão Tần, bố trí dây vấp xác cao thế này liệu có hiệu quả không?

Đừng để tốn công vô ích nhé.” Lúc này Lão Hồ nêu lên thắc mắc.

Tần Vũ nhìn Lão Hồ, biết anh đang lo lắng điều gì, liền tiến lại gần quan tài đá: “Lão Hồ, cái quan tài đá lớn thế này, ít nhất cũng phải dài bốn mét, e là kẻ nằm bên trong không hề nhỏ đâu.” “Không thể nào?

Thực sự có người lớn thế sao?” Lão Hồ lúc này có chút không dám tin.

Bàn Tử cũng ghé sát vào hỏi: “Này lão Tần, thời cổ đại thực sự có người cao vậy sao?

Nếu có thật thì chẳng phải là quái vật à?” Lão Hồ nhìn vào những

bức họa trên quan tài và vách tường thì đã hiểu ra: "Tôi xem rồi, gã này sinh thời đúng là vô địch, bách chiến bách thắng, sức mạnh vô song, có thể sánh với Lý Nguyên Bá." Lão Hồ nói nhưng dường như vẫn chưa nhận thấy điểm kỳ lạ.

"Lão Hồ, nhìn kỹ những bức bích họa và họa tiết trên quan tài xem, có gì khác biệt giữa các nhân vật?" Lúc này, được Tần Vũ nhắc nhở, Lão Hồ nhìn lại lần nữa và đột nhiên hiểu ra.

"Tê ~" Lão Hồ hít một hơi khí lạnh.

"Mẹ kiếp, lúc còn sống gã này to lớn đến vậy sao!" Đến lúc này Lão Hồ mới hiểu tại sao Tần Vũ lại muốn đặt dây vấp xác cao như thế.

Nghe Tần Vũ và Lão Hồ nói vậy, Bàn Tử và Anh Tử cũng hiểu ra, cả hai đều chấn kinh.

Một gã cao ba mét, nếu đấm một phát thì chẳng phải mỗi người một quyền là xong đời sao?

"Lão Tần, hay là cái quan tài này chúng ta đừng mở nữa?" "Không mở nữa?" "Béo này, chẳng lẽ ông nhát rồi?" "Gì cơ?

Nhát?

Mẹ kiếp, ai nhát chứ, Bàn gia đây là tay súng thần sầu, tôi mà lại sợ một cái gã đã chết mấy trăm năm sao?" Bàn Tử có một tật xấu là không chịu được khi bị người khác bảo mình nhát, vừa bị kích động là lập tức nổ vang trời như chiến thần.

Bị Tần Vũ khích tướng, Bàn Tử lập tức cầm xà beng chuẩn bị cạy quan tài.

"Bàn Tử, ông định làm gì?" Lúc này Lão Hồ thấy Bàn Tử cầm xà beng liền hỏi một câu để tránh anh ta hành động xốc nổi.

“Tôi làm gì à?

Tôi mở quan tài chứ gì!

Đừng có bảo tôi nhát!” Nói rồi, Bàn Tử lập tức trèo lên quan tài đá định ra tay.

Lão Hồ thở dài: “Cái thằng Béo chết tiệt này, nếu không sợ chết thì cứ việc cạy!

Tôi cứ coi như không thấy gì.

Lão Tần, Anh Tử, chúng ta lùi xa ra một chút.” “Được!” Thấy Lão Hồ nói vậy, lại thấy Lão Tần và Anh Tử cố ý lùi về phía sau khá xa, ngay cả người thần kinh thô như Bàn Tử cũng phải ngẩn ra.

“Thôi được, Béo này nhận nhát, tôi chỉ đứng xem thôi không được sao?” Nói rồi Bàn Tử lập tức leo xuống, đặt xà beng sang một bên, tỏ ra bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sau đó anh ta nhìn quan tài đá hỏi: “Lão Tần, cái thứ này tại sao không được cạy?

Phải cho tôi hiểu rõ chứ.” May là Bàn Tử tuy cứng miệng nhưng cũng là người ham học hỏi, không hiểu là hỏi ngay.

Tần Vũ biết lúc này không phải lúc đùa giỡn, anh nhìn Bàn Tử rồi trực tiếp lần mò bên hông quan tài đá, cuối cùng tìm thấy một cơ quan và nhẹ nhàng ấn xuống.

Chỉ nghe tiếng quan tài kêu răng rắc.

Thấy cơ quan đã được khởi động, Tần Vũ mới giải thích: “Bàn Tử, cái quan tài đá này nối với cơ quan, bên trong có cài đặt bẫy, nếu cưỡng ép mở quan tài có thể khiến nó phát nổ.

Dù sao gã này cũng quá thâm hiểm, đến cả hỏa long lưu ly đỉnh của Tây Vực cũng được chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu cưỡng ép mở ra, e là ông sẽ cùng quan tài 'bùm' một tiếng rồi tan thành mây khói luôn." Tần Vũ nói, Bàn Tử nghe mà toát mồ hôi hột, càng nghe càng lùi xa quan tài hơn vì sợ bị nổ bay xác.

Cơ quan quan tài đá đã hoạt động gần xong, chỉ thấy quan tài đột nhiên tách ra bốn hướng, cơ quan từ từ đẩy linh cữu bên trong lên, lộ ra một cỗ quan tài gỗ đỏ sơn đen với thể tích không hề nhỏ.

Trên quan tài vẽ những hoa văn vàng phức tạp, mỗi loại đều thập phần quái dị.

"Bàn Tử!" Tần Vũ gọi.

"Gì đấy?" "Làm gì à?

Giúp tôi cạy nó ra chứ sao!" Nhìn bộ dạng cẩn thận của Bàn Tử, Tần Vũ đúng là không biết nói sao.

"Hả?

Không phải vừa bảo không được cạy vì dễ nổ sao?" Lúc này Bàn Tử lại lú lẫn.

Vừa nãy Tần Vũ còn bảo không được cạy, giờ lại bảo cạy.

"Đồ đần!

Vừa rồi cái quan tài đá bên ngoài chỉ là lớp ngụy trang, giờ quan tài thật đã được đẩy lên rồi, ông sợ cái quái gì nữa!" Lúc này Lão Hồ lập tức tiến lên, cầm lấy xà beng bắt đầu cùng Lão Tần cạy quan tài.

Đã có Lão Hồ lên tiếng, Bàn Tử biết lúc này mở quan tài là không vấn đề gì, liền không chút do dự chạy lại giúp một tay.

Cỗ quan tài trước mắt tuy không phải loại gỗ âm trầm cực phẩm nhưng cũng rất xa xỉ.

"Dô ta, mạnh tay vào!" Xẻng quân dụng, xà beng tất cả đều cắm vào khe hở giữa nắp và thân quan tài, mọi người cùng hợp lực.

Két!

Két!

Rất nhanh, nắp quan tài cuối cùng cũng bị cạy ra một khe lớn, mấy người tiếp tục dùng sức nhổ hết đinh quan tài ra.

“Lên, đẩy nó ra!” Tần Vũ hô.

Lúc này Bàn Tử dường như rất tò mò, liền hỏi Tần Vũ: “Lão Tần, bên trong có đồ tốt không?” “Haha, tôi làm sao biết được, nếu tôi mà biết chắc cũng sợ đứng tim luôn.” Tần Vũ trả lời để hù dọa Bàn Tử.

“Bàn Tử, tôi nghe nói ngày xưa dân đổ đấu có dáng người mập mạp rất dễ bị kẻ trong quan tài thù ghét, không chừng nó sẽ thi biến thành đại tống tử rồi nhảy ra cắn người béo nhất đấy.” Tần Vũ cố ý hạ thấp giọng khiến bầu không khí trở nên rợn người.

“Hả?

Thật sao?

Chuyên cắn người béo?” Anh Tử cũng có chút không tin nổi, hỏi lại một câu.

“Ừ, không tin cứ hỏi Lão Hồ.

Tổ tiên Lão Hồ chuyên làm nghề này, chắc chắn sẽ biết.” Tần Vũ nói xong, Lão Hồ dường như cũng hiểu ý, gật đầu cái rụp khi Anh Tử nhìn sang.

“Tê ~” Anh Tử hít một hơi lạnh, rồi nói: “May quá em không béo, nhưng mà lão Béo này thì...” Ánh mắt Anh Tử dừng lại trên người Bàn Tử.

Tần Vũ và Lão Hồ cũng nhìn y hệt vậy.

Chương 19

“Hắc, hai ông đúng là giỏi bịa chuyện, nhìn xem dọa Anh Tử em tôi sợ đến tin luôn rồi kìa.

Anh Tử em gái, đừng nghe lão Tần nói bậy, hai ông ấy hù dọa tôi đấy.

Mà cũng chẳng thèm nhìn xem Bàn gia tôi là ai, có gì mà tôi phải sợ, cứ để nó ra đây.” Thấy Bàn Tử không sợ, Tần Vũ tiếp tục: “Nghe nói sau khi người béo bị tống tử cắn, tiếng xương cốt bị nhai vụn rắc rắc cũng truyền ra ngoài được đấy...” Tần Vũ vừa nói vừa nhìn vóc dáng Bàn Tử rồi cười.

Lúc này nụ cười của Bàn Tử có chút gượng gạo.

“Lão Tần, cậu đúng là thâm thật!

Bàn gia tôi hôm nay phải thử một phen, xem bên trong có nhảy ra được đại tống tử nào không.” Nói đoạn, Bàn Tử lấy bộ dạng hùng dũng oai vệ tiến đến một bên quan tài, xắn tay áo chuẩn bị đẩy nắp quan tài ra.

Tần Vũ và Lão Hồ thấy vậy cũng cùng dùng lực.

Oanh!!!

Chỉ thấy nắp quan tài nặng nề rơi xuống đất, tung lên bụi mù mịt.

Vị trí của Bàn Tử đúng lúc hứng trọn đám bụi đó.

“Phi phi!

Mẹ kiếp, Béo này chưa bị cắn đã phải ăn một mồm đất rồi, phi!” Bàn Tử càu nhàu.

Thấy vậy, Lão Hồ và Tần Vũ đều phì cười.

Lúc này Anh Tử tò mò ghé cổ nhìn vào bên trong quan tài.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn cô đã lập tức hét lên kinh hãi, khiến Bàn Tử và Lão Hồ định vào xem cũng giật mình bủn rủn chân tay, chắp tay niệm những lời khấn đã chuẩn bị sẵn.

"Đắc tội xin đừng trách!

Đắc tội xin đừng trách!

Đáng thương cho chúng tôi nghèo khổ túng quẫn, bất đắc dĩ mới mượn vài món đồ nhỏ đổi ít tiền tiêu..." Tần Vũ nhìn hai người họ cười thầm, mấy lời khấn tiếp theo anh nhắm mắt cũng đoán ra được.

Tuy nhiên vì Tần Vũ đã biết trước nên anh biết lúc này là an toàn nhất, gã kia vẫn chưa thi biến.

Vì vậy, Tần Vũ quyết định tranh thủ cơ hội này thu hoạch thật nhiều lợi lộc.

Tần Vũ tiến lại gần quan tài, thấy kẻ bên trong quả thực cao lớn uy mãnh, mặt mũi dữ tợn có chút đáng sợ.

Nhìn một lúc, anh liền thò tay vào. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ mạc thi thành công, nhận được võ học trấn thế: một cuốn 'Kim Chung Thiết Bố Sam', tiến độ mạc thi hiện tại là 50%].

"Vãi thật, Kim Chung Thiết Bố Sam!" Kim Chung Thiết Bố Sam từ cổ chí kim đã lừng danh giang hồ.

Đây là môn ngạnh công hộ thể nổi tiếng nhất, tương truyền người luyện thành không chỉ chịu được đấm đá mà không hề hấn gì, thậm chí đao kiếm thông thường cũng không thể làm bị thương.

Thậm chí có thể đạt đến trình độ cương khí hộ thể, giúp người luyện đạt được những hiệu quả khó tin như xuống nước không chìm,

vào lửa không cháy, nín thở không dứt, không ăn không đói. [Đinh!

Có học tập ‘Kim Chung Thiết Bố Sam’ không?] “Học tập!

Chắc chắn phải học tập!” Tần Vũ không chút do dự chọn học tập, học được càng nhiều càng tốt, ai mà sợ có nhiều kỹ năng phòng thân chứ.

Hơn nữa cái gã to xác này chẳng bao lâu nữa sẽ thi biến thành ‘Hống’, cơ thể cứng kinh khủng. [Đinh!

Học tập thành công!] Theo tiếng thông báo của hệ thống, Tần Vũ cảm thấy cơ thể mình phát sinh biến hóa vi diệu, bên trong dường như tràn đầy sức mạnh vô tận.

Một luồng nội lực nóng hổi từ đan điền bắt đầu lan tỏa theo kinh mạch ra khắp cơ thể. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đạt cảnh giới sơ cấp ‘Kim Chung Thiết Bố Sam’, kích hoạt trạng thái ‘Hào phát vô tổn’ (Không mảy may thương tổn)]. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đạt cảnh giới trung cấp ‘Kim Chung Thiết Bố Sam’, kích hoạt trạng thái ‘Bất thực bất cơ’ (Không ăn không đói)]. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đạt cảnh giới cao cấp ‘Kim Chung Thiết Bố Sam’, kích hoạt trạng thái ‘Bế khí bất tuyệt’ (Nín thở không dứt)]. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đạt cảnh giới viên mãn ‘Kim Chung Thiết Bố Sam’, kích hoạt trạng thái ‘Nhập thủy bất nịch’ (Xuống nước không chìm)]. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đạt cảnh giới đại viên mãn ‘Kim Chung Thiết Bố Sam’, kích hoạt trạng thái ‘Nhập hỏa bất phần’ (Vào lửa không cháy)].

“Vãi, trâu bò quá!” Tần Vũ cảm nhận cảm giác mà Kim Chung Thiết Bố Sam mang lại, tin rằng lát nữa dù có đối đầu với quái vật lông đỏ kia anh cũng có vốn liếng tuyệt đối.

Lúc này Lão Hồ sau khi khấn vái xong, nhìn thấy mặt Tần Vũ đỏ bừng thì có chút căng thẳng.

Anh ta từng thoáng nghi ngờ liệu lão Tần có bị trúng thi độc không.

Ngay sau đó Lão Hồ lập tức hét gọi Bàn Tử: “Bàn Tử đừng niệm nữa, mau lấy thuốc giải độc, nước gạo nếp và gạo nếp sống ra mau!

Lão Tần trúng thi độc rồi!” Lão Hồ hét lớn đầy lo lắng, thúc giục Bàn Tử.

Thế nhưng bị Lão Hồ hét lên một tiếng, Bàn Tử, Anh Tử và cả Tần Vũ đều ngẩn ngơ.

“Cái gì?

Lão Tần trúng thi độc?” “Hả?” Tần Vũ nhìn Lão Hồ, còn Bàn Tử và Anh Tử thì nhìn chằm chằm Tần Vũ.

Lão Hồ nhìn phản ứng của Tần Vũ, nghi ngờ hỏi: “Này lão Tần, vừa rồi cậu thực sự không sao chứ?” “Không sao, chỉ hơi nóng một chút thôi.” Tần Vũ nghe Lão Hồ hỏi thì hiểu ra, lập tức tìm một lý do để lấp liếm.

Có vẻ như Lão Hồ cũng tin lời anh.

Lúc này Bàn Tử lại hào hứng nói: “Được rồi được rồi, lão Tần không sao thì để tôi lấy ít đồ, nãy giờ tôi còn chưa xem bên trong có gì.” Bàn Tử tiến lại gần quan tài đã mở, nhìn sơ qua bên trong: “Tê...

Chà, sao mà trông xấu thế này!” Bàn Tử thốt lên một câu vì thấy ngũ quan của gã chết mấy trăm năm này hơi vặn vẹo, mũi miệng đều

méo mó.

Câu nói của Bàn Tử cũng lọt vào tai Lão Hồ.

Lão Hồ âm thầm áp sát sau lưng Bàn Tử, đột nhiên mở miệng: "Cái thằng Béo chết tiệt, ông chán sống rồi à?

Dám nói thế với một kẻ đã chết mấy trăm năm." Bàn Tử giật mình, tim đập thình thịch suýt nhảy ra khỏi lồng ngực.

Biết là Lão Hồ sau lưng, Bàn Tử không nhịn được mắng: "Này lão Hồ, mẹ kiếp cái đồ khốn này, ông không thể đừng xuất hiện đột ngột lúc tôi đang chuyên tâm làm việc được à?

Có biết làm thế dễ dọa chết người không!" Nhìn sắc mặt trắng bệch của Bàn Tử, Lão Hồ cũng biết mình hơi quá đà: "Thôi được, để tôi xem bên trong có gì lấy được không, tôi xem trước đã, lát nữa sẽ thắp nến." Lão Hồ cố ý sờ mũi nói.

Chương 20

Sau khi quan sát một hồi, Lão Hồ lấy ra một đoạn nến từ ba lô, bắt đầu thắp ở góc đông nam rồi lầm bầm.

Người thắp nến, quỷ thổi đèn, gà gáy đèn tắt không múc vàng...

Quy tắc của tổ tông Lão Hồ vẫn luôn ghi nhớ, dù thế nào thì nó vẫn có lý do để tồn tại.

"Lão Hồ, thế nào rồi?" "Được rồi, ngọn nến không đổi màu, chắc không vấn đề gì.

Bàn gia, ra tay thôi." Đúng lúc Bàn Tử chuẩn bị lấy đồ, Tần Vũ cũng tiến lại quan tài nhắc nhở: "Bàn Tử, đợi chút đã, lấy hết mấy món đồ sứ đẹp đẽ ra, cả mặt nạ và ngọc bội trên tay nó nữa.

Còn mấy cái bình gốm vại đất thì để lại đi." "Vãi, lão Tần, cậu cũng ác thật đấy, không sợ gã này nhảy ra liều mạng với mình à?" Lời của Tần Vũ khiến Bàn Tử cũng phải nể phục.

Thực sự cách làm 'vét sạch sành sanh' không để lại món gì của Tần Vũ vừa rồi làm mọi người phát hoảng.

"Lão Tần, làm thế không ổn chứ?

Quy tắc tổ tông đã giữ nghìn năm rồi." Nhìn Lão Hồ, Tần Vũ mỉm cười nói: "Không sao đâu, đất nước đã cải cách mở cửa rồi, quy tắc của chúng ta cũng phải thay đổi theo chứ.

Bàn Tử, tôi sẽ thắp cho nó vài nén nhang, cung phụng ít hương hỏa coi như là lễ tiết trước đã.

Sau đó tùy tình hình mà tính.

Nếu gã này nhảy ra thì thế giới bên ngoài liệu có dung thứ cho nó

không?" Tần Vũ nhìn Lão Hồ và Bàn Tử hỏi.

"Dung thứ cái khỉ gì, chẳng phải sẽ bị một pháo bắn nát sao?" Lão Hồ biết thứ này nếu thoát ra ngoài thì không có lý do gì để giữ lại.

Hơn nữa sau khi thành lập quốc gia thì không cho phép thành tinh.

"Hắc, nếu vậy thì cứ làm đi.

Đồ tốt để đây chẳng phải phí phạm sao, tôi giúp mang chúng ra ánh sáng để tạo phúc cho nhân loại, cũng là để gã này chuộc tội sát nghiệp năm xưa.

Nếu nó ngoan ngoãn thì tốt, còn không thì xử lý luôn, tránh để nó ra ngoài tai họa người khác." Lần này Tần Vũ phát hiện mình nói năng hùng hồn và nhiệt huyết đến lạ, ngay cả lý do đi trộm mộ cũng đầy vẻ chính nghĩa, nghe xong chính anh cũng thấy cảm động.

Lúc này nghe xong lời Tần Vũ, Lão Hồ dường như cũng đồng tình với quan điểm đó, anh nhìn Bàn Tử: "Bàn Tử, lão Tần nói đúng, chúng ta thực sự nên cải cách một chút, vạn nhất lại khả thi thì sao.

Cứ làm theo cách của lão Tần đi, lấy từng món một cũng coi như là lễ phép rồi." Nói đoạn, mấy người bắt đầu hành động theo kế hoạch.

Lão Hồ canh nến ở góc đông nam, Bàn Tử lấy đồ, Tần Vũ đứng bên cạnh trấn giữ đề phòng bất trắc.

Lúc này Bàn Tử lấy ra một món đồ sứ trước, thấy không có vấn đề gì liền lấy tiếp cái thứ hai.

Ngay sau đó đôi ngọc bội trong quan tài cũng được lấy ra, chỉ còn lại cái mặt nạ.

"Lão Tần, không ổn rồi, nhìn kìa!" Lão Hồ hô lên.

Đột nhiên ngọn nến lung lay, phát ra tiếng xèo xèo rồi vụt tắt.

Ngôi mộ lập tức chìm vào bóng tối.

“Mẹ kiếp, nến tắt rồi!” Khoảnh khắc đó khiến Bàn Tử sợ đến mức không dám cử động.

“Lão Tần, làm sao đây?” Lão Hồ hỏi, Bàn Tử chờ đợi, Anh Tử căng thẳng nắm chặt súng săn.

“Lão Hồ, tiếp tục thắp nến lên, đàm phán điều kiện, nếu nó không nghe lời thì trực tiếp xử lý luôn!

Mẹ kiếp, tôi không tin là không trị được nó.” Tần Vũ biết cái gã to xác này vì không ngoan ngoãn nên cuối cùng bị dầu hỏa từ cơ quan ‘Hỏa long lưu ly đỉnh’ trên đỉnh đầu xử lý, chết không thể chết thêm được nữa, đến xương cũng chẳng còn.

Nghĩ lại thì đằng nào gã này cũng bị xử lý, vậy thì sợ cái quái gì!

Huống hồ mình đã học được Kim Chung Thiết Bố Sam!

Ngoài khả năng phòng ngự siêu cấp, nó còn mang lại sức mạnh vô song.

Nếu không phục thì cứ tẩn thôi.

Nghe lời Tần Vũ, Lão Hồ giơ ngón tay cái: “Lão Tần, mấy lời cậu vừa nói đúng là bá khí thật!

E là mấy nghìn năm qua dân Mạc Kim Giáo Úy và Đảo Đấu Phu Tử cũng chưa ai dám nói thế.” Nói rồi Lão Hồ lại thắp lên một cây nến mới.

Mộ thất lại sáng rực.

Để tránh việc nến tắt lần nữa, Tần Vũ đưa chiếc đèn pin đã chuẩn bị sẵn cho Anh Tử.

Sau một lúc quan sát ngọn nến, Tần Vũ nhìn Bàn Tử: “Bàn Tử, tiếp tục đi!” “Tiếp tục?

Lão Tần, cậu chắc chứ?" "Ừ, tiếp tục." Tần Vũ ra hiệu cho Bàn Tử cứ lấy tiếp, không cần lo lắng.

"Hắc, Bàn Tử yên tâm đi, có vẻ nó nghe lời đấy, nến không sao cả.

Hoặc có lẽ vừa rồi chỉ là gió thổi thôi." Lúc này gan của Lão Hồ dường như cũng lớn dần lên, bắt đầu cổ vũ Bàn Tử.

"Được luôn!" Bàn Tử thấy cả hai đều đồng ý liền nín thở, lại thò tay vào quan tài.

Ngay sau đó anh ta cẩn thận từng chút một gỡ chiếc mặt nạ đen sì ra...

Đột nhiên mộ thất vốn đang mờ tối bỗng trở nên xanh lè, âm u rợn người, lúc sáng lúc tối.

"Lão Tần, nến chuyển màu xanh rồi, có quỷ!" "Mẹ kiếp, Lão Hồ, tình hình gì thế này?" "Hay là chúng ta mau chạy ra ngoài đi, trong này đáng sợ quá." Lúc này Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử đột nhiên hoảng loạn, ai nấy đều sợ hãi.

"Mẹ kiếp, lão Tần, nó cử động rồi!

Nó cử động rồi!" Lúc này Bàn Tử phát hiện kẻ nằm trong quan tài đột nhiên mọc đầy lông đỏ khắp người, lông càng lúc càng dài, càng nhìn càng thấy kinh khủng rợn người.

Sau đó gã trong quan tài từ từ đưa đôi bàn tay khô khốc bám vào thành quan tài.

"Mẹ kiếp!" Ngay sau đó, một tiếng 'Oanh!!!' vang dội!

Cỗ quan tài vốn kiên cố lập tức bị xé toạc...

"Mẹ kiếp, trá thi rồi!

Trá thi rồi!" Trong chớp mắt, Bàn Tử đứng gần nhất nhận thấy điềm chẳng lành liền ôm đồ lăn lộn bỏ chạy ngay lập tức.

Đột nhiên gã quái vật lông đỏ ngồi bật dậy, dùng đôi mắt trống rỗng phát ra ánh sáng xanh nhìn chằm chằm từng người có mặt, phát ra những tiếng kêu bạc bạc lạnh lẽo thấu xương.

“Lão Tần, Lão Hồ, làm sao bây giờ?” Bàn Tử lúc này thực sự sợ hãi, vừa thấy trá thi là lập tức nhớ lại mấy câu chuyện của Tần Vũ.

“Làm sao cái gì?

Chạy mau!” Lúc này Anh Tử cũng định quay đầu rời khỏi đây.

Thế nhưng mọi chuyện đã không còn kịp nữa.

Chỉ thấy gã to xác kia lập tức nhấc một tấm nắp quan tài đá ném mạnh ra ngoài, bịt kín lối vào duy nhất một cách chính xác tuyệt đối.

“Mẹ kiếp!

Lão Tần!

Lối ra bị lấp rồi!” Cảnh tượng này Tần Vũ vô cùng quen thuộc.

Chương 21

Nhờ tác dụng của dây vấp xác, hành động của quái vật lông đỏ bị cản trở nên chậm lại đôi chút.

“Bàn Tử, mau!

Mau lấy móng giò lừa đen đã chuẩn bị ra đây!” Tần Vũ hét lớn.

Trong ấn tượng của anh, móng giò lừa đen có thể cầm cự được một lúc, tạm thời định trụ được gã này.

Nghe lời Tần Vũ, Bàn Tử không chút do dự lấy ngay chiếc móng giò lừa đen đã chuẩn bị sẵn, lấy đà chạy tới rồi nhắm thẳng mồm quái vật lông đỏ mà ấn mạnh vào.

Quả nhiên gã to xác lông đỏ đột nhiên đứng yên bất động.

Thấy cảnh này Bàn Tử liền thở phào, nhưng cái thói huênh hoang lại trỗi dậy.

Bàn Tử đá mạnh một cái vào người quái vật lông đỏ rồi nói: “Mẹ kiếp, dám lên mặt với Bàn gia à!

Giờ thì động đậy cho tôi xem nào!” Bộ dạng huênh hoang của Bàn Tử không duy trì nổi mười giây, ngay sau đó quái vật lông đỏ đột nhiên nhổ móng giò lừa đen ra, đấm thẳng một quyền vào người Bàn Tử!

“Mẹ kiếp!!!

Đồ chết tiệt!!!” Khoảnh khắc đó Bàn Tử ngây người ra.

Bàn Tử không kịp né tránh, lập tức bị gã lông đỏ đấm trúng, người bay vèo như đạn pháo va mạnh vào vách mộ.

“Mẹ kiếp...

đau chết tôi rồi...” Bàn Tử ôm ngực, cú đấm vừa rồi suýt nữa làm anh ta nghẹt thở.

Thế nhưng quái vật lông đỏ dường như không có ý định buông tha, nó lao tới định giẫm nát đầu Bàn Tử!

“Mẹ kiếp!!!” Thấy cảnh đó, Bàn Tử không màng đau đớn, lập tức lăn lộn bò về phía khu vực có nhiều dây vấp xác nhất với hy vọng chúng sẽ phát huy tác dụng.

May mắn thay dây vấp xác không phụ sự mong đợi, Bàn Tử thoát chết trong gang tấc, ôm ngực chạy ra sau lưng Tần Vũ.

“Lão Tần, hay là chúng ta thương lượng với nó đi.

Hay tôi trả lại đồ cho nó nhé.” Bàn Tử nói, hy vọng có thể chung sống hòa bình với quái vật lông đỏ.

Cứ giằng co thế này không phải là cách.

“Cái thằng Béo này, hòa bình cái khỉ gì!” “Nó vừa lấy nắp quan tài chặn lối ra rồi, rõ ràng là muốn chúng ta bồi táng cùng, thương lượng cái gì nữa!

Có thương lượng thì cũng chết thôi!” Lão Hồ nói rồi nhìn về phía Tần Vũ.

Dù sao người có khả năng chiến đấu nhất ở đây chính là lão Tần.

“Lão Tần, giờ tính sao!” Nghe Lão Hồ hỏi, Tần Vũ mỉm cười: “Tính sao à?

Còn tính sao nữa, đống đồ này hôm nay lão Tần tôi nhất định phải lấy, gã lông đỏ này ăn nhang của tôi rồi còn lật lọng, không có cửa đâu!

Mẹ kiếp, đã chọc giận lão tử thì mặc kệ là tống tử hay cương thi, hôm nay lão tử phải tẩn cho nó phục thì thôi!

Nếu không khó mà giải tỏa được cơn giận này!" Nói đoạn, Tần Vũ vận chuyển công pháp 'Kim Chung Thiết Bố Sam' trong người, trạng thái vô địch gia thân, lao thẳng về phía quái vật lông đỏ.

Thấy Tần Vũ lao lên, Lão Hồ đứng sau cũng cầm xẻng quân dụng không chịu thua kém, đuổi theo gia nhập cuộc chiến.

Thế nhưng chưa đợi Lão Hồ kịp áp sát, anh đã thấy Tần Vũ tung một cú đá trực tiếp đá bay quái vật lông đỏ, khiến nó dính chặt vào vách mộ.

"Tê..." Lão Hồ chấn kinh nhìn Tần Vũ.

"Lão Tần, trâu bò quá!" Cú đá của Tần Vũ đúng là quá hả dạ.

Đòn tấn công đột ngột cũng khiến quái vật lông đỏ càng thêm phẫn nộ, nó không ngừng giãy giụa, hận không thể đấm nát Tần Vũ ngay lúc này.

Đột nhiên nghe tiếng 'rắc' một cái.

Quái vật lông đỏ bẻ gãy vài khối đá lớn từ vách mộ ném mạnh về phía Tần Vũ!

"Lão Tần, cẩn thận!!!" Lúc này Lão Hồ thấy mấy khối đá to như cái chảo sắt đập mạnh vào người Tần Vũ.

"Lão Tần!!!" "Lão Tần!!!" "Anh Tần!!!" Khoảnh khắc đó, thấy Tần Vũ bị đá đập trúng, mấy người họ không hẹn mà cùng hét lên, mắt đỏ hoe.

Dù sao bị mấy khối đá khổng lồ đó đập trúng thì người thường không chết cũng tàn phế.

"Mẹ kiếp Lão Hồ, tôi liều mạng với nó!!!" Bàn Tử gào lên như phát điên!

Cùng lúc đó anh ta cũng mặc kệ đau đớn ở ngực, cầm đồ nghề

định lao lên liều chết.

Giữa lúc mọi người chuẩn bị liều mạng thì tiếng của Tần Vũ đột nhiên vang lên: "Mẹ kiếp, dám giãy giụa à?

Dám đánh lão tử à?" Nghe thấy tiếng Tần Vũ, Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử đều vô cùng chấn động.

Sự chấn động của Lão Hồ là mạnh nhất!

"Mẹ kiếp, lão Tần không sao à?" Thực ra vừa rồi Lão Hồ đã cảm nhận được áp lực và sự va chạm thị giác từ những khối đá đó!

Quá mạnh mẽ.

Lão Hồ khẳng định nếu những khối đá đó đập vào người mình thì không chết cũng tàn.

"Mẹ kiếp lão Tần, không sao chứ?" "Không sao, chết không nổi đâu." Tần Vũ quay đầu cười với Lão Hồ.

Tuy nhiên lúc này Tần Vũ đã bụng đầy lửa giận với quái vật lông đỏ, anh lập tức vung nắm đấm nện thẳng vào nó.

Bành!

Bành bành!

Mỗi cú đấm đều không chút do dự.

Chỉ nghe trên người quái vật lông đỏ phát ra tiếng xương gãy rắc rắc.

Mặc cho quái vật lông đỏ giãy giụa cũng không thể phản kháng.

Dần dần, quái vật lông đỏ dường như đã biết sợ.

Từ miệng nó bắt đầu phát ra những tiếng kêu thảm thiết như mèo đêm khóc lóc.

Cùng với việc Tần Vũ tung ra từng cú đấm một, đột nhiên, bên tai

cậu xuất hiện thông báo hệ thống.

Đinh!

Chúc mừng Túc chủ Mạc thi thành công, nhận được trang bị hộ thân Tử Kim 'Tử Kim Tỏa Tử Nội Giáp' một kiện, tiến độ Mạc thi hiện tại là 100%.

“Tử Kim Tỏa Tử Nội Giáp?” Nghe thông báo, Tần Vũ đưa ý niệm vào trong gói đồ hệ thống tùy thân, xem cái gọi là Tử Kim Tỏa Tử Nội Giáp.

Nguyên lai, Tử Kim Tỏa Tử Nội Giáp là một loại tỏa tử giáp.

Tần Vũ biết, tỏa tử giáp vào thời cổ đại còn được gọi là ‘Hoàn Tỏa Khải’, thường do các vòng dây sắt hoặc vòng thép móc nối lại, kết hợp thành hình dạng áo giáp.

Mỗi vòng được móc chặt với bốn vòng khác, tạo thành hình dạng như lưới khóa, kỹ thuật chế tác vô cùng tinh xảo.

Chương 22

Ban đầu, nó cũng được truyền từ Tây Vực vào Trung Nguyên, ghi chép sớm nhất được tìm thấy trong bài 'Tiên Đế Tứ Thần Khải Biểu'.

Tỏa tử giáp, sau khi được các đại sư chế giáp Trung Nguyên lúc bấy giờ cải tiến thêm, trong 'Tấn Thư Chủ Lữ Quang Tái Ký' có miêu tả về loại áo giáp này: "Khải như hoàn tỏa, cung đao xạ bất khả nhập, khả tá ngoại lực." (Áo giáp tựa móc khóa liên kết, cung tên đao kiếm khó xuyên vào, chỉ có thể lợi dụng ngoại lực).

So với tỏa tử giáp thông thường, cái 'Tử Kim Tỏa Tử Nội Giáp' mà Tần Vũ nhận được đều do các móc khóa tử kim dệt thành, càng thêm quý giá vô cùng.

"Hắc, không tệ!

Không tệ!" Lúc này, Tần Vũ càng thêm hài lòng với hệ thống 'Mạc Thi Đại Lão', không chỉ nhận được thần công thất truyền giang hồ 'Kim Chung Thiết Bố Sam', mà còn được thêm 'Tử Kim Tỏa Tử Nội Giáp' đao thương bất nhập.

Chuyến này thu hoạch thật sự vô cùng hậu hĩnh.

Có cái 'Tử Kim Tỏa Tử Nội Giáp' này, Tần Vũ cũng có cớ để giải thích tình huống vừa rồi cậu cứng rắn chống đỡ tảng đá.

"Lão Tần, tránh ra!" Lúc này, Lão Hồ hô lên, chỉ thấy Lão Hồ và Bàn Tử hợp sức khiêng Lang Nha Đại Bổng, khí thế hung hăng xông tới.

Tần Vũ thấy vậy, không hề do dự, lập tức tránh ra.

Ầm!!!

Dưới quán tính được Lão Hồ và Bàn Tử trợ lực, cây Lang Nha

Đại Bổng nặng mấy chục cân hung hăng đập tới, cùng với tên Hồng Mao Quái kia, tông thẳng vào sâu trong vách mộ.

Chỉ trong chớp mắt, Hồng Mao Quái bị tông vào đã đột nhiên biến mất ở đó, không biết đi đâu.

"Mẹ kiếp, quái vật đâu rồi?" Lúc này, Bàn Tử có chút tò mò, cú đánh vừa rồi không đến nỗi đập chết con quái vật đó.

Nói rồi, Bàn Tử liền cầm đèn pin rọi.

Đột nhiên giật mình, nói: "Mẹ kiếp, Lão Tần, cái thằng đó chạy rồi!" "Cái gì?

Chạy rồi?" Bị Bàn Tử hô một tiếng, Lão Hồ cũng tò mò tiến lên nhìn một cái, chỉ thấy dưới ánh đèn pin, ngoài cây Lang Nha Đại Bổng vừa rồi, đâu có bóng dáng Hồng Mao Quái.

"Hắc, mẹ kiếp, thật sự chạy rồi." Lợi dụng lúc này, Tần Vũ cũng lập tức mặc 'Tử Kim Tỏa Tử Nội Giáp' vào, để tránh Lão Hồ hỏi tới.

Không thể không nói, cảm giác khi mặc 'Tử Kim Tỏa Tử Nội Giáp' này khá vừa vặn.

Lúc này, thấy con Đại Tống tử Hồng Mao Quái vật kia chạy rồi, Bàn Tử quay người, cũng bắt đầu "nghiên cứu" Tần Vũ.

"Lão Tần, mẹ kiếp, ông trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ thế?

Đến cái thằng quái vật đó cũng bị ông đánh cho phải bỏ chạy." "Chẳng lẽ tổ tiên ông cũng đánh cương thi?" Nghe vậy, bị Bàn Tử khơi gợi, Lão Hồ cũng tò mò, về gia thế của Tần Vũ, Lão Hồ vẫn luôn không rõ.

Anh Tử thì cũng chớp chớp mắt to, nhìn Tần Vũ.

"Đánh cái thá gì cương thi chứ." "Lão tử ở trong quân một mình có thể đánh hai mươi thằng, hơn nữa, tổ tiên nhà tôi là truyền nhân độc

nhất của ‘Kim Chung Thiết Bố Sam’, chẳng lẽ không thu phục được cái con Đại Tống tử này sao?” “Chẳng phải là đồ ngốc à?” Tần Vũ nói với Bàn Tử.

Sau đó, Tần Vũ kể lại, biến mọi chuyện không thể vừa xảy ra thành hợp lý hợp tình, khiến người ta không thể nghi ngờ.

“Hít... ” “Truyền nhân Kim Chung Thiết Bố Sam!” “Mẹ kiếp, thảo nào tôi ở trong quân lại trâu bò như vậy, hóa ra là vì cái này.” Lão Hồ biết, thực ra Tần Vũ ở trong quân có một biệt danh, mọi người đều gọi là ‘Tần Phong Tử’.

Khi đó, Lão Hồ đã nghi ngờ Tần Vũ là hậu duệ của một thế gia giang hồ.

Sau này, vì quan hệ giữa hai người ngày càng tốt, cộng thêm lý do chiến tranh, Lão Hồ cũng quên mất việc hỏi chuyện này.

Giờ đây, Tần Vũ giải thích như vậy, Lão Hồ cũng đã hiểu.

Thảo nào cái thằng đó lại hung hãn như thế, mẹ kiếp, chỗ nào cũng áp đảo, còn hung hơn cả tôi.

Lúc này, Tần Vũ nhìn cái hang động đen ngòm trên vách mộ vừa rồi, rọi đèn pin vào, dường như đã phát hiện ra điều gì đó...

“Lão Tần, sao vậy?” Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử cũng phát hiện hành động của Tần Vũ, có chút lo lắng.

“Lão Tần, chẳng lẽ con quái vật đó quay lại thật?” Lúc này, Lão Hồ lo lắng con quái vật đó sẽ đột nhiên quay lại, liền hỏi một câu, rồi lại bắt đầu phòng bị.

Nghe lời Lão Hồ nói, Tần Vũ chỉ khẽ lắc đầu.

“Không!” “Nhìn kìa, đi từ đây vào, là pháo đài Quan Đông quân mà tôi muốn tìm.” Tần Vũ nói, rồi chiếu ánh đèn pin về một hướng, chỉ

thấy chỗ đó lộ ra những viên gạch tường vuông vắn, cùng với một hàng chữ Nhật: "kan-gun yōsai - Pháo đài Quan Đông quân." "Hắc, mẹ kiếp, thảo nào tôi tìm nãy giờ, cái pháo đài Quan Đông quân này lại ở đây." Lúc này, Bàn Tử cũng đã gói ghém xong minh khí, tiến tới.

"Lão Tần, tôi có nên vào xem không?" "Thật đó, tôi chưa từng thấy pháo đài Quan Đông quân trông như thế nào cả." Bàn Tử lúc này có chút háo hức muốn thử.

Ở một bên, Lão Hồ nghe Bàn Tử muốn vào thì không có sắc mặt tốt.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt, đi đi, mẹ kiếp, nếu ông không sợ con Hồng Mao Quái vật kia đột nhiên quay lại, cho ông một phát hồi mã thương, cắt cái cổ ông đi, thì cứ vào đi." Bị Lão Hồ nói một câu như vậy, cổ Bàn Tử đột nhiên rụt lại, cảm giác gáy lạnh toát.

Cảm giác đó giống như lạnh thấu xương.

"Lão Hồ, mẹ kiếp, ông cứ thích đối đầu với tôi à?" "Ông nói vừa rồi làm tôi lạnh cả gáy, sợ hãi lắm." Bàn Tử nói.

"Lạnh gáy?" "Bàn Tử, mau quay lại, để tôi xem nào." Đột nhiên, Lão Hồ dường như nhận ra điều gì đó, lập tức yêu cầu Bàn Tử quay người.

"Mẹ kiếp, có gì mà xem, cứ nhìn đi." Nói rồi, Bàn Tử liền quay người, đưa lưng cho Lão Hồ, để ông ta nhìn một cái.

"Hít...!" Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lão Hồ và Anh Tử hai người đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, cũng không biết nên nói gì.

Tần Vũ lúc này cũng phát hiện sự bất thường, chỉ thấy sau lưng Bàn Tử, xuất hiện một số dấu chân và dấu tay giống như của trẻ con, cực kỳ rõ ràng.

Ngoài ra, trên cổ Bàn Tử, có hai vết hằn giống như vết siết cổ,

xuất hiện ở đó.

“Lão Hồ, Lão Tần, sao tôi cảm thấy hô hấp có chút khó khăn vậy, chẳng lẽ ở đây thiếu oxy?” Bàn Tử lúc này, dường như cảm thấy có chút khó chịu.

Càng rời xa cái hang động trên vách mộ, càng cảm thấy khó thở, đầu óc mơ màng.

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, hình như bị thứ không sạch sẽ bám víu rồi.” Anh Tử lúc này lắp bắp nói, nghe mà Bàn Tử trong lòng hoảng sợ.

“Cô em Anh Tử, đừng nói linh tinh!” Nhìn Anh Tử, Bàn Tử có chút khô miệng khát lưỡi, xem ra Bàn Tử có vẻ hơi lạnh.

Sau đó, Bàn Tử tiếp tục nói: “Mẹ kiếp, chắc chắn là Lão Hồ tối hôm đó giành chăn, làm lão tử bị cảm lạnh.” Ngay sau đó, Bàn Tử lại siết chặt quần áo.

Tình hình trước mắt, Tần Vũ dường như đã hiểu ra, sau đó nhìn Bàn Tử, nói: “Bàn Tử, Anh Tử nói không sai, hiện tại, tình hình của ông, quả thực bị thứ không sạch sẽ bám víu rồi.” “Không tin thì hỏi Lão Hồ xem.” “Kệ đi, đến lúc này rồi, ba chúng ta chắc chắn không thể đùa giỡn được.” Lúc này, Bàn Tử nhìn Tần Vũ, Lão Hồ, và cô em Anh Tử, dường như không giống nói dối.

Nửa tin nửa ngờ, Bàn Tử lập tức móc từ trong túi ra một tấm gương nhỏ, nhìn qua một cái.

Hít...!

Bàn Tử đã thấy, thấy trên cổ xuất hiện hai vết hằn rõ ràng, hơi đỏ, hơi xanh.

Trên vai hắn, cũng thấy những dấu chân nhỏ xíu, cùng với dấu tay.

Sau khi phát hiện tất cả, Bàn Tử nhìn Lão Hồ và Lão Tần, nói: "Lão Tần, Lão Hồ, xem tình hình của tôi thế nào?" Bàn Tử biết, đối với những chuyện kỳ quái này, chỉ có Lão Hồ và Lão Tần hai người, mới là những người trong nghề hiểu rõ.

Tần Vũ nhìn Bàn Tử, dường như đã hiểu, mặc dù không thể xác định, nhưng phải thử một chút, có lẽ, thật sự là ma quỷ do những đồng nam đồng nữ tuẫn táng gây ra.

Nhưng, trong ấn tượng của cậu, đáng lẽ chỉ nên xuất hiện dấu chân, tại sao lại có vết siết cổ?

"Bàn Tử, lùi lại vài bước trước đã." "Sau đó, xem có cảm giác gì, lập tức nói ra ngay." Đột nhiên, Tần Vũ mở miệng, yêu cầu Bàn Tử lùi lại vài bước, cảm nhận cảm giác đang xảy ra.

"Được!" Lúc này, vì an toàn và cẩn thận hơn một chút, chỉ thấy Bàn Tử đặt gói đồ chứa minh khí xuống, lùi về phía sau khoảng bảy tám bước.

Nhanh chóng, chỉ thấy sắc mặt Bàn Tử, xanh đỏ xen kẽ, càng lúc càng nghiêm trọng.

Chương 23

“Không được, tôi không thở nổi nữa.” Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử bắt đầu thở hổn hển...

“Bàn Tử, đừng dừng lại, đi ngay.” Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Tần Vũ lập tức bảo Bàn Tử tiến về phía vị trí của những người khác, dựa vào.

“Lão Tần, cho tôi nghỉ một lát đi.” “Cho tôi chậm lại chút.” “Chậm lại?” “Chậm cái thá gì, nếu không muốn chết thì nghỉ đi.” Lúc này, thấy Tần Vũ nói vậy, Bàn Tử đâu dám nghỉ, liền ba chân bốn cẳng chạy.

Lúc này, Tần Vũ phát hiện, sắc mặt xanh tím trên mặt Bàn Tử đã dần dần phai đi một phần.

Hô hấp của Bàn Tử cũng thông suốt hơn nhiều.

Xem ra, Tần Vũ biết, cái gọi là pháo đài Quan Đông quân này, có vẻ như cần phải xông vào một chuyến.

Tốt là biết trước một số chuyện, có thể phòng bị trước một số bất trắc.

“Lão Hồ, chuẩn bị đi.” “Muốn giải quyết chuyện của Bàn Tử, chỉ có cách vào trong đó một chuyến, nếu không thì Bàn Tử cũng đừng hòng sống sót ra ngoài.” Tần Vũ nói.

Đối với lời Tần Vũ, Lão Hồ cũng không phản đối, cố ý hằn học nhìn Bàn Tử.

“Mẹ kiếp, toàn gây phiền phức cho tôi, thật không biết ông nữa, chẳng lẽ, đời trước Lão Hồ tôi đã tạo nghiệt, kiếp này lại nợ ông sao.” Nghe lời Lão Hồ nói, Bàn Tử cũng cười hề hề.

“Anh Tử, đưa súng săn cho tôi.” “Vâng.” Chỉ thấy, Tần Vũ nhận lấy súng săn, cầm đèn pin, là người đầu tiên chui vào mật đạo thông đến bên trong pháo đài Quan Đông, kiểm tra đơn giản.

Hiện tại, dường như an toàn.

Tên Hồng Mao Quái đã trốn thoát kia, lúc này cũng không biết đã đi đâu.

Nhưng Tần Vũ cũng không bận tâm.

Cùng lắm thì đánh thêm một trận nữa.

Trong mật đạo, khúc khuỷu quanh co, thỉnh thoảng cũng sẽ đột nhiên nhảy ra mấy con rắn độc, kết quả, đều bị Tần Vũ một phát súng đập nát đầu.

Thỉnh thoảng, cũng sẽ truyền đến những âm thanh kỳ lạ, khiến Bàn Tử và Lão Hồ sợ đến mức tim đập chân run.

“Mẹ kiếp, Lão Tần, bên trong này sẽ có xe tăng chứ?” “Nếu có, tôi thà trực tiếp tìm một chiếc xe tăng, lái nó ra ngoài, sau đó tìm con Hồng Mao Quái vật kia, tôi trực tiếp cán nó thành thịt băm.” “Để nó biết, đừng có mà vênh váo với tôi.” Lúc này, Bàn Tử vừa cẩn thận, vừa nói với Tần Vũ đang đi phía trước.

“Xe tăng?” “Mẹ kiếp, ông có thể có chút kiến thức phổ thông được không?” “Hơn nữa, nếu có xe tăng, để trong đó mấy chục năm, Bàn Tử ông có lái ra được không?” Lão Hồ nghe lời Bàn Tử nói cũng không chịu nổi.

Đi không lâu, Tần Vũ đã đến bên trong pháo đài, vị trí này vừa hay là phòng làm việc của máy phát điện.

“Lão Tần, cái này hình như là máy phát điện phải không?” Lão Hồ chiếu đèn pin vào một chỗ, chỉ thấy một cỗ máy khổng lồ bị lưới sắt bao quanh.

“Không sai, quả thực là máy phát điện.” “Lão Hồ, ông xem trong mấy cái thùng sắt kia, xem bên trong có dầu diesel không.” “Biết đâu cái máy phát điện này còn dùng được.” “Được, tôi đi xem.” Lão Hồ nói, lập tức trong đống thùng sắt đó, bắt đầu lục tìm.

Nhanh chóng, không phụ lòng mọi người, Lão Hồ quả nhiên tìm được nửa thùng dầu diesel, miễn cưỡng đủ dùng.

“Lão Tần, ông xem chừng này đủ không.” “Đủ rồi!” Tìm được dầu diesel, Tần Vũ lập tức cùng Lão Hồ đổ dầu diesel vào máy phát điện, bắt đầu khởi động cho máy vận hành.

Cùng với tiếng máy móc ầm ầm, mật đạo lúc sáng lúc tối, cuối cùng, tất cả đèn đều sáng lên.

Khu vũ khí, khu vật tư, khu thực phẩm, v.v., tất cả đều hiện ra trước mắt, ngăn nắp chỉnh tề.

“Chà chà, mẹ kiếp, quân đội Quan Đông này, hàng tồn không ít đâu, toàn là đồ mới tinh kìa.” “Lão Hồ, nhìn xem, khẩu súng trường này còn mới, ở những chỗ quan trọng còn có dầu mỡ nữa.” Bàn Tử xuất thân là dân chơi súng, đối với súng ống, hắn hiểu biết kha khá.

Nói rồi, định cầm mấy khẩu súng trường.

Nhìn Bàn Tử, Lão Hồ liền khẽ lắc đầu, nói: “Bàn Tử, ông chọn mấy món trang bị đó quá rởm rồi.” “Nhìn cái này này.” Nói rồi, Lão Hồ mở một trong số các hòm vũ khí, lấy ra một khẩu súng máy, nói: “Cái này mới là hàng tốt.” “Súng máy hạng nhẹ Kiểu 96, cỡ nòng 6.5 ly, tầm bắn trên 3000 mét, mỗi phút có thể bắn ra hơn năm trăm viên đạn.” “Nhưng mà, mặc dù hộp đạn hơi nhỏ, chỉ có ba, năm mươi viên thôi.” “Tuy nhiên, khẩu súng này cũng thuộc loại vũ khí tinh nhuệ nhất trong trang bị của quân Quan Đông thời đó rồi.” Lão Hồ vừa giải thích, vừa kiểm tra khẩu súng máy mới.

“Được rồi, mẹ kiếp, bớt khoe khoang kiến thức ở đó đi, mau chóng trang bị thêm vũ khí đạn dược, nhỡ Hồng Mao Quái xuất hiện thì không đánh lại đâu.” Tần Vũ nói.

Đối với Lão Hồ và Bàn Tử, Tần Vũ đã sớm quen rồi.

Nhưng, trong pháo đài Quan Đông này, nếu không có chuyện gì thì nói nhảm, đây không phải là nơi để giải trí.

Huống hồ, Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử, không giống cậu, dù sao với năng lực của họ, không thể như cậu mà cứng rắn chống đỡ Hồng Mao Quái được.

Lúc này, bị Tần Vũ nhắc nhở, chỉ thấy Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử, ba người lập tức chọn lựa một số trang bị bảo hộ, và một lượng lớn lựu đạn.

Ngoài ra, ngoài khẩu súng cầm tay, mỗi người còn vác hai khẩu súng máy hạng nhẹ, và nhét đầy đạn súng máy vào tất cả túi vải.

Xem ra, hận không thể trang bị đến tận răng.

Sau đó, mọi người lại tự tìm kiếm những thứ mình cần, đề phòng khi cần đến.

“Lão Tần, mau, nhìn cái này này.” Lúc này, chỉ thấy Lão Hồ dường như lại phát hiện ra đồ tốt, lập tức gọi Tần Vũ, có chút phấn khích.

“Được!” “Tôi đến ngay!” Thấy Lão Hồ phấn khích như vậy, Tần Vũ đáp một tiếng, đi đến bên cạnh Lão Hồ, nhìn cái hòm Lão Hồ đã mở.

Quả nhiên, thật sự là một bất ngờ, vì trong hòm chứa trang bị của liên đội dã chiến quân Quan Đông.

Tần Vũ cũng không ngờ, ở đây lại có trang bị của liên đội dã chiến

quân Quan Đông thời bấy giờ.

Liên đội dã chiến quân Quan Đông, khi đó, được mệnh danh là đơn vị tinh nhuệ trong quân Quan Đông, trang bị tinh nhuệ, tác chiến ưu việt.

Những khẩu súng lục, dao găm, lựu đạn kiểu mới, cùng với áo giáp chống đạn, v.v., đều đầy đủ, có đủ mọi thứ.

"Chà chà!" "Lão Tần, đây quả là một kho vũ khí di động thu nhỏ!" Lão Hồ phấn khích, có chút quá vui mừng.

Cùng lúc Lão Hồ kích động, Bàn Tử lúc này cũng không biết từ đâu kiếm được một số trang bị phi công, đeo kính chống gió khá "ngầu", đội mũ da nhỏ chất lượng cao, cùng với một đôi găng tay trông rất "oách".

"Lão Tần!" "Lão Hồ!" "Để hai ông xem, xem Bàn gia tôi bây giờ có ngầu không, đùng đùng đùng~!" Lúc này, chỉ thấy trên người Bàn Tử, treo đầy một vòng lựu đạn, và trong tay, lại ôm một khẩu súng máy hạng nhẹ Kiểu 96.

Xem ra, cũng đã vũ trang đầy đủ.

"Ừm, được." "Nhưng mà, ở đây còn có trang bị tinh nhuệ của liên đội dã chiến, không biết có thể so được với bộ đồ phi công của ông không?" "Cái gì?" Ngay lập tức, Bàn Tử khi nghe đến trang bị của liên đội dã chiến quân Quan Đông thì có chút giật mình.

Dù sao thì trang bị của liên đội dã chiến quân Quan Đông tốt hơn bộ đồ phi công rất nhiều.

Nhanh chóng, tất cả mọi người đều trang bị lại một bộ đồ.

Lần này, về lượng đạn trong hộp, lượng lựu đạn dự trữ, và đặc biệt là, đều tăng lên rất nhiều so với trang bị trước đó.

Đột nhiên, Anh Tử ở một góc, dường như phát hiện hai bóng ma trẻ con nhỏ.

“Anh Tần, nhìn kìa!” Anh Tử nhắc nhở, Tần Vũ lập tức nhìn sang.

Mặc dù không nhìn rõ toàn thân, nhưng Tần Vũ đã thấy bóng mờ giống như dấu chân trẻ con nhỏ.

“Đi, mang đồ theo, tôi đi xem rốt cuộc là tình huống gì!” Nói rồi, Tần Vũ không chút do dự, lập tức cầm một khẩu súng máy trong tay, nhanh chóng đuổi theo.

Thấy Tần Vũ đuổi theo, lúc này Lão Hồ và mấy người kia cũng lập tức theo sau.

Không lâu sau, hai bóng mờ đó dường như biến mất.

“Lão Tần, mất dấu rồi, làm sao bây giờ?” “Không sao, tìm một chút, chắc chắn là ở gần đây.” Chíu chíu!

Chíu chíu!

Chíu chíu!

Chíu chíu!

Chương 24

Chíu chíu!

Chíu chíu!

Đột nhiên, rất nhiều âm thanh rậm rịt truyền đến.

"Lão Tần, tiếng gì vậy?" Trong mật đạo, Lão Hồ nghe thấy một loại âm thanh 'chíu chíu', lọt vào tai, xem ra, dường như có chút giống tiếng chuột phát ra.

Nhưng, lại có chút không giống lắm.

"Hình như là tiếng chuột kêu!" Chỉ thấy Anh Tử nói, cũng có chút không chắc chắn.

"Cẩn thận một chút, theo tôi thấy, có lẽ, không nhất định là chuột đâu." Lời vừa dứt, Tần Vũ lập tức nâng khẩu súng máy hạng nhẹ lên, cẩn thận tiến về phía phát ra âm thanh, nếu có tình huống gì, sẽ sẵn sàng bóp cò bất cứ lúc nào.

Vù ~ Đột nhiên, chỉ thấy một lượng lớn dơi khổng lồ, từ đỉnh cửa sổ thông gió, đột nhiên bay xuống, nhanh chóng tấn công về phía Tần Vũ và những người khác.

"Mẹ kiếp!" "Mau nổ súng!" Lời vừa dứt, tất cả mọi người lập tức bóp cò súng trong tay.

"Đùng đùng đùng!

Đùng đùng đùng!

Đùng đùng đùng!" Lão Hồ nhìn đàn dơi đầu sói dày đặc, trong nháy mắt cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng run sợ.

"Mẹ kiếp, nhiều dơi thế!" "Trời biết!" Dơi đầu sói cực kỳ hung

mãnh, lấy máu thịt tươi làm thức ăn chính.

Lúc này, mấy người không ngừng nổ súng, không ngừng thay hộp đạn, dần dần, mặt đất chất đầy vỏ đạn.

Không biết tại sao, đàn dơi càng giết càng nhiều.

Dường như không giết hết được.

“Mẹ kiếp, mọi người cẩn thận một chút, ở phía trên, có rất nhiều dơi đầu sói!” Nghe thấy tiếng động liên tục truyền đến, Tần Vũ lúc này tiếp tục nhắc nhở Lão Hồ, Anh Tử và Bàn Tử.

“Mọi người cẩn thận một chút, ở phía trên có rất nhiều dơi đầu sói!” Nghe thấy tiếng động liên tục truyền đến, Tần Vũ lúc này tiếp tục nhắc nhở Lão Hồ, Anh Tử và Bàn Tử.

Sau lời nhắc nhở, Tần Vũ lập tức nâng khẩu súng máy hạng nhẹ Kiểu 96 trong tay lên, quét một lượt rồi lại một lượt về phía những chỗ ở phía trên.

“Mẹ kiếp, Lão Tần, thảo nào tôi lại rơi vào ổ dơi thế này?

Mẹ nó, nhiều quá rồi.” Lão Hồ lớn đến vậy, lần đầu tiên thấy nhiều như thế này.

Nhanh chóng, sau khi Lão Hồ bắn hết đạn súng máy, vì tạm thời không kịp thay đạn, liền dùng báng súng, hung hăng đập về phía đàn dơi đang tấn công.

“Không tệ, mẹ kiếp, tôi thấy ở đây chắc chắn là tổ của dơi đầu sói rồi, cẩn thận một chút, đừng để chúng chui vào đầu đấy!” Tần Vũ đáp lại Lão Hồ.

Không lâu sau, nhìn đàn dơi đầu sói không ngừng tấn công, Tần Vũ lúc này cũng cuối cùng đã tìm ra nguồn gốc và hướng cụ thể của chúng.

Thấy đạn sắp hết, lúc này, chỉ thấy Tần Vũ dựa vào Bàn Tử nói: "Thằng Bàn Tử chết tiệt, nhìn về hướng bên phải, mẹ kiếp ông có thể ném quả lựu đạn đó vào cái cửa thông gió đó cho lão tử không!" "Bàn Tử nhìn xem, đám dơi đầu sói này đều bay ra từ đó, thật mẹ nó nhiều quá!" "Lão Tần, được thôi, nhưng mà, tôi sợ để lâu quá thì dễ bị tịt ngòi." Bàn Tử nói ra nỗi lo trong lòng, nếu không thì Bàn Tử cũng sẽ không chuẩn bị một lượng lớn lựu đạn như vậy.

"Chuyện đơn giản thôi!" "Nếu được thì ông cứ ném lựu đạn đi, Lão Tần tôi sẽ nổ súng điểm đạn, tuyệt đối đảm bảo sự phối hợp của tôi, vạn vô nhất thất!" "Được, chuyện này, tôi Bàn Tử làm thuận tay nhất rồi, bây giờ cũng không thành vấn đề!" Bàn Tử nói, sau đó lập tức tìm một vị trí tương đối thích hợp, lấy ra hai quả lựu đạn ở thắt lưng.

"Lão Tần, ông thấy tôi rồi đó, ông nhất định phải nhắm chuẩn cho Bàn gia tôi đấy nhé!" "Nếu không thì phí lựu đạn mất." "Được!" Hiện tại, trừ Tần Vũ thỉnh thoảng bắn dơi, Lão Hồ và Anh Tử hai người đang ra sức càn quét mục tiêu, yểm hộ cho Tần Vũ và Bàn Tử.

Bàn Tử cân nhắc trọng lượng của lựu đạn, đồng thời, lại nhìn góc độ của cái cửa thông gió kia một lần nữa, Bàn Tử lúc này dường như cảm thấy có chút không ổn, chuẩn bị đổi góc độ.

"Lão Tần, góc này không được, tôi lên cái bệ đá kia, ông yểm hộ cho tôi." "Được!" Lời vừa dứt, Tần Vũ lập tức chuyển hướng tấn công, đồng thời, trong tích tắc, thay hộp đạn mới.

Tiếp tục bóp cò!

Đùng đùng đùng!

Đùng đùng đùng!

Nhanh chóng, Tần Vũ lập tức dọn sạch một khoảng không gian

tương đối an toàn cho Bàn Tử.

"OK", chỉ thấy Bàn Tử ra hiệu.

Sau đó, Bàn Tử ở vị trí đó, kéo chốt an toàn lựu đạn, ném chính xác không sai vào cửa thông gió.

"Lão Tần, nổ súng, cho nổ chết mẹ nó đi!!!" Ngay khoảnh khắc Bàn Tử ném ra, Tần Vũ đã lập tức khóa mục tiêu vào quả lựu đạn đó.

Theo lời nhắc của Bàn Tử, Tần Vũ lập tức bóp cò súng trong tay, không chút do dự.

Bùm!

Viên đạn bắn ra từ súng máy điểm xạ, chính xác không sai mà va vào quả lựu đạn, Bùm!

Ầm!!!

Nhiệt lượng khổng lồ, trộn lẫn với vô số mảnh vỡ xác dơi đầu sói, xộc ra.

Cái mùi tanh tưởi đó, khiến người ta khó mà thích ứng được.

"Khạc!" "Lão Tần, mẹ nó thối quá đi mất!" "Ít nói nhảm đi, mau đi thôi." Vừa nãy, mặc dù đã phá hủy một cái cửa thông gió, nhưng trong pháo đài Quan Đông, còn có những cửa thông gió khác, Tần Vũ cũng không dám đảm bảo, những cửa thông gió khác sẽ không có dơi.

Lúc này, khi mấy người đang chuẩn bị rút lui, trên đường đi đến chỗ khác, con Hồng Mao Quái đã biến mất từ lâu, âm thầm xuất hiện ở một góc phía sau.

Lão Hồ, lại hoàn toàn không hay biết.

Đột nhiên, một tiếng gầm thấp, Hồng Mao Quái nhanh chóng lao về phía Anh Tử.

Ngay khoảnh khắc Hồng Mao Quái lao về phía Anh Tử, Tần Vũ trong khóe mắt đã lập tức khóa chặt Hồng Mao Quái.

"A a, tìm chết!" Ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, khóe miệng Tần Vũ cũng khẽ nhếch lên.

Cùng lúc Tần Vũ quay người, khẩu súng máy trong tay cậu đã sớm chĩa thẳng vào Hồng Mao Quái.

"A a, xin lỗi nhé!" "Nếu đã 'trời không đi, đất không lối lại cứ xông vào địa ngục' như vậy, thì cứ ở lại đi." Tần Vũ nói, lập tức bóp cò súng trong tay.

Đùng!

Đùng đùng!

Đùng! ...

Hồng Mao Quái đang nhảy lên không, còn chưa kịp tiếp đất lao về phía Anh Tử, đã đón nhận một tràng đạn.

Chỉ thấy, đạn từ khẩu súng máy hạng nhẹ, không chút do dự mà bắn nát nửa mặt của Hồng Mao Quái, thảm không nỡ nhìn.

Hồng Mao Quái gầm rít liên hồi, tiến thoái lưỡng nan.

Sự thay đổi đột ngột khiến Lão Hồ và Bàn Tử đang cẩn thận cũng có chút ngỡ ngàng, trong lòng khẽ dâng lên nỗi sợ hãi.

"Hít!" "Mau, nổ súng!" Lúc này, chỉ thấy Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử, lập tức không chút do dự, nâng súng máy lên, hung hăng bóp cò.

Nếu không có Tần Vũ, thật sự không dám tưởng tượng hậu quả.

"Mẹ kiếp, cái thằng đó lại chạy rồi!" Lúc này, Bàn Tử phát hiện, con Hồng Mao Quái kia lại quay đầu bỏ chạy.

Chương 25

Bây giờ, mỡ dâng đến miệng, sao có thể để nó bay đi được.

"Lão Hồ, Bàn Tử, hai ông đi đuổi, tôi và Anh Tử sẽ đi chặn ở bên kia." Tần Vũ biết, hướng Hồng Mao Quái chạy trốn, chỉ có một con đường thông vào trong.

Thay vì để nó chạy trốn khắp nơi, chi bằng trực tiếp "úp chậu bắt rùa", đánh chết không tha, xử lý dứt điểm nó.

Dù sao thì, những thứ trong quan tài, cũng có thể lấy ra rồi.

Con Hồng Mao Quái vật đó, cũng không cần bận tâm nữa.

Đối với quyết định của Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử cũng gật đầu đồng ý, không phản đối, liền chia nhau hành động.

Sau khi tách ra, ở một đầu khác, Tần Vũ nghe tiếng Bàn Tử la hét, có chút phấn khích.

"Lão Hồ, mẹ kiếp ông đánh tôi ác thế, tôi Bàn Tử nhất định phải cho ông biết kết cục khi đắc tội Bàn gia tôi." "Xem tôi có đánh nát đầu ông ra không." Tần Vũ vừa nghe Bàn Tử nói xong, ngay sau đó, lại nghe thấy tiếng súng nổ, đùng đùng đùng.

"Anh Tử, đi!" Nói rồi, Tần Vũ dẫn Anh Tử, tăng nhanh bước chân, nhanh chóng chạy tới.

Nhanh chóng, nhìn thấy con Hồng Mao Quái vật đang xông tới.

"Anh Tử, nổ súng!" Không chút do dự, hai người lập tức bắn mạnh một phát về phía con Hồng Mao Quái vật đang xông tới, tấn công không phân biệt.

Trước sau giáp kích, khiến con Hồng Mao Quái vật đang hoảng

loạn, lập tức quay người, chạy vào một mật đạo bị phong kín.

Khoảnh khắc đó, Tần Vũ và Anh Tử đã chặn đứng nó đến chết.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt, nhanh lên!" "Biết rồi!" Sau đó, Bàn Tử và Lão Hồ cũng đuổi tới, lập tức tham gia chiến đấu.

Bốn khẩu súng máy, chĩa vào Hồng Mao Quái, đồng thời càn quét điên cuồng.

Đùng đùng đùng!

Đùng đùng đùng!

Đùng đùng đùng!

Đùng đùng đùng!

Lúc này, dù Hồng Mao Quái có mạnh mẽ đến đâu, cũng khó mà chống lại sự càn quét điên cuồng của bốn khẩu súng máy.

Ngay cả chạy trốn, cũng khó.

Chỉ thấy, thi thể của Hồng Mao Quái, trở nên mơ hồ không thể nhận ra, còn nát hơn cả thịt băm.

Thấy khẩu súng máy cuối cùng sắp hết đạn.

Để đề phòng, Tần Vũ lập tức hô lên!

"Bàn Tử, mau ném một quả lựu đạn!" "Được!" Nghe lời Tần Vũ nói, Bàn Tử tháo quả lựu đạn cuối cùng ở thắt lưng xuống, kéo chốt an toàn.

"Con quái vật lớn, nếm thử bảo bối lớn của Bàn Tử đây!" "Bảo bối lớn?

Cái gì?" Ngay lập tức, nghe lời Bàn Tử nói, Lão Hồ có chút...

"Lão Tần lại sắp ném lựu đạn đấy!" Nhưng, đợi đến khi nhìn rõ quả lựu đạn trên đất, sắc mặt Lão Hồ đột nhiên đại biến!

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, mẹ kiếp!!!” Lão Hồ không chút do dự, lập tức lao về phía sau.

Ầm!!!

Cùng với tiếng nổ vang dội chấn động tai, con Hồng Mao Quái vật từng một thời vênh váo, bị đánh cho chạy trối chết, giờ đây đã biến thành một đống mảnh vụn xương thịt trên mặt đất, chết không thể chết hơn được nữa.

“Thôi được rồi, đừng nhìn nữa, bên kia có hai đứa trẻ con đang nhìn chúng ta kìa.” Lúc này, Tần Vũ đột nhiên phát hiện, ở một góc nào đó, có hai đứa trẻ con cổ đại, không biết từ lúc nào, đột nhiên âm thầm ló đầu ra.

Đôi mắt trắng dã, nhìn thẳng vào bên trong.

Cứ nhìn mãi, Tần Vũ có thể khẳng định, ánh mắt của hai đứa trẻ này, nhất định đang dừng lại trên người Bàn Tử, dường như muốn biểu đạt điều gì đó.

Bởi vì, Tần Vũ phát hiện, sự thay đổi sắc mặt xanh tím trên mặt Bàn Tử, cũng đang dần dần tăng lên.

Vết siết cổ cũng ngày càng rõ ràng.

Lời Tần Vũ nói, Bàn Tử dường như không nghe thấy.

Lúc này, trừ Bàn Tử đang cúi xuống, Anh Tử và Lão Hồ hai người, sau khi nghe Tần Vũ nhắc nhở, lập tức đứng dậy, quay người.

Lúc đó, khi hai người nhìn thấy hai đứa trẻ kia, sắc mặt họ lập tức tái nhợt.

Chính xác hơn, là bị đôi mắt trắng dã đó dọa sợ.

“Hít!” Lão Hồ hít một ngụm khí lạnh, nhìn hai đứa trẻ trước mắt, nhíu chặt mày, nói: “Lão Tần, chẳng lẽ hai cái bóng mờ trẻ con này,

chính là thứ đang bám víu Bàn Tử?" "Không sai, chính là hai đứa chúng nó." Tần Vũ nói, đồng thời cũng nhìn Lão Hồ một cái, ra hiệu cho Lão Hồ nhìn lại Bàn Tử.

"Hít!" Lão Hồ lúc này cũng đã phát hiện ra.

"Mẹ kiếp Lão Tần, một cái rồi hai cái, chúng ta mau ra ngoài đi, Bàn gia tôi có chút ngột ngạt khó chịu quá rồi." Lúc này, Bàn Tử vừa nãy còn đang kiểm tra xem Hồng Mao Quái đã chết hẳn chưa, đột nhiên cảm thấy lại khó chịu, cảm thấy có chút không thoải mái.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt, khó chịu là phải rồi, bởi vì... chủ nợ của ông đến rồi kìa." Lúc này, Anh Tử không chịu nổi nữa, lập tức đá Bàn Tử một cái.

"Hít!" Bàn Tử có chút đau.

"Cô em Anh Tử, đá tôi làm gì?" "Này, chủ nợ?

Chủ nợ?

Bàn Tử tôi đâu có đắc tội ai đâu." Chỉ thấy Bàn Tử nói, liền đứng thẳng dậy, quay người.

"Hít!" Lúc này, Bàn Tử cuối cùng đã phát hiện ra sự bất thường trước mắt.

Đồng thời, cũng đã hiểu lời Anh Tử nói.

Chỉ thấy hai cái bóng mờ trẻ con kia, đã đến trước mặt Bàn Tử, ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn thẳng vào Bàn Tử, khiến Bàn Tử đổ mồ hôi lạnh.

"Lão Tần, làm sao bây giờ?" "Có cách nào xử lý không?" Lời Bàn Tử nói có chút lắp bắp.

"Bàn Tử, hai đứa trẻ này chỉ là bóng mờ, tôi không thể gây tổn thương cho chúng." "Cách duy nhất, là thỏa mãn lời cầu xin cuối cùng

của hai đứa trẻ này.” Tần Vũ nói.

“Cầu xin?

Cầu xin gì?” Bàn Tử lúc này, hận không thể giải quyết chuyện này càng nhanh càng tốt.

“Nếu tôi không lầm, hai đứa trẻ này chắc chắn là đồng nam đồng nữ tuẫn táng.” Tần Vũ lúc này, nói ra chuyện đã sớm biết.

Sau đó, lại tiếp tục nói: “Hai đứa trẻ này mắt trắng dã, trên người có rất nhiều đốm xanh, e rằng là do bị thủy ngân đổ vào cơ thể khi còn sống mà ra.” “Đồng thời, trên cổ hai đứa trẻ này, lại xuất hiện vết siết cổ, e rằng, cũng là bị siết cổ đến chết.” “Hít!” Nghe lời Tần Vũ nói, Bàn Tử lúc này cũng cảm thấy đau lòng vì hai đứa trẻ.

“Lão Tần, đừng nói nữa.” Lúc này, cái kết quả mà Tần Vũ đưa ra, Bàn Tử nghe không nổi nữa, lập tức ngăn lại.

“Lão Tần, nói cho tôi cách giải quyết đi.” “Chẳng lẽ, hai đứa trẻ này có tâm nguyện chưa thành, cần tôi giúp chúng hoàn thành sao?” Bàn Tử nói.

“Không sai!” “Có lẽ, thi thể thật sự của chúng, cũng ở đâu đó trong này, nếu không, chúng cũng sẽ không xuất hiện.” Tần Vũ nhìn hai đứa trẻ trước mắt, sau đó, lại hướng về Bàn Tử trước mặt, tiết lộ một chút thông tin không quá rõ ràng.

Chương 26

“Bàn Tử, có lẽ, chúng muốn rời khỏi đây.” “Có lẽ, chúng muốn được chôn cất yên ổn...” “Béo à, có lẽ hai đứa nhỏ muốn sớm rời khỏi đây, muốn được nhập thổ vi an, nên mới bám lấy cậu để nhờ giúp đỡ đấy.” “Bám lấy tôi?

Nhờ tôi giúp sao?” Nghe lời Tần Vũ nói, lúc này Bàn Tử mới xâu chuỗi lại mọi việc.

Cứ bị hai cái xác nhỏ bám lấy thế này, trong lòng Bàn Tử thấy không ổn chút nào.

Chưa nói đến chuyện khó chịu hay không, chỉ riêng việc nhìn vào hai nhãn cầu trắng bệch kia thôi cũng đủ thấy rợn tóc gáy rồi.

“Không được, lão Tần, mau giúp tôi một tay đi.

Cứ đợi thế này mãi cũng không phải cách.

Hay là tôi đi giúp hai tiểu quỷ kia trước?” Hiện tại Bàn Tử chỉ hận không thể lập tức giải quyết dứt điểm chuyện này, nếu không lòng anh chẳng thể nào yên được.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Bàn Tử, Tần Vũ mỉm cười nói: “Được rồi, thế này đi, tôi đi tìm xác thân của hai đứa nhỏ trước, tìm được rồi tôi sẽ có sắp xếp sau.” “Đi thôi, nếu tôi không nhớ lầm thì ở đằng kia có một nơi chuyên môn để lưu trữ thi thể.” Tần Vũ chỉ tay về phía một mật đạo trong yếu tắc.

“Nơi chuyên lưu trữ thi thể?

Lão Tần, sao ông biết?” “Cái thằng Béo này, nói ít thôi, hèn gì tiểu quỷ nó bám theo.

Đừng quên lúc trước lão Chi Thư đã đưa cho tôi một cuốn nhật

ký, trên đó có vẽ bản đồ cấu trúc của yếu tắc Quan Đông này đấy.

Cậu không xem à, hay quên rồi?" "Chuyện từ bao nhiêu ngày trước rồi, tôi quên tiệt rồi." "Hành thôi, bớt nói nhảm đi.

Cậu mà còn nói thêm câu nữa là tôi để cậu vào đó chơi một mình đấy.

Tôi với lão Hồ, Anh Tử dù sao cũng chẳng sao, có thể quay về.

Còn Béo cậu thì cứ thong thả mà trải nghiệm, mỗi ngày bớt đi mười lăm mười phút cũng chẳng chết ai.

Cùng lắm thì vào bệnh viện, lúc đó cắm thêm cho cậu vài cái ống là xong, mạng lớn không chết được đâu." Tần Vũ vừa dọa một câu, Bàn Tử đã hoảng hốt.

Quay về giữa chừng sao mà được, chuyện trên người còn chưa giải quyết xong mà.

Nghĩ vậy, Bàn Tử lập tức xuống nước: "Đừng mà!

Lão Tần, tôi sai rồi không được sao?

Xem như tôi xin ông đấy, từ giờ trở đi, có việc gì nặng nhọc cứ việc sai bảo Bàn Tử này, tôi tuyệt đối không hai lời, lên núi đao xuống biển lửa cũng đi." Nhìn Bàn Tử vỗ ngực bảo đảm, Tần Vũ mỉm cười, sau đó nhìn lão Hồ: "Lão Hồ, nghe thấy chưa?

Lời nó nói phải ghi nhớ kỹ đấy.

Sau này có việc nặng nhọc gì cứ để Bàn Tử chủ động gánh vác, tuyệt đối không được nương tay." Nghe Tần Vũ nói, lão Hồ cũng rất phối hợp gật đầu liên tục: "Lão Tần yên tâm, để trị cái bệnh mồm mép của nó, tôi nhất định sẽ nhớ kỹ, tuyệt đối không mềm lòng." "Ân, hiểu ý lắm, đúng là anh em tốt!" Tần Vũ và lão Hồ kẻ tung người hứng khiến Bàn Tử nghe mà nổi da gà, lập tức phản bác: "Lão Tần!

Lão Hồ, hai ông chơi không đẹp chút nào!" Bàn Tử biết lão Tần và lão Hồ tuy không bỏ mặc mình, nhưng nếu nhân cơ hội này để chỉnh đốn cái miệng của mình, cho mình nếm chút khổ đầu thì chắc chắn là có.

Chuyện này họ chẳng phải chưa từng làm bao giờ.

Bị dọa một trận, Bàn Tử đành phải ngoan ngoãn hơn nhiều.

"Được rồi, Bàn Tử, đi dò đường đi." "Được thôi, ai bảo tôi đen đủi chứ, đi thì đi." Bàn Tử nói đoạn cầm súng, theo hướng Tần Vũ chỉ mà đi tới.

Dù sao thì cái gã quái vật lông đỏ kia cũng đã chết không thể chết hơn được nữa, chẳng còn gì phải sợ.

Tần Vũ cũng bắt đầu hành động: "Đi thôi, tôi cũng đi cùng." Đi không bao lâu, Bàn Tử bị một cánh cửa sắt chặn đường.

Trên cửa có một hàng chữ mà anh nhìn không hiểu.

"Lão Tần, trên này viết 'Lập nhân cấm chỉ' nghĩa là gì thế?

Chẳng lẽ chỉ người nằm mới được vào à?" Lão Hồ thấy dáng vẻ của Bàn Tử thì thở dài ngán ngẩm: "Thằng Béo này, 'Lập nhân cấm chỉ' cái khỉ gì, nhìn kỹ đi, đó là 'Cấm chỉ nhập nội'!" Nhưng ngay khắc sau, lão Hồ chợt kinh ngạc: "Thằng Béo, hai đứa nhỏ đâu rồi?" Bị lão Hồ hỏi, Bàn Tử mới giật mình, lúc nãy khi đang mải nhìn cánh cửa, hai đứa nhỏ đã lẻn vào trong từ lúc nào.

Bàn Tử không giấu giếm, lập tức kể lại tình hình.

Nghe xong, lão Hồ suy đoán: "Nếu không đoán sai, đây hẳn là nơi quân Quan Đông cất giữ những đồ quan trọng.

Cũng có thể là nơi cất giữ xác chết cổ đại mà lão Tần nói." Lão Hồ nhìn Tần Vũ để xác nhận, Tần Vũ gật đầu đáp lại.

Lão Hồ tiến lên gõ nhẹ vào cửa sắt, cảm thấy nó rất dày và nặng.

"Cửa cơ khí?" Đối với loại cửa này lão Hồ rất quen thuộc, lúc còn ở trong quân đội anh từng nghiên cứu qua.

Nói đoạn, lão Hồ bắt đầu hì hục mở cửa.

Anh cũng dặn Anh Tử lấy mặt nạ phòng độc đã thu thập trước đó ra cho mọi người đeo vào, đề phòng bên trong có vũ khí sinh hóa.

Sau một hồi loay hoay, cửa sắt cuối cùng cũng mở ra.

"Tê!

Chu choa mạ ơi, toàn là quan tài!" Lão Hồ giật mình thốt lên.

Trước mắt họ là một cảnh tượng khó tin.

"Lão Tần, sao mà nhiều thế này?" Lão Hồ cứ ngĩ dù có lưu trữ quan tài cổ cũng chỉ vài bộ thôi, không ngờ ở đây quan tài xếp chồng chất, lấp đầy cả không gian.

Tuy nhiên, có một điều khiến lão Hồ phẫn nộ là gần như toàn bộ quan tài ở đây đều đã bị bật nắp, xương cốt vương vãi khắp nơi.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này thì cảm thấy xót xa vô cùng, anh kiểm tra nhiều bộ quan tài nhưng bên trong chẳng còn vật gì giá trị.

"Lão Hồ, mẹ kiếp bọn quỷ Quan Đông này, đi đến đâu cũng thực hiện chính sách 'tam quang' à?" (Giết sạch, đốt sạch, cướp sạch).

Bàn Tử vốn tưởng có thể kiếm chác được chút đỉnh, xem ra công cốc rồi.

Nhưng Tần Vũ không nghĩ vậy.

Anh đeo găng tay, tiến đến trước những bộ quan tài trông còn khá nguyên vẹn, đưa tay ra. 【 Đinh!

Chúc mừng túc chủ mạc thi thành công, nhận được một lượng bạc

vụn nước Kim, chất lượng bình thường, tiến độ mạc thi 100%. 】 Nhận được thông báo, Tần Vũ thầm phấn khích.

Hệ thống "Mạc Thi Đại Lão" này quả nhiên có thể thu được phần thưởng từ những bộ xương cổ này.

Anh tiếp tục thử thêm vài lần. 【 Đinh!

Chúc mừng túc chủ mạc thi thành công, nhận được một lượng bạc vụn nước Kim, chất lượng bình thường. 】 【 Đinh!

Chúc mừng túc chủ mạc thi thành công, nhận được một lượng bạc vụn nước Kim, chất lượng thượng hạng. 】 【 Đinh!

Chúc mừng túc chủ mạc thi thành công, nhận được một lượng vàng vụn nước Kim, chất lượng cực phẩm. 】 Liên tục mạc thi mấy lần, Tần Vũ vẫn chưa thỏa mãn.

Chương 27

Theo lịch sử, trong những quan tài này an táng một gia tộc lớn thời Kim Liêu, địa vị không thấp, không lẽ chỉ có bấy nhiêu?

Ở phía bên kia, Bàn Tử và lão Hồ liên tục đẩy nắp mấy cỗ quan tài gỗ sưa nhưng cũng không thu hoạch được gì.

"Mẹ nó, toàn là vụn xương cốt!" Bàn Tử tức giận đá văng vài tấm nắp quan tài, hận không thể đốt sạch chỗ này.

Xem ra ngoài mộ Đại tướng quân ra, chỗ yếu tắc này coi như bỏ đi.

Đúng lúc đó, sau khi Tần Vũ kiểm tra thêm vài bộ nữa, cuối cùng cũng có thu hoạch lớn. 【 Đinh!

Chúc mừng túc chủ mạc thi thành công, nhận được chân tích thư họa của 'Lý Thái Bạch' thời Đường, chất lượng cực phẩm, tiến độ mạc thi 50%. 】 "Tê, Lý Thái Bạch?" Là người xuyên không từ hậu thế, Tần Vũ sao lại không biết giá trị chân tích của Lý Bạch chứ?

Nhưng tiến độ mạc thi chỉ mới 50%, nghĩa là vẫn còn thứ nữa.

"Tiếp tục!" Tần Vũ không do dự mạc thi lần nữa. 【 Đinh!

Chúc mừng túc chủ mạc thi thành công, nhận được chân tích thư họa của 'Ngô Đạo Tử' thời Đường, chất lượng cực phẩm, tiến độ mạc thi 100%. 】 "Tê, có cả Ngô Đạo Tử!" Khắc này Tần Vũ vui mừng khôn xiết.

Chuyến đi này quá xứng đáng rồi.

Không ngờ chủ nhân của quan tài này lại sưu tầm được hai bức thư họa của danh gia thời Đường.

Tần Vũ biết rõ chỉ riêng hai bức họa này, mấy chục năm sau giá trị chắc chắn phải lên tới hàng chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu tệ.

Lời to rồi!

Ban đầu khi mạc ra vàng bạc vụn, Tần Vũ còn nghĩ bên trong không có gì đáng giá, giờ thì may là mình không bỏ cuộc.

Ánh mắt anh khóa chặt vào những bộ quan tài mà Bàn Tử vừa kiểm tra rồi bước tới.

"Lão Tần, mấy cái quan tài này không cần xem nữa đâu, tôi với lão Hồ vừa xem rồi, chẳng có cái lông gì cả, toàn xương vụn thôi!" Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ mỉm cười: "Không sao, tôi nghiên cứu một chút, tìm hiểu lịch sử thời đó để sau này còn chuẩn bị." Kết quả là sau một hồi "nghiên cứu", thu hoạch của anh không hề ít.

Hiện tại ngoại trừ cỗ thạch quan (quan tài đá) kia, những thứ khác đều bị Tần Vũ mạc sạch.

Lần này mạc thi đến mức tay anh cũng mỏi nhừ.

Tuy đa số là vàng bạc vụn, nhưng dù quy đổi theo giá thông thường nhất thì đây cũng là một khoản thu nhập khổng lồ.

Lúc này Bàn Tử bắt đầu sốt ruột thúc giục: "Tôi nói lão Tần này, đừng mạc nữa, mau xem cái này đi.

Biết đâu trong thạch quan này có đồ tốt đấy.

Chắc chắn nó phải xịn hơn đống xương vụn kia nhiều." Tần Vũ biết những quan tài gỗ kia đã bị khai thác hết, liền tiến đến trước thạch quan.

"Lão Hồ, quy tắc cũ!" "Lão Hồ, quy tắc cũ, nhưng đừng quên những cải cách của tôi đấy!" "Mẹ nó, yên tâm đi, không quên được đâu!" Lão Hồ đáp, sau đó lần lượt lấy nến và ba nén nhang từ trong túi

ra, thắp lên ở vị trí góc Đông Nam.

Đợi một lát thấy nến cháy ổn định, anh mới nói: "Được rồi lão Tần, có thể mở quan!" "Tốt!

Bàn Tử, mở quan!" Tần Vũ ra lệnh.

Vừa nghe đến mở quan, Bàn Tử phấn khích hơn bất cứ ai, lập tức vác xẻng công binh và xà beng cùng lão Hồ bắt tay vào việc.

Dưới sự chỉ dẫn của lão Hồ, cả hai làm việc rất hăng say.

"Rắc!" Một tiếng động giòn giã vang lên, thạch quan đã hé mở một khe hở.

"Đẩy ra!" Mọi người hợp lực đẩy nắp thạch quan ra một khoảng, lộ ra quan tài gỗ bên trong.

"Chu choa mạ ơi!

Lão Tần, vị này thân phận chắc chắn còn oai phong hơn gã đại tướng quân to xác kia nhiều." Mở thạch quan ra, bên trong là một cỗ quan tài gỗ cực kỳ xa xỉ, đại khí, không phải loại quan tài thông thường có thể so sánh được.

Quan tài được mạ vàng vẽ màu, viền vàng tím, bốn góc điêu khắc thần thú sống động như thật như Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân...

Trên nắp quan tài lại điêu khắc những hoa văn nhãn cầu quỷ dị, đồng thời có cả tinh đồ thiên tướng, Bắc Đẩu Thiên Cơ bao quanh.

"Tê!

Lão Tần, gã này thật biết hưởng thụ.

Nhìn cỗ quan tài này thôi cũng thấy giá trị liên thành rồi!" Bàn Tử lúc này đã nhắm trúng cỗ quan tài, nếu bên trong không có gì, anh còn định khiêng nó về bán lấy tiền.

“Mở ra xem thử đi, nhớ cẩn thận một chút!” Tần Vũ nói đoạn bám lấy một vị trí chuẩn bị nhấc nắp quan.

Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử cũng mỗi người giữ một góc.

“Két!

Két!” Khi nắp quan vừa di chuyển, Anh Tử vì tò mò nên ghé mắt nhìn vào khe hở.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy, sắc mặt cô lập tức trắng bệch, hét lên kinh hãi.

Sự thay đổi đột ngột này suýt làm lão Hồ và Bàn Tử rụng rời chân tay.

Lão Hồ đứng phía ngoài vội hỏi: “Anh Tử, sao thế?” Anh Tử nhắm chặt mắt, tay chỉ chỉ vào bên trong.

Thấy vậy, Bàn Tử ghé mắt nhìn theo hướng chỉ của cô.

“Tê!” Bàn Tử hít ngược một hơi khí lạnh, mồ hôi hột chảy ròng ròng trên mặt.

Anh nhìn thấy hai cặp nhãn cầu trắng bệch của hai đứa nhỏ đang nhìn chằm chằm vào mình.

Trên người chúng đầy rẫy những vết bầm tím, trông rất giống những vết ban trên mặt Bàn Tử hiện tại.

“Giả thôi!

Nhất định là giả!” Nói đoạn, Bàn Tử định đưa tay vào cấu thử một cái.

Tần Vũ thấy vậy không nói hai lời, thẳng chân đá mạnh vào mông Bàn Tử khiến anh không kịp đề phòng, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Lão Tần, ông đá tôi làm cái gì?” Bàn Tử không hiểu nổi nhìn Tần

Vũ.

Tần Vũ biết mình đá hơi mạnh, liền giải thích: “Thằng Béo này, cậu muốn chết à?

Nhìn cho kỹ đi, cậu mà không đeo găng tay thì đừng có chạm vào hai đứa nhỏ đó.

Đó không phải người giả đâu!

Đừng quên chuyện tôi kể về việc dùng thủy ngân ướp xác.

Trên người chúng có kịch độc đấy!” Nghe Tần Vũ giải thích, Bàn Tử lập tức hiểu ra.

Khi nhìn kỹ lại, anh không khỏi kinh tâm động phách, cảm thấy khó lòng chấp nhận.

Chương 28

Trên đỉnh đầu, sau lưng và lòng bàn chân của hai đứa trẻ xuất hiện những lỗ nhỏ...

Thấy Bàn Tử đã hiểu, Tần Vũ nhìn sang lão Hồ đang sững sờ, nói tiếp: "Lão Hồ, tiếp tục nhấc!" Nắp quan mở ra, tình cảnh bên trong hiện rõ trước mắt mọi người, thật là rợn người.

Đặc biệt là vị trí đôi mắt của chủ nhân quan tài, sâu thẳm như thể không thể nhìn trực diện.

Bên trong quan tài khá đơn giản, ngoài hai đứa bé bồi táng ra thì không còn thứ gì khác.

Tuy nhiên, dựa vào những mảnh lụa tàn dư, Tần Vũ phán đoán địa vị của kẻ này cao đến mức không tưởng.

Anh đưa tay ra mạc thi... 【 Đinh!

Chúc mừng túc chủ mạc thi thành công, nhận được năng lực quỷ dị: Hư Vọng Chi Đồng... 】 Hư Vọng Chi Đồng?

Đó là cái gì?

Tần Vũ có chút ngạc nhiên.

Trước đó khi nhận được Kim Chung Thiết Bố Sam, Tử Kim Tỏa Tử Giáp hay thư họa, anh đều có thể hiểu được.

Nhưng "Hư Vọng Chi Đồng" này là lần đầu tiên anh nghe thấy.

Khi Tần Vũ đang tìm hiểu cách sử dụng, anh nhìn vào bộ xương cốt trước mặt thì thấy không gian bỗng biến đổi.

Những mảnh vụn quá khứ hội tụ lại, bộ xương khô như sống dậy, không gian xung quanh quay ngược thời gian về thời đại chiến

loạn, thiết mã kim qua.

Tiếng hò hét sát phạt trên chiến trường vang lên cùng với những chiến thắng liên tiếp.

Mỗi lần thắng lợi, kẻ này lại vơ vét được vô số trân bảo, ngọc khí và vàng ròng.

Tần Vũ nhìn thấy một người dường như cũng nhận được năng lực quỷ dị "Hư Vọng Chi Đồng", từ đó nghịch thế vươn lên, thu được vô số tiền tài và võ nghệ, chiêu binh mãi mã, thống trị các bộ lạc, trưởng thành một cách điên cuồng...

"Lão Tần, sao thế?" Một tiếng gọi khẽ làm ảo ảnh tan biến, đưa Tần Vũ trở về hiện thực.

"Lão Tần, không sao chứ?" "Không sao, tôi vừa chợt nhớ ra vài chuyện nên mải suy nghĩ chút thôi." Thì ra Bàn Tử thấy Tần Vũ thẫn thờ nên lo lắng.

"Suy nghĩ?

Mẹ kiếp, lúc này rồi mà ông còn tâm trí suy nghĩ à?

Mau nói cho tôi biết phải xử lý hai đứa nhỏ này thế nào đi!" Trong lúc Tần Vũ đang xem quá khứ của bộ xương, hai tiểu quỷ kia đã xuất hiện và bám lấy Bàn Tử từ lúc nào.

Tần Vũ dùng ý niệm muốn xem quá khứ của chúng.

Hình ảnh lại hiện ra: hai đứa trẻ bị cưỡng ép bắt đi từ vòng tay cha mẹ.

Dù chúng chống cự thế nào cũng không ngăn được tội ác.

Chúng bị ép uống một lượng lớn thủy ngân.

Đồng thời trên đỉnh đầu, sau lưng và lòng bàn chân bị khoét lỗ để rót thủy ngân vào.

Sau khi chết, toàn thân bị phủ bột thủy ngân để bảo quản như tiêu bản, trải qua ngàn năm da thịt vẫn không thối rữa.

Tất cả chỉ để làm "Bồi đạo tiên đồng" (Tiên đồng dẫn đường) cho chủ nhân cỗ quan tài này.

"Bồi đạo tiên đồng?" Tần Vũ siết chặt nắm đấm, cơn giận không thể kìm nén, anh đột ngột đấm mạnh vào đầu lâu của bộ xương trong quan tài!

Oành!!!

Đầu lâu vỡ vụn, cú đấm của Tần Vũ xuyên thủng cả đáy quan tài, khiến nó nứt toác!

Oành!!!

Lại thêm một đấm nữa, bộ xương cốt trong quan nát bấy.

Sự thay đổi đột ngột này khiến Bàn Tử, lão Hồ và Anh Tử sợ khiếp vía.

"Lão Tần!" "Lão Tần!!!" Lão Hồ mặt cắt không còn giọt máu, hét lớn vì tưởng Tần Vũ xảy ra chuyện gì, liên tục gọi tên anh.

"Không sao, thấy hai đứa nhỏ bị bồi táng tàn nhẫn quá, tôi nhìn không lọt mắt nên trút giận thôi." Tần Vũ thở ra một hơi đầy nộ khí, chỉ vào đống xương vụn nói.

"Cái gì?

Chỉ để trút giận?

Lão Tần, ông trút giận kiểu gì mà phá hỏng cả cái quan tài tốt thế này!

Trời ơi, tiếc chết tôi rồi!!!" Bàn Tử vừa tức vừa xót của.

"Thằng Béo này, đừng tiếc nữa, cái quan tài này dù không hỏng

cậu cũng chẳng mang đi được đâu.

Nặng thế này cậu vác nổi không?

Có ngu không chứ?" Tần Vũ mắng, rồi nói tiếp: "Vả lại, dù có mang về được, người ta có cho cậu mang quan tài lên tàu hỏa không?

Không thấy dở hơi à?

Nói với người ta là làm nghề gì?

Trộm mộ chắc?" Tần Vũ mắng mấy câu khiến Bàn Tử câm nín, không biết nói gì thêm.

"Được rồi, cậu mau đeo găng tay vào, thu dọn hai đứa nhỏ lại, đợi lúc ra ngoài thì tìm chỗ đất tốt mà chôn cất cho chúng." Nói xong, Tần Vũ không do dự bước ra ngoài đứng đợi.

Qua những gì vừa thấy, Tần Vũ cuối cùng cũng hiểu rõ "Hư Vọng Chi Đồng".

Nó có thể nhìn thấu không gian hư ảo, truy tìm chân tướng quá khứ.

Ngoài ra còn giúp ghi nhớ cực nhanh, giám định kết cấu cơ quan trong mộ và nhìn thấu thật giả của cổ vật.

Lát sau, Bàn Tử đã thu dọn xong cho hai đứa nhỏ và bước ra ngoài.

Giọng anh có chút khàn đặc, rõ ràng là vì thương xót cho hoàn cảnh của chúng.

"Đi thôi, tôi muốn đến kho đạn trước." Để phòng hờ, Tần Vũ quyết định dẫn cả nhóm đến kho đạn trong yếu tắc để bổ sung quân nhu.

Sắp tới có thể họ sẽ gặp phải những thứ đáng sợ, có thể là Đạt Địa Lại (lười đất) thảo nguyên hay thứ gì đó khác.

Cẩn tắc vô ưu vẫn là hơn.

Tần Vũ có linh cảm trận chiến sắp tới sẽ không hề đơn giản.

Mọi người nhanh chóng đến kho đạn, mỗi người trang bị thêm đạn súng máy nhẹ và một số lựu đạn.

“Đi!” Tần Vũ quyết định quay lại đường cũ từ cửa mộ.

“Lão Tần, sao mình không đi bằng lối thoát của yếu tắc mà lại phải đi lối này?” Lão Hồ thắc mắc.

Chương 29

Lối cửa mộ cũ đã bị nắp quan tài chặn đứng rồi, tìm lối thoát khác chẳng phải nhẹ nhàng hơn sao?

"Lão Hồ, sở dĩ tôi không chọn lối đó vì tôi không cảm nhận được luồng không khí lưu thông lớn.

Trong yếu tắc, thông phong là yếu tố then chốt.

Nếu không có gió, e là lối đó đã bị sụp đổ từ lâu rồi.

Anh nghĩ sao?" Ở trong quân ngũ nhiều năm, lão Hồ cũng từng đóng quân ở các căn cứ yếu tắc nên nghe Tần Vũ nói là hiểu ngay.

Thảo nào nãy giờ anh cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó, hóa ra là sự lưu thông không khí.

Cả nhóm men theo đường cũ trở lại ngôi mộ Đại tướng quân.

Điểm khác biệt duy nhất là giờ đây trong mộ không còn con quái vật đáng sợ kia nữa.

"Lão Tần, tôi và Bàn Tử đi cạy nắp quan tài chặn cửa, ông và Anh Tử cảnh giới phía sau nhé." Lão Hồ nói.

"Được!" Không lâu sau, lối ra bị con quái vật lông đỏ chặn đứng đã được khơi thông.

Một luồng không khí từ bên ngoài tràn vào.

Hít thở luồng khí này, Tần Vũ và lão Hồ lập tức nhận ra điều bất thường, cả hai liền vào tư thế phòng bị.

"Lão Tần, ông cũng ngửi thấy rồi chứ?" Lão Hồ nhíu mày hỏi.

"Ừ, ngửi thấy rồi.

Trong không khí có mùi máu tanh nồng nặc, còn rất mới.” Trong rừng sâu núi thẳm, nếu có mùi máu tươi thì chắc chắn quanh đây vừa xảy ra một cuộc tàn sát quy mô lớn.

Nhưng giờ là thời bình, không thể có chiến tranh được.

Lão Hồ đoán là lũ sói rừng, nhưng Tần Vũ lại lo lắng về loài Đạt Địa Lại thảo nguyên.

Đạt Địa Lại thảo nguyên có mũi diều hâu, mắt đỏ quái dị, mặt giống khỉ đầu chó, cổ dài, da đen và cứng.

Thân hình to lớn như gấu nhưng hơi dẹt, chi sau hình cung thô ngắn, chi trước dài bất thường.

Ngoài lớp lông dày, dưới da chúng còn có một lớp “giáp trụ” hóa cứng, đủ sức chống lại răng móng của bất kỳ loài thú ăn thịt nào.

Chúng thích săn dơi lớn, chuột đất và trăn, thỉnh thoảng cũng đổi món.

Khi chiến đấu chúng cực kỳ hung dữ, có thể giết chết cả hổ báo.

“Mọi người tập trung tinh thần, cẩn thận một chút!

Nếu phát hiện thấy nó, đừng do dự, lập tức nổ súng!” Tần Vũ nhắc nhở.

Đối mặt với loài này, khả năng phòng ngự của lão Hồ chẳng thấm tháp vào đâu.

Đột nhiên, một tiếng gầm vang dội từ bên ngoài vọng vào.

Ngay tại chỗ Bàn Tử vừa đào thông đạo, đất đá sụp xuống, hai bóng đen khổng lồ lao mạnh vào trong.

Một con sói lớn và một con Đạt Địa Lại đang lao vào cắn xé nhau điên cuồng.

Nhưng ngay khắc sau, dường như đánh hơi thấy mùi người, cả hai con quái vật dừng lại, nhe nanh múa vuốt lao về phía nhóm Tần Vũ.

"Mẹ kiếp!

Mau nổ súng!!!" Tất cả lập tức bóp cò, đạn súng máy tuôn ra như mưa.

Nếu không có cơ quan "Hữu Vô Hồi" ngăn cản, có lẽ hai con quái vật đã lao tới rồi.

Đạn bắn trúng người chúng, máu bắn tung tóe nhưng dường như chỉ làm chúng thêm điên tiết.

Lão Hồ nhận ra điểm bất thường: dù bốn khẩu súng máy bắn liên tục nhưng sát thương lên hai con quái vật này rất hạn chế.

"Lão Tần, làm sao bây giờ?

Da lông chúng dày quá, đạn súng máy không xuyên qua nổi xương!" Tần Vũ đã nhận thấy vấn đề này từ sớm.

Đạn dược không còn nhiều, lựu đạn thì không dám dùng bừa bãi vì sợ làm vỡ đỉnh Lưu Ly Lửa phía trên, lúc đó thì tất cả cùng chết.

"Mau, rút lui vào trong trước!" Để đảm bảo an toàn cho lão Hồ, Tần Vũ quyết định tạm thời lui lại vào sâu trong yếu tắc để tính kế.

Có thể anh sẽ lợi dụng cơ quan đỉnh Lưu Ly Lửa để diệt chúng, nhưng cái giá phải trả là họ có thể bị nhốt chết bên trong vì thiếu oxy.

Cả nhóm lẻn vào một căn phòng, vốn là phòng chỉ huy của yếu tắc Quan Đông, tường vách rất kiên cố.

Tạm thời họ đã an toàn.

Tần Vũ quan sát căn phòng, thấy trên bàn có vài bản vẽ vẽ hình chó sói và Đạt Địa Lại thảo nguyên.

Tò mò, anh bước tới xem. (Kế hoạch mãnh thú sinh hóa - Bio-beast Project) Hàng chữ tiếng Nhật trên bản vẽ khiến Tần Vũ chấn động.

Không ngờ quân Nhật năm xưa lại nghiên cứu vũ khí sinh hóa ở đây.

"Lão Hồ, nhìn này." Mọi người vây quanh Tần Vũ.

Anh Tử và Bàn Tử chỉ thấy tò mò, còn lão Hồ khi nhìn thấy chữ "sinh hóa" thì mặt biến sắc: "Lão Tần, đây là tài liệu sinh hóa sao?" "Đúng thế!" Tần Vũ không giấu giếm, nói ra suy đoán của mình.

Con sói khổng lồ và con Đạt Địa Lại bên ngoài chính là sản vật của thí nghiệm này.

Trước khi đầu hàng, quân Nhật đã bí mật nghiên cứu nhằm tạo ra những "mãnh thú sinh hóa" để dùng trong chiến tranh.

Tuy nhiên kế hoạch bị bỏ dở do bại trận.

Có lẽ vì rút lui vội vã nên họ chưa kịp tiêu hủy tài liệu này.

Theo đó, những con quái vật này có tuổi thọ rất dài và khả năng phòng ngự kinh người.

"Tê!" Nghe Tần Vũ dịch, Bàn Tử rùng mình: "Hèn gì hai cái gã đó trông hung tợn thế.

Lão Tần, phải làm sao đây?

Không thể để bọn chúng thoát ra ngoài được, nếu không sẽ là một thảm họa." Lão Hồ cũng đầy lo lắng.

Tần Vũ trầm ngâm một lát rồi kiên quyết nói: "Đã là thứ không nên tồn tại, thì phải tìm mọi cách để giết sạch bọn chúng!" Tần Vũ vạch ra kế hoạch hành động.

Anh sẽ hành động đơn độc một phía, lão Hồ và Bàn Tử sẽ thu hút sự chú ý của một con, sau đó từng bước tiêu diệt.

Nếu cùng đường, họ sẽ phải đánh vỡ đỉnh Lưu Ly Lửa để phá hủy toàn bộ mật đạo.

Tiếng gầm gừ của hai con quái vật ngày càng gần.

“Đừng lên tiếng, chúng tới rồi!” Qua khe cửa, họ thấy một cảnh tượng kỳ lạ: hai con quái vật vốn đang sinh tử với nhau, giờ lại tạm thời đình chiến để cùng tìm kiếm con người.

“Lão Tần, hai con này dường như rất thông minh?” Lão Hồ ra hiệu hỏi.

Chương 30

“Ừ, chúng đã ăn thịt người nên rất thèm khát hương vị đó.” Tần Vũ chợt nhớ lại một giai thoại: trước đây có những người vào yếu tắc này rồi biến mất không dấu vết.

Có lẽ họ đã trở thành con mồi cho hai con quái vật này từ lâu.

“Lão Hồ, hành động thôi!

Cẩn thận đấy!” Tần Vũ cầm dao găm và súng máy, lặng lẽ tiếp cận phía con sói.

Chỉ cần Bàn Tử kiềm chế được con Đạt Địa Lại, anh chắc chắn sẽ giết được con sói này.

Khi anh đến gần, con sói cũng phát hiện ra hơi người và chuẩn bị vồ tới.

“Súc sinh, ăn một bữa no nê đi!” Tần Vũ ném một quả lựu đạn về phía nó.

Oành!!!

Một tiếng nổ vang dội chấn động cả yếu tắc, thu hút sự chú ý của con Đạt Địa Lại về phía đó.

Tiếng súng máy của Bàn Tử cũng bắt đầu vang lên.

Tần Vũ biết không thể chậm trễ, anh nâng súng quét về phía con sói.

Nhưng mật đạo trống rỗng, anh thầm gọi không ổn liền xoay người lại!

Vừa kịp lúc thấy con sói đang vồ tới.

Trong khoảnh khắc, Tần Vũ vận vận dụng “Kim Chung Thiết Bố

Sam", tay cầm dao săn, dựa vào thân pháp xảo diệu né tránh nanh vuốt của nó.

Anh vung dao đâm mạnh vào bụng nó, để lại một vết thương sâu hoắm!

Thì ra là vậy!

Tần Vũ đã tìm thấy điểm yếu của nó.

Con sói điên cuồng gầm rống rồi lại lao vào.

Tần Vũ tận dụng sự sắc bén của lưỡi dao, liên tục tấn công vào bụng con thú.

Sau vài hiệp, bụng con sói rách toác, máu tươi tuôn ra xối xả.

Đau đớn tột cùng khiến nó bắt đầu nảy sinh ý định bỏ chạy.

"Muốn chạy sao?

Muộn rồi!" Tần Vũ dồn lực bật nhảy, nắm chặt lấy lông sói rồi nhảy phắt lên lưng nó, giáng những cú đấm nghìn cân xuống đầu nó.

Một đấm!

Hai đấm!

Ba đấm!...

Tần Vũ liên tục tung quyền, khiến con sói khổng lồ dưới thân phải chịu đau đớn tột cùng.

Lúc này, con sói bắt đầu tru lên thảm thiết và ra sức giãy giụa.

"Hừ, mẹ kiếp, xương cốt cũng cứng đấy!" "Đồ súc sinh, nếm thêm mấy quyền của lão tử đây!" Tần Vũ quát lớn, lại bồi thêm mấy đấm cực nặng.

Bành!

Bành!

Bành!

Với sự gia trì của thần công 'Kim Chung Thiết Bố Sam', con sói khổng lồ dù có cái đầu cứng như sắt cũng khó lòng chống đỡ được lực đạo từ nắm đấm của Tần Vũ.

Nó ngã rầm xuống đất, há miệng thở dốc liên hồi.

Thấy con sói vẫn còn chút hơi tàn, dường như muốn gượng dậy, Tần Vũ không chút do dự, lập tức xoay người tung một quyền trúng ngay vùng eo của nó.

"Rắc!" Một tiếng xương gãy giòn giã vang lên từ phía thắt lưng con sói.

Nó rú lên đau đớn một hồi, rồi đầu gục xuống, nằm bẹp dí trên mặt đất, không còn sức để giãy giụa hay ngẩng lên được nữa.

Trong lúc chiến đấu, Tần Vũ suýt chút nữa đã quên mất kinh nghiệm mà tổ tông để lại.

May mà anh nhận ra vẫn chưa quá muộn.

Các cụ ta có câu: "Đầu đồng, xương sắt, thắt lưng đậu phụ", ý nói loài sói có cái đầu rất cứng nhưng vùng eo lại cực kỳ yếu hại, chỉ cần một đòn đánh trúng là gục ngay.

Đây là kinh nghiệm xương máu được lưu truyền ngàn năm qua, quả thực vô cùng hữu dụng.

Kết thúc trận chiến, con sói khổng lồ đã hơi tàn lực kiệt, không còn chút đe dọa nào.

Tần Vũ lúc này cũng chẳng buồn quan tâm nó sống hay chết.

Anh nghe thấy từ phía bên kia tiếng súng máy và tiếng lựu đạn nổ liên hồi, dường như cuộc chiến đang diễn ra vô cùng kịch liệt.

Thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hét của Bàn Tử và tiếng của Lão

Hồ.

“Lão Hồ, mẹ kiếp đừng có hại tôi chứ!” “Cái thằng béo chết tiệt này, mau nổ súng đi!” “Mẹ nó chứ!” Nghe thấy vậy, Tần Vũ mỉm cười, đi về hướng phát ra âm thanh, tay kéo theo xác con sói khổng lồ.

Ở phía bên kia, Lão Hồ và Bàn Tử đang bị một con Chuột Chũi Thảo Nguyên khổng lồ dồn vào góc tường, chống trả vô cùng vất vả.

Đạn súng máy sắp cạn, lựu đạn cũng chỉ còn lại một quả duy nhất.

Tình huống ban nãy quá nguy hiểm, Bàn Tử đã quăng sạch một mống lựu đạn.

Hiện tại, tình thế dường như ngàn cân treo sợi tóc.

Bàn Tử bắt đầu bi quan, không ngờ lần đầu xuất quân đã phải bỏ mạng ở đây: “Lão Hồ, tôi có chết ở đây không?” “Chết thì chết thôi.” “Không, trước khi chết, tôi nhất định phải kéo theo thằng cha này mới được!” Lão Hồ nói với ánh mắt kiên định, chuẩn bị liều mạng đồng quy vu tận với con quái vật kia.

Dù có chết cũng phải bẻ gãy vài chiếc răng của nó!

Ngay lúc Lão Hồ và Bàn Tử tuyệt vọng nhất, một tiếng súng bất ngờ vang lên, bắn trúng ngay sau gáy con quái vật.

Cú đánh gây đau đớn tột cùng khiến con Chuột Chũi Thảo Nguyên rống lên, lập tức quay đầu lao về phía Tần Vũ.

Chứng kiến cảnh đó, Bàn Tử kích động reo lên: “Lão Hồ!

Nhìn kìa!

Là lão Tần!

Lão Tần tới rồi!” Lão Tần xuất hiện nghĩa là phía bên kia anh đã giải quyết xong chiến đấu, không còn nguy hiểm nữa!

“Ha ha!

Lão Tần!

Khá lắm!” “Lão Tần!

Chương 31

Đập chết mẹ nó đi!" Thấy Tần Vũ xuất hiện, Lão Hồ dựa vào vách tường, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi Lão Hồ đang quan sát trận chiến, anh đột ngột nhận được tín hiệu từ Tần Vũ yêu cầu lập tức di chuyển vào sâu trong mộ tướng quân.

Không dám chậm trễ, Lão Hồ lập tức hành động: "Bàn Tử!

Anh Tử!

Đi thôi!" Ba người nhanh chóng vượt qua các cơ quan, tiến vào mật đạo cổ mộ.

Nhìn thấy xác sói trong mộ, Lão Hồ dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Giờ đây họ chỉ có thể đợi sự sắp xếp của Tần Vũ.

"Lão Hồ, nhìn kìa!" Chẳng mấy chốc, Tần Vũ xuất hiện, trên thân con Chuột Chũi Thảo Nguyên đã chằng chịt vết thương.

Lão Hồ rùng mình chấn kinh, anh biết rõ con quái vật này khó nhằn và da dày đến mức nào.

"Lão Tần đúng là lúc nào cũng bá đạo!" Khi con quái vật đuổi theo vào tới cổ mộ, Tần Vũ nhếch môi cười: "Mẹ kiếp, đến lúc đi gặp Diêm Vương rồi." Dứt lời, anh không chút do dự bóp cò, bắn vỡ chiếc "Tây Vực Hỏa Long Lưu Ly Đỉnh" treo phía trên con quái vật.

Trong nháy mắt, thứ dầu hỏa màu đỏ rực đổ xuống như trút nước, tưới đẫm lên mình con Chuột Chũi Thảo Nguyên.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội, thiêu rụi mọi thứ.

Khi thoát được ra khỏi cổ mộ, cảm giác sống sót sau tai nạn khiến Lão Hồ thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, cảnh tượng bên ngoài lại làm họ kinh ngạc.

Cách đó không xa là vô số xác sói rừng và xác của vài con Chuột Chũi Thảo Nguyên cỡ nhỏ.

Có vẻ như hai loài này đã có một cuộc kịch chiến đẫm máu ngoài này.

Nhưng với việc mộ tướng quân bốc cháy và sụp đổ, có lẽ những sinh vật da dày thịt béo kia sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Nhìn núi rừng và bầu trời xanh thẳm, Bàn Tử không kìm được máu thơ văn mà ngâm nga: "Khói lửa đã tắt, tiêu diệt bạo tàn.

Mặt trời chưa bao giờ ấm áp như hôm nay.

Bầu trời chưa bao giờ xanh trong đến thế.

Nụ cười trên gương mặt trẻ thơ cũng chưa bao giờ..." Đang ngâm đến đoạn "trẻ thơ", tâm trạng Bàn Tử chợt chùng xuống.

Anh nhớ đến thi thể của hai đứa trẻ ma chưa được chôn cất.

Bàn Tử lập tức lấy dụng cụ đến bên Lão Hồ: "Lão Hồ, chúng ta tìm chỗ nào đẹp chôn cất cho hai đứa nhỏ đi, chúng tội nghiệp quá.

Dù sao cũng nên có một nấm mồ để kiếp sau chúng còn được đầu thai vào nhà tử tế." "Được, việc này cứ giao cho tôi." Lão Hồ lấy la bàn ra tìm vị trí tốt nhất.

Theo hướng dẫn của anh, Bàn Tử đào một cái hố sâu một mét ở phía Đông Nam.

Sau đó, Bàn Tử cẩn thận quấn hai đứa trẻ vào chiếc áo đại y, đặt chúng nằm cạnh nhau rồi lấp đất lại.

Xong xuôi, Bàn Tử chắp tay vái lạy: “Hai vị tiểu tổ tông, chuyện gì qua rồi hãy để nó trôi theo định mệnh, đừng nên chấp niệm quá.

Cái gì của mình thì sẽ là của mình, không có thì cũng đừng cưỡng cầu.

Thôi thì nhập thổ vi an, điều kiện bọn tôi có hạn, đợi lúc về nhất định sẽ hóa thêm thật nhiều tiền giấy để bảo đảm hai đứa được về Tây phương cực lạc.

Tôi chỉ làm được đến thế thôi, đừng có tham quá đấy nhé.” Khi Bàn Tử định lấy bật lửa ra thì phát hiện trong túi có thứ gì đó.

Anh lôi ra một chiếc khóa trường mệnh bằng vàng ròng sáng loáng.

“Lão Tần, cái này...” Bàn Tử kinh ngạc, không biết nó từ đâu ra.

Tần Vũ thấy vậy cũng móc từ túi mình ra một chiếc tương tự.

Lão Hồ và Anh Tử cũng phát hiện trong túi mình đều có một chiếc khóa như vậy.

“Người tốt ắt có báo đáp, có lẽ là hai đứa nhỏ muốn cảm ơn chúng ta thôi, cứ giữ lấy đi.” Khi Tần Vũ vừa dứt lời, những vết lằn và vết bầm tím quái dị trên mặt Bàn Tử cũng đột ngột biến mất.

“Anh Béo, mặt anh kìa!” Anh Tử thốt lên kinh ngạc.

“Mặt tôi làm sao?” Tần Vũ mỉm cười: “Những vết bầm trên mặt cậu mất sạch rồi.” Bàn Tử vội lấy gương ra soi, quả thực là như thế.

Anh nhìn về phía nấm mồ rồi nhìn lên bầu trời, dưới ánh hoàng hôn, dường như có bóng dáng hai đứa nhỏ đang vẫy tay chào tạm biệt.

Ngày hôm sau, nhóm Tần Vũ tạm biệt ông Bí thư già rồi lên tàu trở về kinh thành.

Vừa xuống tàu ở Tứ Cửu Thành, Tần Vũ lập tức dẫn Lão Hồ đến

một quán thịt dê ở Đông Thành, đặt riêng một phòng bao trên lầu.

Bàn Tử vô cùng tò mò, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Này lão Tần, chúng ta không đến Phan Gia Viên à?” “Không, không đi nữa.” Bàn Tử ngẩn người.

Trước khi về, Tần Vũ từng nói là về đến kinh thành sẽ lập tức tẩu tán đồ để đổi lấy một đống đô-la Mỹ cơ mà?

Sao giờ lại đổi ý?

Thấy cái bộ dạng hớt hải của Bàn Tử, Lão Hồ cười nói: “Tôi bảo này Béo, ông đừng có ngốc thế.

Phan Gia Viên là nơi người qua kẻ lại hỗn loạn, không phải chỗ để khoe đồ đâu.

Lão Tần dẫn chúng ta đến đây chắc chắn là có lý do, đừng nói nhảm nữa.” Bàn Tử nghe vậy thì cũng ngồi xuống xem thực đơn.

Nhưng mông còn chưa ấm chỗ, Lão Hồ đã bồi thêm: “Béo, đừng ngồi đấy nữa, ông phải đến Phan Gia Viên tìm Đại Kim Nha một chuyến.” “Cái gì?

Sao lại là tôi?” Bàn Tử không cam lòng, nghĩ đến chuyến đi rừng vừa rồi suýt chết mệt mà giờ lại phải chạy việc vặt.

“Ô kìa, cái thằng Béo này, mới đó đã quên rồi à?

Ai lúc đó thề thốt hứa hẹn dù lên núi đao xuống biển lửa cũng làm hả?” Tần Vũ không quên bồi thêm một câu.

“Được rồi, lại là tôi đi chân chạy chứ gì.

Thôi được, ngoài tôi ra thì ai dám làm việc này cơ chứ!” Bàn Tử đứng dậy, lập tức chạy thẳng đến Phan Gia Viên.

Ở Phan Gia Viên, Đại Kim Nha vẫn như mọi khi, ăn mặc lòe loẹt

đầy mùi vị phường buôn.

Thấy Bàn Tử xuất hiện, hắn lập tức gác lại chuyện làm ăn, đon đả chào hỏi.

“Hê, Bàn gia, ngài đi lâu quá mới về, làm Đại Kim Nha tôi lo chết đi được.” Nhìn thấy cái răng vàng của hắn, Bàn Tử chỉ muốn đưa đồ ra nhờ giám định ngay lập tức.

Nhưng khổ nỗi lúc ở quán thịt dê, Tần Vũ đã thu sạch đồ rồi.

“Này Đại Kim Nha, bọn tôi về rồi.

Lão Tần bảo tôi đến thông báo, bọn tôi đang chờ ông ở quán thịt dê chỗ cũ đấy.” “Quán thịt dê à?” Đại Kim Nha là tay cáo già lăn lộn ở Phan Gia Viên nửa đời người, nghe vậy là hiểu ngay.

“Được, đợi tôi một lát, xử lý xong chỗ này tôi qua ngay.” Đại Kim Nha quay lại quầy tiếp tục mặc cả với một gã người Tây và tay thông dịch.

Hắn vừa bán một chiếc ấm trà nhỏ kiểu đời Thanh cho gã người Tây kia.

Chương 32

Tiền trao cháo múc, gã người Tây rời đi, Đại Kim Nha vừa đếm tiền vừa cười hớn hở.

Bàn Tử tặc lưỡi: "Này Đại Kim Nha, bán được món đồ mà ông mừng dữ vậy sao?" "Hê, Bàn gia, ngài không biết đâu, cái ấm đó chỉ là đồ dân dụng tầm thường đời Thanh thôi, không đáng tiền lắm.

Nhưng tôi bán được giá này thì đúng là 'ba năm không mở cửa, mở cửa ăn ba năm' đấy." Bàn Tử nghe mà rùng mình, thầm nghĩ tay này đen thật.

Nhưng rồi anh cũng hiểu ra, đến viên ngọc bội mình đưa hắn giá có ba trăm mà hắn còn hét lên bốn nghìn cơ mà.

Đại Kim Nha thấy Bàn Tử nhìn mình thì phân bua: "Bàn gia, ngài đừng nghĩ tôi đen tâm nhé.

Tôi nói ngài nghe, hồi xưa liên quân tám nước vào kinh cướp không biết bao nhiêu đồ của nước mình, hôm nay Đại Kim Nha tôi coi như thay trời hành đạo, bán cho lũ Tây ngốc nghếch kia mống đồ rác rưởi để chúng nó về mà coi như bảo bối." Bàn Tử giơ ngón tay cái: "Đại Kim Nha, ông cao tay, thực sự cao tay!" Chẳng mấy chốc, Bàn Tử dẫn Đại Kim Nha đến quán thịt dê.

Vừa bước vào phòng bao, nhìn thấy cái vali da cỡ đại, Đại Kim Nha hít một hơi lạnh.

Chà, mấy vị gia này ra tay mạnh thật, chắc chắn là đào được đồ tốt rồi!

Nhìn cái vali lớn, Đại Kim Nha vừa chấn kinh vừa phấn khích.

Hắn ngồi xuống cạnh Tần Vũ: "Tần gia, các vị làm tôi lo quá đấy.

Coi như hôm nay Đại Kim Nha tôi làm chủ, mời các vị một bữa tẩy trần." Hắn định gọi phục vụ nhưng Tần Vũ ngăn lại: "Đại Kim Nha, không cần gấp.

Tôi có mấy thứ muốn ông xem qua, thẩm định và định giá giùm." Tần Vũ đi thẳng vào vấn đề.

Sau khi xác nhận xung quanh không có ai, mọi người gật đầu với nhau.

Đồ minh khí này không thể để người ngoài nhìn thấy.

Lão Hồ lấy ra món đầu tiên, đó là chiếc khóa trường mệnh, nhìn xịn hơn hẳn chiếc khóa vàng pháp lam của Đại Kim Nha.

"Vàng ròng sao?" Nhìn công phu điêu khắc và nước vàng, Đại Kim Nha nhận định món này ít nhất cũng có niên đại cả ngàn năm, chất lượng hơn hẳn vàng thường.

"Tần gia, nói thật lòng, món này là đồ tốt đấy, ở trong nước ít nhất cũng phải giá năm đến tám nghìn tệ.

Nếu đưa ra nước ngoài, giá còn cao hơn nữa." Lão Hồ và Bàn Tử nghe vậy mà choáng váng, không ngờ mấy cái khóa vàng này lại trị giá đến thế.

Thời điểm đó giá vàng mới chỉ có hơn hai mươi tệ một chỉ.

"Lão Hồ, mau, lấy hết ra cho Đại Kim Nha xem!" Bàn Tử thúc giục.

Khi lấy thêm hai chiếc nữa ra, Đại Kim Nha đờ đẫn cả người.

Tuy nhiên, khi nghe nói còn một chiếc nữa đang ở chỗ Anh Tử, hắn không khỏi xót xa thay.

"Đại Kim Nha, xem tiếp cái này đi." Lão Hồ lấy ra một cặp ngọc bội.

Đại Kim Nha xem xét vô cùng tỉ mỉ.

Hai miếng ngọc bích được điêu khắc hình thiên nga, lông cánh rõ nét, trên thân có những hoa văn kỳ lạ giống như thú văn hoặc đồ đằng.

Đại Kim Nha có chút do dự không dám nói giá vì sợ hớ.

Tần Vũ lên tiếng: "Đại Kim Nha, đây là 'Nga Thân Song Lễ Bích', vào thời nhà Kim chỉ có những vị tướng quân có công lao hiển hách mới được sở hữu, là biểu tượng cho vinh quang chí cao vô thượng và thân phận dũng sĩ.

Món đồ đời Kim này, ông xem liệu có được mấy vạn không?" "Mấy vạn?" Mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Được Tần Vũ gợi ý, Đại Kim Nha như bừng tỉnh, vỗ đùi đánh đét: "Các vị gia à, trước đây tôi từng thấy một món tương tự, lúc đó định giá khoảng bốn đến năm vạn tệ, giá hải ngoại chắc chắn còn cao hơn." Bàn Tử cầm lấy miếng ngọc, hít một hơi: "Trời ạ, nhiều tiền thế cơ à?" Tần Vũ biết tất cả những thứ này chưa phải là trọng điểm.

Trọng điểm nằm ở cặp đồ sứ và chiếc mặt nạ hắc kim trong vali kia.

"Lão Hồ, lấy nốt ra đi." Lão Hồ mở vali da, cặp đồ sứ và chiếc mặt nạ hắc kim hiện ra trước mắt Đại Kim Nha.

Hắn run rẩy: "Đồ sứ!

Đồ sứ thượng hạng!

Tần gia, đợi chút, để tôi bình tĩnh lại đã." Nhờ có 'Hư Vọng Chi Đồng', Tần Vũ biết rõ đây là những cực phẩm trong cực phẩm.

Cách đây không lâu, một món đồ sứ Thành Hóa nhỏ bằng con gà ở Phan Gia Viên đã được hét giá mười vạn mà không ai bán.

Đại Kim Nha nhìn cặp đồ sứ này, thấy nó không hề thua kém đồ

sứ Thành Hóa nên không tài nào bình tĩnh nổi, cũng không dám tự tiện định giá, phải về điều tra thêm thông tin trong giới đã.

Tuy nhiên, Đại Kim Nha chợt nhớ ra ở Phan Gia Viên gần đây có một vị "kim chủ" đang thu thập các loại ngọc bội.

Hắn nói có lẽ vị đó sẽ hứng thú với cặp "Nga Thân Song Lễ Bích" này.

Tần Vũ nói: "Đại Kim Nha, việc này giao cho ông, nếu thành công tôi sẽ không để ông chịu thiệt." "Hê, Tần gia nói thế là khách sáo quá rồi.

Cứ yên tâm, ngọc bội cứ để tôi lo." Sau khi ăn uống no say, Đại Kim Nha vội vàng về Phan Gia Viên để dò hỏi.

Việc tẩu tán được một món đồ sứ cực phẩm thế này sẽ khiến danh tiếng của hắn trong giới tăng vọt.

Về phần liên hệ kim chủ, hắn lập tức gọi một cuộc điện thoại.

Mấy ngày sau, nhóm Tần Vũ thuê khách sạn ở tạm vì căn nhà cũ đã bị Bàn Tử trả mất rồi.

"Lão Tần, chuyện của Đại Kim Nha có đáng tin không?" Lão Hồ thắc mắc về vụ khảo cổ Tây Vực.

Trong bữa ăn, Đại Kim Nha có nhắc đến một người bạn của cha hắn là nhà khảo cổ đang chuẩn bị dự án tìm kiếm 36 cổ quốc Tây Vực, trọng điểm là Tinh Tuyệt cổ quốc trên con đường tơ lụa.

Có một Việt kiều tài trợ toàn bộ kinh phí và họ đang cần người giỏi phong thủy, quan sát tinh tú và có kinh nghiệm sa mạc để dẫn đoàn.

Tần Vũ biết Lão Hồ và Bàn Tử đã động tâm trước mức thù lao cao ngất ngưởng đó.

Anh cũng không phản đối vì bản thân cũng muốn đi diện kiến vị Nữ vương kia.

“Lão Hồ, chuyện đó không vấn đề gì đâu, ngày mai tôi sẽ bảo Đại Kim Nha đi hỏi.” Tần Vũ hiểu rõ bối cảnh của Shirley Dương.

Cô là hậu duệ tiên tri, truyền nhân Bàn Sơn, cháu ngoại của Chá Cô Tiếu, gia sản bạc triệu, thân phận không hề tầm thường.

Sáng hôm sau, Tần Vũ dẫn Lão Hồ và Bàn Tử đến tiệm của Đại Kim Nha như đã hẹn.

Tối qua Đại Kim Nha báo tin rằng vị kim chủ kia rất hứng thú với cặp ngọc bội.

“Tần gia, mời vào trong, đợi một chút nhé.” Đại Kim Nha cũng khá hồi hộp vì đây là lần đầu hắn giao dịch với vị kim chủ này.

Chẳng mấy chốc, một người phụ nữ xuất hiện.

Cô diện bộ đồ da bó sát, tóc xoăn dài xõa ngang vai, đội mũ nồi, dung nhan vô cùng kinh diễm.

Tần Vũ liếc nhìn, thầm nghĩ quả nhiên không sai, kim chủ chính là Shirley Dương!

“Ông chủ là Đại Kim Nha phải không?” Shirley Dương hỏi.

“Đúng là tôi.” “Nghe nói ở đây có người muốn bán cặp ngọc bội, chúng đâu rồi?” Shirley Dương thẳng tính, vào thẳng vấn đề.

Đại Kim Nha lập tức giới thiệu Tần Vũ.

Shirley Dương nhìn Tần Vũ một lượt rồi ngồi xuống: “Đưa đồ đây tôi xem trước.” Tần Vũ cũng không nói nhảm, đặt ngọc bội lên bàn.

Chương 33

Shirley Dương xem xét vài lượt rồi ra giá ngay lập tức: "Năm vạn tệ, nếu đồng ý thì giao dịch luôn." Bàn Tử nghe thấy con số năm vạn thì choáng váng: "Lão Tần, năm vạn đấy!" Thực sự Bàn Tử chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy.

Số tiền này nếu để bán băng đĩa thì không biết phải bán đến bao giờ mới đủ.

"Được, năm vạn thì năm vạn." Tần Vũ đồng ý, đồng thời lấy thêm một miếng ngọc hình bát quái có khắc văn tự kiểu nòng nọc ra.

Anh cố ý để Shirley Dương nhìn thấy.

Quả nhiên, sắc mặt Shirley Dương biến đổi rõ rệt: "Miếng ngọc trên tay anh có bán không?" "Cái này sao?" Tần Vũ giơ miếng ngọc lên.

"Đúng thế!" "Cái này trả được bao nhiêu?" Bàn Tử không nhịn được hỏi một câu.

"Năm vạn...

đô-la Mỹ!" "Hít!" Bàn Tử cảm thấy trời đất quay cuồng.

Năm vạn đô-la Mỹ!

Đổi ra tiền tệ lúc đó là một con số khổng lồ!

Bàn Tử nháy mắt ra hiệu cho Tần Vũ mau bán đi, nhưng Tần Vũ chỉ mỉm cười.

Dùng năm vạn đô Mỹ để đổi lấy cả một kho báu quốc gia ư?

Quá rẻ mạt.

Anh biết kho báu Tinh Tuyệt nhiều như núi.

Anh tin chắc người phụ nữ này sẽ sớm tìm đến mình thôi.

"Xin lỗi, thứ này tôi không thể nhượng lại, tạm thời không bán." Tần Vũ kiên quyết.

Bàn Tử cuống lên: "Lão Tần, năm vạn đô Mỹ đấy!" "Béo này, mười vạn đô tôi cũng không bán." Lão Hồ thấy Tần Vũ kiên quyết thì kéo Bàn Tử ra, anh tin Tần Vũ có lý do của mình.

Shirley Dương không nói gì thêm, cô thanh toán năm vạn tệ rồi để lại một mảnh giấy có ghi số điện thoại: "Đây là số của tôi, khi nào đổi ý hãy gọi.

Tôi họ Dương." Nói xong, cô dứt khoát rời đi.

Tần Vũ nhìn theo bóng lưng cô, khóe môi hơi nhếch lên: "Cũng thú vị đấy." Sau khi Shirley Dương đi, Đại Kim Nha bước tới: "Tần gia, cô nàng này lợi hại thật đấy." "Không chỉ lợi hại đâu, cô ta không hề đơn giản." "Tần gia biết cô ta sao?" "Bí mật." Tần Vũ rút năm nghìn tệ từ xấp tiền đưa cho Đại Kim Nha: "Đây là phần của ông." Đại Kim Nha xua tay từ chối vì thấy quá nhiều, nhưng Tần Vũ ép hắn phải nhận: "Ông cứ cầm lấy, đừng nói nhảm nữa, nếu không đừng trách tôi trở mặt.

Coi như đây là tiền công ông vất vả giúp tôi tẩu tán mấy món minh khí kia." Tần Vũ biết Đại Kim Nha tuy có chút hám lợi nhưng lại là người giảng nghĩa khí.

Sau này ở kinh thành chắc chắn sẽ còn nhiều việc phải nhờ vả đến quan hệ của hắn.

Vài ngày sau, Đại Kim Nha quả nhiên tìm được người mua hai món đồ còn lại.

Đó là một người phụ nữ khoảng ngoài ba mươi tuổi, bảo dưỡng rất tốt, được gọi là Tam Tả.

Tam Tả là một góa phụ giàu có, có cửa hàng đồ cổ ở Tân Thành và đang định mở thêm tiệm ở Phan Gia Viên cho vui.

Cô không chỉ giàu mà còn có kiến thức cực sâu về đồ cổ.

Đại Kim Nha mang chiếc mặt nạ hắc kim và cặp đồ sứ ra cho Tam Tả xem.

Cô vừa nhìn đã thích mê: "Không tệ, đây là đồ sứ Nhữ Diêu chính tông của hoàng thất nhà Tống." Đại Kim Nha kinh ngạc nhìn Tần Vũ, vì trước đó hắn chưa hề nói đây là đồ Nhữ Diêu.

Hắn phải nghiên cứu cả ngày mới dám khẳng định, vậy mà Tam Tả chỉ nhìn qua đã biết.

Tần Vũ cũng thầm khâm phục tài năng và sự trung thực của người phụ nữ này.

"Lợi hại, Tam Tả quả thực lợi hại, một mắt đã nhìn ra đồ Nhữ Diêu." "Ha ha, quá khen rồi.

Tiểu ca cũng hiểu về đồ sứ sao?" "Cũng có tìm hiểu đôi chút ạ." "Thú vị đấy, nói tôi nghe xem nào." Tần Vũ không khách sáo, bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Tam Tả, Nhữ Diêu là một trong ngũ đại danh diêu, có nguồn gốc từ Nhữ Châu.

Trong các lò gốm đời Tống, Nhữ Diêu đứng đầu trong 'Nhữ, Quan, Ca, Quân, Định'.

Đồ sứ Nhữ Diêu đa phần do cung đình độc chiếm, chế tác không màng chi phí, dùng mã não làm men.

Màu men thường là thiên thanh (xanh bầu trời), phấn thanh, thiên lam; cũng có màu xanh đậu, xanh lục, trắng trăng...

Mặt men nhuận và mềm mại, thuần khiết như ngọc, có cảm giác bóng mượt rõ rệt." "Nếu dùng kính lúp quan sát, có thể thấy dưới lớp

men là các bọt khí thưa thớt như những vì sao.

Mặt men sờ vào mịn như lụa, ôn nhuận cổ phác.

Trong men thường có những vệt hồng như mặt trời mọc trên biển, như ráng chiều hoàng hôn, hay như cầu vồng sau cơn mưa.

Người đời có câu: 'Thiên thanh là quý, phấn thanh là thượng, thiên lam là trân bảo'." "Món đồ này của tôi hội tụ đủ các đặc trưng: xanh như trời, mặt như ngọc, bọt khí thưa thớt...

Tam Tả thấy kiến thức của tôi có ổn không?" Tần Vũ nhìn Tam Tả, trong khi cô đã chấn kinh đến mức không nói nên lời.

Những kiến thức này không thể chỉ đơn giản là "tìm hiểu qua tư liệu" mà có được.

Không chỉ Tam Tả, mà cả Đại Kim Nha và Lão Hồ cũng đều trợn mắt há mồm vì kinh ngạc trước vốn hiểu biết sâu rộng của Tần Vũ.

Lúc này, Đại Kim Nha tuy kinh ngạc tột độ trước biểu hiện của Tần Vũ, nhưng cũng không hỏi gì trước mặt Tam Tỷ.

Chẳng qua, Tam Tỷ cũng sẽ không hỏi.

Chỉ thấy, Tam Tỷ đưa mắt uyển chuyển nhìn Tần Vũ, mỉm cười nói: "Tình hình thị trường bây giờ, cùng lắm là thêm một con số lẻ thôi, tôi đây trả thêm mười vạn, hy vọng chúng ta có thể kết giao bằng hữu." "Sau này, nếu có đồ tốt thì cứ mang đến đây nhé, Tam Tỷ tôi đây nhất định sẽ không bạc đãi." "Thế nào?" Nói rồi, Tam Tỷ dường như vô tình hay cố ý, liếc nhìn Tần Vũ thêm một cái.

Tam Tỷ biết, Tần Vũ là chủ chốt trong số những người này, là người quyết định mọi việc.

Ánh mắt đó, lại bị Tần Vũ thu vào tầm mắt, Tần Vũ nhìn Tam Tỷ, không thể không nói, ánh mắt của Tam Tỷ vô cùng tinh tường và

chuẩn xác.

“Được, tôi có thể đồng ý!” Mức giá Tam Tỷ đưa ra, cùng với số tiền trả thêm, quả thật khiến Tần Vũ không thể từ chối.

Huống hồ, có Bàn Tử tên nhị hóa kia, vừa nghe Tam Tỷ trả thêm tiền, là đã kích động không thôi rồi.

Chẳng qua, Tần Vũ hỏi thêm một câu.

Như vậy, trong lòng sẽ vững vàng hơn một chút.

Chỉ thấy Tần Vũ nói: “Tam Tỷ, đây là lần đầu hợp tác với tôi mà lại trả thêm nhiều tiền như vậy, thật khiến tôi có chút thụ sủng nhược kinh*.” “Lạc lạc, tiểu ca, không có việc gì thì cứ đến thăm Tam Tỷ nhiều hơn nhé.” “Tam Tỷ một mình có chút cô đơn.” Nghe Tam Tỷ nói, Đại Kim Nha, Bàn Tử và Lão Hồ ba người nhìn nhau, dường như đã hiểu ra.

Tam Tỷ, dường như có ý trong lời nói.

Lúc này, Tam Tỷ cố ý nhìn Đại Kim Nha, làm ra vẻ giận dỗi, cười nói: “Này, tôi tương đối thưởng thức tài hoa và nghiên cứu đồ sứ của tiểu ca Tần.” Cô chủ mỉm cười.

Dù sao, đối với người hiểu biết về đồ sứ Nhữ Diêu thì không nhiều.

Bất kể Tần Vũ bản thân có hiểu rõ tài liệu hay không, Tam Tỷ tin rằng Tần Vũ sau này nhất định không tầm thường.

Hiện tại kết giao quan hệ tốt đẹp, cũng không có gì xấu.

Có lẽ, cũng có thể giới thiệu cho Tần Vũ vài người… Một tay giao tiền, một tay giao hàng, đồng thời, Tam Tỷ cũng để lại cho Tần Vũ một số điện thoại bàn.

Để tiện mang theo, những thứ Tần Vũ lấy ra, hầu như đều được

giao dịch bằng USD.

Đợi khi quay về, lại giao cho Đại Kim Nha đi đổi.

Chương 34

Sau khi giao dịch kết thúc, Tần Vũ và Đại Kim Nha liền trở về Tứ Cửu Thành ngay trong đêm. … Tại khách sạn ở Kinh Thành, Bàn Tử đột nhiên trêu chọc.

Hắn nói: "Lão Tần à, có người bảo ông không có việc gì thì đến thăm người ta đấy nhé, đừng có quên đấy." Bộ dạng của Bàn Tử, dường như bắt chước rất giống.

"Cút ngay!" "Mẹ kiếp, cả ngày nghĩ linh tinh cái quái gì không biết." Ngày hôm sau… Phía Phan Gia Viên của Đại Kim Nha, cũng có người truyền tin tức, cô Dương kia tìm Tần Vũ, có việc cần bàn.

Khi về nhất định phải đi tìm.

Lúc này, nghe tin tức này, không cần nói Tần Vũ cũng biết là ai.

Dù sao Dương Tuyết Lỵ khi biết ngọc bội có liên quan đến Tinh Tuyệt thì không thể ngồi yên được nữa.

Chẳng qua, Tần Vũ không vội.

Khi Tần Vũ nhờ Đại Kim Nha đổi USD, đồng thời, cũng nhờ Đại Kim Nha tiết lộ tin tức cho Giáo sư Trần đang chuẩn bị khảo cổ.

Tiếp theo, chỉ cần yên tâm chờ đợi là được.

Dù sao, người thực sự hiểu Thiên Tinh Phong Thủy, chỉ có anh và Lão Hồ, những người khác, phỏng chừng đều là nửa vời.

Lúc đó, Tần Vũ cũng ở đó, không biết khi Dương Tuyết Lỵ biết người mình vẫn chưa gặp lại chính là Tần Vũ thì sẽ có biểu cảm tuyệt vời đến mức nào.

Nhanh chóng, Đại Kim Nha trở về.

Đại Kim Nha mang về hơn bảy mươi vạn tiền mặt, đồng thời cũng mang theo thư mời của Giáo sư Trần.

Đối với số tiền hơn bảy mươi vạn này, Tần Vũ cũng không độc chiếm.

Anh chọn chia một khoản tiền lớn cho mọi người.

Tần Vũ tổng cộng chia thành sáu phần, Lão Hồ, Bàn Tử mỗi người một phần, Anh Tử, Lão Chi Thư, v.v., mỗi người một phần.

Dù sao, mỗi người đều có việc cần dùng.

Ngoài ra, phần còn lại, Tần Vũ giữ, một phần làm kinh phí hành động, hai là chuẩn bị nhờ Đại Kim Nha mua vài căn Tứ Hợp Viện gần Phan Gia Viên. … (Đầu thập niên 80, thời đại vạn nguyên hộ, một căn Tứ Hợp Viện có giá từ vài nghìn đến vài vạn tệ, tùy thuộc vào diện tích.) Lão Hồ khi nhận tiền, Tần Vũ nhìn thấy những giọt nước mắt trong vành mắt của Lão Hồ.

Lúc này, Tần Vũ cũng biết nguyên nhân, chỉ vỗ vỗ vai Lão Hồ nói: "Lão Hồ, mục tiêu của ông sắp thành hiện thực rồi." "Thôi nào, đàn ông con trai lớn thế rồi, khóc lóc cái quái gì chứ." "Được rồi, đợi sau này, tôi kiếm tiền ngày càng nhiều, cuộc sống của anh em, gia đình cũng sẽ ngày càng tốt hơn, cứ yên tâm đi." Tần Vũ nói xong, cũng không nói gì nữa. … Nghỉ ngơi một lát, thời gian cũng đúng lúc Đại Kim Nha hẹn với Giáo sư Trần.

Dưới sự dẫn dắt của Đại Kim Nha, mấy người đi đến một căn Tứ Hợp Viện, đó là nhà của Giáo sư Trần.

Chẳng qua, chưa vào nhà, Tần Vũ đã nghe thấy cuộc đối thoại của hai người đàn ông trong nhà.

"Được rồi, đi đi, chỗ tôi không đi cửa sau đâu, mặt mũi ai cũng không được!" "Không, Giáo sư Hách, khoan dung một chút đi mà, tôi

đã xem rất nhiều sách phong thủy rồi." "Vô dụng thôi, đi đi, đi đi, tôi không giữ hai vị nữa." Giáo sư Hách thúc giục.

Lúc này, khi Giáo sư Hách tiễn hai người kia đi, cũng vừa lúc nhìn thấy Đại Kim Nha, liền hừ một tiếng.

"Được rồi, lại đi cửa sau à." Mấy ngày nay, có người cứ đi cửa sau, giả vờ học vấn, khiến cho Giáo sư Hách phiền không chịu nổi.

"Mấy người, không cần nói nữa, đi đi, đi hết đi." Hách Ái Quốc xua tay.

"Cái gì?" Bàn Tử nhìn thấy, mấy người này còn chưa vào nhà mà đã bị đuổi?

Có lý lẽ gì không?

Lập tức, Bàn Tử không chịu.

"Giáo sư Trần à?" "Không, đó là học trò của tôi Hách Ái Quốc, cũng là giáo sư." Hách Ái Quốc nhìn Bàn Tử, nói.

"Hắc, mẹ kiếp, một học trò của Giáo sư Trần thôi mà, cũng dám đuổi người trong nhà, mẹ kiếp không biết nhìn người à?

Ý gì đây?" "Hơn nữa, là cái dạng giáo sư gì?" Bàn Tử nói, liền xắn tay áo, chuẩn bị cho Hách Ái Quốc biết lợi hại của mình.

Lúc đó, tiếng ồn ào bên ngoài đã thu hút sự chú ý của Giáo sư Trần, chỉ thấy Giáo sư Trần từ trong nhà đi ra.

"Đại Kim Nha?" Không sai, Đại Kim Nha đã dẫn người đến.

Giáo sư Trần biết, mấy ngày trước, Đại Kim Nha có nói với ông, tiến cử vài người, đều là người trong nghề.

Lúc đó, chỉ ngại mặt mũi, hôm nay mới bàn bạc.

Chẳng qua, vì Giáo sư Trần và cha của Đại Kim Nha khá thân

thiết, cho nên Giáo sư Trần cũng không muốn làm cho mối quan hệ quá căng thẳng.

"Hách Ái Quốc, đừng vô lễ như vậy, mời họ vào đi." Giáo sư Trần nói.

Lúc này, Hách Ái Quốc thấy thầy nói vậy, tuy có chút bất mãn với Đại Kim Nha, nhưng cũng không dám không nghe lời thầy.

"Ái Quốc, đi pha trà cho mọi người đi." Giáo sư Trần nói, sau đó, lại quay sang nhìn Tần Vũ, nói: "Mấy vị đừng trách tội, học trò của tôi là đồ mọt sách, không hiểu nhân tình thế sự, xin đừng trách tội." "Gần đây, những kẻ lừa đảo quá nhiều, khiến Ái Quốc có chút phiền não, sinh ra tư tâm." Bị Giáo sư Trần nói vậy, mọi người cũng hiểu.

Trong nhà, mấy người trao đổi đơn giản một phen, hiểu rõ nhận thức của nhau về khảo cổ.

"Nói nửa ngày, cũng không ra cái gì." "Thầy ơi, những người như thế này, căn bản không phù hợp với điều kiện của chúng ta, nói tiếp cũng vô nghĩa." Lúc này, Hách Ái Quốc lại không nhịn được, lập tức mở miệng nói, bày tỏ không muốn lãng phí thời gian.

Nhìn bộ dạng đáng đánh của Hách Ái Quốc, Bàn Tử không phải là người dễ nói chuyện, lập tức nổi nóng.

"Hắc, mẹ kiếp, lần này đến lần khác, cũng không hỏi tôi có biết không, làm cái quái gì vậy?" "Hơn nữa, để cái đầu gà trống đó, tưởng trong đầu có quả trứng vàng à?" "Thằng ngốc!" "Đúng vậy!" Lúc này, lời nói của Bàn Tử, lại khiến Hách Ái Quốc nghẹn họng không nói nên lời.

Dù sao, loại lời nói 'thằng ngốc' này, Hách Ái Quốc không thể nói ra được.

"Được, tôi sẽ hỏi!" Lúc này, Giáo sư Hách, đối đầu với Bàn Tử,

nhất định phải phân thắng bại.

Lúc này, chỉ thấy Giáo sư Hách nói.

"Các cậu có biết không, trong sa mạc, phần lớn các di tích đều bị chôn vùi dưới cát, con đường Khổng Tước Hà trong truyền thuyết, cũng đã khô cạn biến mất, nếu không phải người hiểu Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, đi đến đó, e rằng không tìm thấy đâu." "Tôi thật không biết mấy vị, trẻ tuổi như vậy, có phải là mấy kẻ lừa đảo không hiểu Thiên Tinh Phong Thủy không?" Giáo sư Hách nói, nhìn Tần Vũ, dường như câu hỏi ông ta đưa ra, đã nắm chắc Tần Vũ, đang chờ xem trò cười của anh ta.

Mấy người trẻ tuổi như vậy, cũng có thể lừa bịp à?

Nghe Hách Ái Quốc nói, Tần Vũ cũng bật cười, liền mở miệng nói.

"À à, Thiên Tinh Phong Thủy, chuyện nhỏ thôi!" Chuyện nhỏ?

À à, thật là khẩu khí lớn!

Lúc này, Giáo sư Trần và Giáo sư Hách hai người, dường như ấn tượng về Tần Vũ, lại càng tụt xuống rất nhiều.

Dù hai người họ có phải người đi khắp nơi dò hỏi, cũng không có ai dám nói 'Thiên Tinh Phong Thủy Thuật' là chuyện đơn giản, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Nếu không phải vậy, cũng sẽ không lâu như vậy, vẫn ở lại đây, không khởi động hạng mục khảo cổ.

Nhìn sắc mặt hai người, Tần Vũ liền hiểu.

Chỉ thấy Tần Vũ nhìn Lão Hồ, nói: "Lão Hồ, ông hãy nói một phần những gì ông biết cho họ nghe đi." "Để họ biết, thế nào là ếch ngồi đáy giếng!" "Được!" Đối với yêu cầu của Tần Vũ, Lão Hồ cũng

không từ chối, lập tức đồng ý.

Sau đó, chỉ thấy Lão Hồ nói: … "Tử Quý tịnh Giáp Thân, Tham Lang nhất lộ hành," "Nhâm Mão Ất Vị Khôn, Ngũ Vị vi Cự Môn." "Càn Hợi Thìn Tốn Tị, Liên Tuất Vũ Khúc danh," "Dậu Tân Sửu Cấn Bính, Thiên Tinh Phá Quân." "Thực ra, trời có hai mươi bốn tinh tú, ngày có hai mươi bốn giờ, năm có hai mươi bốn tiết khí, cho nên phong thủy cũng có hai mươi bốn hướng vị, có quy luật để tuân theo." "Có thể nhìn hiểu những cách sắp xếp cát hung của các vì sao, kết hợp với la bàn định vị phân tích, có lẽ, có thể tìm thấy nơi tôi muốn tìm." "Chẳng qua, do các lưu phái đông đảo, mỗi phái có quy tắc sắp xếp riêng, không có sự thống nhất, cho nên rất khó…" "Cái diệu của Thiên Tinh Phong Thủy, cũng không phải là điều tôi biết hết, cho nên, những quan điểm trên, chỉ là sự lý giải hiện tại của tôi." "Chẳng qua, Tần gia của tôi, còn hiểu biết nhiều hơn tôi đấy." Lão Hồ nói, không chút do dự mà đẩy lên Tần Vũ bên cạnh, hết lòng kính ý.

Chương 35

Thật biết điều!

Thật biết điều!

Tần Vũ biết, một câu nói của Lão Hồ, thật quá biết điều!

Hiện tại, Giáo sư Trần và Giáo sư Hách đều chuyển ánh mắt sang Tần Vũ, dường như muốn nghe về Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Đó là loại khao khát tri thức.

Lúc này, Tần Vũ nói: "Giáo sư Trần, ông cũng biết đấy, cái gọi là 'Thiên Tinh Phong Thủy Thuật', cũng uyên bác tinh thâm, không phải một hai ngày là có thể hiểu được." "Như vậy, tôi sẽ giải thích đơn giản cho ông." "Tốt!" "Tốt!" Chỉ thấy, Giáo sư Trần và học trò Hách Ái Quốc hai người, như gà mổ thóc vậy, liên tục gật đầu đồng ý, sau đó, lại lập tức lấy sổ và bút ra, như học sinh tiểu học ghi chép vậy, chờ đợi.

"Thực ra, cái gọi là Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, nằm ở sự phiên quái của Hoàng Thạch Công, sau đó, được Hòa Thượng Tĩnh Đạo, một đại sư Thiên Tinh Phong Thủy đời Tống, mượn ghi chép của Trưởng Lão mà truyền lại trong 《Nhập Địa Nhãn》." "Thiên Tinh Phong Thủy, lấy Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn Khúc, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Phá Quân, cùng với Tả Phụ Hữu Bật làm Cửu Tinh, Tả Hữu hợp nhất, được Phụ Bật mà nhập Bát Quái." "Sau đó, vận dụng Địa Chi hợp cục, quy về Bát Quái, Bát Quái nạp giáp, thống nhất Bát Can, vận dụng lý Âm Dương tương đãng của Bát Quái để suy diễn cát hung tinh thần, định Càn Khôn." "Đó chính là cốt lõi của Thiên Tinh Phong Thủy Thuật." "Chẳng qua…" "Tác dụng của Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, thực ra có ba điểm cơ bản nhất." "Thứ nhất,

hợp cách, long bài tinh, có thể biết long mạch lạc tại phương nào, thuật này là lối tắt để tầm long điểm huyệt." "Thứ hai, lấy tọa sơn tiêu sa, biết cát hung của phong loan xung quanh, ứng vào nhà nào, người nào." "Thứ ba, lấy hướng thượng nạp thủy, biết phú quý đến chậm hay nhanh, bói cát hung." "Hơn nữa…" Tần Vũ nói xong, Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc lúc này, dường như được mở ra một cánh cửa sổ, nghe mà mê mẩn… Đồng thời, những học trò của Giáo sư Hách lúc này, cũng tụ lại một chỗ, nghe 'Thiên Tinh Phong Thủy Thuật' mà Tần Vũ giảng thuật, càng kinh ngạc hơn!

Giáo sư Trần, nghe xong, lập tức kích động… Lúc này, chỉ thấy Giáo sư Trần lập tức đứng dậy, kích động đến không biết nói gì.

"Đồng chí Tần nói quá hay! " "Trời già cuối cùng cũng mở mắt rồi, cuối cùng cũng phái cho tôi một nhân tài như vậy!" "Tôi tuyên bố, ba người các cậu, có thể chính thức gia nhập tổ công tác khảo cổ của tôi!" "Một lát nữa, tôi sẽ xin giấy chứng nhận tư cách cho các cậu!" Lúc đó, Hách Ái Quốc cũng lập tức đứng dậy, có chút nhiệt tình quá mức, lập tức nắm tay Tần Vũ nói, bày tỏ xin lỗi.

"Xin lỗi!

Xin lỗi!" "Loại tri thức phân tử như tôi, đã có tuổi rồi, gọi là 'xú lão cửu', hiện tại đầu óc tồn đọng như đồ gốm tồn kho, nói chuyện không được khéo, đã đắc tội rồi." "Vạn lần đừng chấp nhặt với tôi!

Tôi thật sự sai rồi!" Lúc này, Hách Ái Quốc liên tục xin lỗi, thật sự sợ Tần Vũ một khi nổi giận bỏ đi, thì sẽ rất phiền phức.

Tần Vũ nói xong, cố ý quay người nhìn vào trong phòng, vừa lúc chạm mắt với Dương Tuyết Lỵ.

"Sao?" Lúc này, Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc.

Dương Tuyết Lỵ cũng không ngờ, người mình tìm kiếm mấy ngày

nay, lại xuất hiện ngay trước mắt cô.

"Anh Tần, anh thật là thâm tàng bất lộ mà." Dương Tuyết Lỵ nói, liền đưa bàn tay ngọc ra, nhìn Tần Vũ trước mắt.

Mấy ngày nay, Dương Tuyết Lỵ vì ngọc bội kia mà đã đi tìm Tần Vũ mấy lần.

Nhưng, mỗi lần, Dương Tuyết Lỵ đều công cốc.

Suýt chút nữa khiến Dương Tuyết Lỵ phải ở lại trước cửa khách sạn.

Không tìm thấy Tần Vũ thì thề không bỏ cuộc.

Chẳng qua, vì Tần Vũ xuất hiện trước mắt cô, tổ công tác khảo cổ lại vừa lúc cần nhân tài như anh, vậy thì chuyện tiếp theo, sẽ dễ dàng giải quyết thôi.

Nhìn Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ mỉm cười, "Thực ra, cô Dương cũng không đơn giản đâu, phải không?" Nói rồi, liền bắt tay cô tỏ ý.

Nghe Tần Vũ nói, Dương Tuyết Lỵ có chút hơi kinh ngạc.

Sau đó, lại khôi phục bình thường; có lẽ, Dương Tuyết Lỵ nghĩ nhiều rồi.

"À à, tôi là một nhiếp ảnh gia, thích sưu tầm ngọc bội, làm gì có chuyện không đơn giản, anh Tần lại nói đùa rồi." "Ồ, vậy sao?" À à, mẹ kiếp, cứ giả vờ đi, tôi xem cô giả vờ được đến khi nào.

Mọi chuyện xảy ra với Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ đã biết kha khá rồi, cho dù Dương Tuyết Lỵ không nói, Tần Vũ cũng biết.

Vừa rồi, chỉ là thăm dò mà thôi.

"Anh Tần và anh Hồ đều là người hiểu Thiên Tinh Phong Thủy, thân thủ lại không tồi." "Nhưng, còn tên Bàn Tử kia, có sở trường gì?" Dương Tuyết Lỵ nhìn Bàn Tử, dù sao, chuyến đi sa mạc lần này

rất quan trọng, không cần những người không có kỹ năng đặc biệt, kẻo lại kéo chân.

"Hắc, cô Dương, tài cán khác, Bàn Tử tôi đây thì không có, nhưng, có một tài cán, Bàn Tử tôi đây chắc chắn sẽ lọt vào mắt xanh của cô." "Tài cán gì?" Dương Tuyết Lỵ hơi nghiêng đầu, nhìn Bàn Tử vừa mới mở miệng.

"Chơi súng!" "Bàn Tử tôi đây ngày xưa là xạ thủ thần súng trong đội đấy, trăm phát trăm trúng, tuyệt đối không nói khoác đâu." Bàn Tử lần này cũng thông minh, không nói khoác lung tung.

Chẳng qua, Tần Vũ biết, lý do của Bàn Tử không thể lay động được Dương Tuyết Lỵ.

Anh biết, Dương Tuyết Lỵ không cần xạ thủ thần súng.

Huống hồ, thời đại bây giờ, súng ống đã bị cấm rồi, cho dù xạ thủ thần súng đặc biệt giỏi, cũng vô dụng.

Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ nói: "Cô Dương, còn nhớ miếng ngọc bội kia chứ?" "Nhớ, sao?" "Nhớ thì tốt." "Thực ra, miếng ngọc bội hình bát quái kia, là vật gia truyền của nhà Bàn Tử, hơn nữa, chuyến đi Tây Vực này, hẳn là liên quan đến một vật quan trọng nào đó." Tần Vũ vừa nói xong, Bàn Tử lập tức lấy ngọc bội ra.

"Lão Tần nói không sai, miếng ngọc bội này là vật gia truyền của nhà tôi, hồi đó, cha tôi đi Tây Cương tiễu phỉ mà có được." "Nếu không phải tôi còn trẻ, tôi cũng đã theo đi rồi, khẳng định sẽ giết đám thổ phỉ chạy té đái té đùn." Trời đất!

Tần Vũ không nói, cái tật nói khoác của Bàn Tử, thật sự không chừa được.

Mặc quần thủng đít mà đi đánh nhau với cha, cũng phải có người tin.

Chẳng qua, Dương Tuyết Lỵ dường như không chú ý đến lỗ hổng trong lời nói của Bàn Tử, ngược lại, chỉ thấy ánh mắt của Dương Tuyết Lỵ và Giáo sư Trần, chăm chú nhìn chằm chằm vào miếng ngọc bội trong tay Bàn Tử.

"Bàn Tử!" "Tôi ra giá gấp đôi, cậu có bán không?" Dương Tuyết Lỵ nhìn Bàn Tử, tin rằng, tên Bàn Tử này nhất định sẽ động lòng.

Dù sao, số tiền năm vạn trước đó, Bàn Tử đã động lòng không thôi, lo lắng gãi đầu gãi tai.

"Xì!" "Mười vạn hả?" "Không bán!" Bàn Tử dứt khoát nói.

Lần này trước đó, Tần Vũ đã tiêm phòng cho anh ta rồi, và nói rõ miếng ngọc bội này có thể mở ra kho báu của một quốc gia Tây Vực, không tầm thường đâu.

Đồng thời, Tần Vũ và Lão Hồ cũng khăng khăng không bán ngọc bội, dựa vào ngọc bội để kiếm thêm USD, sao có thể để tiện cho một đại gia được.

Thấy Bàn Tử như vậy, Dương Tuyết Lỵ cũng chỉ đành đồng ý cho Bàn Tử gia nhập.

"Mỗi người một vạn USD thù lao, nếu có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Quốc ở phúc địa sa mạc, tôi sẽ trả thêm một vạn USD cho các cậu, thế nào?" "Ít quá, mỗi người hai vạn, nếu tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Quốc thì tôi cần thêm hai vạn nữa, tổng cộng bốn vạn USD." "Đồng thời, chi phí của tôi, chỉ phụ trách đường đến Tây Vực cổ lộ, sẽ không phụ trách những nơi khác." "Nếu có nhu cầu bổ sung, giá cả sẽ bàn lại." "Dù sao, đi Tây Vực là lấy cái đầu ra kiếm tiền đấy, chứ không phải trò đùa đâu." Tần Vũ nói.

Lúc này, Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ, không hề có ý nhượng bộ chút nào.

Dù sao, Dương Tuyết Lỵ cần đi Tây Vực để giải quyết chuyện của cô ta, cha cô ta mất tích gì đó, đều là cái cớ lừa người.

Dương Tuyết Lỵ sẵn sàng bỏ mười vạn USD để mua ngọc bội, Tần Vũ cũng dám ngồi đó đòi giá.

Liên hương tích ngọc gì đó, nói nhảm!

Chỉ cần tiền đến tay, mọi thứ dễ nói chuyện!

"À!" Lúc này, Dương Tuyết Lỵ cũng không ngờ, Tần Vũ lại ngồi đó đòi giá, đúng là sư tử ngoạm miệng rồi.

"Mơ mộng hão huyền!" "Nếu các cậu không đi, tôi luôn có thể tìm người khác đi." Dương Tuyết Lỵ lúc này, có chút tức giận, lập tức từ chối điều kiện của Tần Vũ; dù sao, lớn như vậy rồi, hiếm khi có ai dám mặc cả điều kiện với cô.

Nhìn Dương Tuyết Lỵ tức giận, Tần Vũ mỉm cười.

"Cô Dương, khoan vội từ chối, đợi tôi nói hết lời rồi quyết định cũng không muộn." "Nếu tôi phán đoán không sai, miếng ngọc bội trên người Bàn Tử, chính là chìa khóa then chốt mở Tinh Tuyệt." "Chìa khóa then chốt mở Tinh Tuyệt?" Bị Tần Vũ nói vậy, Dương Tuyết Lỵ hơi kinh ngạc, nhìn Tần Vũ trước mắt, dường như muốn khám phá điều gì đó.

Nhưng, nhìn vào mắt Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ không thấy chút dao động nào, cũng không phát hiện bất kỳ vấn đề gì.

"Được, tôi đồng ý!" "Ba ngày sau, chúng ta xuất phát." Dương Tuyết Lỵ nói, cuối cùng đã đồng ý.

"Tốt!" "Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!" Sau một hồi thương lượng, Tần Vũ giành được quyền chủ đạo trong lời nói, trở thành đội trưởng của tổ khảo cổ.

“Được rồi, tôi đi về trước đây.” Ba ngày sau, đoàn tàu hướng Tây hú còi, phóng nhanh trên mảnh đất rộng lớn. … Két!

Chương 36

Lúc đó, Bàn Tử vừa mới ra ngoài đột nhiên quay lại, nói với Tần Vũ đang nằm: "Lão Tần à, cô bé ở toa bên cạnh gọi ông đấy." Cô bé toa bên cạnh?

Nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ bên cạnh có chút mơ hồ.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt, cô bé toa bên cạnh?

Tình huống gì?" "Tình huống gì thì tình huống, tóm lại là tìm Lão Tần rồi." Bàn Tử nói: "Không ngờ, Lão Tần đào hoa không cạn, đi đến đâu cũng có phụ nữ tìm." "Hắc, thằng Bàn Tử chết tiệt, nếu mày còn nói bậy, tin không tao xé rách cái mồm mày ra?" Tần Vũ đột nhiên trợn mắt nhìn Bàn Tử.

"Được rồi, Bàn Tử tôi không chọc Lão Tần nữa." "Lão Hồ, đi thôi, tôi cũng đi xem sao." "Được!" Ra khỏi toa nằm mềm, Lão Hồ mới phát hiện ra, cái gọi là cô bé toa bên cạnh, hóa ra là Dương Tuyết Lỵ à.

Không thể không nói, Dương Tuyết Lỵ lớn lên cũng không tệ, rất xứng đôi với Lão Tần đấy.

Lão Hồ nghĩ.

"Sao?" Tần Vũ bước vào toa của Dương Tuyết Lỵ, chỉ thấy Giáo sư Trần và những nhân viên, học sinh kia, cũng đều ở đó.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ cũng đang nghiên cứu một tấm bản đồ, vạch ra tuyến đường.

Sau khi nhìn thấy Tần Vũ vào, Dương Tuyết Lỵ cũng đặt tấm bản đồ trong tay xuống, nhìn Tần Vũ.

"Anh Tần, tình huống là thế này, vừa rồi tôi và Giáo sư đã bàn

bạc, chuẩn bị đi đến một con sông băng Côn Luân, để tìm kiếm một thứ gì đó, anh cho ý kiến đi." Vừa nghe Côn Luân Băng Xuyên, sắc mặt Lão Hồ lập tức tái mét.

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu, cũng chảy dài trên mặt Lão Hồ.

"Không được, Côn Luân Băng Xuyên không thể đi được." Lão Hồ có chút căng thẳng, hơi thở cũng không còn ổn định, dồn dập.

"Lão Hồ, ông sao thế?" Lúc này, Bàn Tử có chút lo lắng.

Chuyện Côn Luân Băng Xuyên, Lão Hồ và Tần Vũ hai người, không nói với ai cả.

Ngay cả Bàn Tử.

Nhìn bộ dạng của Lão Hồ, Tần Vũ biết, Lão Hồ lại nhớ đến những chuyện cũ kia rồi.

Dù sao, những chuyện xảy ra năm xưa, đối với Lão Hồ, là một đả kích rất lớn.

"Lão Hồ, ông cứ thư giãn trước đi, chúng ta cứ nghe trước, rồi quyết định sau, thế nào?" Tần Vũ an ủi Lão Hồ, những chuyện đó, trong ký ức, Tần Vũ cũng đã trải qua, vẫn còn rành rành trước mắt.

Trong lòng, ít nhiều có chút cảm giác đau xót.

Nhìn bộ dạng của Lão Hồ, Dương Tuyết Lỵ và Giáo sư Trần hai người cũng tò mò, bắt đầu hỏi Lão Hồ.

"Đồng chí Hồ, tại sao chúng tôi không thể đi?" Lúc này, nhìn Dương Tuyết Lỵ, Lão Hồ cũng hít một hơi nhẹ, nói: "Đừng hỏi tôi tại sao, chỉ cần biết, nơi đó không thể đi được." "Nếu không cẩn thận, e rằng tất cả chúng ta, không khéo thì đều sẽ chôn vùi ở đó, cô hiểu lời tôi nói không?" Lão Hồ nói xong, lập tức đi ra khỏi toa, vội vàng lấy

ra một điếu thuốc lá, lập tức ngồi vào chỗ hút thuốc ở giữa đoàn tàu, hai tay có chút run rẩy.

Lão Hồ cẩn thận châm điếu thuốc trong tay. … Lúc này, nhìn Lão Hồ rời đi, Dương Tuyết Lỵ đều kinh ngạc.

"Đồng chí Tần, tình huống của đồng chí Hồ là sao?" Tần Vũ biết, Dương Tuyết Lỵ không gì khác hơn là muốn đi Côn Luân Băng Xuyên tìm một cuốn nhật ký.

Cuốn nhật ký đó, ghi lại tư liệu về Tinh Tuyệt Cổ Quốc, và lộ trình tốt nhất để đến Tinh Tuyệt.

Chẳng qua, đối với những chuyện đã xảy ra ở sông băng năm xưa, Dương Tuyết Lỵ chưa từng đi, chưa từng trải qua, cũng không thể nào biết được.

Chỉ thấy, Tần Vũ nói, liền kể lại những chuyện gặp phải năm đó.

Tất cả những điều đó, đối với Lão Hồ, là một cơn ác mộng không thể tin nổi.

Cùng với, con Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng kia… "Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng?" "Chẳng lẽ, là cái này?" Lúc này, chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ lấy ra một tấm ảnh cũ từ trong gói đồ, đưa cho Tần Vũ.

Nhận lấy tấm ảnh, Tần Vũ nhìn con côn trùng màu xanh trên ảnh, đúng là Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng không nghi ngờ gì. … Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng, toàn thân hơi trong suốt, trong mạch máu chảy dịch màu xanh lam, một khi bị kích động, toàn thân liền bốc cháy ngọn lửa màu xanh lam.

Nếu sinh vật nào tiếp xúc với ngọn lửa xanh lam, lập tức toàn thân sẽ bị thiêu cháy, sống sờ sờ nhìn hóa thành tro bụi… Nhìn tấm ảnh và tư liệu, Tần Vũ cũng không nói gì nữa, chỉ xin lỗi một tiếng, rồi trực tiếp đi ra khỏi toa, đến bên cạnh Lão Hồ.

“Lão Tần, tại sao lại phải đi sông băng, lẽ nào tôi không đi không được sao?” “Lão Tần, anh biết, ở nơi đó, tôi đã mất đi biết bao nhiêu chiến hữu, anh em, bây giờ, tôi thật sự không muốn mất thêm nữa, anh hiểu cảm giác của tôi không?” Lúc này, đồng tử của Lão Hồ tràn ngập tơ máu, trong sâu thẳm ánh mắt, có một tia sợ hãi nhàn nhạt.

Côn Luân Băng Xuyên, bao nhiêu năm rồi, vẫn luôn là chuyện cũ mà Lão Hồ không muốn nhắc đến.

Tai nạn đó, cũng hoàn toàn trở thành nút thắt lòng không thể xóa nhòa của Lão Hồ, không thể vượt qua được.

Thỉnh thoảng, Lão Hồ đều giật mình tỉnh giấc trong ác mộng.

“Lão Tần, nếu ông tin tôi, tôi sẽ đi thêm một chuyến Côn Luân Băng Xuyên nữa.” “Tin tôi đi, tôi sẽ không chết đâu.” “Hơn nữa, chẳng lẽ ông không muốn làm rõ mọi chuyện ở nơi đó sao, để cho những anh em đã khuất của chúng ta, một lời giải thích sao?” Tần Vũ nói xong, nhìn Lão Hồ đang căng thẳng bất an, cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút.

Sau đó, Lão Hồ im lặng, suy tư… Một lát sau, Lão Hồ nhìn Tần Vũ, trong ánh mắt lộ ra một tia kiên định, nhìn Tần Vũ nói: “Lão Tần, tôi muốn đi cùng anh!” “Chẳng qua, nhất định phải đòi thêm tiền, phải đòi năm vạn USD, không thiếu một xu nào!” Nhìn bộ dạng của Lão Hồ, Tần Vũ mỉm cười, thủ đoạn đòi giá cắt cổ, đó là điều tất yếu.

“Được, đều nghe ông cả.” “Đi thôi, chúng ta vào trước.” “Ừm!” Tần Vũ nói xong, liền dẫn Lão Hồ quay lại toa của Dương Tuyết Lỵ.

Chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ đang chờ đợi.

“Được rồi, Lão Hồ không sao rồi, tiếp tục đi.” Tần Vũ nói.

“Được!” Dương Tuyết Lỵ đáp.

Nhanh chóng, Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói: “Thực ra, khi cha tôi

thám hiểm năm xưa, vài đội viên của cha tôi cũng ở đó." "Không may, những người đó gặp tai nạn ở phía dưới khe nứt sông băng, cho đến nay vẫn chưa trở về." "Từ đó, dẫn đến việc tài liệu thám hiểm bị mất ở đó.

Trong những tài liệu đó, có liên quan đến lộ trình làm thế nào để đi đến Tinh Tuyệt." "Cho nên, tôi quyết định, đi đến đó xem sao, tìm kiếm manh mối, không chừng sẽ có phát hiện." Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nói xong nhìn Tần Vũ, dường như đang chờ đợi Tần Vũ trả lời.

Dù sao Tần Vũ lúc này là đội trưởng, lại có chút quen thuộc với Côn Luân Băng Xuyên.

"Được, đổi hướng đi sông băng không phải là không thể, chẳng qua, tôi cần thêm tiền!" Lời nói của Tần Vũ, khiến Dương Tuyết Lỵ đột nhiên kinh ngạc.

"Cái gì?

Lại đòi thêm tiền?" "Điên rồi sao?" "Anh Tần, lẽ nào anh bị tiền làm cho điên rồi sao?" Lúc này, Dương Tuyết Lỵ không ngờ, Tần Vũ lại đưa ra yêu cầu đòi thêm tiền, mở miệng là năm vạn.

Đòi giá cắt cổ, đây không phải lần đầu tiên rồi.

Chẳng lẽ?

Tiền của cô dễ kiếm vậy sao?

"À à, tôi không điên." "Chẳng qua, việc đi Côn Luân Băng Xuyên không nằm trong kế hoạch của tôi, tất cả, chỉ là đề xuất tạm thời mà thôi." "Hơn nữa, khi xuất phát ban đầu, tôi cũng đã nói với cô, chỉ phụ trách sa mạc Tây Vực, không phụ trách những nơi khác." "Dù sao, ba người chúng tôi cũng đang lấy tính mạng ra làm ăn đấy, chẳng lẽ không phải sao?" "Cô Dương, đừng quên, cô không có kinh nghiệm, trong tổ khảo cổ, làm gì có sự đảm bảo nào chứ." Tần Vũ nhìn

Dương Tuyết Lỵ một cái rồi cũng không nói gì nữa, dù sao mọi lựa chọn, chỉ có thể do cô quyết định.

Tần Vũ lúc này, không thể hiểu được, chỉ cần cô đồng ý, thì sẽ đi sông băng; nếu không đồng ý, vậy thì cứ đưa tiền trước đi, rồi chờ anh ở dưới chân núi Côn Luân.

Chẳng qua, Tần Vũ tin rằng, với sự cân nhắc của Dương Tuyết Lỵ, cuối cùng cô nhất định sẽ đồng ý.

Dù sao, anh và Lão Hồ là những người đã trở về từ Côn Luân Băng Xuyên, có kinh nghiệm, Dương Tuyết Lỵ lúc này, cũng không có lý do gì để từ chối cả.

Ngoài ra, điều Dương Tuyết Lỵ càng quan tâm hơn, là làm thế nào để giải trừ lời nguyền. … Đợi một lát sau, chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ nói: "Được!" "Tôi đồng ý!" "Sau khi chuyến đi này thành công, tôi sẽ trả thêm năm vạn USD cho các anh." "Được, sảng khoái!" Nhanh chóng, dưới sự đồng ý của hai bên, Tần Vũ quyết định tạm thời đổi hướng đi Côn Luân, đến khe nứt sông băng ở đó. … Nhanh chóng, vài ngày sau, Tần Vũ dẫn Dương Tuyết Lỵ đến vị trí cách khe nứt sông băng một cây số, tìm một chỗ đặt chân an toàn, tạm thời nghỉ ngơi một lát.

Lúc này, đúng lúc mặt trời lặn, hoàng hôn trên núi Côn Luân quả thật là cảnh đẹp nhân gian, đẹp tuyệt trần.

Chương 37

Do trời đã về chiều, đêm Côn Luân là lúc lạnh nhất, Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ quyết định, đêm nay nhất định phải xuống khe nứt sông băng, nếu không, hậu quả khôn lường.

"Lão Hồ, sao lạnh đến mức này cơ chứ." "Biết đủ rồi đi, ông mặc đủ ấm lắm rồi đó." Lúc này, Bàn Tử với thân hình béo ú, lại bị lạnh đến run cầm cập, không ngừng xoa tay, hy vọng có thể dễ chịu hơn một chút.

Dưới sự dẫn dắt của Tần Vũ, mấy người họ loạng choạng đi, cuối cùng cũng đến rìa khe nứt sông băng, dừng lại.

Lúc này, Tần Vũ nhìn quanh, ở một chỗ trông có vẻ kiên cố, từ trong gói đồ lấy ra dụng cụ, cố định một đầu của dây ròng rọc vào mặt băng.

Đồng thời, những chiếc đinh dùng để cố định kia, cũng được đóng chặt vào băng, cố định lại.

Nhanh chóng, lại cách vài vị trí, Tần Vũ đã cố định xong dây ròng rọc, buộc chặt dây thừng.

"Được rồi, Lão Hồ, ông đi thông báo cho mọi người nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng, nhớ kỹ, nhất định phải gọn nhẹ." "Được, tôi biết rồi." Nói rồi, Lão Hồ lập tức chạy đi, hô hoán những người kia, và tạm thời cất giữ một số gói đồ nặng, v.v., ở gần khe nứt sông băng.

Tần Vũ nhìn khe nứt sông băng, dường như không có dấu hiệu sụp đổ, khá an toàn.

Chẳng qua, ở đáy khe nứt sông băng, cách bề mặt sông băng cao đến hàng trăm mét, đối với Giáo sư Trần và Diệp Dịch Tâm, cũng là

một thử thách không nhỏ.

Nhanh chóng, theo sự chỉ huy của Tần Vũ và Lão Hồ, mọi người nhờ vào dây ròng rọc và độ dốc của mặt băng mà từ từ trượt xuống, từng chút một di chuyển.

Dần dần, khoảng cách đến đáy càng ngày càng gần.

Cùng với thời gian trôi qua, Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ cuối cùng cũng đến đáy.

Ở cuối khe nứt dưới đáy, Tần Vũ cũng nhìn thấy cái động khẩu kia.

Tần Vũ đi xem một cái, cái động dưới đáy sông băng trực tiếp thông xuống lòng đất, khúc khuỷu quanh co.

"Tốt, nhiều năm trôi qua rồi, động khẩu vẫn còn bảo tồn tốt, cũng không bị sụp đổ." Chuyện Tần Vũ lo lắng về việc sụp đổ trước đó, đã không xảy ra.

"Đi thôi, mọi người đi theo, cẩn thận một chút." "Có gì, vạn lần đừng gây ra động tĩnh quá lớn, kẻo gây ra những tai nạn không đáng có." Lúc này, theo lời nhắc nhở của Tần Vũ, tất cả mọi người đều gật đầu, hành động cẩn thận từng li từng tí.

Dù sao, nghe những chuyện cũ của Tần Vũ và Lão Hồ, nơi đây không dễ chơi chút nào, tràn ngập nguy hiểm.

Khi mọi người đến gần, Tần Vũ đột nhiên phát hiện một thi thể ở cửa động.

Nhìn trang phục, cùng với tướng mạo, Tần Vũ liền đoán được thân phận của người này.

Có lẽ, là những nhà thám hiểm của Dương Tuyết Lỵ.

"Cô Dương, cô xem này." "Cái gì?" Thấy Tần Vũ gọi, Dương

Tuyết Lỵ lập tức đi đến gần, nhanh chóng, cũng nhìn thấy thi thể kia.

"…" Nhìn số hiệu và trang phục, sau khi Dương Tuyết Lỵ quan sát, thân phận của người này, quả thật là một nhà thám hiểm trong đội của cha cô.

Xem ra, là do đói khát và lạnh giá, mà dẫn đến tai nạn tử vong.

Chẳng qua, Dương Tuyết Lỵ phát hiện, trong túi thám hiểm của thi thể kia, dường như có một khẩu súng lục.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, lập tức lấy ra, bắt đầu kiểm tra.

Cạch!

Chỉ thấy, động tác kiểm tra súng của Dương Tuyết Lỵ vừa rồi, lại vô cùng thông thạo, khiến Bàn Tử phía sau nhìn ngây người.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ trên người thi thể, lại tìm thấy rất nhiều hộp đạn, rồi nhét vào người.

Nhìn động tác của Dương Tuyết Lỵ, Bàn Tử lén lút đến bên cạnh Lão Hồ, nhỏ giọng thì thầm nói: "Lão Hồ, con nhỏ này chắc chắn có vấn đề." "Nhìn cô ta chơi súng, thật là đỉnh cao." "Tôi biết." "Ông biết sao?" "Ừm." "Chẳng qua, yên tâm đi, Lão Tần cũng sẽ biết thôi." Sau khi Dương Tuyết Lỵ cất khẩu súng lục đi, cũng nhìn Tần Vũ một cái, ý nói có thể tiếp tục rồi.

Lần lượt từng người, tất cả đều đi vào trong động.

Trong động, đường hầm đá dốc xuống phía dưới vẫn quanh co dài dằng dặc, ở một bên, là vách núi đen ngòm.

Có chút đáng sợ. … Nhìn môi trường như vậy, ngoài Tần Vũ và Lão Hồ hai người ra, những người khác, lại hít mạnh một hơi khí lạnh.

Bàn Tử vì sợ độ cao, có lẽ sẽ càng sợ chết hơn.

Chẳng qua, xem ra, Bàn Tử dường như có thể chịu đựng được.

"Được rồi, mọi người đừng nhìn xuống dưới." "Ghi nhớ, bất kể xảy ra chuyện gì, nhất định phải bám chắc lấy sợi dây này." Lúc này, Tần Vũ cũng đã chuẩn bị một sợi dây thừng, và, cách một khoảng cách nhất định, đã thắt vài nút thắt, để mọi người nắm vào tay.

Cùng với việc hành động tiếp diễn, Tần Vũ và Lão Hồ cùng Dương Tuyết Lỵ, cũng không ngừng nhắc nhở những người phía sau.

Dù sao, con đường đá dưới chân họ, thông đến hướng Ma Quốc Yêu Tháp dưới lòng đất, thật sự quá nguy hiểm rồi.

"Cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng nhìn xuống vách đá bên dưới, chú ý đường đá dưới chân, đi chậm thôi." Lúc này, Lão Hồ đang ở vị trí giữa, nhắc nhở những học viên phía sau, tránh trường hợp có người chỉ vì liếc mắt nhìn xuống vách đá mà đột nhiên hoảng sợ, lòng dạ rối bời.

Thế rồi, Hách Ái Quốc vì tò mò trong lòng, đã liếc nhìn xuống phía dưới.

Đột nhiên một trận choáng váng ập đến.

Chỉ thấy chân Hách Ái Quốc đột nhiên trượt một cái, lập tức mất đà trên đường đá, trượt xuống dưới.

"Cẩn thận!!!" Biến cố bất ngờ khiến mọi người giật mình kinh hãi!

Tim đập thình thịch.

Tần Vũ, Lão Hồ và những người như Dương Tuyết Lỵ lập tức nắm chặt sợi dây trong tay.

May mắn thay, Hách Ái Quốc trước đó đã quấn sợi dây vài vòng quanh cánh tay, nên sợi dây không bị tuột ra.

Chỉ treo lơ lửng ở rìa đường đá.

“Cứu tôi!

Cứu tôi!

Mau, mau cứu tôi, tôi thật sự không muốn chết!” Hách Ái Quốc nắm chặt sợi dây, bám vào rìa đường đá hoảng loạn kêu lên.

“Không muốn chết thì đừng la hét!” Tần Vũ lập tức nhắc nhở Hách Ái Quốc suýt nữa sụp đổ.

Một khi đã kinh động đến Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng, thì e rằng phần lớn mọi người ở đây đều phải chôn thây tại đây.

“Tôi không la nữa!

Tôi không la nữa!

Đồng chí Tần, mau cứu tôi, cầu xin anh!

Tôi sắp không trụ nổi nữa rồi!” Biến cố bất ngờ vừa rồi khiến Hách Ái Quốc toàn thân mềm nhũn, có nguy cơ rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Ái Quốc, nhớ kỹ, tuyệt đối đừng động đậy, nhất định phải nắm chặt sợi dây đó, tôi sẽ kéo cậu lên.” Nhìn học sinh của mình, Giáo sư Trần lập tức an ủi.

Để tránh gây ra những tai nạn không đáng có.

“Được, được, tôi nắm chặt rồi, mau kéo lên!” Nhanh chóng, vài người hợp sức kéo Giáo sư Hách lên.

Sau khi thấy Giáo sư Hách được kéo lên, tất cả mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, không cần phải sợ hãi nữa.

Chương 38

Dù sao, vừa nãy, ai cũng lo lắng tiếng la của Giáo sư Hách sẽ kinh động đến loài côn trùng đáng sợ kia.

Trước đó, Tần Vũ đã ghi nhớ rõ ràng những điều cực kỳ quan trọng mà anh đã căn dặn.

Trong đó, tuyệt đối không được la hét, không được phát ra tiếng động.

“Lão Tần, qua khe đá kia, tôi có thể đến được tận đáy hang động sông băng, nơi có vị trí Yêu Lâu.” Lão Hồ chỉ ra một hướng.

Tần Vũ liếc nhìn một cái, rồi lại nhìn Lão Hồ.

“Sao?

Không có vấn đề gì chứ?” “Không vấn đề, đi thôi.” Suốt quãng đường, Lão Hồ vẫn luôn khắc phục nỗi sợ hãi.

Nhanh chóng, tất cả mọi người đều an toàn đến được đáy hang động, xuyên qua những khe đá quanh co khúc khuỷu, sẽ nhìn thấy một hồ nước ngầm rộng lớn.

Họ, lần đầu tiên xuất hiện dưới sông băng Côn Luân thần bí, đều cảm thấy tò mò với mọi thứ.

“Lão Hồ, Bàn Tử!” Tần Vũ lúc này, gọi Lão Hồ và Bàn Tử.

“Lão Tần, sao vậy?” “Hai ông nhớ kỹ, nhất định phải trông chừng họ, bảo họ không được tùy tiện chạm vào bất cứ thứ gì ở đây, đặc biệt là những bộ xương phát sáng kia; nếu không, đừng trách tôi đây không giữ tình cảm.” “Được, vậy tôi và Bàn Tử sẽ trông chừng.” “Ừm, chú ý một chút, khi cần thiết, nhất định phải bảo vệ tốt họ, hiểu chưa?” Tần Vũ liếc nhìn những người đó, nói.

“Hắc, ông cứ yên tâm.” “Dù thế nào đi nữa, chúng tôi cũng coi trọng tính mạng của mình, không ngu ngốc đến thế đâu.” Bàn Tử cười hì hì nói, lại mang vẻ mặt muốn ăn đòn.

Đôi khi, dù thích cảm giác có tiền, nhưng cái mạng nhỏ cũng phải giữ cho kỹ.

Đang đi thì Bàn Tử quay đầu lại, đột nhiên phát hiện Lão Hồ đã tung một cước, vừa hay đá trúng một học viên của Giáo sư Hách, tiểu Bành.

“Mẹ kiếp, tao đã dặn dò rõ ràng rồi, muốn tìm chết thì đừng có lôi tao vào.

Muốn chết thì cút xa ra!” Lúc này, Lão Hồ không còn hơi sức mà khẽ nói.

Hóa ra, tiểu Bành, một học viên của Giáo sư Hách, dường như tò mò về con Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng đang ngủ đông trên mặt đất, muốn chụp một tấm ảnh.

“Bàn Tử, lấy cái máy ảnh đi!” “Biết rồi.” “Có phải hơi quá đáng không, học viên của tôi chỉ muốn nghiên cứu, chụp một tấm ảnh thôi mà, có đến mức đó không?” Là thầy của học viên đó, Giáo sư Hách lại bất mãn.

“Mẹ kiếp, bất mãn cái gì chứ?” “Khốn kiếp, ông nhìn xem, nhìn xem đống tro tàn ngổn ngang kia đi, ông thấy chưa, nếu không phải tao mẹ kiếp tung một cước, tao đoán, tất cả chúng ta đều mẹ kiếp biến thành tro tàn như cái đống kia, vĩnh viễn biến mất ở đây rồi.

Tao có quá đáng không?” Lão Hồ lúc này, nhìn Giáo sư Hách trước mặt, trong lòng tức đến không thể chịu nổi.

“Sớm biết thế, lão tử đã không cứu!” “Nhớ kỹ, nếu lão Hồ này mà nổi giận lần nữa, thật sự sẽ gọi Lão Tần và Bàn Tử rời đi, những

người này, cứ ở đây mà làm đồ ngu đi!

Một lũ ngốc!" Một lũ ngốc. .....

Tần Vũ quen biết Lão Hồ đã lâu, đây thật sự là lần đầu tiên thấy Lão Hồ phát điên như vậy, có lẽ, vì chuyện xảy ra năm xưa mà ông ấy bị ảnh hưởng.

"A, gặp được Lão Hồ là cái may mắn của cậu đấy!" Bàn Tử vỗ vai tiểu Bành, vẻ mặt khinh bỉ.

May mắn thay, đây chỉ là một sự cố nhỏ, không gây ra biến cố lớn nào, nếu không một khi đánh thức những con Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng kia thì sẽ thật sự rất phiền phức.

"Từ bây giờ, nếu có ai lần nữa vi phạm cảnh cáo của tôi, mỗi người, phải trả thêm một vạn đô la Mỹ chi phí đầu người, chỉ một lần cảnh cáo thôi." Hiện tại, Tần Vũ không còn dung túng những thói hư tật xấu nữa, trực tiếp ra giá.

Trên mặt Dương Tuyết Lỵ thì tức đến run rẩy, nhưng lại không thể nói ra lời nào.

Dù sao, xảy ra vấn đề bên mình, Dương Tuyết Lỵ cũng khó ăn nói với Tần Vũ.

Mặc dù Hách Ái Quốc là học sinh của Giáo sư Trần, nhưng Dương Tuyết Lỵ không vì lý do đó mà bỏ qua.

"Giáo sư Hách, xin hãy trông chừng học viên của ông, đừng để tôi phải khó xử nữa, được không?" Dương Tuyết Lỵ nhìn Giáo sư Hách.

Giáo sư Hách biết, Dương Tuyết Lỵ là nhà tài trợ khảo cổ, nào dám đắc tội vị tài thần trước mắt, vội vàng lập tức đồng ý và xin lỗi.

"Cô Dương Tuyết Lỵ, cứ yên tâm, chuyện như vậy chắc chắn sẽ không xảy ra nữa, cứ yên tâm, yên tâm." Thấy Giáo sư Hách đảm bảo,

cùng với việc gật đầu với Giáo sư Trần, Tần Vũ cũng không nói gì thêm.

Sau đó, Tần Vũ tiếp tục dẫn Giáo sư Trần, từ từ tiến lại gần vị trí của Yêu Tháp, để tìm kiếm cuốn nhật ký và tài liệu bị mất của nhà thám hiểm kia.

Đột nhiên!

Chỉ nghe thấy tiếng 'ong ong' từ xa vọng lại, dường như đang tiến lại gần.

Ong ong ong ~ Sắc mặt Tần Vũ và Lão Hồ biến đổi, lập tức biết rằng tiếng động này là của Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng đã không còn ngủ đông nữa.

"Đừng động!" "Là tiếng của Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng!" "Nghe đây, tất cả mọi người lập tức tập trung lại, làm theo yêu cầu của tôi, nấp xuống theo tôi." Tần Vũ nói xong, lập tức đặt chiếc ba lô ra phía trước, che chắn.

Nếu có xảy ra bất trắc, dù không thể ngăn cản việc bị thiêu cháy, nhưng cũng đủ để tranh thủ một khoảng thời gian nhất định.

Nghe tiếng ong ong, tất cả mọi người đều nín thở.

Từng phút từng giây trôi qua, chỉ nghe thấy tiếng 'ong ong' kia dường như đã yếu đi rất nhiều, cuối cùng biến mất.

Trong chớp mắt, xung quanh lại trở nên tĩnh lặng.

"Đi thôi!" "Cẩn thận một chút!" Tần Vũ biết, con Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng vừa phát ra tiếng 'ong ong' đã trở lại trạng thái ngủ đông.

Nhanh chóng, tất cả mọi người đi ra khỏi khe đá quanh co khúc khuỷu.

Trước mắt họ xuất hiện một hồ nước ngầm lớn, và Ma Quốc Yêu

Tháp đang ở vị trí trung tâm của hồ, phát ra ánh sáng lam nhạt đẹp mê hồn.

“Tê!” Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Ma Quốc Yêu Tháp tuy trông đẹp lộng lẫy, nhưng những bộ xương khô treo lủng lẳng kia lại không hề dễ chịu chút nào.

Nhìn từ xa, nó toát ra một vẻ quỷ dị khó tả.

Ma Quốc Yêu Tháp sao?

Tần Vũ nghĩ.

Tần Vũ biết, ‘Cửu Tầng Yêu Tháp’ này là lăng tẩm của các quân vương Ma Quốc cổ đại, mỗi tầng đều chôn cất hài cốt của những quân vương Ma Quốc hùng mạnh.

Tần Vũ đột nhiên phát hiện, nếu đi chạm vào thi thể của quân vương Ma Quốc, liệu hệ thống ‘Mạc Thi Đại Lão’ có thưởng gì không?

Nhìn Ma Quốc Yêu Tháp, Tần Vũ có chút xúc động khó hiểu.

“Được rồi, mọi người cứ nghỉ ngơi một lát đi, nhớ lời tôi dặn, ở đây, tuyệt đối đừng bật đèn pin, cũng tuyệt đối đừng tùy tiện chạm vào bất cứ thứ gì.” Tần Vũ nói.

Tần Vũ biết, đây là lúc an toàn nhất.

Vì vậy, anh cũng nhân cơ hội này, để mọi người nhanh chóng hồi phục thể lực, đối phó với những biến cố tiềm tàng sắp tới.

Trong lúc nghỉ ngơi, chỉ thấy Giáo sư Trần liếc nhìn xung quanh, có chút hơi kích động.

“Ái Quốc, mau, lấy bút cho tôi.” “Nhìn xem, đây là chữ Ma Quốc mà.” Cùng với việc khám phá, Giáo sư Trần phát hiện thêm nhiều chữ viết, kích động như một đứa trẻ.

Mà, Dương Tuyết Lỵ lúc này lại không an phận như vậy, lập tức đến bên Tần Vũ, nói: "Đồng chí Tần, anh xem, vị trí chúng ta đang ở, và Ma Quốc Yêu Tháp, dường như bị hồ nước ngầm này ngăn cách, dường như không có lối tắt để đi qua." "Theo lý mà nói, một công trình như thế này, không nên được thiết kế như vậy." Dương Tuyết Lỵ vừa nói, liền đưa ra thắc mắc trong lòng, chờ Tần Vũ đưa ra câu trả lời.

Nhìn Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ mỉm cười, "Lát nữa, cô sẽ biết thôi." Tần Vũ nói, cũng không nói cho Dương Tuyết Lỵ nguyên nhân.

Chương 39

Không có được câu trả lời, lúc này.

Dương Tuyết Lỵ có chút không cam lòng, lại dọc theo bờ hồ dưới chân, bắt đầu khám phá, hy vọng có thể tìm thấy. ....

Nhìn bóng lưng Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ cũng khẽ lắc đầu, rồi không để ý đến nữa.

Bây giờ, nhân lúc có người thay phiên quan sát, Tần Vũ cũng tranh thủ nghỉ ngơi, hồi phục tinh thần.

Hai giờ sau.....

Lúc này, tất cả mọi người dường như cũng đã nghỉ ngơi gần xong, quét sạch sự mệt mỏi trước đó.

Nhìn mặt hồ, chỉ thấy Tần Vũ lúc này cũng bắt đầu quan sát dọc theo mép bờ hồ.

Trong hồ ngầm, có rất nhiều cá sông sống sót trong hồ ngầm dưới lòng đất, lúc này đang từ từ bơi lội không ngừng.

Xem ra, chúng không hề bị kinh động.

“Lão Tần, thế nào rồi?” Lúc đó, Lão Hồ đi tới, hỏi Tần Vũ.

Đối với cái tên ẩn nấp trong hồ, Lão Hồ cũng biết.

Dù sao, trong đó có một con Bá Vương Kỳ Nhông sống sót từ thời thượng cổ, đang ẩn mình dưới đáy hồ.

Chỉ cần sơ suất một chút, lại sẽ có một tai họa khó đối phó.

“Không sao.” “Tôi thấy tên đó chắc cũng ngủ say rồi.” “Nhìn kìa, đàn cá sông ngầm trong hồ không hề hoảng loạn, xuất hiện thành đàn, cho nên, bây giờ xuống đó, chắc là không có vấn đề gì.” Tần Vũ dựa

vào kinh nghiệm, nếu trong hồ có loài săn mồi cỡ lớn thì đàn cá trong hồ sẽ không nhiều như vậy.

E rằng, chúng đã sớm bỏ chạy không còn dấu vết.

Xác nhận an toàn xong, Tần Vũ cũng nhắc nhở Lão Hồ, nói: "Lão Hồ, đi thông báo đi, chuẩn bị xuống hồ." "Được!" Nói xong, Lão Hồ lập tức gọi Giáo sư Trần đi tới.

Trong lúc Lão Tần nghỉ ngơi, Dương Tuyết Lỵ nhiều lần bí mật quan sát Tần Vũ, dường như muốn nhìn thấu bí mật của Tần Vũ.

Bởi vì, biểu hiện của Tần Vũ, quá đỗi bình tĩnh.

Thậm chí, còn bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cô ấy không sợ, bởi vì bản thân là truyền nhân của phái Bàn Sơn, hiểu rõ con đường bảo toàn tính mạng.

Nhưng, nhìn Tần Vũ, cô đoán Tần Vũ dựa vào cái gì?

Chẳng lẽ, là vì anh ta hiểu Thiên Tinh Phong Thủy chi thuật sao?

Lâu dần, Dương Tuyết Lỵ cũng cảm thấy hứng thú với thân phận của Tần Vũ.

Đối với những hành động nhỏ của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ đã sớm biết, khóe miệng khẽ nhếch, "Cô Dương, nhiều lần lén lút nhìn trộm một người đàn ông như vậy, e là không ổn lắm đâu nhỉ?" "Hứ, ai lén nhìn chứ." Dương Tuyết Lỵ bị Tần Vũ nói thế, sắc mặt có chút hơi đỏ, lập tức xoay người, đi về phía Lão Hồ.

Cố gắng che giấu sự hoảng loạn.

"Không tệ, thế nào cũng được, cô nàng này thật sự quá cứng miệng, cứng đầu." Nhưng, Tần Vũ biết, bây giờ không phải lúc nghỉ ngơi trêu chọc.

Đeo ba lô xong, Tần Vũ lập tức bước vào hồ, đi về một hướng.

Tần Vũ nhớ, bên dưới mặt hồ đó, có một con đường ngầm dưới nước, dẫn đến thủy đạo của Ma Quốc Yêu Tháp.

Theo hành động của Tần Vũ, Lão Hồ, Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ và Giáo sư Trần vài người, cũng lập tức đi theo, tiến về Ma Quốc Yêu Tháp.

Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử vừa đi vừa hỏi, "Lão Hồ, trong đây thật sự có con quái vật to lớn đến vậy sao?

Một ngụm có thể nuốt chửng một người ư?" Trong khi Bàn Tử hỏi, Hách Ái Quốc, Tiểu Diệp và Sở Kiện ở phía sau cũng quan tâm, chờ đợi câu trả lời của Lão Hồ.

Dù sao, con Bá Vương Kỳ Nhông còn lớn hơn cả voi kia, nghe thôi đã thấy sợ hãi rồi.

Lão Hồ không trả lời, chỉ nói, "Mấy cậu cứ yên tâm, chỉ cần có Lão Tần ở đây, mấy cậu sẽ không sao đâu." "Chỉ cần nghe lời là được." Lão Hồ nói xong, tiếp tục quan sát tình hình.

Dưới sự dẫn dắt của Tần Vũ, mọi người đi trên đường thủy cơ bản không gặp nguy hiểm, nhanh chóng đến rìa trung tâm hồ ngầm.

"Bành ca, cũng không có gì mà." "Có khi nào lừa chúng ta không?" Lúc đó, Sở Kiện khẽ lẩm bẩm một câu, vừa đúng lúc bị Bàn Tử nghe thấy.

Chỉ thấy Bàn Tử quay đầu liếc một cái, khẽ hừ lạnh: "Hai thằng ngốc, đợi đến khi có chuyện, thì thật sự xong đời rồi." Lời của Bàn Tử lọt vào tai, lập tức khiến Sở Kiện cảm thấy vô cùng xấu hổ, ngậm miệng không nói gì.

Nhanh chóng, cùng với việc tiến gần hơn, Tần Vũ là người đầu tiên đặt chân lên bờ hồ ở trung tâm.

Sau khi đặt chân lên bờ hồ, Tần Vũ sắp xếp mọi người ở một nơi

an toàn, rồi quay người nhìn Ma Quốc Yêu Tháp trước mắt.

Lúc này, 'Ma Quốc Yêu Tháp' vừa vặn nằm trong phạm vi hiệu lực của 'Hư Vọng Chi Đồng', cho phép Tần Vũ sử dụng năng lực của 'Dục Vọng Chi Đồng'.

Trong chớp mắt, tâm niệm khẽ động.

Trước mắt Tần Vũ, nhanh chóng xuất hiện biến hóa. .....

"Toàn nữ?" Lúc này, Tần Vũ có chút hơi kinh ngạc, Tần Vũ vạn lần cũng không ngờ, hài cốt quân vương Ma Quốc ở đây, lại toàn là nữ. .....

Với Hư Vọng Chi Đồng, Tần Vũ nhìn thấy, vào thời cổ đại xa xôi, Ma Quốc, vốn là một quốc gia nhỏ bé trên đất Tây Vực.

Người cai trị tối cao của Ma Quốc là một phụ nữ, tự xưng là Ma Mẫu Nữ Hoàng, từ giây phút xuất hiện, dường như đã nắm giữ sức mạnh quỷ dị.

Nhanh chóng, khoảng vài nghìn năm trước, từ phía tây xa xôi của Tây Vực thiên di đến, với sức mạnh võ lực cường đại và sức mạnh quỷ dị khủng bố, đã thống trị toàn bộ cương vực Tây Vực, xây dựng nên một Ma Quốc hùng mạnh hơn.

Một quốc gia quỷ dị đáng sợ.

Người cai trị xinh đẹp, sở hữu dung mạo kiều diễm khuynh thành khuynh quốc, nắm giữ sức mạnh khiến người ta khiếp sợ.

Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng là một loại sức mạnh trong số đó, bị Ma Mẫu Nữ Hoàng khống chế. .....

Dần dần, bị sức mạnh mê hoặc, một số người nắm quyền không thỏa mãn với dục vọng và lòng tham hiện tại, muốn nhiều hơn nữa. .....

Dần dần, ra sức bóc lột, cực kỳ xa hoa. .....

Thoáng chốc nghìn năm sau, sự cai trị của Ma Quốc ngày càng tàn bạo, khiến con người bắt đầu không ngừng nổi dậy kháng chiến và chiến tranh, mũi kiếm chĩa thẳng vào Ma Quốc. .....

Không ngoại lệ, những bộ lạc phản kháng đó, dưới sức mạnh cường đại của Ma Quốc, đều thất bại hoàn toàn, bị tiêu diệt. .....

Chương 40

Dưới Hư Vọng Chi Đồng, Ma Quốc Yêu Tháp được xây dựng. .....

Thịnh thế phồn hoa. .....

Sau đó, cùng với sự tăng cường của lời nguyền, sức mạnh của người khống chế Ma Quốc Nữ Hoàng dường như ngày càng yếu đi, yếu đến mức chỉ có thể khống chế số Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng còn lại. .....

Vị anh hùng trong sự kỳ vọng của con người cuối cùng cũng xuất hiện. .....

Ma Quốc, vì tai ương của lời nguyền, vì sự quật khởi của tân vương, đã chịu đòn hủy diệt. .....

Thời gian trôi qua từng ngày, từng tháng, từng năm, khi sự thật hóa thành lịch sử, khi lịch sử hóa thành truyền thuyết, truyền thuyết hóa thành thần thoại, con người cũng dần dần quên đi Ma Quốc đáng sợ năm xưa.

Ma Quốc, cũng như một giọt sương dưới ánh mặt trời, sau khi huy hoàng vài nghìn năm, dần dần biến mất ở Tây Vực, biến mất sâu trong sa mạc. ....

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Tần Vũ lại nhìn thấy rất nhiều điều. .....

Không khỏi cảm thấy xót xa cho nguyên nhân diệt vong của Ma Quốc, đồng thời cũng thầm vui mừng.

May mắn thay, cuối cùng ông trời đã không cho phép một Ma Quốc như vậy tồn tại.

Dù sao, loại sức mạnh cường đại đáng sợ đó, căn bản không có

bất kỳ quốc gia nào có thể chống cự được. .....

Mà Tần Vũ cũng tò mò, Ma Quốc rốt cuộc dựa vào cái gì, mới có thể khống chế Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng.

Có lẽ, bí mật này sẽ tìm thấy câu trả lời trên người vị Nữ Hoàng Ma Quốc cuối cùng. .....

"Lão Tần, nhìn kìa!" Lúc đó, Lão Hồ đột nhiên có chút kinh ngạc, lập tức chỉ vào Dương Tuyết Lỵ đột nhiên tự ý hành động.

Tần Vũ liếc nhìn một cái, phát hiện cô nàng này quả thật có chút hổ báo, trong tình huống không có bất kỳ sự bảo vệ an toàn nào, cũng dám đặt chân lên Ma Quốc Yêu Tháp trước mắt.

Tần Vũ an ủi Lão Hồ, nói: "Không sao đâu, ông cứ trông chừng họ, đừng để họ làm loạn, tôi sẽ đi theo xem Dương Tuyết Lỵ." "Đi lên sao?" "Không được!

Như vậy quá nguy hiểm!" Đối với quyết định của Tần Vũ, Lão Hồ kịch liệt phản đối.

"Yên tâm đi, không sao đâu." "Nhưng mà....." Lúc này, chỉ thấy Lão Hồ còn chưa nói xong, Tần Vũ liền nhanh chóng bước một bước, dưới sự kinh ngạc không thể tin nổi của Lão Hồ và Bàn Tử, đã đặt chân lên Ma Quốc Yêu Tháp.

"Tê!" "Điên rồi, tất cả đều điên rồi!" Có vài người nghĩ vậy.

Đối với Dương Tuyết Lỵ, Lão Hồ không hề lo lắng, những con Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng kia căn bản sẽ không tấn công Dương Tuyết Lỵ, vì vậy, cũng không cần phải lo lắng vấn đề đó.

Mà, Tần Vũ lại cảm thấy hứng thú với một trong số hài cốt quân vương Ma Quốc, Tần Vũ cảm thấy, vị quân vương Ma Quốc này không hề tầm thường.

Vừa rồi, dưới tác dụng của 'Hư Vọng Chi Đồng', Tần Vũ thấy, năng lực khống chế Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng đã bị đoạn tuyệt truyền thừa trong tay vị quân vương Ma Quốc cuối cùng.

Ngay sau đó, Ma Quốc diệt vong, biến mất. .....

Hài cốt của vị quân vương Ma Quốc cuối cùng, lúc này đang ở trước mặt Tần Vũ, tựa vào bên cạnh Ma Quốc Yêu Tháp.

Cũng chỉ có một bộ hài cốt không bị treo.

Tần Vũ nhìn bộ hài cốt đó, trong lòng nghĩ, có lẽ có thể thử một chút, vạn nhất thật sự có được phần thưởng thì cũng không tệ.

"Dù không có, cũng không lỗ." Nói rồi, Tần Vũ liền cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần bộ hài cốt đó, vươn tay ra. .....

Đinh!

Chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, nhận được phần thưởng, nhận được Ma Quốc Ma Ấn một cái, tiến độ Mạc Thi hiện tại là 50%.

Tiến độ 50%?

Mẹ kiếp, còn có một cơ hội nữa!

Lúc này, Tần Vũ cũng không ngờ, lại có thêm một cơ hội Mạc Thi nữa.

Nhận được gợi ý, Tần Vũ lại lần nữa vươn tay ra. .....

Đinh!

Chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, nhận được phần thưởng, nhận được truyền thừa 《Đạt Phổ Chưởng Khống Thuật Chủ Tàn Quyển》 của Ma Quốc, tiến độ Mạc Thi hiện tại là 100%.

Nghe hệ thống nhắc nhở, Tần Vũ biết mình đã thành công.

Ngay sau đó, một lượng lớn thông tin hiện ra trong đầu anh.

Hóa ra, Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng còn được gọi là Đạt Phổ Quỷ Trùng, là yêu trùng do Ma Quốc sai khiến. (Đạt Phổ: biểu thị trùng yêu ma) Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng, một loại bọ rùa nhỏ trong suốt có hình thù kỳ lạ, ngoại hình giống bọ rùa bảy sao, toàn thân trong suốt, nhỏ hơn móng tay một chút, trong các lăng mộ Ma Quốc, chúng đều được dùng để bảo vệ thi thể, tránh bị trộm.

Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng có hai dạng hình thái, lần lượt là hình thái 'Vô Lượng Nghiệp Hỏa' và hình thái 'Nãi Cùng Thần Băng', hai hình thái này đều sở hữu sức mạnh tà ác có thể nghiền nát linh hồn người thường, nhưng, chỉ có thể tác dụng lên những thứ có sinh mệnh. 'Vô Lượng Nghiệp Hỏa' tương đối phổ biến, một loại bọ rùa lửa lam, toàn thân giống như pha lê trong suốt màu hồng, cánh càng trong suốt và lấp lánh.

Trong tình huống bình thường, có thể nhìn xuyên qua lớp vỏ trong suốt đó, lờ mờ thấy nội tạng bán trong suốt bên trong, trong đó dường như ẩn hiện những ngọn lửa đang lưu chuyển.

Khi ở trạng thái tấn công, chúng sẽ phát ra ngọn lửa màu lam, chỉ cần da người tiếp xúc một chút, ngọn lửa lam sẽ bùng lên, ngọn lửa lam tuyệt đối không thể dập tắt, sẽ bị thiêu cháy thành tro bụi trong chớp mắt.

Điểm yếu duy nhất của Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng, là nước.

Mà, 'Nãi Cùng Thần Băng' thì toàn thân màu trắng bạc, như một hạt tinh thể băng nhỏ lấp lánh, có thể khiến người tiếp xúc bị đóng băng thành sương giá trong chớp mắt, sau đó, tan rã thành bụi băng, điểm yếu là lửa.

Mà, bất kể là 'Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng' hay 'Bạch Diễm Băng Hỏa Trùng', ngoài việc dùng điểm yếu của chúng để tiêu diệt, còn có Đạt Phổ Chưởng Khống Thuật của chúng.

Nếu dùng những phương pháp khác để tấn công, chỉ khiến bọ lửa càng ngày càng nhiều.

Chương 41

Mỗi khi bọ lửa chọn mục tiêu tấn công, chúng đều có một đặc điểm, là sẽ xoay vòng vài vòng trên không trung mục tiêu trước, sau đó mới bay về phía mục tiêu.

Đồng thời, 'Nãi Cùng Thần Băng' là vệ sĩ bảo vệ Tà Thần Yêu Tháp Long Đỉnh, được điều khiển thông qua sức mạnh thần bí của quả cầu tinh thể lam trắng trong yêu tháp.

Có thể tùy theo nhu cầu của môi trường, chuyển đổi giữa hai cực băng và lửa, biến thành trạng thái 'Vô Lượng Nghiệp Hỏa'.

Về phần những thứ khác, Tần Vũ đang tiêu hóa. .....

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, có đồng ý lựa chọn tiếp nhận truyền thừa bí thuật 《Đạt Phổ Chưởng Khống Thuật Chủ Tàn Quyển》 không?

"Tiếp nhận!" Lúc này, có thể sở hữu sức mạnh thần bí như vậy, Tần Vũ nào có lý do gì để từ chối.

Biết đâu, sau này sẽ có lúc dùng đến.

Khi Tần Vũ tiếp nhận truyền thừa, trên lòng bàn tay trái và phải của anh, mỗi bên xuất hiện một đường vân, lóe lên rồi biến mất.

Khi thúc đẩy sức mạnh của tay phải, sẽ điều khiển hình thái 'Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng'; ngược lại, khi thúc đẩy sức mạnh của tay trái, sẽ điều khiển hình thái 'Bạch Diễm Băng Hỏa Trùng'.

Đinh!

Tiến độ truyền thừa hiện tại là...10%...15%.....

Đinh!

Tiến độ truyền thừa hiện tại là...55%.....

Lúc này, tiến độ truyền thừa của Tần Vũ, tiếp nhận cực kỳ nhanh, không cần bao lâu, liền có thể nắm giữ được.

Rắc!

Đột nhiên, cùng với tiếng 'rắc', một luồng ánh sáng trắng chói mắt lóe lên, chiếu sáng cả bên trong. .....

"Ong!" "Ong ong!" Những tiếng 'ong ong' dày đặc kia, đột nhiên vang lên.

"Máy ảnh?" "Có máy ảnh sao?" Lúc này, không chỉ Tần Vũ có chút bất ngờ, mà ngay cả Lão Hồ và Bàn Tử cũng giật mình thon thót.

Cũng không biết từ lúc nào, Sở Kiện đã lợi dụng lúc Lão Hồ và Bàn Tử không chú ý, lén lút lấy máy ảnh ra.

"Tôi....." "Tôi.....tôi.....tôi rõ ràng đã tắt đèn flash rồi mà?" Sở Kiện lúc này cũng sợ ngây người, cũng không ngờ lại gây ra họa lớn như vậy.

Cùng với tiếng 'ong ong' ngày càng dày đặc, những đàn Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng vốn đang ngủ đông, tất cả đều thức tỉnh!

Nhận thấy sự thay đổi, Tần Vũ thầm kinh hãi không ổn, lúc này, Tần Vũ vẫn chưa nắm vững hoàn toàn truyền thừa, cũng không thể ra lệnh cho những con Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng đã thức tỉnh kia.

"Không hay rồi!

Cô Dương, mau chạy đi!" Biến cố bất ngờ, Tần Vũ cũng không quên nhắc nhở Dương Tuyết Lỵ một tiếng, hiện tại, phải tránh né trước đã.

Mặc dù Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng có thể sẽ không tấn công Dương Tuyết Lỵ vì khí tức huyết mạch trên người cô ấy; nhưng, sợ

sẽ xảy ra ngoài ý muốn.

“Mau, tất cả mọi người nhảy xuống nước!” “Mau lên!” Tần Vũ hét lớn!

Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng nổi loạn, Dương Tuyết Lỵ cũng có chút hoảng loạn, trong lúc không kịp phòng bị, Dương Tuyết Lỵ lập tức ngã xuống.

Đồng thời, cũng kéo theo Tần Vũ.

Trong chớp mắt, Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng xoay vài vòng trên không trung rồi lập tức lao xuống!

“Lão Tần!!!” “Cô Dương!!!” Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử, cùng với Giáo sư, đều giật mình kinh hãi.

Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng ngày càng gần!

Trong khoảnh khắc đó, có cảm giác nguy hiểm khắp nơi!

Đột nhiên, Tần Vũ lập tức nắm chặt nắm đấm!

Đinh!

Tiến độ hiện tại là.....100%.....

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, chúc mừng túc chủ đã nhận được truyền thừa ‘Đạt Phổ Chưởng Khống Thuật’ thành công, hiện tại đã khống chế Đạt Phổ Yêu Trùng.

Nghe lời nhắc nhở, Tần Vũ định thần, lập tức ra lệnh cho những con Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng đang lao tới.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc. ..

“?” Trong khoảnh khắc đó, ngoại trừ Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ, tất cả mọi người dường như đều ngớ người.

Nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, tất cả mọi người đều không ngờ, những con Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng kia lại đột ngột dừng lại giữa chừng, ở vị trí cách Tần Vũ một mét, đột nhiên dừng lại, ngừng tấn công, rồi quay trở lại không trung.

"Tê!" "Lão Hồ, mấy con trùng này làm sao vậy?" "Hỏi tôi, tôi biết sao, cứ xem đã, đừng ai động đậy." Lão Hồ đáp lại.

Lúc này, Lão Hồ cũng nhận ra, nhiều năm trước, khi ông ta thâm nhập vào khe nứt sông băng, những con quái vật này đã tấn công không ngừng nghỉ, thề không bỏ cuộc.

Vậy mà, hôm nay chúng lại đột nhiên có chút bất thường?

Sự bất thường ắt có điềm!

Đang nghĩ, Lão Hồ dường như đã nhận ra điều gì đó.

Chẳng lẽ?

Chẳng lẽ con Bá Vương Kỳ Nhông dưới đáy hồ đã tỉnh dậy sao?

Lão Hồ lập tức quan sát tình hình mặt hồ xung quanh, chỉ thấy, ở phía đông nam mặt hồ, đột nhiên xuất hiện từng vòng sóng gợn, đang tiến lại gần!

"Chết tiệt!" Lão Hồ cũng không ngờ, con quái vật này lại đột nhiên tỉnh dậy.

Theo lý mà nói, họ đã không gây ra động tĩnh quá lớn.

Trong chớp mắt, Bá Vương Kỳ Nhông đột nhiên nổi lên mặt nước.

"Giáo sư, nhìn kìa!" Lúc này, mấy học sinh của Giáo sư Hách, khi nhìn thấy Bá Vương Kỳ Nhông, đã kinh hãi.

Dù sao, loại quái vật hung tợn đó, họ chưa từng thấy bao giờ.

“Thật là Bá Vương Kỳ Nhông!” “Thật là Bá Vương Kỳ Nhông!” Lúc này, Giáo sư Trần khi nhìn thấy loài thượng cổ ‘Bá Vương Kỳ Nhông’ vốn được cho là đã tuyệt chủng, cảm thấy không thể tin nổi.

Thời viễn cổ, Bá Vương Kỳ Nhông sống ở những vùng đất ẩm ướt, tối tăm, và tập tính sinh hoạt rất giống cá sấu hiện nay, có khả năng xé nát con mồi trong chớp mắt.

Chương 42

Bá Vương Kỳ Nhông trưởng thành, chiều dài cơ thể có thể đạt đến mười hai mét, là một loài động vật ăn thịt cực kỳ hung hãn, có tính cách vô cùng tàn bạo. (Nếu khủng long xuất hiện sớm hơn một chút mà gặp được Bá Vương Kỳ Nhông, thì khủng long đã gặp phải một đối thủ cực kỳ mạnh mẽ.) Bá Vương Kỳ Nhông, với cái đầu dài gần hai mét, trừ vị trí bụng, toàn thân trên dưới đều mọc lớp vảy dày.

Đồng thời, trên trán mọc lớp giáp cứng cáp, khiến đạn khó xuyên thủng gây thương tích.

Lưỡi thè ra, gần như dài bằng cơ thể, có thể quét sạch mọi mục tiêu con mồi.

Mà, trong truyền thuyết, Bá Vương Kỳ Nhông là một trong số ít những quái thú thượng cổ có thể chống lại 'Vô Lượng Nghiệp Hỏa', cũng không biết thật giả. .....

"Nhìn kìa, mau chạy!!!" "Lão Tần, mau chạy!!!" Lúc này, khi nhìn thấy Bá Vương Kỳ Nhông tiến lại gần, Lão Hồ hét lớn một tiếng, lập tức chạy về hướng ngược lại với Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng và Bá Vương Kỳ Nhông, hy vọng có thể tranh thủ một chút cơ hội, tốt nhất là hai con quái vật đáng sợ kia sẽ tự tương tàn.

Lão Hồ cũng không ngờ, đã nhiều năm trôi qua, con quái vật này dường như lại lớn thêm một phần.

Xem ra, tên đó ở dưới đáy hồ ngầm ăn no căng rồi.

Hiện tại, Lão Hồ cũng không còn bận tâm Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng có tấn công hay không nữa.

Nhưng, ông biết, nếu còn trong phạm vi tấn công của Bá Vương

Kỳ Nhông, e rằng cũng khó thoát khỏi tai ương.

Ở một bên khác, khi Dương Tuyết Lỵ ôm Tần Vũ ngã xuống, cô ấy cũng phát hiện ra chiếc ba lô trước mắt.

Cô ấy nhận ra, chiếc ba lô này, không nên ở đó.

Có lẽ, đó là thứ họ cần.

Nghĩ vậy, Dương Tuyết Lỵ không màng đến cảm giác đau đớn vì ngã, lập tức bò tới, mở chiếc ba lô ra, chỉ thấy bên trong đặt thứ đồ vật, chính là nhật ký thám hiểm.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ có chút kích động, nhìn Tần Vũ.

"Đồng chí Tần, tôi tìm thấy rồi, mau đi thôi!" Mặc dù Dương Tuyết Lỵ có chút sợ hãi, nhưng cũng đang cố gắng kiểm soát, không để Tần Vũ cảm nhận được sự sợ hãi của mình.

Lúc này, Tần Vũ cũng không từ chối.

Mặc dù đã khống chế Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng, nhưng con Bá Vương Kỳ Nhông kia, lại sẽ không nghe lời.

Tần Vũ cũng biết, khoảng cách an toàn với Bá Vương Kỳ Nhông, ít nhất cũng phải duy trì trên hai mươi mét.

"Đi trước đi!" Tần Vũ ra hiệu, lập tức đẩy Dương Tuyết Lỵ một cái.

Sau đó, lập tức quay người.

Tần Vũ nhân lúc Dương Tuyết Lỵ và tất cả mọi người không chú ý, lập tức thúc đẩy sức mạnh thần bí ẩn giấu trong tay phải mà anh vừa có được, bắt đầu điều khiển Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng tấn công Bá Vương Kỳ Nhông.

Nhanh chóng, chỉ thấy một trùng một thú đã giao chiến.

Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng tập hợp lại, tạo thành một quả cầu lửa lam lớn, hung hăng lao về phía Bá Vương Kỳ Nhông.

Trong chớp mắt, truyền đến tiếng ‘xuy xuy’.

Bá Vương Kỳ Nhông có chút đau đớn, lập tức chìm xuống nước.

Thấy Bá Vương Kỳ Nhông biến mất dưới nước, những con Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng kia cũng nối tiếp nhau lao xuống nước, khiến mặt hồ bốc lên khói trắng ‘xuy xuy’. .....

Chỉ thấy, nước hồ nhiệt độ thấp kia, đột nhiên bắt đầu sôi lên. .....

Bàn Tử cảm nhận được hơi nóng dần lan tỏa trong nước, lập tức chạy về phía bờ hồ.

Cảnh tượng vừa rồi khiến hắn còn thấy sợ hãi.

Mẹ kiếp, nước hồ sôi cả lên rồi.

Kết cục của đám Lam diễm quỷ hỏa trùng kia xem ra cũng chẳng tốt lành gì.

Kể từ khi rơi xuống nước, ngọn lửa xanh trên người chúng dần biến mất, lộ ra thân thể côn trùng nguyên bản, trôi nổi theo dòng nước.

Dù sao thì, điểm yếu của Lam diễm quỷ hỏa trùng chính là nước.Tần Vũ cũng biết, từ bên ngoài tấn công, đám Lam diễm quỷ hỏa trùng này căn bản không thể triệt để đánh chết Bá vương kỳ nhông.

Lúc này, Tần Vũ vận dụng sức mạnh thần bí trong lòng bàn tay phải, xua đám Lam diễm quỷ hỏa trùng còn sót lại trở về yêu tháp.“Giáo sư Trần, anh Tần, đồ tôi cần đã lấy được rồi, bây giờ chúng ta mau đi thôi!” Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đã tìm được thứ mình muốn dưới khe nứt sông băng, vì vậy, cô chỉ muốn nhanh chóng

rời khỏi đây và tiến về sa mạc.Lời của Dương Tuyết Lỵ lập tức nhận được sự đồng tình của mọi người.

Ở nơi nguy hiểm, chẳng ai muốn nán lại.

Hơn nữa, mùi ẩm mốc, thối rữa ở đây cũng đủ khiến người ta khó chịu rồi.

"Được!"Đột nhiên, khi mọi người chuẩn bị rời đi, con Bá vương kỳ nhông ẩn mình trong hồ bất ngờ vọt ra, lao thẳng về phía Tần Vũ.

Tình huống bất ngờ khiến người ta không kịp trở tay.

"Lão Tần!!!" Lúc này, Lão Hồ kinh hãi hô lớn!Chỉ thấy, cái lưỡi khổng lồ đỏ tươi kia lập tức quấn chặt lấy chân phải của Tần Vũ, bắt đầu kéo anh xuống nước.

Lúc này, thân thể Tần Vũ nhanh chóng bị kéo gần về phía miệng Bá vương kỳ nhông.

Hàm răng khổng lồ, hàng trăm hàng ngàn chiếc răng lớn nhỏ, khiến trong lòng mọi người đều hoảng sợ!"Anh Tần!" Sự thay đổi đột ngột này khiến Dương Tuyết Lỵ lập tức rút khẩu súng lục đã lấy được trước đó ra, liên tục tấn công Bá vương kỳ nhông.

Thế nhưng, uy lực đạn của súng lục quá yếu, căn bản không thể xuyên thủng lớp vảy của Bá vương kỳ nhông."Sao có thể?" Dương Tuyết Lỵ phát hiện hiệu quả tấn công của súng lục không mấy khả quan, không khỏi kinh hãi.

Tình huống ngày càng nguy cấp, Lão Hồ và Bàn Tử cũng đứng như trời trồng, mắt đỏ hoe vì lo lắng.

Ngay khi Bá vương kỳ nhông sắp nuốt chửng Tần Vũ, chỉ thấy Tần Vũ đột nhiên dùng sức, chân trái xoay người đá một cái, dưới sự gia trì của 'Kim Chung Thiết Bố Sam', một cú đá trúng vào lớp mai của Bá vương kỳ nhông, truyền ra tiếng 'rắc' vỡ vụn.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều sững sờ.Mai của Bá vương kỳ nhông kia là thứ đao kiếm không lay chuyển nổi, đạn không xuyên thủng được mà.

Kết quả, lại bị Tần Vũ một cước đá nứt?

"Tê!" "Sao có thể?" Dương Tuyết Lỵ không thể tin nổi.…"Tôi biết rồi, Kim Chung Thiết Bố Sam!" Ngay khoảnh khắc đó, Lão Hồ đã hiểu ra nguyên nhân.

Kim Chung Thiết Bố Sam ngoài việc khiến thân thể bất hoại, còn ban cho sức mạnh vô cùng lớn, mạnh đến mức không thể tưởng tượng được.

"Kim Chung Thiết Bố Sam ư?" "Mẹ kiếp, tôi quên mất lão Tần biết Kim Chung Thiết Bố Sam mà." Lúc này, Bàn Tử mới vỡ lẽ, hồi đó đi đến cái mộ tướng quân kia, lão Tần đã từng một cước đá bay con quái vật lông đỏ đó."Anh Hồ, chẳng phải 'Kim Chung Thiết Bố Sam' trên giang hồ đã thất truyền từ lâu rồi sao?" Dương Tuyết Lỵ nhìn Lão Hồ hỏi.

"Giang hồ thất truyền là chuyện của giang hồ.

Nhưng mà, lão Tần giống tôi, tổ tiên của chúng tôi đều là truyền nhân của 'Kim Chung Thiết Bố Sam'." Lão Hồ nói xong, không thèm để ý đến Dương Tuyết Lỵ nữa, quay người nhìn Tần Vũ.Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ liên tục đá mạnh vào đầu Bá vương kỳ nhông, khiến lớp mai cứng rắn kia vỡ vụn từng mảnh, máu thịt be bét.

Cảm nhận được đau đớn, Bá vương kỳ nhông rống lên thê lương. …Bá vương kỳ nhông tiếp tục định nuốt chửng Tần Vũ, tăng thêm sức kéo trên lưỡi.

Tần Vũ nhận ra sự thay đổi đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh lại giáng một cú đá mạnh, lập tức máu

thịt văng tung tóe, Bá vương kỳ nhông lăn lộn.

Sau đó, nó cũng buông Tần Vũ ra, chìm xuống nước.“Lão Tần!” Khoảnh khắc đó, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức lao xuống hồ, đỡ Tần Vũ lên.…“Lão Tần, ông không sao chứ?” “Không sao!” “Đi thôi, chúng ta lên trước đã.” Dứt lời, Tần Vũ liền cùng Lão Hồ và Bàn Tử lập tức quay lại bờ hồ.

Lúc này, Bàn Tử giơ ngón cái lên nói: “Lão Tần, mẹ kiếp ông giỏi thật đó, một cú đá kia đủ cho thằng cha đó một bữa no đòn rồi.” “Thôi đi, bớt nịnh tôi lại.” “Mẹ kiếp, còn biết nịnh hót tôi nữa à.” “Thôi được rồi, mau rời khỏi đây, tìm một nơi an toàn ở cửa động, nghỉ đêm rồi tính tiếp.” Tần Vũ nói xong, liền dẫn đầu rời khỏi đó.Hoàng hôn ngày hôm sau, Tần Vũ cùng đoàn chín người rời khỏi Côn Luân Băng Xuyên, lên chuyến tàu hỏa đi về phía sa mạc.…“Anh Tần, đây là tuyến đường tôi và Giáo sư Trần đã nghiên cứu dựa trên tài liệu nhật ký, anh xem thử.” Trong toa xe, Dương Tuyết Lỵ đưa một tấm bản đồ cho Tần Vũ, trên đó đã đánh dấu tuyến đường của chuyến đi này.

Chương 43

Theo kế hoạch tuyến đường của Dương Tuyết Lỵ, họ sẽ khởi hành từ Bác Tư Đằng Hồ, sau đó đi theo dòng chảy sông hiện có để tìm kênh đào cổ Khổng Tước Hà đã khô cạn.

Tiếp đó, men theo kênh đào cổ, tiến vào khu vực lòng sa mạc, dọc theo Tư Độc ám hà, đi thẳng về phía nam, đến thẳng di tích Cô Mặc Quốc.

Dương Tuyết Lỵ đề nghị, cần phải nhân lúc gió cát mạnh nhất, tức khắc tiến vào sa mạc để tìm kiếm di tích.

Như vậy, sẽ dễ dàng tìm thấy dấu vết di tích hơn."Lão Tần, vào sa mạc đúng vào mùa gió cát lớn thế này, nguy hiểm quá mức rồi, chúng ta có chắc chắn muốn đi không?" Lão Hồ và Tần Vũ đi sa mạc, Lão Hồ biết rằng mùa gió cát cũng là lúc sa mạc nguy hiểm nhất.

Vì vậy, Lão Hồ đã hỏi thêm một câu."Đi chứ, cô Dương nói không sai, tôi chỉ khi vào sa mạc vào mùa gió cát lớn nhất, tôi mới có cơ hội tìm thấy những thành cổ bị chôn vùi kia." "Ngoài ra, việc tiến vào sa mạc không phải chuyện tầm thường.

Khi đến thành phố sa mạc, đợi Bàn Tử tỉnh dậy, bảo cậu ta chuẩn bị một số loại thuốc thông thường, như thuốc cảm sốt chẳng hạn." "Dù sao thì sa mạc chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn, dễ bị cảm lạnh." "Được thôi, vậy tôi sẽ cố gắng chuẩn bị." Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ đáp lời.

Đồng thời, Lão Hồ cũng biết tính cách của Tần Vũ, một khi đã quyết định việc gì thì sẽ không thay đổi.

Đôi khi, cách làm của lão Tần luôn đúng."Cô Dương." Lúc này, Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ.

“Anh Tần, có chuyện gì?” “Không có gì, tôi có một vài lời cảnh cáo.

Một khi đã vào sa mạc, cô phải làm theo phương pháp của tôi, nếu không, nếu lại xảy ra chuyện như ở sông băng, đừng trách tôi trở mặt không nhận người.” Lúc này, Tần Vũ lạnh lùng nhìn Dương Tuyết Lỵ.Dương Tuyết Lỵ lúc này cũng nhìn Tần Vũ.

“Được, tôi đồng ý.” “Vậy tốt.

Chuyện này đã định, tốt nhất nên như vậy, nếu không…” Tần Vũ cố ý dừng lại.

“Nếu không thì sao?” Dương Tuyết Lỵ hỏi.

“Nếu không, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, những hậu quả khó lường đó, cô phải tự mình gánh chịu.” Ánh mắt Tần Vũ, như con sói săn mồi hung dữ, trong khoảnh khắc đó lại khiến Dương Tuyết Lỵ phải cố ý né tránh.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, không hiểu vì sao, Dương Tuyết Lỵ luôn cảm thấy như thể mình bị Tần Vũ nhìn thấu, khiến cô có chút không thể chống đỡ….Theo tiếng tàu hỏa gầm rú, cuối cùng họ cũng đến được thành phố sa mạc Tây Cương.

Tần Vũ không hề chần chừ, dẫn Lão Hồ đi thẳng đến một nơi.

“Lão Tần, chúng ta đi đâu vậy?” “Đi tìm một người dẫn đường sa mạc.” Dưới sự dẫn dắt của Tần Vũ, hai người họ đến một sân nhà nuôi lạc đà, chỉ thấy một lão già đang cho đám lạc đà ăn.“An Lập Mãn à.” Tần Vũ nhìn lão già trước mặt, sau lưng ông ta treo một cái tẩu thuốc lớn, trông có vẻ đã dùng lâu năm.

Nghe thấy tiếng, An Lập Mãn quay người lại.

Trong mắt ông ta, hai người trẻ tuổi này có vẻ không tầm thường.

“Hai vị, có chuyện gì không?”Ngay tại đó, Tần Vũ đi thẳng vào vấn đề, nói rõ mục đích của mình và kể cho An Lập Mãn nghe.

“Không được đâu mà!

Không được đâu mà!

Bây giờ đang là mùa gió cát lớn, vào sa mạc thì Hồ đại đại lão nhân gia sẽ không đồng ý đâu mà.” An Lập Mãn nghe xong, vội lắc đầu lia lịa, như trống bỏi, lập tức từ chối.

Thế nhưng, Tần Vũ không hề lo lắng.

Cho dù An Lập Mãn từ chối, Tần Vũ vẫn có cách khiến ông ta đồng ý.“An Lập Mãn, tôi có giấy tờ từ cấp trên đây.” “Lần này, các đồng chí địa phương phải phối hợp công tác với tôi.” “Vì vậy, ông cần phải phối hợp.” Nghe Tần Vũ nói, An Lập Mãn vẫn lắc đầu.

Ông ta từ chối Tần Vũ.“Lão Tần, nếu không được thì tìm người khác đi?” “Chưa chắc, người địa phương biết việc hơn chúng ta chứ.” Lúc này, Lão Hồ thấy An Lập Mãn, lão già này cứ mãi không đồng ý, bèn nói muốn tìm người quen ở địa phương.Tần Vũ mỉm cười.

Nhìn Lão Hồ nói: “Thôi đi, tìm người địa phương chẳng có tác dụng gì đâu, lão già này ranh mãnh lắm.” “Cứ xem đây.” Tần Vũ nói xong, liền lại gần, thì thầm vào tai An Lập Mãn.…Khoảnh khắc đó, sắc mặt An Lập Mãn cuối cùng cũng thay đổi.

Đồng thời, ông ta cũng khẽ thở dài một tiếng.Nghe lời nói vừa rồi, An Lập Mãn liền nhìn Tần Vũ thật sâu một cái, rồi nói: “Được rồi mà, được rồi mà, tôi đồng ý mà.” “Nhưng mà, cái giá cả đó mà, tôi cũng phải đàm phán một chút chứ mà, phải không mà.” “Dù sao thì, nuôi lạc đà cũng cần tiền mà.” An Lập Mãn nói xong, liền rít một hơi thuốc thật mạnh.Lúc này, An Lập Mãn cũng không ngờ, chuyện mấy hôm trước ông ta lén lút đưa người vào sa mạc lại bị người trước mắt này

biết được.

Mặc dù chuyện đó không quái lạ, nhưng dù sao cũng có liên quan.Nghe An Lập Mãn quyết định, Tần Vũ mỉm cười, nhìn An Lập Mãn trước mặt nói: "Ông An Lập Mãn, tôi đồng ý điều kiện của ông!

Còn chuyện giá cả, ông cứ đi nói chuyện với chủ đầu tư là được." "Còn tôi, chỉ phụ trách tìm người thôi." "Được thôi mà, vậy tốt rồi mà." "Đi thôi mà, tôi đi mà." Lúc này, nhìn cảnh tượng đó, Lão Hồ kinh ngạc vô cùng, không ngờ, chỉ một câu nói của lão Tần lại khiến lão già bướng bỉnh này đồng ý."Lão Tần, ông đã nói gì với ông ta vậy?" Lúc này, Lão Hồ thực sự rất tò mò về câu nói thì thầm mà Tần Vũ vừa nói với An Lập Mãn.

Thấy dáng vẻ sốt ruột của Lão Hồ, Tần Vũ cũng không giấu giếm nguyên nhân, liền nói cho Lão Hồ biết.

Thì ra, An Lập Mãn cách đây không lâu đã đưa một số người vào sa mạc, kết quả, không biết vì sao mà chỉ có một mình ông ta trở về."Lão Tần, ông biết chuyện đó sao?" "À, tôi biết chứ, Lão Hồ, khi ở chỗ Đại Kim Nha, ông có thấy thứ mà An Lập Mãn đang đeo trên người không?" Bị Tần Vũ nhắc nhở như vậy, Lão Hồ mới thấy lạ vì sao lại có cảm giác quen thuộc, hóa ra vấn đề nằm ở đó.

An Lập Mãn đang đeo cái mặt dây chuyền bạc đó, Lão Hồ đã nhìn thấy nó ở chỗ Đại Kim Nha trước khi đi xem sách cổ.

Hơn nữa, trên chiếc vòng bạc có một vết khắc, Lão Hồ cũng đã nhìn thấy, lúc đó còn nói với Đại Kim Nha rằng, mấy món đồ vặt thu được đó thực sự lỗ vốn.

Nhưng, lúc đó Đại Kim Nha đáp lại, mấy món đồ đó được một vị chủ đầu tư người nước ngoài thích khám phá để mắt tới, rất ưng ý, chỉ vài ngày nữa sẽ đến lấy.

Giờ đây, nó lại xuất hiện trên người An Lập Mãn.

Chứng kiến tất cả, Lão Hồ trong lòng dường như đã hiểu ra, đồng thời, cũng không nói gì nữa.Sau khi An Lập Mãn cho lạc đà ăn xong, liền đi theo Tần Vũ và Lão Hồ đến nhà khách, để đàm phán chuyện giá cả với chủ đầu tư.…Về mặt hợp tác, có vẻ họ đã đàm phán rất vui vẻ.

Dương Tuyết Lỵ nói với An Lập Mãn rằng, lần này vào sa mạc, sẽ trả thù lao trước một lần, đợi khi trở về sẽ trả thêm một lần nữa.

Thấy thù lao hậu hĩnh như vậy, An Lập Mãn lập tức đồng ý.

Chẳng mấy chốc, vài ngày sau, An Lập Mãn đã cẩn thận chọn ra hai mươi con lạc đà, mang theo vật tư trang bị, chuẩn bị xuất phát. …“Lão Hồ, mấy thứ tôi dặn ông và Bàn Tử chuẩn bị đã xong chưa?” “Yên tâm đi, chuẩn bị xong hết rồi.” “Ngoài những thứ như cũ, mấy thứ đặc biệt ông nhắc, tôi và Bàn Tử cũng mua mỗi người hai phần lớn, đủ dùng rồi.” “Vậy thì tốt.”Trước khi khởi hành, Tần Vũ đã bảo Lão Hồ và Bàn Tử ra ngoài mua một số dược liệu, gồm phấn hùng hoàng, phấn tỏi, phấn thiên nam tinh, cùng với bột gạo nếp thông thường và bạch chỉ khô.“Lão Tần, mẹ kiếp ông bảo tôi mua mấy thứ này để làm gì, ăn à?

Định làm đồ nướng à?” Lúc này, Bàn Tử phát hiện những thứ Tần Vũ dặn mình và Lão Hồ đi mua hầu hết đều là dược liệu, bèn bĩu môi hỏi.

“Ăn cái quái gì!

Chỉ biết ăn thôi à!” “Nhớ kỹ, đây là bí phương tôi tìm được.

Nếu có thời gian, hãy nghiền hùng hoàng phấn, tỏi phấn, thiên nam tinh phấn và bột gạo nếp thành một lượng bằng nhau, vo thành viên, phơi khô, có thể xua đuổi rắn.” “Hùng hoàng cũng có thể thêm bạch chỉ khô, trộn lẫn hai thứ lại, sau đó đốt lên, cũng có thể xua đuổi rắn.”

“Trong sa mạc rắn rết côn trùng nhiều, cẩn thận một chút.” Lúc này, bị Tần Vũ nói cho một trận, Bàn Tử cũng cười hềnh hệch, xoa mũi.

Tuy nhiên, mấy ngày gần đây, thịt nướng Tây Cương thực sự khiến Bàn Tử ăn rất đã, vẫn còn thòm thèm.

Đợi khi về, sẽ ăn thêm một bữa nữa.…Trong suốt hành trình, An Lập Mãn lúc này, dựa theo tuyến đường của Dương Tuyết Lỵ, bắt đầu giới thiệu tình hình tuyến đường sa mạc hiện tại cho mọi người, để họ chuẩn bị tâm lý.

“Mấy vị à, bây giờ là lúc sa mạc nguy hiểm nhất, chúng ta cần phải cẩn thận một chút mà.” “Hiện tại, chúng ta cần đi từ Bác Tư Đằng Hồ, men theo đường hồ nước đến di tích thành cổ Tây Dạ.

Đoạn đường này cũng là đoạn dễ nhận biết nhất trong sa mạc, không khó phân biệt đâu mà.” “Nếu đi sâu hơn nữa, có tìm được dòng sông ngầm hay không, thì phải xem ý Hồ đại đại rồi mà.” “Mấy vị à, tốt nhất nên cầu nguyện Hồ đại đại lão nhân gia nhiều một chút, may ra lão nhân gia sẽ bảo vệ mà…” “Nếu sợ hãi thì cứ cầu nguyện Hồ đại đại, lão nhân gia cũng có thể cho quay về mà.”“Lão Tần, thằng cha An Lập Mãn này, tôi cứ thấy có vấn đề gì đó thì phải?” Bàn Tử điều khiển lạc đà, tiến sát lại gần Tần Vũ và Lão Hồ, khẽ nói nhỏ.

Lúc này, trong sa mạc, Bàn Tử cưỡi lạc đà, nhìn An Lập Mãn đang dẫn đường phía trước, có chút nghi ngờ.

Dù sao thì, mẹ kiếp, từ lúc mới vào sa mạc, hắn ta cứ hay vô tình hữu ý nói, hỏi có muốn quay về không mà, có muốn quay về không mà.

Chắc chắn có vấn đề!

Bàn Tử nghĩ.Nghe Bàn Tử nói vậy, Tần Vũ không hề thấy lạ.

Ngoài việc biết trước một số tình tiết, Bàn Tử còn có giác quan

cực kỳ nhạy bén trong việc nhìn người, hầu như đều chính xác, ít khi sai sót.“Cô Dương, chuyện cuối cùng giữa cô và thằng cha An Lập Mãn kia, cô có thể nói cho tôi biết không?” Lúc này, Bàn Tử nhìn Dương Tuyết Lỵ phía sau, hỏi.

Hôm nay, tâm trạng của Dương Tuyết Lỵ dường như rất thoải mái để nói chuyện.

Lời của Bàn Tử, cô không từ chối.

“Không có gì.

Tôi đã trả trước một ít tiền công cho chú An Lập Mãn để chú ấy mua đồ cho lạc đà.” “Vâng, lạc đà cần quá nhiều thứ, tiền không đủ, nên tôi đã ứng trước cho chú ấy một ít.” Nghe Dương Tuyết Lỵ nói xong, Bàn Tử liền hiểu ra.“Hừ, thảo nào, mẹ kiếp, chưa đi được ba ngày mà cứ luôn miệng khuyên tôi quay về.

Hóa ra, thằng cha đó đã sớm đút túi một ít tiền rồi.” “Lúc đó có quay về thì thằng cha đó cũng chẳng lỗ gì.” “Không được, lão Tần, tôi phải trông chừng thằng cha đó mới được.” “Nếu không thì tôi không yên tâm!” Nói rồi, Bàn Tử liền điều khiển lạc đà, bám sát phía sau An Lập Mãn, đề phòng thằng cha đó bỏ trốn.Đối với quyết định của Bàn Tử, Tần Vũ cũng ngầm đồng ý.

Có Bàn Tử trông chừng An Lập Mãn cũng tốt.Vào ngày thứ năm, mọi người đã tiến vào Hắc Sa mạc được ba ngày.

Lúc này, An Lập Mãn đột nhiên dừng lại, nhìn lên bầu trời, tiếp tục cầu nguyện.

Chương 44

“Trông có vẻ mà, hôm nay không có vấn đề gì đâu mà.” An Lập Mãn vừa nói, sắc mặt đột nhiên đại biến, chỉ thấy bầu trời vốn trong xanh bỗng chốc mây lửa giăng đầy.“Mau đi, chúng ta mau mau đi thôi!” An Lập Mãn lúc này như được tiêm máu gà, lập tức nhảy dựng lên từ bãi cát, vội vàng cuộn tấm chăn lại, như một con khỉ, nhanh chóng nhảy lên lạc đà, thổi một tiếng huýt dài, chạy trước.

Thấy cảnh này, Tần Vũ cũng lập tức theo sau An Lập Mãn.

Khi mây lửa xuất hiện, Tần Vũ lập tức nhắc nhở, mây lửa buổi sáng xuất hiện ở chân trời, đó không phải là điềm lành.Dần dần, gió cát nổi lên dữ dội.

Chỉ thấy, cơn bão cát đen khổng lồ xuất hiện trên đường chân trời sa mạc, ngày càng cao.

Giống như trận tuyết lở đã gặp ở Côn Luân năm xưa, thế không thể cản phá, che kín cả trời và mặt trăng.“Chạy mau mà!

Chạy mau mà!”, An Lập Mãn hét lên.

Đám lạc đà của An Lập Mãn cũng cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, cất bước chạy như điên.

Cùng với gió cát ngày càng lớn, những hạt cát vàng phủ kín trời, cứ thế đập vào mặt, càng lúc càng đau rát.Chạy rất lâu, bão cát đen vẫn bám sát phía sau.

Những con lạc đà đang cưỡi cũng dường như đã mệt mỏi.

An Lập Mãn nhìn cơn bão cát đen phía sau, lập tức ra hiệu cho lạc đà dừng lại, ăn một ít bánh đậu, bổ sung nước rồi tiếp tục lên đường.“Anh Tần, thật không ngờ, thể lực của anh tốt thật đấy nhỉ.”

Lúc này, chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ đi đến, đưa bình nước cho Tần Vũ, nói.

Tần Vũ liếc nhìn Lão Hồ và Bàn Tử, rồi nhìn sang Giáo sư Trần đang mệt mỏi rã rời, lại nhìn Dương Tuyết Lỵ trước mặt.

“Tôi thì tốt rồi, dù sao xuất thân cũng không giống nhau.” “Ngược lại.

Một cô gái thích nhiếp ảnh, trong tình huống một đêm không ngủ mà vẫn tinh thần như vậy.” “Có thể thấy, thể chất của cô cũng không hề đơn giản.” “Tôi tự hỏi, có phải cô đang giấu tôi bí mật nào không?

Bởi vì…” Tần Vũ khẽ cúi đầu, ghé sát vào Dương Tuyết Lỵ, thì thầm.Bị Tần Vũ trêu ghẹo như vậy, Dương Tuyết Lỵ có chút hoảng hốt.

Sau đó, cô mở miệng nói: “Tôi là nhiếp ảnh gia mà, thường xuyên đi dã ngoại, thể lực tốt hơn một chút cũng là chuyện bình thường.” “À, tôi đi xem Diệp Dịch Tâm thế nào.” Dương Tuyết Lỵ nói xong, liền cầm bình nước, đi về phía Diệp Dịch Tâm đang có vẻ không thoải mái lắm.Lúc này, Bàn Tử đột nhiên xuất hiện.

“Này lão Tần, cô gái đó, xem ra có vẻ có ý với ông đấy à?” “Cẩn thận chút, đừng để người ta mê hoặc.” “Nhiều kho báu của tôi, đó là kho báu của một cổ quốc Tây Vực, chẳng phải mạnh hơn sao, chẳng phải thơm hơn sao.” “Nếu có thể, về thân thể thì mà, tùy sức mình mà làm.” Lúc này, nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ đang uống nước ở bên cạnh, đột nhiên, lập tức phun ra một ngụm nước, giơ ngón cái về phía Bàn Tử, đúng là bò mà!

Hắc, Bàn Tử, hóa ra trong lời nói có ẩn ý à.“Ôi chao, gió ngừng thổi rồi!” “Nhanh lên, mọi người đừng nghỉ nữa, chúng ta phải mau chóng chạy thôi mà, thực sự hy vọng Hồ đại đại sẽ bảo hộ tôi mà.” An Lập Mãn vừa thấy, liền kêu lên không xong rồi, phải mau chóng

chạy thôi mà.

Hiện tại, An Lập Mãn cũng không còn để ý đến việc lạc đà đã hồi phục thể lực hay chưa, Dương Tuyết Lỵ cũng không kịp quan tâm đồ đạc trên lưng lạc đà có bị rơi xuống hay không.

Cát vàng xung quanh, không nhìn rõ bóng người.Lúc này, Lão Hồ lập tức đuổi theo, hô to: "Lão Tần, thấy gió cát lớn quá, Giáo sư Trần thể lực khó mà điều khiển lạc đà nổi." "Hay là, tôi và Bàn Tử sẽ đưa Giáo sư Trần và Giáo sư Hách, còn anh đưa Diệp Dịch Tâm thì sao?" Lão Hồ nhìn Tần Vũ, chờ đợi quyết định.

Gió cát quá lớn, thể lực không đủ, Lão Hồ và Bàn Tử đã bàn bạc, để tránh lãng phí thời gian, tránh bị tụt lại phía sau, lập tức phân công ba người thể lực yếu đó.

Do xét thấy và cũng lo lắng thể lực của Dương Tuyết Lỵ cũng sẽ không đủ, Diệp Dịch Tâm được phân cho Tần Vũ."Được!" Đưa ra quyết định này, Tần Vũ cũng không phản đối, mà, cũng không nghĩ nhiều đến thế. (Thật sự không nghĩ nhiều đến thế...) Không chút do dự, Lão Hồ ôm Giáo sư Trần, Bàn Tử ôm Giáo sư Hách, còn Tần Vũ trong lòng ôm Diệp Dịch Tâm.

Tất cả mọi người lập tức nhanh chóng theo sau con lạc đà dẫn đầu của An Lập Mãn, điên cuồng chạy trong gió cát.

Không thể không nói, Diệp Dịch Tâm trông có vẻ yếu ớt, nhưng trong hoàn cảnh khó khăn lại khá kiên trì.

Không biết có phải vì sợ hãi, hay vì lý do nào khác… Chỉ thấy Diệp Dịch Tâm lúc này ôm chặt lấy Tần Vũ, không lâu sau, sắc mặt vốn tái nhợt cuối cùng cũng hồng hào hơn một chút.

Lạc đà chạy điên cuồng suốt quãng đường, Tần Vũ và Diệp Dịch Tâm khó tránh khỏi va chạm, nhưng, cũng chẳng còn cách nào khác.

Lúc này, chạy thoát thân mới là quan trọng nhất.…Trong bão cát, không biết lạc đà đã chạy bao lâu, đám lạc đà bắt đầu sùi bọt mép, không còn muốn nhúc nhích nữa.

Ngay sau đó, tất cả lạc đà đều quỳ sụp xuống.

Thấy cảnh này, An Lập Mãn không màng đau lòng, vội vàng đánh lạc đà, nhưng, lạc đà vẫn không chịu động đậy.

"Thật là mất mạng mà!

Mất mạng rồi mà!

Lão huynh đệ ơi mà, mau đi thôi mà!" Lúc này, An Lập Mãn cũng không ngờ, đám lạc đà này dù có dỗ dành thế nào cũng không chịu đi.

Hết cách, An Lập Mãn chỉ đành cầu nguyện, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Hồ đại đại mà, lão nhân gia mau mau phù hộ tôi mà…"Trên đường, Tần Vũ cũng nhìn thấy từng hàng hài cốt lạc đà quỳ rạp trên mặt đất, giống hệt tình cảnh hiện tại.

Suốt quãng đường, anh đã nhìn thấy hết hàng này đến hàng khác những hài cốt lạc đà.…"Lão Tần, nhìn kìa, đằng kia?" Lúc này, Lão Hồ phát hiện, ở một nơi cách họ không xa, có một số bọc đồ, và dấu vết của lạc đà.

"Lão Tần, những thứ đó không phải của chúng ta sao, nhìn cái kia kìa, đó không phải là thiết bị Giáo sư Trần mang theo sao?" Bàn Tử thấy thiết bị đó, lúc đó cũng khá tò mò.

Vì vậy, cũng đã nghiên cứu rồi.Bị Lão Hồ và Bàn Tử nhắc nhở như vậy, Tần Vũ dường như đã đoán ra, anh đấm một quyền xuống cát.

"Lão Tần, làm sao vậy?" Sự thay đổi đột ngột này cũng khiến Lão Hồ và Bàn Tử giật mình, vội vàng hỏi.

Lúc này, Tần Vũ đã đoán ra mình bị lạc vào vòng lẩn quẩn, nghi ngờ hiện tại đang bị mắc kẹt trong vòng lẩn quẩn đó.“Vòng lẩn quẩn?” Bàn Tử vừa nghe, liền nổi giận.

Đồng thời, ngay khoảnh khắc đó, Bàn Tử cũng sốt ruột.

Bàn Tử vội vàng kéo An Lập Mãn, nói: “Này An Lập Mãn, thằng cha ông không cố ý đấy chứ!

Trong sa mạc, lạc đà có thể bị lạc vào vòng lẩn quẩn sao?

Mẹ kiếp, ông có tin là tôi sẽ bắn chết lạc đà của ông không!” Lúc này, theo lẽ thường, lạc đà do An Lập Mãn nuôi không nên xảy ra tình huống như vậy.

Nhưng, trước khi khởi hành, Bàn Tử đã nghe ngóng được một số tin tức vặt, trong lòng có chút đề phòng.

An Lập Mãn này tuy là một “bản đồ sống”, nhưng mà về nhân phẩm, ít nhiều cũng có một vài tật xấu nhỏ.…“Lão Hồ, ông kéo Bàn Tử lại đi.” “Hiện tại, chúng ta chỉ có thể đợi, đợi kỳ tích xuất hiện, nhất định sẽ thoát ra được.” “Với tính cách của Bàn Tử, nếu thật sự để Bàn Tử bắn chết lạc đà, thì chúng ta sẽ thực sự mắc kẹt ở đây mãi mãi mất.” “Được, tôi biết rồi!” Lão Hồ đáp lời.

Bất kể gặp nguy hiểm gì, Tần Vũ tin rằng, vận may của họ sẽ không tệ đến mức đó.Ở một bên, An Lập Mãn không ngừng cầu nguyện.

Đang lúc mọi người bó tay không biết làm gì, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên kéo tay Tần Vũ, chỉ về một hướng.

Trong cơn bão cát đen, chỉ thấy một cái bóng trắng xuất hiện trước mắt Tần Vũ, nhanh chóng chạy về phía đó.“Lạc đà trắng?” “An Lập Mãn, nhìn kìa, đó không phải là lạc đà trắng sao!” Lúc này, Lão Hồ lập tức vỗ vai An Lập Mãn, chỉ về hướng đó.…“Lạc đà trắng, đó là sứ

giả của Hồ đại đại!" Lúc này, ánh mắt An Lập Mãn lóe lên vẻ vui mừng như được sống sót sau tai nạn, ông ta hưng phấn tán thưởng.Nhìn thấy sự xuất hiện của lạc đà trắng, những con lạc đà vốn nằm yên bất động bỗng chốc cựa quậy.

An Lập Mãn thấy vậy, lập tức nói: "Nhanh lên, mọi người mau lên đi mà, chúng ta phải xuất phát rồi mà." Nhanh chóng, dưới sự nhắc nhở của An Lập Mãn, tất cả mọi người lập tức trèo lên lưng lạc đà bên cạnh, bám chặt yên lạc đà.…Dưới sự dẫn dắt của lạc đà trắng, những con lạc đà cuối cùng cũng vượt qua cồn cát, chỉ thấy phía sau cồn cát có một di tích thành cổ; khi quay người lại, con lạc đà trắng kia đột nhiên biến mất, không biết đã đi đâu.

Nhìn lạc đà trắng biến mất, Bàn Tử có chút tò mò, không kìm được hỏi."Này, An Lập Mãn, con lạc đà trắng kia đâu rồi?" "Không biết, tôi làm sao mà biết được." An Lập Mãn nhìn thấy Bàn Tử, không hề có thiện cảm nói, trước đó Bàn Tử đã uy hiếp ông ta mà.

Không đánh, mà là bắn chết lạc đà."Hừ, mẹ kiếp, ông ta ghi thù dai thật đấy à?" "Không, Bàn gia tôi có thể…" Lời Bàn Tử chưa nói hết đã bị Tần Vũ cắt ngang, chỉ nghe Tần Vũ nói: "Thằng béo chết tiệt kia, nếu mày không muốn chết thì bớt nói nhảm đi, mau chạy đi, cẩn thận tao đánh mày!" "Được rồi, tôi không chọc nữa." Đột nhiên bị Tần Vũ quát mắng như vậy, Bàn Tử nào dám nói thêm, kết quả là quất một roi thật mạnh vào lạc đà, liền điều khiển lạc đà phi thẳng đến di tích thành cổ.Tại di tích thành cổ đó, mặc dù phần lớn các căn nhà cổ đã sụp đổ, nhưng vẫn có vài nơi còn nguyên vẹn, bị cát vàng che lấp một nửa.

Đào mở cửa nhà cổ ra là có thể tiến vào.…Cơn bão cát đen ngày càng dữ dội, khiến người ta khó mà bước đi.

Trước một căn nhà cổ có không gian khá lớn, sau khi Lão Hồ và

Bàn Tử kiểm tra, xác nhận không có nguy hiểm, tất cả mọi người lập tức chui vào căn nhà cổ, bắt đầu trú ẩn khỏi cơn bão cát bên ngoài.

Cùng với thời gian trôi qua, tiếng gào thét của bão cát đen đang dần yếu đi.…Đêm tối đen như mực, vừa lạnh vừa đói.

An Lập Mãn thấy gió cát bên ngoài đã nhỏ hơn một chút, liền đề nghị đi ra ngoài tìm củi khô và cỏ dại để giữ ấm và đốt lửa.

Dù sao thì, ban đêm trong sa mạc cũng quá lạnh.Lúc đó, Lão Hồ đứng bên cạnh cũng lập tức đi theo, đến bên cạnh An Lập Mãn nói: "Ông An Lập Mãn, một mình ông chưa chắc an toàn, để tôi đi cùng ông nhé!" "Được thôi mà!

Thêm một người cũng thêm một chút sức lực mà." Lúc này, chỉ thấy An Lập Mãn cũng đồng ý với Lão Hồ, không từ chối, đồng ý để Lão Hồ đi cùng."Lão Hồ, đợi đã!" Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử hô lên, sau đó, Bàn Tử lại cầm khẩu súng săn trong tay lên, nói: "Lão Hồ, ban đêm không an toàn đâu, mang theo khẩu súng săn này mà phòng thân." "Để tránh ra ngoài gặp phải chó sói mà không có đồ chơi." "Được!" Lão Hồ nhận lấy khẩu súng săn, đồng thời, còn lấy thêm mười mấy viên đạn.

Mấy khẩu súng săn này là Bàn Tử và Giáo sư Trần đã mượn ở đơn vị tại thành phố sa mạc địa phương, đợi khi về sẽ phải trả lại.Không lâu sau khi Lão Hồ và An Lập Mãn đi, họ đột nhiên quay trở lại, chỉ thấy An Lập Mãn có vẻ hoảng hốt, vô cùng sốt ruột.

"Nhanh lên, mau cầm chắc tất cả đồ đạc, lập tức rời khỏi đây, lập tức rời khỏi đây, nhanh lên!" An Lập Mãn căng thẳng, bồn chồn nói.

Thấy cảnh này, Tần Vũ có chút kinh ngạc, chẳng lẽ, đám kiến quân đội sa mạc xuất hiện rồi?"Lão Hồ, xảy ra chuyện gì vậy?" Lúc này, Lão Hồ nhìn ra ngoài qua cửa hang một lần nữa, rồi nói: "Lão Tần, vừa nãy tôi và chú An Lập Mãn ra ngoài, trên cồn cát ở đằng xa,

thấy rất nhiều đôi mắt đỏ tươi.” “Trông có vẻ, những thứ đó hơi giống Sa mạc cự tích.” Lão Hồ nhìn Tần Vũ, đưa ra phán đoán của mình.“Sa mạc cự tích?” Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ lập tức hiểu vì sao An Lập Mãn lại sợ hãi.

Sa mạc cự tích, thân hình dài hai ba mét, sinh sống ở sa mạc, cồn cát hoặc vùng hoang mạc khô cằn, tính cách khá hung bạo.

Chương 45

Khi bị đe dọa, chúng sẽ phình to thân thể và cổ, đồng thời, uốn cong cơ thể và phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Sa mạc cự tích cũng là cao thủ đào đất, đào cát, chúng sẽ di chuyển dưới lòng đất.

Đôi khi, chúng cũng dùng các hang động di tích trên mặt đất làm hang ổ, nơi cư trú của mình.

Ngoài ra, Sa mạc cự tích còn có thể lao tới trong khoảng cách ngắn từ một trăm đến hai trăm mét, với tốc độ giới hạn khoảng hai mươi cây số mỗi giờ.

Điều đáng sợ nhất là có thể trong số đó lẫn cả La Bố Bạc thực nhân cự tích trong truyền thuyết.

La Bố Bạc thực nhân cự tích cực kỳ thù dai, răng của chúng rất sắc nhọn, hàm dưới rất khỏe, lực cắn cực lớn.

Loại thằn lằn ăn thịt người này thường thích ẩn mình dưới cát, dùng cát ngụy trang, chờ cơ hội săn mồi.

Nếu con người không chú ý, một khi dẫm chân xuống, thì có thể cả bàn chân lẫn bắp đùi sẽ biến mất trong nháy mắt, bị nó nuốt chửng.

Tần Vũ lại nhớ đến truyền thuyết "La Bố Bạc tử vong" ở lòng sa mạc hai năm trước.…"Lão Tần, chúng ta làm sao bây giờ?" Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ chính là trụ cột của họ.

Tần Vũ biết, mặc dù cự tích chỉ có tốc độ 5.5 mét mỗi giây, nhưng con người ở sa mạc căn bản không thể chạy thoát.

Lúc này, những con lạc đà, tuy có thể chạy nhanh, nhưng do thể lực đã cạn kiệt, cũng tương tự, không thể chạy thoát khỏi Sa mạc cự tích.

Trừ phi, chỉ có đợi đến ban ngày, mới có một tia cơ hội thoát khỏi đây.

Dù sao thì, Sa mạc cự tích không mấy thích ban ngày.

"Đồng chí Tần, sao vậy?" "Đồng chí Tần, nhìn kìa, sắp đến rồi, sắp đến nơi rồi." Lúc này, giáo sư Trần và giáo sư Hách, trước đó cũng từng nghe những tin đồn về những con sa mạc cự tích đó, nên trong lòng họ cũng tràn đầy bất an.

Mặc dù đã thấy sự đáng sợ của tháp băng sông ngầm, nhưng càng ở lâu, trong lòng họ càng sợ hãi điều chưa biết, càng kinh hoàng cái chết.

Lúc này, tất cả mọi người đều đang chờ Tần Vũ quyết định.

Tần Vũ nhìn ánh sáng đỏ ngày càng gần bên ngoài, cùng với cát bay không ngừng, liền nói: "Đừng ai chạy, trong đêm tối đen như mực này, chúng ta không chạy thoát khỏi Sa mạc cự tích đâu.

Bây giờ, còn mấy tiếng nữa mới đến bình minh, tôi có thể dựa vào cấu trúc bên trong để cầm cự đến sáng.

Đợi sau khi trời sáng, tôi sẽ an toàn.

Nào, lập tức lấy bột hùng hoàng đặc chế ra đi, rải đều lên người những con lạc đà bên trong và khắp mặt đất, hy vọng những tên máu lạnh này sẽ ghét mùi vị đó." Tần Vũ vừa nói xong, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức lấy ra một ít bột hùng hoàng đặc chế, cùng An Lập Mãn đi ra ngoài, rải khắp người những con lạc đà bên ngoài, và cả trên mặt đất.

Trong nơi ẩn nấp, Shirley Dương và những người khác cũng rải đầy bột hùng hoàng đặc chế lên nền đất và các bức tường.

Ngoài ra, dao săn, súng săn đều đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Khi những con Sa mạc cự tích đến gần, tất cả mọi người đều nín thở, căng thẳng nhìn tình hình trước mắt.

Không ai biết điều gì sẽ xảy ra vào khoảnh khắc tiếp theo.

Lúc này, An Lập Mãn càng căng thẳng hơn, cũng không biết lạc đà của mình có bị tấn công hay không, có bị bỏ lại hay không.

An Lập Mãn quỳ xuống đất, không ngừng cầu nguyện: "Xin Hồ Đại Đại bảo hộ!" "Xin Hồ Đại Đại bảo hộ!" "Lão già, nhìn kìa, lạc đà của ông không sao, mấy tên đó không có hứng thú với lạc đà của ông." "Nhìn xem!" Lúc đó, Bàn Tử lập tức kéo An Lập Mãn lại.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, thấy lạc đà an toàn vô sự, An Lập Mãn kích động vô cùng, liên tục cầu nguyện cảm tạ thần linh mà hắn tin.

"Cảm tạ Hồ Đại Đại bảo hộ!" "Cảm tạ Hồ Đại Đại bảo hộ!" An Lập Mãn trông vô cùng thành kính. … Lúc này, số lượng Sa mạc cự tích ngày càng nhiều, chỉ thấy hơn trăm con Sa mạc cự tích bắt đầu tụ tập bên ngoài vòng bột hùng hoàng, chờ đợi.

"Hắc, thật không ngờ, mấy tên này thật sự giống rắn, ghét mùi bột hùng hoàng.

Lão Tần, chúng ta an toàn rồi chứ?" Nhìn thấy những con Sa mạc cự tích không đến gần, Bàn Tử lúc này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi hơn trăm con Sa mạc cự tích đã dọa cậu ta sợ chết khiếp.

Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ khẽ lắc đầu.

Nhìn những con Sa mạc cự tích bên ngoài đang nằm im lìm một cách trật tự, Tần Vũ không hề có cảm giác thả lỏng.

Những con Sa mạc cự tích này khiến Tần Vũ cảm thấy chúng như đang chờ lệnh, nằm im lìm ở đó, thè lưỡi rắn.

“Chưa chắc, bây giờ bên ngoài vẫn còn cát bay, dễ dàng thổi bay bột hùng hoàng và mùi của nó.

Với tình hình hiện tại, nếu gió cứ thổi như vậy, tôi có lẽ có thể giữ được đến bình minh.

Điều duy nhất tôi sợ là lại xuất hiện bão cát đen, như vậy thì tình cảnh của tôi sẽ càng nguy hiểm hơn.

Chắc chắn, phía sau những tên này, có một kẻ khổng lồ đáng sợ.” Lời nói của Tần Vũ làm lay động trái tim mọi người.

Tất cả đều đang quan sát sự thay đổi bên ngoài.

Lúc này, khi mọi người đang quan sát bên ngoài, Diệp Dịch Tâm chỉ quay đầu nhìn lại, trong lòng bàn tay cô đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Cái gì??” Lúc đó, Diệp Dịch Tâm phát hiện, ở phía sau, chỉ thấy một đống xương cốt trắng bệch đang từ từ đội cát chui lên.

“Á!!” Thấy cảnh tượng đó, một tiếng hét kinh hoàng vang lên!

Một tiếng hét kinh hoàng cũng khiến một số người giật mình.

“Diệp Dịch Tâm, cô hét gì vậy?” “Tôi... tôi...”, chỉ thấy Diệp Dịch Tâm lắp bắp, đồng thời lại xấu hổ.

Thở dốc một lát, Diệp Dịch Tâm chỉ vào vị trí xương cốt xuất hiện phía trước, nói: “Nhìn kìa, những bộ xương đó, biết động!” Theo vị trí Diệp Dịch Tâm chỉ, ngoài Tần Vũ và Lão Hồ ra, những người còn lại đều hít một hơi khí lạnh thật sâu, cảm thấy có chút bất an.

“Bàn Tử, đưa súng săn cho tôi!

Lão Hồ, ra ngoài theo dõi tình hình!

Một khi có chuyện xảy ra, lập tức báo cho tôi!" "Được!" Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ và Bàn Tử đồng thanh đáp lời. … Lúc này, một phần người đang nhìn ra ngoài, một phần người nhìn tình hình bên trong, không ai dám lơ là cảnh giác.

Đột nhiên!

Người đang quan sát bên trong, tim đập đột ngột tăng nhanh!

Lúc này, dưới bộ xương cốt, chỉ thấy một con Sa mạc cự tích đen kịt, mắt đỏ ngầu, hung dữ, đột nhiên chui ra, để lộ hàm răng sắc nhọn.

Trên người nó, toàn thân bao phủ lớp vảy đen xen lẫn đỏ, nó bắt đầu di chuyển về phía vị trí của họ.

Mỗi khi con Sa mạc cự tích đen đó di chuyển một bước, vảy của nó sẽ ma sát với cát, phát ra tiếng sột soạt.

"Mẹ kiếp, Lão Tần, mẹ nó mau nổ súng đi!" Khoảnh khắc đó, Bàn Tử hét lên hết sức, tuyệt đối không ngờ, con quái vật này còn lớn hơn những con bên ngoài một vòng.

Lúc này, Tần Vũ nhắm bắn con Sa mạc cự tích trước mặt, không chút do dự, lập tức bóp cò khẩu súng săn trong tay. … "Bùm!" Cùng với tiếng súng săn, sát thương gây ra cho Sa mạc cự tích lại nằm ngoài dự liệu.

Chương 46

"Không thể nào!" Lúc này, nhìn cảnh tượng trước mắt, không ai ngờ, viên đạn súng săn bắn ra chỉ để lại một vết thương nông trên người con Sa mạc cự tích.

"Xì!" Thế nhưng, điều đáng kinh ngạc là, không lâu sau, vết thương bị trúng đạn đó dần dần lành lại, bắt đầu từ từ phục hồi, lành lặn như lúc ban đầu.

Hoàn toàn không giống như bị súng săn bắn trúng.

"Lão Tần,……" Nhìn mọi thứ biến đổi, người ta có cảm giác, con Sa mạc cự tích này quá đỗi quỷ dị.

Súng bắn không thủng, lại có khả năng tự phục hồi.

Bàn Tử đã thấy cương thi (tống tử), đã thấy sinh hóa vật chủng, đã thấy trùng lửa lam diễm quỷ, đã thấy Bá Vương Kỳ Nhông.

Những thứ đó còn đáng sợ hơn Sa mạc cự tích nhiều.

Nhưng, khi Bàn Tử nhìn con Sa mạc cự tích có vảy cứng rắn, lại có thể nhanh chóng làm lành vết thương này, lập tức cảm thấy, con Sa mạc cự tích này, e rằng, có thể còn khó đối phó hơn nhiều so với những thứ đáng sợ kia.

Những thứ cậu ta từng thấy, ít nhiều đều có điểm yếu.

Nhưng, con quái vật trước mắt này, có vảy giáp súng săn bắn không thủng, lại có khả năng tự phục hồi quỷ dị.

"Lão Tần, tôi phải làm sao đây?" "Có lớp vảy dày bảo vệ, con quái vật này thật sự không dễ đối phó chút nào." Bàn Tử nói.

Dù sao, cảnh tượng vừa rồi đã khiến tất cả mọi người tại hiện

trường đều biết, lớp vảy của con quái vật này vô cùng cứng rắn.

E rằng, muốn giết nó, không hề dễ dàng như vậy.

"Để tôi!" "Dù vảy có dày đến mấy, tôi Tần Vũ cũng đập thủng được!" "Shirley Dương, nhớ cộng thêm tiền, nếu không tôi sẽ rút lui!" Vừa nói xong, Tần Vũ liền quyết định, chuẩn bị cận chiến với con Sa mạc cự tích đen đó, để quan sát một số tình hình cụ thể của nó.

Chỉ thấy, lời nói vừa dứt, Tần Vũ lập tức vận chuyển 'Kim Chung Thiết Bố Sam' trong cơ thể, sau đó, liền cầm một con dao săn sắc bén, lao lên.

Trong nháy mắt, Tần Vũ liền áp sát con Sa mạc cự tích đen đó, hai bên lao vào cận chiến.

Cả hai bên không ngừng tấn công nhau.

Đối với Tần Vũ, vì súng săn không hiệu quả, vậy thì dùng sức mạnh cận chiến!

Tần Vũ không tin, với sức mạnh thể chất của mình, không thể tiêu diệt được con súc sinh bốn chân trước mắt này sao?

Dựa vào sự khéo léo của thân pháp, Tần Vũ cầm dao săn, liên tục tấn công vào cùng một vị trí, từ đó, khiến lớp vảy của con Sa mạc cự tích đó không thể chịu đựng thêm các đòn tấn công của Tần Vũ nữa.

Đột nhiên, chỉ thấy một mảng vảy đen đó đột nhiên bong ra, để lộ lớp da bên trong.

"Cơ hội tốt!" Vảy bong ra, khả năng phòng thủ chắc chắn sẽ giảm xuống.

Lúc này, vào khoảnh khắc vảy bong ra, Tần Vũ lập tức đâm mạnh dao săn vào chỗ vảy bị bong đó.

Xoẹt!

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Tần Vũ lập tức để lại một vết thương kinh hoàng trên người con Sa mạc cự tích.

Đồng thời, bên trong vết thương, cũng lộ ra những xương cốt trắng hếu, nối liền với những gân cốt đang co giật.

"Gầm!!!" "Gầm!!!" Bị tấn công đau đớn, con Sa mạc cự tích đen liên tục gầm lên giận dữ, chiếc đuôi khổng lồ, trong nháy mắt quật tới, thường dùng để quật mạnh vào Tần Vũ.

Oành!!!

Chỉ thấy chiếc đuôi khổng lồ, sau khi đập vào bức tường đất, để lại một vết lõm sâu.

Tuy nhiên, khi vết thương đó vừa xuất hiện chưa được bao lâu, chỉ thấy bên trong vết thương của con quái vật này lại bắt đầu nhanh chóng lành lại.

Tốc độ phục hồi cũng vô cùng kinh người.

Chỉ trong chớp mắt, vết thương đó đã lành lặn như ban đầu.

"Xì!" Phục hồi biến thái vậy sao!

Có phải là Sa mạc cự tích không?

Nhìn thấy trạng thái phục hồi này, mọi người đều cho rằng, con Sa mạc cự tích này, đơn giản là một thân bất tử.

Bị trọng thương, có thể lành lại, hơn nữa, tốc độ phục hồi cũng vô cùng nhanh chóng. … Lúc này, Bàn Tử kinh ngạc, giáo sư kinh ngạc, học viên càng kinh ngạc, Lão Hồ và Shirley Dương lúc này cũng đều kinh ngạc tương tự. … Khi Tần Vũ đang chiến đấu với con Sa mạc cự tích đen đó, lúc đó, chỉ thấy dưới nền cát, lại xuất hiện một con Sa mạc cự tích khác, so với con Tần Vũ đang chiến đấu thì nhỏ hơn rất nhiều.

“Chết tiệt, lại một con nữa!” Bàn Tử thấy vậy, cũng cầm một con dao săn, lao về phía con Sa mạc cự tích mới xuất hiện đó.

Con Sa mạc cự tích mới xuất hiện dường như linh hoạt hơn.

Đột nhiên, Bàn Tử có chút không kịp phản ứng!

“Mẹ kiếp!!!” Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử khi tấn công, có chút không kịp phòng bị phía sau, bị đuôi của Sa mạc cự tích tấn công.

Nguyên do là, khi Bàn Tử xông lên quá mạnh, liền bị con Sa mạc cự tích phía sau, một cú quật đuôi mạnh mẽ trúng vào xương sườn ở ngực.

Trong nháy mắt, Bàn Tử bay văng ra, đâm vào bức tường đất.

Hít!

Một cảm giác đau đớn dữ dội lập tức bao trùm toàn thân Bàn Tử, đau đến nỗi toát mồ hôi lạnh.

“Đại gia đây!

Con súc sinh bốn chân này, hôm nay Bàn gia mà không lột da nó thì tên tôi sẽ viết ngược!” Lúc này, Bàn Tử ôm ngực nói, lại xông lên, chiến đấu với Sa mạc cự tích.

Dao rơi liên tục, Bàn Tử dốc hết sức lực, tung ra đòn tấn công mạnh nhất, giáng xuống thật mạnh!

“Ầm!” Sau đó một tiếng động trầm đục vang lên.

Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt.

Vừa rồi nhát dao đó, Bàn Tử vừa dùng sức mạnh, cũng khiến hổ khẩu (phần giữa ngón cái và ngón trỏ) bị tê dại.

“Xì!” “Thật mẹ kiếp cứng!” Lúc này tấn công không thành, Bàn Tử lập tức lăn mình né tránh!

Sa mạc cự tích thấy vậy, cũng lập tức quay người tấn công!

"Đại gia!" Bàn Tử nắm lấy thời cơ, lập tức vồ tới, liền cưỡi lên người con Sa mạc cự tích, vừa vặn, Bàn Tử cũng nắm chặt lấy mắt của Sa mạc cự tích.

Chỉ thấy, Bàn Tử liên tục tấn công mạnh mẽ vào đầu con Sa mạc cự tích.

"Xì!" Lúc này, ban đầu Bàn Tử cứ nghĩ, dù không giết được con quái vật này, thì cũng phải để lại trọng thương chứ?

Lột da lột thịt cũng được chứ?

Nhưng, trước mắt, kết quả lại không giống vậy.

Con Sa mạc cự tích bị Bàn Tử liên tục tấn công mấy lần, gầm gừ giận dữ, bắt đầu không ngừng lăn lộn.

Chương 47

"Mẹ kiếp!" Sa mạc cự tích lăn lộn cắn xé, giãy giụa một lát sau, trong nháy mắt, cũng hất Bàn Tử văng ra ngoài. … "Đại gia đây!" "Lão Hồ, mẹ nó mau giúp một tay!" Lúc này, nghe tiếng cầu cứu của Bàn Tử, Lão Hồ lập tức giao khẩu súng săn trong tay cho Shirley Dương xong, cũng xông lên.

Hai người phối hợp, chiến đấu vài hiệp. … Lão Hồ cũng phát hiện, con Sa mạc cự tích này, không dễ dàng bị tiêu diệt như cậu ta nghĩ.

Da thịt dày không nói, khả năng phục hồi cũng quá biến thái. … Cuộc chiến hiện tại, rơi vào thế giằng co.

Lão Hồ và Bàn Tử hai người, bắt đầu cẩn thận đối phó với con Sa mạc cự tích mới xuất hiện.

"Lão Hồ, mẹ nó, rốt cuộc nó ăn gì mà lớn lên vậy, giết không chết." "Tôi biết rồi!!!" Khả năng phục hồi quỷ dị đã khiến Lão Hồ và Bàn Tử chịu quá nhiều thiệt thòi, trận chiến trở nên khó khăn. … Lúc này, ngược lại, nhìn về phía trận chiến của Tần Vũ, chỉ thấy con Sa mạc cự tích đen đó dường như có vẻ thể lực không đủ, các đòn tấn công không còn sắc bén như trước.

Các vết thương trên người cự tích cũng không ngừng xuất hiện.

Khi Tần Vũ tấn công Sa mạc cự tích, anh cũng đang nghiên cứu điểm yếu và nguyên nhân phục hồi của nó.

Nhanh chóng, Tần Vũ phát hiện, vết thương càng gần vị trí trái tim của Sa mạc cự tích, khả năng phục hồi và tốc độ lành lại của những vết thương đó càng chậm.

Với việc tiếp tục tấn công, Tần Vũ dường như đã tìm ra điểm yếu của Sa mạc cự tích, trong lòng anh đã nắm chắc.

Chỉ trong một khoảnh khắc đó, Tần Vũ ra tay!

Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ dốc toàn lực, con dao săn trong tay hơi cùn, liền một dao xuyên thủng lớp vảy bụng của Sa mạc cự tích, đâm mạnh vào.

Lưỡi dao trắng đâm vào, lưỡi dao đỏ rút ra. … Nỗi đau dữ dội, cùng với trái tim bị vỡ nát, khiến con Sa mạc cự tích đen bắt đầu gầm rít đau đớn. … Khoảnh khắc đó, Tần Vũ cũng phát hiện, vết thương xuất hiện trên người con Sa mạc cự tích đen không còn lành lại nữa, loại máu tươi tanh hôi đó cũng không ngừng chảy ra, nhỏ xuống nền cát, nhuộm đỏ cát.

Chiến đấu tìm hiểu hết lần này đến lần khác, tích lũy kinh nghiệm hết lần này đến lần khác, lúc này, Tần Vũ cũng đã tìm hiểu rõ điểm yếu thật sự của Sa mạc cự tích.

“Lão Hồ, điểm yếu của Sa mạc cự tích nằm ở vị trí bảy tấc ở bụng, nơi trái tim, phòng ngự yếu!” Tần Vũ vừa tiếp tục giải quyết trận chiến, vừa nói.

“Được!” Lúc này, Lão Hồ đáp lời.

Trận chiến vẫn đang tiếp diễn!

Với việc phát hiện điểm yếu của Sa mạc cự tích, đòn tấn công phối hợp của Lão Hồ và Bàn Tử cũng trở nên dễ dàng hơn.

Vết thương của Sa mạc cự tích cũng ngày càng nhiều. … Đột nhiên!

Lúc đó, chỉ thấy bên ngoài gió cát đột nhiên mạnh lên, cát điên cuồng gào thét, cuốn phăng mọi thứ bên trong. … Ban đầu, những lớp bột hùng hoàng đã rải ra, trong nháy mắt bị thổi tan!

“Không tốt, bột hùng hoàng bị thổi tan rồi!” Shirley Dương giật mình, thấy bột hùng hoàng bị thổi tan xong, lập tức vác súng săn lên, bắt đầu nhắm vào bụng của những con Sa mạc cự tích đó, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Mồ hôi chảy dọc má Shirley Dương. … Thật lòng mà nói, nhìn những con cự tích hung dữ trước mắt, Shirley Dương thực sự có chút căng thẳng.

Lúc này, cùng với tiếng gầm rít của Sa mạc cự tích đen, trên cồn cát xa xa, cũng truyền đến những tiếng gầm rít trầm thấp liên tục.

“Quả nhiên là vậy!” Tần Vũ nghe hướng âm thanh truyền đến, biết con quái vật đó không xa, dường như đang quan sát mọi thứ bên trong. … Khoảnh khắc đó, nguy cơ bị cự tích bao vây cuối cùng cũng bùng phát.

“Gầm!!!” “Gầm!!!” Cùng với tiếng gầm thấp kéo dài truyền đến. … Chỉ thấy những con Sa mạc cự tích đang chờ bên ngoài, theo tiếng gầm rít từ xa, đồng loạt hành động, bắt đầu phát động tấn công săn mồi về phía Tần Vũ trong căn nhà đất.

Tình hình trước mắt, cũng ngày càng nguy cấp.

“Tần tiên sinh, làm sao bây giờ!!!” Lúc này, hơn trăm con Sa mạc cự tích đồng thời tấn công, không phải chuyện đùa, uy lực phi thường lớn.

Shirley Dương vừa nói xong, cùng với tiếng “rắc” xuất hiện, con Sa mạc cự tích đen đang quấn lấy Tần Vũ, cũng thân thủ phân ly, chết hẳn. … Tần Vũ nhìn Lão Hồ, chỉ thấy Lão Hồ và Bàn Tử hai người liên thủ, cũng đã tìm ra phương pháp, hai bên bất phân thắng bại.

“Lão Hồ, sau khi trúng vào điểm yếu, lớp vảy của Sa mạc cự tích sẽ mất đi tác dụng bảo vệ ban đầu.” Tần Vũ nhắc nhở, để tránh Lão

Hồ và Bàn Tử chịu thiệt.

"Được!" Vừa nói xong, Tần Vũ vứt bỏ con dao săn cùn trong tay, lại rút ra hai con dao săn mới toanh, hai tay nắm chặt, đồng thời quấn băng vải vào để gia cố.

"Xì xì xì ~" "Xì xì xì ~" Sa mạc cự tích thè lưỡi rắn. … Lúc này, Tần Vũ đứng ở khoảng đất trống trước căn nhà, nhìn những con Sa mạc cự tích đang xông đến, cùng với hướng cồn cát đó, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Rắc!" Đồng thời, chỉ thấy Bàn Tử và Lão Hồ liên thủ, cũng hoàn thành việc tiêu diệt con Sa mạc cự tích trước mắt, chặt đứt đầu Sa mạc cự tích.

Ở vị trí bảy tấc ở bụng, vô cùng yếu ớt. … Trái tim của những tên máu lạnh đó. … Đồng thời, những nơi đặc biệt khác, và khả năng phục hồi, phòng thủ biến thái, đều có liên quan đến điều này. … Cùng với con Sa mạc cự tích đầu tiên phía trước xông tới.

Tần Vũ hai tay cầm dao săn, từng nhát dao rơi xuống, dựa vào công phu 'Kim Chung Thiết Bố Sam' trong giang hồ, kết hợp với áo giáp lưới tím vàng trên người, xuyên qua và di chuyển giữa đàn Sa mạc cự tích.

Kim Chung Thiết Bố, bất động như núi, thân thể cứng rắn chống đỡ. … Tần Vũ một dao, đâm vào điểm yếu của Sa mạc cự tích.

Lại một dao, đập nát đầu Sa mạc cự tích.

Chỉ thấy động tác của Tần Vũ như nước chảy mây trôi, một công một thủ, một mạch hoàn thành, không hề có cảm giác ngừng trệ.

Đã tìm thấy điểm yếu, những con Sa mạc cự tích trước mắt, cũng chỉ mạnh hơn một chút so với sinh vật cự tích thông thường.

Mọi đòn tấn công, đối với Tần Vũ, dường như vô cùng đơn giản,

dễ như trở bàn tay.

Với sự gia trì của Kim Chung Thiết Bố Sam, sức mạnh vô cùng lớn. … Nhanh chóng, cục diện trên chiến trường đã thay đổi. … Cuộc chiến, bắt đầu xuất hiện tình trạng tàn sát một chiều. … Lúc này, những đòn tấn công chí mạng, từng con từng con xác cự tích, tất cả đều chất đống dưới chân Tần Vũ. … "Xì!" "Lão Tần, mẹ nó, thật mẹ kiếp mạnh!" Bàn Tử vừa nói xong, liền xông lên, gia nhập trận chiến.

Chương 48

Lão Hồ cũng vậy, gia nhập trận chiến. … Shirley Dương cũng vậy. … Còn về giáo sư và các học sinh của ông ấy, lúc này, cũng đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ. … Những người chưa từng cầm dao súng, co rúm lại trong một góc, nhìn trận chiến trước mắt. … Khoảnh khắc trước bình minh, những con Sa mạc cự tích còn lại, cũng lần lượt rời khỏi đó, biến mất dưới sa mạc, không còn dấu vết.

Trên cồn cát, con Sa mạc cự tích đen lớn hơn kia, sau khi ngửi về phía Tần Vũ, liền quay người chui vào sa mạc, biến mất khỏi đó. … Lúc này, Tần Vũ cũng nhìn cồn cát đó, chuẩn bị đi xem sao.

“Lão Tần, ông đi đâu vậy?” “Tôi đi đó xem sao.” Tần Vũ chỉ vào cồn cát phía trước, nói với Lão Hồ phía sau.

“Đi cồn cát?

Để làm gì?” “Không có gì, tôi nghĩ đến một chuyện.” “Lão Hồ, nơi này cứ giao cho ông, hãy nhanh chóng chuẩn bị hành lý, đợi tôi về.

Có một số chuyện, đợi tôi đi xem trước, sau khi tôi về, tôi sẽ nói cho ông.” Tần Vũ nói, liền quay người, đi về phía cồn cát.

Lúc này, trong lòng Tần Vũ, lại lần nữa nghĩ đến truyền thuyết về ‘La Bố Bạc Tử vong’.

La Bố Bạc, một hồ nước thần tiên đã biến mất, hình dạng như tai người, được mệnh danh là ‘biển chết’ của những nơi quỷ dị, những vụ mất tích của các nhà khảo cổ, sự kiện Song Ngư Ngọc Bội, và cả thằn lằn ăn thịt người, cùng với các loại bí ẩn quỷ dị chưa được giải đáp. ……..

Lúc này, trên cồn cát, ngoài một số vết bò lượn mờ nhạt, Tần Vũ không còn phát hiện ra bất cứ thứ gì khác có thể tham khảo phân tích.

Nhanh chóng, Tần Vũ liền quay về đội ngũ.

Khi trở về, Tần Vũ cũng nói cho Lão Hồ biết suy đoán trong lòng mình.

Tần Vũ nghi ngờ, sự xuất hiện của những con Sa mạc cự tích này, có lẽ có liên quan rất lớn đến bí mật của La Bố Bạc. … Có lẽ sau này, sẽ gặp lại lần nữa.

Sau một trận bão cát đen hiếm thấy, địa hình trong sa mạc lại thay đổi.

Cồn cát mới xuất hiện, cồn cát cũ biến mất. … Đoàn người cứ đi mãi. … Một ngày, hai ngày trôi qua. … Cùng với việc đi lại trong sa mạc, lượng nước ngọt dự trữ ngày càng ít đi, cứ tiếp tục như vậy, sẽ xuất hiện vấn đề thiếu nước.

Với tư cách là người dẫn đường, An Lập Mãn liền quyết định, chuẩn bị đi tìm di tích cổ thành Tây Dạ của hai mươi năm trước.

Có lẽ, ở đó sẽ có phát hiện.

An Lập Mãn nói, liền nói phương pháp của mình cho mọi người, chờ đợi mọi người quyết định.

“Cái gì?” “Tìm di tích cổ thành hai mươi năm trước?” “An Lập Mãn, mẹ nó ông có hiểu không hả?” “Hai mươi năm trước, đã khô cạn từ lâu rồi chứ gì?” Bàn Tử vừa nghe An Lập Mãn nói, trong nháy mắt, liền cảm thấy An Lập Mãn có chút không đáng tin cậy.

Hai mươi năm rồi, lâu như vậy rồi.

“Tôi An Lập Mãn, ông chắc chắn ở cổ thành Tây Dạ đó sẽ có nước không?

Đừng có lừa tôi đó!

Tôi nói trước rồi đó, nếu ở đó không có nước, Bàn gia tôi sẽ trở mặt, nhất định sẽ bắn chết lạc đà, uống máu cầm khát đó.” “Đừng giết lạc đà mà, yên tâm đi mà, tôi tin Hồ Đại Đại mà, đương nhiên sẽ không lừa người mà.

Mà, hồi đó tôi An Lập Mãn lạc đường trong sa mạc, Hồ Đại Đại sai sứ giả lạc đà trắng, đưa tôi vào đó mà, cho tôi tìm được nguồn nước mà.

Hồ Đại Đại sẽ không lừa người mà.” “Được rồi, Bàn gia tin ông một lần.” Lời vừa dứt, trên sa mạc, Tần Vũ và những người khác, theo con lạc đà của An Lập Mãn, đang đi về phía cổ thành Tây Dạ.

Dù sao, mấy ngày qua, do chiến đấu với Sa mạc cự tích, máu cự tích dính trên người, cũng vì trời nóng mà bốc mùi hôi thối.

Bàn Tử lúc này, hận không thể tìm được nguồn nước, muốn tắm rửa sạch sẽ, tẩy đi mùi máu tanh hôi thối trên người.

Nghe Bàn Tử nói chuyện với An Lập Mãn, Tần Vũ cũng cười khẽ, không, Tần Vũ biết, ở di tích cổ thành Tây Dạ đó, chắc chắn sẽ có nguồn nước.

Xem ra, cũng sắp tới rồi.

Lúc đó, chỉ thấy trên đường đi, có rất nhiều tượng đá màu đen, bị cát sa mạc vùi lấp một nửa, lộ ra một nửa.

“Khoan đã, khoan đã!” Lúc này, nhìn những tượng đá đen trong sa mạc, giáo sư Hách và giáo sư Trần phát hiện, cũng vô cùng kích động.

Những tượng đá này, trong mắt họ, có giá trị lịch sử khảo cổ rất lớn, không nên bỏ qua.

“Thầy ơi, nhìn kìa, cái này, chẳng phải y hệt những tượng đá ở

Tây Cương Thiên Quan Mộ sao?" Hách Ái Quốc nói.

Giáo sư Trần được học trò mình nhắc nhở như vậy, liền tiến lên xem, không sai, thật sự y hệt, mắt của tượng đá, đều rất lồi, khác thường so với tượng đá thông thường.

"Nào, mấy đứa." Hách Ái Quốc gọi mấy học sinh của mình, nói.

Đồng thời, Hách Ái Quốc lại giảng giải về lịch sử đại khái của tượng đá, cùng với công dụng có thể có của tượng đá.

Mấy học sinh đó, nghe rồi ghi, ghi rồi nghe.

"Nào, giúp một tay, tôi tiếp tục đào, xem bên trong có phát hiện gì không." Lúc đó, Hách Ái Quốc lấy ra một cái xẻng, nói.

Đối với những điều mới mẻ, Bàn Tử đều tò mò.

Thấy Hách Ái Quốc đào tượng đá, liền có chút hứng thú, nói: "Đào đồ vật à, tôi cũng đi xem sao, nhỡ đâu có bảo tàng thì sao." Bàn Tử nói.

Chưa đi được bao xa, Bàn Tử liền bị Lão Hồ chặn lại.

"Thằng béo kia, quên Lão Tần rồi à?" "Không quên." "Lão Tần chẳng phải đã nói rồi sao, không được phép, bây giờ tôi không được lung tung chạm vào đồ vật trong sa mạc sao.

Đặc biệt là tượng đá sao.

Cái này, tôi nhớ rõ mà." Bàn Tử nói.

"Nhớ tốt, đỡ quên." Lúc đó, Tần Vũ cũng đã đi đến.

Khi xuất phát, Tần Vũ đã nhiều lần nhắc nhở, không được phép, không được lung tung chạm vào đồ vật trong sa mạc.

Hiển nhiên, giáo sư Hách, sau khi nhìn tượng đá, lại coi lời nói của anh là gió thoảng bên tai.

Giáo sư Hách cho rằng, bất kể chuyện gì, đều phải lấy khảo cổ làm chính, phải cống hiến cho sự nghiệp.

“Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta cứ đứng xa một chút, để tránh bị vạ lây vô cớ.” Tần Vũ vừa nói xong, liền đứng ở một nơi không xa, quan sát mọi thứ trước mắt.

Trên đường đi, Tần Vũ đã dặn Bàn Tử làm một số viên thuốc đuổi côn trùng, mùi rất nồng.

Mỗi người đều mang theo một ít.

Chương 49

Vì vậy, Tần Vũ không hề lo lắng về chuyện sắp tới.

Không, cũng nên để họ chịu chút thiệt thòi, để biết bài học.

Lúc này, cùng với việc khai quật, mấy người đang vây quanh tượng đá mắt lồi khổng lồ, đột nhiên kêu thét, liên tục nhảy lùi về phía sau.

"Bên trong sao lại có kiến lớn như vậy?" "Giáo sư, bên cạnh cũng có!" "Giáo sư, bên kia cũng có!" Ngay sau đó, chỉ thấy vô số kiến đỏ, đột nhiên xuất hiện, từ dưới mắt lồi của tượng đá, từ dưới lòng sa mạc, lần lượt chui ra, ngày càng nhiều.

Vô số cồn cát nhỏ, liên tục xuất hiện, từ bên trong bò ra rất nhiều kiến đỏ.

Lúc này, khi nhìn thấy cảnh tượng đó, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy may mắn, may mắn thay, may mắn thay đã nghe lời.

Chỉ thấy, mấy vạn con kiến đó, khiến da đầu Bàn Tử không ngừng tê dại.

Shirley Dương và An Lập Mãn ban đầu đang nghỉ ngơi một bên, sau khi thấy cảnh tượng này, sắc mặt đều đại biến kinh hãi.

Chỉ thấy An Lập Mãn lúc này, càng kinh hoàng hơn, vội vàng chạy đến bên lạc đà, tháo dây cương, vội vàng kéo nó.

"Mau đi thôi!

Mau đi thôi!

Bọn quỷ địa ngục đó!" An Lập Mãn vội vàng, dù sao, xuất hiện nhiều thứ nhỏ như vậy, khiến da đầu cũng tê dại.

“Kiến lính sa mạc?” Lúc này, Shirley Dương dường như đã nhận ra.

“Chạy mau, kiến lính sa mạc!” Kiến lính sa mạc, nơi nào chúng đi qua, cỏ cây không mọc, phàm là động vật nào gặp phải, chỉ cần bị kiến lính sa mạc chạm vào, không quá vài giây, liền sẽ bị gặm chỉ còn xương.

Hơn nữa, trong miệng kiến lính sa mạc, chứa một lượng lớn axit kiến gây tê, nếu hàng vạn con cùng cắn, dù là voi lớn, cũng không chịu nổi.

Đến lúc đó, chạy cũng không kịp.

“Mẹ kiếp, thảo nào, thảo nào dọc đường toàn xương trắng, hóa ra đều là do bọn này gây ra.” Nhìn những con kiến lính sa mạc dày đặc, Lão Hồ và Bàn Tử đều có chút rùng mình.

Lúc này, kiến lính sa mạc ngày càng nhiều, dần dần có xu thế bao vây.

Giáo sư Trần, sớm đã bị bao vây rồi. … “Cô Dương, cứu mạng a!!!” “Đồng chí Tần, cứu mạng a!!!” Lúc này, thấy bị kiến lính sa mạc bao vây, giáo sư Trần và mấy người kia, liên tục kêu cứu.

Trên mặt họ tràn đầy hoảng sợ.

Thấy giáo sư Trần bị kiến lính sa mạc bao vây, Shirley Dương lúc này cũng lo lắng.

Dù sao, giáo sư Trần và cha cô có mối quan hệ không tồi, tuyệt đối không được xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Tần tiên sinh, mau giúp một tay!” Lúc này, Shirley Dương kêu lên, lập tức cởi áo da trên người, vỗ vào những con kiến lính sa mạc đó, hy vọng có thể cứu giáo sư Trần.

Đối với lời nói của Shirley Dương, Tần Vũ không hề hành động.

Đồng thời, anh cũng ngăn Lão Hồ và Bàn Tử phía sau.

Tần Vũ khẽ lắc đầu, ý bảo cứ đợi một chút.

“Tần tiên sinh, mau giúp một tay a!” Shirley Dương lại một lần nữa kêu lên, gọi Tần Vũ giúp đỡ.

“Không hứng thú!” “?” Lúc này, Shirley Dương nghe lời Tần Vũ phía sau nói, có chút kinh ngạc, cảm thấy không thể tin nổi.

“Tại sao?” Shirley Dương quay người, nhìn Tần Vũ.

“Không tại sao cả.” “Không thích!” “Không, tôi có thể nói cho cô biết, ngay khi vừa phát hiện vấn đề, tôi có thể cứu họ.” “Nhưng, tôi không hứng thú, cũng không quản.” “Có một điều, cô tuyệt đối đừng quên, tôi chỉ lo về phong thủy thiên tinh, giúp cô tìm Tinh Tuyệt.

Nhưng, tôi không có nghĩa vụ bảo vệ cô.” “!” Lời nói của Tần Vũ khiến Shirley Dương có chút á khẩu, không biết nên nói gì.

Lúc đó, khi nói chuyện, thực sự không hề yêu cầu Tần Vũ bảo vệ.

Nhưng, ai có thể biết, vào sa mạc rồi, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hết chuyện này đến chuyện khác.

Mỗi chuyện lại quỷ dị hơn chuyện trước.

Lúc này, Shirley Dương nhìn giáo sư Trần, nếu cứ tiếp tục đợi như vậy, thật sự sẽ nguy hiểm.

Shirley Dương tin rằng, Tần Vũ dù từ chối, nhưng nhất định sẽ có cách.

“Tần tiên sinh!” “Chỉ cần anh đồng ý giúp, tôi Shirley Dương sẵn lòng đồng ý một điều kiện, hoặc, tôi có thể trả thêm một khoản thù

lao, thế nào?" Nghe lời Shirley Dương nói, Tần Vũ mỉm cười.

"Nói chuyện với cô Dương, sảng khoái!

Ừm, tâm trạng tốt hơn nhiều rồi.

Không, đợi một lát đi." "Phải đợi ư?" Shirley Dương có chút không hiểu.

"Không được, nếu cứ đợi nữa, giáo sư Trần sẽ quá nguy hiểm, không được!" Đối với sự lo lắng của Shirley Dương, Tần Vũ không hề bận tâm.

Không có dùi kim cương, cũng sẽ không ôm đồ sứ.

Trước khi vào sa mạc, anh đã chuẩn bị tốt rồi.

"Không sao, không chết được đâu." "Trên người họ, có rất nhiều bột hùng hoàng." "Trong thời gian ngắn, kiến lính sa mạc sẽ không tấn công, xin cô yên tâm." Tần Vũ nói.

"Tần tiên sinh, tại sao anh lại làm như vậy?" Tần Vũ nhìn Shirley Dương, nói: "Cô Dương, khi vào sa mạc, tôi đã không chỉ một lần, không cho phép cô chạm vào những thứ đó.

Kết quả thì sao?

A a, chuyện này, cứ coi như một bài học đi." Tần Vũ nhìn Shirley Dương, lại nói: "Tôi tin rằng, trên chặng đường tiếp theo, nhất định sẽ có nhiều nguy hiểm hơn nữa.

Tôi, cũng không muốn có quá nhiều phiền phức." "Không phải sao?" Lúc đó, tất cả mọi người, đột nhiên nghe thấy rất nhiều tiếng kêu rên truyền đến; Tần Vũ, cùng với giáo sư, theo hướng âm thanh truyền đến, nhìn sang.

Chỉ thấy, ở một nơi không xa, có một số con sói sa mạc hoang dã, đột nhiên xông vào đó, bị những con kiến lính sa mạc bao vây.

Tiếng kêu rên thê thảm không ngừng. … Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy những con sói sa mạc đó không kịp chạy trốn, liền dưới ánh mắt của mọi người, hóa thành một đống xương trắng, hoàn toàn biến mất. … "Xì!" Ngoại trừ Tần Vũ, tất cả mọi người, đều hít một hơi khí lạnh. … Nhìn vòng vây của kiến lính sa mạc ngày càng gần. … Giáo sư Trần lúc này, tiến thoái lưỡng nan. … Lúc đó, nhìn cảnh tượng trước mắt, An Lập Mãn không thèm bận tâm nữa, lập tức kéo lạc đà, tung chân chạy trốn, bỏ lại Tần Vũ.

"Lão Tần, thằng nhãi An Lập Mãn đó chạy rồi!" Mặc dù Bàn Tử có chút sợ hãi, nhưng cũng đang quan sát An Lập Mãn.

Từ đầu đến cuối, Bàn Tử vẫn luôn không yên tâm về An Lập Mãn.

Kết quả, lại bị cậu ta đoán đúng.

Chương 50

"A a, không chạy thoát đâu, không cần ông đâu." Chỉ thấy, Tần Vũ đưa khẩu súng săn trên người cho Bàn Tử, nói: "Cầm súng, bắn đứt dây thừng lạc đà, và cái mũ của hắn." "Nói với An Lập Mãn, nếu còn chạy nữa, ba giây tôi sẽ bắn chết một con lạc đà, ông cứ làm theo." "Được thôi!

Bàn gia thích nổ súng nhất!" Bàn Tử vừa nói xong, lập tức nhận lấy súng săn, hướng về phía An Lập Mãn đang chạy, bóp cò.

"Bùm!" Một phát súng, Bàn Tử chính xác vô cùng bắn đứt dây thừng.

"Bùm!" Lại một phát súng, Bàn Tử bắn bay cái mũ của An Lập Mãn.

Liên tục hai phát súng, dọa An Lập Mãn toàn thân mềm nhũn, lập tức giơ hai tay lên, dừng lại.

"Đừng nổ súng!" "Đừng nổ súng!" An Lập Mãn kêu lên, trong lòng thực sự sợ hãi.

"Mẹ nó, thằng An Lập Mãn kia, nếu mày còn dám chạy nữa, tao sẽ bắn chết lạc đà của mày!

Tao, chắc sẽ không đau lòng đâu nhỉ?" Lúc này, Bàn Tử nhìn An Lập Mãn, hét lớn.

An Lập Mãn nghe xong, liên tục xua tay, kêu lên: "Bàn Tử gia, tôi không chạy nữa mà, không chạy nữa mà!

Tôi quay lại mà!" Đồng thời, Tần Vũ nhìn tình hình trước mắt, cũng cảm thấy đã gần đủ rồi.

"Lão Hồ, ra tay đi." "Được!" Chỉ thấy, Lão Hồ lấy ra một lượng

lớn bột hùng hoàng đặc chế từ gói đồ, bắt đầu rải rộng rãi.

Những con kiến lính sa mạc đó, khi ngửi thấy mùi hùng hoàng kích thích, đều lần lượt lùi ra xa một khoảng cách.

Đồng thời, Lão Hồ lại lấy ra rất nhiều cồn nồng độ cao từ gói đồ, làm ướt nhiều dải vải, rải xuống mặt đất hai bên, tiện thể châm lửa.

Hơn nữa, kết hợp với hùng hoàng.

Trước khi vào sa mạc, Tần Vũ đã dẫn Lão Hồ đi chợ mua thêm một số thứ có thể xua đuổi côn trùng.

Bây giờ, những thứ này thực sự đã phát huy tác dụng.

Thấy cảnh tượng này, Shirley Dương dường như cũng hiểu, cũng lập tức lấy ra lựu đạn hơi cay đã chuẩn bị trước từ gói đồ, ném vào giữa đàn kiến.

Cùng với việc hùng hoàng cháy, mùi kích thích, cùng với hướng gió sa mạc không định, bắt đầu lan truyền, cộng thêm lựu đạn hơi cay của Shirley Dương, nhanh chóng, kiến lính sa mạc đã tránh ra một khoảng cách lớn.

Lúc này, thấy vòng vây của kiến lính sa mạc bị phá vỡ, giáo sư Trần lúc này cũng lập tức xông ra, rời khỏi vòng vây của kiến lính sa mạc.

"Lão Hồ, chúng ta đi thôi!" Tần Vũ vừa nói xong, lập tức đi về phía An Lập Mãn, cưỡi lên lạc đà, chuẩn bị rời khỏi đó. … Khi lạc đà chạy được vài trăm mét, giáo sư Hách và các học sinh của ông ấy, khi quay đầu nhìn lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chỉ thấy, những con kiến lính sa mạc ban đầu đã tránh ra, lại một lần nữa tụ tập lại.

Ngày càng nhiều. … Trên mấy cồn cát gần đó, không còn nhìn

thấy màu sắc của sa mạc nữa, trước mắt, toàn là kiến lính sa mạc dày đặc, đỏ đen xen kẽ.

Lúc này, Tần Vũ cũng nhìn lướt qua phía sau xong, nói bên cạnh Shirley Dương: "Cô Dương, cô đừng quên chuyện đã hứa với tôi!" Trong lúc Tần Vũ đang nói chuyện với Shirley Dương, Bàn Tử cũng đã hành động.

Lúc này, theo bước chân của lạc đà, Bàn Tử đến bên cạnh An Lập Mãn, gọi hắn ta.

"An Lập Mãn!" Bàn Tử gọi, đồng thời cố ý dùng súng săn chọc vào An Lập Mãn.

An Lập Mãn thấy Bàn Tử có vẻ không thiện ý, vội vàng cười xu nịnh nói: "À Bàn gia, chúng ta đều là bạn bè mà, có chuyện gì thì nói thẳng ra đi.

Súng đạn mà, dễ cướp cò lắm đó." An Lập Mãn vừa cười vừa đẩy súng săn sang hướng khác.

"Đừng động đậy!" "Cái tốc độ chạy trốn của An Lập Mãn ông cũng nhanh ra phết đó, chạy chạy." Tần Vũ nhìn cử động của Bàn Tử cũng không phản đối.

An Lập Mãn quả thực cần phải bị dằn mặt một chút để đề phòng hắn ta giở trò vặt vãnh nữa.

"Đâu có đâu mà, tôi là vì bạn bè mà." "Xem đi, tôi dẫn lạc đà chạy mà, sợ lũ kiến ăn thịt lạc đà đó; nếu thật sự để kiến ăn thịt, chúng ta chạy cũng không thoát đâu.

Không có lạc đà, làm sao tôi ra khỏi sa mạc được.

Không có lạc đà, Hồ đại đại cũng bó tay thôi.

Tôi đều là vì bạn bè mà." Không thể không nói, lý do của An Lập

Mãn quả thực rất đầy đủ, khiến người ta không thể bắt bẻ được điểm nào.

Mặc dù cả Bàn Tử cũng không tin.

"Ít nói nhảm đi!" Lúc này, Bàn Tử tiếp tục nói: "An Lập Mãn ông đấy, đừng có coi tôi là bạn bè gì hết, cái từ bạn bè đó, tôi nghe thấy là thấy phiền rồi.

Có, ngay từ đầu tôi đã thấy có vấn đề lớn rồi, vấn đề quá lớn.

An Lập Mãn, tôi cũng không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, nhìn vào cây súng này, sau này nếu muốn giải thích thì đi mà giải thích với nó." "Không mà!" Lúc này, Bàn Tử cố ý bắt chước giọng điệu của An Lập Mãn, cố ý nói.

"Được mà!

Được mà!

Bàn gia, chúng ta đều là bạn bè mà, mọi người đều là bạn tốt được Hồ đại đại công nhận mà." Lúc này, An Lập Mãn tự biết mình đuối lý, vội vàng nói, đồng ý.

Vừa nói, An Lập Mãn lại bắt đầu ca tụng Hồ đại đại, bắt đầu cầu xin… Thấy vậy, Bàn Tử cũng không quản nữa.

Đoàn người cứ đi mãi, lại đi thêm mấy ngày, bây giờ trong túi nước đã không còn một giọt nước nào.

Cổ họng của mọi người đều như muốn bốc hỏa.

Nhưng may mắn thay, hiện tại gió cát cũng đã ngừng, cơn bão cát đen cực kỳ nguy hiểm kia, lúc này cũng đã biến mất không dấu vết, tạm thời đã loại bỏ được nguy hiểm.

"An Lập Mãn, còn bao lâu nữa?" "Nhanh thôi mà, nhanh thôi mà." Lúc này, giọng của An Lập Mãn cũng yếu ớt.

Không bao lâu sau, An Lập Mãn đột nhiên phấn khích.

Dựa vào phán đoán địa thế xung quanh của An Lập Mãn, nơi này cách di tích thành cổ Tây Dạ chắc còn khoảng nửa ngày đường.

Ba giờ sau, An Lập Mãn lập tức chỉ ra một hướng, tăng tốc độ chạy của lạc đà.

Nhanh chóng, di tích thành cổ Tây Dạ mà An Lập Mãn nói đã hiện ra trước mắt mọi người; nhìn ra xa, xung quanh thành cổ Tây Dạ là một ốc đảo xanh tươi giữa biển cát.

Chỉ thấy tàn tích của một thành cổ màu nâu sẫm, vẫn sừng sững ở trung tâm, đã trải qua bao thăng trầm của thời gian.

Bước vào thành cổ, An Lập Mãn nhanh chóng tìm thấy cái giếng cổ mà lúc trước hắn ta đã gặp, và chỉ ra vị trí của nó.

"Thằng Bàn Tử kia, nhanh đi xem, xem trong giếng cổ có nước không." Lúc này, Lão Hồ nói.

"Được, tôi đi xem." Bàn Tử cũng không phản đối, chỉ thấy Bàn Tử trèo xuống lạc đà, lập tức đến bên giếng cổ, nhìn vào trong giếng một cái.

"Mẹ kiếp, trong giếng tối đen như mực?" Bàn Tử lẩm bẩm, nhìn xung quanh, liền nhặt một hòn đá dưới đất ném xuống giếng cổ.

Nhanh chóng, chỉ nghe thấy tiếng nước văng lên trong giếng cổ 'tõm'… 'ào'… Mẹ kiếp, thật sự có nước!

Bây giờ, sau khi đã đi trong sa mạc lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm thấy nguồn nước dồi dào!

Ngay khoảnh khắc nghe tiếng nước vừa rồi, trong lòng Bàn Tử cảm thấy một sự phấn khích, hạnh phúc chưa từng có!

"Lão Hồ, nhanh lên!" "Mẹ kiếp, mau lấy cho tôi cái thùng nước đi,

Bàn gia hôm nay phải tắm một trận sướng đời mới được." "Mẹ kiếp, người hôi rình này, làm Bàn gia tôi muốn ngạt thở rồi." Lúc này, Bàn Tử nói.

Chương 51

Trên lạc đà, nghe Bàn Tử nói, mọi người đều hiểu tình hình.

Rõ ràng, bên trong giếng cổ có một lượng nước dồi dào.

Mặc dù, cái thằng Bàn Tử này đôi khi thích khoác lác, nhưng tuyệt đối sẽ không nói đùa trong tình huống tuyệt vọng.

Lúc này, chỉ thấy mọi người lập tức trèo xuống lạc đà, vội vàng đến bên giếng cổ, chuẩn bị nhiều dụng cụ múc nước, bắt đầu múc nước giếng.

Nhìn cái giếng cổ tối om, Tần Vũ biết, bên trong giếng cổ này có lăng mộ của Cố Mặc Vương tử.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc xuống.

Chờ trời tối, Tần Vũ quyết định nhất định phải tự mình xuống xem, xem trong những đồ tùy táng của Cố Mặc Vương tử rốt cuộc có những thứ gì.

"Mẹ kiếp, cuối cùng cũng có nước rồi!" Chỉ thấy Bàn Tử bưng một thùng nước, đổ lên người, lập tức cảm thấy mát lạnh vô cùng.

Trong khoảng thời gian này, mọi người đã gặp quá nhiều chuyện không thể lường trước trong sa mạc, khiến tinh thần căng thẳng đến cực hạn.

Chờ mọi việc xong xuôi, trừ Tần Vũ, mọi người không thể nào khống chế được cơn buồn ngủ, liền ngủ say như chết.

Đêm khuya, khi cơn buồn ngủ kéo đến dày đặc, Tần Vũ thấy mọi người đã nghỉ ngơi, lập tức lấy một số dụng cụ, dùng ròng rọc dây thừng, trượt xuống giếng cổ.

Trong giếng cổ, có từng luồng khí lạnh phả ra.

Chỉ thấy, phía dưới giếng cổ, có một mật đạo đá xanh sâu hun hút, cũng không biết mật đạo dẫn đến đâu.

Tần Vũ mượn lực nhảy một cái, đã đến trên mật đạo đá xanh.

Đi xuyên qua mật đạo đá xanh quanh co, Tần Vũ thấy một cánh cổng đá xanh khổng lồ, xuất hiện phía trước.

Trên cánh cổng đá xanh, giống như trong ký ức, có rất nhiều biện pháp chống thấm.

Cũng dùng da thú bịt kín khe hở của cửa đá.

Lúc này, Tần Vũ gỡ bỏ lớp da thú dùng để bịt kín, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa đá ra.

Dùng đèn pin chiếu vào, chỉ thấy không gian bên trong rất lớn, ngay cả khi có một trăm người vào, cũng sẽ không cảm thấy không gian chật chội.

Tần Vũ biết, đây là đại sảnh tế đàn thời cổ.

Tế đàn, trong thời cổ đại là một nơi vô cùng thần thánh.

Theo cuộc thám hiểm mộ thất, Tần Vũ cũng thấy những thi thể khô quắt kia, từng hàng từng hàng, quỳ ngay ngắn ở đó, tất cả đều quỳ về một hướng.

Hướng đó trống rỗng, không có gì cả.

May mắn là Tần Vũ có tất cả ký ức của đời sau.

Những xác khô này đều là nô lệ, không có giá trị.

Dựa vào ký ức trong đầu, Tần Vũ đến hướng những xác khô này đang hành lễ, sờ soạng trên mặt đất tìm ra một cơ quan, liền ấn xuống.

Tần Vũ biết, trong mộ thất của Cố Mặc Vương tử, căn bản sẽ không có cơ quan cạm bẫy, nếu có, cũng chỉ là những nô lệ đang quỳ kia.

Nhưng những thi thể này căn bản không có điều kiện để biến thành cương thi.

Tần Vũ ấn cơ quan xong, chỉ thấy, ở phía trước mặt hắn, xuất hiện một cầu thang đá dẫn xuống lòng đất.

Tần Vũ cầm đèn pin, chiếu vào bên trong.

Cấu trúc địa cung của Cố Mặc Vương tử này, dường như còn lớn hơn một chút so với đại sảnh tế đàn phía trên, và cũng uy nghi hơn một chút.

Những bức bích họa kia, quả thực vô cùng tinh xảo.

Đi xuống cầu thang đá, Tần Vũ nhìn những bức bích họa trước mắt, khẽ nhắm mắt lại, sau đó, lại mở mắt ra.

Lúc này, chỉ thấy không gian xung quanh, dưới tác dụng của Hư Vọng Chi Đồng, đã trở về mấy ngàn năm trước.

Bên trong, một người đội mặt nạ, mặc áo bào đen.

Một người khác, quay lưng lại với người đội mặt nạ đó, mặc áo bào trắng, cũng xuất hiện bên trong.

Nhưng, hai người dường như không bao giờ giao lưu, đều im lặng đối mặt với bức tường, từng nét từng nét, phác họa ra từng bức bích họa.

Mãi cho đến khi hoàn thành toàn bộ bích họa trong mộ thất, người đàn ông mặc áo bào trắng kia, cuối cùng cũng quay người lại, nhìn người áo bào đen đội mặt nạ trước mắt.

Khoảnh khắc đó, Tần Vũ cuối cùng cũng nhìn rõ người áo bào

trắng kia.

"Hít!" Tần Vũ ít nhiều cũng có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy, nửa khuôn mặt hoàn chỉnh, và nửa khuôn mặt còn lại là lớp vảy gớm ghiếc, xuất hiện trước mắt hắn.

Dưới lớp vảy bao phủ… lại xuất hiện một con mắt đỏ tươi… Theo sự tiếp cận của hai người, Tần Vũ càng phát hiện ra một cảnh tượng khiến hắn càng thêm kinh ngạc.

Mặc dù người áo bào đen quay lưng lại với Tần Vũ, gỡ bỏ mặt nạ… Nhưng, Tần Vũ thông qua ánh mắt của người áo bào trắng, lại phát hiện ra vấn đề, chỉ thấy tướng mạo của người áo bào đen, lại giống hệt tướng mạo của người áo bào trắng.

Hóa ra cũng là nửa khuôn mặt người, nửa khuôn mặt vảy… Làm sao có thể?

Tần Vũ nhìn người áo bào đen, áo bào trắng trước mắt, chỉ thấy hai người, gần như được đúc từ một khuôn ra, căn bản không thể nhìn ra một chút khác biệt nào.

Chẳng lẽ?

Quái nhân song sinh?

Tần Vũ suy nghĩ.

Nhưng, theo sự rời đi của hai người, lúc này, suy đoán liên quan đến bích họa cũng đột nhiên biến mất… Trước mắt, cũng một lần nữa trở về mộ thất… Lúc này, Tần Vũ đầy bụng nghi hoặc, phải biết hai người đó rốt cuộc là ai?

Hai người họ, vì sao lại xuất hiện ở đây?

Sự xuất hiện của họ, có liên quan gì đến thân phận của Cố Mặc Vương tử không?

Có những chuyện Tần Vũ không hiểu, hắn liền gác sang một bên, không suy nghĩ nữa.

Nhưng, Tần Vũ nhìn vào trung tâm mộ thất, chỉ thấy có một quan tài đá khổng lồ, điêu khắc những văn tự Tây Dạ phức tạp, cùng với rất nhiều họa tiết chim và thú.

Quy cách mộ táng như vậy, vượt xa quy cách trong mộ của tướng quân kia rất nhiều.

Huống hồ, hợp táng vợ chồng lại càng ít thấy.

Tần Vũ đi quanh quan tài đá một vòng, cũng phát hiện, chỉ nhìn bằng mắt thường, quan tài đá này gắn chặt với gạch đá trên mặt đất, căn bản không nhìn ra một chút khe hở nào.

Dường như, bản thân là một thể.

Càng như vậy, Tần Vũ càng cảm thấy bất thường.

Xem ra, cái Cố Mặc Vương tử này, e rằng cũng không hề đơn giản.

"Hư Vọng Chi Đồng!" Dưới sự nhìn chăm chú của 'Hư Vọng Chi Đồng', trong quan tài đá chỉ có một thi thể, nhưng chủ nhân của thi thể này không phải Cố Mặc Vương tử, mà là vương phi đeo khăn che mặt.

Chương 52

"Thú vị, mộ hợp táng vợ chồng tốt." "Không ngờ, lại chỉ có vương phi." Theo hình ảnh, Tần Vũ phát hiện ra một vấn đề, người đưa vương phi hạ táng, lại chính là người áo bào trắng kia.

Nhưng, vào lúc này, tướng mạo của người đàn ông áo bào trắng không hề gớm ghiếc như vậy, ngược lại, lại vô cùng anh tuấn.

Trên đầu người đàn ông áo bào trắng, đội một chiếc vương miện tinh xảo, được trang trí bằng những viên ngọc rực rỡ như mặt trời.

Tiếp tục quan sát, trên lệnh bài ở thắt lưng của người áo bào trắng, cũng xuất hiện hai chữ 'Cố Mặc'.

"Cố Mặc Vương tử?" "Hóa ra, kẻ này là Cố Mặc Vương tử." Theo sự suy diễn tiếp tục của Hư Vọng Chi Đồng, Tần Vũ phát hiện ra một cảnh tượng khiến hắn động lòng.

Trong tay 'Cố Mặc Vương tử', xuất hiện một ngọc bội Âm Dương Song Ngư, một trắng một đen.

Ngay sau đó, một bóng đen xuất hiện, ngưng tụ thành áo bào đen.

Vào lúc này, bốn bức tường trong mộ, không hề có cái gọi là bích họa, chỉ trống rỗng… Hình ảnh hiện ra bên trong, rồi lại biến mất.

Tần Vũ khẽ nhếch miệng cười, "Xem ra, muốn tiếp tục biết bí mật, cần phải mở quan tài." Tần Vũ cười khẽ.

Cơ quan bên trong quan tài đá, dưới Hư Vọng Chi Đồng, hiện rõ mồn một.

Không ngờ, cái 'Cố Mặc Vương tử' này rất quan tâm đến việc bảo vệ vương phi, đã chuẩn bị chín bước cơ quan trong quan tài đá.

Một khi có một khâu giải sai, quan tài bên trong sẽ lập tức nổ tung, độc khí sẽ lan ra.

Nhưng, những thứ tốt thì cũng không ít.

Tần Vũ giải khai cơ quan thứ nhất, chỉ thấy ở một bên của quan tài đá, có một bàn đá có thể di chuyển được.

Bề mặt nhìn đầy đặn, căn bản không thể di chuyển.

Tần Vũ bước đến, ấn xuống một khối đá nhỏ ở góc dưới bên phải, chỉ thấy khối đá đó lõm xuống.

Ngay lập tức, bàn đá trượt ra, có thể di chuyển được.

"Hóa thân của Chiến Thần Thái Dương sao?" Nhanh chóng, Tần Vũ di chuyển bàn đá, trước mắt, tạo thành một hình ảnh mặt trời đang cháy, lại ấn xuống khối đá ở góc dưới bên phải, khối đá bật trở lại.

"Kẽo kẹt!" Hoàn thành bước đầu tiên, chỉ nghe thấy tiếng cơ quan trong quan tài đá khởi động vận hành.

Bước thứ hai, di chuyển hai thanh đá hai bên quan tài, giải khai.

Bước thứ ba, xoay đĩa tròn phía trên quan tài, mười lần sang trái sang phải, nhẹ nhàng xoay, sau đó, giải khai.

Bước thứ tư, thứ năm… thứ mười, giải khai.

Tần Vũ tháo ván quan tài đá ra, lộ ra quan tài gỗ được chạm khắc tinh xảo bên trong, mỗi tấc, mỗi đường nét, đều vô cùng tinh tế.

"Thú vị, quả là một thủ bút lớn." Chỉ thấy trên quan tài gỗ có rất nhiều gỗ trầm âm u, trên những chạm khắc khảm nạm, đều dùng vàng, minh châu.

Nhưng, thứ giá trị nhất lại nằm bên trong quan tài gỗ.

Có một điểm, ghi chép không sai.

Quốc độ của Cố Mặc Vương tử, quả thực rất giàu có, những thứ tích lũy cũng không ít.

Ở Tây Vực, 'Dạ Minh Châu' được sản xuất, quả thực là tuyệt thế vô song, không gì sánh bằng.

Truyền thuyết kể rằng, Dạ Minh Châu của bà lão yêu bà, đều được tìm thấy từ di tích cổ Tây Dạ ở Tây Vực, từ những người truyền lại.

Tần Vũ tiếp tục quan sát, ở một bên trong quan tài đá, ghi chép lại cuộc đời của Cố Mặc Vương phi, dung mạo khuynh thành Tây Vực, gặp phải sự đố kỵ của Tinh Tuyệt, bị ban rượu độc.

"Thì ra là vậy." "Xem ra, thành phần hư cấu trong bích họa rất lớn." Thông qua ghi chép bên trong quan tài, có lẽ, Tần Vũ đã suy đoán được nguyên nhân và hậu quả.

Lúc đó, Tinh Tuyệt nữ vương đố kỵ dung nhan khuynh thành của Cố Mặc Vương phi, đã ban một chén rượu độc, ép uống.

Cố Mặc Vương tử sau khi viễn chinh trở về, phát hiện ra chuyện này.

Sau đó, liền có kế hoạch đầu độc Tinh Tuyệt nữ vương.

Và sau đó nữa, xuất hiện cảnh tượng ngọc bội Song Ngư.

Chỉ là trong quan tài gỗ, chạm khắc ngọc bội Song Ngư, lại bị một loại đồ hình Âm Dương Cực thay thế… "Lão quy củ, một cây nến đỏ, ba nén hương!" Tần Vũ nói, liền chuẩn bị đồ nghề Đảo Đấu.

Góc Đông Nam, thắp nến đỏ… Phía trên đầu quan tài, thắp ba nén hương xanh… Đồng thời, miệng lẩm nhẩm: "Nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng, kê minh đăng diệt bất Mạc Kim." (Người thắp nến, quỷ thổi đèn, gà gáy nến tắt thì Mạc Kim không động).

Nhưng, cho dù chủ nhân trong quan tài gỗ không đồng ý, Tần Vũ lúc này, cũng sẽ không sợ hãi, vẫn tiếp tục mở quan tài.

Cho dù biến thành cương thi, cùng lắm thì diệt nó… "Rắc!" Tần Vũ sau khi thắp nến đỏ và hương xanh, lúc này, lập tức nhấc ván quan tài gỗ lên, không chút kiêng kỵ.

Ngay lập tức, chỉ thấy từng luồng ánh sáng, chiếu sáng bên trong.

Dạ Minh Châu?

Nhìn ánh sáng chiếu sáng bóng tối, Tần Vũ biết, tất cả những hiệu ứng như vậy, chỉ có Dạ Minh Châu mới có thể giải thích được.

Thực ra, trong truyền thuyết, thời Hồng Hoang, linh thạch mà Nữ Oa dùng để vá trời, là một loại Dạ Minh Châu phát sáng.

Dạ Minh Châu, dường như còn được gọi là 'Thiên Địa Hỗn Độn Châu'.

Nhưng, Dạ Minh Châu thật sự, căn bản không cần phải ở dưới ánh mặt trời chói chang, cần phải trải qua tám mươi mốt ngày nắng gắt, mới có thể phát sáng ngàn năm, truyền thừa bất diệt.

Dạ Minh Châu thật sự, bản thân nó có thể thể hiện sự huyền bí phát sáng, cho dù đã qua một ngàn năm, một vạn năm, ánh sáng của Dạ Minh Châu, căn bản sẽ không tắt.

Ngoài ra, Tần Vũ hiện tại, trong ký ức, trong phiên đấu giá gần đây nhất về Dạ Minh Châu, chỉ có một viên Dạ Minh Châu lớn bằng quả trứng gà, được đấu giá với giá hàng trăm vạn tệ.

Thậm chí, có viên còn được đấu giá với giá hơn trăm triệu.

Nhưng, trong thời đại này, nhu cầu thị trường đối với Dạ Minh Châu, cũng cung không đủ cầu.

Còn về vấn đề giá cả, cần phải quay lại tiếp tục quan sát… Do ánh

sáng của Dạ Minh Châu, lăng mộ của Cố Mặc Vương tử vốn tối đen như mực, đã trở nên trong suốt sáng sủa, không nhìn thấy một góc tối nào.

Trong quan tài gỗ, Tần Vũ phát hiện, trong tay của vương phi đã biến thành xác khô, vừa vặn nắm một khối ngọc bội trong suốt.

Thấy vậy, Tần Vũ sau khi lấy ngọc bội xuống, lại nhét một mảnh đá dưới đất vào tay của xác khô.

Nói: "Một đổi một, công bằng." Còn về phương pháp trao đổi này, Tần Vũ cũng học được từ 'Thiên Trấn' trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 gia truyền của Lão Hồ.

Thiên Trấn của bí thuật, chủ yếu ghi chép cách trấn sát, tránh sát.

Trong phong thủy, điều kiêng kỵ nhất là "sát khí".

Nhưng, trong Thiên Trấn, thủ pháp bí thuật được giảng nhiều nhất, lại là "tránh", chứ không phải "trấn".

Đúng như câu nói xưa, không đánh được thì tránh.

Lấy đồ vật, phải trả lại một chút, như vậy mới công bằng.

Phương pháp của Tần Vũ, là một loại 'tránh sát'.

Nhưng, những khu mộ bình thường, ít nhiều đều sẽ tích lũy sát khí, khiến sát khí tràn ngập trong mộ.

Chương 53

Người đạo hạnh sâu, thì trấn sát.

Người đạo hạnh nông, thì tránh đi, nếu không, nếu cố gắng trấn sát, mà đạo hạnh không đủ, ngược lại sẽ chịu khổ phản phệ.

Nhưng, Tần Vũ không muốn gây thêm quá nhiều phiền phức.

Dù sao, động tay, khó tránh khỏi sẽ để lại một số dấu vết chiến đấu, gây ra tiếng động.

Hơn nữa, cái kẻ đã sống mấy ngàn năm này, một khi biến thành cương thi, e rằng sức mạnh cũng sẽ mạnh hơn con quái vật lông đỏ kia N lần.

Tần Vũ tiếp tục quan sát.

Lúc này, ở vị trí đầu của xác khô, Tần Vũ lại phát hiện ra thứ gì đó, liền vươn tay ra.

Tần Vũ bị một vật sáng chói thu hút.

Chỉ thấy, trên người của Cố Mặc Vương phi này, lại phát hiện ra một con 'Kim Thiền', sống động như thật.

Con 'Kim Thiền' này hoàn toàn được làm bằng vàng ròng, trải qua mấy ngàn năm, vẫn sáng chói.

Tần Vũ thử lấy 'Kim Thiền' ra.

Nhưng, phía dưới 'Kim Thiền', lại gắn liền với một mảnh ngọc trong suốt tinh xảo, nối liền với nhau.

Nhìn qua, thật giống một con 've sầu vàng' đậu trên lá cây, rung cánh kêu vang!

"Kim Chi Ngọc Diệp?" Tần Vũ nói.

Xem ra, cái gọi là Cố Mặc Vương phi này, trong lòng Cố Mặc Vương tử, địa vị không hề thấp.

Trong quan tài gỗ, có rất nhiều đồ vật tốt.

Không thể không nói, công nghệ này quả thực là tuyệt đỉnh.

Chỉ thấy chiếc lá ngọc trong suốt kia, vân lá rõ ràng, óng ánh ẩm ướt, 'Kim Thiền' bằng vàng, cũng được gắn chặt vào mảnh lá ngọc, khiến 'Kim Thiền' và 'Ngọc Diệp' trở thành một thể thống nhất.

Nhưng, khi Tần Vũ lật lại, lại phát hiện ra ở mặt dưới của mảnh lá ngọc, lại gắn liền với một đế hoa làm bằng vàng, càng dễ dàng cho Cố Mặc Vương phi mang theo.

"Không trách!

Không trách!" Tần Vũ nói hai câu, sau đó, lập tức lấy 'Kim Chi Ngọc Diệp' đi, lại cài một sợi dây thép vào búi tóc của xác khô, đặt lại vị trí.

"Thứ này, cũng là sản vật của mấy ngàn năm sau, có thể tặng cho nó, cũng là có phúc rồi, người bình thường, thật sự không có cơ hội đâu." "Còn về chuyện này, tôi sẽ nhận, coi như chúng ta trao đổi với nhau." Tần Vũ nói, liền bỏ 'ngọc bội' và 'Kim Chi Ngọc Diệp' vào túi vải, nhét vào túi áo.

Còn về ngọc bội, Tần Vũ đã nhìn rõ lịch sử của nó dưới tác dụng của 'Hư Vọng Chi Đồng', quyết định sau này sẽ tính.

Tần Vũ cũng không ngờ, lăng mộ của Cố Mặc Vương tử lại phong phú đến vậy, chuyến này, quả nhiên không uổng công.

May mắn thay, nếu là người khác, đã sớm kích hoạt cơ quan, ngược lại còn làm hỏng hết đồ vật bên trong.

Mọi cử động lúc này của Tần Vũ, nếu Lão Hồ ở đó, nhất định sẽ

cảm thấy không thể tin được.

Tuyệt vời!

Quá tuyệt vời!

Kể từ khi mở quan tài gỗ, Tần Vũ không chỉ lấy đi một số đồ vật hiếm thấy, ngoài ra, Tần Vũ còn vươn ma trảo về phía xác khô, không chút e dè… Đột nhiên, chỉ thấy ánh nến mờ ảo chập chờn, lờ mờ, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

"Ồ?" "Không muốn sao?" Tần Vũ cười khẽ, nhàn nhạt nói: "Tôi đây, cũng thật sự chưa đi đến đâu, chỉ đánh một tên tướng quân, giết một vài quái vật, sờ mó nữ hoàng cuối cùng của một quốc gia, khống chế một cái." Tần Vũ nói, liền thúc đẩy sức mạnh trong tay.

Chỉ thấy, trong lòng bàn tay xuất hiện một vằn xanh, và một vằn trắng… Những ngôi mộ cổ đều có sự tà dị, nhất định có những nơi tà dị.

Không ngờ, Tần Vũ cố ý nói như vậy, nhìn ánh nến lúc nãy chập chờn không ngừng, đột nhiên ổn định lại, và cũng sáng hơn.

"Không tệ, như vậy mới đúng chứ!" Tần Vũ nói, liền sờ về phía xác khô… Đinh!

Chúc mừng túc chủ sờ thi thành công, nhận được vật phẩm không gian, 'Càn Khôn Bố Đại' một cái.

"Càn Khôn Bố Đại?" Nhanh chóng, thông tin về Càn Khôn Bố Đại xuất hiện trong đầu Tần Vũ.

Càn Khôn Bố Đại, tự mang không gian 'một lập', có thể chứa vạn vật, không bị phát hiện. (Có thể thăng cấp) Sau đó, theo lời nhắc của hệ thống, Càn Khôn Bố Đại cũng xuất hiện trong gói đồ hệ thống của hắn.

Trước đó, Tần Vũ lo lắng rằng những thứ tìm thấy dễ dàng bị phát hiện.

Dù sao, gói đồ hệ thống tùy thân, không thể lưu trữ đồ vật bên ngoài.

Những thứ nhận được, một khi lấy ra khỏi gói đồ hệ thống, thì những thứ đó không thể cất trở lại.

Vì vậy, lúc đó, sau khi Tần Vũ rời khỏi yếu tắc, cũng không lấy bức danh họa ra.

Để tránh khó cất giữ, gây ra nghi ngờ… Không ngờ, đã có một thứ như vậy, Tần Vũ quyết định, tất cả bảo bối, không để lại một cái nào… Trừ xác khô, bên trong, Dạ Minh Châu, đồ đồng nhỏ, Tần Vũ lúc này, đều chất đầy vào Càn Khôn Bố Đại, không để lại một thứ nào.

Sau này, nếu có ai đến đây, muốn tìm chút gì, mơ đi!

Trực tiếp ăn đất đi!

Tần Vũ thấy đã gần xong, liền đậy ván quan tài lại, xóa bỏ một số dấu vết, liền rút lui khỏi đó.

Rời khỏi cửa đá xanh, Tần Vũ khôi phục lại hiện trạng ban đầu, không nhìn ra một chút dấu vết bị động nào.

Tần Vũ nắm lấy dây ròng rọc, trèo lên lối ra của giếng cổ, lặng lẽ trở về phòng.

Lúc này, mấy giờ trôi qua, Bàn Tử và Lão Hồ đang ngủ say như heo.

Tần Vũ cũng khó mà chống lại cơn buồn ngủ, liền nằm xuống.

Không ngờ, một giấc ngủ, liền mê man ngủ một ngày một đêm… Buổi tối, mọi người quây quần bên nhau, bắt đầu nghe Lão Hồ kể

chuyện, kể những chuyện kỳ lạ xảy ra khi ông tham gia chiến dịch phản công ở miền Nam.

Thỉnh thoảng, Lão Hồ cố ý phóng đại sự kinh dị.

Chỉ thấy Lão Hồ nói, đặc biệt vào ban đêm, bên tai thường nghe thấy tiếng khóc 'ù ù' thảm thiết, không tìm thấy mục tiêu.

Lúc đó, lập tức dọa cho một số người tè ra quần.

Hễ đến tối, phải nhịn tè, những người đó không dám ra ngoài chút nào.

Sau này, được biết ở nơi đó, từng có một trung đội lính chó đi qua, kết quả, đều bỏ mạng ở đó, tất cả những lính chó đó đều không còn đầu… Ngay cả khi tôi quay về, cũng không tìm ra nguyên nhân.

Lúc này, Giáo sư Hách và mấy sinh viên, vừa mới bước chân vào xã hội, bị Lão Hồ nói như vậy, sắc mặt đều tái nhợt.

Chỉ thấy Sadi Bằng nắm chặt tay, lại xoa mũi, nhìn Lão Hồ trước mắt, run rẩy hỏi: "Anh Tần, chuyện đó của anh, tôi có bị như vậy không?" "Có bị đột nhiên vô cớ bị chặt đầu không…?" Thật sự, nghe chuyện của Lão Hồ, Sadi Bằng và mấy người kia, thật sự sợ hãi.

Thấy vậy, Lão Hồ khẽ hắng giọng.

Nói: "Nhóc con à, tôi xem tướng mặt của cậu rất tốt, không sao đâu, đừng có nói linh tinh những chuyện không biết, kẻo lại gặp phải thật." "Ừm, yên tâm, tôi chắc chắn không nói linh tinh." Shirley Dương nghe vậy, liền khẽ hừ một tiếng, nói: "Hừ, chỉ biết hù dọa trẻ con thôi, đâu có huyền hoặc như ông nói, nói bậy." Thấy Shirley Dương nói vậy, Giáo sư Trần và Giáo sư Hách cũng phụ họa theo, dù sao, những chuyện Lão Hồ nói quá thần thánh hóa.

Tần Vũ nhìn Shirley Dương, khẽ mỉm cười.

Chương 54

Cô Shirley Dương này, có lẽ vì chuyện đã đồng ý điều kiện, nên vẫn còn giận dỗi.

Trai tốt không đấu với gái, Tần Vũ cũng không để bụng.

Nhưng, Shirley Dương sớm muộn gì cũng phải đồng ý thôi.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử thấy vậy, sợ tôi đối chọi với Shirley Dương, lập tức nói: "Lão Tần, tôi nghiện thuốc rồi, nhanh đi, đi cùng hai anh em tôi ra đó hút một điếu." "Ừm, đúng vậy, đi nhanh lên!" Bàn Tử phụ họa theo.

Đêm sa mạc, ánh trăng chiếu rọi, khiến những sa mạc trước mắt, một màu vàng rực rỡ.

Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử mỗi người châm một điếu thuốc Vạn Bảo Lộ, hút.

Khói thuốc lượn lờ… Lúc này, Lão Hồ ngẩng đầu, dường như phát hiện ra điều gì đó.

"Lão Tần, nhìn kìa!" Lúc này, chỉ thấy sao Cự Môn, Tả Phụ, Hữu Bật trên bầu trời, ba sao lấp lánh, xếp thành một hình tam giác đều.

Ở giữa, Thái Dương tinh và Thái Âm tinh cùng xuất hiện, tạo thành một quái tượng phong thủy 'Càn Giáp Kim Cát Tinh'.

Quái tượng này, vừa vặn ứng với Thiên Tự Quyền trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

Chỉ thấy Lão Hồ lúc này, lập tức chạy về phòng, lấy ra la bàn.

"Hữu Quan Liêm Trinh hàng xu Đoái, biến hoán Thái Ất Đông Nam hùng." "Tứ thần bát tướng ứng vị, tam hỏa Tịnh Tú Tam Dương

trùng.” “Tam Dương dương triều nhập Canh Chấn, thực ấp khai phủ ứng tam công.” “Canh xuất tiên ông dữ Phật tử, Bồng Lai chân cảnh siêu phàm phong.” Phía dưới tinh quái, vừa vặn có một cái giếng cổ của thành cổ Tây Dạ, đứng ở giữa, có sao có nước.

Và trong giếng cổ, cũng vừa vặn có mấy ngôi sao quái tượng kia, phản chiếu trong nước.

“Lão Tần, trong giếng có đại mộ, không phải vương hậu, mà là vương tộc quý tộc cao cấp.” Lão Hồ nói, vô cùng kích động.

Di tích cổ quốc Tây Dạ này, bên trong là một vương quốc.

E rằng, trong đại mộ, không thiếu đồ tốt, Lão Hồ vừa nói, vừa không ngừng quan sát giếng cổ.

“Lão Tần, chuyện này có nên cho họ biết không?” Lão Hồ nhìn Tần Vũ, dù sao, chuyện này phải để Tần Vũ quyết định.

“Không sao, nói cho họ biết đi.” Đối với chuyện này, Tần Vũ không hề quan tâm, dù sao đồ vật bên trong, hắn đã lấy sạch sẽ rồi.

Còn về Giáo sư Trần, nếu ông ta muốn tìm hiểu, Tần Vũ cũng không bận tâm.

Giáo sư Trần vừa nghe Lão Hồ phát hiện, lập tức vui mừng liên tục, dẫn Giáo sư Hách và các sinh viên của mình, lập tức chạy đến bên giếng cổ, đầy hứng thú.

Nhìn cảnh này, Giáo sư Trần, như một con gà con phấn khích, kêu la inh ỏi ra lệnh.

Yêu cầu các sinh viên của mình tiến hành ghi chép.

Nhanh chóng, sau khi mấy người đó bàn bạc xong, chuẩn bị toàn bộ xuống giếng cổ, muốn xem bên trong có những thứ gì.

Giáo sư Trần và Shirley Dương, nhìn nguồn nước dưới giếng cổ,

cũng không dám lơ là.

Lập tức chuẩn bị rất nhiều mặt nạ phòng độc, đèn pin, xẻng công binh, móng giò lừa đen, v.v… Lần lượt, tất cả mọi người đều xuống giếng cổ.

Đi xuyên qua mật đạo, đến trước cửa đá xanh… Tần Vũ nghĩ, lần thứ hai vào mộ, nếu Cố Mặc Vương phi còn sống, e rằng sẽ tức chết mất.

Mở cửa đá, tất cả mọi người đến đại sảnh tế đàn, trừ Tần Vũ ra, những người khác đều hành động.

Có người đang nghiên cứu, có người đang tìm kiếm.

Dù sao, tìm thấy lăng mộ của cổ quốc Tây Vực trong sa mạc, đó là một phát hiện lớn.

Theo thời gian, có người chạm vào cơ quan, cũng mở ra lối đi xuống dưới.

“Bích họa!

Bích họa!” “Nhanh, nhìn kìa!” Trừ Tần Vũ, những người kia phát ra tiếng kinh ngạc, dưới mộ thất, toàn là những bức bích họa tuyệt đẹp.

Giáo sư Trần và Giáo sư Hách, càng xem càng giống trẻ con, khoa chân múa tay.

Vừa nói, Giáo sư Trần và Shirley Dương, bắt đầu thảo luận, giảng giải về những bức bích họa bên trong, nghiên cứu và suy ngẫm.

Nhưng, Tần Vũ không cần nghe.

Đôi khi, nhìn sự việc trên bề mặt, lại không nhất định là sự thật.

Cuối cùng, tất cả mọi người nghiên cứu lối vào Tinh Tuyệt.

Lúc này, Bàn Tử không có hứng thú, mắt của Bàn Tử vẫn luôn nhìn chằm chằm vào quan tài, trong lòng hắn ta sốt ruột biết bao!

"Lão Tần, cái quan tài này, tôi có nên mở ra không?" Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ khẽ mỉm cười… "Lão Tần, cái quan tài này, tôi có nên mở ra không?" Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ khẽ mỉm cười… "Thằng Bàn Tử chết tiệt, tôi đoán cái tên này nghèo lắm, nếu không tin thì cứ đi nghiên cứu đi, nghiên cứu xong thì nói cho tôi biết thế nào." "Được, Lão Tần, cứ yểm hộ nhé." Được Lão Hồ đồng ý, Bàn Tử lặng lẽ đi đến bên cạnh quan tài đá, bắt đầu tìm hiểu.

Đột nhiên, chỉ thấy Bàn Tử không cẩn thận, lại gây ra một chút tiếng động, Giáo sư Trần và Giáo sư Hách, những người đang thảo luận về câu chuyện Tinh Tuyệt, đều quay đầu lại, nhìn Bàn Tử trước mặt.

"Đồng chí Bàn, đang làm gì vậy?" "À?" "Không làm gì, tôi thấy cái quan tài này có chút thú vị, muốn mở ra xem thử thôi." Nghe Bàn Tử nói vậy, Giáo sư Trần lập tức căng thẳng, vội vàng đi đến.

Giáo sư Trần đứng chắn trước quan tài đá, nói: "Không mở được!

Không mở được!

Lăng mộ của Cố Mặc Vương tử này, là một loại lăng mộ hợp táng nam nữ hiếm thấy, vô cùng quý giá!

Hơn nữa, hiện tại tôi cũng không có điều kiện mở quan tài, và môi trường hiện tại cũng không thích hợp, nếu tự tiện mở ra, chắc chắn là không ổn đâu.

Như vậy đi, đợi tôi quay về, viết một lá đơn, tôi mang theo thiết bị, rồi chúng ta sẽ xem xét lại, mở quan tài đá, xem bên trong rốt cuộc có những gì." Giáo sư Trần nói.

Lúc này, tất cả mọi người đều biết, Giáo sư Trần đã nói vậy, Bàn

Tử biết, chắc không còn cơ hội để mở nữa rồi.

"Được rồi, không mở thì không mở nữa." Nhưng, Bàn Tử lại nhớ đến lời của Tần Vũ, cái Cố Mặc Vương tử này khi còn sống rất nghèo.

Vừa nghĩ, liền cảm thấy có chút hứng thú.

Dù sao, trước đó, Giáo sư Trần đã nói, cái Cố Mặc Vương tử này, mỗi năm đều phải cống nạp một lượng lớn vàng bạc tài bảo cho Tinh Tuyệt nữ vương, chất đầy mấy xe.

Không bao lâu sau, tất cả mọi người rời khỏi đó, thông qua giếng cổ quay trở lại mặt đất.

Ở di tích thành cổ Tây Dạ, tất cả mọi người, sau khi nghỉ ngơi trọn ba ngày, đội quân lớn liền hướng về phía sa mạc phía Nam, xuất phát hành quân.

Một ngày sau, dưới sự dẫn dắt của An Lập Mãn, Tần Vũ đã bước vào sa mạc đen trong truyền thuyết, biển cát tử vong.

Trong sa mạc đen, không còn bất kỳ thực vật nào có thể nhìn thấy, ngoài sa mạc, là một vùng sa mạc mênh mông.

Trên đường, An Lập Mãn nói, trong sa mạc, nơi nguy hiểm nhất thường là sa mạc đen này, hắn ta đã đi trong sa mạc hơn hai mươi năm, hôm nay là lần đầu tiên đi vào sa mạc đen.

Trong sa mạc đen, không phải vì những sinh vật đáng sợ, cũng không phải vì nguyên nhân mất phương hướng, mà là vì khát, vì tinh thần sụp đổ, dẫn đến cái chết cuối cùng.

Và vào lúc đó, tất cả đều là do ảo ảnh, khiến con người lạc lối, đi mãi không ngừng.

Đi nửa ngày, mọi người đều mệt mỏi, và lạc đà của An Lập Mãn

cũng cần nghỉ ngơi.

Vì vậy, mọi người tìm một nơi có vẻ an toàn… Lúc này, Shirley Dương và Diệp Dịch Tâm cũng không biết đã thì thầm gì đó, sau khi xong, liền đi về phía sau cồn cát.

“Ê ~” “Lão Tần tôi nói này, hai cô nàng kia, định đi đâu vậy?” “Trong đại sa mạc, lẽ nào không sợ sao?” Bàn Tử thu dọn đồ đạc, lại nói với Tần Vũ: “Có muốn không, tôi đi theo, tôi canh chừng?” “Canh chừng cái quái gì, ngoan ngoãn ở đây đi.” “Ngoài việc đi vệ sinh, còn làm được gì nữa?” Tần Vũ không vui nói.

Chương 55

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng gào thét chói tai, ngay sau đó, lại có tiếng la hét của Shirley Dương và Diệp Dịch Tâm.

"Nhanh, đi xem!" Nghe tiếng la hét, tất cả mọi người cầm vũ khí, lập tức chạy đến, đến phía sau cồn cát.

"Hít!" Tần Vũ phát hiện, cảnh tượng trước mắt, không phải cái gọi là cát lún, cũng không phải cái gọi là mộ đá.

Trước mắt, lại xuất hiện hai người đàn ông, toàn thân vũ trang, trên khuôn mặt, nhìn có chút gớm ghiếc buồn nôn.

Giống như xác chết biết đi.

"Lão Tần, tình hình sao vậy?" Lão Hồ nhìn, cũng lần đầu tiên thấy tình huống như vậy, không khỏi hỏi một câu.

"Bàn Tử, nhanh, lập tức nổ súng!" Nghe Tần Vũ nói, Bàn Tử không chút do dự, lập tức bóp cò súng săn trong tay, liên tiếp nổ mấy phát súng.

Nhưng, vào khoảnh khắc tiếp theo, lại khiến tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, cảm thấy hoảng sợ, cảm thấy một cảnh tượng không thể tin được.

Hai người đàn ông đáng sợ trước mắt kia, sau khi trúng mấy phát đạn săn, vẫn tiếp tục hành động.

Nhìn qua, giống như không có chuyện gì.

Cái quái gì vậy?

Lúc này, Lão Hồ và tất cả mọi người đều chấn động, đều lập tức lùi về phía sau.

“Nhanh, rời khỏi đây, e rằng, hai người đó đã bị nhiễm bệnh rồi.” Tần Vũ nói.

Bởi vì, Tần Vũ phát hiện, trên cổ của hai người đàn ông trước mắt kia, xuất hiện những chuyển động quỷ dị.

Nếu không nhầm, e rằng đã bị xâm nhập vào cơ thể, từ đó bị khống chế.

“Lão Tần, tốc độ của chúng biến nhanh hơn rồi!” Lúc này, Lão Hồ phát hiện tình hình, lập tức nhắc nhở.

“Bàn Tử, nhắm vào cổ mà bắn, nhanh lên!” “Được!” Chỉ thấy Bàn Tử một lần nữa giơ súng săn lên, nhắm vào vị trí mà Tần Vũ nói, lập tức nổ mấy phát súng.

“Bùm!” “Bùm!” “Bùm!” Lần tấn công này, dường như đã có hiệu quả.

Tại vết thương ở cổ của xác chết, không ngừng có những chuyển động quỷ dị.

Nhanh chóng, chỉ thấy rất nhiều thứ giống như những sợi tơ đen mảnh, từ vết thương ở cổ đó chui ra, chìm xuống dưới sa mạc.

“Hít!” “Lão Tần, đó là gì vậy?” “Tôi cũng không biết, đi nhanh lên!” Đối mặt với những thứ quỷ dị, Tần Vũ không sợ, nhưng, điều đó không có nghĩa là Lão Hồ và Bàn Tử không có vấn đề gì.

Hơn nữa, cô Shirley Dương này, còn chưa hoàn thành điều kiện đã hứa đâu.

Mặc dù không tốt, nhưng cũng không muốn lãng phí điều kiện này trong sa mạc.

Shirley Dương từng ám chỉ, có muốn trả một khoản tiền thuê không.

Nhưng, về tiền bạc, Tần Vũ không thiếu.

Tên còn lại, cũng bị Bàn Tử giải quyết bằng mấy phát súng.

Tương tự, cũng có rất nhiều sợi tơ đen mảnh, điên cuồng trào ra từ vết thương đó, chìm xuống dưới sa mạc.

Vừa nhìn vừa nhìn, Shirley Dương dường như đã hiểu ra.

Lập tức lật ra tài liệu nhật ký đã ố vàng, bắt đầu lật xem, từng ngày từng ngày.

Đột nhiên, ở trang cuối cùng, chỉ thấy có một dòng kẻ mảnh, đánh dấu chữ cái của sự nhiễm bệnh.

"Cái này, cái này!" Shirley Dương nói.

Lúc đó, Shirley Dương đã nghi ngờ, và đã gạch một đường đen trên tài liệu nhật ký, rốt cuộc nó đại diện cho điều gì.

Bây giờ, nếu so sánh như vậy, liền hiểu rõ.

Đồng thời, Tần Vũ cũng đang suy nghĩ.

Về sự quỷ dị và bí ẩn chưa được giải đáp của 'Tử Vong La Bố Bạc', liệu có liên quan đến chuyện này không.

Lúc đó, có tin đồn rằng, trong sa mạc, sẽ có một loại thực vật khiến sinh vật bị nhiễm bệnh biến thành xác chết biết đi… Liệu giữa chúng có liên quan gì đến nhau không… "Chạy mau, nhanh rời khỏi đây thôi!" Lúc này, không cần Tần Vũ nhắc nhở, mấy người Trần giáo sư lập tức cưỡi lạc đà lên đường.

Dù sao, nhìn những sợi tơ đen đó, ai cũng không dám chắc liệu thứ đó có đột nhiên chui ra hay không.

Chỉ có rời đi mới là lựa chọn tốt nhất.

"Ông Tần, hai cái tên xui xẻo kia, có nhận ra không?", Lão Hồ

cười lạc đà song song với Tần Vũ, lên tiếng hỏi.

Dù sao, vì hai thi thể kia mặt mũi đều đã thối rữa, nên nhìn bề ngoài căn bản không thể nhận ra.

"An Lập Mãn." Lúc này, Tần Vũ gọi.

"Bạn ơi, có chuyện gì vậy?" Đối với Tần Vũ, An Lập Mãn vô cùng kính trọng.

Trong sa mạc quỷ dị này, An Lập Mãn biết mọi nguy hiểm đều do Tần Vũ hóa giải.

Huống chi, chỉ cần có Tần Vũ ở đây, An Lập Mãn sẽ cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Trong Hắc Sa Mạc, đối với An Lập Mãn, có thể đắc tội người khác, nhưng tuyệt đối không thể đắc tội Tần Vũ.

"An Lập Mãn, ông nhận ra hai người kia đúng không?" Bị Tần Vũ hỏi thẳng như vậy, An Lập Mãn biết không thể giấu giếm được nữa.

Lúc này, chỉ thấy An Lập Mãn nói: "Đúng mà!

Hai người đó tôi thật sự nhận ra, là người nước ngoài mà.

Nhưng mà, hình như họ đang tìm kiếm thứ gì đó, tôi vừa nhìn thấy thì thôi rồi.

Họ muốn trộm mộ, tôi ghét nhất, nên bất chấp sự phản đối của tôi, họ lại muốn nổ súng bắn chết tôi mà.

Sau đó, tôi may mắn lanh trí nên đã trốn thoát mà." Nghe An Lập Mãn nói vậy, Tần Vũ và Lão Hồ liền hiểu rõ nguyên nhân bên trong.

"An Lập Mãn, ông sẽ không bỏ rơi tôi chứ?" Lúc này, Lão Hồ đột nhiên nói một câu, ngược lại làm An Lập Mãn giật mình.

"Đừng đùa mà, tôi là bạn bè mà.

Hơn nữa mà, lạc đà của Đại gia Hồ cũng có thể chứng minh tôi là bạn bè mà.” An Lập Mãn nói.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của An Lập Mãn, Lão Hồ cũng cười cười, không nói gì thêm.

Trong mười mấy ngày tiếp theo, An Lập Mãn dẫn mọi người càng đi sâu vào Hắc Sa Mạc, cuối cùng đã đi lạc khỏi dòng chảy sông ngầm Tư Độc, có chút mất phương hướng.

Lúc này, mắt của lão An Lập Mãn, vì muốn tìm phương hướng chính xác, đã trừng đến đỏ ngầu đầy tia máu, nhưng vẫn không tìm được, cuối cùng cũng đành chịu thua.

Trong Hắc Sa Mạc, An Lập Mãn cũng hết cách.

Lại mấy ngày trôi qua...

Thời tiết oi bức, người mệt mỏi rã rời, nước trong bình đã gần cạn.

Chương 56

Nếu cứ tiếp tục lạc lối như vậy, Bàn Tử chắc sẽ phải giết lạc đà mất.

Lúc này, Shirley Dương lại lấy ra tài liệu nhật ký.

“Anh Tần, lão gia An Lập Mãn!

Trong ghi chép nhật ký của tôi, nhà thám hiểm kia cũng gặp phải tình huống giống như chúng ta, lạc mất dấu vết sông ngầm Tư Độc trong Hắc Sa Mạc, và bị lạc vào một vùng sa mạc chết chóc không một tấc cỏ.

Nhưng, vào lúc hoàng hôn, sẽ có hai ngọn núi đen khổng lồ đối lập, sừng sững trên sa mạc.

Giống như bức bích họa trong lăng mộ Cô Mặc Vương tử, hai ngọn núi đen khổng lồ đó, khoác lên mình ánh hoàng hôn vàng rực, tựa như những chiến binh ngàn vạn năm, xuất hiện giữa sa mạc.

Xuyên qua nơi đó, tôi sẽ gặp thành phố trong truyền thuyết, Tinh Tuyệt Cổ Thành.” Shirley Dương nói, đồng thời đưa tài liệu nhật ký trong tay cho Tần Vũ.

Lúc này, Lão Hồ phát hiện, bên dưới đoạn văn đó, lại xuất hiện một đoạn miêu tả nhỏ.

Theo đó, sau khi nhà thám hiểm kia đến nơi, la bàn và đồng hồ trong tay ông ta đột nhiên toàn bộ mất tác dụng.

“Ông Tần, tình huống này, tôi đã gặp.

Mấy hôm nay, đồng hồ của tôi cũng vậy, chẳng lẽ chúng ta đang đến gần địa điểm trong tài liệu rồi sao?” Nghe lời Lão Hồ nói, Tần Vũ cảm thấy, hẳn là đúng rồi, lối vào đó chắc không còn xa nữa.

An Lập Mãn ở một bên, nghe đoạn nói chuyện của Shirley Dương, dường như đã hiểu ra.

"Về hai ngọn núi lớn, tôi cũng từng nghe nói, tương truyền nơi đó chôn cất các Tiên Thánh Tiên Tri, vô cùng thần bí.

Tương truyền, vào lúc hoàng hôn mặt trời lặn, trên không trung của ngọn núi lớn đó, sẽ có hiện tượng kỳ lạ xảy ra." Theo sự thảo luận của mọi người, đã thống nhất quyết định, trước tiên hãy đợi ở đây cho đến hoàng hôn rồi mới phán đoán.

Theo thời gian trôi qua, Bàn Tử không nhịn được nữa.

Lúc này, anh ta hận không thể kéo thẳng mặt trời xuống.

Trong sa mạc, điều khó chịu nhất chính là chờ đợi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, mặt trời lặn, hoàng hôn cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người, chỉ thấy mây đỏ rợp trời.

Hai ngọn núi lớn trong truyền thuyết, dường như không hề xuất hiện.

"Mẹ kiếp, tôi bị lừa rồi sao?

Tinh Tuyệt đâu cả!

Hay là, chúng ta quay về đi." Lúc này, Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng.

Nếu quay về, đi theo đường cũ, có lẽ còn có cơ hội sống sót.

Bằng không, nếu cứ đi tiếp thế này, ma quỷ mới biết khi nào mới kết thúc.

Nghe lời Bàn Tử nói, Hách Ái Quốc, Sa Địch Bằng và Sở Kiện ở bên cạnh đều đồng ý, cũng đề nghị quay lại theo đường cũ.

Lúc này, ý kiến đã bắt đầu chia rẽ.

Khi Shirley Dương đang do dự không quyết, An Lập Mãn cũng bước ra.

“Tôi thấy thế này mà, hãy giao sự lựa chọn này cho Đại gia Hồ đi mà.

Nếu ra mặt chữ, tôi sẽ tiếp tục.

Còn nếu ra mặt đường, tôi sẽ quay về mà.” Lúc này, đề nghị của An Lập Mãn lập tức nhận được sự đồng ý của nhiều người.

Mọi thứ mà, đã giao cho Đại gia Hồ rồi.

“Đại gia Hồ phù hộ mà!” Khi An Lập Mãn chuẩn bị tung chiếc vòng bạc, Tần Vũ dường như thấy hai vệt hồng quang mờ nhạt xuất hiện trên mặt đất.

Lúc này, Tần Vũ chợt nhớ đến lời của Shirley Dương.

“Vào lúc hoàng hôn, chỉ thấy hai ngọn núi đen khổng lồ đó, khoác lên mình ánh hoàng hôn vàng rực, tựa như những chiến binh ngàn vạn năm, xuất hiện giữa sa mạc...” Cảm nhận được điều gì đó, Tần Vũ lập tức gọi Lão Hồ.

“Mau, đưa ống nhòm cho tôi.” Lão Hồ nghe vậy, lập tức đưa ống nhòm cho Tần Vũ.

Những người xung quanh, ánh mắt toàn bộ tập trung vào người Tần Vũ, nín thở chờ đợi.

Trong ống nhòm, chỉ thấy từng dãy núi đen khổng lồ nối tiếp nhau, tựa như hai con cự long sắp vút lên trời, đối diện nhau...

Giữa hai con cự long, xuất hiện một cửa núi...

Trên dãy núi, hai ngọn núi lớn khoác lên mình ánh hoàng hôn vàng rực...

Mọi thứ, đều giống hệt như những gì được miêu tả trong tài liệu

nhật ký, không chút sai khác...

“Tìm thấy rồi!

Ở đằng kia!” Tần Vũ lúc này, chỉ về một hướng.

“Ở đâu?

Tôi cũng muốn xem!” Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều hưng phấn, kích động.

Lúc này, người của Trần giáo sư reo hò.

Cổng lớn của Tinh Tuyệt Cổ Thành, đang ở phía trước.

Khi mặt trời lặn sắp chạm đường chân trời, An Lập Mãn lúc này cũng cuối cùng dẫn mọi người, cưỡi lạc đà phi nước đại về hướng đó.

Chỉ thấy, lạc đà phi nước đại mấy giờ liền, cuối cùng vào lúc nửa đêm, đoàn người đã đến phía trước hai ngọn Thánh Sơn khổng lồ, chậm rãi tiến vào.

Đến nơi, Tần Vũ cũng yêu cầu An Lập Mãn trước tiên giảm tốc độ tiến lên, dù sao, trong ký ức, những nơi này có thể xuất hiện nguy hiểm, không thể không đề phòng.

Đang đi, đang đi...

Xì xì ~ Xì xì ~ “Ông Tần, tiếng gì vậy?”, lúc này, Lão Hồ dường như đã nghe thấy tiếng 'xì xì' truyền đến.

“Là tiếng rắn phun nọc.” Vừa nãy, tiếng 'xì xì' đó Tần Vũ cũng đã nghe thấy.

Lúc này, Tần Vũ dừng lạc đà lại, sau khi quan sát tình hình xung quanh, nói: “Nghe đây, tất cả mọi người lập tức chú ý tình hình xung quanh, nhất định phải quan sát những con rắn đen phát ra hồng quang, tuyệt đối đừng để chúng tiếp cận.

Hơn nữa, Lão Hồ, lấy hết đồ trong gói ra, chia cho mọi người." Tần Vũ tiếp tục nói.

"Được!" Chỉ thấy Lão Hồ lúc này, lấy ra từng gói đã được bọc sẵn bột hùng hoàng xua rắn, hạt hùng hoàng, cùng với gậy cháy sáng, v.v., lập tức phân phát cho mọi người.

"Mau, buộc bột hùng hoàng lên chân lạc đà, lên người chúng, và cả lên người mọi người nữa." Lão Hồ phân phó.

"Ngoài ra, mỗi người hai cây gậy cháy sáng, lát nữa nghe lệnh ông Tần rồi hãy sử dụng, tuyệt đối đừng dùng bừa bãi." Dưới chân hai ngọn Thánh Sơn, có rất nhiều rừng đá hình thù kỳ dị, tăng thêm một bầu không khí quỷ dị cho nơi đây.

"Ông Tần, tôi có phải vào đó không?" Tần Vũ nghe lời Lão Hồ nói, hơi lắc đầu, phát hiện ở phía trước rừng đá, cùng với hai bên Thánh Sơn, đều lấp lánh, phát ra hồng quang.

"Lão Hồ, nói với An Lập Mãn, lập tức lùi lại một cây số, đợi tôi ở đó." "Ông Tần, làm gì vậy?" Nhìn Tần Vũ, Lão Hồ đột nhiên cảm thấy có chút bất an.

Việc có thể khiến ông Tần đi một mình, chắc chắn không phải chuyện tốt, có lẽ sẽ càng nguy hiểm hơn.

Chương 57

Trong lòng Lão Hồ, lập tức dấy lên ý kiến phản đối mạnh mẽ, từ chối việc ông Tần hành động một mình.

“Ông Tần, tôi không đồng ý!

Một là, chúng ta hành động cùng nhau, hai là, đi theo tôi quay về, lùi ra ngoài một cây số.

Nếu không, đừng trách tôi trở mặt!” Giọng điệu của Lão Hồ, đã có chút kịch liệt.

Tình hình bên cạnh, cũng bị Bàn Tử nhìn thấy.

Trạng thái của Lão Hồ dường như có chút không ổn.

Lâu lắm rồi, Bàn Tử thật sự chưa từng thấy Lão Hồ đỏ mặt, kích động như vậy!

“Lão Hồ, đó là mệnh lệnh!” “Tôi không!” Hai người tranh cãi, lời nói truyền vào tai mọi người.

Bàn Tử sau khi phát hiện không ổn, lập tức đi tới.

Ngay sau đó, Shirley Dương cũng đến.

“Lão Hồ, hai người cãi nhau à?” Bàn Tử lập tức xen vào giữa hai người, vội vàng khuyên giải hai “thần lửa”.

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, mày có biết ông Tần muốn làm gì không?” “Gì?” “Tao nói cho mày biết, ông Tần mẹ kiếp muốn một mình đi vào rừng đá đó kiểm tra tình hình, tao không đồng ý.” Lão Hồ chỉ vào Tần Vũ, tiếp tục nói: “Tao đã nói với ông ta rồi, ông ta không đồng ý, bắt tao dẫn người lùi lại một cây số!” “Cái gì!” Bàn Tử nghe Lão Hồ nói vậy, liền hiểu ra.

“Ông Tần, nơi nguy hiểm như vậy, ông mẹ kiếp lại muốn một mình ra ngoài, không phải có bệnh sao.

Chẳng lẽ, ở sa mạc lâu quá bị ngớ ngẩn rồi?

Không được, chuyện này, một là tôi đi cùng, hai là ông quay về trốn, ba là quay về Tứ Cửu Thành.

Tuy ông có võ công, nhưng Bàn Tử tôi lúc này không chịu đâu!

Quyết định đi, chọn đi!” Lúc này, Bàn Tử nhìn Tần Vũ kiên quyết nói.

Tần Vũ nhìn Lão Hồ và Bàn Tử...

Biết rằng, nếu không đồng ý, hai người này thật sự có thể ép anh ta quay về, cho dù có đánh cũng không thắng được.

“Có chuyện gì vậy?” Shirley Dương cũng phát hiện sự việc có chút không ổn, lập tức mở miệng hỏi, xem rốt cuộc là vì sao.

Thấy vậy, Tần Vũ biết, nếu chuyện này không nói rõ ràng, chắc chắn sẽ lãng phí thời gian.

Tần Vũ bèn quyết định nói ra nguyên nhân của sự việc.

Thì ra, trong rừng đá phía trước, chắc chắn ẩn nấp một số Hắc Xà quỷ dị.

Loài rắn này toàn thân đen kịt, khó quan sát trong bóng tối.

Khi bò, trên người chúng sẽ có ánh sáng đỏ nhấp nháy, trông có chút yêu dị.

Hắc Xà cực độc vô cùng, có thể gây tử vong ngay lập tức.

“Hít một hơi lạnh”, nghe ông Tần nói vậy, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Lão Hồ và Shirley Dương hai người, đều kinh ngạc.

“Không được, phải đi cùng!” Lúc này, chỉ thấy Lão Hồ và Bàn Tử đồng thanh nói.

Đối với Lão Hồ và Bàn Tử, dù phía trước có chết, cũng phải đi thử một lần!

Bằng không, thà quay về còn hơn.

Đối với chuyện này, Shirley Dương cũng không tiện phát ngôn, chỉ có thể giữ im lặng, nhìn Tần Vũ quyết định.

Tần Vũ trầm mặc một lát...

Sau đó, Tần Vũ mở miệng nói: “Được thôi, tôi sẽ đi cùng, đi nhanh về nhanh!” Đối với Shirley Dương, Tần Vũ đưa khẩu súng săn trên người cho cô, bảo cô dẫn An Lập Mãn lùi về vị trí cách đó một cây số.

Sau khi đưa ra quyết định, Tần Vũ dẫn Lão Hồ và Bàn Tử, lập tức điều khiển lạc đà, phi về phía trước.

Rất nhanh, khi sắp đến gần rừng đá, lạc đà dù bị đánh đập thế nào cũng không chịu tiến lên, đứng yên bất động.

Tần Vũ biết, lạc đà đã cảm ứng được nguy hiểm.

Đó là một trạng thái tự bảo vệ.

“Lão Hồ, Bàn Tử, hai ông xem xung quanh có phát hiện gì không, cẩn thận một chút!” “Được!” Mỗi người phụ trách một hướng, bắt đầu quan sát.

Lúc này, Tần Vũ phát hiện, ở rìa rừng đá phía trước, xuất hiện hai thi thể.

Toàn thân trang bị, giống hệt hai người trước đó.

Bên cạnh thi thể, có mấy khẩu súng trường tấn công.

“Lão Hồ, ở đó, tôi đi xem một chút.” Tần Vũ nói, mấy người liền

xuống lạc đà, đi về phía có thi thể.

“Bàn Tử, lát nữa nếu phát hiện Hắc Xà, lập tức nổ súng bắn vào đầu, tuyệt đối đừng do dự.” “Được, tôi biết rồi.

Đừng quên, tôi là xạ thủ thần súng đấy!” Lúc này, gần rừng đá, cũng không ngừng truyền đến rất nhiều tiếng 'xì xì', dày đặc.

“Xoạt xoạt!” Đột nhiên, chỉ thấy một con Hắc Xà phóng ra, trực tiếp lao về phía Tần Vũ, há to hàm răng sắc nhọn!

“Tìm chết!!!” Dứt lời, Tần Vũ lập tức rút Liệp Đao ra, nhanh chóng chém về phía bóng đen đó, chỉ thấy, Liệp Đao trong tay, lập tức chém thẳng từ đầu con Hắc Xà, cắt nó thành hai nửa!

Nhìn cảnh tượng đó, Bàn Tử thật sự không ngờ, tốc độ bò và phóng của loài Hắc Xà này lại nhanh đến vậy.

Lúc này, chỉ thấy khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, quay lưng về phía Bàn Tử nói: “Thằng Bàn Tử chết tiệt, dao của lão tử nhanh lắm đấy!” “Bàn Tử, dao của lão tử nhanh không?” Lúc này, nhìn động tác rút dao trong nháy mắt của Tần Vũ, Bàn Tử và Lão Hồ cả hai đều hít một hơi khí lạnh.

Cảnh tượng vừa rồi, khiến họ cảm thấy chấn động.

Có một số việc, cũng phải chấp nhận thôi!

Khi Tần Vũ ra đao vừa rồi, Lão Hồ và Bàn Tử hai người, thật sự không nhìn rõ động tác của Tần Vũ, rốt cuộc là ra đao thế nào.

Chỉ cảm thấy, trong khoảnh khắc đó, ông Tần lập tức giải quyết trận chiến, hoàn thành nhát chém đầu tiên.

Nhưng, nghe lời Tần Vũ nói, Bàn Tử lại có chút bất đắc dĩ.

“Được rồi, ông mẹ kiếp đúng là trâu bò!

Trâu!

Thật sự trâu!

Mà này, ông Tần, đã vậy tốc độ ra đao của ông còn nhanh hơn cả súng của tôi, hay là, lát nữa khi chiến đấu, ông nhất định phải bảo vệ tôi đấy nhé." "Gì cơ?

Bảo vệ tôi à?" Nghe lời Bàn Tử nói, Tần Vũ lại bật cười.

"Ông mẹ kiếp, mau cút ngay cho lão tử!

Chương 58

Mẹ kiếp, trước đây, lão tử đã bảo mày đừng đi theo rồi.

Thế mà, kết quả hay nhỉ, giờ mày lại muốn lão tử bảo vệ à?

Xì!

Tao nói cho mày biết, không có cửa đâu!" Tần Vũ lúc này, quay lưng về phía Bàn Tử, vừa quan sát tình hình, vừa cố ý nói.

Sau đó, Tần Vũ nghĩ, rồi lại nói: "Bàn Tử, ông cứ yên tâm đi!

Sau khi ông chết, tôi nhất định sẽ đốt cho ông thật nhiều vàng bạc châu báu, để ông ở thế giới bên dưới cũng được tiêu sái một chút." Nghe lời Tần Vũ nói, Bàn Tử lập tức phản bác.

"Nói bậy, Bàn Tử tôi phải sống vạn năm nữa!

Không cần ông hiếu kính!" Lúc này, chỉ thấy khi Tần Vũ đang cãi cọ với Bàn Tử, Lão Hồ lúc này dường như cũng phát hiện ra điều gì đó.

"Ông Tần!

Nhìn cách chết của người đó, xem ra có vẻ hơi kỳ lạ?" Lão Hồ nói, có chút nghi hoặc.

Trong sa mạc, Lão Hồ cũng từng gặp người chết, xác khô, hoặc một số bộ xương.

Hoặc, có những thứ kỳ lạ khác.

Thế nhưng, những thứ đó, đối với Lão Hồ, ông ấy không hề cảm thấy có điều gì kỳ lạ.

Nhưng, đối với thi thể trước mắt, trong lòng Lão Hồ cảm thấy, dường như có điều gì đó khác thường.

Trên thi thể trước mắt, chỉ thấy toàn bộ đầu mặt đều bị khăn đội đầu che kín... chỉ lộ ra hai con mắt...

Càng đến gần, trong ánh mắt đó, lại tràn đầy sự sợ hãi tuyệt vọng.

Hình như, có vẻ chết không nhắm mắt, và có chút không cam lòng.

Tần Vũ thấy vậy, lập tức nhắc nhở Lão Hồ một câu.

"Lão Hồ, tránh xa người đó ra một chút.

Dù sao, bên trong cơ thể đó, chắc chắn có một con Hắc Xà quỷ dị, nếu không tin thì cứ thử lấy súng bắn vào thi thể, lúc đó sẽ hiểu." Lúc này, ngay khi Tần Vũ vừa dứt lời, chỉ thấy Bàn Tử đột nhiên bóp cò, không chút do dự.

"Pằng!", "Đoàng!" Lúc này, chỉ thấy con Hắc Xà quỷ dị vừa mới ló đầu ra, trong khoảnh khắc đó, lập tức bị Bàn Tử một phát súng bắn chết, tại chỗ bị vỡ đầu.

Cảnh tượng đó, suýt nữa làm Lão Hồ sợ ngất.

Sau khi xem tình hình, Lão Hồ cũng không thể không bội phục.

"Thằng Bàn Tử này, tài bắn súng cũng khá đấy chứ!" Lần này, tốc độ Bàn Tử nổ súng, quá nhanh!

Con Hắc Xà quỷ dị đó, khi còn chưa kịp bò ra, đã bị Bàn Tử phát hiện manh mối, một phát súng giải quyết.

Lúc này, sau khi thấy nguy hiểm được giải trừ, Lão Hồ cũng theo thói quen, lập tức bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

"Ông Tần, bên cạnh hình như có hai gói đồ." "Được, mở ra xem, xem bên trong có thứ gì tôi có thể dùng được không." Tần Vũ nói.

"Được." Trong lúc Lão Hồ và Bàn Tử kiểm tra gói đồ, Tần Vũ cũng quyết định mang theo tất cả súng trường tấn công trên người.

Trong gói đồ, thu hoạch đầy đủ.

Lựu đạn x 11 quả, Lựu đạn chớp x 15 quả, Đạn súng trường tấn công x 999 viên, hai bộ... và một số loại thuốc thông thường, v.v...

“Xong rồi, đi thôi!” Khi Tần Vũ chuẩn bị quay về, những tiếng 'xì xì' xung quanh ngày càng dồn dập.

Đồng thời, lại có tiếng 'xoạt xoạt' truyền đến.

“Chạy mau!” Nói xong, Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức lên lạc đà, quay đầu ngựa, hung hăng quất.

“Chạy!”, “Chạy chạy!”, “Chạy!” Theo bước chân lạc đà phi nước đại, phía sau, những con Hắc Xà quỷ dị cũng đồng loạt đuổi theo.

Bàn Tử quay đầu nhìn một cái, tuyệt đối không ngờ, tốt thật, có hàng trăm hàng ngàn con Hắc Xà đang điên cuồng truy đuổi.

“Lão Hồ, cho một quả lựu đạn chớp!” “Được!” Nghe lời Tần Vũ nói, Lão Hồ lập tức lấy ra lựu đạn chớp trong gói đồ, rút chốt, ném về phía sau.

“Bùm!” Đi kèm với tiếng nổ chói tai, chỉ thấy một luồng ánh sáng chói mắt, lập tức chiếu sáng cả vùng.

“Phốc phốc phốc!

Phốc phốc phốc!” Lúc này, chỉ thấy những khối thịt mụn nhọt của những con Hắc Xà quỷ dị, trong nháy mắt đều vỡ nát, lập tức mất đi dấu hiệu sinh mạng.

Lúc này, chúng đã chết không thể chết hơn được nữa.

“Ôi trời!

Ông Tần, chúng sợ ánh sáng mạnh!” Chỉ một quả lựu đạn chớp, những con Hắc Xà quỷ dị đang truy đuổi dày đặc phía sau, đã sớm biến mất tăm.

Cũng không còn nghe thấy tiếng 'xì xì' nữa.

“Trâu bò thật!

Ông Tần, chỉ cần có đủ lựu đạn chớp, một đàn chúng, tôi có thể ném một đàn!” Biết được điểm yếu của Hắc Xà quỷ dị, Lão Hồ hưng phấn nói.

Lựu đạn chớp, đơn giản là thần khí.

Lúc này, nhờ vào những thứ này, muốn giữ vững cho đến sáng cũng dễ dàng hơn.

Khi khoảng cách được rút ngắn, Tần Vũ lúc này cũng đã hội hợp với Shirley Dương.

Nhanh chóng, Lão Hồ liền chia các vật phẩm xuống.

Lúc này, Tần Vũ, Lão Hồ, Bàn Tử, và Shirley Dương bốn người, mỗi người một khẩu súng trường tấn công, cùng với hàng trăm viên đạn.

Cả đêm, tất cả mọi người đều đứng trong vòng tròn hùng hoàng, bắt đầu cẩn thận đề phòng Hắc Xà quỷ dị tấn công bất ngờ.

Hiện tại, chỉ cần chịu đựng đến khi trời sáng, thì nguy cơ Hắc Xà trước mắt cũng sẽ được giải trừ theo.

Đến lúc đó, khi vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng sẽ dễ dàng hơn một chút, giảm thiểu rủi ro.

“Xì xì!”, “Xoạt xoạt!”, “Xoạt xoạt!” “Cẩn thận một chút, chúng lại đến rồi!” Nghe tiếng động, Tần Vũ nhắc nhở tất cả mọi người.

Nhìn bãi đất trống trên sa mạc trước mắt, chỉ thấy những luồng hồng quang quỷ dị, bắt đầu không ngừng nhấp nháy, tiến lại gần.

Lúc này, nhìn những con Hắc Xà quỷ dị đang tiến lại gần, chỉ thấy Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương, đều đang đợi Tần Vũ quyết định.

An Lập Mãn và Trần giáo sư phía sau, nhìn những luồng hồng quang dày đặc thì tràn đầy bất an.

“Xoạt xoạt ~”, “Xì xì ~” Hắc Xà quỷ dị ngày càng gần...

Chương 59

“Lão Hồ!

Dùng hạt hùng hoàng tạo thành một vòng tròn phòng ngự chặn, dẫn tất cả Hắc Xà quỷ dị vào một chỗ.” “Được!” Lão Hồ đáp lời.

Lão Hồ lấy hạt hùng hoàng xong, ở vị trí hai mươi mét phía trước, rắc ra một hình phễu, ở giữa để lại một khoảng trống lớn.

“Bàn Tử!

Những con Hắc Xà quỷ dị lẻ tẻ xuất hiện xung quanh, tôi giao cho ông, nhất định phải bắn vỡ đầu chúng bằng một phát, tuyệt đối không được để lọt con nào.” “Được!” Nghe vậy, Bàn Tử liền cầm súng trường tấn công, kiểm tra, chuẩn bị ứng phó trận chiến sắp tới.

Còn về Shirley Dương, thì được Tần Vũ sắp xếp nhiệm vụ ứng biến tùy cơ, làm công việc phối hợp.

Vì thế, Shirley Dương cũng không phản đối.

Cô biết tình huống nguy cấp.

Đứng ở rìa phòng tuyến hùng hoàng, Tần Vũ vẫn luôn tính toán khoảng cách, nắm bắt thời cơ chiến đấu.

Dù sao, súng trường tấn công có tầm bắn nhất định.

Súng trường tấn công là một loại vũ khí cá nhân bắn liên thanh, ngắn hơn và nhẹ hơn súng trường bộ binh, có tốc độ bắn cao, hỏa lực mạnh, thích hợp sử dụng trong cận chiến và xung kích, có hiệu quả tác chiến tốt trong phạm vi 200 mét.

Vì vậy, Tần Vũ phải nắm vững khoảng cách.

“Lão Hồ, bắn!” Khi Hắc Xà quỷ dị cách hai trăm mét, Tần Vũ phát

ra mệnh lệnh tấn công.

“Đoàng!”, “Đoàng đoàng đoàng!”, “Đoàng đoàng!” Dưới sự tấn công của súng trường tấn công, chỉ thấy những con Hắc Xà quỷ dị, trong nháy mắt, xác rắn thịt nát bay tứ tung, rải rác khắp nơi.

Hắc Xà quỷ dị, ngày càng nhiều.

“Lùi lại!” Dứt lời, Tần Vũ và Lão Hồ, theo kế hoạch trước đó, dẫn Hắc Xà quỷ dị vào khu vực hình phễu.

Sau đó, chỉ thấy một lượng lớn Hắc Xà quỷ dị, chen chúc lại với nhau, dày đặc, hàng ngàn hàng vạn con.

“Mẹ kiếp, nhiều thế!” Bàn Tử ở một bên, thật sự không ngờ.

“Đến lúc rồi!” Dưới sự nhắc nhở của Tần Vũ, tất cả mọi người lập tức nhắm mắt lại, đột nhiên, chỉ nghe một tiếng 'bùm'.

Khi tất cả mọi người nhắm mắt, Tần Vũ ở chỗ cách năm mươi mét, ném lựu đạn chớp ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, màn đêm như ban ngày...

Chỉ thấy, trong phạm vi một lý (khoảng 500m), những con Hắc Xà quỷ dị đó, đều như lần trước, những khối thịt trên đầu vỡ nát, thân thể nổ tung mà chết.

Cách xa một lý, những con Hắc Xà quỷ dị đột nhiên dừng lại, không ngừng di chuyển.

Chúng không lùi lại, cũng không tiến lên.

Chỉ ở nơi cách đó một lý, bắt đầu hình thành vòng vây.

“Mẹ kiếp!

Học được cách bao vây mình rồi sao?

Ông Tần, ném thêm mấy quả lựu đạn chớp nữa đi, cho lũ rắn chết

tiệt này biết tay tôi.” Bàn Tử nói, có chút hưng phấn.

Tần Vũ hơi lắc đầu.

Hiện tại, tình huống chưa rõ ràng, không phải lúc sử dụng lựu đạn chớp bừa bãi.

Cách duy nhất, chỉ có thể đợi.

“Cô Dương!” “Anh Tần, có chuyện gì vậy?” Lúc này, nghe Tần Vũ gọi, Shirley Dương cũng nhìn tới.

“Lấy máy ảnh ra đi.” “Máy ảnh?” Bị Tần Vũ nói vậy, Shirley Dương dường như hiểu ra, lập tức lấy máy ảnh ra, đưa cho Tần Vũ.

“Thứ này không tệ, cứ cầm đi!

Lát nữa sẽ dùng.” Tần Vũ nói, nhưng không nhận lấy máy ảnh.

Tần Vũ biết, máy ảnh này có một chức năng phơi sáng trong phạm vi nhỏ, cường độ phơi sáng mạnh.

Sau đó, Tần Vũ chỉ cho Shirley Dương cách sử dụng máy ảnh, bảo cô cẩn thận hơn.

Không lâu sau, Hắc Xà quỷ dị lại phát động tấn công.

Lần này, Hắc Xà quỷ dị không tấn công trên diện rộng, mà chọn cách tiến công liên tục, theo từng đợt, có trật tự rõ ràng.

“Ôi trời!

Ông Tần, mấy thứ này biết dùng chiến thuật à?” Nhìn những con Hắc Xà quỷ dị đang liên tục xông tới, trong lòng Bàn Tử vô cùng kinh ngạc.

“Đừng coi thường những tên này.

Dù sao, chúng cũng có cách sinh tồn riêng.” Shirley Dương nói, đồng thời đưa tài liệu cô xem trên tạp chí cho Bàn Tử.

Bàn Tử nghe nghe, liền đến bên tai Tần Vũ.

Nói: "Ông Tần, tôi thấy vấn đề của cô Dương thật sự quá lớn, tuyệt đối đừng bị mê hoặc!

Đến nơi, nhất định phải cẩn thận trước đó!" "Yên tâm đi, tôi tự có chừng mực." Tần Vũ cười cười, đối với Shirley Dương, anh đã sớm biết tình hình, vì vậy cũng không cần lo lắng.

Trận chiến lần này, cũng càng trở nên kịch liệt hơn.

Trong trận chiến, đã sử dụng mấy quả lựu đạn chớp, lại dùng thêm mấy quả lựu đạn thường...

May mắn là, đoàn người không có ai thương vong.

Trận chiến kéo dài, cuối cùng cũng đợi được đến bình minh.

Chỉ thấy, những con Hắc Xà quỷ dị đều rút lui, ẩn mình vào rừng đá, biến mất tăm.

Lúc này, vẫn chưa phải lúc an toàn.

Hẻm núi phía trước, vẫn còn tối tăm.

Cách duy nhất, là đợi đến trưa.

Lúc đó, ánh nắng sẽ chiếu sáng hẻm núi.

Mặt trời gay gắt, chói chang giữa trung tâm, Tần Vũ nhìn một cái xong, cuối cùng cũng hạ lệnh.

"Đi thôi!" Rất nhanh, một giờ sau, tất cả mọi người, mơ hồ nhìn thấy đường nét của Tinh Tuyệt Cổ Thành, bị cát vàng sa mạc nửa che lấp.

"Tinh Tuyệt!

Chúng ta cuối cùng cũng đến rồi!" Lúc này, chỉ thấy Trần giáo sư hưng phấn, Hách giáo sư hưng phấn, Shirley Dương cũng hưng

phấn... còn về Lão Hồ và Bàn Tử, dường như đã nhìn thấy bảo tàng Tinh Tuyệt vô tận.

Chương 60

Cho đến khi mặt trời lặn, ánh chiều tà nhuộm đỏ hoang mạc.

Tần Vũ lúc này, cũng cuối cùng đến dưới chân Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhìn bức tường thành cao lớn trước mắt.

Tàn tường đổ nát, cát vàng lan tràn...

Đi vào bên trong, ở vị trí trung tâm nhất, chỉ thấy có một tòa Tinh Tuyệt Vương cung vẫn giữ được vẻ hùng vĩ khí phái, sừng sững giữa trung tâm cổ thành.

"Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Thật sự là Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Lúc này, Trần giáo sư không nói nên lời nữa, toàn thân trên dưới, kích động đến run rẩy không ngừng.

Nhiều năm như vậy, công trình nghiên cứu về Tinh Tuyệt Cổ Thành ở Tây Vực của Trần giáo sư, cũng cuối cùng sắp có kết quả.

Đối với Shirley Dương, điều vui mừng không chỉ là tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, mà còn là, nếu có thể, tìm cách giải trừ lời nguyền trên người cô.

Trước mắt, hai ngàn năm đã trôi qua, Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết, vẫn tồn tại giữa sa mạc, chưa từng biến mất.

Oanh!

Oanh long long!

Đột nhiên, chỉ thấy mây dông trên trời, va chạm tạo ra một tia sét, đánh dữ dội vào sa mạc cách đó không xa, phát ra tiếng động lớn.

Oanh!

Oanh long long!

Trong sa mạc, vì nơi đây tồn tại sự thay đổi từ trường lớn, cùng với, thỉnh thoảng xuất hiện bão sét, nên đã khiến nơi đây hoàn toàn trở thành khu cấm.

Trên đường đi, đã thấy quá nhiều hài cốt còn sót lại trên sa mạc, có lẽ, những người đó căn bản không biết rằng, từ khi đặt chân vào sa mạc, có khả năng, sẽ không bao giờ quay về được nữa.

Dưới tường thành Tinh Tuyệt Cổ Thành, Bàn Tử nhìn Shirley Dương trước mặt, mở miệng nói: "Cô Dương, hiện tại, chúng ta đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, hy vọng cô đừng quên tiền thù lao phải trả cho tôi.

Với lại, đừng quên điều kiện đã hứa với ông Tần!" "Anh Tần đâu?" "Ông Tần đang ở phía sau đây." Nghe lời Bàn Tử nói, Shirley Dương lập tức quay người, nhìn thấy Tần Vũ, khi cô muốn nói gì đó, chỉ thấy Tần Vũ lúc này cũng dang hai tay ra, nói: "Mục tiêu đã đạt được, lời Bàn Tử nói cũng không sai.

Nhưng, tuyệt đối đừng quên tiền bạc." Tần Vũ nói, đồng thời đưa tay ra về phía Shirley Dương, để bày tỏ ý muốn hợp tác vui vẻ.

"..." "Anh Tần, chẳng lẽ, chuyện này, không thể quay về được sao?" Shirley Dương nhìn Tần Vũ.

"Có thể!

Nhưng, Bàn Tử nhắc nhở cũng không sai." Sau đó, Tần Vũ lại phân phó Bàn Tử, bảo Bàn Tử đòi thù lao lần nữa.

"..." Lúc này, chỉ thấy Shirley Dương lập tức xé một tờ từ cuốn nhật ký trong túi, viết xuống giấy nợ, đồng thời ghi rõ số tiền phải trả, và ấn dấu vân tay.

"Bây giờ thì hài lòng rồi chứ?" Shirley Dương đưa giấy nợ cho

Bàn Tử, nhìn Tần Vũ nói.

“Được, cẩn thận một chút thì không sai đâu.” Thật ra, cho dù không viết giấy nợ, Tần Vũ cũng không lo lắng.

Lúc này, nhìn vẻ mặt của Tần Vũ, Shirley Dương lại có chút muốn đánh người.

Nhìn Tần Vũ, thật sự quá đáng ghét.

Đối với Shirley Dương, Tần Vũ cũng không để ý, sau đó chỉ nhướng mày, nói.

“Thật đó, vẻ mặt tươi cười, còn đẹp hơn vẻ mặt tức giận hiện tại nhiều.

Hay là, cô cười nhiều một chút, sẽ đẹp mắt hơn.” “Đồ lưu manh!” Shirley Dương khẽ hừ một tiếng xong, liền quay người, không thèm để ý đến Tần Vũ nữa.

Đối với Shirley Dương, Tần Vũ quá khốn nạn.

Nhưng, Shirley Dương đột nhiên quay người lại, nhìn Tần Vũ nói: “Anh Tần, ngoài tiền ra, chẳng lẽ, anh không có theo đuổi điều gì khác sao?” “Theo đuổi khác ư?

Có chứ, tôi thích phụ nữ, ví dụ như kiểu cô, ừm, tôi chắc chắn sẽ thích đấy.” “...” Lúc này, Shirley Dương không biết nên nói gì cho phải.

Nếu cứ tiếp tục, nhìn vẻ mặt Tần Vũ, không chừng anh ta sẽ nói ra điều gì đó.

Shirley Dương lập tức dừng chủ đề này lại, không tiếp tục nữa.

“An Lập Mãn, ông mẹ kiếp có muốn vào xem cùng tôi không?” Bàn Tử nhìn An Lập Mãn đang chỉnh lý lạc đà.

“Không vào đâu mà, tôi phải ở với lạc đà của tôi mà.

Vào đi mà, tôi sẽ đợi các ông ở đây mà.” An Lập Mãn nói.

“Vậy được, vậy ông đợi tôi ở đây nhé!” Nói rồi, trừ An Lập Mãn ra, tất cả mọi người, cũng bắt đầu tiến vào trong thành, bước lên những bậc đá của Tinh Tuyệt Vương cung.

Bước vào trong thành...

Trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, tuy đã hai ngàn năm trôi qua, nhưng trên con đường cổ kính, vẫn có thể nhìn thấy đường nét phồn hoa năm xưa.

Phồn hoa đã tàn, tất cả mọi người không khỏi cảm thán một phen.

Dọc theo con đường cổ, tất cả mọi người nhanh chóng đến một tòa cung điện duy nhất chưa đổ nát, sau đó, từng bước từng bước leo lên, tiến vào Tinh Tuyệt Vương cung trong truyền thuyết.

Chỉ thấy, trên tường của vương cung, khắc họa dày đặc những văn tự quỷ dị của Tinh Tuyệt, khiến người nhìn có chút hoa mắt.

Bên trong cung điện, ở mỗi phương vị, đều có một pho tượng đá khổng lồ, trên tượng đá, ở vị trí đôi mắt, được điểm xuyết rất nhiều bảo thạch quỷ dị.

Càng đi sâu vào trong cung điện, biểu cảm của những pho tượng này càng trở nên hung tợn đáng sợ, dường như đang trấn áp, cũng dường như đang canh gác.

Đi mãi đi mãi, khi đến nơi sâu nhất của cung điện, chỉ thấy một pho tượng nữ vương, xuất hiện trước mắt mọi người, pho tượng sống động như thật.

Mạng che mặt thần bí, và đôi mắt điểm xuyết đá quý đen.

Trên vương miện, ngoài những văn tự quỷ dị dày đặc của Tinh Tuyệt Cổ Thành ra, còn có một viên ngọc thạch độc nhãn quỷ dị, được

khảm ở giữa.

Xung quanh pho tượng nữ vương, không nhìn thấy bất kỳ pho tượng nào khác.

"Ông Tần, đây là Tinh Tuyệt Nữ vương sao?" Bàn Tử có chút nghi ngờ, chỉ vào tượng, hỏi Tần Vũ.

"Ừm, không sai." Đột nhiên, Tần Vũ dường như cảm nhận được, chỉ thấy trong mắt tượng, lóe lên một tia sáng quỷ dị.

Ánh sáng đó chợt lóe lên.

Chỉ thấy, Hư Vọng Chi Đồng lại một lần nữa kích hoạt tác dụng...

Trong hình ảnh đó, con mắt quỷ dị, lại có một số tác dụng gây ảo ảnh.

Và mọi người, lại phải trả giá vì điều đó...

"Lão Hồ, Bàn Tử, với lại, hãy nhớ lời Tần Vũ tôi nói, tuyệt đối đừng nhìn vào mắt tượng, cũng đừng động vào đồ vật bên trong.

Nếu không, có vấn đề gì, tự chịu trách nhiệm." Lời Tần Vũ nói, khiến mọi người ghi nhớ sâu sắc trong lòng.

Dù sao, trên suốt đường đi, Tần Vũ đã dẫn họ thoát khỏi nguy hiểm hết lần này đến lần khác.

"Ông Tần, tượng nữ vương này, chắc chắn đáng giá không ít tiền phải không?" Bàn Tử có chút tò mò hỏi.

Chương 61

"Ông mẹ kiếp, mau cút ngay cho tôi, đừng ở đây làm tôi mất mặt nữa, đúng là không có tiền đồ!" Tần Vũ lúc này, không chút khách khí nói.

Bàn Tử bị ông Tần mắng như vậy, liền cười hềnh hệch.

Sau đó, lại quan sát xung quanh.

Bàn Tử phát hiện, ở nơi đây, khắp nơi đều là đồ án con mắt, có chút hoa mắt.

"Mẹ kiếp, khắp nơi đều là mắt sao?

Nhìn đến Bàn gia đây cũng thấy chóng mặt rồi!" Trên đỉnh cung điện, cùng với bất kỳ ngóc ngách nào.

Tất cả mọi người đều phát hiện, trên mỗi viên gạch, đều có một đồ án con mắt quỷ dị, được khảm vào đó.

Những con mắt này, cho người ta cảm giác như đang giám sát.

"Ông Tần, ở kia có mật đạo!" Lúc này, Bàn Tử phát hiện mật đạo, nhắc nhở.

"Đi thôi!" Tần Vũ nói, lập tức đi tới.

Trong mật đạo, cũng có đủ loại đồ án con mắt.

Đi hết mật đạo, chỉ thấy mọi thứ trước mắt, đột nhiên xảy ra biến hóa, cảnh tượng vương cung dưới lòng đất, hiện rõ mồn một.

Trong vương cung dưới lòng đất, ngoài những pho tượng đá, cùng với một số kiến trúc ra, còn có những thứ kỳ lạ khác.

Nhưng, trên ngai vàng của cung điện dưới lòng đất đó, có một viên độc nhãn bằng ngọc màu tím, yên lặng đặt trên ngai vàng.

“Ông Tần, nhìn cái hốc này xem, có phải là nơi để tôi đặt ngọc bội vào không?” Chỉ thấy Bàn Tử nói, lấy ra ngọc bội, đối chiếu với nhãn cầu.

“Đúng vậy.” Tần Vũ nói.

Lúc này, Bàn Tử dùng ánh mắt liếc ngang phát hiện, chỉ thấy Shirley Dương cô gái kia và giáo sư kia, đang lén lút nhìn ngọc bội trong tay anh ta.

Nhìn dáng vẻ, dường như cũng muốn đặt ngọc bội vào con mắt đó.

Khoảnh khắc đó, Bàn Tử có chút do dự.

“Ông Tần, tôi có nên đặt ngọc bội vào không?” Nghe lời Bàn Tử nói, Tần Vũ khẽ lắc đầu.

Sau đó, chỉ thấy Tần Vũ quay người nhìn Shirley Dương, mở miệng nói: “Cô Dương, đến đây rồi, cô nên nói gì đó rồi chứ?” Ông Tần nói vậy, ánh mắt của tất cả mọi người, đều nhìn về phía Shirley Dương, dường như đang chờ đợi...

“Anh Tần?” Shirley Dương cũng không ngờ, vừa phút trước còn đang đùa giỡn với Tần Vũ, phút sau đã đột nhiên thay đổi sắc mặt, đầy nghi ngờ.

“?” “Ha ha”, Tần Vũ cười khẽ, nhìn Shirley Dương.

“Cô Dương, trên đường đi, tôi căn bản không thấy thi cốt cha cô.

Dù rằng trong sa mạc, tôi có thể gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhưng suốt chặng đường, tôi đều đi theo đúng lộ tuyến yêu cầu của cô.

Đến giờ, chúng ta đã đi vào bên trong, tôi cũng không thấy thi cốt hay di vật nào của cha cô.

Liệu có chắc chắn cha cô thật sự ở đây không?" Hiện giờ, mọi người đều đã vào đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trong niềm vui bất ngờ, tất cả mọi người đều không để ý đến vấn đề này của Shirley Dương.

Tần Vũ quyết định, cần phải nhắc nhở một chút.

Đồng thời, cũng là để cảnh báo những người bên cạnh.

Mặc dù đã có sẵn ký ức, nhưng Tần Vũ cũng không dám bảo đảm, Shirley Dương có vì nguyên nhân nào đó mà thay đổi hay không.

Dù sao, Shirley Dương đâu có trải qua những chuyện trong mơ.

Nghe Tần Vũ nói, Shirley Dương hiểu ra.

"Anh Tần, tôi hiểu ý anh.

Không, tôi vẫn luôn tin rằng cha tôi nhất định đã tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, và sau khi vào đây, chắc chắn đã phát hiện ra bí mật.

Bởi vì, từ khi tôi biết tin cha đột nhiên mất tích trong sa mạc, mỗi đêm tôi đều mơ thấy một cái động đen thăm thẳm, giống như vực sâu vậy.

Phía trên cái hố đen, tôi thấy một cỗ quan tài khổng lồ lơ lửng, trên quan tài khắc đầy những văn tự quỷ dị dày đặc, và bao quanh là rất nhiều dây xích sắt khổng lồ.

Ngoài ra, trên quan tài còn bám một thứ kỳ lạ mà tôi không thể nhìn rõ.

Mỗi khi tôi đến gần thì đột nhiên tỉnh giấc.

Giấc mơ như vậy, ngày nào tôi cũng mơ thấy.

Tôi tin rằng, giấc mơ này chắc chắn là cha tôi gửi gắm cho tôi, muốn tôi đến đây, muốn tôi giải mã bí mật nơi này." Lúc này, Shirley

Dương nhìn tất cả mọi người, nói. .....

Nghe Shirley Dương nói, khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, nói.

“Ngọc bội của Bàn Tử, chính là chìa khóa thông đến vương lăng.

Chỉ cần cô đồng ý ba điều kiện của tôi, tôi sẽ để Bàn Tử đặt ngọc bội vào ngọc nhãn, đưa mọi người xuống dưới, thế nào?” Đối với Tần Vũ, vào thời khắc then chốt, hắn chưa bao giờ đưa ra quyết định thiệt thòi.

Hiện tại cũng vậy, không hề mơ hồ.

Dù sao, nếu không bỏ ra một cái giá nhất định, thì việc mở ra vương lăng thất lạc của Tinh Tuyệt Cổ Thành, đối với Tần Vũ, đơn giản là điều không tưởng.

Huống hồ, sẽ không bao lâu nữa, có một lời nguyền chưa biết đang chờ đợi.

Bất kể thế nào, Tần Vũ phải tối đa hóa lợi ích có thể có được.

Còn cái gọi là lời nguyền, Tần Vũ cũng không lo lắng.

Còn việc có xuống hay không, phải xem Shirley Dương.

“Đồng chí Tần, anh hơi làm khó người khác rồi đấy.

Vương lăng dưới lòng đất vốn dĩ thuộc về quốc gia, đều là bảo vật của quốc gia.” “Chỉ cần mở cánh cửa thông đến vương lăng dưới đất, khi tôi trở về sẽ viết một bản kiến nghị, đề xuất khen thưởng cho anh.” Lúc này, sau khi Giáo sư Trần lên tiếng, Hách Ái Quốc bên cạnh cũng nhao nhao phụ họa, khuyên nhủ.

“À, đồng chí Tần.” “Đợi Giáo sư Trần trở về, viết một bản kiến nghị mà.” “Chuyện đơn giản thôi, sẽ không thiệt thòi đâu.” Nhìn Giáo sư Trần trước mặt, Tần Vũ cười khẽ, hơi lắc đầu nói: “Tôi không cần!” Sau đó, lại nhìn Shirley Dương, “Cô Dương, cô quyết định đi.”

“Điều kiện?” Shirley Dương nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cười, “Điều kiện à, tôi chưa nghĩ kỹ, đợi tôi nghĩ đã.

Không, cô phải đồng ý điều kiện của tôi trước đã.” “...” Shirley Dương nhìn Tần Vũ, nghiến chặt môi. .....

Nếu từ bỏ, mọi nỗ lực đều sẽ đổ sông đổ biển.

Nếu không từ bỏ, lại phải đồng ý ba điều kiện của tên khốn nạn trước mặt này.

Chương 62

Lựa chọn có chút gian nan. .....

Sau một hồi giằng xé, Shirley Dương cuối cùng cũng đồng ý.

"Được, tôi đồng ý!" "Có một số việc, còn về việc có làm được hay không, tôi cũng không dám bảo đảm." Shirley Dương nói.

"Tốt, hợp tác vui vẻ với cô Dương!" Lúc này, thấy Shirley Dương đã đồng ý điều kiện của mình, Tần Vũ cũng giơ ngón tay, chỉ vào ngọc nhãn.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức hiểu ý Tần Vũ.

Nhanh chóng, liền đặt ngọc bội vào đó. .....

Chỉ thấy ngọc bội của Bàn Tử, hoàn mỹ khớp với hốc, phát ra ánh sáng tím nhạt, bao trùm toàn bộ cung điện dưới đất.

Sau đó, chỉ thấy ánh sáng tím càng lúc càng rực rỡ, màu sắc càng lúc càng đậm.

Xoẹt!

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy một luồng sáng tím đó, bắn thẳng lên trời, từ chính giữa ngọc nhãn màu tím trên vương tọa bắn ra, trực tiếp chiếu vào bức tường đá đối diện.

Bức tường đá bắt đầu biến đổi, phát ra âm thanh ầm ầm.

Hóa ra, đằng sau bức tường đá, ẩn chứa cơ quan.

Ngay sau đó, cùng với việc bức tường đá mở ra, luồng sáng tím đó, trực tiếp chiếu vào một con mắt ngọc đối diện.

Ngay lập tức, bên trong được thắp sáng.

Lúc này, miếng ngọc bội màu tím vốn được khảm trên độc nhãn, lại xuất hiện trên ngọc nhãn đối diện.

"Ngọc bội dịch chuyển rồi ư?" "Chẳng lẽ, đây là không gian hư số sao?" Khoảnh khắc đó, ngoại trừ Tần Vũ ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc. .....

Ai cũng không ngờ, bên trong lại xuất hiện không gian hư số.

"Rít!" "Rít rít!" "Xoạt!"....."Xoạt xoạt!".....

Chỉ nghe thấy, đột nhiên truyền đến những âm thanh rít rít dày đặc, nhanh chóng, từ phía trên địa cung truyền đến.

Nghe tiếng bò lổm ngổm đó, tất cả mọi người lập tức hiểu ra, đó là những con hắc xà quỷ dị.

"Nhanh, mau vào đi!" Tần Vũ nói xong, liền xông vào trước tiên, tiện tay lấy miếng ngọc bội màu tím phía trên ngọc nhãn xuống.

Khi ngọc bội được lấy ra, bức tường đá bắt đầu chậm rãi khép lại.

"Nhanh lên!" Ngay sau đó, Lão Hồ, Bàn Tử, và Shirley Dương cũng vậy. .....

Ngay khi những con hắc xà quỷ dị sắp xông vào, bức tường đá đột nhiên lập tức đóng sập lại, kẹp chết những con hắc xà trong khe hẹp.

Sau bức tường đá, chỉ thấy có hai mươi tư cây trụ đá đen khổng lồ, xuất hiện trước mắt.

Ngẩng đầu nhìn lên, không thấy đỉnh, cúi đầu nhìn xuống, không thấy đáy vực sâu.

Nhìn những trụ đá đen đó.

Tần Vũ phát hiện, trên hai mươi tư cây trụ đá khổng lồ, xuất hiện những đồng tử màu tím, phát ra ánh sáng tím quỷ dị.

Ngay sau đó, những ánh sáng tím đó bắt đầu dọc theo trụ đá phát ra những đường vân mạch lạc quỷ dị, hình thành trên bề mặt trụ đá.

Giữa mỗi trụ đá, dường như cũng xuất hiện những thứ tương tự như tia sét tím, liên kết với nhau.

Dần dần, trên những trụ đá đó, dường như hiển hiện ra rất nhiều ảo ảnh màu tím, mỗi cái một khác.

Có cái là bộ xương khô nhe nanh múa vuốt, có cái là mãng xà khổng lồ quấn quanh giương đầu, có cái là hống thú ba đầu mắt đỏ ngầu, có cái là rắn lớn mắt to, cùng với một số quái thú khổng lồ chưa từng thấy, v.v. .....

Lúc này, nhìn đủ loại biến hóa trên trụ đá, khiến người ta không khỏi tặc lưỡi, không ngờ, bên trong đây lại thật sự là một nơi thần kỳ.

Ở sâu nhất trong hai mươi tư cây trụ đá, có một tòa tế đàn, trên tế đàn đó cũng thờ phụng một con mắt ngọc.

Trong mắt ngọc hiện lên những sợi chỉ đỏ tự nhiên, cùng với đồng tử màu tím, phân tầng rõ ràng, gần như đạt đến mức giả mà như thật.

"Đi thôi!" Dưới tế đàn, có rất nhiều khối đá phiến đen khổng lồ, bị xích sắt xuyên qua, lơ lửng giữa không trung phía trên vực sâu.

Tất cả mọi người bước lên con đường đá lơ lửng. .....

Con đường đá vẫn yên bất động. .....

Gần tế đàn, Bàn Tử không nhịn được tính nóng nảy của mình, liền trèo lên tế đàn, bắt đầu nghiên cứu.

Con mắt ngọc này, trông có vẻ cao cấp hơn rất nhiều so với những con mắt ngọc bên ngoài, trong suốt sáng bóng.

Nói xong, Bàn Tử định lấy ngọc nhãn xuống.

Bất kể Bàn Tử dùng sức thế nào, chỉ thấy con mắt ngọc đó vẫn

yên bất động, như thể đã bén rễ, bám chặt lấy tế đàn.

"Đồng chí Vương, đây là thần vật thời cổ đại, ngàn vạn lần đừng động vào lung tung, một khi bị hư hại, thì tổn thất lớn lắm." Giáo sư Trần sợ Bàn Tử dùng sức lớn sẽ phá hỏng thứ này, liền vội vàng muốn bước tới kéo Bàn Tử xuống.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức tránh ra, sau đó, lại lấy ra miếng ngọc bội trong lòng, nói.

"Đừng động, tất cả đừng động!" "Mẹ kiếp, nếu Bàn gia tôi mà lấy được thứ này xuống, thứ này sẽ là của tôi, tôi sẽ quản lý nghiên cứu!" "Còn nữa, ai mà muốn tranh giành với tôi, đừng trách lão tử không khách khí, trở mặt đó!" Bàn Tử nhìn Giáo sư Trần, lập tức nói.

Giáo sư Hách vừa nghe, lập tức sốt ruột, thứ này là đồ cổ đại, là của quốc gia, không thể được!

Giáo sư Hách vừa định nói thì Lão Hồ bên cạnh lập tức đứng ra hòa giải, dùng ánh mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức ngậm miệng.

Bàn Tử biết, suýt chút nữa đã lỡ lời.

Hiện tại, thân phận của họ, trên danh nghĩa, đó là thành viên của tổ công tác khảo cổ, chứ không phải Mạc Kim Giáo Úy.

"Cái đó, tôi muốn ngọc bội của tôi." "Sau khi tôi mở ra, ngọc bội sẽ là của tôi." Bàn Tử ấp úng nói.

Giáo sư Trần và những người kia cũng hiểu ý Bàn Tử, nên cũng không còn chấp nhặt nữa.

Dù sao, đó cũng là miếng ngọc bội gia truyền của Bàn Tử mà.

Chương 63

Bàn Tử lúc này, cũng tiếp tục vây quanh ngọc nhãn, bắt đầu dò xét.

Nhanh chóng, liền tìm thấy hốc để ngọc bội ăn khớp.

Đặt vào trong.

Cạch!

Cùng với tiếng động nhỏ, chỉ thấy ngọc bội của Bàn Tử, bị ngọc nhãn hút chặt lấy, không thể lấy ra được nữa.

"Lão Tần, nhìn xem. ....." Nhìn cảnh này, Bàn Tử đơ cả người.

Miếng ngọc bội đó, là đồ gia truyền mà.

Nếu không lấy ra được, thì lỗ lớn rồi.

Lúc này, Tần Vũ thấy Bàn Tử có chút sốt ruột, lập tức an ủi Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, đừng vội, biết đâu đợi sau khi cơ quan mở ra, sẽ lấy được thôi." "Sao mà không vội được chứ, tôi mở cái khóa cơ quan này, vậy mà lại làm mất đồ của mình, tôi không lỗ to thì là gì nữa, lỗ to rồi!" Bàn Tử vỗ đùi liên tục, biểu cảm sinh động.

Nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, Tần Vũ biết, thằng cha này, chắc chắn đang diễn kịch đây.

Mấy lời vừa rồi, cũng là để cho Shirley Dương xem đấy.

Nghĩ vậy, Tần Vũ liền lập tức phối hợp, lúc này, không thể phá đám Bàn Tử được. .....

"Thằng béo chết tiệt, không phải chỉ là một miếng ngọc bội sao, không lấy lại được thì thôi chứ." "Gì, thằng cha mày đòi bồi thường à?" "Mẹ kiếp, cút ngay cho tao!" Tần Vũ nói, lập tức định đánh Bàn

Tử một trận. .....

Hai người một tung một hứng, làm cho Giáo sư Trần mấy người ngẩn cả ra.

Thấy vậy, liền lập tức khuyên nhủ. .....

Cuối cùng, Shirley Dương đứng ra, đưa ra điều kiện.

Nếu có thể lấy được ngọc bội, thì tốt.

Còn nếu không lấy được, thì sẽ bồi thường một khoản đô la Mỹ nhất định.

Thấy Shirley Dương nói vậy, Bàn Tử liếc nhìn Tần Vũ rồi miễn cưỡng đồng ý.

"Thôi được rồi, thôi được rồi, chuyện hôm nay, coi như Bàn gia tôi hôm nay chịu thiệt, gặp vận rủi." "Lão Tần, Lão Hồ, nghiên cứu đi." Bàn Tử nói xong, liền nhường vị trí ngọc nhãn trước mặt.

Thực ra, Thiên hạ phong thủy, âm dương ngũ hành, đối với Tần Vũ và Lão Hồ, đều nằm trong lòng bàn tay.

Việc mở cơ quan này, cũng không khó.

Tần Vũ và Lão Hồ phát hiện, trong hư số thần điện, hai mươi tư cây trụ đá, có liên quan đến nhị thập tứ tinh tú.

Bố cục này, lại ẩn chứa số Cự Môn tinh.

Nơi huyền diệu, lại có chút huyền diệu chi diệu.

Khi đó, chỉ thấy Tần Vũ nói: "Lão Hồ, thiên lý tầm long, cầu chi tả hữu." "Thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất." Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ liền hiểu ra.

Chỉ thấy hai người đồng thời đỡ lấy ngọc nhãn, bắt đầu xoay theo phương hướng âm dương, xoay theo chiều kim đồng hồ năm vòng,

ngược chiều kim đồng hồ một vòng.

Hoàn thành xong, chỉ nghe thấy tiếng cơ quan 'cạch cạch cạch' vang lên. .....

Cơ quan vận chuyển, ngọc nhãn chuyển động, phát ra ánh sáng kỳ dị.

Cạch cạch. .....

Cùng với ngọc nhãn chuyển động, tại một chỗ trên mặt đất, những viên gạch đá bắt đầu từng viên từng viên sụp xuống, hình thành một con đường đá lơ lửng, cũng không biết dẫn đến đâu.

Sau đó, khi dùng đèn pin chiếu sáng, tất cả mọi người phát hiện, hai bên bậc đá, đều là không trung.

Phía dưới bậc đá, vẫn là vực sâu vô tận.

Con đường đá lơ lửng phía trước, có khoảng cách đủ rộng.

Trong con đường đá, dường như chỉ đủ một người đi qua. .....

"Rít!" Giáo sư Trần và các sinh viên của ông, khi thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng bắt đầu thầm run sợ. .....

Vạn nhất rơi xuống, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng, tất cả mọi người quyết định, ăn no lương khô ở đây trước, sau đó chọn hành trang gọn nhẹ, tiến vào con đường đá lơ lửng đó.

Trong con đường đá lơ lửng, không biết đã đi bao lâu, tất cả mọi người phát hiện, ở đây, dường như đi không có tận cùng. .....

"Lão Tần, tôi thấy càng đi càng xa?" Sau khi đi lâu như vậy, Bàn Tử cũng bắt đầu nghi ngờ.

Hiện tại, ước chừng cũng đã đi được một tiếng đồng hồ. .....

Đi mãi, một tiếng đồng hồ không thấy lối ra, nếu cứ đi mãi như vậy, e rằng, tâm lý cũng sẽ sụp đổ.

"Lão Tần?" "Lão Hồ?" "Này, các ông nói gì đi chứ?" Lúc này, bất kể Bàn Tử có gọi thế nào, đột nhiên phát hiện một vấn đề, hai người ở phía trước và phía sau, dường như không nghe thấy tiếng gọi của Bàn Tử. .....

Mọi thứ xung quanh, dường như đều trống trải đáng sợ. .....

Cảm giác thế giới chỉ còn lại một mình. .....

Khi đó, trên viên gạch đá dưới chân Lão Hồ, đột nhiên phát hiện những vết chữ nhạt nhòa, khắc ba chữ "Khổ Hải Vô Biên". .....

Chương 64

"Khổ Hải Vô Biên?" Lão Hồ tiếp tục đi vài bước, những vết chữ nhạt nhòa đó lại biến mất, không thấy tăm hơi. .....

Lại tiếp tục đi, lại hiển thị ra. .....

"Khổ Hải Vô Biên?" "Dừng lại!" Nhìn cảnh tượng dưới chân, Lão Hồ dường như đã hiểu ra, liền dừng bước, nhìn về phía sau. .....

"Không thể nào?" Khoảnh khắc đó, Lão Hồ nhìn về phía sau, khi nhìn lên, không thấy tận cùng. .....

Khi quay đầu nhìn xuống, đột nhiên phát hiện, những người kia đều biến mất trước mắt mình, không còn một ai. .....

Trước mắt, ngoài bậc đá dưới chân, tất cả đều là một màn đen kịt, bắt đầu đen đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi, da đầu tê dại, cùng với sự kính sợ. .....

Lão Hồ cũng cảm thấy, ở nơi tối đen như mực này, cũng âm u lạnh lẽo. .....

"Lão Tần?" "Thằng béo chết tiệt?" Mặc cho Lão Hồ gọi thế nào, vẫn không có hồi đáp. .....

Khi đó, Lão Hồ cũng nghĩ đến quyển 'Không' trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

Bí thuật - Không: Đại tượng vô hình, đại âm hi thanh, cảnh giới cao nhất của phong thủy bí thuật, cửu cửu quy nhất, tức là không, tuần tự tiệm tiến nghiên tập cuối cùng, đại đạo đã chứng.

Trong tạo hóa, thiên nhân hợp nhất.

Vô, tức hữu; hữu, tức vô; chính như câu nói, thật cũng giả lúc giả

cũng thật, vô làm hữu chỗ hữu vô.

"Mọi thứ trước mắt, có lẽ đều là huyễn tượng!" Lão Hồ nói, lập tức nhắm mắt, phong bế ngũ quan cảm thức, khiến mình chìm vào một khoảnh khắc tĩnh lặng.

Chỉ có làm như vậy, mới có thể tiếp tục kiên trì trong bóng tối vô tận.

Shirley Dương và Giáo sư Trần, đã sớm rơi vào vòng lặp vô tận của bóng tối, sợ hãi, kinh hoàng. .....

Tần Vũ vốn dĩ nghĩ rằng, ở đây cũng sẽ giống như khe nứt băng xuyên, thẳng tắp xuống đáy, đi ra khỏi mật đạo.

Nhưng Tần Vũ đã đi đến giờ, trước mắt, ngoài bậc đá vô tận ra, chỉ toàn là bóng tối.

"Không đúng!" "Có vấn đề!" Tần Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

"Hư Vọng Chi Đồng!" Tần Vũ lập tức kích hoạt năng lực 'Hư Vọng Chi Đồng'.

Hư Vọng Chi Đồng có thể nhìn xuyên qua không gian hư vọng, quay về bản chất chân thực, nhìn rõ sự thật.

Ngoài ra, có thể nhanh chóng ghi nhớ tất cả, giám định kết cấu cơ quan trong mộ thất, nhìn thấu vật phẩm thật giả. ..

Dưới tác dụng của 'Hư Vọng Chi Đồng', Tần Vũ cuối cùng cũng nhìn rõ kết cấu trước mắt.

Hiện tại, hắn đang dừng lại trên một bậc đá.

Bậc đá mật đạo, đầu cuối nối liền nhau, từ vị trí cao nhất, vẫn luôn kéo dài xuống phía dưới, rẽ ngoặt đến điểm thấp nhất.

Tại điểm thấp nhất và điểm cao nhất, lại nối liền với điểm cao

nhất, khiến người ta trên bậc đá, có thể đi xuống mãi không ngừng.

Vấn đề ở đây, xuất hiện trên các bức tường đá xung quanh.

Các bức tường đá xung quanh, dường như được làm từ huỳnh thạch màu đen, trong bóng tối, huỳnh thạch đen phát ra huỳnh quang đen quỷ dị, khiến người ta khi nhìn vào, cảm thấy xung quanh như một vực sâu vô tận.

Trên vách đá, lại vẽ đầy các bức bích họa cổ quái rực rỡ, sống động như thật.

Trên bích họa, toàn là vô số con mắt.

Trong những con mắt đó, lại vẽ vô số hắc xà quỷ dị từ những quả trứng thịt bò ra, quấn quanh cơ thể nô lệ, thắt chặt. .....

Nô lệ đau đớn giãy giụa. .....

Khi đi đến tận cùng, Tần Vũ phát hiện ra vấn đề.

Trên hai bên vách đá ở đáy mật đạo, mỗi bên một cái, xuất hiện một bàn đá ngọc nhãn nhô ra, xung quanh khắc đầy hắc xà quỷ dị, có vẻ nhe nanh.

Nhìn bàn đá ngọc nhãn, Tần Vũ biết đây là cơ quan mở ra mật đạo tiếp theo.

Trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, phần đầu là 'Tầm Long Lệnh' của phong thủy bí thuật; phần cuối, hẳn là 'Hám Long Quyết' trong phong thủy bí thuật.

Lúc này, Tần Vũ nhớ lại câu nói đó, "Không khí nhập huyệt, dương chi nhất kinh phương liễm, âm phi ngũ phân bất triển." Sau đó, Tần Vũ lập tức làm theo khẩu quyết 'Thiên lý tầm long, cầu chi tả hữu, thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất.', theo phương thức đảo ngược, xoay bàn đá ngọc nhãn.

Cạch. .....

Cạch. .....

Cạch. .....

Xoẹt. .....

Tần Vũ xoay bàn đá ngọc nhãn xong, hai bên động đá lập tức mở ra theo tiếng, trong mật đạo, xuất hiện ánh sáng đèn trường minh, lập tức thắp sáng nơi đây. .....

Đột nhiên, chỉ thấy Bàn Tử, Lão Hồ, cùng với Shirley Dương, lần lượt tỉnh lại, ai nấy đều thở hổn hển.

Nhìn những khuôn mặt quen thuộc trước mắt, cảm thấy một sự thân thiết chưa từng có.

Chương 65

Nếu, có một cơ hội nữa, sau này, sẽ không bao giờ muốn trải nghiệm điều đó nữa.

Cái thứ bóng tối bất lực đó, quá đáng sợ. .....

Lúc này, Bàn Tử toàn thân đẫm mồ hôi, đến bên cạnh Tần Vũ, ngồi xuống, mở miệng nói: "Lão Tần, tôi cứ tưởng, sau này sẽ không bao giờ gặp lại ông nữa." Trong bóng tối, tinh thần của Bàn Tử, căng thẳng đến cực hạn, suýt chút nữa thì cắn lưỡi.

"Thôi được rồi, Bàn Tử, đi thông báo cho mọi người, chúng ta có thể rời khỏi đây rồi." Nói xong, Tần Vũ liền bước ra khỏi mật đạo, xuất hiện trong một hang động tự nhiên.

Trong hang động, nghe thấy tiếng nước chảy rì rào.

Theo tiếng động, Tần Vũ nhanh chóng đến gần phía trước, nhìn thấy một con sông ngầm nước chảy xiết, chắn ngang phía trước.

Bên kia sông ngầm, có một hang núi, có những tấm đá đen nối liền hai bờ.

Lúc đó, tất cả mọi người tiếp tục đi vào.

Bàn Tử dường như càng lúc càng kích động, vỗ vai Tần Vũ, nói: "Lão Tần của tôi, chúng ta không phải đi tìm kho báu sao?" Đối với lời Bàn Tử nói, Tần Vũ cũng không phủ nhận.

Cũng không lên tiếng.

Chỉ là, bên trong hang núi đó, ẩn chứa kho báu của Tinh Tuyệt Cổ Thành, giàu có địch quốc. .....

Giáo sư Trần, khi nhìn hang núi trước mắt, cũng đã sớm không thể

chờ đợi được nữa.

"Đồng chí Tần, chúng ta mau vào xem đi." "Tôi nghĩ, sự huy hoàng của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, nên được nhìn thấy ánh sáng trở lại." Giáo sư Trần kích động nói, Giáo sư Hách cũng vậy.

Dưới sự cẩn thận, tất cả mọi người bước qua sông ngầm, đến phía trước hang núi bên kia, nín thở. .....

"Rít!" Chỉ thấy vị trí không xa trước mắt, xuất hiện từng tòa từng tòa bảo sơn khổng lồ, lấp đầy hang động.

Rực rỡ phát sáng. .....

Mỗi một người, nhìn những kho báu Tinh Tuyệt chất chồng như núi trước mắt, đều kinh ngạc ngây người.

Ngoài vàng ra, từng viên bảo vật vô danh khác, cũng đủ giá trị liên thành.

Bàn Tử lúc này, đã sớm nhìn hai mắt trợn tròn.

Lão Hồ, cũng đến bên cạnh Tần Vũ, nhìn Tần Vũ, dường như đang bày tỏ ý mình.

Tần Vũ nhìn Lão Hồ, cũng hiểu ý trong lòng Lão Hồ, dù sao, đã trải qua nhiều hiểm nguy sinh tử như vậy, nào có lý lẽ gì tiến vào bảo sơn mà tay không trở về. .....

Khi tất cả mọi người đến gần kho báu, Bàn Tử không nhịn được nữa, lập tức đưa tay sờ vào chiếc vương miện vàng gần nhất.

Lúc sắp đắc ý, Giáo sư Hách đột nhiên hét lên.

"Đồng chí Vương, anh làm gì đấy?" Nghe tiếng, Bàn Tử giật mình, sau đó liếc nhìn Hách Ái Quốc, khinh thường nói.

"Tôi làm gì, tôi xem xem không được sao." "Hét hét gì!" "Thật là." Nghe Bàn Tử nói, Giáo sư Hách cũng nổi nóng, nói: "Tôi thấy anh đầy

vẻ tham lam, rõ ràng là muốn trộm chiếc vương miện này." "Hừ, lời này tôi không đồng ý đâu." "Nói cho ông biết, thật là quái dị, tay tôi thật sự không nghe sai khiến, tôi lấy rồi, thì sao nào." "Không có Bàn gia, thằng cha mày có vào được đây không?" Đột nhiên, chỉ thấy Bàn Tử lập tức đến gần Hách Ái Quốc trước mặt, nói: "Thằng cha mày nhớ kỹ, nếu còn nói thêm một câu nữa, thì hoặc là, bây giờ lập tức cút ra khỏi đây cho Bàn gia!

Bàn gia không có tâm trạng mà chiều chuộng cái tật xấu của mày đâu!" Đối với Bàn Tử, ngoài Lão Tần và Lão Hồ ra, ai dám dùng cách nói chuyện như vậy với hắn, thì không thể được.

Hiện tại, ngay cả Shirley Dương bên cạnh, cùng Giáo sư Trần, cũng vậy, ai cũng không dám làm gì.

Bàn Tử đã nổi nóng, Lão Tần và Lão Hồ cũng không khuyên Bàn Tử, chỉ coi như không thấy gì, tiếp tục đi dọc theo một bên bảo sơn, tiến vào sâu bên trong.

Khi đó, Giáo sư Trần và Shirley Dương, thấy hành động của Tần Vũ, liền muốn đi theo.

Nhưng, lại bị Bàn Tử chặn lại.

Không cho những người kia đi.

Không lâu sau, Lão Tần và Lão Hồ lại xuất hiện, quay trở lại đây, nhìn Bàn Tử và Giáo sư Trần.

Khi đó, Lão Tần nói: "Bàn Tử này, thôi được rồi, để họ đi xem đi, dù sao cũng đã đến đây rồi." Khi Lão Tần nói, liền lén lút ra hiệu bằng ánh mắt cho Bàn Tử, ám chỉ đã có được thứ mình muốn.

Vừa rồi, khi Bàn Tử chặn những người kia lại, Tần Vũ và Lão Hồ hai người, liền đến một bên khác của bảo sơn, chọn lựa một số thứ tiện mang theo hơn, bỏ vào trong hành lý đã chuẩn bị sẵn.

Thấy Tần Vũ thay đổi xong, Bàn Tử nhường đường.

Tiếp tục trừng mắt nhìn Hách Ái Quốc, nói.

"Hừ, tôi nói cho mấy người biết, cũng là Lão Tần đã lên tiếng rồi, nếu không thì, ai cũng đừng hòng mà làm gì." Nói xong, Bàn Tử quay người, lập tức đi vào sâu bên trong, lại tiện tay nhặt một ít đồ, bỏ vào túi.

Nhưng lại làm cho Hách Ái Quốc và Giáo sư Trần hai người, tức đến không biết nói gì cho phải.

Nhưng, Shirley Dương khuyên nhủ, đợi ra ngoài rồi, hãy để Bàn Tử giao ra.

Dù sao ở nơi an táng này, ai cũng không thể mang bất kỳ thứ gì ra ngoài.

Bằng không, sẽ gặp phải lời nguyền sa mạc đen. .....

Đi qua bảo sơn, ở một bên khác của bảo sơn, xuất hiện bậc đá xoắn ốc đi xuống, thông đến một lối hang khác.

Vì an toàn, Giáo sư Hách để Diệp Dịch Tâm và Tát Địch Bằng, Sở Kiện ở lại phía trên.

"Thầy ơi, cho em xuống đi ạ." "À, thầy ơi, em cũng đang học hỏi mà." "Đúng vậy, em xem một chút rồi về." Mấy sinh viên của Hách Ái Quốc, cũng muốn xuống xem quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt, không muốn ở lại phía trên.

Thực ra, không chỉ sinh viên của Giáo sư Hách, những người có mặt ở đó, cũng đều nóng lòng muốn xem quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt.

Mặc dù nguy hiểm, nhưng, cũng khó cưỡng lại câu chuyện về Nữ Vương thần kỳ được truyền tụng đó.

Giáo sư Trần nhìn đi nhìn lại, liền nói với Hách Ái Quốc: "Cứ để họ xem đi, mở mang kiến thức.

Dù sao, Nữ Vương Tinh Tuyệt cũng đã chết rồi, chắc sẽ không có quá nhiều nguy hiểm đâu." Nữ Vương Tinh Tuyệt cả đời có nhiều truyền thuyết như vậy, quyền khuynh các nước Tây Vực, nhưng cuối cùng, chẳng phải cũng bị người ta đầu độc chết sao, chôn cất ở đây.

Chính như câu nói, thế sự như bàn cờ thay đổi không ngừng, từ hưng thịnh đến suy vong đều do trời định, dù có tài giỏi đến mấy, cũng khó thoát khỏi cái chết. .....

Tất cả mọi người, đi dọc theo bậc đá xoắn ốc xuống phía dưới.

Khi đi ra khỏi lối hang, chỉ thấy phía trước đột nhiên xuất hiện một cái hố đen khổng lồ, có chút quỷ dị không tả nổi.

Phía trên động đá, lại treo lơ lửng một cỗ quan tài.

Trên quan tài, bao quanh một bông hoa khổng lồ quỷ dị, cùng với trên vách đá xung quanh, nở đầy ba loại hoa 'đỏ, đen, trắng', chính là vật ác ma đã được truyền tụng là tuyệt chủng từ vạn năm trước.

Chương 66

.....

“Thi Hương Ma Dụ?” “Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa?” Thi Hương Ma Dụ, còn gọi là hoa quỷ dữ, dùng màu sắc yêu diễm, hương thơm kỳ dị, tạo ra hết cái bẫy này đến cái bẫy khác do ảo ảnh tạo thành, dụ dỗ những kẻ tham lam đi đến cái chết.

Trong truyền thuyết, ‘Thi Hương Ma Dụ Hoa’ là ác quỷ bảo vệ kho báu của Vua Solomon. .....

Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa, hoa nở như đầu lâu. .....

Tương truyền, Bỉ Ngạn Hoa chỉ nở ở Hoàng Tuyền, thường được cho là chỉ nở ở bờ sông Minh giới, Vong Xuyên Bỉ Ngạn, còn được gọi là hoa dẫn dắt ác quỷ.

Bỉ Ngạn Hoa rực rỡ đỏ tươi như máu, lại có màu trắng bệch như đầu lâu, lại mang ý nghĩa bóng tối kinh hoàng, Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa, trải đầy con đường dẫn đến địa ngục.

Có hoa không lá, loài hoa duy nhất của Minh giới.

Hương thơm của Bỉ Ngạn Hoa, tương truyền có ma lực, có thể đánh thức ký ức kiếp trước của người chết.

Trên con đường Hoàng Tuyền, hoa nở từng đám lớn, nhìn từ xa như tấm thảm được trải bằng máu tươi và đầu lâu. .....

“Rít!” Giáo sư Trần khi thấy hai thứ này, hít mấy hơi khí lạnh, trong lòng rùng mình. .....

“Lão Tần, nhìn kìa!” Bàn Tử nói, muốn đi tới xem.

Tần Vũ thấy vậy, lập tức kéo Bàn Tử lại.

“Đừng đi!” “Nguy hiểm lắm!” Tần Vũ nói, hơi lắc đầu.

Dù sao, thứ này, thật sự quá quỷ dị.

Bàn Tử thấy Tần Vũ đột nhiên ngăn lại, mặc dù trong lòng vô cùng tò mò, nhưng Tần Vũ đã làm như vậy, chắc chắn có lý do của hắn.

Bàn Tử lập tức quyết định, nghe lời Lão Tần.

Sau đó, Tần Vũ nói: “Giáo sư Trần, ở đây nguy hiểm lắm, mấy người tốt nhất nên dừng việc khảo cổ lại đi, nếu không, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hối hận cũng không kịp.” “Được, yên tâm, tôi chỉ xem thôi, sẽ không đi vào, cũng sẽ không chạm vào.” “Yên tâm đi!” Giáo sư Trần lập tức đồng ý, vỗ ngực bảo đảm với Tần Vũ, vẻ mặt thề thốt.

Lúc này, thấy Giáo sư Trần đã đồng ý, Tần Vũ cũng gật đầu, liền rời khỏi Giáo sư Trần, từng chút một đến gần hang quỷ, nhìn vào tình hình bên trong hang quỷ.

Chỉ thấy hang quỷ sâu không thấy đáy, đột nhiên thổi ra luồng gió âm u lạnh lẽo, ngay sau đó, tràn ngập một cảm giác áp lực khổng lồ, làm nhiễu loạn tâm thần. .....

Lúc này, khi cảm thấy tâm thần có chút nhiễu loạn, Tần Vũ lập tức lùi lại vài bước, có chút kinh ngạc.

Không ngờ, hang quỷ này lại có chút không đơn giản.

Khi Tần Vũ kiểm tra hang quỷ, Giáo sư Hách phát hiện trên cây cầu đá đen thông đến quan tài, khắc đầy những văn tự quỷ dị, dường như đang ghi chép lại điều gì đó.

Ngay sau đó, chỉ thấy Hách Ái Quốc kể phát hiện của mình cho Giáo sư Trần.

Loại văn tự này, nhất định phải ghi lại.

Khoảnh khắc đó, Giáo sư Trần liếc nhìn Tần Vũ, bắt đầu giằng xé, sau đó, liền nghiến răng, lập tức phân phó Tát Địch Bằng và Sở Kiện hai người, nhanh chóng lên ghi chép tư liệu.

Đối với những gì Tần Vũ đã phân phó, Giáo sư Trần cảm thấy, chỉ cần cẩn thận một chút thì chắc sẽ không sao.

Huống hồ, còn mang theo mặt nạ phòng độc nữa.

Khi Tần Vũ quay đầu lại, đột nhiên phát hiện, chỉ thấy sinh viên của Giáo sư Hách đã trèo lên cây cầu đá đen, bắt đầu nghiên cứu những văn tự quỷ dị đó.

Phát ra tiếng 'soạt soạt' chà xát.

Chết tiệt!

Không ngờ, Giáo sư Trần và Giáo sư Hách hai người này, lại không nghe theo lời khuyên của mình, tự ý hành động.

"Hừ!" Tần Vũ khẽ hừ một tiếng, liền bước tới.

Tần Vũ mở miệng nói: "Giáo sư Trần, tôi đã không phải nói rồi sao, không có sự cho phép của tôi, ai cũng không được tự ý hành động, lung tung vứt đồ?" Nhìn ánh mắt của Tần Vũ, Giáo sư Trần và Giáo sư Hách hai người lúc này, cũng có chút chột dạ.

"Đồng chí Tần, yên tâm, tôi sẽ không để họ động vào quan tài đâu, chỉ là dọn dẹp những văn tự đó thôi." "Tất cả đều có kinh nghiệm rồi, sẽ không làm loạn đâu." Đều có kinh nghiệm?

Sẽ không làm loạn?

Tần Vũ lại cười khẩy một tiếng, sau đó nói: "Nếu không muốn chết sớm, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng chỉ có thể tự trách mình tự tìm cái chết thôi." Lời của Tần Vũ, không hề nể nang.

"!" "Đồng chí Tần, sao anh lại nói như vậy!" Thấy Tần Vũ nói vậy, Giáo sư Hách lại không chịu được.

Lúc này, Shirley Dương đang chụp ảnh bên cạnh, đột nhiên phát hiện Tần Vũ và Giáo sư Trần đang có chút tranh cãi, lập tức bước tới, bắt đầu khuyên can.

Bất kể thế nào, tất cả đều đang hành động cùng nhau. .....

Nếu không nhờ Tần Vũ, cũng sẽ không an toàn đến được đây.

Đột nhiên, vào khoảnh khắc đó, Diệp Dịch Tâm đột nhiên kinh hãi, chỉ lên phía trên, không nói nên lời.

Tất cả mọi người nhìn theo, chỉ thấy rất nhiều hắc xà quỷ dị, từ những con mắt đen trên cầu đá bò ra.

Chúng chớp những ánh đỏ, lè lưỡi đen.

Nhanh chóng bao vây Tát Địch Bằng và Sở Kiện hai người.

Ngay sau đó, ở hang quỷ đó, dường như cũng xuất hiện một lượng lớn hắc xà quỷ dị, không ngừng bò ra.

Nhìn những hắc xà quỷ dị đột nhiên xuất hiện, Tát Địch Bằng cũng không biết phải làm sao, sắc mặt đột nhiên kinh hoàng, gào thét hết sức.

Chiếc xẻng công binh trong tay, cũng không ngừng vung vẩy.

Ngay sau đó, chỉ thấy hai con cự xà đen chưa từng thấy xuất hiện, cong người, mỗi con một miếng, nuốt chửng Tát Địch Bằng và Sở Kiện hai người.

"Tiểu Bằng!

Sở Kiện!!!" Giáo sư Hách gào thét hết sức. .....

Không ngờ, chỉ trong phút chốc, lại gặp phải tình huống như vậy,

khiến Giáo sư Hách hối hận không kịp.

"Rít!" Đột nhiên, trên mặt đất, một con hắc xà phi tốc lao tới, lập tức cắn vào cổ họng Giáo sư Hách. .....

Chương 67

Trong khoảnh khắc đó, trên mặt Giáo sư Hách đầy những đường gân đỏ quỷ dị, bắt đầu bốc cháy, chỉ còn lại một thi thể cháy đen.

Cảnh tượng đó, khiến người ta không kịp trở tay. .....

Nhìn thấy hắc xà quỷ dị và cự xà xông đến. .....

"Nhanh, nhắm mắt lại!!!" Lão Hồ lập tức hét lớn, ném ra hai quả lựu đạn flash. .....

"Bùm!!!" Trong khoảnh khắc lựu đạn flash nổ, cả không gian chói mắt vô cùng, ngay cả khi đã nhắm mắt, cũng cảm thấy một trận chói nhói.

Dưới ánh sáng mạnh và vụ nổ lớn, những hắc xà quỷ dị và cự xà, đều bốc cháy. .....

Đồng thời, cũng kinh động Thi Hương Ma Dụ.

Chỉ thấy một lượng lớn phấn hoa 'Thi Hương Ma Dụ', điên cuồng tuôn ra, hương thơm kỳ dị, tràn ngập toàn bộ không gian.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều rơi vào ảo giác. .....

Không lâu sau khi rơi vào ảo giác, đột nhiên một cảm giác mát lạnh, dâng lên trong đầu Tần Vũ.

Cảm giác mát lạnh này, chính là từ ấn quỷ nhỏ bé trong gói đồ hệ thống, thứ đã được lấy ở tháp băng xuyên.

Cảm nhận sự biến đổi, Tần Vũ lập tức tỉnh táo lại, thoát khỏi ảo giác Thi Hương Ma Dụ. .....

Lúc này, Shirley Dương, Lão Hồ, Bàn Tử, đang nằm trên mặt đất, hai tay nắm chặt.

Có người kinh hãi. .....

Có người không ngừng run rẩy. .....

Tần Vũ tâm niệm vừa động, lập tức từ trong gói đồ cá nhân lấy ra ấn quỷ nhỏ bé đó, đặt vào lòng bàn tay.

Ngay sau đó, một tin tức xuất hiện trong đầu Tần Vũ.

Theo tin tức trong đầu, Tần Vũ có chút kinh ngạc, không ngờ, ấn quỷ nhỏ bé này, lại có thể khống chế Thi Hương Ma Dụ trước mắt.

Từ một đoạn ký ức, hắn biết được, hóa ra, phương pháp bồi dưỡng Thi Hương Ma Dụ, là từ Diệt Ma Quốc. .....

"Thì ra là vậy!" Lời vừa dứt, Tần Vũ lập tức bước lên cầu đá, đi về phía quan tài bị Thi Hương Ma Dụ bao quanh.

Khi Tần Vũ đến gần quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt, Thi Hương Ma Dụ đột nhiên hướng về phía Tần Vũ, nở hoa rực rỡ.

Ngay sau đó, hương thơm kỳ lạ nồng nặc lan tỏa.

Lúc này, mặc cho 'Thi Hương Ma Dụ' phun ra hương thơm kỳ dị nồng nặc, Tần Vũ vẫn không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Tần Vũ lúc này, vẫn như người bình thường.

"Vô hiệu với tôi rồi sao?" Tần Vũ nhìn Thi Hương Ma Dụ trước mắt, nói.

Dựa theo phương pháp trong đầu, Tần Vũ bắt đầu thử khống chế 'Thi Hương Ma Dụ' trước mắt. .....

Lúc này, 'Thi Hương Ma Dụ' dường như cảm thấy sợ hãi Tần Vũ, bắt đầu co lại nụ hoa, cùng với tất cả cánh hoa.

Lập tức, loại hương thơm kỳ dị đặc trưng quanh Tần Vũ, cũng nhạt đi rất nhiều.

Tần Vũ thấy vậy, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Cũng có chút thú vị." Cùng với Tần Vũ đến gần, trong quan tài đó, chỉ thấy một cỗ kim quan vàng, vừa vặn lơ lửng phía dưới cầu đá.

Những viên bảo thạch ngũ sắc, khảm vào đó.

Chỉ thấy, Tần Vũ từ trong túi lấy ra nến mỡ gà, cùng với nhang thơm, đặt ở góc đông nam trên cầu đá.

Sau đó, lại lấy ra hổ trảo kim câu, ném về phía một sợi xích sắt, khiến hổ trảo kim câu quấn quanh sợi xích đó.

Tần Vũ lại cố định một đầu dây vào cầu đá, quấn vài vòng, cố định nó lại.

Nhanh chóng, Tần Vũ theo sợi xích của hổ trảo kim câu, đi xuống trước kim quan vàng phía dưới. .....

Bắt đầu nghiên cứu cách mở kim quan vàng. .....

Một lát. .....

Cạch. .....

Chỉ thấy, nắp kim quan vàng, bị Tần Vũ dịch chuyển một khoảng cách, cũng vừa vặn, để lộ thi thể bên trong.

Tần Vũ nhìn vào, lại có chút kinh ngạc.

Phượng bào kim quan, ngọc y quấn thân, hàng mi dài, cùng với chiếc mặt sa kim tuyến, lại che đi một nửa dung nhan của vương nữ.

"Khó có được dung nhan tiên nữ như vậy!" "Than ôi, tiếc thay lại sinh ra ở nhân gian." Tần Vũ nói xong, liền đưa hai tay của mình về phía Nữ Vương Tinh Tuyệt. .....

Đinh!

Chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, đoạt được năng lực

khống chế Tinh Tuyệt Nữ Vương, đoạt được truyền thừa 'Hắc Ám Chưởng Khống Thuật Chủ Tàn Quyển' của Tinh Tuyệt, tiến độ Mạc Thi hiện tại 10%.

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, Tần Vũ thầm nghĩ, Tinh Tuyệt Nữ Vương đúng là kho báu riêng, có thể sánh ngang với kho báu lớn.

Chương 68

Còn chín lần Mạc Thi nữa, cứ thế này chẳng khác nào mười lần rút thăm phát tài miễn phí.

Không đúng, mười lần Mạc Thi, hệ thống ép tôi phải mười lần Mạc Thi, Tần Vũ nghĩ thầm, tự sửa lại lỗi sai của mình.

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở: Có lựa chọn học truyền thừa 'Hắc Ám Chưởng Khống Thuật Chủ Tàn Quyển' của Tinh Tuyệt không?

“Chọn! ”“Nhất định phải chọn! ” Đối với phần thưởng của hệ thống, bất kể là kỹ năng gì, Tần Vũ đều không từ chối, nhận hết.

Đinh!

Tiến độ truyền thừa hiện tại... 10%... 15%.....

Đinh!

Tiến độ truyền thừa hiện tại... 55%... 99%.....

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng túc chủ đã học được truyền thừa 'Hắc Ám Chưởng Khống Thuật Chủ Tàn Quyển' của Tinh Tuyệt, xin hãy tiếp tục cố gắng.

Nhanh chóng, ngoài những đường vân đỏ xanh từng xuất hiện trên lòng bàn tay trái phải của Tần Vũ, ở vị trí cuối những đường vân đó, dần dần xuất hiện một hình vẽ giống như con mắt ngọc, rồi chìm vào lòng bàn tay Tần Vũ.

Trong chớp mắt, Tần Vũ đã hiểu rõ năng lực của 'Hắc Ám Chưởng Khống Thuật Chủ Tàn Quyển' này, chính là khống chế bóng

tối, khống chế những con hắc xà kỳ dị kia.

Giờ đây, Chưởng Khống Thuật của Tần Vũ có thể khống chế cả Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng, Bạch Diễm Băng Hỏa Trùng, và những Hắc Xà kỳ dị của Tinh Tuyệt.

Sau này, đây chính là lăng tẩm và hậu hoa viên của Tinh Tuyệt.

Cảm nhận Chưởng Khống Thuật, Tần Vũ vừa động ý niệm, thúc đẩy sức mạnh con mắt ngọc trong lòng bàn tay, chỉ nghe thấy từ sâu trong quỷ động truyền ra tiếng 'xì xì'.

Từng con hắc xà kỳ dị nối tiếp nhau xuất hiện trước mặt Tần Vũ, nằm phủ phục yên tĩnh trên mặt đất.

Giờ khắc này, những con hắc xà từng khiến nhiều cổ quốc khiếp sợ, đã hoàn toàn bị Tần Vũ khống chế trong tay.

“Ha ha, không tệ, không tệ! ” Tần Vũ cảm nhận sức mạnh này xong, lại nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch.

Dù đã trải qua mấy ngàn năm, thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn luôn giữ được trạng thái như lúc còn sống.

Không thể không nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương này với cô Dương Tuyết Lỵ kia, quả thực có điểm tương đồng, khó trách trong ký ức Lão Hồ có chút kinh ngạc.

Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tần Vũ lại một lần nữa đưa ma trảo Mạc Thi ra, bắt đầu sờ soạng. ...

Đinh!

Chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, đoạt được huyết mạch vương tộc Ma Quốc, nồng độ huyết mạch hiện tại tăng lên 1%.....

Đinh!

Chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, đoạt được huyết mạch vương tộc Ma Quốc, nồng độ huyết mạch hiện tại tăng lên 5%.....

Đinh!

Chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, đoạt được huyết mạch vương tộc Ma Quốc, nồng độ huyết mạch hiện tại tăng lên 10%.....

Khi Tần Vũ đoạt được nồng độ huyết mạch vương tộc Ma Quốc đạt mười phần trăm, cơ thể Tần Vũ cuối cùng đã xảy ra biến hóa.

Giờ khắc này, chỉ thấy trên người Tần Vũ, xuất hiện hình xăm 'Cửu Anh' quỷ dị, nhe nanh múa vuốt, hiện rõ mồn một.

“Thượng cổ Cửu Anh? ” Tần Vũ nhìn hình xăm xuất hiện trên người, trong lòng cũng thầm kinh ngạc.

Không ngờ, lại là Thượng Cổ Cửu Anh.

Cửu Anh, hung thú chín đầu thời thượng cổ, thuộc loài quái xà, thân trâu đuôi rồng, có thể phun nước, thổ, lửa, sở hữu nhiều loại năng lực.

Ngay khoảnh khắc hình xăm 'Cửu Anh' xuất hiện, Tần Vũ cũng biết rằng huyết mạch Ma Quốc này sở hữu một phần huyết mạch Thượng Cổ Cửu Anh. (Giống như huyết mạch Thượng Cổ Cùng Kỳ của Trương Khải Sơn) Xem ra chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành này, thu hoạch thật lớn.

Tần Vũ nghĩ thầm.

Tiến độ Mạc Thi hiện tại cũng vừa đạt 40%, còn sáu lần nữa. ...

Tần Vũ vốn tuân thủ nguyên tắc kiên quyết không lãng phí, tiếp tục hành động, lại một lần nữa đến gần Tinh Tuyệt Nữ Vương. ...

Đinh!

Chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, đoạt được năng lực của

Tinh Tuyệt Nữ Vương: Hư Số Không Gian Chưởng Khống. ...

Chúc mừng túc chủ. ...

Những lần hành động còn lại, Tần Vũ cũng thu hoạch không nhỏ.

Tần Vũ tiếp tục nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương trong quan tài.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mặt này còn sống, đặt ở bên ngoài, đó chắc chắn là một tồn tại khuynh thành khuynh quốc, quá mức đẹp đẽ.

Bên cạnh quan tài, Tần Vũ lại cẩn thận nhìn kỹ.

Giờ phút này, Tần Vũ phát hiện, trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngoài bộ y phục tinh xảo ra, thì còn có cây trâm vàng ngọc cài trên đầu.

Trên cây trâm vàng ngọc, lại được điểm xuyết rất nhiều minh châu, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Chương 69

...

“Thứ tốt, cái này tôi lấy đi trước! ” Tần Vũ nói xong, liền lấy đi món tùy táng duy nhất trong quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương, cây trâm vàng ngọc. ...

Ngay sau đó, khoảnh khắc Tần Vũ đậy nắp quan tài vàng lại, khóe miệng Tinh Tuyệt Nữ Vương hiện lên một nụ cười khó nhận ra. ...

Trong khoảnh khắc Tinh Tuyệt Nữ Vương cười, Tần Vũ không hề phát giác, chỉ thấy Tần Vũ quay trở lại trên xà nhà đá, lập tức đến bên cạnh Lão Hồ, gọi lớn.

“Lão Hồ, tỉnh dậy! ” “Thằng Bàn Tử chết tiệt, mau tỉnh dậy! ” Giờ khắc này, trong không khí, thứ mùi hương quỷ dị kia đã sớm tan biến không còn dấu vết. ...

Ảo giác tác động lên người cũng dần dần yếu đi, sẽ không mất nhiều thời gian, Bàn Tử và Lão Hồ sẽ tỉnh lại.

Mà đối với Hư Số Không Gian Chưởng Khống, Tần Vũ cũng không thể nghiệm ngay tại chỗ; thứ nhất, vì Tần Vũ không nắm chắc được nơi nào sẽ xuất hiện đồ vật; thứ hai, vì tình hình hiện tại không thích hợp để Tần Vũ kích hoạt Hư Số Không Gian. ...

Tần Vũ căn cứ tài liệu ký ức từ kiếp sau mà biết được, truyền thuyết kể rằng, bộ lạc Tiên Tri đầu tiên cư trú tại núi Zagrama, cũng là tổ tiên của Dương Tuyết Lỵ, trước Ma Quốc vài trăm năm đã phát hiện ra quỷ động này.

Sau đó, khi vào thám hiểm, vô tình phát hiện Xà Thần và Trứng Phượng Hoàng, ngoài ý muốn mở ra Hư Số Không Gian quỷ dị.

Khi đó, cơ thể Xà Thần tuy đã mục nát chỉ còn lại bộ xương; nhưng trên bộ não của nó, vẫn bảo tồn sức mạnh 'Huyễn Hóa Cảnh Giới Di Chuyển'; con mắt khổng lồ trên đầu Xà Thần có thể khiến linh hồn trường sinh bất diệt.

Truyền thuyết, vào tận cùng của trời đất và thời gian, nó sẽ như phượng hoàng, từ thi cốt niết bàn trọng sinh, và lấy con mắt khổng lồ đó làm giới hạn, có thể làm đường thông đến 'Huyễn Hóa Cảnh Giới Di Chuyển', cũng được miêu tả trong Cẩu Kinh, loại mắt thứ bảy, 'Vô Giới Yêu Đồng'.

Mắt rắn có thể tạo ra không gian, giống như thành phố biển ác ma giả, do mắt rắn tạo ra.

Cái động không đáy xuất hiện ở núi Côn Luân, thực ra cũng do mắt rắn tạo ra, tuy là do tạo ra, nhưng cũng là thật.

Còn về việc, quỷ động có thông tới thế giới Hư Số Không Gian không, Tần Vũ có thể tưởng tượng, ở đó, có lẽ là Minh Giới trong truyền thuyết, hoặc cũng có thể là Ma Giới, hoặc cũng có thể là Địa Ngục, tóm lại là không thể mở ra bây giờ. ...

Nhanh chóng, Lão Hồ cuối cùng cũng có phản ứng. ...

Đột nhiên, chỉ thấy Lão Hồ lập tức ngồi dậy, bắt đầu thở hổn hển, mồ hôi lạnh trên người không ngừng chảy, đã thấm ướt y phục.

Cảnh tượng trong não khiến anh cảm thấy kinh hoàng.

Trong ảo giác, anh thấy những người anh em đã chết của mình bỗng nhiên sống lại; và từng người một, đột nhiên nhe nanh múa vuốt đáng sợ, lao đến tấn công, như ác quỷ.

Bất đắc dĩ, Lão Hồ vung vũ khí về phía họ.

“Lão Tần đâu? ” “Lão Tần đâu rồi? ” Lão Hồ hoảng hốt tìm kiếm, sợ rằng mình thật sự đã chém chết Lão Tần.

Dù sao, cảnh tượng vừa rồi thật sự quá đáng sợ.

Trong ảo giác, nửa cái đầu của Lão Tần, đột nhiên bị chém mất một nửa, máu tươi phun trào. ...

Trước khi chết, Lão Tần còn cười với anh.

Tình nghĩa mấy chục năm, người anh em cùng lớn lên từ nhỏ. ...

Khi Lão Hồ đang cực kỳ đau khổ, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Mẹ kiếp, gọi hồn cho lão tử mà cần phải bi thảm đến thế sao? ” Nghe tiếng, Lão Hồ lập tức quay người, chỉ thấy Tần Vũ đang đi tới, dường như bình an vô sự.

“Lão Tần, mẹ kiếp, ông không chết? ” Lão Hồ có chút kích động, không biết nên nói gì.

“Xì, mẹ kiếp, ông mới chết! ” “Lão tử rõ ràng vẫn đang sống sờ sờ đây.

Vừa rồi, mấy người chúng ta đều trúng phải phấn hoa dụ dỗ của Thi Hương Ma Dụ, rơi vào ảo giác, nên mới thế. ” “Thôi được rồi, bây giờ thì mấy người đều không sao nữa rồi. ” Tần Vũ lúc này, kể lại toàn bộ sự việc cho Lão Hồ nghe.

Lão Hồ nghe xong mới hiểu ra, hóa ra những chuyện mình trải qua đều là do Thi Hương Ma Dụ gây ra, nên mới như vậy.

Lần lượt từng người một, tất cả đều tỉnh lại. ...

Lúc này, trừ An Lập Mãn ở bên ngoài, đội ngũ chín người ban đầu giờ chỉ còn lại sáu người.

Giáo sư Trần, đã tỉnh táo, cảm thấy vô cùng đau buồn.

Giáo sư Trần cũng không ngờ, chuyến đi Tinh Tuyệt Tây Vực này lại xảy ra tai nạn thương vong lớn đến vậy.

Tát Địch Bằng, Sở Kiện, và Hách Ái Quốc, đã vĩnh viễn không thể quay về nữa. ...

“Giáo sư Trần, xin hãy nén bi thương. ” “Thôi được rồi, mau đi thôi, sẽ không mất nhiều thời gian đâu, những tên đó sẽ ra ngoài đấy, chúng ta mau rời đi thôi. ” Tần Vũ nói, tiện thể nhắc nhở Giáo sư Trần.

Ý là ở đây không hề an toàn.

Nhanh chóng, từ trong hắc động quỷ dị, đột nhiên truyền ra tiếng xì xì xào xào, đang lan dần lên trên.

Chương 70

...

Và, từ trên xà nhà đá, cũng truyền ra tiếng xì xì xào xào, cũng đang dần dần tiếp cận, âm thanh cũng càng ngày càng dày đặc. ...

Sau khi nghe thấy âm thanh này, trừ Tần Vũ, những người còn lại lập tức hiểu ra đó là âm thanh do thứ gì đó phát ra.

"Mau đi! " Chỉ thấy Tần Vũ nói xong, lập tức vác ba lô, liền chạy về phía nơi chôn cất Tiên Tri.

Tất cả mọi người dưới sự truy đuổi của hắc xà kỳ dị, nhanh chóng, liền xuyên qua hang động quanh co khúc khuỷu, chạy đến cuối cùng, vào một căn phòng đá.

Lúc này, Tần Vũ lờ mờ nhìn thấy hai bộ thi cốt khô héo xuất hiện trước mắt, và một chiếc hộp đá nhỏ, Tần Vũ liền lập tức biết nơi đây, không nghi ngờ gì nữa chính là nơi chôn cất Tiên Tri của bộ lạc Tiên Tri núi Zagrama.

Oành! ! !

Theo một tiếng nổ chói tai truyền đến, chỉ thấy, sau khi Lão Hồ bước vào, lập tức lấy ra một quả lựu đạn, rồi tức thì cho nổ đứt đoạn hang động.

Những tảng đá lăn xuống, lập tức chặn kín hang động.

Khi thấy cảnh này, không thể không nói, Lão Hồ đã làm một việc rất đẹp mắt; đồng thời, cũng đã tiết kiệm được những rắc rối không cần thiết.

"Mẹ kiếp, suýt nữa thì đi đời nhà ma rồi. " Bàn Tử nói, liền lấy ra đèn pin, lúc này, đèn pin của Bàn Tử cũng vừa hay chiếu vào hai bộ thi

thể khô héo ở phía trước.

Trong khoảnh khắc, lập tức dọa Bàn Tử giật mình, vội vàng hét lớn một tiếng: “Mẹ kiếp, có Tống tử! !!” “Gì? ” “Tống tử? ” Bàn Tử đột nhiên hét lên như vậy, lập tức làm kinh động Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ, khiến cả hai giật mình.

Vừa rồi, họ chỉ lo chạy, chỉ lo tránh né những hắc xà quỷ dị kia, thật sự không chú ý đến bên trong.

“Tống tử cái gì mà Tống tử, hai bộ xác khô! ” Lão Hồ nhìn một cái xong, liền không có khí tốt mà nói với Bàn Tử.

Cái thằng béo này, quá dễ giật mình.

Trước mắt, hai bộ di hài một già một trẻ, thi cốt đều đã hóa thành màu nâu sẫm, dường như đã hóa đá, hình dạng vẫn có thể nhìn rõ.

Một già một trẻ, đều khoanh chân, ngồi hướng về phía trước, dường như đang bảo vệ thứ gì đó trước mặt.

Hóa ra, trong một căn phòng đá rộng mấy chục mét vuông, trên mặt đất đặt một chiếc hộp đá lớn cổ xưa.

Chiếc hộp này, cao nửa mét, dài rộng khoảng một mét. ...

Trên bề mặt chiếc hộp, khắc rất nhiều tranh đá, dường như đang kể một câu chuyện; câu chuyện này, cũng là một loại dự đoán mà vị Tiên Tri trước mắt này đã đưa ra về những chuyện sẽ xảy ra ở đây trong tương lai.

Sau khi Tần Vũ rời khỏi Tinh Tuyệt Nữ Vương, để đoạt được năng lực của Tiên Tri này, năng lực bói toán Tiên Tri. ...

Trong thế giới này, Tần Vũ tuy biết một số hướng đi và tình hình của sự việc, đã đoạt được 'Hư Vọng Chi Đồng', nhưng đối với Tần Vũ, anh vẫn chưa đoạt được năng lực 'Vị Bốc Tiên Tri', nên cũng

không thể bói toán tương lai.

Do đó, ở đây, Tần Vũ cũng phải dùng mọi cách để đoạt được năng lực Tiên Tri, làm phương tiện sinh tồn cơ bản nhất ở thế giới này.

Nghĩ vậy, Tần Vũ lúc này liền đến gần vị Tiên Tri, đưa tay ra, không chút do dự. ...

Còn về việc có đoạt được hay không, Tần Vũ cũng cảm thấy thấp thỏm.

Dù sao, năng lực Tiên Tri này có một số thủ đoạn kinh người, có thể dự đoán chuyện của ngàn vạn năm sau.

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, đoạt được năng lực 'Tộc Tiên Tri Bộ Lạc Núi Zagrama'.

Đinh!

Chúc mừng túc chủ đoạt được năng lực 'Tiên Tri Bói Toán'.

“Quả nhiên được! ” Tần Vũ thầm nghĩ trong lòng, có chút kích động!

Thông qua tin tức đoạt được, Tần Vũ biết rằng, Tiên Tri Bói Toán tuy không thể trực tiếp bói toán tương lai của bản thân, nhưng thông qua tương lai của những người xung quanh, cũng có thể gián tiếp phán đoán tương lai của mình, và hướng đi của vận mệnh.

Mà đối với Tần Vũ hiện tại, đoạt được năng lực như vậy cũng đã đủ dùng rồi. ...

Tống tử?

Lại biết được sao?

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ vừa nãy vẫn còn ở phía sau, lập tức đến

trước mặt Tần Vũ, nhìn Tần Vũ trước mắt có chút bực tức.

Trong khoảnh khắc, Dương Tuyết Lỵ cuối cùng đã hiểu ra.

Chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ trừng mắt nhìn Tần Vũ, nói: “Hay cho lão Tần, tôi cứ nghĩ, hóa ra ba người các anh là một băng Đảo Đấu gia hỏa! ” Chẳng trách trước đó, tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng, bây giờ thì, hóa ra vấn đề nằm ở đây.

Người bình thường, nếu không phải người của Mạc Kim nhất mạch, làm sao lại hiểu nhiều thuật ngữ Đảo Đấu đến vậy.

Rõ ràng là có vấn đề rồi!

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nói như vậy, trong lòng Lão Hồ và Bàn Tử đột nhiên thót lại.

“Xong rồi, mình bị người ta phát hiện rồi. ” “Không đúng, Lão Hồ tôi, có một số chuyện, tôi cũng đâu có lỡ miệng nói ra? ” “Chẳng lẽ, một người con gái lớn lên ở hải ngoại, cũng có thể nghe hiểu từ 'Tống tử' này sao? ” Bàn Tử có chút không hiểu nói.

Chương 71

Trong khoảng thời gian này, anh ta vẫn luôn cẩn thận, tránh để lỡ lời.

Nhưng bây giờ, lại bị một người phụ nữ phát hiện.

“Tôi làm sao mà biết được? ” “Cứ nhìn lão Tần xem sao. ” Nghe phân tích của Bàn Tử, Lão Hồ cũng không tiện đưa ra phán đoán, chỉ có thể nhìn về phía Tần Vũ, xem Tần Vũ sẽ ứng phó thế nào.

Lúc này, thấy cử động của Dương Tuyết Lỵ, Diệp Dịch Tâm và Giáo sư Trần đều nhìn sang, đối với 'Tống tử' và 'Đảo Đấu', không biết gì, ngược lại còn có chút tò mò.

Lúc này, Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ, mỉm cười nói: “Đảo Đấu hay không Đảo Đấu, tôi đều là người làm ăn, lúc rảnh rỗi tôi thích nghiên cứu một số kiến thức phong thủy, cô Dương ngàn vạn lần đừng đoán bừa. ” “Hừ, giấu tôi à? ” Thấy Tần Vũ không chịu buông lời, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên mở miệng, nói với Tần Vũ: “Định Bàn Tử, Quải Thiên Kim, Hải Quải Tử Hưởng.

Câu Trảo Thích Can Tử.

Đảo Đấu Quán Đại Đỉnh Nguyên Lương.

Nguyệt Chiêu Tử Viễn Thái Bao Bất Thượng.” Tần Vũ nghe Dương Tuyết Lỵ nói những lời khó hiểu, Tần Vũ cũng mỉm cười, thầm nghĩ, cô gái này lòng dạ quá xấu xa, không thật thà.

Qua những lời nói này, Dương Tuyết Lỵ cũng đã nói cho Tần Vũ biết, cô đã nhìn ra Tần Vũ là một đại hành gia Đảo Đấu, đừng giấu giếm nữa.

Thấy vậy, Tần Vũ cũng không giấu giếm nữa, lời của hành gia thì

cũng biết thôi.

Chỉ thấy Tần Vũ nói: "Vô Hữu Nguyên Lương, sơn thượng Bàn Tài, sơn hạ Thiêu Hỏa, dám hỏi vị Đỉnh Thượng Nguyên Lương, đang ở phương nào Phân Sơn Giáp, sách được mấy đạo Khâu Môn." "Một giang xuân thủy có hai bờ, đồng thời sơn thượng Bàn Sài sơn hạ Thiêu Hỏa, Trát Cô Phân Sơn Giáp, Diêu Tử Giải Khâu Môn, đa tằng đăng bảo điện, vô xử mịch Long Lâu." Nghe Tần Vũ nói, Dương Tuyết Lỵ liền nhìn Tần Vũ trước mặt.

Lúc này, thấy Dương Tuyết Lỵ đã nói xong, Tần Vũ cũng không còn bận tâm đến việc thân phận của mình có nguy cơ bị bại lộ nữa.

Dương Tuyết Lỵ sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi.

Dù sao, người của gia truyền Bàn Sơn nhất mạch, cũng sẽ không ngốc đến vậy.

"Ha ha, cô Dương, không đơn giản chút nào! " "Nếu có cơ hội, tôi có thể nói chuyện riêng với cô. " "Được thôi! " Dương Tuyết Lỵ đáp ứng, lại nói: "Tiểu nữ tử một mình xông pha thiên hạ, còn sợ gì nữa! " Hai người nói xong, cũng không tiếp tục giao lưu nữa, Lão Hồ lúc này, lập tức đến bên cạnh Tần Vũ, có chút kinh ngạc.

Nói: "Hay cho ông, Lão Hồ tôi cứ nghĩ, hóa ra cô gái đó cũng là hành gia à, có chút bối cảnh, Bàn Sơn sao? " "Ừm, đệ tử của Trát Cô, truyền nhân Bàn Sơn nhất mạch. " "Xì! " "Bàn Sơn nhất mạch! " Lão Hồ biết, Bàn Sơn nhất mạch, từ xa xưa đã luôn thần bí.

Phái Bàn Sơn Đạo Nhân, khởi nguồn từ lưu vực sông Khổng Tước và núi Song Hắc ở Tây Vực, người của họ đều cùng tông cùng tộc; bình thường, họ thường giả làm du đạo phương sĩ hành tẩu thiên hạ, không giao du với người ngoài, khá độc lập.

Bàn Sơn xuất hiện nhiều nhân sĩ kỳ tài dị sĩ, nói là kho tàng lớn

của thế gian, nhưng chưa từng lấy đi một bảo vật nào, chỉ cầu thuốc trường sinh bất tử.

Thực ra, chuyện này cũng liên quan đến lời nguyền của Bàn Sơn nhất mạch, hiện tại cũng vậy.

Ngoài ra, người của Bàn Sơn nhất mạch, còn giỏi sử dụng bí thuật độc môn 'Bàn Sơn Phân Giáp Thuật', lại có thể chia thành hai thuật, lần lượt là 'Bàn Sơn Điền Hải Thuật', và 'Phân Sơn Quật Tử Giáp' hai môn, hợp xưng 'Bàn Sơn Chi Thuật', kỳ diệu vô cùng, ẩn chứa Càn Khôn.

Trong lịch sử, Bàn Sơn nhất mạch, bí mật không truyền ra ngoài. ...

Đột nhiên, vào lúc này, cũng không biết vì lý do gì, Giáo sư Trần và Diệp Dịch Tâm đột nhiên ngất xỉu.

Điều này làm Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ giật mình.

“Tần gia, ...” Lúc này, Tần Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt, Tần Vũ biết, lời tiên tri bắt đầu ứng nghiệm.

Tuy đã biết một phần câu chuyện, nhưng vì cũng tò mò về nguyên nhân, đồng thời cũng muốn biết lời tiên tri này, Tần Vũ liền đến trước chiếc hộp đá trước mặt, nhìn xem.

Chỉ thấy trên tranh đá hiển thị, vài ngàn năm sau khi Tiên Tri chết, sẽ có một đội ngũ sáu người, đến phòng đá này; Tiên Tri dự đoán, có người nhất định sẽ mở chiếc hộp này.

Càng nhìn xuống dưới, Tần Vũ càng kinh ngạc, thầm nghĩ, lời tiên tri này cũng không đơn giản.

Vì Tần Vũ đã đoạt được năng lực Tiên Tri, nên đối với nội dung tranh đá trước mặt, anh có thể dễ dàng biết được.

Trong lời tiên tri, cũng dự đoán có một người, nhất định sẽ va vào đầu, rồi từ đó lấy đi một thứ gì đó. ...

Người này, lại đoạt được năng lực có thể khống chế những hắc xà quỷ dị kia. ...

Còn về Giáo sư Trần, trong lời tiên tri, ông ta sẽ rời khỏi đây trong trạng thái điên điên khùng khùng.

Diệp Dịch Tâm, sẽ mất đi ký ức liên quan đến Tần Vũ ở đây. ...

"Lão Tần, trên đó vẽ cái gì vậy? " "Tôi không hiểu gì cả. " Xung quanh chiếc hộp đá, chỉ thấy những hình vẽ trên tranh đá, đều là vài người nhỏ đơn giản.

Bàn Tử nhìn, thật sự không hiểu có ý nghĩa gì.

Lão Hồ, nhìn có chút bán tín bán nghi, cũng không dám vội vàng kết luận, chỉ có thể nhìn Tần Vũ.

"Trong lời tiên tri, Giáo sư Trần vì bị kích thích, sẽ trở nên điên điên khùng khùng, và sẽ mở chiếc hộp này. " "Diệp Dịch Tâm, sẽ mất trí nhớ! " "Một lát nữa, sẽ có một trận rung chuyển, thân núi sẽ nứt ra một khe nứt, tất cả chúng ta đều sẽ ra ngoài.

Nếu, cổ tịch bên trong hộp đá mà rơi xuống đất, sẽ dẫn đến một trận bão cát, chôn vùi nơi đây trở lại dưới lòng đất. " Tần Vũ khi giải thích lời tiên tri, anh cũng đã giấu đi một đoạn. ...

"Mất trí nhớ?

Chương 72

” “Điên khùng? ” “Lão Tần tôi ơi, mẹ kiếp, ông đừng có đùa nữa. ” “Người chết từ mấy ngàn năm trước, đến bây giờ, lại có thể dự đoán tôi có ở đây không sao? ” “Ha ha, người đó thật sự quá bốc phét! ” Lúc này, Bàn Tử nghe nội dung Tần Vũ nói, cảm giác chuyện này có vẻ quá mức bịa đặt.

Không chừng, cũng là do người đó khi dự đoán mấy ngàn năm trước, để mèo mù vớ cá rán, nên những chuyện này lại tình cờ trùng hợp.

Thấy Bàn Tử không tin, Tần Vũ cũng giữ im lặng.

Khi đó, Dương Tuyết Lỵ sau khi sắp xếp Giáo sư Trần và Diệp Dịch Tâm xong, cũng đi tới, dừng lại trước hộp đá, bắt đầu nghiên cứu.

Cô cũng có chút nghiên cứu về tranh đá bích họa.

Từ bức tranh đá đầu tiên, Dương Tuyết Lỵ cũng đã xem đến bức cuối cùng, phát hiện, nội dung Tần Vũ nói quả thực không sai, trong lòng không khỏi thầm kinh ngạc.

Sở dĩ cô có thể hiểu những thứ này, cũng là vì ông ngoại của cô có một số cổ tịch điển tàng, nên mới biết nội dung và ý nghĩa của những bức tranh đá bích họa này.

Nhìn Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ lúc này, cũng càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Tần Vũ, bắt đầu suy nghĩ.

“Bàn Tử, lời Tần tiên sinh nói quả thực không sai, trên tranh đá, lời tiên tri quả thực là như vậy. ” “Nhưng, còn về việc có thể kiểm chứng thật giả của lời tiên tri hay không, tôi cũng không thể xác định

được. ” “Nhưng, việc chúng ta có thể rời khỏi đây, mới là điều quan trọng nhất đối với mọi người, mọi người nghĩ sao? ” Dương Tuyết Lỵ nói, nhìn những người còn lại.

Lời của Dương Tuyết Lỵ cũng nhận được sự đồng tình.

Mà, Tiên Tri cũng đã nói, ở đây, cần phải đợi một trận rung chuyển sau động đất, khi đó, thân núi sẽ nứt ra một khe nứt thông ra bên ngoài.

Sau đó, có thể thông qua khe nứt đó mà rời khỏi đây.

Nhưng, ngay lúc này, nơi đây vẫn an toàn bình thường, làm gì có động đất?

Khi mọi người đang nghi ngờ, đột nhiên, Giáo sư Trần và Diệp Dịch Tâm bắt đầu giãy giụa, càng lúc càng dữ dội.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, lập tức chạy tới, ghì chặt Diệp Dịch Tâm, để tránh cô va vào bức tường đá bên cạnh.

Sau đó, lại lập tức gọi Tần Vũ mấy người, nói: “Mau, mau giúp một tay! ” Tần Vũ thấy vậy, biết Dương Tuyết Lỵ một mình không giữ nổi, cũng vội vàng chạy tới, ôm Diệp Dịch Tâm vào lòng, ôm chặt lấy cô.

Lão Hồ và Bàn Tử hai người, thì khống chế Giáo sư Trần.

Nhanh chóng, không lâu sau, chỉ thấy Diệp Dịch Tâm và Giáo sư Trần hai người, lần lượt tỉnh lại, mơ màng nhìn mọi người.

“Xem kìa, cũng không sao mà, cái ông Tiên Tri kia lừa người. ” “Xem ra, lời của Tiên Tri này, tôi cứ xem cho vui thôi, không cần phải coi là thật. ” Lúc này, Bàn Tử và Lão Hồ hai người nói như vậy, cho là như thế.

Nhưng, cũng không lâu sau, kết quả lại không như mọi người

nghĩ, xem ra, tình hình nghiêm trọng rồi.

Lúc này, Giáo sư Trần, trông, dường như giống như một đứa trẻ, lúc thì muốn cái này, lúc thì muốn cái kia.

Dần dần, ông bắt đầu điên điên khùng khùng.

Giáo sư Trần sau khi nhìn thấy mọi người, đột nhiên lập tức phấn khích, la lớn, hét lớn.

“Ha ha, đều không ra ngoài được nữa rồi! ” “Không ra ngoài được nữa rồi! ” “Định sẵn là phải chôn theo ở đây rồi!

Phải chôn theo ở đây!!! ” “Ha ha ha! ” “Ha ha ha! ” Giáo sư Trần, lúc thì nói, lúc thì cười, lúc thì lại khóc.

Nhìn cảnh này, Bàn Tử lại nhìn về phía Diệp Dịch Tâm.

Lúc này, trong ánh mắt của Diệp Dịch Tâm, cô nhìn mọi người dường như có một cảm giác xa lạ.

“Tôi đang ở đâu? ” “Đây là đâu? ” “Ai? ” Lúc này, với trạng thái của Diệp Dịch Tâm, cô căn bản như không nhận ra mọi người, ngay cả khi Dương Tuyết Lỵ đến gần, trong ánh mắt của Diệp Dịch Tâm, cũng có thêm một chút đề phòng.

Nhưng, điều khiến mọi người kỳ lạ là, khi Diệp Dịch Tâm nhìn Tần Vũ, trong ánh mắt của Diệp Dịch Tâm, đột nhiên xuất hiện một tia kinh ngạc, lập tức ôm chặt lấy Tần Vũ. ...

“Tần đại ca, sao lại nhìn em?

Anh... em có quen anh không? ” Bàn Tử. ...

Lão Hồ. ...

Nghe lời Diệp Dịch Tâm nói, Bàn Tử lúc này hít mạnh một hơi khí lạnh, nhìn Lão Hồ trước mặt, lại nhìn Dương Tuyết Lỵ trước mặt, và Tần Vũ. ...

“Lão Tần, ...” Bàn Tử nghĩ, những lời tiên tri trên tranh đá, quả nhiên đã ứng nghiệm toàn bộ trên người Giáo sư Trần và Diệp Dịch Tâm.

Lúc này, Giáo sư Trần và Diệp Dịch Tâm hai người, một người bắt đầu điên khùng, một người bắt đầu mất trí nhớ. ...

Chương 73

Tuy nhiên, khi mọi người đang kinh ngạc, Giáo sư Trần, người vừa yên lặng một lúc, đột nhiên điên điên khùng khùng chạy tới, cố sức giật mở nắp hộp đá.

Lúc này, chỉ thấy ở giữa chiếc hộp đá, lại đặt một cuốn cổ tịch cổ kính, là những ghi chép của Tiên Tri.

“Mau, đừng để Giáo sư Trần lấy cổ tịch! ” Vào lúc này, Dương Tuyết Lỵ và Tần Vũ có phản ứng đầu tiên. ...

Vài ngày sau. ...

Lúc này, Tần Vũ và Lão Hồ, dưới sự dẫn dắt của An Lập Mãn, cuối cùng cũng đã đi ra khỏi sa mạc đen đầy đáng sợ.

Chuyến đi Tây Vực này, Giáo sư Trần đã phát điên. ...

Diệp Dịch Tâm, trừ Tần Vũ ra, không còn nhớ bất kỳ ai khác, Diệp Dịch Tâm lúc này, cũng ôm chặt lấy Tần Vũ, một khắc cũng không buông tay. ...

Trong sa mạc, cát bay mịt mù, Tần Vũ nhìn về phía sau, biết rằng, sẽ không mất nhiều thời gian, Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết, nhất định sẽ theo một trận bão cát đen sắp tới, biến mất trong sa mạc này. ...

Vài ngày sau. ...

Trong toa xe số 19, Tần Vũ và Lão Hồ, cuối cùng cũng đã lên chuyến tàu trở về, khởi hành đi Tứ Cửu Thành. ...

“Tiểu Diệp, chúng ta đừng như vậy nữa, được không? ” “Không mà!

Không mà!

Em muốn như vậy mà! ” Diệp Dịch Tâm vẫn ôm chặt lấy Tần Vũ, nói.

Chỉ như vậy, Diệp Dịch Tâm mới cảm thấy an toàn. ...

Trên chuyến tàu, Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch, mỉm cười: “Tần tiên sinh, chuyến đi Tây Vực này, xem ra anh thu hoạch không ít nhỉ. ” Rời khỏi Tinh Tuyệt, Dương Tuyết Lỵ tuy không biết Tần Vũ đã mang về những gì, nhưng cô tuyệt đối tin rằng, không có lý do gì Tần Vũ lại trở về tay không.

Dù sao, Mạc Kim Giáo Úy, từ xưa đã có quy tắc khi vào bảo huyệt, không bao giờ trở về tay không.

Vì vậy Dương Tuyết Lỵ có chút tò mò, tò mò Tần Vũ rốt cuộc đã mang về những gì.

Lúc này, nghe lời Dương Tuyết Lỵ nói, Tần Vũ vẫn thản nhiên đối phó, và trong ánh mắt không hề có một chút dao động nào.

Chỉ thấy Tần Vũ nhẹ nhàng đặt Diệp Dịch Tâm đang ngủ tựa vào vai mình xuống, đắp chăn cho cô xong, cũng bắt đầu đáp lại lời Dương Tuyết Lỵ.

“Cô Dương, lẽ nào cô cũng muốn ôm tôi sao? ” Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ, cười như không cười nói.

“Hừ!

Đồ lưu manh! ” Dương Tuyết Lỵ khẽ hừ một tiếng, thấy Tần Vũ không chịu hé răng, Dương Tuyết Lỵ có vẻ không cam tâm.

Muốn tiếp tục dò hỏi bí mật của Tần Vũ.

Đột nhiên, Dương Tuyết Lỵ khi nhìn Tần Vũ, lập tức hoảng loạn: “Tần tiên sinh, anh làm gì vậy? ” Lúc này, Dương Tuyết Lỵ dựa chặt

vào vách toa xe phía sau.

“À à, đừng căng thẳng, tôi xem nào. ” Vừa lúc, khi Dương Tuyết Lỵ định tiếp tục mở miệng, chỉ thấy hai tay Tần Vũ đột nhiên ấn lên vách toa xe, dồn Dương Tuyết Lỵ vào trước người mình.

Trong ánh mắt, có chút ngang ngược không kiêng nể gì.

Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ đang có chút căng thẳng trước mặt, mỉm cười nói: “Cô Dương, cô biết đấy, mỗi nghề đều có quy tắc riêng, đúng không. ” Đối với lời của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ cũng giữ im lặng.

Tần Vũ biết, Dương Tuyết Lỵ đã nghe lọt tai.

“Tốt, hiểu là tốt rồi. ” “Cô Dương, tự tiện dò hỏi riêng tư của người khác, thì không lịch sự đâu nhé. ” “Nếu không thì, tôi sẽ không ngại... ” Tần Vũ nói, liền nâng cằm Dương Tuyết Lỵ lên.

“Tần tiên sinh, anh làm gì vậy? ” “Không làm gì cả. ” “Tôi xem xem. ” Lúc này, nhìn Dương Tuyết Lỵ vì căng thẳng mà hai tay không biết đặt vào đâu, Tần Vũ mỉm cười, sau đó xoay người, liền rời khỏi toa giường mềm của Dương Tuyết Lỵ.

Vào ban ngày, bên ngoài toa giường mềm rất náo nhiệt, trong hành lang, có rất nhiều người đang tựa vào cửa sổ xe, trò chuyện, uống rượu, chém gió đông tây nam bắc.

Khi trở về toa xe, Tần Vũ khi đi ngang qua hai người đàn ông, lông mày khẽ động, có chút kinh ngạc.

Đồng hành?

Lúc này, Tần Vũ nghĩ thầm trong lòng.

Hóa ra, khi Tần Vũ vừa đi ngang qua họ, Tần Vũ ngửi thấy một mùi đất nhàn nhạt.

Nhưng, mùi đất này không tầm thường, chắc hẳn là từ một ngôi mộ lớn của vương hầu quý tộc, và cũng đã có niên đại ít nhất vài ngàn năm.

Tần Vũ lại nhìn vào khuôn mặt của hai người đàn ông.

Chương 74

Về ngoại hình, cả hai đều có vết thương nhẹ ở mức độ khác nhau, chắc chắn những cơ quan trong đấu đó, cũng đầy rẫy hiểm nguy.

Nếu không thì, cũng sẽ không có tình huống như vậy.

Sau đó, khi Tần Vũ trở về toa xe, anh cũng cố ý để cửa hé một khe, khe cửa này vừa hay đối diện với hai người đó.

"Lão Tần, sao vậy? " Khi thấy Tần Vũ quay về, Lão Hồ thông qua một số động tác của Tần Vũ, dường như cũng đã phát hiện ra, liền quen miệng hỏi một câu.

"Hai người kia có vấn đề! " Tần Vũ nhìn ra bên ngoài một cái xong, liền nói cho Lão Hồ biết phát hiện của mình, và giải thích một hai lý do.

"Chắc chắn không? " Lão Hồ cũng ngồi dậy, nhìn ra bên ngoài hai người đang uống rượu ăn đậu phộng.

Vừa rồi, Tần Vũ nói với anh, hai người kia cũng vừa Đảo Đấu ra không lâu, trên người nhất định có đồ tốt.

Cũng có khả năng, sẽ có những bí mật khác.

Với tuổi của hai người đó, xem ra, chắc khoảng năm mươi tuổi gì đó, so với họ thì có kinh nghiệm hơn.

Lúc đó, chỉ thấy hai người kia đột nhiên hạ thấp giọng.

Khẽ nói: "Hắc Tử, bên Trường Sa thật sự xuất hiện Chiến Quốc Bạch Thư sao?

Nằm trong tay người họ Ngô đó à? " "Ừm, tôi chắc chắn, tin tức này, đồ đệ của tôi nói với tôi, không thể nào là giả được. " Lúc này,

hai người khẽ nói, dường như đang mưu tính.

“Chiến Quốc Bạch Thư? ” “Họ Ngô? ” Tuy Tần Vũ không nghe rõ lời của họ, nhưng đối với năng lực thần ngữ (đọc khẩu hình/dịch tiếng lóng), Tần Vũ rất giỏi.

Năng lực này, cũng là do anh học được khi còn trong quân đội, khá có kinh nghiệm.

Nhưng, Tần Vũ nhìn cuộc đối thoại của họ, trong lòng ít nhiều cũng có chút kinh ngạc, không ngờ, ở đây lại nghe được tin tức về 'Chiến Quốc Bạch Thư', và nó đang nằm trong tay người họ Ngô.

Ban đầu Tần Vũ cứ nghĩ, thế giới này lẽ ra chỉ có Bàn Tử và Lão Hồ.

Bây giờ, e rằng không phải như vậy nữa rồi.

Tần Vũ quyết định, đợi khi trở về, sẽ lập tức dò hỏi, không chừng, thật sự sẽ có phát hiện mới.

Dù sao, căn cứ theo lời hai người kia, từ những năm năm mươi, Trường Sa đã khai quật một lô đồ vật, trong đó có một cuốn 'Chiến Quốc Bạch Thư', cuốn 'Chiến Quốc Bạch Thư' này lại bị một người họ Ngô lấy đi.

Tin tức này, không thể không khiến Tần Vũ liên tưởng đến nhiều điều.

Nếu điều tra rõ, e rằng, có lẽ sẽ cần phải đến đó một chuyến.

Không chừng, có lẽ ở đó, anh sẽ có sự giao thoa với đám người Lão Cửu Môn. ...

“Ha ha, thú vị rồi đây. ” Tần Vũ lẩm bẩm một mình.

Ở một bên, Lão Hồ thì nhìn anh ngây người ra.

“Thú vị rồi sao?

Thú vị rồi sao? ” Lão Hồ lúc này có chút không hiểu, lập tức hỏi Tần Vũ.

Nhìn Lão Hồ, Tần Vũ không trả lời, chỉ nói với Lão Hồ một câu: “Đừng vội, sẽ biết ngay thôi. ...” Chuyến tàu gầm rú, lao nhanh về Tứ Cửu Thành, Tần Vũ nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, bắt đầu suy nghĩ. ...

Lỗ Thương Vương. ...

Thất Tinh Quan. ...

Vài ngày sau, đoàn tàu đến Tứ Cửu Thành.

Do những chuyện xảy ra trong đợt khảo cổ sa mạc, Tần Vũ cũng đã hợp tác với các ban ngành liên quan để điều tra, rồi kết thúc sự việc với kết luận là một tai nạn thời tiết ở sa mạc.

Sau đó, vì chuyện của Giáo sư Trần và Diệp Dịch Tâm, Shirley Dương lập tức liên hệ một số người quen biết, bận rộn lo liệu bệnh tình của hai người họ.

Lúc này, tại một căn tứ hợp viện gần Phan Gia Viên, Bàn Tử liên tục xác nhận với Tần Vũ hết lần này đến lần khác.

“Này Lão Tần, ông thật sự chắc chắn, chắc chắn là người phụ nữ kia nhất định sẽ đưa tiền cho tôi, sẽ không chạy trốn chứ?” Kể từ khi trở về, Bàn Tử vẫn luôn nhung nhớ khoản tiền đô la Mỹ kia.

Số tiền mà Tần Vũ đã hứa, nếu tính sơ sơ thì cũng phải mười bảy đô la Mỹ; nếu lại đổi ở chợ đen thì cũng là một khoản tiền không nhỏ.

“Yên tâm đi, sẽ không sai đâu.” Nhìn bộ dạng hám tiền của Bàn Tử, Tần Vũ cười cười.

Nghe Tần Vũ nói vậy, Bàn Tử cũng yên tâm.

Dù sao, đó là số tiền kiếm được bằng cả mạng sống mà.

“Lão Tần, tối nay có rảnh không?” Bàn Tử hỏi.

“Làm gì?” “Hắc, nếu không có gì thì chúng ta ba người cộng thêm Đại Kim Nha, đợi tối đến, mấy anh em mình đi vũ trường Đông Thành, tìm mấy cô em xinh tươi nhảy nhót, uống rượu chén chú chén anh nhỉ?” Bàn Tử nói.

Lúc này, Bàn Tử dường như có chút vẻ mặt đê tiện.

Tần Vũ hỏi thăm, mới biết ở khu vực Thành Đông, có một vũ trường khá chính quy mới khai trương, không gian không tệ, buổi tối đông người nhộn nhịp.

Thấy Bàn Tử rủ rê, Lão Hồ cũng hứng thú.

“Lão Tần, đi không?

Nghe nói mấy cô ở đó đều xinh xắn lắm, lại còn biết nói chuyện.” Nghe Lão Hồ và Bàn Tử nói vậy, dường như nơi đó không tệ, nghĩ vậy, Tần Vũ cũng không từ chối nữa.

Trở về đã lâu, cũng nên thư giãn một chút.

Chương 75

"Được thôi, đi gọi Đại Kim Nha đi, tiện thể tôi có vài chuyện muốn hỏi Đại Kim Nha." Tần Vũ liền phân phó Bàn Tử đi gọi Đại Kim Nha.

Dù sao Đại Kim Nha lớn tuổi hơn một chút, có lẽ có một số tin tức có thể hỏi thăm ông ta.

Biết đâu lại hỏi được gì đó.

Đêm xuống, vũ trường Thành Đông đèn hoa rực rỡ, rất nhiều người ra vào, không ít là những người giàu có mạo danh.… "Đến rồi!" "Chuyện Cũ Tân Thành!" Theo tiếng nhắc nhở của Bàn Tử, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn một cái.

"Chuyện Cũ Tân Thành?" Cách bài trí của 'Chuyện Cũ Tân Thành' cũng không tệ, có phần mang hương vị của Tân Hà Dạ Thành.

Không hiểu sao Tần Vũ lại có cảm giác quen thuộc.

Hình như đã từng thấy ở đâu đó rồi.

"Đại Kim Nha!" Tần Vũ đột nhiên gọi một tiếng.

Kể từ khi Đại Kim Nha hợp tác với Tần Vũ, việc kinh doanh ở cửa hàng của Đại Kim Nha lập tức trở nên hồng phát.

Hắn liền tôn xưng Tần Vũ là 'Tần gia'.

"Tần gia, có chuyện gì vậy?" "Đại Kim Nha, ông có thấy cách bài trí ở đây, hình như rất giống với cách bài trí ở nhà Tam Tỷ Tân Thành không?" "Tam Tỷ Tân Thành?" Bị Tần Vũ nhắc nhở, Đại Kim Nha cũng tỉ mỉ đánh giá, nhìn xem.

"Ối, đừng nói chứ, đúng là hơi giống thật, chẳng lẽ Tam Tỷ Tân

Thành chán rồi lại mở thêm một cửa hàng à?" Đại Kim Nha nói.

"Tam Tỷ Tân Thành?" "Chẳng lẽ là người phụ nữ đó?" "Không sai!" Tần Vũ khẳng định, gật đầu.

"Đi thôi, chúng ta vào xem sao." Nói rồi, Tần Vũ liền theo sự dẫn dắt của nhân viên đón khách, ngồi vào một chỗ trống.

Không thể không nói, người thật sự rất đông.

Lúc này, ở trên lầu, Tam Tỷ vốn đang trò chuyện với mấy người chị em, đột nhiên có chút kinh ngạc.

Không ngờ, đi lâu như vậy, lại gặp.

Đối với khả năng giám định của Tần Vũ, Tam Tỷ rất tán thưởng.

Nghĩ vậy, Tam Tỷ liền gọi mấy người chị em, nói rằng muốn giới thiệu một người cho họ.

"Tiểu ca Tần, đã lâu không gặp!" Chỉ thấy Tam Tỷ cầm một ly rượu, đi đến bên cạnh Tần Vũ, vỗ vỗ vai đối phương, khẽ gọi.

"Tam Tỷ?" Tần Vũ quay đầu, liền nhận ra.

Không ngờ, 'Chuyện Cũ Tân Thành' này, thật sự là do Tam Tỷ mở khi rảnh rỗi.

Sau vài câu xã giao, Tần Vũ được Tam Tỷ mời lên phòng bao trên lầu, giới thiệu một người tên Hàn Tỷ Tân Thành, cũng kinh doanh đồ cổ.

Được một đại lão bản bao nuôi.

Ở Tân Thành, cô ta cũng có một cửa hàng, thường xuyên qua lại với Tam Tỷ.

"Hàn Tỷ, đây là người tôi kể với cô." Tam Tỷ liền giới thiệu Tần Vũ cho Hàn Tỷ, nói rồi, mọi người trò chuyện về minh khí, đồ sứ.

Không ngờ, chỉ vài lời của Tần Vũ đã khiến người phụ nữ tên Hàn Tỷ này kinh ngạc.

Đang trò chuyện, Tần Vũ cũng nói về sự phân chia các thế lực trộm mộ trong giang hồ, và khéo léo dò hỏi về các thế lực ở Trường Sa.

Không ngờ, vừa hỏi, Tần Vũ đã hỏi được một số thứ, biết được những tin tức quan trọng.

Từ miệng Hàn Tỷ và Tam Tỷ, Tần Vũ biết được tin tức về Lão Cửu Môn hiện tại, cũng như những bí mật mới ở Trường Sa.

Người mang họ Ngô đó, chính là người sáng lập gia tộc thứ năm của Lão Cửu Môn Trường Sa, Tam Tỉnh Lão.

Khi rời đi, Tam Tỷ cũng đi theo, bảo Tần Vũ đợi một lát vì có chuyện muốn nói.

Đại Kim Nha thấy vậy, không nói hai lời, lập tức kéo Lão Hồ và Bàn Tử đi.

"Tam Tỷ, có chuyện gì sao?" "Ừm." "Tiểu ca Tần, nếu không chê thì đi cùng tôi đến cửa hàng ở Phan Gia Viên một chuyến, ở đó tôi có vài món cần nhờ cậu giám định.…" Sáng sớm hôm sau, Tần Vũ dụi mũi, rời khỏi cửa hàng của Tam Tỷ Tân Thành, đi về phía cửa hàng của Đại Kim Nha.

"Chậc chậc chậc!

Này Lão Tần, mẹ kiếp tối qua ông sướng ghê nhỉ!" Bàn Tử nói, lập tức xáp lại gần.

Thật không ngờ, Lão Tần tối qua không về, lại còn cưa đổ cả Tam Tỷ Tân Thành!

"Chậc chậc chậc!" "Chậc chậc chậc!" Lúc này, chỉ thấy Lão Hồ

và Bàn Tử với vẻ mặt thiếu đòn, vây quanh Tần Vũ, phát ra những tiếng động kỳ lạ.

Đại Kim Nha thấy cảnh này, thật sự không thể không bội phục thủ đoạn của Tần Vũ, đến mức có thể làm chủ cả nơi đây.

Dù sao, thế lực của Tam Tỷ Tân Thành trong giới có sức ảnh hưởng rất lớn, người ngoan tiền nhiều lời ít!

Nếu là người bình thường thì thật sự không ai dám động đến Tam Tỷ.

E rằng không lâu sau, Tần Vũ sẽ vang danh xa gần trong giới.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tần Vũ cũng không có cách nào.

Dù sao chuyện đã xảy ra rồi.

Sau đó, Tần Vũ nói: "Thôi được rồi, hai người mau chuẩn bị đi, vài ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát." "Xuất phát?

Đi đâu?" Bàn Tử hỏi.

"Đi Mông Sơn!" "Mông Sơn?" Nhanh chóng, Tần Vũ kể cho Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha ba người nghe về thông tin khả năng có cổ mộ thời Chiến Quốc ở Mông Sơn; đồng thời, đoán rằng ở nơi đó, có thể có một số đồ vật từ thời Chiến Quốc.

"Hít!" Đại Kim Nha hít một hơi khí lạnh.

Chiến Quốc ư?

Ôi trời, đó là đồ từ trước Công nguyên đấy!… Niên đại càng lâu, giá trị của những món đồ cổ đó càng cao.

Không thể không nói, Đại Kim Nha cũng động lòng.

Mông Sơn gần đây, tình cờ lúc này Đại Kim Nha cũng không quá bận, trong lòng hắn cũng muốn đi cùng Tần Vũ để mở mang tầm mắt.

Nói rồi, Đại Kim Nha liền mở miệng.

Tần Vũ nghe Đại Kim Nha nói vậy, cũng không phản đối.

Dù sao, chuyến này cũng nên để Đại Kim Nha bỏ ra chút sức lực.

Vài ngày sau, Tần Vũ cùng Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha ba người, đã đến chân núi Mông Sơn.

Ở Mông Sơn, núi non trùng điệp, sông ngòi uốn lượn.

Không thể không nói, đây thật sự là một vùng đất phong thủy bảo địa.

Nhanh chóng, Đại Kim Nha bỏ tiền ra, nhờ người dò hỏi rồi tìm được người lái thuyền giỏi nhất địa phương.

“Mẹ kiếp, Đại Kim Nha này, cái người ông tìm đến được chưa vậy?

Chương 76

Mấy giờ rồi đây?" Bàn Tử nhìn mặt trời trên đầu, lúc này chính ngọ, cũng bị nắng gắt đến chịu không nổi.

"Hắc, đừng vội, đợi đi, lát nữa sẽ có người đến, đừng vội." Đại Kim Nha nói, thực ra trong lòng cũng đang sốt ruột.

Theo thời gian trôi đi, nhanh chóng, một ông lão trông chừng năm mươi tuổi xuất hiện trước mặt họ.

Ông lão này dắt theo một con chó đen tuyền, đến trước mặt mấy người, rồi đánh giá Tần Vũ.

"Lão Tần, con chó này nặng mùi quá." Đối với mùi lạ, mũi Lão Hồ khá nhạy cảm, ngửi thấy mùi hôi thối kỳ lạ đó, liền hơi nhíu mày nói.

"Mùi thi thể!" Tần Vũ nhìn con chó trước mặt, biết rằng con chó đen này đã ăn xác chết trong động thi thể, cho nên mới có mùi nồng như vậy.

"Mùi thi thể?

Chẳng lẽ con chó này thường xuyên gặp phải xác chết nên mới như vậy sao?" Nghe Tần Vũ nói vậy, Lão Hồ chỉ có thể hỏi như thế.

Còn những điều khác, Lão Hồ cũng không nói ra được lý do.

Đối với sự hiểu biết của Lão Hồ, Tần Vũ chỉ cười cười.

Nói: "Này Lão Hồ, lời tôi nói, ông đừng không tin, tôi nói cho ông biết, con chó này đã ăn xác chết, mang theo tà tính đấy." Lão Hồ vốn tưởng con chó này chỉ đi vào bãi xác chết, nhưng không ngờ, Tần Vũ lại nói nó đã ăn xác chết.

"Hít!" Lời của Tần Vũ khiến Đại Kim Nha và Bàn Tử, đều cảm

thấy có chút rợn người. … Nhanh chóng, dưới sự dẫn đường của ông lão, một đoàn người đến một thung lũng, nơi xuất hiện một con sông sâu không thấy đáy.

Đột nhiên, chỉ nghe tiếng 'tõm' một cái, chỉ thấy con chó đen kia lập tức nhảy xuống sông, biến mất không thấy tăm hơi.

"…." Lúc này, Lão Hồ nhìn nước sông, nước chảy xiết không những không cạn mà còn khá sâu.

"Này ông lão, con chó của ông, không lo lắng sao?" "Hắc, không lo đâu, nó bơi giỏi lắm, có thể ở dưới sông mười lăm hai mươi phút cũng không sao cả." Nói rồi, chỉ thấy ông lão hung hăng hít một hơi thuốc lào, lộ ra hàm răng ố vàng to lớn.

"Đợi một lát đi, con chó đen này đi tìm người lái thuyền rồi, lát nữa sẽ quay lại." Ông lão nhìn Lão Hồ, rồi lại nhìn Tần Vũ, nói.

Một giờ sau, vẫn không có gì thay đổi.

Lúc này, Bàn Tử đã có chút chờ không nổi nữa, lập tức mở miệng nói: "Mẹ kiếp, ông lão này, cái người lái thuyền ông tìm đến được chưa vậy?

Đợi thêm nữa thì đến tối mất rồi à?" "Hắc, các vị gia đừng vội, ở làng tôi chỉ có một người lái thuyền, tôi muốn gọi ông ấy thì cũng phải xem ý ông ấy chứ." Lúc này, ông lão tiện tay gõ gõ cây thuốc lào vào gót giày rồi lại nói, "Tôi nói cho ông biết, cho dù có tìm trưởng thôn của tôi cũng không có tác dụng đâu." "Hắc, ghê gớm vậy sao?" "Ông lão, vậy thì đổi người khác đi!" "Nói thật, thực ra tôi cũng muốn vậy, nhưng, ông không biết đâu, thần núi, thần sông, thần quỷ ở đây, cũng chỉ nể mặt ông ấy, còn người khác thì không được đâu." "Cho nên, nếu muốn vào động núi đó, chỉ có thể đợi thôi, nếu không thì, chỉ cần tiến vào cái động núi đó, rất có thể sẽ không ra được nữa." "Gì cơ?" Ông lão nói vậy, Đại Kim Nha và Bàn Tử, Lão Hồ ba người, đều

không tin.

“Hắc, lẽ nào cái động đó có thể nuốt người sao?” “Hắc, đúng vậy đấy, đừng xem thường, trong động đó thật sự ăn thịt người đấy.” Ông lão nói.

Nhìn cảnh này, Tần Vũ cũng lấy tấm bản đồ trên người ra, nói với ông lão: “Ông lão, ở đây, chẳng phải có một Vạn Nhân Khanh sao?” Tần Vũ nhìn ông lão trước mặt, chờ đợi câu trả lời.

Chỉ thấy ông lão ‘a a’ cười, nói: “Nghe những người lớn tuổi nói, lúc trước ở đây có lính Nhật xuất hiện, bị mắc kẹt bên trong, không ai ra được.” Ông lão còn chưa nói xong, Tần Vũ liền biết, chuyện này, có lẽ không sai đâu, cổ mộ thời Chiến Quốc ở đây rồi.

“Ông lão, ông có biết ở đó có cái gì không?” “Có gì?” “Người trong thôn đều nói, bên trong có một con xà tinh, tu luyện đã lâu, đã bố trí rất nhiều trận pháp quỷ quái dưới nước, không cho người ngoài mang thuyền vào.” “Không biết, lúc trước, cái động đó đã có một tốp người đi vào, cuối cùng, cũng chỉ có người lái thuyền đó sống sót trở về.” “Còn những người khác thì sao, đến ngày thứ hai, thi thể trôi ra, toàn thân đầy vết thương, đều đã chết rồi.” Lúc đó, một tiếng ‘loảng xoảng…’ truyền đến, chỉ thấy con chó đen đã biến mất bấy lâu, đột nhiên xuất hiện.

“Được rồi, đợi đi, người lái thuyền đến rồi.” Lúc đó, con chó xuất hiện dưới chân Lão Hồ, đột nhiên khiến sắc mặt Lão Hồ lập tức biến đổi, nói: “Tôi điên mất, con chó này thối thật!” Theo một trận gió thổi qua, tất cả mọi người đều ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra từ người con chó.

Theo một trận gió sông thổi qua, tất cả mọi người đều ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra từ người con chó đen đó.

“Mẹ kiếp, sao mà thối thế?” Chỉ thấy Bàn Tử nói xong, tất cả mọi

người đều giữ một khoảng cách nhất định với con chó đen trước mặt.

Ai cũng không ngờ, con chó đen này đi một vòng, lúc trở về, trên người nó lại mang theo mùi thi thể nồng nặc như vậy.

May mắn thay, con chó đen này không tiếp tục quấn quýt bên Tần Vũ và Bàn Tử, ngược lại, nó đi đến bờ sông, nhìn về một hướng xa xăm.

Nhanh chóng, sau một lúc, chỉ thấy con chó đen bắt đầu sủa, có vẻ hơi phấn khích, không ngừng chạy dọc bờ sông.

Mọi người nhìn theo, ở phía trước, tại một khúc quanh trong thung lũng, chỉ thấy, có một người đàn ông sắc mặt tái nhợt, đang từ sâu trong thung lũng nhỏ đó, chống sào chèo thuyền, từ từ tiến đến.

Tần Vũ thấy vậy, lập tức nhắc nhở Bàn Tử, Lão Hồ và Đại Kim Nha.

"Các vị, lát nữa lên thuyền, tất cả hãy tỉnh táo một chút, đừng để bị lật thuyền trong cống ngầm." Tần Vũ biết, người lái thuyền này và ông lão kia tuy đều là cao thủ chèo thuyền; nhưng mặt khác, họ cũng là những kẻ vô cùng gian xảo.

Trong bóng tối, hai người này không biết đã làm bao nhiêu chuyện hại người trên sông, nhưng vẫn luôn không bị thế giới bên ngoài biết đến.

Khi người lái thuyền đến gần, Lão Hồ nhìn một cái, trên mặt người lái thuyền, trông cứ như người chết, hoàn toàn không có chút huyết sắc bình thường nào.

Nghe Tần Vũ nói vậy, trong lòng Lão Hồ lập tức nảy sinh một tia cảnh giác, đề phòng hơn.

Người lái thuyền đến gần bờ sông, từ một cái túi vải lấy ra một ít thịt thối đã ngả màu đen, ném cho con chó đen, sau đó, nhìn Tần Vũ

nói: “Này các vị ông chủ, mấy vị từ đâu đến vậy?” “À à, thuyền gia, chúng tôi từ đâu đến thì không liên quan, chỉ cần ông đưa chúng tôi đến nơi, tôi có thể trả cho ông một khoản thù lao kha khá.” Tần Vũ nói, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của người lái thuyền.

Người lái thuyền hỏi câu đó, không ngoài việc muốn thăm dò lai lịch của nhóm người này, để tiện phán đoán.

“Tôi thấy thế này, trả cho tôi năm trăm tệ, chỉ cần đồng ý, tôi có thể đưa các vị vào bên trong.” “Nếu không thì, không cần nói chuyện nữa.” “Năm trăm tệ?” Lúc đó, Bàn Tử vừa nghe thấy, lập tức không chịu được, một tên lái thuyền dẫn đường, dám đòi năm trăm tệ.

“Mẹ kiếp, dẫn cái đường mòn quèn mà đòi năm trăm tệ?

Tôi…” Khi Bàn Tử định nói gì đó, Tần Vũ lập tức ngăn Bàn Tử lại, nói với người lái thuyền trên thuyền.

“Thuyền gia, chỉ cần ông đưa chúng tôi đến nơi, đừng nói năm trăm tệ, một nghìn tệ tôi cũng có thể trả.” Một nghìn tệ ư?

Lúc này, trong mắt người lái thuyền hiện lên vẻ tham lam.

Sau đó, người lái thuyền lại lén lút nhìn vào gói đồ của Tần Vũ, dường như muốn phát hiện ra điều gì đó.

“Ông chủ, lời ông nói, có thật không?” “Yên tâm đi, tuyệt đối là thật, ở đây, tôi đã quyết định rồi.” Tần Vũ cười cười.

“Vậy thì tốt rồi, vậy mời các vị ông chủ lên thuyền đi.” Người lái thuyền nói, sau đó, lập tức gật đầu với ông lão trên bờ, ngầm nháy mắt ra hiệu.

Nhìn người lái thuyền, ông lão lập tức hiểu ra, người lái thuyền qua cuộc nói chuyện vừa rồi, cảm thấy Tần Vũ và nhóm người này, tuyệt đối là một mẻ cá lớn, đáng để làm thịt.

Chuyến này, thu hoạch cũng sẽ không nhỏ, người lái thuyền nghĩ.

Lúc đó, Lão Hồ khi lên thuyền, lập tức xích lại gần Tần Vũ, "Này Lão Tần, hai tên này quả nhiên có vấn đề, vừa nãy tôi nhìn thấy, tôi phát hiện hai người đó cứ nhìn chằm chằm vào hành lý của chúng ta mấy lần liền." "Ừm, tôi biết rồi, nói với Bàn Tử và Đại Kim Nha hai người đó cẩn thận một chút.

Nếu thật sự không được thì hãy cho chúng biết sự lợi hại của chúng ta." Nghe Tần Vũ nói vậy, Lão Hồ cũng gật đầu, một khi xảy ra tình huống bất ngờ, sẽ lập tức không chút do dự ra tay, một đòn đoạt mạng.

Do hành lý khá nhiều, người lái thuyền yêu cầu để hành lý ở phía sau thuyền.

Nhanh chóng, dưới sự dẫn dắt của người lái thuyền, Tần Vũ trên mặt sông nước chảy xiết, bắt đầu tiến gần về phía hang núi.

Khi sắp đến lối vào thung lũng, chỉ thấy người lái thuyền đột nhiên nói: "Các vị ông chủ, cẩn thận nhé, phía trước là 'Quỷ Môn Thập Bát Loan' đấy, thuyền bình thường không dám qua đâu, phải bám chặt vào." Lúc đó, thấy người lái thuyền nói vậy, Bàn Tử đột nhiên ngớ người, "Quỷ Môn Thập Bát Loan, cái quỷ gì cơ?" Nghe Bàn Tử nói vậy, người lái thuyền chèo thuyền cười cười, cái nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt đó, khiến Bàn Tử nhìn vào cảm thấy có chút không thoải mái.

Hóa ra người lái thuyền nói, cái Quỷ Môn Thập Bát Loan đó, giống như Quỷ Môn Quan ở địa ngục vậy, chỉ cần qua được mười tám khúc cua đó, chúng ta mới an toàn trên sông.

Nếu không thì, phần lớn các con thuyền đều bị lật thuyền và người lọt xuống nước ngay ở khúc cua đầu tiên, biến mất không thấy tăm hơi.

Cuối cùng, đến xương cốt cũng không thấy.

Người lái thuyền nói vậy, Bàn Tử cảm thấy, ở đây, thật sự có chút không an toàn, liền nhìn Tần Vũ bên cạnh, chờ Lão Tần biểu thái.

Đối với hành động của Bàn Tử, Tần Vũ cũng biết.

Sau đó, chỉ thấy Tần Vũ nhìn người lái thuyền cười cười, và nói: "Này thuyền gia, ở đây có đáng sợ như vậy sao." "À à, có đáng sợ hay không, đợi lát nữa là ông biết thôi, lúc đó, ông sẽ biết nó được gọi là Quỷ Môn Thập Bát Loan." Người lái thuyền lắc đầu.

"À à, thuyền gia, cứ yên tâm chèo đi!" "Cái mạng già này của tôi, Diêm Vương cũng không dám thu đâu!" "Nếu không tin thì cứ để Diêm Vương thu mạng của tôi đi, xem ông ta có dám không." Tần Vũ nói, tiếp tục nhìn người lái thuyền.

Chương 77

Nghe Tần Vũ nói ra những lời đó, người lái thuyền cũng không nói gì nữa, tiếp tục chống sào thuyền, bắt đầu lao vào đoạn 'Quỷ Lộ Thập Bát Loan' nguy hiểm đó, điều khiển sào thuyền rất thành thạo.

"Đến rồi!

Hà thần tổ tiên phù hộ!" Lúc này, chỉ thấy người lái thuyền la lên, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều, càng lúc càng tái nhợt.

"Đến rồi!

Hà thần tổ tiên phù hộ!" Lúc này, chỉ thấy người lái thuyền la lên, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều, càng lúc càng tái nhợt.

Khi đến gần khúc sông đầu tiên có dòng chảy xiết, cho dù người lái thuyền kinh nghiệm lão luyện, lúc này cũng không thể không cẩn thận hơn.

Nhanh chóng, khi vượt qua khúc cua đầu tiên, người lái thuyền cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó, tiếp tục chống sào thuyền tiến về khúc cua thứ hai.

Liên tiếp mấy lần, đều thuận lợi vượt qua.

Hữu kinh vô hiểm.

Khi đi qua khúc cua thứ mười tám của 'Quỷ Môn Thập Bát Loan', trên người người lái thuyền, trán ông ta đã đầm đìa mồ hôi.

Rõ ràng, lần này tiêu hao thể lực rất lớn.

Sau khi thấy an toàn vô sự, người lái thuyền này quỳ bái xuống

mũi thuyền, cảm tạ hà thần tổ tiên.

"Mẹ kiếp, đúng là đủ kích thích!" Bàn Tử nói, quay đầu nhìn Tần Vũ, rồi lại nhìn hành lý phía sau.

May quá, những thứ đó vẫn còn.

Vừa nãy, khi đi qua 'Quỷ Môn Thập Bát Loan', tuy không nguy hiểm như việc mở quan tài của cương thi, nhưng, ở những khúc sông chảy xiết, sóng nước lúc cao lúc thấp, đẩy thuyền gỗ lên một độ cao nhất định, rồi đột nhiên, thuyền gỗ lại lập tức từ trên cao mất trọng lực lao xuống, rơi vào trong nước, bắn tung tóe những bọt nước lớn.

Tất cả những điều đó, đối với Bàn Tử bị chứng sợ độ cao, cũng là một thử thách đến giới hạn.

Nhanh chóng, tất cả mọi người đến bên ngoài hang núi, nhìn vào cái động huyệt đen ngòm đó.

Lúc này, chỉ thấy người lái thuyền nhìn chằm chằm về phía trước, nói: "Cẩn thận đấy, tôi sắp vào hang núi, hãy nhớ lời tôi nói, tôi chỉ có thể nhìn thẳng về phía trước, tuyệt đối đừng quay đầu lại, cũng đừng nhìn xuống nước…." Lời của người lái thuyền, dường như rất nghiêm túc.

Nhìn cảnh này, Tần Vũ cười cười, lập tức nói với Lão Hồ bên cạnh: "Này Lão Hồ, ông lúc đó giết người, thật sự không sợ sao?" "Tôi giết người?" Nghe Tần Vũ nói vậy, trong lòng Lão Hồ hơi sững lại một chút.

Nhưng, trong khoảnh khắc đó, Lão Hồ lập tức hiểu ra.

Sau đó, lại nói: "Sợ gì, một băng đạn bắn qua, Lão Hồ tôi đâu có làm gì.

Hơn nữa, tôi cũng quen rồi.

Ông biết không, trong tay tôi, không có cũng phải có mười mấy vạn mạng người, cũng phải có mấy vạn món nợ máu.

Tôi nhớ, có người muốn đánh lén tôi, kết quả bị tôi một đao xử lý, bây giờ, chôn ở đó…" Lão Hồ nói, càng lúc càng gay cấn, càng lúc càng đáng sợ.

Người lái thuyền và ông lão phía sau nghe thấy, lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng khắp lưng, cảm thấy từng trận lạnh lẽo.

Đặc biệt khi Lão Hồ nói đến chi tiết, người lái thuyền và ông lão có chút không tự chủ mà run rẩy, chân tay mềm nhũn.

Càng nghe càng kinh hãi!

Cảm tình lần này lại gặp phải nhân vật khó nhằn rồi.

Lúc này, chỉ thấy người lái thuyền nhìn ông lão, liền gật đầu, trong lòng nghĩ, lát nữa cũng đừng lấy thêm đồ gì nữa, nếu muốn giữ mạng thì mau chóng rời đi.

Lão Hồ tiếp tục nói: "Không sao đâu, tâm hại người không thể có, tâm phòng người không thể thiếu, tôi thấy hang núi này cũng không đơn giản, chín khúc tám quanh, đúng là nơi tốt để giết người và hóa giải đấy." "Thuyền gia, tôi nói có đúng không?" Lão Hồ nói xong, chỉ thấy Lão Hồ liền từ bên hông rút ra một con dao găm, phát ra ánh sáng lạnh lẽo, đặt trước người.

Nhìn cảnh này, người lái thuyền cười gượng gạo, cũng nói: "Đúng, tâm hại người không thể không có mà…." Khi thuyền tiếp tục đi sâu vào hang núi, Lão Hồ đột nhiên phát hiện ra một số huyền cơ, nhìn ra được manh mối.

"Lão Tần, ông có thấy ở đây có vấn đề không?" Lúc này, nghe Lão Hồ nói xong, Tần Vũ cũng gật đầu, ý hiển nhiên là có vấn đề.

"Nơi đây ẩn chứa Hoàng Tuyền Trận!" Tần Vũ nói.

“Đúng!

Ý là vậy!” Lão Hồ nói, trùng hợp với Tần Vũ.

Cái Hoàng Tuyền Trận này, bắt nguồn từ Kỳ Môn Độn Giáp thời cổ đại, còn gọi là ‘Hoàng Tuyền Cửu Khúc Trận’, biến hóa khôn lường.

Cổ thư ghi chép, Kỳ Môn Độn Giáp, chín là số cực hạn, có thể lấy sáu hào, sau đó ba ba diễn sinh, biến ra số biến.

Cũng có câu rằng, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, diễn sinh vô cùng vô tận, dẫn đến biến ảo khôn lường.

Nếu như, trong hang núi mà phối hợp với một số kỳ vật dị trùng, thì trận pháp ‘Hoàng Tuyền Cửu Khúc Trận’ này, có thể tạo thành một hung sát đại trận tuyệt thế.

“Lão Hồ, mẹ kiếp, ông nói rõ ràng hơn một chút đi!” Ở đây, ngoài Tần Vũ ra, Bàn Tử và Đại Kim Nha hai người, lúc này, đều đang trong trạng thái mơ hồ.

Thấy Bàn Tử nói vậy, Lão Hồ liền dùng những lời lẽ đơn giản nhất để giải thích rõ ràng cho Bàn Tử và Đại Kim Nha về điều mình đã nhìn ra.

Đồng thời, ông cũng nói ra một số ám trận có thể bắt nguồn từ Kỳ Môn Độn Giáp.

“Kỳ Môn Độn Giáp?” “Lão Hồ, mẹ kiếp, ông có phá được không?

Tôi không muốn bị mắc kẹt ở đây đâu.” Bàn Tử nói.

“Có, yên tâm đi!” “Cái ‘Hoàng Tuyền Cửu Khúc Trận’ này về bố cục, được sắp đặt theo ‘Bát Môn’ của Kỳ Môn Độn Giáp: ‘Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai’, ẩn chứa huyền cơ.” “Hiện tại, dưới thuyền chúng ta tương ứng với một trong số đó, dưới thuyền

chúng ta có những thủy lộ khác nhau, đồng thời cũng có tám thủy lộ, tương ứng với Bát Môn." "Nếu như, không bị mắc kẹt trong thủy động, chúng ta cần nhớ kỹ từ thủy lộ mà chúng ta vừa vào, thủy lộ đó chính là hướng Đông 'Sinh Lộ' một môn, đại diện cho con đường sống sót." "Rồi chúng ta đi về phía trước, ở đó hẳn là vị trí Tây Nam 'Hưu Lộ', đại diện cho con đường thông đến Sinh Lộ, qua đó chúng ta cũng có thể rời khỏi đây." Lão Hồ nói, Đại Kim Nha và Bàn Tử hai người, cũng ít nhiều hiểu ra được nhiều điều.

Nhưng, vừa nãy, Lão Hồ phát hiện người lái thuyền đang thì thầm với ông lão, hiển nhiên là có dị tâm.

Khi Lão Hồ đang đề phòng, đột nhiên truyền đến một loại âm thanh quỷ dị, khiến người nghe cảm thấy rợn người.

"Âm thanh gì?" "Âm thanh gì?" Lúc đó, người lái thuyền và ông lão phía sau Tần Vũ, sau khi nghe thấy âm thanh này, cũng đều tỏ vẻ nghi hoặc.

Lúc này, trước đây, cũng chưa từng gặp phải mà?

Lúc này, Tần Vũ tỉ mỉ lắng nghe hướng âm thanh, lập tức ánh mắt nhìn về phía những hang động đá vôi hai bên bờ.

Ở hai bên bờ, có rất nhiều hang động đá vôi tự nhiên.

Hang động lớn nhỏ không đều.

Nhanh chóng, cũng không mất bao lâu, chỉ thấy trong những hang động đá vôi hai bên bờ, xuất hiện dày đặc Thi Miết.

"Thi Miết?" Lúc này, hiển nhiên Lão Hồ cũng nhận ra loại vật này trước mắt.

Cái âm thanh rợn người vừa nãy, chính là do lũ Thi Miết này phát ra.

Hóa ra, vừa nãy, cái âm thanh khiến toàn thân người ta tê dại đó, thực ra là phát ra từ trong cơ thể của lũ Thi Miết này.

Ngoài ra, âm thanh này khiến người ta nghe xong, không những xuất hiện tình trạng toàn thân tê dại không thể cử động, đồng thời, còn xuất hiện cảm giác chóng mặt hoa mắt.

Dần dần, những ảnh hưởng tiêu cực càng lúc càng nặng.

Lúc này, Lão Hồ nhìn Bàn Tử và Đại Kim Nha bên cạnh, cũng bắt đầu xuất hiện một số lo lắng.

Hiện tại, ngoài Tần Vũ và Lão Hồ có thể kiên trì chống lại âm thanh phát ra từ Thi Miết, những người còn lại, cơ bản cũng đã mất đi khả năng chiến đấu.

Chương 78

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Bàn Tử và Đại Kim Nha hai người, đừng nói là vào cổ mộ, liệu có thể sống sót ra ngoài hay không, cũng đã là vấn đề rồi.

“Lão Tần, chúng ta làm thế nào?” Lão Hồ nói.

Nghe Lão Hồ nói vậy, Tần Vũ biết, nếu cứ tiếp tục chờ đợi như vậy, cũng không phải là cách hay.

Hiện tại, phải nhanh chóng tìm ra phương pháp giải quyết.

Tần Vũ đứng ở mũi thuyền gỗ, nhìn những con Thi Miết đang bơi lượn trong nước, đột nhiên ánh mắt trở nên sắc bén, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Loảng xoảng ~ Lúc đó, Tần Vũ đột nhiên thò tay xuống nước, từ trong nước tóm lấy một con Thi Miết to hơn, toàn thân hơi ửng đỏ.

Tần Vũ không chút do dự, lập tức bóp nát đầu con Thi Miết.

Đồng thời, cũng tìm thấy một thứ gì đó trong cơ thể con Thi Miết này, lấy ra.

Khi Tần Vũ bóp nát đầu con Thi Miết, những con Thi Miết bình thường đang phát ra âm thanh kỳ lạ đột nhiên im lặng, khiến hang động vốn ồn ào hỗn loạn lập tức chìm vào tĩnh lặng, lúc này, chỉ còn nghe thấy tiếng nước chảy dưới thuyền.

Không còn tiếng động đó làm phiền, Bàn Tử và Đại Kim Nha lúc này, cũng thở hổn hển.

Cũng phải mất một lúc lâu, mới hồi phục tinh thần.

Khi tất cả mọi người cảm thấy nguy hiểm đã được giải trừ, chỉ

nghe có rất nhiều, dày đặc tiếng bò lổm ngổm đột nhiên truyền đến, càng lúc càng gần.

Nhanh chóng, không lâu sau, chỉ thấy có rất nhiều con côn trùng đen nhỏ bằng móng tay, xuất hiện trước mắt mọi người.

"Phệ Thi Trùng?" Ngay khoảnh khắc nhìn thấy những con côn trùng đen, trong đầu Tần Vũ đột nhiên xuất hiện một luồng thông tin, vô cùng rõ ràng.

"Cẩn thận, Phệ Thi Trùng!" Lúc này, Tần Vũ lập tức kể cho Lão Hồ nghe về những thông tin liên quan đến 'Phệ Thi Trùng'.

Phệ Thi Trùng, bất kể nuốt chửng vật chết hay vật sống, Phệ Thi Trùng trưởng thành một khi nuốt chửng xong, sẽ lập tức sinh sôi nảy nở, đẻ ra vô số trứng côn trùng.

Sau đó trứng côn trùng lập tức nở ra, phát động tấn công nuốt chửng.

Nhưng, Phệ Thi Trùng trưởng thành tuy có tốc độ sinh sôi kinh người, nhưng, do lớp vỏ côn trùng khá giòn yếu, Phệ Thi Trùng rất sợ lửa.

Theo thuyền gỗ từ từ tiến lên, khi đi qua 'Hưu Môn', chỉ thấy người lái thuyền và ông lão lập tức bò vào một hang động phía trên, có chút hoảng loạn.

Nhưng, không lâu sau, người lái thuyền và ông lão lập tức giãy giụa, phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

"Hít!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, cho dù muốn cứu người cũng không kịp nữa.

Chỉ thấy trên cơ thể người lái thuyền và ông lão, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn côn trùng đen nhỏ, bao vây lấy họ.

“Không hay rồi!” “Mau đi!” Lão Hồ thấy vậy, lập tức cầm lấy sào thuyền, tăng tốc độ thuyền gỗ, hy vọng nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng, mặc dù vậy, vẫn có một lượng lớn ấu trùng Phệ Thi rơi xuống thuyền gỗ, bắt đầu bò lên!

Tần Vũ thấy vậy, lập tức gọi Bàn Tử!

“Bàn Tử, mau lấy cồn!” Nghe Tần Vũ nói vậy, Bàn Tử lập tức lấy chai cồn ra, đưa cho Tần Vũ.

“Tất cả lùi lại!” Tần Vũ nói xong, lập tức đập vỡ chai cồn ở vị trí không xa trước mặt, rồi châm lửa.

Ngay lập tức, ngọn lửa nóng rực bắt đầu bùng cháy.

Trong ngọn lửa đang cháy, dần dần truyền đến một mùi khét lẹt.

Không lâu sau, chỉ thấy những ấu trùng Phệ Thi đó bị ngọn lửa cồn thiêu rụi hoàn toàn, hóa thành tro bụi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, lúc này, tất cả mọi người đều lau mồ hôi trên mặt, thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu tìm cách dập tắt ngọn lửa trên thuyền.

Nhanh chóng, nguy hiểm được giải trừ.

Thuyền gỗ lúc này, cũng đang từ từ tiến về phía trước.

Không lâu sau, trong không khí, đột nhiên có một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra, có chút khó chịu đến cay mắt.

“Tôi điên mất, thối y hệt con chó đen kia!” Lão Hồ phát hiện, mùi thối này, giống hệt mùi mà ông ngửi thấy từ người con chó đen trước đó.

Khiến ông có chút không thoải mái.

Sự thay đổi trong không khí, Tần Vũ cũng đã cảm nhận được.

Theo ấn tượng, ở phía trước không xa, có thể là 'Vạn Nhân Khanh', 'Thi Thể Sơn'; chỉ cần đi qua đó, có thể tìm thấy lối vào cổ mộ thời Chiến Quốc.

"Tất cả cẩn thận một chút!" "Nhất định phải nhớ kỹ lời tôi nói." "Nhớ kỹ, ở nơi phía trước đó, chúng ta có thể sẽ đi qua Thi Sơn Cốt Khanh, khi đến đó, bất kể thế nào, tuyệt đối không được phát ra một tiếng động nhỏ nào!

Nếu không, sẽ rắc rối lớn đấy." Lúc này, Tần Vũ lập tức nhắc nhở, nói cho mọi người biết.

Không sợ gì khác, chỉ sợ khi đi qua Thi Sơn Cốt Khanh đó, sẽ kinh động những kẻ phiền phức kia.

"Được!" "Mau nằm xuống!" Tần Vũ khẽ khàng nói.

Khi thuyền gỗ đến gần Thi Sơn, chỉ thấy những thi dịch màu xanh lục, đang không ngừng chảy xuống từ núi xác chết; đồng thời, trong không khí cũng kèm theo từng đợt mùi hôi thối nồng nặc, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Lúc này, tất cả mọi người đều đang cố gắng nhẫn nhịn.

Theo thời gian từng chút một trôi đi, ở gần Thi Sơn Cốt Khanh, khiến người ta cảm giác, thời gian trôi thật chậm.

Cũng không biết đã bao lâu, mùi hôi thối trong không khí cũng dần dần nhạt đi, Tần Vũ nhìn một cái, lúc này, họ đã đi qua Thi Sơn Cốt Khanh, đang tiến sâu vào bên trong.

Lúc này, tất cả mọi người đều thò đầu ra, hiện tại, cuối cùng cũng đã đi qua cái Thi Sơn Cốt Khanh đáng sợ đó.

"Mẹ kiếp, tôi cảm giác đi qua đó, hình như bị thứ gì đó theo dõi thì phải?" "Tôi cảm thấy, vừa nãy cứ như đi qua Hoàng Tuyền Lộ vậy. …" Lúc này, Bàn Tử nói.

“Mẹ kiếp, không biết có phải tôi cảm giác nhầm không, nhưng lúc đi đường, tôi cứ thấy hình như mình bị thứ gì đó theo dõi thì phải?” “Cái cảm giác này, tôi không thích chút nào!” Bàn Tử nói, thì ra, lúc đi qua cái hố xương núi thây đó, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy sau lưng mình ớn lạnh.

Từng luồng hơi lạnh thấm vào tận xương tủy, khiến Bàn Tử rợn cả tóc gáy.

“Bị theo dõi?” “Có thể sao?” Nghe lời Bàn Tử, Đại Kim Nha lập tức cảnh giác, ông ta nhìn quanh bốn phía, dường như muốn tìm ra điều gì đó.

Nhưng dù Đại Kim Nha quan sát thế nào, ông ta cũng không phát hiện ra bất kỳ điều dị thường nào, mọi thứ dường như vẫn bình thường.

“Này Bàn Tử, ông đừng có dọa tôi.

Đại Kim Nha này nhát gan lắm.” Đại Kim Nha nhìn Bàn Tử nói.

Nhìn Đại Kim Nha, Bàn Tử không có tâm trạng đùa giỡn.

“Đại Kim Nha, tôi thật sự không có nói xạo!

Nếu không tin, ông cứ hỏi Lão Tần xem.” Về cảm giác của Bàn Tử, từ trước đến nay đều rất chuẩn xác.

Từ khi quen Bàn Tử đến giờ, Tần Vũ và Lão Hồ chưa bao giờ nghi ngờ cảm giác của cậu ta.

Mỗi lần Bàn Tử thấy có gì đó không ổn, thì y như rằng sẽ có vấn đề.

“Tần gia, cái cảm giác của Bàn Tử có phải là bị thứ tống tử nào đó theo dõi không?

Chương 79

Nó đang ở gần đây sao?" Đại Kim Nha hỏi.

Hiện tại, Đại Kim Nha chỉ có thể nghĩ như vậy, còn lý do khác thì không nói ra được.

"Không biết, có thể là tống tử, cũng có thể là thứ khác, tóm lại không phải là thứ bình thường..." Tần Vũ nói, trả lời câu hỏi của Đại Kim Nha.

"Rít!" Nghe lời Tần Vũ, mặt Đại Kim Nha giật giật.

"Lão Tần, nhìn đằng kia kìa!" Lúc đó, Lão Hồ chỉ về một hướng, ở đó có một hang động đen kịt và sâu thẳm, giống như một mật đạo. ...Khi mọi người đến gần hang động, cuối mật đạo đá dường như có vài nhánh động, không biết dẫn đi đâu.

"Lão Tần..." Bàn Tử nhìn hang động trước mắt, cũng ngây người ra.

Ba cái cửa động, không biết chọn cái nào.

Thấy vậy, Tần Vũ lập tức lấy đèn pin siêu sáng ra, rọi vào trong hang động, sau đó đi vào một trong những cửa động.

Vừa rồi, ở hai cửa động kia, Tần Vũ cảm nhận được một luồng không khí lưu chuyển.

Cổ mộ Chiến Quốc được niêm phong bảo quản, căn bản không thể có tình huống không khí lưu chuyển được.

Sau khi tổng hợp phân tích, anh liền hiểu ra.

Tần Vũ đoán rằng hai cửa động kia chắc chắn không dẫn vào cổ mộ Chiến Quốc, mà ở giữa, nhất định không có gì. ...Đi được một

đoạn, liền phát hiện ra một số gạch lát xanh. ...

"Mật đạo, đây đúng là mật đạo dẫn vào cổ mộ rồi!" Bàn Tử thấy vậy, trong lòng phấn khích vô cùng.

Tiếp tục đi sâu vào, chỉ thấy trên vách đá xuất hiện chữ cổ thời Chiến Quốc, khắc đầy trên vách đá.

"Đúng là nơi này rồi." Nhìn tình hình trước mắt, khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên.

Đi xuống nữa, chắc hẳn sẽ đến cổ mộ Chiến Quốc.

Trông có vẻ cổ mộ Chiến Quốc thật sự rất hoành tráng.

Chuyến này thu hoạch chắc chắn sẽ không tệ.

Đột nhiên, Tần Vũ cũng cảm nhận được, phía sau lưng mình, dường như thật sự có thứ gì đó đang theo dõi.

Đồng thời, Bàn Tử cũng quay người lại, nhìn mật đạo phía sau, rút dao săn ra.

"Lão Tần, ông có cảm giác gì không?" "Ừm, có." Tần Vũ nói.

Tần Vũ và Bàn Tử cùng nhìn chằm chằm vào phía sau mật đạo, nhìn kỹ một lúc, không lâu sau, cảm giác đó biến mất.

"Biến mất rồi?" Tần Vũ hơi ngạc nhiên.

Không, Tần Vũ tin rằng thứ ở trong bóng tối đó nhất định sẽ xuất hiện, nhất định sẽ tiếp tục theo dõi họ.

Tần Vũ thấy vậy, cũng không để tâm nữa.

Trên một vách đá bên cạnh, vừa lúc có hai ngọn đèn đá, anh lấy hộp diêm đã chuẩn bị sẵn ra, châm lửa đốt những ngọn đèn đá cổ mộ trên vách đá.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ mật đạo đều sáng bừng.

Thì ra, sau khi châm lửa một ngọn đèn đá, những ngọn đèn đá cổ mộ khác sẽ nhanh chóng tự động cháy theo.

Trông có vẻ, ở phía xa là đích đến.

Lúc đó, Bàn Tử nói với Đại Kim Nha: "Này Đại Kim Nha, ông có ngửi thấy mùi gì không?

Mùi này, tôi cảm thấy hơi quen thuộc thì phải?" Bàn Tử tiếp tục nói.

"Mùi quen thuộc?" Đại Kim Nha hít hà thật mạnh, lập tức nhận ra.

"Mẹ kiếp, đúng là thi du!" Đại Kim Nha thấy vậy, lập tức có chút buồn nôn.

Nhìn Đại Kim Nha, Bàn Tử cũng bối rối.

Vừa rồi, cậu ta còn thấy khá thơm. ...

Nghe lời Đại Kim Nha, Bàn Tử cũng lập tức bịt mũi, vẫy vẫy không khí trước mặt.

"Thôi được rồi, dù sao thi du này cũng đỡ hơn nhiều so với cái hố xương núi thây lúc nãy.

Mẹ kiếp, sợ cái quái gì chứ, đi nhanh lên!" Lão Hồ nói.

Dọc theo mật đạo, tất cả mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy mục tiêu.

Chỉ thấy, cửa mộ cổ Chiến Quốc cũng xuất hiện trước mắt mọi người. ...

Nhìn những điêu khắc trang trí, quả thực có chút xa hoa. ...

Trước cửa đá, có hai chiếc quan tài đá không giống nhau. ...

Lúc này, tất cả mọi người đều đang quan sát bên trong. ...

Đúng lúc đó, Tần Vũ phát hiện ra, ở quan tài phía trước cổ mộ

Chiến Quốc, một mặt bên đã bị phá hủy, lộ ra một cái lỗ khá lớn.

Tần Vũ vừa nhìn, lập tức nhận ra đó là thứ gì.

Dưỡng thi quan!

Quan tài trước mắt, là dưỡng thi quan!

Nói rồi, Tần Vũ cũng mở chiếc quan tài còn lại.

Chỉ thấy bên trong chiếc dưỡng thi quan, thật sự có một tên, toàn thân mọc đầy thi mao, trông có vẻ hơi trắng.

"Rít!" "Đại tống tử!" Đại Kim Nha thấy vậy, lập tức biết tên trong quan tài đó chính là tống tử.

Trong quan tài, không phải là tống tử đã thi biến chết.

Thời cổ đại, có phương pháp đặt dưỡng thi quan, lợi dụng tống tử đã được nuôi dưỡng có ý thức bảo vệ lãnh địa mạnh mẽ, đặt nó ở lối vào cổ mộ, làm thủ thi thú.

Chương 80

Phương pháp này không gì khác ngoài một thủ đoạn chống trộm.

Hoặc có lẽ, thứ vừa rồi theo dõi họ, không gì khác chính là một con thủ thi thú (tống tử sống)...

"Lão Hồ, đi mở cơ quan đi!" "Được!" Nhận lời Tần Vũ, Lão Hồ lập tức hành động.

Không lâu sau, chỉ nghe thấy một tiếng 'ầm ầm' vang lên. ...

Chỉ thấy cửa đá dịch chuyển. ...

Cổ mộ Chiến Quốc, bắt đầu mở ra. ...

Nhưng, khi cửa mộ hoàn toàn được mở ra, Tần Vũ lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác bị theo dõi đó.

Lần này, rõ ràng vô cùng.

"Ở đằng kia!" Lúc này, Tần Vũ đã phát hiện ra mục tiêu thực sự.

Thứ đang theo dõi mọi người, chính là thủ thi thú!

Lúc này, sau khi cửa mộ cổ mở ra, những ngọn đèn đá trong mật đạo đột nhiên tắt lịm!

Nhanh chóng, chỉ thấy xuất hiện một luồng sáng giống như ánh mắt, đỏ rực.

"Mọi người cẩn thận!" Lúc này, Tần Vũ lập tức nhắc nhở mọi người. ...

Trong bóng tối, con thi mâu đỏ rực kia xuất hiện, khoảng cách ngày càng gần. ...

"Cẩn thận!!!" Tần Vũ thấy vậy, lập tức nhắc nhở, dù sao thủ thi

thú là thứ có tốc độ cực nhanh, tính công kích cực mạnh.

Thủ thi thú cũng mang theo thi độc cực mạnh.

Nếu bị nó tấn công, thì chưa nói đến việc có sống sót được hay không, riêng vấn đề nhiễm thi độc thôi cũng đủ khiến người ta đau đớn không muốn sống rồi.

Đến cuối cùng, nếu không may, hầu hết những người bị nhiễm sẽ toàn thân thối rữa, cả đời không thể chữa khỏi.

Cuối cùng, sẽ chết trong đau đớn. ...

Theo cảm giác mách bảo, Tần Vũ lập tức kích hoạt Hư Vọng Chi Đồng.

Hư Vọng Chi Đồng, có thể nhìn thấu mọi hư vọng. ...

Lúc này, dưới sự gia trì của Hư Vọng Chi Đồng, Tần Vũ lập tức nhìn rõ quỹ tích tấn công của thủ thi thú, anh lập tức hành động, xông thẳng về phía nó.

Bất động như chuông, Kim Chung Thiết Bố Sam!

"Ầm!!!" Chỉ thấy Tần Vũ dùng toàn thân chịu đòn, một quyền đánh trúng ngực thủ thi thú, hất văng nó đi mười mấy mét.

Một đòn tấn công không thành, thủ thi thú lại tiếp tục lao đến. ...

Lần này, chỉ thấy thủ thi thú cào xuống gạch lát xanh, khiến chúng nứt toác, dường như phải chịu một lực không nhỏ.

Lần tấn công này còn mãnh liệt hơn lần trước.

"Ầm!!!" Không ngoài dự đoán, đòn tấn công của thủ thi thú lại bị Tần Vũ một quyền oanh phi, lăn lông lốc nhiều vòng. ...

"Lão Tần, ông không sao chứ!" Lúc này, phía sau Tần Vũ, Lão Hồ lo lắng cất tiếng; dù sao, vì trời quá tối, Lão Hồ không thể nhìn rõ tình

hình chiến đấu hiện tại.

Ai mạnh ai yếu, tất cả đều là một ẩn số.

“Cứ yên tâm đi, thứ có thể khiến tôi bị thương, còn chưa được sinh ra đâu.” Tần Vũ nói, khóe miệng hơi nhếch lên.

Vừa rồi, anh chỉ là khởi động thôi.

Lần này, đã đến lúc ra tay thật sự rồi.

Tần Vũ tăng tốc lao về phía trước, dùng hết toàn bộ sức lực!

“Bành bành!

Bành bành!

Bành bành bành!” Theo những đòn tấn công của Tần Vũ, chỉ nghe thấy tiếng ‘rắc rắc’ rõ ràng vang lên trong bóng tối.

Đúng lúc đó, Lão Hồ cũng vừa tìm được đèn pin, lập tức rọi về phía Tần Vũ, bấm nút.

“Tách!” Trong khoảnh khắc, ánh đèn sáng bừng, chiếu sáng phía trước.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn thấy, nhìn thấy cú đấm cuối cùng mà Tần Vũ tung ra, dứt khoát gọn gàng, không chút do dự giáng xuống đầu thủ thi thú.

“Ầm!” “Rắc!” Đầu thủ thi thú lập tức tan tác. ...

“Rít!” Lúc này, tất cả mọi người đều không ngờ, khoảnh khắc nguy hiểm tột độ vừa rồi, chỉ trong chớp mắt, lập tức bị Tần Vũ giải trừ, kết thúc một cách hoàn hảo. ...

Sau khi trận chiến kết thúc, Bàn Tử lập tức đi tới, đá đá con thủ thi thú, rồi lại giơ ngón cái lên!

“Chậc!

Chậc!

Chậc!" "Lão Tần, ông đúng là trâu bò như mọi khi!" "Đại lão, có cần treo thêm cái chân to nữa không?" Bàn Tử trong lúc đá con thủ thi thú, cậu ta mới phát hiện ra, thứ mà Tần Vũ đã giết này, cứng vô cùng, giống như một cục gạch vậy, toàn thân cứng nhắc!

Lúc này, Bàn Tử cũng có thể tưởng tượng ra, lực đạo của cú đấm mà Tần Vũ vừa tung ra rốt cuộc lớn đến mức nào. ...

E rằng, ngay cả gạch cũng không đủ để đấm nát.

Chương 81

...

Nhưng, Lão Hồ lại phát hiện ra điều còn chấn động hơn.

Lão Hồ phát hiện ra, thứ mà Tần Vũ gọi là thủ thi thú đó, ở phần chân, tay, cũng như vị trí xương sống phía sau lưng, tất cả đều bị vặn vẹo biến dạng.

Lão Hồ đi tới, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật mình!

Lão Hồ dụi dụi mũi, nhìn Đại Kim Nha, rồi lại nhìn Bàn Tử một cái, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Đại Kim Nha thấy vậy, cũng lập tức đến bên cạnh con thủ thi thú, bắt đầu kiểm tra.

"..." Đại Kim Nha hiểu rồi, trách nào Lão Hồ lại có biểu cảm như vậy.

Sau khi kiểm tra, Đại Kim Nha mới phát hiện, các khớp xương của con thủ thi thú này đều bị đánh nát, nát không thể nát hơn được nữa. ...

Lúc này, khóe miệng Đại Kim Nha bắt đầu giật giật, sau đó nghĩ, nếu lúc đầu Tần Vũ không nương tay, e rằng những người mà ông ta đưa đến, thật sự không đủ một ngón tay của Tần gia. ...

May mà, lúc đó ông ta lập tức khuất phục. ...

Nếu không, cũng sẽ không có cảnh tượng như ngày hôm nay. ...

Nhìn thấy thủ thi thú bị đánh chết xong, Lão Hồ cũng hiểu ra, theo tình hình sắp đặt bình thường của dưỡng thi quan, không nên có vấn đề như vậy.

Thông thường, con thủ thi thú này không có lý do gì để xảy ra thi

biến.

Việc dưỡng thi quan trong phong thủy học cũng là một môn học lớn, thủ đoạn không hề đơn giản.

Thông thường, nếu phát hiện có quan tài như vậy trong cổ mộ, điều đó có nghĩa là cổ mộ có hai vị trí huyệt mộ phong thủy cực tốt, tương trợ lẫn nhau.

Nếu không đặt quan tài ở cả hai vị trí huyệt mộ, thì vị trí huyệt mộ trống đó sẽ vì tụ tập linh khí biển lớn mà đồng thời chiêu dụ những thứ mang tính yêu quái.

Vì vậy, cần phải đặt một dưỡng thi quan vào đó, và bên trong quan tài đó cũng sẽ chôn một người có quan hệ huyết thống với chủ mộ, chỉ như vậy mới tránh được những thứ yêu quái xuất hiện trong cổ mộ. ...

Nhưng, nhìn cái quan tài này, Lão Hồ nói, e rằng chuyện này không đơn giản như vậy.

Dù sao, ở đây xuất hiện một thứ tà quái như vậy, thì bên trong chắc chắn có điều bất thường. ...

Lúc đó, Tần Vũ cũng đi tới, đi đến trước chiếc quan tài chưa thi biến kia, vươn tay ra. ...

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, chúc mừng ký chủ mạc thi thành công, thu được tiền tệ Chiến Quốc, thu được một bó tiền hỗn hợp 'tiền bố, tiền đao, tiền tròn, và tiền mũi kiến'. ...

Nhanh chóng, kết quả mạc thi đã ra. ...

Nhưng, dường như Tần Vũ không hài lòng. ...

Chẳng lẽ?

Chỉ có từng này đồ thôi sao?

Lúc này, Tần Vũ trong lòng hơi sững lại, sau đó lẩm bẩm một câu, liền dùng toàn lực một kích, trực tiếp tung ra cú đấm mạnh nhất, đánh nát tên trong quan tài.

Kết quả, đầu lâu lập tức tan tác. ...

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lão Hồ lúc này, thật sự có chút mặc niệm cho tên đó.

Mấy ngàn năm sau, không thi biến, kết quả lại bị Tần Vũ một quyền, trực tiếp xử lý triệt để; sau này, cũng sẽ không còn khả năng thi biến nữa. ...

Lão Tần, thật sự không thể chọc vào, anh ta nghĩ.

"Khạc!" "Mẹ kiếp, đúng là nghèo rớt mồng tơi!" "Thảo nào Lão Tần lại ra tay." Lúc này, Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt xuống đất rồi nói.

Vừa rồi, Lão Hồ cũng mò mẫm hai chiếc dưỡng thi quan, nhưng không có gì, bên trong hai chiếc dưỡng thi quan lại trống rỗng, không có gì cả.

Tình huống này, đối với những người đảo đấu (trộm mộ), nếu mở quan tài mà không tìm thấy đồ vật, thì thật sự là điềm không may, cần phải đưa ra quyết định thận trọng.

Nếu không may, chuyến cổ mộ này cũng coi như công cốc.

Bởi vì, trong giới đảo đấu có một câu nói như thế này: khi xuống mộ đảo đấu, nếu không tìm thấy gì trong quan tài, thì đừng tiếp tục nữa.

Nếu không may, có thể sẽ gặp phải những thứ nguy hiểm hơn.

"Lão Tần, chúng ta làm sao đây?" Lúc này, Lão Hồ nhìn Tần Vũ

trước mặt, chờ đợi quyết định của anh. ...

Nghe lời Lão Hồ, Tần Vũ mỉm cười.

Sau đó, Tần Vũ nói: "Đã đến đây rồi, lẽ nào lại có chuyện tay trắng quay về?" "Yên tâm đi, trong mộ này có chút đồ vật." Tần Vũ vừa nói, vừa liếc nhìn cửa mộ vừa được mở ra.

Lúc này, phía sau cửa mộ, có một cánh cửa đá.

Chỉ cần kéo cánh cửa đá đó ra, là có thể vào mật đạo mộ thất Chiến Quốc, tiến vào tiền mộ thất.

Bàn Tử vừa nghe Tần Vũ nói vậy, liền tiến lên, muốn kéo cánh cửa đá đó ra, xem bên trong có gì. ...

"Bàn Tử, đừng động!" Khi Bàn Tử chuẩn bị kéo cửa đá, Tần Vũ lập tức ngăn cản hành động của Bàn Tử, đi tới, nói.

"Bàn Tử, cánh cửa đá này không thể mở." "Không mở được?" "Tại sao?" "Ha ha, nếu vừa rồi tôi không ngăn cản, e rằng với bộ dạng hiện tại của cậu, cũng đã bị hủy dung rồi." "Thậm chí, cũng chỉ còn lại một đống xương trắng, phế liệu." Lời nói của Tần Vũ lập tức khiến Bàn Tử tự giác buông tay ra, rồi xoa xoa người.

Chỉ thấy Bàn Tử nhìn Lão Tần trước mặt, cười gượng gạo, nói: "Lão Tần, ông biết sao?" "Ha ha, đơn giản thôi!" "Nhìn mấy thứ này xem?" Tần Vũ vừa nói, vừa cạy ra một ít đồ vật ở khe hở của cửa đá, rồi đưa cho mọi người xem.

Chương 82

Chỉ thấy Lão Hồ mắt tinh, dường như đã phát hiện ra.

Nhưng, Lão Hồ cũng có chút không dám chắc, nói: "Mạc phi, sáp phong và hủ ngọc?" Lão Hồ nhìn Tần Vũ, chờ đợi sự khẳng định của anh.

"Không sai, chính là loại này." "Một loại sáp phong, và một ít mảnh hủ ngọc mục nát." Vừa rồi, Tần Vũ đã phát hiện ra một số thứ quen thuộc ở khe hở của cửa đá, những thứ quen thuộc này chính là sáp phong và một ít mảnh hủ ngọc.

Tần Vũ biết, phàm là thứ được niêm phong bằng sáp phong, chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Hoặc là dùng để cách ly không khí, hoặc là cách ly hơi nước hoặc các thứ khác.

Hủ ngọc, còn gọi là bèn thạch, trùng ngọc, sản xuất từ một thung lũng nào đó ở ngoài vực, cực kỳ hiếm thấy.

Loại hủ ngọc (trùng ngọc) này bản thân có đặc tính khá kỳ lạ, từ trước đến nay, nó là một loại vật chất bí ẩn mang màu sắc truyền kỳ, cực kỳ hiếm gặp.

Thời cổ đại, một số người cho rằng, loại hủ ngọc kỳ lạ này có linh hồn tà ác bám vào, tràn đầy sự tà ác như địa ngục, khiến người ta không thể chống cự.

Tại nơi hủ ngọc xuất hiện, chỉ cần có ngọn minh hỏa đang cháy, thì hủ ngọc sẽ bị ảnh hưởng bởi minh hỏa, từ đó xảy ra biến hóa, sẽ từ bên trong hủ ngọc phát ra một lượng lớn sương mù đen đậm đặc, lan tỏa khắp nơi.

Trong phạm vi sương mù đen lan tỏa, tất cả mọi sinh vật xuất hiện ở đó, đều sẽ vì sương mù đen này mà chỉ trong tích tắc, lập tức bị sương mù đen ăn mòn thành một vũng nước đặc, hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian, bốc hơi. ...

Do đó, thời cổ đại, các quý tộc vương hầu, khi thiết kế mộ thất, đều sẽ xem xét một số vấn đề, bố trí những thứ như vậy, dùng để chống trộm.

Vì vậy, một khi hủ ngọc được đặt vào mộ thất, thì khi kết hợp với một số thứ đặc biệt khác, trong mộ thất sẽ hình thành một loại cơ quan đặc biệt lợi hại, khiến người ta không thể phòng bị.

Do đó, cũng dễ dàng khiến những người không phòng bị, hoặc những đảo đấu giả cầm đuốc, phải chết thảm. ...

May mắn là bây giờ chỉ cần dùng đèn pin.

Nhưng, vì lý do sáp phong, Tần Vũ cho rằng, ở giữa cánh cửa đá này, chắc chắn sẽ có thứ dễ cháy, nếu không thì cũng sẽ không thiết kế như vậy, dùng sáp phong để niêm phong.

Nhưng, đối với loại vật phẩm đó, Tần Vũ đã biết một loại, ví dụ như hỗn hợp phốt pho trắng và đá lửa. ...

Dù sao, phốt pho trắng khi đạt đến một nồng độ nhất định, khi tiếp xúc với không khí, cực kỳ dễ tự bốc cháy.

Đá lửa trong điều kiện ma sát, cũng cực dễ tạo ra tia lửa, ngay lập tức, phốt pho trắng và đá lửa hỗn hợp lại, sẽ tạo ra ngọn lửa ngay tức thì. ...

Nghe Tần Vũ nói vậy, Bàn Tử cuối cùng cũng biết tại sao không thể mở cửa đá.

Hóa ra phía sau cửa đá, có cơ quan khó phá như vậy.

“Rít!” “Mẹ kiếp, chết rồi cũng còn độc ác!” Nếu vừa rồi Tần Vũ không nhắc nhở, e rằng hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng, đúng vào thời khắc quan trọng, lại bị cơ quan bên trong cánh cửa đá này chặn lại bên ngoài, Bàn Tử lúc này có chút không cam lòng.

Chỉ thấy Bàn Tử nói: “Lão Tần, ông có cách nào phá được cái cơ quan này không?” Lão Tần mỉm cười, nhìn Bàn Tử nói: “Yên tâm đi, tôi đã có thể nhìn ra cơ quan này, vậy thì, tôi có một mức độ chắc chắn nhất định có thể phá giải nó.” Tần Vũ nói xong, liền men theo những khe hở nối liền của cửa đá, bắt đầu tìm kiếm.

Nhanh chóng, Tần Vũ phát hiện ra một chỗ lõm ở phía trên cửa đá, trông có vẻ, chỗ lõm này dường như kéo dài vào bên trong cửa đá.

Tần Vũ nói, chắc hẳn chỗ lõm này có thể là nơi ban đầu đặt phốt pho trắng và đá lửa.

Tiếp tục quan sát, ở vị trí phía dưới bên trái của cửa đá, Tần Vũ lại phát hiện ra một lỗ đá nhỏ, đã bị sáp phong niêm phong lại.

Tìm thấy những thứ này, khóe miệng Tần Vũ khẽ nhếch lên.

“Lão Hồ, lấy tất cả cồn và nước tôi đã chuẩn bị sẵn ra, đồng thời, chuẩn bị thêm một cái ống dẫn khá dài đưa cho tôi.” “Được!” Lão Hồ nghe lời Tần Vũ, lập tức lấy những thứ trong gói ra, đặt trước mặt Tần Vũ.

Lúc này, Tần Vũ bắt đầu trộn nước và cồn vào với nhau.

Sau đó, men theo rãnh ở phía trên cửa đá, Tần Vũ đổ hỗn hợp cồn và nước vào đó.

Hỗn hợp cồn và nước từ từ chảy dọc theo rãnh vào bên trong cửa đá.

Nhanh chóng, chỉ thấy ở vị trí rãnh phía trên cửa đá, bắt đầu tràn ra rất nhiều hỗn hợp cồn và nước.

Sau khi thấy vậy, Tần Vũ lập tức lấy ống dẫn ra, một đầu ống dẫn đâm thủng lớp sáp phong trong lỗ đá, rồi men theo lỗ đá trên cửa đá, đưa ống dẫn vào bên trong.

Không lâu sau, chỉ thấy một chất lỏng màu nâu chảy ra ngoài theo ống dẫn đã chuẩn bị sẵn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Vũ lập tức ném đầu còn lại của ống dẫn về phía một nơi trũng thấp hơn.

Nhanh chóng, trong ống dẫn chất lỏng màu nâu, bắt đầu không ngừng chảy ra ngoài.

"Lão Hồ, tiếp tục đổ thêm nước vào bên trong." "Được!" Chỉ thấy Lão Hồ mở một bình nước, rồi tiếp tục đổ vào.

Tần Vũ làm như vậy, một là để loại bỏ triệt để phốt pho trắng và đá lửa còn sót lại bên trong cửa đá.

Lý do thứ hai, phốt pho trắng khi bị ngâm trong một lượng lớn nước sạch, sẽ mất tác dụng dễ cháy.

Từ đó, mất đi hiệu quả tự bốc cháy.

Vài phút sau, chỉ thấy chất lỏng chảy ra từ bên trong cửa đá, không còn màu nâu nữa, lúc này, chỉ thấy nó trong suốt và sạch sẽ.

Tần Vũ tiếp tục đợi vài phút.

Lần này, nhìn tình hình trước mắt, Tần Vũ biết bên trong cửa đá đã an toàn.

Lúc này, chỉ cần không có minh hỏa đang cháy, thì hủ ngọc bên trong cửa đá cũng sẽ không có biến hóa.

Mọi thứ sẽ an toàn.

Ngay sau đó, Tần Vũ cũng dùng một con dao nhỏ cậy hết lớp sáp phong trên cửa đá, để lộ ra khe hở; Tần Vũ sau đó, tiếp tục đổ một lượng lớn nước sạch vào trong khe hở.

Làm như vậy, cũng là để tránh còn sót lại phốt pho trắng trong khe đá. ...

Sau khi làm xong mọi thứ, Tần Vũ gọi Bàn Tử, nói với Bàn Tử: "Thằng Bàn Tử, lần này, cậu có thể yên tâm kéo cửa đá ra rồi." Nghe lời Tần Vũ, Bàn Tử có chút bán tín bán nghi.

"Lão Tần, ông chắc chắn cơ quan này đã được xử lý xong rồi chứ?" "Thôi đi, cậu cứ yên tâm đi, tôi sẽ không lấy tính mạng của mọi người ra đùa đâu, nào, tôi bảo cậu làm thì làm đi, bớt nói nhảm." Tần Vũ nói.

Thấy Tần Vũ nói vậy, Bàn Tử lúc này cũng không còn do dự nữa, lập tức tiến lên kéo cửa đá.

Theo tiếng cửa đá kéo ra, ở phía dưới cửa đá, cũng vang lên tiếng cửa đá ma sát với mặt đất. ...

Chỉ thấy, trên mặt đất, theo tiếng cửa đá kéo ra, cũng để lại rất nhiều vệt ma sát ẩm ướt.

Tất cả mọi người đều biết, vì Tần Vũ vừa rồi đã đổ một lượng lớn nước sạch vào, nên mới như vậy.

Nếu không, không có nước sạch, thật sự không dám tưởng tượng.

Chương 83

...

Theo tiếng cửa đá kéo ra, phía sau cửa đá, chỉ thấy một khối hủ ngọc khổng lồ, đặt sát vào cửa đá.

Phốt pho trắng và đá lửa trong khe hở giữa cửa đá và hủ ngọc đã được dọn sạch sẽ. ...

Lúc này, không ai ngờ, cơ quan hủ ngọc phốt pho trắng trong truyền thuyết khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, lại bị Tần Vũ phá giải dễ dàng như vậy.

E rằng, ngay cả chủ nhân trong mộ, cũng không thể nghĩ sẽ có một ngày như vậy đâu nhỉ?

Tần Vũ nhìn một cái, liền vác gói đồ, đi về phía mật đạo mộ thất bên trong cổ mộ Chiến Quốc.

Bước vào mộ thất, Bàn Tử và Lão Hồ cũng không ngờ, mộ thất Chiến Quốc này lại lớn hơn nhiều so với mộ thất mà họ đã thấy trước đó.

"Mẹ kiếp, chắc phải là thân phận gì đây?" Bàn Tử lẩm bẩm một câu, bắt đầu quan sát.

Tần Vũ nghe Bàn Tử nói vậy, liền đáp một câu.

"Đây là huyệt mộ của Lỗ Thương Vương thời Chiến Quốc." "Cũng là một vương hầu." "Nghe nói, người này thời Chiến Quốc là một vị tướng quân của nước Lỗ, vì chiến công hiển hách, từ đó được phong vương, xưng là Lỗ Thương Vương." "Tương truyền, Lỗ Thương Vương này sở hữu một cây quỷ tỳ, có thể mượn năng lực cõi âm, mượn âm binh từ địa phủ, hỗ trợ tác chiến. ..." "Sau đó, một ngày

nọ, ông ta đột nhiên cầu kiến Lỗ Quốc Công nói rằng, nhiều năm nay mượn binh từ địa phủ, hiện tại Địa Quân có tiểu quỷ làm phản, cần phải trở về địa phủ, trả lại ân tình cũ cho Địa Quân, vì vậy, hy vọng Lỗ Quốc Công có thể phê chuẩn cho ông ta trở về địa phủ phục mệnh." "Lỗ Quốc Công nghe xong, lúc đó lập tức chuẩn tấu, chỉ thấy Lỗ Thương Vương dập đầu xong, liền tọa hóa." "Lỗ Quốc Công cho rằng ông ta sẽ quay về, nên đã cấp thiết xây dựng một địa cung lớn như vậy ở đây, bảo tồn thi thể, hy vọng khi quay về, có thể tiếp tục vì mình mà hiệu mệnh, mở mang bá nghiệp thiên hạ." Lúc này, nghe lời Tần Vũ, Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Âm binh tá đạo?

Trả ân tình địa phủ?

Mẹ kiếp, toàn là chuyện trong truyền thuyết thôi phải không?

Lúc này, Bàn Tử nói: "Này Lão Tần, ông chắc chắn đây là cái cổ mộ này chứ?" "Nếu không thì, tôi cảm thấy đối với nơi này vô cùng quen thuộc!" Bàn Tử nói, nghi ngờ.

"Ha ha, thôi được rồi." "Đừng quên, lúc nãy khi vào, trên vách đá có rất nhiều bích họa, những bích họa đó, kể về kinh nghiệm cả đời của người này." Tần Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, nói.

Một số chuyện, Bàn Tử không cần phải biết. ...

Nhưng, trong mật đạo mộ thất, Tần Vũ phát hiện ra, bên trong giống hệt như những gì anh biết trong ký ức, lại trống rỗng không có gì.

Tìm kỹ nửa ngày, cũng không thấy đồ vật nào đáng giá.

Thôi thì, Tần Vũ tiếp tục đi về phía trước, nhanh chóng đến khu vực tiền mộ thất trong cổ mộ.

Trong khu vực tiền mộ thất, chỉ thấy ở đó có bảy chiếc quan tài,

được sắp xếp theo vị trí Thiên Xu Bắc Đẩu Thất Tinh.

"Mẹ kiếp, ở đây lại có bảy chiếc quan tài?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lão Hồ, Bàn Tử, và cả Đại Kim Nha đều kinh ngạc.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên phấn khích. ...

Hưng phấn nói: "Tôi điên rồi, Lão Tần, có nhiều quan tài như vậy, ước tính là một cái ổ lớn rồi!!!" "Cái ổ lớn cái quái gì, cách bài trí quan tài kiểu này thực ra còn gọi là Thất Tinh Nghi Quan, rất tà môn đó." Tần Vũ nhìn Bàn Tử đang hăm hở muốn thử, không tốt giọng nói.

Tần Vũ biết, loại Thất Tinh Nghi Quan này, ngoài một chiếc quan tài là thật ra, những chiếc quan tài còn lại, hoặc là được thiết kế cơ quan ám nỗ, hoặc là thiết kế một số thủ đoạn khác khiến người ta không thể phòng bị.

Nói tóm lại, nếu khai thác một trong số những chiếc quan tài đó, thì trong tất cả những chiếc quan tài còn lại, lập tức sẽ xảy ra một loạt phản ứng dây chuyền.

Một khi bị kích hoạt, tất cả những ám khí, cơ quan các loại sẽ từ khắp nơi ập đến, không chút lưu tình chào hỏi lên người.

Đến lúc đó, dù có chạy cũng không thoát được; thậm chí, rất có thể còn có thiết kế hủ ngọc phối phốt pho trắng, giấu trong quan tài.

Ngay lúc này, nguy hiểm trùng trùng, Tần Vũ cũng phải nhắc nhở Bàn Tử, để tránh Bàn Tử đột nhiên ngứa tay, gây ra những rắc rối không cần thiết.

"Thằng Bàn Tử, nếu không sợ chết thì có thể thử một chút, không chừng, mọi người đều sẽ phải chôn cùng đó." "Rít!" Bàn Tử co rúm tay lại.

Lúc này, vừa nghe Lão Tần nói vậy, những ý nghĩ trong lòng Bàn Tử lập tức thành thật hơn rất nhiều.

Xem ra, Tần Vũ dường như không nói dối.

“Mẹ kiếp, cái người nghiên cứu cổ mộ này, tuyệt đối là một tên tâm thần biến thái!” “Biến thái!” “Nếu không thì, đâu ra lắm trò quái gở như vậy, không thiết kế cơ quan này, thì cũng thiết kế cơ quan kia.” Lúc này, Bàn Tử dụi dụi mũi nói.

Mặc dù trong lòng Bàn Tử tò mò, nhưng khi liên quan đến tính mạng của mọi người, cậu ta liền nhịn xuống. ...

“Lão Tần, yên tâm, Bàn Tử này tuyệt đối sẽ không chủ động đụng vào mấy cái quan tài đó đâu!” Bàn Tử thề thốt nói.

Lúc này, mặc dù Thất Tinh Nghi Quan nguy hiểm như vậy, nhưng Tần Vũ vẫn đi tới, đến gần Thất Tinh Nghi Quan, bắt đầu nghiên cứu.

Chỉ thấy, Thất Tinh Nghi Quan trước mắt, được sắp xếp theo vị trí của Thất Tinh Bắc Đẩu: ‘Thiên Xu Tham Lang, Thiên Tuyền Cự Môn, Thiên Cơ Lộc Tồn, Thiên Quyền Văn Khúc, Ngọc Hành Liêm Trinh, Khai Dương Vũ Khúc, Dao Quang Phá Quân’, mỗi ngôi sao một vị trí.

Hơn nữa, ở mỗi một vị trí, những chiếc quan tài này đều hướng về cùng một hướng Tây Nam, dường như có ẩn ý gì đó.

Nhưng, trong Thất Tinh Nghi Quan này, Tần Vũ tuy không biết chiếc quan tài nào là chủ quan thật sự, chiếc nào là phó quan phụ trợ cơ quan.

Nhưng, Tần Vũ không hề lo lắng.

Tần Vũ biết, chỉ cần dưới sự quan sát của Hư Vọng Chi Đồng, những điều này đều không thành vấn đề.

Hơn nữa, Tần Vũ cũng phát hiện ra, xung quanh bốn phía Thất Tinh Nghi Quan, dường như đều được nối với những sợi xích sắt to bằng cánh tay, đâm sâu vào gạch lát xanh dưới quan tài.

Trông có vẻ, dường như là để trấn áp. ...

Lúc này, Tần Vũ nhớ đến chiếc quan tài sắt trong ký ức.

Bởi vì, trong chiếc quan tài sắt đó, bên trong có nuôi một con huyết thi đẫm máu, nếu không có gì bất ngờ, thì đó chính là hoàng đế nước Lỗ, Chu Mục Vương.

Huyết thi, là một loại 'tống tử' lợi hại, cũng là thi thể đã thi biến trên những 'phong thủy bảo địa' được gọi là vậy, mức độ nguy hiểm cực kỳ lớn.

Huyết thi có lực tấn công cực mạnh, sức mạnh kinh người, và chứa kịch độc, nếu người sống tiếp xúc với nó, lập tức tử vong; nếu một lượng lớn huyết thi xuất hiện, có thể tập hợp lại tấn công.

"Mọi người cẩn thận một chút, tên này không giống như ở Băng Xuyên Tinh Tuyệt, Băng Xuyên Tinh Tuyệt chơi trùng xà, ở đây chơi đủ loại cơ quan." Tần Vũ nhắc nhở.

Sau đó, Tần Vũ kích hoạt 'Hư Vọng Chi Đồng'...

Dưới 'Hư Vọng Chi Đồng', Tần Vũ thấy, những sợi xích sắt nối liền với Thất Tinh Nghi Quan, ở dưới gạch lát xanh, cứ quanh co khúc khuỷu, lan rộng nối liền một chiếc quan tài sắt.

Lúc này, chiếc quan tài sắt đang ở dưới đất, bị xích sắt trói buộc.

"Thì ra là vậy!" Tần Vũ thấy vậy, liền đi đến bên cạnh chiếc đỉnh đồng lớn, xoay chiếc đỉnh đồng một vòng.

"Rắc!" Theo tiếng đỉnh đồng chuyển động, trên nền đất trống phía sau đỉnh đồng, chỉ thấy gạch lát xanh dịch chuyển sang hai bên.

Ngay sau đó, chỉ thấy một chiếc quan tài sắt khổng lồ đang từ dưới đất từ từ dâng lên, xuất hiện trước mắt mọi người. ...

Chương 84

Kích thước của chiếc quan tài sắt này, có thể so sánh với những chiếc Thất Tinh Nghi Quan, lớn hơn rất nhiều.

Chiếc quan tài sắt theo cơ quan dâng lên, ánh mắt của Bàn Tử càng lúc càng sáng.

"Lão Tần, đây chắc là quan tài chính rồi chứ?" Nhìn chiếc quan tài sắt khổng lồ, trên mặt quan tài sắt, cũng được điêu khắc đầy những văn thú, trông như thật.

"Xì!" "Thực ra, trong chiếc quan tài này, người bên trong có thể đã bị người ta thiết lập thành thú giữ cửa, cũng có thể đã sớm xảy ra thi biến, chỉ chờ một cơ hội." "Hoặc có lẽ, là đồ tốt." Tần Vũ nói nửa thật nửa giả, liếc nhìn Bàn Tử.

"Ếch..." Bàn Tử cười gượng gạo.

Tần Vũ biết, điều kiện thi biến, cần phải tiếp xúc với một lượng khí tức sinh cơ nhất định, vì vậy, mới có thể kích hoạt thi biến.

Vừa rồi, cũng chỉ là để dọa Bàn Tử mà thôi.

Nhưng, Tần Vũ cũng đã phát hiện ra. ...

Trong chiếc quan tài sắt của người này, có không ít đồ tốt, riêng những món đồ đồng nhỏ thôi cũng đã đáng giá rồi.

Xem ra, nhất định phải mở chiếc quan tài sắt này.

Tần Vũ nghĩ.

Sau đó, Tần Vũ nhìn những chiếc khóa lớn cơ quan trên quan tài sắt, Tần Vũ biết, vừa rồi, anh cũng đã nhìn thấy những chiếc chìa khóa mở khóa lớn, chúng được đặt riêng rẽ bên trong Thất Tinh Nghi

Quan.

Trong mỗi chiếc quan tài của Thất Tinh Nghi Quan, ngoài việc thiết lập một lượng lớn ám nỗ, cơ quan bên trong thi thể, còn đặt bày bảy chiếc chìa khóa, sắp xếp từng chiếc một.

"Trận thi Thất Tinh?" Lúc này, Tần Vũ nhìn cách đặt những chiếc chìa khóa đó, cũng dùng để trấn áp thi thể. ...

Trong số những chiếc chìa khóa này, chỉ có một chiếc là chìa khóa thật sự, những chiếc còn lại đều là giả. ...

Đồng thời, ở vị trí 'Thiên Tuyền Cự Môn', chính là vị trí chủ quan của Thất Tinh Nghi Quan, ở chỗ này, cũng là vị trí quan trọng nhất để phá giải cơ quan Thất Tinh Nghi Quan.

Tần Vũ nói, liền đến vị trí 'Thiên Tuyền Cự Môn', gọi Lão Hồ, cùng mở những chiếc Thất Tinh Nghi Quan trước mắt.

Theo tiếng gọi của Tần Vũ, Đại Kim Nha, Bàn Tử và cả Lão Hồ đều nhanh chóng tập trung quanh quan tài nghi thức Thất Tinh.

Lúc này, trên bốn vách quan tài chính của nghi thức Thất Tinh, xuất hiện rất nhiều lỗ nhỏ, giống như hai mươi tám tinh tú trên trời.

Tần Vũ thấy vậy, lập tức nhắc nhở: "Nhớ kỹ, lát nữa tôi sẽ ấn các nút cơ quan trong những lỗ nhỏ theo vị trí bảy ngôi sao Thiên Xu Bắc Đẩu, nghe lệnh tôi thì cùng ấn xuống." Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ gật đầu liên tục.

Rất nhanh, theo tiếng lệnh đầu tiên của Tần Vũ, tất cả mọi người đồng thời ấn xuống nút đầu tiên.

Cạch!

Chỉ nghe thấy bốn tiếng cạch, cạch, cạch, cạch vang lên, bên trong quan tài nghi thức Thất Tinh, các cơ quan bắt đầu khởi động.

Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của Tần Vũ.

Ngoại trừ Tần Vũ, Lão Hồ, Đại Kim Nha và Bàn Tử đều nín thở, sợ rằng đột nhiên kích hoạt cơ quan, gây ra bất trắc.

Một lát sau, mọi người phát hiện dường như không có vấn đề gì.

"Tiếp tục!", Tần Vũ nhắc nhở.

Rất nhanh, tất cả mọi người đồng thời đưa ngón tay vào lỗ cơ quan thứ hai, ấn nút cơ quan.

Lúc này, quan tài nghi thức Thất Tinh dường như có chút thay đổi, chỉ thấy nắp quan tài hơi nhô lên một chút.

Sau đó, nắp quan tài và bốn vách quan tài chính xuất hiện khe hở.

Tiếp theo, khi nút thứ ba, nút thứ tư, cho đến nút thứ bảy được ấn xuống đồng thời, chỉ nghe thấy tiếng lạch cạch, lạch cạch, lạch cạch vang lên bên trong quan tài.

Lúc này, tất cả mọi người lập tức giữ một khoảng cách nhất định với quan tài nghi thức Thất Tinh, quan sát.

Làm vậy là để tránh khí độc trong quan tài đột nhiên thoát ra, không cẩn thận hít vào phổi.

Tiếp tục quan sát, chỉ thấy quan tài nghi thức Thất Tinh dưới tác dụng của cơ quan, đã hoàn toàn mở ra, nắp quan tài có thể tháo rời bất cứ lúc nào… "Được rồi, chắc là ổn rồi." Tần Vũ nói, sau đó, chỉ thấy Tần Vũ lập tức đi tới quan tài nghi thức Thất Tinh, mở nắp quan tài chính ra và đặt sang một bên.

Trong quan tài, chỉ thấy cái thi thể khô héo kia, trên tay, một tay cầm một thanh bảo kiếm đồng, một tay cầm một chiếc khiên đồng.

Tần Vũ lấy bảo kiếm và khiên đồng ra, sau đó lại đặt cả khiên và bảo kiếm đồng vào tay Lão Hồ.

Sau đó, Tần Vũ tiếp tục nhìn thi thể, đưa tay ra… Đinh!

Chúc mừng túc chủ sờ thi thành công, nhận được lệnh bài tướng quân thời Chiến Quốc, một ngọc bội hình rồng, tiến độ sờ thi hiện tại là 50%.

Đinh!

Chúc mừng túc chủ sờ thi thành công, nhận được một thanh danh kiếm Ngư Tràng, do danh tượng thời Chiến Quốc chế tạo, tiến độ sờ thi hiện tại là 100%.

"Ngư Tràng Kiếm?" Lúc này, Tần Vũ hơi kinh ngạc.

Ngọc bội hình rồng thì không sao, chỉ là danh kiếm Ngư Tràng này, ở hậu thế, nghe nói đã thất truyền.

Ngư Tràng Kiếm còn được gọi là Ngư Tàng Kiếm, tương truyền chuôi kiếm tinh xảo nhỏ gọn có thể giấu trong bụng cá.

Tương truyền, khi Chuyên Chư ám sát Vương Liêu, ông đã giấu thanh bảo kiếm này vào bụng một con cá đã được nấu chín.

Chuyên Chư dâng món cá phượng vĩ hoa mai đã nấu chín cho Vương Liêu đang yến tiệc.

Khi Vương Liêu đang thưởng thức hương vị thơm ngon của món cá phượng vĩ hoa mai này, thích khách Chuyên Chư đang giúp Vương Liêu cẩn thận xé cá bằng tay.

Cá xé ra, lưỡi dao sắc bén lộ ra, Chuyên Chư nhanh chóng dùng lưỡi dao sắc bén Ngư Tràng Kiếm đâm về phía Vương Liêu.

Ngư Tràng Kiếm đâm xuyên ba lớp áo giáp Vương Liêu đang mặc, đâm trúng tim Vương Liêu.

Lúc đó, khi mọi chuyện xảy ra, sao chổi lăng nhật cũng xuất hiện.

Chuyên Chư đã dùng Ngư Tràng Kiếm thành công ám sát Vương

Liêu, Chuyên Chư trở thành thích khách nổi tiếng trong lịch sử, Ngư Tràng Kiếm vì vụ ám sát nổi tiếng mà danh tiếng lẫy lừng sử sách, lưu truyền đến sau này… Câu chuyện về Ngư Tràng Kiếm cũng từ đó mà được đánh dấu, sau này không ai biết Ngư Tràng Kiếm đã đi đâu, càng không ai biết rốt cuộc ai đã sở hữu thanh bảo kiếm tồn tại cả linh tính và tinh thần phản nghịch này.

Tần Vũ biết rằng, danh khí Ngư Tràng Kiếm sở dĩ có tên là Ngư Tràng Kiếm, có một thuyết cho rằng vì hoa văn trên thân kiếm giống ruột cá.

Loại ruột cá này, không chỉ là nội tạng cá tươi, mà sau khi nướng chín một con cá, bóc bỏ hai bên sườn, lúc đó có thể nhìn thấy hoa văn trên bề mặt ruột cá.

Loại hoa văn đó, giống hoa văn trên Ngư Tràng Kiếm, hơi giống những vân lộ thường xuất hiện trên thân kiếm cổ, loại vân lộ này khúc chiết uốn lượn, lồi lõm không đều, nhìn cũng giống ruột cá, nên mới có tên Ngư Tràng Kiếm.

Không ngờ, loại bảo kiếm này lại tái hiện thiên nhật.

Tần Vũ cất Ngư Tràng Kiếm xong lập tức phân phó Đại Kim Nha và Bàn Tử: "Hai ông giúp tôi khiêng cái thi thể này ra, tôi xem bên trong." "Khiêng thi thể?" "Chà, Lão Tần, ĐM ông không định lục lọi cái xác khô này à?" "Tôi nghe Đại Kim Nha nói, bây giờ, xác khô trong cổ mộ, ở hải ngoại, đáng giá lắm đấy." Bàn Tử tiến lại gần, có vẻ hưng phấn.

"Lục lọi cái xác khô cái quái gì!" "Tôi phát hiện bên dưới cái xác khô này còn có bí mật khác, nhanh lên, bớt nói nhảm đi!", Tần Vũ nói.

Theo lời Tần Vũ phân phó, Bàn Tử và Đại Kim Nha lập tức khiêng thi thể của quan tài nghi thức Thất Tinh ra.

Chương 85

Chỉ thấy bên trong lộ ra bảy chiếc chìa khóa đồng.

"Chà, mẹ kiếp!" "Không ngờ, mẹ kiếp, thật sự giấu bảy chiếc chìa khóa này à?", Bàn Tử nói, định đưa tay ra nhặt tất cả bảy chiếc chìa khóa.

"Bàn Tử chết tiệt, đừng động!" Lúc này, Tần Vũ lập tức nhắc nhở.

"Lão Tần, sao vậy?" Bàn Tử hơi ngạc nhiên nhìn Tần Vũ.

Chỉ thấy Tần Vũ nói: "Bàn Tử, trên những chiếc chìa khóa đồng này, sáu chiếc chìa khóa đã được tẩm đầy kịch độc, nếu lỡ chạm vào, sẽ lập tức trúng độc mà chết." "Trừ khi có nắm chắc cực lớn, nếu không, Đại La Kim Tiên cũng không thể cứu sống." "Ờ, lại kịch độc…", Lúc này, nghe Tần Vũ nói xong, Bàn Tử lập tức rụt tay lại.

Bàn Tử ngượng ngùng xoa xoa tay, kể từ khi tiến vào cổ mộ Chiến Quốc này, Bàn Tử cũng không ngờ, trong cái cổ mộ này, kịch độc hết cái này đến cái khác, khiến hắn có chút không kịp trở tay… Nhìn quan tài nghi thức Thất Tinh trước mặt, Bàn Tử đột nhiên trợn tròn mắt, cảm thấy không thể tin được.

"Lão Tần,…." Lúc này, Bàn Tử chỉ thấy Tần Vũ lấy ra một chiếc chìa khóa từ trong quan tài, không hề có biện pháp phòng bị gì cả… Vừa nãy Lão Tần còn nói chìa khóa có kịch độc mà… "Lão Tần tôi, ĐM ông không sợ bị độc chết à?" Bàn Tử nhìn chiếc chìa khóa trên tay Tần Vũ, rồi lại nhìn những chiếc chìa khóa trong quan tài.

Bàn Tử cảm thấy Tần Vũ vừa nãy hơi mạo hiểm.

Chẳng lẽ học được Kim Chung Thiết Bố Sam, nên trâu bò vậy?

Bách độc bất xâm?

Bàn Tử thắc mắc… Nhìn Tần Vũ, Bàn Tử đầy mong đợi hỏi Tần Vũ: "Này Lão Tần, hay là ông dạy Kim Chung Thiết Bố Sam cho tôi đi?" "Học Kim Chung Thiết Bố Sam?" Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ hơi sững sờ.

"Bàn Tử chết tiệt, sao vậy?" "Ông bảo học công phu, ông lại không học cơ mà." Tần Vũ nói, trong ấn tượng của Tần Vũ có một đoạn ký ức như vậy, ban đầu ông đã bảo Bàn Tử học công phu, một là để phòng thân, hai là để giúp giữ trận. … Kết quả là hắn ĐM không chịu khổ, bỏ cuộc giữa chừng… Bây giờ lại muốn học?

"Chuyện đó thì qua rồi, dù sao thì, Bàn Tử tôi bây giờ cũng phải có một kỹ năng đặc biệt chứ." "Nếu không, chẳng phải để đồng nghiệp chê cười sao?" Lúc này, Tần Vũ nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, dường như Bàn Tử rất muốn học.

Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ cũng bật cười.

Thực ra, không phải Tần Vũ không dạy, mà Tần Vũ thật sự không biết phải dạy thế nào.

Kim Chung Thiết Bố Sam, đó là hệ thống trực tiếp ban thưởng.

Cho dù Bàn Tử có học, phỏng chừng cũng phải mất mấy chục năm mới thành công.

Nhưng, để không làm mất đi tính tích cực của Bàn Tử, Tần Vũ sau đó nói: "Được, đợi khi ra ngoài về Tứ Cửu Thành, tôi sẽ dạy cho ông." Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, lập tức yên tâm.

"Được, đợi sau này tôi học được, tôi ĐM cũng không sợ kịch độc nữa, lúc đó, Bàn gia tôi bách độc bất xâm, cũng ngầu lắm chứ." Bàn Tử lúc này, bắt đầu tưởng tượng, tưởng tượng cảnh bách độc bất xâm.

“Cút!” Tần Vũ nghe vậy, biết Bàn Tử lại suy nghĩ lung tung rồi.

Bàn Tử chết tiệt, cảm tình hắn nghĩ rằng học được Kim Chung Thiết Bố Sam thì sẽ bách độc bất xâm sao?

Tần Vũ lập tức đá Bàn Tử một cước, nói: “Bàn Tử chết tiệt, học được Kim Chung Thiết Bố Sam rồi, vẫn sẽ bị độc quật như thường!” “ĐM, tôi mà không có hai bàn chải (ý là có kế sách), tôi dám cầm cái chìa khóa đó à?” “Không có độc!” “ĐM, ông không ngốc đấy chứ?” Vừa nãy, Tần Vũ đã nhìn ra chiếc chìa khóa đó dường như không giống những chiếc chìa khóa khác, cũng không có dấu vết bị ngâm trong thuốc.

“Ách…” Lúc này, Bàn Tử cũng không biết nói gì, không ngờ, thật sự có sự khác biệt. … Sau tiểu khúc này, tất cả mọi người tiếp tục theo phương pháp trước đó, bắt đầu mở quan tài, từng bước phá giải cơ quan trong quan tài, lấy ra chìa khóa đồng.

Bảy chiếc chìa khóa đồng, cũng tương ứng với bảy ngôi sao Thiên Xu Bắc Đẩu, mỗi chiếc có hình dạng riêng.

Hiện tại, Tần Vũ chia chìa khóa cho mọi người xong, lập tức chỉ vào cái quan tài sắt vừa nãy, ý bảo mọi người hành động.

Rất nhanh, những ổ khóa đồng khổng lồ đó lần lượt được mở ra.

Tiếp theo, từng sợi xích sắt, lần lượt bắt đầu rơi xuống từ quan tài sắt.

Rơi xuống đất, phát ra tiếng kim loại va chạm giòn tan.

Thấy quan tài sắt đã mất đi sự trói buộc, Tần Vũ lập tức nhắc nhở Lão Hồ, mọi người phải hết sức cẩn thận.

“Cẩn thận một chút, nếu có bất trắc, lập tức rời khỏi đây, trốn càng xa càng tốt.”, Tần Vũ nói.

Nghe Tần Vũ nói, tất cả mọi người đều gật đầu.

Tuy hơi lạ, nhưng, tốt nhất là nên cẩn thận phòng bị trước, ai biết lúc nào sẽ xảy ra chuyện.

"Nào, cùng mở quan tài ra!", Tần Vũ nói, rồi chống một mặt cơ quan quan tài, ý bảo Lão Hồ nhanh chóng vào vị trí.

Cái quan tài sắt này cũng giống như quan tài nghi thức Thất Tinh, cần bốn người cùng mở, thiếu một không được.

Nếu không, không cẩn thận, sẽ làm hỏng quan tài.

Mấy người hành động, chậm rãi tiến hành.

Cạch!

Chỉ nghe thấy tiếng động truyền ra từ bên trong quan tài, tất cả mọi người biết, đó là tiếng cơ quan khởi động.

Khi nắp quan tài động đậy, chỉ thấy mọi thứ trong quan tài sắt, hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

"Sssss!" "Mẹ kiếp, cái tên này bị người ta lột da à?

Sao lại ghê rợn thế?", Bàn Tử nói, chỉ thấy thi thể khô trong quan tài, căn bản không có tổ chức da bề mặt, ngược lại có chút rợn người.

Nhưng, những tổ chức cơ bắp trên thi thể đó, rõ ràng có thể nhìn thấy, nhất mục liễu nhiên.

Tần Vũ nhìn một cái xong, may mà tên này không bị thi biến, nếu không đối với Lão Hồ, Đại Kim Nha và Bàn Tử, sẽ rất phiền phức.

Nhưng, đối với cái xác khô trước mắt này, Tần Vũ sinh ra hứng thú nồng đậm, dù sao, Chu Mục Vương được xưng là Hoàng đế, xem vô số trân bảo, không chừng, thật sự có thể sờ ra đồ tốt.

Tần Vũ nói, rồi đưa tay ra… Đinh!

Chúc mừng túc chủ sờ thi thành công, nhận được bí thuật 《Huyết Thi Thuật》, tiến độ sờ thi hiện tại là 33%, xin túc chủ tiếp tục cố gắng.

"Huyết Thi Thuật?" Tần Vũ hơi sững sờ, lập tức mở gói vật phẩm trong hệ thống tùy thân ra, xem một chút.

Chỉ thấy trong 《Huyết Thi Thuật》 bao gồm giới thiệu, cách nuôi dưỡng, cũng như cách đối phó điểm yếu của Huyết Thi… "Không ngờ, mẹ kiếp, lại có Huyết Thi Thuật." Nhưng, Tần Vũ nghĩ, Chu Mục Vương này cũng thật xui xẻo, ban đầu, ngược lại biến mình thành Huyết Thi.

Tần Vũ nói, tiếp tục sờ soạng… Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, chúc mừng túc chủ sờ thi thành công, nhận được một Quỷ Tỷ, tiến độ sờ thi hiện tại là 66%, xin túc chủ tiếp tục cố gắng.

"Quỷ Tỷ?" Nhìn phần thưởng, Tần Vũ hơi kích động.

Quỷ Tỷ, Tần Vũ biết, Quỷ Tỷ này có thể điều khiển âm binh, ngoài ra, Quỷ Tỷ có thể mở cánh cổng đồng cuối cùng.

Chưa kể Quỷ Tỷ có thể mở cánh cổng đồng cuối cùng hay không, riêng giá trị của ngọc tỷ thời Chiến Quốc, trong giới đồ cổ cũng đã đủ trâu bò rồi!

Đinh!

Chúc mừng túc chủ sờ thi thành công, nhận được… Khi Tần Vũ sờ lần thứ ba, Đại Kim Nha đột nhiên phát hiện sự thay đổi trong quan tài.

"Tần… Tần… Tần gia, thi biến!" Vừa nãy, Đại Kim Nha vẫn luôn nghiên cứu thi thể khô trong quan tài, không ngờ, lại tận mắt chứng kiến thi biến… Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Tần Vũ lập tức nhìn vào

trong quan tài, chỉ thấy thi thể khô bắt đầu đỏ lên… “Mẹ kiếp, Chu Mục Vương thi biến…” “Mẹ kiếp, Chu Mục Vương thi biến!”, thấy vậy, Tần Vũ biết, sẽ không mất nhiều thời gian, tên này sẽ nhảy ra khỏi quan tài.

Thời gian dường như hơi gấp rút.

Tần Vũ nhìn tốc độ thi biến của Chu Mục Vương xong, lập tức nói với Lão Hồ và Đại Kim Nha: “Nhanh, mau lấy đồ tùy táng ra!” Lúc này mà không tranh giành, thì sẽ không kịp nữa.

Chương 86

Dưới sự nhắc nhở của Tần Vũ, mỗi người lập tức lấy ra một món đồ tùy táng, đặt sang một bên.

“Nhanh, đóng quan tài lại!”, Tần Vũ lập tức nói.

Sau đó, chỉ thấy dưới sự hợp sức của mấy người, lập tức đóng nắp quan tài lại, đồng thời, lại dùng những sợi xích sắt dưới đất, quấn quanh quan tài, từng vòng từng vòng… Và cũng dùng ổ khóa lớn để khóa lại… Không lâu sau khi quan tài được khóa, bên trong quan tài truyền ra tiếng *đông!

đông!

đông!

đông!* Đông!

Đông!

Đông!

Nghe tiếng động, Đại Kim Nha cầm xẻng công binh có chút căng thẳng, đôi chân cũng run rẩy.

Đại Kim Nha nhớ, Tần Vũ vừa nãy đã nói, Huyết Thi, là một loại cương thi lợi hại, sức tấn công cực mạnh, sức lực cực lớn, và chứa kịch độc, nếu người sống tiếp xúc với nó, lập tức sẽ chết.

Hoặc toàn thân sẽ lập tức thối rữa, tận mắt chứng kiến từng tấc da thịt thay đổi, cảm nhận từng chút một.

Đại Kim Nha có chút rùng mình… Đột nhiên!

Tiếng *đông!

đông!

đông!* đó trở nên dồn dập hơn.

Chỉ thấy một lượng lớn khói đen đang từ quan tài sắt từng chút một thoát ra, ngay lập tức, tiết lộ một sự quỷ dị khó tả.

"Sssss!" Đối với Lão Hồ, Bàn Tử, Đại Kim Nha, cảm giác vừa nãy, giống như có một lưỡi dao sắc bén từ sâu thẳm địa ngục đang treo lơ lửng trong lòng họ… "ĐM, cảm giác tên này còn hung tàn hơn cái Hồng Mao ở mộ tướng quân!", Bàn Tử nói, so sánh cảm giác hiện tại với mộ tướng quân.

Ở mộ tướng quân, hắn chỉ cảm thấy Hồng Mao to lớn mà thôi.

Còn ở đây, thì không ổn rồi.

"Lão Tần, làm gì đây?" Lúc này, Bàn Tử nhìn Tần Vũ, phát hiện Tần Vũ tuy không có chút hoảng loạn nào, nhưng, trên khuôn mặt Tần Vũ, lại xuất hiện một chút ngưng trọng.

Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ hơi lắc đầu.

"Cứ đợi đã, xem tình hình rồi tính." Tần Vũ nhìn quan tài sắt trước mắt, nếu lát nữa nó ổn định lại, thì không cần ra tay.

Nếu không ổn định, chỉ có thể đánh một trận thôi.

Huyết Thi tuy độc, nhưng khó có thể chống đỡ được sự cắt xé của lưỡi dao sắc bén.

Tần Vũ có nắm chắc lớn, dùng Ngư Tràng Kiếm trong tay kết hợp với bộ pháp và tốc độ nhất định, đủ để đối phó với Huyết Thi.

"Lão Tần, quan tài sắt biến dạng rồi!" "Quan tài sắt biến dạng rồi!" Cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh.

Nắp quan tài ban đầu bằng phẳng, lúc này, bắt đầu biến dạng, lồi lõm không đều… Những sợi xích khóa trên quan tài sắt, dường như

cũng không chống đỡ được bao lâu nữa, xem ra, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt gãy.

"Lùi lại!" Tần Vũ nhìn tình hình trước mắt, phân phó.

Đồng thời, Tần Vũ cũng đổi góc độ, trong tay cũng không trung xuất hiện thanh Ngư Tràng Kiếm, lóe lên sự sắc bén khó hiểu trong bóng tối… Rầm!

Đột nhiên, các sợi xích khóa lần lượt đứt gãy, quan tài sắt lập tức bị bắn bay về một phía, đập mạnh vào tường… "Sssss!" Nhìn cảnh này, Bàn Tử và Lão Hồ biết, tên này thực sự mạnh hơn con quái vật Hồng Mao kia nhiều.

Hiện tại, tất cả hy vọng đều đặt lên người Tần Vũ, chỉ cần Tần Vũ giải quyết được Huyết Thi, thì sẽ có cơ hội sống sót.

Nếu không, e rằng tất cả đều sẽ bỏ mạng ở đây… Trong khoảnh khắc Huyết Thi xông tới, Tần Vũ lúc này cũng vung một tấm ván quan tài nghi thức Thất Tinh, đập mạnh vào, bổ vào mặt Huyết Thi.

"Cơ hội tốt!" Đùng!

Đùng!

Đùng!

Lúc này, Tần Vũ cũng không biết đã đạp nát bao nhiêu phiến đá trên mặt đất, lập tức xông tới!

Thanh Ngư Tràng trong tay, cũng ngay lập tức cắt vào đùi của Huyết Thi, lấy đi một mảng thịt thi thể đỏ tươi từ người Huyết Thi, lộ ra xương cốt đỏ thẫm… Tần Vũ liếc mắt thấy, thanh Ngư Tràng vẫn sáng bóng và sạch sẽ, thịt thi thể không dính vào.

Huyết Thi đột nhiên bị thương, suýt chút nữa ngã xuống đất… Gầm!!!

Gầm!!!!!

Lúc này, Huyết Thi gầm lên the thé, dường như đã nổi giận!

Chỉ thấy Huyết Thi liền xoay người, lập tức xông về phía Tần Vũ, giơ ra móng vuốt sắc bén trên tay, đánh mạnh!

Lúc này, Tần Vũ sau khi cảm nhận được cảnh này, toàn lực né tránh sang một bên, tránh được quỹ đạo tấn công của Huyết Thi.

Xoay người lăn lộn, lại một nhát dao, khiến Huyết Thi bị trọng thương nhất định, hành động chậm lại… Ban đầu, Tần Vũ định cứng rắn chịu một đợt tấn công, rồi lại phát động tấn công, nhưng, nhìn thấy loại độc truyền kỳ trên người Huyết Thi, thì thôi.

Không vạn bất đắc dĩ, không nên mạo hiểm.

Nhưng, cảnh tượng trước mắt này, lại khiến Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha đứng một bên, nhìn mà có chút kinh hồn bạt vía.

Có mấy lần, đòn tấn công của Huyết Thi đều sượt qua người Tần Vũ, sượt vai, xé rách quần áo, lộ ra áo giáp khóa màu vàng tím bên trong!

"May quá!" Theo thời gian trôi đi, với những đòn tấn công sắc bén của Ngư Tràng Kiếm, trên người Huyết Thi xuất hiện nhiều vết thương!

Khi Huyết Thi hành động chậm lại, Tần Vũ rút quan tài sắt trên tường xuống, đập mạnh về phía Huyết Thi… Hai lần… Ba lần… Đột nhiên, một tiếng "cạch!" rõ ràng vang lên!

Chỉ thấy trên xương đùi của Huyết Thi, bắt đầu xuất hiện một vết nứt nhỏ!

Lúc này, nhìn thấy vậy, đùi Lão Hồ run lên từng đợt gió lạnh, cảm thấy có chút hung ác!

“Tốt!

Thừa thắng xông lên!

Đoạt mạng nó!” Khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Gầm!!!

Lúc này, Huyết Thi dường như cảm nhận được nguy hiểm, lập tức xoay người quay đầu, chạy về phía sâu thẳm của một mật đạo!

“Ha ha, chạy được hòa thượng chứ không chạy được miếu!” Tần Vũ nói một câu nhàn nhạt, rồi lập tức đuổi theo hướng Huyết Thi bỏ chạy… “Sssss!” “Lão Tần ĐM, quả nhiên đủ hung mãnh!

Một thanh đoản kiếm nhỏ mà đánh cái Huyết Tống Tử này không còn mảnh thi thể nguyên vẹn!” “Đi nhanh, tôi cũng đi xem!” Nói xong, mấy người biểu thị sẽ chạy nhanh về hướng đó, để tránh mất dấu Tần Vũ… Cuối cùng, tại một khúc cua, Lão Hồ cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, khiến hắn lưu lại sự chấn động sâu sắc, không thể tin được!

Chỉ thấy, trong khoảnh khắc Huyết Thi phản công, đoản kiếm trong tay Tần Vũ, lập tức vung ngang nhanh chóng, trong nháy mắt đã cắt đứt đầu của Huyết Thi… Khiến đầu của nó lăn lóc xuống đất, lăn sang một bên… Sau đó, chỉ thấy Huyết Thi cũng giãy giụa một lát, rồi đổ rầm xuống đất, mất đi sự đe dọa… “Lão Tần, Lão Tần, quả nhiên trâu bò!” Thấy nguy hiểm đã được giải trừ, Lão Hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, giơ ngón cái về phía Tần Vũ!

Vừa nãy, qua sự chấn động mà Huyết Thi mang lại, hắn biết, Huyết Thi này không dễ đối phó… May mắn là lúc này, Huyết Thi đã bại dưới đao của Tần Vũ.

“Đi thôi, về kiểm kê chiến lợi phẩm!” Mặc dù Huyết Thi đã bị tiêu

diệt, nhưng, những đồ tùy táng lấy ra từ quan tài, vẫn còn để ở quan tài nghi thức Thất Tinh đó.

Chương 87

Tần Vũ nói, rồi cất Ngư Tràng Kiếm đi, dẫn Lão Hồ đi về phía quan tài nghi thức Thất Tinh.

Kiểm kê một lượt, thu hoạch cũng khiến Tần Vũ kinh ngạc!

Một cặp bình tai phượng mạ vàng đồng (hậu thế giá 2 triệu tệ), một hồ tròn đồng khắc mặt Thao Thiết thời Chiến Quốc (hơn 3 triệu tệ), một tấm bàn đồng Hề Giáp vuông (hậu thế đấu giá hơn 200 triệu tệ…), và một số đồ uống bằng đồng, v.v… Mặc dù Lão Hồ và Bàn Tử không hiểu rõ những thứ này, nhưng Tần Vũ thì hiểu rõ, chỉ riêng cái bàn đồng Hề Giáp này, trên buổi đấu giá ở hậu thế, có thể đấu giá ra hơn hai trăm triệu tệ!

Bàn Hề Giáp, còn gọi là bàn Hề Điền, bàn Hề Bá, hoặc bàn Hề Bá Cát Phụ, là trọng khí thời Tây Chu, có thể nói là chí bảo!

Lúc này, ngoài Tần Vũ, Đại Kim Nha đứng một bên có chút kích động, mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng, chỉ cần biết những thứ này đáng giá là được.

"Tần gia, những thứ này, tôi đoán chừng, cũng phải đáng giá mấy chục vạn tệ chứ.", Đại Kim Nha nói.

Nghe Đại Kim Nha nói, Tần Vũ mỉm cười.

"Đại Kim Nha, cái giá này, ông nói hơi ít rồi, những thứ này, nếu đem ra bán, tôi đoán chừng, ít nhất cũng phải đáng giá mấy trăm vạn tệ." "Mấy trăm vạn tệ?" Nghe Tần Vũ nói, Đại Kim Nha, Lão Hồ và Bàn Tử mấy người, lại kinh ngạc không nói nên lời… Mấy trăm vạn tệ, đó là bao nhiêu tiền chứ?

Lúc này, Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha, nằm mơ cũng không

dám nghĩ nhiều đến vậy… “Lão Tần, ông thật sự chắc chắn, những thứ này, đáng giá mấy trăm vạn tệ sao?”, Lão Hồ lúc này, có chút ấp úng nhìn Tần Vũ, hỏi.

“Gần như vậy rồi!” “Ông xem, trên những thứ này, còn ghi lại nhiều chuyện, ví dụ như những bí mật không thể không nói về Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu….” “Ví dụ như Chu Mục Vương đã đi đâu…” “Những chuyện đó, trên bàn Hề Giáp, đều được ghi lại rất rõ ràng.” Tần Vũ nói.

Sau đó, chỉ thấy Tần Vũ liền cho cái bàn Hề Giáp này vào ba lô du lịch, đưa cho Đại Kim Nha bên cạnh, bảo hắn cẩn thận cõng, bảo vệ cẩn thận.

Vừa nãy, Tần Vũ dưới tác dụng của ‘Hư Vọng Chi Đồng’, Tần Vũ phát hiện, cái bàn Hề Giáp trong tay, ghi lại toàn bộ những chuyện đã trải qua trong cuộc đời Chu Mục Vương, cũng như câu chuyện với Tây Vương Mẫu… Dù sao, chỉ cần câu chuyện này được lan truyền ra ngoài, đủ để khiến người ta sẵn lòng bỏ ra đủ giá tiền, mua nó về tay, nghiên cứu kỹ lưỡng… Còn về giá cả chính xác, đợi về hỏi Tam Tỷ là biết, dù sao mối quan hệ của Tam Tỷ cũng khá rộng, có chút cửa ngõ.

Khi Tần Vũ thu dọn xong mọi thứ, đột nhiên, từ sâu thẳm cổ mộ, truyền đến một tiếng nổ lớn, dường như là tiếng nổ của thuốc nổ.

“Có người tới rồi!” Lúc đó, sau khi nghe tiếng nổ, suy nghĩ đầu tiên của Tần Vũ là có người tới rồi.

Lúc này, trong đầu Tần Vũ, xuất hiện nhiều hình bóng người, không ngừng thay đổi.

Cuối cùng, trong đầu Tần Vũ, mục tiêu đáng ngờ đó dừng lại ở một người, đó là Khưu Đức Khảo.

Có thể biết được ở đây, có thể dùng thuốc nổ, phỏng chừng chỉ có

Khưu Đức Khảo mới có thể làm ra chuyện đó.

Tên này, làm việc không màng hậu quả.

"Theo sau!" "Lão Hồ, đi với tôi xem thử!" Tần Vũ nói xong, liền rút đoản kiếm "Ngư Tràng" ra, tiến về phía tiếng nổ truyền đến.

Rất nhanh, ở phía sau phòng mộ, Tần Vũ phát hiện nhóm người kia, toàn thân trang bị khá tốt.

"Quả nhiên như vậy!" Nhìn những người đó, Tần Vũ đoán không sai.

Những người đó là đám thủ hạ đầu tiên mà Khưu Đức Khảo phái đến.

Tần Vũ qua một số ký ức biết được, việc buôn lậu của Khưu Đức Khảo luôn được thực hiện cẩn thận, công việc không lớn, nhưng làm khá chuyên nghiệp.

Lúc đó, có hai loại thương nhân buôn lậu, một loại là doanh số lớn, buôn số lượng lớn, nhưng giá thấp, chơi kiểu từng giao dịch lớn, rủi ro cao.

Khưu Đức Khảo chơi kiểu "mua bán đắt đỏ", cũng là giá cao, đồ vật cần ít.

Nhưng, như vậy an toàn, một giao dịch thành một giao dịch, phương thức kinh doanh như vậy của Khưu Đức Khảo, cũng phù hợp với khẩu vị của Thiên Chân Gia Gia (Ông Chủ Trời Chân), hai người liền hợp tác.

Tần Vũ vốn tưởng rằng phải mười mấy năm sau mới có thể phát hiện ra cổ mộ Chiến Quốc này.

Xem ra, tình hình không phải như vậy.

Dù có một chút khúc mắc nhỏ ở đây, nhưng, đối với Tần Vũ, ảnh

hưởng cũng không lớn.

Nếu gặp phải xung đột, thì cùng lắm, sau ngày hôm nay, khiến họ vĩnh viễn ở lại đây thôi.

Lúc đó, chỉ nghe thấy một số tiếng "sa sa" truyền đến, càng lúc càng gần!

Sa!

Sa!

Sa!

Sa!

Sa!

Sa!

Sa!

Sa!

Sa!

"Lão Tần, sao vậy?" Lão Hồ lúc này, sau khi nghe loại tiếng động khiến da đầu tê dại đó, lập tức lo lắng, nhìn Tần Vũ.

Bởi vì những kẻ có thể phát ra loại tiếng động này, nếu không phải Thi miết, thì là Phệ thi trùng quỷ dị đó… Một khi đụng phải, e rằng sẽ rất phiền phức.

"Lão Tần, nhìn!" Lúc đó, Lão Hồ chỉ tay về phía vị trí của những người kia, chỉ thấy một lượng lớn Thi miết và Phệ thi trùng lần lượt xuất hiện ở đó, tràn đến.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên… Trong nháy mắt, những người đó lập tức biến thành một đống xương trắng… "Sssss!" "Đáng đời!

Đáng đời cái lũ ngu ngốc!" Tất cả mọi người đều biết, chắc chắn vừa nãy khi nổ, đã kinh động Thi miết và Phệ thi trùng.

Hoặc trừ khi chạm vào cơ quan, nếu không, căn bản sẽ không xảy ra tình huống như vậy.

Rất nhanh, những Thi miết và Phệ thi trùng đó sau khi mất đi mục tiêu, lập tức rời khỏi đó, không biết đi đâu.

Còn lại, chỉ có một đống xương trắng và những trang bị đó… Và cả những chiếc máy bộ đàm đang kêu *tít tít*… Không lâu sau, khi xác nhận tình hình hiện tại an toàn, Tần Vũ cũng lập tức đi lên, bắt đầu kiểm tra trang bị của những kẻ xui xẻo đó.

Không thể không nói, những tên này chuẩn bị trang bị khá tốt, công cụ cũng đầy đủ.

Đáng tiếc, sai lầm lớn nhất, là vừa nãy trong vụ nổ đã kinh động Thi miết và Phệ thi trùng.

Nếu không, với những trang bị tiên tiến như vậy, lại phối hợp với những người có kinh nghiệm, trong cổ mộ, e rằng thật sự có thể đi lại tự do.

"Chà, mẹ kiếp!" "Lão Tần, nhìn xem, cái máy bộ đàm này là loại tiên tiến nhất đó, hàng nhập khẩu.", Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử nhặt những chiếc máy bộ đàm dưới đất, có vẻ tò mò, bắt đầu nghịch ngợm.

Rất nhanh, chỉ thấy mấy người chọn lựa một số thứ có thể dùng được xong, liền đi về phía mộ thất tiếp theo của cổ mộ Chiến Quốc… Theo lời nhắc nhở của Tần Vũ, Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha cẩn thận từng li từng tí đi.

Lúc này, Bàn Tử đi ở cuối cùng.

"ĐM, sao mà tối thế, bên trong liệu có Đại Tống Tử đột nhiên

nhảy ra không?", Bàn Tử nói… "Có cái quái gì!

Nhanh đi!" "Ồ…." Nghe Tần Vũ nói vậy, Bàn Tử cũng đáp một tiếng.

Khi đi qua mật đạo, Bàn Tử chỉ quay đầu nhìn một cái xong, đợi khi quay đầu lại, lại phát hiện Tần Vũ, Lão Hồ và Đại Kim Nha ba người, lại biến mất rồi!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử ngớ người… Sau đó, Bàn Tử vừa cẩn thận di chuyển, vừa khẽ gọi, nhìn xung quanh… "Lão Tần?" "Lão Hồ?" "Đại Kim Nha?" Sự tĩnh lặng và bóng tối khiến Bàn Tử trong lòng sản sinh nỗi sợ hãi… Tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình… Rất nhanh, trong tiềm thức, Bàn Tử siết chặt quần áo của mình lại, kéo kéo.

Một ít mồ hôi lạnh bắt đầu từ từ toát ra… "Lão Tần, ông ở đâu thế?

Mau ra đi!" Đi mãi, đi mãi, đèn pin trong tay Bàn Tử đột nhiên bắt đầu nhấp nháy, dường như có chút không nghe lời.

Chương 88

"ĐM, ĐM ông, đừng có làm Bàn gia mất mặt vào thời điểm then chốt này chứ.", Bàn Tử nói, lập tức gõ gõ chiếc đèn pin trong tay, nghịch ngợm, để phòng nó tắt ngúm… Cũng không biết đã đi được bao lâu, chỉ thấy mật đạo phía trước đột nhiên biến thành một hang động, có chút sâu hun hút.

"Sssss!" Lúc này, Bàn Tử hít hít mũi xong, thầm tự trấn an, rồi liền tiếp tục đi về phía đó… … Về phía Tần Vũ, không lâu sau khi Bàn Tử và Tần Vũ đi lạc, Tần Vũ cũng cảm thấy có điều gì đó không đúng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bàn Tử ĐM lại không theo kịp… Chỉ thấy, phía sau mật đạo, ngoài Lão Hồ và Đại Kim Nha ra, căn bản không thấy bóng dáng Bàn Tử.

"Khoan đã, Bàn Tử đâu?" Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ và Đại Kim Nha cũng lần lượt quay đầu nhìn một cái, khi nhìn thấy phía sau không có gì, cũng có chút ngớ người… "Người đâu?" "Vừa nãy tôi nghe Bàn Tử nói chuyện mà." Lúc này, Lão Hồ và Đại Kim Nha hai người lần lượt nói… "Ở đây đợi, tôi đi xem.", Tần Vũ nói xong, liền xoay người quay lại… Rất nhanh, theo đường cũ quay trở lại xong, Tần Vũ dựa vào ấn tượng và số bước chân mà dừng lại ở đó, lúc này, Tần Vũ lập tức phát hiện ra điều không đúng.

Lúc này, chỉ thấy tình huống xuất hiện trước mắt, mật đạo vốn chỉ có một hướng, đột nhiên xuất hiện hai hướng.

Cơ quan mật đạo sao?

Nhìn trước mắt, Tần Vũ thầm nghĩ.

"Hư Vọng Chi Đồng!" Rất nhanh, dưới tác dụng của Hư Vọng Chi Đồng, Tần Vũ phát hiện cấu trúc cơ quan này, cũng như hướng

Bàn Tử đã đi.

Mật đạo mà Bàn Tử đã đi, nhất quán với hướng mà những người khác sẽ đi, chỉ là, có thể sẽ đến nơi muộn hơn một chút.

Thấy hướng của Bàn Tử không có nguy hiểm, Tần Vũ cũng chuẩn bị quay lại chỗ Lão Hồ, chuẩn bị tập hợp lại.

Rất nhanh, thấy Tần Vũ một mình quay lại, Lão Hồ liền có chút lo lắng, hỏi… "Lão Tần, Bàn Tử ĐM đâu rồi?" Tần Vũ nghe xong, cũng đáp lại lời Lão Hồ, "Bàn Tử không sao, vừa nãy khi tôi quay lại đường cũ, tôi đã nhìn kỹ một chút, Bàn Tử đã đi vào một mật đạo khác, sẽ từ đó đi xuống phía dưới." "Một mật đạo khác?" "Vậy Bàn Tử có nguy hiểm không?" "Yên tâm đi, Bàn Tử phúc lớn mạng lớn, không sao." "Nhưng, mật đạo đó có thể sẽ khiến hắn đến nơi chậm hơn chúng ta một chút.", Tần Vũ nói… Sau đó, Tần Vũ tiếp tục nói: "Được rồi, chúng ta cứ đi trước đi, vào bên trong rồi tính." "Ừm!" Vì Bàn Tử không có nguy hiểm, tất cả mọi người cũng tăng tốc độ, sắp ra đến cửa hang… Rất nhanh, ba người Tần Vũ cũng đi ra bên ngoài hang đá, phía trước, chỉ thấy một cây đại thụ cao vút trời xuất hiện trước mắt Tần Vũ.

"Cửu Đầu Xà Bách?" Nhìn đại thụ trước mắt, Lão Hồ hơi kinh ngạc!

Đối với Cửu Đầu Xà Bách, Lão Hồ cũng ít nhiều hiểu biết.

Cửu Đầu Xà Bách, có những dây leo hình cánh tay, thuộc loại cây ăn thịt người, dây leo rất nhiều, cành lớn, có thể quấn lấy con mồi đến gần, rồi giết chết và tiêu hóa… Nhưng, Cửu Đầu Xà Bách thường hình thành một mối quan hệ cộng sinh khéo léo với Thi miết.

Chúng cùng tồn tại… Thi miết cũng có thể lấy xác thối để ăn, đồng thời, phân Thi miết lại là một loại phân bón tự nhiên cực tốt, so với xác chết thối rữa, phân Thi miết càng thích hợp cho Cửu Đầu Xà

Bách phát triển.

Vì vậy, nơi nào có Cửu Đầu Xà Bách tồn tại, chắc chắn sẽ có Thi miết tồn tại… "Lão Tần,…" Nhìn Cửu Đầu Xà Bách, Lão Hồ có chút lo lắng… "Không sao!" "Nhớ Thiên Tâm Thạch không?" Lúc đó, Tần Vũ nhìn Lão Hồ có chút căng thẳng, nhắc nhở.

"Thiên Tâm Thạch?" "Đây là gì?" Chỉ thấy Lão Hồ và Đại Kim Nha lần lượt lấy ra.

Thiên Tâm Thạch lúc này, cũng được bọc trong vải bông… Tần Vũ thấy vậy, lập tức gật đầu!

"Đúng!" "Cái này!" "Thứ này khắc chế Cửu Đầu Xà Bách, vì vậy yên tâm đi, chúng ta vào trong đó, cũng sẽ không có vấn đề gì đâu.", Tần Vũ nói.

Trước khi vào đây, Tần Vũ đã lấy mấy khối Thiên Tâm Thạch, lần lượt chia cho mấy người… Lúc đó, chỉ thấy Bàn Tử cũng xuất hiện từ cửa động phía dưới, khi Bàn Tử ngẩng đầu lên, cũng vừa vặn nhìn thấy Tần Vũ ở phía trên… "ĐM, cuối cùng cũng thấy ông rồi!" Lúc này, Bàn Tử sau khi thấy Tần Vũ, cũng kích động reo lên, lập tức vẫy tay về phía Tần Vũ… Lúc này, ở phía dưới, tại một vị trí không xa, chỉ thấy có hai bộ thi thể nam nữ, lần lượt nằm trên phiến đá, bị xích sắt treo lơ lửng giữa không trung.

Trong đó, trên mặt thi thể nam, nhìn qua, dường như giống như mặt hồ ly xanh, có chút dữ tợn….

Lúc này, sau khi thấy Bàn Tử an toàn không hề hấn gì, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng trút bỏ được sự lo lắng.

Nhưng, khi tiếp tục nhìn xuống, chỉ thấy Bàn Tử, Lão Hồ, và cả Đại Kim Nha ba người, trong mắt lại lộ ra vẻ kinh ngạc không thể tin nổi!

Trên tấm đá phía dưới, họ nhìn thấy hai bộ cổ thi, thân mặc trang phục lộng lẫy xa hoa, như sống động như thật, giống như đang say ngủ.

Không hề có chút dấu hiệu nào của thi thể khô héo.

"Sít!" Càng nhìn, càng nhìn, lúc này, sau gáy Lão Hồ bỗng nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh lùa qua, có chút rợn người.

Thật quỷ dị.

Lão Hồ nhìn Tần Vũ, ánh mắt vẫn đầy nghi ngờ đối với mọi chuyện.

"Lão Tần, liệu chúng có còn sống không?

Nếu không thì tại sao thi thể lại được bảo quản hoàn chỉnh như vậy?

Không có chút dấu hiệu mục nát nào?", cuối cùng, Lão Hồ chỉ hỏi một câu.

Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ chỉ lắc đầu, đáp: "Đừng nói sống hay không, đã mấy nghìn năm rồi, làm sao còn sống được, nói bậy.

Hai bộ cổ thi sở dĩ như vậy là vì trong miệng chúng có ngậm một viên Định Thi Đan, cho nên mới có thể giữ được trạng thái này." Tần Vũ nói tiếp.

"Định Thi Đan?" Nghe thấy Định Thi Đan, Lão Hồ và Đại Kim Nha lúc này cũng lập tức thấy tò mò.

Sau đó, lập tức hỏi han.

Về Định Thi Đan, họ cũng từng nghe nói, nhưng chưa từng thấy bao giờ.

"Không sai, Định Thi Đan." Nghe Tần Vũ giới thiệu, Đại Kim Nha và Lão Hồ liền hiểu ra, Định Thi Đan thực chất là một loại đan hoàn

được pha trộn từ chu sa và tử ngọc đặc biệt, tương truyền, cũng là một bí thuật trong Lao Sơn bí thuật, đã thất truyền từ lâu.

Tác dụng của Định Thi Đan, ngoài việc có thể bảo quản thi thể ngàn vạn năm không mục nát ra, còn có thể ngăn chặn thi thể trong quan tài phát sinh thi biến, làm hỏng phong thủy cổ mộ.

Thấy thời gian không còn sớm, Tần Vũ lập tức ngăn cản Bàn Tử với vô vàn câu hỏi, chỉ thấy anh nói: "Thôi được rồi, chúng ta đừng nghiên cứu Định Thi Đan nữa, nếu có vấn đề gì thì đợi tôi xuống dưới rồi nói tiếp.

Có Bàn Tử đang đợi ở dưới." Tần Vũ nói xong, liền men theo con đường đá bên cạnh, hội họp với Bàn Tử ở phía dưới.

Trên con đường đá, con đường khá quanh co, nhìn có vẻ chỉ đủ một người đi.

Nhanh chóng, mọi người cẩn thận di chuyển, cũng an toàn đến được đáy.

Ở phía dưới, ngoài Cửu Đầu Xà Bách và những bộ xương khô, cùng với một bệ đá ra, lúc này Tần Vũ không còn thấy bất cứ thứ gì khác đáng chú ý.

Nhưng, phía dưới bệ đá, dường như khắc đầy những cổ văn Chiến Quốc chằng chịt, như thể đang kể một câu chuyện.

Rễ của Cửu Đầu Xà Bách cũng đan xen ngang dọc, uốn lượn quanh co, phủ kín mặt đất, xuyên qua từng bộ xương khô, càng nhìn càng thấy rợn người.

"Lão Tần, sao ở đây cũng không có quan tài vậy?" "Chẳng lẽ?

Đây là điểm cuối của cổ mộ rồi sao?" Bàn Tử vừa nói vừa bắt đầu nghiên cứu.

Chỉ thấy, Bàn Tử ngẩng đầu nhìn tấm đá treo lơ lửng giữa không trung, vừa nãy khi từ trên xuống, anh cũng đã chú ý đến hai bộ cổ thi trên tấm đá đó, cùng với cách sắp đặt xung quanh thi thể.

Trên tấm đá, Bàn Tử phát hiện, ngoài hai bộ cổ thi ra, không còn tìm thấy bất cứ thứ gì khác có thể lấy được.

Đừng nói minh khí, ngay cả một mảnh gỗ cũng không có.

Ngay sau đó, sau một hồi mò mẫm, Bàn Tử dường như đã phát hiện ra điều gì đó trên bệ đá phía dưới.

Anh lập tức gọi Tần Vũ: "Lão Tần, nhìn này, nhìn cái gì đây?" Dưới sự nhắc nhở của Bàn Tử, mọi người liền xúm lại.

Bàn Tử ở một bên bệ đá, phát hiện một vật giống như một bàn đá điêu khắc, dường như có liên quan đến cơ quan.

Gần bàn tròn, cũng khắc rất nhiều chữ Chiến Quốc.

Ở bốn góc bệ đá, cũng vươn ra bốn sợi xích sắt, xích sắt nối thẳng đến bộ phận cơ quan chuyển động của Cửu Đầu Xà Bách phía trên.

Sau đó, xích sắt xuyên qua cơ quan rồi lại rủ thẳng xuống, nối thẳng vào tấm đá treo lơ lửng giữa không trung.

Cạch!

Cạch!

Lúc này, Bàn Tử xoay bàn đá, chỉ nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động truyền ra từ bên trong bệ đá.

Ở bốn góc bệ đá, bốn sợi xích sắt cũng bắt đầu từ từ nới lỏng ra ngoài.

Theo sự nới lỏng của xích sắt, tấm đá phía trên cũng từ từ hạ xuống, đặt lên bệ đá.

Chương 89

Lúc này, chỉ thấy hai bộ cổ thi lập tức xuất hiện trước mắt mọi người, nam đeo mặt nạ không lỗ, lộ ra một vẻ quỷ dị khó tả.

Nữ thì lộng lẫy xa hoa, dung nhan lại không hề thua kém trầm ngư lạc nhạn.

Hai bộ cổ thi trước mắt, nhìn gần dường như còn thần bí hơn so với khi nhìn từ trên xuống.

"Đại Kim Nha, hai bộ cổ thi này được bảo quản hoàn chỉnh như vậy, nếu mang ra ngoài thì đổi được bao nhiêu tiền?

Chắc phải phát tài rồi chứ?", thấy không có minh khí nào để lấy, Bàn Tử liền nảy ra ý định với hai bộ cổ thi trước mắt.

Dù sao thì, loại đồ vật này cũng rất có giá trị.

Cho dù con muỗi có nhỏ đến mấy thì cũng là một miếng thịt.

Nhưng, nghe Bàn Tử nói vậy, Đại Kim Nha cũng trầm ngâm suy nghĩ.

Hai bộ cổ thi trước mắt, như sống động như thật, chưa hề thấy tình trạng mục nát, so với những bộ xác khô kia, hai bộ này tuyệt đối tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, nữ thi còn không xấu!

Chắc chắn giá cũng sẽ không thấp.

Đại Kim Nha nói: "Bàn Tử, nếu có thể mang ra ngoài thì phải tăng thêm mấy lần đấy!" Chỉ thấy Đại Kim Nha giơ một bàn tay ra, bày tỏ ý của mình.

Đại Kim Nha ý là, loại đồ vật này mang ra ngoài, giá phải tăng gấp

năm lần.

“Gấp năm lần?” “Sít!” “Chà chà, có thể tăng gấp năm lần cơ à!” Biết được giá cả, Bàn Tử lúc này, nhìn hai bộ cổ thi trước mắt, càng nhìn càng thích thú.

Anh liền định vươn tay ra để đóng gói cổ thi.

Đột nhiên, Bàn Tử như chợt nhận ra điều gì đó, chỉ thấy anh quay đầu lại, nhìn Tần Vũ nói: “Này Lão Tần, hai tên này không có độc chứ?” Kể từ khi vào cổ mộ Chiến Quốc này, không thiếu những cơ quan kịch độc, khiến Bàn Tử không thể không cẩn thận hơn.

Thấy phản ứng của Bàn Tử, Tần Vũ cũng cười cười, nhưng nụ cười đó lại khiến Bàn Tử có chút rợn người.

“Lão Tần, rốt cuộc hai bộ cổ thi này có độc không?

Đừng cười nữa!”, lúc này Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn.

“Yên tâm đi, hai bộ cổ thi đều không có độc.” “Nhưng, trong thi thể của hai bộ cổ thi này ẩn chứa một cơ quan, uy lực của cơ quan đó đủ để xuyên thủng cổ họng đối phương.” Tần Vũ nói.

“Hả?” Lúc này, Bàn Tử vừa nghe thấy trong cổ thi có giấu một cơ quan, lập tức giữ khoảng cách nhất định với cổ thi, để tránh vô ý chạm vào cơ quan mà mất mạng.

Thấy Bàn Tử đang cẩn thận đề phòng, Tần Vũ cũng đi tới, ra phía sau nữ thi.

Tần Vũ chỉ đơn giản nhìn một cái, rồi hơi nhấc đầu nữ thi lên, sau đó, Tần Vũ lập tức tìm thấy cơ quan ở vị trí cổ nữ thi, nhẹ nhàng ấn xuống.

Xuy!

Đột nhiên, chỉ thấy mấy cây kim thép nhanh chóng bắn ra, phát ra

âm thanh xé gió, ghim vào vách đá đối diện.

"Sít!" Sau khi xem cảnh này, Bàn Tử có chút may mắn.

Nghĩ đến vừa nãy anh còn ở trước mặt nữ thi.

May mà lúc nãy không động bừa, nếu không, e rằng lúc này đã phải bỏ mạng ở đây rồi.

Rất nhiều mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo của Bàn Tử.

Tuy nhiên, khi Tần Vũ chạm vào nữ thi, bên tai anh cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, nhận được phần thưởng hệ thống, nhận được một kiện 'Kim Lũ Phi Phong'.

"Kim Lũ Phi Phong?" Tần Vũ hơi ngạc nhiên, lập tức mở gói đồ hệ thống.

Kim Lũ Phi Phong, một trong những trang bị của Kim Lũ Ngọc Y.

"Cũng có chút thú vị!" Lúc này, Tần Vũ thoát khỏi hệ thống, liếc nhìn Cửu Đầu Xà Bách bên cạnh, khóe miệng hơi nhếch lên.

Cảnh này khiến Bàn Tử có chút tò mò, chỉ thấy Tần Vũ không tiếp tục kiểm tra nam thi, mà lại cười với một cái cây đổ nát.

"Này!" "Này Lão Tần, sao ông không nhanh kiểm tra cái nam thi kia đi?", Bàn Tử nhìn Tần Vũ nói.

Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ khẽ lắc đầu.

Sau đó lập tức rút ra một thanh 'Ngư Trường Kiếm'!

Chỉ nghe thấy tiếng 'rắc' một cái, đầu của nam thi kia lập tức bị cắt xuống, lăn lốc trên mặt đất.

"..." Nhìn cảnh này, mọi người có chút không kịp trở tay, lập tức khiến Lão Hồ mấy người ngây ngốc.

"Này!" "Lão Tần..." Thật sự, một loạt thao tác của Tần Vũ khiến họ choáng váng.

Nhanh chóng, chỉ nghe Tần Vũ nói: "Nữ thi này có thể giữ lại, còn nam thi này nhất định phải giết chết xử lý, nếu không sẽ để lại hậu họa khôn lường!" "Nam thi phải giết chết ư?" "Hậu họa khôn lường?" "Lão Tần, tên này chẳng phải đã chết rồi sao?", Bàn Tử lúc này vẫn đầy khó hiểu.

Dù sao thì, một bộ cổ thi hoàn chỉnh tượng trưng cho những tờ tiền trắng phau; một khi cổ thi không còn nguyên vẹn thì tiền cũng bay mất rồi.

"Bởi vì tên này là Thanh Nhãn Hồ Ly!" Tần Vũ nhìn mấy người, kể ra tất cả những truyền thuyết mà mình biết.

"Thanh Nhãn Hồ Ly?" Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ dường như đã hiểu ra.

Thanh Nhãn Hồ Ly, còn gọi là Thanh Nhãn Hồ Thi, truyền thuyết, mắt của Thanh Nhãn Hồ Ly có một loại năng lực quỷ dị, khi người ta nhìn vào một cái, liền sẽ rơi vào ảo giác, không thể thoát ra được.

Sau đó, sẽ bị kinh sợ trong ảo giác.

Hoặc là chết.

Ngay cả sau khi Thanh Nhãn Hồ Ly chết đi, chỉ cần thi thể còn nguyên vẹn, thì vẫn có hiệu lực, cũng sẽ tạo ra tác dụng gây ảo giác cho những người nhìn thấy đôi mắt đó, khiến họ rơi vào ảo giác.

Vì vậy, điểm yếu duy nhất là chặt bỏ đầu của Thanh Nhãn Hồ Ly, như vậy mới có thể tránh được tác dụng của ảo giác.

Hơn nữa, khi hạ mộ đảo đấu, nếu gặp phải Thanh Nhãn Hồ Ly thì cũng không phải chuyện tốt.

Dù sao thì, Thanh Nhãn Hồ Ly cũng là một thứ tượng trưng cho điềm xấu.

Sau khi đầu của nam thi (Thanh Nhãn Hồ Ly) bị Tần Vũ chặt xuống, tấm mặt nạ quỷ dị vốn đeo trên mặt nam thi, không lâu sau cũng đột nhiên rơi xuống, lộ ra bộ mặt thật, gớm ghiếc khủng khiếp.

"Sít!" Bàn Tử thuận theo dị trạng nhìn qua, chỉ thấy sắc mặt của nam thi kia như một loài động vật dị thường, đồng thời, cũng lộ ra một đôi thanh nhãn, trông có vẻ xanh lè u tối.

Bàn Tử chỉ nhìn một cái, lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Cảm thấy có chút buồn nôn.

Khoảnh khắc này, Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Tần Vũ lại làm như vậy.

"Mẹ kiếp, đúng là quá quỷ dị!" Lúc này, chỉ thấy sắc mặt Bàn Tử trắng bệch, không chút huyết sắc.

Vừa nãy, sau khi Bàn Tử nhìn vào đôi mắt xanh của Thanh Nhãn Hồ Ly, đầu óc anh trống rỗng, lập tức có chút đứng không vững.

Chương 90

Lảo đảo một lúc, Bàn Tử mới hoàn hồn.

"Đệt!" Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử lập tức tung một cú đá, đá cái đầu của Thanh Nhãn Hồ Ly bay về phía xa.

Lộc cộc ~ lộc cộc ~ lộc cộc ~ Ở một góc, chỉ thấy viên Định Thi Đan trong miệng nam thi (Thanh Nhãn Hồ Ly) cũng rơi ra, lăn lộc cộc dưới chân Bàn Tử.

Chớp mắt một cái, chỉ thấy đầu của nam thi (Thanh Nhãn Hồ Ly) lập tức hóa thành bộ dạng khô héo, càng thêm gớm ghiếc.

"Mẹ kiếp, tên này chết rồi mà cũng không yên phận, để xem tôi có thu dọn người phụ nữ này không!" Bàn Tử nói xong, lập tức quay lại bên cạnh nữ thi, bắt đầu lục lọi.

Nhanh chóng, chỉ thấy một chiếc chìa khóa và một cái hộp lập tức được Bàn Tử tìm thấy từ dưới váy cổ thi, đưa ra trước mặt mọi người.

"Lão Tần, hai thứ này là gì?" Bàn Tử nói xong, đưa cái hộp trong tay cho Tần Vũ, cùng với chiếc chìa khóa.

Tần Vũ nhận lấy cái hộp, chỉ cảm thấy nặng trịch.

Đối với hai món đồ này, Tần Vũ cũng biết rõ.

Một là Chiến Quốc Bát Trọng Bảo Hàm, một là chìa khóa Xà Mi Đồng Ngư để mở.

Chiến Quốc Bát Trọng Bảo Hàm, được cấu tạo từ tám lớp trong ngoài, một lớp khóa một lớp, bên trong khóa cơ quan, vòng này khóa vòng kia, nên mới được gọi là "Bát Trọng Bảo Hàm".

Lúc này, khi mọi người đang nhìn Tần Vũ loay hoay với Bát Trọng Bảo Hàm, một âm thanh giống như tiếng tim đập vang lên.

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Bàn Tử lắng nghe, rồi nói với Lão Hồ: "Này Lão Hồ, ông xem cái Bát Trọng Bảo Hàm kia mà tim đập nhanh thế?

Kích động à?" "Tim đập nhanh à?" Lão Hồ dựa vào Cửu Đầu Xà Bách, có chút ngạc nhiên.

"Không thể nào, tim tôi vẫn bình thường mà." "Chẳng lẽ, vừa nãy không phải tiếng tim tôi?" Lão Hồ vừa nói xong, liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Âm thanh quỷ dị lại một lần nữa truyền đến.

Nghe thấy nguồn gốc của âm thanh, Lão Hồ lập tức quay người lại, nhìn cây Cửu Đầu Xà Bách trước mắt, cảm thấy không thể tin nổi.

"Đệt, cái cây cổ thụ này có tim đập?" "Đệt, cái cây cổ thụ này có tim đập?" Mấy tiếng 'Đùng!

Đùng!' vừa nãy, khiến Lão Hồ lập tức phát hiện ra kẻ chủ mưu phía sau mình.

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Nghe thấy âm thanh, Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng hít một hơi khí lạnh, trừng lớn mắt.

"Sít!" Mẹ kiếp, cái cây Cửu Đầu Xà Bách này thành tinh rồi sao?

Đột nhiên, chỉ thấy trên thân cây Cửu Đầu Xà Bách trước mắt, dần dần nứt ra một khe hở.

Dây leo của Cửu Đầu Xà Bách đột nhiên điên cuồng trườn bò.

"Không ổn rồi, lùi lại mau!", nhìn cảnh tượng kinh hoàng trước mắt, Bàn Tử lập tức kêu lên.

Mọi thứ trước mắt, quá đỗi quỷ dị.

Bành!

Cùng với tiếng 'Bành' một tiếng, thân cây Cửu Đầu Xà Bách to lớn đột nhiên nứt ra, vết nứt ngày càng lớn.

Nhanh chóng, chỉ thấy một chiếc quan tài đồng khổng lồ, từ giữa thân cây Cửu Đầu Xà Bách, trượt xuống.

Quang đương!

Chỉ thấy quan tài đồng khổng lồ nặng nề rơi xuống đất.

Đối với những tình huống có thể xảy ra ở đây, Tần Vũ đã sớm biết, vì vậy, Tần Vũ cũng không hề lo lắng về nguy hiểm.

Sau khi quan tài đồng khổng lồ rơi xuống đất, Cửu Đầu Xà Bách vốn đang điên cuồng, lúc này cũng trở nên yên tĩnh, không còn hung hãn nữa.

Tần Vũ đến gần quan tài đồng khổng lồ, đi một vòng rồi lập tức tìm ra cách mở quan tài đồng.

Tần Vũ cầm dao găm, trước tiên loại bỏ những vết niêm phong

bằng sáp nến trên quan tài, dọn sạch một khe hở.

Sau đó, Tần Vũ vừa cạy khe hở, vừa nắm lấy một tấm đồng tròn trên quan tài đồng, rồi xoay một cái.

Két kẹt!

Cùng với âm thanh khe khẽ, quan tài đồng từ từ mở ra, quan tài đồng tách sang hai bên, sau đó, chỉ thấy một chiếc quan tài gỗ kim tơ thượng hạng đang từ từ dâng lên.

Trong trường hợp bình thường, quan tài của vương tộc chư hầu thời Chiến Quốc đều có hai lớp quách, ba tầng quan tài, nếu coi cái cây là lớp quách đầu tiên, thì bây giờ Tần Vũ đã bỏ đi lớp quách thứ hai và quan tài thứ hai.

Vậy thì, lớp quan tài còn lại phía dưới, hẳn là lớp quý giá nhất.

Thấy quan tài gỗ, Lão Hồ biết, mọi thứ vẫn theo quy tắc cũ.

Người thắp nến, quỷ thổi đèn, gà gáy đèn tắt thì Mạc Kim không động.

Nhanh chóng, tiên lễ hậu binh, Lão Hồ thắp một nén hương trầm.

"Lão Tần, không vấn đề gì rồi!" Lúc này, Lão Hồ nhìn cây nến trà, tình trạng cháy rất tốt, ánh lửa nến sáng rõ, có thể bắt đầu rồi.

Chỉ thấy dưới sự ra hiệu của Tần Vũ, Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha ba người, mỗi người tự chiếm một vị trí, rồi bắt đầu nhấc quan tài lên.

Khi quan tài gỗ được nhấc lên, chỉ thấy bên trong quan tài lộ ra một bộ ngọc giản hình người, toàn thân trên dưới đều được xuyên bằng những sợi kim tơ và ngọc phiến.

Dưới ánh đèn, vàng ngọc rực rỡ.

"..." Nhìn bộ ngọc giản hình người xuất hiện trước mắt, Lão Hồ

và Bàn Tử lúc này cũng kinh ngạc.

Mấy người nhìn nhau.

Đối với loại ngọc giản hình người như vậy, đây cũng là lần đầu tiên họ thấy, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

“Lão Tần, cái quỷ quái gì thế này?

Nhìn kiểu này, hôm nay tôi nhất định phải phát tài lớn rồi!”, lúc này Bàn Tử phấn khích nói.

Chương 91

Dù sao thì, vàng có giá ngọc vô giá, Bàn Tử nhìn nhiều ngọc phiến như vậy trước mắt, cảm thấy chuyến đi hôm nay không uổng phí chút nào.

Cho dù có bị dọa một chút, cũng không sao.

Thế nhưng, đột nhiên, Bàn Tử nín thở, sắc mặt có chút tái nhợt, nói: "Mẹ kiếp, cái ngọc giản hình người này, bên trong hình như có tiếng thở." Lời của Bàn Tử khiến Lão Hồ và Đại Kim Nha đều sững người, nếu nghe thấy tiếng quỷ gào bên trong, hai người có lẽ còn chấp nhận được phần nào.

Nhưng, Bàn Tử lại nói, bên trong ngọc giản hình người, lại có thứ đang thở dốc?

Quá kinh khủng rồi chứ?

Lúc này, Đại Kim Nha lập tức sợ đến lắp bắp.

Chỉ thấy Đại Kim Nha nhìn Tần Vũ, nói: "Này Tần gia, bên trong không phải thật sự có xác chết sống dậy đấy chứ?" Nghe Đại Kim Nha nói, Tần Vũ liền lắc đầu.

"Yên tâm đi, có Tần Vũ tôi ở đây thì không sao cả." "Tống Tử, tôi cũng sẽ đánh nát nó!" Nhưng, Bàn Tử lúc này, lại lấy ra mấy cái Hắc Lư Đề Tử lớn, đặt trước người.

"Lão Tần..." Bàn Tử chưa nói xong, đột nhiên, ngay khoảnh khắc đó, chỉ nghe thấy một tiếng kêu cực kỳ thê lương, truyền ra từ bên trong ngọc giản hình người.

"Đệt!" Nghe tiếng kêu, Bàn Tử sợ hãi lập tức ném mấy cái Hắc Lư Đề Tử trong tay xuống đất, nhảy lùi ra một khoảng cách.

“Mau, mau lùi lại!” “Mau lùi lại đi!”, Bàn Tử có chút kích động, la hét!

Đột nhiên, ngọc giản hình người vốn đang nằm, không biết vì lý do gì, lập tức ngồi dậy.

Chỉ thấy Lão Hồ, Đại Kim Nha hít một hơi khí lạnh, nắm chặt cánh tay Tần Vũ, sắc mặt cũng tái đi.

Cũng không biết bao lâu sau, ngọc giản hình người trước mắt dường như không có thêm biến hóa nào, Lão Hồ lúc này, cũng lại gần, nhìn ngọc giản hình người.

“Lão Tần, ngọc giản hình người này rốt cuộc là sao?” Nhìn ngọc giản hình người, Lão Hồ cũng muốn biết bên trong rốt cuộc là thứ quỷ quái gì.

Nghe Lão Hồ, Tần Vũ liền kể ra đại khái nguồn gốc của thứ này.

“Cái ngọc giản hình người này, còn gọi là Kim Lũ Ngọc Y Giáp, truyền rằng có tác dụng phản lão hoàn đồng, mỗi khoảng một nghìn năm lại lột xác một lần.” “Nghe nói, Tần Thủy Hoàng cũng đang tìm kiếm thứ này, với ý đồ trường sinh bất lão.” Lúc này, Bàn Tử nghe Lão Tần giảng, mắt cứ trợn tròn, sau đó, Bàn Tử lập tức nói: “Mẹ kiếp, hóa ra Tần Thủy Hoàng nằm mơ cũng muốn tìm thứ này, vậy thì nó phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ?” “Lão Tần!

Có biết thứ này tháo ra kiểu gì không?” Vẻ mặt Bàn Tử bây giờ, hận không thể lột ngay bộ Kim Lũ Ngọc Y trên người xuống, nhanh chóng mang về.

Tần Vũ gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Tần Vũ nói: “Loại đồ vật này, nghe nói không thể tháo từ bên ngoài, nhất định phải tháo từ bên trong.” “Tháo từ bên trong, tháo từ bên trong?” Bàn Tử nghe vậy, có chút mơ hồ.

Nhưng, chỉ thấy Lão Hồ và Đại Kim Nha, sau khi nghe Tần Vũ nói, cũng lập tức bắt đầu kiểm tra, kiểm tra đi kiểm tra lại cũng không tìm ra manh mối.

Thôi thì dứt khoát, cứ tạm thời hoãn lại, lát nữa tìm sau!

Nhưng, Bàn Tử nhìn ngọc giản hình người xong, lại hỏi Tần Vũ một câu: "Này Lão Tần, nếu tôi tháo cái ngọc giản này xuống, thì người bên trong sẽ thế nào?" "Có thể sẽ biến thành Huyết Thi!" "Sít!" "Huyết Thi?" Nghe Tần Vũ nói, Bàn Tử cảm thấy, loại đồ vật này có chút khó nhằn, không khéo lại là một con quái vật nữa.

Bây giờ, Bàn Tử chỉ mong bình an vô sự, không gây thêm chuyện rắc rối không cần thiết nữa.

Tránh để tiếp tục chuốc thêm phiền phức khác.

Lúc này, Lão Hồ đột nhiên mở miệng nói: "Lão Tần, nếu tôi muốn lấy được ngọc giản này, ngoài cách tháo từ bên trong ra, còn có cách nào khác không?", Lão Hồ nhìn Tần Vũ, hỏi.

Lão Hồ và Tần Vũ ở bên nhau lâu nhất, biết Tần Vũ dù làm việc gì cũng đều giữ lại một vài đường lui để lựa chọn.

Dù sao thì, cái đầu yêu nghiệt của Tần Vũ cũng không phải là để khoe khoang, nhìn Tần Vũ tuy không nói gì, nhưng Lão Hồ tin rằng, Tần Vũ tuyệt đối sẽ có một con đường khác, sử dụng những thủ đoạn không giống ai.

Vì vậy mới hỏi một câu.

Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ không hề trả lời.

Ngược lại, Tần Vũ bắt đầu đưa tay về phía ngọc giản hình người.

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, nhận

được phần thưởng hệ thống, thưởng một cuốn 《Ngọc Giản Chân Giám》, tiến độ Mạc Thi hiện tại là 10%.

"Lại thập liên Mạc Thi sao?" Lúc này, trong lòng Tần Vũ, anh thầm kích động.

Bởi vì phần thưởng của thập liên Mạc Thi rất tốt!

Nhưng, khi Tần Vũ đang có chút vui mừng, bên tai anh, hệ thống cũng tiếp tục phát ra tiếng nhắc nhở.

Theo giới thiệu của hệ thống vừa rồi, trong 《Ngọc Giản Chân Giám》, Ngọc Giản Chân Giám ghi lại tất cả mọi thứ liên quan đến ngọc giản.

Thuật chế tác ngọc giản.

Thuật trường sinh ngọc giản.

Thuật lột xác ngọc giản.

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, có xác nhận học tập thuật 《Ngọc Giản Chân Giám》, nhận được truyền thừa không?

"Học chứ, sao lại không học?" Tần Vũ nói xong, lập tức chọn xác nhận!

Đinh!

Học tập thành công!

Đinh!

Tiến độ truyền thừa hiện tại là...30%...60%...

Đinh!

Tiến độ truyền thừa hiện tại là...90%...100%...

Nhanh chóng, Tần Vũ lập tức học được thuật 《Ngọc Giản Chân

Giám》, và, cũng tinh thông thuật 《Ngọc Giản Chân Giám》.

Mọi thứ, chỉ trong một thời gian ngắn đã hoàn thành.

Lão Hồ cũng không phát hiện ra vấn đề gì.

Nhưng, hành động Mạc Thi trước mắt vẫn chưa kết thúc.

Trước mắt, trong ngọc giản này, Tần Vũ biết, người bên trong chắc chắn là Thiết Diện Sinh.

Dựa theo ký ức, Thiết Diện Sinh là quân sư của Lỗ Thương Vương thời Chiến Quốc, có thiên phú cực cao trong nghệ thuật phong thủy.

Tinh thông thuật phong thủy, thủ đoạn chắc chắn cũng không hề đơn giản.

Thiết Diện Sinh này từng giúp Lỗ Thương Vương tìm được ngọc giản giúp người ta trường sinh bất tử, từ đó đạt được bí mật trường sinh, bắt đầu giúp Lỗ Thương Vương lên kế hoạch mọi thứ.

Tần Vũ tiếp tục hành động, tay vẫn loay hoay với ngọc giản.

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, nhận được phần thưởng hệ thống, nhận được bí thuật phong thủy của Thiết Diện Sinh, tiến độ Mạc Thi hiện tại là 20%.

Chương 92

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, nhận được phần thưởng hệ thống, nhận được 《Hồi Sinh Thuật Chủ Tàn Quyển》...

Hồi Sinh Thuật Tàn Quyển?

Tần Vũ liếc nhìn một cái, liền hiểu ra.

Nếu tập hợp đủ Hồi Sinh Thuật Tàn Quyển, có thể đạt được một loại năng lực quỷ dị, mượn ngọc giản, kết hợp với khả năng khiến thi thể cổ thi bất hủ, có thể có được cơ hội trọng sinh.

Hạn chế duy nhất là Hồi Sinh Thuật chỉ thích hợp sử dụng trên những cổ thi bất hủ trên nghìn năm, nếu không, vô hiệu.

A a, cũng có chút thú vị.

Tần Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi hiểu về Hồi Sinh Thuật, trong đầu Tần Vũ lóe lên hình bóng của Tinh Tuyệt Nữ Vương và Thiến Dung.

Có thể có cơ hội phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công, nhận được phần thưởng hệ thống, nhận được một bộ 'ngọc giản', tiến độ Mạc Thi hiện tại là 40%.

Nhanh chóng, liên tiếp mười lần Mạc Thi, thu hoạch phong phú.

Khi Tần Vũ đang loay hoay với ngọc giản hình người, Lão Hồ và Bàn Tử mấy người cũng đang lục lọi, tiếp tục tìm kiếm phương pháp

giải khai Kim Lũ Ngọc Y.

Đột nhiên, Bàn Tử dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

"Ê, ở đây có một sợi chỉ vàng!" "Lão Hồ, có vẻ có hy vọng rồi!", Bàn Tử nói, có chút phấn khích, liền vươn tay ra kéo sợi chỉ kim tơ đó.

"Đừng động!" Nghe Tần Vũ nói, Bàn Tử đang nắm sợi chỉ kim tơ lập tức dừng lại, có chút khó hiểu nhìn Tần Vũ.

"Lão Tần, sao vậy?" Lúc này, Tần Vũ thấy vậy, lập tức đánh tay Bàn Tử xuống, nói: "Cậu Bàn Tử chết tiệt này, đã không hiểu thì đừng có động bừa, được không hả!

Tôi có thể nói cho cậu biết, vừa nãy, nếu cậu thật sự kéo cái sợi chỉ đó, thì tên bên trong tuyệt đối sẽ hóa thành thi biến!

Không khéo thì mọi người chúng ta đều sẽ bị hại chết ở đây đấy." Tần Vũ trừng mắt nhìn Bàn Tử, nói.

Nhìn Tần Vũ, Bàn Tử biết, Lão Tần không nói dối.

Bàn Tử có chút cười ngượng.

Lúc này, Tần Vũ đột nhiên vươn tay, khống chế cổ họng của ngọc giản hình người, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt.

Chỉ thấy, Tần Vũ dưới tác dụng của Kim Chung Thiết Bố Sam, nhấc ngọc giản hình người trước mặt lên, từ từ dùng sức.

Dường như cảm nhận được nguy hiểm, chỉ thấy từ cổ họng của ngọc giản hình người phát ra tiếng 'xì xì' rít lên, tứ chi của ngọc giản hình người bắt đầu không ngừng run rẩy, tỏ vẻ sợ hãi.

Rắc!

Đột nhiên, chỉ thấy gân xanh trên tay Tần Vũ nổi lên, theo đó, một tiếng xương cổ bị bẻ gãy vang lên, chỉ thấy ngọc giản hình người đạp

chân một cái, liền không còn giãy giụa nữa.

Da ở cổ họng nhanh chóng biến thành màu đen.

"Quái lạ..." "Lão Tần, ông đúng là đủ tàn nhẫn!" Không nói một lời, Tần Vũ đã xử lý xong hai bộ cổ thi.

Nhanh chóng, không lâu sau, ngọc giản trước mắt đã được Tần Vũ lập tức dọn sạch, ném cho Bàn Tử, bảo Bàn Tử cho ngọc giản vào trong bọc sau lưng.

"Cất đi!" "Hắc, được thôi!" Cầm lấy ngọc giản, Bàn Tử có chút phấn khích.

Nhìn một bộ ngọc giản, không chừng, bộ này cũng là thứ có giá trị liên thành.

Lúc này, chỉ nghe trong không khí đột nhiên truyền đến tiếng 'ong ong', có chút chói tai, có chút khó chịu.

Ong!

Ong!

Ong!

"Tiếng gì vậy?", Bàn Tử có chút lo lắng.

Lúc này, Tần Vũ sau khi nghe thấy âm thanh này, dường như có chút quen thuộc.

Ong!

Ong!

Ong!

Tần Vũ chợt hiểu ra!

"Không ổn rồi, Thi Miết Vương!" Lúc này, Tần Vũ cũng biết âm thanh đó là do thứ gì phát ra, trong ký ức của anh, Thi Miết Vương khi

bay sẽ phát ra loại âm thanh này.

“Mau, mau đi!

Chúng ta mau trèo lên trên!”, Tần Vũ nói, có chút sốt ruột.

Thi Miết Vương xuất hiện, báo hiệu vô số Thi Miết sắp sửa xuất hiện, thậm chí, cùng với những con trùng phệ thi.

Sau khi Tần Vũ nói xong, chỉ thấy mọi người không chút do dự chạy về phía Cửu Đầu Xà Bách, chuẩn bị mượn thân cây Cửu Đầu Xà Bách để rời khỏi đây, đề phòng vạn nhất.

Sáng sớm hôm sau, Tần Vũ dẫn Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha ba người, rời khỏi núi Mông Sơn, lên đường trở về ‘Tứ Cửu Thành’.

Chuyến đi cổ mộ Chiến Quốc ở núi Mông Sơn lần này, Tần Vũ cũng trở về với đầy ắp thành quả.

Nhìn những minh khí mang về lần này, Tần Vũ có vẻ đã có ý định; sau đó, Tần Vũ lập tức gọi Đại Kim Nha, Lão Hồ và Bàn Tử lại một chỗ.

Nhìn mọi người, Tần Vũ đưa ra ý định, muốn mở một cửa hàng ở khu Phan Gia Viên, một là để mở rộng các mối quan hệ, hai là để xây dựng thế lực của riêng mình.

“Mở cửa hàng à?” Nghe Tần Vũ nói, Đại Kim Nha tuy có chút ngạc nhiên, nhưng, Tần Vũ có nhiều đồ tốt như vậy, cũng đủ để chống đỡ một cửa hàng.

Đại Kim Nha nói: “Tần gia, hay là đợi lát nữa, khi đến Phan Gia Viên, tôi sẽ ra ngoài giúp anh hỏi han, xem ở gần đó có ai muốn nhượng lại cửa hàng không, thế nào?” Đại Kim Nha biết, với năng lực của Tần Vũ, sớm muộn gì Tần Vũ cũng sẽ mở một cửa hàng ở Phan Gia Viên.

Chỉ là, không ngờ lại nhanh đến vậy.

“Cũng được!” “Nếu có thể giúp thì tốt quá.” “Yên tâm đi, chỉ cần thành công, Tần Vũ tôi sẽ không bạc đãi Đại Kim Nha đâu.” Tần Vũ nhìn Đại Kim Nha nói.

“Tần gia, yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho tôi, tôi đảm bảo sẽ làm anh hài lòng!”, Đại Kim Nha nói.

Chỉ thấy Đại Kim Nha với vẻ mặt thề thốt đảm bảo.

Thời gian dường như đã trôi qua nửa ngày, Đại Kim Nha lúc này cũng đã đến nhà Tần Vũ, xem ra chuyện cửa hàng dường như đã có kết quả.

Trong sân, chỉ thấy Đại Kim Nha nói: “Tần gia, tôi không phụ sứ mệnh, tôi đã tìm được một địa điểm rất tốt, đoạn đường đó vừa hay có người muốn nhượng lại cửa hàng.” “Nhanh vậy ư?” Bàn Tử có chút kinh ngạc, rõ ràng đang buồn ngủ thì có người đưa gối, quá thuận lợi rồi.

“Đại Kim Nha, cậu không phải đang dùng một nơi tồi tàn để lừa Lão Tần đấy chứ?” Bàn Tử lúc này, nhìn Đại Kim Nha nói.

Chương 93

"Cút đi!" "Mẹ kiếp, cái thằng Bàn Tử chết tiệt này, tôi Đại Kim Nha là loại người như vậy sao!" Đại Kim Nha cũng không thèm để ý đến Bàn Tử nữa, đi thẳng đến bên cạnh Tần Vũ, "Tần gia, tôi Đại Kim Nha ra ngoài đi một vòng, ở phía đông nam của Phan Gia Viên, có một khu vực thương mại sầm uất, có một chủ cửa hàng vì vấn đề sức khỏe, vừa hay muốn nhượng lại cửa hàng.

Vị trí đó, là một địa điểm tốt.

Còn tốt hơn cả vị trí cửa hàng của tôi nữa!" Đại Kim Nha lấy ra một tờ bản đồ, đưa cho Tần Vũ.

Tần Vũ nhận lấy, nhìn một cái, nơi Đại Kim Nha tìm đúng là không tồi, thuộc đoạn đường kinh doanh vàng.

"Được, cứ thế đi." "Đến sớm không bằng đến đúng lúc." "Đi thôi, chúng ta đi xem thử đã." Tần Vũ nói xong, liền gọi Lão Hồ, cùng đi ra ngoài xem đoạn đường đó.

Dưới sự dẫn dắt của Đại Kim Nha, mọi người đến nơi vừa nãy.

Bàn Tử vừa nhìn, đó là một khu đất thịnh vượng ở góc phố, một mặt tiền ba tầng.

"Hắc, trông cũng hoành tráng phết nhỉ." Bàn Tử thấy vậy, có chút hài lòng nói.

Khi Bàn Tử còn bán băng đĩa, anh cũng đã nghiên cứu đoạn đường Phan Gia Viên, cũng phân biệt được chỗ nào có tiềm năng.

Bình thường, người qua lại ở đây đều nhiều hơn những nơi khác.

Nói thật, không có nơi nào tốt hơn nơi này nữa.

“Đại Kim Nha, đối phương muốn bao nhiêu tiền?” Lúc này, Tần Vũ nhìn Đại Kim Nha hỏi.

“Đây rồi.” “Đối phương nói, nếu thấp hơn con số này thì sẽ không bán đâu.”, Đại Kim Nha ra hiệu.

“Một vạn?” Đại Kim Nha lắc đầu.

“Mười vạn?” Đại Kim Nha lắc đầu.

“Một trăm vạn?

Trời ơi, tên đó điên rồi sao?” Lúc này, đối với Bàn Tử, cái nơi này, nhiều nhất cũng chỉ đáng giá ba mươi đến năm mươi vạn.

Năm mươi vạn cũng là giá kịch trần rồi.

“Giá cả quả thực quá cao.” “Nhưng, tôi có thể đi đàm phán giá cả trước, sau đó tính tiếp.” Tần Vũ nói.

Nhanh chóng, mọi người lập tức đi vào cửa hàng.

Sau khi tìm hiểu, hóa ra, ông chủ kia rao giá một trăm vạn là vì những món đồ cổ còn lại trong cửa hàng.

Tần Vũ nhìn qua, những món đồ đó nhiều nhất cũng chỉ đáng giá hơn hai mươi vạn, đều là hàng phổ thông.

Những thứ có giá trị đã sớm được bán đi hết rồi.

Sau một hồi mặc cả, Tần Vũ đã mua lại cửa hàng này với giá hơn sáu mươi vạn.

Mấy ngày sau, cửa hàng của Tần Vũ cuối cùng cũng khai trương.

Cửa hàng của Tần Vũ, lấy tên là ‘Vân Bảo Trai’.

Cửa hàng của Tần Vũ, chủ yếu nhắm đến phân khúc cao cấp.

Tuy đồ vật không nhiều, nhưng Tần Vũ có thể đảm bảo, mỗi món đồ cổ rời khỏi cửa hàng, đều có giá trị sưu tầm cực lớn.

Hơn nữa, giá cả tự nhiên cũng cao.

Dưới sự giúp đỡ của Đại Kim Nha và sự ủng hộ của Ba chị, cửa hàng của Tần Vũ cũng bắt đầu có khách ghé thăm, mấy ngày sau, rất nhiều thương gia giàu có, hào môn thế phiệt, đều tìm đến danh tiếng mà đến.

Trong một thời gian, lợi nhuận của cửa hàng không tệ.

Tần Vũ trong khoảng thời gian này, cũng vui vẻ tận hưởng sự nhàn rỗi.

Buổi chiều, nắng chói chang.

Lúc này, cũng là lúc ít người nhất ở Phan Gia Viên.

Nhàn rỗi không có việc gì, Tần Vũ và Lão Hồ, cũng pha một ấm trà, ngồi trên ghế từ từ thưởng thức.

Lúc này, chỉ thấy một người lén lút xuất hiện trước cửa 'Vân Bảo Trai', dò xét cẩn thận.

Tần Vũ nhìn một cái, phát hiện, người đó ăn mặc khá bình thường, nhìn qua, cũng không giống người mua đồ.

Nhưng, từ khi Vân Bảo Trai bắt đầu kinh doanh, đã đặt ra quy tắc, bất luận giàu sang hay nghèo hèn, đều đối xử bình đẳng.

Lão Hồ đặt chén trà xuống, đi tới, "Có muốn xem gì không?" Lúc này, người đó thấy bị phát hiện, cũng có chút ngượng ngùng gãi đầu, nói.

"Tôi không xem." "Tôi hỏi xem ở đây có thu mua đồ không?" Lão Hồ nghe xong, hiểu ra mục đích của người này, liền nói: "Nếu anh muốn bán đồ, thì vào đi, để tôi xem qua món đồ đó." Thấy Lão Hồ nói vậy, người đó cẩn thận bước vào, đứng sang một bên.

Lúc này, Lão Hồ cũng rót cho người đó một chén trà.

“Uống trà đi, ngồi xuống từ từ nói.” Lão Hồ phát hiện, chỉ thấy trên tay người đó, cầm một bọc đồ cũ nát, gói rất kỹ lưỡng.

Lão Hồ biết, món đồ đó hẳn là ở trong bọc này, nhưng, cũng không vội vàng.

“Gọi anh là gì?

Có muốn hút thuốc không?” “Tôi không hút thuốc...” “Tôi tên Lý Xuân...” “À à, cậu Lý, thứ lỗi, trong tay có minh khí muốn bán không?”, Lão Hồ nói.

Thấy Lão Hồ nói vậy, Lý Xuân lúc này mới nhớ ra mục đích của mình.

Vừa nãy căng thẳng quá, suýt chút nữa thì quên mất.

“Minh khí ư?” “Tôi không biết đồ trong tay tôi có phải minh khí không, nhưng mà, trong đây tôi có một chiếc hài cổ, anh xem thử, có thể cho tôi một cái giá như thế nào!”, Lý Xuân nói, liền từ trong bọc đồ đó lấy ra một chiếc hài cổ, đặt lên bàn.

Lão Hồ vừa nhìn, một chiếc hài thêu hoa đỏ Tam Thốn Kim Liên cổ đại, ẩn ẩn hiện hiện, Lão Hồ nhìn vào họa tiết, dường như cảm thấy có chút quỷ dị.

“Lão Tần!” “Xem thử cái thứ này, có chút tà tính.” Lúc này, Lão Hồ lập tức gọi Tần Vũ, đưa chiếc hài thêu cổ đại đó qua.

Từ ngày cửa tiệm khai trương, Lão Hồ thường xuyên tiếp xúc với những món đồ trộm mộ, đa phần là ngọc khí, đồng khí, đồ sứ; riêng đôi giày thêu mà phụ nữ cổ đại đi, đây là lần đầu tiên ông thấy, cũng không tiện định giá ngay cho Lý Xuân.

Hơn nữa, Lão Hồ có cảm giác đôi giày thêu màu đỏ này có chút quỷ dị, liền bảo Tần Vũ xem giúp.Tần Vũ cầm đôi giày thêu đỏ, cân nhắc trong tay, rồi liếc nhìn một cái đã nhìn thấu được vật này.

Đôi giày thêu này, có chút lai lịch.Lúc này, Tần Vũ đặt đôi giày thêu sang một bên, nói với Lý Xuân: "Vật này, có chút lịch sử, nhưng nếu chỉ có một chiếc thì giá sẽ tương đối, có thể sẽ thấp hơn một chút.

Dù sao, mọi chuyện đều phải có đôi có cặp."Tần Vũ nhìn Lý Xuân trước mặt, lại cười nói: "Thế này nhé, cậu thấy đôi giày thêu này đáng giá bao nhiêu tiền, cứ ra giá trước đi."Lúc này, nghe Tần Vũ nói, Lý Xuân có chút khó xử, cứ ấp a ấp úng..."Làm ăn với tôi, phải mạnh dạn nói ra, như vậy tôi mới dễ dàng thương lượng giá cả chứ."Lúc này, nghe Tần Vũ nói, Lý Xuân liền thành thật nói với Tần Vũ: "Ông chủ, khi tôi nhặt được nó cũng đã ước lượng rồi, giày thêu cổ như thế này cũng phải đáng giá hai, ba trăm tệ chứ."Tần Vũ thấy Lý Xuân nói vậy, liền nhướng mày.

Lý Xuân ra giá cũng không cao, món đồ này nếu giao cho Đại Kim Nha thì cũng có thể kiếm lời một chút.

"Ừm, vật này giá hai, ba trăm tệ cũng không sai, vậy tôi cho cậu một ngàn tệ, coi như tôi kết bạn với cậu.""Một ngàn tệ?""Ông chủ, ông cho nhiều quá rồi, không công không nhận lộc, cứ cho tôi ba trăm thôi.""Ba trăm là không ít rồi." Lý Xuân nói, cũng không dám đòi thêm tiền Tần Vũ.Nhìn Lý Xuân như vậy, Tần Vũ tiếp tục nói: "Tiền này, cậu cứ cầm lấy; nhưng, tôi có vài việc muốn nhờ cậu giúp.""Giúp đỡ?""Giúp cái gì?"Thấy Lý Xuân hỏi, Tần Vũ liền nói ra.Ban đầu Tần Vũ định đi một chuyến đến quê Lý Xuân xem có đào được thứ gì không.

Nhưng vì đường núi ở đó phức tạp, người bình thường đến đó dễ bị lạc.

Tần Vũ biết, quê của Lý Xuân có nhiều núi cao hiểm trở, là một khu mộ cổ, nơi đó có vô số cổ mộ, nhiều không đếm xuể.

Chỉ cần không cẩn thận, dưới chân có thể đã dẫm phải một ngôi mộ cổ.

Tình hình này chỉ là trên mặt đất, nếu ở sâu dưới lòng đất, còn có nhiều hơn nữa thì sao?Tần Vũ và Lý Xuân cứ thế trò chuyện, rồi nhắc đến một tin tức nhỏ, qua xác nhận của Tần Vũ, không sai.

Chương 94

Ở phía nam quê nhà Lý Xuân, có một dãy núi Tần Lĩnh, nơi đó có nhiều cổ mộ hơn và lớn hơn, nhưng đáng tiếc là cơ quan huyền cơ trong các cổ mộ đó quá sâu, không dễ tìm.Lúc này, thấy trời đã không còn sớm, Lý Xuân cũng cáo từ Tần Vũ.

Nhưng cả hai đã hẹn, mười lăm ngày sau, sẽ gặp mặt ở quê của Lý Xuân.Ngay khi Lão Hồ vừa tiễn Lý Xuân đi, thì thấy Đại Kim Nha cũng bước vào.

"Hắc, Tần gia, 'Vân Bảo Trai' đã thu được hàng tốt rồi sao?" Lúc này, Đại Kim Nha tràn đầy hứng thú.Đúng lúc đó, chỉ nghe Bàn Tử chửi ầm lên.

"Thu được đồ chơi quái quỷ gì, cái thằng nhà quê kia ôm một chiếc giày rách của phụ nữ, cứ như chó ngửi vàng vậy."Trong thời gian này, ở Vân Bảo Trai, tầm nhìn của Bàn Tử đã cao hơn nhiều, thấy đồ bình thường là không có hứng thú.

Cứ nói, phải tìm một phi vụ lớn...Nghe Bàn Tử nói, Đại Kim Nha cũng hiểu ra.

"Giày của phụ nữ sao?""Hắc, lạ thật!"Nhưng Đại Kim Nha cũng biết, Tần Vũ chỉ làm những món đồ cao cấp, nếu không có giá trị hoặc bí mật lớn, Tần Vũ sẽ không giữ lại.

"Lão Hồ, đưa tôi xem nào!" Đại Kim Nha nói rồi gọi Lão Hồ lấy chiếc giày đỏ ra.Đại Kim Nha vừa nhìn đã không khỏi thốt lên.

"Ôi!""Tần gia, món đồ này thu bao nhiêu tiền vậy?""Một ngàn!" Lão Hồ nói.

"Một ngàn?

Hắc, một ngàn thật không nhiều, đáng giá.

Tần gia, quả là có mắt nhìn!”“Món này trên thị trường, tôi dám bán sáu, bảy ngàn, tuyệt đối không vấn đề gì.

Nếu tìm được chiếc còn lại, giá còn có thể tăng gấp bốn, năm lần.” Đại Kim Nha nói.Trong khoảng thời gian gần đây, Đại Kim Nha hễ rảnh rỗi là lại đến ‘Vân Bảo Trai’ để giao lưu kinh nghiệm giám bảo với Tần Vũ.Mọi người cứ thế trò chuyện, rồi nói đến quê của Lý Xuân, nói về những ngôi mộ cổ ở đó.Bốn người nhất trí, chuẩn bị đi đến đó một chuyến, thu thập đồ đạc, tốt nhất là tìm một đại đấu để đạo, tiện thể kích thích sự ẩn giấu...Nhưng lúc này, Đại Kim Nha cũng hơi nhíu mày, nói với Tần Vũ: “Tần gia, theo tin tức của giới đồng nghiệp, những món đồ đào được ở đó đều được giao dịch ngầm, đã hình thành một quy tắc nhất định rồi.

Người ngoài như chúng ta đơn độc đi vào, e rằng, thật sự có chút khó khăn đó.” Đại Kim Nha lúc này tỏ ra khó xử.Tần Vũ nghe vậy, cũng khẽ mỉm cười, rồi nói.

“Ha ha, chuyện không khó!”“Đợi một lát nữa, tôi sẽ chuẩn bị một ít đồ tốt, đến chỗ Tam Tỷ một chuyến.”“Để Tam Tỷ thăm dò tin tức là được rồi.”Tần Vũ đã nhiều lần trao đổi sâu sắc với Tam Tỷ, về những chuyện của Tam Tỷ, Tần Vũ biết rất rõ.

Một mặt, Tam Tỷ có mối quan hệ rộng không hề nhỏ, đã cung cấp cho Tần Vũ không ít tiện lợi.Không biết có phải ngẫu nhiên hay không, đúng lúc Tần Vũ chuẩn bị đi tìm Tam Tỷ thì Tam Tỷ lại đến.

“Lạch cạch, lạch cạch.”“Vừa rồi nghe nói, tôi hình như nghe thấy các cậu đang bàn tán về tôi thì phải.

Bàn tán người khác sau lưng như vậy là không tốt đâu.” Tam Tỷ nói rồi ngồi xuống một chỗ bên cạnh Tần Vũ.Lúc này, Tam Tỷ khẽ mỉm cười, khóe môi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười phong tình còn

vương vấn, nhìn qua rất gần gũi.Sự nghiệp của Tam Tỷ ở Phan Gia Viên cũng đang lên như diều gặp gió, trong đó phần lớn nguyên nhân là do Tần Vũ đã chuyển nhượng một số đồ đồng thời Chiến Quốc, cũng như kho báu Tinh Tuyệt, cũng có chút liên quan.Ở chỗ Tam Tỷ, Tần Vũ cũng có một phần cổ phần, đồng thời, vũ trường 'Tân Thành Cố Sự' của Tam Tỷ cũng làm ăn không tồi.Đối với Tam Tỷ, Tần Vũ cũng không quanh co, trực tiếp nói thẳng mọi chuyện.

"Muốn đến đó sao?"Về khu vực Tần Lĩnh, Tam Tỷ ít nhiều cũng biết.

Ở đó, mọi giao dịch minh khí đều bị kiểm soát bởi một thế lực liên hợp cực lớn, trong giới ai cũng biết.

Nếu muốn mang đồ từ tay người khác về, thật sự cần người quen giới thiệu mới có thể tham gia, nếu không thì căn bản không thể tìm được địa điểm giao dịch đó.

"Đúng vậy, bốn chúng tôi chuẩn bị đến đó để tìm kiếm chút đồ đạc, Tam Tỷ có cách nào giúp tôi thu mua được ít đồ không?" Tần Vũ nhìn Tam Tỷ, chờ đợi câu trả lời của cô.

"Sắp xếp chuyện này không thành vấn đề." Tam Tỷ cũng không từ chối, trực tiếp đồng ý với Tần Vũ.Vài ngày sau, Tam Tỷ phái người mang một tấm lệnh bài đặc chế đến, giao vào tay Tần Vũ, dặn Tần Vũ hãy bảo quản cẩn thận vật này.Thấy Tam Tỷ đưa đồ cho Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử hai người cũng vô cùng tò mò.

Lão Hồ cầm lấy lệnh bài, chỉ thấy trên đó khắc hình một đầu lâu khô lâu hung tợn, và cảnh địa ngục phương bắc..."Chậc!""Lão Tần, cái thứ quỷ quái gì thế này?" Lúc này, Lão Hồ cầm lệnh bài hỏi Tần Vũ đang nhàn rỗi.

"Cái này là lệnh bài chợ quỷ dưới lòng đất Tần Lĩnh.""Chợ quỷ lệnh?" Vật này, Lão Hồ chỉ nghe ông nội mình nhắc đến, nhưng lớn

như vậy rồi chưa từng thấy.

Còn về những chợ quỷ xuất hiện giữa đêm bên ngoài, thực ra không thể gọi là chợ quỷ thật sự, chỉ là một chợ quỷ giả mạo.Chợ quỷ thật sự, trừ một số người đặc biệt, những người dân thường căn bản không có tư cách đến đó.

Từng có người tò mò, vô tình trà trộn vào chợ quỷ, nhưng sau khi bị phát hiện, người đó đã mất trí nhớ một cách kỳ lạ, căn bản không nhớ rõ hôm qua đã đi đâu, làm gì...Nhìn Lão Hồ đang săm soi tấm chợ quỷ lệnh, Tần Vũ cũng khẽ cười, nói.

"Thôi được rồi, đừng nhìn nữa, mau thu dọn đồ đạc đi, tối nay chúng ta xuất phát.""Gần đây là mùa mưa, có thể sẽ xuất hiện thời tiết cực đoan, nếu chúng ta đến đó muộn, trên đường đi có thể sẽ bị lũ lụt làm chậm trễ." Tần Vũ nói.Vào mùa mưa lũ, đường núi không dễ đi, đôi khi cũng có những trận lũ nhỏ... có khi mất cả nửa tháng trời cũng chưa chắc đến được nơi.Vì vậy, Tần Vũ phải hành động sớm.Lúc sắp đi, Tam Tỷ cũng nói với Tần Vũ, khu vực Tần Lĩnh đó, được mệnh danh là nơi 'Hắc Bạch Hung Sát' xuất hiện nhiều nhất.

Hung, chỉ những đại tống tử (xác chết) xuất hiện; Hắc Bạch có nghĩa là mức độ biến thi của đại tống tử.

Màu càng đen, càng biểu thị mức độ biến thi càng lợi hại.Bàn Tử sau khi biết tin này, nghe nói ở đó có nhiều 'Hắc Bạch Hung Sát' tống tử xuất hiện, cũng đã chuẩn bị rất nhiều móng giò lừa đen chuyên dụng.Vài ngày sau, họ đến Thái Nguyên.Trên xe, Tần Vũ và mọi người vô tình nghe được tin đồn từ những người trong ngành, rằng ở khu vực bờ tây sông Hoàng Hà, xuất hiện không ít cổ mộ, minh khí phẩm chất cực tốt."Lão Tần, chuyện tốt đó!""Hay là?

Tôi đi trước một chuyến đến bờ tây xem sao nhé?"Nghe Bàn Tử nói, vài người bàn bạc xong, liền tạm thời quyết định thay đổi lộ trình,

đi một chuyến đến bờ tây trước.Sau khi đến địa điểm bờ tây, ba người tìm một quán ăn nhỏ, ăn một bữa no nê.

"Mẹ kiếp, đồ ăn ở đây ngon thật, đồ ăn trên xe ngựa thật mẹ kiếp khó ăn, không có mì tôm mì tôm, Bàn gia tôi sắp ăn đất rồi."Nhìn chén rượu nhỏ trước mặt, Bàn Tử nhấm nháp một ngụm nhỏ, chép chép miệng, "Thơm, chậc chậc chậc, rượu thật mẹ kiếp thơm!"Sau khi ăn xong, họ lên một chuyến xe khách đường dài, đi đến một huyện nhỏ lân cận.Vào lúc hoàng hôn sắp buông xuống, chiếc xe khách đường dài đột nhiên hỏng giữa đường, cũng không khởi động được.

"Khốn kiếp, mẹ kiếp, tình huống gì đây!"Vô duyên vô cớ, xe đột nhiên hỏng giữa đường, quả thật có chút quỷ dị.

"Sư phụ, có chuyện gì vậy?" Lão Hồ đi tới, liền hỏi một câu.Chỉ thấy ông tài xế xe khách vội vàng nói: "Phía trước xuất hiện Long Vương, hôm nay không cho chúng ta đi nữa, mấy anh mau quay về thị trấn gần đó nghỉ một đêm đi, mai đi cũng không muộn."Tài xế không nói hai lời, trực tiếp bỏ lại xe khách.Chỉ thấy tài xế chạy về phía sau, ở một nơi không xa, thật sự có một ngôi làng.

"Long Vương không cho đi sao?""Hắc, Bàn gia tôi chưa từng thấy Long Vương đâu!""Lão Tần, tôi đi xem sao?"Trước đó, Bàn Tử đã sớm nghe ngóng rõ, đợi sau đoạn đường phía trước, đi đến Hoàng Hà, chính là điểm đến của chuyến đi này.Không lâu sau, Tần Vũ và những người khác cũng đi đến đoạn đường đó.Lúc này, trời sắp tối.

Đại Kim Nha thấy nước Hoàng Hà chảy khá xiết, liền lo lắng nói: "Tần gia, trời đã tối như vậy, thấy nước chảy xiết, có lẽ không có thuyền nữa rồi, hay là chúng ta quay về đợi trước đi.""Cứ đợi chút đã, biết đâu vận may, chúng ta có thể gặp được." Tần Vũ cũng không vội, liền dẫn mọi người đứng bên bờ sông ngóng trông.Không lâu sau, quả nhiên đối diện xuất hiện một chiếc đò.Bàn Tử thấy vậy, lập tức vẫy

tay về phía chiếc thuyền đó.

Nhưng, người lái đò bên kia lại không có ý định đón khách, khiến Bàn Tử có chút bực mình!

"Mẹ kiếp, cái thằng đó bị mù à?""Bốn người sống sờ sờ như chúng tôi, không thấy sao!"Tần Vũ liếc nhìn một cái rồi hiểu ra, lập tức rút ra một xấp tiền từ túi, vẫy vẫy.Quả nhiên, chỉ thấy người lái đò kia lập tức neo thuyền ở một chỗ không xa phía thượng nguồn, nơi nước chảy không xiết, đậu ngay trước mặt bốn người.

"Mẹ kiếp!""Đúng là có tiền sai bảo được!" Bàn Tử nói rồi cầm hành lý chạy về phía chiếc đò.Vài người vừa lên thuyền thì bên ngoài trời đột nhiên vang lên tiếng sấm sét lớn, bắt đầu đổ mưa.Trên thuyền có tổng cộng hai người, một là người lái đò, một là một cậu bé không lớn lắm, nhìn khoảng mười mấy tuổi.Thân thuyền có vẻ hơi cũ kỹ.

"Đúng rồi!""Lão Tần, chúng ta đã đến đó rồi, bước đầu tiên là thu thập đồ đạc hay là thăm dò đường đi trước đây?" Bàn Tử nhìn Tần Vũ hỏi.Khi Tần Vũ vừa định trả lời, đột nhiên, tất cả mọi người đều cảm thấy thân thuyền bắt đầu rung lắc dữ dội.

Thỉnh thoảng lại bị va đập!Cảm giác này, căn bản không giống gặp phải sóng gió trên Hoàng Hà.Vài người nhìn nhau, rồi rời khỏi khoang thuyền, lập tức xuất hiện bên ngoài.Lúc này, chiếc đò đang rung lắc kịch liệt.

Bàn Tử lúc này bị lắc đến choáng váng, chân đột nhiên mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã xuống sông Hoàng Hà..."Cẩn thận!!!"Lúc này, Lão Hồ vốn định đi tìm người lái đò hỏi tình hình, nhưng thấy Bàn Tử sắp ngã, Lão Hồ cũng vội vàng chạy đến đỡ Bàn Tử.Chiếc đò ổn định lại, Tần Vũ nhìn dòng sông Hoàng Hà phía dưới, nước sông chảy xuôi.

Mức độ chao đảo vừa rồi của chiếc đò, chắc chắn là đã va phải

một vật gì đó khá lớn mới như vậy.Đối mặt với tình huống này, Tần Vũ đoán, có khả năng là con cá lớn dưới lòng Hoàng Hà đang gây sự.

"Mau, chúng ta mau quỳ xuống tạ tội đi, Hà Thần Long Vương đang phát uy, bất mãn với chúng ta rồi!" Người lái đò nói rồi lập tức quỳ phục xuống.Hướng về phía Long Vương mà hắn tin là đang ở đó để tạ tội...Tần Vũ nhìn người lái đò đang hoảng sợ, rồi nhìn vẻ lo lắng của Lão Hồ và Bàn Tử, khóe miệng khẽ nhếch.Nhưng Tần Vũ cũng biết, nếu cứ tiếp tục bị va đập như vậy, chẳng bao lâu nữa, chiếc thuyền e rằng sẽ lật úp mất!Đông!Đột nhiên, con thuyền lại một lần nữa rung lắc dữ dội, lần này, biên độ rung lắc lớn hơn lần trước rất nhiều.Ngay lập tức, Bàn Tử đang đứng không vững, bị hất thẳng ra ngoài, lăn lông lốc đến mạn thuyền.Bàn Tử bám vào mạn thuyền, trong khoảnh khắc đó, Bàn Tử dường như đã nhìn thấy thứ gì đó dưới nước.Vảy màu xanh xám, phát ra ánh sáng xanh lục..."Chậc!""Cái thứ gì vậy?" Bàn Tử bò dậy từ ván thuyền, đưa tay lau nước mưa trên mặt, nói với vẻ sợ hãi còn vương vấn.

"Lão Tần, dưới nước... dưới nước có thứ gì đó!"Lúc này, nước mưa quá lớn, cộng thêm sấm chớp, có một cảm giác kinh hoàng hơn hẳn.

"Có thứ gì đó?""Có thứ gì đó?" Lão Hồ cũng đi đến, dùng đèn pin chiếu vào Hoàng Hà, nhưng cũng không phát hiện ra.Đông!Đột nhiên, bất ngờ không kịp trở tay, chiếc đò lại rung lắc dữ dội, chao đảo biên độ lớn...Đông!Lúc này, tình trạng nghiêng của chiếc đò ngày càng nghiêm trọng, xem ra, tên dưới Hoàng Hà này, nếu không đẩy những người này xuống nước thì thề không bỏ qua vậy.

"Không được!""Thuyền sắp lật rồi!"Lúc này, chỉ thấy người lái đò có chút căng thẳng.Theo sự rung lắc dữ dội của chiếc đò, tất cả mọi người đều bám chặt lấy vật cố định trên thuyền, để tránh bị hất xuống sông Hoàng Hà.Không lâu sau, chiếc đò rung lắc càng nghiêm

trọng hơn.Lúc này, Tần Vũ lập tức tùy tay lấy ra một ít nỏ đã chuẩn bị sẵn trong ba lô, đưa cho Lão Hồ và những người khác.Mũi tên nỏ vô cùng sắc bén...Tần Vũ nhìn Lão Hồ, nói: "Nhớ kỹ, bất kể là nhìn thấy thứ gì, cứ nhắm vào chỗ hiểm mà bắn cho tôi, đừng tiếc những mũi tên này!"Khi mua những mũi tên này, đã tốn không ít tiền.

Bởi vì những mũi tên này đều là đặc chế.Lúc này, trời đã tối sầm, nếu cứ tiếp tục như vậy, trời tối đen sẽ càng nguy hiểm hơn.Đông! Đột nhiên một làn sóng lớn, Tần Vũ cuối cùng cũng nhìn thấy, trong nước Hoàng Hà, một con cá quái vật màu xanh khổng lồ, lộ ra thân ảnh, lao nhanh đến.Lúc này, con cá quái vật màu xanh đang bơi ngược dòng Hoàng Hà, liên tục va đập vào thân chiếc đò.Đông!Lúc này, Tần Vũ không chút do dự, lập tức buộc sợi dây thừng trên thuyền vào eo mình, rồi rút ra lợi khí 'Ngư Tràng Kiếm' cùng kính lặn, sau đó tung mình nhảy xuống dòng Hoàng Hà.Trong nước Hoàng Hà, Tần Vũ kích hoạt 'Hư Vọng Chi Đồng', nhìn rõ mọi thứ trước mắt, chỉ thấy, dưới chiếc đò, có mấy con cá quái vật màu xanh khổng lồ, liên tục lao đến.Những con cá quái vật khổng lồ này, đều có kích thước lớn bằng một chiếc xe hơi, trên miệng cá, có những chiếc răng xương sắc nhọn...Thấy Tần Vũ rơi xuống nước, những con cá quái vật màu xanh này đều lao về phía Tần Vũ, há to miệng..."Tốt lắm, khá nhiều đấy." Lúc này, Tần Vũ thấy vậy, lập tức cắt đứt sợi dây thừng...đối mặt với cuộc tấn công của cá quái vật màu xanh...Trong chớp mắt, lợi kiếm 'Ngư Tràng' vung lên, lập tức cắt xuyên qua vảy cá quái vật màu xanh, máu cá chảy ra...Đột nhiên xuất hiện mùi máu tanh, lập tức kích thích những con cá quái vật màu xanh còn lại, chúng đều lao về phía con cá quái vật màu xanh bị thương để tấn công, há to miệng cá khổng lồ.Trong chớp mắt, cảnh tượng vô cùng thảm khốc, chỉ trong nháy mắt, con cá quái vật màu xanh đã biến thành một đống thịt nát.Khoảng mười mấy phút trôi qua, chỉ thấy những con cá quái vật màu xanh đó đều trở thành cá chết dưới kiếm của Tần Vũ, dần dần nổi lên mặt

nước Hoàng Hà.Trên chiếc đò, nhìn Tần Vũ mãi không lên, Lão Hồ bắt đầu sốt ruột.

Bởi vì, từ khi sợi dây thừng bị cắt đứt, Lão Hồ đã có cảm giác không ổn rồi...Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào mặt nước Hoàng Hà!Đột nhiên!Tất cả mọi người đều nhìn thấy, từng con cá quái vật màu xanh khổng lồ nổi lên mặt nước..."Chậc!"Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh!Từng con cá quái vật màu xanh, những con vật to bằng chiếc xe hơi nhỏ, từng con một lật bụng trước mắt họ.Trên thân những con cá quái vật màu xanh đó, đầy những vết đao sâu hoắm, thảm không nỡ nhìn...Có con, bị một quyền đánh nát đầu...Mặt sông gào thét, ngay sau đó, Tần Vũ cũng từ trong nước Hoàng Hà ngoi lên, bơi về phía chiếc đò..."Lão Tần, mẹ kiếp ngầu quá!"Nhìn Lão Tần bình an vô sự, Lão Hồ và Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.Nhưng nhìn những con cá quái vật màu xanh trước mặt, nếu gặp phải chúng, e rằng chưa đến một hiệp, sẽ bị những tên này nuốt chửng mất.Lúc này, người lái đò hoàn toàn hóa đá, không ngờ, những con cá quái vật màu xanh khủng khiếp này lại là cái mà trong đầu hắn gọi là Hà Thần Long Vương.Lúc này, sắc mặt người lái đò có chút tái nhợt.

Hắn cho rằng, những con vật lớn như vậy, nhất định là sứ giả của Hà Thần Long Vương, nếu không thì sao lại lớn đến thế?Người lái đò lại quỳ xuống...miệng lại lẩm bẩm...cúi lạy..."Hà Thần, Long Vương đừng trách tội!

Hà Thần, Long Vương đừng trách tội!

Hà Thần, Long Vương đừng trách tội!..."Lúc này, Bàn Tử càng nghe càng thấy phiền, lập tức gào thét về phía người lái đò: "Mẹ kiếp!

Hà Thần Long Vương!

Nếu mày muốn sống thì mau lái thuyền đi!"Bàn Tử nói, phải rời đi

càng sớm càng tốt, để tránh những con cá quái vật màu xanh khác liên tục đuổi theo...Người lái đò trên chiếc đò, sau khi bị Bàn Tử quát như vậy, lập tức run rẩy khởi động thuyền...Sau khi chiếc đò đi được một, hai trăm mét, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, liền phát hiện, thi thể những con cá quái vật màu xanh vừa rồi, đột nhiên biến mất..."Chậc!"Nhìn con vật đó, Tần Vũ phát giác, con cá quái vật đó e rằng còn lớn hơn, lớn hơn rất nhiều so với trước đây..."Thuyền gia, mau lái nhanh lên!""Vâng!" Người lái đò có chút hoảng loạn, tăng thêm sức lực trong tay, khiến chiếc đò tăng tốc, tiếp tục tiến về phía trước...Lúc đó, Bàn Tử hỏi Tần Vũ bên cạnh, mở miệng nói: "Lão Tần, những con cá quái vật vừa rồi, rốt cuộc là loại gì vậy?""Chẳng lẽ?

Là thủy quái dưới Hoàng Hà sao?"Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ khẽ lắc đầu..."Không phải thủy quái tôi không rõ, nhưng, những con cá quái vật màu xanh này, không nên xuất hiện ở Hoàng Hà mới phải..."Lúc này, nghe Bàn Tử nói xong, Tần Vũ khẽ lắc đầu, lau nước sông, nước mưa trên người..."Không phải thủy quái Hoàng Hà tôi không rõ, nhưng, tôi tin rằng, những con cá quái vật màu xanh này, không nên xuất hiện ở Hoàng Hà mới phải...Có lẽ, chúng cũng giống như con Bá Vương Kỳ Nông mà tôi đã thấy ở sông băng, có lẽ đều đến từ một nơi nào đó trong dòng sông ngầm dưới lòng đất.""Không chừng, đó cũng là loài cổ đại đã tuyệt chủng từ lâu, hoặc, là một loài biến dị mới." Tần Vũ nói, cũng không tiếp tục trả lời Bàn Tử...Hoàng Hà chín khúc mười tám đoạn, đường thủy khá dài, lúc này, sau khoảng năm, sáu khúc cua, họ mới xuống thuyền ở một bến thuyền gần huyện Cổ Lan.Hành trình tuy đầy nguy hiểm, nhưng sau khi lên bờ, Bàn Tử theo thỏa thuận trước đó, trả tiền cho người lái đò.

Đồng thời, còn đưa thêm một khoản tiền công.Lúc này, mưa giông đã tạnh, bắt đầu thổi một làn gió lạnh thấu xương.Gió lạnh thổi qua,

Bàn Tử lập tức ôm lấy mình, cảm thấy có chút lạnh lẽo, run rẩy, "Mẹ kiếp, làn gió nhỏ này có chút tà tính rồi!"Vài người sau khi xuống thuyền, bốn người liền đi vào huyện thành bờ tây Hoàng Hà, trong huyện thành, vừa hay tìm được một nhà trọ mới khai trương không lâu, giá cả phải chăng, liền thuê trọ.Khi ăn cơm, vài người tìm một quán mì nhỏ trông khá tốt, bước vào, gọi đồ ăn...Không lâu sau, vài người liền nói chuyện với bà chủ, quán mì này do bà chủ một mình mở, đã làm hơn mười năm rồi, chồng bà vì chạy đường dài, gần đây không ở nhà.Bàn Tử cũng tự nhiên.

Rồi hỏi bà chủ một câu: "Bà chủ, về những con cá quái vật màu xanh dưới sông Hoàng Hà kia, bà có biết chút tin tức nào không?"Bàn Tử vừa ăn cơm, vừa kể cho bà chủ quán mì nghe chuyện về những con cá quái vật màu xanh mà họ gặp trên đường.Bàn Tử nghĩ rằng bà chủ là người địa phương, nên có thể sẽ biết, rốt cuộc những con vật dưới sông Hoàng Hà kia, vì sao lại lớn đến vậy?Bàn Tử hỏi như vậy, bà chủ cũng hứng thú.Lúc này, trong quán ngoài Tần Vũ và những người khác ra thì không còn ai ăn cơm nữa, nên bà chủ ngồi xuống, châm một điếu thuốc, nói chuyện với Tần Vũ.

"Đừng nói, tôi thật sự biết!""Loại này, không chỉ tôi và chồng tôi khi chạy thuyền đều thấy.""Khi tôi còn nhỏ, tôi cũng thấy.""Nhưng, lúc đó, chúng còn lớn hơn bây giờ nhiều, sánh ngang một chiếc xe tải lớn, người dân địa phương chúng tôi gọi thứ đó là Hà Thần Long Vương, hoặc sứ giả của Hà Thần.""Gần đây, nghe nói nước sông Hoàng Hà dâng cao, nếu vậy thì, nghe những chuyện quái lạ kia, e rằng những con cá quái vật màu xanh đó lại chạy ra rồi.""Tôi nhớ, khi tôi còn nhỏ, khoảng mười lăm, mười sáu tuổi gì đó, tôi đã thấy có người bắt được cá quái vật màu xanh còn sống!""Có người bắt được sao?" Bàn Tử hơi kinh ngạc, nhìn bà chủ trước mặt.Bà chủ gật đầu, nói: "Bắt được!

Thực ra, đó là một con cá lớn đã chết rồi!”“Có một năm Hoàng Hà hạn hán, cạn đáy, mới nhìn thấy con vật khổng lồ đó.

Chương 95

Người lái thuyền gọi đó là Thiết Đầu Long, nếu mê tín hơn một chút thì gọi thẳng là hóa thân hoặc sứ giả của Hà Thần Long Vương.”“Tóm lại, nói gì cũng có.”“Con cá lớn đó, hình như có đầu cá màu đen, thân cá màu xanh mực, vảy trên thân cũng cứng, hình như có chỗ có giáp xác cứng.”“Cụ thể, tôi cũng không nhớ rõ nữa.”Lúc này, bà chủ lại hít vài hơi thuốc nói.Bà lại kể thêm vài truyền thuyết về Hoàng Hà, đều liên quan đến những con cá quái vật màu xanh đó.

Những truyền thuyết kỳ ảo, khiến người ta hơi kinh ngạc.Tần Vũ uống vài ngụm rượu xong, cũng ngẩng đầu hỏi bà chủ một câu: “Bà chủ, theo bà thấy, những truyền thuyết về Hoàng Hà có thật sự huyền ảo đến vậy không?”“Hà Thần thì tôi không tin, nhưng nếu cá thành tinh thì tôi lại thấy có khả năng.” Bà chủ nói.

“Nhưng, con cá đó cũng thật xui xẻo, con cá đó chết cạn trên bờ.”“Lúc đó là mùa hè, sau đó không bao lâu, nó bắt đầu bốc mùi hôi thối, dân làng sợ bị dịch bệnh, nên lúc đó mọi người đã cắt thịt đem đi đốt.”“Chỉ còn lại một bộ xương cá vứt ở đó.”“Bộ xương cá?”“Bộ xương đó có tìm được không?” Tần Vũ nghe nói đến xương cá, liền hứng thú, đây có thể là một trong những mục tiêu của chuyến đi này.

“Có thể!

Nhưng không còn ở chỗ cũ nữa.”Nguyên nhân, trong huyện có mấy phú thương ngoại địa, nghe nói làm ăn buôn bán trên biển, cũng tin vào điều này, muốn có, nhưng cũng kiêng kỵ.

Thế nên, họ đã xây một ngôi miếu trên sườn đồi Lĩnh Nam, cách huyện không xa.

“Ngôi miếu đó càng tà môn hơn, khi miếu vừa xây xong có không

ít người đến.”“Nhưng nghe nói không hề linh nghiệm.”“Hơn nữa, vài năm trước huyện chúng tôi bị hạn hán, cũng có người đến đó cầu mưa, không cầu được điều tốt, trái lại, càng cầu càng hạn hán!”“Sau đó thì sao, không ai đến nữa.”“Kết quả, mọi chuyện cứ thế mà chìm vào quên lãng.” Bà chủ nói.Tần Vũ khẽ nhướng mày, đặt ly rượu xuống, lại nhìn bà chủ, nói: “Bà chủ, ngôi miếu đó bây giờ còn ở đó không?”“Còn, còn, nhưng bây giờ hoang phế rồi.”“Nếu mấy cậu muốn đi xem sao?”“Ừm, cứ đi xem đi, cũng đã đến rồi, cũng không có danh lam thắng cảnh nào, tôi coi như đi dạo vậy.” Lúc này Tần Vũ nói, trong lòng nghĩ đi xem cũng không tốn thời gian.Thực ra, trong lòng Tần Vũ biết, nơi đó không hề đơn giản.Xem ra, Tần Vũ nghe bà chủ có thể kể chuyện, liền gọi thêm vài món ăn, thêm chút rượu, tiếp tục trò chuyện, trò chuyện mãi...Trò chuyện mãi, bà chủ nhắc đến mấy ngôi mộ cổ ở huyện Cổ Lan bị lũ cuốn trôi ra, gần đây, đã gây ra nhiều cuộc thảo luận.Theo lời bà chủ, mấy ngôi mộ đó đều là mộ của những người bình thường, không phải vương tôn quý tộc, chỉ là vài quan tài sắp mục nát và một ít đồ gốm sứ vỡ vụn.Mấy hôm trước có người đến đây ăn cơm, nói với bà chủ.Người đó nói, thực ra những thứ thật sự đáng tiền, được phát hiện vào thời điểm hạn hán, đó là đào được ba con khỉ từ trong đất lên.Ba con khỉ đó, trông như được đúc bằng đồng, mỗi con nặng vài trăm cân.

Sau khi cạo bỏ lớp gỉ sét bên ngoài, những hoa văn bên trong lộ ra vô cùng tinh xảo và đẹp mắt, lớp ngoài cùng còn được mạ vàng.Không biết thứ đó dùng để làm gì.Có người nói để trừ tà trấn yêu...Có người nói dùng để cúng tế...Tóm lại, nói gì cũng có.Lúc đó, bà chủ nói, nhìn Tần Vũ và mấy người kia: “Hỏi nhiều như vậy, không nói cho tôi biết các cậu làm gì sao?”“Ha ha, tôi chưa nói gì cả, lẽ nào mấy cậu đến đây du lịch sao!” Bà chủ cười nói, nhìn Tần Vũ và mấy người kia.Nghe bà chủ nói, Tần Vũ đặt ly rượu xuống, nói: “Thực ra, không giấu gì bà, mấy anh em tôi đây là những thương nhân

chuyên buôn bán đồ cổ, nhưng, nghe nói ở đây đào được một ít đồ đạc, nên đến để thu mua." Tần Vũ nói. ....."Thực ra, không giấu gì bà, mấy anh em tôi đây là những thương nhân chuyên buôn bán đồ cổ, nhưng, nghe nói ở đây đào được một ít đồ đạc, nên đến để thu mua." Tần Vũ cũng không giấu giếm bà chủ quán mì, nói.Nghe xong, bà chủ cũng không quá ngạc nhiên, dù sao bà cũng đã ở đây nhiều năm, gặp đủ loại người.

"Tôi nói này, mấy cậu thích đi nghe ngóng chuyện này, thực ra, nếu sớm hơn vài năm thì sẽ có thu hoạch.""Bây giờ, rất nhiều người ngày nào cũng đến đây thu mua đồ đạc, đôi khi, một cái đấu phải lật đi lật lại mười mấy lần, đồ đạc dù nhiều đến mấy cũng không chịu nổi cách tìm kiếm như vậy.""À mà, nếu hứng thú thì tôi giới thiệu cho một người, có lẽ, trong tay người đó, hẳn là có một ít đồ đạc có thể thu mua được.""Nếu có việc gì, mấy cậu cứ thử hỏi người đó xem sao, có lẽ sẽ được." Bà chủ nói.Trò chuyện đến khuya, vài người rời khỏi quán mì...Trong tay Tần Vũ, cũng cầm một tờ giấy viết tay địa chỉ liên hệ mà bà chủ đã để lại, dặn Tần Vũ sáng mai tỉnh dậy có thể thử liên hệ người đó.Sáng hôm sau, mặt trời sơ dương mọc.Sau khi ăn sáng, Tần Vũ lúc này, cầm địa chỉ liên hệ mà bà chủ đã cho, theo địa chỉ, tìm đến một nơi.Một con hẻm sâu hút, thỉnh thoảng lại bay lất phất những tờ tiền vàng mã dùng cho người chết, và mùi giấy đốt.

"Mẹ kiếp, chỗ này âm u thật.""Tôi có đi nhầm chỗ không?" Bàn Tử nhìn hoàn cảnh trước mắt, cảm thấy nơi này thật sự vô cùng hoang tàn thê lương, trên những ngọn cây ở đây, đến một bóng chim cũng không thấy, có thể nói là nơi chim không thèm ỉa.Không lâu sau, theo địa chỉ, Tần Vũ tìm được một cửa tiệm vàng mã chuyên làm đồ cúng bằng giấy.

"Chậc!""Mẹ kiếp, chỗ này là chỗ quái quỷ gì vậy?" Bàn Tử nhìn xung quanh, dụi dụi mũi, nhìn những hình nhân bằng giấy âm u, cảm

thấy sau lưng mình có chút lạnh lẽo.Đừng nói Bàn Tử, Lão Hồ và Đại Kim Nha hai người, cũng cảm thấy có chút rợn người.Lúc này, Lão Hồ và Đại Kim Nha hai người cảm thấy, cái không khí tiền giấy bay khắp trời này, còn đáng sợ hơn cả lúc đảo đấu mở quan tài.Tần Vũ tiến lên, gõ cửa...Kẽo kẹt...Không lâu sau, một giọng nói khàn khàn truyền đến, cùng với cánh cửa gỗ mở ra, chỉ thấy, một lão già mắt quầng thâm, sắc mặt tái nhợt, môi hơi đỏ, thò đầu ra...Lão già đó, liếc nhìn Tần Vũ một cái, trong ánh mắt có thêm một tia đề phòng, rồi mở miệng nói, giọng nói khàn khàn đó, nghe mà thấy lạnh xương sống..."Các vị, cửa tiệm đã đóng rồi, xin mời về cho."Lão già nói xong, định đóng cánh cửa gỗ của tiệm lại..."Đợi đã!"Lúc này, Tần Vũ nhìn lão già trước mặt, thân hình hơi nghiêng, rồi tiến lên, đưa chân ra, chặn khe hở cánh cửa gỗ, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Lão nhân gia, tôi muốn thu mua một ít minh khí, không biết có tiện để tôi vào nói chuyện không?""Tiện thể, tôi cũng muốn thăm dò tin tức, hỏi thăm một số chuyện tôi cần biết." Lúc này, Tần Vũ nhìn lão già trước mặt, quan sát sự thay đổi của ông ta.Nghe Tần Vũ nói, lão già tuy có chút che giấu, nhưng, cái tia kinh ngạc thoáng qua đó, đã bị Tần Vũ bắt trọn trong mắt, rõ mồn một.Có thể lừa được Lão Hồ, nhưng không lừa được Lão Tần.Sau đó, chỉ thấy lão già khẽ lắc đầu, lại kéo cửa về phía sau, nói: "Sai rồi, chỗ tôi chỉ là một cửa hàng quan tài nhỏ, tôi cũng không biết mấy cậu đang nói gì.""Hơn nữa, hỏi thăm tin tức, một lão già hôi hám như tôi, làm gì có tin tức mà hỏi, đi đi, mọi người đi đi." Lão già nói rồi bắt đầu đuổi Tần Vũ và những người khác.Tần Vũ nhìn lão già cứng miệng không chịu nhả lời, dường như hiểu ra, cười nhạt một tiếng.Sau đó, nói: "Lão Hồ, đưa thành ý của tôi cho lão nhân gia xem, để lão nhân gia hiểu rõ, rồi quyết định cũng không muộn.""Được ngay!"Lão Hồ biết ý Tần Vũ, liền cùng Đại Kim Nha lấy ra một túi vải du lịch, trưng ra mấy năm tiền.Tốt lắm, đô la Mỹ, tiền mặt, xếp ngay ngắn.

Mỗi cọc, đều là mười vạn một cọc...Khi lão già nhìn túi tiền đó, ánh mắt thay đổi, xem ra, có chút do dự.Dù sao, ai cũng không muốn từ chối tiền cả.Tần Vũ liếc nhìn lão nhân gia một cái, rồi cầm lấy một cọc tiền, bắt đầu bày ra.Kẹp một đầu, nhẹ nhàng ấn xuống, rồi từ từ nới lỏng tiền ra, tạo thành hình quạt.

"Được rồi, nếu có người không thích tiền thì tôi cũng đi đây."Tần Vũ nói xong, liền ném tiền trở lại túi vải du lịch, xoay người định rời đi...Khoảnh khắc đó, lão già vội vàng, lập tức nói.

"Đợi đã!"Chỉ thấy lão già nhìn xung quanh, lập tức mở rộng cánh cửa gỗ của tiệm quan tài về phía Tần Vũ.Với vẻ mặt xun xoe nịnh nọt..."Mời các vị ông chủ, đừng vội đi mà, mời vào xem trước đi, xem xét chút đỉnh." Lão già nói..."Mẹ kiếp, sớm như vậy chẳng phải xong chuyện rồi sao.""Cứ phải làm phiền phức như vậy!" Bàn Tử nói, rồi cũng theo Tần Vũ vào trong tiệm quan tài đó...Cứ thế, họ liền trò chuyện với lão già...Những món minh khí trong tay lão già, cũng không tồi, Tần Vũ cũng thoải mái thu mua.Không lâu sau, ở chỗ lão già, Tần Vũ cũng biết được một số tin tức chính xác về các cổ mộ, cũng như địa chỉ.Nguyên lai, trong Long Lĩnh, có một ngôi mộ cổ thời Đường, theo lời lão nhân gia truyền lại, ở nơi đó, quy mô khá lớn.Người ta đến đó, căn bản không tìm được cổ mộ, hơn nữa, thậm chí còn mất mạng...Lúc sắp đi, lão nhân gia cũng hiếm khi vui vẻ, đưa cho Tần Vũ một bản đồ tự vẽ, sau đó, liền nói với Tần Vũ, dặn Tần Vũ khi đến đó đừng đi sâu vào Long Lĩnh.Theo lời lão nhân gia, địa thế ở đó vô cùng hiểm ác, nhiều nơi bị sụt lún, sạt lở, đôi khi, chỉ cần hơi không chú ý một chút là sẽ hụt chân, rơi xuống hố đen...Rời khỏi cửa tiệm quan tài của lão già đó, trên đường quay về, vài người liền bắt đầu nghiên cứu bản đồ.Cuối cùng, vài người nhất trí quyết định, sáng sớm ngày mai, lập tức lên đường đến Long Lĩnh, tìm kiếm một phen.Dù sao, những thứ mà người khác không tìm được, cũng không có nghĩa là mấy

người họ không tìm được, mấy người họ nói vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Vũ và mọi người đã sớm rời khỏi Long Lĩnh, lúc này, cách Ngư Cốt Miếu còn một đoạn đường.

"Lão Tần, nhìn kia kìa!" Lúc này, Lão Hồ trong một cái hố đầy lá cây chất đống, thấy một tấm bia đá tàn khuyết, bị chôn vùi một nửa.

Tấm bia đá đó dường như đầy dấu vết thời gian.

"Hắc, đồ tốt đó nha!" Đại Kim Nha nhìn nửa tấm bia đá, có chút kích động.

Đại Kim Nha đã buôn bán đồ cổ nhiều năm như vậy, đối với bia đá hay những thứ tương tự, ông ta nghiên cứu rất kỹ.

Bản thân bia đá không có giá trị, à không, chủ yếu là những tư liệu mà bia đá ghi lại.

Nếu xuất hiện ở khu vực mộ táng, bia đá thường sẽ giới thiệu quy mô, kết cấu của cổ mộ.

Đảo đấu nhân thông thường ít khi nghiên cứu những cổ văn, cổ tự đó, hầu như đều định vị xong, sau đó khoan một lỗ rồi chui xuống.

"Tần gia, nhìn kìa, Nhạc Lỵ." "Cổ mộ đời Đường thường chỉ những người có thân phận, địa vị cao mới có tư cách sử dụng loại cát thú này." Đại Kim Nha vây quanh bia đá, không ngừng nghiên cứu.

Nhạc Lỵ là một loại linh thú cát tường được khắc trên bia đá, truyền thuyết kể rằng nó là linh thú của thế giới Cực Lạc Tây Thiên, tiếng kêu trong trẻo, du dương như tiên nhạc.

"Đi thôi, bất kể là Long Lĩnh Mê Quật hay Bàn Xà Pha kỳ quái, bên trong chắc chắn còn có cổ mộ mà người khác chưa tìm thấy." Tần Vũ nói, nhìn về phía xa.

Theo ánh mắt anh, đó là hướng Ngư Cốt Miếu.

Ba giờ sau.

Lúc này, Tần Vũ nhìn qua phía trước miếu, lão già kia nói không sai, Ngư Cốt Miếu quả thật rất tạm bợ.

À không, có thể thấy rõ, bên trong khi xây dựng ban đầu chỉ dùng toàn vật liệu rẻ tiền.

Nhìn thời gian, Ngư Cốt Miếu cũng không có từ lâu đời.

Mới qua bao nhiêu năm mà đã đổ nát không chịu nổi.

Ngư Cốt Miếu trước mắt, sau khi chịu phong ba bão táp, cửa miếu đã rách nát tả tơi.

Dường như chỉ cần chạm nhẹ, cánh cửa gỗ bên trong có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Người tinh mắt nhìn vào là biết ngay đây là công trình "đậu hủ cặn".

Hơn nữa, vì bên trong đã lâu không có người, sân đã mọc đầy cỏ dại.

Trong miếu đường cũng đầy bụi bặm và mạng nhện.

"Lão Tần, hay là tôi với Bàn Tử, với Đại Kim Nha hai người chúng tôi, chia nhau ra tìm xem quanh Ngư Cốt Miếu có phát hiện gì không?" Lão Hồ nói.

"Không cần đâu, vừa nãy tôi vào, phát hiện vị trí thần tượng có chút không đúng, tôi sẽ đi xem thử!" "Được!" Dứt lời, mấy người liền đi vào miếu đường, đến gần thần tượng, bắt đầu sờ soạng.

Một trận gió nhẹ thổi vào, nhìn lên, trong cái nơi đổ nát của Ngư Cốt Miếu này, quả thật có chút âm u lạnh lẽo.

Nơi đó đâu có dáng vẻ của một thần miếu.

Nhanh chóng, Lão Hồ và Đại Kim Nha cùng mấy người dịch chuyển thần tượng ra, vừa hay phát hiện, bên dưới pho tượng đá, quả nhiên có một đạo động, đủ cho hai người đi song song.

"Hắc, mẹ kiếp, bọn người này cũng thật lợi hại, lại dám đặt đạo động ngay dưới thần tượng!" "Cảm tình, người xây miếu thần ban đầu, chắc cũng là đồng hành với tôi đây mà!" Bàn Tử nói, liền lấy ra rất nhiều móng giò lừa đen (Hắc lư đề tử) từ trong bọc, đưa cho Tần Vũ.

"Cầm hết đi!" "Mọi người biết đó, vùng này sản sinh nhiều Tống tử, chúng ta có mấy cái móng giò lừa đen trong tay, nếu gặp phải Tống tử thì cũng không cần lo lắng bọn chúng." Bàn Tử nói, rồi chia Hắc lư đề tử trong tay ra, mỗi người một cái.

Sau đó, Bàn Tử liền cầm đèn pin dò đường chui xuống, những người khác thấy vậy cũng không phản đối, cầm Hắc lư đề tử theo xuống.

Đột nhiên, trong đạo động âm u lạnh lẽo, Bàn Tử bỗng dừng lại, không nhúc nhích.

"Tên Béo chết tiệt, làm cái quái gì vậy?" Vừa nãy, Đại Kim Nha không cẩn thận, mặt đâm thẳng vào mông Bàn Tử, cái cảm giác đó thật khó tả.

"Không làm gì cả, tôi cảm giác phía trước có vẻ âm u lạnh lẽo, e rằng có một con Đại Tống tử gì đó..." Bàn Tử nói, liền ghì chặt vào vách tường của đạo động.

"Sợ cái gì!" "Không phải có Lão Tần ở đây sao." "Đừng nhiều lời nữa, đi nhanh lên!" Lão Hồ lập tức thúc giục, bảo Bàn Tử nhanh lên.

Dù sao trong môi trường chật hẹp, Lão Hồ cũng không thích.

Không lâu sau, sau khi bò được khoảng mười mét, Bàn Tử lúc này

gặp phải một vấn đề.

Chỉ thấy ở phía trước xuất hiện một ngã rẽ, rõ ràng có hai đạo động tồn tại.

“Lão Tần, nhìn kìa!” Bàn Tử nói, rồi cầm đèn pin chiếu vào.

Tần Vũ nhìn thấy, cũng tiến lên, cầm đèn pin chiếu vào hai đường hầm.

Tần Vũ phát hiện, trong hai đạo động, một cái hướng xuống dưới, một cái hướng lên trên.

Dựa vào ký ức, Tần Vũ nhớ rằng, đường đi xuống là đường chết.

Lúc này Tần Vũ chọn đạo động bên phải hướng lên trên, bò vào.

Nhanh chóng, chưa bò được bao lâu, đường đi đã bị một tảng đá chặn lại.

“Mẹ kiếp!” “Lão Tần, làm sao đây?” Lúc này, Bàn Tử và Lão Hồ cũng nhìn tình hình phía trước.

Chương 96

Lúc này, Tần Vũ không nói gì, âm thầm vận dụng sức mạnh Kim Chung Thiết Bố Sam, dùng sức đẩy tảng đá kia một cái, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, tảng đá liền lăn xuống phía bên kia.

Chỉ thấy trước mắt, lại lộ ra một lối thông đạo thứ ba.

"Hắc!" "Lão Tần lợi hại!" Bàn Tử nói, định bò vào trong đạo động.

Nhưng chưa kịp hành động đã bị Tần Vũ chặn lại.

"Khoan đã!" Tần Vũ nói, liền lấy ra một hộp diêm, châm một que, thử dò xét trong động.

Chỉ thấy, que diêm không có dấu hiệu tắt.

Tần Vũ thấy vậy mới yên tâm.

"Vào đi, nhưng phải cực kỳ cẩn thận." Cái đạo động này đào khá dài, Tần Vũ bò nửa tiếng đồng hồ mới đến được cuối.

Chỉ thấy cuối cùng dường như là một lối thông đạo mật thất của mộ.

Sau khi Tần Vũ bò ra, dùng đèn pin chiếu rọi xung quanh, đơn giản quan sát một chút.

"Lão Tần, đi đâu đây?" Bàn Tử đi ngay phía sau, nhìn mật đạo cổ mộ trước mắt, có chút nói.

"Nếu tôi không nhìn nhầm, mật đạo này thông thẳng đến Minh Điện của cổ mộ." "Nhìn kìa!" Tần Vũ bật đèn pin, chiếu vào một chỗ, Lão Hồ và Bàn Tử theo hướng đèn pin của Tần Vũ nhìn qua, thấy một vài bố cục đơn giản.

Có tượng đá.

Có bệ đèn đá.

Mật đạo này thông về hướng Minh Điện, nhìn quy mô và dáng vẻ, hẳn là một đại mộ của vương hầu quý tộc.

Dù sao, cổ mộ của thường dân, thông thường đều thiết kế dựa theo trạch viện của người sống, có chủ thất, hậu thất và hai gian nhĩ thất.

Quan quách của mộ chủ đặt ở chính giữa chủ thất.

Còn mộ của quý tộc, đa phần hùng vĩ, địa cung mộ thất chia thành ba phần trước, giữa, sau, cổng mộ treo Thiên Cân Áp.

Từ cổng mộ đi vào, đầu tiên là một gian "Minh Điện" (Minh Điện), bố trí theo đường ốc của gia đình mộ chủ khi còn sống, có đủ loại đồ đạc, những khí vật này gọi là "Minh khí" (Minh khí).

Đi sâu hơn nữa, ở mộ thất giữa, được gọi là "Tẩm Điện", cũng là nơi đặt quan quách.

Ở mộ thất cuối cùng, "Phối Điện", chuyên dùng để đặt đồ bồi táng và các vật phẩm khác. ...

Có mộ thất, có trắc thất.

Nghe Tần Vũ giới thiệu, lúc này, hai mắt Bàn Tử đã phát ra ánh sáng tinh ranh, sáng rực có thần!

Nhìn cánh cửa đá Minh Điện sắp được mở ra, Bàn Tử lập tức thúc giục Tần Vũ: "Lão Tần, chúng ta mau vào đi, tốt lắm, tôi thật muốn xem Minh Điện trông thế nào." Vừa nói, Bàn Tử cầm đèn pin chiếu khắp nơi.

Dọc theo mật đạo mộ thất, mấy người đến phía trước cánh cửa đá, kích hoạt cơ quan của cửa đá.

“Hắc, cái quái gì, không có gì hết sao?” Chỉ thấy Bàn Tử đẩy cánh cửa đá Minh Điện ra, trong Minh Điện, trên giường quan lại trống rỗng, không có đồ vật gì lưu lại.

“Lão Tần!

Chắc không phải mộ giả chứ!” “Trống rỗng thế này.” “Ngay cả một kiện Minh khí tùy táng cũng không có.” Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử cảm thấy, một phen làm ăn lớn có thể đã thất bại; có lẽ, những Minh khí đó đã sớm bị bọn người đến trước vơ vét sạch rồi.

“Tần gia, nhìn kìa, theo quy cách thì đây đích thực là một đại mộ chôn cất vương công quý tộc.” Lúc này, Đại Kim Nha chiếu ánh đèn pin trong tay lên vách mộ, những bích họa đó đều là cung nữ.

“Cái quái gì!

Mấy cô cung nữ này sao mà béo thế?” Bàn Tử nhìn một cái, ai nấy cũng mặt tròn mũm mĩm, ít nhiều cũng có chút kinh ngạc.

Nghe lời Bàn Tử, Lão Hồ lắc đầu, rồi nói với Bàn Tử: “Ông tưởng người ta giống ông, ăn no rồi lười biếng nên béo lên sao?

Hơn nữa, cung nữ mà béo lên thì chứng tỏ chủ tử ăn uống tốt.” “Cung nữ còn ăn uống mũm mĩm thế này, điều kiện của mộ chủ nhân nhất định không tồi.” “Theo tôi thấy, thân phận của mộ chủ khi còn sống chắc chắn là một nhân vật quan trọng, không chừng là nữ giới, ví dụ như ‘Quý Phi, Trưởng Công Chúa’ gì đó.” Lão Hồ nói, tiếp tục quan sát bích họa.

“Lão Hồ nói không sai.” “Nhưng...” “Bích họa dường như chưa vẽ xong!” “Trông như bích họa chỉ vẽ phần đầu, còn phía sau thì không có nữa.” “Không đúng!” “Theo lý mà nói, điều này không phù hợp với quy chế và lễ nghi thời đó!” Đại Kim Nha nói.

Nghe Đại Kim Nha nói, Bàn Tử cứ nghĩ ông ta sắp có phát hiện gì.

Sau đó, ông ta xoa xoa mũi, nói: "Cũng có thể, không chừng là một lăng mộ hoàng thất đang xây dở.

Mộ chủ nhân đột nhiên gặp tai nạn nên đình công." "Lão Tần, có khả năng nào là mộ vừa xây được một nửa thì người đã chết?

Nên mới bỏ dở đó không?" "Hoặc là, người đó làm chuyện đại nghịch bất đạo bị phát hiện, nên bị ban rượu độc, hoặc mưu phản thất bại gì đó mà bị xử lý?" Bàn Tử thấy, thời cổ đại, những người bị ban rượu độc hay bị xử tử thì không có tư cách được an táng, chỉ có thể phơi thây ngoài đồng hoang, ai tiện thì vứt vào một khe núi nào đó.

"Cũng không phải là không có khả năng, nhưng, đó cũng chỉ là phỏng đoán của chúng ta thôi." "Chờ một lát, chúng ta phải cẩn thận, không thể lơ là, tôi thấy bên trong không chừng có trò gì đó, không thể không đề phòng." Tần Vũ nhắc nhở, rồi tiếp tục tìm kiếm.

Dù sao, bên trong căn bản không có dấu vết bị trộm mộ.

"Biết rồi!" Nghe lời Tần Vũ, Lão Hồ cũng dốc hết sức lực, bắt đầu quan sát.

Mấy người đi một vòng trong Minh Điện, sau đó liền quay người đi đến Tiền Điện, Tẩm Điện, Phối Điện và Trắc Điện của mộ thất.

"Ssss!" "Chà, lão già này khi sống chắc chắn là một hoàng thân quốc thích!" Lúc này, Bàn Tử, Lão Hồ và Đại Kim Nha đều nhìn mà giật mình.

Chà chà, quy mô thật sự rất lớn!

Bố cục và quy cách của Tiền Điện cũng lớn hơn nhiều so với Minh Điện phía sau.

Đáng tiếc là, cũng giống như Minh Điện, không phát hiện ra Minh

khí nào có thể mang đi được.

Trong Tiền Điện, các lầu gác và điện đường cũng chỉ xây được một nửa, không có gì tiếp theo.

Nói chính xác hơn, giống như một công trình bị bỏ dở trong hậu thế vậy.

Mấy người đi một vòng, lại quay về Minh Điện.

"Ssss!" Đột nhiên, Bàn Tử hít mạnh một hơi khí lạnh, có chút lắp bắp nói: "Lão Tần... kia... kia hình như có một cái bóng người!" Bàn Tử vừa dứt lời, Tần Vũ quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy ở góc Minh Điện, xuất hiện một khuôn mặt người.

Đột nhiên, ánh đèn pin chớp nháy.

Lúc này, chỉ thấy ở góc tường có một khuôn mặt người, to lớn và trắng bệch.

Phần thân dưới thì vì bị bóng tối bao phủ nên nhìn không rõ lắm.

Thấy vậy, Lão Hồ và Đại Kim Nha cũng nhìn theo hướng Bàn Tử, liếc mắt một cái, trong lòng cả kinh.

"Ssss!" "Ma quỷ sao?" Lúc này, Lão Hồ và Đại Kim Nha cũng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt người quỷ dị đáng sợ kia.

"Không đúng!" Tần Vũ nhớ rất rõ, khi anh vào trước đó, bên trong tuyệt đối không có khuôn mặt người này.

Mà những bích họa trên tường xung quanh cũng chưa từng vẽ thứ gì như vậy.

Chương 97

"Này!" "Cái kẻ đối diện kia, ông ta đó." Lúc này, Bàn Tử lấy can đảm, Bàn Tử cảm thấy, người đó không chừng cũng là đồng hành, dưới lợi thế đông người của họ, người kia lại trốn ở đó.

Có lẽ, người đó cũng không dám hành động liều lĩnh.

Bàn Tử nói, dứt khoát chào hỏi khuôn mặt người quỷ dị kia, nói: "Bằng hữu, mọi người chúng tôi đều rất biết quy tắc, mộ thất này là do chúng tôi xuống trước, mọi việc cũng phải có trước sau chứ.

Hay là, chúng ta hòa bình tương xử, cạnh tranh công bằng, nếu có tiền thì chúng ta cùng kiếm, thế nào?

Nếu ông đồng ý, thì trả lời một tiếng?" Thế nhưng, sau khi Bàn Tử nói xong, chỉ thấy đối diện im lặng rất lâu, không có động tĩnh gì.

"Mẹ kiếp, tôi Bàn Tử đã nói khách khí lắm rồi, mẹ nó, chẳng lẽ là thứ bẩn thỉu sao?" Không thấy người kia trả lời, Bàn Tử cũng có chút hoảng.

"Đi!" "Đến xem thử!" Tần Vũ không tin tà.

Chỉ thấy Tần Vũ cầm đèn pin, đi thẳng về hướng đó.

Vừa nãy, Lão Hồ cũng bị cái khuôn mặt quỷ dị kia nhìn cho lạnh sống lưng.

Dù sao, thứ đó cứ im ắng trốn trong góc, với một khuôn mặt trắng bệch nhìn chằm chằm.

Ai mà không sợ?

Trong cổ mộ âm u, cảm giác này còn đáng sợ hơn cả việc chạm trán Tống tử biết nhảy.

Tần Vũ chậm rãi đi đến gần.

Thật không may, khi Tần Vũ vừa đi được nửa đường.

Đèn pin trong tay anh đột nhiên tắt ngúm.

Xung quanh tức thì chìm vào bóng tối.

Khuôn mặt người quỷ dị kia cũng biến mất trong bóng tối.

"Ssss!" "Lão Tần!" "Lão Tần!" Mấy người vội vàng gọi!

Nhanh chóng, Tần Vũ có hồi đáp!

"Không sao!" "Đèn pin hết pin rồi!" "Khốn kiếp!" "Mẹ kiếp, làm hết hồn!" "Thật!" Nhanh chóng, Tần Vũ thay pin xong, đèn pin lại lần nữa phát ra ánh sáng, chiếu sáng Minh Điện.

Khuôn mặt người quỷ dị kia, ngay lúc này, cũng lại lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của họ.

"Lão Tần, phải cẩn thận một chút đó!" Nói rồi, mọi người tiếp tục đến gần, khuôn mặt người quỷ dị kia càng lúc càng rõ ràng.

Trước mắt, quả thật là một khuôn mặt, nhưng, nó chỉ được khắc trên góc cạnh của vách đá.

Khuôn mặt người được điêu khắc đó, thần thái tinh xảo, cười mỉm, sống động như thật, vì vậy, trong mộ thất thiếu ánh sáng, nhìn vào thì thật sự giống như một khuôn mặt người thật.

Lúc này, Bàn Tử thấy phù điêu trên vách đá xong, cảm giác căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng có thể buông lỏng, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, Tần Vũ lại cảnh giác.

Nhìn trước mắt, Tần Vũ biết, từ giây phút khuôn mặt người quỷ dị kia xuất hiện, mọi thứ ở đây e rằng đã khác rồi.

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây trước đã!” Nghe lời Tần Vũ, chỉ thấy bốn người rời khỏi Minh Điện, theo con mật đạo ban đầu, quay trở lại.

Nhanh chóng, họ tìm thấy đạo động đã đi vào trước đó.

Lão Hồ vào trước.

Ngay sau đó là Bàn Tử và Đại Kim Nha.

Cuối cùng mới đến Tần Vũ.

Không lâu sau, Lão Hồ bò ở phía trước một lúc, đột nhiên, Lão Hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Sự thay đổi vừa nãy, Tần Vũ cũng đã nhận ra.

Vừa nãy, Lão Hồ nhớ rất rõ, khi đi dọc đạo động vào, lối này hướng lên theo góc 45 độ.

Bây giờ, nếu quay lại đường cũ, thì đáng lẽ phải bò xuống.

Nhưng, có lẽ nào bò một hồi, đạo động lại biến thành hướng nằm ngang?

“Lão Hồ, dừng lại!” Lúc này, Tần Vũ gọi Lão Hồ một tiếng.

Sau đó, Tần Vũ bật đèn pin trong tay, chiếu sáng vách đá và vách đất xung quanh đạo động.

Chỉ thấy, xung quanh đạo động đã trở nên khác biệt so với khi họ đi vào trước đó.

Bên trong, bốn phía đều là những khuôn mặt người kỳ quái.

Tần Vũ dường như đã hiểu ra.

Sau khi nhìn rõ những khuôn mặt người kỳ quái đó, Tần Vũ liền mở miệng nói: “Nếu tôi không đoán sai, chúng ta không còn ở trong đạo động nữa.” “?” “Không thể nào?” Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim

Nha cảm thấy không thể tin được sự thay đổi này.

"Không có gì là không thể." Lúc này Tần Vũ tiếp tục nói: "Nhìn xem, nếu đi tiếp về phía trước, nơi đó sẽ càng lúc càng rộng, chúng ta hoàn toàn có thể đứng thẳng được." Hiện tại, vị trí này càng giống như một lối đi trong mật đạo mộ thất.

E rằng... nếu đi không xa nữa, đạo động này cũng sẽ biến thành một hành lang chật hẹp, đủ để đứng.

"Mẹ kiếp!" "Cái quái gì!

Rốt cuộc đây là chỗ nào?

Thật sự không giống lúc chúng ta vào chút nào!" Bàn Tử nói, sau đó Bàn Tử nhìn Tần Vũ, tiếp tục: "...Lão Tần, chẳng lẽ mấy anh em mình lại gặp phải Quỷ Thế Tường trong truyền thuyết rồi sao?" Quỷ Thế Tường, còn gọi là 'Quỷ đả tường', hoặc 'Quỷ đáng tường', v.v.

Tương truyền, một số đảo đấu nhân thường gặp phải tình huống này, khi hạ mộ đạo đấu, cứ loanh quanh trong một phạm vi nhất định không ngừng, hoặc vô tình đi lạc đến một nơi khác. ...

Sau đó, cứ đi mãi...

Đến khi lâu dần, cảm thấy có gì đó không ổn, thì lúc đó, những người đó gọi là gặp phải 'Quỷ đả tường', cho rằng trong mộ có ma quỷ đang gây rối.

"Không phải Quỷ đả tường." Nghe lời Bàn Tử, Tần Vũ lập tức phủ nhận.

"Chẳng lẽ chúng ta xuống nhầm đạo động?" Bàn Tử lại nói, nhưng Bàn Tử lập tức phủ nhận ý kiến của mình, nói: "Không đúng, nhầm nhéo cái gì chứ, trong cả Minh Điện, mẹ kiếp chỉ có một đạo động đó thôi!" "Thật sự gặp quỷ rồi." "Chẳng lẽ, cái đạo động đó có thể tự thay đổi sao?" Đại Kim Nha và Lão Hồ cả hai cũng đầy nghi

hoặc.

“Thôi được rồi, đừng nghi thần nghi quỷ nữa.” “Tôi đã nhớ kỹ rồi, tôi sẽ đi xuống trước, tôi cũng muốn xem, xem cái cổ mộ này rốt cuộc đang giở trò gì.” Tần Vũ nói, rồi chen lên đi trước.

Tần Vũ nhìn tình hình phía trước xong, liền quay người, nói với Lão Hồ và Đại Kim Nha: “Lão Hồ, Đại Kim Nha, lần này chúng ta mang theo đồ tương đối hạn chế, nếu tôi không suy đoán sai, chúng ta có thể sẽ bị mắc kẹt trong mộ hơi lâu đó.” “Lát nữa tắt cả hai cái đèn pin đi, chúng ta tiết kiệm trước, phòng trường hợp bên trong không có ánh sáng.” “Được!” Lão Hồ và Đại Kim Nha đáp lời, rồi tắt đèn pin trong tay, lập tức, trong đạo động tối đi rất nhiều.

Tần Vũ tiếp tục tiến lên. ...

Nhanh chóng, chưa đi được bao xa, trên vách đá xung quanh bắt đầu xuất hiện những bích họa và phù điêu.

Chương 98

Những bích họa và phù điêu này đều mang một màu nâu đỏ sẫm, hơi giống màu máu tươi tạt lên rồi từ từ lắng đọng lại.

Tần Vũ nhìn những hoa văn trên đó, có phát hiện mới.

"Lão Tần!

Có gì sao?" Lão Hồ đi phía sau, dường như đã nhận ra.

"Không, Lão Hồ, ông xem có gì không đúng không?" Nghe lời Tần Vũ, Lão Hồ cũng quan sát bích họa và phù điêu.

Lối mộ đạo này hiển nhiên đã tồn tại từ rất lâu rồi, dựa theo niên đại thì ít nhất cũng phải truy về thời Tây Chu.

Niên đại quá xa xưa. ...

Nhưng, những bích họa xuất hiện trên đó lại được bảo tồn quá nguyên vẹn, trông như đồ vật của khoảng một hai trăm năm trước.

Hơn nữa, không chỉ những bích họa này, mà cả những phù điêu, thậm chí cả những khối đá xung quanh, tuyệt đối không phải đồ vật của mấy ngàn năm trước!

Đồng thời, phong cách này lại khác biệt với thời Đường.

Lão Hồ rất hiểu về một số bố trí và cấu trúc trong cổ mộ, liền nói ra tất cả những gì ông ta nhìn thấy và những điểm không đúng.

Theo lời Lão Hồ nói, Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng nhìn xung quanh, quan sát.

Chỉ thấy, trong mộ đạo, chỉ rộng khoảng hai ba mét, hai bên đều thẳng tắp, nhìn một cái không thấy tận cùng.

Trên nền mộ đạo. ...

Tất cả đều là những khối đá lớn, khiến người ta nhìn vào thì trong vẻ cổ kính trang nghiêm lại toát lên một nỗi bi thương.

Hơn nữa, cái bố cục này thật sự rõ ràng khác với phong cách hoa lệ tinh xảo thời Đường.

Nhưng, nó lại mang một vẻ trầm ổn, khí phách.

"Đi thôi, mấy anh em mình đi sâu hơn nữa, xem có phát hiện gì không." Tần Vũ nói.

Không lâu sau, một chiếc quan tài đá xuất hiện trước mắt mọi người, trên chiếc quan tài đá lại khắc đầy những khuôn mặt người quỷ dị.

"Ssss!" Lúc này, Lão Hồ nhíu mày, nhìn những khuôn mặt người quỷ dị trên quan tài đá xong, đột nhiên nói: "Không đúng!

Lão Tần nhìn kìa, những khuôn mặt người quỷ dị này không đúng!" Lúc này, mọi người phát hiện, những khuôn mặt người quỷ dị ở đây và khuôn mặt người quỷ dị nhìn thấy trước đó, dường như có chút khác biệt.

Chỉ thấy, trên chiếc quan tài đá đó, lại xuất hiện năm khuôn mặt người quỷ dị với biểu cảm không giống nhau, biểu cảm dữ tợn.

"Mẹ kiếp, tôi thấy mấy thứ này nhìn thật sự quá đáng sợ!

Vừa nãy nhìn có một cái mà cảm giác cả đời cũng không quên được...

E rằng, về nhà còn phải gặp ác mộng!" Bàn Tử nhìn một cái xong, nói.

Đột nhiên, Bàn Tử nghi ngờ quay đầu lại. ...

Trong mộ đạo, những khuôn mặt người quỷ dị kia, đều mang một vẻ mặt méo mó, càng nhìn càng khủng khiếp bất an.

“Mẹ kiếp, đi nhanh!” Đột nhiên, Tần Vũ hét lớn một tiếng, vội vàng gọi Lão Hồ!

Nhanh chóng, không lâu sau, rất nhiều nhện dày đặc xuất hiện bên trong.

“Ssss!” Ngay lúc này, nhìn những con nhện lớn dày đặc trước mắt, Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều cảm thấy da đầu tê dại, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mắt nhện đỏ rực, có những hoa văn quỷ dị.

Những con nhện đó, con nào con nấy lớn bằng bàn tay, to hơn rất nhiều so với những con nhện thông thường.

“Chạy mau!” Dứt lời, tất cả mọi người lập tức chạy sâu vào trong mật đạo cổ mộ, cứ thế chạy. ...

Cũng không biết đã chạy được bao xa.

Dần dần, một cánh cửa đá xuất hiện trước mắt.

Tần Vũ đẩy cánh cửa đá đó ra, chỉ thấy trước mắt, trong mỗi góc của gian mộ thất này, lại càng phủ đầy những mạng nhện dày đặc, có chút trong suốt như pha lê.

Tần Vũ nhíu chặt mày!

Khi nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Vũ dường như đã hiểu ra.

Ở đây... e rằng là hang ổ của nhện chúa Nhân Diện Tri Chu.

Nói rồi, sắc mặt Tần Vũ liền trở nên nghiêm trọng.

So với những con nhện dày đặc bên ngoài, sau khi cân nhắc, Tần Vũ quyết định để Lão Hồ vào trước!

“Nhanh!” “Nhanh chóng vào đi!” Tần Vũ lập tức gọi, thúc giục Lão Hồ.

Sau đó, Tần Vũ lấy ra 'Ngư Trường' lợi kiếm từ trong bọc, nắm chặt trong tay, lập tức đóng cánh cửa đá lại.

Lợi kiếm nắm chặt trong tay, Tần Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng, tiếp theo, có thể ứng phó với bất kỳ tình huống đột xuất nào trong mộ thất.

Vào mộ thất, những con nhện dày đặc kia, đã bị chặn lại bên ngoài cánh cửa đá, không thể tiến vào.

"Lão Tần, sao lại có nhiều nhện như vậy?" Cảnh tượng vừa nãy, khiến Lão Hồ vẫn còn sợ hãi, cảm thấy một chút sợ hãi khó hiểu.

Qua các loại khuôn mặt người quỷ dị trước đó, cùng với những con nhện dày đặc này, Lão Hồ cảm thấy, nơi đây không hề tầm thường.

"Vừa nãy những con kia là Nhân Diện Tri Chu." "Còn đây, chính là hang ổ của nhện chúa." Lúc này, nghe lời Tần Vũ, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đây chính là hang ổ của nhện chúa giống những con bên ngoài. ...

Khi vào trước đó, anh cũng đã chú ý.

Những con Nhân Diện Tri Chu đó, đầu và ngực tròn, màu sắc đen sẫm, hoa văn trên đầu giống hệt khuôn mặt người thật, bụng có sọc vằn đỏ nâu, chân đều có màu đen.

Trên lưng Nhân Diện Tri Chu, những hình vẽ đó cũng giống như một khuôn mặt người, miệng, mũi, mắt, đều đầy đủ. ...

Thậm chí, ở đỉnh đầu, chỉ thấy một đường vân trắng đen xen kẽ, giống như 'tóc trắng đen', ngũ quan rõ ràng có thể nhìn thấy.

Chương 99

...

Có con trông giống khuôn mặt phụ nữ xinh đẹp, có con xấu xí không chịu nổi, thậm chí có con còn giống như khuôn mặt xác chết khô héo.

"Ssss!" Lão Hồ hít mạnh một hơi khí lạnh!

Sau khi định thần lại, ông ta nhìn Tần Vũ nói: "Lão Tần, mấy thứ này, so với những con nhện tôi gặp ở Long Sơn, ông thấy thế nào?" Lão Hồ hỏi Tần Vũ, muốn biết câu trả lời.

Nghe lời Lão Hồ, Tần Vũ khẽ lắc đầu, sau đó nói: "Ba con nhện lớn tôi gặp ở Côn Luân, căn bản không phải đối thủ của Nhân Diện Tri Chu." "Nhân Diện Tri Chu, mạnh hơn nhiều." "?" Nghe Tần Vũ trả lời, Lão Hồ không thể tin được.

Năm đó khi Lão Hồ cùng Tần Vũ còn trong quân ngũ, ở sâu trong hẻm núi Côn Luân, họ đã đào được một hang nhện.

Những con nhện ở đó, con nào con nấy lớn bằng cái cối xay, nếu không phải trong tay có súng đạn và lôi hỏa, e rằng thật sự không thể tiêu diệt được mấy tên khó nhằn đó. ...

Đến cuối cùng, trong hang ổ, Lão Hồ phát hiện một số thi thể của những người gặp nạn, những thi thể đó bị mạng nhện bọc lại trông như những xác ướp gỗ, nhưng bên trong cơ thể thì đã bị hút khô như vỏ cây khô.

Đột nhiên, sắc mặt Lão Hồ có chút tái nhợt.

Chỉ thấy phía trên mộ thất, xuất hiện rất nhiều khuôn mặt người quỷ dị, dường như còn lớn hơn.

Những khuôn mặt người quỷ dị này, khác biệt với những phù điêu, quan tài đá, và bích họa.

“Ssss!” Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn những khuôn mặt người đó.

Khóe miệng của những khuôn mặt người đó, với một độ cong có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lại nở nụ cười.

Đồng thời, đôi mắt cũng nheo lại.

Lúc này, Lão Hồ, bị cảnh tượng quỷ dị đó làm cho ngẩn người.

“Tôi không nhìn nhầm chứ, thứ đó cười rồi sao?” “...Sống à?” Nhìn những thay đổi đó, Bàn Tử và Đại Kim Nha, không biết nên nói gì.

“Tất cả!” Tần Vũ gọi mấy người, sự cảnh giác càng lúc càng cao.

Đột nhiên!

Có chút không kịp phòng bị.

Chỉ thấy Đại Kim Nha lúc này, lập tức bị tơ nhện của một con Nhân Diện Tri Chu quấn lấy, bắt đầu siết chặt cổ Đại Kim Nha từng chút một.

“Nhanh lên!” “Cứu người!” Tần Vũ hét lên, lập tức xông tới!

Tần Vũ cầm ‘Ngư Trường’ lợi kiếm, trong khoảnh khắc cắt đứt những sợi tơ nhện quấn quanh cổ Đại Kim Nha.

May mà những sợi tơ nhện đó không siết quá chặt, nếu không thì Đại Kim Nha đã gặp nguy hiểm rồi.

Lúc này, Đại Kim Nha sau khi được gỡ bỏ tơ nhện, không ngừng ho khan, thở hổn hển.

Hiện tại, những con nhện chúa Nhân Diện Tri Chu hành động càng

lúc càng nhanh, trong đó hai con nhện chúa Nhân Diện Tri Chu đã nhanh chóng lao tới!

Xoẹt!

Xoẹt!

Chớp mắt một cái, Tần Vũ dứt khoát, một kiếm chém chết hai con nhện chúa Nhân Diện Tri Chu.

"Cẩn thận một chút!" "Nhân Diện Tri Chu có tốc độ quấn người rất nhanh." "Loại tơ nhện này có tác dụng gây tê liệt, mọi người tuyệt đối đừng để bị quấn lại nữa!" "Nếu không thì sẽ gặp nguy hiểm lớn." Tần Vũ nói, dùng chân đá bay con nhện chúa Nhân Diện Tri Chu đã chết trên đất, rồi tiếp tục.

Thì ra, ở hàm dưới của nhện chúa Nhân Diện Tri Chu, có một túi chứa độc dịch, độc tính rất mạnh.

Một khi bị tơ nhện của nó hoàn toàn quấn lấy, sau khi bị tê liệt, nó sẽ cắn chặt con mồi đến chết, đồng thời, sẽ tiêm một loại độc tố vào cơ thể con mồi. ...

Loại độc tố đó chứa một lượng lớn dịch tiêu hóa, tác dụng tiêu hóa cực mạnh, sánh ngang với axit sunfuric. ...

Một khi bị độc tố tiêm vào cơ thể, vết thương sẽ lập tức xuất hiện tình trạng ăn mòn, thối rữa, dần dần tan chảy, cuối cùng sẽ hóa thành một chất lỏng hôi thối, để nó hút ăn.

Lúc này, Tần Vũ chiến đấu, làm chậm tốc độ tấn công của nhện chúa Nhân Diện Tri Chu; Lão Hồ thấy vậy, lập tức lấy ra nỏ, bắt đầu tấn công.

Hơn mười phút sau, hiện tại, mười mấy con Nhân Diện Tri Chu kia, đã bị Tần Vũ và mấy người giết chết chỉ còn lại khoảng bảy tám con.

Chỉ cần kiên trì thêm một chút, không bao lâu nữa, Tần Vũ và mọi người sẽ giết sạch những tên quỷ dị này.

Xoẹt!

Sức mạnh của Tần Vũ càng lúc càng mạnh. ...

Tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Ngay lúc này, tốc độ Lão Hồ ba người hợp lực đánh giết nhện chúa Nhân Diện Tri Chu đã không thể theo kịp tốc độ một mình Tần Vũ đánh giết nữa.

Lúc này, tốc độ đánh giết của Tần Vũ càng lúc càng nhanh.

Mỗi nhát kiếm xuống, Tần Vũ lại thu hoạch một con nhện chúa Nhân Diện Tri Chu.

"Xoẹt!" Nhanh chóng, theo tiếng "xoẹt" cuối cùng vang lên, trong mỗi góc của gian mộ thất, không còn nhìn thấy một con nhện chúa Nhân Diện Tri Chu sống nào nữa.

Trên mặt đất, chỉ còn lại một bãi bừa bộn, trong các góc, khắp nơi đều là xác và chi thể đứt đoạn của nhện chúa Nhân Diện Tri Chu.

Lúc này, Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha sau khi kết thúc chiến đấu, đều ngồi phệt xuống đất, bắt đầu thở hổn hển.

Trong trận chiến vừa nãy, có mấy lần suýt chút nữa đã bị nhện chúa Nhân Diện Tri Chu cắn trúng.

Bây giờ, khi quay đầu lại, Lão Hồ và mấy người đều cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Kết thúc trận chiến, lúc này, tất cả mọi người cũng có cơ hội bắt đầu quan sát xung quanh.

Chỉ thấy xung quanh nơi đây, căn bản không có thứ gì đáng để phát hiện, ngoại trừ những bích họa khắc trên vách mộ, không còn

thấy bất kỳ đồ vật nào khác, cũng như vật phẩm tùy táng.

Nhìn gian mộ thất này, đơn giản mà nhìn, lại không đơn giản; nhưng, lại không giống một lăng tẩm quý tộc, điều này thật khó hiểu.

Hơn nữa, ở giữa gian mộ thất, có một kén tơ khổng lồ, cũng không biết bên trong bọc thứ gì.

"Lão Tần, cái quái gì bên trong đó, chẳng lẽ lại là Nhân Diện Tri Chu sao?" Lúc này, Bàn Tử đi vòng quanh kén tơ bắt đầu nghiên cứu, suy nghĩ.

Khi đối mặt với nhện chúa Nhân Diện Tri Chu, Bàn Tử cũng ít nhiều cẩn thận hơn.

Nhưng, Bàn Tử thật sự muốn biết bên trong rốt cuộc cất giấu thứ gì.

"Không đúng, lỡ đâu lại là bảo bối thì sao..." Thấy Bàn Tử nói vậy, Lão Hồ và Đại Kim Nha cũng thấy hứng thú, vây lại.

Kén tơ trước mắt đủ lớn, nếu đặt một chiếc xe hơi nhỏ vào thì đơn giản là dư sức.

Chương 100

“Lão Tần, hay là tôi mở ra xem thử đi?” Bàn Tử nói, chờ Tần Vũ quyết định.

Nghe lời Bàn Tử, Tần Vũ cũng gật đầu, sau đó lấy ra ‘Ngư Trường’ lợi kiếm mà anh thích dùng nhất.

Chỉ thấy, Tần Vũ lập tức cầm ‘Ngư Trường’ đâm vào kén tơ trước mặt, cắt ra một lỗ lớn bằng miệng bát.

Xoạt...

Theo ‘Ngư Trường’ đâm vào, nhanh chóng, chỉ thấy một loại chất lỏng không rõ thành phần bắt đầu không ngừng chảy ra từ kén tơ, chảy xuống đất.

Dần dần, chỉ thấy từng quả trứng nhện Nhân Diện Tri Chu lập tức xuất hiện trước mắt, có thể nở bất cứ lúc nào.

Lúc này, Tần Vũ mắt sắc, lập tức phát hiện bên trong kén tơ, có một chiếc quan tài bằng đồng xanh.

Thì ra, nhện chúa Nhân Diện Tri Chu đã biến chiếc quan tài đồng xanh đó thành nơi ấp trứng nhện con.

Lúc này, Bàn Tử nhìn quả trứng nhện dưới chân mình, lập tức nhấc chân lên, không chút do dự giẫm nát nó, xả một hơi tức tối.

“Mẹ kiếp, thật sự quá ghê tởm!” “Lão Hồ, lấy cho tôi ít cồn!” Tần Vũ nhìn kén tơ trước mắt xong, đột nhiên mở miệng!

“Lấy cồn?” “Lão Tần, cái quái gì mà ông muốn làm vậy?” Nghe lời Tần Vũ, Lão Hồ cũng hơi ngẩn người, nhưng không từ chối, nhanh chóng, Lão Hồ lấy ra mấy chai cồn, đưa cho Tần Vũ.

Cầm lấy cồn, Tần Vũ lập tức mở nắp chai, đổ cồn lên những kén tơ đó.

Sau đó, một que diêm, ngay lập tức đốt cháy kén tơ.

Xoẹt...

Ngọn lửa rực cháy.

Nhanh chóng, nhiệt độ cực nóng tức thì lan tỏa khắp nơi.

Trong không khí, mộ thất trở nên oi bức, đồng thời cũng lẫn với một ít mùi khét cháy.

Hiện tại, lý do Tần Vũ muốn làm như vậy, ngoài việc muốn tìm ra quan tài đồng xanh, còn vì vừa nãy, Tần Vũ cũng đã thấy một số Nhân Diện Tri Chu sắp nở.

Trong kén tơ, những quả trứng nhện Nhân Diện Tri Chu nhiều không đếm xuể, một khi chúng nở ra, cái hậu quả khó lường đó thật không dám tưởng tượng.

Sau khi kén tơ cháy hết, nhanh chóng, chỉ thấy một chiếc quan tài bằng đồng xanh, lập tức xuất hiện trước mắt Lão Hồ và mấy người.

"Mẹ kiếp, có quan tài!" Bàn Tử lau mồ hôi trên mặt, nhìn chiếc quan tài đồng xanh xuất hiện trước mắt, có chút rục rịch.

Đối với Bàn Tử, sở thích lớn nhất của ông ta là mở quan tài!

"Hắc, xem ra một chuyến không uổng công mà!" Lúc này Bàn Tử nói.

Sau đó, Bàn Tử lại nhìn Tần Vũ đang đứng cạnh mình, nói: "Lão Tần, ông xem xem, cái quan tài này có vấn đề gì không?

Nếu không có vấn đề gì, tôi sẽ mở quan tài!" "Mở đi!" Vừa nãy, qua Hư Vọng Chi Đồng, Tần Vũ thấy chiếc quan tài này không hề có bất kỳ cơ quan nào. ...

Đồng thời, bên trong quan tài, ngoài một bộ quần áo rách nát, và một vài vật phẩm tùy táng bằng đồng nhỏ ra, trong quan tài không còn thứ gì khác nữa.

Nhưng, nhìn cảnh tượng trước mắt, Tần Vũ dường như đã hiểu ra.

Lúc này, sau khi nhận được sự ngầm đồng ý của Tần Vũ, Bàn Tử lập tức chuẩn bị một số nến thắp mộ (Trá Chúc), hương, và mấy cái Hắc lư đề tử, v.v.

Những thứ này đều là đồ nghề cần thiết.

Lâu dần, những chiêu này, Bàn Tử cũng đã nắm rõ, không cần Lão Hồ ra tay nữa.

Bàn Tử đi quanh quan tài đồng xanh một vòng, chỉ thấy Bàn Tử đứng ở đầu quan tài đồng xanh xong, liền bắt đầu đẩy nắp quan tài đồng xanh.

Két... két...

Chỉ thấy, chiếc quan tài đồng xanh trước mắt, lập tức bị Bàn Tử đẩy ra một khe hở, để lộ cấu trúc và bố cục bên trong.

"Ối trời, trống rỗng sao?" Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc, vừa nãy, khi Bàn Tử mở quan tài, ông ta cũng đã liếc nhìn vào bên trong.

Không, bên trong quan tài đồng xanh, ngoài một bộ quần áo rách nát, và mấy món đồ nhỏ bày biện ra, không còn thứ gì khác nữa.

"Ssss!" "Thi thể đâu?" Bàn Tử một mặt kinh ngạc ngơ ngác.

Từ khi vào nghề, lần đầu tiên gặp phải tình huống như hôm nay, quan tài bên trong lại trống rỗng!

Sau đó, Bàn Tử nhìn Tần Vũ.

"Lão Tần!" "Mẹ kiếp, đây là tình huống gì vậy?" Trong tình huống

thông thường, Bàn Tử và Lão Hồ cũng biết một số quy luật, quan tài không có thi thể thì mộ cũng không có gì.

Khi đảo đấu, nếu phát hiện trong quan tài không có thi thể, thì cổ mộ đó cơ bản là bỏ đi, có khả năng cũng không còn giá trị gì nữa.

"Không đúng!" Lúc này, Lão Hồ dường như cũng đã hiểu ra.

Sau đó, chỉ thấy Lão Hồ lập tức nhìn Tần Vũ nói: "Lão Tần, có khả năng nào đây là U Hồn Nghi Trủng trong truyền thuyết không?" Lão Hồ nhìn Tần Vũ.

Lúc này, nghe lời Lão Hồ, Tần Vũ không hề phủ nhận, chỉ gật đầu.

"Chậc!" Nghe đến U Hồn Nghi Trủng, mặt Đại Kim Nha co giật kịch liệt, sắc mặt cũng tái nhợt ngay lập tức.

Đối với U Hồn Nghi Trủng, trong giới đồng nghiệp, đây là một nơi mọi người khá kiêng kỵ.

Trong tình huống bình thường, trừ khi cảm thấy sống đã đủ rồi, nếu không thì ai cũng sẽ không dễ dàng đụng vào thứ đó.

Dù sao, phàm là những nơi xuất hiện U Hồn Nghi Trủng, chắc chắn sẽ xuất hiện những thứ dơ bẩn do âm khí ngưng tụ thành.

Những thứ dơ bẩn này cực kỳ khó đối phó, lại không dễ xử lý.

Nếu xử lý không đúng cách, ắt sẽ rước lấy cái chết thảm… Còn về hình dạng của những thứ dơ bẩn đó, trong mấy nghìn năm, ai cũng chưa từng thấy, cũng không dám thấy.

Dù sao, U Hồn Nghi Trủng là một nơi bất tường.

Cứ truyền miệng qua lại, nó đã trở thành một quy tắc bất thành văn: Nghi trủng không vào, hồn trủng không động chạm… Vì vậy, khi hạ đấu, nếu gặp phải "U Hồn Nghi Trủng" trong cổ mộ, thì tuyệt đối

đừng do dự, lập tức vứt bỏ tất cả mọi thứ, nhanh chóng rời khỏi đó.

Nếu không, mọi hậu quả, cũng chỉ có thể dựa vào ý trời.

Đúng lúc này, Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, sợ cái quái gì chứ, quỷ đánh tường bọn này còn chẳng sợ, sợ mấy thứ lộn xộn này à?

Cùng lắm thì, bọn này liều mạng với nó!

Mẹ kiếp, tôi không tin, mấy Mạc Kim Giáo Úy tiên tiến như bọn này, lại không xử được nó?" Lúc này, bị Bàn Tử nói vậy, bầu không khí vốn có chút căng thẳng lập tức thả lỏng không ít.

"Lão Tần, tôi quay lại đường cũ tìm thử nhé?" Lúc này, Bàn Tử lại tiếp tục, chuẩn bị hành động.

Thấy vậy, Tần Vũ cũng khẽ lắc đầu, nếu quay lại đường cũ, đối với Lão Hồ thì đó là đường chết.

Tần Vũ nhìn mộ thất, lập tức kích hoạt Hư Vọng Chi Đồng!

Chương 101

Rất nhanh, Tần Vũ phát hiện, trong mộ thất này, thật sự có một cơ quan bị ẩn giấu trong bóng tối.

Cơ quan đó là một khối đá, bị ẩn giấu phía sau vách đá, chỉ cần đập vỡ vách đá đó, đập nát tấm đá, thì phía sau vách đá, sẽ xuất hiện một mật đạo.

Tần Vũ nói xong, liền chỉ hướng cho Bàn Tử.

"Bàn Tử, đập chỗ đó đi!" "Đập chỗ nào?

Có đập được không?" Nói xong, Bàn Tử cũng cầm xẻng công binh, đi tới, gõ gõ vào vách đá.

Không ngờ, thật sự phát hiện vấn đề.

Sau khi Bàn Tử gõ một cái, vách đá trên tường phát ra âm thanh trống rỗng, rõ ràng là có vấn đề lớn.

"Chà, thật sự có vấn đề!" Sau khi tìm ra vấn đề, Bàn Tử không nói hai lời, lập tức bắt đầu đập vào vách đá.

Không lâu sau, Bàn Tử đã đập ra một cái lỗ đen ngòm trên vách đá.

Chỉ thấy, nhiều bậc thang hiện ra ở đó… phủ đầy bụi bặm… "Huyền Hồn Thang?" Tần Vũ cũng không ngờ, phía sau vách đá, lại bất ngờ gặp được Huyền Hồn Thang ở đây.

Loại Huyền Hồn Thang này, Tần Vũ khi ở địa cung đã đi qua một lần, cũng biết nguyên lý của nó.

Sự hình thành của Huyền Hồn Thang cần một tổ hợp các điều kiện, ví dụ như tường vách, bậc thang, ánh sáng, cũng như sự kết hợp với một số ảo ảnh, v.v… Nhưng, Huyền Hồn Thang ở đây dường

như lại có chút khác biệt so với Huyền Hồn Thang ở Tinh Tuyệt Địa Cung.

"Đi thôi, vào xem!" Tần Vũ nói.

Kể từ khi bước vào Huyền Hồn Thang, không biết từ lúc nào, Tần Vũ đã đi được gần mười phút.

Từ lúc mới bước lên bậc thang, Tần Vũ bắt đầu chú ý đến sự thay đổi của các bậc thang.

Khi vừa bước lên, trên bậc thang thứ hai có một vết trăng khuyết, một chỗ lõm, rất gọn gàng.

Sau đó, cứ mỗi hai mươi hoặc ba mươi bậc thang, tôi lại phát hiện ra một vết lõm tương tự trên đó.

"Cũng có chút thú vị." Tần Vũ phát hiện, cái Huyền Hồn Thang này thú vị hơn nhiều so với Huyền Hồn Thang ở Tinh Tuyệt.

Đúng lúc này, Tần Vũ dừng bước, nói!

"Đừng đi nữa, các bậc thang có vấn đề đấy!" "Hả?

Có vấn đề à?

Vấn đề gì?" Lúc này, khi Bàn Tử nói, vì thể lực tiêu hao quá mức, nên thở hổn hển nặng nề.

Rõ ràng, cái Huyền Hồn Thang này cũng không dễ đi.

"À à, nếu cứ tiếp tục đi như thế này mà không tìm ra phương pháp chính xác, bọn này sẽ không lên được đâu.

Nhìn xuống dưới đi." Nói xong, Tần Vũ liền chỉ xuống các bậc thang phía dưới.

Theo ngón tay của Tần Vũ, Lão Hồ mấy người cúi đầu nhìn xuống các bậc thang phía dưới, rõ ràng, đã đi một đoạn đường dài, nhìn thấy

đủ rồi.

Lúc này, các bậc thang ở phía dưới và phía trên, trong mắt họ, đều trông có vẻ xa vời không thể với tới.

“Không được rồi, không nhìn nổi, tôi nghỉ một lát đã!” Bàn Tử nói xong, liền trực tiếp ngồi xuống bậc thang, Lão Hồ và Đại Kim Nha lúc này cũng theo Bàn Tử nghỉ ngơi.

“Lão Tần, phát hiện vấn đề gì à?” Lão Hồ nhìn Tần Vũ, cảm thấy có chút gì đó.

“Cũng không có gì, chỉ là một vài chi tiết nhỏ.” Tần Vũ nói xong, liền kể vấn đề mình phát hiện cho Lão Hồ, Đại Kim Nha và Bàn Tử nghe.

Tần Vũ vừa nãy khi quan sát, phát hiện có ba nhóm người ở đây, trong đó, hai nhóm người có nghề nghiệp giống nhau, đều là Mạc Kim Giáo Úy.

Thời gian cách nhau giữa hai nhóm người đó ít nhất cũng phải mười năm.

Một nhóm người khác, có lẽ là những người xây lăng mộ từ thời Đường xa xưa hơn.

Những người đó, thật ra khi xây lăng tẩm, chỉ khi xây dựng được một nửa mới phát hiện ra U Hồn Nghi Trủng ở đây.

Vì một lý do nào đó, nên đành phải dừng lại.

“Chà, lợi hại ghê, tám mươi năm mà ông cũng nhìn ra được.” Lúc này, Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, cũng ngồi xổm xuống bậc thang dưới chân, bắt đầu nghiên cứu.

“Không đúng nha!” Đúng lúc này, Bàn Tử dường như phát hiện ra vấn đề, “Tôi nói Lão Tần, vừa nãy ông cũng nói rồi, khi xây dựng lăng

mộ ở đây, cũng tốn thời gian, nhưng, tại sao lại sắp xây xong rồi mới phát hiện ra U Hồn Nghi Trủng ở đây chứ?

Không hợp lý chút nào?

Chẳng lẽ, trong suốt thời gian dài trước đó, không ai phát hiện ra sao?" Nghe lời Bàn Tử, Tần Vũ cũng cười khẽ.

Sau đó, nói: "Bởi vì, khi xây dựng lăng tẩm, ở đây thật sự không phải U Hồn Nghi Trủng.

Chắc chắn là khi xây dựng đã chạm vào một loại cơ quan nào đó, nên mới dẫn đến sự xuất hiện của U Hồn Nghi Trủng.

Dù sao thì, thứ U Hồn Nghi Trủng này nhất định có quy luật để tìm ra, không đáng sợ như vậy.

Thế này đi, chúng ta bây giờ có bốn người, tôi sẽ dùng dây leo núi Bàn Tử mang theo, nối bốn chúng ta lại với nhau, sau đó, khoảng cách giữa mỗi người cần cách nhau hai, ba mươi bậc thang.

Như vậy, có thể nhìn ra vấn đề rốt cuộc xuất hiện ở đâu." Tần Vũ thản nhiên nói.

Thật ra, Tần Vũ biết, Hư Vọng Chi Đồng có thể nhìn xuyên thấu mọi hư ảo; nhưng, với tình hình hiện tại, Tần Vũ cũng không cần đến nó nữa.

Lúc này, Tần Vũ đã tìm ra cách thoát khỏi Huyền Hồn Thang này.

Nhanh chóng, không lâu sau, rời khỏi Huyền Hồn Thang, Tần Vũ cũng không tiếp tục đi sâu vào địa cung, ngược lại, trực tiếp rời khỏi Long Lĩnh, thẳng tiến đến thị trấn của nhà Lý Xuân.

Trên trấn Thạch Bi, là địa chỉ Lý Xuân đã cho.

Hôm nay, vào chiều, cũng là thời gian đã hẹn với Lý Xuân.

Rảnh rỗi không có việc gì, mấy người họ vào một quán ăn nhỏ,

uống rượu, ăn gà nướng, nghiên cứu hành động và kế hoạch tiếp theo.

Đúng lúc này, chỉ thấy một người đàn ông đeo kính đen của người mù, để râu dê cụt, tay cầm một cuốn sách đóng chỉ cũ nát, chống gậy bước vào.

Người mù đó nghiêng đầu lắng nghe, ngửi ngửi xong, liền đi về phía chỗ Tần Vũ đang ngồi.

Trần mù lòa không khách khí ngồi xuống bàn của Tần Vũ, cầm gà nướng trên đĩa lên ăn.

"Hắc!" Thấy cảnh này, Bàn Tử có chút kinh ngạc rồi.

Nói: "Hắc, cái ông mù này, biết mấy người bọn tôi sao?" "Không biết!" "Hắc, mẹ kiếp, không biết bọn tôi mà dám ăn gà nướng của tôi à?

Bị bệnh à?" Bàn Tử nói xong, liền giật lấy con gà nướng.

Trần mù lòa thấy gà nướng bị giật, vội vàng giơ tay ra giành lại!

"Mẹ nó!" Nhìn cảnh này, trong lòng Bàn Tử bực bội làm sao!

Không ngờ, thật sự có người dám giành đồ ăn!

Bàn Tử thấy vậy, lập tức duỗi bàn tay ra, không chút do dự đánh vào mu bàn tay Trần mù lòa!

Chương 102

Đánh văng tay Trần mù lòa sang một bên.

"Cái lão mù đó!

Cút ngay!" Bị Bàn Tử đánh một cái như vậy, Trần mù lòa cũng không chịu, lập tức vớ lấy gậy, hung hăng đánh vào người Bàn Tử!

"Bàn Tử, thật vô lễ quá đi!

Chắc ngươi cũng không biết lão phu là ai đâu!

Ta nói cho ngươi biết, ta là ân nhân cứu mạng của ngươi!" Trần mù lòa nói xong, lại sờ một con gà nướng khác lên ăn, không chút câu nệ, rất thản nhiên!

Lúc này, nhìn cảnh tượng trước mắt, Tần Vũ cũng chỉ nhìn, im lặng không nói gì.

Thật ra, khi Trần mù lòa bước vào, Tần Vũ đã nhìn ra thân phận của Trần mù lòa, đồng thời, cũng biết tất cả mọi thứ liên quan đến Trần mù lòa.

Trần mù lòa, tên thật Trần Ngọc Lâu, tự Kim Đường, là Tá Lĩnh Lực Sĩ, tổng thủ lĩnh của nhóm Tá Lĩnh, người đứng đầu, xuất thân từ thế gia Đạo Mộ, một trong Tam Đại Đạo Khôi.

Người này, tính cách cơ biến vô song, có chút tài năng và kiến thức, lại còn có lòng bao dung.

Là một "Đạo Khôi", trong thời đại đó, có khí chất kiểm soát toàn cục, tự tin không câu nệ, trời sinh có Dạ Nhãn.

Giỏi thuật "Vọng, Văn, Vấn, Thiết" (quan sát, lắng nghe, hỏi han, sờ nắn) thuộc hạ thừa chi thuật, lòng kiêu ngạo, không chịu nhận

thua… Do đó, ông ta coi trọng danh dự bản thân, cũng căm ghét bất kỳ thất bại nào.

Người này từng dẫn dắt nhóm đạo sĩ, ba lần tiến vào Bình Sơn, cùng với Bàn Sơn Đạo Nhân Trát Cô Tiếu thám hiểm cổ mộ Bình Sơn.

Sau đó, khi hạ đấu mộ Hiến Vương ở Vân Nam, bị trúng độc khí hộ lăng, dẫn đến hai mắt mù lòa, từ đó, đành phải kiếm sống qua ngày, phiêu bạt khắp nơi, sống cuộc sống nghèo khổ… Trước khi bị mù, người này có thị lực phi thường, có thể "quan sát dấu bùn, nhận biết màu cỏ, tìm tàng vật quý", khi ở trong địa cung cổ mộ, có thể nhìn rõ mọi vật xung quanh mà không cần thắp đuốc… Những thông tin này, Tần Vũ đều biết.

"Hắc, cứu mạng tôi à?

Tôi thấy lão mù này không biết điều rồi thì phải?" Bàn Tử nói xong, liền nhấc Trần mù lòa lên, định kéo sang một bên, để tránh vì một người mù mà làm hỏng hứng của mọi người.

Cảnh Trần mù lòa và Bàn Tử tranh chấp cũng vừa hay được ông chủ quán ăn nhỏ này nhìn thấy, chỉ thấy ông chủ vội vàng ra hòa giải.

Lúc này, ông chủ nói: "Mấy vị ông chủ, vị tiên sinh này là thầy bói nổi tiếng nhất ở chỗ tôi.

Năm ngoái, vợ tôi bị trúng hắc tà, nhờ có sự chỉ dẫn của vị tiên sinh này mà mới giữ được tính mạng.

Nếu tin lời tôi, hãy nghe tôi một câu, nghe lời ông ấy thì chắc chắn không sai đâu!

Với lại, tôi sẽ bù cho hai con gà nướng khác, đừng chấp nhặt với ông ấy nữa, vị tiên sinh này cũng đáng thương lắm." Lúc này, thấy ông chủ quán ăn nói vậy, Bàn Tử nghe xong, liền không chấp nhặt

nữa.

Đồng thời, cũng buông Trần mù lòa ra.

Mọi chuyện tưởng như đã qua.

Kết quả, Trần mù lòa vẫn chưa chịu dừng lại, lại chỉ vào Tần Vũ nói: "Ai nha, không xong rồi, không xong rồi, chuyến đi này, mấy vị sẽ gặp nạn nguy hiểm đến tính mạng đấy." Nạn nguy hiểm đến tính mạng?

Nghe lời đó, Lão Hồ lại không chịu!

"Nói bậy!

Mẹ kiếp, nhà ngươi mới gặp nạn nguy hiểm đến tính mạng!

Cái lão mù này, cơm ngon không ăn, mẹ kiếp sao lại nói năng lung tung hả?

Thảo, mẹ kiếp, lão tử năm đó quét sạch Quỷ Thần còn chưa làm gì được lão tử sao?

Được rồi, nhanh chóng tránh ra cho tôi, đừng ở đây cản trở việc của tôi!" Lão Hồ lúc này, không hề nể mặt Trần mù lòa!

Nhưng, nghe lời Lão Hồ nói, Trần mù lòa bĩu môi, hai tay đập mạnh xuống bàn!

Hừ một tiếng!

"Hừ!

Thật là vô lễ!

Ta nói cho ngươi biết, khi lão phu hô phong hoán vũ ngày trước, mấy đứa tiểu oa nhi các ngươi còn chẳng biết đang chơi bùn ở xó nào!

Với lại, ta thật sự không đành lòng nhìn các ngươi mất mạng, nên mới tốt bụng báo cho biết!" Lúc này, Trần mù lòa chỉnh lại y phục,

dáng vẻ nói chuyện dường như thật sự có chuyện gì đó.

Trần mù lòa tiếp tục nói: "Ta biết, mục đích của mấy người các ngươi chắc chắn không đơn giản, nhưng, nếu ta nói ra, chắc chắn sẽ khiến các ngươi giật mình!

Không có ta chỉ dẫn, các ngươi chắc chắn là đi đứng vào, nằm ngang ra!" Trần mù lòa nói xong, tiếp tục ăn gà nướng!

Đi đứng vào, nằm ngang ra?

Lúc này, nhìn Trần mù lòa trước mặt, Tần Vũ cũng không ngờ, Trần mù lòa nói đến mức này rồi mà vẫn không quên thêm mắm thêm muối, ra vẻ ta đây một phen.

Ha ha!

Tần Vũ thầm cười trong lòng một tiếng.

Tần Vũ cũng biết, Trần mù lòa chẳng qua là muốn dựa hơi bọn họ mà thôi.

Không ngờ, lại nói lý do nghe đường hoàng đến vậy.

Nhưng, mặc dù Trần mù lòa như vậy, nhưng Trần mù lòa tuyệt đối có năng lực!

Đúng lúc này, chỉ thấy Tần Vũ nói: "Vô hữu nguyên lương, sơn thượng bàn tài, sơn hạ thiêu hỏa, cảm vấn vị đỉnh thượng nguyên lương, tại hà phương phân sơn giáp, sách đắc kỷ đạo khâu môn." Tần Vũ nói vậy, Trần mù lòa ngẩn người ra!

Sau đó, chỉ thấy Trần mù lòa hạ giọng, nói nhỏ: "Nói nhỏ thôi, không ngờ, tiểu gia cũng là người trong nghề." Thấy Tần Vũ đã lộ chiêu, Trần mù lòa cũng không che giấu nữa, định giới thiệu bản thân với Tần Vũ.

Nhưng, chưa kịp nói ra thì đã bị Tần Vũ chặn lại!

Chỉ thấy Tần Vũ cười cười… “Lão tiên sinh, không cần nói nữa, tôi biết ông là ai rồi.” “Lão tiên sinh, không cần nói nữa, tôi biết ông là ai rồi, thân phận của ông chắc không thể sai được.” Tần Vũ nói xong, nhìn Trần mù lòa trước mặt, trên mặt Trần mù lòa thoáng hiện lên một tia kinh ngạc.

Ngay cả khi Trần mù lòa cố gắng che giấu, cũng vô ích.

Nhưng Trần mù lòa cũng có chút không tin lời Tần Vũ, dù sao hai người chưa từng giao thiệp, Tần Vũ căn bản không thể biết thân phận của ông ta.

Sau đó, Trần mù lòa mở miệng nói: “Thật sự biết lão phu là ai sao?

Thật ư?” Nói xong, chỉ thấy Trần mù lòa liền đặt con gà nướng trong tay xuống, nghiêng tai, chuẩn bị nghe Tần Vũ trả lời.

Tần Vũ khóe miệng hơi nhếch lên, gõ ba tiếng xuống bàn.

Hành động này, Trần mù lòa có chút khó hiểu, cũng không biết gì cả.

Nhưng, ngay sau đó, Trần mù lòa lại chấn động, trong lòng lâu rồi không thể bình phục… Chỉ nghe Tần Vũ nói… “Thiên hạ Đạo Mộ, tổng cộng có Tứ Đại Lưu Phái, mỗi phái đều có bí kỹ độc môn, Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, mỗi phái đều có sở trường riêng.

Nhưng, tôi cũng biết một người như vậy, là truyền nhân của phái Tá Lĩnh, cũng có năng lực khác biệt.

Năm xưa, bản lĩnh của ông chủ yếu tập trung vào ngũ quan, có thể dựa vào đôi mắt để ‘quan sát dấu bùn, nhận biết màu cỏ, tìm tàng vật quý’, tức là, chỉ cần nhìn kết cấu của cỏ và đất xung quanh, có thể biết được ở khu vực lân cận có đại mộ hay không.

Người này nhờ vào đôi mắt mà thành danh, nhưng cũng chính vì quá tự tin vào đôi mắt đó, cuối cùng lại trở thành một người mù, một

ngụm ăn một chén uống trên đời, há chẳng phải cũng là như vậy sao." Nghe lời Tần Vũ nói, khóe miệng Trần mù lòa co giật kịch liệt, đôi tay bắt đầu hơi run rẩy… Trần mù lòa nghe xong, nhớ lại những chuyện xưa, sau khi rời Bình Sơn, được cha chấp thuận, nhưng trên đường đi, vẫn chịu tổn thất nặng nề.

Sau khi trở về, lại có chút không cam lòng… Sau đó, dưới sự trùng hợp ngẫu nhiên, ông ta có được một tấm bản đồ da người, trên bản đồ ghi lại chính là cổ mộ Hiến Vương Điền Nam, một nơi tràn đầy quá nhiều bí ẩn.

Chương 103

Kết quả, khi đi hạ đấu cổ mộ Hiến Vương Điền Nam, không ngờ bị độc khí hộ lăng làm hại, lúc đó, ngay cả với kỹ nghệ cao siêu trong lịch sử cũng không thể giải được độc tính của khí độc đó, cuối cùng, đành phải tự móc mắt mình để bảo toàn tính mạng.

Đủ mọi chuyện như vậy, khiến ông ta khẽ thở dài một tiếng… "Những chuyện này, ngươi biết từ đâu?" Trần mù lòa sĩ diện, không trực tiếp thừa nhận.

Nhưng, cũng ngầm thừa nhận.

Tần Vũ nhìn Trần mù lòa, "À à, có những chuyện, ông không cần biết tôi biết từ đâu.

Chỉ cần biết, tôi có thể hợp tác hay không." Khí thế của Tần Vũ đột nhiên thay đổi, khiến Trần mù lòa cảm thấy có chút không thoải mái.

Vừa giao phong, Trần mù lòa đã biết, Tần Vũ không phải là một người đơn giản.

Có những chuyện, cũng không cần hỏi quá rõ.

Mắt Trần mù lòa tuy không nhìn thấy, nhưng trong lòng ông đã hiểu, liền lấy ra một cuốn cổ tịch đồ phổ cũ kỹ, dáng vẻ có chút đau lòng, lại có chút không nỡ, sờ lên nó.

Chỉ thấy Trần mù lòa nói: "Đúng rồi, lão phu có một cuốn cổ đồ, 《Đả Tử Mật Địa Nhãn Đồ》, nếu các ngươi có thể đưa ta đi cùng một chuyến, chỉ cần cho lão phu một món Minh Khí, ta sẽ tặng cuốn đồ này cho." Đả Tử Mật Địa Nhãn Đồ?

Tần Vũ nhìn một cái, cũng bật cười.

“Này lão tiên sinh.” “Thứ này tôi không cần đâu.” “Không cần sao?” Trần mù lòa nghe vậy, dường như không theo kịch bản gì cả?

Nếu có ai biết ‘Đả Tử Mật Địa Nhãn Đồ’ thì chắc chắn sẽ kích động lắm chứ!

Người trước mặt, không hề có vẻ kích động chút nào.

Đả Tử Mật Địa Nhãn Đồ, một cuốn kỳ thư, bao hàm địa mạch của sơn xuyên thiên hạ, bản đồ địa mạch này, có thể coi là cự bảo.

“Không cần.” “Được rồi, cuốn cổ thư này không cần đưa cho tôi, ông có thể mang đi đấu giá, tôi tin rằng, người trong nghề, ai cũng sẽ liều cả gia tài để cạnh tranh đấu giá.

Lão tiên sinh, tầm nhìn của tôi sáng lắm đấy.” Tần Vũ cười cười, nói.

Anh biết, ‘Đả Tử Mật Địa Nhãn Đồ’ này nửa thật nửa giả, không có ý nghĩa gì.

Trần mù lòa nghe xong, lập tức hiểu ra, Tần Vũ biết ông ta đang dùng đồ giả để lừa, nên không cần.

Trần mù lòa gấp gáp!

Cuối cùng, Trần mù lòa quyết định, thành thật.

“Thôi được rồi, thôi được rồi, lão phu cũng không giấu giếm nữa.

Không giấu gì, lão phu năm xưa là Tá Lĩnh Lực Sĩ Trần Ngọc Lâu danh tiếng lẫy lừng ở vùng Lưỡng Hồ.

Nhưng khi còn trẻ, lão phu đã đi Điền Nam một chuyến, hạ đấu một cổ mộ, không ngờ, lại mất đi đôi mắt của mình.

Bây giờ phiêu bạt khắp nơi, cũng không cần nhắc đến nữa.” Trần mù lòa nói xong, trong giọng điệu tràn đầy sự bất lực và tang thương.

Thì ra, Trần mù lòa vì tuổi đã cao, lại sống cô độc một mình, nên quyết định đi theo nhóm người này một chuyến, lừa gạt chút đỉnh, kiếm được chút tiền lẻ, cũng là để dành tiền mua ván quan tài.

Nhưng, Trần mù lòa không ngờ, Tần Vũ lại có tầm nhìn cực kỳ tinh tường, còn cái chiêu lừa gạt kia, cũng chỉ là trò vặt.

Trần mù lòa hiểu ra, lại khẽ thở dài một tiếng.

Sau đó, nói: "Tiểu huynh đệ, lão phu sống cả đời, không ngờ, tuổi già lại rơi vào cảnh ngộ như thế này.

Lão phu có một thỉnh cầu không phải phép, mong tiểu huynh đệ nhìn mặt đồng hành mà giúp lão phu một tay, lão phu chắc chắn sẽ cảm kích không thôi." Trần mù lòa nghiêng đầu, lắng nghe hướng Tần Vũ đang đứng.

Nghe lời Trần mù lòa, Tần Vũ lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Trần mù lòa nói.

"Lão tiên sinh, muốn tôi giúp, thì đừng nói những lời đó nữa.

Nhưng, lão tiên sinh nếu thật sự muốn đi cùng tôi một chuyến, chi bằng hãy đồng ý ba việc của tôi, chỉ cần làm xong ba việc đó, tôi không những sẽ chia cho ông một phần, đồng thời cũng sẽ để lại cho ông một khoản tiền dưỡng già.

Có đồng ý hay không, tùy ông quyết định." Sau đó, Tần Vũ tiếp tục nói, cũng đưa ra ba điều kiện, chờ Trần mù lòa trả lời.

Trần mù lòa nghe xong, cách này cũng là một giao dịch thích hợp, có thể thương lượng được.

Lúc này, chỉ thấy Trần mù lòa nói: "Được, lão phu đồng ý ba điều kiện đó, vậy thì thế nào." "Được, nói chuyện với lão tiên sinh thật sảng khoái!

Vậy được, tôi đợi một lát ở đây, ước chừng không lâu nữa, người tôi đã hẹn sẽ tìm đến tôi.” Tần Vũ nói.

Nhanh chóng, khoảng một giờ chiều, Lý Xuân, người đã hẹn với Tần Vũ trước đó, lúc này cũng đã đến đây tìm Tần Vũ.

Lý Xuân có chút kích động, nói: “Hắc, mấy vị ông chủ, mong sao mong trăng, cuối cùng cũng mong được mấy vị rồi.

Bữa cơm này, tôi mời!” Lúc này, Lý Xuân lại nói.

Nhìn Lý Xuân mời khách, Lão Hồ cũng cười cười xong, nói: “Này Lý Xuân, mẹ kiếp, gần đây cậu sảng khoái không ít nhỉ?

Đúng là, sắp cưới vợ rồi sao?” Bị Lão Hồ nói trúng, Lý Xuân cười cười.

“Sắp rồi!

Sắp rồi!

Vợ tôi đang lo liệu cả đấy.

Đến lúc đó, nhất định sẽ phát kẹo mừng cho các vị.” Lúc này, Lý Xuân vui vẻ nói, mặt nở hoa cười… Ban đầu, khi ở cửa hàng Vân Bảo Trai, Lão Hồ đã nói chuyện với Lý Xuân, lời của Lý Xuân vẫn khiến Lão Hồ nhớ mãi, rằng vợ ông ta rất đức hạnh.

Lúc đó, Lý Xuân đã hết lời khen ngợi vợ mình.

Nói rằng ‘vợ kia, tựa như đóa hoa đôi màu hồng rực rỡ, ai mà cưới được cô ấy thì cái gì cũng ổn thỏa’… Nhanh chóng, sau khi ăn cơm, tất cả mọi người cũng theo Lý Xuân đi vào sâu trong một khu vực đồi núi.

Trong lúc ăn cơm, Lý Xuân kể rằng, ở đây có một cổ mộ, lúc đó, anh ta nhát gan, nên không xuống.

Nhưng, sau đó, cũng có mấy người gan dạ hơn đã xuống, kết quả,

từ đó không bao giờ trở ra nữa.

Nếu không phải trong lúc ăn cơm, bị Lão Hồ hỏi vậy, Lý Xuân thật sự không nhớ ra chuyện này.

Lý Xuân nói vậy, Lão Hồ và Bàn Tử nghe có tin tức về cổ mộ, cũng thấy hứng thú.

Cuối cùng, sau khi Tần Vũ quyết định, liền để Lý Xuân dẫn đến đó, tìm kiếm cổ mộ kia.

"Lý Xuân, cái cổ mộ cậu nói, ở đâu?

Có phải trong cái địa huyệt này không?" Lúc này, Lão Hồ chỉ ra một địa huyệt đen kịt, nhìn Lý Xuân nói.

"Đúng, ở đây!

Ngày xưa những người kia đều từ đây xuống." Nghe Lý Xuân nói xong, Lão Hồ lập tức cùng Bàn Tử bắt đầu lục lọi, dùng đèn pin chiếu vào cửa địa huyệt, tiện thể thắp một cây nến dò mộ, buộc vào một cành cây rồi thò vào bên trong địa huyệt.

Sau đó, quan sát sự thay đổi của cây nến dò mộ.

Không lâu sau, Lão Hồ nghiêng đầu nói: "Bên trong không khí tạm ổn, nhưng, ẩm ướt; còn về độ sâu bên dưới, thì không rõ.

Nếu xuống, tôi đề nghị nên chuẩn bị thêm một ít khăn ẩm, sau đó xuống cũng chưa muộn." Lão Hồ nói vậy, cũng đã cân nhắc nhiều mặt.

Để phòng vạn nhất!

Chương 104

“Được, chúng ta dùng một ít khăn ẩm bịt mũi miệng lại trước, sau đó tôi sẽ xuống, như vậy cũng an toàn hơn.

Lão tiên sinh, mắt ông không tiện, trong động lại quanh co khúc khuỷu, chi bằng ông cứ đợi ở ngoài này, đợi tôi ra ngoài xong, cũng sẽ chia đồ cho ông.” “Được, tôi nghe lời cậu.” Nghe lời Tần Vũ nói, Trần mù lòa cũng nói.

Trần mù lòa hiểu ra, lời Tần Vũ nói cũng không sai, nếu ông ta đi theo, ít nhiều cũng gây phiền phức, có tự biết mình thì tốt hơn, để lại ấn tượng tốt cho Tần Vũ.

Với lại, Trần mù lòa cũng cảm thấy, với thân thủ của Tần Vũ, đối phó với loại cổ mộ này cũng không khó, những cơ quan thông thường thì không uy hiếp được cậu ta.

Lúc này, Trần mù lòa nói.

Tần Vũ thấy vậy, cũng gật đầu.

Sau đó, Tần Vũ đứng ở cửa địa huyệt, nói với Bàn Tử bên cạnh, muốn một cái khăn ẩm đã thấm ướt.

Thắp một cây đuốc, liền dẫn đầu đi vào.

Sau đó, Bàn Tử cũng theo sau Tần Vũ, từ từ đi xuống.

Lúc này, tình hình bên dưới tốt hơn nhiều so với Lão Hồ tưởng tượng trước đó, vấn đề không lớn.

Cây đuốc trong tay cũng không có dấu hiệu tắt.

Tất cả mọi người tiếp tục đi… Ngọn đuốc cháy rực rỡ, điều đó cho thấy một điều, không khí bên trong lưu thông tốt, không phải cổ

mộ bị phong kín.

Nhanh chóng, một lối đi xuất hiện trước mắt, không gian ở đó rộng mở.

Mặt đất cách đỉnh cũng cao khoảng bảy tám mét.

Lối đi này cũng được lát bằng đá.

Do mùa mưa ẩm ướt, trên các vách đá của lối đi, nhiều giọt nước thấm ra, rơi xuống mặt đất.

Điểm yếu duy nhất là có chút âm lãnh… "Hắc!

Đúng là mộ thật à.

Nhìn xem, Bàn gia tôi lại sắp phát tài rồi!" Tần Vũ nghe lời Bàn Tử, cũng cười cười, không nói gì, chỉ tiếp tục đi.

Nhưng, Lý Xuân bên cạnh thì không như vậy.

Lý Xuân nhìn những giọt nước trên vách đá, lòng kinh hồn bạt vía nhắc nhở: "Mấy vị ông chủ, có chuyện này, đừng chê lời tôi khó nghe, đây là một khu vực lòng chảo nhỏ, bây giờ lại là mùa mưa, vừa nãy tôi cũng nhìn rồi, tình trạng ẩm ướt ở đây rất nghiêm trọng, dễ sụp đổ lắm.

Hay là, tôi xem thử được không?" "Lý Xuân, yên tâm đi, từ xưa đến nay, nơi này mưa nhiều lắm rồi.

Những người xây dựng cổ mộ khi đó, chắc chắn cũng đã tính đến điểm này, cứ yên tâm đi." Thấy Lý Xuân nảy sinh ý sợ hãi, Bàn Tử cũng an ủi.

Đi một đoạn, ở một nơi không xa, có một mộ thất không có cửa đá, trong mộ thất, chỉ thấy có một cái bệ đá được xây bằng đá.

Trên bệ đá, lại đặt một cái hộp đá hình chữ nhật, dường như đã bị người khác chạm vào, nhưng chưa mở ra.

Bàn Tử thấy vậy, tiến lên nhìn trái nhìn phải, không dám động vào.

Bàn Tử cũng đã theo Tần Vũ xuống mấy ngôi mộ rồi, biết những thứ như vậy đều do cơ quan khống chế, không thể tùy tiện chạm vào.

"Lão Tần, làm cái này thế nào?" Thấy Bàn Tử nói vậy, Tần Vũ cũng nhìn một cái, lúc này, chỉ thấy trên bệ đá khắc đầy những hoa văn đá dày đặc, một loại mật mã cơ quan cổ đại.

Loại bệ đá này cũng được làm từ một loại vật liệu đá đặc biệt, khó bị phá hủy, thường dùng để chế tạo khóa cơ quan.

"Đây là Bát Quái Thạch Cơ Tỏa, để tôi xem!" Tần Vũ nói, liền loay hoay, nhanh chóng, Tần Vũ tìm thấy chỗ kích hoạt cơ quan ở mặt bên của bệ đá.

Không lâu sau, Tần Vũ cũng mở được hộp đá.

Chỉ thấy, bên trong hộp đá, lại đặt năm con ngọc thú cổ kính y hệt nhau, to bằng bàn tay.

Màu sắc đỏ tươi như máu.

"Hắc!

Đồ tốt nha!" "Ừm, thu lấy đi!" Tần Vũ không ngờ, năm con ngọc thú này lại đến tay mình sớm như vậy, cũng là một thu hoạch không nhỏ.

Còn về Giáo sư Tôn sau này, Tần Vũ không thể quản nhiều như vậy, cứ thu lấy trước đã!

Khi Bàn Tử chuẩn bị lấy, Bàn Tử đột nhiên phát hiện, trên thân ngọc thú dường như có chút thay đổi.

"Lão Tần, thứ này có chút quỷ dị nha?" Bàn Tử phát hiện, những sợi tơ đỏ trên thân ngọc thú, dường như đang lưu động như máu.

Thấy vậy, không chỉ vậy, Lão Hồ còn nhận lấy con ngọc thú trong

tay Bàn Tử xem xét kỹ, thứ này trông cũng kỳ lạ, mặt như sư tử, biểu cảm có chút dữ tợn, lại có một con mắt quỷ dị.

Sự quỷ dị của thứ mà Bàn Tử nói là những sợi tơ đỏ trên thân ngọc thú sẽ lưu động như máu, đó là vì bên trong đã được đổ một thứ giống như thủy ngân.

"Kỹ thuật chế tác không tồi!

Dược liệu cũng rất tinh xảo, nhưng lại quá tà tính!" Bàn Tử lắc đầu vẻ mặt tiếc nuối.

Lý Xuân nhìn vẻ mặt chuyên nghiệp của Bàn Tử.

Sau đó, nhịn không được hỏi.

"Ý là gì?

Thứ này có bí ẩn gì sao?" Bàn Tử nghe Lý Xuân hỏi vậy, liền tỏ vẻ nghiêm trang, ho khan một tiếng thanh giọng.

Lão Hồ và Tần Vũ không cần nhìn cũng biết Bàn Tử lại sắp khoe khoang "học thức" của mình rồi.

"Thứ này… cũng có chút tinh tế.

Dù sao thì, mấy ông chủ mua Minh Khí đều kiêng kỵ những thứ này.

Ai mà muốn bỏ tiền mua sự không thoải mái chứ!

Mặc dù Minh Khí đều được lấy từ bên dưới lên, nhưng trong đó có rất nhiều đạo lý, một hai câu tôi cũng không thể nói rõ cho cậu.

Tóm lại, thứ này vừa nhìn đã thấy ý nghĩa không tốt, nói trắng ra là xui xẻo!

Khó mà tìm được người mua dám nhận!" Lý Xuân nghe xong, liên tục gật đầu.

“Thì ra là vậy à!” Lúc này, Tần Vũ và Lão Hồ ở một bên nghe Bàn Tử giảng bài cho Lý Xuân, đều cười cười, không nói gì.

Thật ra Bàn Tử nói cũng không sai.

Tần Vũ nhìn con ngọc thú trong tay, thứ này vừa nhìn đã biết là đồ dùng trong các buổi tế tự.

Cũng không biết đã dính bao nhiêu máu, sát khí rất nặng.

Những người mua thông thường cũng chỉ mua những thứ như đồ sứ, bình gốm mà thôi.

Thứ đồ vật tà tính như vậy, dù chế tác tinh xảo đến mấy, dù khó kiếm đến mấy, người bình thường cũng không dám chạm vào.

Nhưng, Tần Vũ lại cảm thấy không sao cả.

Chương 105

Lão Hồ lúc này, trong tay cũng cầm một con ngọc thú, nói: "Này Lão Tần, nhìn vết khắc và phù hiệu trên đó xem?" Con ngọc thú trong tay Lão Hồ bị lật lại, trên bụng ngọc thú có một vết khắc kỳ lạ.

Tần Vũ cũng nhìn rồi.

Bàn Tử nghe xong, trực tiếp lật tất cả các con ngọc thú lên.

Phát hiện mỗi con ngọc thú đều có dấu ấn trên bụng.

Vừa nhìn đã biết là cố ý khắc lên!

Nhất định có bí ẩn!

Tần Vũ gật đầu, nói: "Không sai, năm con ngọc thú này lần lượt đại diện cho năm phương hướng." Bàn Tử ngạc nhiên?

Hỏi!

"Năm phương hướng?

Thật hay giả vậy, tôi chỉ biết Đông Tây Nam Bắc thôi.

Vậy đâu là phương hướng thứ năm." Lão Hồ cười một tiếng, nói: "Này Bàn Tử, vừa nãy không phải thông minh lắm sao.

Tôi thấy phương hướng thứ năm của Lão Tần nói chắc là trung tâm!" "Hắc!

Có gì mà kiêu ngạo chứ, tôi mà học được bí thuật phong thủy tôi cũng biết!" Bàn Tử nói.

Lão Hồ nghe xong, chỉ lắc đầu.

Nói: "Thiên tư của Lão Tần thông minh đến vậy!

Tôi cũng nghiên cứu bao nhiêu năm mới hiểu được, cậu thì sao mà

biết được!

Tôi xem cậu cứ nghe đi!" Lúc này, Tần Vũ thu lại ngọc thú, tính toán, cuối cùng đi đến hết đường cũng chỉ còn lại một căn phòng đá.

"Hết rồi?

Cổ mộ tốt đâu?" Lý Xuân cũng khó hiểu nói: "Không thể nào!

Nếu đơn giản như vậy, thì người đã vào trước đó đâu thể không ra được!" Tần Vũ cũng cảm thấy sự việc không đơn giản.

Nghe Lý Xuân nói, người đó vào xong không bao giờ ra nữa.

Không cần nghĩ, cũng biết chắc chắn đã gặp bất trắc bên trong.

Đúng như câu nói "người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong", người đó chết cũng không oan, nhưng không biết chết như thế nào, cũng không biết chết ở đâu?

Tần Vũ vừa nhìn vừa đi vào trong căn phòng đá, bên trong không có gì ngoài một chiếc giường đá.

"Mẹ kiếp, chỗ quỷ quái gì thế này, rốt cuộc không phải huyệt mộ à!" Bàn Tử càng nhìn căn phòng này càng thấy kỳ lạ.

Lão Hồ theo sau Tần Vũ cũng đi vào.

Trong lòng Lý Xuân cũng cảm thấy không ổn, chỉ thấy Lý Xuân sợ hãi nói: "Hay là mấy anh em mình ra ngoài trước đi!

Em sao thấy ở đây càng nhìn càng đáng sợ thế này!" Tần Vũ liếc Lý Xuân một cái, nhóc con nhát gan.

"Hắc, tục ngữ nói hay, không làm điều khuất tất không sợ quỷ gõ cửa.

Nhìn vậy, bình thường chắc làm không ít chuyện khuất tất nhỉ!

Với lại, chủ mộ ở đây dám ra sao?" Tần Vũ vốn chỉ tùy tiện trêu

vài câu, làm dịu không khí căng thẳng, không ngờ vừa nói xong thì nghe Lão Hồ phía sau bật cười khúc khích.

"À, Lão Hồ, ông phá đám tôi à?

Cười cái gì mà cười." Tần Vũ nhìn Lão Hồ.

Lão Hồ vừa cười vừa xua tay nói: "Lão Tần, lời cậu nói cũng đúng, khí thế đường hoàng.

Bọn ta còn định vén nắp quan tài của người ta ra, không cho chủ mộ lên tiếng một tiếng sao?" Đúng lúc này, Lão Hồ vừa nói vừa chỉnh lại, Tần Vũ phát hiện ra manh mối ở giữa căn phòng đá.

Ban đầu trong phòng phủ đầy một lớp bụi dày, nhưng ở chính giữa căn phòng, một khe hở nhỏ lộ ra, xuất hiện trước mắt.

Tần Vũ cười một tiếng!

Quả nhiên, nhấc viên gạch đá phía trên ra, bên dưới lộ ra một lỗ hình vuông.

Lão Hồ dùng đèn pin chiếu vào bên trong, một cái lỗ đen ngòm không thấy đáy, nhưng, ở cửa động, lại không phải dốc thẳng đứng mà có độ nghiêng.

"Đưa cho tôi!" Tần Vũ nói xong, lấy ngọn đuốc trong tay Lý Xuân, trượt xuống.

"Lão Tần, cẩn thận một chút!" Lão Hồ ở phía trên hét lên một câu.

Đường hầm không dài, Tần Vũ mất vài phút để đến đáy.

Nghe Tần Vũ an toàn hạ cánh, Lão Hồ cũng theo vào.

Tần Vũ chưa xuống thì nghe thấy tiếng nước chảy.

Sau khi xuống nhìn thì thấy trước mặt thật sự có một hồ nước.

"Hoắc!

Trong đó có nước sao?" Lão Hồ nghe xong, cũng có chút kinh ngạc.

"Không có gì lạ đâu, Lý Xuân trước đó không phải nói đây là một lòng chảo nhỏ sao, chắc là nước tích tụ lại đều chảy vào đây rồi!" "Ách xì!" Bàn Tử vừa xuống đã hắt hơi một tiếng rõ to.

Không có cách nào khác, nơi này quanh năm tích nước lại ở dưới lòng đất, âm khí không tan, khí ẩm cũng nặng.

Sau khi đi vào đây, Tần Vũ cũng xác định được vấn đề ở đây, có huyền cơ khác.

"Đây không phải huyệt mộ!" "Kháo!

Không phải huyệt mộ, vậy thì ở đây có ý nghĩa gì!

Đi thôi, đi thôi!" Lúc này, Bàn Tử nghe không có đấu để hạ, lập tức mất đi hơn nửa hứng thú, la lối đòi quay về.

"Khoan đã!" "Trong hồ nước sao lại có nhiều xích sắt vậy?" Lão Hồ chỉ vào những sợi xích sắt chìm trong nước nói, trông như đang treo thứ gì đó.

Lý Xuân lúc này hoàn toàn không muốn nán lại đây thêm nữa.

Nhưng, Tần Vũ lại không có chút sợ hãi nào.

Chỉ cảm thấy tò mò hơn một chút, vì vậy, Tần Vũ nhất định phải làm rõ mọi chuyện.

Nhưng, nhìn dáng vẻ của Lý Xuân, Tần Vũ cũng không làm khó, liền nói: "Vậy được, Trần mù lòa đang đợi ở ngoài, nếu cậu sợ thì cứ lên trước đi, tiện thể nhắn giúp tôi một lời, nói tôi không sao." Lý Xuân nghe lời Tần Vũ nói như được thánh chỉ, liên tục gật đầu!

Lập tức rời đi!

Sau khi nhìn Lý Xuân rời đi, anh Hồ liền nháy mắt ra hiệu với Tần

Vũ: “Này, Lão Tần, hay là tôi kéo lên xem thử?

Chương 106

Xem có thứ gì không?" Tần Vũ chỉ cười.

Thực ra, việc cố ý đuổi Lý Xuân đi không phải để xem đồ vật phía dưới, mà Tần Vũ muốn lấy một thứ.

Lý Xuân có ở đó cũng chẳng giúp được gì.

Rất nhanh, bốn người cùng nhau kéo chiếc vại đen dưới hồ nước lên bằng xích sắt.

"Hắc, đồ vật nặng thật!

Chắc không phải bảo bối chứ!" Bàn Tử nhìn chiếc vại nước đen kịt được kéo lên bờ nói.

"Chắc chắn là minh khí!" "Cái trọng lượng này, sắp phát tài rồi!" Đại Kim Nha đứng bên cạnh cũng kích động không kém, thái độ y hệt Bàn Tử.

Nhưng, anh Hồ lại không vui vẻ như vậy.

Chiếc vại nước đen được niêm phong rất kỹ, nhìn kích thước thì vật chứa bên trong chủ yếu không phải là khối sắt, nếu không sẽ không nặng đến thế.

Nhưng, lúc nãy, họ đã tốn rất nhiều sức lực mới kéo được nó lên.

"Nặng trịch!" Đó là ấn tượng đầu tiên của anh Hồ về vật này.

Lúc này, Tần Vũ dường như nghe thấy, liền nói với anh Hồ: "Mấy cậu ở lại đây, đừng động vào thứ này, tôi đi chỗ khác xem sao." Tần Vũ vừa nãy cảm thấy, khi lấy chiếc vại nước ra, thạch thất phía trên dường như đã xảy ra biến hóa!

Lúc này, Bàn Tử đang quay lưng về phía Tần Vũ, ánh mắt dán

chặt vào chiếc vại đen trước mặt.

"Yên tâm đi, tôi quay lại ngay!" Tần Vũ cũng không dài dòng, liền đi lên phía trên, để lại Bàn Tử, anh Hồ và Đại Kim Nha ở lại bên dưới.

Vì vừa rồi vận động mệt mỏi, anh Hồ trực tiếp ngồi xuống đất.

Lấy ra một điếu thuốc, nhưng không châm lửa.

Lúc này, vô tình liếc thấy Bàn Tử đứng thẳng tắp bất động nhìn chằm chằm chiếc vại nước bên bờ.

Anh Hồ cười một tiếng nói: "Này Bàn Tử, đừng nói tôi, cậu thật là không có tiền đồ, bảo vật chưa mở mà đã không nhịn được rồi sao?" "Ha ha, có thể không như vậy được sao!" "Thôi nào, ngồi xuống hút điếu thuốc đi, đừng có nhìn chằm chằm cái thứ đó nữa, bất kể bên trong có vàng bạc châu báu gì thì cũng không chạy thoát được đâu!" "Ha ha!" Anh Hồ nói, Đại Kim Nha cũng cười cười.

Nhưng, Bàn Tử không trả lời, miệng lẩm bẩm: "Của tôi, đều là của tôi, đều là của tôi." "Bàn Tử, cậu sao vậy?" Trong khoảnh khắc, anh Hồ chợt có dự cảm không lành.

Hiện tại trong mộ chỉ có ba người là anh Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha, bộ dạng của Bàn Tử quả thực có chút đáng sợ!

Rốt cuộc là có chút không bình thường.

"Bàn Tử, cậu ở đâu?" Anh Hồ nhanh chóng tiến lại gần Bàn Tử.

Đột nhiên, Bàn Tử như bị ma ám, miệng không ngừng lặp đi lặp lại 'đều là của tôi', rồi như phát điên lao vào mở nắp chiếc vại nước kia.

"Bàn Tử, đừng động!" Lúc này, đã không kịp nữa rồi.

Anh Hồ và Đại Kim Nha thậm chí không kịp ngăn cản, chỉ thấy

Bàn Tử đã mở phong ấn bên trên, lập tức một mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa ra.

"Anh Hồ mau tránh ra!" Tần Vũ khi quay lại nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức biết chuyện gì đã xảy ra.

Bàn Tử đã gặp một chút vấn đề.

"Lão Tần, mẹ kiếp, cuối cùng cậu cũng về rồi, Bàn Tử hình như bị trúng tà rồi, mau giúp một tay!" Lúc này, anh Hồ và Đại Kim Nha đang cố hết sức kéo Bàn Tử, Bàn Tử cũng điên cuồng giãy giụa.

Rõ ràng là đã mất đi lý trí.

Tần Vũ tiến lên giơ tay chém một đao vào cổ Bàn Tử, Bàn Tử mới chịu yên tĩnh lại.

Anh Hồ thở hổn hển nói: "Bàn Tử vừa rồi chắc là trúng tà rồi, cũng không biết chuyện gì, đột nhiên như phát điên, mở nắp vại nước kia ra!" "Tránh ra, Bàn Tử bị trúng cổ rồi!" "Hả?" Anh Hồ và Đại Kim Nha có chút kinh ngạc!

Tần Vũ lập tức nói: "Yên tâm, mấy thứ cổ trùng này không dễ trúng vậy đâu, chắc là trúng Cổ tâm chú." Tần Vũ lúc nãy khi rời đi, đã tìm thấy một số ghi chép liên quan đến 'Cổ tâm chú' và một số tài liệu về cổ chú.

Trong thạch thất, Tần Vũ đã tìm thấy nó.

Lúc này, Tần Vũ mới nhìn thấy trên chiếc vại nước đen có một số ám văn, đều là những phù hiệu cổ xưa và thần bí, lập tức hiểu ra, cũng đã đọc hiểu.

"Lão Tần, Bàn Tử không sao chứ?" "Không sao đâu, loại này chỉ có thể mê hoặc người trong một thời gian, đánh ngất đi là ổn rồi." "Chỉ là ngư cổ trong vại thì phải cẩn thận hơn!" "Trông chừng Bàn Tử đi, tôi đi xem có thứ gì có thể lấy không." Lúc này, Tần Vũ rút ra

thanh lợi nhận ‘Ngư Trường’ mà mình thích dùng, rồi đi về phía chiếc vại.

Trong vại, cũng chỉ có mấy con hắc ngư cổ mà thôi.

Đúng lúc này, Bàn Tử cũng tỉnh lại, xoa xoa cổ nói: “Mẹ kiếp!

Cái thằng nhãi nào, đứa nào đánh lén tôi sau lưng!” “Ai đánh lén, cậu bị trúng chiêu rồi!” Thấy Bàn Tử tỉnh lại, anh Hồ kể lại tất cả những gì Bàn Tử vừa làm, Bàn Tử khó tin nói: “Thật hay giả vậy, tôi chẳng nhớ gì cả.” Lúc này, tất cả mọi người không trả lời Bàn Tử, mà nhìn về phía Tần Vũ đang xem xét.

Bàn Tử thấy vậy, liền bực mình, không những không lấy được minh khí đáng giá mà còn vô duyên vô cớ trúng chú.

“Mẹ kiếp, tránh ra, dám hạ chú lên lão tử, lão Bàn này nhất định phải đạp chết mấy con cá thối này mới được!” Bàn Tử lúc này tức đến nghiến răng, hận không thể đạp nát tất cả đám cá đen đó.

Tần Vũ thấy vậy, lập tức ngăn cản Bàn Tử!

“Chưa chết thì đừng động vào, mấy thứ này không phải cá bình thường đâu, cá biến dị có kịch độc đấy!” “Đụng vào là chết!” “Xì!” Bàn Tử nghe vậy, lập tức dừng động tác.

Nhưng, dù lợi hại đến đâu, chúng vẫn là cá, rời khỏi nước thì không sống được nữa.

Rất nhanh, Tần Vũ đã nhặt ra được vài thứ từ trong vại.

“Đi thôi, chúng ta có thể rút rồi!” Lúc này, trước khi rời đi, Bàn Tử muốn trút giận, liền đổ một chai cồn vào vại nước, rồi lập tức ném ngọn đuốc trên tay vào trong đó.

Tần Vũ nhìn cảnh này, cũng không phản đối.

Mấy con cá đen đó được xử lý cũng tốt.

“Phụt!” Chỉ thấy, ngọn lửa bùng lên từ miệng vại nước đen.

Chiếu sáng toàn bộ hang động dưới lòng đất; nhờ ánh lửa, cả đoàn người thuận lợi rút ra ngoài.

Ngư cổ trong vại không chịu nổi nhiệt độ như vậy, điên cuồng giãy giụa bên trong, cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận bị thiêu rụi.

Tần Vũ trước khi rời đi đã liếc nhìn về phía sau.

Chỉ thấy trong vũng nước đen kịt không biết từ lúc nào có một xác chết đàn ông nổi lên, mặt úp xuống, bàn tay lộ ra bị phồng rộp sưng to, trắng bệch.

Chắc là người mà Lý Xuân đã nhắc tới.

Nhưng lại không may mắn như Bàn Tử.

Sau khi ra ngoài, mấy người quay về trấn nhỏ.

Lúc này trời đã tối, sau khi ăn cơm xong, họ sẽ nghỉ lại trấn một đêm rồi sáng mai quay về Tứ Cửu Thành.

Buổi tối mấy người tìm một quán cơm nhỏ khá ngon, vừa ăn vừa bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Khi ăn cơm, Bàn Tử kể lại chuyện mình gặp phải bên dưới.

Lúc này, Lý Xuân nói: “Hay là thế này, lát nữa đi tắm suối nước nóng đi, tôi mời!

Để mọi người xả xui hôm nay!

Chương 107

Cũng giải tỏa mệt mỏi!" Bàn Tử nghe vậy, đương nhiên đồng ý.

Nhưng, điều mà Bàn Tử không biết là có chuyện đang chờ đợi phía sau!

Lúc này, trên đường trở về từ suối nước nóng, sắc mặt mấy người đều lộ rõ vẻ nghiêm túc; nguyên nhân là vì một câu nói của một ông chủ.

Vừa mới vào cởi áo trên, nghe thấy một ông chủ thu đồ cổ bên trong nói: "Ồ, mấy cậu này, anh em kết nghĩa hả?

Chậc chậc, hình xăm làm trông mới lạ thật đấy!

Mai tôi cũng làm một cái!" "Hình xăm gì?" Ông chủ kia nhìn, bỗng nhiên trợn tròn mắt.

Anh Hồ và Bàn Tử mấy người vẻ mặt khó hiểu, nhìn nhau, lập tức nhận ra có điều không đúng.

Nhưng Tần Vũ hiển nhiên đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Đến rồi.

Lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương, bắt đầu rồi.

Tần Vũ biết chuyện này chắc chắn sẽ xảy ra, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy, lời nguyền đã bắt đầu phát tác.

Quay về khách sạn, anh Hồ đối với thứ trên lưng vẫn luôn canh cánh trong lòng, nhưng, chuyện đã xảy ra, Bàn Tử cũng rộng lòng an ủi anh Hồ: "Đừng nghĩ nhiều nữa, biết đâu chỉ là vết hằn đỏ thông thường, mấy ngày nữa là hết, sợ cái quỷ gì chứ." "Lúc tắm, Lý Xuân cũng đã nói rồi, nếu không nhìn kỹ thì không rõ ràng đâu." Bàn Tử lại

nói.

Anh Hồ thở dài bày tỏ lo lắng: “Cậu Bàn Tử này, sao lại vô tâm vô phế như vậy chứ!” “Cậu cũng biết, hôm nay tất cả chúng ta đều xuống đó, nhưng, chỉ có ba chúng ta có thứ đó trên người, không thấy kỳ lạ sao?” “Thế mà Đại Kim Nha lại không có?” “Có hay không?” Lúc này, Đại Kim Nha cũng không dám nói nhiều.

Chỉ nhìn mọi thứ trước mắt.

“Loại này, theo tôi thấy, không phải do chúng ta rước lấy hôm nay!” Lúc này, Tần Vũ đang nhắm mắt nằm trên giường, trông như đã ngủ.

Nhưng, Tần Vũ một lát sau lại từ từ mở mắt nói.

“Loại này không liên quan chút nào đến chuyện hôm nay, nếu hỏi vì sao chỉ ba chúng ta có, có thể nói, là từ lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, cái dấu ấn trên người chúng ta, không phải vừa hay giống với con mắt kia sao.” “Hả?” Lúc này, anh Hồ lập tức bị lời Tần Vũ nói làm cho toát mồ hôi lạnh, lập tức bật dậy khỏi ghế sô pha.

Sau đó, anh Hồ lập tức hiểu ra, “Lúc nãy tôi thấy hình dạng thứ đó sao mà quen thuộc vậy chứ!” “Con mắt, đó không phải lời nguyền của Tinh Tuyệt Thành sao!” Tần Vũ nghe xong, gật đầu nói: “Không sai, chúng ta đã bị nguyền rủa rồi!” “Lão Tần, nhưng trước đây khi chúng ta về đâu có phát hiện trên người có thứ đó?” Anh Hồ khó hiểu nói.

“Ai nói là nó sẽ hiện ra ngay lập tức.” “Đừng quên, dấu vết trên người chúng ta hiện tại không rõ ràng.

Nếu tôi đoán không sai, theo thời gian càng lâu, màu sắc của nó sẽ càng đậm.” “Và, màu sắc càng đậm, nguy hiểm càng lớn!” Lúc này, anh Hồ nghe xong sắc mặt càng khó coi hơn.

“Lão Tần, không được rồi!

Chúng ta phải tìm cách loại bỏ thứ đó!" Bàn Tử nghe chuyện liên quan đến an toàn tính mạng cũng tỉnh táo lại, nói: "Mẹ kiếp, chúng ta mới làm được mấy vụ thôi, tiền vợ tôi vẫn chưa đủ nữa!

Không thể chết yểu thế này được!" Nghe vậy, Tần Vũ trở mình, trông chẳng có chút ý sốt ruột nào.

"Thôi được rồi, cái gì đến rồi sẽ đến." Tần Vũ nói, rồi liếc nhìn về phía cửa phòng, hình như đang chờ đợi điều gì đó.

Lúc này, anh Hồ đang nhìn chằm chằm dấu ấn con mắt trên lưng mình, cảm thấy bồn chồn không yên, làm sao mà nghe lọt tai được.

"Lão Tần, tôi thấy thật sự không được thì..." Lúc này, lời nói còn dang dở, cửa phòng bị ai đó gõ, anh Hồ nuốt lại những lời chưa nói.

Mở cửa ra nhìn, đứng ở cửa chính là Trần Hạt Tử.

"Trần Hạt Tử?

Tìm tôi có chuyện gì?" "Đương nhiên là có chuyện muốn nói với cậu rồi." Trần Hạt Tử vừa vào liền ngồi xuống, sờ thấy trên bàn bên cạnh có một bát trà ấm nóng, cũng chẳng quan tâm là của ai, lập tức cầm lên uống.

"Ai!..." Anh Hồ muốn lên tiếng ngăn cản cũng đã muộn, Trần Hạt Tử ực ực mấy ngụm đã uống cạn nước bên trong.

Sau đó, Trần Hạt Tử lắc đầu nói: "Cái này mà cũng gọi là trà sao?

Đơn giản là phí nước thôi!" Lúc này, Bàn Tử đã hết kiên nhẫn.

Bất mãn thúc giục nói: "Trần Hạt Tử, mẹ kiếp, rốt cuộc ông có chuyện gì không?

Nếu không có chuyện gì thì mau cút đi, bây giờ không ai rảnh rỗi nói chuyện vớ vẩn với ông đâu!

Không có thời gian!" Trần Hạt Tử nghe vậy, cũng vẻ mặt không

coi trọng.

“Tôi đâu có nói chuyện vớ vẩn, chuyện về thứ trên lưng Tần Vũ, chẳng lẽ, mấy cậu không biết rốt cuộc là chuyện gì sao?” Trần Hạt Tử tự tin nói.

Lúc này, Tần Vũ nhướn mày, nói: “Trần Hạt Tử, tôi biết vì sao ông đến.” “Nói cho tôi biết, hình xăm trên lưng tôi có liên quan đến mộ Hiến Vương phải không?” Lúc này, Tần Vũ liếc nhìn Trần Hạt Tử, chỉ thấy Trần Hạt Tử vẻ mặt kinh ngạc.

“Vậy, cái bản đồ da người đó, ông muốn ra giá bao nhiêu?” Tần Vũ khóe miệng khẽ nhếch.

Lúc này, Trần Hạt Tử lại càng kinh ngạc hơn, mọi tâm tư nhỏ nhặt đều bị Tần Vũ đoán trúng.

Lúc bị vạch trần xong, ngược lại có chút ngượng ngùng.

Trần Hạt Tử có chút lắp bắp, không nói rõ ràng được.

Tần Vũ cũng không còn kiên nhẫn nữa, trực tiếp thẳng thắn nói: “Tôi nói, Trần Hạt Tử, tôi khuyên ông mau dẹp bỏ ý định thừa nước đục thả câu đi.” “Nếu ông chủ động giao bản đồ da người ra.” “Tôi có thể chia cho ông hai phần đồ vật mang ra được từ bên trong, nếu không thì...” Tần Vũ thích tiên lễ hậu binh (trước mềm sau rắn), sau đó ngữ khí đột biến, lạnh lùng nói với Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử nghe lời Tần Vũ nói, lập tức hiểu ra.

“Đồ tôi có thể giao, nhưng, chúng ta đã nói rõ rồi, đồ chia cho tôi hai phần, tôi tin rằng, cậu sẽ không nuốt lời, bắt nạt một kẻ mù như tôi chứ!” Tần Vũ thấy ông ta đồng ý, ngữ khí hòa hoãn hơn rất nhiều.

“Ông Trần Hạt Tử có thể yên tâm, Tần Vũ tôi từ trước đến nay làm việc đều có nguyên tắc, sẽ không bạc đãi người đã giúp đỡ tôi!” “Được, vậy để lại địa chỉ đi, tôi sẽ mang bản đồ đến.” Bàn Tử nghe

vậy liền bùng nổ, “Mẹ kiếp, Trần Hạt Tử, ông có ý gì?

Nói chuyện nửa ngày lại muốn chơi khăm tôi sao?” “Chờ ông giao cho tôi sao?” “Tôi e là phải chờ chết rồi!” Nghe lời Bàn Tử nói, Trần Hạt Tử xua tay, giải thích.

“Tôi đâu có muốn chạy, bản đồ da người quan trọng với tôi, ai lại cứ khư khư giữ trên người chứ!” “Sáng mai mấy cậu không phải quay về rồi sao.” “Yên tâm đi, trong vòng một tuần, Trần Hạt Tử tôi nhất định sẽ đích thân mang đến tận nơi!” Bàn Tử và anh Hồ đồng thời nhìn về phía Tần Vũ, mọi chuyện cần anh quyết định.

Tần Vũ cũng gật đầu đồng ý, nhưng, rút ngắn thời hạn, đổi từ bảy ngày thành ba ngày.

Đợi Trần Hạt Tử đi rồi, anh Hồ không yên tâm lắm, liền hỏi một câu: “Lão Tần, cậu tin ông ta sao?” “Lão Tần, cậu tin ông ta sao?” Nghe anh Hồ nghi ngờ, Tần Vũ trở mình, nhìn anh Hồ: “Yên tâm đi, người này sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy đâu.” Ngày hôm sau, vì phát hiện dấu ấn con mắt trên lưng, lời nguyền xuất hiện, họ chỉ có thể quay về kinh thành trước rồi tính kế hoạch sau.

Tuy nhiên, vào ngày thứ hai sau khi quay về kinh thành.

Một người quen cũ đã hùng hổ tìm đến cửa.

Lúc này, Shirley Dương vừa mới bước vào, giọng Bàn Tử lập tức vang lên.

“Ai u, không phải cô Dương sao!” “Khách quý đến rồi!” Thấy vậy, Tần Vũ cũng đặt chiếc bình sứ nhỏ đang ngơi tay xuống, rồi nhìn lại.

Chỉ thấy trên mặt Shirley Dương ẩn chứa sự tức giận.

“Chuyện gì vậy?” “Lần trước không phải đã bàn bạc xong xuôi rồi sao, tiền tôi cũng đã đưa rồi.” “Mấy người đang giở thủ đoạn với tôi

phải không?" Lúc này, Shirley Dương nghi ngờ, tất cả đều là thủ đoạn của Tần Vũ!

Nghe lời Shirley Dương nói, Bàn Tử vẻ mặt mơ hồ, nhìn Shirley Dương rồi lại nhìn Tần Vũ.

"Chậc chậc, cô Dương của tôi ơi, uống thuốc súng rồi à?

Hóa ra không phải đến làm ăn, mà là đến gây sự sao?" Tần Vũ nhìn Shirley Dương.

Đúng lúc này, anh Hồ dường như nghe thấy, lập tức theo sau bước vào phòng.

"Ôi ôi, tránh ra nào?" "Cô Dương?

Chương 108

Khách quay lại à?" Bàn Tử lườm anh Hồ một cái, nói: "Khách quay lại cái quái gì, người ta đến gây sự!" Lúc này, Shirley Dương vẻ mặt bực bội, trực tiếp thẳng thừng nói: "Anh Tần quả thực giỏi thật đấy, trò diễn của anh rất hay, vậy, anh tìm tôi muốn làm gì?" Tần Vũ biết Shirley Dương vì sao lại đến.

Nhìn chiếc bình sứ vừa đặt trên bàn.

Không thèm ngẩng đầu nói: "Cô Dương, với thái độ này của cô thì chúng ta không thể bàn bạc được rồi." "Ý anh là sao?" "Dấu ấn con mắt trên lưng cô kia, không liên quan gì đến tôi đâu, cô muốn biết chuyện gì, tôi khuyên cô nên về hỏi trưởng bối trong gia đình trước đi." "Đi đi, hôm nay không kinh doanh!" Tần Vũ nói, trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Có vẻ, cô Shirley Dương này không biết chuyện gia tộc bị nguyền rủa.

Chiều hôm sau, Shirley Dương lại đến thăm.

Nhưng, lần này, lại yên tĩnh hơn nhiều, trên mặt không thấy sự phẫn nộ mà chỉ có sự thất vọng.

Tần Vũ thấy cô bước vào, nhướn mày cười hỏi: "Thế nào, cô Dương đã về hỏi rõ rồi chứ?" Shirley Dương gật đầu.

"Xin lỗi, trước đây tôi đã hiểu lầm." Lúc này, Shirley Dương chỉ biết đến truyền nhân Bàn Sơn, cũng biết chuyện thuốc trường sinh bất lão.

Nhưng về chuyện lời nguyền thì Shirley Dương thực sự không biết nhiều, trong nhà cũng không ai nói cho cô biết.

“Tôi hôm qua đã hỏi rồi, phương pháp giải lời nguyền vô số người trong tổ tiên đã cố gắng tìm kiếm, nhưng... không ai tìm được cả.” “Vì vậy, sau này, mới chọn một nơi xa Tinh Tuyệt Thành nhất, dùng phương pháp như vậy, cố gắng kéo dài sinh mệnh.” “Để cho con cháu của tôi không phải chịu gánh nặng, nên đã giấu giếm sự thật, không nói cho tôi biết.” Shirley Dương nói.

Tần Vũ gật đầu, về chuyện này anh đã sớm đoán được tình hình, một chút cũng không thấy ngạc nhiên.

“Vậy, cô Dương có kế hoạch gì tiếp theo không?” Shirley Dương cắn răng, nhìn Tần Vũ: “Tôi định thử lại lần nữa!

Chỉ có tìm được Phỉ Trần Châu, lời nguyền của gia tộc mới có thể phá giải được!” Tần Vũ thầm cười.

Từ từ dụ dỗ chờ đợi lời nói của Shirley Dương.

Chỉ thấy Tần Vũ lại hỏi: “Nếu đã như vậy, cô Dương có kế hoạch cụ thể nào tiếp theo không?” Nghe lời Tần Vũ nói, Shirley Dương bị hỏi cứng họng, chỉ biết rằng chỉ có Phỉ Trần Châu mới có thể cứu mạng, nhưng về việc phải đi đâu để tìm Phỉ Trần Châu thì cô không có chút manh mối nào.

“Không biết cô Dương đã nghe nói về Cổ Điền quốc chưa.” Lúc này, Shirley Dương không biết Tần Vũ vì sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện này, chỉ lắc đầu.

“Không biết.” “Ha ha, tôi biết, trước đây tôi có đọc qua một số tài liệu, có ghi chép về Cổ Điền quốc, một cổ quốc tín ngưỡng tà thần vu thuật.” “Quốc vương của Cổ Điền quốc, cũng là Hiến Vương, là chủ nhân đầu tiên của Phỉ Trần Châu.” Tần Vũ nói ra những gì mình biết.

“Thật sự có manh mối về Phỉ Trần Châu!” Shirley Dương không thể tin nổi nhìn Tần Vũ.

Ánh mắt kích động không thể giấu được.

Tần Vũ thấy vậy, cười cười.

Sau đó, tiếp tục nói: "Họ sẽ tổ chức tế tự, dùng máu động vật và người sống, tế sư sẽ dùng một loại thuốc gây ảo giác để giao tiếp với cái gọi là tà thần." "Đương nhiên trong đó cũng không thể thiếu một số vật phẩm tế tự mang tính biểu tượng, ví dụ như Ngũ Tôn Hồng Ngọc Thú." Nghe lời Tần Vũ nói, Shirley Dương có chút nghi ngờ.

"Vì sao anh lại biết chi tiết như vậy?" "Đơn giản!" "Cũng trùng hợp, lần trước tôi ra ngoài, cũng đã tìm thấy Ngũ Tôn Hồng Ngọc Thú!

Vì lý do của tôi, cũng đã trúng lời nguyền, bây giờ đã phát tác." "Nếu cô Dương định đi tìm manh mối về Phỉ Trần Châu, không bằng hợp tác với tôi, không nghi ngờ gì, đó cũng là lựa chọn tốt nhất!" Nghe lời Tần Vũ nói, Shirley Dương mở miệng: "Anh Tần, tôi có thể cho rằng đây là một âm mưu được sắp đặt trước không?" "Chỉ là trùng hợp thôi." "Đừng vội chụp mũ cho tôi." "Không phải, không phải vừa hay chứng tỏ giữa chúng ta có duyên phận sao, cô Dương, phải không?" Nghe lời Tần Vũ nói, Shirley Dương do dự một lát, sau đó nói: "Hãy ra giá đi, chỉ cần không quá đáng thì tôi nhất định sẽ trả!

Chỉ cần có thể tìm được Phỉ Trần Châu." "Được, sòng phẳng!" Tần Vũ liền nói ra các điều kiện của mình.

"Anh Tần, khi nào chúng ta khởi hành?" "Cô Dương, chuyện này không thể vội được, hiện tại, tôi còn thiếu một thứ, đợi có thứ đó xong chúng ta sẽ lập tức xuất phát." "Phải đợi một thứ gì đó sao?" "Đúng vậy!" "Đợi khi nào khởi hành, tôi sẽ thông báo cho cô, chỉ cần cô chuẩn bị xong thù lao là được." Shirley Dương thấy Tần Vũ nói chuyện, hoàn toàn là một vẻ chỉ có thể hiểu ý chứ không thể nói ra.

Bất đắc dĩ, cũng đành nửa tin nửa ngờ rời đi.

Lúc này, anh Hồ cũng lo lắng: "Ôi, cái Trần Hạt Tử kia, Trần Hạt Tử kia vẫn chưa thấy tăm hơi đâu cả?" "Không phải ông ta chạy mất rồi chứ?" Anh Hồ biết, không có bản đồ của Trần Hạt Tử thì không tìm được nơi đó.

Tần Vũ đối với Trần Hạt Tử có sự chắc chắn tuyệt đối.

"Yên tâm đi, ông ta sẽ đến thôi, cái bản đồ da người trong tay ông ta, người không hiểu sẽ không cần đâu." "Người hiểu, e là cũng không biết tin tức này." Nói đến đây, Tần Vũ nghĩ đến Lão Cửu Môn.

Ngày hôm sau, vào sáng sớm ngày thứ hai, chỉ thấy Trần Hạt Tử vẻ mặt thần thần bí bí, gõ cửa lớn.

Trần Hạt Tử dường như có chút do dự.

"Ồ, lão tiên sinh đến rồi!" "Lão Tần, lão tiên sinh đến rồi!" Bàn Tử mở cửa xong, thấy người đến, lập tức gọi Tần Vũ một tiếng, đồng thời chào hỏi Trần Hạt Tử.

"Mời vào nhà!" Bàn Tử nói, nhường đường cho Trần Hạt Tử.

Nói chuyện một hồi, Trần Hạt Tử sau khi giao bản đồ xong thì dặn dò không biết bao nhiêu lần: "Chuyện thành xong, nhất định phải giữ lời hứa đấy, nếu không, tôi Trần Hạt Tử đến cả ván quan tài cũng không có nữa!" Lúc này, Bàn Tử có vẻ hơi sốt ruột!

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, Trần Hạt Tử, ông có thể đừng dài dòng nữa không, lão Tần tôi đã nói rồi, những gì đã hứa thì sẽ không thiếu một thứ gì đâu!" "Thôi được rồi, bớt nói hai câu đi, ông nói đến nỗi tôi cũng thấy phiền rồi!" Có được bản đồ của Trần Hạt Tử, kế hoạch lần này mới hoàn toàn được định ra, bây giờ chỉ còn chờ đợi, đến lúc đó, hệ thống lại có thể ra tay rồi.

Gần đây, tay nghề ngứa ngáy lắm rồi.

Trước khi lên đường, mấy người tụ tập ăn một bữa lẩu.

Trên bàn rượu, Đại Kim Nha khi biết lần này sẽ đi Điền Nam thì tỏ ra phấn khích hơn cả, không ngừng kéo Bàn Tử hỏi han một số chuyện về Vân Nam.

"Bàn Tử, tôi nghe nói đó là một nơi tốt đẹp lắm đấy!" "Các cô gái đều như chim sẻ vàng nơi chân trời, bùng cháy ngọn lửa tình yêu lao về phía cậu." "Hắc!

Đừng nói là hấp dẫn đến mức nào!" Anh Hồ cười, chen lời nói: "Đại Kim Nha, đâu có tốt như ông nói, đâu có dễ dàng như vậy chứ?" "Dù sao, mấy lần tôi ở đó, đâu có thấy gì ra hồn đâu!" "Chim sẻ vàng nơi chân trời á, thôi đi." "Bàn Tử đừng nghe ông ta nói vớ vẩn, tôi thấy, đừng ôm quá nhiều ảo tưởng." "Tỉnh mộng ra nhất định sẽ thất vọng thôi!" Đại Kim Nha có chút không phục, cũng phản bác nói: "Mấy người đã ở đó chưa?

Cái nơi đó, không phải toàn núi non, hang động đen tối sao." "Chẳng thấy mấy người đâu, càng không thấy con gái!" "Năm xưa, khi tôi đi lao động ở Vân Nam, hắc u lặc, những cô gái xinh đẹp đúng nghĩa, đầy đường!

Ai!

Lúc đó mà có thể cưới một cô về, cả đời cũng đáng!" Đại Kim Nha chậc chậc miệng, nói.

Tần Vũ cười cười, cũng nói: "Mỹ nữ ở đó thì đúng là đẹp thật, nhưng, người Miêu ở đó rất giỏi cổ thuật, phòng không kịp phòng đâu, tôi khuyên mấy người, đến lúc đó, đừng có chọc ghẹo thì hơn!" "Nếu không thì, đến khi trúng cổ thuật rồi mà còn không biết đâu." Sau đó, anh Hồ cũng gật đầu, cảm thấy lời lão Tần nói rất có lý.

Anh Hồ lại nói: "Năm xưa khi tôi diễn tập trong núi, nghe người ta nói, người Miêu dùng cổ, các loại cổ rất đa dạng, chia thành Hoa Miêu, Hắc Miêu, Thanh Miêu, v.v." "Thanh Miêu tinh thông thảo dược

và tính chất côn trùng." "Nhưng Hắc Miêu thì lợi hại hơn nhiều, nuôi cổ dùng độc, tuy ít gặp, nhưng một khi đã chọc phải, thì thật sự rất đáng sợ!" Bàn Tử nhếch miệng cười hắc hắc, "Mẹ kiếp lão Kim, lão Bàn tôi là đàn ông mà, yên tâm đi, đến lúc đó sẽ mang về một cô!" "Nếu không thực hiện được, lão Bàn này sẽ ăn thịt cả bàn!" Nói rồi, mấy người lại nói chuyện phiếm một hồi.

Tần Vũ thấy chủ đề nói chuyện của mấy người đều không rời khỏi các cô gái dân tộc thiểu số, đành ho khan mấy tiếng.

Bởi vì hiện tại có chuyện chính đáng phải làm rồi.

"Được rồi, bớt nói nhảm đi, mai chúng ta phải khởi hành rồi, trang bị cũng đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Lần này chắc chắn sẽ có hiểm nguy, nhưng không có trả giá thì sẽ không có thu hoạch." "Tất cả đều phải chuẩn bị tốt!" "Hắc, lão Tần nói đúng!

Cạn ly, chúc mừng chúng ta lần này toàn thắng trở về!

Cạn ly!" Bàn Tử hùng hồn nói, đứng trên ghế.

Ngày hôm sau, mấy người liên hệ với Shirley Dương xong, đáp chuyến xe lửa về phía nam, lúc này, thân phận công khai đương nhiên là nhân viên bảo tàng, đi bắt một số côn trùng quý hiếm để làm tiêu bản.

Dù sao, vì Hồ Điệp quý hiếm, phần lớn đều ở trong núi, như vậy sẽ không gây chú ý hơn.

Về phần trang bị, vì phải vào núi, tất cả đều tối giản.

Vân Nam, không giống với sa mạc Gobi trước đây, nước và thức ăn đều không cần mang theo, trong ba lô cố gắng chỉ đựng thuốc men và thuốc chống côn trùng.

Rất nhanh, mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Lên một chiếc xe khách lớn đến một nơi cách biên giới một đoạn.

Vì đường núi quanh co, tài xế lại quen đường, lái xe lắc lư qua lại.

Bàn Tử say xe nôn thốc nôn tháo!

Chương 109

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp thằng tài xế ma quỷ, lái xe diễn xiếc à!" "Ngồi thêm một lúc nữa, không cần gặp Tống Tử, tôi cũng sắp chết rồi!" Lúc này, có mấy người bán trà đi cùng cũng nhiệt tình nói: "Ôi, vừa nhìn là biết lần đầu đi phải không!

Đường núi là vậy đó, lần sau nhớ chuẩn bị một ít thuốc chống say xe là được!" Lúc này, có mấy người nói tiếng địa phương, Tần Vũ cũng không nghe hiểu họ đang nói gì.

"Anh Tần, hình như những người đó đang nói về một nơi giống với nơi chúng ta muốn đến." Shirley Dương nhìn bóng lưng mấy người đó đi xa nói.

"Chắc chắn chứ?" "Vâng!" "Đi thôi!

Theo họ!" Nói rồi, đi theo mấy người bán trà đó một đoạn đường núi dốc và hẹp xong, cuối cùng cũng đến một con đường tương đối bằng phẳng, đi tiếp như vậy thêm hơn một tiếng đồng hồ nữa.

Họ đến dưới núi Già Long.

Tìm một nhà nghỉ dân dã, trước cửa có một bà chủ mặc trang phục đặc trưng địa phương.

Đang chào hỏi nồng nhiệt mấy người bán trà kia.

Bước vào xong, Tần Vũ nghe thấy toàn tiếng địa phương.

Hiện tại, giao tiếp có vấn đề mới là điều chí mạng nhất.

Rất nhanh, sau khi tiễn khách hàng phía trước vào, bà chủ kia lại ra đón, trên dưới đánh giá trang phục của họ.

Chỉ thấy bà ta nhiệt tình nói: "..." (tiếng phổ thông)!

Tần Vũ nghe vậy, liền tiến lên, may mắn là bà chủ có thể nói tiếng phổ thông nên dễ nói chuyện hơn.

"Thế này, chúng tôi là người của bảo tàng tự nhiên, đến đây tìm một loại hồ điệp quý hiếm để làm tiêu bản." "Tiêu bản?" "Đúng vậy, làm tiêu bản, mang về trưng bày trong bảo tàng cho mọi người xem." "Có cả công việc như vậy!" "À!" "Chúng tôi chuẩn bị vào núi, muốn nghỉ chân ở đây, bà thấy có được không?" "À, được chứ, đương nhiên là được rồi!" Bà chủ đồng ý, nhưng, bà chủ dường như rất hứng thú với nghề nghiệp này, cũng khiến Tần Vũ đau đầu không thôi.

Bởi vì hễ rảnh là bà ta lại chạy đến hỏi đông hỏi tây.

May mắn là có Bàn Tử ở đó, nói chuyện trên trời dưới đất dù có biết hay không thì cũng chém gió một hồi, ngược lại khiến bà chủ kia kinh ngạc không thôi.

"Lão Tần, tôi nghe nói mấy người bán trà kia ngày mai sẽ đi thu mua trà, chúng ta có nên tiếp tục đi theo không?" Anh Hồ nói, nhìn Tần Vũ.

Nghe lời anh Hồ nói, Tần Vũ lắc đầu: "Không theo, đi hái trà thì tiếp theo không cùng đường với chúng ta nữa rồi." "Vậy làm sao?" "Lão Tần, vừa nãy tôi nghe bà chủ nói đường trong đó không dễ đi đâu, chúng ta lần đầu đến, liệu có được không?" Lúc này, Tần Vũ liếc nhìn Bàn Tử đang nói chuyện hăng say với bà chủ dưới lầu rồi cười nói, "Lúc này, Bàn Tử biết phải làm gì." "Đợi ông ta nói chuyện xong rồi lên." Rất nhanh, Bàn Tử cuối cùng cũng vẫn chưa thỏa mãn mà đi lên lầu.

Anh Hồ thấy anh ta vào phòng, liền trêu chọc nói: "Thế nào Bàn Tử, nói chuyện cả buổi chiều, không lẽ chỉ toàn những lời ngọt ngào mật ngữ sao!" "Cút đi!

Chúng tôi nói chuyện chính sự!" "Với lại, người ta cũng đã mấy

chục tuổi rồi, tôi Bàn Tử thật sự không có phẩm vị như vậy sao!" "Được rồi, tôi đã hỏi rồi, nếu muốn đi vào thung lũng trong núi Già Long, chỉ có thể đi theo đường hầm dưới núi, con đường thủy đó." "Làm một chiếc bè tre, như vậy tốc độ nhanh nhất, cũng không phải đi leo hết ngọn núi này đến ngọn núi khác!" "Nhưng, vừa nãy tôi nghe nói, trong đó có quỷ thường xuyên giết người, bà ấy bảo chúng ta đừng đi." Lúc này, Bàn Tử cũng lần lượt nói ra những tin tức mình đã hỏi được.

Thường xuyên có quỷ giết người sao?

Tần Vũ nghe vậy càng khẳng định hơn, vậy thì không sai rồi, càng nguy hiểm, càng chứng tỏ có hoa văn ở đó!

"Anh Tần, đường núi phức tạp, chúng ta nên chuẩn bị thêm một chút thì tốt hơn." Lúc này, Shirley Dương cảm thấy, đây cũng là một vấn đề.

Sau đó, lại nói: "Nếu trong đó có quỷ, chúng ta có nên chuẩn bị một số thứ trừ tà không?" Lúc này, Tần Vũ đang đứng bên cửa sổ.

Nhìn xuống từ khách sạn "Thải Vân", đập vào mắt là biển rừng xanh biếc liên miên bất tận.

Phải nói là, phong cảnh thật sự rất đẹp.

Tần Vũ chưa nói gì thì Bàn Tử lại nói: "Không cần thiết, quỷ thần gì đó, lão Tần và lão Hồ có thể xử lý, không cần lo lắng." "Không, lão Bàn tôi từ trước đến nay không tin mấy thứ đó đâu, chỉ có minh khí là thật thôi." "Thực ra, đều chỉ là lũ hổ thôi!" Nghe lời Bàn Tử nói, anh Hồ lại không vui, chuyện quỷ thần, anh Hồ cũng không quá tin, nhưng, về cổ thuật đã gặp trước đây, thật sự "8.6.0" không thể không đề phòng!

"Lão Tần, tôi thấy chúng ta cũng phải đề phòng cổ thuật chứ?"

Nghe lời anh Hồ nói, Tần Vũ cũng gật đầu, đồng ý với ý kiến của anh Hồ.

“Mang thêm một ít đồ chống côn trùng và phòng cổ thuật.” “Và, sáng mai mấy người bán trà đó sẽ đi thu mua trà, chúng ta cũng sẽ xuất phát sau bữa ăn, bây giờ hãy tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi.” Ngày hôm sau.

Trưa ngày thứ hai, sau khi dùng bữa trưa xong, trong khách sạn chỉ còn lại bà chủ và con gái.

Cùng với, đoàn người Tần Vũ.

Tần Vũ trên bàn ăn đã đưa mắt ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử thành công nhận được tín hiệu của Tần Vũ truyền đến, lại tiếp tục trò chuyện với bà chủ.

“Bà chủ ơi, tôi định lát nữa vào núi tìm Hồ Điệp, Hồ Điệp ở đâu là khó gặp nhất vậy?” “Hồ Điệp khó gặp nhất sao?” Lúc này, nghe lời Bàn Tử nói xong, bà chủ vừa thu dọn bát đĩa, cũng vừa nói.

“Thứ đó thì nhiều lắm, nhưng, tôi cũng không nhận ra là loại nào, nếu muốn nhiều, thì ở thung lũng phía núi Già Long là nhiều nhất.” “Nhưng, tôi khuyên các cậu đừng đi.” “Nơi đó có ma quỷ, giết người đấy!” “Ồ?

Giết người, chết như thế nào?” Tần Vũ ít nhiều cũng tò mò, liền hỏi một câu.

Chỉ thấy bà chủ lắc đầu, nói: “Cái đó thì tôi không biết, chỉ biết là chết trong thung lũng, khi kéo ra thì người đó đã nát bét rồi!” Nghe bà chủ trả lời, Tần Vũ cũng gật đầu không hỏi thêm nữa.

Bàn Tử lại trò chuyện thêm vài câu với bà chủ.

Trong phòng, Tần Vũ lấy ra bản đồ da người có được từ Trần Hạt Tử, nhanh chóng đánh dấu hai đường trên đó, hai tuyến đường, cũng

lần lượt đại diện cho hai con đường có thể đi hiện tại.

Một con đường trực tiếp vượt qua núi Già Long, nhưng con đường này vừa tốn thời gian lại hao phí sức lực.

Con đường thứ hai, cũng là theo phương pháp của bà chủ nói hôm qua, mấy người đi bè tre, có thể xuyên qua sông dưới núi Già Long.

"Lão Tần, tôi thấy, hay là chúng ta cẩn thận một chút mà leo núi đi." Anh Hồ nghĩ đến lời bà chủ vừa nãy.

Trong lòng cứ không ngừng lẩm bẩm, biết đâu dưới nước thật sự có cổ trùng, làm ảnh hưởng đến họ.

Tần Vũ nghe vậy, cũng lắc đầu, nói: "Nếu vậy thì tốc độ của chúng ta sẽ rất chậm." "Đừng nhìn trên bản đồ chỉ có một đường thôi, thực tế sẽ dài hơn đi đường thủy hơn mười lần không chỉ!" "Trên núi có đầm lầy, không an toàn chút nào đâu." Tần Vũ biết, cả hai con đường đều không dễ đi.

Nhưng, so với đường thủy, anh biết sẽ có thứ gì đó, đường núi lại có chút không thể dự đoán được.

Còn về thuật tiên tri bói toán, cũng không thấy có nguy hiểm.

Nghĩ xong, Tần Vũ đã chọn.

Bà chủ tuy có chút dài dòng.

Nhưng người lại rất tốt, trước khi đi bà chủ đặc biệt đưa cho họ một ít lương khô, và thuốc thảo dược chống côn trùng.

Con gái bà chủ, khi đưa đồ cho Tần Vũ thì mặt hơi ửng hồng, như thể đồ vật trong tay có thứ gì đó không dám chạm vào, đưa cho Tần Vũ xong liền chạy đi.

Cảnh này bị anh Hồ nhìn thấy.

Anh Hồ cười trêu chọc, nói: "Ôi chà, được đấy lão Tần, mị lực

không giảm năm xưa nha!" "Hay là đưa theo cô ấy đi?" "Trên đường làm hướng dẫn viên cũng không tồi đâu, lúc nghỉ ngơi có thể hát một bài nhảy một điệu." "Trên đường cũng không cô đơn nữa!" Tần Vũ dập tắt điếu thuốc trên tay rồi ném xuống đất, cười mắng một tiếng: "Mẹ kiếp, cút đi!" Rất nhanh, Tần Vũ và bà chủ tạm biệt, cũng chính thức khởi hành.

Muốn đi đường thủy thì phải làm một chiếc bè tre trước.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn những đám mây trên trời, lập tức thúc giục nói: "Trời sắp chuyển mưa rồi, chúng ta mau tranh thủ đi!" Nghe vậy, Bàn Tử và anh Hồ không chút chậm trễ.

Theo địa hình, hai người cầm dao rựa chuyên chặt những cây tre lớn nhất trong rừng tre.

Shirley Dương cũng không rảnh rỗi.

Dùng dao gọt bỏ cành lá trên tre.

Tần Vũ thì phụ trách buộc chặt chúng lại với nhau.

Phân công hợp tác như vậy hiệu suất cao.

Bận rộn một lúc, anh Hồ và Bàn Tử cũng mệt rồi.

"Được rồi, đủ rồi!" Lúc này, Tần Vũ cũng lên tiếng, nói tre đủ dùng rồi không cần tiếp tục nữa.

Chương 110

Anh Hồ vừa lau mồ hôi vừa nhìn Tần Vũ buộc những cây tre đó lại với nhau.

Tần Vũ khoét lỗ trên thân tre, cái này móc vào cái kia.

Thêm dây thừng nữa, rất chắc chắn.

"Ôi!

Lão Tần, tôi không phát hiện cậu lại đa năng đến vậy sao?" "Cái gì cũng biết làm hết à!" Anh Hồ uống một ngụm nước xong, nhìn Tần Vũ nói.

Tần Vũ cũng cười cười, "Anh Hồ của tôi ơi, anh không chú ý đấy chứ, tôi biết làm nhiều thứ lắm, còn hơn cả anh một chút đấy!" "Hắc, Bàn, thở ra!" "Thế nào, trước khi trời tối có làm xong được không?" "Ha ha, chắc là bỏ chữ 'không' đi, chúng ta đi thôi, bây giờ có thể xuống nước rồi." "Bây giờ?" "Đừng đùa nữa, chắc chắn bè tre có được không?" "Cút đi!" "Một chút chắc chắn thì tôi có, nói thật đấy, không tin tôi à?" "Hắc, nhìn cách nói của cậu ta kìa, tôi thấy cũng nhanh quá đấy chứ." Lúc này, Tần Vũ cũng biết, anh Hồ sợ bè tre đi nửa đường thì tan ra.

Tần Vũ liền giải thích rằng nếu muốn làm một chiếc dùng lâu dài thì một chút thời gian tuyệt đối không đủ, nhưng dùng một lần đi một chuyến thì cũng đủ rồi!

Đẩy bè tre xuống nước, quả nhiên rất chắc chắn.

Bàn Tử lên thử một chút, "Lão Tần nói không sai, rất chắc chắn, mọi người lên đi!" Anh Hồ vội vàng vứt hết đồ đạc lên trên.

"Mau mau mau, tôi cảm thấy phía trước một đống lớn minh khí

đang vẫy gọi tôi kìa!" Bàn Tử không ngừng thúc giục.

"Vội vàng gì chứ!" "Cái mộ lớn như vậy đâu có chạy thoát được!" Bè tre ổn định trôi theo dòng nước về phía trước.

Tâm trạng của Shirley Dương cũng có chút kích động, nói: "Lấy minh khí tôi không quản, nhưng, đừng quên mục đích hành động lần này của chúng ta." "Ha ha, yên tâm đi, không quên đâu." "Đúng rồi, anh Tần, chúng ta không bằng đặt cho hành động lần này một cái tên thật hay đi, như vậy có thể thể hiện sự có kế hoạch và luôn nhắc nhở chúng ta về mục đích." Bàn Tử xua tay nói: "Cô Dương của tôi ơi, ở trong nước, mấy cái thứ Tây đó không có tác dụng đâu!" "Tôi thấy cứ trực tiếp gọi là Hành động Mò Minh Khí là được." "Như vậy, mục đích đủ rõ ràng rồi chứ!" "Tầm thường!" Lúc này, anh Hồ cũng tham gia vào, nói: "Không bằng?

Tôi gọi là Hành động Phỉ Trần Châu?" "Hoặc là?

Hành động Giải Trừ Lời Nguyền?" Tần Vũ cười cười, nói: "Tôi thấy, hành động lần này của chúng ta gọi là 'Hành động Hồ Điệp' đi." "Hắc!

Cái này hay đấy!" "Gọi là Hành động Hồ Điệp đi!" Mấy người nói chuyện, không biết từ lúc nào, bè tre thuận theo dòng nước, đi vào hang động núi Già Long, nhưng, vừa mới vào, xung quanh chìm vào một khoảng đen kịt.

Quả nhiên, sau khi cây bè mộc mạc thuận theo dòng nước tiến vào sơn động, bên ngoài trời đã thay đổi, lất phất mưa nhỏ.

Bên trong sơn động, khác hẳn với không khí oi bức bên ngoài trước đó, Tần Vũ vừa bước vào đã cảm nhận được từng đợt gió mát lạnh thổi qua.

Ban đầu cảm thấy sảng khoái, nhưng rất nhanh sau đó lại hóa

thành cái lạnh thấu xương.

Lão Hồ bật đèn pin chiếu xuống nước, nhìn thấy dòng nước trong veo, thỉnh thoảng còn thấy bóng cá bơi lội.

Lúc này, Lão Hồ đưa tay cảm nhận nhiệt độ của nước, lạnh buốt, thậm chí còn có chút âm lãnh thấu xương.

"Kỳ lạ!" "Miền Nam quanh năm như xuân, sao nước ở đây lại lạnh thế này!" Lão Hồ vừa nói vừa bắt đầu quan sát xung quanh.

Shirley Dương dường như đã biết một chút, "Có lẽ là tuyết trên núi tan chảy chảy vào, hoặc là do chúng ta vừa mới vào, chênh lệch nhiệt độ giữa bên trong và bên ngoài lớn, nên cơ thể chưa thích nghi kịp." Không, vừa lúc Shirley Dương nói xong, Tần Vũ rõ ràng cảm thấy dòng nước xung quanh tăng tốc.

Tần Vũ lập tức lên tiếng nhắc nhở: "Chú ý, dòng nước đang chảy xiết, ngồi vững vào!" Lời vừa dứt, theo dòng nước tăng tốc, tốc độ của bè tre cũng nhanh hơn, đồng thời, lòng sông xung quanh cũng bắt đầu thu hẹp lại.

Lúc đó, để có thể chứa được đồ đạc và chở người, bè tre được làm khá lớn, nhưng thực tế lại không tính đến những chỗ hẹp như thế này.

May mắn thay, sau khi trôi thêm một đoạn, rẽ một khúc cua thì đã rời khỏi chỗ chật hẹp đó.

Bàn Tử nhìn xung quanh và nói: "Chỗ này không giống như bà chủ nói lắm, chẳng lẽ mấy anh em mình đi nhầm đường rồi sao?" "Lão Tần, cũng không thấy có ngã rẽ nào cả!" Tần Vũ nhìn về phía trước tối đen mà không nói gì.

Từ khi bước vào sơn động, anh luôn có một dự cảm không lành.

Không biết cảm giác này đến từ đâu.

Vì vậy, anh chỉ có thể cẩn thận đề phòng.

Tần Vũ thấy sương mù phía trước dần tan, nghĩ rằng chắc cũng sắp đến chỗ Nhân Dũng Cổ rồi.

Lúc này, anh nói với Lão Hồ và mấy người: "Mọi người cố gắng ngồi thấp xuống một chút, đừng đứng." "Như vậy bè tre sẽ nhanh hơn." Thực ra, Tần Vũ đang đề phòng Nhân Dũng Cổ không biết sẽ đột nhiên xuất hiện lúc nào.

Sau khi qua khúc cua hẹp trước đó, khu vực này cũng rộng rãi hơn nhiều.

Tần Vũ hồi tưởng lại.

Anh nhớ Nhân Dũng Cổ không chỉ có ở dưới núi Già Long mà còn có ở các vùng núi lân cận.

Có một số sau khi rơi xuống đã bị nước cuốn trôi.

Đang nghĩ, Tần Vũ liền nhìn thấy trên vách đá phía trước ẩn ẩn hiện hiện một bóng người, nhìn kỹ thì đó là một nơi tập trung Nhân Dũng Cổ.

"Lão Tần, kia hình như có bóng người!" Đi thêm một đoạn nữa, ngay cả Lão Hồ cũng phát hiện ra.

"Cái đó nhìn không giống người sống, không cần quan tâm, chúng ta đi đường của chúng ta!" Mấy thứ đó thật kinh tởm, Tần Vũ không có chút hứng thú nghiên cứu nào.

Tần Vũ biết, những xác chết dùng để nuôi cổ trùng đều là nô lệ, cho dù có một trăm cái cũng chẳng có tác dụng gì.

"Được rồi!" Bàn Tử nghe Tần Vũ nói, mái chèo càng dùng sức hơn, đối mặt với nơi ma quỷ này, Bàn Tử muốn thoát ra sớm hơn bất kỳ ai.

Shirley Dương đột nhiên tò mò hỏi: "Anh Tần, xem ra anh biết rõ về những thứ này sao?" Nghe Shirley Dương nói, Tần Vũ gật đầu nói: "Chúng đều là xác chết dùng để nuôi cổ trùng, đều là nô lệ từ thời cổ đại, chẳng có gì hay ho cả." Lão Hồ lúc này cũng nghe được lời đồn, nhìn Tần Vũ một cái rồi có chút nghi ngờ hỏi: "Lão Tần, những thứ này trong truyền thuyết chính là Nhân Dũng Cổ sao?" Lão Hồ cũng đã đọc nhiều trong sách, nhưng mô tả không nhiều, nên không thể nhận ra ngay lập tức.

"Đúng vậy, mấy thứ đó, à đúng rồi, thuốc trừ trùng đâu, lấy ra rắc một ít xung quanh bè tre, kẻo lát nữa lũ cổ trùng kia tụ tập lại." Đang nói chuyện, Bàn Tử phát hiện dưới mép bè tre có một vòng trắng trắng, nhìn kỹ thì toàn là những con côn trùng nhỏ màu trắng.

"Mẹ kiếp!

Nhanh nhanh nhanh!" "Lão Hồ!

Côn trùng bu đầy kìa!" Thấy vậy, Lão Hồ lập tức rắc thuốc trừ trùng dọc theo mép bè tre.

Dường như không có tác dụng.

"Côn trùng càng ngày càng nhiều!" Bàn Tử nhìn thấy, trong lòng cũng sốt ruột.

Bây giờ trên cây sào chống thuyền của anh ta cũng bị những con côn trùng nhỏ màu trắng bu đầy một vòng, sắp bò đến gần rồi.

"Đúng rồi, chẳng phải tôi có mấy loại thảo dược mà bà chủ tặng sao, nhanh thử xem cái đó!" Nghe Bàn Tử nhắc nhở, Lão Hồ lập tức đặt những loại thảo dược trừ trùng mà bà chủ tặng lên mép bè tre.

Nhanh chóng, chỉ thấy những con cổ trùng xung quanh liền bắt đầu tản ra dần dần, cũng không còn tụ tập nữa.

"Ha!

Thần kỳ thật!" "Cái thứ này dùng khá hiệu quả đấy chứ!" "Biết thế mang nhiều từ sớm thì tốt biết mấy!" "Khỏi phải cõng bao nhiêu loại thuốc bột vô dụng!" Lúc này, Tần Vũ hơi kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ, e rằng bà chủ kia không hề đơn giản chút nào.

"Bà chủ kia không hề đơn giản!" Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Shirley Dương nói.

Không, Lão Hồ cảm thấy không phải.

"Có thể người ta sống ở đây quanh năm nên biết loại nào tốt thì dùng thôi!" Sau đó, Shirley Dương lắc đầu nói: "Một nơi như thế này sao lại biết thảo dược nào hữu dụng chứ?" Lúc này, Tần Vũ nhìn nhìn thảo dược trên bè tre, tiếp tục nghiên cứu, nhanh chóng, dường như đã hiểu ra.

"Xem ra chúng ta khá may mắn." "Nếu tôi không đoán sai, bà chủ kia hẳn là một Thanh Miêu, địa vị không hề thấp!" "Nếu là Hắc Miêu, thì chúng ta thảm rồi." Bàn Tử nghe vậy, lộ vẻ kinh ngạc, không thể không tin, sau đó lại nói: "Vậy tốt quá, may là mấy anh em mình gặp không phải Hắc Miêu." Lão Hồ liếc nhìn Bàn Tử, "Bàn Tử, nói vậy không thể có thành kiến được!

Hắc Miêu thì sao, cái thứ đó, thủ đoạn tuy có chút độc địa, nhưng cũng không phải ai cũng bị hạ cổ." "Không chọc ghẹo người ta, người ta không oán không thù, cũng sẽ không hại mấy người đâu, đó là sự thật." Bàn Tử không tin, bĩu môi nói một câu: "Ai mà biết được!" "Hơn nữa, vạn nhất đây là một hắc điếm thì sao?" "À đúng rồi, đường chúng ta đi không giống với bà chủ nói, chẳng lẽ lại không nhầm đường với chúng ta sao?" Bàn Tử nhìn tất cả mọi người, muốn biết kết quả.

Lúc này, Tần Vũ thấy Bàn Tử trông có vẻ sợ hãi cổ thuật như vậy, liền cười một tiếng rồi nói: "Bàn Tử không phải mắc chứng hoang

tưởng bị hại chứ!" "…chứng?" "Mẹ kiếp!

Ai mới có chứng hoang tưởng bị hại!" Lúc đó, Bàn Tử cũng phản ứng lại.

"Được rồi, thảo dược hữu dụng đủ để chứng minh bà chủ kia có lòng tốt, mấy anh em mình cứ yên tâm đi, không ai muốn hại chúng ta đâu!" "Chúng ta bây giờ, có lẽ vì bên ngoài trời mưa lớn, dòng nước trở nên xiết, nên đã trực tiếp cuốn chúng ta vào trong này." "Không, lại hóa ra là tình cờ mà đúng!" "Nếu nhìn như vậy, đây mới là con đường đúng." Tần Vũ hiểu ra, thực ra con đường mà bà chủ nói có lẽ là ở khúc cua hẹp lúc nãy, con đường du lịch tham quan đó.

Chương 111

Tần Vũ còn bật đèn pin chiếu xuống nước, nếu không lầm thì dưới nước nhất định có cơ quan.

Nhanh chóng, ở phía trước sáu bảy mét, dưới nước ẩn hiện một hàng bóng đen.

"Quả nhiên là vậy!" Cơ quan đã tìm thấy, nhưng Tần Vũ nhíu mày.

Một hàng cơ quan chắn ngang lòng sông.

Đã phát hiện rồi, cũng không thể tránh được!

"Bàn Tử, cẩn thận một chút, phía trước có cơ quan!" "?

Có cơ quan?" Đồng thời, Lão Hồ cũng thuận theo hướng Tần Vũ chỉ mà nhìn tới. … Đợi Lão Hồ nhìn rõ một hàng bóng đen dưới nước, cũng khẽ rủa một câu: "Mẹ kiếp!

Cái này không thể phá, chỉ có thể cứng rắn mà vượt qua thôi!" Lão Hồ hiểu một số về loại cơ quan này, lập tức phân phó Bàn Tử.

"Bàn Tử chống bè tre vững chắc một chút!" "Tôi sẽ cố gắng đi thật chậm!" "Được!" Lúc này, Bàn Tử đáp lời.

Mặc dù Bàn Tử đã giảm tốc độ xuống mức chậm nhất, nhưng bè tre vẫn va vào cơ quan, gây ra rung động không nhỏ.

Sau khi cơ quan bị tác động, những Nhân Dũng Cổ phía sau từng cái một rơi xuống nước, lập tức nở ra.

"Bàn Tử!

Nhanh!

Mau chèo thuyền!" Nhìn thấy những Nhân Dũng Cổ rơi xuống

nước, Tần Vũ cũng biết chuyện gì sắp xảy ra, lập tức lớn tiếng hét lên một câu, bảo Bàn Tử toàn tốc tiến lên.

Thấy vậy, Bàn Tử cũng không lằng nhằng, lập tức cầm cây sào tre dùng sức đẩy bè tre tiến về phía trước, liều mạng chèo.

Thảo dược trên bè tre có hạn.

Những Nhân Dũng Cổ phía sau rơi xuống càng lúc càng nhiều, những con côn trùng nhỏ màu trắng dưới nước cũng càng lúc càng đông.

Lúc này, Shirley Dương đột nhiên hiểu ra ý tứ trong lời nói của Tần Vũ trước đó, hóa ra những con côn trùng nhỏ màu trắng này, thực ra là cổ trùng trong cơ thể Nhân Dũng.

May mắn thay, động tác của họ đủ nhanh, chưa kịp để những con côn trùng nhỏ phía sau đuổi kịp, bè tre đã trôi ra ngoài.

Lúc này, cách bờ có mười mấy mét.

Vì Tần Vũ phát giác sớm, cộng thêm tác dụng của một số thảo dược, những con cổ trùng xuất hiện phía sau đã bị bỏ lại xa tít, những con cổ trùng đó dù có đuổi theo cũng không thể tiếp cận trong một thời gian ngắn.

"Mẹ kiếp!" "Trước đây, tôi không hề phát hiện ra trong động nước lại có nhiều thứ như vậy!" Lão Hồ quay đầu, nhìn những con cổ trùng trong nước thì lại phát hiện, có mấy con cá thực thi răng dao đang bơi tới.

"Chà!" "Lão Tần, mấy thứ này là gì?" Lão Hồ vừa hỏi, Tần Vũ đi tới, phát hiện ra thứ mà Lão Hồ đang nói.

"Cá thực thi răng dao!" Sau lời giải thích của Tần Vũ, Lão Hồ hít một hơi khí lạnh, cảm thấy có chút kinh khủng!

Cá thực thi răng dao, là một loại tồn tại tương tự như cá piranha.

Chắc là sau khi chạm vào cơ quan dưới nước mới xuất hiện. … Lúc này, Lão Hồ may mắn nói: "Mẹ kiếp, may mà Lão Tần phát hiện ra cơ quan, nếu không thì tôi e rằng lành ít dữ nhiều rồi!" Đột nhiên, dưới nước nổi lên một trận sóng lớn.

Tần Vũ nhìn về phía sau, phát hiện một con mãng xà khổng lồ vảy xanh lộ đầu trong nước, rõ ràng đang lao về phía họ.

Cảnh tượng này, Shirley Dương cũng nhìn thấy.

Shirley Dương chưa từng thấy con mãng xà nào lớn như vậy, cũng có chút hoảng sợ!

Lập tức thúc giục Bàn Tử nói: "Bàn Tử mau chèo!

Phía sau có một con mãng xà!

Nhanh lên!" "?" Bàn Tử quay đầu lại, cũng phát hiện ra con quái vật đó!

Không, Bàn Tử đã dùng hết sức chèo.

"Bàn Tử, nhanh lên!" Lúc này, sau khi bị Shirley Dương thúc giục, Bàn Tử cũng lớn tiếng hét lên: "Thúc cái gì mà thúc, mấy người coi tôi là động cơ điện à!

Bàn gia đã đến giới hạn rồi!" Nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ thấy tình hình không ổn, vội vàng rút ra một cái xẻng công binh cầm trong tay, sẵn sàng nghênh chiến.

Lúc này, Tần Vũ cũng rút ra một thanh chủy thủ khá bình thường, đặt trong tay.

Lúc này, Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, vẫn không dám lơi lỏng chút nào, dù sao những thứ phía sau đều là những thứ đoạt mạng.

Tần Vũ nhìn chằm chằm vào con mãng xà khổng lồ vảy xanh đang

bơi nhanh trong nước.

Lúc này, Bàn Tử đã kiệt sức, tốc độ bè tre bắt đầu chậm dần, con mãng xà khổng lồ vảy xanh càng ngày càng gần.

Lúc đó, khi con mãng xà khổng lồ vảy xanh còn cách năm sáu mét, Tần Vũ lập tức giơ tay, chỉ thấy chủy thủ lập tức bị Tần Vũ ném ra.

Thanh chủy thủ đó, như một mũi tên rời dây cung, bắn trúng nhãn cầu bên phải của con mãng xà khổng lồ vảy xanh.

Ngay lập tức, chỉ thấy máu đỏ chảy ra từ mắt con mãng xà khổng lồ vảy xanh, nhuộm đỏ cả dòng sông xung quanh.

Con mãng xà khổng lồ bắt đầu lăn lộn trong nước.

Lúc đó, chỉ thấy những con cá thực thi răng dao phía sau ngửi thấy mùi máu tươi thì như phát điên mà lao tới.

Không mất bao lâu, con mãng xà khổng lồ vảy xanh đã bị một đàn cá thực thi răng dao gặm sạch trọi, chỉ còn lại một đống xương cốt chìm xuống đáy sông.

Những con cá thực thi răng dao sau khi ăn no thì biến mất.

"Chà!" Nhìn thấy cảnh tượng này, Shirley Dương kinh hãi. … "Được rồi, không sao nữa!" "Tiếp tục chèo, phía trước tôi sẽ tấp vào bờ!" Bàn Tử lúc này, chống thuyền, mệt đến thở hổn hển.

Cảnh tượng vừa rồi khiến Bàn Tử và Shirley Dương như muốn rớt tim ra ngoài.

Bây giờ, mặt anh ta tái mét.

Nhanh chóng, mấy người tấp vào bờ, kéo bè tre lên bờ.

Lúc này, Tần Vũ lấy ra tấm bản đồ da người, nhìn kỹ trên dưới trái phải rồi lập tức chỉ vào một ngọn núi xa xa nói: "Chắc là hướng đó!" Men theo con đường ven sông, nhanh chóng tìm thấy nơi mà bà

chủ kia từng nói.

Quả nhiên, ở đó chất đống một số xác chết.

Tần Vũ tùy ý nhìn lướt qua, những bộ xương khô trên mặt đất nhìn là biết đã lâu năm, chết rất lâu rồi.

Hơn nữa, chỗ này gần sông, độ ẩm cao, những bộ xương khô đều đã bắt đầu phân hủy, bốc ra mùi hôi thối.

"Chỗ này không phải là nơi tốt, chúng ta đi nhanh thôi!" "Anh Tần, tiếp theo chúng ta đi đường nào?" Lúc này, Shirley Dương nhìn khắp núi rừng xanh tươi, cũng hoàn toàn mất phương hướng.

Trôi nổi trên bè tre đã lâu, sau khi xuống còn không phân biệt được đông tây nam bắc.

"Chẳng phải là thung lũng có nhiều Hồ vũ điệp sao!" "Tôi thấy chắc là phía bên kia!" Lúc đó, chỉ thấy Lão Hồ chỉ vào một nơi xa xa, trên không trung có từng đàn Hồ vũ điệp vàng bay lượn.

Chương 112

Tần Vũ và Lão Hồ có cùng ý kiến.

Không, lúc đó, sắc trời bên ngoài bắt đầu tối sầm lại, Tần Vũ nhìn thoáng qua bầu trời, cách lúc mặt trời lặn không còn xa nữa.

Đi đường trong núi vào đêm khuya không phải là chuyện tốt.

Tần Vũ nói: "Chúng ta đi thêm một đoạn nữa, tìm một hang núi, chúng ta nghỉ ngơi đi!" "Ban đêm trong núi có nhiều côn trùng độc, không nên đi đường đêm." Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ gật đầu, Shirley Dương cũng không có ý kiến, còn Bàn Tử thì chỉ mong được nghỉ ngơi ngay lập tức.

Nghỉ ngơi thật tốt, ăn một chút gì đó, bổ sung thể lực.

Trước đó, Bàn Tử chèo bè tre suýt nữa đứt cả tay.

Đêm tối buông xuống, mấy người cũng tìm được một chỗ thích hợp, che gió chắn mưa. … Mấy người đốt lửa trại vây quanh một chỗ, bắt đầu nghiên cứu.

"Anh Tần, không biết Phượng Hoàng Chu có nằm trong mộ Hiến Vương không!" Shirley Dương lúc này thần sắc ưu sầu nói.

"Hắc, Phượng Hoàng Chu có ở đó hay không tôi không biết, nhưng minh khí thì chắc chắn có!

Có minh khí cũng tốt!

Phượng Hoàng Chu tôi có thể từ từ tìm kiếm." Nghe Bàn Tử nói, Shirley Dương có chút bất lực liếc Bàn Tử một cái, rồi nói: "Bản tính trộm cắp không thay đổi!" Nghe Shirley Dương nói vậy, Bàn Tử không chịu.

“Hắc!” “Cô Dương nói vậy không đúng rồi.” “Tìm Phượng Hoàng Chu, tôi lấy minh khí của tôi, chúng ta về bản chất đều như nhau cả đấy, cô có biết không!” “…” Trong lúc Bàn Tử đang nói, lập tức bị Tần Vũ ngăn lại, lắng nghe âm thanh truyền đến từ xa.

“Nghe này!”_ Lúc này, Lão Hồ vốn đã mơ màng, sắp ngủ gật, nghe Tần Vũ nói vậy, Lão Hồ lập tức trở mình, nhìn Tần Vũ.

“Có… có vấn đề gì sao?” Đối với trực giác của Lão Tần, Lão Hồ chưa bao giờ nghi ngờ.

“Ừm.” “Có tình huống, nghe xem.” Nói xong, Tần Vũ liền chỉ ra một hướng.

Tích tách!

Tích tách! … Nhanh chóng, Lão Hồ nghe thấy âm thanh, tích tách tích tách.

“Thật sự có âm thanh!” Lão Hồ lúc này đột nhiên trở nên vô cùng tỉnh táo, tràn đầy cảnh giác, bắt đầu quan sát xung quanh.

Trong đêm tối, âm thanh tích tách càng trở nên quỷ dị!

“Lão Hồ, cầm vũ khí, cùng tôi ra ngoài xem sao!” “Được!” “Shirley Dương và Bàn Tử ở trong này đợi!” Nói xong, Tần Vũ liền dẫn Lão Hồ ra ngoài. … Cũng không biết đi bao xa, Lão Hồ và Tần Vũ tìm thấy hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy ở đó có một cây cổ thụ khổng lồ.

Âm thanh ‘tích tách! tích tách!’ đó, truyền ra từ thân cây.

Dưới ánh đèn pin, Tần Vũ nhìn thấy ánh phản quang màu đỏ lờ mờ lộ ra từ trong hốc cây, nhìn bố cục xung quanh, Tần Vũ dường như đã hiểu ra. . … E rằng, nơi đây, có lẽ là huyệt mộ cộng sinh của Đại tế ti nước Điền!

Không, xung quanh hốc cây đều bị các loại dây leo thực vật quấn quanh, Tần Vũ chặt bỏ những thứ xung quanh, một hốc cây lớn bằng miệng bát hoàn toàn lộ ra.

"Lão Hồ, giúp tôi!" Thấy vậy, hai người khoét hốc cây rộng thêm một chút.

"Lão Tần, có quan tài!" "Ừm!" Nhanh chóng, hai người từ bên trong kéo ra cỗ quan tài trong suốt màu đỏ, thậm chí, trong quan tài, có thể nhìn thấy chất lỏng màu đỏ đang lay động bên trong.

"Mở ra!" "Mở ra!" Hai người không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp quyết định mở quan tài.

Chỉ thấy, trong quan tài, những chất lỏng màu đỏ sền sệt như máu, có một Đại tế ti toàn thân trần trụi, không khác gì người sống, ngâm mình trong đó.

Dưới xác chết, có một con bạch mãng thi.

Lúc này, Tần Vũ đeo găng tay. … Đinh!

Chúc mừng túc chủ Mạc Thi thành công!

Chúc mừng đạt được năng lực cộng sinh của Đại tế ti, đạt được đạo cụ mặt nạ Đại tế ti!

Đạt được năng lực đặc biệt 'Cộng sinh thuật', tiến độ Mạc Thi hiện tại là 100%.

"Mặt nạ Đại tế ti?" "Cộng sinh thuật?" Tần Vũ giật mình, có chút ngạc nhiên với những thứ này. … "Lão Tần, sao vậy?" "Không sao!" Lúc đó, trong khi Tần Vũ và Lão Hồ hai người tiếp tục nghiên cứu và mò mẫm, phía sau truyền đến giọng nói của Shirley Dương và Bàn Tử.

"Hai người chạy đâu mất rồi?" "Nửa ngày không thấy quay lại, tôi

cứ tưởng hai người gặp chuyện rồi!" Lúc này, Bàn Tử và Shirley Dương hai người cũng tìm thấy họ.

Lúc đó, Bàn Tử kinh ngạc chỉ vào cỗ quan tài thủy tinh bị Tần Vũ và Lão Hồ mở ra trên mặt đất, cau mày.

"Mẹ kiếp, thứ bên trong là gì?" Lúc này, chỉ thấy Đại tế ti ngâm trong quan tài được bảo quản rất tốt, đặc biệt là sau khi mặt nạ bị Tần Vũ lấy đi, mỗi nếp nhăn trên khuôn mặt đều rõ ràng đến vậy.

Cả người nhìn như đang ngủ vậy.

Tần Vũ vứt găng tay đi, nói.

"Quan tài cộng sinh của Đại tế ti!" "Lợi dụng một số thủ đoạn đặc biệt, khiến thi thể được bảo quản cực kỳ tốt, vì vậy, khiến thi thể đến bây giờ vẫn không bị phân hủy." Tần Vũ vừa nói, vừa tìm một cành cây khuấy động chất lỏng màu đỏ. … Shirley Dương cảm thấy thứ bên trong thật kinh tởm, theo bản năng lùi lại mấy bước, nhưng không biết những dây leo phía sau đang lặng lẽ tiếp cận cô.

"A!" Lúc đó, khi cô phản ứng lại thì đã bị dây leo quấn chặt mắt cá chân, lúc này, những dây leo trên cây lập tức kéo Shirley Dương lên cây.

"Cẩn thận!" May mà Tần Vũ phản ứng đủ nhanh, lập tức nắm lấy tay Shirley Dương, không để Shirley Dương bị kéo đi.

Do tình huống đột ngột, trên người không mang theo vũ khí, Bàn Tử tiện tay nhặt một hòn đá trên mặt đất, ném mấy cái vào sợi dây leo đang quấn chân Shirley Dương, nhưng đều không có tác dụng.

Thấy vậy, Tần Vũ lập tức nắm chặt dây leo, chuẩn bị dùng bạo lực kéo đứt nó, không ngờ, vừa nắm chặt dây leo, anh cảm thấy một cảm giác ấm áp truyền đến từ tay.

Sợi dây leo quấn chân Shirley Dương nới lỏng ra không ít, con Đại

tế ti đang nằm trong quan tài thủy tinh như bị hút khô tức thì, từ một người sống động, trong chốc lát biến thành một xác khô đen đúa gầy gò.

Tần Vũ lại có thể cảm nhận được mọi thứ mà cây cổ thụ khổng lồ đó có thể cảm nhận, khoảnh khắc đó, dường như anh đã hòa làm một với cây cổ thụ.

Thậm chí còn cảm nhận được nhịp tim của con bạch mãng dưới thân Đại tế ti.

"Cộng sinh thuật?" Chỉ thấy Cộng sinh thuật tự động kích hoạt.

Sau đó, Tần Vũ lập tức buông dây leo, tất cả cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Hóa ra, mọi thứ ở đây sớm đã có liên hệ!

Sau một hồi vật lộn, thời gian một đêm cũng đã trôi qua, lúc này bầu trời đã hửng sáng, mặt trời sắp mọc rồi.

Không dừng lại lâu, thu dọn xong, họ tiếp tục đi theo ghi chép trên bản đồ da người.

Chương 113

Bốn người, trên đường vừa nói chuyện, vừa tìm kiếm di tích cổ thần đạo.

Kể từ khi Tần Vũ Mạc Thi chiếc mặt nạ đó, Tần Vũ phát hiện lúc này, không chỉ có thể tạo ra mối quan hệ cộng sinh với cây cổ thụ khổng lồ đó.

Mà còn có thể với tất cả thực vật và động vật xung quanh.

Năng lực này có chút quỷ dị.

Không, nhờ năng lực như vậy, anh nhanh chóng tìm thấy lối vào Thung lũng Trùng Cổ, càng ngày càng gần lăng mộ Hiến Vương.

Lúc đó, đứng ở bên ngoài lối vào Thung lũng Trùng Cổ, Lão Hồ do dự, "Có vào không?" Lão Hồ có chút nghi ngờ vì nơi đó trông giống như một cửa thung lũng bình thường không hơn không kém, xung quanh mọc những cây cỏ lộn xộn, không có gì đặc biệt.

Không, điều duy nhất đáng chú ý là hai tảng đá khổng lồ đứng sừng sững ở cửa thung lũng.

Càng đến gần, cuối cùng họ cũng phát hiện ra vấn đề, chỉ thấy trên hai tảng đá đó, lại vẽ những phù hiệu hình con mắt, những phù hiệu hình con mắt này, giống hệt với dấu ấn hình con mắt trên lưng.

"Chà!" Lúc này, hai tảng đá khổng lồ, như một đôi mắt quỷ dị, đang nhìn chằm chằm họ.

"Mẹ kiếp!

Chẳng phải là con mắt ở thành cổ Tinh Tuyệt sao!" "Mau đi, tôi vào trước!" Bàn Tử vừa nói, vừa định đi vào, nhưng bị Lão Hồ lên tiếng ngăn lại.

“Khoan đã!” “Bên trong có vấn đề!” Lúc đó, Lão Hồ lấy ra chiếc la bàn trong tay, liền phát hiện ra vấn đề, trước khi vào thì la bàn đã bắt đầu loạn xạ, bây giờ thì hoàn toàn đứng yên!

“Sao vậy?

Để tôi xem!” Bàn Tử cầm lấy la bàn lắc lắc, có chút kinh ngạc.

“Hắc, thật sự không động, không phải bị hỏng rồi chứ?” Tần Vũ nhìn hai tảng đá khổng lồ ở cửa thung lũng, lập tức hiểu ra nguyên nhân, sau đó nói: “Không cần nhìn nữa, la bàn không bị hỏng, chỉ là hai tảng đá này mang theo từ trường cực mạnh, ảnh hưởng đến la bàn.” “Ở đây, la bàn không còn tác dụng nữa!” Tần Vũ vừa nói, vừa lấy la bàn từ tay Bàn Tử, đưa cho Lão Hồ. … Bàn Tử nghe vậy, cũng kinh ngạc!

“Cái gì?” “La bàn không dùng được nữa sao?” “Không được đâu, la bàn không dùng được, mấy anh em mình lạc đường thì làm sao?” Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ cười nói: “Chuyện này dễ giải quyết, tôi cứ làm dấu trên đường là được!” “Đây là con đường tất yếu để đến lăng mộ Hiến Vương.” “Tục ngữ nói ‘bất nhập hổ huyệt yên đắc hổ tử’ (không vào hang cọp sao bắt được cọp con).” Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ tiếp tục nhìn hai con mắt trên tảng đá khổng lồ bên ngoài thung lũng, trong lòng luôn cảm thấy lăng mộ Hiến Vương nhất định không đơn giản.

Lúc này mặt trời đã lên đến giữa không trung, tuy thời tiết có hơi oi bức, nhưng lúc này cũng là thời cơ tốt nhất để hành động.

Trước khi vào thung lũng, Tần Vũ căn dặn mấy câu: “Nhớ kỹ, lăng mộ Hiến Vương đã trải qua bao nhiêu năm, bên trong nhất định bố trí không ít cơ quan.” “Hơn nữa, nhìn trên bản đồ da người hiển thị, cuối thung lũng có một rào chắn tự nhiên, chúng ta muốn vào, phải tìm được một mật đạo có thể xuyên qua rào chắn tự nhiên đó.” Lão Hồ

gật đầu, nói: “Lão Tần, e rằng tìm được mật đạo rồi, mật đạo cũng sẽ không dễ đi đâu!” “Ừm!” “Vì vậy, mấy anh em mình càng phải dốc mười hai phần tinh thần!

Chỗ này không phải là nơi để đùa giỡn đâu!” Lời vừa dứt, mấy người tiếp tục đi bộ. … Xung quanh Thung lũng Trùng Cổ, cây cối mọc um tùm, không biết đã bao nhiêu lâu rồi, không có ai đặt chân đến.

Bên trong, căn bản không có đường đi, cho dù có, cũng đều bị những cây cối mọc hoang phủ kín, lờ mờ, chỉ để lại một lối đi hẹp khó khăn ở giữa.

Tất cả mọi người đều phát hiện, càng đi về phía trước, địa hình càng dốc xuống, dây leo và những thực vật chưa từng thấy xung quanh cũng càng nhiều.

“Mẹ kiếp!

Không thể không nói, bên trong này quá nóng, nếu không thì thật sự là một nơi tốt!” Bàn Tử bị những bông hoa trên vách đá thu hút, thán phục cảnh quan tuyệt đẹp xung quanh.

Nhưng, Tần Vũ cũng chú ý đến thực vật trong thung lũng, phần lớn đều mọc ra ngoài hoặc mọc vươn lên trên.

Anh cũng hiểu ra.

Vì địa hình trong thung lũng hẹp, cạnh tranh của thực vật ở đây cũng rất gay gắt, để có được nhiều ánh sáng hơn, chúng chỉ có thể vươn mình lên trên.

Cũng vì vậy, nên ở trên cao, bên ngoài đó, căn bản không thể nhìn thấy tình hình bên trong thung lũng.

Vừa đi vừa đi, Bàn Tử lau một vệt mồ hôi trên mặt, thở hổn hển nói: “Bên trong này nóng thật đấy.” “Bớt nói nhảm đi, nhanh lên!”

“Mẹ kiếp Lão Tần, cho tôi nghỉ một lát không được sao?” Hóa ra, Bàn Tử vẫn luôn cầm xẻng công binh, không ngừng mở đường phía trước, khiến Bàn Tử mồ hôi đầm đìa.

Bên trong đó, toàn là những cây dây leo cổ thụ không biết đã sống bao nhiêu lâu, có những dây leo to bằng cổ tay của Lão Hồ.

Không, điều đáng lo ngại hơn cả là những con muỗi và côn trùng độc hại trong những góc tối của thung lũng.

Những con muỗi đó rất lớn, đều to bằng bàn tay, thấy người là như mất mạng mà bay bổ vào.

Nếu bị muỗi cắn một miếng, e rằng trên người sẽ sưng to một cục.

Nhưng, những con côn trùng này thường tránh Tần Vũ.

Tuy nhiên, đối với Bàn Tử, Lão Hồ và Shirley Dương, họ lại không may mắn như vậy.

Đặc biệt là Bàn Tử, một bên phải đề phòng côn trùng độc và những con muỗi lớn, một bên lại phải mở đường.

Không lâu sau, Bàn Tử dừng lại liên tục vẫy tay nói.

“Không… không được nữa rồi, nghỉ một lát đi!” “Mẹ kiếp, tôi thật sự không đi nổi nữa!” Lão Hồ không biết từ lúc nào, trên mu bàn tay đã bị muỗi đốt một cục u lớn, sưng tấy như một cái bánh bao nhỏ.

Khi không chạm vào thì ngứa đến thấu tim, khi chạm vào thì đau.

Sự tra tấn này khiến Lão Hồ khó chịu đến mức phải há miệng!

Tần Vũ thấy Bàn Tử không ổn, liền dừng lại nghỉ một lát, tranh thủ thời gian này nghiên cứu cách đi qua độc chướng ở cuối hẻm núi.

Lúc đó, Shirley Dương đưa một số thuốc khử độc và giảm sưng cho Lão Hồ vừa nói.

“Thực ra, những con muỗi này cũng không lớn lắm.” “Độc tính cũng bình thường, chưa thấy loại muỗi độc trong rừng mưa Amazon đâu!” “Không chỉ cắn người có kịch độc, nhiều khi còn có thể hút khô một con nai con sống!” Bàn Tử nghe vậy, kinh ngạc: “Cô Dương, chỗ cô nói đáng sợ đến vậy sao?” “Ừm!” “Hắc, vậy ở đó có cổ mộ không?” Nghe Bàn Tử nói vậy, Shirley Dương cũng không đáp lời Bàn Tử, cố ý không để ý đến Bàn Tử.

Lúc đó, chỉ thấy Lão Hồ vừa bôi thuốc lên tay, vừa nói: “Mẹ kiếp, chúng ta mà không ra ngoài sớm, thì người bị hút khô sẽ là tôi!” “Thế nào, Anh Tần, đã tìm thấy mật đạo chưa?” Tần Vũ cất tấm bản đồ da người trên tay, vừa nãy, Hư Vọng Chi Đồng của Tần Vũ cũng không phát hiện ra.

Xem ra, không nằm trong phạm vi tương ứng.

Tần Vũ bình tĩnh lắc đầu, nói: “Trên đó chỉ đánh dấu những ký hiệu xa nhất, nhưng, nơi đây lớn hơn tôi tưởng rất nhiều.” “Một lát nữa, không dễ tìm đâu!” Ở một con suối, sau khi bổ sung một ít nước, họ lại tiếp tục đi thêm hơn ba tiếng đồng hồ.

Lúc đó, Tần Vũ mới nhìn thấy một số di tích trên một bức tường đổ nát.

Trên đó mọc đầy cỏ dại.

Tần Vũ dùng xẻng công binh gạt hết cỏ dại trên đó.

Dưới động tác của Tần Vũ, bên trong có một số con thằn lằn nhỏ màu đỏ hoảng loạn chui ra, làm Bàn Tử giật mình.

Trong tiềm thức, chỉ thấy Bàn Tử lập tức giẫm lên những con thằn lằn đó, nhưng bị Shirley Dương ngăn lại.

“Không độc, cũng không cắn người!” “Chúng ta đi tìm Phượng Hoàng Chu, đừng có làm như ma quỷ vào làng thế này!” “Hắc!

Ai là ma quỷ!" "Tôi cũng không biết thứ đó có độc hay không!" Bàn Tử không hề phục, tiếp tục phản bác.

Lúc đó, Tần Vũ nhìn thoáng qua hướng những con thằn lằn này bỏ chạy, tất cả đều chạy ra ngoài hẻm núi; thỉnh thoảng có vài con hoảng hốt chạy nhầm hướng, cũng đều quay đầu chạy về.

"Ừm?" Tần Vũ nhìn thoáng qua thung lũng bên trong, tình hình trong thung lũng lại hoàn toàn trái ngược với bên ngoài, đơn giản là hai thế giới.

Nhìn dáng vẻ của những con thằn lằn đó, bên kia nhất định có thứ gì đó đáng sợ, như một ranh giới tử vong vô hình xuất hiện. … Tần Vũ hiểu ra, liền phân phó Lão Hồ lấy ra tất cả mặt nạ chống độc, mỗi người một cái.

"Lát nữa nhớ đeo mặt nạ chống độc vào!" "Được!" Sau đó, Tần Vũ nhìn bản đồ da người trên tay, lại ngẩng đầu nhìn ký hiệu trên bức tường đổ nát.

So sánh đi so sánh lại vài lần.

Chương 114

Sau khi xác nhận không có gì sai sót, Tần Vũ mới lên tiếng nói.

"Theo bản đồ da người, phía bên phải thung lũng cách bức tường đổ nát không xa là mục tiêu của chúng ta rồi!" Bàn Tử nghe vậy, mục tiêu sắp xuất hiện, trong chốc lát như có vô tận thể lực.

Lập tức cất bình nước, nói: "Vậy đợi gì nữa!

Nhanh lên!" "Ha ha, minh khí nhỏ bé, Bàn gia đến đây!" Tần Vũ phán đoán chính xác, chỉ đi thêm sáu bảy mét.

Tìm thấy một đoạn đường trơ trụi, không còn cỏ dại và cây cối cản trở, bước chân lập tức nhẹ nhàng hơn.

"Lão Tần, chẳng phải bên trong này lâu rồi không có người sao, sao bên trong lại không có một chút thực vật nào?" "Lão Tần, không phải có độc chứ!" Bàn Tử nhìn xuống chân, không có một cọng cỏ dại nào.

Lão Hồ cười cười, giải thích: "Đây là Đoạn Trùng Đạo được chôn cất, nên mới không có cỏ." Đoạn Trùng Đạo, dùng để không cho những thực vật và côn trùng này tiếp cận huyệt mộ, thông thường sẽ đào một cái hố rồi chôn một số thứ như thủy ngân, lưu huỳnh, độc ma tán… những thứ này trong đó hàng trăm năm cũng không tan hết!

Nghe Lão Hồ nói, Shirley Dương gật đầu.

"Ra là vậy!" Không, lúc đó, Lão Hồ cũng như phát hiện ra chỗ không ổn, lập tức quay đầu hỏi Tần Vũ.

"Lão Tần, tình hình không ổn, trên bản đồ chẳng phải nói chúng ta còn cách lăng mộ Hiến Vương một đoạn sao?

Sao Đoạn Trùng Đạo lại được chôn sớm vậy?"_ Nghe Lão Hồ nói,

Tần Vũ nhìn xung quanh. … Lúc này, Tần Vũ cúi xuống, trên mặt đất bốc một ít đất tro và đá, ném lại phía sau rồi vỗ vỗ tay nói: "Từ những dấu vết trên đó cho thấy, Hiến Vương này là một kẻ tinh thông một số kỳ thuật!" Dựa theo ký ức, không chỉ vậy, Hiến Vương còn nghiên cứu sâu về thuật phong thủy, không thể xem thường!

Một vương mộ lớn như Hiến Vương, mộ chính phải có khí tượng tiên huyệt, xung quanh nhất định phải thay đổi một số địa thế phong thủy, từ đó dùng để phụ trợ huyệt nhãn.

"Hắc, thuật phong thủy của Lão Hồ, xem ra cũng quá qua loa rồi!

Không bằng Lão Tần!" Nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ cũng cười một tiếng, sau đó vỗ vỗ vai Bàn Tử, nói: "Thằng Bàn Tử, tôi có qua loa thì cũng hơn anh nhiều!" "Có một số chuyện, không biết ai mới là kẻ ngu muội hết sức!" "Lão Hồ, mẹ kiếp!" Bàn Tử nghe vậy cũng mất hứng, lập tức nhìn Tần Vũ đứng một bên, lại nói: "Lão Hồ, mẹ kiếp, đừng ỷ mình hiểu biết mà bắt nạt Bàn Tử này không hiểu, tôi có thể hỏi Lão Tần mà, hắc, Lão Tần của tôi, tiếp tục giảng giải cho chúng tôi nghe đi." "Để tôi xem Lão Hồ, mẹ kiếp, có giữ được thể diện không!" Tần Vũ cũng cười một tiếng nói: "Bàn Tử, không phải tôi nói anh, sau này, trong những chuyện như thế này, ít nhiều cũng phải tìm hiểu, không thể cứ như vậy mãi được." "Tôi thấy anh, cô Dương còn hiểu biết hơn anh nhiều." Mặt Bàn Tử, dày như vỏ cây, rất dễ đánh, cũng tiếp tục lải nhải.

"Hắc!

Anh Tần của tôi, mẹ kiếp, anh mà nói vậy tôi không chịu đâu!

Tôi không thể so sánh được, nhưng cô ta chỉ là một con nhóc, có thể biết gì chứ!" "Chẳng lẽ, cô ta cũng hiểu về phong thủy ở đây sao?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Shirley Dương cũng không phục.

"Anh Tần là người sáng suốt." "Tôi hiểu biết nhiều lắm, phong

thủy trong mộ huyệt chính của Hiến Vương, có thủ đoạn dời vị tinh tú." Từ bên ngoài, Shirley Dương ít nhiều cũng đã nhìn ra một số manh mối, liền nói ra.

Lúc này, Tần Vũ nhướn mày nhìn Shirley Dương, "Cô Dương, cô có biết 'như hổ thêm cánh, giao long nhập thủy' là gì không?" "Biết một chút." Nhanh chóng, Shirley Dương nói. … "Thậm chí còn biết điều đó!" Lúc này, Lão Hồ cũng tỏ vẻ kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ không hổ là hậu duệ của Bàn Sơn Đạo Nhân Trát Cô Tiếu, may mà bản lĩnh của ông cố không bị mai một.

Sau đó, Tần Vũ tiếp lời Shirley Dương nói: "Cô Dương nói không sai, trong phong thủy, điều khó nhất không phải là tìm một nơi phong thủy tốt để an táng." "Phải biết rằng, trên thế giới, những nơi phong thủy tốt nhất cũng chỉ có vậy, những người có thể thay đổi cách cục phong thủy đó, mới thực sự lợi hại!" "Ví dụ như lăng mộ Hiến Vương này!" "Lăng mộ này, trừ khi là những vương hầu đại quyền tại vị mới có thể làm được, nếu không, việc đại hưng thổ mộc thay đổi địa mạch như vậy, đơn giản là khó như lên trời!" Lúc này, vừa đi vừa nói. … Không lâu sau. … Lão Hồ nhìn con đường phía trước, cách nơi đánh dấu trên bản đồ khoảng mấy chục mét, lập tức nhắc nhở mọi người, sắp đến nơi rồi.

Lúc đó, Tần Vũ dường như đã phát hiện ra, cũng nói với Lão Hồ: "Lão Hồ, nhìn xem ở đây có giống với bí thuật trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Cửu Khúc Hồi Hoàn Triều Sơn Ngạn không!" "Giống!" Lão Hồ nhìn thoáng qua, cũng phát hiện ra vấn đề.

Cửu Khúc Hồi Hoàn Triều Sơn Ngạn, sau khi thay đổi một số mạch chính, có thể duy trì trạng thái phong thủy quan triền hộ, có thể khiến khí mạch vạn năm không phá.

Nhanh chóng, những gì đánh dấu trên bản đồ da người đã hiện ra trước mắt, Tần Vũ cũng không chần chừ, bắt đầu đi thẳng theo Đoạn Trùng Đạo.

Theo Đoạn Trùng Đạo, từ cửa thung lũng đi thẳng vào trong.

"Bên trong này chắc có một công trình kiến trúc kiểu thần miếu." "Không biết lâu như vậy rồi có bị sập không." "Tìm kiếm trước đã!" Lúc này, Tần Vũ đột nhiên nói. … Bên trong, so với vị trí trước đó, tầm nhìn cũng rộng hơn, càng đi về phía trước, con đường xung quanh càng rộng ra, giống như hình dạng một chiếc loa lớn.

Tần Vũ nhìn màn sương mù phía trước nói: "Độc chướng ở phía trước, để đề phòng vạn nhất, chúng ta hãy đeo mặt nạ chống độc vào!" "Chưa qua độc chướng thì ai cũng không được tháo ra!" Lúc này, Bàn Tử vừa đeo mặt nạ chống độc, vừa lầm bầm nói: "Thật phiền phức, đã đeo mặt nạ chống độc rồi, sao không trực tiếp xông vào!" "Cứ phải tìm thần miếu gần đó, không phải lãng phí thời gian sao!" Nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ cũng liếc nhìn Bàn Tử rồi nói: "Thằng Bàn Tử, nếu Hiến Vương là người đơn giản thì tốt rồi!" "Anh tưởng độc chướng chỉ là một lớp mỏng đi qua là được sao?" "Quên lời Lão Tần nói lúc nãy rồi sao?" "Độc chướng không biết dày bao nhiêu!" "Chúng ta bây giờ la bàn mất tác dụng, ở trong độc khí mà lạc đường, thì chỉ có một con đường chết mà thôi!" "A!" Nghe Lão Hồ nói, Bàn Tử cũng không biết độc chướng lại phức tạp như vậy, bị Lão Hồ mắng một trận liền ngoan ngoãn đeo mặt nạ chống độc vào.

Vừa đi vừa đi, Shirley Dương đột nhiên kêu lên một tiếng.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Shirley Dương liên tục lùi lại mấy bước, như giẫm phải thứ gì đó. … "Sao vậy!" Lúc đó, chỉ thấy Shirley Dương mặt lộ vẻ hoảng sợ, sau đó chỉ vào bụi cỏ nói: "Chỗ đó hình như có thứ gì đó!" "Có thứ gì đó?" "Để tôi xem!" Bàn Tử

nghe vậy, không nói hai lời liền nắm chặt cây xẻng leo núi trong tay, rồi đi tới.

Lúc đó, Tần Vũ nhìn xuống, khẽ cười một tiếng.

"Bàn Tử, không sao đâu!" "Chỉ là mấy cây Cỏ Nhảy Múa thôi!" Cỏ Nhảy Múa, bình thường giống như những loại cỏ thông thường khác, nhưng một khi xung quanh có thứ gì đó tác động đến, nó sẽ không ngừng đung đưa, trông như đang nhảy múa vậy, nên gọi là Cỏ Nhảy Múa.

"Không độc, cũng không làm hại người!" Tần Vũ nói.

Nghe xong, lúc đó, Shirley Dương mới thở phào nhẹ nhõm.

"Hắc!

Chỗ này hình như có một quả hồ lô!" Lúc đó, Bàn Tử ở gần Cỏ Nhảy Múa, dường như phát hiện một quả hồ lô màu đỏ, vén ra xem, là một quả hồ lô đá bị nhuộm thành màu đỏ.

"Bàn Tử, được đấy!" "Chắc đó là ký hiệu!" "Thần miếu chắc là ở đây rồi!" Tần Vũ lại đi thêm một đoạn, quả nhiên, chỉ thấy trước mặt một tòa thần miếu, xây dựa vào núi.

Mặc dù những cây cột xung quanh đều bị thực vật quấn quanh phủ kín, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự tồn tại của nó.

Những viên ngói trên thần miếu có một số chỗ bị sập, trông có vẻ đổ nát.

Thấy cảnh tượng này, Lão Hồ không khỏi thán phục: "Nơi đây có long mạch huyệt nhãn thủy tốt, có thể tàng phong tụ khí, nếu không thì miếu e rằng đã sập rồi!" Tần Vũ đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy điện thờ trên thần miếu cũng bị một số thực vật chiếm giữ.

"Đi, vào xem sao!" 2.7 Lúc này, bước vào thần điện, quy mô bên

trong cũng không lớn, tượng thần thờ phụng trên đại điện cũng đã đổ xuống đất.

"Thần miếu?" "Tôi chưa từng thấy vị thần nào như thế này!" Bàn Tử chỉ vào pho tượng thần đen sì trên mặt đất, có chút nghi ngờ nói.

Lão Hồ cũng lắc đầu, biểu thị cũng không rõ.

Shirley Dương thì khỏi nói, lớn lên ở nước ngoài, căn bản không hiểu những thứ này.

Lúc này, Tần Vũ tiến lên nhìn thoáng qua rồi nhàn nhạt nói.

"Đây chắc là sơn thần được thờ phụng ở nơi này." Chỉ thấy, tôn tượng thần mặt đen, hai mắt nhắm chặt, không có biểu cảm dư thừa, nhưng lại toát ra một cảm giác âm lãnh uy nghiêm.

Đằng sau ông ta, đứng hai tiểu quỷ, mặt mũi nanh ác, một con cầm hồ lô đỏ, một con hai tay nâng một con thiềm thừ.

Tần Vũ biết tiền điện cũng không có gì, liền vượt qua tượng thần trên mặt đất đi thẳng đến hậu điện.

Lão Hồ thấy Tần Vũ đã vào hậu điện, cũng vội đuổi theo.

Trong hậu điện, Tần Vũ tìm thấy cánh cửa đá mà anh nhớ, rồi bước tới.

Cửa đá có hình một con cóc đang há to miệng, trên cửa khắc những ký hiệu kỳ lạ, toát ra một vẻ quỷ dị khó tả.

Lão Hồ tiến lên xem xét.

Trên cửa có ký hiệu giống hệt trên bản đồ, Lão Hồ cho rằng đây chắc chắn là một lối đi xuống lòng đất.

Nhưng... cơ quan trên cửa thật kỳ lạ!

Lão Hồ tuy tinh thông các loại cơ quan, nhưng công việc chế tác

cơ quan này quá tinh xảo, những người không hiểu cách phá giải thì căn bản không thể mở được.

Chương 115

"Lão Tần, cái này, hơi chát tay!" "Chát tay?

Để tôi xem nào!" Nói rồi, Tần Vũ liền tiến lên xem cái khóa cơ quan trên cửa đá.

Sau đó, Tần Vũ mò mẫm trên đó hai cái.

Lão Hồ chỉ nghe thấy tiếng "cạch" một tiếng. "Xong rồi!" "Xong rồi?

Dễ vậy sao?" "Lão Tần, tôi có cảm giác ở đây cứ như đi dạo sân sau nhà mình vậy?" Lúc này, Lão Hồ khó tin nói.

Dù sao vừa rồi ông ta cũng đã xem cái khóa cơ quan, biết được cái mẹo của nó, không có mấy canh giờ thì không thể mở ra được, không ngờ Tần Vũ lại mở nhanh như vậy.

Cửa đá mở ra, chỉ thấy bên trong tối đen như mực, Tần Vũ liền bật đèn pin chiếu sáng.

Lúc này, Lão Hồ vừa đi vừa không quên dặn dò Shirley Dương và Bàn Tử: "Vừa nhìn những thiết kế bên ngoài đã biết cái ông Hiến Vương này không phải là người dễ trêu!

Chúng ta xuống dưới phải cẩn thận đấy." Bàn Tử lại không để ý nói: "Lão Hồ, ông có thể đừng như bà thím, lèm bèm mãi được không!

Bất kể dưới đó có gì, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn!

Mặc kệ yêu ma quỷ quái cũng không thể ngăn cản Bàn gia này lấy Minh khí!" "Tôi thấy cậu bớt nói nhiều đi Bàn Tử!

Kẻo lát nữa lại biết kêu Lão Tần, cứu tôi nha!!!" Lão Hồ cười nói. "Cút đi!" Lúc này, Tần Vũ lắc đèn pin trong tay, nhìn xung quanh, cấu

trúc bên trong hơi khác so với đường hầm mộ mà anh từng thấy trước đây.

Đường hầm đi xuống, hai bên đặt một số giá đèn, đèn trên giá đèn lại đang sáng.

Bàn Tử nhìn ngọn nến trên giá đèn kinh ngạc nói. "Mẹ kiếp!

Đèn lại đang sáng!

Chẳng lẽ, bây giờ thật sự có loại trường minh đăng của Đại Kim Nha sao?" Lúc này, Shirley Dương cũng bán tín bán nghi nói: "Tôi thấy ở đây ít nhất cũng mấy trăm năm không có người vào rồi, làm gì có nhiên liệu nào cháy lâu như vậy được!" Bàn Tử đột nhiên nói với giọng âm u, lại có chút thần thần bí bí: "Cô Dương, cô không nghe lời Đại Kim Nha nói sao!

Dầu đèn bình thường đương nhiên sẽ không cháy lâu như vậy!

Nhưng, dùng mỡ người nấu thành dầu đèn thì có thể!" Tần Vũ nghe lời Bàn Tử nói, cũng chịu. "Bàn Tử, lời của Đại Kim Nha mà cậu cũng tin sao?" "Uống chút rượu đã say rồi à?" "Không có trường minh đăng, không khí trong mộ đạo, trước khi chúng ta vào đều trong trạng thái tắt.

Chúng ta mở cửa đá sau đó không khí có vào, những ngọn đèn này mới sáng lên!

Cho nên mới tạo cho người ta một cảm giác đèn chưa bao giờ tắt." Lúc này, Bàn Tử có chút ngượng ngùng nói: "Mẹ kiếp!

Tôi biết tên Đại Kim Nha đó đang nói phét!

Hắn nói cứ như thật ấy.

Hóa ra toàn là lừa người!" Lão Hồ vừa đi vừa nói với Bàn Tử. "Không, trường minh đăng cũng có." "Nhưng, đèn không tắt ngàn năm

đó, không phải dùng thi du mà làm, mà dùng dầu Giao nhân ở biển mà làm!" Chớp mắt đã đến cuối mộ đạo.

Trước mắt xuất hiện một con sông ngầm. "Thật sự có nước à!" Lão Hồ nhìn con sông ngầm trước mặt kinh ngạc nói, trước đó Tần Vũ đã bảo Lão Hồ đừng quên chuẩn bị đồ lặn, Lão Hồ lúc đó còn nghi ngờ.

Rõ ràng là vào núi, lại không phải đi mộ dưới biển, chuẩn bị mấy thứ đó có tác dụng gì chứ?

Nhưng Tần Vũ vốn không thích nói thừa, đã nói Lão Hồ nên mang theo thì cứ mang theo cho có chuẩn bị.

Không ngờ, trước đó Lão Hồ gần như đã quên mất chuyện này, suýt nữa thì không có. "Mẹ kiếp, Lão Tần, may mà lúc đó tôi tin cậu chuẩn bị đồ lặn, nếu không thì thật sự có chút phiền phức!" Lão Hồ vừa thay quần áo vừa nói với Tần Vũ.

Trong lòng thề từ nay về sau Tần Vũ bảo chuẩn bị gì cũng sẽ làm theo.

Rất nhanh, mấy người mặc đồ lặn xong, trong nước đi lại như đi trên đất liền.

Nhưng, cũng rất nhanh, Lão Hồ phát hiện nhiệt độ nước ngầm thật đáng sợ.

Giống như lúc trước xuống nước ở hang núi, lạnh buốt, thậm chí còn lạnh hơn.

Lão Hồ bơi chưa được bao lâu đã cảm thấy như bị ngâm trong nước đá, có chút run rẩy.

Bàn Tử và Shirley Dương cũng nhanh chóng không chịu nổi. "Mẹ kiếp!

Nước gì mà lạnh vậy!" Lúc này, Shirley Dương càng cảm thấy lạnh, động tác cũng càng ngày càng chậm; Lão Hồ tuy cũng lạnh, nhưng trong tình huống này chỉ có thể nhịn, thầm cầu nguyện mau lên bờ.

Tần Vũ men theo dòng sông đi về phía trước.

Hai bên dòng sông có dấu vết của việc khai thác nhân tạo rất nặng nề.

Tần Vũ thầm nghĩ, xem ra con sông ngầm này không phải tự nhiên hình thành mà là do Hiến Vương cố ý dẫn vào, nhìn đây là một công trình không hề nhỏ.

Hai bên dòng sông là những cái hố nhỏ nối tiếp nhau.

Tần Vũ nhìn qua một cái phát hiện bên trong chất đầy những bộ xương người trắng hếu.

Lúc này, Lão Hồ ở gần Tần Vũ nhất, cũng nhanh chóng phát hiện ra, có chút cảnh giác nhìn những bộ xương trắng hai bên.

Lão Hồ không tự giác nghĩ đến những con trùng cổ màu trắng mà ông ta gặp dưới hang núi, một trận lạnh lẽo dâng lên trong lòng.

Lúc này, Lão Hồ lo lắng nói! "...Không phải cũng có trùng cổ chứ!" Tần Vũ nghe xong, bình tĩnh lắc đầu, phủ nhận lời của Lão Hồ, "Yên tâm đi, cái này không phải, đây hẳn là một số hố tuẫn táng, bên trong không chỉ có xương người mà còn có cả xương động vật." Tần Vũ nói xong, Lão Hồ nhìn cái hố bên cạnh, cẩn thận nhìn kỹ, quả nhiên, bên trong có xương lớn, nhìn không phải của con người.

Loại hố tuẫn táng như vậy, lại được sắp xếp thành bố cục như thế này.

Lão Hồ lần đầu tiên thấy!

Lão Hồ thấy không có trùng cổ thì thở phào nhẹ nhõm.

Lời nói vừa dứt, bên Bàn Tử đã la lên. "Có thuyền!

Có thuyền!

Mau nhìn!" Bàn Tử kích động chỉ vào một chiếc thuyền gỗ nhỏ đang trôi trên sông cách đó không xa mà la lên. "Thấy rồi!

Nhỏ tiếng một chút được không!" "Lát nữa mà lại dẫn ra một con mãng xà nữa thì tôi xem cậu làm thế nào!" Nghe lời Lão Hồ nói, Bàn Tử không thèm để ý nhiều như vậy.

Chương 116

Cảm thấy nếu cứ bơi tiếp sẽ chết cóng mất, bây giờ có thuyền thì không cần phải ngâm trong nước đá nữa!

Rất nhanh, Bàn Tử một hơi bơi nhanh về phía trước bảy tám mét.

Tần Vũ thậm chí không kịp lên tiếng ngăn cản.

Chỉ thấy Bàn Tử lập tức túm lấy mép thuyền muốn trèo lên.

Nhưng giấc mộng đẹp nhanh chóng tan vỡ, bởi vì chiếc thuyền gỗ căn bản không chịu nổi Bàn Tử, bị một cái túm như vậy, cả một tấm ván thuyền đều rơi xuống và vỡ vụn.

Lúc này, Bàn Tử nhìn tấm ván thuyền mềm nhũn trong tay có chút sững sờ, nhìn mọi người.

Lúc này, Lão Hồ ở phía sau cười nói, nhìn cậu ta. "Bàn Tử, cậu vui mừng quá sớm rồi!" "Mẹ kiếp!

Cái thứ gì vậy!" Bàn Tử tức giận quăng tấm ván thuyền mềm nhũn trong tay xuống nước.

Tần Vũ lúc này cũng chú ý, chiếc thuyền đã ở đây bao lâu rồi, ngâm trong nước lâu như vậy, sớm đã mục nát hết rồi. "Đi thôi!" "Không được đâu!

Lão Tần, vậy chúng ta sẽ phải ngâm trong nước lạnh bao lâu nữa!" Bàn Tử có chút oán giận.

Bây giờ, mấy người đều đang ở dưới nước, cũng không tiện xem bản đồ da người, lúc này, Tần Vũ cũng ngẩng đầu nhìn về phía trước: "Không xa nữa, cố chịu đựng một lát nữa đi Bàn Tử!" Lão Hồ cười chưa được bao lâu, cảm thấy dưới chân mình như đạp phải cái gì đó, đột nhiên trượt chân, cả người ngã nhào xuống nước. "Mẹ kiếp!

Lão Hồ chết đuối!" Bàn Tử là người đầu tiên phát hiện ra sự bất thường của Lão Hồ, thấy ông ta vùng vẫy trong nước mà mãi không thấy người.

Tần Vũ ở gần Lão Hồ nhất, quay người bơi về phía sau mấy mét kéo Lão Hồ lên, nhìn Lão Hồ. "Mẹ kiếp, chuyện gì vậy!" "Tôi nhớ cậu bơi rất giỏi mà, nước cũng không sâu, sao đột nhiên lại chết đuối?" Lão Hồ được vớt lên khỏi nước, ho khan không ngừng nói, Lão Hồ xua tay nói: "Tôi cũng không biết chuyện gì nữa, cảm giác như đạp phải cái gì đó, dưới chân trượt một cái là chết đuối!" Bàn Tử lập tức như hiểu ra, liền nói. "Không phải... trong sông có thủy quỷ chứ!" Tần Vũ không nhớ ở đây có thủy quỷ, bật đèn pin chiếu xuống nước, ở chỗ Lão Hồ vừa chết đuối, nhìn thấy một vật thể đen đen, đang trôi nổi trong dòng sông.

Nhanh chóng, thò tay xuống, Tần Vũ nắm lấy đám rong rêu quấn quanh vật thể đó, nhìn kỹ mới thấy đó là một con cóc đỏ khổng lồ, trên mình quấn đầy rong rêu.

Con cóc bên trong đã chết từ lâu, ước chừng vừa rồi không may bị Lão Hồ giẫm bẹp. "À, chỉ là một con cóc!

Không sao!" "Bàn Tử cũng không cần phải làm quá lên như vậy!" Lão Hồ sững sờ, nhìn vật trên tay Tần Vũ, nói. "Cóc sao?" "Nhưng, vừa rồi tôi rõ ràng cảm thấy chân mình như bị chuột rút vậy, một chút sức lực cũng không thể dùng được!" "Ừm, là một con cóc lưng đỏ!

Hẳn là trên lưng có độc, có thể gây tê liệt tạm thời!" Bàn Tử vừa nghe Lão Hồ không sao, liền lập tức trở lại dáng vẻ ban đầu.

Coi như chỉ là một trận hú vía. "Được rồi, lảm nhảm cái gì, mau bơi ra đi!

Ngâm thêm một lát nữa, không gặp thủy quỷ, tôi sợ cũng thật sự sẽ chết cóng trong nước!" Nửa giờ sau, cuối cùng cũng lên bờ.

Bàn Tử vừa lên bờ đã cởi bộ đồ lặn ra, thay bộ quần áo cuối cùng, Shirley Dương cũng bị lạnh đến run cầm cập.

Lão Hồ dùng quần áo tùy tiện lau mái tóc ướt, vô tình lại liếc thấy một bóng người màu trắng trong hồ nước. "Cái gì?" "Cái gì?" Shirley Dương nhìn theo hướng Lão Hồ chỉ, chỉ thấy giữa dòng nước đen kịt đang trôi nổi một cỗ bạch y nữ thi. "Xem ra là một nữ thi thể." "Mẹ kiếp!

Cái thứ này đi theo sau lưng chúng ta từ lúc nào vậy?" Bàn Tử toàn thân run rẩy, lúc ở dưới nước, không ai phát hiện ra thứ đó.

Không ngờ một cỗ di thể lại đi theo trôi nổi suốt, Bàn Tử lập tức cảm thấy lạnh hơn rất nhiều so với lúc nãy ở dưới nước. "Hắc...

Hắc Lư Đề Tử đâu!" "Có mang theo không!" "Tôi vừa nói Lão Hồ chết đuối không đơn giản mà!" "Không chừng là thứ này gây ra quỷ!" Trong cổ mộ mà thấy loại người chết như vậy, Bàn Tử khó mà không liên hệ nó với Tống tử.

Nữ thi trôi theo dòng nước về phía họ.

Khi Tần Vũ tiến lên kiểm tra, bóng dáng trắng bệch của nữ thi chìm nổi hai cái trong dòng nước, rồi đột nhiên biến mất trước mắt mọi người. "Không... không thấy nữa!" Lão Hồ sững sờ, "Lão Tần, chuyện gì vậy!

Sao đột nhiên lại biến mất?" Bốn người nhìn nhau, phát hiện biểu cảm của mọi người đều khác lạ, trước mắt, đó không phải ảo giác, thật sự đã biến mất. "Không phải là nữ quỷ chứ!" Bàn Tử nói.

Lão Hồ cảm thấy không yên tâm.

Vừa rồi ông ta suýt chết đuối, Lão Hồ mở miệng nói: "Hay là tôi xuống xem thử nữa?" Tần Vũ lại lắc đầu nói. "Nước đó quả thật lạnh kỳ lạ!" "Đừng xuống nữa!" "Nếu tôi không đoán sai, hẳn là sẽ tìm

thấy thôi!" Tần Vũ nhìn xuống dòng nước bên dưới với ánh mắt sâu thẳm, nói.

Lão Hồ gật đầu.

Nếu thật sự có nữ quỷ, Tần Vũ cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây, vị trí hiện tại của họ là đã đi được khoảng một phần ba chặng đường.

Tần Vũ chỉ vào bản đồ trên tay.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, nói: "Vị trí của chúng ta cách mộ Hiến Vương đã gần rồi." "Mới một phần ba?" Lúc này, Bàn Tử cảm thấy đã đi rất lâu, không ngờ mới chỉ đi được một phần ba chặng đường.

Phía trước dòng nước có rất nhiều rong rêu không biết vì sao lại sinh trưởng đặc biệt nhiều, lên bờ rồi, trên đường phía trước đâu đâu cũng có.

Loại rong rêu này Tần Vũ chưa từng thấy bao giờ, chỉ có thể giẫm lên mà đi, chưa đi được mấy bước thì.

Một con côn trùng màu đen đã bay qua trước mặt Tần Vũ. "Cẩn thận một chút!" Tuy nhiên, những con côn trùng đen nhỏ biết bay này không trực tiếp tấn công, chỉ là số lượng nhìn có vẻ đáng sợ. "Lão Tần, những con côn trùng này, ký sinh trong những cây rong rêu này phải không?" "Ừm." Những cây rong rêu này, ở một nơi quanh năm không thấy ánh sáng này đã tồn tại gần ngàn năm, hẳn là đã biến dị để thích nghi với môi trường ở đây.

Những con côn trùng này và rong rêu trong nước thuộc mối quan hệ cộng sinh, trú ngụ trong rong rêu.

Lúc này, Lão Hồ nhìn những con côn trùng bay đầy khắp nơi xung quanh, nói, nhìn chúng có vẻ giống chuồn chuồn nhỏ, toàn thân côn

trùng đều màu đen. "Nhưng màu sắc... không phải có độc chứ!" Đứng trước sự quấy rầy của những con côn trùng đen này, họ dừng chân trước dòng nước, nhìn cái chỗ bị dòng nước xói mòn ở phía đối diện.

Tần Vũ nói! "Trông có vẻ như ở đây bị dòng nước xói mòn, hẳn là lúc trước thủy thế khá hung mãnh, thảo nào những cây hải thảo đó lại mọc lên tận bờ." Đúng lúc này, đèn pin trong tay Tần Vũ đột nhiên nhấp nháy, sau đó hoàn toàn tắt ngấm.

Chương 117

Xung quanh không còn ánh sáng, chìm vào một mảng tối đen và tĩnh mịch. "Hết điện rồi sao?" "Bàn Tử, pin hình như ở trong cái túi đó!" Lão Hồ lập tức nhắc nhở!

Bởi vì vừa rồi gặp phải cỗ bạch y nữ thi quỷ dị đó, trừ Tần Vũ ra mấy người kia trong lòng đều rợn tóc gáy.

Trong môi trường tối đen như vậy, người ta sẽ không tự giác liên tưởng đến những thứ kinh khủng.

May mà Tần Vũ hành động đủ nhanh.

Vài phút sau ánh đèn pin lại sáng lên. "Kia... hình như có một cái tế đài!" Shirley Dương chỉ về phía trước nói, Tần Vũ chiếu đèn tới, quả nhiên có một cái tế đài cách đó không xa.

Lão Hồ thấy vậy, lập tức đi tới, dọn sạch những thứ trên tế đài, muốn tìm xem trên đó có cơ quan nào không.

Cơ quan thì Lão Hồ không phát hiện ra, nhưng Shirley Dương lại thấy những ký hiệu kỳ lạ trên bức tường của tế đài. "Trên đó hình như có vẽ cái gì đó!" Shirley Dương vừa nói vừa gạt bỏ những cây thực vật trên tường.

Tần Vũ nhìn qua, thấy lờ mờ là bích họa, cũng không để ý nói, "Những cái đó chỉ là bích họa tế bái sơn thần thôi, không có gì đáng xem!" Sau đó, đưa cho Lão Hồ một điếu thuốc, Tần Vũ tiếp tục nói: "Nước quả thật hơi lạnh, nghỉ ngơi một lát, đợi ấm lại rồi chúng ta lại xuất phát!" Lão Hồ cầm điếu thuốc trong tay không châm lửa, nhìn những bích họa mà Shirley Dương vừa tìm thấy trên tường hỏi Tần Vũ: "Lão Tần, ông không cảm thấy ở đây có gì đó không đúng sao?

Tôi cứ cảm thấy cái miếu này được xây trước mộ Hiến Vương." Tần Vũ gật đầu nói, hút một hơi thuốc. "Không sai!

Theo những dấu vết cũ ở đây mà xem, miếu sơn thần đã tồn tại trước mộ Hiến Vương!" Sau đó, anh giơ tay chỉ vào những văn tự cổ trên tường.

Tần Vũ tiếp tục nói, "Nhìn những chữ trên đó, có cái tên sơn thần mặt đen, xem ra, nơi này phải tồn tại sớm hơn mộ Hiến Vương hơn trăm năm!" "Ối trời ơi, nhìn kìa!

Đó không phải bạch y nữ thi mà chúng ta gặp lúc trước sao?" Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc chỉ vào cỗ bạch y nữ thi trong dòng nước nói. "Thật kìa!" "Thứ này lúc có lúc không!" "Cái gì mà đáng sợ vậy chứ!" Trong lúc Bàn Tử nói chuyện, nữ thi theo dòng nước tự mình trôi đi, Bàn Tử nắm chặt Hắc Lư Đề Tử trong tay để phòng bất trắc.

Thấy nữ thi cứ thế an nhiên vô sự trôi đi trước mắt, Bàn Tử sững sờ lẩm bẩm nói. "Ơ?

Nữ thi này hơi vô lễ rồi đấy!" "Đi ngang qua cũng không chào một tiếng!" "Cậu đừng có lảm nhảm nữa!

Cẩn thận lát nữa nó lại 'trá thi' thật sự ra chào cậu đấy!" Lão Hồ nói xong, lập tức quay đầu nhìn Tần Vũ hỏi: "Lão Tần, chúng ta có nên vớt nó lên xem thử tình hình không?" Tần Vũ lắc đầu nói: "Chắc không phải cái mà chúng ta nhìn thấy lúc trước đâu, không cần thiết phải vớt lên, chúng ta chỉ cần đi theo dòng nước, rồi sẽ tìm thấy điểm tập trung cuối cùng!" Lão Hồ nghe vậy liên tục gật đầu cảm thấy có lý, liền không còn để ý đến nữ thi nữa.

Đi thêm vài trăm mét nữa.

Bức tường xung quanh bắt đầu giống như một tụ long.

Một số rêu xanh trên mặt đất xung quanh càng ngày càng ít, dòng

nước từ phía trước chảy ra, giống như một thác nước nhỏ.

Lúc này, chưa đi đến gần, đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. "Hình như đến đầu rồi!" Tần Vũ đi tới dùng đèn pin chiếu vào cuối dòng sông.

Chỉ thấy những dòng nước nhỏ được phân chia đều chảy xuống từ mộ đạo cuối.

Một số nữ thi thì vì dòng chảy quá hẹp.

Bị mắc kẹt ở đó. "Mẹ kiếp sao lại nhiều như vậy!" Bàn Tử gần như hóa đá trước cảnh tượng trước mắt.

Bởi vì ở đây không chỉ có hai cỗ bạch y nữ thi mà họ đã thấy.

Trên mặt nước, những cỗ bạch y nữ thi trôi nổi có đến hàng trăm hàng ngàn, những nữ thi này, vì không có cách nào theo dòng nước chảy ra ngoài, nên đều tập trung ở đây.

Lúc này, trên người chúng, thỉnh thoảng lại phát ra một loại ánh sáng xanh lam nhạt.

Cảnh tượng như vậy có thể nói là vô cùng quỷ dị.

Nhìn vào, khiến người ta rợn tóc gáy!

Lão Hồ cũng bị cảnh tượng đó làm giật mình, cũng sững sờ một lúc mới chậm rãi mở miệng nói: "Tôi điên mất thôi, ...?

Nữ thi họp đại hội?" Shirley Dương, cũng lần đầu tiên thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy, không khỏi lo lắng nói. "Nhiều nữ thi như vậy, sẽ không thi biến chứ!" Đa số nữ thi trên mặt nước đều không hoạt động, nếu thật sự thi biến, e rằng họ không đối phó nổi.

Tần Vũ xua tay bảo Shirley Dương yên tâm. "Loại thi thể này sẽ không thi biến." "Chúng đều là những kẻ tuẫn táng, không có tác dụng gì, chúng ta đi thôi!" Bàn Tử một lòng chỉ nghĩ đến Minh khí trong mộ,

không muốn dây dưa với những thi thể này. "Được rồi, rời khỏi đây trước đã!" "Cầm chắc thiết bị, đừng để lạc!" Bàn Tử và Lão Hồ đồng thời gật đầu đáp, Shirley Dương cầm đèn pin, đại khái bị cảnh tượng trong dòng nước làm cho tâm thần bất ổn, có chút trầm tư.

Lúc này, khi Lão Hồ đi ngang qua, không cẩn thận làm hòn đá ở mép bờ rơi xuống nước. "Phụt" một tiếng!

Hòn đá rơi xuống nước, bắn tung tóe những giọt nước.

Lúc này, Bàn Tử cũng bị giật mình, quay đầu lập tức nói với Lão Hồ: "Làm gì đấy!

Lão Hồ!! "Không muốn sống nữa à?" Lão Hồ không cảm thấy có gì an ủi Bàn Tử. "Có gì mà phải làm quá lên như vậy!" "Đều là tử nhân, có gây ra động tĩnh lớn cỡ nào cũng không nghe thấy đâu!" Tần Vũ lại có chút bất lực, nói. "Lão Hồ, lời cậu nói thật sai rồi!

Không nghe thấy, nhưng những thứ khác lại nghe thấy!" "Những thứ khác?

Ở đây đâu có..." Lời của Lão Hồ chưa nói xong.

Một cỗ nữ thi trong dòng nước đã bị cái gì đó đẩy lên. "Mẹ kiếp!

Thật sự có!" "Mau đi thôi!" Tiếng động càng ngày càng lớn, chỉ thấy cái thứ đó đang tiến gần về phía họ, cùng với một làn sương mù màu đỏ trên mặt nước do vật thể không rõ tạo ra. "Nhanh!

Đeo mặt nạ phòng độc vào!" Tần Vũ lập tức hô hoán mọi người, la lên!

Không còn xa nữa.

Con quái vật dưới nước lộ ra chân dung, đó là một con côn trùng khổng lồ đội mặt nạ và mặc áo giáp đồng. "Ối trời ơi!" "Mẹ kiếp con quái vật từ đâu ra vậy!" Bàn Tử vừa lùi lại vừa nói.

Chương 118

Đồng thời, trên người những bạch y nữ thi kia cũng đang âm thầm biến đổi, bên bị ngâm trong nước mọc ra một cái bướu to bằng quả bóng đá.

Nhanh chóng, vì hồng sắc độc khí mà con côn trùng khổng lồ phun ra, cơ thể nữ thi bắt đầu động đậy. "Không hay rồi!

Trá thi rồi!

Nữ thi thi biến!" Bàn Tử có chút hoảng sợ!

Tần Vũ nhìn nữ thi trong nước từ từ động đậy.

Đại lượng bạch sắc cổ trùng bắt đầu xuất hiện!

Xem ra không thể tránh né được nữa!

Không, thay vào đó có thể tìm một cách đơn giản hơn. "Bàn Tử!

Dầu hỏa!" "Nhanh!" Nhanh chóng, Tần Vũ nhận dầu hỏa.

Sau khi đổ dầu hỏa dọc theo dòng sông, lập tức châm lửa.

Ngọn lửa lớn bùng cháy ngay lập tức.

Chỉ thấy, những con bạch sắc cổ trùng vừa nở ra từ người nữ thi vừa xuất hiện đã bị lửa thiêu chín.

Trong dòng sông, nhất thời khắp nơi đều trôi nổi những con tiểu bạch trùng dày đặc, con đại trùng tử mặc áo giáp cao bằng người đã xông lên.

Nhưng, vì thể hình cự đại, hành động bất tiện.

Cho nên, hành động cũng chậm chạp. "Bàn Tử chuẩn bị dây leo núi!" "Chúng ta xuống dưới!" Tần Vũ không muốn giao chiến với con

quái vật khổng lồ này. "Lão Tần, cái thứ này không cần quản sao?" "Không cần!" "Thứ đó bì tháo nhục hậu, không cần thiết phải dây dưa." "Chúng ta nhanh chóng xuống dưới!" Lão Hồ nhìn con đại trùng tử ở mép bờ, động tác chậm, cộng thêm lúc lên bờ, nó đã dính đăng du.

Trên người nó, một số chỗ đã bị lửa đốt cháy.

Nhìn qua, không đe dọa lớn đến Tần Vũ, Lão Hồ cũng không để ý nhiều.

Nhanh chóng, cùng Bàn Tử buộc chặt dây leo núi vào một vị trí tương đối vững chắc trên dòng chảy.

Trên nham bích, có một số tàn dư hạ đích sạn đạo.

Dựa vào những sạn đạo và dây leo núi này, có thể dễ dàng đu xuống phía dưới.

Tần Vũ là người đầu tiên xuống.

Tuy nhiên, những sạn đạo đó, kiên cố hơn Tần Vũ tưởng tượng, tuy đứng trên đó sẽ hơi lắc lư, nhưng ít nhất không bị mục nát, đủ sức chịu đựng trọng lượng của một người.

Khi Tần Vũ đặt chân xuống đoạn sạn đạo cuối cùng.

Tần Vũ phát hiện bên dưới không còn sạn đạo nào nữa.

Lúc này, vị trí hiện tại cách hồ nước bên dưới hơn ba mét.

Tần Vũ nhìn xuống hồ nước bên dưới.

Độ sâu hoàn toàn có thể giúp anh nhảy xuống mà không hề hấn gì, Tần Vũ dứt khoát, không hề do dự, tung thân nhảy xuống.

Tạo ra một làn sóng nhỏ trong thủy đàm.

Lão Hồ, Bàn Tử và Shirley Dương phía sau thấy không có chuyện

gì cũng đều nhảy xuống, dòng nước chảy ra như đã được lắng lọc và tinh khiết, thanh triệt vô cùng.

Nước ở đây, hiển nhiên khác với nước trong hang núi trước đây, không những không có cảm giác âm lạnh, mà còn khiến người ta cảm thấy thanh sảng.

Bàn Tử từ trong nước chui lên.

Lau một vệt nước trên mặt.

Bây giờ bên ngoài là giữa trưa.

Bàn Tử nheo mắt nhìn lên, "Mẹ kiếp không dễ dàng gì, cuối cùng cũng thấy dương quang!" "Ai!

Ở đây hình như có cá kìa!" Bàn Tử lúc này, có chút phấn khích chỉ vào đàn cá đang bơi trong nước nói. "Chà!

Con nào con nấy không nhỏ!" Lão Hồ cũng nhìn thấy, nhìn Bàn Tử, "Cậu tính ăn cá ở đây hả!" "Bàn Tử, cậu quên những nữ thi trên kia rồi sao?" "Tôi nói cho cậu biết, nước này, đều là nước từ trên đó chảy xuống." "Cá nuôi bằng thủy thi, nuốt trôi không?" Bàn Tử vốn dĩ có một ý định.

Kết quả bị Lão Hồ nói vậy một cái là mất hết khẩu vị. "Mẹ kiếp!

Ghê tởm chết đi được!" Sau đó lại thở dài nói: "Được rồi, tôi đi ăn bánh quy nén của tôi vậy!" "Đúng rồi!" "Lão Tần, đã ra đến đây rồi, chúng ta trực tiếp nghỉ ngơi một đêm rồi tiếp tục đi!" Sau khi lăn lộn lâu như vậy, Bàn Tử bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon dưới ánh mặt trời.

Không ngờ, sau khi Bàn Tử nói xong, mãi mà không thấy ai trả lời.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức quay người, nhìn xung quanh, lúc này vẫn không thấy

bóng dáng Tần Vũ đâu. "Ai?

Lão Tần đâu rồi!

Lại biến mất nữa!" Tần Vũ tiêu thất, Shirley Dương đã quen với chuyện lần trước nên không thấy lạ, vừa tranh thủ lên bờ vừa nói: "Với thân thủ của Tần tiên sinh thì chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu, hai người cứ yên tâm đi." "Mẹ kiếp!" "Chắc là lại phát hiện ra thứ gì rồi!" Bàn Tử gật đầu nói, "Cũng phải, Lão Tần sao có thể có chuyện được!" Lần này thật sự bị Shirley Dương nói trúng rồi.

Tần Vũ khiêu hạ chi hậu trực tiếp tiềm nhập liễu thủy trung.

Địa đồ thượng lý bị nhất cá đặc thù phù hào tiêu ký liễu.

Tần Vũ muốn trực tiếp đi xác nhận vị trí chính xác của lối vào mộ Hiến Vương.

Lối vào nằm dưới thủy đàm này.

Càng lặn xuống, Tần Vũ càng cảm thấy một tuyền qua vô hình trong nước đang kéo mình xuống đáy thủy đàm. "Gần đủ rồi, hẳn là..." Lúc này, Tần Vũ xác nhận vị trí xong, Tần Vũ lập tức điều chỉnh hướng, bơi ngược lên. "Lão Tần, cậu lại chạy đi đâu vậy." "Lần sau có chơi trò tiêu thất, có thể chào tôi một tiếng được không!" Lão Hồ thấy Tần Vũ cuối cùng cũng nổi đầu lên khỏi mặt nước thì tiến lên nói. "Không sao, tôi xuống dưới thủy đàm xem một chút." Tần Vũ lên bờ giải thích, biết mấy người này đang lo lắng. "Dưới đó?" Bàn Tử nghe vậy lập tức cũng xán lại. "Dưới thủy đàm?

Lão Tần, dưới thủy đàm, có thứ gì không?" "Có Minh khí không?" Bàn Tử, thần thần bí bí hỏi.

Chương 119

Shirley Dương không quan tâm Minh khí.

Một lòng chỉ nghĩ đến Phất Trần Châu, vừa nghe Tần Vũ nói dưới đó có thứ gì, cũng dựng tai lên nghe. "Minh khí!" "Làm gì có Minh khí!" "Không phải, tôi đã tra xét xong vị trí lối vào mộ Hiến Vương rồi." Lão Hồ sững sờ, có chút khó tin nói. "Lối vào mộ Hiến Vương?" "Chẳng lẽ lối vào ở dưới nước sao?" Tần Vũ gật đầu đáp, "Không sai, lối vào ở dưới thủy đàm!" "Tôi trước đó có chú ý, trên nhân bì địa đồ ở vị trí này có vẽ một vòng tròn." "Một vòng tròn?" "Lão Tần, dựa vào một vòng tròn trên bản đồ, cậu biết được lối vào ở đây rồi sao?" Bàn Tử có chút không hiểu hỏi.

Tần Vũ tự tiếu phi tiếu gật đầu. "Không sai, đừng nghĩ vòng tròn đơn giản, cổ thời hậu hữu thiên viên địa phương đích pháp, sở dĩ quyển dã đại biểu thiên." "Thiên đại biểu sinh, dạng nhất minh hiển liễu!" "Lão Tần!

Ngưu bài!" Bàn Tử kinh ngạc vì Tần Vũ lại hiểu rõ những quy tắc này đến vậy.

Shirley Dương cũng thầm gật đầu. "Thì ra là vậy!" Tuy là hậu duệ của Bàn Sơn Đạo Nhân, nhưng vì mấy đời sau này đã không còn làm nghề hạ đấu nữa.

Shirley Dương bây giờ biết được cũng đều từ ghi chép của Trát Cô Tiếu mà đọc, cho nên đối với những cái này cũng không hiểu rõ.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm bên thủy đàm.

Sáng ngày thứ hai mấy người liền thay xong trang bị.

Chuẩn bị tiềm nhập thủy đàm thâm xử.

Tần Vũ dựa vào trí nhớ trước đó, nhanh chóng tìm thấy lối vào dưới nước.

Tiềm tại thủy lý, sở hữu nhân đích thân thượng đô xuyên trứ hoàn chỉnh đích nhất sáo tiềm thủy y, đái trứ dưỡng khí tráo.

Lúc này, Tần Vũ đành phải dùng thủ thế kỳ ý lão Hồ.

Lão Hồ mã thượng khán đổng Tần Vũ ý tư.

Hồi liễu nhất cá minh bạch đích thủ thế.

Thuận trứ tuyền qua đích sức mạnh khoái đạt liễu thủy đàm tối đê xử.

Thuận lợi đích, khoái, tại Thủy Nhãn xử vị trí hoa liễu nhất điều mộ đạo.

Có chút kỳ lạ, trên mộ đạo không hề có mộ môn.

Bên trong đã bị nước nhấn chìm.

Men theo con đường hầm mộ ngập nước này, một hơi bơi sâu vào mấy chục mét mới dừng lại.

Tần Vũ biết dưỡng khí có hạn.

Cho nên chỉ có thể tranh thủ thời gian.

Tần Vũ đánh giá môi trường xung quanh.

Mộ đạo khoan khoát bình than, con đường dưới chân đều được lát bằng những viên phương chuyên lớn, mộ đạo thượng phương tắc sử dụng thanh sắc điều trạng đại thạch đầu, chu vi đích tường bích thượng một hữu phát hiện nhậm hà đích bích họa hoặc giả văn tự.

Thậm chí, liên nhất ta điêu tượng đô một hữu.

Mộ đạo hẹp, mấy người bơi trong đó rất lâu.

Tần Vũ tố liễu cá thủ thế cấp Tần Vũ khán, lão Hồ tri đạo đích ý

tư, tòng nhân bì địa đồ thượng khán, Hiến Vương mộ huyệt tại lý diện!

Quả nhiên, tại lão Hồ cương cương hòa Tần Vũ đả thủ thế chi hậu, tại tiền tiến liễu thập kỷ mễ đích cự ly hậu.

Tại tiền diện thủy hạ khán liễu nhất đạo thạch pha.

Tòng lý khai thủy, mộ đạo biến đắc quảng khoát.

Thuận trứ thạch pha hướng thượng du khứ.

Không lâu sau, liền từ trong nước lộ đầu, đạt đến mặt nước đàm thủy.

Xuất thủy Tần Vũ, lập khắc thân thủ trích điệu liễu kiểm thượng đích dưỡng khí tráo, sát liễu sát kiểm thượng đích thủy.

Khán liễu khán phụ cận.

Hiện tại đạt đến mộ đạo tận đầu.

Nhãn tiền đích khứ xử, khước bị nhất đạo thạch môn đổ trụ liễu.

Thạch môn thượng, phiếm trứ vi vi đích thanh hôi sắc.

Khán thượng khứ đại.

Trọng lượng nhất khán, lão Hồ tri đạo tại thiên cân dĩ thượng.

Lúc này, Lão Hồ mạt liễu bả kiểm.

Hồi đầu tiếu trứ đối Shirley Dương và Bàn Tử đạo: "Lão Tần, lợi hại thật!

Xem ra chúng ta thật sự đã tìm đúng địa phương rồi!" Shirley Dương nhìn cánh cửa đá khổng lồ sững sờ. "Lão Tần, thạch môn đã tìm thấy rồi, nhưng thạch môn... chúng ta làm sao mà tiến vào đây?" Bàn Tử ngẩng đầu nhìn cánh cửa đá phía trước cũng phát sầu.

Bàn Tử suy đoán, thạch môn trước mắt này, xem ra không có trăm

người thì khó mà mở ra được.

Lúc đó, cũng không mang theo trang bị có thể phá cửa, mà có mang theo thì nhìn độ dày của cánh cửa đá này...

Lúc này, Bàn Tử thúc thủ vô sách lắc đầu, nói: "Chúng ta cũng không mở ra được a!

Làm sao bây giờ?" Mấy người từ trong nước ba lên bờ.

Lão Hồ nã xuất nhân bì địa đồ khán liễu khán, hoảng nhiên đại ngộ sĩ thủ chỉ liễu chỉ thạch môn đích tả thượng phương đạo: "Thượng diện!

Na thượng diện hữu cá tiểu môn!" "Thật sự có một cái môn!" "Kỳ quái!

Môn làm bằng gì vậy?" Bàn Tử.

Tần Vũ tọa tại nhất bàng hưu tức trứ, hội kháp diệt liễu thủ thượng đích yên, hòa Bàn Tử đạo. "Thứ đó gọi là Thiên Môn, không phải là quy cách..." "Hiến Vương xem ra là muốn thành tiên!" Thành tiên?

Bàn Tử đối với thuyết thần quỷ từ trước đến nay đều không thèm để ý, nghe Tần Vũ nói vậy xong, Bàn Tử khinh thường cười một tiếng nói. "Thành tiên, tôi thấy toàn là nói phét!" Lão Hồ tủng liễu tủng kiên bàng đạo: "Không có cách nào, tuy tôi cũng không tin, nhưng Lão Tần nói không sai!" "Thiên Môn dùng cho cái gọi là mộ chủ nhân đã 'vũ hóa thành tiên' mà dùng!" Shirley Dương nhìn cái tiểu môn phía trên cũng cảm thấy tò mò. "Lần đầu tiên thấy loại mộ môn này!" "Nhưng cũng tốt, như vậy chúng ta có thể tiến vào rồi!" "Bàn Tử tôi thấy cậu đừng vui mừng quá sớm!

Cậu cũng không nhìn xem thạch môn cao bao nhiêu!" Tần Vũ phách liễu phách thủ.

Chương 120

"Lão Hồ, cậu có cách tốt không?" "Chúng ta chuẩn bị đăng sơn thằng, chúng ta lên đó!" "Được thôi!" Bàn Tử từ sau khi thấy phấn khích, bây giờ mộ Hiến Vương đã ở ngay trước mắt, Bàn Tử thậm chí có thể thấy Minh khí bên trong đang vẫy tay chào mình.

Shirley Dương lúc này cũng tràn đầy cán kình, tất cánh Phất Trần Châu rất có thể ở bên trong.

Lão Hồ và Bàn Tử tìm cách ném đăng sơn thằng lên Thiên Môn phía trên.

Shirley Dương miết liễu nhất nhãn thượng diện đích Thiên Môn, chủy thượng bất tự giác đích liễu nhất cú: "Thành tiên?

Thật sự có người có ý nghĩ như vậy sao!" Bàn Tử thính hậu mã thượng tiếp thoại đạo, "Dương tiểu thư bất tri đạo liễu ba!

Thế giới chi đại vô kỳ bất hữu!" "Không đúng a!

Nếu tôi không nhớ nhầm thì cô Dương đại tiểu thư không phải đi du học nước ngoài sao!" "Không lẽ cô tin cái này sao?" Bàn Tử khán liễu Bàn Tử nhất nhãn vô nại đích đạo. "Ai nói tôi tin!" "Chỉ là hảo kỳ mà thôi!" Lão Hồ nhất biên cán hoạt dã nhất biên đạo. "Kỳ thực chỉ là tìm một chỗ dựa tinh thần mà thôi, từ khoa học giác độ mà xem thì thật sự bất tồn tại, giống như quốc ngoại không phải cũng tương tín Thượng Đế sao!" Shirley Dương điểm đầu, "Lão Hồ nói cũng có lý!" Bàn Tử dã điều khản, "Ai?

Lão Hồ bình thường đâu thấy cậu có trình độ này đâu?" "Tư giác ngộ hướng của tôi từ trước đến nay đều cao mà." Lão Hồ đắc ý đích nhất tiếu, hoàn bất vong khán hướng Tần Vũ vấn đạo. "Đúng không, Lão Tần!" Tần Vũ nhất tiếu một hữu thoại.

Bàn Tử kế tục, "Thôi đi, đừng có tự cho mình là giỏi như Lão Tần vậy chứ!" Thoại gian, đông tây cũng đã chuẩn bị xong.

Lão Hồ dùng lực hướng hạ lạp liễu lạp đăng sơn thằng. "Lão Tần!

Đủ kết thực!

Có thể rồi đó!" Tần Vũ thính hậu, điểm liễu điểm đầu thân đạo. "Khai công!" Bảng tại đăng sơn thằng nhất đoan phi hổ trảo, thử khắc khẩn khẩn đích câu tại liễu nhất đoan, thuận trứ đăng sơn thằng, Tần Vũ suất tiên tòng thạch môn thượng phàn nham thượng khứ.

Thượng khứ chi hậu, Tần Vũ hựu bả trảo tử kế tục cố định liễu, cư cao lâm hạ đích triêu trứ hạ diện đích na kỷ cá nhân bãi liễu bãi thủ, kỳ ý khả dĩ thượng liễu.

Lão Hồ và Bàn Tử thân thủ dã đô bất thác.

Thuận trứ thằng tử khoái tiện thượng liễu.

Hạ diện thuấn gian chỉ thặng hạ liễu Shirley Dương nhất cá nhân.

Bất nhượng Tần Vũ hữu ta kinh nhạ đích, Shirley Dương dã khoái đích cân liễu thượng. "A!

Có thể lắm cô Dương tiểu thư!" Bàn Tử khán trứ Shirley Dương động tác chuyên nghiệp tịnh hựu tấn tốc đích hướng thượng, nhãn trung minh hiển hữu nhất ta ý ngoại. "Đừng có tiểu khán nhân hảo mạ!" "Lão Tần, môn cũng khóa rồi." "Muốn mở ra, e rằng phải dùng Hắc Chiết Tử!" Hắc Chiết Tử Mạc Kim Đảo Đấu lý nhất chủng chuyên dụng công cụ.

Dụng khiêu đông tây khai môn dụng.

Chuyên nghiệp điểm giảng khiếu Hắc Chiết Tử, thực tế thượng nhất chủng khả dĩ thân súc phương tiện huề đái đích khiêu côn.

Tần Vũ điểm đầu một hữu phản đối.

Khán "Thiên Môn" bản hoạt môn, khả dĩ chính thường đả khai đích.

Bất nhất bàn đô tòng nội hướng ngoại tài năng thôi khai.

Hiện tại tại ngoại diện, sở dĩ chỉ năng ngạnh.

Dụng khiêu tài hành. "Bàn Tử đừng quang khán trứ a!

Cái thứ này nặng lắm!

Tôi một mình không làm được!" Bàn Tử đích khí lực càng đại nhất ta, Lão Hồ bả Hắc Chiết Tử tòng môn thượng phùng khích xử sáp tiến khứ tịnh cố định hảo.

Bàn Tử hòa Lão Hồ tắc tại nhất đoạn dụng lực khiêu.

Dạng như thử phản phục liễu thất bát biến, Thiên Môn tài kiến tùng động liễu nhất ta.

Thử thì đích Lão Hồ khí suyễn hu hu liễu.

Bàn Tử tác tính đạo: "Được rồi!

Mẹ kiếp nhường tôi ra đi, tôi làm!" Thính trứ Bàn Tử đích thoại, Lão Hồ khán liễu Bàn Tử nhất nhãn hữu ta hoài nghi đích đạo: "...Được không?" "Bảo tôi được không?" "Bỏ chữ 'không' đi là xong rồi!" "Bàn gia tôi không khoe khoang, những thứ khác tôi không dám, nhưng khí lực thì thật sự có!" Hoàn Lão Hồ tiện bả Hắc Chiết Tử bả thủ lưu cấp liễu Bàn Tử.

Bàn Tử giảo trứ nha, dụng lực sử kình hạ áp.

Chỉ kiến kiểm đô miết hồng liễu.

Chung vu, đồng môn liên tiếp xử "rắc" thanh thúy đích hưởng liễu nhất thanh. "Bàn Tử, được lắm a!" Bàn Tử đắc ý nhất tiếu đạo, "Đó, Bàn gia vĩnh viễn là Bàn gia!" Tần Vũ lạp khai liễu Bàn Tử, nhân vi yếu đả khai đồng môn, khả cổ mộ phong bế liễu thượng thiên niên.

Không khí bất lưu thông, đột nhiên đả khai lý diện đích thi khí hữu âm khí đối nhân hữu hại.

Đãn Shirley Dương tịnh bất đổng ta, việt Tần Vũ yếu vãng lý diện tẩu, khước bị Lão Hồ lan hạ liễu. "Làm gì?" Shirley Dương hồi đầu dụng nhất chủng mạc danh kỳ diệu nhãn thần khán trứ Lão Hồ vấn đạo.

Tần Vũ biểu tình nghiêm túc đích đạo: "Hiện tại bất năng tiến khứ đích thì hậu!" "Vì sao!" "Môn đô đả khai liễu, vì sao tôi lại phải lãng phí thời gian ở đây?" Bàn Tử đạm đạm đích khán liễu nhất nhãn Shirley Dương đạo. "Ngoại hành liễu ba!" "Phóng độc khí ni." "Cổ mộ thiên niên không người, lý diện biệt trứ một cỗ tử thi khí ni!" "Trực tiếp tiến khứ thì không sao, đẳng thì hậu xuất khứ liễu, phát giác thân thể bất đối kình thì vãn liễu!" "Nhiên hậu ni?" Bàn Tử bất nại phiền đích đạo: "Tôi nói cô Dương tiểu thư, không đổng vấn đối đích, đãn cá thì hậu tại một tâm tình cấp nâm tế ta!" "Bất như đẳng hồi khứ dĩ hậu giao điểm tiền, Bàn gia tôi sẽ hảo hảo cấp bổ bổ khóa, khán thành mạ?" Thử khắc, Shirley Dương nhất thính Bàn Tử hựu khai thủy hồ, tiện dã bất lý, quai quai trạm tại nhất bàng, đẳng lý diện đích thi khí phóng cán tịnh.

Nhanh chóng, đeo mặt nạ phòng độc, Tần Vũ ước chừng thời gian cũng sắp đủ.

Anh nói: “Được rồi, vào được rồi, nhớ đeo mặt nạ phòng độc đấy!

Đừng có cởi ra!”Mấy người từ Thiên Môn đi vào, đứng trên cửa đá nhìn xuống.

Chỉ thấy bên dưới là những tượng người và xe ngựa bằng đồng được sắp xếp chỉnh tề, số lượng nhiều đến mức khiến người ta phải tặc lưỡi.Bàn Tử nhìn một cái, kinh ngạc nói: “Mẹ kiếp!

Hiến Vương cũng ghê gớm đấy chứ!

Cái quy cách này hiếm thấy thật!”Nhìn xuống phía dưới, Tần Vũ thấy những tượng đồng đó được chế tác vô cùng tinh xảo, nét mặt uy nghiêm, quả thật có vài phần khí thế của người canh giữ lăng mộ.Nhanh chóng, họ dùng dây leo núi từ Thiên Môn từ từ hạ xuống, đi qua khu binh mã dũng.Đi được một đoạn không lâu, Bàn Tử phát hiện ra điều bất thường, hỏi: “Lão Hồ, tôi có cảm giác là chúng ta càng đi vào trong, đường càng hẹp lại đúng không?”Tần Vũ gật đầu: “Không phải ảo giác đâu, bên trong hẹp lại thật.

Vì hai bên xây các hang đá để đặt tùy táng phẩm!”Bàn Tử nghe vậy, mắt sáng lên: “Tùy táng phẩm!

Đâu đâu?”Tần Vũ tùy tiện chỉ tay: “Đều ở trong các hang đá hai bên đó, nhưng không có gì hay ho đâu, đa phần tùy táng phẩm đặt ở đó đều không đáng tiền!

Nếu muốn đồ tốt thì phải vào quan quách của Hiến Vương mà tìm!”“Thật hả?

Giả hả?” Lúc này, Bàn Tử vẫn không bỏ cuộc mà ngó vào mấy hang đá đó, cuối cùng Lão Hồ trực tiếp kéo Bàn Tử đi.Lão Hồ nói: “Hắc!

Mày không chịu bỏ cuộc à?

Chương 121

Nghe Lão Tần nói là chuẩn không trật đi đâu được!

Phải rồi, nhìn mày đúng là chưa thấy mặt mũi sự đời bao giờ, mấy cái đồ nát đó có gì tốt chứ!

Bọn ta là **đảo đấu**, chứ có phải đi thu rác đâu!" Bàn Tử bị thuyết phục, liền không còn cố chấp với mấy hang đá tùy táng phẩm đó nữa.Họ đi qua con đường mộ hẹp.

Cuối đường là một cây cầu.Cây cầu không lớn, vừa ngắn vừa hẹp.

Nước dưới cầu trông đục ngầu, vàng vọt, rõ ràng là nước tù đọng.Bàn Tử nhìn, tò mò hỏi: "...Lại làm gì đây?"Tần Vũ nhìn trái nhìn phải, trả lời: "Đây chắc là **Tam Thế Kiều**, truyền thuyết kể rằng, sau khi người chết muốn thăng tiên, phải đi qua loại cầu này; ngụ ý là từ bỏ hồng trần tục thế, sau đó thoát thai hoán cốt biến thành thần tiên tiêu dao tự tại!"Bàn Tử đương nhiên không tin: "Xàm bậy!

Đi qua cầu là thành tiên sao?

Vậy mấy ông đây mà đi qua, chẳng phải cũng thành tiên hết à!"Lão Hồ cười nói: "Này!

Người ta là chết rồi mới đi qua cầu, hay là cậu chết thử một lần xem sao?"Bàn Tử liếc Lão Hồ một cái không kiên nhẫn: "Cút đi!

Chết không chết, đúng là ta bị ông làm cho xui xẻo mà!

Hối khí!"Bàn Tử lại hỏi: "Nhưng, Lão Tần, sao ông lại biết nhiều thế?"Tần Vũ cười nói: "Chỉ là tinh thông phong thủy chi thuật, biết một chút thôi mà."Shirley Dương ngẩng tay chỉ vào bức tường trắng phía trước **Tam Thế Kiều** hỏi: "Nếu tiên sinh Tần đã biết, vậy

bức tường phía trước có ý nghĩa gì?"Tần Vũ liếc nhìn, thản nhiên đáp: "Cái này thì chịu.

Nhưng, nhìn quy cách ở đây thì, sau cầu hẳn là nơi đặt quan quách của Hiến Vương.

Hơn nữa, trên cầu có các con vật được chạm khắc thành từng cặp đực cái đầy đủ.

Nên chỗ quan quách có lẽ đặt hai người.

Đây là một mộ hợp táng!" Tần Vũ nói ra những điều mình biết.Shirley Dương hơi không dám tin: "Sau cầu?"Tần Vũ nhướn mày nhìn Shirley Dương: "Chứ còn gì nữa?"Nhanh chóng, sau khi qua **Tam Thế Kiều**, phía trước trở nên rộng rãi hơn, trong lòng Shirley Dương bỗng nhiên bắt đầu có chút kích động.Nơi này có thể thấy, động ngầm ở đây là do tự nhiên hình thành, đương nhiên sau đó cũng có dấu vết của việc được con người khai thác.

Nhưng tất cả đều được tu sửa trên nền tảng của động ngầm tự nhiên.Các bức tường xung quanh đều màu trắng.

Ngay cả phía trên động ngầm cũng vậy.Trên bức tường trắng có một cánh cửa, nhưng đã bị bịt kín.Lúc này, Tần Vũ tiến lên nhìn, cánh cửa đó làm bằng gỗ, trên đó tổng cộng đóng mười ba chiếc đinh đồng.

Nhưng may mắn, dù sao cũng là cửa gỗ, giờ đã gần như mục nát.

Nhanh chóng, Bàn Tử dùng xà beng đen không tốn chút sức nào đã cạy mở được.Cửa mở ra, một trận bụi bay lên.

Khiến mấy người đều lùi lại phía sau.Lúc này, trong lòng Shirley Dương nghĩ đến **Phù Trần Châu**, nhấc chân định bước vào.Thấy vậy, Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt túm Shirley Dương kéo lại, nói: "Ấy!

Cô đi đâu đấy!

Cô Dương, cô định đi vào trong à?

Không muốn sống nữa sao?”Xong Tần Vũ liếc mắt ra hiệu cho Lão Hồ, nói: “Lão Hồ, ông đi xem thử, xem có cơ quan gì không!”“Ừm,” Lão Hồ gật đầu, từ cửa mộ ném một hòn đá vào trong, thử xem.Khi hòn đá vừa vào huyệt mộ, chỉ nghe bên trong đột nhiên truyền đến mấy tiếng “soạt soạt”, sau đó là tiếng những mũi tên rơi xuống đất leng keng.Bàn Tử nhìn xong, có chút ngây người: “Mẹ kiếp!

Thật sự có cơ quan!”Nếu không chú ý, chắc chắn sẽ bị mấy tên nỏ tên đó bắn cho thành con nhím.Nhìn vào từ cửa mộ, bên trong rõ ràng không có gì, Bàn Tử thậm chí còn không nhìn rõ tên bắn ra từ đâu.Tần Vũ nghe tiếng động bên trong, thản nhiên nói với Lão Hồ: “Lão Hồ, hướng chín giờ và hướng mười hai giờ mỗi bên có một hộp cơ quan!”Lão Hồ gật đầu, ghi nhớ rồi thử thêm vài lần nữa.

Sau khi xác nhận chỉ có hai chỗ cơ quan nỏ tên thì mới yên tâm đi vào.Nhanh chóng, Bàn Tử và Shirley Dương nghe thấy tiếng Lão Hồ trong mộ thất.

Lão Hồ nói: “Xong rồi!

Có thể vào được rồi!”Trong mộ thất tối đen như mực, chiếc đèn pin Lão Hồ cầm trên tay cũng không thể chiếu sáng toàn bộ mộ thất, Shirley Dương lấy từ ba lô ra một quả pháo sáng ném ra.Trong chớp mắt, toàn bộ mộ thất đều được chiếu sáng.

Bàn Tử cười nói: “À!

Không tệ, đồ này dễ dùng ghê!”Lúc này, ngay giữa mộ thất được chiếu sáng, có treo một cỗ quan quách.

Trên đó có buộc một cái vòng đồng.Bàn Tử giật mình quay đầu hỏi Lão Hồ: “Lão Hồ, đây không phải loại **ấm tử quan** trong

truyền thuyết sao?"Thấy vậy, Lão Hồ cũng ngây người, nhìn cỗ quan quách kỳ lạ đó nói: "Thật sự sợ."Tần Vũ nhấc tay gõ gõ lên cỗ quan quách bằng đồng xanh, không sai, đây là quan quách hai tầng.Shirley Dương thấy mãi không có ý định mở quan, bèn kỳ lạ hỏi: "Không mở quan tài sao?"Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, nhìn Shirley Dương nói: "Hừ!

Cô không hiểu đâu!

Trong quan tài đồng có **ấm tử quan**, tổ sư gia đã nói rồi, loại quan quách này, người nào bát tự không cứng tuyệt đối không thể động vào!"Tần Vũ đi vài bước, mượn ánh sáng của pháo sáng, nhìn một lượt mộ thất, không khác biệt nhiều so với trong tưởng tượng.Bàn Tử: "Ai u u, đồ tốt đây rồi!" Lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh đã tìm thấy mấy miếng ngọc bích trên cái khay cúng tế, vội vàng dùng quần áo của mình lau sạch bụi bẩn trên đó, cầm trên tay ngắm nghía mãi.Lão Hồ liếc nhìn ngọc bích trên tay Bàn Tử, sau đó nói: "Không tệ, người có thể dùng những thứ này, e rằng chỉ có thân phận quốc chủ mới được thôi!

Xem ra đây quả thật là mộ thất của Hiến Vương, không sai rồi!"Trước mắt, bên cạnh cái quan tài đồng lớn đang treo kia, có một cỗ quan quách.

Khác với cỗ đang treo đó.Quan tài gỗ, cũng chỉ có một tầng, trên quan quách thậm chí không có sơn son, chỉ là màu gỗ tự nhiên.

À!Nhưng, Tần Vũ chỉ cần nhìn một cái là biết.

Cảm giác chất gỗ rất mịn, mặc dù đã qua bao nhiêu năm tháng, cỗ quan quách này vẫn như mới.Nhưng, Lão Hồ có chút...

Từ khi vào cổ mộ đến nay, ông chưa từng thấy kiểu hợp táng quan quách như thế này.Thật lòng mà nói, có chút quỷ dị."Quan quách dùng xích sắt khóa lại treo lên, bên trong sẽ không khóa một con **đại Tống

tử** chứ!" Lão Hồ gõ gõ vào quan quách đồng xanh, lớp quan quách đồng bên ngoài dày không hề bình thường."Bên trong chắc chắn là Hiến Vương, nhưng quan quách được treo thế này chắc chắn ẩn chứa huyền cơ, tôi thấy chúng ta đừng nên mạo hiểm mở quan thì hơn!" Ở bên cạnh, Shirley Dương nghe vậy lại có chút sốt ruột, nói: "Không mở quan tài, sao biết **Phù Trần Châu** có ở bên trong không!"Lúc này, Bàn Tử gõ gõ quan quách, áp tai lên nghe động tĩnh bên trong: "Lão Hồ không thể mạo hiểm mở quan, nhưng cũng không thể không mở!

Nếu đột nhiên mở ra, một con **lão Tống tử** ngàn năm nhảy ra thì ai chịu trách nhiệm hậu quả?"Nghe lời Bàn Tử nói, Shirley Dương dù sao cũng không hiểu rõ về chuyện mở quan tài kiểu này.

Mặc dù trong lòng nghĩ đến **Phù Trần Châu** nhưng cũng không thúc giục mở quan nữa.Shirley Dương chỉ vào cỗ quan tài gỗ trên mặt đất hỏi: "Vậy cỗ quan quách kia là của ai?"Tần Vũ nói: "Chắc là Vương phi?

Hoặc là thiếp gì đó, lúc chúng ta vào, nhìn cách bố trí bên ngoài, rõ ràng đây là một mộ phu thê."Lúc này, Tần Vũ không có hứng thú với cỗ quan tài gỗ dưới đất, so với quan tài gỗ, anh ta càng có hứng thú hơn với cỗ quan tài đồng xanh treo lơ lửng trên không trung.Tần Vũ: "Lão Hồ chuẩn bị đồ đạc đi, mở cái này trước!" Lão Hồ gật đầu nói: "Được!"Họ bố trí xong dây thừng nửa người, và lưới bẫy thi, trong tay Bàn Tử nắm chặt sợi dây thừng buộc thi, đề phòng tình huống bất ngờ sau khi mở quan.Lúc này, ngoài tiếng Lão Hồ dùng dụng cụ gõ lạch cạch trên quan quách, xung quanh cũng không còn âm thanh nào khác."Cạch!" Theo một tiếng cạch, Lão Hồ thu dụng cụ, từ từ ngẩng đầu nói: "Mở rồi!"Chỉ thấy lớp quan quách đồng bên ngoài đã bị Lão Hồ mở ra, lộ ra cỗ quan quách màu vàng kim bên trong.Lúc này, nhìn cỗ quan quách màu vàng kim bên trong, Bàn Tử ngây người: "Mẹ

kiếp!

Quan tài vàng ư!"Lão Hồ nói: "Chỉ có thể thế thôi!" Lão Hồ nhìn nhìn, nhảy xuống khỏi quan quách.Lúc này, nắp quan tài đồng xanh bị Lão Hồ làm hỏng trên đó lập tức bị chia làm hai nửa rơi xuống.

Phát ra tiếng động lớn trong mộ thất.Lão Hồ nói: "Còn bên trong, nếu muốn mở thì chỉ có thể hạ xích sắt xuống thôi!

Nhưng... chỉ sợ thi thể vừa chạm đất sẽ **thi biến**!"Xong, Lão Hồ lại ngẩng đầu nhìn Tần Vũ một cái, sau đó hỏi: "Lão Tần, ông có cách nào không?"Tần Vũ nói: "Không sao!

Thi biến thì thi biến, tôi tự có cách đối phó!"Dù sao, không chặt đứt xích sắt bên ngoài, quan tài vàng bên trong cũng không mở được.

Đối với bản tôn Hiến Vương nằm bên trong, Tần Vũ đã bắt đầu có chút mong đợi.Theo tiếng "ầm!", quan tài đồng xanh giữa không trung rơi xuống, Bàn Tử lập tức tiến lên nhấc tay, sờ soạng trên cỗ quan quách vàng kim bên trong.Bàn Tử nói: "Cha mẹ ơi, Hiến Vương đúng là hào phóng thật!

Quan tài vàng ư!

Ai, mang về thì chúng ta chẳng phải phát tài rồi sao!"Sau đó, Bàn Tử vừa lắc đầu vừa nói: "Thật đáng tiếc!

Nhưng mà nặng quá, cũng không mang ra ngoài được!"Lời Bàn Tử vừa dứt, chỉ nghe quan quách vàng kim phát ra tiếng "đùng đùng", như thể có thứ gì đó sắp từ bên trong chui ra.Lão Hồ nói: "Chết rồi!

Xem ra thật sự là **thi biến**!" Lão Hồ tuy đã chuẩn bị, nhưng đối mặt với **lão Tống tử** ngàn năm, trong lòng ông vẫn ẩn ẩn cảm thấy sợ hãi.Bàn Tử đột nhiên nói: "Khoan đã!"Nghe vậy, Lão Hồ giật bắn mình, lập tức nói: "Thần kinh à!

Bàn Tử."Bàn Tử đáp: "Tôi thấy ông mới thần kinh ấy, quy củ tổ

sư gia để lại quên rồi à!

Trước khi mở quan phải đốt đèn!"Nghe vậy, Lão Hồ có chút bất đắc dĩ nói: "Cái đó phải xem thi thể có **thi biến** không, hiện tại **thi biến** là chắc chắn rồi, tám chín phần mười là vậy."Bàn Tử lập tức nói: "Vậy nến có đốt hay không có ý nghĩa gì?""Cái đó chưa chắc đâu!

Dù sao cũng là quy củ, tôi có thể thử một chút!" Bàn Tử làm càn.

Lão Hồ cũng đồng ý.Tần Vũ nói: "Đốt đi, cũng coi như cầu an tâm!"Lời Tần Vũ vừa dứt, Bàn Tử liền lấy ra ba cây nến từ trong túi, lần lượt đặt ở góc tường mộ thất và châm lửa.Tình hình nến cháy bình thường."Được rồi, mở quan tài đi!" Lúc này, khi nắp quan tài vàng kim vừa được mở ra một khe hở, một luồng khí đen xông thẳng vào mặt.May mà họ đã đeo sẵn mặt nạ phòng độc.Cùng với một luồng khói đen, đợi một lúc lâu cũng không thấy thi thể trong quan tài có động tĩnh gì.Tần Vũ vén nắp quan tài lên, chỉ thấy trong quan quách vàng kim nằm đó lại là một thi thể không đầu!Sau khi khói đen tan hết, Tần Vũ cuối cùng cũng nhìn rõ thi thể bên trong, quần áo trên người không nhìn ra được niên đại.

Thứ gì đó mục nát dính chặt trên thi thể đen kịt trong quan quách.Chưa kịp xem trong quan quách có **Phù Trần Châu** không, Lão Hồ có chút ngạc nhiên, từ từ hỏi: "Đầu...

đầu đâu?

Mẹ kiếp, bị người ta chém rồi sao?"Lúc này, Tần Vũ không biết thi thể không đầu này, hệ thống có cách nào không, liền tiến lên sờ thử.Quả nhiên hệ thống không có phản ứng.

Xem ra phải tìm cái đầu mới được!

Tần Vũ nghĩ.Shirley Dương chỉ vào cỗ quan tài gỗ bên cạnh nói:

“Có khi nào cái đầu ở trong cỗ quan tài bên cạnh không?”Tần Vũ nói: “Cái này khó nói lắm.” Bàn Tử nói: “Hay là, chúng ta đã làm thì làm tới cùng, mở hết ra đi!” Bàn Tử định mở luôn cỗ quan tài gỗ dưới đất.Nhưng lại bị Tần Vũ ngăn lại.

Tần Vũ nói: “Khoan đã!

Hoa văn trên quan quách là chim phượng hoàng, vừa nhìn là biết bên trong đặt một nữ thi!

Chương 122

Nữ thi sau khi mở quan rất dễ **thi biến**!”Thế nhưng lúc này, Shirley Dương căn bản không nghe thấy cuộc đối thoại của họ, tự mình thò tay xuống dưới thi thể trong quan tài vàng kim để tìm **Phù Trần Châu**.“Không có!

Sao lại không có!

Xem ra **Phù Trần Châu** không có ở đây!” Shirley Dương lại không tin, nhưng biết làm sao, trong quan tài vàng kim ngoài thi thể không đầu đen kịt kia ra, chẳng còn thứ gì khác!Nhận ra điều này, Shirley Dương khẽ thất thần.

Miệng khẽ nói: “Sao lại thế này, nếu ngay cả ở đây cũng không có, vậy chẳng lẽ tôi sẽ mãi mãi không tìm được (Vương Tước)?”Bàn Tử liếc nhìn Shirley Dương, tiến lên khuyên nhủ: “Này cô Dương đừng quá nản lòng!

Lần này không được thì còn lần sau mà!

Dù sao cũng đã vào đây một lần rồi, hay là lát nữa chia cho cô một ít **minh khí** nhé?”Shirley Dương căn bản không có hứng thú với mấy món **minh khí** đó, liếc nhìn Bàn Tử một cái không nói gì, trong lòng chỉ nghĩ đến việc tiếp theo phải làm gì.Tần Vũ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.Hiện tại thi thể Hiến Vương đã ở ngay trước mắt, chỉ còn thiếu một cái đầu lâu nữa, Tần Vũ nhất định phải tìm cho bằng được!Lúc này, pháo sáng ở góc dần mất đi ánh sáng, mộ thất dần trở nên tối đi.Vì ánh sáng xung quanh trở nên tối, ánh lửa trên mấy cây nến mà Bàn Tử đã đốt trở nên đặc biệt nổi bật.Lúc đó, giọng Shirley Dương đột nhiên vang lên: “Bàn Tử... vừa nãy đốt mấy cây nến vậy?”Không biết vì sao, trong giọng nói của

Shirley Dương mang theo một chút run rẩy nhẹ.

Như thể cô ấy đã nhìn thấy một điều gì đó đáng sợ.Bàn Tử không biết chuyện gì đã xảy ra, cảm thấy Shirley Dương hỏi có chút khó hiểu.Bàn Tử đáp: "Đốt ba cây mà, sao vậy?"Lúc này, ánh nến ở các góc vẫn còn đó, không cây nào tắt, nhưng, Shirley Dương lại từ từ nhấc tay chỉ vào một hướng trong mộ thất nói: "Nhưng kia là gì?"Lão Hồ nhìn theo, chỉ thấy trong mộ thất tối tăm không chỉ có ba cây nến của Bàn Tử, mà ở bên cạnh tường mộ thất, có một hàng **quỷ hỏa** phát ra ánh sáng màu xanh u ám.Bàn Tử khó tin, há hốc mồm kinh ngạc nói: "...khi nào sáng lên vậy..."Loại lửa này không giống với ánh sáng vàng sẫm mà nến tỏa ra, mà là một màu xanh u ám, cũng không hề sáng chói.Vì vậy, vừa nãy, dưới ánh sáng của pháo sáng của Shirley Dương, tất cả mọi người căn bản không nhìn thấy ánh sáng xanh quỷ dị đó.

Còn về việc nó được thắp sáng từ khi nào, căn bản không ai chú ý.Bàn Tử nhìn ánh sáng xanh u ám đó, không khỏi nhớ đến **quỷ hỏa** trong truyền thuyết, có chút hoài nghi nói: "Màu sắc...

Không phải là **quỷ hỏa** chứ!"Lúc này, Tần Vũ mở đèn pin trên tay, không chút do dự tự tin đi về phía **quỷ hỏa**, trong mắt anh thì mấy thứ này chẳng qua chỉ là trò mèo Hiến Vương cố tình bày ra.Tần Vũ dừng lại khi cách ánh sáng xanh khoảng ba bốn mét, đèn pin chiếu sáng phía trước.Chỉ thấy, trên bức tường có gắn một khuôn mặt... không phải của người.Khuôn mặt đó mọc đầy vảy.

Một cái miệng rộng như chậu máu há to, lộ ra hàm răng già ghê rợn.Nơi **quỷ hỏa** cháy chính là trong miệng khuôn mặt đó.Trên miệng không có môi, chỉ có hai hàm răng, hình dạng giống như răng cá mập, nhọn hoắt và sắc bén.Bàn Tử vừa nhìn thấy khuôn mặt quái dị đó đã nói: "Giống động vật nào đó?

Có vảy, lẽ nào là loài cá?

Hoặc...

ác quỷ?"Tần Vũ tiếp tục tiến lại gần, nhìn khuôn mặt trên tường, cảm thấy không giống như được chạm khắc, mà giống như bị phong ấn vào trong tường vậy.Nhìn kỹ khuôn mặt đó, đều mọc đầy những thứ giống vảy cá.Tần Vũ nghĩ, đại khái đã biết.

"Không phải ác quỷ, là **giao nhân**!"Bàn Tử hỏi: "**Giao nhân**?" Tần Vũ đáp: "Đúng vậy, **Hắc Lân Giao Nhân**."Shirley Dương chưa từng thấy cái này, thậm chí, căn bản chưa từng nghe đến. **Hắc Lân Giao Nhân**?

Thứ đó là gì?

Tôi chỉ nghe nói đến mỹ nhân ngư thôi!Lão Hồ lắc đầu: "...Loại thứ này, tôi cũng chỉ thấy trong sách, còn nó có giống với mỹ nhân ngư mà cô nói hay không thì tôi không rõ!

Vảy đen, càng!"Sau đó, Tần Vũ cũng thò tay nhấc cằm **giao nhân** lên nhìn, nói: "Trên cổ có mang cá, toàn thân từ trên xuống dưới đều là vảy đen, trừ gần bụng.

Đúng rồi, thân thể nó dường như được xử lý bằng thủ đoạn đặc biệt, trên người có xích sắt, xem ra đã bị chế tác thành **trường minh đăng** rồi!"Nói đến đây, Tần Vũ cố ý quay đầu nhìn Bàn Tử nói: "Bàn Tử, cậu đủ may mắn đấy chứ!

Thật không, cậu chẳng phải ngày đêm tơ tưởng **trường minh đăng** sao!

Này, mang một cái về nhé?"Bàn Tử liếc nhìn con **giao nhân** trên tường khô quắt như cá khô bị làm thành khô, trong lòng trực trào ghê tởm, vội vàng xua tay.Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, Lão Tần à, ông cũng học Lão Hồ rồi đấy!

Tôi không cần đâu, cái thứ đó trông ghê tởm quá, để lại cho Hiến Vương đi!"Nhưng, Shirley Dương ở bên cạnh, đây là lần đầu tiên cô ấy thấy loại thứ này, lại nghe Tần Vũ nói về **trường minh đăng** trong truyền thuyết, trong lòng tò mò.Shirley Dương hỏi: "**Trường minh đăng** dùng loại **giao nhân** này để làm sao?

Thật sự có thể cháy ngàn năm không tắt sao?" Shirley Dương dường như có hứng thú với loại bí thuật cổ xưa của phương Đông này.Tần Vũ nhìn thấy trước mặt trên tường treo tổng cộng sáu con **giao nhân**, đây không phải là những **trường minh đăng** thông thường.Sau đó, chỉ thấy Tần Vũ liền xoay người, đi về phía hậu điện của mộ thất.Hậu điện cũng kỳ lạ, cấu trúc hoàn toàn khác so với mộ thất phía trước, ngay cả vật liệu xây dựng cũng kỳ lạ.Xung quanh đều là loại vật liệu đá màu trắng.

Không hề thấy chút vật liệu gạch hay gỗ nào.Trên tường có vẽ bích họa, tuy đã qua mấy ngàn năm, nhưng màu sắc trên đó vẫn có thể lờ mờ phân biệt được.Những thứ vẽ trên bích họa đều là những Kim Cương mắt trợn trừng với tỷ lệ như người thật, mấy bức trên đó cúi đầu nhìn xuống, như thể cũng đang nhìn chằm chằm họ.Lúc này, Lão Hồ phát hiện, bất kể đứng ở góc độ nào, ngẩng đầu nhìn lên, đều cảm thấy những Kim Cương trên tường cũng đang nhìn mình.

Hơn nữa, mắt của những Kim Cương đó đều được khảm bằng những thứ đá tinh thể, nhìn qua, phát ra hàn quang lại vô cùng sống động.Cứ nhìn mãi, đối mắt với chúng trong thời gian dài, Lão Hồ đều cảm thấy có một cảm giác không lành.Lúc này, Lão Hồ nhìn mà trong lòng nổi da gà.Nhưng, Bàn Tử thì căn bản không sợ hãi gì cả, trong lúc không chú ý, đã cạy xuống hai con mắt của Kim Cương bỏ vào trong gói đồ của mình.Ở một góc của hậu điện, họ cũng phát hiện ra một tiểu mộ thất kỳ lạ, bên trong không hề sơ sài.Nhưng ở giữa tiểu mộ thất có đặt một cái hộp.Sau khi Tần Vũ bước vào tiểu mộ thất

chật hẹp đó, anh có một cảm giác rất kỳ lạ.Từ khi có năng lực cộng sinh, anh đã có thể cảm nhận được một số thực vật xung quanh.Sau khi vào trong, cảm giác đó đột nhiên càng trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng ngẩng đầu nhìn bốn phía, đâu có chút bóng dáng thực vật nào.

Tất cả đều là tường.Bàn Tử vừa nói vừa tiến lên lật mở cái hộp ở giữa mộ thất: "À phải rồi, hay là trong cái hộp này có đầu người của Hiến Vương?"Lúc này, Lão Hồ định lên tiếng ngăn lại thì đã muộn.Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là, lần này Bàn Tử lại đoán đúng thật, trong cái hộp vuông vắn đó chính là một cái đầu người!Chỉ có điều, cái đầu người này có chút quỷ dị.

Nơi vốn có ngũ quan trên đó, dường như bị tan chảy, cả cái đầu không tìm thấy khuôn mặt, ngũ quan mơ hồ ở một trạng thái vặn vẹo.Bàn Tử cũng bị cái đầu quái dị trong hộp làm cho giật mình: "Tê!

Cha mẹ ơi, đầu Hiến Vương ư?

Sao tôi càng nhìn càng thấy giống đầu bạch tuộc vậy!"Nhanh chóng, nắp hộp vì Bàn Tử rời đi sau đó lại được đóng lại, Tần Vũ thấy vậy, cũng muốn tiến lên mang cái đầu đó về, đặt lên thi thể, như vậy sẽ có một thi thể hoàn chỉnh.Nhưng... không ngờ, vì Bàn Tử vừa nãy lỗ mãng.

Mở hộp đồng thời cũng đã kích hoạt cơ quan trong mộ thất.Trên các bức tường xung quanh, đột nhiên rỉ ra chất lỏng.

Đồng thời, bức tường cũng vì chất lỏng này mà từ từ mềm ra.Tần Vũ thấy vậy, lập tức phản ứng.

Ngầm mắng một câu "Chết tiệt!"Trong này vốn dĩ là một vỏ **Thái Tuế**!Bây giờ, Bàn Tử đã chạm vào cơ quan, **Thái Tuế** xem chừng sắp sống lại rồi, trách sao vừa mới vào đã cảm nhận được một luồng khí tức thực vật.Hóa ra **Thái Tuế** chưa chết hẳn!Đồng thời, cái hộp chứa đầu lâu Hiến Vương ở giữa mộ thất cũng đang từ

từ di chuyển xuống dưới theo các bức tường xung quanh đang mềm ra.Trong khoảnh khắc, chỉ thấy mộ thất lập tức bị một loại chất lỏng màu vàng bao phủ khắp nơi.Ở vị trí Tần Vũ đang đứng, những chất lỏng màu vàng đó dính vào đế giày của anh.Khi chất lỏng này càng lúc càng nhiều, Tần Vũ ngửi thấy một mùi vị quái lạ.Shirley Dương thấy cái hộp đang từ từ di chuyển xuống dưới, không nhịn được kêu to: "Cái hộp!

Cái hộp!"Lúc này.

Tần Vũ nhanh mắt lẹ tay dùng **Phi Hổ Trảo** móc lấy cái hộp ở trung tâm mộ thất, lấy được đầu người của Hiến Vương.Tần Vũ nói: "Rút!"Nhanh chóng, mấy người liền nhanh chóng rút khỏi mộ thất, Bàn Tử và Lão Hồ, còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, liền chạy theo sau Tần Vũ ra ngoài.Vừa ra đến nơi.

Ngoảnh đầu nhìn lại, bức tường mộ thất hẹp phía sau vì chất lỏng thấm vào, đều trở nên mềm nhũn.Toàn bộ mộ thất như thể sống lại, bên trong dường như có thứ gì đó đang giãy dụa muốn thoát ra ngoài.

Sau đó, trên tường mọc ra vô số cánh tay người, vung vẩy trong không trung như muốn túm lấy thứ gì đó.May mà Tần Vũ ra ngoài kịp thời.Lúc này, Bàn Tử không nhịn được lại nhìn thêm một cái, có chút kinh ngạc đến nỗi nói không nên lời, ấp úng."Lão Tần!

Tình huống gì thế!"Tần Vũ liếc nhìn mộ thất phía sau.

Chỉ thấy sau khi mộ thất 'sống dậy', bắt đầu tiết ra nhiều chất lỏng hơn.

Các bức tường trắng bên ngoài xung quanh cũng sắp sửa 'tỉnh lại'.Bàn Tử: "Trong tường có **Tống tử** sao?" Nghe thấy **Tống tử**, sắc mặt Bàn Tử lập tức thay đổi."Lão Tần, tường này là chuyện gì thế?"Tần Vũ nói: "Chuyện dài lắm, thứ đó là **Thái Tuế**, mấy ngàn năm rồi, căn bản chưa chết!

Nếu không nhầm thì Hiến Vương đã dung hợp đầu của mình với cái **Thái Tuế** kia!

Có chuyện rồi, chúng ta phải ra ngoài trước đã!"Vừa nói, Tần Vũ nhanh chóng chạy về phía tiền điện, anh nhớ rằng các bức tường ở đó không phải màu trắng, vì vậy, chúng không phải là một phần của **Thái Tuế**.Lúc này, trong lòng Bàn Tử vẫn nhớ mấy khối ngọc thạch và **minh khí** ở hậu điện, không nhịn được muốn mang một ít ra ngoài.Lúc này, Lão Hồ thấy Bàn Tử lề mề.

Lão Hồ nói: "Đừng lấy nữa Bàn Tử!

Mạng sống quan trọng hay **minh khí** quan trọng!

Nếu không đi thì cái thứ đó sẽ đuổi kịp chúng ta đấy!"Bàn Tử nghĩ, cũng không cảm thấy cái gọi là **Thái Tuế** đó lợi hại đến mức nào, không nhanh không chậm nói: "Có sợ thì cũng không phải **đại Tống tử** gì, nếu bị dồn vào đường cùng thì **Bàn gia** ta một mồi lửa cũng thiêu cháy hết!"Tần Vũ liếc nhìn Bàn Tử, lập tức dừng bước nói: "Cái thứ này không thể so với **Tống tử**, nó thuộc loại không sợ nước lửa, lại có thể sinh trưởng vô hạn, những chiêu trò của cậu đối với nó thì chẳng ăn thua gì đâu!"Đúng lúc đó, lời Bàn Tử vừa dứt: "Có tà hồ đến thế sao?"Tần Vũ liền cướp lấy xẻng quân dụng trên tay anh, ném vào mộ thất.Lúc này mộ thất đã mọc ra thành một khối thịt biết cử động, xẻng quân dụng vừa ném vào liền bị cuốn vào trong.Bàn Tử chỉ nghe thấy mấy tiếng kim loại va chạm.

Chỉ thấy cái xẻng quân dụng đó bị bóp cong, nghiền nát và hòa làm một với khối thịt.Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp!

Cái quái gì thế này..."Mắt thấy tai nghe, Bàn Tử mới cảm thấy sợ hãi, cũng không còn để ý đến **minh khí** chưa lấy ở hậu điện nữa.

Vác ba lô, nhanh chóng chạy về phía mộ thất tiền điện.Lão Hồ thấy Bàn Tử như vậy, lắc đầu cười nói: "**Bàn gia** dũng cảm uy

vũ, chạy chậm lại chút đi!

Xong, Lão Hồ liếc nhìn Tần Vũ: “Lão Tần lợi hại thật, đến Bàn Tử cũng bị ông dọa cho sợ chết khiếp!

Nhưng cái thứ bên trong đó thì...! **Thái Tuế** thì tôi cũng có nghe nói đến một vài thứ, nhưng loại có thể mọc ra tay như vậy, **Lão Hồ** tôi đây đúng là lần đầu tiên nhìn thấy!”Lúc này, Tần Vũ vừa đi ra ngoài vừa nói: “Chắc là người mà Hiến Vương từng phong ấn vào trong!”Lão Hồ hỏi: “Người?”Tần Vũ gật đầu, tiếp tục nói: “Không sai, **Thái Tuế** nói đơn giản là một sinh vật đơn bào, khi còn sống bị cắt đi một miếng có thể mọc lại!

Ước chừng khi Hiến Vương tìm thứ này là một cái vỏ rỗng bị người ta đào rỗng, ông ta đã dùng keo trắng phong ấn người sống vào trong tường, khiến cái xác **Thái Tuế** kia hoạt động.

Cũng có thể, cái gọi là thành tiên, đã thực sự 'sống' rồi!” Tần Vũ nghĩ.Lúc này, Lão Hồ nghe mà vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Lão Hồ hỏi: “Lão Tần, nếu theo như ông nói.

Nếu vừa nãy không lấy đầu Hiến Vương để nó chìm xuống.

Vậy người kia chẳng phải thật sự có thể sống lại sao?”Tần Vũ nhún vai nói: “Cái này thì tôi không biết nữa, dù có thật sự sống lại, cũng không còn là người nữa rồi, giống như cái đại tế sư kia đều là vật ký sinh.

Chỉ là một quái vật không có tư duy mà thôi!”Lúc này, họ đã rời khỏi hậu điện, đến mộ thất phía trước nơi đặt quan quách, Tần Vũ nhanh chóng lấy đầu Hiến Vương từ cái hộp gỗ trong ngực ra, đặt vào trong quan tài vàng kim.Để cầu tiên, một thi thể Hiến Vương hoàn chỉnh xuất hiện như vậy.Tần Vũ biết rằng sau khi những **Thái Tuế** ở hậu điện hoàn toàn tỉnh dậy, e rằng họ cũng không thể ở lại

đây được nữa!

Vì vậy, bây giờ hành động nhất định phải nhanh.Tần Vũ không chút do dự cúi xuống, lập tức sờ lên thi thể Hiến Vương hoàn chỉnh trong quan quách vàng kim.Đinh!

Chương 123

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lập tức hiển thị.

Đinh!

Chúc mừng túc chủ chạm thi thành công, nhận được vật phẩm **Trấn Thi Kính**!

Nhận được năng lực của Hiến Vương, **Vu Cổ Chi Thuật**!

Đinh!

Nhận được vật phẩm đặc biệt, **Phù Trần Châu**.

Đinh!

Tiến độ chạm thi 10%...Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, Tần Vũ không kịp xem kỹ, sau khi hệ thống thu thập đồ vật xong, liền định rời khỏi đây.

Tần Vũ nói: "Bàn Tử, Lão Hồ, đi thôi!"Bàn Tử lúc này đang ở trong mộ thất, nhét ngọc bích và một số **minh khí** có giá trị có thể mang đi vào ba lô.Bất kể những **Thái Tuế** đang điên cuồng sinh trưởng phía sau, mấy người vẫn theo đường cũ trở về; dù sao, nước và lương khô trên người cũng không còn nhiều, vì vậy phải tranh thủ thời gian quay về càng sớm càng tốt.**Thái Tuế** vì vừa mới phục sinh, nên tốc độ phục hồi chậm, Tần Vũ dễ dàng thoát khỏi chúng.Không lâu sau, họ rút về miếu thờ thần núi để chỉnh đốn và nghỉ ngơi một chút, Tần Vũ lại xem kỹ bản đồ.Lúc này.

Anh phát hiện có một con đường tắt có thể đi được.

Liền nói với Lão Hồ và Bàn Tử: "Đi theo đường cũ quá lãng phí thời gian!

Trong này có một con đường tắt, chúng ta có thể đi thẳng xuyên qua khu rừng đó để đến lối vào thung lũng!"Lão Hồ liếc nhìn bản đồ da người, lúc vào vì không quen địa hình, nên đã đi theo tuyến đường an toàn nhất trên bản đồ.Bây giờ, lương thực trên người không còn, đương nhiên phải tìm con đường gần nhất rồi.Lão Hồ bày tỏ sự tán đồng với đề nghị của Tần Vũ.Theo sắp xếp của Tần Vũ, tối hôm đó họ đã đến được khu rừng, nhưng vì trời tối rồi, mấy người căn bản không có ý định nghỉ ngơi, tiếp tục lên đường.Chỉ có Shirley Dương cứ cảm thấy bất an trong lòng, một lúc lâu sau cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Chúng ta đi rồi, vậy **Thái Tuế** kia..."Tần Vũ vô tư nói: "Yên tâm, đầu lâu Hiến Vương đã bị chúng ta lấy rồi, cái **Thái Tuế** đó sớm muộn gì cũng biến thành xác chết thôi!"Nói xong, Tần Vũ ném đầu lâu Hiến Vương sang một bên.Trong khu rừng lớn, tốc độ đi đường vào ban đêm cũng chậm lại, cộng thêm lương khô cũng đã ăn hết, chỉ còn lại nước để bổ sung thể lực.Đi được nửa đường, Bàn Tử dừng lại, Lão Hồ tưởng anh ta lại sắp kêu đói, liền giục: "Bàn Tử, được không đấy!

Nhanh lên theo kịp đi!

Lát nữa ra ngoài tôi sẽ mời cậu ăn thịt kho tàu!"Lúc đó...

Bàn Tử lần này lại không cãi cọ với Lão Hồ, từ từ giơ tay chỉ vào một bóng người trong khu rừng phía trước nói: "Lão Hồ, hình như bên kia có người!"Lão Hồ giật mình, trong lòng nghĩ đây đúng là núi sâu rừng thiêng, làm gì có người, tưởng Bàn Tử đói đến ngất xỉu, sinh ra ảo giác rồi.Lão Hồ nói: "Mày hoa mắt rồi đó, núi sâu rừng thiêng thế này, làm gì có người!"Lúc này, Bàn Tử thấy Lão Hồ không tin thì có chút tức giận.

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp!

Không tin.

Không tin thì hỏi Lão Tần xem, nhìn xem bên kia có phải có bóng người không!"Nghe lời Bàn Tử nói, Tần Vũ nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, ở phía sau một cái cây cách đó không xa, quả thật có một bóng người nửa ẩn nửa hiện!Lão Hồ nói: "Chúng ta nhanh đi thôi!

Tôi thấy bóng người đó chỉ là cái bóng của cành cây lá cây thôi mà!"Tần Vũ lập tức hiểu ra, vẫy vẫy tay ra hiệu dừng lại: "Đi xem thử, chắc là một thứ tốt!"Nhanh chóng, càng đi gần đến bóng người đó, hình dáng con người dưới ánh trăng càng hiện rõ hơn, Lão Hồ có chút kinh ngạc nói: "Mẹ kiếp, thật sự là người sao?

Không phải là **Tống tử** chứ!" Khi đó không thấy một ai cả, bà chủ khách sạn cũng chưa từng nhắc đến việc có người ở trong đó.Rõ ràng, ở loại địa phương này gặp người là không thể.

Người phía trước, chẳng phải là **quỷ Tống tử**!Nhưng, khi Tần Vũ bước đến gần, Lão Hồ cuối cùng cũng nhìn rõ hình dạng của thứ đó.Lúc này, Bàn Tử cũng theo kịp.

Nhìn thấy cái 'người' không có nửa thân dưới, chỉ có nửa thân trên, lại mọc trên cây.

Bàn Tử vô cùng tò mò hỏi Tần Vũ: "Lão Tần, lại là thứ quỷ quái gì thế?"Tần Vũ khẳng định đáp: "Thực vật!"Bàn Tử hỏi: "Thực vật?

Làm gì có thực vật nào mọc ra hình dạng như thế này!"Tần Vũ nhìn thấy, thứ trước mặt đó, giống như một quả nhân sâm khổng lồ, bên ngoài, tuy có hình dạng con người, nhưng lại là một quả mọc trên cây.Quả đó rõ ràng có hình dáng một người phụ nữ, trên quả, ngay cả ngũ quan trên mặt cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.Lúc này, Bàn Tử không nhịn được thò tay sờ vào chỗ cánh tay của quả đó.

Sau đó, một cảnh tượng kinh hãi xuất hiện.Cái thứ trông giống người đó, khóe miệng lại cong lên, trông như đang cười.Bàn Tử thấy nó động đậy liền hoảng hốt rụt tay lại, kinh hãi thất sắc nói: "Mẹ

kiếp!

Lão Tần!

Tôi không nhìn nhầm chứ!

Nó lại cười!"Lúc này, Tần Vũ gật đầu nhưng không hề tỏ ra kích động như Bàn Tử, vì anh đã sớm biết rồi.Tần Vũ nói: "Không sao!

Chỉ là một loại thực vật, không phải người sống!

Xem ra vận khí chúng ta không tệ!

À phải rồi, không đói sao, lần này chúng ta có thể ăn no một bữa!"Vừa nói Tần Vũ rút ra một con dao găm.

Tùy tiện cắt một lát đưa cho Bàn Tử nói: "Ăn đi!"Bàn Tử nhìn thứ trên tay Tần Vũ, lại nhìn cái quả lớn hình người trước mặt, sau mấy giây do dự liền cho vào miệng.Bàn Tử nói: "Này, hương vị không tệ!"Tần Vũ cũng ăn một lát xong, từ từ nói: "Gọi là **Mộc Ẩn**, người địa phương còn gọi nó là khoai tây giòn, thông thường chỉ có ở vách núi hoặc những nơi cực âm.

Nhưng, thứ này hiếm thấy, thông thường vị trí sinh trưởng tốt, hấp thụ được tinh hoa của thực vật mới mọc ra hình dạng giống người như vậy.

Nhưng, thứ này lại có thể mọc giống người đến vậy, ước chừng cũng đã sinh trưởng ở đây rất lâu rồi."Bàn Tử vừa nghe là **Mộc Ẩn** liền kinh ngạc nói: "Hóa ra là **Mộc Ẩn**!

Tôi nghe **Đại Kim Nha** nói rồi!

Thứ này còn quý hơn nhân sâm đấy chứ!

Lão Tần, nhìn thứ này lớn thế, chúng ta cũng không ăn hết, hay là cắt xuống mang đi?"Lão Hồ cười nói: "Mang hết đi!

Trong ba lô mấy món **minh khí** đó không đủ sao?"Lúc này,

Tần Vũ khẽ lắc đầu, nói: “Thứ này tuy tốt, nhưng không có cách nào bảo quản được.

Một khi hái xuống, sẽ nhanh chóng bị biến chất, lúc đó không những không có tác dụng gì, thậm chí còn có độc!”Bàn Tử nghe xong thấy tiếc nuối.Bàn Tử nói: “Không mang đi được thì ăn!

Dù sao cũng là đồ tốt.”“Đã gặp rồi, không ăn thì lãng phí!” Vừa nói Bàn Tử lại bóc một khúc đưa cho Lão Hồ nói: “Hương vị thật không tệ!

Giống như đào vậy!”**Mộc Ẩn** bị Bàn Tử cắn một miếng, dịch chảy ra, hương thơm trong không khí xung quanh trở nên nồng nặc hơn.Từ khi ra khỏi miếu thờ thần núi, lương thực của họ đã cạn kiệt, lúc này, bị hương thơm từ thực vật tỏa ra hấp dẫn, mấy người đều đói bụng rồi.Lúc này, hương thơm không chỉ làm tỉnh táo tinh thần, mấy người sau khi ăn xong đều cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.Trên đường, Lão Hồ và Bàn Tử nói chuyện đùa giỡn: “Này Bàn Tử, toàn đồ cậu cầm đấy!

Nặng thế này!

Hay là chúng ta chọn mấy món không đáng tiền ném đi nhé!”Bàn Tử vừa nghe, sao mà chịu được!

“Ai bảo không đáng tiền, trong này của tôi không có thứ gì không đáng tiền cả!

Đừng có lừa tôi!”Nhanh chóng, lại mất hơn một ngày thời gian, họ liền đến được bờ sông dưới chân núi Già Long.Nhìn thấy nơi này, không có ai.

Chiếc bè tre vẫn còn đó không xa bờ, bè tre vẫn chắc chắn, nhưng lần này phải chèo thuyền ngược dòng nước.Sau một hồi lâu..., xuống bè tre, cả đoàn người không ngừng nghỉ mà vội vã trở về khách

sạn.Bà chủ khách sạn thấy họ về thì nhiệt tình, cứ quấn lấy hỏi về Hồ Vũ Điệp, Tần Vũ và Lão Hồ cũng nhìn nhau một cái, đã sớm quẳng chuyện đó ra sau đầu rồi.Bây giờ tay trắng trở về thì khó giải thích.Nhưng, Tần Vũ đảo mắt một cái liền có cái cớ để lấp liếm, nói: "Đừng nhắc đến nữa, ở trong núi vừa gặp một con mãng xà lớn.

Khiến mấy anh em chúng tôi sợ phát khiếp, chỉ lo chạy thôi, cũng không dám đánh trả, thiết bị đều mất mấy món rồi, sau đó còn bị lạc đường trên núi!

Giờ mới về được!"Bà chủ khách sạn thấy họ quả thật lấm lem bụi đất.

Không chút nghi ngờ, dù sao ở chốn núi rừng hoang dã như núi Già Long có rắn cũng không phải chuyện hiếm gặp.Lúc này, bà chủ khách sạn dùng ánh mắt hơi thương hại nhìn họ nói: "Tội nghiệp quá, không sao là tốt rồi, tôi đã nói nơi đó nguy hiểm, các cậu không nghe, nhưng giờ an toàn về là tốt rồi!"Bàn Tử lúc này, diễn còn chân thật hơn, vừa sụt sịt mũi vừa rơm rớm nước mắt nói: "Bà chủ người tốt quá!

Chỗ đó đáng sợ thật!

Lần sau, núi non kiểu này tôi không vào nữa đâu!" Sau khi ở khách sạn hai ngày, đoàn người trở về kinh thành.

Tại Phan Gia Viên, vừa về đến, Lão Hồ đã thấy từ xa một người đang đứng trước cửa tiệm Vân Bảo Trai, nhìn kỹ thì đó lại là Đại Kim Nha.

"Ai ui!

Mấy vị gia về rồi!

Cuối cùng cũng đợi được các vị!

Chuyến đi thuận lợi chứ ạ?", nói xong, Đại Kim Nha lập tức bước tới, giúp đỡ cầm đồ.

Sau đó, Đại Kim Nha lại nói: “Biết các vị hai ngày nữa sẽ về, tôi đã chuẩn bị ít điểm tâm và rượu ngon để khao các vị gia đây!” Bàn Tử lâu rồi không thấy Đại Kim Nha nhiệt tình như vậy, liền hỏi: “Ôi chao, sao hôm nay khách sáo thế Đại Kim Nha!” Lúc này, Lão Hồ ở một bên phụ họa: “Tôi thì nghe một câu thế này: cáo già đến chúc tết gà, hoặc vô sự mà tỏ ra ân cần, không gian thì trộm!” Đại Kim Nha bật cười, biết mấy người đang nói đùa, cái răng vàng trong miệng càng thêm chói mắt.

“Lão Hồ nói đúng!” Nói xong, Đại Kim Nha lại có chút ngại ngùng: “Nhưng đúng là có một chuyện muốn bàn với các vị.” “Hay là… chúng ta vào trong?” “Cũng đừng coi tôi là người ngoài!” Tần Vũ thấy dáng vẻ Đại Kim Nha chắc chắn có chuyện muốn nói.

“Vậy vào trước đi!” Đại Kim Nha vui vẻ, lập tức đi theo vào.

“Mẹ kiếp.

Chương 124

Có chuyện thì nói nhanh đi!

Mấy anh em tôi vừa về, đang mệt đây!", Bàn Tử nói.

Lúc này, Đại Kim Nha đặt lễ vật lên bàn rồi nói: "Chuyện là thế này, tôi…" Đại Kim Nha kể lại tường tận mọi chuyện sau khi họ rời đi.

Hóa ra, không lâu sau khi họ đi, có một người tìm đến, nhờ Đại Kim Nha liên hệ một người chuyên đảo đấu.

Người đó hứa hẹn nếu mọi chuyện thành công, không chỉ Tần Vũ có thể nhận được lợi ích mà Đại Kim Nha cũng sẽ kiếm được chút phí môi giới.

Đại Kim Nha nghe vậy, thấy chuyện tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ qua.

Nhưng lúc đó Lão Hồ không có ở đó, Đại Kim Nha thấy tiền sáng mắt nên không đợi Lão Hồ về bàn bạc đã nhận lời.

Không sao, nhưng quan trọng là, hắn ta lại nhận tiền đặt cọc trước của người ta rồi.

"Được lắm, Đại Kim Nha!" "Anh tự ý quyết định à?" Bàn Tử nghe xong liền xù lông, lập tức trở mặt với Đại Kim Nha!

"Anh biết làm ăn không thế, dám nhận lời!

Tôi nói cho anh biết, tiền nhận rồi, phải làm đó!" Đại Kim Nha nghe vậy, cũng liên tục xin lỗi, rồi tiếp tục nói: "Bàn gia!

Bàn gia không thể thế được!

Mấy người kia vừa nhìn đã thấy không phải dạng vừa, tôi mà nuốt

lời thì e là họ sẽ không để tôi yên đâu!" "Thật đó, tôi Đại Kim Nha thật sự hối hận rồi!

Chuyện này, các anh giúp tôi với!

Nhưng mà, tôi mà đi đảo đấu, nhìn cái chân tôi xem, tôi cũng đâu có bản lĩnh như Tần gia!

Tôi mà đi chẳng phải là đi tặng mạng cho cương thi sao!" Lão Hồ cũng tức giận, không những không khuyên Bàn Tử, ngược lại còn ở một bên nói: "Ồ, ý là tôi đi tặng mạng cho cương thi thì không sao à?" Đại Kim Nha vội vàng giải thích: "Phi!

Phi!

Phi!

Xin lỗi!

Chẳng phải có Lão Tần đó sao.

Hơn nữa, có ba vị ở đây, hạ đấu đâu có vấn đề gì, tiền chẳng phải cứ thế mà kiếm sao!" Lúc này, Tần Vũ đột nhiên mở miệng hỏi.

"Đại Kim Nha, đừng vòng vo nữa!

Cuối cùng là chuyện gì, anh cũng chưa nói rõ.

Tôi muốn biết rốt cuộc có nên đi hay không?" Đại Kim Nha do dự nói: "Thật ra… chi tiết cụ thể tôi cũng không rõ lắm, nhưng nói chung cũng không nằm ngoài chuyện đảo đấu." "Bốp!" Bàn Tử vỗ tay xuống bàn.

Rồi lại lẩm bẩm: "Đúng là Đại Kim Nha, ngay cả chuyện cỏn con thế này cũng không biết!

Tôi thấy anh chẳng có thành ý gì cả!" "Ai ui, Bàn gia thật không phải!" "Tôi cũng đã hỏi rồi, nhưng người ta không nói, nhất định phải gặp mặt mới nói, người đó đã cho tôi một địa chỉ, bảo sau khi các vị

về thì đến đó bàn bạc cụ thể!" Tần Vũ nhận lấy tờ giấy Đại Kim Nha đưa, trên đó viết một địa chỉ bằng mực đen, Tần Vũ liếc qua rồi ngẩng đầu nhìn Đại Kim Nha nói.

"Được rồi, tôi biết rồi.

Anh cứ về trước đi!" Đại Kim Nha không đoán được ý Tần Vũ, nhìn Lão Hồ nhưng thấy Lão Hồ và Bàn Tử đều không để ý, đành mặt dày truy vấn thêm.

"Vậy Lão Tần, ý anh là…" Tần Vũ cất tờ giấy đi, thản nhiên nói: "Đi xem thử đã, lúc đó có đi hay không thì tính sau!

Nhưng, đây là lần cuối cùng đó!

Phải bồi thường cho tôi!" Lúc này, nghe lời Tần Vũ nói, Đại Kim Nha thở phào nhẹ nhõm: "Được, có Lão Tần nói vậy tôi yên tâm rồi!

Bồi thường thì đương nhiên rồi!" "Vậy… các vị nghỉ ngơi cho tốt nhé!

Tôi về trước đây!" Đại Kim Nha vừa đi, Bàn Tử liền không hiểu hỏi Tần Vũ: "Lão Tần bị điên à, lại đồng ý rồi sao?" Tần Vũ thờ ơ nhún vai: "Sợ gì!

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, ngày mai chúng ta đi gặp vị đó xem sao!" Ngày hôm sau, sau bữa trưa, Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử liền theo địa chỉ trên tờ giấy của Đại Kim Nha tìm đến chỗ ở của vị thần bí nhân, xuất hiện trước cửa.

Trước mặt họ là một căn tứ hợp viện trông rất bề thế.

"Chậc!

Chỗ này cũng hẻo lánh ghê!", Bàn Tử nói.

Lúc này, để tìm một chỗ đậu xe, họ đã đi loanh quanh khá lâu, Tần Vũ để ý thấy căn tứ hợp viện này có chút bất thường, không chỉ rộng

lớn mà bố cục và một số chi tiết đều rất có quy tắc.

Lão Hồ tiến lên gõ cửa.

Chỉ thấy một người trẻ tuổi ra mở cửa, trông khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặc một bộ đồ đen.

"Tìm ai?", Tần Vũ tiến lên đưa tờ giấy của Đại Kim Nha cho người đó.

"Không phải tìm người dẫn đường sao?" Người đó nhìn thấy tờ giấy liền hiểu, lập tức khách khí nói: "Mấy vị mời đi theo tôi vào!" Bàn Tử lắm lời, vừa đi vào sân vừa trò chuyện phiếm với người đó, biết người đó tên A Đông, tài xế kiêm trợ lý của chủ nhà, còn những thông tin khác thì không nói nhiều.

"Mời mấy vị uống trà, tôi đi gọi chủ nhân ra!" A Đông đưa họ vào nhà nói xong liền biến mất, Lão Hồ vừa bước vào cửa đã thấy trong phòng có một giá gỗ đàn lớn dựa vào tường.

Trên đó bày biện những món đồ cổ, minh khí.

Bàn Tử và Tần Vũ đương nhiên cũng nhìn thấy.

Tần Vũ chỉ liếc vài cái đã phân biệt rạch ròi món nào là thật, món nào là hàng dởm.

Mặc dù có hàng giả để lấp chỗ trống, nhưng chỉ riêng mấy món đồ thật cộng lại, Tần Vũ có thể khẳng định chủ nhân căn nhà không phải dạng vừa.

Bàn Tử thấy mãi không có người ra, cuối cùng không nhịn được liền đi về phía giá đồ.

"Lão Tần!" "Kia là ấm tử sa vàng, chén cao sĩ.

Còn có bình ngọc hồ nữa!

Toàn là đồ tốt cả!" "Chậc chậc chậc, tôi thấy ông chủ này nhất

định không đơn giản, làm ăn chắc chắn không nhỏ!" Lúc này, Lão Hồ liếc nhìn Bàn Tử nói: "Thằng cha Bàn Tử này, sao tôi không thấy anh trở mặt nhanh thế nhỉ?

Quên chuyện hôm qua rồi à?" "Sao mới một lát mà anh lại giống Đại Kim Nha, thấy tiền sáng mắt thế?", Lão Hồ vừa nói vừa tiện tay cầm một con mèo sứ trên giá lên nghịch.

Lão Hồ nhìn kỹ, thấy loại đồ vật này có chút đặc biệt… Nghe lời Lão Hồ nói, Bàn Tử liếc nhìn, sau đó dùng một ánh mắt như thể "tôi cũng là dân trong nghề" nhìn Lão Hồ nói.

"Lão Hồ, anh cũng nhìn nhầm rồi nhỉ!

Một món đồ sứ bình thường, không có niên đại, gia công cũng tạm được.

Trên cái giá này, tùy tiện lấy ra một món cũng đáng tiền hơn cái này!" Bàn Tử cười cười nhìn Lão Hồ!

Lão Hồ liếc nhìn Bàn Tử nói: "Anh biết cái gì, tôi nói nó đặc biệt là đặc biệt!

Ai nói đồ vật phải đáng tiền mới được!" "Đặc biệt?" "Có đặc biệt sao, tôi không nhìn ra!" Lúc này, Tần Vũ cũng bị con mèo sứ trong tay Lão Hồ thu hút, điều thu hút Tần Vũ không phải là sự gia công hay giá trị của nó, mà là công dụng của nó.

Con mèo sứ không có chỗ nào đặc biệt, nếu có thì chính là bộ râu mèo trên mặt, tổng cộng có mười ba sợi, mỗi sợi đều sống động như thật.

Thậm chí, nếu chạm vào, nó còn có thể cử động.

Chương 125

Đó cũng là nơi tinh xảo nhất của con mèo sứ này.

Lúc này, Tần Vũ dùng tay vuốt ve bộ râu mèo sứ nói: "Mèo sứ mười ba râu, là vật chỉ gia đình của những người làm nghề Bối Thi Giả mới thờ cúng." "Bối Thi?" "Lão Tần, ý anh là sao?" Bàn Tử gãi đầu, nghe mà mù tịt.

"Ngành nào cũng có quy tắc của ngành đó, anh có nghe nói đến Cản Thi bao giờ chưa?", Tần Vũ nhìn Bàn Tử.

"Cái này thì nghe rồi!" Bàn Tử lập tức đáp!

"Ừ, Bối Thi cũng gần giống Cản Thi, những người làm nghề này, trong nhà đều sẽ thờ một vật như vậy.

Vì vậy, trước khi làm ăn, phải thắp hương cúng.

Cũng phải vái lạy con mèo sứ này vài cái, nếu lúc đó, râu mèo bị gãy hoặc rụng, thì công việc đó không thể làm được.

Khi nghiêm trọng, thậm chí buổi tối cũng không được ra ngoài!

Nếu không, sẽ có tai họa đổ máu." "À?

Sao lại tà môn thế?" Tần Vũ gật đầu, tiếp tục nói: "Những thứ này đều rất linh nghiệm, nhưng hiện tại ngành Bối Thi Giả, chắc không còn mấy người biết làm nữa.

Không ngờ, tôi lại thấy nó ở đây." Lúc này, Tần Vũ miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ rằng chủ nhân của món đồ này, chắc hẳn tổ tiên của người này làm nghề đó, là một Bối Thi Giả lật kèo.

Đột nhiên, Tần Vũ thầm cười một tiếng, không trách sao trông ông ta lại hào phóng như vậy, thì ra là gặp đồng nghiệp rồi!

“Bốp!

Bốp!

Bốp!” Lúc này, Tần Vũ vừa nói chuyện với Bàn Tử xong, phía sau liền vang lên một tràng vỗ tay.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy trong phòng lúc này có một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, hơi phát tướng.

Tần Vũ đánh giá người đàn ông, thân hình hơi béo, dáng người không cao, nhìn càng có vẻ tròn trịa.

“Chắc, đây là Tần tiên sinh mà Đại Kim Nha đã nhắc đến phải không?”, người đàn ông trung niên nói.

“Chính tôi, không biết tiên sinh xưng hô thế nào?” Lúc này, người đàn ông cười ha ha, mặt mày hồng hào: “Hạ nhân họ Trần, nếu không ngại thì có thể gọi tôi bằng biệt danh giang hồ, Minh Thúc!” “Minh Thúc?” “Tôi thấy Lão Hồ Ly nói đúng rồi phải không?”, lúc này, Tần Vũ nghĩ trong lòng… “Khách đến nhà!

Tôi cũng không thể mất đi thể diện được, tôi đã bảo nhà bếp chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon, chuyện đàn ông chúng ta cứ ngồi xuống vừa uống vừa nói chuyện!” Lúc này, Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, ánh mắt ý tứ rõ ràng, vị Minh Thúc này đạo hạnh cũng không phải dạng vừa!

Tần Vũ cũng cười đáp: “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.” “Tốt!

Sảng khoái!” Nhanh chóng, một bàn đồ ăn được dọn ra… Vừa ngồi xuống không lâu, đồ ăn còn chưa kịp ăn mấy miếng, vị Minh Thúc này đã sốt ruột bắt đầu câu chuyện.

Chỉ thấy, vị lão Hồ Ly này cố ý cầm một miếng ngọc bội trên tay không ngừng vuốt ve.

Tần Vũ liếc mắt một cái, biết đó là đồ tốt.

Thấy ý của Minh Thúc, biết ông ta đang cố ý lấy ra để họ thèm.

Lúc này, Bàn Tử nhìn ánh mắt Tần Vũ xong, liền hiểu!

Lập tức nói: "Hoắc!

Miếng ngọc trên tay Minh Thúc vừa nhìn đã thấy là đồ quý hiếm đó!" Món đồ đó chỉ to bằng ngón tay út, nhưng chỉ một miếng nhỏ như vậy, sau khi Minh Thúc lấy ra, Tần Vũ có thể cảm nhận nhiệt khí xung quanh đều tiêu tán, toàn thân đều trở nên mát mẻ.

Lúc này, Minh Thúc đắc ý cười nói.

"Đồ chơi nhỏ, đồ chơi nhỏ thôi!" Minh Thúc càng nói vậy, Bàn Tử càng tò mò, tiếp tục nói: "Ông vừa lấy ra, cả căn phòng đều khiến người ta cảm thấy sảng khoái mát mẻ, theo tôi thấy, món đồ này chắc không phải là món nhỏ đâu!" Nghe lời Bàn Tử nói, Minh Thúc cười mỉm gật đầu.

"Món đồ này quả thực là đồ tốt.

Lịch sử của nó thì…" Tần Vũ lúc này cười cười.

Chỉ là một miếng ngọc thôi mà, nhìn lão Hồ Ly này ra vẻ bí ẩn thật khiến người ta khó chịu.

Không đợi Minh Thúc nói hết, Tần Vũ liền mở miệng nói: "Tôi nói Bàn Tử, anh chưa thấy thế sự rồi nhỉ!" Bàn Tử nghe Tần Vũ nói có ẩn ý.

Lập tức hỏi: "Lão Tần, anh đã thấy rồi sao?" Tần Vũ uống một ngụm rượu rồi chậm rãi nói: "Tôi nhớ Thiên Bảo Di Sự có ghi chép về vật này.

Tương truyền có quý phi ngậm ngọc để giải khát, chính là khối ngọc thạch này!" "Khối ngọc này, chắc hẳn được chạm khắc từ cổ

ngọc ngàn năm dưới đáy biển, ngâm trong nước biển lâu ngày, có công hiệu thanh nhiệt, giải độc, trị nóng trong." "Không ngờ, đúng là một món đồ tốt, không biết tôi nói có đúng không, Minh Thúc?" Lúc này, Tần Vũ nhướn mày hỏi Minh Thúc.

Tần Vũ và Minh Thúc cách nhau một khoảng, Tần Vũ thậm chí còn chưa cầm lên xem kỹ, mà có thể nói rõ lịch sử của món đồ như vậy, Minh Thúc quả thực đã kinh ngạc.

"Tần tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền!" "Thật là nhãn lực tốt!" Lúc này, Tần Vũ xua tay nói.

"Quá khen rồi Minh Thúc.

Chẳng qua trước đây có may mắn được chơi một thời gian.

Sau này thấy cũng không có ý nghĩa gì, lại đúng lúc có người thích nên mới đem bán đi thôi." Nghe lời Tần Vũ nói, tay Minh Thúc run lên.

Miếng ngọc này quả thực là ông ta vừa nhờ người kiếm về cách đây không lâu, vừa nghe Tần Vũ nói vậy trong lòng không khỏi lẩm bẩm, tưởng Tần Vũ chính là người mua cuối cùng của miếng ngọc.

Đột nhiên cảm thấy dáng vẻ vừa rồi của mình thật buồn cười, dáng vẻ đó, chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Lúc này, Minh Thúc ngượng nghịu cất miếng ngọc đi.

"Ưm… vậy chúng ta ăn cơm đi!

Tôi xin mời Tần tiên sinh một chén!" Không ngờ Minh Thúc vừa mất mặt, trong lòng vẫn cảm thấy không cam tâm, muốn gỡ gạc lại một chút.

Rượu chưa uống được mấy chén lại sai người lấy ra một bức tranh (Trần Vương).

Muốn mời Tần Vũ giúp phân biệt thật giả.

Tần Vũ trong lòng cười lạnh một tiếng.

Cứ nghĩ là phân biệt thật giả, không ngờ lại lấy ra để khoe khoang.

Lúc này, chỉ thấy A Đông đeo găng tay trắng lấy bức tranh ra.

Bàn Tử nhìn thấy, nuốt nước bọt ừng ực.

Trận địa như vậy, vừa nhìn đã biết nhất định có bảo bối tuyệt thế.

Minh Thúc mở bức tranh ra trước mặt họ.

Mắt Tần Vũ hơi híp lại, không ngờ, Minh Thúc đúng là người có tiền.

"Ồ, Lạc Hà Tê Ngưu Đồ, đúng là một tác phẩm chân thực không thể giả được.", Tần Vũ nói.

"Tần tiên sinh chỉ một ánh mắt có thể nhìn ra là tác phẩm thật sao?" Tần Vũ nhìn Minh Thúc, "Minh Thúc không tin lời tôi nói sao?" Lúc này, Tần Vũ đột nhiên quay người, lập tức tắt đèn trên trần nhà, đèn tắt.

Khi nhìn bức tranh lần nữa.

Chỉ thấy con trâu trong tranh vốn đang ăn cỏ thì nay đã ăn no nằm xuống.

Bãi cỏ một bên đã bị con trâu ăn hết.

Chương 126

"Thần kỳ thật, mẹ kiếp thật thần kỳ!" "Lão Tần, không phải anh cũng chưa thấy cái này chứ!" Nghe Bàn Tử và Lão Hồ kinh ngạc, Tần Vũ cũng lắc đầu nói: "Cái này thì tôi chưa thấy, chẳng qua có đọc trong một cuốn sách thôi." Lúc này, Minh Thúc cười ngượng, không ngờ, không khoe khoang được lại bị vả mặt.

"Tần tiên sinh quả nhiên là cao nhân!" Tần Vũ không có kiên nhẫn xem từng món đồ cất giữ của ông ta, liền đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Minh Thúc, vậy ông tìm tôi, rốt cuộc là có chuyện gì?" Lúc này, Minh Thúc sững sờ, sau đó thở dài một hơi, xua tay bảo A Đông lấy một cuốn album ảnh đưa cho Tần Vũ.

Tần Vũ mở ra xem.

Chỉ thấy, những thứ trong album ảnh có chút quỷ dị, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn Minh Thúc đang cười mỉm, trong lòng liền hiểu rõ, ông ta đang tính toán điều gì.

Nhanh chóng, Tần Vũ đóng album lại.

Những thứ bên trong cuốn sách, đều là di thể mà người xưa để lại!

Bên trong không chỉ có xác khô, mà còn có quan tài chứa xác khô.

Hơn nữa, khi chụp ảnh nắp quan tài đều được mở ra, những quan tài bên trong chứa xác khô có niên đại khác nhau.

Đủ loại, thậm chí.

Có một quan tài chứa hai bộ xác khô chôn cùng.

Nghiêm trọng hơn, Tần Vũ còn nhìn thấy mười mấy bộ di thể được đặt trong một chiếc quan tài dài lớn.

Trong các bức ảnh, những thứ này đều bị đặt trong tủ kính, nói là đồ cất giữ riêng của Minh Thúc, không bằng nói đó là một tủ trưng bày thì đúng hơn.

Tần Vũ trước đây đã nghe nói, có một số người thích sưu tầm những loại này, một số xác khô được bảo quản tốt có thể bán được giá cao.

Minh Thúc thu lại tập ảnh.

Nói: "Đừng thấy những thứ này đều là xác khô, kỳ thực chúng cũng là một loại di vật cố định vẻ đẹp của cái chết.

Hiện tại, một số bảo tàng bên ngoài cũng sẵn sàng bỏ ra số tiền lớn để mua lại những thứ này!" "Có thể người khác cảm thấy ghê tởm, xấu xí.

Nhưng, không thể không thừa nhận, bên trong ẩn chứa giá trị thương mại và văn hóa khổng lồ." Nghe lời Minh Thúc nói, Tần Vũ thản nhiên liếc nhìn Minh Thúc, trong lòng nghĩ Minh Thúc nói dối mà mặt không đỏ, tim không đập.

Minh Thúc thấy Tần Vũ cũng đã nói thẳng.

Liền không còn che đậy nữa, trực tiếp nói: "Tần tiên sinh, cũng đã xem những món đồ cất giữ của tôi rồi.

Tôi nói thẳng nhé!

Nghe Đại Kim Nha nói, thủ đoạn của Tần tiên sinh cao siêu, không có mộ nào là không hạ được!

Lần này tìm Tần tiên sinh, là muốn mời tiên sinh giúp hạ một cái mộ!" Ánh mắt Tần Vũ đầy thâm ý nhìn Minh Thúc hỏi.

"Ồ?

Dám hỏi cái mộ nào?

Mà lại khiến Minh Thúc phải tốn công tốn sức như vậy!" Lúc này, Minh Thúc lắc đầu thở dài kể lại sự tình, hóa ra, trước đây Minh Thúc có bàn chuyện làm ăn với một bảo tàng ở nước ngoài, bảo tàng này có một cuốn kinh cổ không biết từ đâu ra.

Sau khi dịch ra mới biết.

Cuốn kinh ghi chép về cái chết kỳ lạ của một công chúa ở một vương quốc tàng địa, nói rằng công chúa mắc một căn bệnh lạ, di thể sau khi chết, biến thành một bộ thủy tinh thi, được coi là thần tích.

Nên người ta đặc biệt xây một tòa nhà để chôn cất trên núi tuyết.

Quan trọng hơn, trên cuốn kinh có ghi chép về vị trí của quan tài, vì vậy bảo tàng mới tìm đến Minh Thúc.

Bảo tàng muốn tìm được bộ thủy tinh di thể đó.

Thực ra, Minh Thúc lúc đó cũng không biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này, liền nhận lời.

Nào ngờ, sau khi điều tra mới phát hiện, bộ thủy tinh thi đó vô cùng tà môn, âm khí rất nặng, người bình thường đến gần sẽ bị đóng băng.

Nhưng, đã nhận việc làm ăn, đã ký hợp đồng với phía bảo tàng, ban đầu cứ nghĩ cùng lắm là trả một ít tiền bồi thường hợp đồng là xong.

Nhưng, bảo tàng đó lại là bảo tàng nổi tiếng nhất ở nước ngoài, biết Minh Thúc hủy hợp đồng, liền đe dọa nếu Minh Thúc không làm.

Không những sau này sẽ không hợp tác với Minh Thúc nữa, mà còn sẽ phanh phui chuyện Minh Thúc mua bán xác khô giả, Minh Thúc trong bất đắc dĩ gần như đã đọc hết tất cả các điển tịch.

Nhưng những người phái đi đều có đi không về, cuối cùng mới

tìm đến Tần Vũ.

"Thủy tinh thi?

Lần đầu tiên tôi nghe nói, có khác gì những cương thi, thi vương kia không?" Lão Hồ lúc này, nghe mà lơ mơ, có chút không hiểu hỏi.

Tần Vũ vốn không quan tâm đến chuyện này, nhưng nghe nói có liên quan đến công chúa Thủy Tinh Thi của Ma Quốc, Tần Vũ bắt đầu có chút không nhịn được.

Nhớ lại khi ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, nơi đó cũng được gọi là Ma Quốc, lẽ nào hai bên có liên hệ?

Lúc này Minh Thúc mở miệng giải thích với Lão Hồ: "Cái gọi là thủy tinh thi thực ra không giống với xác khô, loại thủy tinh thi sông băng trên núi tuyết đó, thông thường đều được người ta dùng để thờ cúng, khác hẳn với việc hạ táng trong quan tài.

Thực ra, nói đơn giản hơn, nó thực chất là một loại tà thần, hơn nữa, bộ di thể đó nghe nói từ trong ra ngoài đều bị thủy tinh hóa, vô cùng hiếm gặp, trên toàn thế giới cũng không có bộ thứ hai.

Nếu không, bảo tàng sẽ không bất chấp thủ đoạn như vậy cũng muốn tôi phải tìm bằng được món đồ đó về!" Nghe xong, Lão Hồ gật đầu, nhưng vẫn có chút không hiểu hỏi.

"Bảo tàng cần đồ đó làm gì?" "Anh không biết đó thôi!

Người Nam Dương mê tín những thứ này.

Những xác khô mà tôi mang ra, thông thường đều đi kèm với quan tài, tất cả những món đồ mà tôi xử lý đều sẽ đặt bên trong một đoạn ngọc thông nhỏ, lấy ý nghĩa đồng âm với từ 'trùng' (trùng hợp), dùng để trừ tà và tránh khí xấu!

May mắn là những xác khô đã bán đi đều không có chuyện gì.

Cứ tưởng là do nguyên nhân của tôi, cứ tưởng tôi thật sự biết chút ít phép thuật.", Minh Thúc cười bất đắc dĩ nói.

Sau đó, lại tiếp tục nói: "Vì vậy, mấy năm nay việc làm ăn của tôi mới càng ngày càng tốt!" Minh Thúc nói xong, liếc nhìn vẻ mặt Tần Vũ, thăm dò hỏi: "Vậy không biết chuyến này, Tần tiên sinh có bằng lòng giúp đỡ không?" Tần Vũ không lập tức đưa ra câu trả lời chính xác cho Minh Thúc, cố ý tỏ vẻ khó xử nói: "Minh Thúc, tình hình tôi đã nắm rõ rồi!

Nhưng, cần cho tôi một thời gian để suy nghĩ và chuẩn bị.

Vậy nhé, vài ngày nữa sẽ cho ông câu trả lời." Nghe lời Tần Vũ nói, Minh Thúc hiện tại đang có việc nhờ vả.

Lúc này, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Nhưng trước khi đi vẫn luôn miệng tâng bốc Tần Vũ, lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

"Chuyện này xin nhờ Tần tiên sinh rồi!" "Mong Tần tiên sinh để tâm!

Chỉ cần Tần tiên sinh gật đầu đồng ý, giá cả chúng ta đều dễ thương lượng!" Lúc này, Tần Vũ chỉ cười cười không nói gì.

Nhưng Bàn Tử lại đầy vẻ kích động, chắc hẳn bị miếng ngọc trên tay Minh Thúc lôi cuốn không dứt, nếu không phải Lão Hồ kéo lại, thì đã đồng ý rồi.

Trên đường về, Lão Hồ không hiểu hỏi Tần Vũ.

"Lão Tần, chuyện gì thế?

Anh lúc nào có được miếng ngọc bội quý giá như vậy?

Anh kiếm ở đâu ra thế?

Chương 127

Sao tôi lại không biết?" Nghe lời Lão Hồ nói, Tần Vũ cười nói: "Anh cũng tin là tôi nói thật sao!

Nhìn vẻ bảo bối đó là biết món đồ này mới được đưa về không lâu, chắc còn chưa kịp nóng tay, ông ta đã lấy ra khoe khoang rồi!" Tần Vũ liền kể lại những gì mình đã trải qua… Lão Hồ nghe xong cũng cười: "Lão Tần, anh đúng là tài thật, anh lừa đến nỗi tôi cũng suýt tin luôn!" Trên đường về, Lão Hồ đi song song với Tần Vũ, nói với Tần Vũ: "Lão Tần, tôi thấy cái Minh Thúc này không hề đơn giản, anh sẽ không thật sự đồng ý chứ?" Nghe lời Lão Hồ nói, Tần Vũ gật đầu: "Tôi thấy ngược lại có thể đi xem thử, cái Thủy Tinh Thi Ma Quốc đó, cái công chúa đó, dù thế nào đi nữa, cũng đáng để tôi đi xem một lần!" Nhanh chóng, tại Phan Gia Viên, họ gặp Dương Tuyết Lỵ đang đợi ở cửa.

Lúc này, Bàn Tử không khỏi cảm thán: "Ai, lại một chuyện phiền phức nữa rồi, tôi vừa mới tiễn Đại Kim Nha đi, cô Dương này lại bắt đầu ở đây chờ người rồi ~!" "Mới về à." Xem ra, Dương Tuyết Lỵ đã đợi ở cửa từ lâu.

Bàn Tử cười cười, nói: "Dương tiểu thư, cô lại đến đây rồi, cô có chuyện gì sao?" Vẻ mặt Dương Tuyết Lỵ muốn nói lại thôi đều bị Tần Vũ nhìn thấy, Tần Vũ biết, Dương Tuyết Lỵ không ngoài việc muốn hỏi về Mụ Trần Châu.

"Đồ thì tôi đã lấy được rồi, nhưng viên châu đó nằm trong đầu hiến vương mà tôi mang về, nếu muốn tách ra thì cần một thời gian.

Hãy đợi một chút đã." Lúc này, biểu cảm của Dương Tuyết Lỵ lập tức trở nên vô cùng kích động, vốn dĩ cô cho rằng không còn hy vọng

gì nữa, nhưng lúc này, lại vì lời nói của Tần Vũ mà tràn đầy hy vọng.

"Tần tiên sinh, anh biết sao!" "Tôi cứ nghĩ, anh không hề phát hiện ra." Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ… Đối với Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ biết cô sẽ hỏi, đã sớm chuẩn bị lời nói: "Chuyện cũng trùng hợp, tôi cũng là sau khi về mới biết thôi!" Lúc này, Lão Tần cũng trao đổi ánh mắt với Lão Hồ ở một bên, Lão Hồ thấy vậy, lập tức tiến lên nói: "Dương tiểu thư, Lão Tần tôi nói không sai, cái này cần đợi một thời gian mới được.

Dù sao, cái đầu người đó có chút ghê tởm!

Thật sự, cả cái đầu giống như bị hóa lỏng vậy, và Mụ Trần Châu cũng gần như hòa vào làm một!

Hiện tại, Lão Tần cũng đang tìm cách để lấy nó ra đây, tin rằng chắc không lâu nữa, sẽ có kết quả thôi!" Nghe lời Lão Hồ nói, Dương Tuyết Lỵ mới yên tâm gật đầu, sau đó, nhìn mấy người, cũng đi theo vào Vân Bảo Trai… Khi trò chuyện, mấy người lại nói đến chuyện của Minh Thúc.

Lúc này, điều đó cũng khiến Dương Tuyết Lỵ có chút tò mò!

Chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ nói: "Chờ đã, vừa nãy là Minh Thúc đó sao?

Không phải là người Bối Thi Giả đó sao?" "Ừm?" Lão Hồ nhìn Dương Tuyết Lỵ, xem ra, Dương Tuyết Lỵ biết người này, sau đó liền hỏi: "Dương tiểu thư quen biết người tên Minh Thúc này sao?" Lúc này, Dương Tuyết Lỵ cũng không giấu giếm, "Ừ, có nghe nói về người này, khi tôi còn nhỏ, tôi hình như cũng đã gặp mặt ông ta rồi." "Gặp mặt?" "Chẳng lẽ, Dương tiểu thư biết rõ về người này sao?", lúc này, Lão Hồ thấy Dương Tuyết Lỵ dường như có chút hiểu biết về người này, liền hỏi một câu.

“Không hẳn là hiểu rõ, nhưng ở phố người Hoa (Đường Nhân Phố) thì cái danh hiệu Bối Thi Giả này rất nổi tiếng, tổ tiên của ông ta là Bối Thi Giả.” Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói.

“Thực ra, cũng có thể nói, ông ta và tôi có chút quan hệ!

Sở dĩ gọi là Bối Thi Giả vì khi làm việc, họ sẽ tháo nắp quan tài ra trước, nghe nói… họ sẽ chui ngược người vào quan tài.

Mặt không được úp xuống, làm việc bằng tay ngược, cụ thể là thế nào tôi cũng không rõ.

Vì kỹ năng đó đã sớm thất truyền rồi.

Minh Thúc là đời cuối cùng, sở dĩ ông ta giàu có như vậy, cũng là nhờ mối quan hệ của cha ông ta, để lại những gia sản đó.” Tần Vũ thấy Minh Thúc tuổi cũng không nhỏ rồi, nếu cha ông ta còn sống thì chắc cũng phải bảy tám mươi rồi.

“Vậy… cha ông ta đâu rồi?”, Lão Hồ hỏi.

“Chết rồi, chết lâu rồi.” “Khi cha ông ta xuống đất làm việc, vừa hay gặp phải một đại cương thi, nghe nói là thi vương, vì vậy đó là lần cuối cùng ông ta xuống đất làm việc.” Minh Thúc lúc đó, hình như cũng không lớn, cha ông ta cũng không truyền nghề; nhưng, vì gia đình có tiền, sau này ông ta đi Nam Dương làm ăn.

Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói ra những gì mình biết… “Khi tôi còn nhỏ, ông ta có đến thăm ông nội tôi, sau đó định cư ở nước ngoài.

Nhưng, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?” Dương Tuyết Lỵ có chút không hiểu.

Lúc này, Bàn Tử tiếp lời, Bàn Tử nói với Dương Tuyết Lỵ: “Chuyện này, tôi cũng biết một chút, sở dĩ Minh Thúc xuất hiện là vì làm ăn với xác khô.

Hiện tại, việc làm ăn này rất dễ làm, tùy tiện kéo ra một bộ xác khô của tướng quân, vương hầu từ sa mạc lân cận, đều có thể bán được giá cao.

Loại đồ vật này, gần như là một mối làm ăn một vốn bốn lời, con đường kiếm tiền nhanh chóng." Xem ra, Bàn Tử cũng động lòng rồi… Lúc này, Tần Vũ nhìn ra ngoài, nói, sở dĩ Minh Thúc lại gấp gáp muốn có bộ thủy tinh thi đó, xem ra không đơn giản rồi, không chừng gặp phải thứ gì rồi, cần phải dựa vào thủy tinh thi mới có thể trấn áp được.

Có khi kiếm tiền âm, thì có những thứ tìm đến cửa.

Dù sao, nếu không có chút mánh khóe, việc làm ăn với người chết này cũng không dễ làm đâu, lúc này, Tần Vũ thầm cười một tiếng… Đáng đời, đáng đời!

Theo sự tìm hiểu của Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ, Lão Hồ cũng có chút lo lắng: "Lão Tần, tôi thấy cái tên Minh Thúc này cũng không có ý tốt, hay là, mấy anh em mình đừng đi nữa nhé?

Anh thấy sao?" Tần Vũ lắc đầu… "Yên tâm đi, tôi tự có sắp xếp!

Nhưng, tôi thấy chuyện không đơn giản như vậy đâu, Minh Thúc trông cũng là lão giang hồ rồi, chuyện này chắc còn nghiêm trọng hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng.

Cái tờ giấy này, cũng là cách liên hệ mà ông ta vừa đưa cho tôi, tối nay về tôi sẽ nói chuyện trước, sau đó sẽ báo lại tin tức cho anh." "Cũng được!", Lão Hồ đáp.

Buổi tối, Lão Hồ gọi điện thoại, nói với Minh Thúc rằng chuyện này có thể xem xét… xem xét đồng ý rồi… Sáng sớm ngày thứ hai, A Đông đã đến sớm, sau khi nhận điện thoại hôm qua, Minh Thúc lập tức phái A Đông chuẩn bị đầy đủ trang bị, bảo A Đông sáng mai mang

đến.

"Tần tiên sinh, đây là danh sách trang bị, anh xem có cần chuẩn bị thêm gì không?", A Đông lấy ra danh sách.

Sau đó, tiếp tục nói: "Tần tiên sinh, Minh Thúc dặn tôi khi đưa đồ đến, nói rằng, nếu anh thấy có gì chưa đủ, cứ việc nói với ông ấy." "Không cần đâu, về nói với Minh Thúc, những thứ này cũng đã khá đầy đủ rồi." "Được!" "Để tôi xem, mẹ kiếp, anh ta chuẩn bị hết cả rồi." Lúc này, Bàn Tử nhận lấy danh sách từ tay Tần Vũ, đơn giản liếc qua… cái này… Bàn Tử tùy ý liếc mắt một cái, tuy đã hiểu rõ một phần thân thế của Minh Thúc, nhưng vẫn bị những thứ trên danh sách làm cho kinh ngạc.

Cha mẹ ơi, lão già này ra tay thật là hào phóng hơn cả Dương Tuyết Lỵ, những món đồ trên đó không chỉ tốt mà còn là những thứ có tiền cũng không mua được.

Lại còn, chưa kể, đều là hàng ngoại nhập, phải vận chuyển từ những nơi xa xôi về.

Chi phí trong quá trình đó không hề nhỏ.

Nếu giao cho bộ phận thu mua, đừng nói một tuần, cho dù nửa năm cũng chưa chắc đã lo xong, nhưng lão già Minh Thúc này, lại chỉ mất vài ngày ngắn ngủi đã chuẩn bị xong xuôi.

"Lão Tần, anh xem cần gì nữa không, nếu thiếu, tôi sẽ bảo lão già đó thêm vào.", lúc này, Bàn Tử xem xong danh sách, đột nhiên nói.

Nghe lời Bàn Tử nói, Tần Vũ lập tức hiểu ra.

Nói với Bàn Tử: "Tôi thấy vậy là được rồi, những thứ này đều là công cụ phụ trợ, chỉ cần vài món là được.

Nếu thiếu, có thể "bát lục linh"!" "Được rồi!" Nhận được câu trả lời của Tần Vũ, Bàn Tử lập tức thêm vào vài món… Tần Vũ biết, lão

già này còn coi trọng chuyến đi núi tuyết này hơn cả mình, vì vậy, Tần Vũ cũng không cần phải đặc biệt yêu cầu, lão già Minh Thúc này, chắc chắn sẽ âm thầm chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần chọn những thứ tốt nhất.

Lúc này, Tần Vũ lại dặn dò Bàn Tử: "Nếu có thứ gì đặc biệt cần mang theo, vậy thì bảo ông ta chuẩn bị thêm gừng tươi!

Ít nhất cũng phải bốn năm trăm cân." Lúc này, Bàn Tử mở to mắt, có chút kinh ngạc hỏi Tần Vũ: "Cần nhiều thế sao?

Để làm gì?" "Để làm gì?

Đương nhiên là để dùng rồi!" "Nhưng… nhiều như vậy, chúng ta mang đi thế nào!

Tôi nói cho anh biết, lần này tôi không làm phu khuân vác đâu." Bàn Tử nghe xong, lập tức thanh minh trước.

Tần Vũ cười cười: "Ai bảo chúng ta phải vác mấy trăm cân gừng tươi lên đường!

Bảo Minh Thúc tìm cách ép thành nước cốt gừng cô đặc, chắc không làm khó được ông ta đâu." Mặc dù vậy, Bàn Tử vẫn thắc mắc, ép thành nước cốt thì cũng đâu có ít!

"Lão Tần, ép thành nước cốt thì chúng ta cũng phải mang không ít đâu!

Anh chắc chắn chứ?" "Vớ vẩn!" "Chúng ta đi tìm tòa nhà chứa thủy tinh thi trong núi tuyết, ở cái nơi đó mà đào bới đồ đạc, nếu không có nước cốt gừng thì căn bản không thể làm được, nghe lời tôi là đúng rồi!" Lúc này, lời Tần Vũ vừa dứt, giọng Lão Hồ vang lên: "Lão Tần nói đúng, chỗ đó quả thực cần nước cốt gừng.

Ai chưa từng đến những nơi như vậy sẽ không biết, băng ở đó vừa dày vừa cứng, e rằng cho dù anh có dồn hết sức, dùng một cái xẻng xúc xuống, cũng chỉ để lại một vết trắng trên băng mà thôi.

Công cụ thông thường sẽ không được!

Nhưng dùng nước cốt gừng làm tan băng thì dễ hơn nhiều, như vậy có thể tiết kiệm cho chúng ta không ít sức lực.” Bàn Tử lúc này, không ngờ Lão Hồ cũng biết.

“Ối!

Anh biết tường tận vậy sao?” Lão Hồ cười đáp: “Không phải trước đây khi tôi và Lão Tần còn đi lính, tôi đã gặp phải sao.

Toàn là kinh nghiệm cả!” Tần Vũ gật đầu… “Chỗ đó, chúng ta trước đây cũng chưa từng đến, chắc hẳn lớp băng ở đó rất dày, vì vậy gừng chuẩn bị càng nhiều càng tốt.” Đồ đạc đã chuẩn bị gần xong, một ngày trước khi khởi hành, Tần Vũ cũng gặp lại Minh Thúc một lần nữa, làm rõ một số điều kiện, cũng để tiện bàn chuyện.

Không ngờ, lại có chút biến cố.

Lão già này có một số việc, không thể lập tức rời đi.

Chương 128

“Tần tiên sinh, xin lỗi!

Nhưng, tôi tin rằng, có Tần tiên sinh ra tay, nhất định sẽ không có vấn đề gì!

Dù sao, nhà tôi có chút chuyện, trước mắt không thể đi cùng các vị được!

Cứ thế đi trước, đừng để lỡ hành trình, tôi xử lý xong việc nhà sẽ lập tức đuổi theo!” Minh Thúc vừa nói lời xin lỗi vừa nói.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử trao đổi ánh mắt.

Rõ ràng không tin lời Minh Thúc nói, chắc là, cũng chỉ tìm cớ thoái thác.

Một chút cũng không muốn mạo hiểm vào núi tuyết.

Tần Vũ thì thờ ơ nói: “Cũng được, nhưng nếu Minh Thúc không đi, tôi cũng không thể yên tâm hạ mộ được.

Vậy nhé, tôi sẽ vào núi tuyết trước.

Đến lúc đó, tôi sẽ hạ mộ!

Ông thấy sao?” Minh Thúc cũng không ngốc.

Rõ ràng muốn đi xem xét, nghe vậy, cũng chỉ có thể gật đầu.

“Được được được, mọi chuyện đều nghe theo Tần tiên sinh sắp xếp.” Ngay sau đó Tần Vũ lại nói: “Minh Thúc, đừng trách tôi đả kích, tôi thấy ông đừng ôm quá nhiều hy vọng, thủy tinh thi tôi có mang về được hay không, còn phải xem vận may.” Nghe lời Tần Vũ nói, Minh Thúc cũng là người thông minh, thủy tinh thi có mang về được hay không cũng liên quan đến việc làm ăn của ông ta.

Vì vậy, ông ta cũng trực tiếp nói thẳng.

Lấy ra một phong thư dày cộp từ trong túi, giao vào tay Tần Vũ.

Tần Vũ cầm lên ước lượng thấy phong thư này cũng có khoảng mười vạn.

"Mười vạn đô la Mỹ tiền đặt cọc!" "Tần tiên sinh đừng chê ít." "Tôi đây, là một thương nhân, lời nói khó nghe phải nói trước, chúng ta cứ chuyện nào ra chuyện đó, thủy tinh thi, nếu anh không may mắn không mang về được, tôi chỉ có thể trả cho anh một nửa tiền công… Cũng không để anh đi làm công không.

Nhưng, nếu anh mang thủy tinh thi về được, vậy thì những thứ còn lại trong tòa nhà đó tôi không cần một món nào, nhưng thủy tinh băng thi nhất định phải giao cho tôi." "Ngoài ra, những món đồ trong nhà tôi, anh cứ thoải mái chọn lựa, và cả những ngọc thạch với tranh tôi đã hứa với anh, tôi đều sẽ tặng cho anh!" "Anh thấy có hài lòng không, Tần tiên sinh?" Tần Vũ vốn dĩ đi vì thủy tinh thi, những món đồ nhỏ nhặt này căn bản không lọt vào mắt, hoàn toàn không quan tâm đến những minh khí trong tòa nhà hay đồ đạc của Minh Thúc.

Minh Thúc nói vậy, cũng coi như có thành ý rồi.

Mặc dù có chút cáo già.

Lúc này, Tần Vũ gật đầu, liền đồng ý nói: "Minh Thúc quả nhiên là một thương nhân, nhưng, dù sao đi nữa, tuy không thể đảm bảo, nhưng thủy tinh thi tôi sẽ cố hết sức giúp ông mang về." "Tốt tốt tốt!" "Có Tần tiên sinh nói vậy tôi yên tâm rồi!" Nói xong, mấy người liền rời khỏi đó trước… "Này, Lão Tần, chuyến này mà thành công, một khoản đủ để mấy anh em mình tiêu xài một thời gian rồi!" Bàn Tử tính toán, những bảo bối của Minh Thúc cộng lại, cũng là một khoản thu nhập không nhỏ, nếu chuyển tay bán đi, cũng đáng giá không ít tiền đó!

“Đáng tiền?” “Bàn Tử đừng chỉ nhìn vào chuyện đáng tiền.” “Quên lời Minh Thúc vừa nói sao?” Lão Hồ không vui nhắc nhở Bàn Tử: “Tôi thấy anh ta mang nhiều đồ như vậy cũng không ổn, manh mối từ phía bảo tàng chỉ là một cuốn kinh sách rách nát!

Chúng ta cũng không có nhiều manh mối, chúng ta sẽ bắt tay vào thế nào đây?” “Đừng quên, đó là núi tuyết, không có thời gian cho chúng ta từ từ tìm kiếm!

Di tích!” “Tôi thấy Hồ Bát nói đúng.” “Tôi đã đóng quân ở gần đó năm năm, chưa bao giờ nghe nói có di tích nào cả!”, Lão Hồ nói.

“Được rồi, tình hình ở đó đợi đến nơi rồi nói.” Nhanh chóng, sau hai ngày hai đêm ngồi xe cuối cùng cũng đến Tàng địa, xuống xe xong, họ được người do Minh Thúc sắp xếp đón.

Ngồi trên xe, Bàn Tử nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nói.

“Lão Hồ, đây là nơi anh và Lão Tần từng đi lính sao?” “Ừm!” “Chậc, đẹp phết!

Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên tôi trong đời đến Tàng địa!

Đừng để lại cho tôi ấn tượng xấu đó nha!”, Bàn Tử nói… Cũng không biết đi bao lâu, xe dừng lại ở một nơi rộng rãi, sau khi xuống xe nhìn quanh thấy có một hồ nước.

Nơi dừng chân là một địa điểm bên hồ.

Sau khi đi bộ, Tần Vũ không về ngay chỗ ở mà đi đến bờ hồ, nhìn thấy một ít thứ giống như di cốt.

Những thứ đó chắc đã lâu lắm rồi, hòa làm một với nhau.

Bàn Tử và hướng dẫn viên mà họ gặp trước đó đã nói rất nhiều, tất cả đều là giới thiệu về nơi này.

Khổ nỗi, không ai nghe hiểu một từ nào, tài xế cũng chỉ nghe hiểu

một ít.

Nước hồ dường như khô cạn; những di cốt đó chắc cũng có người cố ý đặt ở đây.

"Có lẽ là di cốt của những người hành hương." Tần Vũ và Lão Hồ hiểu biết ít nhiều về nơi này.

Lão Hồ nói: "Tôi nghe nói có nơi có phong tục như vậy, mang một ý nghĩa nào đó." Bàn Tử ở một bên nói: "Lão Hồ, bọn mình không ở đây lâu, lại nghe không hiểu tiếng địa phương!" Lão Hồ hơi ngượng ngùng gãi đầu nói: "Thật ra tôi cũng không nghe hiểu nhiều, chỉ nghe hiểu một ít thôi, nhưng từ khi trở về thì lại không nghe được nữa, quên hết rồi." "Bây giờ ông cũng giống tôi, chẳng hiểu một câu nào!" Ở chỗ ở, đồ đạc vừa đặt xuống, Lão Hồ liền nói: "Đúng rồi, tôi nhớ gần đây có một Hồ Tiên Nữ, nghe nói có thể gột rửa tâm hồn con người." "Tôi không tin mấy chuyện đó, nhưng quả thật rất đẹp!" "Có muốn đi xem không?" Đã chạy đôn chạy đáo cả ngày rồi, Bàn Tử lười biếng nói: "Có nhầm không vậy, Lão Hồ?

Bọn tôi đi tìm thi thể thủy tinh, chứ không phải đi du lịch, đi chơi hồ đâu!" Nghe Lão Hồ nói vậy, Tần Vũ lại khá hứng thú, dù sao đi đến chỗ đó cũng không tệ.

Hơn nữa, tìm hiểu tình hình địa phương cũng tốt.

"Được rồi!" Tần Vũ nói với Bàn Tử: "Vậy tôi và Lão Hồ đi, ông cứ ngủ đi!" "Bàn Tử chịu thua!" Tần Vũ và Lão Hồ cùng đi đến bờ Hồ Tiên Nữ, nơi đó cách chỗ ở của họ không xa.

Hai người cũng không phải đi hành hương, chỉ tùy tiện đi dạo, cũng không cần phải quỳ lạy như những người khác.

Bên hồ, Tần Vũ nhìn thấy một bóng lưng gù lưng, trông có vẻ đã lớn tuổi.

Tần Vũ có thể nhìn rõ trên lưng người đó có một đoạn gậy sắt màu đen.

Hành động của người đó có chút kỳ lạ, cách đi vòng quanh hồ khác hẳn những người khác, gần đó không có ai giống như vậy.

Người đó dường như đang tiến hành một nghi thức thần bí.

Tần Vũ nhìn thoáng qua rồi không chú ý nữa.

Khi Tần Vũ đi ngang qua người đó, người đó đột nhiên dừng lại nhìn Tần Vũ, rồi đột nhiên nói: "Chọc phải người của Ma Tháp Yêu Quỷ sẽ không có kết cục tốt đẹp." "Khuyên ngươi hãy quay về đi!" Tần Vũ và Lão Hồ đều giật mình, ngạc nhiên quay đầu nhìn người đó.

"Yêu thần?" Lão Hồ dùng giọng chỉ Tần Vũ nghe thấy, khẽ nói: "Ông biết tôi đang làm gì sao?" Tần Vũ lại không tin lắm, cũng khẽ nói: "Giả thần giả quỷ, lẽ nào hành trình của chúng ta đã bị lộ?" "Đi thôi!

Đi hỏi cho rõ!" Tần Vũ và Lão Hồ đi tới, định hỏi rõ những lời đó có ý nghĩa gì, nhưng lại bị người khác nhanh chân hơn.

Một đám người ồn ào vây lại.

Đồng thời, một người được nâng lên, xung quanh cũng vây xem.

Lão Hồ tò mò chen vào đám đông, tìm một người biết nói tiếng phổ thông, hỏi thăm một lúc mới biết.

Thì ra, người đang nằm trên đất là một thợ săn.

Anh ta đã ăn phải đồ không sạch trên Tuyết Sơn, giờ đang sùi bọt mép, mắt thấy sắp không xong rồi.

Bệnh viện cũng bó tay.

Không, họ đã tìm một người.

Xem ra, vị tăng nhân vừa nói chuyện với họ, có vẻ rất có uy tín ở đây.

Tư thế kỳ lạ vừa rồi của vị tăng nhân, thực ra là đang bói toán cho người này.

“Thợ săn... báo ứng?” “Xin hỏi, ông đang làm gì vậy?” Lúc này, người đó vừa được đặt xuống đất không lâu.

Chương 129

Lão Hồ tiến lên hỏi, vị tăng nhân nhìn Lão Hồ nói: "Người này đã ăn thịt động vật trên Tuyết Sơn." Sau đó, vị tăng nhân không nói nhiều nữa, sai người đặt người thợ săn nằm thẳng trên đất, rồi lại sai người đi lấy vảy cá trên con cá chết ở hồ.

Chỉ thấy vị tăng nhân lắc đầu thở dài nói: "Ôi!

Người kia ăn quá nhiều, không cứu được nữa rồi." Lão Hồ lùi lại, kể lại những gì đã hỏi được cho Tần Vũ nghe.

Thì ra, hai anh em thợ săn vừa vào Tuyết Sơn đều ăn thịt không sạch, nên mới xuất hiện triệu chứng như vậy.

Người nằm trên đất mặt mũi xanh xao, thoi thóp thở, khóe miệng có bọt trắng chưa lau sạch, bụng trương to.

Vị tăng nhân đút một viên thuốc cho anh ta.

Rồi lại dùng vảy cá xoa lên bụng người đó.

Tần Vũ đứng một bên quan sát.

Thuốc quả thật có hiệu nghiệm, không lâu sau, người đó đột nhiên lật người nôn thốc nôn tháo, nôn ra toàn là nước đen.

Sau khi nôn xong, tuy người đó vẫn ôm bụng kêu đau, nhưng sắc mặt rõ ràng đã tốt hơn.

Uống một ít nước xong, người đó cuối cùng cũng nói chuyện được.

Hai anh em vào núi vì nghe người khác nói lông thú trên Tuyết Sơn rất đắt tiền, liền nhất thời mê muội, muốn phát một khoản tiền lớn.

Họ bàn nhau lên núi săn trộm.

Nhưng vì cũng chưa làm bao giờ, hai người đều lần đầu đi, nên đã bị lạc đường trên núi.

Đi bốn năm ngày cũng không gặp được ai.

Lương khô mang theo cũng sắp hết, khi định quay về, họ nhìn thấy một con mèo rừng trên Tuyết Sơn, khá lớn.

Con mèo rừng đó, lông trắng như tuyết, trông không dữ tợn chút nào, cũng không sợ người, nên đã tạo cơ hội cho họ đánh chết nó.

Hai người đó sau khi ăn thịt mèo rừng, liền mang lông mèo xuống núi.

Điều kỳ lạ là, thịt đó ăn không ngon chút nào, giống như nấu mãi không chín; nhưng hai người đã một ngày một đêm không ăn gì.

Hai người cũng không để ý nhiều như vậy, ăn sạch hết.

Nghe xong sự tình, vị tăng nhân nói: "Người này đã ăn thịt chuột xạ hương trên Tuyết Sơn.

Tuy loài động vật này có thể ăn, nhưng ở đây có một phong tục." "Không được ăn những con vật chết trong ngày." "Bởi vì, lúc đó linh hồn của động vật vẫn còn ở đó, nếu ăn vào thì sẽ gặp vấn đề." "May mắn là thuốc có tác dụng, sau này có khỏi được hay không, phải xem số mệnh của người đó!" Lúc này, người thợ săn thỉnh thoảng lại buồn nôn.

Vị tăng nhân lắc đầu định rời đi, Tần Vũ tiến lên nhìn thoáng qua, chỉ thấy trong vũng chất thải đen bẩn mà người đó nôn ra có thứ gì đó đang nhúc nhích, nhìn kỹ thì ra là từng búi vật thể không lông giống như những con chuột con.

Nhìn thấy cảnh đó, vị tăng nhân thật sự không giống một kẻ lừa đảo.

Quả thật có chút bản lĩnh.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn bóng lưng vị tăng nhân đang rời đi, không kịp gọi Lão Hồ vẫn đang đứng xem, trực tiếp đuổi theo.

"Khoan đã!" Tần Vũ kêu lên sau lưng vị tăng nhân.

Thấy vị tăng nhân dừng bước, Tần Vũ trực tiếp hỏi: "Ông biết tôi muốn đi đâu sao?" Vị tăng nhân gật đầu nói: "Biết!" "Cho nên mới khuyên cậu." Tần Vũ cười một tiếng, nói: "Được rồi, đừng có giở trò với tôi!

Người xuất gia không nói dối.

Vừa nãy có thể nói dối tôi sao?" "Không phải người xuất gia không nói dối sao?

Vừa nãy ông có thể nói dối à?" "Ý ông là sao?" Người đó cau mày, cảnh giác nhìn Tần Vũ.

"Ha ha, được rồi, linh hồn hay không linh hồn, gạt mấy người kia thì được!

Người đó nôn ra cái gì vậy?" Lúc này, vị tăng nhân nhìn Tần Vũ, biết không thể giấu được nữa.

"Thật ra tôi cũng không rõ." "Nhưng những người từ Tuyết Sơn xuống đều mắc một loại bệnh!

Những người đó quả thật đã ăn thịt chuột xạ hương, tôi nghĩ có thể là một loại ký sinh trùng." "Vậy, ông cũng không hù dọa tôi sao?" "Đúng vậy!" "Nếu không sẽ có nhiều người hơn đi lên Tuyết Sơn săn trộm!" Tần Vũ thực ra đã đoán ra từ sớm, người đó cấp cứu cho bệnh nhân, lại cứ chọn bên hồ đông người.

Tuy chỗ đó có cá chết tiện lấy vảy cá, nhưng ở chỗ khác muốn có vảy cá cũng không phải chuyện khó khăn.

“Vậy ông biết tôi muốn đi Tuyết Sơn sao?” Tần Vũ nhìn người trước mặt.

“Thật ra, cậu có thể không tin, khi tôi đi ngang qua cậu, tôi cảm thấy cậu có một loại khí thế khác thường so với người bình thường.” “Chắc là do tôi thôi!” Tần Vũ thuận theo tự nhiên gật đầu đồng ý.

“Không sai, tôi muốn đi tìm Ma Quốc Cổ Mộ.” “Cậu thật sự muốn đi?” Người đó thăm dò hỏi lại.

Tần Vũ hơi mất kiên nhẫn: “Đương nhiên rồi, không thì tôi ở đây làm gì!

Được rồi, bớt nói nhảm đi, tôi thấy ông chắc biết chút gì đó chứ.” Lúc này, tấm bản đồ mà Minh thúc cung cấp chỉ biết một vị trí đại khái, Tần Vũ thấy người này chắc biết chút gì đó nên mới đuổi theo.

Trong lòng đã tính toán sẵn rồi, nếu không.

Không thể trách Tần Vũ dùng một số thủ đoạn đặc biệt!

“Xin hỏi tôn tính đại danh của tiên sinh?” Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, “Tần Vũ!” “Tần tiên sinh, tiểu tăng xin bái một lạy!” Tần Vũ giật mình, không ngờ người này lại quỳ xuống.

“Bái tôi làm gì?” “Tần tiên sinh ngài có điều không biết.” “Ma Quốc Cổ Mộ tuy là mộ cổ, nhưng bên trong phong ấn yêu ma!” “Lời nguyền!” “Ngay cả những tăng nhân có tu vi cao thâm muốn diệt trừ ngôi mộ cổ này cũng không tìm được cách.” “Chuyện ngày hôm nay.” “Trên Tuyết Sơn, có lẽ đã vô tình chạm vào địa phương có mộ cổ mà không biết!” “Cho nên mới mắc phải căn bệnh như vậy!” “Tuy săn trộm không phải chuyện tốt, nhưng cũng là hai mạng người mà!” Tần Vũ lại không nghĩ vậy, chết vì săn trộm, những kẻ đó đã sai rồi, trước khi đi nên chuẩn bị kỹ càng.

Nhưng lời của tăng nhân lại khiến Tần Vũ cảm thấy hứng thú.

Tần Vũ nói: "Vậy, ông sẽ không nghĩ tôi là người đến diệt trừ tà ma chứ!" Lúc này, Tần Vũ cảm thấy hơi buồn cười.

Mạc Thi, không phải là người tích đức hành thiện!

"Tôi biết ngài nhất định cũng có mục đích của mình." "Nhưng bất kể vì lý do gì." "Nếu ngài thật sự có thể đi đến đó, đó sẽ là một việc công đức vô lượng đấy!" Tần Vũ nghe phiền, khoát tay nói.

"Bớt nói những lời nịnh nọt tôi đi, chỉ cần nói cho tôi biết tình hình trên Tuyết Sơn là được rồi!" Người đó nghe xong, mắt sáng lên nói: "Tần tiên sinh muốn đi, tôi có thể dẫn đường cho ngài!" Tần Vũ gật đầu, cảm thấy đó cũng là một cách.

Cũng đồng ý.

Đến lúc đó, nhờ người này dẫn đường, hành động sẽ thuận lợi hơn.

Sau khi trở về...

Sáng hôm sau, mọi người đã thu dọn đồ đạc, Tần Vũ cũng nhận được tin tức từ phía Minh thúc.

Tần Vũ đoán chừng Minh thúc sẽ đến muộn hơn một ngày.

"Lão Tần, cái Minh thúc đó, sẽ không đột nhiên thay đổi ý định không đến chứ!" Bàn Tử có chút không yên tâm.

Tần Vũ lắc đầu nói: "Không đâu, trước khi xuất phát tôi đã nói với ông ta rồi, nếu không có ông ta, thi thể thủy tinh sẽ không thể vận chuyển ra ngoài!" "Đúng rồi, tôi đã tìm một người..." Bàn Tử nghe Tần Vũ đã tìm một tăng nhân quen thuộc Tuyết Sơn dẫn đường, không khỏi tán thán: "Hay quá, Lão Tần!" "Vừa hay, kiếm được một hướng dẫn viên miễn phí!" "Tôi thấy, hướng dẫn viên đó nhìn có vẻ đáng tin hơn hướng dẫn viên du lịch nhiều!" Lão Hồ cũng nói: "Nói ít thôi, tôi thấy ông chú trọng chuyện miễn phí rồi!" "Làm sao có thể

chứ!" "Tôi là vì kinh phí của chúng ta thôi!" "Không nghe Minh thúc nói sao, nếu chúng ta không tìm được thi thể thủy tinh, tiền thù lao sẽ không có nhiều như vậy!" Bàn Tử nói.

Hẹn thời gian xong, sau khi hội hợp với vị tăng nhân, cả nhóm liền xuất phát.

Càng gần Tuyết Sơn, xung quanh càng hoang vắng.

Nơi đây quanh năm bị tuyết phủ trắng xóa.

Chương 130

Hoàn toàn không có dấu vết người ở.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, một màu xanh lam vô tận; cúi đầu thì một màu trắng chói mắt, nhìn lâu dễ bị tuyết manh.

Xe không thể đi vào Tuyết Sơn, theo lời đề nghị của tăng nhân, họ đã chuẩn bị vài con bò Tây Tạng.

Bò Tây Tạng trên tuyết, tương đương với lạc đà ở sa mạc, là phương tiện giao thông tốt.

Nơi đây lạnh lẽo không một chút ấm áp, mỗi bước chân xuống đều là tuyết, mỗi bước đi đều tiêu hao sức lực gấp đôi bình thường.

"Phía trước rồi." Lúc này, tăng nhân chỉ tay về phía không xa phía trước nói.

"Khoan đã!" "Tôi biết ông cũng có lòng tốt, nhưng ông cũng đã biết nơi này rất tà môn rồi, đừng đi theo nữa!" "Như vậy, ông quay về đợi tin tức của tôi đi!" Tần Vũ không bảo ông ta tiếp tục đi theo, vì sau này Minh thúc cũng phải cần người mới lên được.

"Vậy cũng được, vậy anh hãy chú ý an toàn nhé!" Vị tăng nhân thấy Tần Vũ không định tiếp tục dẫn mình đi, liền dắt bò Tây Tạng quay lại theo đường cũ.

"Khốn kiếp!

Tôi còn không phân biệt được chỗ nào là chỗ nào!" Bàn Tử quay sang trái phải quan sát xung quanh nói, nơi đây trắng xóa, hoàn toàn không có bất kỳ thứ gì có thể dùng để phân biệt vị trí.

"Được rồi, đi nhanh lên!" Lão Hồ nói, rồi đi về phía mà vị tăng nhân vừa chỉ, đi được vài bước, Tần Vũ nhìn thấy một đoạn cọc gỗ

nhô ra trong đống tuyết.

"Đúng rồi!" "Đây chắc chắn là di tích của mộ cổ rồi." "Xem ra vị tăng nhân đó không lừa mình!" Lúc này, Bàn Tử nghe Tần Vũ nói có mộ cổ, lập tức tinh thần hăng hái.

Anh ta nhảy xuống từ lưng bò Tây Tạng.

Vừa đi vừa hỏi: "Mộ cổ?

Tìm thấy rồi?

Mộ của vua nào?" "Tôi nói là mộ cổ, chứ có nói là cái gì ghê gớm đâu!

Hưng phấn cái gì chứ!" "Mộ cổ ở đây, chắc chắn là ở nơi hoang vắng!

Đừng có tơ tưởng đến đồ bên trong!" Lúc này, Tần Vũ không cần nói cũng biết Bàn Tử đang nghĩ gì, tên này lúc nào cũng chỉ nghĩ đến minh khí, từ trước đến nay đều ăn không nhớ lần sau.

Tần Vũ cũng lười nói nhiều.

Lên bò Tây Tạng, tiếp tục đi về phía trước, càng tiến gần đến nơi mà vị tăng nhân chỉ, nhưng thật sự muốn đi đến đó cũng cần một khoảng thời gian.

Đến trưa, họ đã tìm thấy cái gọi là di chỉ thành cổ, từ trên Tuyết Sơn nhìn xuống, một màu trắng chói mắt hùng vĩ.

Lúc này, Bàn Tử nhìn những di tích bị băng tuyết vùi lấp nói: "Nơi này nhìn có vẻ không nhỏ chút nào!" "Nhiều hang băng như vậy, chúng ta mà tìm từng cái thì tốn thời gian lắm!" "Miếu!" "Tôi nhớ Minh thúc có nói một ngôi miếu!" Lão Hồ bị tuyết trắng làm cho hơi choáng váng, vỗ vỗ đầu cũng không gọi nữa.

Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ mở miệng nói: "Là Luân Hồi Miếu đúng

không!" "Đúng đúng đúng!

Là nó!" Tần Vũ cảm thấy Lão Hồ có chút phản ứng độ cao rồi.

"Minh thúc trước đây quả thật đã nhắc đến, trong kinh thư của bảo tàng có ghi chép về một nơi tên là Luân Hồi Miếu, chắc ở gần đây thôi!" Nơi đây tuy hiếm có người đặt chân đến, nhưng cũng không thiếu những người leo núi đã từng đến, chắc sẽ không có nguy hiểm.

Trong đống đổ nát của thành cổ, họ tìm kiếm Luân Hồi Miếu mà Minh thúc đã nói, nhưng vì nơi đây đã đổ nát, nên họ cố gắng đi vòng qua những chỗ trống.

Ai mà biết được những cây cột trên thành cổ có bị tuyết tích đè sập hay không.

Đến khi tìm thấy Hộ Pháp Thần Điện.

Lão Hồ đã hơi không chịu nổi nữa rồi.

Phản ứng độ cao bắt đầu trở nên nghiêm trọng.

Lúc này, Bàn Tử ở một bên hoàn toàn không thèm nhìn Lão Hồ ra sao nữa, ánh mắt của anh ta bị những bức bích họa trên Hộ Pháp Thần Điện thu hút.

"Mẹ kiếp!" "Có chỗ tốt như vậy sao?" Bàn Tử như thể đã mở ra một cánh cửa thế giới mới, mắt không rời nhìn những bức tranh trên tường.

Tần Vũ quay đầu cũng nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên tường toàn là những người nam nữ, hình ảnh rất khó tả.

Tần Vũ nhìn lướt qua hai cái cũng thấy kỳ lạ, đây là lần đầu tiên anh thấy loại bích họa này, nhìn thấy dân phong ở đây khá mạnh mẽ!

Nhưng khi nhìn sâu hơn vào bên trong, Tần Vũ chợt nhận ra có điều không đúng.

Những bức họa chuyển phong cách đột ngột, cảnh tượng thay đổi từ táo bạo trực tiếp biến thành phong cách u ám, vẽ về nỗi khổ luân hồi trong địa ngục, có một số hình phạt tàn khốc không nỡ nhìn.

"Nơi đây chắc là cấm địa." Tần Vũ đoán như vậy, vì nội dung trên đó, bất kể là trước hay sau, đều có cảm giác cấm kỵ nồng nặc.

"Địa ngục luân hồi..." "Luân Hồi Miếu!" Tần Vũ lẩm bẩm nói, như thể đã thông suốt điều gì đó, nhanh chóng, Tần Vũ nhanh chóng đi về phía sau điện thờ, vì nơi đó chắc chắn là cái gọi là Luân Hồi Miếu rồi!

Tuy đã cũ nát, nơi đây bị gió tuyết xâm thực nghiêm trọng, nhưng Tần Vũ nhìn thấy vài cây cột lớn màu đỏ nhô ra phía sau điện thờ, lập tức xác định nơi đây chính là Luân Hồi Miếu.

Bàn Tử quay đầu nhìn một vòng: "Đổ nát thế này, làm gì có chạm khắc bạc nào đáng giá chứ!" Bàn Tử vừa nói vừa lấy ra cuốn kinh thư sao chép mà Minh thúc đã đưa từ trong ba lô ra, liền nghe Tần Vũ chỉ vào phía trên: "Chắc là chỉ phúc này!" Lão Hồ cố gắng lấy lại tinh thần ngẩng đầu nhìn lên, mắt anh ta chớp chớp, nhìn không rõ lắm, chỉ có thể thấy màu sắc trên đó khá sặc sỡ, có một phần bị hư hỏng, để lộ bức tường xám xịt.

Nhưng Bàn Tử ở một bên lại nhìn thấy rất rõ ràng, kinh ngạc kêu lên: "Nhãn cầu!" Thì ra hoa văn trên đó cũng là một con mắt lớn.

Tuy con mắt này được vẽ hơi khoa trương, nhưng các đường nét bên trong lại không thay đổi, không, xung quanh nó được chia thành tám màu sắc khác nhau.

"Bàn Tử!

Kinh thư!" Tần Vũ nhìn con mắt phía trên, mở miệng nói rồi lấy kinh thư trong ba lô ra.

Lão Hồ lúc này, vì phản ứng độ cao mà tựa vào một cây cột trong miếu.

Bàn Tử vừa lấy kinh thư đưa cho Tần Vũ, vừa đi về phía Lão Hồ, "Rắc!" một tiếng truyền đến.

Lúc này, nếu không phải Lão Hồ lanh lẹ tránh nhanh, suýt chút nữa đã bị cây cột đổ sập đè trúng.

Tần Vũ chỉ nghe "Rầm!" một tiếng, cây cột mà Lão Hồ vừa tựa vào đã đổ sập xuống.

Cả cây đổ xuống đất.

Bàn Tử cũng bị giật mình.

Lão Hồ vừa tránh được một kiếp còn đang bàng hoàng, Tần Vũ lại phát hiện bên dưới cây cột đổ có một cái lỗ.

Bên trong trước đây là một không gian kín, sau khi cây cột đổ xuống, một mùi ẩm mốc, thối rữa liền bay ra ngoài.

"Đèn pin!" Tần Vũ kêu lên một tiếng, rồi mới chuyển ánh mắt.

"...Đạo động?" Tần Vũ lắc đầu, nói: "Làm gì có đạo động nào lại đào dưới cây cột!" Tiếp tục cầm đèn pin chiếu vào bên trong, Tần Vũ liền nhìn thấy vật bên trong, một pho tượng đồng.

Tượng đồng đó có ba mắt bốn tay, ngồi trên đài sen.

Ba con mắt không biết được làm bằng dược liệu gì.

Đèn pin của Tần Vũ chiếu vào thì chớp chớp phát sáng.

Tần Vũ đi vào, định nhìn kỹ, Bàn Tử và Lão Hồ tự nhiên cũng đi theo sát phía sau.

Sau khi đi vào, Tần Vũ phát hiện phía sau pho tượng đồng có một cánh cửa, đang đóng.

Cánh cửa lớn đen kịt không nhìn ra được chất liệu.

Chương 131

Tần Vũ đưa tay chạm vào, liền xác định đó là một cánh cửa sắt, trên cánh cửa dán một ít giấy màu vàng giống như phù chú, trên đó có vẽ phù chú bằng chu sa, như thể đang trấn áp vật gì đó bên trong.

Tần Vũ không tin tà.

Anh dùng tay gỡ xuống một lá phù chú trên đó.

Cầm trong tay xem, nét chữ trên đó đã hơi mơ hồ.

Nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy những chữ như "Úm", "Hồng", v.v.

"Liên quan đến Phật pháp." Tần Vũ hiểu biết một chút về những thứ này, sau đó, tiện tay lại dán trở lại.

Nhưng trên cánh cửa đã tích một lớp bụi, thứ hồ dán trên phù chú đã khô cứng từ lâu, không dán lên được nữa.

Tần Vũ vừa buông tay, nó liền trượt xuống dọc theo cánh cửa.

"Ôi!

Biết đâu là của đại sư vẽ đấy!" "Mang một cái về trừ tà đi!" Bàn Tử vừa nói vừa cúi người nhặt lên, Bàn Tử tuy bình thường miệng thì nói không sợ tà, nhưng khi gặp những thứ như vậy lại mê tín nhất.

Không ngờ Tần Vũ và Lão Hồ cũng đều lấy một cái bỏ vào ba lô, không, Bàn Tử cũng có ý tốt.

Tần Vũ và Lão Hồ liền không nói nhiều nữa.

Lão Hồ tuy có chút phản ứng độ cao, nhưng bị cây cột đổ vừa nãy làm cho giật mình cũng tỉnh táo hơn, nhìn Bàn Tử nói: "Thứ gì cũng coi là bảo bối!" "Mẹ kiếp, kệ tôi!" Bàn Tử vừa cúi người nhom nhem,

liền phát hiện một khe hở dưới cánh cửa sắt, khe hở đó không nhỏ.

Bàn Tử tò mò cầm đèn pin chiếu vào bên trong, nhưng không gian phía sau dường như rộng lớn, cũng không nhìn thấy gì.

"Tôi thấy chúng ta đừng để ý đến cái này nữa!" "Mau chóng tìm thi thể thủy tinh mới là quan trọng!" Tiếp theo, kiểm tra, pho tượng tựa Phật không Phật đó, nhìn lại có vẻ hơi rợn người, mang lại một cảm giác sợ hãi.

Mấy người liền không định ở lại lâu.

Sau khi ra ngoài mới phát hiện.

Cây cột mà Lão Hồ dựa vào khiến nó đổ sập chỉ là một cây cột rỗng, đơn giản là dùng để che đi cái lỗ vừa nãy.

Nó không phải là cột trụ chính.

Mấy cây cột còn lại mới là cột trụ thật sự.

Nên sau khi cây cột đó gãy xuống, ngôi miếu đổ nát không hề sụp đổ theo.

Xem ra đã được thiết kế sẵn, cũng không phải là cái gọi là đạo động.

Tần Vũ lại nhìn thoáng qua hình vẽ con mắt đó.

"Lại Ma Quốc, có chút thú vị." Lúc này, trời bên ngoài bắt đầu tối sầm, xung quanh càng lúc càng lạnh.

"Lão Tần, hay là chúng ta nghỉ ngơi một đêm trước đã?" Bây giờ không thể đi tiếp được, chỉ có thể tạm thời cắm trại trong ngôi miếu đổ nát, đợi sáng hôm sau rồi xuất phát.

Leo lên từ dưới Tuyết Sơn, mọi người đều mệt mỏi, đặc biệt là Lão Hồ, trạng thái lại không tốt lắm.

Họ gạt cây cột đổ xuống, đốt lửa ở cửa miếu, vừa thắp lửa lên thì bên ngoài trời đã tối đen.

Sau khi đêm xuống, tiếng ngáy của Bàn Tử như thường lệ.

Tần Vũ lại không ngủ.

Bởi vì, anh biết mọi chuyện vẫn chưa kết thúc!

Tần Vũ nằm đó giả vờ ngủ.

Quả nhiên không lâu sau, nghe thấy tiếng bước chân truyền đến bên tai.

Tần Vũ cảnh giác chui ra khỏi lều bạt.

Hầu như cùng lúc đó, Tần Vũ cũng mượn ánh trăng nhìn thấy một bóng đen, từ cửa miếu lướt qua.

"Đi rồi!" Lúc này, Tần Vũ nhìn bóng người đó khẽ nói một câu, liền đuổi theo.

Người đó dường như không phát hiện ra Tần Vũ.

Bên ngoài tuyết phủ, do phản quang, nên khá sáng.

Tần Vũ mượn ánh sáng nhìn rõ người đó đang rón rén đi dọc theo con đường về phía thành cổ, trên người dường như đang vác một thứ gì đó giống như một cái bao tải.

Không, bóng người đó nhìn có vẻ quen thuộc.

Một bóng người xuất hiện trong đầu Tần Vũ!

Tần Vũ cười một tiếng, quả nhiên, chính là tài xế A Đông của Minh thúc!

Minh thúc lấy cớ đến muộn một bước, nhưng vẫn không yên tâm về họ, nên đã phái A Đông đi giám sát.

Hiện tại, dáng vẻ lén lút của A Đông khiến Tần Vũ đang đi theo

phía sau không khỏi cười lạnh một tiếng, xem ra tên này không làm chuyện tốt rồi.

Tần Vũ đi theo sau A Đông.

Đương nhiên cũng không theo quá sát, trên tuyết tiếng bước chân rất rõ ràng.

Tần Vũ thong thả để A Đông chạy xa một đoạn.

Rồi mới bắt đầu lần theo dấu chân.

A Đông chạy vội vàng, thể lực lại không tốt, chạy nửa đường thực sự không chịu nổi, liền dựa vào một bức tường đất để nghỉ ngơi.

Tần Vũ cũng không biết hắn sẽ nghỉ bao lâu, cũng không có kiên nhẫn đợi.

Đoán chừng tên nhóc này vẫn đi theo, cũng đã nhìn thấy tượng Phật trong động đất, đoán chừng hắn đã gỡ mắt tượng Phật, nơi có một ít vàng làm đồ trang sức.

Cũng không biết bao giờ tên cháu này mới nghỉ ngơi xong.

Tần Vũ dứt khoát đi vòng lên phía trước mai phục, không đợi Tần Vũ đi được bao lâu, lúc này, tiếng thở hổn hển nặng nề phía sau càng lúc càng gần.

Tần Vũ biết A Đông đã đuổi kịp.

Tần Vũ nhanh chóng nấp sau bức tường.

Chỉ thấy A Đông lại ngồi xổm xuống thở hổn hển, chắc là không chạy nổi nữa rồi.

Chỉ thấy hắn từ trong bao tải trên người lấy ra hai vật hình tròn, có chút vàng lấp lánh, chính là những con mắt trên tượng Phật có trang sức bằng vàng.

Những thứ đó không đáng tiền, Tần Vũ lúc đó cũng không để mắt tới.

Tần Vũ cũng không vạch trần vào lúc này.

Nếu không, sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Lúc này, A Đông ngồi trên đống tuyết, bắt đầu cầm hai thứ đó mân mê, như thể vừa tìm được bảo bối.

Chương 132

“Mắt của tôi!” “Tiếng gì vậy?” Đột nhiên, A Đông bị dọa giật mình, lập tức quay đầu nhìn, nhưng không có gì.

“Mắt của tôi!” “Ai!

Ai đang nói vậy?” A Đông lại quay đầu nhìn, rõ ràng đã hoảng sợ, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một vùng tuyết trắng xóa.

Lúc này, Tần Vũ nhìn vẻ mặt đó, cố gắng kiềm chế không bật cười thành tiếng.

“Mắt của tôi!!!” A Đông cuối cùng cũng nghe rõ, tưởng là tượng Phật muốn đòi.

Trên tuyết không có một bóng người nào, A Đông có lẽ không sợ hãi, nhưng cầm thứ trong tay bắt đầu run rẩy.

“Được rồi, A Đông!” “Cậu muốn đi đâu vậy?” Tần Vũ cười đủ rồi, thấy A Đông lập tức vứt đồ muốn chạy, liền kịp thời gọi lại.

“Hả?” “Tần...

Tần tiên sinh!” Lúc này, biết bị trêu đùa A Đông nuốt nước miếng, rồi nói.

Tần Vũ nhìn A Đông, bình tĩnh gật đầu nói: “Tôi thấy cậu vội vàng như vậy.” “Chắc có chuyện gấp sao?” “Minh thúc có biết không?” Lão Tần Tần Vũ, A Đông biết mọi chuyện đã bại lộ.

A Đông lập tức quỳ xuống đất dập đầu xin tha: “Tần tiên sinh, đại nhân không chấp tiểu nhân, tôi chỉ muốn lấy một ít đồ để kiếm chút lợi thôi.” “Lấy một ít đồ?” “Sao vậy, Minh thúc bạc đãi cậu sao?” “Không đúng, bên cạnh ông ta có nhiều đồ tốt như vậy, cấp dưới của ông ta lại để mắt đến thứ này sao?” Tần Vũ nói!

Không, Tần Vũ nhìn thoáng qua những hạt châu bị A Đông làm rơi trên tuyết, thứ đó đừng nói Tần Vũ, ngay cả Bàn Tử cũng không thèm để mắt tới, chỉ là món đồ chơi nhỏ.

"Tần tiên sinh, tôi là tài xế, một tháng cũng chỉ có chừng đó tiền lương thôi." "Tôi đi theo ngài lâu rồi, cũng biết những thứ này đáng giá một chút tiền." "Trước đây, ông ta phái tôi đi tìm, nên tôi đã nảy sinh ý riêng, muốn mình cũng có thể kiếm chác được một chút, về nhà không cần phải làm việc vất vả nữa!" Tần Vũ nhướn mày, lời của A Đông, nghe thì có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng...

"A a, thì ra là vậy!" "Vậy, lén lút đi theo tôi." "A Đông, cậu biết kết cục của việc lén lút lấy đồ dưới mí mắt tôi không?" Tần Vũ không hề nhắc đến chuyện đồ đạc vốn đã hư hỏng, chỉ muốn dọa hắn.

"À, Tần tiên sinh, tôi thật sự không biết ngài cũng cần đồ này, tôi thấy ngài không lấy, nên tôi..." A Đông vội vàng giải thích.

"Được rồi, đi thôi." "Cảm ơn Tần tiên sinh, lần sau tôi nhất định không dám nữa!" "Đúng rồi, chúng ta đi đâu vậy?" "Hả?

Ngài không bảo tôi đi sao?" "Tôi bảo cậu đi theo tôi!

Chứ không bảo cậu quay về!" "Đi theo ngài?" "Ngài muốn đưa tôi đi đâu sao?" Lúc này A Đông giật mình hỏi.

Tần Vũ khẽ cười một tiếng: "Không có thực lực, tôi đưa cậu đi đâu?

Mơ mộng hão huyền sao!" "Tôi bảo cậu đi theo tôi về, sáng mai, tôi sẽ đưa cậu đi, Thiên Táng Đài!" "Thiên Táng Đài?

Đi đó làm gì?" "Làm gì?

Đương nhiên là dùng để cho kền kền ăn!" Lúc này, Tần Vũ đột nhiên nói, vẻ mặt cũng đột nhiên trở nên nghiêm túc, tiến lên đưa tay túm lấy cổ áo A Đông.

“Đi!” “Tôi đang muốn thử xem, kền kền sống trên Thiên Táng Đài có ăn người không!” Tần Vũ không hề có ý định đùa giỡn với A Đông.

“Cho... cho kền kền ăn?” A Đông không nghi ngờ gì, vội vàng cầu xin: “Tần tiên sinh!

Tần lão bản!

Tôi thật sự không dám nữa!

Không có lần sau nữa đâu, tôi thề!” “Ngài đại nhân đại lượng, tha cho tôi một lần đi!” “Tôi cũng là nhất thời mỡ heo che mắt thôi, ngài không thể dùng tôi cho kền kền ăn đâu, sẽ chết người đấy!” Tần Vũ không hề để tâm kéo hắn quay lại, vừa đi vừa nói: “Thật sự có tha thứ hay không, lên trời mà hỏi Phật tổ đi!” “Tôi phụ trách đưa cậu lên đó trước rồi tính!” A Đông nghe vậy càng hoảng sợ, “Đừng!

Tần tiên sinh, tôi đưa đồ cho ngài không được sao?” Lúc này, Tần Vũ nhướng mày cười khẩy một tiếng.

Nói: “Thật ra, đồ đó Tần tiên sinh tôi không thèm để mắt tới.” “Tôi hỏi, thật sao?” “Minh thúc thật sự không biết?” Ánh mắt A Đông vô thức lảng tránh, do dự một lúc mới nói: “À!

Minh thúc không biết!” “Ồ, vậy thì tốt rồi, tôi coi như giúp Minh thúc dọn dẹp môn hộ!” Vừa nói, Tần Vũ muốn động thủ!

“Đừng!

Tần tiên sinh, tôi nói thật!” Lúc này, Tần Vũ nhìn dáng vẻ thảm hại của A Đông có chút buồn cười nhưng đã nhịn xuống.

“Nói nhanh!” “Tôi... tôi thật ra không phải đi tìm đồ.” “Giám sát...” “Chẳng phải đều do Minh thúc sai khiến sao!” “Ồ?

Vậy sao?” “Đúng đúng đúng!

Thật đấy, là như vậy.” “Nhưng...

Minh thúc nếu bị phát hiện thì nhất định không thể nói là tôi đã mách đấy!" Lúc này, lưng A Đông đã ướt đẫm mồ hôi.

Thực ra, Tần Vũ đã sớm biết ý đồ của Minh thúc, chẳng qua, muốn xác nhận, và muốn khai thác thêm nhiều vấn đề.

A Đông hiện tại đã thừa nhận, xem ra Minh thúc thật sự không yên tâm về họ, âm thầm giở trò.

"Được rồi, đi thôi!" "Hả?

Tôi đã nói rồi mà, đi Thiên Táng Đài hả!" "Đi Thiên Táng Đài!

Cùng tôi đi mộ cổ như vậy, không được chút lợi lộc nào sao?

Tôi sẽ tác thành cho cậu!" "Thật sao?" "Ha ha, nhớ kỹ, lời của tôi, không có lúc hối hận đâu!" Tần Vũ định đưa hắn đi mộ cổ, vì không thể thả hắn về báo tin cho Minh thúc.

Lúc này, giữ hắn bên cạnh cũng tiện giám sát.

Cùng lắm thì khi vào mộ cổ sẽ dùng hắn làm người dò đường.

Có thể tiết kiệm không ít sức lực, cũng là nhất cử lưỡng tiện!

A Đông không hề biết ý đồ của Tần Vũ, tưởng rằng tai họa biến thành phúc, sung sướng đi theo sau Tần Vũ.

Khi Tần Vũ đưa A Đông quay về, trời dần sáng, Lão Hồ đã dậy rồi.

"Lão Tần!

Sao sáng sớm đã đi đâu vậy?" Lão Hồ thấy Tần Vũ từ bên ngoài về, phía sau còn dẫn theo một người.

Nhìn kỹ thì liền nhận ra người này.

"Ối, không phải A Đông sao!

Sao cậu cũng đến đây?

Minh thúc đâu?" Lúc này, Tần Vũ hờ hững liếc nhìn A Đông nói: "Kể lại cho ông ta nghe đi!" Tần Vũ vừa nói xong, liền đi lấy lương khô.

A Đông ngượng ngùng gãi đầu, kể lại chuyện tối qua một lượt, rồi nhìn Lão Hồ.

"À, thì ra là trộm đồ!" "Tôi còn nghĩ Minh thúc ấy, có việc ở nhà nên đến muộn, kết quả, lại không yên tâm, phái một tên gián điệp đến giám sát chúng ta!" Bàn Tử cũng ở một bên nói.

"Xem ra, ông ta đúng là người đa nghi, quả nhiên danh bất hư truyền." "Đúng rồi, tối qua cậu lấy những gì?" "Hai con mắt trên tượng Phật và một số đồ trang sức bằng vàng trên đó!" A Đông trả lời.

Bàn Tử đi theo Tần Vũ mấy trận cũng không thiếu đồ tốt.

Vàng không có sức hấp dẫn với anh ta, liền khinh thường cười một tiếng nói: "Hắc, không phải sao, Minh thúc đối với người ngoài thì hào phóng như vậy, đối với người của mình lại keo kiệt thế chứ." "Thật đấy, chỗ vàng đó có gì hay ho, nặng như vậy khó lấy." "Hắc, nếu không đi theo Lão Tần tôi, đồ minh khí có mà lấy mỏi tay..." "Bàn Tử!" Lúc này, Lão Hồ kịp thời ngăn Bàn Tử nói bậy.

Chương 133

“Lão Tần, định sắp xếp A Đông thế nào?” Lão Hồ lập tức đến bên Tần Vũ, hỏi.

“Dẫn theo thôi.” “Vừa hay có thể giúp mang đồ, giúp tôi làm việc nặng.” Tần Vũ thờ ơ nói.

“Dẫn theo?

Có nhầm không?

Đó là gián điệp của Minh thúc đấy!

Vạn nhất giữa đường lại ám hại chúng ta thì sao?” A Đông nghe vậy, vội vàng xua tay nói: “Không đâu, Tần tiên sinh ở đây, tôi dám sao!” “Ồ?

Vậy, nếu Tần tiên sinh không ở đây, cậu dám sao?

Có dám không?” Bàn Tử trừng mắt nhìn A Đông, khiến A Đông dựng tóc gáy.

“Không không không, tôi không có ý đó!” “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, thu dọn đồ đạc xuất phát!” Lúc này, Tần Vũ nói xong, Bàn Tử cũng không nói chuyện tào lao với A Đông nữa, lập tức thu dọn lều bạt các thứ, bắt đầu chuẩn bị lên đường.

“Khoan đã!” “Bên trong hình như có tiếng động!” Lão Hồ ở gần cái lỗ nhất, nghiêng tai lắng nghe, bên trong hình như có tiếng gõ gõ gì đó.

“Tối qua tôi cũng nghe thấy!” Lúc này, A Đông cũng cẩn thận nói.

“Nghe thấy?” Bàn Tử quay đầu hỏi.

“Cũng là loại tiếng động đó!” “Lúc đó tôi sợ, định mở khóa cánh

cửa đó vào xem có đồ gì đáng tiền không." "Nhưng sau đó không dám vào." "Cánh cửa đó có thể mở được sao?" Bàn Tử kinh ngạc!

A Đông cười ngại ngùng nói: "Khi tôi lái xe cho Minh thúc, tôi từng làm trộm vặt, sau đó mới đi theo Minh thúc." "Mấy trò mở khóa thì tôi biết chút ít!" "À!

Thì ra là vậy, khá thông thạo đấy!" "Lão Tần!

Hay là mở cửa ra xem thử?

Biết đâu bên dưới thật sự có đồ!" Bàn Tử bị hắn nói có chút động lòng.

Tần Vũ gật đầu, tỏ ý ngầm đồng ý, Tần Vũ và Lão Hồ cùng những người khác cầm đèn pin đi xuống cái lỗ.

Sau khi đi xuống thì tiếng động lại dừng hẳn.

"Chắc là chuột bọ gì đó thôi!" "Đừng nói bậy!

Ở đây băng thiên tuyết địa, làm gì có chuột!" Bàn Tử liếc nhìn Lão Hồ, nói.

Lúc này, trời bên ngoài tuy đã sáng, nhưng bên dưới vẫn tối đen, mượn ánh đèn pin.

A Đông nhanh chóng tháo chiếc khóa bị gỉ sét trên cánh cửa đen.

Dây xích sắt quấn quanh cánh cửa, sau khi A Đông gỡ dây xích ra, liền lập tức mở cửa.

Lúc này, không biết đã nhìn thấy thứ gì, A Đông hét lên một tiếng rồi lùi lại phía sau.

"Khốn kiếp!

Kêu gì mà kêu!

Dọa Bàn gia tôi giật cả mình!" "Có quỷ!" "Có quỷ!" A Đông vừa

lùi lại phía sau, vừa dùng tay run rẩy chỉ vào cánh cửa vừa được mở ra một khe hở.

Chỉ thấy cánh cửa màu đen mở ra một khe hở vừa đủ một người đi qua.

Bên trong một luồng gió lạnh thổi ra.

Khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Dưới ánh đèn pin, Tần Vũ có thể nhìn thấy, dưới khe cửa có một bàn tay đầy lông trắng vươn ra.

Móng tay của bàn tay đó rất dài, đang bám vào tảng đá bên mép cửa.

Dường như cũng đang thăm dò động tĩnh bên ngoài cánh cửa.

Xem ra, những phù chú trên cánh cửa dùng để trấn áp thứ gì đó, lòng Lão Hồ chùng xuống, chẳng lẽ vừa rồi họ đã gặp Bạch Mao Tống Tử!

"Mẹ kiếp, trước đây tôi đã cảm thấy nơi này không đúng rồi, sao trong miếu lại có cửa đen!

Trong Phật giáo, cánh cửa sắt màu đen thường được dùng để đại diện cho cổng địa ngục." "Chỉ có những kẻ tội ác tày trời mới bị ném vào đó!

Mẹ kiếp, thứ bị nhốt bên trong nhất định không phải là đồ tốt!" Bàn Tử lập tức nói!

Nhưng dây xích trên cửa đã được mở, những phù chú trên đó cũng đã cũ nát phai màu, đã không còn tác dụng.

Nhanh chóng, thứ đó mượn khe hở từ từ bò ra khỏi cánh cửa, Lão Hồ vô thức lùi lại phía sau, giữ khoảng cách an toàn với vật thể không rõ.

Không, Tần Vũ có thể nhìn thấy người đó trần truồng, trên người mọc đầy lông trắng, che kín toàn thân, hoàn toàn không nhìn rõ hình dáng.

Vật thể đó, vừa được thả ra, liền như phát điên lao về phía A Đông.

Lúc này A Đông bị dọa vỡ mật, định chạy về phía sau, nhưng vì hai chân run quá mạnh, chạy được vài bước thì ngã quỵ.

Lúc này, hắn chính giữa tầm ngắm của quái vật, lập tức bị nó kéo vào cửa đen.

"Tần tiên sinh!

Tần tiên sinh!

Cứu tôi!" "Chết tiệt!" Lúc này, Tần Vũ ra tay cũng không kịp nữa, chỉ thấy A Đông lập tức bị quái vật cắn đứt cổ họng.

Mọi chuyện xảy ra trong vòng vài chục giây ngắn ngủi, tận mắt chứng kiến A Đông tắt thở.

"Khốn kiếp!

Chết... chết rồi sao?" Bàn Tử nhìn vũng máu trên đất mới phản ứng lại.

"Không phải bạch hùng!" "Cũng không phải Tống Tử?" "Chắc là một loại...

động vật." "Động vật?" "Lão Tần, thứ đó ăn xong A Đông rồi, sẽ không nhắm vào chúng ta chứ?" "Tôi có nên giết nó không?" Bàn Tử nhìn cảnh tượng máu me trước mắt hỏi.

Khi đó, Tần Vũ đưa đèn pin cho Lão Hồ nói: "Thứ này nhạy cảm với ánh sáng, chắc cũng sợ ánh sáng mạnh.

Lấy mà chiếu vào mắt nó!" Lão Hồ nghe xong liền làm theo.

Trước khi con quái vật lao lên lần thứ hai, Lão Hồ dùng đèn pin chiếu mạnh vào mắt nó.

Ngay lập tức, con quái vật đột nhiên phát ra một âm thanh chói tai giống như tiếng "chi chi".

Quả nhiên có hiệu quả.

Nhanh chóng, chỉ thấy con quái vật như bị mù tạm thời, bắt đầu bò loạn xạ khắp nơi, không tìm thấy mục tiêu.

Tranh thủ lúc này, Tần Vũ tiến lên nhìn xác A Đông, chỉ thấy vết cắn trên cổ A Đông rất sâu, có thể thấy hàm răng của thứ đó sắc bén không tầm thường.

Chương 134

Trước đây, thi thể của vị tăng nhân kia, những sinh vật chết trong ngày sẽ không bị ăn.

Nhìn lại con quái vật đang chạy loạn trên đất, Tần Vũ cuối cùng cũng hiểu ra.

Con quái vật này chắc không định ăn A Đông ngay mà chỉ cắn chết, rồi tha về từ từ tận hưởng.

Lúc này, Tần Vũ lợi dụng việc con quái vật bị Lão Hồ chiếu cho tạm thời mù lòa, lập tức đá một tảng đá dưới chân vào trong cửa.

Con quái vật có khả năng thích ứng mạnh mẽ.

Sau khi không nhìn thấy gì, khả năng cảm nhận âm thanh của nó trở nên nhạy bén.

Nghe thấy động tĩnh, nó lập tức chạy đến.

Tần Vũ tranh thủ cơ hội này trực tiếp đóng sập cánh cửa sắt lại, dùng sợi xích A Đông vừa ném sang một bên, một lần nữa quấn quanh tay nắm cửa sắt, ngăn không cho thứ đó thoát ra ngoài.

Có lẽ biết mình bị lừa, khi con quái vật nhận ra thì không thể ra ngoài được nữa, cửa đã bị Tần Vũ đóng chặt.

Nhưng, khe hở dưới cánh cửa vẫn còn.

Móng vuốt của con quái vật thò ra từ khe hở.

Sau đó, toàn bộ cơ thể nó va đập vào cánh cửa, phát ra tiếng "phanh phanh".

Thấy con quái vật vẫn không thoát ra được, Bàn Tử mới thở phào một hơi: "Mẹ kiếp!

Thật không thể tin được, chúng ta đã ngủ bên ngoài cả một đêm!" May mà A Đông tối qua không tò mò thả nó ra, chứ không thì chắc cả bọn không ai thoát được, thật đáng sợ!

"Thôi được rồi, đừng sợ nữa!" "A Đông xử lý thế nào?" "Mẹ kiếp, xử lý gì chứ, gọi Minh Thúc đến mà thu xác!

Bị quái vật cắn chết, có liên quan gì đến chúng ta đâu!" Bàn Tử nói.

Tần Vũ nhìn móng vuốt thò ra dưới cửa, lại nhìn thi thể A Đông nằm trên đất, thầm nghĩ, chỉ trách thằng nhóc đó quá xui xẻo, vận khí không tốt, lại còn tham lam.

Khi A Đông có thể mở khóa, Tần Vũ rõ ràng đã thấy một tia xảo trá lóe lên trong mắt hắn.

Hóa ra, A Đông cứ nghĩ bên trong có bảo bối, nhưng nghe thấy tiếng động bên trong lại không dám mở, sợ rằng gặp phải Tống Tử trong truyền thuyết.

Sau này, khi Tần Vũ vào, A Đông mới tích cực muốn giúp mở cửa.

...

Không, con quái vật bên trong vừa thấy máu, làm sao cam tâm bị nhốt trở lại.

Bây giờ, nó liều mạng muốn chui ra ngoài.

Cánh cửa sắt vì đã cũ kỹ nên không còn chắc chắn như vậy nữa, khe hở phía dưới bị con quái vật va đập càng lúc càng lớn.

"Lão Tần!

Thứ đó sẽ không ra được chứ?!" Tần Vũ thấy con quái vật lông dài không cam lòng, vốn không muốn lãng phí sức lực để giết nó, nên lười quản.

Nhưng bây giờ xem ra không quản không được nữa, lúc này, Tần Vũ lập tức dùng một con dao găm bình thường chém một nhát vào móng vuốt thò ra của con quái vật.

Chỉ nghe thấy, bên trong cửa phát ra một tiếng gào thét thê lương, từ khe hở chảy ra một vũng máu xanh.

Hẳn là của con quái vật.

Sau khi bị chặt đứt móng vuốt trước, con quái vật đó không còn dám giãy giụa ra ngoài nữa, trong tích tắc im bặt, chắc là đã chạy vào bên trong.

"Được rồi, tôi đi đây!" "Lão Tần, vậy...

A Đông thì..." Lão Hồ nhắc nhở Tần Vũ một câu, Tần Vũ dùng một ánh mắt thương hại nhìn A Đông nằm trên đất, nói: "Thông báo cho Minh Thúc đến thu xác đi!" "Lão Tần, Minh Thúc sẽ không hiểu lầm chúng ta cố ý giết A Đông chứ?" Lão Hồ lo lắng nói.

"Không cần lo chuyện đó, đi thôi!" Mấy người lập tức rời khỏi đây.

Bên ngoài miếu phong tuyết lớn, Tần Vũ đội mũ, đeo găng xong, lập tức rời khỏi đó.

Lúc này, Tần Vũ trong lòng cười lạnh một tiếng.

Cử người theo dõi?

Hừ!

A Đông không chết ở đây thì cũng chết trong mộ.

Tần Vũ từ đầu đã không định để hắn sống sót về gặp Minh Thúc, lão già Minh Thúc, sau lưng có trò bẩn thỉu.

"Hừ!

Lão già!" Minh Thúc nghĩ Tần Vũ không biết mưu đồ của mình?

Những bảo bối đó, Minh Thúc cũng chỉ lấy ra để câu Bàn Tử.

Bề ngoài, chỉ cần tìm Thủy Tinh Thi Yêu, nhưng ngấm ngầm lại cho A Đông đi theo.

Một khi tìm được, ước chừng A Đông sẽ ra tay trộm Thủy Tinh Thi, như vậy Minh Thúc coi như lợi dụng được, không tốn một xu mà tìm được Thủy Tinh Thi.

"Hừ, thủ đoạn không tồi, nhưng phái người hơi ngu một chút!" Tần Vũ nói xong, cũng không có...

Từ miếu Luân Hồi xuất phát, vừa đi được không xa, trạng thái của Bàn Tử có chút không ổn, bước chân của hắn bắt đầu chậm lại.

Lão Hồ thúc giục vài tiếng nhưng vẫn không khá hơn.

"Bàn Tử làm sao vậy?" "Tôi đang giảm cân mà!

Nhìn xem mới đi được bao xa đã không theo kịp rồi!" Bàn Tử xua tay không nói, Lão Hồ mới phát hiện có chút không đúng, lập tức nói: "Mẹ kiếp, cậu cũng bị phản ứng độ cao rồi à!" Bàn Tử chậm rãi cúi người, nói: "Không, không phải phản ứng độ cao!" "Tôi hình như bị ảo giác rồi!" Lúc này, Tần Vũ quay đầu nhìn Bàn Tử, chỉ thấy sắc mặt hắn tái nhợt, xem ra thực sự không thoải mái.

"Ảo giác?

Ảo giác?" "Chẳng lẽ chứng tuyết mù?" "Thử nhắm mắt xem?" Lão Hồ nói.

Bàn Tử lắc đầu, hình như có chút khó nói.

Lão Hồ lại sốt ruột hỏi: "Mẹ kiếp rốt cuộc là sao, có thể đừng giống đàn bà rề rà thế không!" Bị Lão Hồ dồn ép, Bàn Tử cũng chỉ có thể cắn răng nói: "Tôi hình như nhìn thấy A Đông!" "A Đông?"

“Đừng đùa nữa, thằng nhóc đó không phải đã tắt thở rồi sao!

Vừa nãy ông tự tay giúp nó nhắm mắt mà?” Bàn Tử cắn răng!

“Tôi không quên, nhưng... tôi nhìn thấy dáng vẻ của A Đông sau khi chết, tôi cứ thấy nó lảng vảng bên cạnh tôi!

Cả người đều là máu!” Nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ vẻ mặt kinh ngạc!

“Ý cậu là gì?” “Ban ngày ban mặt mà gặp ma?” Lúc này, Bàn Tử cũng bất lực: “Mẹ kiếp, tôi làm sao biết là chuyện gì!” “Chẳng lẽ là do tâm lý?” “Cút đi!

Bàn gia tôi cảnh tượng lớn chưa từng thấy à!

Tôi Bàn Tử không đến mức nhìn thấy một người chết mà sợ hãi đến mức này đâu!” Tần Vũ cau mày, ý thức được mọi chuyện có chút tồi tệ.

Chương 135

Triệu chứng của Bàn Tử rõ ràng là đã trúng âm thân, vừa rồi chỉ lo A Đông chết mà quên mất chuyện này!

“Bàn Tử trúng âm thân!” Nghe Tần Vũ nói xong, Lão Hồ quay đầu nhìn.

Gần như đồng thanh với Bàn Tử nói!

“Trúng âm thân?

Ý gì?” “Ý là... oán hồn.” “Trong khoảng thời gian sau khi người chết, được gọi là trung âm.” Lúc này, Tần Vũ kể ra một số truyền thuyết mà mình biết. ...

“Ở đây vì môi trường xung quanh, nhớ vị tăng nhân kia không?

Linh hồn đều sẽ tồn tại một khoảng thời gian mà không biến mất!” Tần Vũ đang nói thì thấy Bàn Tử giơ tay chỉ vào sau lưng Lão Hồ nói.

“Tôi lại nhìn thấy rồi, nó ở đằng kia!” Lão Hồ nghe xong vội vàng nghiêng người nhìn ra sau.

“Mẹ kiếp!

Bàn Tử, ông đừng dọa tôi được không!” “Thật đấy, tôi không nói dối!

A Đông à!

Vận may không tốt thì không thể trách tôi đâu!

Sớm đầu thai đi, nhanh lên!” Bàn Tử chắp tay cúi người trước khoảng không.

“Làm sao bây giờ?” “Nếu nó cứ đeo bám chúng ta suốt đường thì

làm sao được?" Lão Hồ lo lắng nói với Tần Vũ. ...

Tần Vũ cau mày nhìn Bàn Tử: "Đeo bám suốt đường?

Nếu bây giờ không giải quyết ngay thì..." "Chúng ta sợ rằng cũng sẽ gặp xui xẻo!" "Nghiêm trọng vậy sao!" Lão Hồ mới nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Bàn Tử bây giờ rõ ràng đã trở nên bất thường.

Ánh mắt lờ đờ, cũng không biết đang nhìn cái gì, trông có vẻ nghi thần nghi quỷ.

"Trên cuốn kinh văn của Minh Thúc có nói, sau khi trúng âm thân, người ta sẽ nhìn thấy những thứ khủng khiếp, trong đó sẽ nhìn thấy người đã chết, hoặc quỷ nữ đầu gấu thân người, hoặc cầm thi thể người mà bưng một bát sọ đầu đầy máu." "Tóm lại, rất đáng sợ." "Mẹ kiếp, lúc đó chúng ta nên trực tiếp đốt xác A Đông đi!" "Nhìn xem, trong cái động đó bị phong ấn không chỉ có con quái vật lông trắng kia, cộng thêm A Đông chết, Bàn Tử nhất định đã bị nó va chạm bên dưới." Lão Hồ cũng gật đầu nói: "Không trách tôi cứ thấy pho tượng đồng đó kỳ lạ!" "Lão Tần, làm sao bây giờ, ở đây không thấy một hộ dân nào, Bàn Tử lại thế này." "Hay là... chúng ta quay về trước?" "Không cần, gần đây có các thợ săn thường trú." "Chúng ta tìm thử xem!" Lúc này, mấy người vừa đi trên núi vừa tìm thợ săn.

Lão Hồ nhìn Bàn Tử lẩm bẩm, không nhịn được hỏi: "Bàn Tử, ông nhìn thấy gì thế?

Mẹ kiếp, nói ra tôi cũng nghe xem, một mình ông cứ nín nhịn như thế sợ là bị thần kinh mất!" Bàn Tử không còn vẻ tinh thần như thường ngày.

Cả người ủ rũ.

Hơi ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua Lão Hồ nhìn về một chỗ nói:

“Một cái bóng người!

Đẫm máu, tôi không nhìn rõ mặt.” “Không biết là A Đông?” “Dáng vẻ của nó giống A Đông, y hệt.” “Trên cổ có một cái lỗ!” “Còn gì nữa không?” Lão Hồ hỏi.

“Trên người nó, hình như bị những thứ màu đen quấn lấy.” Lúc này, sắc mặt Tần Vũ càng lúc càng âm trầm khi Bàn Tử nói, Lão Hồ nghe cũng càng lúc càng thấy lạnh sống lưng.

Lão Hồ thăm dò hỏi Tần Vũ: “Này Lão Tần, Bàn Tử thế này thật đáng sợ.” “Chúng ta nhất thời cũng không tìm thấy thợ săn.” “Trong túi tôi có mang theo một miếng Hắc Lư Đề Tử, hay là thử dùng cho Bàn Tử xem?” Tần Vũ cười bất lực một tiếng nói: “A a, may mà ông nói ra, Hắc Lư Đề Tử là để cho Tống Tử ăn!” “Người ăn vào thì có tốt gì?” “Vậy làm sao bây giờ, trước khi lên núi tuyết chúng ta đâu biết có chuyện tà môn thế này.” “Yên tâm đi, nhất thời cũng không chết được đâu!” “Không...” Tần Vũ nhìn miếng Hắc Lư Đề Tử trong tay Lão Hồ, do dự nói: “Hoặc là thật sự có thể thử xem!” “Đưa tôi đi!” Nhận Hắc Lư Đề Tử, Tần Vũ lại hỏi: “Trừ cái này ra không còn gì khác nữa sao?” Lão Hồ gật đầu nói: “Những thứ khác thì đều dùng gừng tươi, mấy thứ đó, tôi còn chưa dùng đến.” “Nếu không phải vì Bàn Tử, tôi đại khái một thứ cũng sẽ không mang theo!” Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ gật đầu, vậy là không còn cách nào khác.

Hắc Lư Đề Tử tuy có thể tịch tà, nhưng không thể cho Bàn Tử ăn trực tiếp.

“Lão Tần, ông sẽ không thật sự định cho Bàn Tử ăn trực tiếp chứ!” Khi đó, Tần Vũ nhướn mày nói: “Vừa nãy không phải đã nói rồi sao, thứ đó người ăn không được.” “Nếu tôi thật sự để nó ăn, ước chừng còn không cần đợi trung âm thân phát tác, nó có thể đi gặp A Đông ngay lập tức!” “Vậy thì...?” “Hắc Lư Đề Tử tịch tà, nhưng ăn

không được.” “Bàn Tử bây giờ toàn thân đều bị thi khí quấn lấy!” “Cho nên, chỉ có thể đốt Hắc Lư Đề Tử thành khói, xông vào mũi miệng nó thử xem sao.” “Bây giờ cũng chỉ có một cách này thôi!” Lão Hồ ngớ người, có chút không dám tin nói.

“Dùng khói xông à?” Lúc này, Tần Vũ biết Lão Hồ có chút nghi ngờ, nhưng không có thời gian giải thích nhiều như vậy nữa.

Tần Vũ lấy một mẩu củi đang cháy từ đống lửa của Bàn Tử, đặt Hắc Lư Đề Tử lên trên dùng lửa đốt.

Hắc Lư Đề Tử bị lửa đốt một lúc, lập tức bốc lên một làn khói trắng.

Khói trắng bay lên.

Có một mùi kỳ lạ không thể tả được.

“Mẹ kiếp!

Mùi gì thế!” Lão Hồ bị thứ đó xông đến chảy nước mắt, không ngừng lùi lại.

Bàn Tử lúc này đang dựa yên lặng vào đống tuyết mà ngất đi, Tần Vũ cầm Hắc Lư Đề Tử lại gần.

Nhanh chóng, đặt Hắc Lư Đề Tử trước mặt Bàn Tử.

Tần Vũ nhẹ nhàng thổi khói từ Hắc Lư Đề Tử vào mặt Bàn Tử, sau đó lại bảo Lão Hồ châm chích đầu ngón tay giữa của Bàn Tử.

Khoảng hơn một phút sau.

Đầu ngón tay giữa của Bàn Tử bị Lão Hồ dùng dao rạch một vết nhỏ, bắt đầu nhỏ ra máu đen.

“Lão Tần, sắc mặt Bàn Tử hình như khá hơn một chút rồi!” Lúc đó, Lão Hồ kinh ngạc phát hiện, sắc mặt Bàn Tử bây giờ không còn xám xịt như vừa nãy.

“Xem ra có hiệu quả!” “Ước chừng máu đen cần chảy một lúc.” “Khói không thể ngừng.” Nhưng mùi vị thực sự nồng nặc.

Hai người đành phải thay phiên nhau.

Đến tối, Hắc Lư Đề Tử đã cháy hết một nửa, Bàn Tử mới hoàn toàn hồi phục.

“Xem ra chắc không sao rồi!” Tần Vũ nhìn Bàn Tử đang ngủ say trên mặt đất, gật đầu nói: “Mạng tạm thời giữ được rồi, nhưng chắc là bị thương nguyên khí, ước chừng phải tịnh dưỡng một ngày.” “Tìm một hộ gia đình nào đó an cư càng sớm càng tốt, tiện thể đợi Minh Thúc tới!” Thời tiết ở đây tối muộn mới đen, sau một hồi vật vã, trời đã tối đến năm sáu giờ.

Ước chừng hôm nay không thể tiếp tục đi được nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai Bàn Tử đã tỉnh lại, nhưng không tinh thần như thường ngày, bệnh đi như rút sợi tơ.

Cuối cùng, đến buổi trưa thì tìm được một hộ gia đình.

Chắc trên núi tuyết ít thấy người nên họ rất nhiệt tình với chúng tôi.

“Lão Tần, tuy Bàn Tử đã khá hơn, nhưng tôi cứ thấy nó cứ kỳ lạ thế nào ấy!” Trên đường, Lão Hồ cứ nghe Bàn Tử tự lẩm bẩm.

Tần Vũ nhìn Bàn Tử nói. ...

Tần Vũ nhìn Bàn Tử nói: “Tình huống của Bàn Tử bây giờ, e rằng không đơn giản như vậy!” “Ừ?” Lão Hồ giật mình!

“Bàn Tử không khá hơn sao?” “Không.” “Hắc Lư Đề Tử đó, chỉ là dùng để cấp cứu tạm thời thôi.” “Gốc rễ trong cơ thể vẫn chưa giải quyết được!” “Đi lấy cho tôi một con dao!” Tần Vũ nhìn Bàn Tử đang ngủ mê man, nói với Lão Hồ.

Nhanh chóng, Lão Hồ đưa cho Tần Vũ một con dao gọt hoa quả, chỉ thấy Tần Vũ dùng dao rạch một vết trên tay Bàn Tử.

Ngay lập tức, theo vết thương của Bàn Tử, máu đen chảy ra từ đó.

Sau khi máu đen chảy hết, trong vết thương của Bàn Tử, xuất hiện rất nhiều thứ giống như một búi tóc, là lông trắng.

Chương 136

Tần Vũ dùng mũi dao khêu những thứ đó ra.

Lúc này, lông trắng nhìn đã thấy khó chịu.

Lão Hồ liếc mắt một cái, thấy nó có liên quan lớn đến con quái vật kia.

Xử lý xong vết thương của Bàn Tử, Tần Vũ nhặt vài sợi lông ném vào đống lửa.

Mặc dù chỉ vài sợi lông, nhưng trong đống lửa lập tức bốc lên một làn khói đen, tỏa ra mùi hôi thối. ...

Ngày hôm sau, Tần Vũ quay về trú địa.

Trùng hợp, Minh Thúc cũng vừa kịp đến.

Nhưng Lão Hồ và Bàn Tử không ngờ, lão già đó không đi một mình, phía sau ông ta còn có hai người phụ nữ đi theo.

Một người trông khoảng ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi, nhìn là biết vợ hoặc tình nhân của Minh Thúc.

Người còn lại thì trẻ hơn, tuổi tác chắc chỉ khoảng hai mươi đầu, giống như con gái của Minh Thúc.

Lúc này, vết thương của Bàn Tử cũng đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Minh Thúc vừa nhìn đã nhận ra Bàn Tử bị thương, vừa bước vào đã giả vờ quan tâm Bàn Tử.

“Tiểu huynh đệ, vết thương có nghiêm trọng không!” Lúc này, Lão Hồ dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn Minh Thúc trước mặt, trong lòng không khỏi nghĩ, lão già này tìm Thủy Tinh Thi ở đâu ra, nhìn cái kiểu

này, rõ ràng là dẫn cả nhà đi nghỉ mát thì đúng hơn!

Lúc này, không chỉ có hai người phụ nữ, mà từ trên xe còn có một người đàn ông bước xuống, trông giống như một vệ sĩ?

A, Minh Thúc giờ thì vợ con và vệ sĩ đều đầy đủ cả!

Lão Hồ đưa cho Tần Vũ một ánh mắt, ngụ ý rằng có quá nhiều người đi theo như vậy thì không được, đặc biệt là hai người phụ nữ kia, đơn giản là sẽ làm chậm bước chân, nếu mang theo tất cả, e rằng phải đến năm sau mới tìm thấy Thủy Tinh Thi!

Minh Thúc rõ ràng nhìn ra sự bất mãn trong mắt Lão Hồ, vội vàng giới thiệu người cho Tần Vũ: "Tần tiên sinh, đây là vợ tôi Hàn Thư Na!

Còn đây là con gái tôi A Hương!" Tần Vũ nhìn người phụ nữ Hàn Thư Na kia, tuy đã có tuổi nhưng vẫn còn phong vận, không trách Minh Thúc ngay cả ở đây cũng mang theo, có thể thấy Minh Thúc bị phụ nữ mê hoặc đến mức nào!

Nhưng, tuổi tác đã cao rồi, Tần Vũ không thể...

Còn lại, là cô con gái của Minh Thúc, A Hương.

Theo lời giới thiệu của Minh Thúc, cô gái trẻ này mới chỉ mười chín tuổi, với đôi mắt to tròn long lanh, nhìn Tần Vũ thậm chí không dám nói chuyện.

Nhưng Minh Thúc nói đôi mắt của cô bé không giống người thường, có thể nhìn thấy những thứ không sạch sẽ.

Lão Hồ tỏ ra tò mò.

Hỏi, "Có thể nhìn thấy những thứ không sạch sẽ?

Chẳng lẽ cô bé có Âm Dương Nhãn?

Hoặc là...

đã khai Thiên Mục?" Lúc này, Minh Thúc vẻ mặt đắc ý nói.

Cô bé A Hương này sau khi sinh ra, bị cha mẹ đặt ở một nơi cách biệt với thế giới bên ngoài, trong một lồng kính có máy lọc không khí.

Mãi đến khi A Hương hai tuổi mới ra ngoài, như vậy có thể tránh được ô nhiễm và ảnh hưởng từ không khí bên ngoài.

Thần kinh và mắt của cô bé đều có thể cảm nhận được những thứ mà người thường không thể cảm nhận được.

Người cuối cùng, là vệ sĩ của Minh Thúc, người đi sau cùng.

Tên là Peter Hoàng, là một người Hoa kiều, từng tham gia chiến tranh du kích ở nước ngoài, sau đó lại làm hải tặc.

Khi gặp nạn trên biển, Minh Thúc đã cứu ông ta trên đường.

Từ đó trở thành vệ sĩ của Minh Thúc.

Tần Vũ nhìn thấy Peter Hoàng khoảng bốn mươi tuổi, nhưng thân hình vạm vỡ, vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ.

Trong ánh mắt toát ra một luồng sát khí.

Nhìn là biết không phải đối tượng dễ chọc!

Lão Hồ liếc nhìn Peter Hoàng, trêu chọc nói: "Peter Hoàng?

Tôi thấy gọi là Peter Đen thì hợp hơn đấy!" Minh Thúc cười bất lực giải thích: "Peter Hoàng là Peter Đen, họ Hoàng.

Nhưng, tuyệt đối đừng coi thường ông ấy!" "Người này rất trung thành với tôi, rất đáng tin cậy, đã từng tham gia chiến tranh, trong tay cũng đã dính máu người rồi!" Tần Vũ cười khẽ một tiếng.

Lời nói của Minh Thúc rõ ràng là nói cho Tần Vũ nghe, có lẽ Minh Thúc cũng sợ Tần Vũ sẽ ra tay trong vùng đất vô nhân băng giá vạn dặm này, nên cố tình tìm Peter Hoàng đến!

“Minh Thúc!

Chuyện của A Đông, ông cũng nên biết rồi chứ!” Tần Vũ đột nhiên nhắc đến một chuyện, lập tức nói ra nguyên nhân hậu quả.

Minh Thúc mặt co giật, lúng túng giải thích.

“Tần tiên sinh đừng để ý, tôi vốn dĩ bảo A Đông bí mật bảo vệ an toàn cho anh!

Ai ngờ thằng nhóc đó giữa đường lại nảy sinh lòng tham!” “Đáng đời!

Tội có đáng!” “Mong Tần tiên sinh đừng để trong lòng!” Tần Vũ nhìn Minh Thúc thật sâu, lúc này, trên đầu Minh Thúc đã lấm tấm mồ hôi.

Tần Vũ mới chậm rãi mở miệng nói: “Ồ?

Thì ra là vậy!

Tôi đã hiểu lầm rồi.

Vậy Minh Thúc cũng đừng để trong lòng thì hơn!” Minh Thúc nghe Tần Vũ không truy cứu nữa, vội vàng gật đầu nói.

“Đương nhiên rồi!

Đương nhiên rồi!” Mấy người hội ngộ thành công, định tiếp tục lên đường.

Kéo theo mấy con bò yak đã ăn no, tiến sâu vào núi tuyết.

Tần Vũ có thể cảm nhận được, càng đi về phía trước, càng khô khan lạnh lẽo, nếu không phải những thứ Minh Thúc lần này chuẩn bị chu đáo, ước chừng ở đây đã chết cóng rồi.

Tần Vũ nghe những người thợ săn ở đó gọi là “Xích Quả”, ý nghĩa là hoang lương vô tận.

Ở đây hầu như không có bóng người, khắp núi toàn là tuyết.

Là khu vực không người.

Chỉ thỉnh thoảng thấy một vài động vật hoang dã.

Chương 137

Sau khoảng hai ngày, họ đến một nơi có độ cao lớn hơn, tuyết tích dày hơn.

Lúc này, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, sợ gây ra tuyết lở, thì thật là xui xẻo.

Tần Vũ dọc đường không còn xem cuốn kinh thư kia nữa.

Đang xem tư liệu.

Dần dần, Tần Vũ cuối cùng cũng sắp xếp được một số manh mối.

Sở dĩ ở đây có dấu vết của Ma Quốc, là vì Thủy Tinh Băng Thi thực sự có liên quan đến Ma Quốc.

Một số tàn dư của Ma Quốc, vào thời điểm đó, có thể đã tổ chức những nghi lễ tế tự không ai biết ở đây.

Bao gồm cả con quái vật đã cắn chết A Đông trong hang động, ước chừng cũng là thành quả của những người đó năm xưa.

"Lão Tần, nhìn xem?" Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ đi tới, chỉ thấy Lão Hồ chỉ vào một khúc cây khô mục nửa thân.

Tần Vũ biết Lão Hồ sẽ không như Bàn Tử mà làm ầm ĩ.

Nhìn kỹ.

Tần Vũ quả nhiên phát hiện một ký hiệu trên đó.

Một khuôn mặt quỷ, trên đó mọc ba con mắt. ...

Ngoài ba con mắt khá rõ ràng, những họa tiết khác trên đó đều đã phong hóa đến mức gần như không thể nhìn ra.

Nếu Tần Vũ không nhớ nhầm, đây là lần thứ tư họ gặp sau khi

vào núi tuyết cùng Lão Hồ.

Cũng may nhờ có thứ này, Tần Vũ có thể xác định mình không đi lạc, nhìn thấy càng nhiều, chứng tỏ khoảng cách đến Phượng Hoàng Thần Cung không còn xa nữa.

Vị trí của Yêu Lâu không còn xa.

Khi Tần Vũ định tiếp tục đi về phía trước, một tiếng kinh hô của Bàn Tử đã thu hút sự chú ý của họ, trong tiếng kêu của Bàn Tử, hình như có sự hoảng sợ.

Vừa chạy vừa hét: "Mẹ kiếp!

Cái gì thế!" Tần Vũ và Lão Hồ nhìn kỹ, thì ra một con gấu Tạng có kích thước lớn từ trên trời rơi xuống.

Minh Thúc dẫn theo hai người phụ nữ đi chậm phía sau, không theo kịp.

Nhưng, Tần Vũ lúc này đang ở phía dưới.

Con vật này khác với gấu chó thông thường, có lẽ vì khí hậu ở đây.

Thứ đó được gọi là mã hùng (gấu ngựa), vì mặt nó giống ngựa, dài.

Trông dữ tợn và hung ác.

Lúc này, mã hùng rơi xuống, đâm vào một tảng đá lớn, sau đó lại bị cành cây phía trên xé rách bụng.

Lúc này, nó đã thoi thóp.

Trông có vẻ con vật này rơi từ độ cao rất lớn xuống, đập vào mặt băng phía dưới, thành một khối máu thịt nhầy nhụa.

May mà bò yak của Tần Vũ không bị hoảng sợ.

Lão Hồ đứng sững tại chỗ, có chút không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Minh Thúc thấy phía trước đột nhiên rơi xuống một vật thể khổng lồ, sợ đến không dám tiến lên.

"Lại gặp phải sói ở đây!" Lúc này, Tần Vũ khẽ mắng một câu, nhìn thấy trên đỉnh đầu lúc này đang có đàn sói săn mồi.

Trên đỉnh đầu đột nhiên lại truyền đến một trận âm thanh.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chắc là có thứ gì đó đang rơi xuống từ phía trên, liền nắm chặt con bò yak bên cạnh.

Lão Hồ và Bàn Tử: "Đừng động đậy!" Bàn Tử và Lão Hồ vốn định rời khỏi đó, nhưng không kịp, trên đầu không biết lại có thứ gì rơi xuống.

Nghe tiếng biết trọng lượng không nhẹ, nếu bị thứ đó đè trúng, không chết cũng tàn tật suốt đời.

Lúc này, Bàn Tử và Lão Hồ áp sát vào vách đá, không dám nhúc nhích, sợ bị những vật khổng lồ đó đè trúng.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Trời đất ơi!" "Kiểu này, chẳng lẽ là đội cảm tử?" Cùng với vật rơi xuống còn có một ít đá vụn và tuyết, tuy không nặng nhưng lực rơi mạnh, phàm ai bị trúng cũng sẽ bị thương.

Lão Hồ và Bàn Tử đợi một lúc lâu ở phía dưới.

Biết phía trên không còn gì rơi xuống nữa mới dắt bò yak nhanh chóng rời đi.

Tần Vũ đi tới.

Chỉ thấy trên mặt đất nơi vật rơi xuống toàn là hươu sừng dài cổ trắng, trước sau, tổng cộng có hơn mười con hươu như vậy, đều đập xuống đất mà tắt thở.

“Mẹ kiếp!” “Mẹ nó lại bày trò gì nữa thế?” “Không phải, tập thể tự sát à?” Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt không hiểu.

Lúc này, Minh Thúc cũng dắt bò yak đến.

“Tần tiên sinh!

Không chừng đó cũng là công chúa Ma Quốc.” Minh Thúc nói.

Tần Vũ liếc nhìn Minh Thúc, trong lòng nghĩ Minh Thúc khá tin vào những thứ này, lời nguyền quỷ ám, rõ ràng là trên kia có đàn sói đang săn mồi mà.

Những con hươu này chết ở đây, ước chừng đàn sói kia cũng sắp...

Lúc này, Tần Vũ cố lộng huyền hư nói: “Nơi đây quả thực không nên ở lâu!

Chúng ta cũng nên nhanh chóng rời đi thôi!” “Một lát nữa sẽ có rất nhiều sói khổng lồ!” Thực ra, Tần Vũ không ưa cái kiểu Minh Thúc rề rà, dẫn theo cả nhà như vậy, tốc độ tiến lên nhanh mới là lạ!

Minh Thúc nghe Tần Vũ nói vậy, càng tin vào lời nguyền không nghi ngờ gì, lập tức không rề rà nữa, bảo Peter Hoàng dẫn bò yak đi nhanh hơn!

Thấy Minh Thúc dẫn cả nhà đi xa.

Tần Vũ mới nói: “Cái chết của các con vật này, hẳn là xảy ra đột ngột.” Bàn Tử nhìn những con vật đã chết trên mặt đất nói: “Mẹ kiếp, những chuyện kỳ lạ kiểu này đều để chúng ta gặp phải chứ!” Tần Vũ cười, rồi vòng qua cái khe sâu phía trước, dẫn bò yak đi từ phía bên.

Tuyết trên mặt đất phía trước dường như không dày lắm.

Có thể nhìn thấy một số cây cỏ khô vùi trong tuyết.

Tần Vũ đi chưa được bao lâu, đã ngửi thấy một mùi kỳ lạ tỏa ra

từ đó.

"Mùi gì?" Ngay sau đó Lão Hồ và Bàn Tử cũng ngửi thấy.

Mùi quen thuộc.

Giống với mùi thi thể thối rữa sau khi mở quan, nhưng trong đó, dường như có thêm một loại mùi hôi đặc trưng của động vật, mùi tanh nồng.

Chương 138

Bàn Tử cũng không nói gì, cầm vũ khí vào tay, bước vào trạng thái cảnh giác.

Quả nhiên, lại có điều bất thường xuất hiện.

Gần đó không có gió, nhưng bụi cỏ lại rung chuyển qua lại.

Tần Vũ cũng đặt tay lên cán kiếm Ngư Trường.

Bên trong nhất định có thứ gì đó.

Quả nhiên, sau khi Tần Vũ và Bàn Tử đến gần, một con sói tuyết nhảy ra từ bụi cỏ.

Vì Tần Vũ ở gần bụi cỏ hơn.

Sói tuyết lao thẳng vào mặt Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ đã sớm chuẩn bị, độ sắc bén của kiếm Ngư Trường thì không cần phải nói.

Tần Vũ chém một nhát kiếm, trực tiếp dọc theo đầu sói tuyết mà bổ xuống.

Chỉ thấy đầu con sói tuyết lập tức bị Tần Vũ bổ làm đôi, tắt thở tại chỗ.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn rõ mồn một.

"Trời đất ơi, sói to đến thế!" Tần Vũ không có thời gian nghe Bàn Tử nói, đặt ngón tay lên môi làm động tác "suỵt" sau đó.

Tiếp đó, thân tay lại chỉ về phía sau bụi cỏ, bảo Bàn Tử cẩn thận hơn.

"Bên trong chắc không chỉ có một con!" Lão Hồ lúc này cũng cầm

xẻng công binh theo sau.

Ba người cảnh giác vạch bụi cỏ ra, kinh ngạc phát hiện phía sau bụi cỏ có một cái động.

“Đây là hang sói à?” Tần Vũ gật đầu nói: “Chắc là vậy!

Con vừa rồi chắc là sói mẹ.” “Lão Tần, hang sói này không phải hơi lớn sao!” Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ vén bụi cỏ nhìn vào trong.

Chỉ thấy không gian bên trong rất lớn, không giống như do động vật đào.

Những con vật đó, thường vì tránh gió tuyết mà đào cửa động nhỏ.

Không gian bên trong rõ ràng lớn hơn nhiều.

Cửa động này, rõ ràng không giống như động vật có thể chạy ra được.

Nhưng, lúc này, Tần Vũ lại nhìn thấy những mảnh vỡ đồ đồng bên trong.

“Bên trong quả nhiên không phải hang sói, trước đây đây hẳn là một sơn động dùng để tế tự.

Sau này mới bị sói biến thành hang sói!” Tần Vũ ngồi xổm xuống, tìm thấy vài mảnh đồ đồng vùi trong đất.

Vì nơi này bị các loài động vật chiếm giữ lâu ngày, nên những thứ bên trong cơ bản đều đã bị hủy hoại.

Không thể nhìn rõ.

Không chỉ có mảnh vỡ đồ đồng.

Còn có xương động vật. ...

Cùng với việc quan sát, Tần Vũ lại phát hiện ra một số xương cốt.

Trên xương cốt, còn dính một ít máu thịt.

Lúc này, Tần Vũ vô thức liên tưởng đến những con hươu sừng dài cổ trắng mà họ đã nhìn thấy trước đó.

Những con hươu sừng dài vô cớ rơi xuống từ phía trên mà họ gặp phải trước đó, hẳn là do sói truy đuổi gần đó.

Nếu không biết trước.

Với tốc độ chạy của động vật, rất khó phanh kịp thời, vì vậy, sói đã sớm biết phía trước thung lũng có một khe nứt.

Tần Vũ lập tức kể lại phát hiện của mình cho họ.

"Sói không thích hợp chạy đường dài ở những nơi như thế này, cho nên chỉ cần đuổi những con hươu đó đến đó, chúng sẽ rơi xuống mà chết.

Lúc đó chúng ta sẽ ở dưới thung lũng!" Lúc này, Bàn Tử có vẻ như chợt hiểu ra.

Bàn Tử nói: "Trước đây tôi cứ nghe nói rồi nhưng không tin, mẹ kiếp, thứ đó thật sự rất thông minh!" "Đi thôi!" Tần Vũ đột nhiên nhận ra điều gì đó, ném miếng đồng trên tay định đi.

"Lão Tần, làm sao vậy?" Lúc này, Tần Vũ nói: "Nhiều hươu sừng dài cổ trắng như vậy, không thể chỉ có một con sói làm được.

Gần đây chắc có một đàn sói, ước chừng chúng sẽ đợi chúng ta dưới vách núi khi chúng ta rời đi.

Đến lúc đó sẽ phiền phức lắm!" Đàn sói đó là loài vật thù dai.

Bị chúng bám riết thì phiền phức lắm, nhanh lên, Lão Hồ và Bàn Tử đi theo bước chân Tần Vũ phía sau.

"Nhanh lên." "Trong thời gian ngắn, những con sói đó có thể ngửi thấy mùi của chúng ta!

Tần Vũ phải hành động nhanh nhất có thể." Cưỡi bò yak đi trên

tuyết nửa ngày.

Tần Vũ cảm thấy đàn sói đó chắc không quay về nhanh như vậy, nên chắc đã cắt đuôi được rồi.

Lúc này, Minh Thúc đã bị bỏ lại một đoạn khá xa.

Bàn Tử và Lão Hồ rõ ràng đã thả lỏng.

Lão Hồ nhìn Minh Thúc, thấy không phải người tốt, sau đó Lão Hồ có chút tò mò nói: "Phải rồi Lão Tần!" "Peter Hoàng bên cạnh Minh Thúc đó, tôi thấy dáng vẻ của hắn đúng là sát khí nặng nề!" "Minh Thúc có lẽ cũng không nói dối, hắn ta quả thật đã từng làm những chuyện giết người vượt quá giới hạn!" "Chúng ta đừng..." Chưa kịp nói hết lời, Lão Hồ bị Tần Vũ cắt ngang.

"Không cần!" "Không có gì phải lo ngại cả!" Bàn Tử cũng gật đầu nói: "Đúng thế, Peter Hoàng gì chứ, chúng ta có Lão Tần đây mà!

Tôi thấy Minh Thúc có mang theo mười tên Peter Hoàng cũng vô dụng!" Đi trên tuyết, rảnh rỗi không có việc gì làm, cổ mộ lần này dường như có duyên sâu sắc với kinh thư Phật giáo.

Lão Hồ kể một vài câu chuyện.

Bàn Tử thì thỉnh thoảng chen ngang, Tần Vũ im lặng lắng nghe.

Khi Lão Hồ ở chỗ thợ săn, những đứa trẻ và người lớn ở đó kể về một truyền thuyết rằng có một vùng biển, trong biển có một con ốc biển khổng lồ.

Bàn Tử: "Ốc biển cô nương à!

Đừng có đem cái chuyện lừa trẻ con đó ra khoe khoang nữa!

Ai mà chả từng nghe qua!" Bàn Tử không bỏ được thói quen chen ngang, Lão Hồ cũng quen rồi, căn bản không để ý, tiếp tục nói.

Con ốc biển càng ngày càng lớn, trở thành yêu quái khiến sinh linh

gần đó đều bị ảnh hưởng.

Cuối cùng Phật tổ dùng Phật pháp biến biển thành núi cao và đất liền mới hàng phục được nó.

Chương 139

Con ốc biển bị thu phục vào Phật môn, trở thành thần hộ pháp.

Để lại vỏ ốc.

Biến thành băng xuyên Thần Ốc ở đây.

“Thần Ốc!” Lão Hồ gật đầu nói: “Chỉ là truyền thuyết không có bất kỳ ghi chép thực thể nào.” “Ai!

Chuyện này càng lúc càng tà môn!” “Truyền thuyết chỉ là chuyện gió thổi mây bay, tuy có thể khoa trương, nhưng tổng có cơ sở.

Không chừng ốc biển thật sự là hang quỷ!” Tần Vũ mặc kệ Lão Hồ và Bàn Tử đoán mò, cũng không nói gì, biết hang quỷ đó hẳn là của người Ma Quốc, sau khi đến đây, đã truyền bá những thứ đó ra ngoài.

Nhưng lúc đó họ đã bí mật làm những chuyện không ai biết ở đây.

Tần Vũ chưa kịp nghĩ nhiều, đã phát hiện ra một thác băng phía trước, dừng chân ở đó.

Bàn Tử chỉ tay vào thác băng phía trước nói: “Trông thật giống một tảng băng lớn!

Tôi nghe nói ở đây sản xuất nhiều loại linh chi, dược liệu quý hiếm nhất!” “Hay là chúng ta đi xem thử?” Lão Hồ bất lực liếc nhìn Bàn Tử nói: “Bây giờ không cần đồ minh khí nữa mà định kinh doanh dược liệu à?

Bàn lão bản?” “Cút đi!

Không phải đã nói rồi sao, bỏ lỡ thì tiếc biết mấy!” Tần Vũ cười nói: “Đi đi, tôi và Lão Hồ đợi ở dưới.

Tôi nghe nói ở đây có nhiều dược liệu quý hiếm.

Nhưng người ta có bao nhiêu người lên hái thuốc mà bị ngã chết chứ?" Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, lập tức lắc đầu cười hắc hắc không đi nữa.

Tần Vũ nhìn thác băng, không biết đã bị đóng băng bao lâu rồi, căn cứ theo kinh thư trên tay, vị trí của Yêu Lâu không còn xa nữa.

Quả nhiên sau khi rời khỏi thác băng.

Họ lại xuyên qua một khu rừng lồi lõm, cây cối ở đó đều đóng băng, như thể bị phong ấn trong băng vậy.

Cuối khu rừng là một sông băng, vị trí hiện tại cao hơn nhiều so với nơi trước đó.

"Lão già Minh Thúc chạy nhanh thật!

Không thấy đâu cả!" Thấy sông băng phía trước, Bàn Tử không thấy bóng dáng Minh Thúc, có chút lo lắng nói.

Nhắc đến Minh Thúc, Tần Vũ khẽ nhíu mày.

Ông ta nói muốn đưa Thủy Tinh Thi về bảo tàng nước ngoài.

Từ lúc đầu đồng ý với Minh Thúc.

Tần Vũ không hề có ý định thật sự đưa Thủy Tinh Thi cho Minh Thúc mang về!

Chẳng qua là mượn thông tin Minh Thúc cung cấp để tìm thi thể.

Và giải lời nguyền trên người mình.

Còn về những thứ khác...

Tần Vũ khóe miệng khẽ nhếch.

Trong lòng đã có một kế hoạch khác.

"Không phải ông ta ở đằng kia sao!" Lão Hồ nói, dùng tay chỉ ra

một hướng.

Tần Vũ nhìn theo, chỉ thấy Minh Thúc đã đến gần sông băng, xuống bò yak đang đợi.

Đi trên tuyết lâu.

Cảm giác toàn thân lạnh cóng.

Tần Vũ nói nhìn xung quanh: "Xem ra, tảng băng này cũng đã tồn tại mấy ngàn năm rồi." Phát hiện gần đó bị bốn ngọn núi tuyết bao quanh.

Lão Hồ cũng không khỏi cảm thán: "Theo phong thủy, truyền thuyết nói rằng đó là vị trí long đỉnh của xương cốt trời đất." Minh Thúc nói cái cung điện cung phụng tà thần Yêu Lâu và Thủy Tinh Thi có thể nằm bên dưới tảng băng này.

Bàn Tử xuống khỏi bò yak nhìn mặt băng rộng lớn không thấy điểm cuối trước mắt.

"Nếu vậy thì chúng ta đợi gì nữa!" Bàn Tử không hề hàm hồ, định hành động ngay.

Nhưng Minh Thúc lại dường như không đồng ý.

"Đã vậy thì chúng ta xuống thôi!" Bàn Tử không hề do dự, dứt khoát nói, nhưng Minh Thúc lại có vẻ không đồng ý.

"Không được đâu!", Minh Thúc tiến lên ngăn cản, rồi nói tiếp: "Trước đó tôi đã phái mấy người xuống, tất cả đều bị đóng băng chết cóng!

Chúng ta cứ thế mà xuống, chẳng phải cũng sẽ bị nguyền rủa sao!" "À, tôi e rằng chúng ta đã nhầm chỗ rồi, nơi thực sự không phải ở dưới ngôi mộ băng đằng kia!" "Mà là dưới sông băng này!", Tần Vũ thản nhiên nói.

Lão Hồ dùng chân gạt tuyết trên băng.

Đứng trên sông băng, ông cúi đầu nhìn xuống.

Trong dòng sông băng trong suốt như pha lê, có thứ gì đó bị đóng băng bên trong!

“Mẹ kiếp!

Lão Tần chắc chắn chứ?” “Sông băng dày thế này, chúng ta có đào một năm rưỡi cũng chưa chắc đã xuyên qua được!” Bàn Tử bị dòng sông băng dưới chân làm cho khiếp sợ.

Rốt cuộc, thứ đó dù người khác có nhìn thế nào cũng thấy không thể đào ra được!

“Sông băng dày thế, chỉ bằng mấy người chúng ta sao?” Về điểm này Tần Vũ đã sớm chuẩn bị, anh khẽ cười nói: “Không vội!

Dưới sông băng như thế này nhất định sẽ có vết nứt, chúng ta chỉ cần đi xuống từ các khe nứt là được!” Tần Vũ nói xong, lập tức tìm kiếm.

Chẳng mấy chốc, một khe nứt lớn đủ để đi qua xuất hiện cách đó không xa.

Tần Vũ chuẩn bị dây leo núi sẵn sàng xuống.

Minh Thúc thăm dò hỏi: “Tần tiên sinh, ông thấy mấy người chúng tôi…” Lúc này, Tần Vũ lạnh lùng liếc nhìn Minh Thúc và Bỉ Đắc Hoàng đứng phía sau.

Anh chậm rãi mở miệng nói: “Minh Thúc cứ ở trên này chăm sóc vợ con đi!” “Còn về mấy tên bảo vệ, nếu Minh Thúc không tin tôi thì đương nhiên có thể cử một người đi cùng xuống để giám sát tôi!” Lúc này, Minh Thúc vừa nghe xong liền lập tức hiểu ý Tần Vũ nói.

Ông liên tục xua tay nói: “Đâu có chuyện đó!

Tần tiên sinh làm việc, tôi hoàn toàn yên tâm!" "À phải rồi, trước đó Tần tiên sinh nói gần đây có sói, vậy Bỉ Đắc Hoàng không xuống được, vừa hay có thể ở trên này giữ cửa!" Nghe những lời của lão hồ ly, Tần Vũ mới gật đầu nói: "Vậy làm phiền Minh Thúc vậy!" Động tác của Bàn Tử khá nhanh, chưa kịp xuống đã ném một ngọn lửa lạnh xuống dưới trước.

Hắn muốn thăm dò tình hình bên dưới, cũng tiện xem xét địa hình bên trong.

Một ngọn lửa lạnh ném xuống không sao, nhưng lại chiếu sáng vô số người chết chất đống bên dưới, những người đó bị đóng băng trong vách băng.

Quần áo trên người đều là trang phục cổ đại, tất cả đều đứng trong tư thế thống nhất, tạo thành một vòng tròn, vì bị đóng băng nên cơ thể bảo tồn rất tốt.

Thoạt nhìn cứ như còn sống.

Thật đáng sợ.

Chương 140

Đó cũng chỉ là một tầng mà có thể nhìn thấy từ khe nứt bên ngoài, không biết phía sau còn có bao nhiêu người chết cũng bị đóng băng như vậy.

“Mẹ kiếp!

Chẳng khác nào tủ đông lạnh!” “Mấy ngôi mộ lớn mà chúng ta từng xuống trước đây, cái nào mà chẳng tốn hết tâm cơ, mới có thể giữ cho thi thể vạn năm không mục nát.” “Theo tôi thấy, cái này chẳng bằng cái tủ đông!” “Đặc biệt là vị đại tế tự ở Thung Lũng Côn Lôn kia, lại có thể tạo ra chiêu trò ghê tởm như vậy.” “Bây giờ tôi vẫn cảm thấy ghê tởm.” “Xem người ta kìa!

Cách này chẳng phải tốt hơn rất nhiều sao!

Vừa tiết kiệm quan tài, lại có thể bất hủ nghìn năm.” “Quá đơn giản!” Lúc này, Bàn Tử cười tủm tỉm nói, xóa tan bầu không khí tĩnh mịch, quỷ dị ban đầu.

Lão Hồ cũng nói: “Đừng nói thế, lời cậu nói cũng có vài phần đạo lý đấy!” “Thôi đi!

Lão Tần!” Tần Vũ liếc nhìn nói.

“Thôi được rồi!” “Bớt mẹ kiếp nói nhảm đi, mau làm việc!” Tần Vũ nói, buộc chặt dây thừng rồi thả từ sông băng xuống, sau đó trượt theo dây xuống dưới.

Ngay sau đó, Lão Hồ và Bàn Tử cũng lập tức theo xuống.

Chỉ thấy Tần Vũ lúc này đang khẽ ngẩng đầu nhìn những thi thể bị đóng băng phía trên.

Không nhìn thì không biết.

Hóa ra, nhìn từ dưới lên, những người này không hề nhắm mắt, mà mắt họ hơi hé mở.

Chỉ là họ hơi nheo mắt nhìn xuống dưới, nên khi nhìn từ trên xuống thì tưởng là nhắm.

Bây giờ thay đổi góc nhìn.

Những người này đều hơi mở mắt nhìn xuống dưới, như thể đang nhìn chằm chằm thứ gì đó, thật quỷ dị.

"Mẹ kiếp!

Cái tư thế gì vậy?!" "Cứ như đang nhìn chằm chằm chúng ta ấy!" "Đáng sợ thật!", Bàn Tử nói.

Lão Hồ tiếp lời.

"Thật ra cũng không có gì đáng sợ." "Người chết chúng ta thấy nhiều rồi!" "Không, cái cách bảo quản tốt như vậy, lại còn đông cứng trong khối băng, đây là lần đầu thấy.

Không, càng giống như người sống, thì càng là người chết trong khối băng." "Không có gì phải sợ cả!" Khi đi tới nơi đó thì trời đã không còn sớm nữa.

Lúc này tình hình không rõ ràng, tầm nhìn cũng bị hạn chế, nên Tần Vũ không định đi xuống ngay, mà chỉ xem xét sơ qua tình hình bên dưới.

Trời dần tối.

Trong rừng xa xa thỉnh thoảng có tiếng sói tru, Minh Thúc thỉnh thoảng lại thò đầu xuống hỏi tiến độ.

Tần Vũ ban ngày đã ra tay với bầy sói đó, tuy sau đó không đuổi kịp, nhưng những con sói tuyết này rất thù dai, e rằng sẽ không bỏ qua.

Giao lại phía trên cho Minh Thúc Tần Vũ cũng không yên tâm, liền chọn đi lên trước.

Thấy Tần Vũ lên, vừa lên tới nơi Minh Thúc liền quấn lấy Tần Vũ hỏi không ngừng: "Tần tiên sinh, tình hình bên dưới thế nào rồi?" Tần Vũ nhìn Minh Thúc, trực tiếp nói: "Minh Thúc ông nên quan tâm đến bầy sói tuyết sẽ lợi dụng trời tối để mò lên đây thì hơn!" Minh Thúc vẻ mặt không hề quan tâm nói: "Ôi chà, không sao đâu mà!

Tần tiên sinh cứ yên tâm, chuyện nhỏ này, giao cho Bỉ Đắc Hoàng là được rồi!

Hắn ta có thể xử lý được!" Tần Vũ nhướn mày, thấy giọng điệu của Minh Thúc thì Bỉ Đắc Hoàng này quả thực có chút không tầm thường!

"Hay là… chúng ta xuống xem sao?" Tần Vũ và Lão Hồ nhìn nhau, ánh mắt lộ ra ý tứ chỉ hai người họ mới hiểu, đã vậy thì chi bằng cứ để Bỉ Đắc Hoàng một mình ở trên đối phó với bầy sói.

Vừa hay tiết kiệm được rất nhiều sức lực.

"Được!" Tần Vũ không chút do dự đồng ý ngay.

Sau khi xuống, nước gừng đã rắc trước đó đã ngấm vào mặt băng.

Dùng cuốc chim đào lớp băng vụn phía trên, nước gừng tươi là khắc tinh của khối băng, bất kể là hàn băng ngàn năm cũng có thể bị nước gừng ăn mòn.

Lớp băng không hề dày, cộng thêm nước gừng, Bàn Tử và Lão Hồ không mất nhiều thời gian đã đào được một nắp băng hình vuông phía trên.

Phía dưới không còn băng nữa.

Chỉ thấy, một cỗ thi thể nữa xuất hiện trước mặt mọi người,

trông thật đáng sợ.

A Hương suốt dọc đường không nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng nhìn về phía Tần Vũ mới đỏ mặt.

Hàn Thư Na thì khác, trên đường không ngừng than vãn.

May mắn là Minh Thúc đối với cô ta thực sự rất kiên nhẫn, nếu là người khác thì e rằng đã sớm mất hết kiên nhẫn rồi!

Lúc này, vừa thấy có thi thể, Bàn Tử không nói hai lời liền châm nến thắp hương, nến cháy bình thường, xem ra cũng không có vấn đề gì.

Lão Hồ và Bàn Tử mới yên tâm kiểm tra thi thể dưới lớp băng.

Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử đã nhìn thấy cái bóng đen dưới băng từ trước khi phá băng.

Thi thể hai tay ôm đầu gối, cả người co quắp lại, hình dáng này dường như cũng mang ý nghĩa tôn giáo nào đó liên quan đến Luân Hồi Trủng.

Minh Thúc vừa nhìn thấy thi thể, sắc mặt rõ ràng kích động: "Không ngờ!

Đây chính là xác ướp Kim Thân Núi Tuyết trong truyền thuyết!" "Thật sự là vậy, tôi đã xử lý thi thể bao nhiêu năm nay mà chưa từng thấy một cỗ nào thật sự!

Không ngờ lại tìm thấy được trong đời mình!" "Từ từ thôi, đừng làm hỏng!" Lúc này, Bàn Tử vốn dĩ luôn coi thường những thứ này, nhưng hôm nay thấy phản ứng của Minh Thúc cũng không khỏi tò mò.

"Tôi trộm mộ, Tống tử thì Tống tử!

Xác ướp Kim Thân Núi Tuyết!

Nghe càng hoa mỹ thì bán được càng nhiều tiền chứ sao!" Minh

Thúc coi Bàn Tử là người ngoại đạo, cũng không để ý lời nói của hắn.

Mà ngược lại còn giải thích.

Minh Thúc nói rằng phương pháp xử lý thi thể rất phức tạp.

Đầu tiên phải cố định tư thế, sau đó đặt vào quan tài đá.

Sau đó đổ đầy muối hầm.

Đặt như vậy trong ba tháng, đợi đến khi muối cuối cùng đã ngấm hết nước trong các bộ phận của thi thể, thì phải quét một lớp xi măng lên thi thể.

Loại xi măng này được trộn từ hương liệu đàn hương và đất sét.

Chờ cho lớp xi măng này đông đặc, những phần vốn lõm xuống trên thi thể cũng sẽ phồng lên.

Sau đó dát vàng, sau đó nhìn vào sẽ không khác gì khi còn sống, chỉ những người có thân phận đặc biệt mới được hưởng đãi ngộ như vậy!

Một loạt lời nói của Minh Thúc khiến Lão Hồ và Bàn Tử đều ngớ người ra.

“Mẹ kiếp!” “Không biết lại tưởng đây là cách làm gà ăn mày chứ!

Mẹ kiếp.

Chương 141

Loay hoay với một cái xác thế này, chẳng phải là ăn no rửng mỡ à!" Dù sao thì Bàn Tử cũng không thể hiểu được hành vi như vậy.

Tần Vũ muốn ra tay di chuyển xác ướp sang một bên.

Nhưng thử mấy lần đều không thành công, thi thể và lớp băng bên dưới không tách rời, bị đông cứng quá chắc chắn, muốn cậy ra cứng nhắc thì không được.

Lúc này, anh lập tức bảo Bàn Tử dùng nước gừng phun thêm một ít dưới thi thể.

Tần Vũ đợi một lúc, sau đó mới dùng kiếm mổ cá chọc mấy nhát vào lớp băng bên dưới.

Ai ngờ, vừa mới chọc thủng lớp băng dưới thi thể.

Đột nhiên, từ một chỗ dưới hang băng, một ngọn lửa màu xanh lam bùng lên với tiếng "hô".

May mắn là Tần Vũ đã sớm chuẩn bị, nghiêng đầu né đi.

Minh Thúc thì bị Lão Hồ thuận tay đẩy một cái, cũng tránh được ngọn lửa, chỉ tội nghiệp cho Hàn Thư Na.

Lúc nãy cô ta cũng tò mò ghé lại gần, kết quả lại đúng vào chỗ lửa phụt ra, không kịp né tránh, bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu thành một cục than.

Lửa liên tục bùng cháy ra ngoài.

Minh Thúc cả người ngớ người ra.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh.

Minh Thúc nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Bàn Tử và Lão Hồ đều không nhìn, trong nháy mắt, một người sống sờ sờ bị thiêu thành một cảnh tượng thảm khốc không nỡ nhìn.

Cả hai người đều quay mặt đi, không nỡ nhìn.

Tần Vũ tiến lên nhìn một chút.

Chỉ thấy Hàn Thư Na lúc này đã nằm bất động trên mặt đất, Tần Vũ lắc đầu nói với Minh Thúc.

"Minh Thúc, xin ông hãy nén đau thương!" A Hương đứng sững sờ một bên, hiển nhiên cũng đã nhìn thấy cảnh vừa rồi, A Hương vốn nhút nhát như bị dọa sợ đến ngây người, cả người đứng bất động ở đó.

Tần Vũ trao cho Lão Hồ một ánh mắt.

Bảo ông trông chừng Minh Thúc.

Còn anh thì đưa A Hương trở về lều trại phía trên.

"Mẹ kiếp, quỷ hỏa?

Thứ này sẽ không lan rộng ra chứ!" Bàn Tử bị dọa giật mình, lo lắng nhìn ngọn lửa ma quỷ đang cháy trước mặt nói.

Lúc này Tần Vũ đã an ủi A Hương xong.

"Không phải quỷ hỏa, là Nghiệp Hỏa." "Truyền thuyết nói rằng nó có thể thiêu hủy linh hồn con người." Lão Hồ và Bàn Tử kéo Minh Thúc đang quỳ sụp xuống khóc lóc tránh xa ngọn lửa Nghiệp Hỏa đang cháy rực, trốn vào một góc.

"Lão Tần, sao tôi không cảm thấy nóng chút nào vậy?" "Ngược lại còn cảm thấy cả người khô khốc!" Đang nói chuyện, ngọn lửa vẫn đang bùng lên, Tần Vũ chỉ có thể đợi Nghiệp Hỏa cháy hết nhiên liệu thật nhanh mới có thể tiếp tục.

Nếu thứ này không tắt trong chốc lát, chỉ có thể né tránh trước.

Không khí trong đó, nếu không thì không bao lâu sẽ bị Nghiệp Hỏa thiêu trụi, đến lúc đó, muốn lên trên cũng không lên được nữa.

May mắn là lửa không cháy lâu, sau khoảng hơn mười phút, lửa dần yếu đi.

Lão Hồ mới dám lại gần, lúc này cỗ xác ướp vàng kim ban đầu đã bị Nghiệp Hỏa thiêu thành than đen.

Minh Thúc đột nhiên mất đi vợ, Lão Hồ và Bàn Tử đều cảm thấy đồng cảm, vốn định an ủi vài câu.

Nhưng cũng nghĩ người này cũng đáng đời.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, lúc này, đã là nửa đêm, bên ngoài không biết tuyết đã rơi từ lúc nào, bông tuyết theo khe nứt của sông băng rơi xuống.

Bên tai không ngừng có tiếng sói tru.

Tần Vũ nhíu mày nói: "Lên trên trước đã!" Buổi tối mấy người ăn một ít lương khô, Minh Thúc trốn trong lều không ra, sau khi lên trên thì dựng lều trại cách khe nứt sông băng không xa, còn phải có thiết bị phòng sói.

Lão Hồ là lần đầu tiên xuống Băng Đấu.

Đối với tình hình bên trong cũng không hiểu rõ.

Về Yêu Lâu, Lão Hồ không có cách nào.

"Không được!" "Hiện tại chúng ta tuy rằng biết phải đi xuống từ bên trong." "Nhưng vị trí của Yêu Lâu không thể xác định được!

Cứ thế mà xuống thì không có cách nào cả!" Lúc này, Tần Vũ khuyên Lão Hồ cứ yên tâm.

Mọi chuyện đều diễn ra theo kế hoạch trước đó của Tần Vũ.

Nếu không phải Bàn Tử bị âm khí ảnh hưởng làm chậm trễ hành trình, e rằng lúc này họ đã xuống dưới sông băng, đang trên đường đến Yêu Lâu rồi.

"Chỉ cần ngày mai chúng ta kịp trước khi trời tối, phá nát lớp băng của tiền vương bên dưới, tôi sẽ có thể xác nhận vị trí Yêu Lâu!" Tần Vũ nhớ rằng, trong mộ thất Ma Quốc, có một loại côn trùng nhỏ, người nào chạm vào nó đều sẽ bị Nghiệp Hỏa đốt cháy, thiêu rụi hoàn toàn.

Nhưng Tần Vũ đã sớm có biện pháp.

Rốt cuộc, anh có thể kiểm soát mọi việc.

Có một biện pháp, đó chính là lượng lớn nước gừng mà Tần Vũ đã bảo Minh Thúc chuẩn bị trước, nước gừng không chỉ dùng để phá băng xuyên, mà còn dùng để dập tắt Nghiệp Hỏa cũng như đối phó với những con ma trùng đó.

Chỉ là, Nghiệp Hỏa cháy dưới sông băng hôm nay có chút quá lớn, Tần Vũ không ngờ tới.

Tần Vũ ban đầu muốn kiểm tra xem có phải do cơ quan bên dưới gây ra hay không, nhưng lúc đó trời đã tối.

Vì vậy chỉ có thể từ bỏ và đợi đến ngày thứ hai mới đi kiểm tra.

Quả nhiên ngày thứ hai khi xuống lại, Tần Vũ phá tung động băng, phát hiện ra một số cơ quan bên dưới.

Chỉ thấy người Ma Quốc đã dùng cơ quan tạo ra một thiết bị phun lửa bên dưới, dưới xác ướp vàng kim có một công tắc cơ quan, công tắc này nối với một thứ giống như thùng thuốc súng được niêm phong.

Bên trong, ẩn chứa một lượng lớn mật dược.

Khi rò rỉ và hòa vào không khí sẽ tạo ra Nghiệp Hỏa.

Tần Vũ không còn bận tâm đến Minh Thúc ở phía trên nữa.

Nhìn cái thiết bị nhỏ trên cơ quan cầm trong tay, anh khẽ nói: "Xem ra chủ mộ muốn dù có bị thiêu thành tro cũng không bị người khác quấy rầy!" Tần Vũ đã xuống nhiều ngôi mộ như vậy.

Đây là lần đầu tiên thấy một chủ mộ khí tiết và nóng nảy đến thế!

Vì trận hỏa diễm hôm qua đã cháy ròng rã nửa tiếng đồng hồ mới tắt hoàn toàn, nên ngọn lửa đã làm tan chảy lớp băng tạo thành một cái hố lớn.

Nhanh chóng, Tần Vũ theo cái hố băng đó xuống dưới.

Phía sau bức tường băng, một căn phòng băng xuất hiện, Tần Vũ dùng đèn pin chiếu vào bên trong, phát hiện bên trong là một mộ thất dùng để chứa đồ tùy táng.

Chương 142

Giữa căn phòng băng đặt một tháp linh, Bàn Tử đếm tháp linh tổng cộng có ba tầng.

Lão Hồ nói: "Ba tầng này hẳn là đại diện cho ý nghĩa thiên, địa, nhân." Tháp gần vai Lão Hồ, cao khoảng một mét rưỡi, Bàn Tử nghe Lão Hồ nói xong thì bĩu môi, thực ra hắn chẳng quan tâm thứ đó đại diện cho cái gì.

Điều hắn quan tâm là, chân tháp có được dát vàng hay không.

Sau đó Bàn Tử phát hiện tháp không phải dát vàng, mà là vàng ròng mẹ kiếp!

Trên đó còn được khảm một số đá quý và ngọc trai để trang trí.

Trông rực rỡ chói mắt, vô cùng hoa lệ.

Lão Hồ châm vài cây đèn huỳnh quang, ném vào góc mộ thất để chiếu sáng, Tần Vũ phát hiện không chỉ có vậy, bên trong tháp dường như còn có thứ gì đó.

Tần Vũ cạy mở cửa tháp vàng, chỉ thấy bên trong giống như một cái hộp, chứa đầy các loại trân bảo quý giá, chỉ riêng những gì Tần Vũ nhìn thấy đã có mã não, san hô, thủy tinh các loại.

Tầng dưới cùng, thì là một số lương thực, ví dụ như trà khô và dược liệu, đều đã khô héo.

Tầng cuối cùng, là một số lụa tơ vàng, và một số điêu khắc tinh xảo.

Tần Vũ nhìn thấy vị trí phía trên tháp linh có những hình chạm khắc rỗng và tranh vẽ màu sắc, phong cách hơi giống với những bức bích họa nhìn thấy ở Luân Hồi Miếu, bên trong dùng một số yêu thú

kỳ lạ để đại diện cho phương vị.

Vị trí ở giữa có một người phụ nữ nửa trong suốt.

Đây hẳn là Thủy Tinh Thi mà Minh Thúc muốn, ngồi trên tháp vàng này hẳn là một mô hình và hình ảnh thu nhỏ của Thập Cửu Yêu Lâu, nhìn như vậy thì bây giờ đã nắm được bố cục của Yêu Lâu.

Tần Vũ không khỏi thở phào một hơi.

Anh nói: "Thế này thì dễ dàng hơn nhiều rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai chúng ta có thể tìm thấy Yêu Lâu!" Lúc này, nghe Tần Vũ nói vậy, Lão Hồ và Bàn Tử như uống được một viên an thần, rõ ràng đã thả lỏng hơn.

Bàn Tử đang suy nghĩ làm thế nào để lấy đi nhiều đá quý và Minh Khí hơn từ bên trong, Lão Hồ thì nhìn bích họa trên tường mộ thất.

Vẫn tiếp nối phong cách tương tự như Luân Hồi Miếu, trên đó đều là hình tượng ác quỷ, ngụ ý mơ hồ rằng những tài bảo này đều bị nguyền rủa.

Nhưng Bàn Tử không quan tâm đến điều đó, hắn cố gắng mang đi tất cả những gì có thể cầm được, Lão Hồ nhìn không chịu nổi mà nói: "Bàn Tử!

Đủ rồi đó!" "Chút nữa chúng ta còn phải phá băng xuống dưới nữa!" "Cầm nhiều như vậy mang đi thế nào được?" Tần Vũ nhìn quanh mộ thất một lượt không thấy có gì bất thường khác, liền định tiếp tục đi xuống.

"Bên dưới lớp băng, hẳn là vị trí của Yêu Lâu, theo tập tục của Ma Quốc, quốc vương và tà thần sau khi chết mới được an táng bên trong, còn những người có chức vụ thần linh và quý tộc khác thì được chôn cất ở đó." "Chỉ có thể chôn cất trong các hang băng xung quanh." Tần Vũ nói.

Ra khỏi mộ thất, ở phía dưới phát hiện một khe vực băng, sâu không thấy đáy, khiến Tần Vũ không khỏi liên tưởng đến cái động quỷ mà anh đã thấy ở Tinh Tuyệt.

Tần Vũ theo cách cũ, buộc chặt dây leo núi vào phía trên, sau đó trượt theo dây xuống.

Lão Hồ ném một cây đèn huỳnh quang xuống dưới, chỉ thấy ánh sáng đó càng xuống dưới càng nhỏ lại, biến thành một điểm sáng nhỏ rồi biến mất.

Khi xuống được một đoạn, Tần Vũ chú ý thấy vách băng rất trơn.

E rằng đi xuống dễ nhưng đi lên khó.

Tần Vũ vừa bảo Lão Hồ và Bàn Tử mang theo nước gừng và cuốc chim, vừa đi xuống vừa để lại một số điểm tựa thuận tiện cho việc leo trèo trên vách băng.

Trượt theo dây thừng chậm rãi đi xuống, vì mặc quần áo chống lạnh dày nên tốc độ chậm.

Chậm hơn so với dự kiến của Tần Vũ.

Chỉ có thể đi thẳng xuống, việc thay đổi hướng di chuyển ngang cũng là một điều khó khăn.

Cứ thế đi thẳng xuống tận đáy.

Hầu như không có ánh sáng.

Nơi này vốn đã lạnh, lại thêm một chút ánh sáng mặt trời cũng không chiếu vào được, có thể hình dung nhiệt độ bên trong.

Lão Hồ và Bàn Tử không dám cởi găng tay, chỉ cần da thịt vừa tiếp xúc với không khí.

Sẽ bị đông cứng lại.

Tần Vũ bật đèn pin, cúi người xuống, dùng tay đeo găng sờ lên lớp băng, sau đó ngẩng đầu dùng giọng điệu chắc chắn nói với Lão Hồ.

"Đến rồi!" "Đào đi!" Tần Vũ chưa từng phán đoán sai bao giờ.

Vì vậy Lão Hồ và Bàn Tử cũng vô cùng tin tưởng anh.

Không hỏi thêm, Bàn Tử lấy nước gừng rắc lên băng, đợi nước gừng ngấm vào, ba người không nói hai lời cùng nhau cầm cuốc chim.

Đập vào mặt băng.

Không đợi Lão Hồ và Bàn Tử đập mấy nhát.

Tần Vũ liền vẫy tay nói: "Dừng lại!" "Nghe lời Lão Tần!" Tần Vũ ở chỗ vừa đào ra, dùng tay gạt hết vụn băng xung quanh sang một bên.

Chỗ được dọn sạch xuất hiện một phiến băng.

Trông trong suốt màu trắng.

Tương tự như những khối băng xung quanh.

Nhưng Tần Vũ căn cứ vào việc vừa rồi một nhát cuốc xuống, thứ này không hề nhúc nhích, anh biết chắc chắn đó không phải băng, liền dọn sạch xung quanh.

Chẳng mấy chốc, chỉ thấy phiến băng hoàn toàn lộ ra diện mạo thật của nó, mới phát hiện, hóa ra đó là một phiến thủy tinh.

Nhưng vì trước đó phiến thủy tinh bị đóng băng.

Nên rất khó để nhận ra.

Vừa rồi Tần Vũ một nhát cuốc xuống, trên phiến đã xuất hiện vết nứt, đợi đến khi cuối cùng phát hiện ra một phiến thủy tinh, các vết nứt bắt đầu lan rộng, lan dần ra ngoài.

Cuối cùng, toàn bộ phiến thủy tinh đều bị các vết nứt lan ra, như thể chỉ cần ai đó khẽ chạm vào cũng sẽ vỡ vụn ra.

“Lão Tần, thứ này vỡ rồi, sẽ không có lời nguyền rủa xấu nào chứ!” Bàn Tử nghi thần nghi quỷ nói.

Dù sao thì việc làm vỡ đồ vật bình thường cũng không phải là chuyện may mắn, nơi này lại còn tà dị nên Bàn Tử không khỏi nghi ngờ như vậy.

Tần Vũ lắc đầu.

Anh nghĩ dù sao thứ này cũng đã vỡ rồi.

Anh dứt khoát cẩn thận tháo từng mảnh vỡ thủy tinh xuống.

Khi mảnh cuối cùng được Tần Vũ lấy xuống.

Không có chuyện gì xảy ra.

“Là đồ giả!” “Giả sao?” “Ừm!” Được Tần Vũ xác nhận, lúc đó, Lão Hồ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phiến thủy tinh này là đồ giả, vậy thì dễ xử lý rồi.

“Đồ thật không phải ở đây, đồ thật hẳn phải ở sâu hơn.” “Lần sau đào thì cẩn thận hơn một chút!” “Lão Tần, sao ông biết đó là phiến thủy tinh?” Tần Vũ gật đầu, “Sách kinh có đề cập.” Nói xong liền bắt đầu tiếp tục làm việc, Tần Vũ định đào đến chỗ sâu nhất trước khi trời tối, nếu tốc độ đủ nhanh, hoàn toàn có thể an toàn rút lui khỏi núi tuyết trước khi đợt lạnh cuối cùng ập đến.

Chương 143

Tốc độ rất nhanh, khi đào đến tầng thứ ba thì phát hiện ra Quỷ Phiên.

Màu sắc trên đó khá đầy đủ, đỏ, xanh lam, trắng, xanh lá, đen, trong đó màu đen nhiều nhất, màu xanh lam ít nhất.

Tần Vũ nhìn Quỷ Phiên, sách kinh có đề cập, màu sắc trong Ma Quốc có ý nghĩa tượng trưng, thường màu đỏ đại diện cho máu tươi, màu xanh lam là bầu trời.

Màu xanh lá cây là núi sông, màu trắng là dòng nước.

Màu đen đại diện cho vực sâu không đáy của tín ngưỡng, cũng là Động Quỷ Tinh Tuyệt.

Tần Vũ gỡ bỏ hết những Quỷ Phiên này sau đó trực tiếp dùng lửa thiêu cháy, vừa hay dùng để sưởi ấm tay.

Khi đào đến tầng thứ tư, trên một tầng có những viên đá ấm, trên đó khắc một số ký hiệu kỳ lạ.

Mỗi ký hiệu trên mỗi viên đều không giống nhau.

Tần Vũ không hứng thú với những thứ này.

Bàn Tử cũng thấy những thứ này không đáng tiền, đều ném sang một bên, cứ thế đào xuống từng tầng một.

Tần Vũ cứ thế đào cho đến tầng thứ tám thì cuối cùng tìm thấy một nắp thủy tinh bên trong.

Mở nắp thủy tinh ra.

Bàn Tử đếm tổng cộng có mười chín thi thể nam giới.

Vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, vây thành một vòng tròn.

Vì nhiệt độ bên trong, những thi thể đó cũng giữ nguyên dung nhan không thay đổi, ngoại trừ sắc mặt tái xanh thì hầu như không khác gì người trưởng thành.

Quần áo trên người.

Bất ngờ lại giống với những người trong mộ Hiện Vương.

Điều này khiến Lão Hồ ngạc nhiên nhất, Tần Vũ sau khi nhìn mười mấy cỗ thi thể liền lập tức cảnh giác.

Anh nói với Lão Hồ: "Cẩn thận một chút, tầng này hẳn là nơi chôn cất tự nguyện của các tế tự và hộ pháp, bên trong nhất định sẽ có mai phục hoặc cơ quan các loại." Tần Vũ cảnh giác.

Vì có ví dụ từ mộ Hiện Vương trước đó, anh cảm thấy lần này tiến hành có chút quá thuận lợi, hầu như không gặp phải cơ quan hay mai phục, ngược lại càng khiến Tần Vũ cảm thấy nguy hiểm.

Rốt cuộc, cái chưa biết mới là đáng sợ nhất.

Càng như vậy Tần Vũ càng cẩn thận, bảo Bàn Tử phun nước gừng lên những thi thể cổ này, sau đó mới yên tâm đi đào tầng thứ chín, tầng thứ chín khó hơn mấy tầng trước.

May mắn là lại có nước gừng.

Tuy tốn chút sức lực và thời gian, nhưng cuối cùng cũng đào được một cái động.

Vật lộn lâu như vậy, Lão Hồ thở hổn hển lấy ra ống huỳnh quang chiếu sáng từ trong túi.

Ném vào động, không gian bên trong được chiếu sáng một chút.

Tần Vũ nhìn vào bên trong, không phát hiện ra chỗ nào không ổn, liền sải bước đi vào.

Chỉ khi đi vào mới phát hiện, bên trong căn bản không có Tà Tinh

Thi, chỉ có hai viên thủy tinh hình tròn lớn nhỏ gần bằng nhau, được thờ phụng đặt trên một bệ đá.

Viên bên trái trong suốt màu trắng.

Viên còn lại trong suốt màu xanh lam.

Tần Vũ dùng đèn pin chiếu vào trên đó, có thể thấy được ánh sáng đẹp đẽ phản xạ ra từ đó, nhìn Bàn Tử không khỏi muốn mang hết đi.

Ngoài hai thứ đó ra, bên trong không còn gì nữa, Lão Hồ thất vọng nói: "Mẹ kiếp!

Minh Thúc quả nhiên không đáng tin cậy!

Đâu có Thủy Tinh Thi!" Tần Vũ khẽ nói: "Minh Thúc ở trên, chúng ta lên đó rồi nói chuyện sau!" Tần Vũ ước chừng thời gian đã gần đến, định lên trên hội hợp với Minh Thúc.

Kể cho ông ta tình hình bên dưới.

Và Tần Vũ biết thi thể Hàn Thư Na sẽ biến đổi, thời gian này hẳn cũng đã gần rồi!

Bàn Tử thất vọng nói: "Đi thôi, đi thôi, tôi thấy chúng ta phải gặp Minh Thúc rồi!" Khi lên trên, điều khiến Tần Vũ không ngờ tới nhất là.

Thi thể Hàn Thư Na đã biến mất!

Mẹ kiếp!

Sẽ chậm một bước.

Tần Vũ thầm nghĩ, dáng vẻ của Minh Thúc trông có vẻ lo lắng, A Hương thì run rẩy trốn trong lều không dám ra ngoài, chỉ có Bỉ Đắc Hoàng đang thuật lại quá trình thi thể Hàn Thư Na biến mất.

Lúc này bên ngoài đêm đã về khuya.

Mượn ánh lửa trại.

Bỉ Đắc Hoàng chỉ vào chỗ tuyết đọng bị lõm xuống.

Hắn nói: "Thi thể Hàn Thư Na sau khi được kéo lên thì vẫn đặt ở đó." "Tối hôm đó, tôi phát hiện có thứ gì đó đang cử động trên đống tuyết, cầm đèn pin đến gần thì thấy Hàn Thư Na đang từ từ bò ra khỏi đống tuyết!" "Lúc đó tôi cứ tưởng mình nhìn nhầm, vừa định lại gần thì phía Minh Thúc hình như có mấy con sói, tôi liền đi bắn giết những con sói đó, khi quay lại thì thi thể đã biến mất rồi!" Bàn Tử và Lão Hồ nghe xong đều vô cùng chấn kinh!

"Mẹ kiếp, chẳng lẽ là Tống tử sao!" "Lão Tần, có muốn ra ngoài tìm không?" "Tìm ở đâu chứ!" "Chúng ta không đi tìm thì nó cũng sẽ tìm đến chúng ta thôi!" Tần Vũ đầy thâm ý nói: "Buổi tối mọi người đều phải nâng cao cảnh giác, bầy sói và Hàn Thư Na đã thi biến không biết lúc nào sẽ xuất hiện!" Một đêm ngược lại lại trôi qua khá yên tĩnh.

Ngày thứ hai lại lần nữa xuống mộ, Minh Thúc hiển nhiên không còn tâm trạng.

A Hương thấy Nghiệp Hỏa đó sợ hãi tột độ.

Đương nhiên không dám đi xuống cùng.

Chỉ còn lại một mình Bỉ Đắc Hoàng cũng phải ở lại bảo vệ Minh Thúc an toàn, kết quả là ba người đi xuống.

Hôm qua không phát hiện ra Thủy Tinh Thi, nên lần này xuống Bàn Tử cũng không mấy hy vọng, Tần Vũ thì trực tiếp đi thẳng đến hai khối thủy tinh kia.

Đứng trước bệ đá loay hoay một lúc, phát hiện sau khi phiến thủy tinh mở ra, bệ đá bên dưới có thể di chuyển, liền dùng tay đẩy bệ đá sang một bên.

“Trong này có thứ gì đó!” Tần Vũ thản nhiên nói một câu, theo tiếng đáp lại, dưới bệ đá lộ ra một hố đất!

Đất bên trong đều bị đóng băng, bên trong chôn một cỗ Thủy Tinh Thi, ngay cả quan tài cũng là thủy tinh trong suốt.

Trên đó còn khắc một biểu tượng đầu sói.

Chỉ thấy con sói nhe nanh trợn mắt, Tần Vũ thấy trong thủy tinh dường như ẩn chứa một số hoa văn kỳ lạ.

Tần Vũ nói với Lão Hồ và Bàn Tử.

“Đây hẳn là cái thật rồi.” “Tuyệt đối đừng làm vỡ nó.

Nếu không sẽ lập tức xảy ra tuyết lở, chôn vùi nơi này.” “Hoa văn trên đó là một loại nguyền rủa.” Tần Vũ nói xong, Bàn Tử dù có tò mò đến mấy cũng không dám chạm vào, miệng lẩm bẩm một câu: “Mẹ kiếp!

Chẳng phải đó là một quả bom sao!” “Lỡ đó là hẹn giờ thì sao, đến lúc đó chúng ta không chạm vào mà nó cũng tự kích hoạt thì sao?” Lão Hồ liếc Bàn Tử một cái nói: “Bàn Tử, tôi thấy từ miệng cậu không thể nói ra lời nào hay ho được!” “Bàn Tử, tôi thấy từ miệng cậu không thể nói ra lời nào hay ho được!” “Mẹ kiếp, lỡ tôi nói đúng thì sao!” Lúc này, Lão Hồ đang trách Bàn Tử, chỉ thấy chiếc đèn pin dùng để chiếu sáng của Bàn Tử đột nhiên tuột khỏi tay, trượt xuống, vừa hay rơi vào hố đất, đập vào phiến đá thủy tinh.

Chương 144

Lão Hồ lúc đó định vươn tay ra đỡ, nhưng căn bản không kịp, bên tai truyền đến tiếng vang giòn tan của đèn pin và phiến đá thủy tinh tiếp xúc.

Lúc này, Lão Hồ bị dọa đến mức nhất thời quên cả thở.

Tần Vũ cũng giật mình, nhưng thấy trên Thủy Tinh Thi không có bất kỳ vết nứt nào mới thở phào nhẹ nhõm.

"Bàn Tử!

Cậu cố ý đúng không!" Bàn Tử cũng bị dọa sợ đến tái mét, nhưng sau khi nhận ra không sao mới cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Thứ này, dù sao cũng là đá thủy tinh, làm sao có thể dễ hỏng như vậy được!" "Thấy chưa, có sao đâu!" Nói xong Bàn Tử vươn tay "860" lấy lại đèn pin, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất an vì chuyện này quá tà môn, chiếc đèn pin đang yên đang lành trong tay mình, sao có thể tự rơi được chứ.

Chẳng lẽ vì găng tay quá dày?

Bàn Tử lẩm bẩm trong lòng vài câu, lần này Bàn Tử đã rút kinh nghiệm, dùng sức siết chặt đèn pin trong tay, sợ rằng nó sẽ rơi xuống nữa.

Rốt cuộc vừa rồi là may mắn.

Sau này, không biết còn có may mắn như vậy nữa không.

Tần Vũ theo ánh đèn pin nhìn xuống, chỉ thấy dưới phiến đá thủy tinh là Thủy Tinh Thi mà họ đang tìm.

"…Đó là Thủy Tinh Thi mà Minh Thúc nói sao?" "Mẹ kiếp!

Vừa rồi có cử động không?" Bàn Tử đột nhiên giật mình, chiếc đèn pin trong tay suýt chút nữa lại không cầm chắc.

"Cử động sao?" Lão Hồ nhìn xung quanh, không thấy dấu vết nào của sự di chuyển, tưởng là Bàn Tử ảo giác.

Vì lớp đá thủy tinh phía trên không trong suốt đến vậy.

Chỉ nhìn thấy một bóng người mơ hồ bên trong.

Vì vậy rất khó để phán đoán có cử động hay không.

"Không phải người, hình như là chất lỏng bên trong!" Lão Hồ nói, Tần Vũ cúi đầu nhìn kỹ, quả nhiên như Lão Hồ nói, trong quan tài thủy tinh dường như có một loại chất lỏng đang lưu động, giống như… thủy ngân!

Thủy tinh vì được đổ đầy thủy ngân, nên nhìn không trong suốt đến vậy, chỉ có thể hiện ra một hình người mơ hồ.

Ngoài thủy ngân ra, Tần Vũ còn thấy một số bóng tối đỏ sẫm bên trong, giống như… nội tạng con người… Nhưng vì những thứ này đều bị bao bọc bên trong, nên Tần Vũ cũng không thể phán đoán rốt cuộc đó là gì.

"Phải làm sao!" "Đi gọi Minh Thúc và Bỉ Đắc Hoàng xuống giúp đỡ sao?" "Mang thứ này lên trên à?" Nghe lời Bàn Tử nói, Tần Vũ xua tay ngăn cản Bàn Tử.

"Không cần thiết!

Khoan hãy thông báo cho Minh Thúc!" Thủy Tinh Thi không giống như Tần Vũ tưởng tượng.

Tuy Thủy Tinh Thi đã ở ngay trước mắt, nhưng thứ này, không biết có độc hay không, hoặc sau khi mở quan tài thi thể có bị đông cứng lại không.

Tần Vũ không thể tùy tiện mở quan tài.

Càng không cần phải bảo Minh Thúc mang quan tài đi ngay bây giờ!

Lão Hồ cũng cảm thấy không ổn, rốt cuộc lời nguyền được khảm trên quan tài thủy tinh một khi bị vỡ trong quá trình vận chuyển.

Tất cả đều sẽ bị chôn vùi trong tuyết lớn!

"Vậy thì phải làm sao?" Tần Vũ nhìn quan tài thủy tinh, biết thứ này không chỉ nặng nề mà còn nguy hiểm, tạm thời không thể vận chuyển đi được.

Cũng không thể tùy tiện mở quan tài, một khi chất lỏng bên trong chảy ra, Thủy Tinh Thi có lẽ sẽ bị biến chất, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến hành động của họ.

Tần Vũ trở lại tầng thứ nhất, châm lửa đốt nhiên liệu, tầng thứ nhất gần với phía trên hơn và cũng không quá lạnh.

Tần Vũ đưa ra một giải pháp, Thủy Tinh Thi không thể giao cho Minh Thúc, vì ông ta muốn đưa thi thể đến viện bảo tàng ở nước ngoài.

Chẳng phải đó là bán cổ vật cho người nước ngoài sao?

Tần Vũ không thể làm ra chuyện phát tài kiểu đó!

Vì vậy anh định làm một cái giả để lừa Minh Thúc.

"Tầng thứ tám chẳng phải có thi thể sao, cứ tùy tiện lấy một cái lên là xong, Minh Thúc lại chưa từng thấy thứ đó, bây giờ bị Nghiệp Hỏa dọa cho ngây người rồi!" "E rằng ông ta cũng không dám xuống nữa!" Nhưng khi đang bàn thi thể ở tầng thứ tám.

Tần Vũ đột nhiên phát hiện ra một chuyện kỳ lạ.

"Khoan đã!

Số lượng thi thể không đúng!" Gọi Lão Hồ và Bàn Tử lại, Tần Vũ quay đầu lại cẩn thận kiểm tra lại những thi thể đó, sáu nhóm quả thực chỉ còn lại mười tám cái.

"Không đúng!

Chẳng phải là mười chín cỗ sao!" Lão Hồ cũng nhận ra sự việc không đúng.

Ba người họ đã đào từng chút một.

Nhưng đếm kỹ lại, rõ ràng mười chín cỗ không sai, có một nhóm bảy cỗ.

Bây giờ cộng thêm cỗ vừa mới di chuyển đi cũng chỉ còn mười tám cỗ thôi!

"Mất một cái sao?" Lão Hồ nhìn trái nhìn phải ngoài việc số lượng không khớp ra, bên trong không có bất kỳ thay đổi kỳ lạ nào khác.

Bàn Tử vừa thấy sự việc không ổn, nghi ngờ cỗ thi thể kia có thể đã thi biến, vội vàng lấy Hắc Lư Đề Tử ra phòng thân.

Lão Hồ cũng cảnh giác.

Những cỗ thi thể này đều đang ngồi, trông những người này đều cao lớn, nếu thi biến thành Tống tử, thì đó cũng sẽ là Tống tử to lớn.

Tần Vũ mò mẫm bước tới, Tần Vũ ở một góc của tầng thấy một vết nứt.

Những cỗ thi thể này đều dựa vào tường, Tần Vũ thầm nghĩ, có lẽ cỗ thi thể kia đã rơi vào khe nứt.

Sau khi đi vào.

Bên tai Tần Vũ truyền đến một trận động tĩnh, nghe như có người đang di chuyển gỗ bên trong khe nứt, Tần Vũ bật đèn pin thò đầu vào trong khe nứt nhìn.

Chỉ thấy dưới khe nứt giống như một cái động không đáy.

Tần Vũ mơ hồ nhìn thấy cỗ thi thể đã mất tích, người đó mặc y phục màu trắng, trông có vẻ hơi mập.

Từ góc độ của Tần Vũ nhìn lên, người đó dường như đang từ từ di chuyển những khúc gỗ màu đen bên dưới, như thể muốn bò lên.

"Đúng là mẹ kiếp sống lại rồi!" Tần Vũ đột nhiên cảm thấy không đúng.

Rõ ràng họ không hề chạm vào những thi thể này, bên trong cũng không có yếu tố nào khiến thi biến, tại sao lại đột nhiên như vậy?

"Lão Tần!

Có phải do quan tài thủy tinh không?" Nhanh chóng, Tần Vũ đã phát hiện ra thân phận của nó.

Tần Vũ lắc đầu, lập tức chỉ vào một mảnh vải ở cửa động nói: "Đó hẳn là của Hàn Thư Na!" Quần áo trên người cô ta không bị rách, màu sắc tươi tắn như vậy vừa nhìn là biết của Hàn Thư Na.

Trên mảnh vải có vết cháy đen, do Nghiệp Hỏa thiêu rụi trước đó để lại.

Chương 145

"Lão Tần, là Hàn Thư Na làm sao?" Tần Vũ nhìn xuống nói: "Nếu nói chính xác thì, thứ đó không phải Hàn Thư Na!" "Chết tiệt!" Lúc này, Tần Vũ thầm kêu một tiếng không ổn!

Sau khi thi biến, e rằng những thứ trong cơ thể của thứ đó sẽ chui ra ngoài!

Quả nhiên, lời Tần Vũ vừa dứt.

Theo cửa động liền bay ra một con côn trùng nhỏ!

Tần Vũ nhanh mắt lẹ tay kéo Bàn Tử sang một bên, trong bóng tối đã vận dụng Đạt Phổ Chưởng Khống Thuật, lúc này, Lão Hồ cũng vô thức lùi lại một bước.

Đúng lúc này, Lão Hồ có chút sốt ruột, lập tức hét lớn: "Nước gừng!

Nhanh!

Mau phun!!!" Nghe Lão Hồ nói, Bàn Tử vội vàng lấy bình xịt nước gừng trong ba lô ra, xịt về phía con côn trùng.

Nhưng xịt được hai cái, thấy hiệu quả không rõ rệt, Bàn Tử dứt khoát cầm xẻng công binh trên tay, đập về phía con côn trùng.

Chiếc xẻng công binh bị Bàn Tử vung lên đập vào tường.

Con côn trùng cũng bị Bàn Tử đập chết, Tần Vũ dường như không nhanh nhẹn bằng Bàn Tử.

Sau một thoáng sững sờ, Tần Vũ lập tức hét về phía Bàn Tử: "Mau buông tay!!" Thần sắc của Tần Vũ khiến người tinh mắt đều biết nhất định đã gặp phải chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Bàn Tử không chút nghi ngờ ném chiếc xẻng công binh trên tay đi.

Chỉ thấy Bàn Tử vừa buông tay, phần xẻng công binh vừa đập vào con côn trùng bắt đầu cháy từng chút một, ngọn lửa màu xanh lam, giống hệt loại đã thấy dưới xác băng trước đó.

Lửa một khi đã cháy thì như không thể dập tắt.

Tần Vũ gọi Lão Hồ và Bàn Tử đừng lại gần, cứ đợi ngọn lửa tắt hẳn.

Lúc này, chiếc xẻng công binh vừa nãy Bàn Tử cầm trên tay đã hóa thành một đống tro trên băng.

"Mẹ kiếp!

Nghiệp hỏa?

Chiếc xẻng công binh của béo này!

Không chỉ là xẻng à!" Bàn Tử nhìn đống tro tàn trên mặt đất, kinh ngạc nói.

Chiếc xẻng công binh được làm bằng kim loại cực kỳ chắc chắn, vậy mà lại bị quỷ hỏa thiêu thành tro, có thể thấy nếu vừa rồi Bàn Tử không buông tay, e rằng giờ này cũng chung số phận với cái xẻng rồi!

Trong lúc Lão Hồ và Bàn Tử đang kinh ngạc, lại có những con côn trùng nhỏ khác lục tục bay ra từ cửa động.

Những thi thể bên dưới đều há to miệng, chính là nguồn gốc của những con côn trùng này.

Những con côn trùng này trông khá giống nhau, nhưng dường như có điểm khác biệt.

Bàn Tử không dám tùy tiện ra tay nữa.

"Mẹ kiếp!

Lại có!

Chẳng lẽ trong thi thể đều có à!

ĐM, nếu bay ra một đàn thì chúng ta trốn kiểu gì đây?" Tần Vũ nhìn thấy một con côn trùng trên người mang theo một tia sáng xanh lam, dường như khác với con trước, liền giật lấy bình xịt từ tay Bàn Tử, xịt về phía con côn trùng.

Nhưng không có hiệu quả.

Con côn trùng chỉ bay xuống dưới, tránh khỏi nước gừng.

Lúc này, Tần Vũ dứt khoát cởi một chiếc áo khoác trên người ra, sử dụng bí thuật, dùng cả chiếc áo trực tiếp trùm lên con côn trùng, khiến nó nhất thời không thể bay ra.

Tần Vũ giả vờ, thể hiện ra trạng thái an toàn tạm thời.

Lúc này, Tần Vũ nói: "Loại côn trùng này chỉ khi bản thân gặp nguy hiểm hoặc bị kích thích mới phóng ra thứ đó." "Trong những thi thể kia chắc chắn có." "Cẩn thận một chút, đặc biệt là Bàn Tử!

Không thể chạm vào những người chết này nữa!" Nhanh chóng, họ đi dọc theo con đường ra phía ngoài, ở tầng thứ bảy phát hiện trên mặt băng xung quanh xuất hiện những vết khắc.

Lớp băng màu trắng, khó mà nhìn rõ, nên trước đó mọi người chỉ vội vàng muốn đến tầng thứ chín, căn bản không để ý đến những thứ này.

Tần Vũ gọi Lão Hồ lấy một ít tro tàn từ đống lửa trước đó, rải lên trên.

Mới nhìn rõ trên băng dường như được khắc một bức họa khổng lồ.

Trong đó có một người phụ nữ mở rộng hai mắt.

Tần Vũ đã nhìn thấy hình tượng như vậy trong kinh thư.

Đó là cái gọi là Mẫu Băng Xuyên.

Cũng gọi là Quỷ Mẫu.

Trên tay nàng nắm giữ hai thứ khác nhau, đều đại diện cho sức mạnh của nàng, một là Nghiệp Hỏa, cái còn lại gọi là Thần Băng, một loại tà thuật có thể khiến người ta biến thành khối băng rồi hóa thành bột phấn.

Giống hệt với những gì mà hắn đã nắm giữ.

Hai con phi trùng Tần Vũ gặp trước đây, chính là hóa thân của thứ đó, con đã thiêu rụi xẻng công binh của Bàn Tử thành tro chính là Nghiệp Hỏa.

Còn lại con bị Tần Vũ giữ dưới áo.

Nếu chạm vào, e rằng kết cục sẽ giống như Hàn Thư Na hoặc chiếc xẻng công binh kia.

"Ma quốc đúng là danh bất hư truyền a!" "Toàn là tà thuật quỷ quái!" "Tôi thật không biết, nếu Shirley Dương mà cũng ở đây, chắc chắn sẽ có cách giải thích từ góc độ khoa học cho xem!" "Hahahahaha." Bàn Tử nói xong, bị Lão Hồ lườm một cái.

"Đã đến nước này rồi, còn cười được nữa à!" Lão Hồ lườm một cái không sao.

Vốn đang vẻ mặt không nhanh không chậm, đột nhiên khi nhìn thấy sau lưng Bàn Tử thì biến sắc.

"Bàn Tử!!" "Nghe tôi, bây giờ tuyệt đối đừng động đậy!" Lão Hồ cố ý hạ thấp giọng, như thể sợ làm kinh động thứ gì đó.

Bàn Tử thấy Lão Hồ thật khó hiểu.

Hỏi: "Sao vậy?

Thần thần bí bí!" Lão Hồ nghiến răng, sốt ruột nhưng không dám lớn tiếng, nhắc lại một lần nữa.

"Bảo đừng động!

Đừng động!" Tần Vũ lúc này cũng quay đầu nhìn lại, chỉ liếc nhìn về phía Bàn Tử một cái, Tần Vũ đã biết ý đồ của Lão Hồ, lúc này con phi trùng bị Tần Vũ giữ dưới áo đã không biết từ lúc nào chui ra khỏi áo.

Nó đang bay lượn bên tai Bàn Tử, có mấy lần suýt sượt qua cổ Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn thấy biểu cảm của Tần Vũ mới biết tình hình không ổn.

Hiểu ra Lão Hồ không còn đùa giỡn, Bàn Tử lập tức đứng sững tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Chương 146

“Lão Hồ!

Không phải con côn trùng kia chứ!” Bàn Tử nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói có sự run rẩy không thể kiềm chế.

Lão Hồ lần đầu tiên cảm thấy Bàn Tử thực ra cũng khá thông minh.

Hắn, Lão Hồ với vẻ mặt bi tráng, lặng lẽ gật đầu với Bàn Tử.

“Bàn Tử, cậu nhìn cũng đâu có ngu!

Lão Tần vừa rồi cũng nghe rồi đó!

Thứ đó không chạm vào được!

Hôm nay mà không may gặp nạn ở đây, tôi về rồi…” Bàn Tử không kiên nhẫn nói: “Cút đi!

Đừng có nói nhảm với tôi!

Lão Hồ không lẽ lại đứng trơ mắt nhìn tôi anh dũng hy sinh chứ!” Bàn Tử còn quay sang cầu cứu Tần Vũ.

“Lão Tần!

Ông đừng có đứng nhìn nữa!

Mau giúp tôi nghĩ cách đi!” Tần Vũ bất đắc dĩ, không nhanh không chậm lấy ra cây cung nỏ, ngầm sử dụng bí thuật.

Những trang bị này đều do Minh thúc chuẩn bị.

Cây cung nỏ có thể gập lại, nhỏ gọn và tiện lợi.

Tần Vũ mở cung nỏ ra, lắp mũi tên ngắn vào.

Gọi Lão Hồ tránh ra.

Giơ tay ngắm về phía gần cổ Bàn Tử, hành động của Tần Vũ khiến Bàn Tử run rẩy dữ dội hơn.

"Lão… Lão Tần, không phải tôi Bàn Tử không tin ông.

Ông…" Tần Vũ mỉm cười, cố ý hù dọa Bàn Tử, nên chậm chạp không ra tay, nhưng thấy con phi trùng càng lúc càng gần Bàn Tử, dường như có ý định đậu lên người Bàn Tử.

Dưới sự khống chế của bí thuật, Tần Vũ không còn chần chừ nữa.

Ngón trỏ khẽ động.

Mũi tên ngắn từ cung nỏ bắn ra.

Ghim con tiểu phi trùng vào mặt băng, con trùng bị Tần Vũ bắn chết, nhưng ngay sau đó.

Mũi tên cũng bắt đầu từ từ bị băng hóa.

Rồi vỡ nát rơi xuống đất, đồng quy vu tận với con côn trùng!

Thần sắc của Lão Hồ và Bàn Tử, không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung.

Cứ tưởng quỷ hỏa vừa rồi đã đủ kỳ quái, nhưng uy lực của con côn trùng này dường như còn ghê gớm hơn.

Lão Hồ không chắc con côn trùng này có phải là con bị Tần Vũ giữ dưới áo hay là con khác từ trong thi thể bay ra, nhưng ở đây không an toàn.

"Lão Tần, chúng ta đi thôi!" Lão Hồ cho rằng, bây giờ phải rời đi ngay lập tức, nhưng nếu ra ngoài, bên ngoài càng rộng lớn hơn, ngay cả một chỗ ẩn nấp cũng không có.

Hiện tại Tần Vũ có thể đối phó được vài con.

Nhưng nếu chúng thực sự bay thành đàn, e rằng thần tiên cũng không cứu nổi.

Lão Hồ nói.

“Quay lại!” Tần Vũ liền quay đầu đi ngược lại.

Bàn Tử và Lão Hồ đều sững sờ, không thể tin được lại hỏi lại: “Tôi không nghe lầm chứ Lão Tần!

Quay lại?” Tần Vũ không quay đầu lại, vừa đi vừa nói.

“Tôi ra ngoài rồi thì sao?

Mấy ông nghĩ bên ngoài an toàn à?

Côn trùng sẽ không theo ra ngoài sao?

Hơn nữa, ra ngoài rồi thì trốn ở đâu?” Lão Hồ và Bàn Tử cảm thấy Tần Vũ nói có lý.

Vô thức ai cũng nghĩ ra ngoài là an toàn.

Nhưng thực tế không an toàn chút nào, ra ngoài chỉ là chết chậm một chút mà thôi...

“Vậy Lão Tần, tính sao?” Tần Vũ nói: “Quay lại chỗ tầng cuối cùng của quan tài pha lê, tôi có cách.” Tần Vũ phải chạm vào thi thể pha lê đó trước đã!

“Nhưng…” Bàn Tử do dự nói.

Tần Vũ biết Bàn Tử đang lo lắng, vừa nói vừa đi: “Không có nhưng nhị gì hết!

Lối đi ở đó nhỏ nhất, chúng ta có thể dùng những tấm gỗ đốt lửa bên trong để chặn cửa động lại.” “Những con côn trùng đó sẽ không chủ động phóng Nghiệp Hỏa vào vật chết, như vậy, không thể tiến vào, chúng ta tạm thời an toàn, đây là phương pháp đơn giản nhất hiện

tại.” Bàn Tử và Lão Hồ nhanh chóng theo kịp Tần Vũ, quay trở lại tầng thứ chín nơi cất giữ quan tài pha lê.

Khi đi qua tầng thứ tám, những thi thể ở đó không còn ngay ngắn như trước, rõ ràng khi Lão Hồ rời đi chúng vẫn ổn, không biết vì sao, tất cả đều nằm nghiêng ngả trên mặt đất, như thể bị ai đó đẩy đổ.

Có những cái miệng hơi hé mở.

Chỉ một khe hở nhỏ.

Tần Vũ thậm chí có thể nhìn thấy những con côn trùng đang giãy giụa muốn bay ra trong miệng chúng, nhìn thấy cảnh này, Lão Hồ và Bàn Tử không khỏi tăng nhanh bước chân.

Cõng ba lô trở lại tầng thấp nhất, dùng số gỗ còn lại sau khi đốt lửa để chặn kín lối vào.

Không để lại một khe hở nào.

Một lần nữa quay lại bên trong, Bàn Tử sợ những con côn trùng đó bay vào.

Không dám nhìn về phía lối vào.

Nơi đây là một con đường cụt, nếu những con côn trùng đó bay vào thì chắc chắn sẽ chết.

Tần Vũ nhìn ra được sự sốt ruột và lo lắng của Bàn Tử, nhẹ giọng nói: “Không cần sợ, những con côn trùng này chỉ khi tiếp xúc với vật sống hoặc trước khi chết mới phóng ra thứ Nghiệp Hỏa kia.

Giống như ong đốt người vậy.

Là chiêu thức đồng quy vu tận!

Sẽ không vô duyên vô cớ gây sự với chúng ta.” Tần Vũ nói, dẫu sao cũng không thể nói cho bọn họ biết tôi có thể khống chế những thứ này.

Lão Hồ lo lắng nói: “Nhưng… Lão Tần, chúng ta không thể cứ ở mãi trong này chứ!” Tần Vũ nhướn mày nói: “Đương nhiên!” Nhanh chóng, đến tầng cuối cùng.

Chương 147

… Đang định vươn tay chạm vào quan tài pha lê.

Vốn định mở quan tài chạm vào xác.

Nhưng không ngờ, tay Tần Vũ vừa chạm vào quan tài pha lê, giọng nói của hệ thống đã vang lên trong đầu hắn, khiến Tần Vũ hơi ngạc nhiên.

"Đinh!" "Quan tài pha lê hiện tại chưa đủ điều kiện mở khóa!" "Cưỡng chế mở sẽ mất phần thưởng, Túc chủ có chọn cưỡng chế mở quan tài không?" Tần Vũ khựng lại, trong lòng nghĩ quả nhiên không được!

Nếu không có phần thưởng, chạm vào cái xác này có ý nghĩa gì chứ?

Hắn kiên quyết chọn không.

Điều kiện mở khóa?

Là gì đây?

Tần Vũ không nhịn được muốn than phiền cái hệ thống chết tiệt này.

Gợi ý cho quá ít!

Tần Vũ lúc này mặt không biểu cảm ngồi gần quan tài pha lê.

Từ trong ba lô lấy ra quyển kinh thư đó, tay cầm đèn pin, ngồi trên mặt đất đọc sách, trông rất ung dung.

Chỉ còn lại Lão Hồ và Bàn Tử đứng một bên sốt ruột.

Tần Vũ mượn ánh sáng đèn pin, lật tìm trong kinh thư.

Vì vội vàng trước đó, hắn cũng chỉ mới đọc được một nửa quyển kinh thư.

Một số ghi chép về yêu lâu trên đó đều chính xác.

Nhanh chóng, Tần Vũ khép kinh thư lại.

Tần Vũ chỉ vào một cái lỗ đen trên bức tường bên cạnh và nói.

"Xuống dưới xem sao, có lẽ có lối ra khác!" Thực ra Tần Vũ đã phát hiện ra một thứ có thể giúp hắn mở quan tài thuận lợi trong kinh thư, Tần Vũ bắt đầu cảm thấy bên dưới chân tháp nhất định có nơi kỳ lạ.

Vừa rồi để chặn lối vào.

Gỗ không đủ dùng, nên hắn đã tháo những tấm ván gỗ bên dưới ra.

Bởi vì lúc đó tình thế cấp bách, nên không chú ý, bây giờ Tần Vũ đứng trước những tấm ván gỗ bị tháo rời lộn xộn.

Chỉ cảm thấy những thứ này nhìn không giống nguyên bản.

Hầu hết các vật dụng ở đây đều được làm từ băng.

Ngoại trừ băng và đá, chỉ có gỗ xuất hiện ở đây, thật kỳ lạ.

Những tấm ván gỗ này có người đã tháo ra rồi lắp lại, vì Tần Vũ đã chú ý.

Lớp đất bên ngoài đều là đất đóng băng bình thường.

Hoàn toàn không chống được đất.

Trông nó càng giống một cái đạo động (đường hầm trộm mộ) cũ, dọc theo mép ván gỗ, có từng bậc thang được đắp.

Cũng đều làm bằng đất đóng băng.

".Bên dưới có gì à?" Bàn Tử và Lão Hồ thấy những bậc thang thì

sững sờ, sau đó nhìn nhau một cái, chân tháp này có người đắp bậc thang ở đây ư.

Mặc dù những bậc thang bằng đất trông thô sơ.

Chắc hẳn là do ai đó (Nặc Vương) tùy tiện xây dựng trong lúc vội vàng, nhưng vì có bậc thang thì chứng tỏ đã từng có người đi xuống đây.

Không chỉ một lần!

Xây dựng những thứ này đa phần là để tiện lợi.

Lão Hồ nói: "Không chừng bên dưới thật sự có một nơi có thủy thế sinh mệnh." "Bên dưới có nước sâu, nên mới xây dựng như vậy, không… Ngay cả như vậy, tôi thấy bên dưới chắc chắn có điều kỳ quái!" Tần Vũ cầm đèn pin đi phía trước, lúc này trong lòng cũng tự hỏi, bên dưới chân tháp Quan Vũ.

Trong kinh thư không có ghi chép.

Nên chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm.

Vốn tưởng nơi này đã bị Mạc Kim cướp sạch từ trăm năm trước.

Thứ này thực sự quá giống một cái đạo động (đường hầm trộm mộ), nhưng sau khi thấy bậc thang, Tần Vũ nhanh chóng phủ định ý kiến đó.

Không có tên trộm mộ nào lại rảnh rỗi phí hết tâm sức xây một cái bậc thang bằng đất ở đây.

Nhất định bên dưới có gì đó.

"Mẹ kiếp, tôi thấy ở trong này xây nhiều mộ thất như vậy, bên dưới lại còn đào thông." "Lão Tần, có thể tạo ra một không gian lớn như vậy dưới sông băng, chắc chắn đã tốn rất nhiều công sức." "Bên dưới cái luân hồi trũng này nhất định giấu bảo bối!" "Hay là tôi nhanh

chóng xuống xem sao?" Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử với giọng điệu có chút khẳng định nói.

Nghe lời Bàn Tử, Lão Hồ cười một tiếng nói: "Cái này ngược lại đúng rồi, nhưng rốt cuộc là bảo bối hay đại Tống Tử, thì chưa biết được!" Tần Vũ mỉm cười, chưa rõ con đường này dẫn đến đâu.

"Chẳng lẽ là đường hầm thông đến chủ thành của Ma quốc?

Cửa Tai Nạn thành La Hải?" Bàn Tử cũng nghe tên tăng nhân đó kể về những chuyện này, nhưng căn bản không để tâm, cứ nghĩ là lời nói khuếch đại dọa người.

Bây giờ lại được Tần Vũ nhắc đến, cũng với vẻ mặt kinh ngạc nói.

"Mẹ kiếp!

Không phải đùa chứ?

Thật sự có nơi đó à?" Tần Vũ gật đầu đáp: "Đương nhiên, người xuất gia không nói dối." "Tôi không nói dối!" Tần Vũ hiện tại chỉ có thể nhớ một phần trong đó, thành La Hải và Cửa Tai Nạn đều là những truyền thuyết trong kinh thư.

Chỉ là địa danh.

Không có ghi chép cụ thể, đều tồn tại trong truyền thuyết, thậm chí không ai biết những thứ này có thật sự tồn tại hay không.

Tần Vũ đi dọc theo bậc thang xuống, tiếp tục đi về phía trước.

Cảnh tượng ở đây có vài phần tương tự với thành cổ được miêu tả trên bích họa trong mộ Hiến Vương.

Nếu trước đó Lão Hồ chỉ hoài nghi, thì bây giờ cơ bản có thể khẳng định những thứ ở đây và mộ Hiến Vương nhất định có liên quan!

Chẳng lẽ thật sự là trong cõi u minh có số phận đã định?

Không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy.

Tần Vũ và Lão Hồ một đường dọc theo bậc thang đất đi xuống.

Càng đi xuống dưới.

Không gian càng trở nên lớn hơn.

Chương 148

Thông suốt tứ phía, giống như một mê cung vậy.

Lão Hồ không dám tùy tiện đi nhầm lối, liền cứ men theo con đường chính giữa mà đi xuống.

Mượn ánh sáng phát ra từ đèn pin của Tần Vũ, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một số thứ giống như phù chú trên vách tường xung quanh.

Không chỉ vậy.

Còn có những dấu ấn kỳ lạ trên tường.

Trong đó, bao gồm cả hình đồ án con mắt giống như trên lưng Lão Hồ, đi một lúc sau, Lão Hồ càng lúc càng cảm thấy có điều không đúng.

Hắn nói.

"Không đúng rồi!" "Nếu thực sự muốn đào thông cái gọi là Cửa Tai Nạn, vậy tại sao lại phải đào mãi xuống dưới yêu lâu này?

Ở bên trong, nhìn bộ dạng, căn bản không phải được xây dựng hoàn thành trong một thời kỳ!" "Tôi thấy, ở giữa chắc chắn phải có khoảng cách gián đoạn đến trăm năm, có liên quan đến vực sâu Tinh Tuyệt, nhưng tôi cũng không hiểu, những người này đào xuống dưới yêu lâu này có ý gì?" Tần Vũ đi phía trước dẫn đường, lời Lão Hồ nói cũng không phải không có lý.

Sau khi nghe, Tần Vũ đáp.

"Chuyện này quả thực kỳ lạ, Minh thúc từng nói, yêu lâu này thờ phụng tà thần, nhưng, nơi thờ phụng thần linh lẽ ra phải thiêng liêng." "Sao lại bị ô uế như vậy." Nói xong, Tần Vũ lại tiếp tục dùng một giọng điệu cực kỳ khẳng định nói.

“Ngoài thi thể pha lê băng xuyên ở đây, chắc chắn còn có thứ gì đó quan trọng hơn nữa!” Tiếp đó, Lão Hồ liền đi cạnh bên.

Vô tình đã đi đến cuối đường.

Không phải là đường cụt, đường hầm sau khi kéo dài về phía trước, lại trực tiếp dẫn xuống vực sâu vô tận bên dưới.

Độ cao như vậy căn bản không có cách nào đi xuống.

Ba người dừng chân trước vực sâu.

Bàn Tử với đôi mắt đầy kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt nói.

“Mẹ kiếp!

Béo này nằm mơ cũng không ngờ, khi xuống mộ lại thấy cảnh tượng như thế này!” “Đẹp quá chừng luôn!” Nói xong Bàn Tử lại lắc đầu.

“Đáng tiếc!

Thật đáng tiếc quá!” Lão Hồ khó hiểu hỏi: “Đáng tiếc cái gì?

Lại nói nhảm rồi à?

Bàn Tử, không phải lúc ra ngoài cậu cầm nhầm bình rượu với bình nước đó chứ!” “Cút đi!

Béo này mà lại!

Một cảnh đẹp thế này!” “Nếu được cùng một cô nàng xinh đẹp ngắm thì tuyệt biết mấy chứ!” “Đó mới gọi là lãng mạn chết người!” (ich) Nói xong Bàn Tử lại liếc nhìn Lão Hồ bên cạnh, “Ai mà ngờ lại đi cùng hai lão già!” “Trong nháy mắt mất hết hứng thú!” Bàn Tử còn liếc Lão Hồ một cái.

“Hừ!

Mày nghĩ tao muốn đi với mày à!” Tần Vũ điềm tĩnh đứng một

bên, mặc dù biểu cảm không thay đổi, nhưng cũng không thể phủ nhận.

Cảnh tượng quả thực rất đẹp.

Bởi vì tất cả đều là băng, bên mép vực sâu, đều có những điểm sáng lấp lánh màu xanh lam nhạt.

Dọc theo sông băng đi xuống, trông như một dòng sông được khảm pha lê.

Tần Vũ cẩn thận đi vài bước về phía trước.

Ở đây toàn là băng, nên rất trơn.

Một chút bất cẩn cũng có thể rơi xuống.

Ở cửa đường hầm, Tần Vũ nhìn thấy một ít tàn tích gỗ, có một số khúc gỗ mục nát.

"Xem kìa, ở đây có thể có một cây cầu gỗ thông sang từ trăm năm trước!

Nhưng, thời gian quá lâu rồi, nó đã mục nát sụp đổ!" Tần Vũ nhìn xuống, ước chừng độ cao bên dưới khoảng hơn ba mươi mét.

Hơn nữa, càng gần phía dưới mặt băng càng trơn.

Nếu không may rơi xuống... e rằng sẽ bị ngã thành bãi thịt băm.

Bàn Tử nảy sinh ý thoái lui, kéo kéo Lão Hồ nói.

"Tôi thấy hay là thôi đi!

Rơi xuống chết thê thảm, chi bằng lên trên đánh một trận sống mái với những con côn trùng quỷ quái kia đi!" Lão Hồ trên đường đã nhìn thấy những đồ án có liên quan đến mộ Hiến Vương, liền cảm thấy nơi đây dường như cũng ẩn giấu bí mật về Châu Mộc Trần của Quan Vũ, lời nguyền trên người hắn vẫn chưa được giải.

Lão Hồ có lẽ đã quên rồi.

“Bàn Tử!

Cậu có thấy những nơi chúng ta đã đi qua trước đó quen mắt không?” “Quen mắt?” “Không có!” Bàn Tử lắc đầu, sau đó lại nói: “Lúc này lại còn đố tôi!

Có gì thì nói nhanh đi!” Tần Vũ nói với Bàn Tử: “Những bức bích họa Lão Hồ đã xem trước đây.” “Lão Tần, cung điện thần được vẽ trên tường mộ Hiến Vương đó?” Tần Vũ gật đầu đáp: “Không sai!

Đó cũng là một trong những lý do tôi cố ý mang theo Châu Mộc Trần đó.” Châu Mộc Trần, thực ra đã sớm bị Tần Vũ tách ra khỏi đầu người Hiến Vương, chỉ là chưa nói cho Shirley Dương biết mà thôi.

“Thôi được rồi, chúng ta nghỉ ngơi một đêm đã.” “Không vội ra ngoài, đào băng hai ngày rồi, bây giờ lại còn phải đi xuống nữa, e rằng không ai chịu nổi nữa rồi!” Bàn Tử nghe vậy liền vội vàng phụ họa: “Tôi thấy được đó!

Nghỉ ngơi trước đã!

Hôm qua lúc đào băng...” “Eo tôi cũng nhói lên rồi!” Lão Hồ gật đầu không phản đối, nhưng ở đây không phải là một nơi tốt để nghỉ ngơi.

Họ hơi lùi lại một đoạn, tìm một chỗ tương đối an toàn và bằng phẳng gần đó, những dải thực vật kia rất nhiều.

“À đúng rồi, chúng ta lâu như vậy rồi chưa ra ngoài, Minh thúc ở trên đó sẽ không gặp vấn đề gì chứ!” Lão Hồ hừ lạnh một tiếng nói: “Chẳng phải có lão Pete Huang bảo vệ rồi sao!” “Yên tâm đi, Minh thúc nhất thời bán hội không chết được đâu!

Chỉ là không biết, chúng ta mất liên lạc lâu như vậy, ông ta sẽ phản ứng thế nào.” Lúc này, Bàn Tử rảnh rỗi không có việc gì làm,

liền đi lang thang trong các căn phòng xung quanh.

Ở đây giống như một tổ ong, hai bên đường hầm chính có vô số cái động trông khá giống nhau.

Họ nghỉ ngơi trong một căn phòng gần đường hầm chính.

Lão Hồ thấy Bàn Tử đi lại trong đó.

Không yên tâm liền hét vọng vào: "Bàn Tử, cậu có thể đừng đi lại nữa không!

Mẹ kiếp, tôi chưa từng thấy ai bị chứng tăng động như cậu đấy!" "Cút đi!

Ai mà bị tăng động chứ!

Tôi đang xem xét hoàn cảnh!

Chương 149

Hiểu cái chó gì!" Bàn Tử vừa cằn nhằn xong, Tần Vũ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Bàn Tử.

"Mẹ kiếp!

Không phải thật sự đụng phải thứ gì rồi chứ!" Lão Hồ liền đi về phía Bàn Tử vừa rời đi.

Tần Vũ cũng cầm Ngư Trường Lợi Kiếm đi theo.

Sau khi tìm thấy Bàn Tử, Tần Vũ và Lão Hồ mới phát hiện, hóa ra Bàn Tử bị vấp phải đá!

"Mẹ kiếp!

Có cần phải hù người như vậy không!

Tôi cứ tưởng gặp Tống Tử, hy sinh rồi chứ!" Lão Hồ thở phào một hơi.

Bàn Tử đau đến cong cả eo, giải thích: "Lão Hồ, tôi vừa thấy một bóng người!" "Bóng người?" Lão Hồ vừa nghe thấy có bóng người lập tức trở nên cảnh giác.

"Đâu rồi?" "Kia... kia kìa!" Bàn Tử vươn tay chỉ về một vị trí.

Tần Vũ nhìn thấy bên cạnh cửa động có một bóng người, dường như đang dán vào bức tường bên trong.

Tần Vũ cầm thanh kiếm ngắn trên tay, trầm giọng nói.

"Ai?

Tự giác ra đây, nếu không đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn!" Quả nhiên lời Tần Vũ vừa dứt, ở cửa động truyền ra một tiếng yếu ớt.

“Đừng...

đừng giết tôi, tôi!” Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn bóng người từ phía sau bước ra, kinh ngạc nói.

“A Hương?

Sao cô lại ở đây?” A Hương sợ hãi ngồi ở góc tường, cúi đầu nói.

“Lâu rồi không thấy anh lên.” “...Bố tôi bảo tôi xuống tìm anh.” Tần Vũ khinh thường cười một tiếng, thầm nghĩ cái lão Minh thúc này thật đúng là, một mặt lo lắng tình hình bên dưới và thi thể pha lê.

Một mặt lại không dám xuống.

Kết quả để lại Pete Huang bảo vệ, lại sai A Hương, một cô bé chẳng biết gì, mạo hiểm xuống tìm.

Tần Vũ nhìn cô con gái nuôi này, A Hương cũng không khác gì một công cụ của Minh thúc.

“Sao lại xuống đây?

Không gặp phải những con côn trùng kia sao?” Lão Hồ kinh ngạc hỏi.

A Hương sững sờ nói: “Côn trùng?

Côn trùng, tôi không thấy côn trùng nào cả!” Tần Vũ nói: “Nhìn bên ngoài thì thấy chúng tan biến rồi.” Bàn Tử cũng cảm khái nói: “Hừ, con bé này đúng là mệnh lớn, vậy mà một mình vào đây lại có thể lành lặn không chút tổn hại?” A Hương tỏ ra căng thẳng.

Mấy người Tần Vũ đã theo cô bé vào đây, và chắc chắn đã nhìn thấy thi thể pha lê đó, điều đó tự nhiên không thể để cô bé quay về được nữa.

Thông tin về thi thể pha lê mà để Minh thúc biết thì nguy to!

“Đã đến rồi, vậy thì ở lại đi, tôi tạm thời có một số việc chưa làm xong.” “Một mình ở đây quá nguy hiểm!

Đi theo sát đừng lạc!” Nghe giọng Tần Vũ, A Hương lúc này đỏ mặt gật đầu, ngoan ngoãn đi theo sau Tần Vũ.

Bàn Tử và Lão Hồ thấy vậy, cũng thì thầm bàn tán: “Này!

Lão Hồ, A Hương có phải có ý với Lão Tần không ta!” Lão Hồ cười một tiếng cũng thần thần bí bí nói: “Cái thằng Bàn Tử này, phản ứng đúng là kém thật, mẹ kiếp giờ mới nhìn ra à?” Mấy người chia nhau một ít lương khô, ăn xong mới có sức để tiếp tục.

Tần Vũ mở gói bánh quy nén ra, tiện tay ném sang một bên.

Vừa cắn một miếng thì nghe thấy bên tai có tiếng giấy gói bị vò nát phát ra.

Bàn Tử và Lão Hồ đang ở một bên, bên cạnh Tần Vũ căn bản không có ai.

Tần Vũ vô thức cảnh giác nhìn về phía đó.

Chỉ thấy bên tường dường như có thứ gì đó đang động đậy, như muốn trồi ra từ khe hở bên dưới.

Tần Vũ cầm Ngư Trường Kiếm, gạt khối đá đó ra.

Bên dưới, hóa ra là một thân dây leo màu xanh lá cây, như muốn mọc ra.

Khối đá bị Tần Vũ gạt ra, dây leo màu xanh không còn vật cản liền nhanh chóng mọc ra, và vừa vặn vươn dài.

Trên dây leo, một bông hoa đỏ tươi to bằng lòng bàn tay Tần Vũ nở rộ.

“Mẹ kiếp!

Cái quái gì vậy!" A Hương biểu hiện càng khoa trương hơn, trực tiếp làm rơi cả bánh quy nén trên tay xuống đất.

Lão Hồ cảm thấy không đúng, nhìn phản ứng kỳ lạ của A Hương, có chút nghĩ rằng, đây không phải là một loài thực vật tự nhiên mọc ra.

A Hương như thể nhìn thấy người chết vậy.

"A Hương, đừng sợ hãi như vậy mà!

Chỉ là một bông hoa thôi, ở đây có nhiều thứ kỳ quái lắm!

Đừng thấy lạ!" A Hương lại lắc đầu nói.

"Tôi... tôi nhìn thấy ở đó có một người chết!" Nghe vậy Tần Vũ sững sờ quay đầu nhìn A Hương một cái, mới nhớ lời Minh thúc nói trước đó.

Mắt A Hương đặc biệt.

Có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thấy được!

Tần Vũ dứt khoát tiếp tục truy hỏi: "A Hương, cô thấy gì, cứ mạnh dạn nói ra!" Bàn Tử cũng ở một bên nói: ",Nhìn kìa, có Lão Tần ở đây mà!

Sợ gì!" "Ở đó có một thi thể nam!" A Hương chỉ vào vị trí bông hoa, khẽ nói.

Lão Hồ thuận theo hướng A Hương chỉ, lại quay người nhìn lại một cái.

Rõ ràng trên mặt đất chỉ có bông hoa màu đỏ đó.

Lão Hồ nhìn, không hề nhìn ra bông hoa đó chỗ nào giống thi thể nam.

"Thật sự là thi thể nam!

Trên đất có máu kìa!" A Hương thấy Lão Hồ và Bàn Tử không tin liền tiếp tục nói.

Chương 150

Lúc đó những cánh hoa bắt đầu từ từ rụng xuống, như muốn kết quả.

Lão Hồ lần đầu tiên nhìn thấy loại thực vật sinh trưởng nhanh như vậy.

Thậm chí không đến mười phút.

Nở hoa kết quả!

Sau khi cánh hoa rụng xuống liền héo úa, trên dây leo xuất hiện một quả hình tròn to bằng quả nhãn.

Đeo găng tay, Tần Vũ hái quả từ dây leo xuống, bên ngoài quả thực cứng.

Nhưng mỏng, Tần Vũ vừa bóc ra liền có một dòng chất lỏng màu đỏ chảy ra từ bên trong, đỏ thẫm, trông như máu đã bắt đầu thối rữa.

Phát ra một mùi hôi thối.

Phần giữa có một miếng thịt.

Mềm, như thịt người vậy.

Tần Vũ trích hạ quả thực chi hậu, đẳng mạn mã thượng khô nuy liễu, tượng bị quỷ hỏa thiêu nhất dạng, biến thành liễu nhất đôi hôi sắc thổ.

Tần Vũ ném quả xuống đất, lập tức cởi găng tay ra vứt đi, nói: “Đây hẳn là Sinh Nhân Quả Huyết Nhị.” “Huyết Nhị?

Thứ gì?” Lão Hồ và Bàn Tử đồng loạt mở miệng hỏi.

Tần Vũ lúc này giải thích: “Bởi vì khí hậu và địa điểm đặc biệt ở đây, nên những thi thể được đặt ở đây sẽ không bị phân hủy.” “Thời

gian dài, thi thể sẽ trải qua một loại biến hóa kỳ lạ, đây là một trong số đó." Nói xong, Tần Vũ tiếp tục hỏi A Hương: "A Hương, cô có thể tìm ra rễ của cây đó ở đâu không?" A Hương lấy hết dũng khí nhìn vào thân cây đó.

Nhìn xuyên qua không khí bao quanh dây leo.

A Hương nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới nối liền với một thi thể cao lớn, những sợi dây leo bên dưới chỉ có thể đan xen phức tạp, nhưng, nguồn gốc của dây leo đều từ bóng dáng cao lớn đó mà ra.

"Ở bên dưới!

Tôi nhìn thấy rồi!" "Ở bên dưới, có một thi thể khổng lồ, những dây leo đó đều mọc ra từ trên người nó!" Lúc này, Tần Vũ gật đầu, không nói thêm lời nào.

Sau đó, trực tiếp cầm búa leo núi trên tay, lập tức nhằm vào vị trí A Hương vừa nói, bổ mạnh xuống.

Nửa tiếng sau, ở đó đã đào ra một cái hang băng có thể cho người đi qua.

Bàn Tử lần lượt ném sáu bảy cây đèn huỳnh quang xuống, không gian bên dưới lập tức được ánh sáng huỳnh quang chiếu sáng.

Bên trong dường như bị một loại dây leo mọc đầy, khắp nơi đều có những bông hoa màu đỏ.

Một số đã kết quả.

Những bông hoa này tuy màu đỏ, nhưng không hiểu vì sao, nhìn không hề có cảm giác tươi tắn, ngược lại khiến người ta cảm thấy màu sắc cực kỳ đơn điệu.

Cộng thêm những que sáng Bàn Tử ném xuống làm nền.

Màu sắc của những bông hoa này, ngược lại khiến người ta cảm

thấy nặng nề, áp lực đến khó thở.

Nhìn, không giống hoa thật, mà giống hoa giấy dùng khi tế tự hơn.

Lúc này, giữa bụi hoa có một tảng đá hình vuông lớn.

"Ở yên trong này đừng động đậy!

Đợi tôi lên!" Trước khi Tần Vũ và Lão Hồ đi xuống, cũng dặn dò A Hương.

Sau đó, họ nhảy xuống.

Lão Hồ dùng tay chạm vào tảng đá, ước chừng trọng lượng không dưới ngàn cân.

Quan tài đá, cũng bị một loại dây leo bò kín, trên đó cũng toàn là hoa, bên dưới tảng đá, chỉ thấy một cỗ quan quách bị đè chặt.

Quan quách bằng gỗ đỏ.

Nhưng, bên trên lại bị phá một lỗ lớn.

Lúc này, Lão Hồ kinh ngạc nói: "Chỗ này lại có quan quách sao?" Tần Vũ vừa định tiến lên xem xét kỹ lưỡng, lại cảm thấy cánh tay bị ai đó kéo lại, quay đầu nhìn thì thấy Bàn Tử.

Bàn Tử bây giờ, dường như có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thấy được, Tần Vũ đáng lẽ đã nhìn thấy rồi.

"Bàn Tử, cậu thấy gì?" "Suỵt!

Kia dường như có thứ gì đó, còn sống!" Tần Vũ thuận theo hướng Bàn Tử chỉ nhìn sang, trước đó ở đó không biết từ lúc nào lại nhảy ra một con vật trông giống chó.

Nhưng lại không phải chó.

Lưng nó toàn màu xanh lá cây.

Nó chậm rãi bò ra từ phía sau quan quách, sau đó bắt đầu ăn những

quả trên dây leo.

Sở dĩ Bàn Tử bảo Tần Vũ nhỏ tiếng, là vì thứ đó căn bản không phát hiện ra sự tồn tại của họ.

Bởi vì nó căn bản không có mắt.

Có lẽ, vì quanh năm ở trong này không thấy ánh sáng, nên đã bị thoái hóa.

Thứ đó không ngừng ăn những quả này.

Trông rất vội vàng.

Cứ như là mỹ thực vậy.

Lúc này, những dây leo bị ăn quả liền từ từ héo úa.

Nhìn một lúc.

Đột nhiên những que sáng Bàn Tử ném vào trước đó bắt đầu từ từ tối đi.

"Mẹ kiếp!" Lão Hồ khẽ chửi một tiếng, quay sang Bàn Tử nói.

"Sao lại tắt nhanh vậy!" "Tôi đâu biết!

Có lẽ ở đây lạnh quá!" "Mẹ kiếp!

Vậy không mau ném thêm vài cái nữa đi!" Vừa nói xong, Lão Hồ cảm thấy trên mu bàn tay có chút ngứa.

Đưa tay chạm vào, là cảm giác của loại dây leo đó.

Trong lòng thầm kêu không hay!

"Chết tiệt!" Lão Hồ khẽ kêu một tiếng.

Tần Vũ bật đèn pin chiếu tới hỏi.

"Sao vậy?" Chỉ thấy ở cổ tay Lão Hồ, mọc ra mấy cái nụ thịt màu xanh đen, Lão Hồ định xé nó xuống.

Chương 151

Nhưng thứ đó dính liền với thịt.

Vừa chạm vào đã đau đến muốn chết.

Cả cánh tay đều đau nhói theo, Lão Hồ nghiến răng cố nhịn đau dùng sức muốn nhổ thứ đó ra.

Tần Vũ không quan tâm nhiều như vậy, nhanh chóng kiểm tra những chỗ khác trên người Lão Hồ.

Không tệ.

Ngoài cổ tay ra, không có chỗ nào khác mọc ra thứ đó!

Bàn Tử và Tần Vũ cũng không sao.

"Vừa rồi chạm vào cái gì?" Lão Hồ đưa tay chỉ vào bông hoa trên đất, nói rằng dây leo đó hình như đã sượt qua tay hắn.

Tần Vũ nhìn dây leo trên đất, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

"Đây hẳn là phấn hoa của thứ đó!" "Đi thôi!

Chúng ta ra ngoài trước đã!" "Cẩn thận một chút!

Không thể chạm vào thứ đó nữa!" Bàn Tử thấy những nụ thịt màu xanh đen trên cổ tay Lão Hồ không gỡ xuống được, Lão Hồ lại đau đớn như vậy.

Hỏi Tần Vũ: "Lão Tần!

Nhìn Lão Hồ kìa, cậu ấy bị rồi!

Phải có cách gì chứ!

Không lẽ…" Tần Vũ cũng có chút bất lực nói.

"E rằng là vấn đề phấn hoa!

Huyết nhị này chỉ có thể mọc ra ở nơi thi khí vượng thịnh." "Thi thể ở những nơi như vậy cũng sẽ không bị thối rữa." "Bởi vì khí huyết vẫn luôn còn, nên thời gian dài cơ thể sẽ từ từ trương phình ra." "Đây, hẳn là cái bóng người khổng lồ mà cô nhìn thấy trước đó!" "Huyết nhị mọc ra từ cơ thể, cứ mỗi hai mươi giờ sẽ nở hoa." "Nhưng đó đều là người chết." "Nếu người sống cũng bị nhiễm, thì chỉ có hai kết quả, một là nhanh chóng rời khỏi nơi thi khí vượng thịnh này." "Sau khi rời đi, huyết nhị sẽ khô héo." "Nhưng, nơi chúng ta đang ở lại là nguồn gốc của huyết nhị, cả yêu lâu, có sông băng, đều là nơi thi khí vượng thịnh." Đưa Lão Hồ ra ngoài e rằng không phải là chuyện đơn giản.

"Vậy có kết quả gì?" Bàn Tử sốt ruột hỏi.

"Thứ hai…" "Ở lại đây, đợi dây leo mọc ra, nở hoa kết quả, Lão Hồ sẽ thật sự biến thành người chết!" Bàn Tử sững sờ nói: "Mẹ kiếp!

Vậy Lão Hồ chẳng phải xong đời rồi sao!

Không được, Lão Tần phải có cách chứ!

Hay là Lão Hồ hy sinh đi!" Lão Hồ hiện tại trạng thái không tốt, nhưng may mắn thay tâm thái vẫn lạc quan.

Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái nói: "Mẹ kiếp, ai mà hy sinh chứ!

Đừng có nói gở!

Tôi chưa chết đâu!" Tần Vũ cũng nói: "Vấn đề không quá lớn, có cách giải quyết!" "Vừa rồi mấy ông có thấy con vật kia không?" "Nó ăn loại quả đó để sống." "Cho nên nhất định có cách hóa giải!" "Lão Hồ cứ ở yên trong này đừng động đậy!" "Bàn Tử!

Đi với tôi bắt thứ đó lại!" "Được thôi!" Vừa nghe Lão Hồ có cách cứu, Bàn Tử lập tức vui mừng.

Lén lút đi theo sau Tần Vũ.

Lặng lẽ tiếp cận con vật giống chó màu xanh lá cây kia.

Tần Vũ bật đèn pin, thấy con chó nhỏ đó đang ăn những quả trên mặt đất.

Trông thấy chẳng còn mấy quả.

Con quái vật chậm chạp di chuyển cái thân hình mập mạp, vừa ăn vừa đề phòng xung quanh, vô cùng cảnh giác.

Bàn Tử khẽ nói: "Lão Tần, nếu không ra tay nữa, con quái vật này e rằng ăn xong sẽ chạy mất đấy." Tần Vũ mắt không rời khỏi con quái vật, sợ bỏ lỡ thời cơ: "Nhiều đồ thế này, nó ăn một lúc không hết đâu.

Lát nữa tôi sẽ vòng ra phía sau, còn ông thì ở phía trước thu hút sự chú ý.

Lợi dụng lúc nó không để ý, tôi sẽ lao lên tóm sống nó." Bàn Tử vừa mới đồng ý, nhưng chợt nghĩ lại không đúng, liền quay sang Tần Vũ: "Ê, Lão Tần!

Không đúng nha!

Lỡ nó chưa ăn no, ăn thịt tôi thì sao?" Lời Bàn Tử vừa dứt, Tần Vũ nhân lúc con thú nhỏ ngẩng đầu nuốt thức ăn xuống, cái cổ thô bạo lộ ra trước mặt, liền một bước xông thẳng lên mình nó.

Chỉ thấy Tần Vũ dùng thân mình đè chặt con thú nhỏ.

Tay trái kẹp chặt cổ nó, dùng tay khóa chặt lại.

Thuận thế nhét chiếc đèn pin mang theo vào miệng con quái vật.

"Bảo tôi thu hút cơ mà, anh giải quyết luôn rồi.

Vậy thì cần gì đến tôi nữa." Bàn Tử vẻ mặt bất lực, cầm dụng cụ đi tới.

Tần Vũ quát: "Cơ hội tốt thế mà không nắm bắt được, đến ăn

phân cũng chẳng kịp húp nóng.

Bớt nói nhảm đi, dùng dụng cụ kẹp chặt cái đầu nó lại!" Bàn Tử lập tức dùng rìu băng và xẻng công binh kẹp chặt đầu con thú nhỏ, khiến nó không thể động đậy.

Sau khi cố định xong, Tần Vũ dùng đèn pin chiếu sáng, cẩn thận quan sát con thú nhỏ.

Toàn thân nó phủ lông xanh, tứ chi thô khỏe.

Một cái miệng to như chậu máu, nhưng lại không có mắt.

Nhìn qua có vẻ nặng nề và chậm chạp.

Xung quanh nó tỏa ra một thứ mùi hôi thối, trên người có bọ chét, lớp lông xanh cứng đến mức đâm cả người.

Trông nó giống một con rùa lông xanh.

"Ê, con quái vật này không có mắt à!

Không nhìn thấy tôi!

Lão Tần, con quái vật này thật sự có thể cứu Lão Hồ sao?" Bàn Tử cười hắc hắc.

Miệng con thú nhỏ bị dây thừng siết chặt, đầu bị kẹp giữa xẻng công binh, cả cái đầu trông như đầu rắn.

Nó không thể mở miệng cắn người, cũng không thể phân biệt phương hướng, chỉ có thể xoay vòng tại chỗ.

Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, nói: "Lão Tần, giống loài gì thế này, tôi cũng chưa từng nghe qua." Trong lúc Bàn Tử nói chuyện, Tần Vũ đã trói chặt tất cả chân của con thú nhỏ.

Bây giờ, nó hoàn toàn không thể nhúc nhích.

"Con quái vật này nhìn vừa giống chó, lại giống rùa, xem ra dễ đối

phó hơn.

Hay là vì nó chỉ biết ăn với ngủ cả ngày nên mới ngốc nghếch thế này?" Thấy Tần Vũ không nói gì, Bàn Tử lại tiếp tục luyên thuyên.

"Chó nào, lợn nào.

Chương 152

Cứu Lão Hồ quan trọng hơn!" "Biết ngay là lại thích giấu nghề mà." Xong xuôi hai người liền trèo lên.

Lão Hồ thấy họ trở về nhanh như vậy, có chút ngạc nhiên hỏi: "Nhanh vậy sao?" Bàn Tử cười nói: "Bàn gia có chuyện gì không giải quyết được à?

Lão Tần xông lên tóm gọn nó rồi, tôi còn chưa kịp ra tay nữa là." "Tôi chẳng làm gì cả." Bàn Tử đá đá thứ dưới đất, nói tiếp: "Vừa rắn vừa giống lợn, rốt cuộc là cái gì?

Xác định thứ này có thể cứu Lão Hồ sao?

Ăn nhiều máu thịt như vậy sẽ không có độc chứ?

Chẳng lẽ lấy độc trị độc à!" "Thuế Xác Quy, ăn máu thịt sẽ tiết ra hóa độc thủy trong cơ thể, cái mai rùa đó là một bảo bối." Lão Hồ môi tái nhợt, sắc mặt cứng đờ, nén đau tiến lên nhìn.

"Thuế Xác Quy?

Chẳng lẽ là hậu duệ của Huyền Vũ trong truyền thuyết, nghe nói máu của nó có thể luyện hóa vạn vật, mai rùa có thể chữa bách bệnh.

Nếu tu luyện đủ thời gian, còn có thể hiện hình người, nuốt chửng trời đất?" "Nuốt chửng trời đất?" Bàn Tử chợt đổ mồ hôi lạnh, nghĩ lại trải nghiệm vừa rồi mà trong lòng run sợ.

"May mà nó không ăn thịt tôi.

Lão Tần vừa rồi đúng là gan to thật!

Thuốc quý tuyệt phẩm và vật kịch độc lại cùng tồn tại trên một sinh vật, thật hiếm thấy nha." Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

“Nhìn ông sợ hãi kìa, làm gì có lợi hại đến thế, mai rùa còn ở đây mà, thời gian tu luyện không đủ, nơi này lại không có quá nhiều thứ để ăn, cũng chỉ là con rùa lông xanh thôi.

Nhìn thấy cục u lồi ra trên người nó không, lấy một khối xuống cho Lão Hồ.” Tần Vũ cũng có chút sợ hãi, không có thời gian để bồi dưỡng ra một thứ quái vật đáng sợ như vậy, nếu để nó có thời gian trưởng thành, không chừng sau này sẽ gây ra họa lớn.

Bàn Tử cẩn thận sờ một khối cơ giác màu xanh phía sau lưng rùa, dùng xẻng xúc xuống một khối lớn đưa cho Lão Hồ.

“Mai rùa này là thần dược hóa cốt, có thể loại bỏ thịt chết xương mục, anh ta có thuốc cứu rồi.” Lão Hồ nhận lấy, từ khối mai rùa mài xuống một ít bột phấn, bôi lên vết thương ở cổ tay.

Vừa bôi xong, Lão Hồ liền cảm thấy một luồng khí mát lạnh, cơn đau ở cánh tay giảm đi rõ rệt.

“A, thứ này đúng là bảo bối mà.” Bàn Tử cười nói.

“Cũng đừng giữ lại, giữ một ít mai rùa, còn lại cho vào lọ rồi chôn xuống đất.

Tránh để sau này gây ra chuyện phiền phức.” Lão Tần nói.

“Được rồi, Bàn gia chôn cất thần quy đây!” Lão Hồ và Bàn Tử đang nói chuyện, Tần Vũ lại chú ý đến bức bích họa trên đầu.

Lúc mới vào, căn bản không ai để ý phía trên lại có thứ này.

“Nhìn kìa, thứ này có liên quan đến Hiến Vương!” Lão Hồ ngẩng mắt nhìn lên, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Hiến Vương cũng đến đây sao?” Bàn Tử dùng đèn pin chiếu sáng, ba người chăm chú nhìn hồi lâu.

Bức bích họa này là ghi chép về một loại bí thuật cổ đại, dày đặc

những mật văn không ai hiểu, nhưng những hình vẽ bên cạnh lại có thể thấy rõ là có liên quan đến việc Hiến Vương sử dụng cổ thuật.

"Nhìn xem cổ thuật của Hiến Vương và thứ này có quan hệ lớn đó." Nhưng ba người nhìn cả buổi cũng không tìm ra loại cổ thuật phức tạp mà Hiến Vương đã sử dụng.

"Cốt lõi thì giống nhau, đều là chuyển hóa cái chết của sinh mệnh thành năng lượng, chắc là Hiến Vương đã tìm ra cách cải tiến cổ thuật." Nghe Tần Vũ nói vậy, hai người cũng hiểu ra phần nào.

"Chẳng lẽ là huyết tế?

Vậy trước đó, cái xác khổng lồ tôi thấy không phải cũng là một loại cổ thuật sao?" Bàn Tử hỏi ở bên cạnh.

Tần Vũ không nói gì, chỉ chậm rãi gật đầu.

Bên cạnh những văn tự và ký hiệu thần bí có một bức họa.

Trong đó có một người phụ nữ, tay che mắt, bên cạnh có một con rắn lớn mọc đầy mắt.

Có một phần không nhìn rõ, giống như bị người ta cố ý phá hủy.

Tần Vũ không cần nhìn cũng biết, cái vòng tròn bị xóa mờ kia trước đây vẽ một con mắt, bên dưới là một tầng hài cốt.

"Sao tôi lại thấy quen mắt thế nhỉ?" Bàn Tử vừa ngẩng đầu vừa nói.

"Đương nhiên là quen mắt rồi, chúng ta ở Cổ Thành Tinh Tuyệt cũng từng thấy mà." Lão Hồ đáp lời.

Tần Vũ gật đầu: "Chắc là một loại biểu tượng, nhưng thứ tự của Tinh Tuyệt lại hoàn toàn ngược lại.

Từ thông tin trên kinh thư cho thấy, biểu tượng trên tảng đá pha lê trước đây đại diện cho năng lượng, Tinh Tuyệt đại diện cho địa vị."

“Nhìn thế này, càng xuống dưới sức mạnh càng mạnh mẽ.” Ba người chậm rãi nhìn xuống, chỉ thấy dưới cùng vẽ một cánh cổng đồng khép kín.

Lão Hồ hiểu ý Tần Vũ, sau khi dừng lại, ông dò hỏi: “Vậy thì, nơi này và Tinh Tuyệt có sự khác biệt.” “Nhưng mối liên hệ giữa chúng lại quá chặt chẽ!” “Chỉ nhìn những thứ này cũng đủ biết, Động Quỷ Tinh Tuyệt và Vực Sâu Ma Quốc quá giống nhau!” Tần Vũ cũng nghĩ vậy, vì đã có liên quan đến Tinh Tuyệt thì chắc chắn cũng không thể tách rời khỏi Đảm Phượng Hoàng.

“Xem ra…” “Ma Quốc không phải là một nhánh của Tinh Tuyệt, ngược lại, Tinh Tuyệt mới là một nhánh của Ma Quốc!” Lúc này, A Hương ở bên cạnh nghe mà lùng bùng lỗ tai, căn bản không biết họ đang nói gì.

Sau đó, họ lại tìm thấy một số bia đá pha lê kỳ lạ trong các hang động băng xung quanh, khác với những bức bích họa đã thấy trước đó.

Trên đó hầu như không có chữ viết.

Đa số đều dùng hình ảnh để ghi chép sự kiện.

Cũng từ những bia đá pha lê này, Tần Vũ biết được.

Con Thuế Xác Quy vừa cứu Lão Hồ kia bị khối đá pha lê băng xuyên giam giữ ở đây, khối đá pha lê băng xuyên đó là một phần của Cánh Cửa Tai Nạn trong Luân Hồi Trũng.

“Cánh Cửa Tai Nạn?” “Có rất nhiều thứ ở đây!” Bàn Tử bị làm cho choáng váng, căn bản không hiểu Tần Vũ đang nói gì.

“Đơn giản mà nói, Cánh Cửa Tai Nạn là một bức tường pha lê khổng lồ!

Khi Ma Quốc bị hủy diệt, Cánh Cửa Tai Nạn đã phong tỏa con

đường thông ra thế giới bên ngoài." "Sau đó, họ đã đào một con đường trong Luân Hồi Trũng, để chờ đợi cái gọi là Ngày Chuyển Sinh." Bàn Tử vẫn nghe không hiểu.

"Loạn hết cả lên!

Theo tôi thì chúng ta nên nhanh chóng lấy Minh Khí và đá pha lê rồi đi thôi." Sau khi đi một vòng khắp các hang động băng ở đây, hiện tại cũng chỉ có được chừng đó thông tin, nhưng Tần Vũ đã nắm rõ địa hình nơi này.

Anh biết, chỉ cần men theo con vực sâu đầy đá pha lê này đi xuống, là có thể tìm thấy cái gọi là La Hải Thành.

Bàn Tử nhìn Thuế Xác Quy, nó đã tắt thở.

Mặc dù cái mai rùa là bảo bối, nhưng ngoài cái mai ra thì toàn thân đều có độc, thế là Bàn Tử liền đặt Thuế Xác Quy và cái xác khổng lồ đó cùng một chỗ, châm lửa đốt.

Nghỉ ngơi đủ rồi.

Nơi này cũng không còn giá trị gì nữa.

Thế là Tần Vũ bắt đầu dẫn Lão Hồ quay về hang động băng phía ngoài.

Mai rùa đó có hiệu quả nhanh như vậy, cũng là vì Lão Hồ vừa mới trúng độc chưa lâu, được cứu kịp thời.

Lão Hồ bây giờ đã không còn vấn đề gì lớn nữa.

Anh kiểm tra lại tất cả thiết bị và lương khô còn lại.

Đầy đủ.

Từ trên sông băng xuống, đi mãi vào trong, độ cao đã giảm đi.

Chương 153

Nhưng sau đó ra ngoài cũng không thể vứt bỏ áo chống lạnh.

Chỉ có thể cất vào ba lô.

Quần áo chiếm không gian, nên bất đắc dĩ, đành phải vứt bỏ một số vật dụng không cần thiết.

Họ đi mất hai ngày.

Đi mãi cho đến khi những tảng đá pha lê trong vực sâu đều xuất hiện, cuối cùng cũng đi đến cuối vực sâu.

Một khe nứt khổng lồ hiện ra trên bức tường băng, ở giữa bị bức tường pha lê chặn lại, trên bức tường pha lê có những phù hiệu và dấu ấn kỳ dị.

Đứng dưới bức tường pha lê cao lớn, cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Tần Vũ tiến lên đưa tay sờ vào bức tường pha lê, nói: "Chắc đây là Cánh Cửa Tai Nạn!" Làn sóng lạnh chưa ập đến, bức tường pha lê bị nước nhấn chìm, vài người ngồi bên sông ăn một ít lương khô để bổ sung thể lực.

Ba người liền bắt đầu chuẩn bị lặn xuống nước.

"Cửa đã được mở ra rồi." "Lối vào ở dưới nước." "Chuẩn bị, chúng ta vào thôi!" "Khoan đã!" "Chúng ta vài người xuống, còn A Hương thì sao?" Lão Hồ nói, lúc nói không quên nháy mắt với Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn A Hương đang đi theo bên cạnh.

Quay đầu hỏi: "A Hương, cô biết bơi không?" A Hương cúi đầu,

trông có vẻ ngượng ngùng.

Cô không trả lời, chỉ nói: "Trước đây có học rồi." Tần Vũ gật đầu đưa cho A Hương một bộ đồ lặn.

Đồ dự phòng, không ngờ lại thật sự có dịp dùng đến.

"Thay bộ này vào!

Lát nữa xuống nước theo sát tôi, đừng bơi quá xa!" A Hương nhận lấy bộ quần áo Tần Vũ đưa.

Gật đầu.

Trước đây vẫn luôn không để ý đến cô bé, lúc này Tần Vũ mới nghiêm túc đánh giá A Hương, trên khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ có nét non nớt chưa phai.

Không, nhìn qua thì lại vô cùng thanh thuần.

Không được, Tần Vũ vội vàng lắc đầu.

Anh nghĩ thầm, trước tiên giải quyết xong cái xác pha lê kia rồi tính, sau khi xuống nước, họ bơi được khoảng hai mươi mét, tìm thấy một vết nứt trên bức tường pha lê dưới nước.

Vết nứt không giống như tự nhiên nứt ra, mà giống như bị người ta dùng sức mạnh phá vỡ.

Tần Vũ quay đầu ra hiệu cho Lão Hồ và Bàn Tử, rồi liền dẫn đầu bơi vào trong.

Toàn bộ quá trình đều không gặp nguy hiểm.

Chỉ thỉnh thoảng thấy một vài con cá dưới nước.

Vượt qua bức tường pha lê.

Bơi ra khỏi mặt nước, cảnh tượng trước mắt khiến Bàn Tử không nhịn được mà chửi một câu: "Khốn kiếp!" Chỉ thấy bên trong giống

như một thế giới khác, hoàn toàn khác biệt với thế giới băng tuyết bên ngoài, xung quanh có núi có nước, cây cối rậm rạp.

Bên bờ sông có một con đường rộng rãi.

Nhưng cây cối xung quanh quá rậm rạp, con đường dẫn đến đâu căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

"…Có lối ra à?" Lão Hồ vui mừng định lên bờ đi theo con đường đó.

Tần Vũ nhanh chóng đưa tay ngăn Lão Hồ lại: "Chậm đã!" "Sao thế Lão Tần?" "Nơi đây đã hoang phế nhiều năm như vậy, có đường thì lẽ ra cũng phải bị cỏ dại mọc đầy rồi, nhưng mặt đường lại trơn tru như vậy." "Nơi đây đã không có người từ lâu rồi, chắc là do dã thú giẫm đạp mà thành, có lẽ là con đường bắt buộc phải đi qua." "Không thể đi lên từ đó." Lão Hồ cảm thấy Tần Vũ nói có lý.

Liền đổi sang một vị trí khác để lên bờ.

Ngoài đó là một tảng đá xanh lớn phủ đầy rêu, nằm gần nhất, họ bơi về phía tảng đá xanh đó.

Tần Vũ chú ý.

Sau khi vào, nước sông chuyển thành nước hồ, hoa cỏ ven hồ rậm rạp, có một số chỗ có thể lên bờ.

Nhưng hai bên con đường trơn tru đó đều là vách đá dốc đứng, Tần Vũ lên trước.

Sau đó ném dây xuống nước, kéo A Hương lên trước, sau đó muốn kéo Bàn Tử lên.

Bàn Tử đưa tay ra nắm lấy sợi dây leo núi trong nước.

Thấy sắp lên bờ, Bàn Tử đã túm lấy sợi dây, một chân đạp lên vách đá bên bờ.

Ai ngờ tay bị ướt nên trượt, ngã ngửa ra phía sau.

Lão Hồ tiến lên kéo ông ta từ trong nước lên.

Lúc này, Bàn Tử sặc mấy ngụm nước.

Từ trong nước vùng vẫy đứng dậy, lập tức mắng một câu: "Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo thật!" Trong lúc Bàn Tử nhổ nước trong miệng ra.

Tần Vũ mơ hồ nhìn thấy như có thứ gì đó đang bơi trong nước.

Nhíu mày, Tần Vũ giục giã: "Nhanh lên!" Bàn Tử vừa mới sặc nước, tai bị nước vào ù ù, không nghe rõ lời Tần Vũ nói.

Nhưng Lão Hồ thì lại nghe rõ.

Không kịp nói nhiều, Lão Hồ định kéo Bàn Tử bên cạnh, nhưng vừa đưa tay ra thì lại phát hiện Bàn Tử không còn ở bên cạnh.

Quay đầu lại, ông thấy Bàn Tử lộ nửa cái đầu, đang ho dữ dội.

"Vừa rồi!" vẻ mặt mơ hồ.

Lúc này, Lão Hồ và Tần Vũ nhìn thấy một con quái vật khổng lồ xuất hiện phía sau Bàn Tử!

Hai người kinh hãi đến quên cả nói.

Bàn Tử phát giác sắc mặt hai người bất thường khó coi, lúc này mơ hồ cảm thấy phía sau có thứ gì đó đang bơi nhanh, vì lúc này tất cả mọi người đều đứng yên, nhưng xung quanh vẫn có những gợn sóng nước truyền đến, xem ra là một con quái vật lớn!

Nửa cái đầu lộ ra, màu xanh biếc, đôi mắt xám xịt đảo qua đảo lại, vì ở trong nước, Tần Vũ không nhìn rõ con quái vật đó lớn đến mức nào, chỉ thấy con quái vật tuy chỉ lộ ra cái đầu, nhưng từ những gợn sóng nước có thể biết nó là một con quái vật lớn!

Lúc này tốc độ của nó cực nhanh, bây giờ muốn chạy trốn đã không kịp nữa, lên bờ càng không thể, vị trí của họ cũng rất khó xử, tiến không được lùi không xong, vừa vặn ở giữa dòng nước, bơi về cũng không được mà bơi lên bờ cũng không thể!

Tần Vũ nhìn thấy con quái vật khổng lồ gần như đang lao nhanh tới, nếu con quái vật khổng lồ này là cá thì… "Bàn Tử!

Đừng nhúc nhích!

Mọi người đều đừng nhúc nhích!" Trong số mấy người, Bàn Tử là người gần con quái vật khổng lồ nhất, bây giờ nghe Tần Vũ nói một câu: "Đừng nhúc nhích!" làm ông ta giật mình, toàn thân cứng ngắc tại chỗ, không biết có nên động đậy hay không!

Nhưng cũng phải động đậy chứ!

Hiện giờ cũng chỉ có thể nghe lời Tần Vũ, ông ta dứt khoát nhắm mắt lại, nghiến răng nghiến lợi, đem toàn bộ sinh mạng của mình đặt cược vào Tần Vũ.

Hiện giờ nếu lần này có thể thoát chết, chắc chắn ông ta sẽ không xuống nước nữa!

Chương 154

Con quái vật bơi nhanh, khi lướt qua bên cạnh Bàn Tử, nó lại đột nhiên giảm tốc độ, kỳ lạ như thể trong nháy mắt đã mất phương hướng, nó vòng quanh mọi người một vòng.

Nước trên đầu Lão Hồ không biết là mồ hôi lạnh đang chảy xuống, tình hình của những người khác hình như cũng không tốt, ai nấy đều mặt mày tái nhợt, hàm răng run lẩy bẩy.

Từ từ nổi lên mặt nước, Tần Vũ mới nhìn rõ hình dạng con quái vật đó.

Hình thái cực kỳ giống cá sấu, chỉ có một điểm khác biệt, con này rất lớn, cao khoảng hai mét tám, đứng cạnh Bàn Tử trông đặc biệt cao lớn.

Bàn Tử không dám thở mạnh, rụt cổ lại liếc nhìn con quái vật đó, con quái vật đó thì lại khá bình tĩnh, lúc thì bơi lượn qua đây, lúc thì bơi lượn qua kia, có lẽ cũng vì con mồi đột nhiên biến mất khiến nó ngạc nhiên chăng?

Bàn Tử thấy cách của Tần Vũ có hiệu quả, không khỏi đắc ý chọc ghẹo: "Lão Tần!

Quái vật gì thế?" Bàn Tử nhướng mày.

Tần Vũ lắc đầu, anh cũng chưa từng thấy con quái vật này, chỉ có thể nói là một con cá sấu phóng to mà thôi.

Đột nhiên không biết từ đâu bay tới một con đại nhạn bất ngờ đậu xuống bên cạnh, con quái vật liền nhanh chóng nuốt chửng nó, rồi vẫy đuôi bỏ đi.

Trong nước lại khôi phục sự yên tĩnh, như thể chưa từng có

chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử, sắc mặt vẫn tái nhợt, lúc này tim ông ta gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mấy người không kịp nói nhiều, tìm một chỗ khác.

Cũng không có ai một lần nữa gặp phải con quái vật đó.

"Lão Tần!

Đầu con quái vật đó?

Cũng phải năm sáu mét chứ?" Lão Hồ tuy sợ đến tái mặt, nhưng điểm cần cù ham học của ông không vì thế mà thay đổi, vẫn luôn lẩm bẩm.

Sau khi Tần Vũ và ông quen biết, ông luôn có một số câu hỏi muốn hỏi.

Lúc đầu Tần Vũ còn thấy phiền phức, nhưng về sau cũng cảm thấy nên phổ cập kiến thức.

Tần Vũ đáp: "Con quái vật này tuy chưa từng thấy trong đời sống thực, nhưng tôi từng thấy nó trong một cuốn sách, nếu không nhầm thì đó phải là Ban Văn Giao." "Ban Văn Giao." Lão Hồ cũng đáp.

Thấy hai người không hẹn mà cùng nói vậy, Bàn Tử chợt không giữ được bình tĩnh: "Lão Hồ cũng biết sao?" Lão Hồ gật đầu: "Thứ này rất giỏi bơi lội, là động vật lưỡng cư, không chừng lát nữa nó có thể xuất hiện trên bờ đấy!

Theo lý thì loại này đã tuyệt chủng từ lâu rồi!

Sao lại có thể gặp ở đây được?" Vừa nghe có khả năng gặp lại Ban Văn Giao vừa rồi, Bàn Tử lại giật mình, không khỏi tăng nhanh tốc độ bước chân, vội vàng trèo lên bờ, ngay lúc mọi người đều nghĩ

như vậy, ông ta vẫy vẫy cái xẻng công binh đeo bên hông: "Vừa rồi Bàn gia ở dưới nước, bơi lội cực tốt, tôi ở trên cạn cũng cực tốt!

Nếu nó chạy lên đây, tôi sẽ dùng cái xẻng này đập chết nó!

Lát nữa nướng cho mọi người ăn!" Vẻ oai phong lẫm liệt lại trở về, chỉ có Tần Vũ trong đầu lại tái hiện cảnh tượng ông ta hoảng loạn vừa rồi, không nhịn được mà bật cười.

Bàn Tử mở miệng: "Lão Tần, anh không tin tôi sao?" Tần Vũ ngẩng đầu, đáp: "Thật ra vừa rồi tôi quên nói với ông!

Con Ban Văn Giao này không chỉ hành động nhanh nhẹn dưới nước, mà trên bờ cũng như đi trên đất bằng, lát nữa nếu thấy nó, tôi e là ông cũng không chạy thoát đâu." Bàn Tử cứng họng, một câu nói mắc kẹt trong cổ họng, khiến toàn thân khó chịu.

Một tay chống lên bờ, lại đưa tay kéo Lão Hồ lên, nói một lúc lại tiếp tục: "Vậy thì cho dù nó lợi hại đến mấy, tôi cũng không thể thua được chứ?"… Lão Hồ vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Đương nhiên rồi!" Thua có nghĩa là gì, bất kỳ ai cũng đều biết rõ.

Trong nước hiểm nguy trùng trùng, nhưng dù sao cũng tránh được một kiếp.

Thật là hữu kinh vô hiểm.

Lên bờ xong, Tần Vũ mới thấy bên trong giống như một hang động khổng lồ, trên vách đá vì ẩm ướt mà mọc đầy các loại thực vật, có loại nhận ra, cũng có loại không nhận ra.

"Kia là gì?" Đột nhiên có người nhắc nhở một tiếng, theo hướng ngón tay người đó chỉ nhìn sang, phía trước không xa, có một tòa cổ thành sừng sững.

Tòa cổ thành đó nằm trong một thung lũng núi không xa, chỉ cần đi thêm một đoạn nữa là tới!

Công sức không phụ lòng người!

Bàn Tử chợt như được tiêm máu gà: "Oa!

Tôi nhìn thấy rồi sao?" Ngay cả chính ông ta cũng cảm thấy không thể tin được.

Tuy trên bản đồ không có đánh dấu chính xác, nhưng nhìn qua, thì đúng là vậy!

"Xem ra đúng là nó rồi." Tần Vũ đáp.

Tòa cổ thành gần ngay trước mắt, dường như chỉ cần đưa tay ra là chạm tới được.

Bàn Tử làm việc luôn là người tích cực nhất!

Cứ thế lồm cồm bò rồi chạy về phía cổ thành.

Tần Vũ nhìn dáng vẻ hấp tấp của ông ta, tim anh như treo lên cổ họng, quay đầu nói với Lão Hồ: "Bàn Tử không biết cổ mộ hiểm trùng trùng sao?" Lão Hồ vẻ mặt bừng tỉnh: "Biết chứ!

Chỉ là thứ trước mắt không phải cổ mộ, mà là cổ thành!" Tần Vũ: "…" Bước vào cổ thành, kết cấu bên trong lại có vài phần tương tự với hang động băng trước đó.

Cũng là thiết kế dạng tổ ong.

Toàn bộ cổ thành bị chôn vùi dưới lòng đất.

Xung quanh bị bao bọc bởi một vòng tường thành màu trắng.

Nhưng tường không cao, lại thêm việc bị chôn vùi xuống.

Nên căn bản không có bất kỳ chức năng phòng hộ nào.

Mấy người tùy tiện cũng có thể leo qua.

Sau khi vào, Lão Hồ mới phát hiện bên trong rộng hơn nhiều so với tưởng tượng.

Tần Vũ cũng chú ý.

Sau khi vào.

Họ đang ở trong thành.

Luôn có cảm giác như có một loại sương mù kỳ lạ thoang thoảng bay lượn.

Tầm nhìn trước mắt cũng không còn rõ ràng như vậy.

Con đường bên trong cũng quanh co phức tạp.

Điều đáng sợ nhất là.

Trong thành rõ ràng không thấy một bóng người nào.

Xung quanh cũng yên tĩnh đáng sợ.

Nhưng lạ thay, trong các ngôi nhà xung quanh lại sáng đèn.

Dù nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy rợn sống lưng.

Chương 155

Tần Vũ đẩy cửa bước vào một căn nhà.

Bên trong trống không.

Chỉ có tiếng "kẽo kẹt" phát ra khi Tần Vũ đẩy cửa.

"Có… có ai không?" Từ lúc bước vào, Bàn Tử vẫn không bỏ vũ khí trong tay xuống.

Ông ta dò hỏi trong nhà một tiếng.

Lúc này Lão Hồ đột nhiên nói với Bàn Tử: "Anh có nghĩ trong đây có người không?

Lúc này mà có người đáp lại mới đáng sợ!!" Bàn Tử liếc nhìn Lão Hồ rồi cũng nói: "Tôi hiểu, chúng ta đang tự tiện xông vào nhà dân mà!

Dù có người hay không, vào thì phải chào hỏi cho lịch sự chứ!" Xong rồi lại nhìn quanh nhà một lượt, tiếp tục nói: "Tôi thấy cũng chẳng có gì đáng sợ.

Chắc là một kiểu đèn trường minh thôi!

Đánh lừa người ta thôi mà!

Lần trước chúng ta ở mộ Hiến Vương chẳng phải cũng vậy sao, cứ thế mà cháy mấy trăm năm cơ mà!" Tần Vũ nghe xong lời Bàn Tử liền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào gần chiếc đèn dầu.

Đưa lên mũi ngửi một cái, nói: "Không phải là đèn trường minh đặc chế." "Được làm từ dầu mỡ tinh luyện từ động vật hoang dã." "Là nhiên liệu cổ xưa thông thường." "Xem ra, đèn cũng vừa mới được thắp không lâu!" Lão Hồ có chút không thể tin nổi hỏi: "Lão

Tần!

Anh không nói đùa đấy chứ!" "Chúng ta cũng vừa mới vào thôi." "Trong đây lại không có người, vậy thì làm sao mà vừa mới thắp được chứ!" Bàn Tử cũng có chút kinh ngạc nói: "A, nếu thật sự vừa mới thắp, thì đúng là gặp quỷ rồi!" Tần Vũ quan sát căn nhà.

Bên trong tuy nhìn qua đã cũ kỹ.

Nhưng hoàn toàn không giống kiểu nhà đã ngàn năm không có người ở.

Cũng không hề đổ nát.

Một số vật dụng bài trí trong nhà căn bản không thể nhìn ra là đồ ngàn năm.

Trên tủ thậm chí còn đặt một chiếc chén rượu được làm dở từ xương đầu dã thú.

Thời gian trong này như ngưng đọng lại.

Dường như khoảnh khắc những người ở La Hải Thành biến mất.

Nơi đây đã bị đóng băng.

Vĩnh viễn giữ nguyên trạng thái ban đầu đó.

Bên ngoài trời đã tối.

Lão Hồ và Bàn Tử cảm thấy hiện giờ sự việc đã đủ quỷ dị rồi.

Nếu cứ tiếp tục đi trong đêm tối.

Dễ dàng gặp phải dã thú, hoặc bị quỷ đánh tường.

Kiến trúc và kết cấu bên trong rất phức tạp.

Sau khi thương lượng với Tần Vũ.

Họ quyết định chờ đến khi trời sáng ngày hôm sau mới lên đường.

Căn nhà tuy có chút quỷ dị.

Nhưng lại tốt hơn rất nhiều so với việc ngủ trong lều trước đó.

Cùng lắm thì ba người thay phiên nhau canh gác.

Bàn Tử tự nguyện xung phong canh gác trước.

Bảo Tần Vũ và Lão Hồ ngủ.

Lúc Tần Vũ đang tựa vào tủ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Bàn Tử đang mở cửa bên cạnh chợt tinh thần lại.

Ông ta ngửi thấy mùi gì đó.

Hít hít mấy cái trong không khí.

Rồi lại đẩy Lão Hồ đang nhắm mắt bên cạnh, nói: "Lão Hồ!

Lão Hồ!

Ngửi thử xem!

Mùi gì thế?" Lão Hồ mệt mỏi rồi.

Không có tâm trạng đáp lời.

Chỉ ừ ừ à à vài tiếng qua loa.

Nhưng Bàn Tử không bỏ cuộc.

Tiếp tục nói: "Ngửi thử xem!

Thơm thật!" "Hình như là mùi thịt hầm nhà ai đó?" Lão Hồ vừa nghe đến thịt hầm chợt tỉnh ngủ.

Mở mắt hỏi: "Thịt hầm?

Thịt sao?" Quỷ mới biết mấy ngày nay dưới sông băng liên tiếp không thấy một sinh vật sống nào.

Ăn toàn lương khô nén mang theo.

Chỉ có thể giải quyết cảm giác đói bụng về mặt sinh lý.

Còn về mùi vị… Lão Hồ cũng đưa mũi ngửi.

Trong không khí thật sự có một mùi thơm thức ăn.

“Mẹ kiếp!

Thịt hầm thơm thế!” Vốn dĩ không phải là lời nói, nhưng ông ta cũng phải thốt lên.

Đợi quay về có thịt mà ăn không.

Nhưng lúc đó một khi đã bị khơi dậy cảm giác thèm ăn, thì không thể kiềm chế được nữa.

Bàn Tử vô thức nuốt nước bọt.

Lão Hồ nói: “Lão Hồ, chúng ta cũng nên thực hiện tâm nguyện đi!” “Tôi cảm thấy giống như thịt bò!” “Không chừng là chuẩn bị cho chúng ta đấy.” “Tôi sao lại ngửi thấy mùi như từ phía sau truyền đến nhỉ!” “Đi thôi!

Đi xem thử!” Hai người không kìm được sự cám dỗ.

Chương 156

Định đi.

Tần Vũ vốn định gọi lại.

Nhưng chợt nghĩ lại, trong đây ngay cả một bóng người cũng không có.

Ai lại đi hầm thịt vào đêm khuya chứ!

Mùi vị giống như Bàn Tử nói.

Thật sự là từ phòng phía sau bốc ra.

Thế là anh cũng đi theo sau Lão Hồ và Bàn Tử.

A Hương thấy họ muốn đi, một mình cô bé không dám ở lại đây.

Liền cũng đi theo sau Tần Vũ, hướng về phía Bàn Tử và Lão Hồ rời đi.

Theo Bàn Tử và Lão Hồ đi dọc đường tìm đến nguồn gốc mùi vị.

Nằm trong căn nhà phía sau.

Giữa phòng đặt một cái nồi lớn.

Bên trong chứa đầy thịt bò hầm chín.

Lửa bên dưới vẫn chưa tắt.

Thịt trong nồi đang sôi sùng sục bốc hơi nóng.

Kèm theo hơi nước tỏa ra từng trận mùi thơm khiến người ta thèm chảy nước dãi.

Ngay cả Lão Hồ cũng không kìm được nuốt nước bọt.

Nhưng Lão Hồ không mất đi lý trí.

Ông ta nói với Bàn Tử và Tần Vũ: “Trong đây không có người, ai lại đi hầm thịt chứ?” “Bàn Tử, anh có chắc không phải là ảo giác của chúng ta không?” “Không chừng là ma quỷ trong đây làm trò quỷ!” Tần Vũ gật đầu bày tỏ sự đồng tình với ý kiến của Lão Hồ.

Tuy anh biết.

Nhưng không tiện nói ra lúc này.

Chỉ có thể nói: “Đồ vật không rõ nguồn gốc, tốt nhất đừng ăn!” Nhưng Bàn Tử đã không nghe lọt tai được nhiều như vậy nữa.

Trong mắt ông ta chỉ còn cái nồi thịt đang bốc khói nghi ngút.

“Tôi mặc kệ, ăn xong rồi tính!” “Hay là… tôi nếm thử trước nhé, hắc hắc!” Bàn Tử xoa xoa tay, vẻ mặt nóng lòng.

Trong lúc nói chuyện ông ta đã sát vào bên nồi.

“Này!

Bàn Tử!” Lão Hồ lo lắng muốn ngăn lại.

Nhưng hành động của Bàn Tử quá nhanh.

Không đợi Lão Hồ nói hết.

Hai ba miếng đã vào bụng.

Lão Hồ thấy Bàn Tử ăn xong cũng không sao.

Không kìm được cũng động tâm.

Ông kẹp một miếng, chưa kịp đưa thịt vào miệng.

Nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng bò rống.

Tiếng rống làm gián đoạn hành động của Lão Hồ.

Ngay cả Bàn Tử cũng dừng lại.

Đồng loạt ngơ ngác nhìn ra ngoài.

Nơi vừa rồi còn yên tĩnh không một tiếng động.

Bây giờ, đột nhiên truyền đến tiếng bò rống.

Thêm vào việc Bàn Tử vừa mới ăn thịt bò.

Trong lòng cảm thấy bất an.

Lúc này, Bàn Tử lập tức đặt miếng thịt trên tay xuống, khẽ nói: "Tiếng gì vậy?" Tần Vũ thấy những căn nhà trong đây nối liền nhau.

Dễ dàng đi lạc.

Anh ra hiệu cho Lão Hồ và Bàn Tử đừng động đậy.

Rồi rút một con dao găm ra cầm trong tay.

Bật đèn pin, hướng về phía phát ra tiếng động từ xa đi tới.

Tần Vũ từ căn nhà phía sau lại bước vào một căn phòng mới.

Cấu trúc căn nhà bên trong nhìn qua rất khác nhau.

Căn bản không thể phân biệt cái nào là cái nào.

Nhưng căn nhà mà Tần Vũ đang ở lại không giống những căn trước đó.

Trong nhà có một cánh cửa đá.

Tần Vũ mượn ánh sáng yếu ớt của đèn pin từ từ tiến gần cánh cửa đá.

Nhưng anh luôn cảm thấy có gì đó không đúng ở đó.

Ngay lúc Tần Vũ sắp tiếp cận cánh cửa đá.

Đột nhiên anh cảm thấy dưới chân mình có cảm giác ướt át dính nhớp.

Giống như đã dẫm phải chất lỏng.

Lúc Tần Vũ cúi đầu dùng đèn pin chiếu sáng xuống chân.

Phía bên kia cửa lại truyền đến tiếng của Lão Hồ và Bàn Tử.

“Lão Tần!

Máu!” A Hương vừa nghe có máu không kìm được mà lùi lại mấy bước.

Chương 157

Lão Hồ liền dùng đèn pin chiếu sáng vị trí của Tần Vũ trước.

Tần Vũ cúi đầu chỉ thấy dưới chân mình quả nhiên toàn là máu.

Không chỉ vậy.

Trên tường gần đó có một dấu tay máu ấn lên bằng máu.

Tần Vũ nhìn một cái.

Vết máu dưới chân có màu đỏ tươi.

Rõ ràng là mới.

Tần Vũ tiến lên nhanh chóng mở cánh cửa đá.

Và để đề phòng bên trong có người, Tần Vũ nắm chặt thanh kiếm lợi bằng xương cá trong tay.

Đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng ngoài dự liệu.

Phía sau cánh cửa đá vẫn không có bất kỳ bóng người nào.

Chỉ thấy căn phòng phía sau cánh cửa đá đầy máu tươi.

Ngay cả một bệ đá bên trong cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Trên đó đặt từng miếng thịt bò sống đã được cắt sẵn.

Lớp da bò bị lột xuống thậm chí còn bốc hơi nóng từng trận.

Rõ ràng đây là một lò mổ.

Bàn Tử và Lão Hồ nhìn thấy cảnh tượng đó liền sợ hãi một trận.

Rồi cũng đi tới.

Nhờ ánh sáng đèn pin của Tần Vũ.

Họ nhìn rõ mọi thứ trên mặt đất.

Bàn Tử vừa mới ăn thịt bò trong nồi.

Trong dạ dày ông ta không kìm được bắt đầu buồn nôn.

Tần Vũ cầm đèn pin chiếu lên phía trên căn nhà.

Chỉ thấy phía trên rõ ràng treo một cái đầu bò.

Tiếng thét chói tai của A Hương cũng vang lên lúc này.

Tần Vũ ghét tiếng thét chói tai.

Anh trực tiếp bịt miệng cô bé lại.

Đặt ngón trỏ lên môi ra hiệu "suỵt" với A Hương.

Nói: "Đừng sợ, không sao đâu!" A Hương quả nhiên rất ngoan, gật đầu không hét nữa.

Tần Vũ mới buông tay ra.

Tần Vũ nhìn lên trên, chỉ thấy cái đầu bò đang trợn mắt đẫm máu nhìn chằm chằm.

Cảnh tượng này quá kinh khủng.

Đừng nói A Hương sẽ sợ hãi hét lên.

Ngay cả Bàn Tử vốn dĩ gan to cũng bị dọa giật mình.

Lão Hồ cũng vô thức lùi lại một bước.

"…" Khi Lão Hồ đưa tay chỉ vào cái đầu bò phía trên định nói gì đó.

Chỉ nghe thấy con bò đó lại phát ra âm thanh.

Giống hệt tiếng bò rống vừa nãy.

Một tiếng bò rống.

Bàn Tử kinh hãi tái mặt, nói: "Mẹ kiếp!

Nó vẫn còn sống!" Tần Vũ nhíu mày nhìn cái đầu bò phía trên.

Cái đầu bò này trông lớn hơn một vòng so với bò thông thường.

Da trên đầu gần như đã bị xé rách ra.

Nửa cái lưỡi thè ra ngoài, miệng không ngừng phát ra tiếng rống trầm thấp.

Bàn Tử nghe tiếng đó cảm thấy thật sự rợn người.

Ông ta lấy nỏ trong tay định kết liễu con bò đó một cách nhanh chóng.

Nhưng lại bị Tần Vũ ngăn lại.

"Khoan đã!" Tần Vũ cẩn thận quan sát cái đầu bò.

Dáng vẻ của con bò đó.

Căn bản không có khả năng đe dọa họ.

Tần Vũ trước đây cũng từng nhìn thấy cảnh tượng tương tự trong hang động băng.

Đó là trên bức bích họa.

Vị tăng nhân kia đã từng nói.

Những thứ trong này sau khi chết trong vòng một ngày linh hồn vẫn còn tồn tại.

Giết mổ bò, phải lột da và giết mổ khi nó còn sống hoặc lúc đang hấp hối.

Đó cũng là một phương pháp mê tín để giải phóng linh hồn.

Nhưng sau này có người cảm thấy cách này quá tàn nhẫn và phi nhân tính.

Nên dần dần bị bãi bỏ.

Tần Vũ có thể thấy, con bò này chắc chắn là mới bị giết trước tai nạn.

Chương 158

Nhưng cũng không phải là chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Tần Vũ cảm thấy kỳ lạ.

Chẳng lẽ trước đó.

Con bò này đã giữ nguyên trạng thái này trong mấy nghìn năm?

Dựa theo quan sát của Tần Vũ.

Không chỉ riêng cái đầu bò này.

Toàn bộ La Hải Thành.

Tất cả mọi thứ đều giống như cái đầu bò này.

Đều bị hoàn toàn định hình lại trong vài giây đó.

Điều khiến Tần Vũ không hiểu là những người kia đâu?

Tại sao con người lại biến mất?

Động vật thì lại ở lại đây.

Rốt cuộc là loại sức mạnh đáng sợ nào.

Mới có thể làm được đến mức độ này.

Lão Hồ tuy cũng kinh ngạc.

Nhưng ông ta phản ứng nhanh chóng.

Cũng gần giống với Tần Vũ.

Bàn Tử thì càng như vậy.

Vừa rồi ông ta ăn cả một nồi thịt bò đã hầm mấy nghìn năm.

Mà con bò đó lại vẫn còn sống.

Bàn Tử cảm thấy toàn thân không thoải mái.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Bàn Tử quay người ra ngoài móc cổ họng.

Định nôn hết những thứ vừa ăn ra.

Mặc dù mọi thứ nhìn qua không thay đổi.

Nhưng quỷ mới biết ăn vào có vấn đề gì không.

Lão Hồ thì nói với Tần Vũ: "Lão Tần!

Chúng ta không phải đang nằm mơ đấy chứ!" "…Thật sự quá không thể tin nổi!" Tần Vũ vỗ vỗ vai Lão Hồ.

Ý nói mọi thứ trước mắt đều không phải ảo ảnh.

Mà là chuyện thực sự đang xảy ra.

"Trong này không đúng chút nào!" "Trừ con người ra, mọi thứ đều giữ nguyên trạng thái lúc đó." "Bàn Tử!

Cầm đồ đi, chúng ta không thể ở lại đây nữa!" Cầm theo thiết bị, Tần Vũ cùng Bàn Tử và Lão Hồ bước ra khỏi cửa.

Màn đêm bên ngoài đang buông xuống.

Nhưng ánh sáng bên trong và lúc mới vào không có gì khác biệt.

Những căn nhà xung quanh vẫn sáng đèn cũng không thay đổi.

Tần Vũ không khỏi kinh thán: "Ánh sáng trong này thậm chí còn được bảo tồn lại!" Bàn Tử nhìn môi trường quỷ dị xung quanh, rùng mình nói: "Tôi thấy chúng ta nên đi thôi!

Toàn bộ nơi này không phải là một thành phố ma sao?" Tuy ghê tởm.

Nhưng Bàn Tử vẫn không quên nồi thịt bò vừa rồi.

Chép chép miệng nói: "Ai!

Tiếc cho nồi thịt bò thơm lừng kia quá!" "Nếu là thịt bình thường thì tốt biết mấy!" Lời nói của Bàn Tử vô tình cũng nhắc nhở Tần Vũ.

Anh quay đầu hỏi Bàn Tử: "Đúng rồi!

Vừa rồi sau khi ăn thịt có cảm giác gì không?" "Hoặc là… sau khi ăn thịt, có để ý số lượng bên trong có thay đổi không?" Lão Hồ lúc này mở miệng đáp lời: "Lúc Bàn Tử ăn tôi có đứng bên cạnh nhìn.

Có cảm giác gì không thì tôi không biết." "Nhưng có thể khẳng định, số lượng có thay đổi." "Bị Bàn Tử ăn vào bụng, thật sự đã bị ăn rồi." "Không biến trở lại!" Bàn Tử cũng gãi đầu đáp: "Thật ra ăn cũng không có cảm giác gì đặc biệt." "Giống như ăn trong quán cơm thôi." "Con bò đó khiến người ta thấy ghê tởm thật!" Tần Vũ gật đầu.

Đúng như Lý Hòa tưởng tượng, một số thứ trong thành thực sự bị đóng băng trong một khoảnh khắc!

Sự kỳ dị của La Hải Thành quả thực là do một nguyên nhân nào đó gây ra.

Mọi thứ trong thành đều bị định hình tại một khoảnh khắc duy nhất.

Mặc dù bị ảnh hưởng bởi các yếu tố bên ngoài, cảnh tượng có thể thay đổi, nhưng bản thân bên trong sẽ không còn bất kỳ biến động nào nữa!

Tần Vũ giơ tay nhìn đồng hồ của mình.

Thời gian trên đó vẫn đang chạy bình thường, thời gian bên ngoài cũng đang trôi đi.

Lúc này, bên trong La Hải Thành, giống như một không gian và thời gian giao thoa.

Sau khi nhắc nhở tôi, Bàn Tử và Lão Hồ, Tần Vũ lại nói: "Một

điều rất đáng chú ý là, tất cả mọi thứ bị đình trệ trong toàn thành đều được bảo tồn vĩnh viễn trong một trạng thái cụ thể.

Thời gian bên trong không trôi chảy.

Chắc chắn có thứ gì đó đã khiến những thứ này dừng lại." Lúc này, muốn làm rõ tại sao bên trong lại biến thành thế này, trước tiên phải bắt đầu từ thảm họa đã xảy ra trước đó.

Cả nhóm đi bộ ra khỏi La Hải Thành, theo con đường đã vào, trở lại gần bờ hồ.

Tần Vũ quay đầu lại không nhịn được nhìn thêm lần nữa vào tòa thành đó.

Nó vẫn hõm sâu dưới lòng đất, những ánh đèn bên trong vẫn nhìn rõ mồn một.

Có lẽ sáng mai khi vào, nơi đó vẫn sẽ giữ nguyên dáng vẻ ấy.

Lão Hồ vốn đã sắp ngủ, bị Bàn Tử hành hạ một hồi nên giờ thể lực kiệt quệ.

Sau khi dựng lều ở bờ hồ, ông nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bàn Tử vẫn là người canh gác đêm nay, sau đó sẽ thay phiên.

Sáng sớm hôm sau, khi trời vừa hửng sáng, Lão Hồ tỉnh dậy thấy Tần Vũ đang tựa vào tảng đá lật xem quyển kinh thư trên tay.

Chương 159

Quyển sách này Tần Vũ đã đọc gần hết.

Bàn Tử cũng tỉnh dậy, dụi dụi mắt bước ra ngoài lều.

Thời tiết hôm nay vẫn không tốt, mây trên trời dày đặc, trông có vẻ không chân thực.

Thành phố vẫn như cũ, dường như chỉ có con người là thay đổi.

Lão Hồ thấy đám Giao long vẫn ở bờ hồ đã biến mất, liền cúi xuống dùng nước hồ rửa mặt.

Khi ngẩng đầu lên, ông chợt phát hiện lối vào hôm qua đã bị chặn lại.

Hoảng hốt, ông vội gọi Tần Vũ và Bàn Tử: "Bàn Tử!

Lão Tần!!!" "Xảy ra chuyện rồi!" "Lại cái gì?

Lại làm quá lên!" Bàn Tử nhìn quanh không thấy nguy hiểm, tưởng Lão Hồ sinh ảo giác.

Nhưng thuận theo dòng nước hồ trong vắt nhìn xuống, Bàn Tử cũng sững sờ.

Lối vào hôm qua không biết từ lúc nào đã bị đá lộn xộn chặn kín.

Tần Vũ nhíu mày nói: "Có lẽ là con Giao long vẫn đó…" Bàn Tử tức giận không chịu được, chửi rủa ầm ĩ: "Mẹ kiếp!

Giao long vẫn thành tinh rồi sao?

Không tìm được người thì lấy đá mà trút giận à?" Con Giao long vẫn có lẽ đã va vào vách đá gần đó, khiến những tảng đá phía trên sập xuống, chôn vùi hoàn toàn lối vào.

Lão Hồ cũng không biết phải làm sao.

Vốn dĩ nếu không rõ tình hình bên trong, thì cùng lắm là rút lui.

Giờ đây, con đường rút lui duy nhất đã bị phong tỏa!

Chỉ có thể đi thẳng về phía trước.

Bàn Tử cũng lập tức phản ứng, nói: "Giờ phải làm sao?

Phía sau không còn đường rút!

Thành phố ma quỷ phía trước lại tà môn như vậy!" Tần Vũ lại tỏ ra vẻ tùy cơ ứng biến, nói: "Bây giờ là đường cùng rồi!

Trước tiên, thoát khỏi đây là điều quan trọng.

Tôi có linh cảm, nếu chúng ta không thể rời khỏi đây trước khi thảm họa tiếp theo ập đến, thì chúng ta có thể sẽ giống như những người trong thành, đột nhiên biến mất và vĩnh viễn không thể rời khỏi đây!" Lão Hồ chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu.

Bàn Tử lại có chút do dự nói: "Lão Tần, chúng ta không phải muốn vào thành chứ!

Bên trong đó thật sự quá tà môn!

Tôi thấy chúng ta không bằng đi vòng quanh thành, tìm đường thoát ra ngoài là được!

La Hải Thành chúng ta đừng vào nữa!" Bàn Tử đêm qua ăn mấy miếng thịt cứ cảm thấy khó chịu trong lòng, cứ như là ăn phải Minh khí vậy, rất kỳ lạ.

Mấy miếng thịt đó đã hầm trong nồi hàng ngàn năm mà không thối không hỏng.

Bàn Tử càng nghĩ càng thấy rờn rợn sống lưng.

Không đợi Bàn Tử nói xong, Lão Hồ là người đầu tiên lên tiếng

phản đối: “Không được!

Thành nhất định phải vào!

Đừng quên chúng ta vào đây vì chuyện lời nguyền.

Nếu không thì chúng ta đã sớm mang xác chết ra ngoài giao dịch với chú Minh rồi!

Hà cớ gì lại bị mắc kẹt ở nơi quỷ quái này?

Bây giờ mà đi luôn, chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao?” Bàn Tử bất đắc dĩ, đành phải đồng ý.

“Được được được!

Nghe ông đó, vào thành thì vào!

Tôi cũng chỉ lo chúng ta đến lúc đó không lấy được gì, lại còn mất cả mạng nữa!” “Nhảm nhí!

Có Lão Tần ở đây, chúng ta sẽ không sao đâu!

Tôi nói đúng không, Lão Tần!” Lão Hồ liếc nhìn Tần Vũ trêu chọc nói.

Tần Vũ lười biếng đáp lời, trả lời một câu: “Ít nói nhảm thôi, thu dọn xong xuôi nhanh chóng xuất phát!” Rồi liền xoay người đi.

Bốn người lần thứ hai vào thành.

Nơi nghỉ ngơi đêm qua, bên trong quả nhiên đúng như Tần Vũ dự đoán.

Ngoại trừ những thứ bị động chạm đêm qua, bên trong không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Thịt trong nồi vẫn sôi sùng sục, hương thơm không hề giảm.

Ngay cả lớp sương mỏng khi họ vào cũng không hề thay đổi.

Tần Vũ nhìn La Hải Thành không chút biến động, thản nhiên nói:

“Đây là vực sâu tín ngưỡng.

Vị trí của La Hải Thành bản thân đã sụt lún, nên vị trí quan trọng nhất của trung tâm thành phố cuối cùng phải nằm dưới lòng đất!” Dọc theo con đường chính ở trung tâm mà đi thẳng.

Đúng như Tần Vũ nói, Lão Hồ rõ ràng có thể cảm nhận được con đường càng gần thành chính càng đi xuống.

Tần Vũ đi một đoạn đường sẽ cẩn thận ghi nhớ lộ tuyến.

Cuối cùng, hai bên đường đã biến thành những nơi giống như hang động.

Không giống những nơi khác, hai bên vẫn có đèn chiếu sáng, tiết kiệm được đèn pin.

Tần Vũ cầm đèn pin, thỉnh thoảng lại nhìn cấu trúc của những ngôi nhà xung quanh, cho đến khi đi đến cuối đường, tiến sâu vào vị trí dưới lòng đất của La Hải Thành.

Cuối con đường là một cánh cửa đá khổng lồ.

Hai bên cửa đá có hai lối vào, trên mỗi lối vào có gắn hai viên bảo thạch, một bên màu xanh lam, một bên màu trắng.

Giống hệt màu sắc của những viên pha lê đã thấy trước đó.

Không chỉ pha lê, những con côn trùng cũng có hai màu sắc như vậy.

Tần Vũ giơ đèn pin chiếu vào bên trong.

Chỉ thấy không gian bên trong rộng khoảng mười mấy mét vuông, không quá cao.

Sâu bên trong lờ mờ có thể nhìn thấy một bức tượng hình đầu quỷ, được khắc từ đá.

Chương 160

Ánh đèn pin chiếu vào bức tượng, trông nó gớm ghiếc và xấu xí.

Tần Vũ nheo mắt lại.

Nhìn thấy trên đầu bức tượng đá có một hàng họa tiết bọ rùa thất tinh.

Sở dĩ Tần Vũ có thể nhìn rõ như vậy, là vì bốn góc bên trong đang đốt bốn ngọn đèn.

Tuy không sáng rực, nhưng đủ để Tần Vũ nhìn rõ.

Ở vị trí trung tâm, Tần Vũ dùng đèn pin có thể nhìn thấy.

Trên mặt đất đặt một con bò đen và hai con ngựa trắng, tất cả đều đã được nấu chín.

Dáng vẻ vẫn giữ nguyên, hẳn là dùng để tế lễ.

Lão Hồ và Bàn Tử đi xem lối vào bên kia, gần như giống hệt bên Tần Vũ.

Ba người đứng trước cửa đá.

Tần Vũ nhìn trái nhìn phải rồi nói: "Đây hẳn là Băng Cung và Hỏa Cung mà kinh thư đã nhắc đến." Bên trong giống hệt như miêu tả trong kinh thư.

Tuy nhiên, điểm khác biệt duy nhất là vị trí của cửa đá có dấu vết hư hại.

Điều này không được nhắc đến trong kinh thư.

Rõ ràng, nơi đây không còn manh mối nào nữa.

Tần Vũ trực tiếp giơ tay thăm dò, từ từ đẩy cánh cửa đá ra.

Cửa đá vừa bị Tần Vũ đẩy ra một khe hở, Lão Hồ và Bàn Tử liền cảm thấy một luồng hàn ý sâu sắc.

Bàn Tử rùng mình lẩm bẩm một tiếng: "Nơi quỷ quái này âm khí thật nặng a!" Từ khi vào đến giờ chưa từng cảm thấy khí lạnh nào như vậy.

Luồng gió lạnh như đang nhắc nhở, nơi này có thể ở gần sông băng.

Tần Vũ đẩy cánh cửa đá đủ lớn để một người có thể lọt qua, rồi dẫn đầu bước vào.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng theo sát phía sau.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên.

Phía trên hiện ra một gian thần điện vàng son lộng lẫy.

Dường như có vài phần tương tự với thần điện ở mộ Vua Hiến.

Bên trong thần điện rất tối tăm.

Mặc dù bên trong thần điện có một số ngọn đèn đang cháy, nhưng không biết tại sao, nơi đây vừa âm u vừa tối tăm, khiến người ta không thể kìm nén mà nâng cao cảnh giác.

"… Trên người có thứ gì đó!" A Hương đi theo sau Lão Hồ và Tần Vũ.

Vô tình liếc nhìn, A Hương đột nhiên kinh ngạc nói.

Tần Vũ quay đầu nhìn A Hương.

Lúc này, vẻ mặt A Hương kinh hoàng, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó ở phía sau Lão Hồ.

Ông liền hỏi: "Làm sao vậy?

Em nhìn thấy gì à?" A Hương giơ tay chỉ vào lưng Lão Hồ nói:

“Trên đó có thứ gì đó.” A Hương vừa nói vừa lùi lại phía sau.

Lão Hồ thấy vẻ mặt A Hương không giống đang đùa.

Nhưng lại không hề cảm thấy bất kỳ sự khác thường nào trên người mình.

Ông khó hiểu hỏi: “Thứ gì?

Tôi không thấy?” Sau đó lại cúi đầu nhìn xuống người mình, phát hiện không có gì bất ổn.

Rồi ngẩng đầu nhìn A Hương nói: “A Hương không phải bị trúng tà đấy chứ, trên người tôi thật sự không có gì!” Tần Vũ biết A Hương có thể lộ ra biểu cảm như vậy thì không phải là vô cớ.

Cô ấy tuyệt đối đã nhìn thấy gì đó.

Ông nhẹ giọng nói với A Hương: “A Hương, không sao đâu, em nói xem!” A Hương lưỡng lự, như muốn cố gắng miêu tả.

Cuối cùng, cô ấy chậm rãi mở miệng, thì thầm: “Trên ba lô, có một xoáy nước màu đen!” Bàn Tử sững sờ, cũng không hiểu A Hương nói gì.

Anh ta hỏi: “Xoáy nước?

Là cái gì?” Tần Vũ nhanh chóng hiểu ý A Hương.

Ông nói: “Không phải trên người, mà là trong ba lô của anh ấy!” Lời Tần Vũ vừa dứt, Lão Hồ lập tức cởi ba lô ra.

A Hương cũng nói: “Đúng đúng đúng!

Cái trên đó.

Tôi lại nhìn thấy rồi!” Tần Vũ nhìn Lão Hồ hỏi: “Trong ba lô có thứ gì à?” Lão Hồ sững sờ, đáp: “Không có, toàn bộ là những thiết bị chúng ta cần thôi!” “Mở ra xem!” Lão Hồ mở tất cả khóa kéo trên ba

lô ra.

A Hương liếc nhìn, rồi chỉ vào chiếc hộp trong ngăn thứ hai của ba lô Lão Hồ: "Cái đó!" Lão Hồ và Tần Vũ vô thức nhìn nhau, vì cả hai đều biết đó là gì.

Đó là Mạc Trần Châu mà Tần Vũ đã đặc biệt dặn Lão Hồ mang theo.

Vì nó chưa được tách hoàn toàn ra khỏi miệng của Vua Hiến, nên trên đó vẫn còn sót lại một số mảnh thịt.

Lão Hồ lo lắng nói: "… Lão Tần, không phải môi trường ở đây đã phản ứng với Mạc Trần Châu sao.

Có khi nào lại hình thành Quỷ Động thứ hai không?!" Tần Vũ lắc đầu.

"Không đâu, Mạc Trần Châu chỉ là một vật chất cần thiết cho Quỷ Động.

Bản thân nó không thể hình thành Quỷ Động." "Thế nhưng… A Hương lại nhìn thấy một xoáy nước màu đen…" Lão Hồ cảm thấy có chút sợ hãi.

Quỷ Động mà họ từng gặp phải chẳng phải giống như một xoáy nước sao!

"Nó đang hấp thụ khí hỗn độn ở đây!

Xem ra Mạc Trần Châu quả thực đã bị ảnh hưởng bởi nơi này." Tần Vũ nhìn chiếc hộp phía sau Bàn Tử, chìm vào suy tư.

Có lẽ viên Mạc Trần Châu này chính là chìa khóa để khởi động thời gian đóng băng ở đây.

Tần Vũ bảo Bàn Tử trực tiếp mở hộp ra.

Trong hộp, viên Mạc Trần Châu tượng trưng cho sự trường sinh

bất lão, vĩnh sinh bất diệt, bề mặt của nó bị bao bọc bởi một lớp thịt thối đen kịt.

Vẻ mặt Bàn Tử đầy vẻ ghét bỏ.

Lão Hồ thấy món đồ này thực sự hơi ghê tởm, đành cho nó vào một cái túi.

Chương 161

Cầm Mạc Trần Châu, Tần Vũ bước vào đại điện.

Những cây cột bên trong không có đèn thắp sáng, mà thay vào đó, chúng được phủ dần bởi những tấm da người.

Tần Vũ và Lão Hồ trước đây ở những nơi như vậy hầu như chỉ thấy bích họa, hoặc một số phù điêu.

Chưa bao giờ thấy da người.

Không những thế, trên những tấm da người này còn có những ký tự được xăm.

Mặc dù Tần Vũ không thể đọc hiểu toàn bộ, nhưng kết hợp với kinh thư trên tay, Tần Vũ cũng có thể hiểu một nửa.

Trong đó viết về một số cuộc chiến tranh của Ma Quốc và một số sự kiện trọng đại của Ma Quốc.

Tần Vũ đã thu thập được không ít thông tin từ kinh thư và những tấm da người này.

Nhưng cho đến nay, những thông tin này đều rời rạc.

Tần Vũ chưa tìm thấy một phương tiện nào có thể xâu chuỗi chúng lại với nhau.

La Hải Thành là thành chính của Ma Quốc.

Điều khiến Tần Vũ cảm thấy kỳ lạ là, lịch sử Ma Quốc không hề có vua.

Vì vậy, bên trong không hề có cung điện của vua, chỉ có thần điện.

Các quý tộc được gọi là Vu Sư.

Địa vị của những Vu Sư này chỉ đứng thứ sáu trong toàn bộ hệ thống.

Trong tín ngưỡng của họ, vật có địa vị cao nhất được gọi là "Xà Thần Chi Cốt." Kế đến là nơi chôn cất tà thần.

Sau đó là loại rắn mà họ từng thấy ở Tinh Tuyệt, loại rắn độc có một khối thịt đen lớn trên đầu.

Loại rắn này ở đây được gọi là Cự Mục Xà.

Cái gọi là Quỷ Mẫu trong Ma Quốc, được những người này cho là mỗi đời Quỷ Mẫu đều chuyển thế.

Không thể để người khác nhìn thấy diện mạo thật của mình, khuôn mặt đều phải dùng vải che lại.

Truyền thuyết nói rằng đôi mắt của họ có một khả năng đặc biệt, được gọi là "Quỷ Nhãn!" Dưới Quỷ Mẫu mới là những tế tự nắm giữ cổ thuật.

Tuy nhiên, cổ thuật được sử dụng vào thời điểm đó không được Vua Hiến phát hiện và phát triển, nên nó không phức tạp và đa dạng đến vậy.

Cũng không hoàn toàn là những thứ hại người.

Hầu hết mục đích sử dụng đều là để hoàn thành một loại tế lễ.

Tuy nhiên, phong cách mai táng của những người này cũng khác so với những nơi khác.

Giống như những thi thể băng mà Tần Vũ từng thấy trong Yêu Lâu trước đây.

Những người đó đều là Đại tế tự!

Chỉ có Đại tế tự mới có tư cách được chôn cất trong Yêu Lâu sau khi chết.

Tần Vũ nhìn vào đây đột nhiên cảm thấy không đúng.

Trực tiếp bỏ qua một phần ở giữa, trực tiếp nhìn đến mấy tấm da người ở phần cuối.

Trên đó là nghi thức tế lễ của các tế tự dâng lên Xà Thần Chi Cốt.

Nơi chôn cất Xà Thần Chi Cốt Tần Vũ thấy rất quen thuộc.

Chẳng phải đó là Quỷ Động trong thành Tinh Tuyệt ở sa mạc đen mà họ từng đến sao!

Tần Vũ nhanh chóng lật kinh thư trên tay.

Ông cảm thấy không đúng.

"La Hải Thành là Quỷ Động." Như nghe phải lời không thể tin được, Bàn Tử vẫn chưa hiểu đầu đuôi ra sao, hỏi: "Lão Tần!

Ông nói cái gì?

Sao tôi không hiểu gì cả?

Quỷ Động?

Cái ở Tinh Tuyệt ấy à?

Thứ đó không phải ở sa mạc đen sao?" Bàn Tử không biết tại sao Tần Vũ lại đột nhiên nhắc đến chuyện đó.

Lão Hồ lại nói: "Lão Tần nói không sai, tôi cũng luôn cảm thấy có gì đó không ổn ở đó, nhưng vẫn không thông suốt.

Nếu theo lời Lão Tần nói, vậy thì mọi chuyện đều thông suốt rồi!" Bàn Tử bị Lão Hồ nói như vậy càng thêm khó hiểu.

"Ông, Lão Hồ, cũng thần thần thộn thộn cả rồi, hai ông nói gì vậy!" Lão Hồ liếc nhìn Bàn Tử nói: "Ôi chao, bây giờ không phải lúc rồi, đâu có thời gian mà giải thích kỹ càng cho cậu!

Dù sao nghe Lão Tần thì không sai đâu!" Tần Vũ cũng nói: "Tôi

vừa nói rồi, ở đây không có vua, quyền lực cao nhất là Xà Thần Cốt Hài.

Sở dĩ được coi là tín ngưỡng, là vì Xà Thần có hai thần tích.

Một là sau khi cơ thể mục rữa, chỉ còn lại bộ xương.

Và sức mạnh trong não không hề tiêu vong cùng với cơ thể, mà được bảo tồn lại, đó chính là ảo cảnh mà chúng ta đang ở!

Cái thứ hai là đôi mắt.

Nghe nói nó có tác dụng khiến linh hồn trường sinh bất diệt.

Tượng trưng cho tận cùng của thời gian.

Viên Mạc Trần Châu mà chúng ta cố gắng lấy được, chính là đôi mắt truyền thuyết!" Bàn Tử nhìn viên châu trong túi trên tay Lão Hồ, hoài nghi nói: "Thứ này, lợi hại đến vậy sao?" Lão Hồ hừ một tiếng nói: "Đừng coi thường, viên châu này được gọi là 'Thiên Tiên Nhãn không giới hạn'!

Xem ra cũng không phải không có lý!" Trong các bức tranh da người trên tường, một vị tổ tiên của Ma Quốc sau khi nắm giữ một bí mật nào đó, đã mang đi Xà Nhãn.

Bỏ trốn đến Tinh Tuyệt, thành lập giáo phái khổng lồ đó.

Mỗi khi một Quỷ Mẫu mới ra đời, đều sẽ thông qua Xà Nhãn hoàn thành một loại hoạt động tế lễ phức tạp.

Bắt một lượng lớn nô lệ, đặt họ vào trong ảo cảnh.

Phàm là người ở trong đó, trên người đều sẽ lưu lại dấu ấn giống như trên người Lão Hồ.

Sau đó máu của họ sẽ từ từ đông lại rồi chết đi.

Tà giáo này tin rằng máu đã bị ảo cảnh hấp thụ.

Và dùng những nô lệ này để cung cấp năng lượng cho ảo cảnh.

Chương 162

Cứ như vậy, người dân ở các quốc gia lân cận bị người Ma Quốc bắt đi hàng loạt, trở thành tù binh dùng để hiến tế.

Cho đến sau này có một vị dũng sĩ, đã trà trộn vào bên trong, thiết kế đoạt lấy Xà Nhãn.

Sau đó, nơi đây liền xảy ra thảm họa.

Ma Quốc cũng từ đó mà biến mất.

Lão Hồ lúc đó ngồi bên một tảng đá nói: "Nhưng Lão Tần.

Chúng ta thấy trên thi thể pha lê như thiếu mất một thứ gì đó.

Bây giờ, việc xây dựng Luân Hồn Trủng tốn nhiều công sức để mở ra thông đạo giữa Yêu Lâu và cánh cửa thảm họa, nhất định có mục đích.

Thi thể pha lê đó thiếu mắt và có não!!!" "Bên trong này thực ra là những thứ trong não của Quỷ Mẫu.

Những ngôi nhà đó, vết máu trên mặt đất, thịt bò trong nồi, ngọn đèn trên bàn.

Tất cả đều được tạo thành từ những mảnh ký ức trong não của Quỷ Mẫu lúc sinh thời.

Cho nên mới được bảo tồn lâu như vậy, vĩnh viễn không thay đổi.

Bởi vì đây đều là những mảnh ký ức của Quỷ Mẫu!" Bàn Tử ở một bên bị hai người nói cho ngơ ngác.

Huống chi là A Hương đang ngây người đứng một bên.

Bốn người im lặng một lát.

Bàn Tử đột nhiên mở miệng nói: “Ôi chao, được rồi được rồi.

Có tà hồ đến mức đó hay không thì tôi không biết!

Bàn Tử tôi chỉ biết lấy Minh khí, xuống mộ làm việc!

Lão Tần, chúng ta có thể ra khỏi thành được không!

Tôi không quan tâm thi thể pha lê kia hay Quỷ Mẫu gì đó!

Chỉ cần có thể lấy về và đổi lấy bảo bối tốt với chú Minh là được!” Tần Vũ cười, thầm nghĩ Bàn Tử tuy đơn giản trực tiếp, nhưng việc tìm đường thoát ra trước cũng là thực tế.

Bàn Tử tiến lên vỗ vỗ vai Lão Hồ, nói: “Lão Hồ, chúng ta phải nghĩ theo hướng tốt lên!

Chúng ta mà không vào thì cũng không nhìn thấy những bức bích họa da người bên trong!

Nếu theo lời Tần Vũ nói, vậy chẳng phải có nghĩa là, chúng ta chỉ cần dùng phượng hoàng đảm cử hành một nghi thức ngược lại so với lúc đó, là có thể đóng cửa nơi này sao?

Đến lúc đó lời nguyền trên người chúng ta cũng sẽ biến mất?” Mắt Lão Hồ sáng lên, ngạc nhiên nhìn Bàn Tử nói: “Được đó Bàn Tử!

Tôi không nghĩ ra sao?” Bàn Tử cười: “Đó, đừng coi thường Bàn gia!” “Lão Tần, cách này khả thi không?” Tần Vũ nhún vai nói: “… Đương nhiên!” Lão Hồ thấy Tần Vũ nói vậy, rõ ràng có hy vọng.

Lập tức phấn chấn tinh thần.

“Nhưng… chúng ta bây giờ hoàn toàn không biết làm thế nào để đóng cửa nơi này!” Có cách rồi, nhưng cách thực hiện cụ thể lại làm khó Lão Hồ.

Tần Vũ suy nghĩ rồi nói: “Có nhớ con Giao long vằn mà chúng ta gặp trong hồ trước đó không?” “Nhớ chứ!” “Mọi thứ ở đây đều dừng

lại.

Chỉ có con Giao long vẫn đó là sống!

Chắc chắn có gì đó kỳ lạ!" Lão Hồ nhíu mày.

Sau đó đột nhiên kinh ngạc nói với Tần Vũ: "Lão Tần, lẽ nào là do nước hồ?" Tần Vũ gật đầu nói: "Hoặc là do nước hồ, hoặc là có thứ gì đó dưới đáy hồ!

Ở đây không có thứ hữu dụng nào!

Cách giải quyết vấn đề nằm ở hồ nước mà chúng ta đã vào lúc trước!" Tần Vũ đeo ba lô đã chuẩn bị xong, đi ngược lại con đường cũ về phía bờ hồ.

Bờ hồ.

Bàn Tử thò đầu xuống nhìn, thăm dò hỏi Tần Vũ: "Lão Tần… chúng ta thật sự phải xuống đó sao!" Tần Vũ gật đầu, không hề có ý đùa giỡn.

Bàn Tử nhớ đến con Giao long vẫn trước đó, trong lòng cảm thấy bất an.

Thứ đó vẫn chưa chết.

Nếu xuống dưới, không chừng lúc nào đó nó sẽ nhảy ra cắn người.

Dưới đáy nước, nếu thực sự va phải, thì sẽ không có đối thủ.

Tần Vũ muốn xuống nước, nhưng lại không định đưa A Hương đi cùng, vì tình hình dưới đó phức tạp, đưa A Hương đi chẳng khác nào vướng víu.

"A Hương, em ở trên này đợi, đừng xuống!" Tần Vũ vứt những vật dụng trong ba lô mà không dùng được dưới nước xuống đất.

A Hương lại hoảng hốt, kéo vạt áo Tần Vũ, vẻ mặt không muốn ở một mình.

Tần Vũ biết, chỉ có thể an ủi cô ấy!

"A Hương, dưới đó nguy hiểm lắm.

Em ở đây giúp anh trông coi thiết bị, đợi anh lên là được!

Sẽ không lâu đâu!" A Hương do dự một lát, sau đó mới gật đầu buông tay.

Cảnh tượng này bị Lão Hồ và Bàn Tử nhìn thấy.

Trước khi xuống nước, hai người trêu chọc Tần Vũ: "Lão Tần, có tình ý rồi à!" "Xem ra A Hương thật sự có ý với ông đó!" "Không nỡ à?" Tần Vũ cười mắng một tiếng: "Cút ngay!

Làm việc chính sự!" Sau khi xuống nước, Tần Vũ phát hiện dưới nước rất yên tĩnh.

Sau khi con Giao long vẫn rời khỏi vùng nước này, cá con trong hồ cũng trở lại bình thường.

Đều bơi thành đàn thành đội trong nước.

Đối với ba "loài cá" từ bên ngoài thì chúng không để ý.

Tần Vũ tiếp tục bơi một lúc nữa thì cá trong hồ đột nhiên xao động.

Những con cá có râu trắng đó không giống những con đã thấy trước đây.

Càng đi xuống, loại cá này càng nhiều.

Cho đến khi Tần Vũ nhìn thấy đàn cá trước mặt từ vài trăm con biến thành gần vạn con.

Đàn cá khổng lồ trước mắt khiến Tần Vũ nhíu mày.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng kinh ngạc.

Hoàn toàn không ngờ, dưới mặt nước tưởng chừng trong vắt, lại có nhiều cá đến vậy.

Tránh khỏi đàn cá, Tần Vũ tiếp tục đi xuống.

Chương 163

Cuối cùng, dưới đáy hồ, anh thấy một nơi giống như đỉnh của một tổ ong.

Tần Vũ ra hiệu cho Lão Hồ và Bàn Tử.

Con đường phía Tây bị một tảng đá khổng lồ chặn lại.

Tảng đá trông hình tròn.

Mặc dù bề mặt đã chuyển sang màu xanh lục, mọc một lớp tảo phù du, nhưng Tần Vũ vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy những hoa văn hình con mắt trên đó.

Tần Vũ đành bơi vào một lỗ bên cạnh.

Càng đi về phía trước, dòng chảy ngầm trong nước càng mạnh.

Cuối cùng, ba người cũng lặn vào một khe hở trong hang.

Tần Vũ tại thủy hạ hoàn thị trứ lý đích nhất thảo nhất mộc.

Nơi đây giống như vị trí đại sảnh của thần điện, vì phía trên có một cái lỗ lớn, nên nơi đây đã bị nước tràn đầy từ lâu.

Không như bên ngoài, dòng chảy ở đây ổn định hơn một chút, dòng ngầm cũng không quá mạnh.

Lối ra ở đây chỉ có một.

Đó là nơi họ đã vào trước đó.

Những con đường còn lại đều bị đá vụn và bùn cát chặn kín.

Lần này vì muốn đến sông băng, nên bộ đồ lặn cũng được chuẩn bị phòng hờ.

Nhưng ai ngờ lại tìm thấy nơi này.

Do đó, bình dưỡng khí mang theo không nhiều.

Hiện tại, lượng oxy trên người chỉ còn lại một chút.

Tần Vũ nhìn vào đồng hồ đo trên bình dưỡng khí, biết rằng nếu không tìm được đường ra nữa, có khả năng sẽ bỏ mạng ở đây.

Nhưng phía trước không còn con đường nào khác.

Khi Lão Hồ đang sốt ruột vô cùng, nước trong đại sảnh thần điện bắt đầu trở nên đục ngầu bất thường.

Tần Vũ lập tức cảm thấy không ổn.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy con Giao long vẫn đó đang bị một con cá khổng lồ khác đâm vào lối vào hang động.

Hai con cá khổng lồ sắp lao vào.

Lão Hồ nghe tiếng động dưới nước, vô thức nhìn theo.

Con cá lớn đó trông giống hệt con cá râu trắng đã thấy trước đó, nhưng kích thước của nó lớn hơn gấp mười mấy lần.

Có lẽ vì con Giao long vẫn trước đó bị Bàn Tử dùng xẻng công binh đánh bị thương, vết máu trong nước đã thu hút con cá già này.

Hai con cá lớn rõ ràng đang tiến hành một trận đấu sinh tử.

Con Giao long vẫn bị cá lớn cắn chặt, vừa xoay tròn dưới nước tấn công lẫn nhau, vừa không ngừng bơi về phía Tần Vũ.

Kích thước của Giao long vẫn rõ ràng nhỏ hơn con cá lớn một chút, sức lực cũng không bằng.

Nhưng nó lại có một hàm răng sắc nhọn.

Con cá lớn đã bị cắn bị thương ở nhiều chỗ.

Con cá trắng lớn toàn thân đầy vết thương, không biết có thể chịu

đựng được bao lâu.

Nó kéo con Giao long vằn từ trên cao chìm xuống.

Lão Hồ vội vàng tìm chỗ ẩn nấp, cố gắng thoát khỏi.

Tần Vũ ra hiệu cho Bàn Tử và Lão Hồ.

Ba người tạm thời tản ra, bơi lên phía trên.

Thần điện tuy rộng rãi, nhưng cũng không chịu nổi hai con quái vật khổng lồ như vậy hành hạ.

Để tránh hai gã khổng lồ, kế hoạch ban đầu của Tần Vũ chỉ có thể tạm thời dừng lại.

Khi nghĩ rằng đã rời xa vùng nguy hiểm, cách Lão Hồ vài mét về phía trước, không biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm một con Giao long vằn nữa.

Bàn Tử hiển nhiên sững sờ.

Sau đó quay đầu lại nhìn.

Sau khi xác nhận là hai con, anh ta tuyệt vọng nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cũng bất lực.

Con này cũng bị vết máu do hai con kia đánh nhau chảy ra thu hút.

Không may lại va phải họ.

Xem ra lần này không ra tay cũng không được.

Vô thức liếc nhìn lượng oxy trong bình.

Không còn nhiều nữa.

Nếu thực sự đối đầu với lũ này, không biết có thoát được Giao long vằn hay không.

Sợ rằng đến lúc đó, vì oxy trong bình cạn kiệt mà chết đuối ở đây.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, lại không có.

Không biết vì lý do gì, dòng chảy ngầm dưới nước đột nhiên mạnh lên, cuốn trôi tảng đá tròn lớn bị kẹt ở giữa xuống dưới.

Con Giao long vẫn dường như bị tiếng động làm cho sững sờ.

Không kịp né tránh đã bị tảng đá lớn đè bẹp xuống dưới.

Điều này không chỉ khiến Lão Hồ thở phào nhẹ nhõm.

Không cần phải dây dưa với con Giao long vẫn lớn này nữa.

Nhưng ông không vui vẻ được bao lâu.

Vì tảng đá khổng lồ rơi xuống, đá vụn cũng rơi theo từ phía trên.

Chương 164

Một dòng nước khổng lồ từ trên cao đổ xuống.

Họ chỉ cảm thấy toàn bộ không gian đang rung chuyển.

Lão Hồ thậm chí còn nghĩ rằng nơi này sắp sập.

Cơ thể không có điểm tựa nào, chỉ có thể trôi theo dòng nước bị cuốn vào không gian bên dưới do tảng đá lớn đâm thủng.

Tần Vũ bị nước cuốn không thể nhìn rõ mọi thứ trước mắt.

Chỉ cảm thấy một màu trắng xóa, hình như khắp nơi đều là nước.

Nếu không, rơi từ độ cao đó xuống, không chết cũng tàn phế.

Ánh sáng dưới nước trở nên hỗn loạn, tầm nhìn không rõ ràng.

May mắn là Tần Vũ dần dần thích nghi được với ánh sáng như vậy.

Xung quanh đâu đâu cũng là những sinh vật phù du.

Thêm vào đó, vừa trải qua biến động lớn, khắp nơi dưới nước đều là đá vụn.

Nước trong hồ đục ngầu đến mức đáng sợ.

Bàn Tử và Lão Hồ không có khả năng thích nghi tốt như Tần Vũ.

Vì vậy, họ mò mẫm tiến về phía trước dưới nước.

Cho đến khi nước xung quanh dần lắng xuống, Lão Hồ mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Do biến động lớn vừa rồi, Lão Hồ, Bàn Tử và Tần Vũ đã bị cuốn lạc.

Nhưng may mắn thay, họ không bị tách ra quá lâu, Lão Hồ đã tìm

thấy Tần Vũ trong một cái hố đá vụn lõm xuống.

Cấu trúc bên trong dường như đã bị khối đá lớn đó thay đổi.

Dòng nước dần dần chảy ra.

"Chắc là đã xuyên qua một nơi có địa thế thấp hơn ở đây." Tần Vũ nói, ngẩng đầu nhìn lên.

Nước trên đầu đang rút xuống nhanh chóng.

Dần dần, trước khi bình dưỡng khí cạn kiệt, cuối cùng họ cũng nổi lên mặt nước.

Bàn Tử vội vã tháo mặt nạ dưỡng khí trên mặt, hít thở không khí trong lành.

Dường như bị con Giao long vẫn khổng lồ vừa rồi dọa cho sợ.

Bàn Tử mệt mỏi ngồi xuống.

Mực nước vừa rút xuống, mặt đất ẩm ướt.

"Bàn Tử cẩn thận!" Lão Hồ vừa tháo mặt nạ dưỡng khí.

Vô thức liếc nhìn Bàn Tử.

Đột nhiên phát hiện cách vị trí của Bàn Tử không xa có một con rết lớn.

Nó đang bò ra ngoài dọc theo khe đá.

Con vật đó lớn hơn rết bình thường gấp đôi.

Toàn thân màu đen bóng loáng.

Lão Hồ lập tức lên tiếng cảnh báo Bàn Tử.

Nhưng con vật đó hành động quá nhanh.

Trong khoảnh khắc Lão Hồ vừa nói, nó đã bò ra khỏi khe đá, lao thẳng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử vô thức quay đầu lại.

"Mẹ kiếp!" Anh ta nhìn thấy con rết đó đang bò về phía mình.

Khi con rết sắp chui vào quần áo của Bàn Tử, Tần Vũ hô lên một tiếng: "Đừng động!" Lời vừa dứt, con dao găm trên tay cũng bay ra theo.

Bàn Tử nghe lời đứng yên không động.

Lưỡi dao cắm vào tảng đá bên cạnh Bàn Tử, phát ra một tiếng kim loại đặc trưng.

Con dao găm rơi xuống đất.

Kèm theo đó là con rết bị chặt thành hai khúc.

"Thứ quái quỷ gì vậy?" Bàn Tử thấy con rết đã bị Tần Vũ giải quyết, liền đứng cách đó không xa nhìn thứ đang mềm nhũn trên mặt đất nói.

Nhìn thoáng qua thì giống rết, nhưng nhìn kỹ lại không giống lắm.

Lão Hồ cũng lại gần.

Nhìn con rết đang ngoe nguẩy trên mặt đất nói: "Không phải rết!" Bàn Tử ngẩng đầu hỏi: "Lão Hồ, ông biết à?" Lão Hồ gật đầu đáp: "Trước đây khi tôi còn trong quân đội đã từng thấy thứ này.

Nó sinh trưởng ở dưới đáy sông lớn.

Một phen hú vía!!" "Thứ này không cắn người.

Nó ăn chay!" Bàn Tử thở phào một hơi nói: "Mẹ kiếp!

Thế mà làm quá lên!

Dọa chết Bàn gia!" "Kia kìa!" Tần Vũ chỉ vào phía dưới cách đó không xa.

Trên mặt đất xuất hiện những con vật như vậy, nhưng trông đều

đã chết.

"… Không phải vừa rồi bị đè chết đấy chứ?" "Bị đè chết thì sao lại trông như thế này?" Những con đại hà cầu này chết nhưng vẫn nguyên vẹn.

"Chỉ có một con đang cuộn tròn trên mặt đất, chắc là đã chết." Tần Vũ nhìn thoáng qua lần đầu tiên thấy có chút kỳ lạ.

"Giống như… bị người ta thu thập vào đây." Lão Hồ vừa nói xong, liền thấy một con Tuyết Diêu (Địa Quan Âm), miệng ngậm một con đại hà cầu.

Sau khi đặt con đại hà cầu lớn nhỏ vào trong, liền bỏ đi.

Để lại Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau.

"Bên trong có thứ gì đó!" Loài vật này có tên khoa học là Tuyết Diêu.

Trông giống một con cáo nhỏ.

Cả móng vuốt và răng đều sắc bén.

Chương 165

Tiếng kêu giống hổ.

Sở dĩ được gọi là Địa Quan Âm vì loài này rất giỏi đào hang.

Tính tình gian xảo và tàn nhẫn.

Không lâu sau đó, từng con Tuyết Diêu (Địa Quan Âm) cùng với hàng chục con khác lại tha đại hà cầu vào bên trong.

"Đang làm gì vậy?" "Chẳng lẽ đang trữ lương thực?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Lão Hồ lắc đầu nói: "Loài vật này sẽ không thành đàn thành đội làm chuyện như vậy!" "Thật kỳ lạ!" Tần Vũ lại đứng một bên nhìn ra điểm bất thường.

Những con Tuyết Diêu (Địa Quan Âm) này tuy bình thường chỉ đi theo đàn ba năm con, nhưng nhìn thấy nhiều đại hà cầu trên mặt đất như vậy thì biết.

Nếu không có hàng trăm con thì căn bản không thể làm được.

Số lượng lớn như vậy tụ tập lại một chỗ, đây là lần đầu tiên anh thấy.

Điều càng khiến anh không hiểu là những con đại hà cầu đã bị bóc vỏ trên mặt đất.

Tần Vũ không tự chủ nhớ đến những gì đã xem trên bích họa da người trước đó.

Một loại nghi thức!

Trên bích họa có vẽ, ý nghĩa là lúc đó có người có thể khống chế và thống lĩnh yêu tộc.

Mặc dù trông có vẻ khó tin, nhưng nếu lúc đó những Vu Sư kia dùng thảo dược pha chế ra một số công thức, dùng để khống chế những dã thú này, thì cũng không phải là chuyện không thể.

Nghĩ vậy, Tần Vũ lập tức cảm thấy những con Tuyết Diêu (Địa Quan Âm) này đều không giống nhau.

Như thể bị một sức mạnh nào đó khống chế.

Những con vật này không ăn, mà đang tiến hành một hoạt động giống như tế lễ.

Chắc chắn có thứ gì đó cần những con đại hà cầu này.

Dùng để cho một loại sinh vật khác ăn.

Sở dĩ loại sinh vật đó không thể tự đi săn mồi, Tần Vũ có thể đưa ra câu trả lời duy nhất.

Đó là những Vu Sư đã nhốt nó ở đây để bảo vệ nơi này!

Tần Vũ lập tức cảnh giác.

Chú ý đến những tiếng động xung quanh.

Lúc này, đại hà cầu đã được tập kết gần đủ.

Vậy thì con vật đó cũng sắp xuất hiện rồi!

Một số con hà cầu còn sống trên mặt đất sau khi cuộn tròn lại thì bất động, rõ ràng là đang trong tư thế phòng thủ.

Tần Vũ thầm kêu không hay.

Vội vàng hô lớn với Lão Hồ và Bàn Tử: "Nhanh lên!

Có nguy hiểm!" Vừa chạy ra, đống đá lộn xộn phía sau liền bắt đầu rung chuyển.

Từ bên trong bò ra một con Đại tích dịch toàn thân đỏ au.

Cái lưỡi của nó dài đến nửa mét.

Hai bên miệng có một hàng răng sắc nhọn.

Nhìn là biết đó là một loài sinh vật cổ xưa.

Họ chạy chưa đủ xa.

Con Đại tích dịch có lẽ đã ngán ăn hà cầu.

Nó hoàn toàn không quan tâm đến những con hà cầu trên mặt đất, vội vã lao thẳng về phía ba người.

Lão Hồ rút cung nỏ ra, không chút do dự bắn về phía Đại tích dịch.

Nhưng tiếc thay, con vật đó có một lớp da dày.

Lão Hồ vội vàng không kịp nhắm chuẩn, chỉ có thể bắn loạn xạ.

Mặc dù có vài mũi tên ngắn cắm vào người con Đại tích dịch, nhưng không thể gây ra tổn hại thực chất cho nó.

Tốc độ của Đại tích dịch chậm lại một chút vì Lão Hồ bắn.

Tần Vũ vừa rồi nhìn thấy bộ xương trắng trong đống đá.

Ước tính con vật này cũng ăn thịt người.

Nhưng vì không còn người ở đây nữa, nên những con Tuyết Diêu (Địa Quan Âm) kia mới dùng đại hà cầu để thay thế.

Con vật đó đã không "khai huân" (ăn thịt người/sống) bao nhiêu năm rồi.

Thấy ba người sống sờ sờ, nó như phát điên.

Theo sát phía sau không ngừng đuổi.

Lúc này, con Đại tích dịch đã đến trước mặt Tần Vũ.

Nó há miệng định cắn.

Tần Vũ không chút do dự chém một dao vào chân trước của Đại tích dịch.

Một cái chân bị đứt lìa.

Đại tích dịch đau đớn quằn quại trên mặt đất.

Tần Vũ vội vàng thu dao lại.

Chỗ chân bị đứt của Đại tích dịch chảy ra chất lỏng màu vàng.

Tần Vũ nhân cơ hội này.

Quay người liếc nhìn.

Thấy Lão Hồ và Bàn Tử không quay đầu lại chạy nhanh về phía đỉnh của một ngọn núi đá phía trước.

Anh cũng lao về hướng đó.

Đại tích dịch vì mất một chân, tốc độ di chuyển rõ ràng chậm lại.

Nhưng cơn đau lại kích thích nó.

Chương 166

Đại tích dịch trở nên càng thêm điên cuồng.

Trên đỉnh núi, Tần Vũ quay người nhìn xuống con thằn lằn lớn bên dưới.

Mặc dù nó đã phát điên, nhưng với trạng thái hiện tại thì không thể nào bò lên được.

Khi đến đỉnh núi, xung quanh ngoài cát núi lửa đen kịt còn có những tinh thể núi lửa hình thành từ cát, ít nhất phải mất vài triệu năm mới có thể tạo ra những thứ như vậy.

Tần Vũ nhận ra bên dưới hồ nước lại có một ngọn núi lửa.

Lão Hồ và Bàn Tử hiển nhiên cũng đã phát hiện ra điều này.

Thấy Tần Vũ theo kịp, Lão Hồ tiến lên nói: "Lão Tần!

Có vẻ như là một ngọn núi lửa." Vị trí miệng núi lửa nhỏ hơn Tần Vũ tưởng tượng.

Dù sao thì nó cũng đã bị xói mòn trong một thời gian dài, một phần miệng núi lửa gần đó đã sụp đổ, chỉ còn lại một cái hố không lớn lắm, trông như một cái ống khói.

"Xem ra đã biến thành núi lửa hoạt động!" Nhìn xuống miệng núi lửa, bên trong thỉnh thoảng lại có một số kiến trúc.

Những kiến trúc này giống hệt những bức tượng gỗ đã thấy trong hang băng trước đó, đều được xây dựng bằng một loại gỗ màu đen.

Tần Vũ đoán loại gỗ kỳ lạ này có lẽ là một vật liệu chuyên dụng cho việc tế tự thời bấy giờ.

Không ngờ lại có phát hiện bất ngờ như vậy.

Mặc dù những vật liệu gỗ bên trong trông có vẻ đã mục nát, nhưng Tần Vũ vẫn quyết định vào xem thử.

Có lẽ đây là nơi đã từng được dùng để khởi động nghi thức tế tự năm xưa.

"Đi thôi!

Xuống xem!" Tần Vũ nói rồi liền chui xuống miệng núi lửa, dẫn theo Lão Hồ và Bàn Tử xuống tận đáy núi.

Dưới đó, họ nhặt một ít củi mục để nhóm lửa.

Đoán rằng con thằn lằn lớn không thể vào được, tối nay họ quyết định nghỉ chân tại đây.

Bàn Tử và Lão Hồ đều đã mệt lử, họ đun một ít nước uống.

Bàn Tử lẩm bẩm lại muốn làm món ăn đen tối.

Tần Vũ không để ý, chỉ nhìn những phù hiệu nguyên thủy trên tường xung quanh.

Anh từ từ lần theo thứ tự các phù hiệu.

Những phù hiệu này giống như vô số tinh tú trên trời, ẩn chứa đủ loại ẩn dụ và ám chỉ.

Tần Vũ cảm thấy rất hứng thú.

Đang xem xét, Tần Vũ đột nhiên phát hiện một phù hiệu trên tường rất quen thuộc, như đã từng thấy ở đâu đó.

Nhìn kỹ lại, chẳng phải nó giống hệt một phù hiệu trong kinh thư sao?

Kinh thư đã bị Tần Vũ để lại trên bờ trước khi xuống nước.

May mắn thay, anh đã đọc qua một lần và ghi nhớ, nên nhanh chóng hiểu được ý nghĩa của phù hiệu đó.

“Kích Lôi Sơn?” “Sơn?” Bàn Tử nghe vậy liền tò mò hỏi.

“Cũng được gọi là Hắc Sơn, truyền thuyết kể rằng nó là một ác ma kiểm soát quặng mỏ.” “Tiếp theo chúng ta phải làm gì?” “Lão Tần, tôi không hiểu mấy chỗ này.” “Trên đó có ghi chép chi tiết về việc chúng ta phải cử hành nghi thức tế tự như thế nào không?” Tần Vũ lắc đầu.

“Không có, chỉ ghi lại một số truyền thuyết về núi và lịch sử.” “Lịch sử?

Không phải núi lửa bất tử sao.” “Xem ra đều là những thứ vô dụng!” Bàn Tử vừa dứt lời than phiền, Lão Hồ bên kia không biết từ lúc nào đã từ từ đi đến bên một cánh cửa đá trong đó.

Cánh cửa đá không đóng kín, ở giữa có một khe hở.

Lão Hồ mượn khe hở nhìn vào trong.

Chỉ nhìn một cái, Lão Hồ đã kinh ngạc hét lên: “Có người!!!” Tần Vũ nhanh chóng quay đầu nhìn Lão Hồ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc hỏi: “Người?” “Người sống!” Sắc mặt Lão Hồ có chút tái nhợt.

Tần Vũ thấy không giống đùa giỡn, trong lòng Bàn Tử cũng thót một cái.

Ở đây thậm chí còn không có bóng người, đã ngàn năm không một bóng người rồi, sao có thể có người sống được chứ!

Mẹ kiếp, là người sống.

Tần Vũ chỉ cảm thấy kỳ lạ.

Dù sao đối với anh cũng không có gì đáng sợ.

Bất kể là gì, đều có cách đối phó.

Anh chỉ thắc mắc giống Bàn Tử, sao ở đây lại có người chứ!

Tần Vũ đi tới định mở cửa kiểm tra, nhưng bị Lão Hồ chặn lại.

“Lão Tần!

Có người đằng sau cánh cửa!” “Tôi nghĩ chúng ta đừng vào nữa!

Tìm đường ra khác đi!” Tần Vũ kỳ lạ nhìn Lão Hồ một cái.

Điều này không giống với phong cách của anh ta.

Tần Vũ cố chấp muốn xem, liền nói với Lão Hồ: “Nhiều người như vậy đều không thể sống sót đi ra từ đây.” “Người sống?

Truyền tin?” Tần Vũ nói xong liền đến trước cửa.

Trên cánh cửa đá khắc hai con mắt, một họa tiết không thể quen thuộc hơn.

Phía tây của cánh cửa đá có một viên đá tròn có thể xoay, là một cơ quan để mở cánh cửa này.

Trên cửa chỉ có hai con mắt được chạm khắc, không có bất kỳ trang trí nào khác.

Tần Vũ mở cơ quan, đẩy cánh cửa đá ra.

Cảnh tượng bên trong Tần Vũ không kịp nhìn kỹ.

Anh chú ý thấy phía sau cánh cửa đá có một đôi mắt!

Khác với đôi mắt bên ngoài cánh cửa.

Đôi mắt khắc phía sau cửa đang nhắm nghiền.

Tần Vũ sửng sốt.

Anh đã sớm biết tín ngưỡng về họa tiết con mắt này, là cội nguồn của luân hồi chi lực.

Chương 167

Nhưng loại mắt nhắm nghiền này Tần Vũ là lần đầu tiên nhìn thấy.

Không biết có phải đại diện cho việc tế tự đã bị đóng lại hay không.

Bàn Tử tò mò thò nửa người ra từ khe cửa đá Tần Vũ vừa đẩy ra.

Chỉ thấy phía sau cánh cửa đá là một hang núi được hình thành tự nhiên, không hề có dấu vết của việc khai thác nhân tạo.

Không chỉ vậy, xung quanh còn có rất nhiều đá nham thạch, do nguyên nhân núi lửa mà biến thành một loại tinh thể.

Mượn ánh sáng của đèn pin, những tinh thể này phát ra một loại ánh sáng lạnh lẽo quỷ dị.

Trong bóng tối sâu thẳm như vậy, giống như mở ra cánh cửa đến một thế giới khác.

Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, hoàn toàn không thấy cái gọi là người sống mà Lão Hồ nói.

Vừa định mở miệng hỏi Lão Hồ, bỗng nghe bên tai truyền đến từng tiếng bước chân.

Do không gian bên trong, tiếng bước chân lại rõ ràng đến vậy.

Bàn Tử có thể khẳng định không phải là ảo giác.

Chỉ là tiếng bước chân nghe có vẻ hơi nặng nề.

"Đông đông đông" dường như có thứ gì đó đang kéo lê trên người.

Mỗi tiếng vang lên, đều như dẫm vào tim Bàn Tử.

Tần Vũ tự nhiên cũng nghe thấy, anh nhíu mày.

Âm thanh từ từ từ xa đến gần, càng lúc càng nhanh, như có một người khổng lồ đang chạy về phía họ.

Nhưng lại không hề thấy bóng người.

Âm thanh nghe khiến người ta hoảng sợ.

Tần Vũ lập tức đóng cửa lại.

Cánh cửa đá đã ngăn cách hiệu quả loại âm thanh này.

Âm thanh vừa dứt, Bàn Tử và Lão Hồ đều thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là Bàn Tử, trên trán đổ một lớp mồ hôi mỏng vì căng thẳng.

Lặng lẽ một lúc, Tần Vũ lại áp tai vào cánh cửa đá nghe ngóng.

Nhưng lại không nghe thấy gì cả.

Tiếng động lớn như vậy, cửa cũng không đóng kín, lẽ ra phải nghe thấy được một chút gì đó chứ.

Tần Vũ cảm thấy kỳ lạ, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, hỏi Lão Hồ: "Vừa rồi ông nhìn thấy gì?" Lão Hồ lắc đầu nói: "Tôi vừa cố gắng mở cánh cửa đá ra một khe hở, âm thanh truyền ra y hệt như vừa nãy." "Cũng không nhìn thấy người!" Bàn Tử lúc này mới thở hắt ra một hơi.

Thấy cánh cửa đá đóng lại sau đó không còn tiếng động lạ nữa, liền lập tức nói với Tần Vũ và Lão Hồ: "Tôi thấy chúng ta nên lo lấp đầy bụng trước đã!" "Ăn no rồi nói chuyện!" "Không chừng không phải do người gây ra tiếng động!" Sự việc đã đến nước này, Lão Hồ cũng không còn cách nào khác.

Chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Sau khi ăn uống qua loa một chút mà lòng vẫn còn bồn chồn, họ quyết định mở cửa đá lần nữa.

Dù sao cánh cửa đá đó, bây giờ là lối thoát duy nhất.

Chỉ có thể cứng rắn tiến vào.

Lần này Tần Vũ không đẩy cánh cửa đá ra một khe hở nhỏ nữa, mà dứt khoát mở toang ra.

Không có âm thanh nào như dự đoán.

Quả nhiên sau một đêm, bên trong đã trở nên yên tĩnh.

Tần Vũ quay người định gọi Lão Hồ và Bàn Tử theo sau đừng lạc đường.

Vô tình lại nhìn thấy bức tường phía sau cánh cửa đá.

Trên tường khắc một số họa tiết.

Giống như hai mặt của cánh cửa đá.

Trên tường khắc một số con mắt, có con mở, có con nhắm.

Phía sau phần mắt mở có khắc một bóng người màu đen.

Lão Hồ sờ trán, không hiểu rõ ý nghĩa của những thứ này.

Tần Vũ thì đã hiểu được bảy phần.

Sau đó anh mở miệng nói: "Xem ra hôm qua chúng ta không vội vàng xông vào là đúng rồi!" "Đường hầm này trong truyền thuyết là tà thần Hắc Sơn." "Cũng là đường hầm duy nhất dẫn vào La Hải Thành!" Trong đó không có lối rẽ, nhưng bất cứ ai vào đều phải nhắm mắt lại.

Nếu trong quá trình đi qua đường hầm mà mở mắt ra, sẽ xảy ra chuyện kinh khủng!

"Chuyện kinh khủng?" "Là gì?" Bàn Tử có chút nghi ngờ hỏi.

Trong lòng anh ta cảm thấy sao lại có chuyện huyền huyễn như vậy.

Nghe cứ như chuyện dùng để dọa trẻ con.

Tần Vũ lắc đầu nói: "Không rõ, những gì ghi trên đó rất mơ hồ." "Chỉ biết sẽ có chuyện khủng khiếp xảy ra." So với Bàn Tử, Lão Hồ cẩn thận hơn nhiều.

"Tôi thấy thà tin là có còn hơn không tin!" "Chúng ta cứ làm theo đi!" "Kẻo đến lúc xảy ra thật!" "Đặc biệt là Bàn Tử!" Bàn Tử không tin vào tà, bĩu môi nói: "Làm gì mà thần bí như vậy!" "Tôi thấy không chừng là cái bẫy đấy!" "Phía trước có vách núi vực sâu thì sao?" "Chẳng lẽ chúng ta thực sự phải nhắm mắt đi sao?" "Chẳng phải là tự mình đi tìm cái chết sao?" Tần Vũ lắc đầu nói: "Những thứ khắc trên tường này không phải dùng để lừa người đâu." "Từ ý nghĩa của những thứ này, có thể thấy…" "Bàn Tử, ông cứ ngoan ngoãn nhắm mắt lại đi." Lão Hồ và Tần Vũ có chung quan điểm.

"Xem!

Lời của Lão Tần thì ông cũng nên nghe đi chứ!" "Chúng ta nhập gia tùy tục!" "Đã đến đây rồi thì phải tuân theo quy tắc của người ta." "Được được được!

Đã là Lão Tần nói rồi." "Không nhắm mắt thì sao được, tôi nhắm mắt đây!" Bàn Tử không còn cách nào khác đành đồng ý.

Nhưng nhắm mắt lại, mất đi thị lực, trong tình huống như vậy gần như là không có khả năng phòng bị.

Ba người đều có chút không thích ứng.

Sau khi bàn bạc, Tần Vũ đi đầu, sau đó Lão Hồ và Bàn Tử theo sau.

Ba người tìm vài khúc gỗ gần đó để dò đường.

Ba người theo đường vòng cung đi về phía giữa, con đường ở giữa trông có vẻ bằng phẳng hơn.

Không chỉ vậy, ba người còn dùng dây thừng leo núi buộc vào thắt lưng, nối liền với nhau.

Như vậy, bất kể ai gặp chuyện, hai người kia cũng có thể cảm nhận được ngay lập tức.

Bước vào đường hầm, mắt Tần Vũ nhắm nghiền.

Chương 168

Trong lòng anh thầm đếm bước chân.

Lão Hồ mặc dù đồng tình với cách làm này, nhưng trong tình huống như vậy, anh ta cũng căng thẳng vô cùng.

Ngược lại Bàn Tử thì vô tư, chỉ lo đi theo phía sau là được.

Sau khi đi vào một lúc lâu, lại không nghe thấy tiếng bước chân khó chịu như lần trước.

Tần Vũ nhắm mắt, vì năm giác quan đều nhạy bén nên anh vẫn loáng thoáng nghe thấy một số âm thanh "kỳ quái" trong đường hầm.

Có tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi, sấm sét, có tiếng người khóc cười và tiếng dã thú gào thét.

Các âm thanh đều không lớn.

Tần Vũ đoán những thứ này có vẻ như được tạo ra nhân tạo, đặt ở đây để gây nhiễu thính giác.

Lão Hồ ở giữa từ từ đi theo Tần Vũ, không ngừng nhắc nhở Bàn Tử, dặn đi dặn lại đừng bao giờ mở mắt.

Bàn Tử ở phía sau thiếu kiên nhẫn đáp lời.

Lão Hồ lẩm bẩm như bà già.

Lão Hồ đột nhiên cắt ngang lời than phiền của Bàn Tử nói: "Bàn Tử, Lão Tần, hai người không cảm thấy có gì kỳ lạ sao?" Bàn Tử hỏi: "Cảm giác gì?" "Không phải sắp đi vệ sinh chứ!" Lão Hồ mắng Bàn Tử một câu, nghiêm túc nói: "Ít nói nhảm đi!

Tôi đang nghiêm túc đây!" "Tôi… tôi sao cứ có cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm thế nhỉ!" Bàn Tử nghe xong đột nhiên không nói gì

nữa.

Lão Hồ thấy kỳ lạ, vội giật sợi dây buộc ở thắt lưng hỏi: “Tôi dựa vào Bàn Tử!

Đừng dọa tôi chứ, nói gì đi!” “Sao đột nhiên im lặng vậy!” Lúc này Bàn Tử mới từ từ nói: “Lão Hồ, thực ra không giấu gì, cái cảm giác này tôi cũng đã có từ sớm rồi!” “Tôi cứ nghĩ là do sợ hãi, sinh ra ảo giác.” “Sợ nói ra làm người ta khó chịu.” “Nên không nói!” “Tôi cảm giác không phải chỉ có một người nhìn chằm chằm tôi!” “Toàn thân trên dưới như bị hàng trăm hàng ngàn con mắt nhìn chằm chằm vậy.” “Giống như xung quanh chúng ta đều đầy người.” “Đúng đúng đúng!” “Chính là cảm giác đó!” Lão Hồ kích động nói: “Hy vọng chỉ là ảo giác của chúng ta…” “Không, tôi thực sự cảm giác trong động có thứ gì đó…” Tần Vũ thì không có cảm giác đó.

Nhưng Tần Vũ lại cảm nhận được, càng đi về phía trước, không khí càng phát ra một loại ẩm ướt không thể diễn tả được.

Xen lẫn với từng đợt mùi hôi thối.

Xung quanh cũng càng ngày càng lạnh.

Ngoài thị giác, các giác quan khác đều mang lại cho Tần Vũ một cảm giác bị áp bức, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chính lúc này, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình lại xuất hiện một loại âm thanh mới.

Nghe giống như tiếng rắn bò xung quanh.

Lão Hồ và Bàn Tử hiển nhiên cũng đã nghe thấy, lập tức thận trọng dừng bước.

Tần Vũ cũng chỉ có thể dừng lại theo.

Tần Vũ đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ không lành trong lòng.

Cảm giác này thật tồi tệ.

Thị giác bị hạn chế, nhưng kể từ khi bước vào đường hầm, Tần Vũ cảm thấy năm giác quan cũng dần dần bị ảnh hưởng.

Không chỉ Tần Vũ, thực ra Bàn Tử và Lão Hồ cũng có cảm giác đó.

Ba người không hẹn mà cùng dừng lại ở đó.

Một mạch họ đều dựa vào bức tường bên phải, mò mẫm tiến về phía trước.

Nhưng đi một lúc, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy, giống như Bàn Tử đã nói, không chừng là một cái bẫy.

Bên trong, âm thanh, mùi vị, ngoài những thứ mắt có thể nhìn thấy, tất cả thông tin đều đang gây nhiễu, khiến người ta vì căng thẳng mà bắt đầu tâm phiền ý loạn.

Bàn Tử lúc này cuối cùng không nhịn được nói: "Lão Tần, Lão Hồ!

Trong đó không phải có rắn đấy chứ!" "Tôi có thể nghe thấy tiếng lưỡi rắn thè ra và tiếng bò lách tách mà!" "Hình như không chỉ một hai con đâu!" Bàn Tử càng lúc càng thấy lạnh sống lưng, anh ta cảm thấy nhắm mắt lại không đáng tin chút nào.

"Chúng ta mở mắt ra đi!" "Nếu là rắn độc, chúng ta bị cắn một miếng thì không phải chuyện đùa đâu." "Lần này chúng ta không mang theo huyết thanh giải độc!" Bị cắn một miếng là có thể mất mạng đấy!" "Suỵt!" Tần Vũ giơ tay làm động tác im lặng, nói: "Bàn Tử đừng nói nữa!" "Nghe kỹ đi." Bàn Tử không động tĩnh nữa.

Tần Vũ ngưng thần bình khí lắng nghe âm thanh trong không khí.

Thoạt nghe như có hàng trăm con rắn độc đang bò xung quanh,

thỉnh thoảng lại thè lưỡi phát ra tiếng "xì xì".

Tần Vũ nghĩ đường hầm này trước tiên sẽ không có nhiều rắn độc như vậy.

Nếu thực sự có, tại sao bây giờ họ lại không bị những con rắn này tấn công?

Đến đây Tần Vũ có thể khẳng định.

Đường hầm nhất định bị người ta thiết kế đặc biệt, sẽ phóng đại âm thanh, tạo cho người ta ảo giác.

"Không đúng!

Bàn Tử tuyệt đối đừng cởi bịt mắt ra!" "Loại rắn đen chúng ta thấy ở Tinh Tuyệt, tính tấn công cực mạnh." "Nếu thực sự có nhiều con như vậy." "Chắc chắn chúng đã không kịp chờ đợi mà lao ra cắn xé rồi!" "Bây giờ chúng ta chỉ nghe thấy loại âm thanh này." "Nhưng không có nghĩa là những thứ đó thực sự tồn tại!" "Đường hầm này có lẽ có tác dụng mê hoặc người ta bằng âm thanh!" "Nếu chúng ta thực sự mở mắt ra, là đã trúng kế rồi!" Tần Vũ đang nói, đột nhiên cảm thấy chân mình nặng trĩu.

Giống như có thứ gì đó bò lên từ bên dưới.

Nhưng Tần Vũ không lên tiếng, anh lặng lẽ đá bay thứ đang ở trên chân.

Sau khi đá văng thứ đó, Tần Vũ càng tin chắc vào phán đoán của mình.

Không có âm thanh nào như dự đoán.

Thứ bị đá văng cũng không quay lại cắn xé.

Trọng lượng trên chân cũng biến mất.

Tuyệt đối không phải loại phản ứng mà rắn đen sẽ làm.

Tần Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, nhẹ giọng nói: “Trò vặt!” Rồi liền không chút lo lắng bắt đầu đi về phía trước.

“Ai!” “Ai!” Bàn Tử và Lão Hồ bị Tần Vũ giật dây, cũng chỉ có thể đi theo kịp.

Đồng thời kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Tần Vũ đã nhìn thấu những trò lừa bịp trong đường hầm, không hề sợ hãi mà đi thẳng về phía trước.

Nhưng Lão Hồ và Bàn Tử lại bị những cảm giác trên người mê hoặc.

Trên đường Bàn Tử và Lão Hồ thỉnh thoảng lại hét lên kinh ngạc.

Khi thì Lão Hồ cảm thấy có một con rắn bò lên đùi, khi thì Bàn Tử cảm thấy có một con rắn quấn quanh cổ.

Ngược lại, Tần Vũ kể từ khi đá văng con rắn trên chân, loại cảm giác đó không còn xảy ra nữa.

Bàn Tử và Lão Hồ ban đầu cũng hoảng loạn không thôi.

Nhưng Tần Vũ vẫn luôn nói không sao cả, đó đều là ảo giác, không cần bận tâm làm gì.

Quả nhiên không lâu sau đó, Bàn Tử và Lão Hồ đều cảm thấy cái gọi là rắn độc trên người đã biến mất!

Chương 169

Và cũng không hề bị thứ gì đó cắn bị thương.

Cứ như mọi chuyện chưa từng xảy ra vậy.

Vậy là họ cũng học theo Tần Vũ, sải bước đi về phía trước.

Đi như vậy một lúc lâu.

Khi tất cả đều cho rằng không có chuyện gì nữa.

Tiếng bước chân quen thuộc đó lại vang lên!

Âm thanh chân thực đến mức khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Bởi vì tiếng bước chân vừa vang lên, ngay cả tiếng rắn xung quanh cũng thay đổi.

Những con rắn đó dường như cũng bị tiếng bước chân kinh động, bắt đầu xì xào lách tách tản ra xung quanh.

Lão Hồ lại không nhịn được cảm thấy hoảng loạn trong lòng.

Tiếng động càng lúc càng gần.

Bàn Tử cố gắng kìm nén xung động muốn mở mắt ra và chạy trốn.

Anh ta đứng tại chỗ không nhúc nhích, trên đầu đổ một lớp mồ hôi.

Thần kinh của mọi người đều căng thẳng vì âm thanh.

Âm thanh cuối cùng dường như đã ở ngay trước mặt họ.

Đúng lúc chuẩn bị bước tiếp, dường như sắp giẫm lên người họ, xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại.

Mọi âm thanh đều biến mất.

Xung quanh vì sự yên tĩnh đột ngột, khiến Lão Hồ cảm thấy không thích ứng.

Sau một hồi chết lặng, anh xác nhận mọi thứ xung quanh đều đã dừng lại.

Hòn đá lớn trong lòng mới từ từ được đặt xuống.

Lão Hồ thở phào một hơi dài rồi nói: "Lời của Lão Tần quả nhiên không sai!" "Chắc là do tâm lý chúng ta làm loạn thôi!" Mặc dù Bàn Tử cũng biết thực ra không có gì xảy ra, nhưng vì những âm thanh đa dạng đã khiến tinh thần anh ta bị tàn phá, nên cũng không nhịn được mở miệng hỏi: "Lão Tần!" "Chúng ta còn bao lâu nữa mới ra được đây!" "Cứ thế này nữa, tôi điên mất thôi!" Tần Vũ cũng chỉ đành bất lực nhún vai nói: "Tôi cũng không muốn ở đây lâu." "Nhưng để đi ra được, còn một lúc nữa đấy!" Tần Vũ đứng tại chỗ rồi lại nói: "Hay là, tôi kể một chuyện khá thú vị nhé!" "Chuyện gì?" Lão Hồ và Bàn Tử đều tò mò hỏi.

Tần Vũ bình thản trả lời: "Vừa nãy phản ứng lớn quá, tôi cứ lo kéo hai người." "Lúc rẽ quá vội vàng, tôi đã không xác định được phương hướng!" Lão Hồ tuyệt vọng nói: "Lão Tần đúng là giỏi thật, đó là chuyện thú vị sao?" Tần Vũ nói với giọng điệu như không có gì xảy ra, tiếp tục nói: "Tôi chưa nói xong mà!" "Vì phương hướng sai rồi, chúng ta không cần thiết phải tiếp tục nhắm mắt nữa." Lão Hồ do dự không mở mắt.

"Lão Tần, chúng ta cứ trực tiếp mở mắt đi sao?" "Nhưng lời nguyền trên tường… làm vậy thật sự không có vấn đề gì sao?" Tần Vũ nói: "Trên người chúng ta đều đã có con mắt rồi, lời nguyền đã ở đó rồi!" "Cũng không sợ có thêm một cái!" "Chi bằng nhanh chóng rời đi, đến lúc đó dùng Mộ Trần Châu giải trừ lời nguyền là được!" "…" Lão Hồ sửng sốt, không biết có thể thông suốt được không.

Nhưng Tần Vũ đã hết kiên nhẫn.

Anh mở mắt kéo Lão Hồ đi, vừa đi vừa nói: "Ông có phát hiện ra không, kể từ khi chúng ta vào đây, đã bỏ qua một chi tiết quan trọng!" "Nếu vào đây không được mở mắt, vậy lúc trước khi mở cửa, cả ba chúng ta đều mở mắt đi vào!" "Lúc đó chẳng phải không có chuyện gì xảy ra sao?" Lão Hồ sửng sốt, không hiểu Tần Vũ muốn nói gì.

Anh thăm dò hỏi: "Vậy là Lão Tần, chúng ta thực ra đã phá vỡ quy tắc từ sớm rồi." "Bây giờ chúng ta có nhắm mắt cũng vô dụng?" "Không phải!

Ý tôi là." "Trước khi vào, chúng ta đã nhìn thấy những phù hiệu đó trên tường!" "Chẳng phải trên người chúng ta cũng có loại dấu ấn đó sao?" "Loại dấu ấn đó chỉ có trên vật tế mới có!" "Chết tiệt!

Lão Tần, không lẽ cái nơi quỷ quái này coi chúng ta là vật tế sao?" "Bây giờ tôi đột nhiên có chút đồng cảm với những người bị coi là vật tế rồi!" "Đã chết rồi thì thôi!

Trước khi chết lại phải chịu đựng sự tàn phá tinh thần như vậy!" "Thật là quá vô nhân đạo mà!" Bàn Tử vừa đi vừa nói.

Tần Vũ thực ra cũng nghĩ như vậy.

Những nô lệ đó có lẽ biết mình sẽ chết trước khi chết, nhưng trước khi chết lại phải bị dọa dẫm như vậy, điều đó thật quá tàn nhẫn.

Khi Tần Vũ đi được một đoạn không xa, anh phát hiện phía trước không còn đường nữa.

"Chúng ta đi vào ngõ cụt rồi!" "Không… những tảng đá phía trước này tôi cảm thấy có chút kỳ lạ." Phía trước là một bức tường đá.

Nhưng kỳ lạ thay, trên bức tường đá có những vân đá giống như bánh quẩy, như có thứ gì đó đang quấn quýt vào nhau bên trong.

Bàn Tử và Lão Hồ vừa mở mắt ra có chút không thích ứng.

Họ dụi mắt, cuối cùng cũng nhìn rõ hoàn cảnh hiện tại.

Bàn Tử tò mò quay đầu nhìn lại, kinh ngạc nói: "Ai!

Mấy thứ trước đó là ảo giác sao?" "Vậy mấy thứ phía sau chúng ta là gì vậy!" Tần Vũ cũng nhìn lại.

Chỉ thấy xung quanh dường như có một lớp ánh sáng trắng nhạt.

Bàn Tử đi cuối cùng, cách vài mét.

Lờ mờ có thể nhìn thấy một cái bóng đen kịt.

"Chết tiệt!

Thứ đó…" "Không lẽ nó cứ đi theo chúng ta mãi sao!" "Sao tôi cứ cảm thấy nó không có ý tốt vậy!" Khoảng cách càng gần, Tần Vũ nhìn cũng càng rõ hơn.

Chỉ thấy bàn tay của cái bóng đó còn lớn hơn cả đầu Bàn Tử.

Không biết có phải là ảo giác của Tần Vũ hay không.

Anh luôn cảm thấy thị giác ở đây có chút mờ ảo.

Cảm giác mờ ảo nhìn qua sẽ khiến người ta có một cảm giác không chân thực.

Tần Vũ cầm đèn pin, trong lòng nghĩ bàn tay của người không thể dài như vậy được.

Xem ra lại là một quái vật không rõ tên.

Tần Vũ không kịp đến gần thứ đó.

Trên con đường ban đầu định đi, anh phát hiện một lối vào đường hầm khác.

Theo lộ trình trước đó lẽ ra phải đi vào từ đây.

Nhưng vì âm thanh khổng lồ đó đã cắt ngang bước chân của Tần Vũ, khiến họ đi sai và lạc vào ngõ cụt.

Thấy có lối ra, Tần Vũ vui mừng, không bận tâm đến bóng tối hay không bóng tối nữa.

Anh trực tiếp bỏ qua con quái vật đó, dẫn theo Lão Hồ và Bàn Tử đi vào đường hầm.

Bây giờ đã mở mắt, Tần Vũ muốn xem thứ đó có thể theo kịp không!

Lão Hồ và Bàn Tử với tâm trạng lo lắng theo sau Tần Vũ.

Nhưng vừa bước vào lối vào đường hầm, phía sau đã truyền đến âm thanh quen thuộc.

Lại là tiếng bước chân đó.

Lông mày Tần Vũ nhíu sâu lại.

Chương 170

Điều tồi tệ nhất đã xảy ra.

Thứ này khác với tiếng rắn mô phỏng trong đường hầm đó.

Bởi vì âm thanh này thực sự tồn tại.

Nên ngay từ lần đầu tiên họ bước vào, họ đã phá vỡ quy tắc.

Bởi vậy khi Bàn Tử và Lão Hồ mở cửa lớn ra nhìn vào bên trong, âm thanh đó mới truyền ra.

Cái gọi là mở mắt ra sẽ có chuyện không lành xảy ra, đã linh nghiệm rồi!

Bóng đen, cùng với tiếng bước chân nặng nề chính là bằng chứng tốt nhất!

"Chết tiệt!

Thật sự coi chúng ta là vật tế sao?" "Thứ đó không lẽ cứ theo chúng ta suốt như áp giải phạm nhân vậy!" Mặc dù Bàn Tử miệng nói nhảm, nhưng Lão Hồ biết, càng như vậy thực ra trong lòng anh ta càng sợ hãi.

Trước đây mắt chưa mở, còn có thể tự lừa mình rằng mọi thứ đều là ảo giác.

Nhưng bây giờ thứ quỷ quái đó ở ngay trước mắt, lần này không có cách nào phớt lờ được nữa!

"Có cảm giác đi mà không có đường về vậy?" Lão Hồ trong lòng cũng không chắc chắn, anh ta từ từ nói.

Tần Vũ nhìn về phía sau một cái.

Cái bóng đó không có thực thể, chỉ có thể nghe thấy âm thanh.

Mặc dù âm thanh nghe có vẻ hơi áp bức, nhưng nghe nhiều rồi cũng quen.

"Mặc kệ nó!" "Chúng ta cứ đi đường của chúng ta!" "Tôi muốn xem thứ quỷ quái này có trò gì!" Tần Vũ lúc này cũng chú ý.

Thứ anh vừa chạm vào giống như bánh quẩy.

Một khối đá trắng khổng lồ xoắn vào nhau, nhô ra từ mặt đất.

Trông có vẻ kỳ lạ, nhưng Tần Vũ luôn cảm thấy thứ này nhất định có tác dụng, nên mới được đặt ở đây.

Tần Vũ thậm chí không thể hình dung được hình dạng của thứ này.

Không tròn không vuông, toàn bộ khối đá đều bị vặn vẹo.

Không theo một hướng nhất định, lúc thì trái, lúc thì phải.

Xung quanh rải rác một số mảnh gỗ, và giống như loại vật liệu gỗ đã thấy ở thần điện trước đó, đều màu đen.

Bên cạnh lối vào đường hầm, có một cột đá.

Tần Vũ giơ tay móc vào đỉnh cột đá, phát hiện bên trong lại rỗng.

Dùng sức nâng lên, Tần Vũ giẫm lên bức tường đá bên cạnh để mượn lực đi lên.

Nhìn xuống, bên trên cột đá nguyên thủy lại là một lối vào.

Giống như một cái miệng giếng nhô ra, hoặc giống một cái ống khói hơn.

Bên trong tối đen không nhìn rõ có gì.

Tần Vũ chỉ có thể nhìn thấy không xa bên trong lối vào có vài bậc thang.

Các cạnh của bậc thang đã bị mòn đi quá nửa, trông như sắp biến

thành một con dốc nghiêng.

Tần Vũ nhìn cái bóng đen bên cạnh, rồi nói với Bàn Tử: “Bàn Tử!

Dây leo núi, đèn pin, đạn chiếu sáng đều mang theo!” “Chúng ta xuống xem!” Hiện tại đây là con đường duy nhất.

Đường hầm phía trước là cái bẫy.

Xem ra trong đây mới là lối thoát.

Bàn Tử nhanh nhẹn chuẩn bị đồ đạc và theo sát phía sau.

Sau khi xuống, Tần Vũ bật đèn pin, đứng trên con dốc nghiêng.

Các tảng đá xung quanh đều màu trắng.

Anh ngẩng đầu nhìn lên một cái.

Chỉ thấy trên bức tường đá phía trên có những dấu tay màu đen.

Tần Vũ nhìn kỹ mới phát hiện không chỉ là dấu tay.

Giữa hai dấu tay chỉ thấy một khuôn mặt kỳ quái.

Khuôn mặt đó chỉ có đường nét ngũ quan, không có mắt và cũng không có vị trí trán.

Cũng màu đen.

Tiếp tục đi xuống, không gian xung quanh dần dần trở nên rộng mở.

Nhìn xuống phía dưới, nơi đó trông như hình dạng một cái phễu dưới lưỡi dao.

Xung quanh cũng từ đá trắng biến thành tinh thể trong suốt.

Đi xuống từ con dốc nghiêng.

Tần Vũ đưa tay sờ vào những tinh thể xung quanh.

Anh bình tĩnh nói với Lão Hồ và Bàn Tử: “Bây giờ tôi có hai tin

tức muốn nói với hai ông." "Được!

Được, nói tin tốt trước đi!" "Nếu không có chuyện tốt gì xảy ra nữa, tôi thề tôi sẽ tự tử vì uất ức mất!" "Nơi quỷ quái mẹ kiếp này thật là ngột ngạt!" Không đợi Tần Vũ nói hết, Bàn Tử đã mở miệng nói, không nhịn được mà liên tục chửi tục.

Tần Vũ biết hai người đều bị bóng đen kia ảnh hưởng sâu sắc, tâm lý bắt đầu thay đổi.

Việc Bàn Tử thường xuyên chửi tục cũng là một biểu hiện vô thức để giải tỏa cảm xúc.

Tần Vũ làm một tư thế thả lỏng trước mặt họ nói: "Tin tốt là, thứ đó chúng ta tạm thời đã cắt đuôi được rồi." "Kể từ khi chúng ta vào đây, tiếng bước chân đã biến mất!" "Còn về sau nó có đuổi kịp hay không thì tôi không dám chắc." "Nhưng hiện tại chúng ta an toàn!" "Còn về tin xấu thì…" "Chúng ta bây giờ đã hoàn toàn hết đường." "Hiện tại chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi!" "Hải!" "Tôi cứ tưởng là tin xấu gì!" "So với việc có thể cắt đuôi được thứ quỷ quái đó thì không đáng kể!" Bàn Tử hiển nhiên không bận tâm đến tình huống này.

Lão Hồ cũng thở phào nhẹ nhõm nói: "Lão Tần, lần nào chúng ta cũng chả phải đi bước nào hay bước đó sao." "Điểm mấu chốt là có thể thoát khỏi thứ đó, bây giờ tôi mới cảm thấy có thể thở phào một hơi." "Nếu không bị thứ đó theo dõi, toàn thân tôi đều cảm thấy không thoải mái." "Một hơi lớn cũng không dám thở!" "Xem ra ông có chút thở hổn hển rồi!" Tần Vũ cười hoàn một tiếng.

Nói xong Tần Vũ liền sải bước đi về phía trước.

Lão Hồ và Bàn Tử không dám chậm trễ một bước mà theo sát.

Sâu trong đường hầm, ở vị trí giữa, Tần Vũ nhìn thấy một thứ

giống như tế đài.

Cách bài trí xung quanh và những họa tiết khắc trên tường, không một chi tiết nào không tiết lộ một màu sắc tôn giáo cực kỳ đậm đặc.

Tần Vũ bật đèn pin mò mẫm trên tường.

Chương 171

Cuối cùng anh phát hiện trên tường có một cái hõm hình người.

Hình dạng của người đó dang rộng tứ chi, bị cưỡng ép dùng thứ gì đó tách ra.

Giống như một loại hình phạt.

Bởi vì Tần Vũ đã sờ thấy vết máu tích tụ qua nhiều năm tháng trong cái hõm.

Toàn bộ cái hõm đã bị ngâm thành màu đỏ sẫm của máu.

Lão Hồ thấy sắc mặt Tần Vũ không tốt, liền đi đến tò mò nhìn cái hõm trước mặt Tần Vũ hỏi: "Lão Tần, có chuyện gì vậy?" Tần Vũ không hứng thú với những thứ này.

Nhưng những thứ trên đó cũng thể hiện quá trực tiếp rồi.

Anh chỉ vào cái máng đá trước mặt trả lời: "Để cử hành nghi thức, cần phải hiến tế một người sống làm vật tế." "Cần một vật hy sinh, chúng ta mới có thể sống sót rời khỏi đây!" Bàn Tử cũng tò mò quan sát mọi thứ ở đây.

Anh ta nghĩ có lẽ có thể tìm thấy một ít minh khí.

Nhưng khi nhìn những bức bích họa trực diện trên tường, anh ta cũng sững sờ.

Trên đó đa phần ghi lại cảnh khi cử hành tế tự, làm thế nào để lột da, rút gân một người sống.

Mỗi bức bích họa trên tường đều trông như đẫm máu.

Không biết đã có bao nhiêu người chết vì cái này.

Điều khiến Bàn Tử càng chấn động hơn là lời Tần Vũ vừa nói.

Bàn Tử như không nghe rõ lại hỏi: “Lão Tần, không phải ông đang đùa đấy chứ!” “Tôi nghe nhầm rồi!” Tần Vũ nhìn Bàn Tử trả lời: “Không nghe nhầm, nghi thức tế tự cần một người sống để khởi động!” “Chết tiệt!

Phải làm sao đây!” “Chẳng lẽ chúng ta bốc thăm quyết định?

Ai xui xẻo người đó làm vật hy sinh sao?” Tần Vũ nhún vai nói: “Không chừng đó là một cách hay!” Lão Hồ bất lực nói: “Lão Tần, lúc này đừng đùa nữa, Bàn Tử có thể tin là thật đấy!” Tần Vũ mới thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Có thể!

Bằng cách đó chúng ta sẽ để lại một người sống cho chúng!” “Yên tâm!

Chúng ta sẽ ra ngoài!” “Có Lão Tần ở đây, cơ quan này đã lâu như vậy rồi, tôi thấy chắc đã vô dụng rồi!” “Ai!” Lão Hồ thu lại ánh mắt sau đó nhìn thấy trên tế đài có một vật giống cột tinh thể, đại khái lớn bằng lòng bàn tay người.

Nó được đặt trên tế đài.

Lão Hồ cầm lên xem, phát hiện bên trong dường như có thứ gì đó đang chảy chậm.

Tiếng Tần Vũ lúc này vang lên phía sau Lão Hồ: “Đó là bộ đếm thời gian, có tác dụng tương tự như đồng hồ cát!” Lão Hồ đổi góc nhìn.

Quả nhiên anh nhìn thấy bên trong có những tinh thể nhỏ như cát chảy.

Lão Hồ nhìn rõ sau đó mới phát hiện.

Lúc này phía dưới cột tinh thể đã tích tụ một lớp.

Lão Hồ đột nhiên cảm thấy có một dự cảm không lành.

“Thứ này thực sự đang đếm ngược!” “Nhưng đếm ngược để làm gì?” “Không lẽ là ngày chết của chúng ta sao!” Lão Hồ nói.

Tần Vũ nhìn cột tinh thể trong tay Lão Hồ nói: “Chắc là khi chúng ta xuống quá vội vàng.” “Đã không chú ý, chạm vào cơ quan bên trong!” “Nên thứ này mới đếm ngược.” “Thứ này thực sự đang nhắc nhở chúng ta.” “Nếu sau khi những tinh thể này chảy hết xuống.” “Chúng ta không thể hoàn thành nghi thức, cơ quan bên trong sẽ khởi động.” Bàn Tử thì không quan tâm chuyện này.

Anh ta lấy cột tinh thể từ tay Lão Hồ, xoay qua xoay lại rồi nói: “Mấy thứ khác thì không nói, thứ này làm rất tinh xảo.” “Nếu mang về Phan Gia Viên nhất định có thể bán được giá tốt!” Lão Hồ giật lấy cột pha lê từ tay Bàn Tử, không chút khách khí nói: “Bàn Tử!

Đã đến lúc này rồi mà!

Không thể nào nghiêm túc một chút sao?

Mang về bán được giá hời ư?

Giờ chúng ta còn không biết có ra ngoài được không nữa là!

Ông còn tâm tư ở đây giám định minh khí?”Bàn Tử lùi lại, thờ ơ nhún vai nói: “Lão Hồ, không phải tôi!

Nhìn Lão Tần kìa, trông có vẻ ổn.

Tôi hiểu rồi, chỉ cần Lão Tần không hoảng thì chúng ta có cơ hội!

Tôi nói đúng không, Lão Tần!”Nói xong, Bàn Tử không quên nháy mắt với Tần Vũ.Tần Vũ lắc đầu bật cười: “Tim Bàn Tử lớn thật, lỡ tôi cũng không có cách nào thì sao?”Bàn Tử không tin: “Không thể nào, Lão Tần, A Hương đang đợi ở trên kia!

Đúng lúc ôm mỹ nhân về thì chết ở đây không phải quá oan sao!”Tần Vũ nói đùa: “Bàn Tử sai rồi!

Ai nói tôi không hoảng là có cách chứ.

Tôi chỉ nghĩ thoáng thôi!

Cùng lắm là chết.

Mười tám năm sau lại là một hảo hán!"Lão Hồ bất lực nói: "Lão Tần!

Cậu cũng học Bàn Tử, mồm chẳng có câu nào thật lòng cả!"Tần Vũ khẽ cười một tiếng, rồi ho khan một tiếng, trở nên nghiêm túc.

Anh nói một cách đứng đắn: "Theo tốc độ chảy của cát pha lê bên trong, thời gian của chúng ta hiện tại còn lại đại khái khoảng ba tiếng.

Hoặc có thể ngắn hơn, hai tiếng rưỡi cũng có khả năng!

Tình hình hiện tại chúng ta phải hoàn thành tế tự trong vòng hai tiếng rưỡi.

Giết người lột da!""Lão Tần!" Lão Hồ vừa nghe đã nhíu mày định nói chen vào.

Nhưng lại bị Tần Vũ ngắt lời."Nghe tôi nói hết!

Bàn Tử nói không sai!

Chúng ta đã vào được, tự nhiên cũng phải ra được.

Trong ba chúng ta, dùng ai làm tế phẩm cũng không thích hợp!"Lão Hồ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó, anh ta lo lắng nhất là thái độ của Tần Vũ.

Vừa rồi trải qua việc bị cái bóng kia truy đuổi, cộng thêm hiện trạng, trong lòng khó tránh khỏi sẽ sản sinh biến hóa.

Đại khái là một cái bẫy, một chiến thuật tâm lý, tạo thành trạng thái cần phải chết một người thì những người khác mới ra được.

Như vậy sẽ tự tương tàn.

Lúc đó nếu Tần Vũ thật sự chấp nhận cách này, thì người chết chưa chắc đã là Bàn Tử.

Dù sao Tần Vũ có thân thủ tốt nhất, cũng thông minh nhất.Tần Vũ dừng lại tiếp tục nói: "Có cách, không cần hao phí thêm thời gian.

Đợi đến khi đồng hồ cát chảy hết, một khi bên trong xảy ra biến hóa, chúng ta sẽ có cơ hội ra ngoài!

Vậy chúng ta cứ đợi xem sao!"Cuối cùng, đợi cát trong cột pha lê chảy cạn.

Lão Hồ lúc nào cũng chú ý đến lượng cát pha lê bên trong, thấy không còn bao nhiêu, anh ta cầm cột pha lê đến trước mặt Tần Vũ nói: "Lão Tần!

Chương 172

Hết rồi!”Lời vừa dứt.

Tần Vũ rõ ràng cảm giác ánh sáng xung quanh bắt đầu mờ dần.

Những tinh thạch huỳnh quang vốn có thể phát sáng xung quanh đã mất đi ánh sáng, từ từ chìm vào một màn hôn ám.

Ngay cả Lão Hồ đang đứng trước mặt Tần Vũ, anh cũng không nhìn rõ nữa.Kèm theo đó là loại âm thanh kia.

Cái bóng đen khổng lồ trên vách tường lại từ từ xuất hiện trước mắt họ.Bởi vì bóng đen xuất hiện, những ánh sáng huỳnh quang xung quanh đều bắt đầu tắt ngúm.Trong tình huống môi trường hôn ám.

Lão Hồ khẽ ngẩng đầu nhìn cái bóng đen kia.

Cái bóng đen cao lớn như muốn bao phủ cả họ vào trong, tạo ra một cảm giác áp lực khiến người ta khó thở.“Mẹ kiếp thứ gì thế này!” Ngay cả Bàn Tử ở bên cạnh cũng không nhịn được mà kinh hãi.

Anh ta liên tục lùi về sau mấy bước, ngẩng đầu nhìn thứ trên vách tường nói: “Không phải nó nói là tà linh chứ!”Tần Vũ thì biểu hiện trấn định tự nhiên hơn một chút.

Mặc dù tình thế hiện tại trông có vẻ khẩn cấp.

Nhưng sở dĩ phải dùng cách giết người để mở cánh cửa tiến hành nghi thức tế lễ… thực ra, cũng chỉ là tạo ra một giao điểm giữa hai đường thẳng song song.

Từ đó thay đổi sự cân bằng âm dương.

Tình huống hiện tại mà họ đối mặt cũng không phải là cục diện chết chóc.Không biết từ lúc nào, xung quanh từ từ phiêu tán một tầng

sương mù mỏng, khiến động huyệt vốn đã đen tối nay càng thêm hôn ám.

Bàn Tử nhìn bóng đen trên tường, theo bản năng đưa tay sờ Hắc Lư Đề Tử trong túi.

Anh ta mới phát hiện thứ đó đã bị Bàn Tử vứt trên bờ trước khi xuống nước.“Toi rồi, toi rồi!

Sắp có chuyện lớn rồi!”Kèm theo khói mù xung quanh ngày càng dày đặc.

Các vách tường xung quanh bắt đầu từ từ lộ ra một số thứ.

Những tinh thể kia như tan chảy, bên trong toàn là xác chết.

Có cái lộ ra đầu, có cái thì là chân hoặc tay.

Da thịt của chúng đều tím đen, chen chúc dày đặc.

May mắn là những xác chết này đều đã “chết hoàn toàn”.Tần Vũ không ngờ những tinh thể này lại dùng để phong trụ những xác chết này.

Nơi họ đang đứng xung quanh đều được chất đống bằng xác chết.

Thật là khó tin!Vì sự biến hóa này, các vách tường xung quanh đều trở nên không còn giống vách tường nữa.

Tần Vũ mang theo trang bị, đạp lên những xác chết đó, leo lên những khe hở lộ ra phía trên.

Đó là lối thoát duy nhất hiện tại.

Bên trong nhìn có vẻ không trụ được bao lâu nữa.

Những xác chết đó đều đã lộ ra, không còn bị tinh thể phong tỏa nữa.

Anh tin rằng không lâu nữa nơi này sẽ sụp đổ, chôn vùi tất cả vào

đống xác chết này.Tần Vũ đạp lên những thi thể đó, khi leo lên, anh không tránh khỏi giẫm lên đầu, cánh tay, chân.

Lão Hồ và Bàn Tử ở bên dưới đã làm công tác tư tưởng một lúc lâu.

Khi thấy Tần Vũ đã sắp leo đến trên cùng, hai người mới hạ quyết tâm, nghiến răng, cũng theo sau leo lên.Những thi thể chất đống ở đây đa số đều là nữ thi.

Bàn Tử không biết khi còn sống họ trông như thế nào, nhưng hiện tại tất cả đều có khuôn mặt gầy gò, hốc mắt sâu hoắm.

Mỗi lần vô ý cúi đầu chạm mắt với chúng, Bàn Tử đều cảm thấy sau lưng lạnh toát.Tần Vũ cũng chú ý.

Anh nhìn Lão Hồ và Bàn Tử ở bên dưới, mở miệng nói: "Không cảm thấy có gì đó không đúng sao?

Những nữ thi này tuy đã chết lâu rồi.

Đều bị chất đống ở đây.

Nhưng da của họ vẫn còn tốt.

Điều này cũng chứng tỏ họ không phải là người chết sau khi tế lễ được tiến hành."Lúc này Lão Hồ cũng nói: "Lão Tần!

Có những cái mắt của họ đều bị khoét đi rồi.

Chẳng lẽ cũng có ngụ ý gì sao!"Tần Vũ vẫn theo bản năng nhìn lại những nữ thi trên đống xác.

Vị trí đáng lẽ là đôi mắt, giờ hõm sâu xuống, biến thành hai hốc đen."Có lẽ là vật hi sinh của buổi tế lễ."“Không đúng!

Lão Tần, nhìn mí mắt của những người này cũng bị cắt đi rồi." Lão Hồ nói.Bàn Tử nghe vậy, theo bản năng nhìn xuống.

Quả nhiên, mí mắt của những thi thể đó đều bị cắt cùng với mắt.

Bàn Tử lúc này lại trở nên lanh lợi.

Anh ta lập tức nhớ lại những bức bích họa đã xem trên vách tường trước đó.

Anh hiểu ý Tần Vũ.Những bức bích họa đó nối liền nhau như một bộ phim bạo lực, đẫm máu.

Tế lễ bắt đầu từ việc giết người lột da.

Những người chủ tế cầm dao, đè đầu những nô lệ đó.

Nhưng vì thực sự quá đẫm máu, Bàn Tử không dám nhìn nhiều mà quay đầu đi không nhìn nữa.

Những thứ như vậy xem nhiều sẽ tạo thành ám thị tâm lý lớn cho con người.

Lúc đó, trong một không gian khép kín.Bây giờ anh ta đã hiểu ra.

Không phải là lột toàn bộ da người.

Cái gọi là "lột da" thực chất là mí mắt!

Sau khi những người này bị sát hại, vì số lượng quá lớn không có chỗ chứa, nên họ đã được xử lý đặc biệt.

Bị người ta phong kín vào những thứ giống như tinh thể này.

Tạo thành những thứ giống như vách tường.

Chả trách từ khi đi dọc đường hầm, anh ta luôn ngửi thấy một mùi tanh tưởi nồng nặc.

Có lẽ là do những thi thể này phát tán ra.Cùng với việc những thi thể này tràn ra xung quanh, con quái vật trong vách tường dường như cũng sắp hiện thân.

Ba người họ đều nhanh nhẹn leo lên đống thi thể.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại cảnh tượng kinh hoàng phía sau một cái, rồi không quay đầu lại mà từ phía bên kia đi xuống.Sau khi ra khỏi khe hở phía trên.

Bên ngoài tuy không có thi thể, nhưng vẫn tối tăm.

Tần Vũ lờ mờ nghe thấy tiếng nước chảy.

Chương 173

Anh cầm đèn pin đi về phía trước.Chưa đi được vài bước, ở phía trước không xa, anh thấy con cá trắng lớn mà trước đó đã đánh nhau với cá sọc.

Dưới đất toàn là máu.

Con cá có lẽ cũng đang thoi thóp.

Chắc là vừa nãy thứ gì đó rơi xuống, đè trúng nó, làm cho đống thi thể bị vỡ ra một cái lỗ.Tần Vũ bước đến.

Anh thấy mang cá của con cá lớn khẽ động đậy theo quy luật.

Ngay khoảnh khắc Tần Vũ bước đến gần, con cá dường như cuối cùng đã trút hơi thở cuối cùng.

Sau đó Tần Vũ liền nghe thấy một chuỗi tiếng "tách tách tách", như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Anh dùng đèn pin chiếu vào.

Hóa ra sau khi con cá trút hơi thở, từ trong miệng nó phun ra hai viên châu ngọc hình cầu.Tần Vũ hơi cúi người từ dưới đất nhặt hai viên châu ngọc đó lên.

Trên đó dính vết máu của con cá trắng lớn.

Nhưng Tần Vũ nhận ra ngay.

Đó chính là cặp Băng Xuyên Thủy Tinh Thi Nhãn Châu mà kinh thư đã nhắc đến!Tần Vũ nhìn hai viên châu ngọc trong tay, dùng tay nhẹ nhàng tung lên rồi lại khẽ mỉm cười.

Anh quay người nói với Lão Hồ và Bàn Tử: "Đúng là 'xa sơn tiền tất hữu' (trước núi lớn ắt có)!

Hiện tại không có thứ gì thích hợp làm tế phẩm hơn vật này!"Con đường chất đầy thi thể kia hiển nhiên không thể quay lại được nữa.

Tần Vũ chỉ đành phải đi đường vòng.

Quay lại chỗ cái ao trước đó.

Dùng đôi nhãn châu làm tế phẩm.

Đóng cánh cửa tế lễ tà ác đó.Tần Vũ đang cùng Bàn Tử Lão Hồ thảo luận nên đi đường vòng nào thì tốt hơn.

Phía sau truyền đến mấy tiếng giống như pha lê vỡ.

Nhưng họ căn bản không kịp lựa chọn.

Trên tường phía sau bắt đầu nhanh chóng mọc ra những cột tinh thể dài và mảnh.

Đầu nhọn có thể dễ dàng đâm xuyên vào cơ thể người, sắc bén như một thanh kiếm.Tần Vũ hơi sững lại, rồi lập tức phản ứng.

Anh nhét hai viên nhãn châu vào trong ngực, lớn tiếng hét về phía Lão Hồ và Bàn Tử: "Chạy mau!"Tiếng động phía sau không ngừng vang lên.

Mỗi khi một cột tinh thể nhọn hoắt mọc ra từ bên trong đều phát ra tiếng động đó, đâm mạnh vào vách tường đối diện.Bàn Tử lúc này là người nặng cân nhất trong ba người.

Chạy được một lúc thì anh ta có vẻ chật vật.

Đi sau cùng, Lão Hồ có thể nghe rõ tiếng thở dốc nặng nề của Bàn Tử.

Anh ta không ngừng quay đầu lại và gọi Bàn Tử: "Theo kịp đi Bàn Tử!

Nhanh lên!"Nhưng Bàn Tử có tâm mà lực bất tòng tâm.

Anh ta sắp bị những cột tinh thể phía sau đuổi kịp.

Lão Hồ không dám tưởng tượng hậu quả nếu bị đuổi kịp.

Anh ta chỉ có thể hù dọa Bàn Tử: "Nhanh lên, đừng lề mề nữa!

Chẳng lẽ muốn bị đâm thành tổ ong à?"Bàn Tử vừa thở hổn hển vừa nói: "Mẹ kiếp!

Tưởng ông Bàn tôi không muốn chạy nhanh à!

Tại bình thường bảo ăn ít đi thì không nghe!""Cút đi!" Trong lúc Bàn Tử nói chuyện, anh ta cảm thấy tiếng động phía sau ngày càng gần.

Trong lòng có chút tuyệt vọng, anh ta nói với Lão Hồ: "Lát nữa tôi không chịu nổi nữa, quay lại nhanh chóng cho tôi một mũi tên!

Ông Bàn tôi anh minh một đời, không thể nào lại bị đâm thành tên ngốc, chết vì mất máu được!

Lão Hồ, nhanh lên!" Bàn Tử còn không nhịn được quay đầu lại muốn xem những cột tinh thể đã đuổi đến đâu rồi.Ngay khi vừa quay đầu lại, một cột tinh thể sắc nhọn đã sượt qua sống mũi Bàn Tử, đâm mạnh vào vách tường đối diện."Mẹ kiếp!!!" Sống mũi của Bàn Tử bị cột tinh thể làm xước rách, từ từ chuyển từ đỏ sang chảy máu.

Đôi khi vết thương càng nhỏ thì cảm giác đau càng lớn.

Sau khi bị xước, cơn đau đã kích hoạt bản năng cầu sinh của Bàn Tử.

Chủ yếu là Bàn Tử nghĩ, bị xước nhẹ thế này đã đau như vậy, nếu cả người bị đóng đinh vào tường thì chẳng phải sẽ đau đến chết sao! Như vậy, Bàn Tử thậm chí còn đuổi kịp Lão Hồ!

Sau đó Bàn Tử hét về phía Tần Vũ ở phía trước: "Lão Tần!

Ông mau nghĩ cách đi!

Tôi thật sự sắp không chịu nổi nữa rồi!”Tần Vũ biết phía trước có một khúc cua.

Nhưng khoảng cách từ đây đến đó ít nhất cũng mấy trăm mét.

Anh hét lớn về phía Bàn Tử phía sau: “Phía trước có rất nhiều minh khí đấy, phải theo kịp đấy Bàn Tử!

Không thì e là không lấy được một món nào đâu!”Bàn Tử vừa nghe thấy “minh khí”, mắt lại sáng lên.

Anh ta dồn một hơi, theo sau Lão Hồ chạy đến khúc cua.Cuối cùng tìm được chỗ nghỉ chân, Bàn Tử dựa vào vách tường ở khúc cua, thở dốc điên cuồng.

Quả nhiên những cột tinh thể giống như băng nhọn đó chỉ có thể mọc dài đến một mức nào đó, rồi tự gãy khi cách một khoảng hai mét.

Tần Vũ vẫn tìm được một nơi hoàn toàn an toàn.“Lão Tần, xem ra chúng ta không thể quay lại được rồi!” Khi vừa chạy ra, bên trong đã bị phá hủy không còn ra hình thù gì nữa.

Có lẽ có liên quan đến cái bóng đen khổng lồ kia.Tần Vũ lắc đầu: “Có cơ hội!

Kinh thư có nhắc đến, bên trong có một thủy trì.

Thực ra kinh thư không nhắc nhiều như vậy, Tần Vũ chỉ mượn kinh thư để nói ra những gì mình biết.

Chỉ cần đặt nhãn châu và Mộ Trần Châu vào theo cách trên bích họa, thì cũng có thể mở cánh cửa tế lễ phong ấn lời nguyền!”Tránh được cuộc tấn công của cột tinh thể.

Nghe thấy bên ngoài không còn tiếng pha lê vỡ nữa.

Bàn Tử mới thò đầu ra từ góc.Lúc này, bên ngoài lại trở lại yên tĩnh.

Nhưng trải qua tất cả những gì vừa rồi, sự yên tĩnh này ngược lại càng khiến người ta cảm thấy áp lực.Tần Vũ dựa theo thông tin trong ký ức nhanh chóng tìm thấy cái gọi là thủy trì đó.

Thủy trì được chia thành hai phần, trông giống như hai hốc mắt không có nhãn cầu.

Anh lấy Mộ Trần Châu ra, và cặp Thủy Tinh Thi Nhãn đã có được trước đó.

Tần Vũ đặt những thứ tương ứng vào trong thủy trì.Hai thứ đó đều đại diện cho một loại năng lượng, hai loại hoàn toàn đối lập.

Bằng cách để hai lực lượng đối lập này xung đột với nhau, mới có thể biến cái gọi là Quỷ Động thành một thực thể có thể chạm vào được, khiến những thứ vốn hư ảo lưu lại trong thế giới này.“Sau khi cắt đứt liên hệ với Quỷ Động, lời nguyền trên người chúng ta cũng ngừng lại rồi!

Chương 174

Mặc dù sẽ không chết vì huyết hồng cầu bị Quỷ Động hấp thực, nhưng những hình xăm hình nhãn cầu trên người sẽ không biến mất!"Khi Tần Vũ nói xong, thủy trì rung chuyển vì sự thêm vào của hai thứ.

Mặt đất dưới chân cũng rung lắc.

Sau đó, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Tầng tinh thể trong vách tường không còn chuyển động nữa, nhưng những cái đã mọc ra thì vẫn còn ở bên ngoài.Bàn Tử nhìn những cột tinh thể dường như đột nhiên mất năng lượng, thở phào nhẹ nhõm: "Phù!

Cuối cùng cũng kết thúc rồi!

May mà tôi phúc lớn mạng lớn!

Chúa phù hộ!

Phật tổ phù hộ!""Cái gì?" Bàn Tử vừa rồi chắp tay xoay vòng tại chỗ cầu nguyện.

Vô tình nhìn vào đống đá nơi thủy trì.

Dường như có thứ gì đó nhanh chóng vụt ra.

Anh ta thoáng qua tưởng mình hoa mắt, lại dụi dụi mắt.

Cẩn thận nhìn về phía thứ đó.

Anh phát hiện trong góc quả thật có một vật thể trong suốt giống như pha lê.Tần Vũ cũng chú ý đến tiếng kêu của Bàn Tử.

Ngay khoảnh khắc Tần Vũ rút dao, thứ đó đã di chuyển.

Tốc độ của nó rất nhanh.

Tần Vũ chỉ có thể lờ mờ thấy thứ mỏng dẹt đó.

Sau khi di chuyển, chỉ trong nháy mắt, nó đã biến mất không dấu vết.

Không có thị lực tốt như Tần Vũ, Lão Hồ cũng chỉ kịp nhìn thấy một vệt tàn ảnh lướt qua.

Sau đó, anh ta quay đầu lại, vẻ mặt bối rối hỏi: “Lão Tần, Bàn Tử!

Vừa nãy không phải có một thứ gì đó đã đi rồi sao?”“Không phải một… rất nhiều!!!” Lão Hồ chỉ tay về một hướng.

Chỉ thấy có ba thứ giống hệt thứ vừa rồi, đang ở bên cạnh.Tần Vũ nhìn những thứ đang chạy loạn xạ này.

Anh định dùng cung nỏ, nhưng vì tốc độ di chuyển của chúng quá nhanh, nên khó có thể bắn trúng.

Tần Vũ rõ ràng cảm thấy những thứ này có ý định tấn công.

Chỉ là chúng đang tìm cơ hội ra tay.“!” Tìm được một vị trí dễ thủ khó công, Tần Vũ gọi Lão Hồ và Bàn Tử quay lại.Bàn Tử bị Tần Vũ gọi, phân tâm muốn nhìn, nhưng đúng lúc đó, một sinh vật không rõ từ đâu đột nhiên lao ra phía sau anh ta.

May mắn là Tần Vũ nhanh mắt nhanh tay.

Mũi tên trên tay anh không kịp ngắm, bắn thẳng về phía sau Bàn Tử.Thứ đó bị bắn trúng, co lại về phía sau.

Tần Vũ mơ hồ thấy đó là một sinh vật giống rắn lại có chút giống cá.

Trong chớp mắt, trên mặt đất lưu lại mấy giọt máu.

Thứ đó lại không biết đã chạy đi đâu rồi.Một mũi tên của Tần Vũ

dường như đã có tác dụng răn đe.

Những thứ đó không còn dám tiến lên nữa.“Cái thứ quỷ quái gì thế này!” “Có giỏi thì ra đây đánh một trận!

Quái vật gì mà cứ trốn trốn tránh tránh!” Bàn Tử vừa rồi suýt bị thứ đó cắn trúng, giờ la lối ầm ĩ.“Lát nữa sẽ biết thôi!

Con quái vật đó trúng nỏ tiễn.

Chắc là không sống được bao lâu nữa.” Tần Vũ thu cung nỏ lại.

Những trang bị lần này là do Minh Thúc cung cấp.

Nỏ tiễn không chỉ nhỏ gọn, tiện mang theo mà uy lực cũng lớn.

Bị thứ đó bắn trúng, người không chết cũng tàn phế.

Huống chi là loại quái vật kia.Tần Vũ thấy con quái vật đó không lớn lắm.

Một mũi tên bắn xuống, có lẽ đã xuyên thủng các cơ quan quan trọng trên cơ thể nó.

Có thể vẫn còn cử động được, nhưng cũng là hồi quang phản chiếu.

Chắc không bao lâu nữa sẽ trút hơi thở cuối cùng.“Chúng ta chỉ cần đi theo vết máu trên đất là có thể tìm thấy nó.” “Lúc đó tự nhiên sẽ biết thứ quỷ quái gì.”Quả nhiên, men theo vết máu.

Ở một đống đá xa xa, họ tìm thấy thứ đó.

Trông có vẻ đã chết.

Lão Hồ dùng xẻng công binh cẩn thận tiến lên đẩy đẩy.

Anh ta phát hiện thứ đó bất động.“Trông ghê rợn quá!

Giống như một con vật không ra hình thù gì cả!” Có chút giống người, lại không phải.

Về hình thể căn bản không thể phân biệt rốt cuộc đây là thứ gì.Tần Vũ dùng chân đá nó.

Lật con quái vật lại.

Chỉ thấy mũi tên mà Tần Vũ đã bắn trước đó trúng ngay bụng con quái vật.

Một mũi tên ngắn xuyên ngang qua bụng con quái vật, đầu tên xuyên ra từ lưng.

Nó chảy máu khắp người.Con vật có thân dài khoảng một mét.

Đầu dẹt và kỳ lạ.

Nó có một cái đuôi.

Trên người có một lớp vảy pha lê.

Chạy nhanh như vậy mà không có chân, chỉ có hai móng vuốt phía trước.

Phía sau có hình dạng giống đuôi cá.Lão Hồ nhìn một lúc rồi khẽ nói: "Chẳng lẽ là Băng Oa Oa Ngư có vảy bạc diệt đèn trong truyền thuyết sao?""Gì cơ!

Tên gì mà dài thế?" Bàn Tử không nhịn được xen vào.Lão Hồ liếc nhìn Bàn Tử rồi nói: "...

Ông có hiểu không!

Sở dĩ gọi như vậy, là vì thứ này ở nơi không có đèn, vảy trên người nó sẽ phát sáng!

Vô cùng đẹp đẽ!

Các quan hiển quý thích chơi bời từng nuôi nó!

Chương 175

Nhưng thứ này không thể nuôi nhốt.

Tuy đẹp mắt, nhưng cũng chỉ sống được hơn mười ngày.

Sau khi chết oán khí cũng nặng!

Trong nhà nếu không có vật trấn trạch thật sự, người bình thường không dám mang về nuôi đâu!”“Không đúng a!” Lão Hồ nói rồi đột nhiên cảm giác có chút không ổn.Bàn Tử hỏi: “Sao thế?”“Thứ này không chủ động thương người đâu!

Tại sao lại đột nhiên phát điên tấn công chúng ta chứ?” Tần Vũ không nói hai lời, trực tiếp rút dao, tách miệng con vật ra.

Nhìn rõ thứ trong miệng nó.

Bàn Tử và Lão Hồ kinh ngạc hít một hơi khí lạnh.Chỉ thấy trong miệng con vật toàn là những con côn trùng có gai ngược trên người.

Lưỡi của nó gần như bị đào rỗng, treo đầy những con côn trùng dày đặc, bám chặt lấy.“Cổ Lạt trùng tử, một loại ký sinh trùng chuyên sống bằng cách hút tinh huyết của vật chủ!” “Những con Băng Oa Oa Ngư này, không đủ cho chúng sinh sôi nảy nở.

Cho nên những con trùng tử này mới khống chế Oa Oa Ngư tấn công chúng ta.” “Để tìm vật chủ mới!”Bàn Tử mặt đầy ghê tởm né tránh, sợ dính phải thứ đó.“Đi thôi!

Rời khỏi đây trước đã!

Những thứ đó tạm thời không dám lại gần nữa, nơi này không nên ở lâu!” Lão Hồ vừa nói vừa cầm lấy trang bị, định đi ra khỏi đây.Khi tiến vào, những tinh thể đó điên cuồng mọc ra.

Bây giờ, vì đã đặt nhãn cầu và Mộ Trần Châu vào thủy trì.

Những tinh thể bên ngoài đã dừng lại.

Nhưng con đường quay lại cũng đã bị chặn!

Với quá nhiều cột tinh thể như vậy, từng chút một đập vỡ không bằng tìm một lối ra khác.Tần Vũ nhìn nơi họ đang ở.

Phía trên có một cái giếng thông gió.

Vừa đủ để một người chui qua.

Chui qua hang động.Cuối cùng, khi đi đến cuối hang động.

Bàn Tử và Lão Hồ hiển nhiên đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình.

Sau khi ra ngoài, không gian bên ngoài rất lớn.

Khiến người ta kinh ngạc.

Đập vào mắt là những hài cốt sinh vật khổng lồ.

Những thứ này rõ ràng đã tuyệt chủng từ lâu.

Giống như những bộ xương voi mà họ đã thấy trong lăng mộ của Hiến Vương trước đây.

Một nửa những bộ xương này bị chôn vùi trong đất "860".

Đất ở đây cũng có chút khác so với bên ngoài.

Đất ở đây có màu đen trắng."Mẹ kiếp!" "Toàn là hài cốt động vật thôi!" "Lớn hơn những cái mà chúng ta đã thấy trong lăng mộ của Hiến Vương lần trước!" Bàn Tử kinh ngạc nói.Lão Hồ cũng gật đầu nói: "Xem ra Hiến Vương quả thật đã bắt chước nơi đây!"Tần Vũ đứng bên cạnh những hài cốt này.

Bị làm lu mờ, cảm thấy nhỏ bé.

Tần Vũ chú ý thấy xung quanh có mấy cột đá.

Phía sau họ là một bức tượng thần khổng lồ.

Trên cột đá vẽ những con mắt.

Tần Vũ biết con đường phía sau đã không còn ý nghĩa gì nữa.“Thôi được rồi, đừng bận tâm đến mấy cái đó nữa!

Chúng ta lên trên mới là quan trọng!” Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau.

Trêu chọc nói: “Lão Tần, đúng là ‘một ngày không gặp như cách ba thu’ a!”Tần Vũ biết A Hương đang ở trên đó.

Anh liền đáp bâng quơ: “Cút đi!”Đã có một khoảng thời gian trôi qua.

Mặc dù đã để lại đủ nước và thức ăn cho A Hương.

Nhưng không biết tình hình ở trên đã có thay đổi gì chưa.

A Hương ngoại trừ có đôi mắt khác thường ra thì gần như không có khả năng sinh tồn.

Huống hồ trên đó còn có một thi thể pha lê đang đợi để được “sờ” nữa chứ.

Tần Vũ sao có thể không sốt ruột!Tần Vũ dẫn mấy người đi vòng vòng rồi lại quay về chỗ hang ổ của Địa Quan Âm.“Chẳng phải đây là chỗ chúng ta đã qua sao!” Bàn Tử nhìn xung quanh cảm thấy có chút quen thuộc.Lão Hồ nói: “Bàn Tử không bị mất trí nhớ chứ!

Chẳng phải đó là những hang ổ của Địa Quan Âm sao!”“A!

Thảo nào tôi thấy quen mắt thế!” Lão Hồ và Bàn Tử vừa đi vừa nói.Tần Vũ nói với Bàn Tử và Lão Hồ: “Địa Quan Âm sẽ đào hang!

Dưới hang ổ của nó nhất định cũng có lối đi!”Thứ này không chỉ biết đào hang mà ngay cả tường cũng có thể đào xuyên.“Để cất giữ thức ăn, hang động thường sẽ được đào rất lớn!

Chúng ta hoàn toàn có thể vào được!

Ngay cả Bàn Tử cũng có thể vào được!"Lão Hồ hơi do dự: "Có thể như vậy thì chúng ta không cần phải đi đường vòng xa xôi nữa!

Nhưng Địa Quan Âm đào hang, đường hầm bên trong nhất định cực kỳ phức tạp.

Nếu chúng ta bị lạc trong đó sẽ càng nguy hiểm hơn!"Lão Hồ thấy Tần Vũ vẫn một vẻ mặt ung dung.

Bỗng nhiên chợt hiểu ra: "Xem ra Lão Tần có cách rồi!"Tần Vũ cười nói: "Cái này thì đơn giản thôi!

Hang động của Địa Quan Âm thường rất rộng.

Dựa theo tập tính của loài động vật này, khi đào hang sẽ để lại dấu móng vuốt trên vách tường xung quanh!

Sau khi chúng ta vào, chỉ cần đi theo hướng dấu móng vuốt trên vách tường bên trong là được rồi.

Ngược lại, nếu cứ chú ý đến những đường hầm xung quanh thì mới dễ bị lạc!""Thì ra là vậy!" "Vậy đợi đã!" "Bên dưới tối quá!" "Đèn pin của chúng ta hết điện rồi!" "Bàn Tử, còn lại bao nhiêu ống huỳnh quang?" Tần Vũ hỏi.

Sau khi vào, tất cả phải dựa vào hướng dấu móng vuốt bên trong.

Nếu không có ánh sáng.

Thì đó mới thật sự là phiền phức.Bàn Tử mở ba lô ra xem.

Đếm xong, anh ta ngẩng đầu nói với Tần Vũ: "Còn lại sáu bảy cái!"Tần Vũ gật đầu nói: "Đủ dùng rồi!"Chui vào từ hang ổ của Địa Quan Âm.

Bàn Tử sững sờ.

Bên dưới gần như đều bị những Địa Quan Âm trưởng thành đào rỗng.

Cũng không biết rốt cuộc chúng cất giữ thứ gì.Từ sau khi xuống nước, A Hương luôn túc trực bên bờ.

Nhưng A Hương vạn vạn không ngờ rằng họ lại chui ra từ một cái hang bên hồ nước.“……” A Hương kinh ngạc đồng thời cũng kinh hỉ.

Chương 176

Nhưng Tần Vũ không có thời gian giải thích với cô, trực tiếp dẫn A Hương cũng xuống dưới.

Độ rộng bên dưới hoàn toàn có thể chứa bốn người mà không có vấn đề gì.

Trông giống như một cống thoát nước nhân tạo.Tần Vũ cầm ống huỳnh quang.

Đi vòng vèo trong hang động Địa Quan Âm một lúc lâu.

Cuối cùng khi đi ra khỏi đó.

Bên ngoài đã là buổi tối.Đi lòng vòng cuối cùng cũng quay lại vị trí có thi thể pha lê.

Anh gọi A Hương quay về báo tin cho Minh Thúc.

Bàn Tử và Lão Hồ thì đi kiếm một thi thể cương thi đông cứng để thay thế cho Minh Thúc.

Tần Vũ thì mở quan tài pha lê ra.Lời nguyền tiếp xúc, quan tài pha lê đã được Tần Vũ mở ra mà không tốn chút sức lực nào.

Ngay khi Tần Vũ chạm vào thi thể pha lê, tiếng hệ thống liền vang lên.Đinh!

Đinh!

Chúc mừng Túc chủ Mạc Thi thành công, nhận được phần thưởng Mộ Trần Châu, cùng với năng lực Ngưng Đọng Thời Gian của Công chúa Ma Quốc.

Tần Vũ thấy Mộ Trần Châu trước đó đã được đặt vào thủy trì.

Lại một lần nữa quay về trong tay mình.

Nhưng anh không kịp xem năng lực đó rốt cuộc như thế nào.

Bàn Tử và Lão Hồ mang theo một thi thể.

Tần Vũ di chuyển thi thể pha lê ban đầu trong quan tài ra, thay bằng thi thể nữ tế ti.Đưa cho Minh Thúc.

Minh Thúc tự nhiên không biết đó là thi thể của ai.

Lại chưa từng thấy thi thể pha lê thật sự.

Cứ nghĩ thứ được đặt trong quan tài pha lê, nhất định là thi thể pha lê.Minh Thúc vẻ mặt khoa trương nắm tay Tần Vũ nói: "Tần tiên sinh lợi hại!

Thật sự đã thành công rồi!

Sau khi về, tôi nhất định sẽ cảm tạ Tần tiên sinh thật hậu hĩnh!" Nói xong liền bắt đầu thúc giục Peter Hoàng và đồng bọn vận chuyển thi thể đi.Tần Vũ cũng không ngăn cản, anh cứ thế bình tĩnh nhìn Minh Thúc hớn hở như điên vận chuyển cái gọi là thi thể pha lê đi.Bàn Tử do dự, khẽ hỏi bên tai Tần Vũ: "Lão Tần, không sợ A Hương về làm lộ chuyện sao?

Cô ấy đã thấy thi thể pha lê thật mà!"Tần Vũ tự tin mỉm cười.

Chưa nói đến việc A Hương có ý gì với anh.

Riêng cái Minh Thúc này đã không phải người tốt.

Hắn ta nhìn A Hương đáng thương nên nhận nuôi, thực ra cũng chỉ coi cô như một công cụ."Theo tôi được biết, Minh Thúc có một đứa con trai ruột.

Lần này không thấy hắn ta mang theo.

Chắc là bảo bối lắm, sợ tuyệt hậu.

Lại dẫn theo một cô con gái nuôi, nói trắng ra là không quan tâm

đến sống chết của A Hương đâu!"Lão Hồ cũng gật đầu: "Đúng vậy, lúc thấy lão bà tử khóc thảm thiết như vậy.

Bây giờ thấy thi thể pha lê, chẳng phải vẫn tươi cười hớn hở đó sao!"Trên đường về, họ gặp phải một trận bão tuyết.

Mấy người chỉ có thể tìm một hang núi gần đó để trú ẩn.

Nhưng các hang băng ở đó đều không lớn.

Minh Thúc vừa có được "thi thể pha lê", sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn và Peter Hoàng có thể nói là không rời thi thể pha lê nửa bước.

A Hương tự nhiên ở cùng Minh Thúc.Lão Hồ và Tần Vũ thì ở một hang núi riêng để trú bão tuyết.

Vì quá lạnh nên họ đốt lửa trong hang núi.

Nhìn ra màn đêm bên ngoài.

Tần Vũ quyết định tối nay không đi nữa.

Sáng mai mới xuất phát!"Trời có lúc bất trắc!

Không chừng ông trời không cho chúng ta đi tối nay!

Thôi được rồi, chúng ta luân phiên trông lửa đi, tôi ngủ trước một giấc." Lão Hồ mệt mỏi quá, tựa vào Bàn Tử ngủ thiếp đi.Tần Vũ nhìn màn trời quỷ quái bên ngoài.

Nói với Bàn Tử: "Tôi trông cho, cậu đi ngủ một lát đi, lát nữa tôi gọi!"Bàn Tử cũng không khách khí.

Anh ta đáp một tiếng rồi ngủ luôn.

Tần Vũ thì một mình nhìn bầu trời đêm bên ngoài, lắng nghe tiếng gió không ngừng rít lên bên tai, xuất thần.Không biết từ lúc nào, Tần

Vũ đã sờ đến năng lực mà anh có được sau khi chạm vào thi thể pha lê.

Thời Gian Đống Kết?Tần Vũ sau khi xác nhận Lão Hồ và Bàn Tử đều đã ngủ.

Lặng lẽ lấy Mộ Trần Châu ra.

Chỉ thấy Mộ Trần Châu trong tay phát ra ánh sáng xanh nhạt.

Chiếu sáng màn đêm đen kịt.

Đột nhiên Tần Vũ như cảm nhận được sức mạnh của Mộ Trần Châu.

Anh khẽ tập trung tinh thần.

Ánh sáng của Mộ Trần Châu biến mất trong tích tắc.

Rồi xung quanh Tần Vũ trở nên hoàn toàn đen kịt.Ngay khi Tần Vũ thậm chí còn nghĩ mắt mình có vấn đề, ánh sáng xung quanh lại trở lại.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khác rồi.

Lão Hồ và Bàn Tử vẫn đang ngủ.

Nhưng trước mắt Tần Vũ như bị bao phủ bởi một màn sương xám mịt mờ.

Mọi thứ xung quanh dường như đều tĩnh chỉ.

Ngay cả đống lửa bên cạnh.

Mặc dù vẫn đang cháy.

Nhưng ngọn lửa lại bảo trì thành một hình dạng.

Củi đang cháy bên dưới cũng không có chút biến đổi nào.Trong lòng Tần Vũ giật mình kinh hãi.

Chương 177

Cảnh tượng này quá đỗi quen thuộc.

Chẳng phải là không gian tinh thần của Quỷ Mẫu sao?Xem ra cái gọi là Thời Gian Đống Kết.

Viên Mộ Trần Châu trên tay là công tắc của năng lực đó.

Tần Vũ bây giờ không chỉ có thể lợi dụng Mộ Trần Châu để sử dụng loại sức mạnh này.

Mà còn có thể tùy thời bật tắt.“Mẹ kiếp!

Cái chức năng này có chút thú vị a!” Anh tiến lên nhìn Lão Hồ và Bàn Tử đang ngủ say dựa vào nhau.

Trạng thái hiện tại giống như nhìn con trâu trong tinh thần của Quỷ Mẫu vậy.

Sức mạnh như vậy thập phần khủng bố.

Đẳng đồng với việc có thể tùy thời đưa người vào thế giới tinh thần.

Đồng thời định cách (khiến họ bất động).

Những thứ và sự vật mà Tần Vũ có thể thấy, thậm chí bao gồm cả con người.

Mộ Trần Châu trong tay Tần Vũ là phương tiện duy nhất để Tần Vũ bật tắt và xuyên qua.

Nhìn Mộ Trần Châu trong tay.

Tần Vũ dựa theo cách vừa rồi.

Ngưng thần tụ khí.

Khẩn tiếp theo, trước mắt anh lại một lần nữa tối sầm.

Đợi đến khi ánh sáng lại một lần nữa giáng lâm thì.

Mọi vật xung quanh đều trở lại trạng thái bình thường.

Đống lửa bắt đầu tiếp tục cháy.

Bàn Tử vừa bị Tần Vũ chạm vào, quay người tiếp tục ngủ.

Thời gian lại bắt đầu trôi chảy.“Tranh giành thật sự không phí công a!” Tần Vũ nhìn Mộ Trần Châu trong tay, khẽ cười nói.

Đương nhiên, lần này cũng hiểm nguy hơn nhiều so với dự đoán của Tần Vũ.

Xem ra lăng mộ càng lớn.

Phong hiểm càng cao.

Thu hoạch cũng càng cao.

Tần Vũ nhét Mộ Trần Châu trở lại vào ngực, hài lòng đi ngủ.

Ngày thứ hai bão tuyết tan.

Mấy người trong sương sớm lên đường.

Đến gần trưa.

Sương mù xung quanh cũng dần tan.

Có thể nhìn thấy sông băng bên dưới.

Và ánh sáng lấp lánh phản xạ từ mấy ngọn núi tuyết xung quanh.

Cảnh đẹp như vậy lúc này đều được thu vào tầm mắt.Đi một mạch đến rìa rừng.

Thể lực của Bàn Tử lúc này bắt đầu không theo kịp nữa.

Anh ta thở hổn hển hỏi: “Chúng ta còn phải đi bao lâu a!

Tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi!

Hay là chúng ta nghỉ một lát đi!" Nói rồi liền tìm một chỗ ngồi xuống."Lại đi không nổi nữa, lúc ăn cơm thì ăn không hết kia mà!" Lão Hồ cằn nhằn.

Nhưng không có cách nào khác.

Anh ta cũng chỉ có thể ngồi xuống đợi Bàn Tử một lát."Có thể trách tôi sao!

Lúc đó chúng ta còn cưỡi ly ngưu mà!

Ai có thể đi bộ xa như vậy một mạch chứ!" Lúc đó ly ngưu vì ở gần sông băng quá lâu.

Lương thực không đủ, có mấy con đã chết trên đường.

Sau khi Tần Vũ xuống mộ, đàn sói liên tục tập kích.

Peter Hoàng chỉ có thể bảo hộ Minh Thúc và tính mạng của mình.

Chí ư những con ly ngưu thì thực sự không thể lo được nữa.

Lại bị sói cắn chết mất mấy con.

Cộng thêm Minh Thúc còn phải chở một thi thể pha lê.

Cần dùng ly ngưu vận tống.

Sở dĩ những con ly ngưu còn lại cũng đều đi kéo quan quách.

Chỉ có thể bộ hành.Cái Bàn Tử này không chịu hợp tác gì cả!

"Cái đám sói tuyết đó cũng đủ ngoan độc!

Cũng quá thù dai rồi!

Chúng ta chân trước hạ mộ chân sau đã cắn chết ly ngưu của chúng ta rồi!" Lão Hồ cũng nói.

"Chẳng phải là vì ông tham đồ mấy tấm lang bì sao?"Tần Vũ quay lại trên sông băng thì.

Ở trên chỉ còn lại một vệt máu dài.

Dọc theo vết máu, trong khu rừng không xa.

Anh tìm thấy ba con ly ngưu thân thể.

Bị cắn chỉ còn trơ lại một số xương cốt.

Tần Vũ đương nhiên biết là những con sói tuyết đã làm.

Nhưng ai bảo Bàn Tử giết con của người ta chứ.

Chương 178

Chuyện này không chiếm lý.

Tần Vũ cảm thấy..."Cố gắng thêm chút nữa đi." "Trước đó tôi có hỏi thợ săn địa phương.

Trước khi hàn triều đến, ở đây nhất định sẽ có một đội ly ngưu đi qua.

Vận tống một số lương thực và trái cây.

Chỉ còn mấy ngày nữa, chúng ta sẽ đụng phải!"Bàn Tử nghỉ ngơi một lúc, phục hồi được một chút thể lực.

Lại nghe Tần Vũ nói.

Anh ta đứng dậy: "Đi thôi!

Ông Bàn tôi không tin nữa.

Người sống không thể để nước tiểu làm chết ngạt được!"Ai ngờ chưa đi được hai bước.

Bàn Tử vừa nãy còn khí thế hừng hực, lập tức la làng: "Đội ly ngưu kia có thể nhanh lên chút không!

Chân ông Bàn tôi sắp mất cảm giác rồi!" Trước và sau thay đổi quá lớn.

Lão Hồ nghe mà cười bò.Nhưng không ngờ Bàn Tử lại nói đúng.

Tần Vũ lúc này ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên sườn đồi phía trước không xa.

Có mấy bóng người.

Dường như cũng đang nhìn về phía này."Tìm thấy rồi!!!" Bàn Tử

vừa nhìn thấy liền vứt ngay ba lô xuống.

Anh ta nhảy lên vẫy tay và hét lớn: “Hey!

Hello!

Ở đây!

Có người ở đây!

Help!”“Hoắc!

Được đấy Bàn Tử, biết nói tiếng Anh luôn!”Những người bên kia đã sớm phát hiện ra.

Thấy Bàn Tử la lớn.

Họ tưởng là du khách gặp nạn trên núi tuyết.

Liền vội vàng chạy đến.Bàn Tử liếc nhìn Lão Hồ: “Không biết rồi chứ!

Là cô Dương dạy!

Tiếng quốc tế thông dụng!” Đoàn lạc đà Yak từ từ tiến đến gần.

Khoảng cách càng gần, Tần Vũ liền nhìn thấy một người phụ nữ trong đoàn.

Cô ta mặc trang phục của người Tạng, trông có chút quen mắt.

Bàn Tử là người đầu tiên nhận ra cô ta.

Anh ta chỉ tay vào người phụ nữ đang ngồi trên lạc đà phía trước và nói: “Đúng là nói Tào Tháo Tào Tháo đến ngay mà!

Lão Hồ!

Nhìn xem có phải cô Dương tiểu thư không?” Lão Hồ cứ nghĩ Bàn Tử đang nói đùa, nhưng khi nhìn kỹ bóng người đó, quả thực có vài phần tương tự.

Đoàn lạc đà Yak càng lúc càng gần, Lão Hồ mới nhận ra người đó chính là Shirley Dương!

"Cô Dương tiểu thư!

Cô cũng đi cùng à?" Đoàn lạc đà Yak dừng lại trước mặt họ.

Shirley Dương bước xuống từ lưng lạc đà, liếc Lão Hồ và Bàn Tử một cái rồi nói: "Lần trước sau khi hỏi về chuyện Mục Trần Châu, tôi về nhà cứ cảm thấy không ổn!

Quả nhiên khi quay lại tìm thì không thấy người đâu nữa.

Vì vậy tôi đã đuổi theo suốt chặng đường!" Bàn Tử nhìn Shirley Dương trêu chọc nói: "Sợ tôi cầm Mục Trần Châu bỏ chạy à!

Chi bằng nói thật đi, lời nguyền trên người tôi cũng có đấy!

Lần này là để hóa giải lời nguyền.

Yên tâm đi, lời nguyền Lão Tần đã hóa giải rồi!

Còn Mục Trần Châu thì cũng đã dùng rồi, không lấy lại được đâu!

Đừng có mà oán trách người khác đấy nhé!" Shirley Dương cũng không hề tức giận, chỉ khẽ cười một tiếng rồi nói: "Tôi biết mà, chưa kịp vào băng xuyên, tôi đã cảm thấy dấu ấn hình con mắt trên người mình mờ nhạt đi rồi.

Tôi lại vừa hay kịp lúc đoàn lạc đà xuất phát nên đi theo luôn.

Không có chuyện gì thật." Bàn Tử, Lão Hồ và Tần Vũ cùng lên lạc đà, vừa đi vừa trò chuyện.

Tần Vũ kể lại mọi chuyện cho Shirley Dương nghe.

"Hóa ra lại kinh hiểm như vậy!

Sao không nói sớm một tiếng, lần này coi như được đấy, mà lại không gọi tôi!" Shirley Dương thở dài rồi nói tiếp, "Thật tiếc nếu tôi

cũng ở đó thì tốt rồi!" Tần Vũ biết Shirley Dương khao khát những nơi như thế không kém gì Bàn Tử và Lão Hồ.

Mặc dù không giống Bàn Tử chỉ một lòng vì minh khí, nhưng họ đều là những người thích mạo hiểm từ trong xương tủy.

Sau khi trở về cùng đoàn lạc đà, họ nghỉ ngơi vài ngày ở chỗ thợ săn.

Nhưng Minh Thúc lại như được tiêm máu gà, không chậm trễ một khắc nào mà kéo cỗ thủy tinh thi đi về.

Tần Vũ thì không vội vàng gì.

Bàn Tử hiện tại nhìn cái vẻ mặt của Minh Thúc đã thấy ghê tởm rồi, liền nói: "Thằng cháu đó, hôm nay lấy được thủy tinh thi, ngày mai nó có thể di dân sang Mỹ được đấy.

Lão Tần thật sự không sợ hắn ta chạy mất à!" Tần Vũ lắc đầu nói: "Yên tâm, sẽ có lúc hắn phải cầu xin tôi thôi!" Quả nhiên, ngày thứ hai sau khi trở về, Minh Thúc lại tìm đến cửa.

Nguyên nhân là cỗ quan tài thủy tinh đó, dù dùng cách gì cũng không thể mở ra được.

Vì vậy ông ta chỉ đành quay lại tìm Tần Vũ.

Lúc này Tần Vũ lại tỏ ra hoàn toàn không muốn để ý đến Minh Thúc.

Minh Thúc tự biết mình đuối lý, liền vỗ mông ngựa nịnh nọt.

Tần Vũ căn bản không có thời gian để ý đến.

Chương 179

Bàn Tử ngồi một bên, nghe Minh Thúc nói những lời hoa mỹ mãi cũng thấy phiền, liền cắt ngang lời Minh Thúc hỏi: "Này!

Minh Thúc, tôi thấy ông nói ít thôi.

Lúc nào thì trả tiền cho tôi đây!

Những món minh khí ông đã hứa, giờ tôi còn chưa thấy bóng dáng đâu!

Thay vì nói những lời vô dụng, chi bằng nói thẳng một câu đi!

Những thứ đã hứa đó lúc nào thì giao cho tôi đây!" Minh Thúc vốn đang nhiệt tình thái quá, nghe Bàn Tử hỏi vậy liền cười hắc hắc khan hai tiếng, rồi trả lời qua loa: "Cái… cái đó, tiểu huynh đệ có thể yên tâm, những thứ đã hứa tôi nhất định sẽ giao tới!

Chắc chắn đấy, haha." Nói xong, Minh Thúc có chút chột dạ ngậm miệng lại.

Bàn Tử thấy vậy liền nghĩ phản ứng của Minh Thúc rõ ràng là có tật giật mình!

Anh ta liếc mắt nhìn Lão Hồ bên cạnh, rồi ghé vào tai Lão Hồ thì thầm với giọng chỉ hai người nghe thấy: "Lão Hồ!

Tôi thấy phản ứng của Minh Thúc không ổn tí nào!

Lão già đó, sẽ không nuốt lời chứ!" Lão Hồ khẽ lắc đầu nói: "Không đâu, có Lão Tần ở đây mà, những lời đó đều nói trước mặt Lão Tần.

Muốn nuốt lời, cũng phải cân nhắc kỹ!" Lúc này Tần Vũ cuối cùng cũng lên tiếng: "Minh Thúc, tôi là người thích làm ăn sòng

phẳng, tiền trao cháo múc.

Tôi đã giúp ông lấy được thủy tinh thi!

Nhưng những thứ ông đã hứa với tôi thì tôi còn chưa thấy bóng dáng đâu!

Thôi được rồi, mọi người cũng mệt mỏi cả rồi, tôi cũng không làm khó ông.

Hôm khác tôi đến nhà ông lấy đồ thì tiện thể mở luôn quan tài thủy tinh, Minh Thúc thấy sao?" Minh Thúc đảo mắt một vòng.

Thấy tâm tư nhỏ của mình bị phát hiện, Minh Thúc bắt đầu đánh trống lảng: "Lão Tần, ông không lo tôi cầm đồ chạy trốn chứ!

Không đâu!

Minh Thúc tôi làm ăn cũng đàng hoàng, trong sạch mà!

Trông tôi giống loại người đó sao?" Tần Vũ khẽ cười một tiếng nói: "Minh Thúc, ông là người hiểu rõ nhất rồi.

Tôi không nói vòng vo nữa.

Trừ tôi ra không ai có thể mở được quan tài thủy tinh.

Tự mà cân nhắc đi!

Làm việc vất vả mấy ngày nay, tôi cũng mệt rồi.

Không tiễn ông nữa!" Tần Vũ nói xong, đứng tại chỗ nhìn Minh Thúc.

Minh Thúc bị nói đến có chút xấu hổ, đặc biệt là trước mặt cấp dưới của mình.

Nhưng xét cho cùng thì đây là địa bàn của Tần Vũ.

Minh Thúc đành nhịn xuống, nhưng sắc mặt không được tốt lắm.

"Thôi được rồi!

Lúc đó Lão Tần nghỉ ngơi xong rồi.

Nhất định phải báo cho tôi một tiếng!

Để tôi chuẩn bị đồ đạc cho ông!" Lúc này Đại Kim Nha vừa hay đụng mặt Minh Thúc đang ra ngoài.

Đại Kim Nha vừa vào cửa nhìn Tần Vũ liền không ngừng cười: "Ai ui!

Cứu tôi với!" Bàn Tử thấy Đại Kim Nha cũng vui vẻ nói: "Ai thế!

Tôi thấy Bàn gia làm mất minh khí rồi thì có!" "Ấy!

Những lời đó không có ý nghĩa gì đâu!" Bàn Tử vừa nói chuyện đùa giỡn với Đại Kim Nha, vừa bước vào trong nhà.

"Sao rồi!

Lão Tần ra tay, lần này nhất định lại kiếm được không ít bảo bối chứ!" Đại Kim Nha ghé sát Bàn Tử hỏi: "Không đâu!

Vì đã hỏi rồi, vậy Bàn gia tôi sẽ lấy ra cho ông xem!" Nói xong Bàn Tử lấy ra mấy món minh khí bọc trong da sói tuyết từ trong ba lô.

Ngay cả Lão Hồ cũng nhìn ngây người, kinh ngạc nói: "Tôi dựa!

Bàn Tử ra tay nhanh thật nha!

Anh lấy từ lúc nào vậy, tôi lại không hề hay biết!" Bàn Tử liếc nhìn Lão Hồ đắc ý nói: "Đợi ông nhìn thì dưa chuột đã nguội mất rồi!" "Hoắc!

Đồ tốt đấy!" Đại Kim Nha nhìn chiếc lọ nhỏ trên tay nói.

Đột nhiên Đại Kim Nha dừng lại, quay đầu hỏi Tần Vũ: "Đúng rồi!

Lão Tần!

Nghe nói ông thật sự đã mang xác thủy tinh đó về rồi đúng

không?" Đại Kim Nha thăm dò hỏi.

Lão Hồ không trả lời ngay, liếc mắt nhìn Tần Vũ.

Anh ta không biết có nên nói thật với Đại Kim Nha về chuyện thủy tinh thi hay không nên đang do dự.

Nhưng không đợi Tần Vũ mở miệng, Bàn Tử cực kỳ đắc ý nói: "Đương nhiên rồi, Lão Tần ra tay một người địch hai người mà!

Đương nhiên là đã lấy được rồi!

Chỉ là Minh Thúc có được thủy tinh thi mà không mở được quan tài thì cũng vô ích!

Không phải vừa rồi còn cầu xin Lão Tần đi mở quan tài đó sao!" Đại Kim Nha lúc này mới vỡ lẽ nói: "Tôi nói mà!

Lúc tôi vào thì vừa hay thấy.

Lúc đó tôi thấy ông ta, vẻ mặt giống như vừa chết mất mẹ ruột vậy!" Đại Kim Nha nói xong, Bàn Tử cười lớn.

Lão Hồ cũng lúc này chen lời nói: "Lão Tần, tôi thấy Minh Thúc nhất định đã giấu giếm điều gì đó.

Có chuyện gì đó chưa nói thật với chúng ta!" Tần Vũ lại lười quản những trò mèo mà Minh Thúc đang diễn.

"Yên tâm, trong cả giới đồ cổ, trừ tôi ra không ai có thể mở được quan tài thủy tinh.

Không thấy thỏ thì không rải bẫy, tôi xem ông ta có thể làm ra trò gì!" Hai ngày tiếp theo, Minh Thúc cứ thỉnh thoảng lại chạy đến.

Tần Vũ bị làm phiền nên quyết định chọn một ngày tốt lành, trực tiếp chủ động tìm Minh Thúc.

"Ai ui!

Chương 180

Tần tiên sinh, cuối cùng ông cũng đến rồi!" Minh Thúc nhìn cỗ thủy tinh thi đó như thể muốn xuyên qua.

Sau khi xuống xe liền đi thẳng vào nhà.

Minh Thúc cũng đi theo Tần Vũ vào nhà.

Khí thế của Tần Vũ lại khiến Minh Thúc trông như một vị khách vậy.

Bàn Tử và Lão Hồ vừa vào nhà, liền nhắm ngay vào những món đồ cổ trên kệ trong nhà Minh Thúc.

"Không đúng!

Minh Thúc!

Sẽ không phải là ông biết tôi muốn lấy đồ thật rồi chứ!" Bàn Tử và Lão Hồ nhìn những món đồ trên kệ liền biến sắc, chất vấn Minh Thúc: "Không có không có!

Tuyệt đối không có!

Đồ đạc vẫn luôn ở trong đó!

Mấy ngày nay tôi cứ canh cánh trong lòng.

Không có tâm tư dọn dẹp, trên đó còn bám một lớp bụi này!

Tôi có thể đổi chứ!" Chết tiệt!

Lão Hồ nghe vậy, trong lòng liền có một dự cảm không tốt.

Lão Hồ khẽ nhíu mày, liếc mắt nhìn Bàn Tử.

Tần Vũ lúc này ổn định ngồi trong phòng khách, uống một ngụm nước rồi chậm rãi nói: "Minh Thúc, ông tuổi tác cũng lớn rồi, nên tôi

mới luôn khách khí với ông một chút.

Nhưng ông mà cứ ỷ già bán già…" Tần Vũ sớm đã nhận ra trò mèo của Minh Thúc ngay từ lần đầu tiên gặp Đại Kim Nha.

Trên kệ quả thực có hai món đồ thật, đều đặt gần con mèo sứ.

Vì vị trí đó dễ nhìn nhất.

Những món còn lại trên kệ đều là hàng dỏm, Minh Thúc dùng để lấp đầy số lượng.

Minh Thúc thấy vẻ mặt của Tần Vũ, rõ ràng là đã biết từ lâu rồi, liền cười bất đắc dĩ một tiếng.

Minh Thúc nói: "Cái… chúng ta đều theo quy tắc của Phan Gia Viên cả mà.

Tôi cũng đã nói nếu có thể tìm được thủy tinh thi, thì đồ đạc trong nhà tôi tùy tiện lấy!… Lúc đó Tần tiên sinh cũng đã đồng ý rồi mà!

Hơn nữa, lúc đó chúng ta lấy minh khí trong lầu cũng phải chia cho tôi một ít chứ.

Kết quả tôi cũng đâu có được một món nào!" "Ai!

Lão già này!

Làm nửa ngày trời, đang chơi trò chữ nghĩa với tôi đấy à!" Bàn Tử nghe xong tức đến không chịu được, có vẻ muốn động thủ với Minh Thúc.

Minh Thúc thấy Bàn Tử như vậy, cũng lập tức biến sắc: "Này!

Mấy đứa trẻ, sao lại nóng nảy như vậy!

Tôi là người làm ăn, tôi cũng đâu có nuốt lời đâu!

Muốn trách thì trách người đó mắt kém!" Tần Vũ đưa cho Bàn Tử một ánh mắt bảo anh ta bình tĩnh lại.

Đại Kim Nha lại bị hai món bảo bối mà Minh Thúc đưa ra làm mê hoặc, cho rằng Minh Thúc hào phóng như vậy, thì đồ thật tự nhiên cũng sẽ không kém.

Nhưng ông ta không nhận ra trò che mắt của Minh Thúc.

Tần Vũ cũng vì vậy mà lúc đó mới chần chừ không đồng ý với Minh Thúc.

Cuối cùng, nếu không phải do Tầm Long Châu chỉ dẫn, Tần Vũ sẽ chẳng thèm để ý đến Minh Thúc.

Sẽ không đi, mặc dù từ đầu không phải vì mấy món đồ nhỏ của Minh Thúc.

Nhưng đã đi rồi, thì những thứ đáng lấy một món cũng không thể thiếu.

Tần Vũ khinh thường cười một tiếng.

Trò chữ nghĩa nhàm chán như vậy mà Minh Thúc, một lão thương nhân như vậy, lại có thể nghĩ ra.

"Nếu đã như vậy, vậy những thứ đó của Minh Thúc tôi không cần nữa." Minh Thúc vui mừng.

Nhưng quay sang nghĩ lại, Tần Vũ cũng không phải người dễ nói chuyện.

Quả nhiên, câu tiếp theo của Tần Vũ liền là: "Tôi thấy căn nhà của ông không tệ!" "Chi bằng lấy nó làm thù lao vậy?" Tần Vũ lần đầu tiên đến đã cảm thấy căn nhà không tệ.

Môi trường yên tĩnh, vị trí địa lý cũng không quá xa xôi.

Quan trọng hơn, phong thủy ở đây cực tốt.

Minh Thúc giật mình.

Lời từ chối mắc kẹt ở môi cũng không thể nói ra.

Dù sao thì đó là lời ông ta đã tự miệng nói ra lúc đó.

"Ư… cái… cái đó…" Minh Thúc cứng họng ấp úng nửa ngày trời không nói được lời nào.

Bàn Tử thấy ông ta lộ vẻ khó xử, tự nhiên cũng biết căn nhà đó nhất định đáng giá không ít tiền.

"Minh Thúc ghê thật đấy, mấy ngày không gặp mà nói lắp rồi!" Nói xong Bàn Tử cười lớn.

Tần Vũ cũng nhướn mày nói: "Minh Thúc đã hứa rồi.

Nếu muốn nuốt lời thì cũng không sao, nhưng tôi không dám đảm bảo những thứ khác đâu.

Sau này ở Phan Gia Viên, trong giới đồ cổ, e rằng ông sẽ không còn chỗ đứng nữa đâu!" "À!

Đúng rồi, còn có cỗ thủy tinh thi trong băng xuyên kia nữa.

Ông sẽ không ngây thơ nghĩ rằng, sau khi có được nó thì có thể không nhận nợ đâu chứ.

Tôi có hàng trăm cách để khiến ông thối rữa đến không còn một mảnh vụn trong quan tài thủy tinh đâu!" Minh Thúc quả nhiên bị lời nói của Tần Vũ trấn áp.

Căn nhà đó ban đầu ông ta đã tốn rất nhiều tiền để mua, vì phong thủy cực phẩm ở đó.

Sau khi có được lại trang trí tỉ mỉ một phen.

Đó là một trong những nơi ở mà Minh Thúc tự hào nhất.

Bây giờ phải nhẫn nhịn cắt bỏ đi có chút không cam lòng.

Chương 181

Nhưng cuối cùng, vì thể diện và sự đe dọa của Tần Vũ, Minh Thúc đành cắn răng đồng ý nói: "Nếu Tần tiên sinh đã ưng ý, vậy tôi tự nhiên…" Không đợi Minh Thúc nói xong, Tần Vũ lập tức vươn tay nói: "Tốt!

Minh Thúc quả nhiên nhất ngôn cửu đỉnh.

Nếu Minh Thúc đã đồng ý, vậy phiền Minh Thúc lấy giấy tờ nhà ra.

À!

Đúng rồi, trong vòng ba ngày phải dọn ra ngoài… không vấn đề gì chứ?" Trên mặt Minh Thúc lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng.

Ông ta gật đầu đồng ý: "Không vấn đề gì, không vấn đề gì." Cuối cùng Tần Vũ để lại thời hạn ba ngày cho Minh Thúc rồi dẫn Bàn Tử và Lão Hồ rời đi.

Để lại Minh Thúc với vẻ mặt cau có, cả người suy sụp ngồi trên ghế.

"Tuyệt thật!" "Ông có thấy cái biểu cảm của Minh Thúc vừa nãy không?

Cứ như thể muốn mất mạng vậy!" Bước ra khỏi cửa Bàn Tử vừa cười vừa nói.

Lão Hồ liên tục gật đầu.

"Lão già đó chắc đang khóc ở trong đó rồi!" Lão Hồ cười lạnh một tiếng nói.

"Không phải trên đường về Shirley Dương đã nói rồi sao!

Cái lý do muốn có thủy tinh thi là vì con trai ông ta ở ngoài nợ một khoản cờ bạc lớn.

Thủy tinh thi giao cho bảo tàng sẽ kiếm được một khoản tiền lớn.

Vừa hay có thể bù vào số tiền mà con trai ông ta nợ." "Dựa!

Vậy mà dám chơi xỏ chúng ta!

Để chúng ta bán mạng đi trả nợ cờ bạc cho con trai ông ta sao?" Bàn Tử nghe xong càng thêm tức giận.

"Những món đồ trên kệ tôi và Lão Hồ đã xem rồi!

Không có hai món đồ thật sự giá trị!

Lừa gạt người mới thì được!

Dám lừa chúng ta?

Tôi thấy – còn non lắm!" Ba ngày sau Minh Thúc như đã hẹn dọn đi.

Tần Vũ dọn dẹp lại căn nhà.

Thiết kế trước đây của Minh Thúc trông quá thô tục.

Cái sân vốn mộc mạc thanh nhã lại bị ông ta biến thành một loại cảm giác của sân nhà đại gia.

Sau khi Tần Vũ sửa đổi một chút, cả sân vườn dường như đã thay đổi hoàn toàn.

Ngay cái ngày Bàn gia dọn đồ đến, Đại Kim Nha vừa bước vào cổng đã ngây người.

Sau đó ông ta không thể nhận ra đây là sân vườn của Minh Thúc trước đây nữa.

Hiện tại sân vườn toát lên một vẻ sang trọng kín đáo.

"Cũng được đấy!

Có chút ý nghĩa đấy chứ!" Đại Kim Nha tò mò nhìn cách bài trí mới trong sân.

Tay xách hai chai rượu ngon bước vào nhà.

"Ôi chao!

Không phải cô Dương tiểu thư đấy sao, cô cũng đến rồi à!" Shirley Dương lúc này đang ngồi trên ghế phòng khách trò chuyện với Tần Vũ.

Kể từ khi trở về, dấu ấn hình con mắt trên lưng Shirley Dương, Lão Hồ và Bàn Tử đã chuyển từ màu đỏ nhạt sang màu đen, tượng trưng cho lời nguyền đã biến mất.

Dấu ấn hình con mắt trên người tuy đã chuyển sang màu đen nhưng sẽ không bao giờ biến mất.

Còn của Tần Vũ lại có màu đỏ, có lẽ là do Tầm Long Châu đã hấp thụ Phượng Hoàng Đảm.

Là người chi phối không gian tinh thần nên anh mới có sự khác biệt so với người khác.

"Cô Dương tiểu thư, gần đây cô có nghe giáo sư Tôn nhắc đến một ngôi mộ quả phụ nào không?" Tần Vũ thăm dò hỏi.

Shirley Dương gật đầu.

Mặc dù biết Tần Vũ đang làm gì, nhưng Tần Vũ đã cứu mạng cô, để bày tỏ lòng biết ơn, Shirley Dương không hề hoang mang, gật đầu nói thẳng: "Cái… tôi thực sự có nghe giáo sư Tôn nhắc đến!

Không lâu trước đây, đội khảo cổ đã phát hiện ra một ngôi mộ quả phụ.

Nhưng giáo sư Tôn nói đó là một ngôi mộ của thường dân!

Tần tiên sinh có hứng thú sao?" Tần Vũ không trả lời Shirley

Dương, lại hỏi: “Vậy cô có biết địa chỉ không?” Shirley Dương gật đầu, tiện tay lấy giấy bút trên bàn viết địa chỉ xuống.

“Cái đó!” Tần Vũ cầm tờ giấy Shirley Dương đưa, nhìn lướt qua rồi ghi nhớ vào lòng.

Trong lòng nghĩ không biết ngôi mộ quả phụ này không hề đơn giản.

“Đại Kim Nha thật biết cách nịnh nọt!” “Haiz!

Bàn gia tôi lại làm mất mấy món minh khí trong túi rồi!” Lão Hồ và Bàn Tử cuối cùng cũng tiễn được Đại Kim Nha đi.

Shirley Dương cũng đã rời đi.

Một lát sau trong nhà chỉ còn Tần Vũ một mình nhìn tờ giấy trên tay.

Lão Hồ đi tới hỏi: “Lão Tần, ông đang nhìn gì vậy, sao lại nghiêm túc thế?” Tần Vũ ghi nhớ địa chỉ trên tờ giấy xong liền vứt đi, ngẩng đầu nói: “Địa chỉ một ngôi mộ quả phụ, do Shirley Dương đưa!” Lão Hồ giật mình có chút không dám tin.

“Mộ quả phụ?

Địa chỉ do Shirley Dương đưa?

Lão Tần, ông đang nói đùa đấy à, bị điên rồi lấy đồ đó làm gì chứ.” Tần Vũ điềm tĩnh trả lời: “Tôi muốn nó.” Đến lượt Bàn Tử cũng không hiểu.

“Tôi nói Lão Tần, không phải ông lại bị trúng tà trong mộ rồi đấy chứ!

Một ngôi mộ quả phụ, lấy địa chỉ làm gì?” Tần Vũ không trả lời chỉ nhướn mày nói: “Đương nhiên là có tác dụng!

Sao rồi?

Đi một chuyến không?" Lão Hồ và Bàn Tử liếc mắt nhìn nhau.

Mặc dù cả hai đều có chút khó hiểu.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Tần Vũ thì biết, bên trong nhất định có điều gì đó mờ ám!

Chương 182

Liền không chút do dự gật đầu nói: “Được!

Đi một chuyến thì đi một chuyến!” Họ nhanh chóng thu xếp.

Ngày thứ hai liền thu dọn đồ đạc xuất phát.

Mộ quả phụ không cách xa thành phố là bao.

Đi xe mất cả buổi sáng là đến.

Chỉ là ở đó lại náo nhiệt hơn nhiều so với tưởng tượng của Lão Hồ.

Lúc xuống xe Lão Hồ có chút ngạc nhiên.

“Kỳ lạ thật!

Một thị trấn nhỏ sao lại náo nhiệt như vậy?” Sau đó hỏi thăm người dân mới biết.

Hóa ra nơi vừa phát hiện mộ quả phụ đã được xây thành một bảo tàng nhỏ, lấy tên là “Mộ Quả Phụ”.

Một số người xung quanh đều lũ lượt tìm đến, muốn xem ngôi mộ rốt cuộc trông như thế nào.

“Dựa!

Shirley Dương không cố ý đấy chứ!

Đã xây thành bảo tàng rồi, chúng ta còn đi làm cái gì nữa!” Bàn Tử nghe xong lập tức cảm thấy hết hi vọng.

Nhưng Tần Vũ vẫn không hoảng không vội nói: “Ban đầu vốn dĩ không phải là đến vì ngôi mộ quả phụ.

Ở đó chỉ cần lấy một món đồ, đã là bảo tàng rồi.

Chúng ta tìm một nhà trọ nghỉ ngơi trước, tối hãy đi!" "Được!

Nghe lời Lão Tần!" Họ tìm một nhà trọ gần đó.

Đến tối, ba người mới lén lút ra khỏi cửa, lẻn vào cái gọi là bảo tàng đó.

Ở đó không có minh khí quý giá, nên an ninh cũng không nghiêm ngặt.

Tần Vũ ba người rất dễ dàng lẻn vào.

Họ tìm đến vị trí của mộ quả phụ trong bảo tàng.

Tần Vũ bật đèn pin cẩn thận quan sát cách bài trí và quy cách ở đó.

"Nghênh tài thoái bệnh, xá lợi thủ nghĩa, quân linh tại thiên, tế tự bất tuyệt!" Bàn Tử vẻ mặt mơ hồ nhìn Tần Vũ không biết đang nói gì.

Lão Hồ thì hiểu ý, liền quay đầu hỏi Tần Vũ: "Không đúng rồi, Lão Tần!

Mộ quả phụ rõ ràng là mộ của thường dân, sao lại dùng quy cách kiến trúc hoàng thất thế này!

Xem ra Lão Tần nói không sai, mộ quả phụ nhất định có vấn đề!" Tần Vũ gật đầu nói: "Vì vậy muốn tìm câu trả lời, trước tiên phải mở nó ra!" Nói xong mấy người đi đến trước bức tượng đồng trong mộ.

Ở đây đã được khai phá.

Bên cạnh bức tượng đồng chỉ có một tấm biển nhựa, trên đó viết "Khu vực không tham quan, cấm người lạ vào".

Tần Vũ đi trước vài bước, chỉ vào một chỗ trên mặt đất nói: "Chắc là ở đây rồi!

Cẩn thận một chút, bên dưới trống rỗng đấy!" Bàn Tử và Lão Hồ mượn ánh đèn pin tiến lên, gạt bỏ lớp đất bụi xung quanh nơi Tần Vũ

chỉ.

Chỉ thấy một tấm ván gỗ.

Khi vén tấm ván gỗ lên, một cái hố đen ngòm đột nhiên xuất hiện trước mắt mấy người.

Tần Vũ theo bậc thang ở cửa động đi xuống, thẳng đến tận đáy.

“Dựa!” Bàn Tử kinh ngạc.

“Bên dưới có một căn hầm?

Nhìn niên đại hình như không giống với ngôi mộ quả phụ phía trên!” Tần Vũ dùng đèn pin chiếu sáng căn hầm.

Không gian bên dưới không lớn.

Ở giữa, có một cái lồng sắt khổng lồ, bên trong dường như đang khóa một thứ gì đó.

“Mau nhìn!

Trên đó có chữ!” Lão Hồ nhìn những chữ trên đó và đọc ra: “Tây Vực đại hoang chi khâu, có Tây Mạc cổ quốc, gọi là Tháp Mộc Đà.” “Chủ của nó là nữ, xưng Xà Mẫu, ta bị Cốt Tượng Vương cầm tù, hiến nó làm tượng, tu kiến Xà Mẫu Lăng.” “Sâu ngàn trượng, nhập hoàng kim mỹ ngọc, mười tám năm đi, chúng nhân đều nghi ngờ.” “Thiết diện sinh tu bi dĩ ký chi sĩ!” Lão Hồ đọc xong những chữ trên đó, rồi chợt vỡ lẽ nói: “Xà Mẫu Lăng!

Đó không phải là Tây Vực, cổ quốc ở sa mạc Gobi sao!” Bàn Tử không hiểu những điều này lại hỏi: “Cái Thiết diện sinh đó nhìn qua giống một người nào đó sao?

Có liên quan gì đến quả phụ không?” “Bàn Tử, ông chết rồi còn muốn hóng chuyện à!

Liên quan gì chứ, người ta đơn thuần là mối quan hệ trên dưới

thôi!" Tần Vũ lúc này cuối cùng cũng lên tiếng.

"Cái Thiết diện sinh đó tôi biết, là một kiến trúc sư thời cổ đại." "Vậy tầng vàng đó cũng đã tham gia xây dựng Xà Mẫu Lăng?" Tần Vũ gật đầu, Lão Hồ quả nhiên rất thông minh.

Nói xong Tần Vũ liền chuyển toàn bộ sự chú ý sang cái lồng sắt ở giữa.

Lồng sắt bị khóa.

Không gian bên trong không lớn, có thể nhìn thấy bên trong lồng có đặt một số đồ đồng.

Ở giữa có một cơ quan khổng lồ, không biết dùng để làm gì.

Tần Vũ không chút do dự vươn tay lấy một chiếc mặt nạ đồng treo bên ngoài lồng xuống, đeo lên đầu mình.

Đồng thời cơ quan cũng như bị thứ gì đó mở ra.

Bánh răng bên trong lồng từ từ chuyển động.

Theo bánh răng chuyển động, cửa sắt của lồng mở ra hai bên.

Bốn đỉnh đồng đặt ở bốn góc bên trong lồng, cũng theo cơ quan chuyển động mà từ từ được treo lên bởi dây xích.

Sau một hồi chuông đồng trong lồng rung động, xung quanh lại trở về một khoảng tĩnh lặng.

Tần Vũ đeo mặt nạ bước vào trong lồng sắt.

Lão Hồ và Bàn Tử nhìn hành động của Tần Vũ có chút sợ hãi.

Dù sao đeo mặt nạ vào trông như bị nhập hồn vậy.

Để phòng vạn nhất, Lão Hồ và Bàn Tử ở lại bên ngoài không đi vào.

Dù sao nếu lúc đó cơ quan bị kích hoạt mà lồng bị đóng lại, thì

không phải tất cả đều bị nhốt bên trong sao.

Chương 183

Tần Vũ bước vào trong lồng, chỉ thấy trước mặt bánh răng khổng lồ, một cái bệ được làm bằng cơ quan từ từ nâng lên.

Trên bệ đặt một cái hộp cơ quan hình chữ nhật.

Đó chính là thứ Tần Vũ muốn tìm!

Anh ta lấy cái hộp trên đó xuống, quay người liền ra khỏi lồng.

Vừa tháo mặt nạ trên đầu vừa nói: "Đồ đã lấy được rồi!

Rút!" "Dựa!

Mặt nạ quỷ không có mùi quái lạ nào!" Mặt nạ bị Tần Vũ tùy tay tháo xuống vứt trên đất.

Lúc này cánh cửa lồng phía sau cũng "rầm" một tiếng đóng lại.

Lão Hồ mới hiểu ra nguyên nhân là chỉ người đeo mặt nạ đó mới có thể đi vào.

Ba người không kịp nói nhiều.

Bốn phía mộ huyệt bắt đầu điên cuồng bay ra những thứ giống nhau.

"Đi mau!" Để không kinh động người của bảo tàng.

Ba người mang theo hộp cơ quan, đêm đó liền quay về nhà trọ.

"Lão Tần ghê thật đấy!" "Ông biết nó sẽ ở đâu sao?" Tần Vũ nhìn cái hộp cơ quan trên tay, nói: "Đây là chiếc chìa khóa, chiếc chìa khóa để chúng ta tiến vào Xà Mẫu Lăng!" "Lão Tần!

Chúng ta thật sự muốn đi Xà Mẫu Lăng sao?" Lão Hồ kinh ngạc hỏi.

Tần Vũ gật đầu dùng giọng khẳng định nói: "Đương nhiên rồi, không thì tôi muốn món đồ này làm gì!" Bàn Tử nghe vậy liền phấn khích xoa xoa tay nói: "Lão Tần, chúng ta lại có việc để làm rồi!

Ông biết nhiều mà, Xà Mẫu Lăng đó không phải là có minh khí sao!

Ông biết có minh khí!" "Nơi đó chưa từng có ai tìm thấy!

Có tìm thấy thì cũng là một nơi vô cùng hiểm ác." Tần Vũ đồng ý, đối với những nơi càng hiểm ác, phần thưởng của hệ thống càng tốt.

"Cái Xà Mẫu Lăng này tôi có nghe một số truyền thuyết." Lão Hồ nói.

"Thời Chiến Quốc ở Tây Vực có La Sát quốc, bị Hắc Hãn diệt.

Một số bộ tộc còn lại theo Cốt Tượng Vương trốn vào Tháp Mộc Đà.

Gặp Xà Mẫu, hai người yêu nhau.

Xà Mẫu từng tặng cho Cốt Tượng Vương một bộ vẫn ngọc khôi giáp.

Truyền thụ bất tử chi thuật." Tần Vũ gật đầu nói: "Không sai, trời có thất tinh, hai nghìn năm một lần tụ họp.

Cốt Tượng Vương đã dùng tiên thảo của Xà Mẫu để ngủ say.

Đợi hai nghìn năm sau mới tỉnh lại, từ đó có thể trường sinh bất lão!

Thiết diện sinh là người xây dựng Xà Mẫu Lăng lúc đó, nhưng không ngu ngốc, biết ngày chết sau khi lăng mộ được xây xong.

Vì vậy đã trộm chìa khóa và bỏ trốn." Bàn Tử nghe càng lúc càng hào hứng: "Vậy đợi đã, chìa khóa chúng ta bây giờ đã có trong tay rồi… Ngày mai khởi hành thế nào!" Lão Hồ liếc nhìn Bàn Tử nói:

“Nói thì dễ, có chìa khóa rồi, anh có tìm được địa điểm không?” Tần Vũ lúc này đột nhiên cười bí ẩn nói: “Trùng hợp làm sao, Bàn Tử không biết, nhưng tôi biết!

Tôi đã hẹn Shirley Dương rồi, sáng mai chúng ta hội hợp rồi xuất phát!” Lão Hồ trong chốc lát suýt nữa không phản ứng kịp.

“Tôi dựa, Lão Tần thật có tâm!

Đã lên kế hoạch sớm rồi không!” Ngày thứ hai ra khỏi nhà trọ.

Shirley Dương đã chờ sẵn bên ngoài.

Một chiếc xe van lớn.

Bên trong ngoài chỗ ngồi ra có thể chứa thiết bị và thức ăn.

Họ tìm một người dẫn đường địa phương.

Đến sáng ngày thứ ba mới đến được sa mạc Gobi.

Chỉ là vận may có chút không tốt, đến giữa trưa thì gặp một trận gió lớn.

Không còn cách nào khác đành phải dừng lại.

“Dựa!

Vừa nãy tốc độ nhanh lắm, bây giờ bị gió cản trở coi như hỏng hết rồi.” Lão Hồ quay đầu hỏi người dẫn đường: “Có gặp tình huống như vậy không?” Không đợi người dẫn đường trả lời, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy có điểm không ổn.

“Lão Tần làm gì vậy?

Gió lớn như vậy ra ngoài nguy hiểm lắm.” Lão Hồ nhìn Tần Vũ lấy quần áo và kính chắn gió trong túi ra đeo vào có chút hỏi.

“Tôi xuống xem sao, chiếc xe không ổn.” “Tôi và anh xuống.” Shirley Dương cũng đi theo xuống.

“Tình huống gì vậy?” Bàn Tử cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lão Hồ lắc đầu: “Đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết.” “Rầm rầm rầm!” Quay lại từ phía sau xe, Tần Vũ và Shirley Dương điên cuồng đập vào cửa kính.

“Xuống xe!

Mau xuống xe!” Biết tính cách của Tần Vũ, tuyệt đối sẽ không vô cớ gọi xuống xe.

Bàn Tử và Lão Hồ không dám chậm trễ, vội vàng thay quần áo cũng xuống xe.

Tài xế và người dẫn đường cũng đi theo xuống.

“Bị gì vậy?” Tần Vũ muốn nói, nhưng gió bên ngoài càng lúc càng lớn, vừa mở miệng là đầy cát.

Chỉ đành dùng tay chỉ vào bánh sau xe.

Lão Hồ cúi đầu nhìn mới hiểu ra, chiếc xe e rằng không giữ được nữa, nếu gió không ngừng.

Chiếc xe có thể sẽ bị cát vùi lấp.

“Làm sao đây?

Có cần đẩy ra không?” Tần Vũ lắc đầu: “Xe quá nặng, lại lún quá sâu, hi vọng đẩy ra không lớn, tôi thấy đừng phí sức.

Lấy hết đồ đạc trên xe xuống đi!” “Ý ông là… xe không cần nữa sao?

Vậy đoạn đường phía trước đi bộ à?” Phía trước còn một đoạn đường phải đi, bây giờ không có phương tiện giao thông, Shirley Dương có chút hoảng sợ.

“Không sao đâu!

Tôi nghe người dẫn đường nói cũng không còn xa nữa, bây giờ không vứt xe cũng không còn cách nào, nếu cứ ở lại trong đó, e rằng lúc đó cả xe người đều sẽ chết ở trong đó.” Gió bên ngoài không có ý định dừng lại một chút nào.

Chương 184

Tần Vũ đành tiếp tục gọi Shirley Dương: "Thế này không được!

Chúng ta phải tìm một nơi có thể tránh gió trước!" Shirley Dương gật đầu, bày tỏ sự đồng tình, lớn tiếng nói: "Được!" Họ tìm một nơi tránh gió, gió lớn đã thổi suốt cả buổi tối.

"Trong sa mạc vốn dễ bị lạc đường, bây giờ trời tối rồi dễ xảy ra chuyện, tôi thấy tối mai hãy xuất phát đi." Tần Vũ cảm thấy giữa đêm mà tiếp tục đi trên sa mạc, là một việc khá nguy hiểm.

"Được, vậy nghe lời anh." Shirley Dương rất tin tưởng Tần Vũ.

Quả nhiên nửa đêm lại có gió, không hề nhỏ hơn trận gió buổi trưa.

"May mà nghe lời Lão Tần, thôi mọi người ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đi đường!" Ngày thứ hai, sáng sớm gió đã ngừng, mọi thứ lại trở lại bình yên.

Shirley Dương không chịu bỏ cuộc, cùng người dẫn đường lại đi trở về nơi đã xuống xe hôm qua.

Một chiếc xe đã lún vào trong hơn nửa, chỉ còn lại một phần phía trên.

"Cái này, có thể đào ra không?" Tần Vũ gật đầu, nhưng cũng khuyên Shirley Dương: "Để chiếc xe có thể chạy ra thì phải đào một cái hố rất lớn, chúng ta có đủ công sức và thể lực, chúng ta nên đi đến đó rồi." Shirley Dương thở dài, đành từ bỏ ý niệm đó.

"Ê!

Không được!" Khi càng lúc càng gần đến đó, người dẫn đường đột nhiên không đi nữa, lớn tiếng kêu lên.

Tần Vũ và Lão Hồ liếc mắt nhìn nhau.

Thấy khoảng cách đến đích không còn xa nữa.

"Tại sao, tôi có thể thêm tiền." Shirley Dương hào phóng đưa tiền ra.

"Nơi đó không phải là nơi du lịch, đi sâu vào trong nữa là thành lũy của quỷ, không có ai có thể sống sót trở ra từ đó!" "Cái đó không cần lo lắng, tôi có thiết bị, sẽ không bị lạc đường!" Shirley Dương cố gắng giải thích cho người đó.

"Vậy được rồi, tôi sẽ dẫn cô vào." Đến cả Bàn Tử bên cạnh cũng nhìn ngây người, nhìn Lão Hồ nói: "Dựa!

Shirley Dương đã hứa cho người ta bao nhiêu tiền mà đồng ý rồi!" Lão Hồ cười một tiếng: "Ai mà biết được, không chừng người ta giả vờ thôi, để dọa người ta, đòi thêm tiền dẫn đường ấy mà!

Người ở đây đều tinh ranh cả!" Nói xong mấy người liền theo người dẫn đường tiến vào "thành lũy của quỷ" trong truyền thuyết.

"Cũng có gì đâu, tôi thấy nó cũng không khác gì bên ngoài." Bàn Tử nhìn sa mạc vô tận dưới chân, lại thất vọng, cứ nghĩ nơi đó đặc biệt lắm, bây giờ nhìn cũng không phải vậy.

"Xem ra người dẫn đường đó lại nói linh tinh rồi." "Không thể như vậy, không chừng thật sự có những nơi khác biệt mà chúng ta chưa phát hiện ra." "Quỷ với chẳng ma quỷ, Bàn gia tôi là dòng máu chính tông, ít quan tâm đến mấy thứ phương Tây đó." "Ở trong thành lũy của quỷ, phải cẩn thận một chút, chú ý dưới chân nếu không dễ bị lún vào cát chảy, lúc đó thì ai cũng không cứu được đâu." Họ vượt qua một đụn đất, không biết đã đi được một ngày đường.

Thời tiết trong sa mạc kỳ lạ, trời dần dần tối xuống.

"Ê!

Bàn Tử cẩn thận một chút!" Bàn Tử đột nhiên trượt chân, cả người lăn xuống, may mà Lão Hồ nhanh mắt nhanh tay kéo lại được Bàn Tử.

"Không, vừa nãy dưới chân tôi hình như có thứ gì đó!" Bàn Tử vùng vẫy thoát khỏi Lão Hồ, quay người trở lại con đường vừa đi.

Trông có vẻ như đang tìm kiếm.

"Đồ vật!

Mau nhìn!" Bàn Tử chỉ vào lưng chừng đồi, một vật thể bị chôn vùi, chỉ lộ ra một chút, trong đêm tối nhất thời cũng không nhìn rõ rốt cuộc là gì.

"Lão Tần, có một thứ ở đây." Nghe Lão Hồ gọi, Tần Vũ cũng quay lại.

Cúi đầu nhìn, quả nhiên.

"Có thứ gì đó, đào ra xem sao." Shirley Dương nhanh chóng hành động, vài nhát đã đào được một cái hố nông gần đó.

"Trông thứ này khá lớn." Lão Hồ xoa cằm, nhìn thứ mà đào nửa ngày trời mới chỉ lộ ra một góc, có chút khó hiểu.

Shirley Dương nhìn trái phải rồi đột nhiên kinh ngạc nói: "Lão Tần… hình như là một con thuyền." "Thuyền?

Mẹ nó không phải sa mạc sao?

Thuyền ở đâu ra?" Bàn Tử vẻ mặt như thấy ma.

Shirley Dương lắc đầu giải thích: "Cũng không nhất định đâu, những con thuyền buôn đi Tây Vực, sẽ đi qua nơi này, lúc đó không chừng ở đây có một con sông, ai nói không có vận chuyển đường thủy chứ." Tần Vũ ngồi xổm xuống gõ vào tấm ván gỗ dưới thuyền, rỗng.

"Vừa hay, trời cũng tối rồi, gần đây không có nơi nào có thể tránh

gió, thuyền tuy bị cát chảy vùi lấp, nhưng bên trong rỗng, chúng ta vào đó trú ẩn, sau đó hãy đi tiếp." Sau khi đào được một khe nứt trên ván gỗ của thuyền, Tần Vũ là người đầu tiên chui vào.

Mở đèn pin ra nhìn, bên trong lớn hơn nhiều so với tưởng tượng.

"Mẹ kiếp, con thuyền này lớn đến mức nào vậy." Bàn Tử cũng đi theo xuống, nhìn khoang thuyền rộng rãi trước mắt có chút kinh ngạc, dù sao thì cũng mới chỉ là một phần trong số đó.

"Ưm…" Đột nhiên trong khoang thuyền truyền ra một tiếng kêu quỷ dị, giống như tiếng rên rỉ đau đớn.

Rõ ràng Shirley Dương cũng đã nghe thấy, "Tiếng gì vậy?" Cô ấy dùng đèn pin quét một vòng xung quanh, nhưng không phát hiện ra gì.

Lão Hồ cũng đứng dậy, chỉ vào hướng thông sang khoang thuyền khác bên cạnh nói: "Hình như tiếng đó phát ra từ đó." "Bàn Tử!

Đi, chúng ta đi xem sao!" Cầm đèn pin, Lão Hồ và Bàn Tử dùng sức đẩy cánh cửa khoang thuyền ra.

"Lão Tần, trong đó có người!" Lão Hồ kinh ngạc kêu lên.

Tần Vũ bước vào nhìn, quả nhiên, khoang thuyền bên dưới đã bị cát lấp đầy, chỉ còn lại một khe hở nhỏ.

Trong khe hở đó đang vùi một người.

"Hình như… người đó còn sống." Bàn Tử tiến lên thăm dò mạch đập của người đó.

"Đào ra." Tần Vũ trong lòng chợt động, xem ra người này cũng chỉ mới vào vài ngày trước, thời gian cách biệt không lâu.

"Dựa!

Phía sau có người!" Lão Hồ sau khi kéo người ra khỏi cát, phát hiện bên trong còn có một bàn tay nữa lộ ra.

“Đừng đào nữa, những người đó chắc đã chết hết rồi.” Tần Vũ chạm vào, bàn tay đó lạnh như băng, rõ ràng không còn chút sự sống nào.

“Đã trải qua chuyện gì, tại sao lại biến thành dạng này bây giờ?” Shirley Dương nhìn người đó có chút thất thần.

Biết người đó đã trải qua chuyện gì, gặp phải tình huống gì mới biến thành dạng này bây giờ.

Nhưng cô ấy sẽ phải thất vọng rồi, Tần Vũ tiến lên nhìn một chút rồi thở dài lắc đầu ra hiệu vô phương cứu chữa.

“Có, trên người hắn còn một vết thương rất lớn!” Lão Hồ hơi khó tin.

“Mất máu nhiều như vậy, ngay cả ở bệnh viện thành phố cũng chưa chắc cứu được, huống chi là ở đây.” Tần Vũ thu tay lại, hoàn toàn từ bỏ người đó.

“Có!” Lão Hồ không tin, tự mình đưa tay muốn kiểm tra vết thương của người kia.

Vừa vươn tay ra, người đó đột nhiên như hồi quang phản chiếu, giơ tay lên chỉ vào bụng mình.

Lão Hồ nửa hiểu nửa không, cũng chẳng quản được nhiều nữa, trực tiếp lấy kéo cắt phăng quần áo của người đó.

Cảnh tượng hiện ra khiến những người có mặt đều hít một hơi khí lạnh: “Cái quái gì thế này?” Bụng người đó chi chít những lỗ nhỏ li ti, như thể bị vật gì đó đâm thủng.

Quần áo bên trong cũng đã thấm đẫm máu.

Chương 185

Trông có vẻ như bị một thứ gì đó sắc nhọn đâm, giống... loại đinh ốc gì đó.

"Nhưng quần áo của hắn vẫn còn nguyên vẹn, chẳng lẽ lại có người cởi quần áo ra trước rồi mặc lại sao?" Dương Tuyết Lỵ nhìn vẻ thống khổ của người đó mà nói.

"Tôi có thuốc an thần và thuốc giảm đau, tuy không cứu được nhưng có thể giảm bớt sự đau đớn cho hắn." Người dẫn đường lúc này mới nhỏ giọng nói.

"Thật ra... hắn tôi từng gặp!" "Gặp à?

Sao không nói sớm?" Người dẫn đường vội vàng xua tay giải thích: "Không không không, tôi không quen, cũng không phải tôi dẫn hắn vào." "Đừng có đùa, sau thành Ma Quỷ thì không tăng thêm tiền công đâu, tôi không đi theo hắn." Bàn Tử cười nói: "Hoắc!

Ý là tôi mời đúng người rồi chứ gì!" "Nếu không thì cũng chung số phận với hắn rồi!" "Ây da, Bàn gia, tôi nào dám có ý đó!" "Thành Ma Quỷ tôi cũng chưa vào mấy lần, nếu không phải thấy cô tiểu thư đây ra tay hào phóng." "Tôi thường không vào đó đâu, bên trong nguy hiểm lắm." "Hay là chúng ta rút lui đi!" "Cút đi!

Không muốn tiền nữa à?" Bàn Tử bực bội phẩy tay.

Đùa à, tốn bao nhiêu sức lực mới vào được đây mà giờ lại định bỏ cuộc sao!

Thấy người kia căn bản không nói được lời nào, không biết sống được bao lâu, Lão Hồ mềm lòng, gật đầu.

Sau khi tiêm thuốc, người đó nằm im lặng ở một góc, hơi thở cũng

yếu ớt.

Chẳng bao lâu sau thì tắt thở.

Cả đêm đó họ nán lại ở đó.

Sáng hôm sau, Tần Vũ một mình đi ra ngoài dạo một vòng, xem xét con đường tiếp theo phải đi.

Nhưng Bàn Tử lại bày ra trò mới.

"Này Lão Hồ!

Đoán xem tôi tìm thấy thứ gì hay ho trong này!" Bàn Tử hơi phấn khích gọi Lão Hồ quay lại.

"Gì cơ?" "Gì?" Bàn Tử như khoe khoang, từ trong khoang thuyền lôi ra mấy cái chum.

Hoa văn trên đó đầy phong cách dị vực, nhìn không giống đồ vật thông thường.

"Hả?" Lão Hồ nhìn thấy thì giật mình.

"Ông lấy ở đâu ra thế, Bàn Tử?" "Khi tôi leo lên thuyền, thấy bên cạnh có một khúc gỗ mục nát, tôi đào ra được thứ này từ bên trong." "Thế nào, thứ này mang về có bán được nhiều tiền không?" Lão Hồ đi vòng quanh cái chum xem xét: "Đồ Tây Vực, tôi cũng không hiểu rõ lắm!" "Nếu bán được tiền, tôi thấy bên dưới còn mấy cái nữa, chúng ta tìm chỗ cất đi, lúc về rồi mang theo một thể." "Bàn Tử!

Đừng có bày trò nữa, xe của Dương Tuyết Lỵ đã hỏng rồi, có lấy ra cũng không mang đi được!" Bàn Tử mặt mày kích động, không nghe lời khuyên của Lão Hồ: "Ây da, không được thì chúng ta quay lại một chuyến nữa, biết đâu toàn là tiền thật đó!" Lão Hồ hết cách đành nói: "Không tin thì đợi Lão Tần về mà hỏi xem, anh ấy cũng tuyệt đối không cho ông mang mấy thứ này đi đâu!" Trong lúc nói chuyện, Tần

Vũ quay lại.

“Hôm nay thời tiết khá tốt, tôi vừa xem xét rồi.” “Thích hợp để lên đường, chúng ta thu dọn nhanh chóng rồi xuất phát đi!” Tần Vũ nói xong, vô tình liếc nhìn cái chum dưới chân Bàn Tử, khẽ giật mình rồi hỏi Bàn Tử: “Thứ này ở đâu ra vậy?” Bàn Tử không ngờ Tần Vũ lại phản ứng mạnh như vậy, bèn trả lời thẳng thừng: “Tôi tìm thấy trên thuyền bỏ hoang, sao Lão Tần, không phải đồ tốt sao?” “Tôi cảm giác bên trong hình như có thứ gì đó, có cần lấy ra xem không?” Tần Vũ khẽ thốt ra một câu: “Khốn kiếp!” “Bàn Tử!

Ông biết bên trong là gì không?” Bàn Tử sửng sốt, thật sự không nghĩ ra vấn đề gì: “Có thể là dưa muối?

Hay để đựng trái cây?” “Ây da!

Mặc kệ là gì thì cũng đã mấy trăm năm rồi, giờ chắc cũng nát bươm hết rồi, tôi quản làm gì, bán được tiền là được!” Miệng chum cũng bị người ta dùng thứ gì đó giống bùn đất bịt kín.

Cái chum quả thực dùng để phong ấn đồ vật.

Nhưng thứ bên trong... chưa đợi Tần Vũ mở miệng nói cho Bàn Tử sự thật.

Chỉ thấy do thời gian quá lâu, lại thêm Bàn Tử vừa rồi vận chuyển thô bạo, vết nứt trên miệng chum “rắc!” một tiếng nứt ra.

Tần Vũ nhíu mày, ý thức được chuyện không hay, hét lên về phía Bàn Tử và Lão Hồ đang đứng gần cái chum nhất: “Chạy mau!” “Càng xa cái chum đó càng tốt!” Lão Hồ vốn đã cảm thấy cái chum này có gì đó kỳ lạ, giờ nghe Tần Vũ hét lên như vậy càng xác nhận suy nghĩ trong lòng.

Không chút do dự, anh kéo Bàn Tử chạy.

Lúc này, chỉ thấy từ trong cái chum nứt ra, từng khối màu đen kịt,

kèm theo bùn đen chảy ra.

Đồng thời, một mùi hôi thối khó ngửi bốc lên.

“Khốn kiếp!

Mẹ kiếp, đầu người!” Lão Hồ bịt mũi, quay đầu nhìn một cái mà suýt nôn mửa.

Tóc quấn quanh đầu người, không biết đã bị nhốt trong chum bao lâu rồi.

Mùi hôi nhanh chóng phát tán.

Dương Tuyết Lỵ cũng không nhịn được mà nôn khan một tiếng.

Huống chi là người dẫn đường.

“Khốn kiếp!

Mẹ kiếp, thứ quỷ quái gì thế này!” “Đương nhiên là đầu người rồi!

Đã nói có vài thứ không thể tùy tiện chạm vào, không nghe!” Lúc này Tần Vũ không quay đầu lại, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Mấy người kia cũng vội vàng theo sát phía sau Tần Vũ.

Đi được một đoạn xa, mùi hôi trong gió vẫn chưa tan.

Lão Hồ đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, bèn hỏi: “Không đúng rồi, cái đầu người...” Thấy Tần Vũ đột nhiên im lặng, Dương Tuyết Lỵ ngẩng đầu nhìn Tần Vũ rồi hỏi: “Có vấn đề gì sao?

Cái chum đó rốt cuộc dùng để làm gì?

Sao bên trong lại có một cái đầu người?” “Tôi chỉ thắc mắc, miệng chum nhỏ như vậy, làm sao mà nhét cái đầu người đó vào được.” Tần Vũ thậm chí còn cảm thấy cái đầu đó không hề đơn giản.

Thứ bên trong mới thật sự đáng sợ.

Anh vừa bước nhanh về phía trước vừa giải đáp cho Lão Hồ.

"Theo truyền thống của bộ lạc Xà Mẫu, họ sẽ chọn những nô lệ khoảng hai ba tuổi, những đứa trẻ đó." "Đặt đầu chúng vào trong chum, sau đó để chúng lớn lên đến khi trưởng thành, đến lúc đó thì không thể nhét thức ăn vào khe hở được nữa." "Sau đó chặt đầu đi, dùng làm vật tế sống dâng lên Xà Mẫu." Bàn Tử nghe vậy liền chửi bới: "Mẹ kiếp, phong tục quái dị, tàn nhẫn biến thái quá!" Dương Tuyết Lỵ giật mình: "Tôi cứ nghĩ Xà Mẫu cũng giống như Tây Vương Mẫu ở phương Đông, không ngờ lại âm độc đến thế." "Tôi biết Xà Mẫu là tín ngưỡng của bộ lạc đó vào thời đó." "Không phải tín ngưỡng nói chung đều nên là những thứ tích cực và hướng thiện sao?

Sao lại có loại tế tự tà ác như vậy?" Tần Vũ tiếp tục nói: "Không phải tất cả các nền văn hóa đều tín ngưỡng những điều tích cực và hướng thiện." "Khác với phương Đông, những kẻ thống trị ở đây càng thích dùng những thủ đoạn quỷ dị để thể hiện sức mạnh của mình, từ đó khiến người khác sợ hãi mà khuất phục." "Mẹ kiếp, đứa nào bày ra cái ý tưởng thối nát này!

Chặt đầu thì chặt đầu đi, cớ gì cứ phải hành hạ người ta thế chứ?" Bàn Tử càng nói càng tức giận.

Dù sao thì đó cũng là những đứa trẻ hai ba tuổi, vậy mà nửa đời người lại bị một cái chum vỡ trùm kín, từng giây từng phút sống trong nỗi sợ hãi.

Cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận cái chết, thật sự khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Tần Vũ lắc đầu nói: "Đây không phải là một hình thức trừng phạt." "Những người tin thờ Xà Mẫu cho rằng, sau khi người chết, linh hồn sẽ bay ra từ mắt hoặc miệng." "Làm như vậy là để nhốt linh

hồn của những người đó vào trong chum." "Tế tự như vậy mới có tác dụng, sau đó những thứ này sẽ bị vứt ra ngoài cho dã thú ăn hoặc ném xuống nước cho cá ăn." Lão Hồ nheo mắt: "Những người đó cũng quá thảm rồi đi." Tần Vũ đột nhiên cười nói: "Tôi thấy có thời gian mà thương xót những người đó, Lão Hồ ông chi bằng tự thương xót mình trước đi!" Lão Hồ không để ý, cho rằng Tần Vũ đang nói đùa.

"Tôi có gì mà đáng thương!

Cả đời này tôi đi con đường nào, nhìn thấy phong cảnh nào, cả đời ông cũng không nhìn thấy được!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu: "Nói vậy cũng không sai, nhưng..." "Để tôi nói thật cho mọi người nghe, những người này được chọn làm nô lệ tế phẩm, cuộc sống của họ thực ra khá tốt." Bàn Tử không tin, hỏi một câu: "Tốt thế nào?

Chẳng lẽ được cung phụng sao?" "Cũng gần như vậy đó, hơn nữa không phải là tốt bình thường, họ được gọi là những thứ ăn uống gián tiếp dâng lên thần, nên cả bộ lạc sẽ lấy ra những thứ tốt nhất để cung dưỡng." "Vì đầu bị trùm chum nên cũng không cần làm việc gì." "À đúng rồi!

Chương 186

Đến tuổi còn được phân phối một thiếu nữ, để có thế hệ tế phẩm tiếp theo." "Khốn kiếp!

Không phải chứ, thật sự có nơi phát bạn gái sao?" Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc.

Tần Vũ khẽ cười nói với Bàn Tử: "Xem cái bộ dạng có tiền đồ đó của ông kìa!" "Nhưng cũng có lúc đau khổ, để cho cái cổ của họ nhanh chóng lấp đầy miệng chum, họ không được phép vận động, cũng cố gắng giảm thiểu các hoạt động, nên có người ăn quá nhiều, bị nghẹn chết luôn." "Vậy thì không hay chút nào!" Bàn Tử cảm thấy sống như vậy quá uất ức.

"Bây giờ ông cảm thấy không hay là vì ông có tuổi thọ dài như vậy để hưởng thụ cuộc đời." "Nhưng ở thời đại đó thì khác, người bình thường sống cả đời, cũng chỉ là làm việc quần quật mà chết năm ba mươi tuổi, còn những người làm tế phẩm này lại có thể sống an nhàn mười mấy năm, sau đó chết đi, đối với họ thì cũng không phải hy sinh quá nhiều." "A!" Tần Vũ vừa dứt lời, phía sau liền vang lên một tiếng hét thảm thiết.

Tần Vũ trong lòng lo lắng.

Tưởng rằng đã đi đủ nhanh rồi.

Không ngờ thứ đó lại đuổi kịp!

"Tình hình sao rồi?" "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử và Lão Hồ gần như cùng lúc quay đầu nhìn về phía người dẫn đường phía sau.

Chỉ thấy người dẫn đường đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng, cả người lăn lộn trên mặt đất.

Miệng hắn đứt quãng kêu cứu.

Chẳng mấy chốc, người đó hoàn toàn nằm im trên mặt đất, không còn hơi thở nữa.

“Khốn kiếp!

Chết rồi!” “Chuyện gì vậy?

Thật sự gặp quỷ rồi!” Bàn Tử gần như không dám tin cảnh tượng vừa xảy ra.

Anh ta không nhìn rõ rốt cuộc đã có chuyện gì.

Người dẫn đường đã chết thảm ngay trước mặt họ.

Khi Dương Tuyết Lỵ định đưa tay ra kiểm tra xem người đó còn sống hay không.

Tần Vũ nhanh chóng vươn tay ngăn hành động của Dương Tuyết Lỵ.

“Đừng chạm vào!

Trong cơ thể hắn có thứ gì đó.” “Chạy!

Chạy mau!” Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc như vậy của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ biết chuyện này không phải trò đùa.

Không nói hai lời, Dương Tuyết Lỵ quay đầu ra hiệu cho Lão Hồ và Bàn Tử nhanh chóng rút lui.

Sau đó cô ấy cũng vội vàng chạy đi.

Dương Tuyết Lỵ chạy về phía trước được một đoạn không lâu.

Trên da đầu người dẫn đường đột nhiên nổi lên một cục u to bằng quả bóng thủy tinh.

Cuối cùng lại nổi thêm ba cục nữa, di chuyển qua lại dưới da đầu hắn.

“Cái... cái thứ đó!” Bàn Tử thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại phía sau, kinh ngạc hỏi.

“Thi Miết!” Lão Hồ cuối cùng cũng nhận ra đó là thứ gì.

Anh ta hoảng sợ nói: “Chết tiệt!

Chắc là từ cái đầu người đó ra!” Mấy ngày nay họ căn bản không hề tiếp xúc với những thứ liên quan đến thi thể.

“Lão Hồ, trong cơ thể tôi sẽ không có chứ.” Nhìn cảnh tượng của người đang nằm trên đất, Bàn Tử nói chuyện mang theo sự run rẩy không tự chủ.

Dù sao thì anh ta đã tự tay vác mấy cái chum đó ra.

“Đừng có suy nghĩ vớ vẩn!

Nếu có thì chắc chắn sẽ phát tác sớm hơn nhiều!” Tần Vũ lại nói: “Miết Vương, không giống với loại bình thường, nếu bay lên thì rất khó kiểm soát!” Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, thứ này trong sa mạc cũng có sao?

“Lão Tần không nhìn lầm chứ?

Trong sa mạc này, thứ đó lại xuất hiện ở đây sao?” “Đúng vậy, không sai, có lẽ những cái đầu người vừa rồi dùng để nuôi dưỡng những thứ này.” “Vậy bây giờ phải làm sao?” “Chúng ta chạy nhanh cũng không nhanh bằng thứ đó bay lên!” Tần Vũ nhìn một lượt sa mạc trống trải xung quanh.

Không có chỗ nào để ẩn nấp.

Sử dụng tinh thần lực để đóng băng chúng lại.

Nhưng Miết Vương mang kịch độc.

Không thể cứ mãi giam giữ chúng trong không gian đóng băng được.

Phải tìm cách giải quyết thứ này mới được!

Không bận tâm đến những con trùng không ngừng chui ra từ thi thể.

Tần Vũ cũng vừa chạy theo sau đoàn người vừa suy nghĩ cách đối phó.

Hoặc là... không cần đối đầu trực diện?

Một tia sáng chợt lóe lên, Tần Vũ đã có đối sách.

"Qua bên này!" Tần Vũ vẫy tay.

Phía trước không xa có một ngọn đồi nhỏ, trông như có người đã từng trú ẩn ở đó.

Phía dưới được đào một cái hốc đủ chỗ cho bốn năm người.

Nhanh chóng cùng Lão Hồ chui vào, Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ cũng theo sát phía sau.

"Lão Hồ, Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ, áo khoác!" Tần Vũ nói xong, một tay cũng nhanh chóng cởi áo khoác của mình.

"Bịt lại!" Tần Vũ dùng quần áo che kín miệng hang, đề phòng những con Thi Miết bên ngoài bay vào.

Khoảng nửa giờ sau, âm thanh bên ngoài cuối cùng cũng biến mất.

Tần Vũ từ từ mở từng lớp áo ra.

"Hết... hết rồi à?" Bàn Tử thập thò nhìn ra ngoài một vòng.

"Mẹ kiếp, cuối cùng cũng không còn nữa!" "Đi đâu?" Mấy người chui ra khỏi hang, Tần Vũ thấy Dương Tuyết Lỵ định đi, bèn tiến lên kéo cô lại.

"Người dẫn đường đó..." Dương Tuyết Lỵ cảm thấy không đành lòng.

Dù sao thì cô ấy đã gọi người dẫn đường đi theo.

Chương 187

“Đừng đi nữa, những con Thi Miết đó có độc, chạm vào thôi cũng mất mạng, huống chi là bị chui thẳng vào cơ thể.

“Ông cũng đã thấy người trên thuyền bị gì rồi, bây giờ chắc ông cũng hiểu những lỗ đó là do cái gì gây ra chứ?” “Bây giờ quay lại thì sao?

Định đi chôn cùng sao?” Dương Tuyết Lỵ do dự một thoáng, nhưng không nghe lời khuyên.

“Quay lại cũng không tìm được đâu, trong sa mạc này, thi thể sớm đã bị cát vùi lấp rồi.” Tần Vũ nắm chặt Dương Tuyết Lỵ: “Dương Tuyết Lỵ, bình tĩnh một chút.” “Nhưng người dẫn đường đó mang theo trang bị của chúng ta!” Khi đi vào, để giảm bớt gánh nặng, Dương Tuyết Lỵ từng giao cho người dẫn đường một túi trang bị.

Trang bị của người đã chết bị vứt bỏ, điều quan trọng nhất là trên người hắn có rất nhiều nước.

Đó là thứ quý giá hơn vàng trong sa mạc.

Nhưng chưa kịp đợi Dương Tuyết Lỵ lên đường, phía sau Lão Hồ đã nhận thấy có gì đó không ổn.

“Lão Tần!

Ông có nhớ hướng lúc chúng ta chạy không?

Ở đây... dường như mọi thứ đều giống nhau.” Tần Vũ quay đầu nhìn xung quanh, quả nhiên, ngoài một cồn cát ra thì không thể tìm thấy bất kỳ thứ gì có thể dùng để xác định phương hướng.

Bốn phía đều là cát vàng trải dài đến vô tận.

“Thôi rồi, bây giờ chúng ta có đi tìm cũng không thấy đâu.” “Khốn kiếp!

Vậy chẳng phải bây giờ chúng ta lạc đường rồi sao?” Tần Vũ cảm thấy môi trường xung quanh có chút quỷ dị, rõ ràng trước đó trong sa mạc tuy cũng không có gì, nhưng dùng một số vật làm dấu hiệu để xác nhận phương hướng thì không có vấn đề gì.

Nhưng giờ đây, những vật có thể dùng để xác nhận phương hướng xung quanh đều trông giống hệt nhau.

“Xem ra chúng ta đã đi vào thành Ma Quỷ rồi.” “Hoặc có lẽ là một nơi kỳ quái.” “Lão Tần, hay là chúng ta đi tìm thi thể người đó trước đi, nếu tìm được cũng có thể dùng để xác định phương hướng đó!” “Tôi cũng nghĩ vậy, trên người hắn có nước, nếu không thì với số nước chúng ta mang theo, căn bản không đủ để đi ra khỏi đây.” Tần Vũ lại cảm thấy nếu không tìm được đúng đường, thì dù có bao nhiêu nước cũng vô ích.

“Được!

Vậy thì tìm thử xem sao!

Nhưng mọi người đừng tách ra quá xa, đừng đi ra khỏi tầm nhìn của nhau, biết chưa?” Trong sa mạc này, nếu không cẩn thận mà lạc mất nhau, thì có sống sót trở về được hay không cũng là một điều chưa chắc.

Cứ thế lang thang vô định trong sa mạc một ngày một đêm.

Cuối cùng chẳng thu hoạch được gì.

“Không thể tiếp tục như thế này được nữa, nước tiêu hao quá nhiều rồi.” “Ây da!

Không được rồi không được rồi, tôi không chịu nổi nữa, cứ thế này tôi nhất định sẽ chết ở phía trước!” Bàn Tử đã không trụ nổi nữa.

“Lão Tần, nước của tôi cũng...” Tần Vũ gật đầu rồi lại liếc nhìn Lão Hồ phía sau.

“Lão Tần đừng nhìn tôi.” Lão Hồ vừa nói vừa lắc lắc bình nước rỗng trong tay.

“Không còn một giọt nào cả!” “Thôi không tìm nữa, chúng ta bây giờ chắc hẳn đang ở trung tâm thành Ma Quỷ, có lẽ sẽ có cơ hội thoát ra.” “Số nước còn lại trên tay đều phải tiết kiệm từng chút một.” Đến gần tối, mấy người không rõ rốt cuộc đã đi ra khỏi thành Ma Quỷ hay chưa.

Sa mạc ở đây như không có biên giới vậy.

Dù đi bao lâu, nhìn xung quanh một cái, đều có cảm giác như đang đứng yên tại chỗ, căn bản không hề di chuyển.

Tần Vũ đột nhiên khựng lại, cảm thấy dưới chân có gì đó.

Khác hẳn với cảm giác đi trên cát.

“Khoan đã!” Anh cúi xuống gạt lớp cát dưới chân ra.

“...Không phải là xe của chúng ta sao?” Lão Hồ có chút mừng rỡ nói: “Chúng ta ra ngoài rồi!” “Ừ!

Xe quá nặng, dù có thay đổi vị trí cũng sẽ không quá xa.” “Tốt quá rồi, lúc chúng ta trú ẩn ở đây, tôi nhớ bên cạnh một ngọn đồi có một cái hố nước nhỏ.” Lão Hồ nói.

“Khốn kiếp!

Sao không nói sớm, đi nhanh lên!

Bàn gia tôi sắp chết khát rồi đây!” Lời nói của Bàn Tử không hề khoa trương chút nào, giờ đây giọng anh ta cũng đã khàn đặc.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn lại một đêm gần hố nước, họ lại chuẩn bị lần nữa tiến vào thành Ma Quỷ.

“Chúng ta có nên vào không?

Lỡ lại giống lần trước thì sao, nếu lạc đường lần nữa thì chưa chắc đã có vận may tốt như vậy mà thoát ra được.” Sau bài học lần trước, Bàn Tử rõ ràng đã có chút sợ hãi.

Tần Vũ lắc đầu nói: “Sẽ không đâu, tôi đã nắm rõ quy luật bên trong rồi!” Quả nhiên, lần thứ hai tiến vào dưới sự dẫn dắt của Tần Vũ.

Chỉ mất một buổi sáng để tìm ra con đường tất yếu dẫn vào lăng Xà Mẫu: Hẻm núi Lục Châu.

“Đây là con đường duy nhất dẫn đến cung Xà Mẫu, mọi người cẩn thận.” Tần Vũ ngẩng đầu quan sát hẻm núi, hẻm núi lớn hơn nhiều so với tưởng tượng.

Sau khi đi vào, Tần Vũ mới nhận ra, có lẽ đây không chỉ đơn thuần là một hẻm núi.

“Khốn kiếp!

Bên trong có Lục Châu thật sao?” “Có lẽ là do môi trường bên trong tạo thành.” Càng đi sâu vào, bạn sẽ phát hiện ra bên trong giống như một khu rừng nhiệt đới, hoàn toàn khác biệt với sa mạc bên ngoài như hai thế giới song song vậy.

“Trên đó có chim sao?” Bàn Tử ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc.

Tần Vũ cũng nhìn, “Chắc hẳn đã tồn tại lâu rồi, ở đây không biến thành sa mạc nên chúng mới sinh sôi nảy nở được.” “Vậy, ở đây có thể có những thứ đã tuyệt chủng ở bên ngoài không?” “Ừ, không chừng, nhưng mọi người đều phải cẩn thận xung quanh và dưới chân.” “Ở đây nhiều thứ nhất là rắn.” “Trang bị của chúng ta đã mất gần hết, nếu bị rắn độc cắn thì rắc rối lớn rồi.” Lão Hồ nhắc nhở mọi người.

“Được!” “Những cái lỗ này dùng để làm gì?

Trông không giống tự nhiên hình thành chút nào.” Tần Vũ nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên vách đá phía trước hẻm núi, trên đó chằng chịt những cái hố đục.

“Cái quái gì vậy!

Chi chít như vậy, nhìn mà ghê tởm.” Bàn Tử nhíu mày nhìn những thứ trên đó.

Vì đã quá lâu năm, một số chỗ đã bị rêu phong che phủ.

Lão Hồ dùng dao găm tiến lên khều bỏ một ít rêu phong ở miệng lỗ.

“Bên trong có thứ gì đó!” Tần Vũ cũng gạt bỏ một cái lỗ gần đó.

“Lão Tần à?

Mỗi cái lỗ đều có sao?” Tạo hình giống như một con chim kỳ dị.

“Thứ này tôi hình như đã thấy ở đâu rồi?” Dương Tuyết Lỵ càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc.

Tần Vũ nói: “Bàn Tử còn nhớ cái chum ông mang xuống từ thuyền không?

Hoa văn trên đó cũng gần giống cái này.” Bàn Tử gật đầu: “Lão Tần nói vậy thì đúng là hơi giống thật!” Lão Hồ trầm ngâm một lát rồi khẽ nói: “Chẳng lẽ giữa chúng có liên hệ gì sao?” Nán lại trước những cái hố đục quỷ dị này một lúc, Bàn Tử bắt đầu mất kiên nhẫn.

Anh ta thúc giục: “Được rồi được rồi, chúng ta đi nhanh đi, nhìn mấy cái lỗ này khó chịu quá.” Đi được vài bước về phía trước, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy có chất lỏng rơi trên mu bàn tay mình.

Chương 188

Anh ngẩng đầu nhìn lên, không thấy gì cả.

“Cái gì vậy?” Lão Hồ hình như cũng cảm nhận được.

Ngay lập tức, một chuỗi hạt mưa rơi từ trên không xuống, đập vào đầu và lá cây.

Phát ra tiếng “tí tách tí tách”.

“Khốn kiếp!

Mưa rồi!” Bàn Tử như phát hiện ra một lục địa mới.

“Bên trong có thể mưa sao?

Thật thần kỳ!” Lời vừa dứt, mưa càng lúc càng lớn.

Xung quanh cũng không còn chỗ nào để tránh mưa nữa, mấy người đành tìm một cây đại thụ, nhờ tán lá xum xuê của nó mà che chắn một chút.

“Không phải là sa mạc sao?

Sao lại có thể mưa to đến vậy!” Bàn Tử cả người cơ bản đều ướt sũng, nhưng lại cảm thấy khá mát mẻ.

“Trong phong thủy có một phương pháp gọi là Tàng Phong Tụ Thủy bất động, đại khái là ý đó.” “Mẹ kiếp, Lão Hồ lại dùng từ ngữ hoa mỹ!

Không thể nói tiếng phổ thông sao, Bàn gia tôi nghe không hiểu!” Lão Hồ liếc Bàn Tử một cái, bĩu môi nói: “Đồ vô học!

Trách ai được?” Tần Vũ cười giải thích cho Bàn Tử: “Ý của Lão Hồ là, nơi đây là chỗ trũng nhất trong sa mạc lòng chảo, nên tất cả nước đều sẽ hội tụ về đây.” “Ở đây hẳn cũng là trung tâm hội tụ

nước ngầm của toàn bộ Tháp Mộc Đà, các lòng sông xung quanh đều khô cạn, nhưng dòng chảy thì không bị đứt.

Chúng chuyển thành nước ngầm." "Cũng vì lý do này, trải qua thời gian dài như vậy, bên ngoài đều hoang vu thành sa mạc, nhưng ở đây lại có thể giữ được nguyên trạng như bây giờ." "A!" Tần Vũ đang nói thì bên Dương Tuyết Lỵ đột nhiên hét lên một tiếng chói tai.

"Chuyện gì vậy!" Dương Tuyết Lỵ giật mình đáp: "Tôi cũng không biết." "Côn trùng!

Côn trùng!" "Côn trùng?" Tần Vũ quay đầu nhìn lại mới phát hiện dưới gốc cây nơi họ đang nghỉ chân, chi chít bò đầy những con côn trùng nhỏ màu đỏ.

Bàn Tử cũng bị dính chiêu, trên quần có mấy con, trên cánh tay cũng có mấy con.

Vội vàng gạt mấy con trên tay xuống, Bàn Tử cảm thấy ngứa ngáy ở chỗ đó nên gãi vài cái.

"Bàn Tử!

Ông không sao chứ, có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?" Dù sao thì trước đó trong sa mạc họ vừa trải qua sức mạnh của Thi Miết.

Lão Hồ cực kỳ nhạy cảm với những loại côn trùng này.

Bàn Tử lắc đầu: "Không sao đâu, hơi ngứa một chút, chắc không có độc đâu nhỉ!" Tần Vũ cười: "Có độc đấy!" Mặc dù vừa rồi anh cũng đứng ở đó, nhưng nhờ thể chất đặc biệt, trên người anh không có một con côn trùng nào.

Rút con dao găm ra, Tần Vũ nói với Bàn Tử: "Hãy chịu đựng một chút!" Tần Vũ lại từ trong túi lấy ra bật lửa, hơ đi hơ lại trên dao găm.

"Lát nữa có thể sẽ đau, nhưng!" "Hắc!

Tôi là loại người sợ đau sao?

Xem ra Lão Tần ông có cách cứu tôi rồi!" "Quả là đại nhân!" Lúc này, trên cánh tay của Bàn Tử và người kia cũng đã nổi lên mấy cái mụn nước.

Nhìn kỹ lại thì không phải, mà là những con côn trùng màu đỏ đó đã chui đầu vào da thịt.

Chúng hút máu vật chủ, nửa thân còn lại lộ ra bên ngoài, bị máu làm căng lên thành hình trong suốt, thoạt nhìn giống như một cái mụn nước.

Bàn Tử nghe nói không độc thì định đưa tay rút con côn trùng đó ra.

Nhưng bị Lão Hồ ngăn lại.

"Đừng rút!

Nếu đầu nó đứt và ở lại bên trong thì sẽ rắc rối hơn nhiều, nếu bị nhiễm trùng thì chắc chắn chết." Cảm thấy nhiệt độ trên dao găm đã đủ, Tần Vũ dùng dao găm nung nóng đâm vào con côn trùng.

Quả nhiên có hiệu quả, con côn trùng bị nung nóng liền rụt đầu lại, rồi rơi xuống từ dưới da thịt của Bàn Tử.

Ngay sau đó Lão Hồ tiến lên một cước, đạp bẹp nó như đạp một quả bóng bay nhỏ vậy.

Dưới chân để lại một vệt máu.

Tần Vũ đơn giản xử lý vết thương cho Bàn Tử.

Tần Vũ nói: "Xem ra cái cây này chính là cây tàng thi rồi." "Sao?" Lão Hồ tò mò hỏi.

Tần Vũ lắc đầu nói: "Không sao, xung quanh chỉ có trên cây này mới có loại côn trùng đó." "Xem ra dưới gốc cây có giấu thứ gì đó."

“Lấy xẻng!” Tần Vũ dùng xẻng chặt đứt mấy cái rễ cây lộ ra ngoài.

Ngay lập tức, từng đàn côn trùng lũ lượt chui ra.

Nhưng chúng đều tránh Tần Vũ, chạy tán loạn ra xung quanh.

Xem ra thật sự có thứ gì đó.

Anh lại đào xuống, một đoạn xương cốt xuất hiện trước mặt Tần Vũ.

“Hình như là xương người...” Lão Hồ đứng một bên, nhíu mày nói.

“Chẳng lẽ những con côn trùng này được nuôi bằng thi thể người sao?” Tần Vũ lắc đầu: “Nếu chỉ dùng một thi thể trong thời gian dài như vậy thì dường như không đủ.” Quả nhiên, đào thêm mấy xẻng nữa, bên dưới xuất hiện một búi tóc đen xì, và một đoạn da rắn.

Búi tóc đen sì đó, nhìn giống như tóc người, cộng thêm miếng da rắn dính đầy thịt thối rữa, một mùi hôi thối khó ngửi xộc thẳng vào mũi.

Lão Hồ và Tần Vũ nhìn nhau.

“Xem ra là một con mãng xà nuốt người rồi chết ở đây, sau đó mới chiêu dụ những con côn trùng này tụ tập lại.” “Trông có vẻ như nó đã chết chưa đầy một tháng.” “Chắc là đồng bọn của người mà chúng ta tìm thấy trên thuyền!” Bàn Tử lần này lại nhanh nhạy.

Anh ta phản ứng chết lặng: “Khốn kiếp!

Ý là có hai người đã đi cùng chúng ta sao!” “Cũng là hướng đến lăng Xà Mẫu sao?” Tần Vũ gật đầu, lăng Xà Mẫu vẫn luôn rất bí ẩn.

Những kẻ trộm mộ muốn đến lăng Xà Mẫu đương nhiên cũng không ít, chỉ là đến nay chưa có ai sống sót trở ra.

“Trông có vẻ con mãng xà này cũng nuốt người chưa được bao lâu

thì chết rồi.” “Chỉ không biết là người đó chết rồi mới bị nuốt, hay bị nuốt khi còn sống.” Dương Tuyết Lỵ nhìn thi thể trên đất nói.

Bàn Tử cười nói: “Dương tiểu thư không hiểu rồi, tôi thấy nó nhất định là siết người ta đến tắt thở trước rồi mới nuốt.” Lời vừa dứt, Lão Hồ đột nhiên như thật sự gặp ma vậy.

Anh ta lùi lại phía sau, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, cứ như thể Bàn Tử thật sự là mãnh thú ăn thịt người vậy.

Thấy Lão Hồ sắp rơi xuống khe núi, Bàn Tử liền lao lên kéo anh ta lại.

“Lão Hồ!

Lại lên cơn gì nữa vậy!” Bàn Tử tuy đã kéo được anh ta lại, nhưng Lão Hồ vẫn không ngừng giãy giụa muốn lùi xuống.

Nhất quyết muốn rơi xuống khe núi, suýt chút nữa đã kéo Bàn Tử xuống theo.

“Trúng tà rồi!

Tôi!” Tần Vũ giúp Bàn Tử kéo Lão Hồ lên, rồi giáng cho Lão Hồ hai cái bạt tai.

Chương 189

May mà Lão Hồ bị Tần Vũ đánh cho choáng váng, không còn giãy giụa nữa.

Một lúc sau, ánh mắt hỗn loạn của Lão Hồ mới dần dần trở nên rõ ràng.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, Lão Hồ lắp bắp mãi mới nói được một câu: "Bàn Tử! ...Ông chưa chết sao?" Bàn Tử phun một bãi: "Phì!

Lão Hồ bớt nguyền rủa tôi đi, Bàn gia tôi vẫn ổn mà!" "Cái gì vậy?

Vừa rồi đột nhiên trông như bị trúng tà vậy, ông có biết là dọa người ta sợ chết khiếp không?" Bàn Tử nhìn Lão Hồ, cảm thấy tinh thần anh ta có chút không bình thường.

Lão Hồ lắc đầu: "Không phải!

Vừa rồi tôi như đột nhiên nằm mơ vậy." "Rốt cuộc là chuyện gì!

Nói chuyện cứ ú ớ ú ớ là sao?

Không thể nói rõ một lần luôn được à?" Bàn Tử nghe mà sốt ruột.

"Vừa nãy sau khi Dương Tuyết Lỵ nói câu đó, tôi thấy khuôn mặt của Bàn Tử trong nước bắt đầu từ từ biến dạng, tôi còn chưa kịp lên tiếng thì Tần Vũ đã bị Bàn Tử cắn xuyên cổ." "Tôi chạy lùi lại, cũng bị bắt lại, vốn định nhảy xuống có lẽ sẽ sống, dù sao cũng hơn là bị cắn chết." "Sau đó tôi tỉnh lại." "Vẫn như cũ." Dương Tuyết Lỵ cũng đột nhiên nói: "Nhưng rõ ràng vừa rồi tôi vẫn tỉnh táo mà, không hề ngủ, sao lại đột nhiên mơ thấy ác mộng như vậy chứ?" Tần Vũ gật đầu nói: "Vấn đề nằm ở chỗ, có lẽ ở đây có thứ gì đó khiến người ta sinh ra ảo giác, chúng ta đều đã vô thức rơi vào bẫy rồi." Tần Vũ

ngẩng đầu: “Chúng ta trước tiên rời khỏi đây đã, có lẽ là những bức tượng đá hình chim quái dị kia, hoặc có lẽ là côn trùng, tóm lại nơi đây chắc chắn có thứ gì đó có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.” Tần Vũ cảm thấy không yên tâm, bèn dặn dò mấy người: “Lát nữa bất kể nghe thấy hay nhìn thấy gì, cũng đừng hành động khinh suất.” “Bởi vì những gì chúng ta nhìn thấy có thể là ảo ảnh!” Lời Tần Vũ vừa dứt, trên cây phía sau liền truyền đến một trận tiếng “xào xạc”.

Người phía sau Dương Tuyết Lỵ quay đầu nhìn một cái.

Hét lớn: “Rắn!” Tần Vũ quay đầu nhìn lại, thầm chửi một câu: “Mẹ kiếp, rắn ở đâu ra thế!” Một con cự mãng có màu sắc gần giống thân cây, đang từ từ uốn lượn xuống.

Miệng nó thè ra cái lưỡi đỏ tươi, phát ra tiếng “xì xì”.

Nó không giống loại rắn đen mà họ đã gặp ở Tinh Tuyệt.

Một con mãng xà này có thể địch lại mười con.

Sau đó bên Bàn Tử đột nhiên cũng xuất hiện dị động.

“Mẹ kiếp, bên này cũng có một con!” Tần Vũ nhíu mày, ở đây có quá nhiều người, đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ đang ở bên cạnh.

Anh muốn trực tiếp sử dụng năng lực của Mộ Trần Châu.

Bàn Tử dùng sức ném cái búa leo núi trên tay vào mặt con mãng xà.

“Đi mau!” “Dương Tuyết Lỵ, bên này!” Tần Vũ dẫn mọi người nhân cơ hội này rời khỏi vị trí bị hai con rắn bao vây.

Nhưng Bàn Tử đã đánh giá thấp năng lực của mấy con mãng xà này.

Con mãng xà bị búa leo núi đập trúng càng trở nên hung hãn.

Nó truy đuổi không ngừng phía sau.

“Lão Tần!

Phía trước hình như cũng có một con!” Con phía sau vẫn chưa bị cắt đuôi hoàn toàn, giọng Bàn Tử run rẩy vang lên.

Tần Vũ nhìn kỹ lại, quả nhiên, ngay phía trước lại có một con mãng xà khác đang bò xuống!

Mặc dù nó có kích thước nhỏ hơn hai con vừa rồi.

Nhưng nhìn những hoa văn kỳ dị trên người nó.

Tần Vũ không tự chủ được mà nhíu mày.

Con rắn trên cây hành động chậm chạp.

Con rắn trông có vẻ không vội vàng tấn công.

Khoảng cách giữa nó và Tần Vũ vẫn còn một đoạn.

Nửa thân nó quấn trên cây, nửa còn lại rủ xuống trong cỏ, đôi mắt rắn màu vàng kim nhìn chằm chằm về phía Tần Vũ và mấy người kia không hề động đậy.

Lão Hồ bất động thanh sắc lùi lại một bước, nói: “Tôi nghe người già nói về một loại rắn.” “Kê Quan Xà, thân nó là loài xà đế vương, bay sát đất, động như điện xẹt, kịch độc.” “Nghe nói hễ nó bò qua chỗ nào, cỏ cũng sẽ tự động tách ra, nếu giết chết loài rắn này sẽ có nhiều rắn khác đến báo thù.” Bàn Tử tuy cũng có chút sợ hãi, nhưng cảm thấy lời Lão Hồ nói có chút thần thoại.

Anh ta khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Thật hay giả vậy, nghe cứ như quái vật trong Sơn Hải Kinh vậy, làm gì có chuyện huyền ảo đến thế!” “Thật đó!

Rắn còn được gọi là Tiểu Long, chuyên ngự trị trên long mạch, lâu ngày có thể hóa thành yêu tinh!” Tần Vũ cười nói: “Đừng nghe Lão Hồ nói nhảm nữa, ông đi nhanh giải quyết hai con kia đi, giúp tôi một

tay đi.” Bàn Tử cũng “ừ” một tiếng, vươn tay kéo Lão Hồ: “Nghe Lão Tần kìa!

Chúng ta lại thành ra cản trở Lão Tần rồi!” Tần Vũ quay đầu nhìn lại, Lão Hồ và Bàn Tử hành động cũng nhanh nhẹn, kéo nhau chạy xa rồi.

Lúc này Tần Vũ cuối cùng cũng có thể thoải mái hành động.

Không còn bị tốn thời gian nữa, Tần Vũ nhìn vào đôi mắt vàng kim của con cự mãng, cứ như thể nhìn thấy Xà Mẫu ngay trước mắt.

Lão Hồ cũng không nói bậy, thấy Tần Vũ tiến lại gần, con cự mãng cũng bò xuống khỏi cây.

Trên đường đi, cỏ dại quả nhiên đều tự động tách ra vì nó đi qua.

Tần Vũ cười, cảm thấy như vậy ngược lại có lợi.

Nếu không, nó mà chui vào trong cỏ thì thật sự rất khó tìm.

Tần Vũ vừa rút đao ra, cự xà liền theo bản năng rụt người lại.

“Xem ra nó cũng biết sợ!” Cự mãng không có ý định dây dưa với Tần Vũ, nó trực tiếp lao về phía hướng Bàn Tử và Lão Hồ đã rời đi.

Nhưng lại bị Tần Vũ chặn lại.

Trong tích tắc cục diện đã xoay chuyển, Tần Vũ tiến lại gần, cự mãng lại lùi về phía sau.

Cuối cùng, Tần Vũ biến thành người đuổi theo cự mãng, xuyên qua khu rừng.

Cuối cùng, trước một thác nước, Tần Vũ cuối cùng cũng đuổi kịp con cự mãng.

Chỉ suýt chút nữa là để con rắn bơi vào nước mà thoát mất rồi.

Tần Vũ nhấc chân đạp lên đuôi cự mãng.

Cự mãng đau đớn, quay người cắn vào chân Tần Vũ.

Lợi dụng cơ hội này, ánh đao trong tay Tần Vũ chợt lóe lên.

"Tủm" một tiếng, đầu cự mãng bị chặt đứt rơi xuống nước.

"Chạy đi chứ!

Vừa nãy không phải chạy nhanh lắm sao." Tần Vũ nói rồi dùng một cước đá luôn cả thân cự mãng xuống dưới thác nước.

Lão Hồ trước đây từng nói, rắn sắp chết sẽ thu hút những con rắn khác đến báo thù.

Tần Vũ cho rằng những con rắn còn lại cũng sẽ tìm theo mùi.

Ném nó xuống nước như vậy, chắc có thể áp chế mùi rắn.

Chương 190

Khi quay đầu định trở về, Tần Vũ mới phát hiện mình đã đuổi theo cự mãng chạy ra xa một đoạn đường rồi.

May mà những người trong rừng sâu vẫn chưa giải quyết triệt để những con cự mãng còn lại.

"Được chưa vậy, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa giải quyết xong sao?" Tần Vũ nói với giọng điệu trêu chọc, dù sao thì bên này một mình anh đã giải quyết xong con xà đế vương kia rồi.

"Lão Tần cuối cùng cũng quay lại rồi!

Ông cũng không xem tình hình hiện tại sao!

Không chỉ có hai con vừa nãy đâu!" Bàn Tử thấy Tần Vũ quay lại liền hét lớn, giọng nói lúc đó mang theo tiếng thở dốc nặng nề.

Tần Vũ lúc này mới phát hiện, hai con cự mãng trước đó đã được giải quyết xong.

Giờ đây, con mãng xà thứ ba lại đuổi kịp, đang vây lấy Bàn Tử và Lão Hồ.

"Lão Tần!

Ông sẽ không giết con rắn đó chứ!" Lão Hồ vừa cầm cung nỏ bắn mạnh vào bụi cỏ, vừa hỏi Tần Vũ.

Gật đầu, Tần Vũ không chút do dự trả lời: "Ừ!

Con rắn đó chết rồi!" "Chết tiệt, vậy lát nữa những con rắn này sẽ tụ tập càng lúc càng nhiều, chúng ta phải tìm cách rời khỏi đây đã!" Tần Vũ giật mình, trong lòng cảm thấy không đúng.

Con xà sát kia, sao những mãng xà khổng lồ này lại không thèm

tìm nó chứ?

“Chẳng lẽ...” Không, Tần Vũ đã hiểu ra phần nào, bởi vì thứ đó sợ hãi.

Cho nên nó chủ động phớt lờ, dồn mối thù hận sang người khác.

“Rút lui trước đi, ở đây giao cho tôi.” Tần Vũ nghĩ, con rắn này đã sợ hãi thì đối phó sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nhưng Lão Hồ vẫn không yên tâm nói: “Anh Tần, đùa à, trong rừng có ít nhất bốn năm con mãng xà lớn như thế.

Một mình anh ở lại là chết chắc!” “Anh thấy tôi giống loại người thích sính anh hùng làm chuyện vô bổ à?

Ít nói nhảm thôi, bảo đi đi!” Dương Tuyết Lỵ thực sự biết rằng Tần Vũ đã hứa thì không làm không được.

Sau một hồi do dự, cô cũng không lay chuyển được sự kiên trì của anh, đành gật đầu.

Đợi Lão Hồ và Bàn Tử rời đi, Tần Vũ nhanh như chớp kéo một con mãng xà gần nhất.

Dao xuyên qua thân rắn, Tần Vũ dùng sức rút lưỡi dao ra.

Mật và máu rắn chảy ra khỏi cơ thể mãng xà, cả con mãng xà khổng lồ cũng nằm bệt xuống đất, bất động.

Ngay lập tức, những mãng xà khổng lồ và các loài rắn khác xung quanh đều co rúm lại.

Chúng như thấy khắc tinh, tản ra bỏ chạy tứ phía.

Tần Vũ mới thu dao, quay người đuổi theo hướng Lão Hồ đã đi.

“Anh Tần!

Sao mà nhanh vậy!” Lão Hồ thấy Tần Vũ đuổi kịp thì có chút

không tin được.

“Không có gì!

Tôi giết một con, mấy con còn lại hình như sợ quá nên không đuổi theo nữa.” “Chúng ta vừa rồi giết nhiều như vậy mà có thấy con nào sợ đâu!” “Không được rồi không được rồi!

Chúng ta nghỉ một lát đi!

Bàn gia này đi không nổi nữa!” Bàn Tử là người đầu tiên không trụ nổi, khi nói chuyện giọng đầy tiếng thở dốc nặng nề.

Xem ra là thực sự mệt rồi.

“Không đi nữa hả?” Bàn Tử tìm một chỗ khô ráo ngồi xuống, khoát tay nói: “Vừa nãy đánh nhau với đám mãng xà kia, rồi lại hành hạ tôi thế này, không được rồi, tôi phải nghỉ một lát!” Tần Vũ nhìn con suối nhỏ vẫn chảy xuống phía trước, khuyên Bàn Tử: “Bàn Tử, cố gắng thêm chút nữa, chúng ta ra khỏi hẻm núi rồi nghỉ!” “Khi nào mới ra được hả Anh Tần, đừng có lừa tôi đó!” Tần Vũ cười, giơ tay chỉ vào con suối nhỏ phía trước nói: “Sắp rồi, thấy con suối này không?

Chỉ cần đi theo nó xuống thêm một con dốc nữa là đến cửa ra rồi.” Nghe nói cách cửa ra không xa, Bàn Tử lại có thêm sức lực.

“Được!

Vậy nghe lời Anh Tần!” Cuối cùng cũng ra khỏi hẻm núi, mọi người đột nhiên cảm thấy tinh thần tốt hơn hẳn.

Bên ngoài vẫn là một dải màu xanh tươi, nhưng không còn những thực vật rậm rạp như trong hẻm núi nữa.

Những cái cây bên ngoài so với trong hẻm núi thì gầy gò, nhỏ bé và thưa thớt hơn nhiều.

Đồng thời bên dưới có một lớp màu đen.

Giữa đầm lầy có một khối đá đứng đó, phía trên có vài hoa văn, nhưng Tần Vũ ở khá xa nên không nhìn rõ lắm.

"Khi đi qua đầm lầy thì mọi người cẩn thận một chút!

Nếu cảm thấy có gì đó không ổn thì tuyệt đối đừng giãy giụa, nếu không sẽ chìm nhanh hơn đấy!" Lão Hồ là người đầu tiên đi xuống, ngay sau đó là Bàn Tử và Tần Vũ, may mắn là đều không có chuyện gì, đó là một đầm lầy bình thường không bị sụt lún.

"Ôi!

Trên đá có vẽ hình kìa." Khi đi ngang qua, Bàn Tử đưa tay sờ lên khối đá.

"Nói bao nhiêu lần rồi, đừng có tùy tiện chạm vào đồ vật!" "Đây có lẽ là lối vào của Xà Mẫu Lăng." Lão Hồ ở phía sau Tần Vũ, cũng tỏ ra hứng thú với khối đá đó.

"Xà Mẫu ở Tây Vực giống như một thứ tín ngưỡng vậy, khối đá này có lẽ là bia ranh giới." Bàn Tử bĩu môi tỏ vẻ khinh thường: "Bia gì mà nhỏ thế, chẳng khí phái chút nào!" "Có vẻ đây không phải là hình dáng nguyên bản của khối bia đá này." "Xem kìa!" Lão Hồ chỉ vào cái bóng mờ trong đầm lầy phía trước nói.

Tần Vũ nhìn về phía xa, thoạt nhìn thấy một mảng lớn những bóng đen dày đặc, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, những thứ giống như đá đó đều bị nhấn chìm bên dưới.

"Kia không phải..." Bàn Tử chỉ vào những bức tường đổ nát dưới đầm lầy, mặt đầy kinh ngạc.

Lão Hồ nghiêm túc gật đầu: "Đây chắc hẳn là Xà Mẫu Thành nguyên bản." "Sao nó lại biến thành ra nông nỗi này?" Bàn Tử có chút tò mò, nhìn những cái vại và tượng người đầu chim trước đó mà biết

rằng Xà Mẫu Thành từng là một tồn tại cực kỳ huy hoàng trong quốc độ này.

Lão Hồ cũng không rõ, chỉ phỏng đoán: "Có lẽ sau khi bị hoang phế, nhiều hệ thống ở đây đã sụp đổ, dẫn đến nước ngầm phun trào, hoặc do mưa và địa hình thay đổi mới khiến nó trở thành bộ dạng hiện tại." "Nhiều thứ như vậy đều vô dụng, cả thành đều bị nhấn chìm, chúng ta vào bằng cách nào đây!

Chẳng lẽ lại đi công cốc à?" "Hoặc là phải đợi thế giới bên ngoài đạt đủ một điều kiện nào đó thì mới vào được cũng không chừng." "Điều kiện gì?" Tần Vũ không nghĩ ngợi nói: "Mưa!" "Nhưng vừa nãy ở hẻm núi lại không mưa, tôi thấy một chốc nữa cũng sẽ không mưa nữa đâu." "Đúng rồi, trước đó đã mưa, cho nên ở đây đã có đủ điều kiện để thông đến Xà Mẫu Lăng." Vật lộn cả một ngày, lúc này trời đã dần tối.

Bàn Tử mệt đến mức không đi nổi nữa, cũng chẳng còn tâm trạng để tiếp tục thảo luận.

Đi qua đầm lầy, lên đến bờ, cả người anh ta đổ sụp xuống bên bờ.

"Mặc kệ, Bàn gia này không chịu nổi nữa rồi, có gì thì đợi Bàn gia này ngủ dậy rồi nói!" Lão Hồ cũng vậy, mấy người lên bờ dọn dẹp một chỗ khô ráo, bất giác đều chìm vào giấc ngủ.

Tần Vũ cũng chợp mắt một lúc, nhưng không ngủ say.

Kể từ khi chạm vào thi thể thủy tinh dưới sông băng, anh cảm thấy mình tràn đầy năng lượng hơn.

Ngay cả việc thức mấy đêm liền cũng sẽ không thấy mệt.

Tần Vũ ra ngoài giải quyết tiện một chút.

Khi quay về thì phát hiện Lão Hồ vừa nãy đang ngủ, giờ lại tỉnh rồi.

Chương 191

"Sao cậu lại không ngủ (như trước)?" Lão Hồ nhìn Tần Vũ hỏi: "Anh cũng chưa ngủ sao?" Tần Vũ cười: "Tôi à!

Ra ngoài giải quyết tiện một chút." Đúng lúc định ngồi xuống, Tần Vũ như phát hiện ra điều gì đó.

Anh mở miệng hỏi Lão Hồ: "...Anh vẫn luôn ở đây sao?" Bởi vì Tần Vũ đột nhiên phát hiện ở chỗ Bàn Tử ngủ có một hàng dấu chân.

Lão Hồ bị hỏi giật mình, có chút không hiểu hỏi: "Ý gì?" Thấy Lão Hồ vẻ mặt mờ mịt, Tần Vũ nhíu mày cảnh giác.

"Dấu chân trên mặt đất chẳng lẽ không phải do anh để lại sao?" "Không... không phải!

Tôi vừa mới tỉnh dậy không lâu, ngồi yên ở đây, căn bản không hề động đậy!" Lão Hồ lại hỏi ngược lại: "Vừa rồi anh cũng không thấy có ai đi qua sao?

Chẳng lẽ Bàn Tử cũng ra ngoài giải quyết tiện?" Tần Vũ lắc đầu, chỉ vào dấu chân trên mặt đất khẽ nói: "Dấu chân này khá nông và nhỏ, căn bản không phải của Bàn Tử!" "Không phải dấu chân của Bàn Tử, vậy... chẳng lẽ là của Dương Tuyết Lỵ?" Tần Vũ nghĩ.

Nhưng cả hai người kia đang ngủ say khò khò, không giống như có hành động gì.

Hơn nữa, Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử cách nhau ít nhất bốn năm mét.

Bên cạnh Dương Tuyết Lỵ không có dấu chân, vậy ai có thể đi được?

Lão Hồ ngay lập tức nhận ra một chuyện vô cùng đáng sợ.

“Vừa rồi khi tôi đang nghỉ ngơi, có người đã đi qua đây!” Tần Vũ cũng lập tức nhận ra điều đó, nhưng lại phát hiện ra một điểm không đúng.

“E rằng không phải là người, chắc chắn không phải người bình thường.

Mặc dù là dấu chân người, nhưng lại phớt lờ tôi mà đi thẳng, điều đó không hợp lý!” “Trước đừng đánh rắn động cỏ, đi theo tôi xem sao.” Tần Vũ vẫy tay, chỉ hướng dấu chân.

Lão Hồ và Tần Vũ liền đi theo hướng dấu chân.

Ở phía xa, sương mù bao phủ, sáng tối đan xen, dường như nguy hiểm đang rình rập khắp nơi.

“Anh Tần, có người ở đằng kia!” Lão Hồ đồng tử co rụt, mặt cứng lại, hét lớn một tiếng.

Tiếng hét lớn không chỉ làm Tần Vũ giật mình, mà còn đánh thức Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đang ngủ say.

“Thấy rồi, sợ đến mức nào thế?” Bàn Tử tuy đã tỉnh, nhưng trong mắt vẫn còn chút mờ mịt.

“Đừng ngủ nữa, có thứ gì đó rồi.” Anh Tần nhắc nhở bên cạnh.

“Sao vậy?” Khi Dương Tuyết Lỵ đang ngủ bị đánh thức, Tần Vũ kể rõ ngọn ngành mọi chuyện cho hai người.

“Mẹ kiếp, cái chỗ quỷ quái này dám dọa Bàn gia!

Có ngon thì ra đây cho lão tử xem thử!” Bàn Tử có chút bực bội, thuận miệng chửi bới.

Thân thể vốn đã mệt mỏi, bị hành hạ thế này, tim anh ta sắp chịu không nổi rồi.

“Nhỏ tiếng thôi, đừng đánh rắn động cỏ.” Tần Vũ nhắc nhở: “Hai

người rồi, chút chuyện mà làm quá lên thế.” Bốn người tỉnh dậy từ giấc ngủ, nín thở ngưng thần, cẩn thận quan sát động tĩnh sâu trong đầm lầy, từ từ tiến về phía đầm lầy.

Bên cạnh đầm lầy, bốn người mơ hồ nhìn thấy chính giữa đầm lầy có một cái đầu người, tóc dài xõa, quấn quanh vài cọng cỏ dại, ẩn hiện không rõ.

Nhìn chằm chằm cái đầu đó dần dần chìm xuống đầm lầy, lúc đó bốn người đang mơ hồ mới hoàn toàn tỉnh táo.

“Kia thật sự là người sao?” Bàn Tử hỏi.

“Đừng hành động thiếu suy nghĩ!” Tần Vũ nói: “Trong đó có điều kỳ lạ, từ khi vào đến đầm lầy này tôi đã thấy không đúng rồi.” “Theo lẽ thường, dù có mệt mỏi đến mấy, với sự cảnh giác của mấy người chúng ta thì không thể nào đến mức có một thứ gì đó đi ngang qua mà không phát hiện ra.

Hơn nữa phản ứng vừa rồi của anh cũng quá lớn, không hề có sự cẩn thận như mọi khi!” “Đầm lầy này đã thay đổi tâm trí của chúng ta sao?” Lão Hồ cũng nhận ra vấn đề, mọi chuyện vừa rồi diễn ra quá nhanh, thực sự có chút kỳ lạ.

“Con suối này?” Mọi người nhìn con suối nhỏ vẫn chảy cuồn cuộn, vốn dĩ cho rằng con suối này sẽ không chảy quá xa trong môi trường này, ra khỏi hẻm núi thì cũng nên ngừng chảy.

Nhưng nó không ngừng chảy, mà lượng nước lại càng lúc càng lớn.

“Nước chảy vào đầm lầy, nhưng căn bản không giống như có nước chảy vào.

Bên dưới chắc chắn có sông ngầm, lối vào Xà Mẫu Lăng ở gần đây!” Tần Vũ là người đầu tiên phát hiện ra manh mối.

“Chắc chắn không?

Ở đây là điểm thấp nhất rồi, có lối vào thì có thể ở đâu được?” Bàn Tử có chút không hiểu.

“Môi trường địa lý ở đây vốn thiếu nước, tôi đoán đây là hệ thống tụ thủy của cả tòa cổ thành.

Nó dẫn nước mưa từ bốn phía vào sông ngầm, qua quá trình tự lọc của dòng nước, rồi dẫn vào thành để sử dụng.” “Nhìn lượng nước chảy thì bên dưới không phải là công trình nhỏ, người ta phải mất bao lâu để xây dựng chứ?

Tìm xem dòng nước chảy cuối cùng biến mất ở đâu, có lẽ sẽ tìm thấy lối vào!” Sau đó bốn người bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh lại phát hiện một pho tượng người đầu chim, cả pho tượng sau nhiều năm bị nước chảy xói mòn, đã dần dần mất đi hình dạng ban đầu.

“Có thứ này ở đây, rõ ràng đây là một vị trí quan trọng của Xà Mẫu Lăng!” “Chẳng lẽ là cơ quan?” Thấy Lão Hồ cứ quanh quẩn bên bức tượng mò mẫm, nhưng loay hoay mấy lần cũng không phát hiện ra chỗ đặc biệt nào, không lay chuyển được cũng không đập vỡ được, đành tiếp tục đi tìm lối vào.

Mấy người đi vòng quanh khu vực gần đó, nhưng không còn chú ý đến bất kỳ chỗ nào đặc biệt nữa.

Cả khu đầm lầy này chỉ có vài pho tượng chim quái dị như vậy.

Mọi người tìm một vòng, cũng không phát hiện ra gì, cuối cùng lại quay về chỗ cũ.

“Không được rồi, tôi nghỉ một lát đây, ở đây chẳng có gì cả, Anh Tần, giờ anh học được cách lừa người rồi đấy!” Bàn Tử vẻ mặt bất đắc dĩ, giấc ngủ thì không yên, lối vào cũng không tìm thấy, lát nữa

trời lại tối, làm sao bây giờ!

"Lão Hồ, có đồ ăn không, tôi đói rồi." "Mới bao lâu mà đã ăn hết rồi." Thấy vậy, Lão Hồ lấy bánh quy nén từ trong túi đưa cho Bàn Tử.

Nhưng ngay khoảnh khắc ngẩng đầu lên lại phát hiện ra điều không ổn, con người đầu chim vừa nãy không phải quay về phía bờ sao!

"Anh Tần, nhìn kìa!

Không phải tôi nhìn nhầm chứ, hướng của con người đầu chim đã thay đổi rồi." Bàn Tử cũng theo ánh mắt của Lão Hồ nhìn sang, "Rầm" một tiếng, bánh quy nén cũng rơi xuống đất.

"Tôi nhớ rõ ràng, vừa nãy con người đầu chim đó chắc chắn quay về phía rừng cây!

Chẳng lẽ có cơ quan?" "Tôi vừa nãy đã xem đi xem lại mấy lần, không phát hiện ra cơ quan nào cả!" Lão Hồ khẳng định nói.

Bàn Tử nuốt nước bọt, nổi hết da gà, "Vừa nãy không phải có thứ gì đó đi ngang qua tôi sao, chẳng lẽ nó còn sống?" Bàn Tử nhặt chiếc bánh quy rơi dưới đất rồi quay người định đi, Tần Vũ liền nắm chặt lấy anh ta: "Đừng có động đậy lung tung, nhìn kỹ xem nó đang giở trò gì." Tần Vũ không hề đi, nơi càng quỷ dị thì càng ẩn chứa huyền cơ.

Vừa nãy đã tìm kiếm nửa ngày, manh mối dấu chân kia xuất hiện, nhất định phải làm rõ.

"Đừng sợ, vừa nãy còn giết được cả rắn đế vương, một khối đá thì sợ gì." "Tôi không sợ đá, tôi sợ đá tinh." Tần Vũ đi tới, phát hiện pho tượng đá nguyên bản bị tách rời trên dưới.

Phần đầu và thân được nối với nhau bằng cách khác.

Anh dùng tay xoay thử, quả nhiên hướng đã thay đổi.

“Nhìn xem, đầu nó xoay được rồi, làm gì có đá tinh nào?” Nhưng, khi Lão Hồ vừa nhìn thì pho tượng đá vẫn đứng yên bất động!

“Anh Tần, cẩn thận phía sau...” Lão Hồ lại thấy pho tượng đá đang di chuyển, nhưng lần này không chỉ đầu nó xoay, mà nó thực sự sống lại rồi!

Chương 192

“Gì rồi đừng lề mề nữa, có gì nói nhanh đi.” “Vừa nãy thì bất động, giờ lại động rồi!” “A!

Thứ đó sống lại rồi!” Bàn Tử cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hét lớn một tiếng rồi cắm đầu chạy.

“Sống lại rồi!” Tần Vũ nhíu mày quay đầu lại, rút con dao găm mang theo bên người ra, vung về phía sau.

Động tác nhất khí hóa thành, con chim đầu người vừa mới sống lại dường như không ngờ phản ứng của Tần Vũ lại nhanh đến vậy.

Cả thân nó vẫn giữ nguyên tư thế lao vào Tần Vũ.

Tần Vũ vung tay, con dao găm trên tay chính xác đâm vào một bên mắt của con chim đầu người.

Bị dao găm đâm vào mắt, con chim đầu người lại không chảy máu.

Nhưng rõ ràng nó cũng cảm nhận được đau đớn, một đôi cánh vung loạn xạ trong không trung!

Tần Vũ thấy nó lùi lại, mới có thời gian lấy khẩu súng bên người.

Miệng không kìm được chửi: “Mẹ kiếp xui xẻo!

Khá lắm, dám làm khó lão tử!” Thuận tay ném con dao găm ra.

Nó trúng ngay vào đầu con chim quái dị.

Con chim đầu người giãy giụa mấy cái rồi rơi xuống đất ~ cuối cùng cũng bất động.

“Chết rồi sao?” Bàn Tử tiến lên xem thử, lại bị Lão Hồ kéo giật lại.

“Chuyện gì thế?” Bàn Tử cúi đầu nhìn, quả nhiên, con chim tuy đã sống lại.

Nhưng khuôn mặt của nó lại giống như làm bằng đá, có thể rơi xuống từ trên không.

Phần đá trên đó như bị nứt ra, bên trong dường như có thứ gì đó.

“Chạy!” Lão Hồ hét lên một tiếng, bắt đầu chạy vào trong rừng.

“Khốn kiếp!

Lão Hồ đột nhiên dừng lại làm gì?” Bàn Tử suýt nữa thì đâm vào người Lão Hồ.

“Có thứ ở đây.” Lão Hồ giơ tay chỉ vào một pho tượng đá khác ở bên cạnh.

Lão Hồ nheo mắt nhìn, phát hiện không chỉ có vậy, dọc theo con đường này, cứ cách một đoạn lại có một pho tượng đá đứng bên cạnh.

“Mẹ kiếp!

Nhiều thế!” “Anh Tần!

Bên này cũng có!” Lão Hồ vừa đuổi theo Tần Vũ vừa hét.

“Đổi đường không được sao!” Bàn Tử cầm trang bị lao xuyên qua để đi con đường khác.

“Tôi nhìn rồi, bên kia cũng có!

Đừng phí sức nữa.” Tần Vũ không nhanh không chậm đuổi theo, vừa đi vừa lau con dao găm trên tay.

“Vậy làm sao bây giờ!

Mấy thứ này lát nữa mà sống lại hết thì chúng ta chết chắc!

Giờ mà chạy e rằng cũng muộn rồi, thứ đó biết bay, chạy sao

kịp?" "Hơn nữa không chỉ có một con đường, vị trí phân bố của những pho tượng đá này tạo thành một hình tròn, khoảng cách giữa chúng đều nhau, dù đi đâu cũng sẽ gặp phải." "Mắt của chúng rất tinh, thính lực thì bình thường, nên nhắm vào mắt hoặc đầu đều có hiệu quả lớn." Mấy người tìm một chỗ dễ thủ khó công, Lão Hồ hít một hơi thật sâu.

Dường như đang chuẩn bị tâm lý, ngay lập tức các pho tượng đá xung quanh đều bắt đầu chuyển động.

Lão Hồ lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy chim đầu người từ một pho tượng đá biến thành một con chim quái vật sống động.

Những con chim này lượn lờ trên không, nhưng dường như không hề kêu.

Dương Tuyết Lỵ là người đầu tiên nổ súng, ngay lập tức những con chim đầu người cũng bắt đầu lao xuống đất như mưa.

Trong chốc lát, vô số chim đầu người từ trên không lao xuống.

Sau một hồi khổ chiến ở đó, những con chim quái vật trên không đã được giải quyết gần hết.

"Đợi đã!" Lão Hồ đột nhiên lên tiếng chặn mấy người định đi.

"Gì vậy?

Mau đi thôi, không thì lát nữa không chừng lại có thứ khác nữa!" Lão Hồ nhìn Tần Vũ, vẻ mặt nghiêm trọng: "Chết rồi!" Xung quanh toàn là xác chim đầu người, giống hệt con mà Tần Vũ đã giết.

Những con chim đầu người đã chết này, khuôn mặt chúng như một chiếc mặt nạ từ từ nứt ra.

Bên trong như có thứ gì đó đang chuyển động.

"...Bướm đêm?" Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy vài con bay ra từ bên

trong, đang dang cánh bay đi.

“Cẩn thận một chút!” Dương Tuyết Lỵ vốn định dùng tay chặn mấy con bướm đêm đang bay tới.

Nhưng Tần Vũ đã nhanh hơn một bước, dùng dao găm chém rơi chúng giữa không trung.

“Bướm đêm?

Bướm đêm không phải màu xám sao?

Sao toàn là màu đen thế?” Lão Hồ vừa dứt lời, lại có một đống nữa chui ra từ bên trong những con chim đầu người.

Ước chừng có hơn mười con, Bàn Tử vội vàng lùi lại một bước.

“Toi rồi, vậy trên người những tượng chim đầu người kia chắc chắn cũng có.” Quả nhiên, Lão Hồ vừa nói xong, những con bướm đêm bắt đầu chui ra từ xác chim đầu người rơi trên đất xung quanh.

Không những không ngừng lại, mà bướm đêm trong cơ thể chúng càng lúc càng nhiều, từng đàn từng đàn bay ra.

“Mấy thứ này không phải có độc giống như Thi Miết chứ!” Dương Tuyết Lỵ có chút lo lắng, không dám dùng tay ngăn cản.

Nhưng những thứ này quá nhiều lại quá nhỏ, cũng không thể dùng súng được.

Lão Hồ vừa cởi áo khoác xua đuổi những con bướm đêm xung quanh, vừa nói: “Loại này trông không giống có độc.” “Nhưng sao bướm đêm lại có kén trong cơ thể chim đầu người chứ?” Tần Vũ lấy một cái áo khoác không biết của ai, vặn thành một sợi dây rồi nhỏ một ít dầu đèn lên đó.

“Đừng làm những cái vô ích, đưa bật lửa cho tôi!” “Anh Tần, đỡ lấy!” Lão Hồ lấy bật lửa từ trong túi ra, ném cho Tần Vũ.

Tần Vũ bắt lấy bật lửa, không chút do dự châm lửa vào miếng vải trên tay.

“Phù!” Một ngọn lửa bùng lên ngay lập tức đốt cháy miếng vải.

Anh ném miếng vải đang cháy trên tay ra.

Những con bướm đêm trên không như phát điên lao thẳng vào ánh lửa.

Chúng phát ra tiếng “tí tách tí tách”.

Chương 193

Cánh bướm đêm lơ lửng trên ngọn lửa, trông có vẻ đẹp mắt.

“Mẹ kiếp, không biết lại tưởng đang tán gái.” Bàn Tử có chút cảm khái.

Lão Hồ cười, đẩy anh ta: “Tán gái à!

Cậu béo như thế này rồi thì đi mà soi gương đi.” Bàn Tử bị mất cảnh giác, bị Lão Hồ đẩy một cái, suýt nữa thì trượt chân ngã xuống hố đất bên dưới.

“Ôi ôi ôi!

Sao dùng sức mạnh thế!” Bàn Tử trượt xuống vài bước mới dừng lại.

“Cái gì thế?” Cảm thấy dưới chân mềm nhũn, hoàn toàn khác với cảm giác khi giẫm trên đất vừa nãy.

Lão Hồ cho rằng Bàn Tử đang đùa giỡn, không để ý.

“Bàn Tử được rồi!

Mau lên đi, giả vờ yếu đuối cũng phải xem chỗ, nếu không lên tôi đi đấy!” “Anh cũng không nhìn xem giờ là lúc nào, Bàn gia này đâu có tâm trạng đùa giỡn với anh, nhìn kìa!” Bàn Tử dùng chân gạt bỏ lớp lá cây và rêu xanh phía trên, bên trong là từng lớp từng lớp da rắn lột ra dày đặc.

Số lượng như vậy, nhìn khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy.

“Da rắn lột, có thể bán tiền mà, sao ở đây lại nhiều thế?” Lão Hồ có chút ngạc nhiên nói.

“Chắc đây là nơi rắn chuyên dùng để lột da, một nơi an toàn đối

với chúng.” Bàn Tử nghe thấy da rắn thì vội vàng từ trong hố chạy lên.

“Mẹ kiếp ghê tởm quá!

Bên dưới tôi còn ngửi thấy mùi hôi nữa chứ!” Tần Vũ bẻ một đoạn cành cây từ cái cây bên cạnh, cầm trên tay.

Dùng cành cây nhấc một đoạn da rắn trong hố lên, Tần Vũ nhìn trái nhìn phải nói: “Xem ra đây là da rắn vừa mới lột không lâu, con rắn đó chắc không ở quá xa đây.” Bàn Tử giật mình, vội vàng nhặt túi trên đất nói: “Vậy đợi gì nữa, mau đi thôi!” Lúc này một trận gió thổi qua, trong hố rắn bỗng xộc lên một mùi hôi tanh khó ngửi.

Bàn Tử nôn khan một tiếng: “Đi mau đi mau, mùi gì thế kia!” “Toàn là rắn!

Cũng không biết trong Xà Mẫu Thành có thứ gì đáng tiền không.” Lão Hồ nhìn Bàn Tử nói rồi cười.

“Chắc chắn sẽ có, không nói gì khác, chỉ riêng những cái vại đựng đầu người kia thôi, chắc chắn không ít đâu.” Bàn Tử trợn trắng mắt: “Cút đi!

Cố ý làm tôi ghê tởm chứ gì!” Khi màn đêm một lần nữa buông xuống, mọi người cũng đã cạn kiệt chút thể lực cuối cùng trên người.

“Nghỉ ngơi thôi, gần đây chắc có rắn, chúng nó đều hoạt động vào ban đêm, chúng ta không cần phải đối đầu với chúng.” Tần Vũ gật đầu cảm thấy đúng: “Chúng ta cứ ban ngày đi đường, ban đêm nghỉ ngơi, như vậy vừa vặn tránh được đám rắn đó.” “Nhưng lần này không thể ngủ hết, phải để lại một người canh gác, rồi thay phiên.

Sau chuyện lần trước, không thể không để lại một người canh gác, mọi người đều ngủ không yên.” Dương Tuyết Lỵ không có ý kiến, cảm thấy phương pháp này khả thi.

Lần trước nếu có người canh gác, có lẽ đã sớm bắt được thứ đó rồi.

Vừa mới bàn bạc xong với Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ đột nhiên kỳ lạ ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Mọi người có thấy không, tối nay hình như có chút khác biệt.” “Khác biệt sao?” “Không có sao.” Lão Hồ ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên trên trời tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

“Chắc là có mây, hoặc là... sắp mưa rồi?” Tần Vũ lại lắc đầu: “Không đúng, không phải vậy.” Bàn Tử có chút không hiểu, gãi đầu rồi đẩy Lão Hồ bên cạnh hỏi: “Ê?

Ý gì vậy?” “Ý của Anh Tần... hình như có sương mù.” Tần Vũ mới gật đầu: “Đúng vậy, có sương mù.” Nhưng Lão Hồ lại chẳng để ý chút nào: “Anh Tần, tôi thấy anh đa tâm rồi, chênh lệch nhiệt độ ở đây vốn lớn, trước đó có mưa, giờ có sương mù cũng là bình thường.” Nhưng điều Tần Vũ lo lắng không phải chuyện đó, anh lo rằng một khi có sương mù, hành trình sau đó cũng sẽ bị trì hoãn.

“Ê!

Lão Hồ, anh có chắc chắn là cái người trong đầm lầy hôm nọ trông như thế nào không?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Lão Hồ lắc đầu nói: “Người đó toàn là bùn, tôi nhìn sao mà rõ được!” “Tiếng động?” Tần Vũ vốn đang dựa vào cây nghe chuyện phiếm, thính giác nhạy bén của anh lại khiến anh nghe thấy một tiếng kim loại va chạm vào nhau.

“Anh Tần, đừng dọa tôi nữa, tôi còn chưa nghỉ ngơi xong đâu.” “Không có, anh cứ tiếp tục đi, tôi lên xem thử.” Nói xong Tần Vũ liền vọt lên cây phía trên.

“Anh Tần, anh đúng là biết đùa, tôi làm sao mà ngủ được chứ.”

Bàn Tử tiến lên, ngẩng đầu nhìn lên cái cây mà Tần Vũ đang ở.

“Anh Tần, kia kìa!

Hình như có một bàn tay!” Tần Vũ theo hướng Lão Hồ chỉ, quả nhiên trong hốc cây giấu một thi thể.

Anh nhìn kỹ xung quanh, mức độ thi thể đã thối rữa, một chuỗi vòng tay trên người hình như có chút quen mắt.

“Chẳng lẽ là cái xác bị rắn nuốt vào lần đó sao!” Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc nói.

Rõ ràng nhớ lúc rời đi thì cái xác vẫn nằm dưới gốc cây.

Sao lại chạy vào trong đây rồi.

“Sao lại ở đây?

Hẻm núi đáng lẽ phải cách đây rất xa rồi!” “Chẳng lẽ là do cái người trong đầm lầy làm?” “Ai lại ôm một cái xác thối rữa đi xa như vậy chứ?” Lão Hồ nghĩ thôi đã thấy ghê tởm rồi.

“Chúng ta cứ ở lại đây sao?

Hay là đổi chỗ khác đi, xui xẻo quá.” Tần Vũ lắc đầu, cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Buổi tối, Tần Vũ lợi dụng lúc Lão Hồ, Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đều đã ngủ, lại đi quanh dưới gốc cây một vòng.

Nhìn thấy một vệt kéo dài dưới gốc cây, Tần Vũ cười khẽ lẩm bẩm: “Bị tôi phát hiện ra rồi nhé.” “Xem ra đám rắn kia đã vận chuyển thi thể này.” Tần Vũ đánh thức một người thuộc hạ của Dương Tuyết Lỵ ở rìa doanh trại, rồi bắt đầu dựa vào cây nhắm mắt giả vờ ngủ.

Nhưng đêm đó định trước sẽ không yên bình, Tần Vũ chưa nằm xuống được bao lâu đã bị Bàn Tử và Lão Hồ đánh thức.

“Gì vậy?” Tần Vũ nhíu mày, nhìn họ một cái.

Thấy Tần Vũ tỉnh dậy, Lão Hồ vội vàng nói: “Anh Tần, trong rừng cây hình như có tiếng động.” “Tiếng động, tiếng động gì?” “Nghe này!” Tần Vũ nín thở ngưng thần, quả nhiên không phải hai người này làm quá lên.

Trong rừng cây quả thật có tiếng động truyền đến ngắt quãng.

Lúc này đã là rạng sáng.

Tần Vũ giơ tay đặt ngón trỏ lên môi, “Suỵt” một tiếng, ra hiệu cho Lão Hồ đừng lên tiếng.

Ngay sau đó trong rừng lại vang lên một tiếng kêu ma quái.

Sở dĩ gọi là tiếng kêu ma quái, vì âm thanh nhẹ nhàng nhưng lại giống như đang gọi tên một người.

Giống như tiếng gọi hồn, lặp đi lặp lại không ngừng.

“Chẳng lẽ... có ma?” Dương Tuyết Lỵ từ trước đến nay không tin những chuyện này, cô định tiến vào xem xét.

“Khoan đã!” Tần Vũ kéo Dương Tuyết Lỵ lại.

“Nghe kỹ đi, âm thanh đó hình như đang gọi tên một người.” “Lão Hồ?” Bàn Tử đột nhiên vỗ đùi nói: “Khốn kiếp!

Tôi biết rồi, không phải là người phụ nữ trên cây đó chứ!” “Chắc chắn là bị rắn nuốt rồi, cảm thấy chết oan, nên kéo người thế mạng!” “Dương Tuyết Lỵ cầm súng bên người lại muốn tiến vào: “Tôi đi xem thử, không sao đâu.” Tần Vũ lại không buông tay, lắc đầu một lần nữa ngăn cản: “Không được!

Chương 194

Bên đó có rắn, rắn độc, bất kể là thứ gì, nó chắc chắn gọi chúng ta là để dụ chúng ta đi vào." Lão Hồ đột nhiên đảo mắt, nói: "Không phải là rắn ở đó thực sự thành tinh rồi chứ?

Chẳng lẽ là nó phát ra âm thanh, dụ người ta đến rồi ăn thịt?" Anh lại cảm thấy không đúng, lắc đầu tự phủ định: "Không đúng!

Vậy sao nó lại gọi tên tôi chứ?" "Con rắn cái đó, chắc là phải lòng anh rồi!" Bàn Tử cười cợt Lão Hồ.

"Cút đi, tôi đâu có coi trọng nó!" "Tôi biết thứ đó là gì rồi..." Lão Hồ chỉ vào một cái đầu người trên cây bên cạnh nói.

"Kia... kia là gì?" "Là cái đầu của người phụ nữ đó." "Nhìn xuống dưới đi!" "Kia không phải..." Bàn Tử nói được nửa chừng đột nhiên nghẹn lời.

Trên đó quả thật là một cái đầu của thi thể, tóc dài xõa ra, mặt đã thối rữa.

Khiến người ta nhìn không khỏi buồn nôn, nhưng đó không phải điều quan trọng nhất.

Dưới cái đầu người đó lại nối liền với một thân rắn dài.

"Mẹ kiếp, thật sự thành tinh rồi sao?" Tần Vũ cũng có chút kinh ngạc, nhớ lúc phát hiện thi thể kia, chỉ lộ ra nửa thân trên, nửa thân dưới đều kẹt trong hốc cây.

Chẳng lẽ lúc đó, nó đã biến thành bộ dạng này rồi sao?

Trời chưa sáng, ánh sáng mờ ảo.

Mấy người chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào ánh sáng yếu ớt từ đèn

pin.

Nhìn cái bóng người mơ hồ trên cây.

“Chắc chắn là thứ đó đang gọi!” “Bàn Tử đưa đèn pin cho tôi!” Tần Vũ tiến lên nhìn kỹ một chút, có lẽ chỉ vì ánh sáng mờ ảo, mọi người đã nhìn nhầm.

Nhưng càng đi tới gần, Tần Vũ càng xác định, đây thực sự là một con “mỹ nữ rắn” (rắn người đẹp).

Nửa thân trên thối rữa và thân rắn bên dưới đã hòa nhập hoàn hảo vào nhau.

Miệng thối rữa của nó thè lưỡi rắn ra.

Tần Vũ đột nhiên hiểu ra, mặc dù không rõ Xà Mẫu rốt cuộc đã dùng phương pháp gì.

Nhưng con “mỹ nữ rắn” kỳ lạ này nhất định có liên quan đến nó.

Đám rắn kia sở dĩ lặn lội xa xôi vận chuyển thi thể đó, đại khái là để thi thể và đuôi rắn hòa hợp hoàn hảo.

“Mỹ nữ rắn” thấy Tần Vũ một chút cũng không sợ, cũng không có ý muốn tấn công.

Nó chỉ thè lưỡi ra, rồi quay người chậm rãi bơi về phía sâu trong rừng.

Tần Vũ thấy nó như đang mời gọi anh đi theo.

Nhưng nhìn Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ phía sau, Tần Vũ không đi theo.

Con rắn đó quá quỷ dị, không chừng là một cái bẫy.

Đám rắn đó biết Tần Vũ không dễ chọc, nhưng lại có lòng báo thù cực mạnh.

Nếu đi theo "mỹ nữ rắn" rời đi, không chừng khi quay lại, Lão Hồ và Bàn Tử đã bỏ mạng cả rồi.

Đồng thời Tần Vũ cũng kéo Lão Hồ phía sau lại.

"Anh Tần!" Thấy con rắn sắp biến mất, Lão Hồ có chút không cam lòng.

Tần Vũ lắc đầu: "Trong rừng cây quá tối, lại toàn là rắn, nếu đột nhiên có một con xông ra thì chúng ta sẽ phải vào đó để chết cùng!" "Vậy..." Tần Vũ quay đầu lại nhìn rừng cây, con rắn đó đã biến mất.

Anh cười cười: "Nó cũng không dễ bỏ cuộc như vậy đâu, không lâu nữa sẽ tìm đến chúng ta thôi." "Mẹ kiếp, toàn là quái vật à?

Tự nhiên lại sống lại?

Rồi biến thành rắn?" Vật lộn một hồi trời tờ mờ sáng, mọi người cũng không còn buồn ngủ nữa, định tiếp tục đi về phía trước.

"Lão Hồ!

Con rắn đó không quay lại sao?" "Anh Tần nói đúng, tôi cũng cảm thấy thứ đó sẽ không dễ dàng bỏ qua." "Hay là... nhân lúc ban ngày, chúng ta phóng hỏa đốt rừng, thiêu chết mấy thứ quỷ quái đó, đỡ tối đến chúng lại gây chuyện, mẹ kiếp, Bàn gia này đã bao lâu không được ngủ một giấc ngon lành rồi." Lão Hồ nghe xong liền sốt ruột, vội vàng ngăn cản: "Ê!

Đừng có bốc đồng, rừng lớn như vậy, lúc đó chúng ta đốt rừng thì cũng không ra được, chẳng lẽ muốn đồng quy vu tận?" "Tôi đâu có ngốc, tôi chỉ muốn giải tỏa bực bội thôi không được à, mấy thứ đó quá dai dẳng, mấy ngày nay tôi cứ cảm giác có một đôi mắt nhìn chằm chằm phía sau, tôi sắp bị thần kinh rồi." Lão Hồ lúc này cũng vừa đi vừa xen vào nói: "Tôi cũng có cảm giác như vậy, hình như từ sau lần đánh nhau với đám rắn đó, chúng ta đã bị thứ gì đó theo dõi rồi."

Chuyện rắn rết không cần lo lắng, chúng không phải loài động vật thông minh.

Nếu chúng không thể vào Xà Mẫu Thành, vậy lần này chúng ta coi như uổng công rồi.

"Lão Hồ tôi không chịu nổi nữa rồi, chúng ta đã đi bao lâu rồi mà chẳng thấy bóng dáng lối vào đâu cả." "Ông tưởng tôi không sốt ruột à, ai cũng sốt ruột, nhưng sốt ruột cũng có ích gì đâu." Dọc theo đầm lầy lại đi cả một ngày.

Thấy buổi tối sắp một lần nữa buông xuống.

Tần Vũ nhìn xung quanh nói: "Tối nay thứ đó chắc sẽ tới, nhưng chúng ta cứ ngủ bình thường, đừng như hôm qua mà làm nó sợ chạy mất." "Tối nay tôi một mình canh gác là được." Tần Vũ ngược lại muốn xem con "mỹ nữ rắn" kỳ lạ kia rốt cuộc có ý đồ gì.

"Anh Tần!

Tôi canh cùng anh!" "Không cần, Lão Hồ ở lại với tôi là được." Tần Vũ từ chối Bàn Tử, tuy Bàn Tử thân thủ không tệ, nhưng đôi khi lại làm một số chuyện bốc đồng.

Lúc đó lại phải lo cho anh ta, không tiện.

Lão Hồ ngược lại không có ý kiến gì, gật đầu đồng ý: "Được!" Đêm xuống, sương mù càng lúc càng dày đặc.

Khu vực doanh trại yên tĩnh, Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đã sớm chui vào lều của mình và ngủ say.

Mấy ngày nay tinh thần mọi người đều căng thẳng, lúc này ai cũng muốn ngủ chết đi được.

Có lẽ cũng vì có Tần Vũ canh gác vào buổi tối nên mọi người cảm thấy an tâm một cách khó hiểu.

“Anh Tần, sương mù có phải càng lúc càng dày đặc không?” “Ừ, cẩn thận một chút.” Khoảng nửa giờ sau, sương mù xung quanh càng lúc càng dày đặc, Lão Hồ hầu như không nhìn rõ được vật gì ngoài một mét.

“Sương mù không có độc chứ?” Lão Hồ chưa từng thấy sương mù dày đặc như vậy, không biết lại tưởng là khói đặc bốc ra từ đám cháy.

“Tôi nhớ Dương Tuyết Lỵ có chuẩn bị mặt nạ phòng độc trong số trang bị cho chúng ta mà.” Lão Hồ nói rồi lấy chiếc ba lô bên cạnh, định lấy mặt nạ phòng độc ra.

“Không cần!

Không có độc, sương mù này dùng để mê hoặc tầm nhìn của chúng ta thôi, anh trông chừng Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử bên kia, đừng để rắn chui vào lều là được.” “Được... khoan đã!” Chiếc ba lô đang cầm trên tay của Lão Hồ chưa kịp mở ra, nhưng anh ta lại cảm nhận rõ ràng có thứ gì đó bên trong.

“Sao vậy?” “Anh Tần!

Trong ba lô hình như có thứ gì đó.” Cuối cùng Lão Hồ còn thêm một câu: “Hình như còn sống.” “Rắn sao?” Tần Vũ nhíu mày, mấy thứ này đúng là thành tinh rồi, khắp nơi đều có.

“Đưa tôi!” Không biết con rắn này bò vào bằng cách nào, khi Tần Vũ mở ba lô ra.

Con rắn đó đang định xông ra cắn người, nhưng Tần Vũ đã có chuẩn bị, nhanh chóng dùng dao găm chém bay cái đầu rắn đang thò ra.

“Mấy thứ này không phải thật sự thành tinh rồi chứ?

Chương 195

Sương mù dày đặc như vậy, lại còn lúc này ẩn vào trong ba lô, không phải là cố ý sao!" Tần Vũ nhìn xác rắn trên đất nói: "Xem ra mấy thứ này ở đây sống lâu năm như vậy, sớm đã thành tinh rồi!" Vì sợ bị chúng bao vây từ mọi phía, nên vị trí doanh trại được cắm ở một nơi phía sau dựa vào vách đá.

Lão Hồ thấy buồn chán, không có việc gì làm bèn lấy cành cây vẽ nguệch ngoạc lên vách đá.

"Anh Tần, trên đó có khắc hoa văn không?" Tần Vũ vẫn luôn có ý vô ý nhìn về phía khu rừng.

Bị Lão Hồ gọi một tiếng mới từ từ quay đầu nhìn vách đá bên cạnh.

"Phù điêu?" Tần Vũ nhìn thấy trên đó dường như có vẽ hình, anh liền ngồi xổm xuống dùng dao găm cạo sạch rêu phong phía trên.

Trên vách đá, từng bức phù điêu giống như bích họa hiện ra trước mắt Tần Vũ.

"Cái này... có cần gọi Dương Tuyết Lỵ dậy không?" Lão Hồ không hiểu lắm, những thứ này Dương Tuyết Lỵ thạo hơn.

Tần Vũ gật đầu.

"Có sẵn 'phiên dịch' rồi thì sao lại không dùng?" "Đừng ngủ nữa, cô Dương, ở đây có thứ này, nhờ cô dịch một chút!" Lão Hồ gọi Dương Tuyết Lỵ dậy nói.

"A!" Dương Tuyết Lỵ tỉnh dậy từ giấc ngủ, dụi dụi mắt, mơ màng hỏi: "Gì vậy!" Kéo Dương Tuyết Lỵ ra khỏi lều, Lão Hồ chỉ vào phù điêu trên vách đá nói.

“Cái gì?” “Cái gì?

Tôi mà biết thì cần gì hỏi cô!” “Vậy để tôi xem kỹ đã, đen thế này ai mà nhìn hiểu được.” Dương Tuyết Lỵ ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn lên đó.

Shirley Dương khom người, chăm chú quan sát mọi thứ phía trên.

“Đều loạn xạ cả rồi.” “Cái này… có vẻ như là ý nghĩa của việc tế tự, tôi cũng không hiểu rõ lắm.” “Ông không phải thông minh nhất sao, xem kỹ lại đi, nhỡ đâu nó có liên quan đến con đường vào Thành Xà Mẫu thì sao?”, Lão Hồ nói.

“Ài!

Chỗ này có một tảng đá vẽ hình.” Sau đó, Lão Hồ nói, lại phát hiện thêm một tảng đá khác khắc phù điêu.

Quan sát kỹ như vậy, họ mới hiểu ra.

Shirley Dương nhìn tảng đá Lão Hồ mới tìm thấy, cuối cùng cũng hiểu đôi chút.

“Ông xem, ý tứ là gì?” Lão Hồ vuốt cằm trầm ngâm một lát rồi hỏi.

“Những người trên đó cúng tế con rắn đế vương này, coi nó là biểu tượng cát tường, dùng… những cái lọ… ném vào trong động rồi con rắn sẽ chui vào lọ, những người xung quanh bắt đầu quỳ xuống…”, Shirley Dương nói.

Hả?

Lão Hồ có chút khó hiểu, ông vuốt cằm hỏi: “Trước đó không phải những cái lọ đựng đầu người là để hiến tế cho Xà Mẫu sao?” “Lại hiến tế cho con rắn đế vương này nữa?

Rốt cuộc cái nào mới là thật!

Những người này không phải bị đa nhân cách đấy chứ.” “Lúc thì cái này, lúc thì cái kia.” Tần Vũ lắc đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng.

“Không đúng!

Có thể không phải hai thứ khác nhau, con rắn đại diện cho Xà Mẫu, Xà Mẫu là rắn, cho nên những người đó mới có hành động như vậy.” Lão Hồ vỗ đùi nói, “Đúng vậy!

Như vậy thì thông rồi, không phải những con Xà Mẫu trong miệng người ta hóa thân, cho nên họ mới cảm thấy con rắn này đại diện cho Xà Mẫu.” “Vậy tại sao lại phải ném những cái lọ đựng đầu người đó vào hang rắn?” Nghe lời Lão Hồ nói, Tần Vũ lại cẩn thận hồi tưởng lại mọi chuyện đã trải qua trên đường đi.

“Không đúng!” “Trong những cái lọ đựng đầu người đó, không phải có thi miết sao?

Những thứ đó, không thể nào ngẫu nhiên xuất hiện trong lọ được, chắc chắn là cố ý nuôi.” Lão Hồ giật mình kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ những cái đầu người trong lọ dùng để nuôi dưỡng thi miết, rồi thi miết lại dùng để nuôi dưỡng con rắn đó?” “Rất có khả năng, con rắn đó ăn thi miết hoặc trứng thi miết, dùng thi miết trong lọ để nuôi con rắn đó, cho nên độc tính của con rắn ở đây mới lớn như vậy.” Lão Hồ không khỏi rợn người, “Mẹ kiếp, thi miết đã đủ độc rồi, rắn đế vương không chạm vào sẽ chết đấy chứ?” Tần Vũ không nói gì, ông cũng không chạm vào con rắn đế vương đó, cũng đúng thôi, nó căn bản không có cơ hội tiếp cận Tần Vũ đã bị tiêu diệt rồi, xem ra, loại rắn đế vương này ở đây không chỉ có một con.

“Vậy sau đó thì sao?” “Phía trên không phải có hình vẽ nữa sao?” Lão Hồ nhún vai, “Sau đó… sau đó đã xảy ra chiến tranh, Xà Mẫu quốc chắc hẳn đã bị một nước láng giềng mạnh mẽ xâm lược.”

“Không… phân nửa số người đó bị địch quân bao vây trong một cung điện.” “Họ đổ một số thứ vào một cái lỗ trên tháp, vô số rắn đế vương bò ra, và một trận chiến thảm khốc đã xảy ra với địch quân.” “Lão Tần, tôi chỉ có thể nhìn ra đến đó thôi.” Tần Vũ gật đầu, thực ra Lão Hồ không nói thì anh cũng hiểu rõ phần sau rồi.

“Thế thì rõ rồi, đại khái là vì mới thoát khỏi một kiếp nạn, cho nên sau đó những người ở đây mới tin tưởng và cúng bái rắn đế vương.” “Thậm chí không tiếc dùng người nuôi thi miết, để nuôi dưỡng những thứ đó.” “Nhưng sau đó tại sao lại suy bại?” Shirley Dương lắc đầu, “Những chuyện đó tôi không biết, nhưng từ phía trên ít nhất có thể thấy được, những con rắn đó sống ở phía dưới.” “Sau đó… Xà Mẫu ngộ cốt tượng vương sự.” “Khi đổ đồ xuống dưới thì những con rắn đó mới tràn ra.” “Đúng vậy, Thành Xà Mẫu, rắn sống bên dưới, người sống bên trên.” “Sau đó có lẽ vì chiến tranh, hoặc vì dịch bệnh mà người ở đây đều chết hết, những con rắn đó cũng đều trồi lên mặt đất.” “Xem ra, Xà Mẫu quốc này thực ra cũng giống như một số bộ lạc nguyên thủy.” “Có những bộ lạc dùng cá sấu hoặc voi làm vũ khí, chống lại sự xâm lược, một mặt lại cảm thấy tin thờ những động vật này, dùng vật sống hoặc người làm vật tế lễ.” “Vậy cái này?

Cái thứ giống như totem này lại có ý nghĩa gì?” Lão Hồ chỉ vào giữa phù điêu trên tảng đá, bức vẽ trên đó trông giống một totem cổ xưa bí ẩn.

Shirley Dương cẩn thận quan sát nửa ngày rồi nói, “Bức vẽ này có lẽ là quá trình sinh sản của loài rắn.” “Khốn kiếp!

Biến thái vậy!” Lão Hồ còn cảm thấy ghê tởm.

“Không đúng!” “Kích thước của những con rắn phía trên chênh lệch quá lớn, nhìn qua… căn bản không giống một loài rắn.” Lúc này, con rắn quấn trên cây ở giữa, không đúng, phải là mãng xà, thân hình

rất lớn.

Xung quanh dày đặc đều là những con rắn đế vương thân hình tương đối nhỏ.

Chúng quấn quanh mãng xà.

“Những con rắn nhỏ này chỉ mang tính biểu tượng, con ở giữa mới là nhân vật chính.” Lão Hồ đưa tay chùi mấy cái lên tảng đá, cố gắng làm cho toàn bộ bức vẽ trở nên rõ ràng hơn.

“Nhìn kìa!

Cái ở giữa không phải cây!

Chắc chắn cũng là một con rắn, chưa vẽ xong thôi!” “Mẹ kiếp không phải chứ, rắn?

Làm gì có con rắn nào lớn như vậy chứ!” Lão Hồ có chút khó tin chỉ vào hình vẽ phía trên.

Tần Vũ hiểu ra, “Xem ra tập tính sinh hoạt của loài rắn này giống như kiến, những con rắn đế vương nhỏ là kiến lính, ở đây nhất định có một con rắn chúa.” “Vậy có phải là con mà tối qua tôi đã nhìn thấy không?” Tần Vũ lắc đầu, “Không phải, thân rắn đó không lớn đến vậy.” Lúc này sương mù đã không còn đậm đặc như vậy, lờ mờ Lão Hồ liếc nhìn về phía lều trại.

Đột nhiên, ông như nhìn thấy gì đó, đột nhiên kêu to một tiếng, “Ài!

Đang làm gì đấy!” Tần Vũ và Bàn Tử cùng mọi người quay đầu lại, phát hiện chỗ để thiết bị bên cạnh lều trại, có một bóng người, đang lục lọi trong ba lô.

Lão Hồ sợ người đó lấy mất vũ khí của mình, ông vội vàng chạy lên xem, thấy đồ trong ba lô vẫn còn nguyên, không bị lấy gì cả.

Tần Vũ cười, "Tôi thấy họ đâu có lấy gì đâu, chắc chưa tìm thấy thứ cần tìm." "Lão Tần ý ông là…" Tần Vũ chỉ vào đống thiết bị bên phía Shirley Dương nói, "Thứ họ cần là thức ăn, không phải những dụng cụ vũ khí ở bên chúng ta." "Cũng không thể nói người đó không có ác ý được." "Bên kia!" Bàn Tử đột nhiên cảnh giác chỉ vào phía sau một cái cây.

Tần Vũ nhìn kỹ bóng người vừa nãy, thấy người đó chưa chạy xa.

Anh cất bước đuổi theo, phía sau Lão Hồ cũng đi theo.

Sương mù chưa tan, người đó dường như rất quen thuộc địa hình ở đây.

Vừa rẽ một cái đã biến mất vào trong rừng cây.

"Khốn kiếp!" Lại không đuổi kịp, Lão Hồ có chút tức giận giơ tay đấm vào cái cây bên cạnh.

Tần Vũ lúc này đã đoán được người đó là ai.

Nên cũng không còn hứng thú đuổi theo nữa.

"Chạy mất rồi." "Lại chạy nữa rồi?" Tần Vũ đột nhiên nói, "Xem ra giống một người sống, chắc là người may mắn sống sót trong đợt trước!" Bàn Tử thì lại cảm thấy người đó không phải người tốt.

"Ai biết chuyện gì, lén la lén lút nhất định có mờ ám." "Lão Hồ?" "Được rồi Lão Tần, chúng ta quay về đi." Tần Vũ chau mày hỏi, "Sao?" Lão Hồ giật mình có chút khó hiểu, "Lão Tần không phải đang gọi tôi sao?" "Tôi lúc đó…" "Lão Hồ?" Tần Vũ chưa nói hết câu, một tiếng Lão Hồ lại vang lên.

Lần này cả hai người đều nghe thấy, bốn mắt nhìn nhau, Lão Hồ lộ vẻ kinh ngạc.

Hóa ra vừa nãy không phải Tần Vũ đang gọi.

“Lão Tần nghe thấy không?” Tần Vũ mặt mày nghiêm trọng gật đầu, đương nhiên là nghe thấy rồi.

Chương 196

“Ai?” “Lão Hồ?” “Rốt cuộc là ai vậy?

Có hết hay không!” Lão Hồ bị tiếng gọi làm cho bực mình vô cớ.

Tức giận xông vào trong rừng, muốn xem rốt cuộc là ai.

Tần Vũ lại thầm kêu không ổn, anh nhớ lại tối qua cái tên Lão Hồ cứ lặp đi lặp lại có thể là con rắn mỹ nữ đó.

“Về đi!

Lão Hồ!” Anh hét lên một tiếng, nhưng không kịp nữa rồi.

Lão Hồ như bị mê hoặc mà đuổi theo vào rừng.

Tần Vũ bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo, không ngoài dự đoán, phía sau rừng cây lại là một cái hố khổng lồ.

Sâu khoảng năm sáu mét, bên mép hố Lão Hồ vì chạy quá nhanh mà không kịp phanh lại suýt nữa thì ngã xuống.

May mà bị Tần Vũ kéo lại, “Lão Tần, nhìn xuống dưới kìa!” Tần Vũ nhìn xuống dưới.

Chà!

Toàn là thi thể!

Đa phần đều đã bắt đầu phân hủy, có một số trông có vẻ mới chết chưa lâu.

Trong đó, Tần Vũ nhìn thấy một thi thể phụ nữ.

“Nhìn kìa, đó là tổ cũ của những con rắn đó.” “Nhìn kìa, người đó không phải người ở cái đầm lầy đó sao?” “Còn có cả người dẫn đường đó nữa, cũng ở đây!” “Cũng được à?

Người dẫn đường không phải đã chết trong sa mạc rồi sao!" "Cũng có thể bị vận chuyển về?

Những con rắn đó lên sa mạc tìm thi thể sao?" "Đi thôi!

Đến xem thử!" "Lão Tần, chúng ta có xuống không?" Lão Hồ nhìn những thi thể đang phân hủy phía dưới, có chút buồn nôn.

"Sợ rồi à?

Vừa nãy không phải vội vã lắm sao." Lão Hồ có chút ngượng ngùng lắc đầu, "Tôi đâu phải sợ, chẳng qua là bị tiếng gọi làm cho phiền phức thôi, mà giọng nói đó thật sự rất quỷ dị, tôi nghe xong luôn cảm thấy bứt rứt trong lòng, trong đầu trống rỗng, cứ như là không thể suy nghĩ được nữa vậy." Trong lòng Tần Vũ đoán có lẽ những con rắn đó đã dùng cách nào đó để mê hoặc Lão Hồ.

Nhưng Tần Vũ thì không bị, "Không sao, không phải có tôi ở đây sao." "Đi thôi!

Đến xem thử, không chừng có vài người trong đó còn sống, hoặc là còn đang gọi." Tìm một chỗ gần hơn, Tần Vũ liền xuống xem xét.

Trong đó có hai người đã chết hẳn, người duy nhất còn hơi thở là cái người đầy bùn đất kia.

Trông có vẻ còn một hơi tàn.

Môi khô nứt nẻ.

Xem ra đã lâu không được uống nước rồi.

Lão Hồ đưa tay đặt dưới mũi thăm dò.

Ông ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc nói với Tần Vũ, "Lão Tần, người này chắc chắn còn sống." Nghe nói còn sống, Tần Vũ đột nhiên có chút hối hận, trông người này cũng đã thoi thóp rồi.

Cứu sống thì cũng là một gánh nặng cho họ.

Được rồi, Tần Vũ nói với Lão Hồ, "Cứu người này lên trước đã." Lão Hồ trèo lên trước, ném xuống một sợi dây leo núi, Tần Vũ buộc dây vào người đó, Lão Hồ liền dùng sức kéo lên.

"Lão Tần, bụng người này sao mà lớn vậy!" Tần Vũ vừa nãy có chú ý, thực ra không chỉ người này, mỗi thi thể phía dưới bụng đều phình to.

Lão Hồ đang lật mi mắt người đó xem thử đồng tử có bị giãn ra không.

Chỉ thấy từ miệng người đó đột nhiên phun ra một ít chất lỏng không rõ nguồn gốc, trông có vẻ khá ghê tởm.

"Trông có vẻ như trong bụng có gì đó, có thể sống sót hay không vẫn là một ẩn số." Lão Hồ nhún vai, "Tình hình hiện tại thì trước tiên cứ xem trong bụng người này rốt cuộc có gì đã, Lão Tần giúp tôi!" Tần Vũ đỡ người đó, Lão Hồ dùng đầu gối chống vào bụng người đó.

Trực tiếp khiến người đó bắt đầu nôn mửa, trong miệng liên tục nôn ra một lượng lớn chất lỏng màu trắng, trong đó kèm theo từng cục trông giống bông ướt.

Nôn khoảng một chậu nhỏ thì mới dừng lại.

Mặc dù chưa tỉnh lại, nhưng hơi thở rõ ràng đã đều hơn trước rất nhiều.

Lão Hồ dùng lá chuối lớn lấy một ít nước cho người đó uống.

"Thế thì sao?

Có ai trả lời tôi không, sao lại ở đây?" Tần Vũ vừa nhìn những thứ được nôn ra từ miệng người đó dưới chân, vừa trả lời Shirley Dương.

"Chắc là những con rắn đó đã vận chuyển đến, như tôi đã nói

trước đó, những con rắn đế vương nhỏ này giống như kiến lính trong đàn kiến, có nhiệm vụ tìm kiếm và vận chuyển thức ăn cho kiến chúa." "Những con rắn này cũng vậy, vận chuyển những thi thể này về chắc là để cho rắn chúa." Shirley Dương giật mình, "Cho rắn chúa?

Để ăn à?

Trong rừng đâu phải không có vật sống, hà tất phải cất công vận chuyển thi thể về đây." Tần Vũ lắc đầu chỉ vào vật nôn ra trên đất nói.

"Không ăn!

Là để đẻ trứng, rắn chúa sẽ đẻ trứng vào bụng những người này." "Ối!" Lão Hồ bên cạnh có chút không chịu nổi mà nôn khan.

Shirley Dương cũng nhíu mày, vẻ mặt ghê tởm.

Lão Hồ nôn khan hai cái cũng không nôn ra được gì, chỉ cảm thấy buồn nôn, "Lão Tần, cũng ghê tởm quá rồi, chỉ nghĩ đến cảnh những con rắn đó nở ra từ bụng những thi thể này thôi là tôi đã không chịu nổi rồi." "Tại sao lại phải như vậy?

Rắn không phải đẻ trứng sao?" Tần Vũ lắc đầu trả lời, "Có lẽ là do cách sống thay đổi, hoặc là loài rắn này vốn dĩ là như vậy, chẳng qua những con rắn bên ngoài đã trải qua hàng nghìn năm tiến hóa mới biến thành như thế." "Còn rắn ở đây thì vẫn giữ nguyên phương thức nguyên thủy nhất." "Nhiều thi thể như vậy, đến lúc đó không biết lại nở ra bao nhiêu con rắn quái dị nữa." "Được rồi, bây giờ không phải lúc để nói chuyện đó, chúng ta nên rời đi trước, nếu không rắn chúa có thể xuất hiện bất cứ lúc nào." "Vậy… người này thì sao?

Có nên quản không?" "Lão Hồ?" Lão Hồ vừa nói được nửa câu, cái âm thanh kỳ lạ đó lại vang lên.

Shirley Dương cũng lập tức nghe thấy, quay đầu nhìn vào rừng cây, hét lên một tiếng, "Ai!

Cút ra đây!" "Đừng tìm nữa, vừa nãy tôi đã theo cái bóng người đó rồi, nhưng không có ai, cũng không biết âm thanh đó rốt cuộc phát ra từ đâu." "Không thể nào!

Không lẽ có thể cách không truyền âm sao?" Lời của Shirley Dương vừa dứt, đột nhiên mặt cô tái mét, nói, "Tôi hình như biết nó phát ra từ đâu rồi." Tần Vũ theo ánh mắt của Shirley Dương nhìn lên cây, chỉ thấy giữa những tán lá cây ẩn hiện một khuôn mặt người.

Tần Vũ cẩn thận quan sát người đang bám trên cây đó, một ánh mắt chói chang xuyên qua kẽ lá cây đâm thẳng vào Tần Vũ, rất quỷ dị.

Bởi vì đôi mắt phát ra ánh sáng đó không có lòng trắng, toàn bộ nhãn cầu đều màu đen.

Đôi mắt đó thẳng tắp nhìn chằm chằm mấy người dưới gốc cây, mấy người dưới gốc cây cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, mấy luồng ánh mắt giao nhau, khiến người ta không khỏi rùng mình.

"Chắc là một người chết phải không?" Cuối cùng Lão Hồ lấy hết dũng khí, bước lên mấy bước, dùng đèn pin chiếu vào trong rừng cây.

"Chắc chắn là những con rắn đó tha về đây, chưa kịp ăn, rồi bị quên mất." "Không phải, hành vi của những động vật này đều là bản năng, không nên làm ra chuyện như vậy." Tần Vũ cảm thấy không ổn, anh bước lên xem rốt cuộc.

"Vừa nãy nó thò đầu rắn ra!" Shirley Dương đột nhiên hét lên.

"Cô Dương, cô có thể đừng hù dọa người khác được không!" Lão Hồ vừa nói vừa lùi lại hai bước, bây giờ bị tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng đôi mắt đó vẫn như vậy, phát ra khí lạnh, không hề có dấu vết di chuyển.

Chương 197

Tần Vũ rút dao găm ra, đâm vào thi thể.

Không có động tĩnh gì.

"Lại là loại rắn đó!" Một con rắn từ phía sau thi thể bò ra, bò về phía vừa nãy.

"Không ổn, điều hổ ly sơn, mau quay lại." Tần Vũ lập tức phản ứng, không ngờ những con rắn này lại thông minh đến vậy, biết dùng mưu kế.

Tần Vũ quả quyết nhảy xuống khỏi cây, quay đầu hét lên, "Đứng ngây ra làm gì?

Mau quay về đi, Bàn Tử gặp nguy hiểm rồi." "Lão Tần, phía sau có rắn!" Lão Hồ chỉ vào con Kê quan xà đang bò ra từ cái hố nói.

Con rắn đó nhìn thấy Tần Vũ cũng sợ hãi cực độ, nó chỉ nhìn chằm chằm Lão Hồ phía sau Tần Vũ, không có chút biện pháp nào với Tần Vũ.

Tần Vũ rút dao găm trực tiếp đâm về phía đầu rắn, khi sắp tiếp cận, Tần Vũ đột nhiên nghe thấy một tiếng "Lão Hồ".

Lão Hồ tưởng Tần Vũ gọi mình đi, liền quay người cùng Shirley Dương rời đi.

Con Kê quan xà thấy không còn mục tiêu, chỉ có thể thử thăm dò ở rìa, cố gắng trốn thoát.

Tần Vũ vừa nãy cũng không nghe rõ âm thanh đó phát ra từ đâu, liền quyết định tìm hiểu cho rõ ràng.

"Đúng là gặp quỷ, âm thanh đó ở đâu ra vậy?" "Lão Hồ!" Lại một

tiếng nữa!

Lần này thì nghe rõ rồi!

Hóa ra là âm thanh phát ra từ con rắn!

“Sống ở đây, học mấy trò không tốt!

Học nói tiếng người!” “Lão Hồ!” “Lão Hồ!” Mấy con rắn khác lại bò ra bên cạnh Tần Vũ, phát ra âm thanh dọa Lão Tần lùi lại.

Hóa ra mào của con Kê quan xà có thể xòe ra trông uy vũ hơn, có thể phát ra âm thanh để dụ dỗ kẻ địch, giống như cái đuôi của rắn chuông vậy.

“Này, bảo bối!

Kêu một tiếng ông nội nghe xem nào!” Tần Vũ trêu chọc nói.

“Lão Hồ!” Điều này khiến Tần Vũ bật cười, hóa ra nó chỉ biết mỗi một câu.

Vừa nãy trong rừng nghe mấy âm thanh đó khá đáng sợ, bây giờ mới biết hóa ra là mấy con rắn này giở trò.

Con rắn phóng người lên, muốn cắn Tần Vũ, nhưng Tần Vũ quay người rút dao găm ném vào thân rắn, ghim chặt nó lên thân cây.

Sau khi rắn chết thần kinh sẽ còn hoạt động một lúc, cho nên không thể lơ là, Tần Vũ cầm dao găm đi tới, chặt mạnh vào đầu rắn, con rắn hoàn toàn mất khả năng tấn công.

“Không được, chuyện này phải cho ông ta biết mới được.” Tần Vũ quay người đi tìm một con rắn độc khác, bắt một con để cho ông ta xem.

Tần Vũ từ từ tiếp cận con rắn độc có mào, với tốc độ sét đánh, anh tóm lấy cổ rắn, khiến nó không thể quay đầu cắn người.

Sau đó tìm vị trí thất thốn trên thân rắn, dùng hai ngón tay kẹp chặt và vuốt lên, con rắn liền ngoan ngoãn bị cố định, bất động.

Tần Vũ quay người định đi, nhưng lại nghe thấy tiếng cầu cứu yếu ớt dưới chân.

Cúi đầu xuống mới phát hiện, người nằm thoi thóp bên chân còn một hơi tàn.

Có lẽ bị rắn từ dưới Thành Xà Mẫu tha về mà chưa kịp xử lý.

Tần Vũ một tay tóm rắn, một tay đỡ người đó vung vẩy trở về doanh trại.

“Sao?

Rắn đâu?” Đều chạy hết rồi.

“Xem xem người này, có thể sống không?

Có thể biết lối vào Thành Rắn!

Còn có một chuyện nữa muốn nói với ông.” “Chuyện gì vậy, lại bắt đầu làm bộ làm tịch nữa rồi.” “Không phải các ông vẫn luôn tò mò rốt cuộc là thứ gì đang gọi tên Lão Hồ sao?

Là con Kê quan xà đó!” “Ông đừng có đùa nữa!

Lão Tần lại trêu tôi!

Rắn biết nói, thứ này thành tinh rồi, học theo vẹt à?” Bàn Tử không tin.

“Biết các ông không tin!” Tần Vũ quay tay ném con rắn độc giấu sau lưng ra trước mặt Bàn Tử, “Cho các ông xem này!” “Trời mẹ ơi!

Đúng là rắn chúa mà!

Kê quan xà chạy trốn khắp nơi!” Bàn Tử vội vàng trốn sau Lão Hồ sợ rắn cắn, “Ài!

Không đúng à, rắn chết rồi à, bất động.” “Xem ông bị dọa kìa!” Tần Vũ nhặt con rắn độc lên, tóm lấy vị trí thất thốn trên thân rắn, dùng cách vừa nãy quay người vuốt một cái, con rắn độc đó lập tức lại sống lại nhảy loạn xạ.

“Ái ui!

Lão Tần, ông có tuyệt chiêu gì vậy!” “Nếu không nhầm thì đây là Định xà thuật đã thất truyền từ lâu rồi!” Shirley Dương ở bên cạnh đã nhìn ra vấn đề.

“… “Lão Hồ!

Lão Hồ!” Con rắn vừa tỉnh lại bắt đầu liên tục gọi tên.

“Gọi tên tôi à?” Lão Hồ mặt đầy oán khí, cảm giác như đang bị gọi hồn vậy.

“Tôi đoán, rắn học tiếng người, sau đó dụ dỗ người!

Có lẽ nó vẫn luôn theo dõi phía sau, nghe thấy Bàn Tử cứ gọi như vậy, nên học được một câu.” “Hắc!

Hóa ra thứ này học tiếng của Bàn gia này!” Bàn Tử vừa nói, vừa rút ra một con dao găm từ phía sau, “Tôi giết nó, các vị không có ý kiến gì chứ!” “Lão Hồ lão Hồ!” “Không có ý kiến.” “Cứ để nó gọi nữa đi!” Bàn Tử một dao đâm trúng đầu rắn, máu tươi lập tức phun ra tung tóe khắp nơi.

Vừa vặn vương vào người chết mà Tần Vũ vừa cõng về.

“Phụt!” Người chết đó đột nhiên có phản ứng!

“Hóa ra máu rắn có thể cứu người à!

Đúng là đánh bậy đánh bạ mà trúng!” “Ài, đỡ hơn chút nào chưa!

Có nhớ lối vào ở đâu không?” Bàn Tử hai tay túm lấy vai người chết lay qua lay lại.

“Ở phía sau sa thổ!” Người đó vừa nói xong một câu, lập tức không còn âm thanh nữa, xem ra máu rắn độc cũng không thể cứu được rồi.

“Đi!” Mấy người quay người đi xem bãi cát, quả nhiên phát hiện có người để lại ký hiệu.

“Đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xứ đắc toàn bất phí công phu (đi khắp nơi tìm không thấy, hóa ra lại có được một cách dễ dàng) mà!” “Xoạt!” Mấy người gạt bỏ cát ở lối vào, nhảy vào từ cửa động.

Sau một hồi lận đận, mấy người cuối cùng cũng đến được đích.

Hít thở không khí trong lành, xa xa, rừng cây xanh tốt; trước mắt chim hót hoa thơm.

Chương 198

Thật, nửa dưới âm khí dày đặc.

Một cảnh đẹp như tranh vẽ của mây và núi vào mùa thu.

Bàn Tử bị cảnh đẹp thơ mộng thu hút, "Trước đây không phải là vùng đất cát, vùng đầm lầy.

Lần này cũng cho Bàn gia tôi được hưởng thụ một chút!" "Nhìn núi non, đẹp biết bao!

Tốt hơn nhiều so với trong mộ." "Lần này chúng ta coi như đi du lịch thư giãn vậy." Lão Hồ ở bên cạnh khuyên Bàn Tử.

Nằm sâu trong núi lớn là một vùng đất bằng phẳng, xung quanh núi non trùng điệp, mắt nhìn khắp nơi là những cây thông xanh ngắt, nơi Tần Vũ muốn tìm nằm ở chính giữa vùng động thiên phúc địa này, là một tòa nhà sàn cao cẳng.

Mấy người theo đoàn du lịch địa phương, ở lại một nhà trọ gần tòa nhà sàn.

Thực tế vào mùa này, số lượng khách du lịch ở đây không nhiều, trong đoàn chỉ có ba người đàn ông lớn tuổi, còn lại đều là một nhóm người già và trẻ con.

Sau một đêm nghỉ ngơi, ngày thứ hai, họ theo đoàn du lịch vào tòa nhà cổ.

Lợi dụng lúc mọi người không chú ý, Tần Vũ lén lút tránh những người già không ngừng chụp ảnh, đi vào một căn phòng trong tòa nhà cổ.

Căn phòng bị khóa, không cho phép khách tham quan.

Sau khi Bàn Tử phá khóa vào trong, anh ta thất vọng.

"Chỉ có mấy cái bàn ghế rách nát thôi à, thứ Lão Tần muốn tìm đâu rồi!" Cả căn phòng rất đơn sơ, cũng không giống có mật thất, nhìn một cái, ngoài một cái giường, một cái bàn tròn ra, không còn gì khác.

Nhưng, trên sàn nhà có vết tích, giống như vết tích của vật gì đó đã bị di chuyển.

"Làm gì đấy!

Chỗ này không được phép vào." Mấy người dân làng phát hiện khóa bị phá, tiến đến la mắng.

"Trong đây có vàng thỏi, chôn mộ tổ tiên à?

Bàn gia tôi đại giá quang lâm, vào xem một chút không được sao?" Bàn Tử loay hoay nửa ngày, chẳng phát hiện ra cái gì, tức giận không thôi.

"Bàn Tử!" Lão Hồ vội vàng kéo Bàn Tử, "Xin lỗi, chúng tôi tò mò thôi, trong này cũng không có gì đáng xem, sẽ không có tổn thất gì đâu!" Vừa nói Lão Hồ vừa rút ra mấy tờ tiền đỏ đặt vào tay người dân làng.

"Mấy tiểu huynh đệ vất vả rồi, tiền này tôi đền bù.

Số còn lại mời các anh uống một bữa rượu." Thu tiền xong thái độ của người dân làng lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, "Được rồi, lần sau đừng làm vậy nữa, mau ra ngoài đi!" "Ở đây đắc tội người địa phương không hay đâu, tôi có chuyện muốn hỏi thăm, chúng ta ra ngoài trước đi." Tần Vũ vừa đi vừa nói.

Tối về nhà trọ, Tần Vũ vẫn suy nghĩ về hình dáng căn nhà cổ đó trong đầu, anh biết bên trong rốt cuộc có gì đó bí ẩn.

Khi Tần Vũ chuẩn bị đi thám hiểm nhà cổ một lần nữa, đột nhiên

nghe thấy tiếng kêu cứu từ bên ngoài.

“Cháy rồi!

Mau cứu hỏa!” Bàn Tử và Lão Hồ cũng vội vàng mặc quần áo, vội vàng xuống lầu xem xét, chỉ thấy bên ngoài lửa cháy ngút trời, nóng kinh khủng.

“Nhà cổ cháy rồi.” Lão Hồ chỉ vào khói xám từ nhà cổ nói.

“Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy ở đây!” “Làng này chắc chắn có quái lạ, không phải cũng chứng tỏ tôi tìm đúng chỗ rồi sao.” Tần Vũ đang suy tính cách để những người dân làng “thật thà” kia lộ nguyên hình trước.

“Dĩ bất biến ứng vạn biến (lấy bất biến ứng vạn biến), tôi đi xem.” Ngọn lửa vô tận cháy ròng rã hơn ba giờ đồng hồ mới được dập tắt hoàn toàn, những người bị bỏng được đưa đến bệnh viện gần đó.

“Hỏa thế hung mãnh như vậy, mấy chục năm chưa gặp, e rằng sẽ có chuyện lớn.” Một người dân làng lớn tuổi nói.

Trong rừng sâu núi thẳm căn bản không có thứ gì có thể gây ra hỏa hoạn, độ ẩm nặng nề thì chắc chắn không phải là hỏa hoạn tự nhiên.

“Lão Tần, có chút trùng hợp à, ban ngày chúng ta vào nhà cổ, buổi tối thì cháy, không phải có người giở trò sao.” Lời của Bàn Tử có lý, Tần Vũ và Lão Hồ cũng bày tỏ sự đồng tình.

“Xem ra có người cố tình ngăn cản chúng ta.” “Bây giờ nhà cổ cháy rồi còn có manh mối nào không?” “Manh mối lửa à, điều tra xem ai đốt lửa, không phải sẽ rõ ràng sao?” Lão Tần vừa suy nghĩ vừa nhìn về phía nhà cổ đã cháy thành tro, ánh mắt có chút mơ hồ.

“Bàn Tử đi tìm một bàn mã hỏi đi.” “Lão Tần, ông không phải đang đùa tôi chứ.

Nửa đêm nửa hôm, tôi lên đâu tìm mã cho ông." Bàn Tử không biết bàn mã là gì.

"Anh, bàn mã là người tương đối quen thuộc ở đây, không phải là bảo anh đi tìm ngựa đâu." Lão Hồ ở bên cạnh giải thích.

Bàn Tử cười nhìn Tần Vũ nói, "Sao không nói rõ từ sớm đi." "Không phải trước đó tôi cần phải hóa trang sao." "Bàn gia tôi không cần hóa trang, tôi đẹp trai như vậy, bây giờ đi xem mắt còn được nữa là…." Bàn Tử vừa nói, vừa dùng hai tay vuốt vuốt mái tóc đen bóng mượt của mình.

"Bàn Tử bây giờ càng ngày càng khiến người ta không chịu nổi rồi, trong rừng sâu núi thẳm mà còn đi xem mắt với khỉ à?

Cứ để ông ta ngụy trang tốt để dễ làm việc." Sáng hôm sau, mấy người lặng lẽ rời khỏi làng, thay một bộ quần áo khác, hóa trang thành người thu mua đồ cổ rồi quay lại.

Trước đó, chỉ có mấy người dân làng và hướng dẫn viên thấy họ.

Hướng dẫn viên đã đi rồi, bây giờ người dân làng đều đang bận sửa chữa nhà cổ, cũng không ai để ý.

Ở trong làng giả bộ thu mua đồ cổ hai ngày, kết quả không những thu được một đống đồ phế thải, mà manh mối cũng không nghe ngóng được gì, người dân làng đều giữ im lặng về vụ cháy nhà cổ.

"Lão Tần, tôi chịu thua rồi, làm như vậy có được không đây.

Nhìn đống đồ bỏ đi này, làm tôi mệt chết.

Ông còn bảo tôi đi khiêng rác nữa.

Tôi còn phải trả tiền cho người ta nữa." Bàn Tử vẻ mặt bực bội, cử động cánh tay, lắc lắc eo.

"Đừng vội, đợi thêm chút nữa." Vừa nói xong, một thanh niên

không lớn tuổi lắm đã tìm đến Tần Vũ.

“Ài, đại gia!

Nghe nói ở đây thu mua đồ cổ, thật hay giả vậy?” Người thanh niên hét lên một câu về phía Bàn Tử, lại khiến Bàn Tử tức điên.

“Ài, tôi đi đại gia, gọi ai đấy.” “Bàn gia ngài đừng vội, tôi có đồ tốt.” Bàn Tử nhìn người thanh niên không lớn tuổi, thầm nghĩ không chừng lại đào được đồ bỏ đi từ đâu ra, “Được rồi, cả làng đều lấy tôi Bàn Tử ra làm trò cười rồi.” Tần Vũ nằm trên ghế tựa, mặt che một tờ báo cũ, lắc lư nói, “Thu mua à, có đồ tốt không?” “Nhà tôi có một cái, trước đây nhặt được từ trên núi, trông có vẻ là đồ đáng tiền, bảo tôi mang đi thành phố bán.

Kết quả sau đó lại không bán nữa.

Mấy ngài nếu có ý định thì tôi sẽ lén bán cho mấy ngài.” Lão Tần và Lão Hồ, nhìn nhau, trong lòng nghĩ đây chính là manh mối rồi!

Bàn Tử vỗ vỗ vai thanh niên nhỏ tuổi, nói, “Này con nít, đồ vật còn chưa cầm được, thật sự lấy tôi ra làm trò cười sao?” “Không phải bố tôi giấu rồi sao!

Tôi có cách lấy ra!” Tần Vũ ngắt lời đối thoại của họ, “Bố ông giấu đồ ở đâu?” Người thanh niên nhíu mày, “Đúng, đúng rồi, thứ đó rất thần bí.

Cũng đã được một thời gian rồi.” Khoảng một giờ sau.

“Những con rắn đó đã đi rồi.” “Chúng ta có thể ra ngoài rồi!” Cuối cùng cũng thoát khỏi những con mãng xà phiền phức đó.

Họ thuận lợi tìm thấy một tấm đá.

Trên tấm đá có hai cái vòng đồng.

Trông giống như một cánh cửa.

Bàn Tử và Lão Hồ dùng sức kéo hai tấm đá đóng chặt ra, Tần Vũ và Shirley Dương mới bước vào.

Bên trong trông giống một hang đá.

Chương 199

Nhưng rất yên tĩnh, có thể cảm nhận được, bên trong vì có tấm đá ngăn cách, nên rắn không thể vào được.

Đập vào mắt là một không gian rộng lớn, Tần Vũ dùng đèn pin chiếu một vòng bên trong.

Bên trong có cửa đá.

"Đây chắc là Thành Xà Mẫu rồi." "Không đúng!

Chính xác hơn là phía dưới vương cung của Thành Xà Mẫu." Tần Vũ chỉ vào hoa văn trên tường nói.

"Đại khái là thánh địa của Xà Mẫu quốc, một nơi cử hành nghi thức." "Thánh địa gì chứ?

Rách nát như vậy, đồ vật trước đó đều không còn sao!" Bàn Tử vẫn nhìn xung quanh một vòng, thất vọng nói.

"Tượng đá…" Lão Hồ kinh ngạc chỉ vào hang động xung quanh.

Tần Vũ dùng đèn pin chiếu tới nhìn, đó đâu phải tượng đá, đó là từng hàng từng hàng nhân dũng.

"28 nhân dũng!" Lão Hồ nhìn thấy liền nói, những nhân dũng này có vài phần tương tự với loại mà họ đã thấy ở mộ Hiến Vương.

Bàn Tử cũng không kìm được chửi thề, "Mẹ kiếp!

Chuyện gì vậy, chỗ này mà cũng bắt chước nhau được hay sao!" "Lần đầu tiên nghe nói mộ huyệt cũng có thể sao chép!" Tần Vũ quả nhiên không sai, đi vào nhìn kỹ, bên trong nhân dũng đều là từng thi thể.

"Lão Tần, không giống đâu, những thi thể này đều là khô cứng

thật sự." "Không đúng rồi, thời gian ở đây phải sớm hơn mộ Hiến Vương, có độ ẩm, lâu như vậy, e rằng cũng không thể giữ được nữa rồi." Lại đẩy một cánh cửa đá khác, bên trong bày biện đồ đồng.

Đủ mọi kiểu dáng, đồ đồng thì Tần Vũ thấy không ít, nhưng những thứ trông kỳ hình quái trạng này thì đúng là lần đầu tiên thấy.

"Mẹ kiếp giống như đang làm nghiên cứu hóa học vậy." Bàn Tử lẩm bẩm một câu, lại vô tình nhắc nhở Tần Vũ, nhìn kỹ một chút, quả thật có chút giống.

"Đây chắc là Luyện đan thất của Xà Mẫu, những thứ này đại khái cũng là khí cụ luyện đan, chẳng qua lúc đó công nghệ có hạn, không thể làm quá nhỏ, cho nên trông sẽ có chút dị dạng." Tần Vũ đưa tay lấy một viên đan dược trên khay đựng đầy đan dược ra cầm chơi.

"Lão Tần, tôi khuyên ông cẩn thận một chút, đan dược có thể kịch độc đấy." Shirley Dương thấy Tần Vũ cầm đan dược trên tay, lo lắng nói.

"Tần tiên sinh loại đồ vật này đừng có tùy tiện chạm vào, lỡ có kịch độc thì không hay đâu!" "Biết rồi, tôi không sao đâu." Tần Vũ vô tư nhún vai.

Bàn Tử cũng bắt chước Tần Vũ lấy một viên đan dược từ trên khay xuống.

Anh ta tự mình nói, "Lão Hồ, nếu ăn thứ này vào thật sự có thể trường sinh bất lão như Hiến Vương cổ tượng không nhỉ!" Lão Hồ liếc nhìn Bàn Tử một cái nói.

"Cút đi, có thể trường sinh bất lão hay không tôi không rõ, nhưng tôi dám đảm bảo thứ này đã hết hạn từ lâu rồi." "Bây giờ mà ăn vào, đảm bảo một mệnh ô hô, giá hạc tây khứ (chết toi)." Cảm giác phía trên dường như có gì đó, Tần Vũ giơ tay dùng đèn pin chiếu lên trên,

“Phía trên có gì đó.” Shirley Dương cũng nhìn theo hướng Tần Vũ.

Chỉ thấy phía trên treo rất nhiều sợi xích sắt.

Trông giống như một cái lưới khổng lồ, ở giữa treo một vật thể hình cầu màu đen.

“Là gì?” Lão Hồ hỏi theo bản năng.

“Đan lô, một cái đan lô lớn treo lơ lửng giữa không trung.” Bàn Tử thắc mắc hỏi, “Sao lại treo một cái lò lên vậy!” Tần Vũ mở đèn pin cẩn thận nhìn cái đan lô treo phía trên nói.

“Đại phong thủy, huyệt nhãn của Vạn Sơn Long Mẫu, còn gọi là trung cung, là nơi có phong thủy tốt nhất.” “Tương truyền luyện đan ở nơi như vậy, mới có thể đạt đến cảnh giới cao nhất của luyện đan, đan lô không chạm đất như vậy, mới có thể hấp thụ tinh hoa trong long mạch tốt hơn.” Thấy Bàn Tử và Tần Vũ đều cầm đan dược mà không sao.

Shirley Dương lúc này cũng nảy sinh sự tò mò.

Cô muốn lấy một viên mang về nghiên cứu thành phần.

Shirley Dương vừa cầm lấy một viên thì không sao.

Nhưng trên khay của Bàn Tử đã thiếu ba viên đan dược.

Khiến cái khay bắt đầu nghiêng.

Cuối cùng rơi xuống đất, như đã kích hoạt cơ quan.

Những thứ trên người các nhân dũng xung quanh bắt đầu rơi ra.

Những thi thể khô cứng bên trong lộ ra ngoài.

Tần Vũ nhìn kỹ mới phát hiện, đầu của những thi thể này đều không phải đầu người.

Đều là đầu rắn!

"… Không, không phải chúng ta đã nhìn thấy những người đó trên phù điêu đá bên ngoài sao?" Người thân rắn đầu người, đã triệu hồi vô số rắn từ dưới lòng đất.

"Thoát ra ngoài!" "Nhanh lên!" Tần Vũ và Lão Hồ gần như đồng thời hét lớn.

Nhưng không kịp nữa, cánh cửa đá phía sau "Rầm!" một tiếng đóng lại, kèm theo tiếng cơ quan chuyển động.

Rõ ràng cánh cửa đã bị khóa.

Đó là con đường duy nhất để thoát ra ngoài bây giờ.

Tần Vũ quay người lại nhìn cái khay đựng thuốc úp trên đất một lần nữa.

Anh chửi thầm một tiếng, "Khốn kiếp!" Nếu không nhầm, thứ này chắc chắn là nơi kích hoạt cơ quan.

Không lấy đan dược theo đúng thứ tự nghiêm ngặt, hai bên khay của Bàn Tử sẽ mất thăng bằng.

Một khi mất thăng bằng, cơ quan này sẽ bị kích hoạt.

Shirley Dương có một khoảnh khắc bị dọa đến ngây người.

Phía sau nhân dũng lại có nhân dũng, bao quanh các bức tường xung quanh, giống như một đội quân.

Tần Vũ mơ hồ ước tính, anh cảm thấy không có một nghìn thì cũng phải chín trăm.

Tất cả mọi người cảnh giác lùi về phía duy nhất không có nhân dũng.

Thi thể lập tức biến đổi, những thi thể khô cứng đó phát ra âm thanh lạch cạch.

Thi thể khô cứng, lớp biểu bì phía trên bắt đầu bong tróc.

“Mẹ kiếp!

Cô Dương tiểu thư sao lại có thể tùy tiện động vào đồ vật chứ, lần này xong rồi, e rằng chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây rồi!” Shirley Dương cũng không ngờ lại như vậy.

“Trước tiên đừng nói chuyện đó, thoát ra ngoài mới là chuyện chính phải không!” Lão Hồ vội vàng sờ soạng trên tường gần đó, xem có cơ quan nào khác không.

“Đừng tìm nữa, thiết kế một cái bẫy như thế này, sẽ không ngu ngốc để lại cơ quan thoát thân bên trong đâu.” “Vậy không còn cách nào khác sao?” Bàn Tử hét lớn, bởi vì những thi thể đó rõ ràng đã bắt đầu cử động.

“Ở đây nếu có cây cối thì tốt rồi, những thứ này đều không sợ cây cối, tôi nhớ có người đã nói với tôi về tình huống này.” “Những thứ này sẽ không trèo cao.” Lão Hồ nói.

“Không phải nói nhảm sao!

Lúc này tôi lên đâu tìm cây cối bây giờ…” Bàn Tử tuyệt vọng.

Tần Vũ trong lòng chợt động, anh hiểu ra rồi.

Anh hét lên một tiếng, “Có!

Chương 200

Không phải sao!" "Cái kia ở phía trên không phải sao!" Lão Hồ nhìn chằm chằm tấm lưới xích sắt khổng lồ treo trên đầu. "Nhưng mà, chúng ta làm sao lên được?

Ở đây đến một cái thang cũng không có." Lão Hồ nhìn quanh một lượt nhưng không tìm thấy bất cứ vật gì giống như cái thang. "Họ đặt đồ vật lên cao như vậy, chắc chắn không thể không có thang để lên.

Lỡ như chỗ đó hỏng cần sửa, hoặc cần lấy đan dược thì nhất định phải lên đó." Khí cụ bằng đồng!

Những khí cụ bằng đồng đó!

Tần Vũ linh cơ chợt lóe, hét lớn: "Mau bám vào những khí cụ bằng đồng đó!" Độ cao của khí cụ bằng đồng cách xa so với cây, nhưng trước mắt chỉ có thể bám vào đó.

Mấy người liều mạng leo lên.

Lũ nhân dũng đầu rắn bên dưới cũng đã động, nhanh chóng tập trung lại. "Shirley Dương!

Súng!" Tần Vũ hét lớn về phía Shirley Dương.

Shirley Dương cũng nhanh chóng hành động, ném một khẩu súng cho Tần Vũ.

Đây là khẩu súng duy nhất họ có được từ chợ đen.

Sau khi tiếp lấy khẩu súng Shirley Dương ném, Tần Vũ không chút do dự quay người, nhắm vào lò đan treo trên đầu mà bắn.

Mấy phát đạn đầu tiên bắn vào lưới sắt không mấy hiệu quả.

Nhưng Tần Vũ không dừng tay, không ngừng bắn vào vị trí lò đan

đang treo.

Cuối cùng, lò đan rơi xuống. "Rầm!" Lò đan nặng trịch rơi xuống đất tạo ra tiếng động cực lớn.

Cùng lúc bụi bay mù mịt khắp xung quanh, nó cũng đập trúng mấy nhân dũng đầu rắn bên dưới.

Tạm thời làm chậm lại hành động của chúng.

Lò đan rung chuyển như một vụ nổ.

Toàn bộ khí cụ bằng đồng trong căn phòng đều rung lắc theo.

Bàn Tử trượt tay suýt chút nữa thì rơi xuống. "Chỗ kia hình như có một cái động!" Lão Hồ kích động chỉ vào một bức tường cách đó không xa và hét lên.

Tần Vũ nhìn qua, đúng là một cái động, có ánh sáng mặt trời lờ mờ chiếu vào.

Rõ ràng là một cái động thông.

Nhìn một lượt, vị trí mấy khí cụ bằng đồng không cách quá xa. "Nhảy qua, tất cả đến khí cụ bằng đồng gần cửa động nhất!" Tần Vũ ra lệnh, Bàn Tử lại ngây người.

Nhìn lũ nhân dũng dày đặc bên dưới đang nhào lên.

Toàn là rắn đầu, một khi sơ sẩy rơi xuống, sẽ không còn cơ hội lên được nữa. "Bàn Tử!

Không còn thời gian, mau nhảy đi!" Tần Vũ quay đầu hét một câu với Lão Hồ.

Lũ nhân dũng bên dưới, khoảng cách đến chân Bàn Tử càng lúc càng gần.

Bàn Tử nghiến răng, nhảy qua.

Anh ta không bị trượt tay, thành công đáp xuống khí cụ bằng đồng thứ hai.

Có chút tự tin, anh ta nhanh chóng nhảy tiếp sang khí cụ bằng đồng thứ ba.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào từ cửa động trên tường, lũ nhân dũng xung quanh không dám đến gần đó.

Tần Vũ là người đầu tiên xuống, sau đó nhanh chóng xuyên qua cửa động. "Bàn Tử lát nữa phải nhanh lên đấy, cái thân hình của ông nhất định sẽ che khuất ánh sáng chiếu vào trong động, lúc đó mấy người phía sau sẽ khổ sở đấy!" Bàn Tử cáu kỉnh đáp: "Được được được, lão tử biết rồi." Lão Hồ dặn dò xong cũng chui ra khỏi cửa động.

Bàn Tử tuy có hơi mập mạp, nhưng thân thủ linh hoạt, nhanh chóng thoát qua cửa động.

Quả nhiên ánh sáng bị che khuất hơn nửa, không còn ánh sáng, lũ nhân dũng nhanh chóng tập trung lại.

May mà Bàn Tử nhanh chóng bò ra khỏi cửa động.

Bên ngoài là một vũng nước, dưới thác nước, có thể nghe thấy tiếng nước chảy lớn.

Tần Vũ nhìn quanh môi trường xung quanh, nước ở đây trong vắt.

Vẫn còn ở bên dưới, rõ ràng chưa rời khỏi Xà Mẫu thành. "Chỗ này chắc là nơi trữ nước ngầm rồi, men theo dòng nước có thể tìm thấy lối ra." "Không sai, đây là điểm thấp nhất của dòng nước, nơi tôi cần tìm chắc là ở phía trước." Cả nhóm xuôi theo dòng nước, Lão Hồ thỉnh thoảng dùng đèn pin chiếu vào trong nước.

Sợ có côn trùng.

Nhưng kỳ lạ là nước ở đây cực kỳ trong, đèn pin chiếu xuống có thể nhìn rõ mọi thứ dưới nước.

Hoàn toàn đạt tiêu chuẩn nước uống. "Cũng không biết ai thiết kế, nước sạch thật đấy, như thể được lọc vậy." "Đây là cây cột đá cuối cùng, sắp đến rồi." Tần Vũ vuốt ve một ký hiệu trên cột đá.

Vừa nói, Tần Vũ vừa bắt đầu mong chờ không biết Xà Mẫu rốt cuộc trông như thế nào. "Xem ra ở đây rõ ràng có người." Đặc biệt là cái động vừa rồi giúp mọi người thoát ra.

Trước khi đi, Tần Vũ quay đầu nhìn kỹ lại một lần nữa.

Đó rõ ràng không phải một cái động bình thường, cũng không phải vết nứt tự nhiên hình thành.

Đó chính là một đạo động!

Chỉ là người đó đã bịt kín cửa động, ngụy trang rất tốt, không bị người khác phát hiện.

Nếu không phải lò đan rơi xuống làm chấn động mở ra cửa động, thì cảnh tượng vừa rồi thật sự rất khó nhằn.

Đi tiếp về phía trước, độ sâu của nước đến ngang eo.

Nước lạnh buốt.

Quần áo của mọi người ướt đẫm dính vào người, rất khó chịu.

Chương 201

"Ở đây sao có nhiều mảnh gốm sứ thế này?" Lão Hồ dùng đèn pin chiếu vào những mảnh đá vụn dưới nước, trên đó rải rác những mảnh gốm sứ.

Trông giống như những chiếc bình gốm bị vỡ.

Bàn Tử tò mò dùng chân gạt những mảnh đá vụn ra, bên dưới có thêm nhiều mảnh gốm sứ xuất hiện trước mắt. "Bên trong không chừng có bảo bối đấy!" Bàn Tử kích động, trực tiếp cúi người bắt đầu đào xuống.

Luôn cảm thấy bên dưới không chừng có vài cái còn nguyên vẹn. "Mẹ kiếp!" Đào được một lúc, Bàn Tử đột nhiên hất tay, ném một thứ giống xương cốt sang một bên.

Tần Vũ cầm đèn, đến chiếu.

Anh nhàn nhạt nói: "Không sao, chỉ là xương người thôi." Lão Hồ nhíu mày, lẩm bẩm trong miệng: "Xương người...

Chẳng lẽ những cái vò này cũng là tế phẩm?" Nghe đến tế phẩm, trong đầu Bàn Tử hiện lên hình ảnh những cái vò đựng đầu người.

Trong lòng dâng lên một trận hàn ý, anh ta vội vàng rửa tay bằng nước.

Có chút sợ hãi hỏi Tần Vũ: "Lão Tần!

Mấy thứ này không có độc chứ, hoặc có trứng thi miết không?" Tần Vũ muốn hù dọa Bàn Tử, mỉm cười bí ẩn nói: "Cái đó thì không chắc được, tôi cảm thấy có khả năng đấy.

Nếu ông không yên tâm, lúc thi miết nở ra từ trong cơ thể ông, tôi nhất định sẽ bắn ông một phát ngay lập tức, không để ông phải chịu

đau khổ!" Bàn Tử nghe vậy không khỏi hoảng sợ, vội vàng cầu xin: "Ông nội Tần ơi, đến lúc này rồi, ông đừng hù dọa tôi nữa!" Tần Vũ mới khẽ ho khan một tiếng, nói: "Yên tâm đi, không có đâu!

Nhiệt độ nước ở đây quá lạnh, hoàn toàn không thích hợp cho trứng thi miết tồn tại, có thì cũng đã chết hết rồi." Tần Vũ nói vậy, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Lão Hồ cũng không nhịn được nói Bàn Tử: "Biết sợ chưa?

Ở sa mạc tôi đã từng thấy người chết vì thi miết rồi, còn dám tùy tiện động vào mấy thứ này!" Shirley Dương nãy giờ vẫn im lặng trầm ngâm, sau khi quan sát xung quanh một lượt thì đột nhiên nói: "Anh Tần, tôi nghĩ chúng ta đã lạc rồi." Bàn Tử sửng sốt: "Hả?

Nhưng ở đây đâu có gì đâu!" Quả thật, ngoài những nơi tương tự với tế đàn, Bàn Tử thực sự không tìm thấy bất kỳ manh mối hữu ích nào để chứng minh đây là điểm đến.

Ở đây chỉ là một căn phòng trống, bên trong bày la liệt đủ loại bình vỡ, cùng với xương người trên mặt đất.

Tần Vũ cầm đèn pin, quan sát khắp nơi một lượt rồi trịnh trọng gật đầu: "Không sai!

Đây chính là điểm đến rồi." Lão Hồ và Shirley Dương ngẩng đầu quan sát xung quanh, phát hiện đỉnh đầu gần như tối đen một mảng, cũng không biết có phải vì đây là hang động hay không, nếu là hang động thì cái hang động này quá lớn.

Dòng sông dưới chân lặng lẽ chảy, thỉnh thoảng có vài tiếng nước chảy truyền đến, âm thanh nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, thấy mọi người không chú ý, Tần Vũ cũng bỏ qua. "Này!

Ở đây có một cái cửa!" Bàn Tử khi đang quan sát xung quanh, vô tình phát hiện một cánh cửa sắt lớn.

Ngạc nhiên, vội vàng nói lắp bắp: "Ấy?

Cái nơi này!

Sao lại có một cái cửa sắt lớn thế này chứ!" Cánh cửa sắt lớn, Tần Vũ phát hiện cửa cũng không lớn lắm, giống như một cái lỗ chó, vuông vắn, muốn vào phải bò vào.

Bàn Tử thò cái đầu to của mình vào, vì khá tối, nhìn nửa ngày cũng không thấy rốt cuộc bên trong cánh cửa sắt đó có gì.

Tần Vũ hỏi: "Bàn Tử!

Bên trong rốt cuộc có nhìn rõ không?" Bàn Tử có thân hình hơi mập, một mình chui vào vừa vặn chặn kín mít toàn bộ cánh cửa sắt, người khác muốn nhìn cũng không còn chỗ để nhìn.

Bàn Tử không mở miệng, chỉ hỏi Lão Hồ mượn đèn pin, Lão Hồ mở miệng: "Bàn Tử!

Bên trong nhìn thấy chưa!" Sau đó lại nhắc nhở một tiếng: "Cẩn thận đấy nhé?

Đừng làm rơi đèn pin!" Bàn Tử đáp: "Yên tâm đi!

Không đâu!

Tôi có làm rơi bản thân cũng không làm mất cái đèn pin đâu!" Anh ta vươn tay, đón lấy đèn pin, khom mông ở đó nhìn nửa ngày, mới rụt người lại: "Một căn phòng tối.

Bên trong đen kịt!

Hơi nhìn không rõ, nhưng nhìn giống như có đồ vật." Tần Vũ kéo anh ta ra, muốn xem cho rõ ràng, Lão Hồ lại ngăn lại: "Lão Tần, làm gì cũng phải cẩn thận!

Tôi luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ!" Sự lo lắng của ông ấy cũng không phải không có lý, dù sao ở nơi này đột nhiên phát hiện một cái

cửa động nhỏ, bên trong lại không nhìn rõ gì, quả thật khiến người ta lo lắng, sợ rằng bên trong cái cửa động đó có gì nguy hiểm.

Bàn Tử chép miệng: "Ôi, Lão Hồ!

Tôi vừa nhìn bên trong không có thứ gì sống cả, dù có!

Chẳng phải tôi có Hắc lư đề tử sao?" Anh ta lắc lắc túi.

Lão Hồ nhíu mày, nhìn bộ dạng cười hì hì của anh ta, không khỏi cười khổ: "Cậu lấy lúc nào vậy?" "Trước khi xuất phát!

Tôi nghĩ có còn hơn không chứ?

Dù sao tôi thường xuyên ra vào những nơi này, chẳng phải mấy thứ đó là đồ dùng cần thiết trong nhà sao?" Bàn Tử đột nhiên trở nên đáng tin cậy, khiến Tần Vũ mấy người không khỏi bất ngờ.

Tần Vũ nhìn cái ba lô to đùng trên lưng không khỏi trêu chọc: "Bàn Tử, trong túi ông không phải toàn đồ Hắc lư đề tử các loại đấy chứ?" Bàn Tử giật mình, rồi trở nên vô cùng phấn khích: "Đâu có!

Trang bị đầy đủ cả, chỉ có không biết, chứ không có thứ gì tôi không chứa được!" Anh ta tự hào nói rồi lại: "Yên tâm đi!

Cái gian tối bên trong có luồng khí thông, không phải là nơi tử địa đâu." Nghe Bàn Tử nói vậy, Tần Vũ cũng không còn lo lắng nữa.

Dù sao thì phía sau cũng phải đi xem thôi, đã đến đây rồi, nếu không đi xem thì thật có lỗi!

Tần Vũ dẫn đầu, là người đầu tiên bò vào trong cửa sắt, sau đó những người phía sau cũng nối tiếp nhau tiến vào. "Hả?" Bàn Tử bật đèn pin nhìn mọi thứ xung quanh, trong căn phòng có một chiếc quan tài, không có bất kỳ cơ quan nào, không khó để thấy chiếc quan tài này chưa từng được ai mở ra. "Quan tài?" Mắt anh ta nhìn chằm chằm chiếc quan tài, nếu không phải có Tần Vũ ngăn lại, chắc chắn anh ta

đã xông lên mở quan tài rồi.

Bàn Tử có một thói quen, chỉ cần nhìn thấy quan tài chưa mở, mắt anh ta sáng lấp lánh như được đính kim cương.

Tần Vũ lập tức cảnh cáo: "Bàn Tử!

Đừng có làm bừa!

Chỗ này đã có quan tài thì nhất định sẽ có cơ quan!" Không thể lơ là!

Shirley Dương nhếch môi: "Nếu chịu nghe lời thì tốt rồi!" Lão Hồ cũng ngay lập tức bổ sung một câu: "Bàn Tử thấy quan tài là chân không nhấc nổi!" Tần Vũ cũng quá hiểu tính cách của Bàn Tử, bất đắc dĩ, không đợi anh ta mở miệng, nhìn Bàn Tử lấy ra một cây nến từ trong túi, đích thân đốt một cây nến ở góc đông nam của quan tài.

Nhìn hành động của anh ta, rõ ràng là muốn mở quan tài.

Tần Vũ bất đắc dĩ, không thể quan sát xung quanh xem có gì không.

Muốn mở quan tài ư? "Lão Tần!

Đến lượt ông rồi!

Chương 202

Mọi thứ tôi đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi!" Bàn Tử mở miệng, hai mắt híp lại.

Shirley Dương nhìn những bức bích họa xung quanh, mở miệng: "Bàn Tử!

Đừng hy vọng, tôi thấy trong quan tài không có thứ gì đáng giá đâu." Lão Hồ cũng cười: "Tôi cũng nghĩ vậy!" Bàn Tử nhíu mày: "Ấy ấy ấy, các vị!

Tôi khó khăn lắm mới tìm thấy mà!

Không thể phá vỡ ảo mộng của tôi như thế chứ!" "Bàn Tử!

Tôi đến đây để tìm nữ vu!" Tần Vũ nhắc nhở.

Bàn Tử vẻ mặt trịnh trọng: "Tất nhiên rồi!

Không chừng bên trong là nữ vu đấy!" Trong lòng anh ta vẫn còn tơ tưởng đến những thứ trong quan tài.

Tần Vũ không nói gì, đành phải mở quan tài: "Mở thì được, nhưng Bàn Tử, ông phải nghe theo mọi lời của tôi!

Người thắp đèn quỷ thổi đèn!" Bàn Tử đáp: "Nến chưa tắt mà." Tần Vũ bất đắc dĩ, đành để Lão Hồ giúp đỡ, vừa mở quan tài, vừa quan sát xem nến có tắt không.

Bàn Tử đứng một bên thấy ba người mở quá chậm, không khỏi sốt ruột, định giúp một tay thì Tần Vũ dừng lại, vì anh thấy màu sắc ngọn nến có chút không đúng, ngọn lửa cũng hơi không ổn định.

Lão Hồ và Shirley Dương cũng dừng lại vào lúc này.

Bàn Tử ngạc nhiên: "Sao vậy!" "Quan tài không mở được!" Tần

Vũ trả lời.

Lúc này màu sắc của ngọn nến lại dần dần trở lại bình thường, Bàn Tử mở miệng: "Xem kìa!

Không có chuyện gì!

Chẳng có chuyện gì cả!" Tần Vũ bất đắc dĩ đành để Lão Hồ đẩy nắp quan tài ra, nến vẫn cháy, không có chút dấu hiệu nào muốn tắt, mượn ánh sáng yếu ớt, anh nhìn thi thể nằm trong quan tài, một nữ thi, Bàn Tử sờ nửa ngày cũng không sờ thấy thứ gì hay ho, không khỏi mở miệng: "Sao mà nghèo thế!" Shirley Dương và Lão Hồ đáp lại: "Đã bảo rồi mà!" Bàn Tử trong lòng không cam, lại bất đắc dĩ, dù sao cũng không thể bê thi thể ra.

Muốn dùng nước để phán đoán khoảng cách của cửa động thì xem ra khó rồi.

Trên đường đi những lời Tần Vũ nói rõ ràng không phải chỉ để hù dọa.

Hiện tại trong lúc cấp bách, nhất định phải tìm một vị trí đạo động khác. "Này!

Lão Tần!

Có một cái bình nước!" Lúc trước không phát hiện ra, bây giờ nước đã rút xuống, Bàn Tử từ trong nước mò ra một cái bình nước.

Bàn Tử cầm bình nước trên tay nhìn một chút, nói. "Trông có vẻ là bình nước quân dụng từ mười mấy năm trước, hình như có chữ gì đó!" Lão Hồ bực bội mắng Bàn Tử. "Đến lúc này rồi mà còn có tâm tư nhặt mấy thứ vô dụng này, tôi thấy cậu sắp thành kẻ nhặt rác rồi đấy." "Ông không hiểu đâu, nhà tôi cũng có một cái, ông nội tôi để lại đấy." Tần Vũ cũng quay đầu nhìn cái bình nước trên tay Bàn Tử.

Anh ta theo bản năng nói, "Thứ này là đồ vật gần đây, sao lại xuất

hiện ở đây?" Bàn Tử giật mình cũng cảm thấy không đúng, "À, lúc nãy tôi không để ý, khi tôi đi qua đây, nó nổi lên." "Nổi lên ư?" Tần Vũ đột nhiên cảm thấy không ổn, nhưng lại không nói rõ được.

Đột nhiên Tần Vũ nhớ ra điều gì đó mà anh đã quên.

Gần nữ tế ti nên ẩn giấu một con mãng xà khổng lồ.

Cho đến nay vẫn chưa gặp. "Mau đi!" Lời Tần Vũ vừa dứt, dưới nước "cút đi cút đi" sủi lên một chuỗi bong bóng.

Ngay sau đó một mùi hôi thối bay đến.

Bàn Tử bịt mũi, mắng Lão Hồ. "Ông nội Hồ, ông không bị đau bụng đấy chứ!

Mùi gì mà thối thế!

Ngửi xem." Lão Hồ cũng không hiểu sao lại mắng lại Bàn Tử: "Mẹ kiếp ông mới đánh rắm ấy, đồ ăn trộm hô hoán bắt trộm!" Tần Vũ cảm thấy không ổn, ngay lập tức quay đầu hét lớn với Lão Hồ và Bàn Tử. "Chạy mau!

Nghe không!

Bên dưới có thứ gì đó!" Không kịp nữa, trên mặt nước ngay lập tức lại sủi lên một chuỗi bong bóng khí.

Thứ gì đó dưới nước dường như sụp đổ, mấy người giật mình, mực nước nhanh chóng hạ xuống.

Ngay sau đó bên dưới dường như có thứ gì đó khổng lồ đang nổi lên khỏi mặt nước.

Tần Vũ tận mắt thấy một con mãng xà khổng lồ dần dần lộ ra thân thể khỏi mặt nước.

Vảy trên người nó giống như một lớp áo giáp.

Mỗi vảy đều lớn bằng bàn tay, đôi mắt xanh lam trên cái đầu khổng lồ lớn bằng quả bóng rổ.

Bàn Tử sợ đến ngây người, suốt quãng đường đi anh ta vẫn nghĩ những con mãng xà kia đã lớn lắm rồi. "Mẹ nó ư?" Bàn Tử thốt lên, chưa từng thấy con rắn nào lớn đến thế này.

Cứ tưởng những con mãng xà bên ngoài đã là loài đột biến.

Còn con trước mắt này thì đơn giản là một "quái vật"!

Lão Hồ cũng kinh ngạc, nhưng sau sự kinh ngạc đó, ông ta lập tức theo bản năng kéo Bàn Tử chạy.

Bàn Tử bị Lão Hồ kéo, cũng phản ứng lại.

Hai người chạy như điên về phía trước.

Tần Vũ tuy đã có chuẩn bị, nhưng nhìn con vật khổng lồ này cũng ngây người.

Bởi vì con mãng xà khổng lồ xuất hiện, bùn dưới nước đều trào lên.

Dòng nước vốn trong vắt lập tức trở nên đục ngầu.

Tần Vũ khẽ nheo mắt, nhìn thân hình con rắn.

Đột nhiên, anh nhớ đến cái hố lớn chất đầy thi thể kia. "Con rắn đó to thật." Kể cả cái bình nước vừa nãy, tất cả đều là do con rắn này ăn người rồi nhổ ra. "Mau chạy, ra ngoài!" Tần Vũ nói với Shirley Dương.

Quay đầu lại Lão Hồ và Bàn Tử cũng đã đuổi kịp.

Phía sau họ, con mãng xà khổng lồ nhanh chóng bơi về phía trước.

Xuyên qua lòng sông, con rắn đó giống như một đoàn tàu hỏa.

Chương 203

Nhìn thấy sắp đuổi kịp hai người rồi.

Con rắn hành động gây tiếng động lớn, Tần Vũ chỉ có thể dựa vào khẩu hình mà phán đoán được, Bàn Tử lúc này vừa chạy vừa hét lên: "Cứu mạng!

Lão Tần!" "Thật biết gây phiền phức cho mình mà." Tần Vũ thấy hai người sắp bị đuổi kịp, trên tay bây giờ cũng chỉ có một cái đèn pin dùng để chiếu sáng.

Anh bật đèn pin lên độ sáng lớn nhất, dùng đèn pin đập vào đầu con mãng xà.

Bị ánh sáng đèn pin chiếu vào, con rắn dừng lại. "Tiếp tục chạy, đừng dừng lại!" "Chạy!" Tần Vũ bảo hai người tiếp tục chạy đừng dừng lại.

Anh ta nhìn không sai, con rắn ở trong bóng tối lâu.

Mắt nó phản ứng mạnh với ánh sáng.

Anh ta lấy ra một cây đèn mỏ từ trong trang bị và thắp sáng.

Ánh sáng phát ra từ đèn mỏ sáng hơn nhiều so với đèn pin.

Ngay lập tức cũng thu hút sự chú ý của con mãng xà.

Tần Vũ có chút khó xử, đối phó với con mãng xà khổng lồ này cũng rất tốn sức.

Huống hồ, sau trận náo loạn này, mực nước sông hạ xuống càng nghiêm trọng hơn.

Không thể chần chừ ở đây nữa, Tần Vũ nghĩ.

Đồng thời con mãng xà cũng đã đến gần.

Nhưng con mãng xà không hề có ý định tấn công.

Không biết có phải bị ánh sáng của cây đèn mỏ trên tay anh ta thu hút hay không.

Đầu con mãng xà chỉ cách Tần Vũ hai mét.

Nó nhìn Tần Vũ từ trái sang phải, như đang nhìn một người quen cũ.

Thấy con rắn không có ý định tấn công.

Tần Vũ cũng trực tiếp nhìn vào mắt nó. "Thật sự thành tinh rồi sao?" Lắc lắc cây đèn mỏ trên tay, Tần Vũ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đột nhiên anh mở miệng nói với con rắn: "...Ngươi nhận ra ta?" Tần Vũ đột nhiên nhớ lại việc vừa tiếp xúc với thi cốt của nữ tế ti.

Trên người anh ta có lẽ đã dính phải mùi của nữ tế ti.

Con rắn có lẽ đã nhầm anh ta là chủ nhân.

Nhưng thân hình con rắn quá lớn.

Nếu dẫn nó đi đến đạo động khác, nó sẽ đâm đổ tường mất.

Tần Vũ từ từ di chuyển cơ thể, đề phòng hành động của con rắn.

Anh tìm một cái cửa động, rồi ném mạnh cây đèn mỏ trên tay ra xa.

Con rắn nhìn Tần Vũ một cái, rồi không chút do dự chui vào trong động, men theo ánh sáng đi tìm cây đèn mỏ đó.

Tần Vũ cũng ngay lập tức, khi con mãng xà vừa chui vào động, quay đầu chạy về phía lối ra.

Nhưng Tần Vũ không nhịn được quay đầu nhìn lại một lần nữa.

Luôn cảm thấy con vật đó sẽ quay lại tìm mình. "Lão Tần!

Đã...

đã cắt đuôi được chưa?" Bàn Tử thở hổn hển hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu, nói. "Nó đi tìm đèn mỏ rồi, nhưng lát nữa mà nó thấy không có gì hay ho, có lẽ lại đuổi theo đấy!

Đừng dừng lại, tiếp tục chạy." Tốc độ của thứ đó nhanh hơn nhiều, bây giờ mà đuổi kịp, mấy người sẽ không chạy thoát được.

May mắn là con rắn đó cuối cùng cũng không đuổi theo.

Sau đó mấy người tìm kiếm hồi lâu gần đạo động đầu tiên.

Nhưng không phát hiện ra đạo động thứ hai.

Khi Bàn Tử và Lão Hồ bắt đầu tuyệt vọng.

Tần Vũ đã phát hiện ra một cửa vào lòng nước gần đó. "Không phải đạo động, có lẽ là lối vào từ đây, nên căn bản không có đào đạo động." Lúc này mưa đã tạnh, ngay cả nước trong sông ngầm cũng đã cạn đi không ít.

Nên cái cửa vào lòng nước này dễ thông qua. "Lão Tần, lương khô của chúng ta không còn nhiều nữa." Cuối cùng cũng ra khỏi lòng đất, mấy người ngồi bệt xuống một đám trong rừng rậm.

Ngoại trừ Tần Vũ, ai nấy đều kiệt sức.

Tần Vũ nhíu mày, à, ra khỏi dải thực vật xanh mướt này còn phải đi một đoạn sa mạc dài nữa.

Tình hình trước mắt, ước chừng phải đi một thời gian nữa.

Vấn đề lương khô quả thực có chút phiền phức. "Côn trùng!

Chẳng phải ở đây có côn trùng sao?" "Ừm... côn trùng..." Shirley Dương có chút khó xử, dù sao côn trùng ở đây đều... quá khó nuốt.

Bàn Tử thì lại vô tư nói: "Tôi thấy côn trùng cũng tốt đấy chứ, nấu

chín rồi toàn protein, sợ gì." Nước ở đây thì không thiếu, mọi người tìm thấy một nguồn nước trong vắt sạch sẽ.

Đổ đầy tất cả bình nước.

Sau đó dựa theo bản đồ trong đầu Tần Vũ.

Cuối cùng cũng tìm thấy cửa lăng mộ Xà Mẫu.

Cửa lăng mộ không đồ sộ như Lão Hồ tưởng tượng.

Chương 204

Bàn Tử không nhịn được buột miệng: "Trông kém xa so với mộ vương đời trước!" "Bên ngoài làm ghê gớm thế, chẳng lẽ Xà Mẫu lăng trong truyền thuyết chỉ có quy cách này thôi sao?" Tần Vũ đẩy một cái chìa khóa vào rãnh trên cửa lăng mộ.

Chỉ nghe thấy một tiếng "cạch" giòn tan.

Cơ quan trên cửa lăng mộ từ từ mở ra.

Bên trong tối đen như mực.

Shirley Dương đã quen với những loài động vật không tên bên ngoài.

Cẩn thận lùi lại một bước.

Bàn Tử cười nói: "Sao, cô Dương sợ rồi à?" "Vào thì không sợ quỷ, sợ quỷ thì không vào!" Lão Hồ bật đèn pin nhìn con đường phía trước. "Chắc là tiền điện!" "Nghênh tân?" Lão Hồ dùng đèn pin chiếu lên một tấm biển phía trên và vô thức đọc ra những chữ trên đó.

Bàn Tử lại nói. "Nghênh tân cái nỗi gì!

Tôi thấy cái thế này giống tống tẫn thì đúng hơn!" Lời Bàn Tử nói không sai.

Trên con đường duy nhất đi về phía trước đứng hai hàng binh dũng cầm thanh đồng đao khổng lồ.

Biểu cảm trên mặt chúng sống động như thật, như thể có thể sống dậy bất cứ lúc nào.

Đi vào, chỉ thấy bên trong có càng nhiều nhân dũng hơn.

Giữa trung tâm đặt hai cỗ quan quách.

Nhìn quy cách thì biết không phải người vô danh tiểu tốt. "Lửa!" Tần Vũ vươn tay nói với Bàn Tử.

Dùng cái bật lửa Bàn Tử đưa.

Tần Vũ đi đến một chỗ ngồi bên cạnh những nhân dũng xung quanh.

Trên hai giá đỡ kim loại nhô ra đặt một quả cầu sắt.

Tần Vũ dùng lửa đốt cháy quả cầu sắt.

Chỉ thấy quả cầu sắt trượt theo giá đỡ mà rơi xuống.

Quả cầu sắt đang cháy trượt xuống.

Những cây nến trên giá đỡ đều dần dần được đốt cháy.

Không lâu sau toàn bộ tiền điện đều sáng bừng. "Mẹ kiếp!

Cái thiết kế này lợi hại thật!" Bàn Tử nhìn những ánh đèn rực rỡ xung quanh mà ngớ người ra.

Huống hồ, khi chiếc rương đặt giữa hai cỗ quan quách được mở ra.

Bàn Tử đã kích động đến nhường nào.

Bên trong là một rương đầy vàng. "Phát tài rồi!

Phát tài rồi, lần này thật sự phát tài rồi!" Bàn Tử nhìn rương vàng đầy ắp mà mắt phát sáng xanh lè.

Shirley Dương đối với những thứ này không mấy hứng thú.

Cô lại càng tò mò về những nhân dũng ngồi xung quanh quan quách.

Là nhân dũng, nhưng hình dáng chúng giống như mộc ngẫu hơn.

Đặc biệt là phần đầu.

Trông như thể có thể hoạt động được.

Shirley Dương không nhịn được lấy máy ảnh ra chụp một bức ảnh về những con mộc ngẫu.

Nhưng cô không hề biết, khi đang chụp ảnh.

Một con mộc ngẫu bên cạnh Shirley Dương đã đảo mắt.

Ngay sau đó tất cả đầu của những con mộc ngẫu xung quanh đều từ từ chuyển động.

Một số mộc ngẫu còn hóa trang thành thị nữ.

Trên đùi chúng đặt các loại nhạc khí khác nhau.

Tần Vũ và Lão Hồ trực tiếp mở hết hai cỗ quan quách ra.

Bên trong người đã khô héo.

Không nhìn ra thân phận.

Trong quan quách cũng không có đồ tùy táng như trước.

Ngay khi Bàn Tử vừa nói xong.

Những con mộc ngẫu xung quanh từ từ chuyển động.

Dùng nhạc khí trên tay lặp đi lặp lại một âm tiết.

Nhưng số lượng mộc ngẫu này quá nhiều.

Những âm thanh đó lẫn lộn vào nhau, lập tức biến thành một điệu nhạc quỷ dị. "Âm thanh?" Lão Hồ quay đầu nhìn những con mộc ngẫu xung quanh.

Tần Vũ lập tức phát hiện sự việc không ổn.

Anh hét lớn với mấy người: "Mau bịt tai lại!" Đáng tiếc không kịp.

Shirley Dương vô thức thì thầm một câu. "Âm thanh... nghe hay thật!" Ngoại trừ Tần Vũ ra, mấy người còn lại đều hoàn toàn rơi vào

ảo giác của riêng mình. "Bàn Tử?

Lão Hồ?" Chỉ trong chớp mắt, Shirley Dương không còn nhìn thấy những người khác xung quanh nữa.

Chương 205

Trong đây chỉ còn lại một mình cô.

Nhưng cô không hề biết đó chỉ là ảo giác sinh ra sau khi bị âm thanh mê hoặc.

Bên tai mơ hồ luôn nghe thấy tiếng một người phụ nữ khóc than thảm thiết.

Bàn Tử thì nhìn thấy vô số binh dũng sống dậy cầm đao chạy về phía mình.

Tần Vũ thấy Lão Hồ lúc này đang đứng yên tại chỗ toàn thân run rẩy.

Có thể thấy tình trạng của anh ta cũng không tốt.

Tình hình khẩn cấp, Tần Vũ đành dùng chủy thủ rạch vào ngón tay mình.

Rồi chấm vào giữa trán của mấy người.

Sau đó phá hủy mấy con mộc ngẫu xung quanh.

Ba người mới tỉnh táo lại.

Như vừa trải qua một cơn ác mộng.

Lão Hồ đánh một cái rùng mình, bình tĩnh lại một lúc mới mở miệng hỏi. "Lão Tần!

Chuyện gì đã xảy ra vậy?" "Tôi vừa nhìn thấy Tinh Tuyệt nữ vương sao?" "Bà ta xông thẳng vào tôi!" Tần Vũ giải thích: "Đó đều là ảo giác của các ông." "Thứ đó gọi là Túc Mệnh Di Âm." "Tiếng nhạc mà những con mộc dũng nhân đó vừa tấu lên sẽ khiến thần kinh của con người tê liệt." "Cuối cùng sẽ rơi vào điên loạn mà chết!" "Chúng

ta phải rời đi càng sớm càng tốt!" Lời Tần Vũ vừa dứt, những binh dũng trên con đường vừa thông đã bắt đầu chuyển động.

Phía trước không còn đường để đi.

Một nửa số binh dũng còn lại cũng đã cầm nỏ tên cơ quan trên tay, chỉnh tề quay về phía vị trí của họ. "Không ổn!

Mau đi!" Tần Vũ vừa nói vừa ấn đầu Bàn Tử xuống.

Chỉ thấy một mũi tên trong số đó sượt qua tóc ngắn của Bàn Tử, "đang" một tiếng bắn vào tường.

Sức mạnh có thể thấy rõ, có thể biết nếu bắn trúng đầu Bàn Tử thì chắc chắn đã bị xuyên thủng rồi.

Tần Vũ vừa né tránh những mũi tên xung quanh.

Vừa đưa mấy người trốn sau hai cỗ quan quách. "Lão Tần, làm sao đây!" Lão Hồ thấy những mũi tên vẫn chưa có ý định dừng lại.

Hét lớn một cách vội vã.

Tay Tần Vũ lúc này cũng đang sờ soạng trên quan quách.

Cuối cùng Tần Vũ cười một tiếng "Tìm thấy rồi!" Anh dùng sức ấn một cơ quan trên đó.

Vị trí họ đang đứng lập tức lật xuống. "Ối da!" Bàn Tử bị ngã đau điếng.

Từ từ đứng dậy khỏi mặt đất.

Lão Hồ bật đèn pin.

Chỉ thấy họ đã rơi xuống một mộ thất bên dưới.

Xung quanh đều là những cái hộp lưới sắt bằng gỗ.

Bên trong chứa đầy xương người và hài cốt. "Lại là một nơi khác sao?" Shirley Dương tò mò hỏi.

Nhưng chưa kịp tìm hiểu rõ tình hình.

Lũ thi miết nghe thấy tiếng động đã không kịp chờ đợi mà xông vào.

Lão Hồ nghe thấy một âm thanh dày đặc không xa đang đến gần.

Đến khi cuối cùng cũng nhận rõ đó là thứ gì.

Hàng đống thi miết xuất hiện trước mắt anh ta. "Mẹ kiếp!

Lần này không phải cũng là ảo giác đấy chứ!" Bàn Tử khó tin dụi mắt.

Cứ tưởng mình nhìn nhầm.

Ở sa mạc gặp phải không chỉ mấy con.

Bây giờ số lượng trên mặt đất ít nhất cũng phải hai ba trăm con.

Trông có vẻ phía sau sẽ còn nhiều hơn nữa. "Chết rồi, chết rồi, lần này chết chắc rồi!" Tần Vũ đã sớm liệu trước sẽ như thế này.

Nên khi xuống dưới đã giữ lại một tay.

Thuận tay lấy một cây sáo từ tay nhân dũng bên trên mang xuống.

Túc Mệnh Di Âm và những con thi miết này tương khắc.

Tần Vũ đặt cây sáo lên miệng từ từ thổi.

Chỉ thấy những con thi miết đang điên cuồng lao đến đột nhiên như bị thôi miên.

Cả lũ đồng loạt thay đổi hướng. "Mẹ kiếp, Lão Tần, thật thần kỳ!" "Có sáo này thì sau này những con thi miết này chẳng phải đều phải nghe lời ông sao?" "Ngầu quá đi mất!" Bàn Tử nói.

Tần Vũ liếc mắt một cái. "Ở đây vừa hay giống với địa hình phía trên." "Mới có hiệu quả rõ rệt như vậy, ra khỏi đây, cây sáo sẽ vô dụng!" "Được rồi, mau đi thôi!" Rời khỏi mộ thất đầy thi miết.

Tiếp tục đi về phía trước, mộ thất phía trước một nửa đã bị thực vật chiếm giữ.

Tần Vũ gạt bỏ những dây leo trên đó.

Chỉ thấy bên trong hiện ra hai bộ thi thể.

Đều là đàn ông, không những không bị thối rữa, trông vẫn còn cường tráng.

Ngay cả mắt cũng mở to.

Chương 206

Bàn Tử tò mò tiến lên kiểm tra.

Không biết có gì đó không ổn.

Ngón tay của người đó khẽ động vài cái rồi đột nhiên giơ tay lên bóp cổ Bàn Tử.

Sức lực của người đó khổng lồ vô cùng.

Bàn Tử giãy giụa, như sắp đứt hơi.

Mọi thứ xảy ra quá đột ngột, Lão Hồ tiến lên muốn cứu Bàn Tử.

Ông dùng chủy thủ đâm vào cơ thể người đó.

Chỉ thấy trên người người đó chảy ra một loại chất lỏng màu xanh lá cây.

Dường như không cảm thấy đau đớn, người đó tung một cước đá Lão Hồ văng ra.

Người đó không nói chuyện, trong miệng chỉ không ngừng phát ra tiếng gầm gừ như sư tử.

Ngay khi Tần Vũ vừa tiến lên.

Toàn bộ mộ thất đột nhiên rung chuyển.

Sau đó con mãng xà khổng lồ kia liền từ bên dưới chui lên.

Shirley Dương bị mãng xà đâm vào tường cùng lúc ngã xuống đất.

Tần Vũ nhìn con mãng xà đột nhiên xuất hiện cũng không thấy kinh ngạc.

Nhìn con rắn giúp đỡ.

Con mãng xà khổng lồ và người đó quấn lấy nhau.

Vừa hay cho họ cơ hội rời đi. "Mau đi!" Tần Vũ hét lớn một tiếng.

Bàn Tử bị ném xuống đất giãy giụa đứng dậy.

Ho khan hai tiếng rồi không dám chần chừ mà đi theo.

Cuối cùng cũng thoát khỏi cái phiền phức phía sau đó.

Mở ra cánh cửa mộ cuối cùng, đó chính là mộ thất Xà Mẫu.

Ở vị trí trung tâm nhất của mộ thất dựng một cỗ quan quách có hình dáng kỳ lạ.

Như thể đã cảm nhận được họ, cửa quan quách đột nhiên mở ra.

Người bên trong chính là Xà Mẫu.

Nhưng dung nhan đã biến đổi.

Trên người quấn quanh đầy thực vật.

Thân thể vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc còn trẻ.

Bàn Tử không nhịn được chép miệng nói. "Mẹ kiếp, Xà Mẫu trông cũng được đấy chứ!" Nhưng ảo tưởng của Bàn Tử nhanh chóng bị phá vỡ.

Chỉ thấy mắt Xà Mẫu từ từ mở ra.

Tần Vũ nhíu mày, rõ ràng gia hỏa này sắp tỉnh dậy gây phiền phức rồi.

Mặc dù trong lòng cũng cảm thấy tiếc cho một thân thể hoàn hảo như vậy.

Nhưng anh không nhịn được tiến lên dùng chủy thủ nhanh chóng đâm một nhát sâu vào tim cô ta.

Mắt Xà Mẫu vừa mới hơi mở ra.

Chưa kịp hoàn toàn hồi sinh, đã bị Tần Vũ kết thúc sinh mệnh.

Chủy thủ của Tần Vũ vẫn luôn không rút ra.

Cho đến khi Xà Mẫu tắt thở.

Âm thanh của hệ thống cũng vang lên trong đầu Tần Vũ. "Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ mạc thi thành công, thu được năng lực bất lão vĩnh sinh của Xà Mẫu." "Lưu ý, vĩnh sinh chỉ có thể duy trì khi không chịu thương tổn chí mạng." "Xong rồi!" Tần Vũ trong lòng vui mừng, không ngờ lại thuận lợi mạc thi Xà Mẫu đến vậy.

Nhưng Xà Mẫu vừa chết, mộ thất cũng bắt đầu rung chuyển.

Thêm vào việc con mãng xà trước đó đã đâm thủng một bức tường.

Hiện tại toàn bộ mộ thất đều lung lay sắp đổ, không biết lúc nào sẽ sụp đổ. "Bàn Tử, đừng lấy đồ nữa, mau đi!" Lão Hồ thấy Bàn Tử đang lục lọi minh khí trong lăng Xà Mẫu không nhịn được nói. "Biết rồi, biết rồi!" Con đường trở về dễ dàng hơn nhiều, trước khi ra khỏi hẻm núi, mọi người đã nghỉ ngơi hai ngày gần rìa.

Sau khi chuẩn bị đủ lương khô, cuối cùng họ lại một lần nữa bước vào sa mạc.

Dải thực vật thì không thấy, tất cả trang bị của mọi người về cơ bản đều bị bỏ lại ở đó.

Trên người mang nhiều nhất là nước.

Theo tuyến đường cũ, mấy người ra khỏi sa mạc.

Nhưng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tuyến đường cũ đã không tìm thấy nữa.

May mắn thay Tần Vũ nhớ rõ quy luật thay đổi địa hình gần Thành Phố Ma Quỷ.

Nhanh chóng ra khỏi biên giới Thành Phố Ma Quỷ.

Đương nhiên những chiếc ô tô kia cũng đã sớm bị chôn sâu dưới sa mạc.

Không còn tìm thấy dấu vết nữa.

Mấy ngày liền số lần Bàn Tử nói chuyện cũng ít đi.

Mọi người đều cố gắng giảm thiểu tiêu hao.

Bảo tồn thể lực, vì sau đó còn một đoạn đường dài phải đi.

Nhưng vào ngày mọi người ra khỏi Thành Phố Ma Quỷ, trên sa mạc bên ngoài họ gặp một đoàn lữ hành địa phương.

Chương 207

Lần này Bàn Tử vui mừng khôn xiết, có lạc đà và nước, chặng đường tiếp theo so với trước kia đúng là thiên đường.

Lão Hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, lương khô vừa ăn hết, bây giờ trong ba lô duy nhất còn có thể ăn là những con côn trùng đã nướng chín. "Tạ trời tạ đất, không phải ăn côn trùng nữa!" Tần Vũ tự nhiên cũng tận hưởng chặng đường cuối cùng.

Ra khỏi sa mạc, nhóm người Tần Vũ cũng chia tay Shirley Dương.

Mỗi người đi những chuyến tàu khác nhau, trở về Tứ Cửu Thành. "Chúng ta về rồi, cảm giác như vừa trải qua một giấc mơ vậy." Bàn Tử gật đầu thêm một câu, "Mẹ kiếp ác mộng!" Bàn Tử tuy mang về không ít đồ tốt, nhưng quãng đường đi cũng đủ hiểm nguy.

Lần này mọi người đều ít nhiều tích tụ một chút oán khí.

Minh khí Bàn Tử mang về cũng không ít.

Nên anh ta đã nghỉ ngơi gần ba tháng.

Cuối cùng Lão Hồ không thể ngồi yên được nữa.

Thêm vào việc nghe nói Đại Kim Nha gần đây có một nhóm người không biết từ đâu có được tin tức.

Đều đổ xô về một nơi, nơi đó có thể thu được một số đồ tốt.

Lão Hồ nghi ngờ có lẽ đã phát hiện ra lăng mộ.

Muốn đi xem thử.

Nhưng Bàn Tử lại khịt mũi khinh thường: "Tôi thấy chưa chắc đâu, bây giờ mọi người đều biết rồi thì chắc đã bị người ta đổ nát rồi!" "Chúng ta đi cũng vô ích thôi!" Lão Hồ không cho là đúng nói:

"Cứ đi thử vận may xem sao!" "Không chừng có thể thu được vài món đồ tốt cũng nên!" "Lão Tần, còn ông thì sao?" Tần Vũ cũng đã ngứa tay từ sớm, gật đầu nói: "Có thể đi xem thử!" Bàn Tử thấy Tần Vũ cũng đồng ý, cũng không tiện phản đối, cũng gật đầu đồng ý.

Lão Hồ từ chỗ Đại Kim Nha lấy về một tấm bản đồ.

Lần này với ý nghĩ đi xem náo nhiệt, mấy người đều chuẩn bị và lên đường nhẹ nhàng vào ngày hôm sau.

Ba người trải qua cuộc hành trình dài, cuối cùng cũng đến được địa phận Miêu Cương.

Đập vào mắt là những dãy núi trùng điệp nối tiếp, cây cối xanh tươi mơn mởn, phong cảnh vô cùng tuyệt đẹp.

Bàn Tử cảm thán: “Phong cảnh nơi này đúng là tuyệt đẹp, môi trường chắc chắn tốt hơn thành phố tôi ở.

Nếu sau này về đây dưỡng lão thì chắc chắn có thể sống thọ.” “Gì cơ, cậu đã muốn dưỡng lão rồi sao?

Không định gác kiếm rửa tay nữa à?

Hay là cậu đừng về nữa, cứ ở đây đi, tôi với Lão Hồ tự về được rồi.” Tần Vũ nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Bàn Tử, cố ý trêu chọc.

“Lão Tần đừng giở trò nhé, tôi chỉ nói chuyện dưỡng lão thôi, chứ bây giờ đang trẻ khỏe thế này.

Chẳng phải còn phải lăn lộn thêm vài năm nữa để kiếm tiền dưỡng lão sao!” “Ha ha ha, Bàn Tử nghĩ xa quá đấy, cứ làm kiểu nay đây mai đó, không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn à!” Lão Hồ tuy nói phóng khoáng nhưng giọng điệu không tránh khỏi có chút bi quan.

Ba người một đường đi qua bao gian nan hiểm trở không kể xiết.

Lần nào mà chẳng lang thang bên bờ vực sinh tử, thực ra họ cũng

thật sự muốn gác kiếm rửa tay để sống những ngày bình yên rồi.

"Lão Hồ đừng có bi quan thế chứ, xem này, khó khăn lớn đến mấy tôi cũng có thể hóa nguy thành an.

Cứ yên tâm!

Chỉ cần có Lão Tần ở đây, tôi tin Thiết Tam Giác của chúng ta vĩnh viễn không đổ!" Bàn Tử lạc quan nói, mặc dù đã nói đến chuyện dưỡng lão, nhưng đâu thể sớm gác kiếm rửa tay được, còn bao nhiêu ngôi mộ lớn đang chờ để thám hiểm cơ mà!

"Lão Tần, cái lầu cao mà chúng ta cần tìm lần này, nghe nói đã trở thành một điểm tham quan ở địa phương, như vậy chúng ta đi lại sẽ tiện hơn!" Lão Hồ đột nhiên quay lại chuyện chính, dù sao thì lần này họ có nhiệm vụ.

Nếu có thể tìm được manh mối gì thì tốt nhất, nếu không tìm được thì cứ coi như đi du lịch, dù sao phong cảnh ở đây cũng rất đẹp.

Tần Vũ gật đầu, ba người vào trong làng, tùy tiện tìm một người dẫn đường địa phương.

Họ ở trong một nhà dân gần khu lầu cổ, để tiện cho việc quan sát sau này.

Sáng sớm hôm sau, ba người đi theo đoàn du lịch vào trong khu lầu cổ.

Trong đoàn du lịch, ngoài ba gã đàn ông trẻ tuổi bọn họ, còn có hai cặp tình nhân trẻ, còn lại đa số là người già.

Dù sao thì giới trẻ thích ngắm cảnh núi non sông nước cũng thật sự không nhiều.

Nếu ba người họ không có việc quan trọng, chắc cũng sẽ không đi du lịch cùng đoàn người già đâu.

Vừa vào trong khu lầu cổ, mấy ông bà già đã lôi máy ảnh ra chụp lia lịa, khiến Tần Vũ cạn lời.

Tránh những người già đang chụp ảnh, anh tìm thấy một căn phòng đặc biệt trong khu lầu cổ, trên cửa phòng có một ổ khóa lớn.

Nhìn ổ khóa đã có chút niên đại, đoán chừng là một vật cũ, nhưng đối với Tần Vũ thì nó chẳng là gì cả.

Anh rút hai sợi dây thép ra, không tốn bao công sức đã mở được khóa, Bàn Tử và Lão Hồ liền đi vào trước.

Họ lộ ra vẻ mặt thất vọng, bởi vì căn phòng này rất đơn giản, dường như không có thứ gì quan trọng.

Tần Vũ vừa định bước vào phòng thì một người đàn ông vóc dáng vạm vỡ đi tới.

"Mù chữ hả?

Không thấy chữ viết trên cửa à, có muốn tôi dạy đọc một lần không?" "Gì?

Trong đó là một cái bàn mục nát với một cái giường cũ rách sao?" Lão Hồ thấy Bàn Tử định làm gì đó, liền kéo cậu ta ra, vội vàng xin lỗi.

"Xin lỗi, tôi tò mò quá nên không nhịn được đã mở khóa." Ngay sau đó, anh ta rút mấy trăm tệ từ trong túi đưa cho người đàn ông vạm vỡ, Tần Vũ lại mỉm cười xin lỗi.

"Coi như là tiền đền bù ổ khóa vậy." Người đàn ông kia nhận tiền, nhặt ổ khóa lên, khóa cửa lại rồi hậm hực bỏ đi.

Ba người Tần Vũ cũng không phát hiện ra thứ gì quan trọng, liền rời khỏi khu lầu cổ.

Lúc đi ra, Bàn Tử có chút bực bội nói: "Lão Tần, sao ông lại khách

khí với mấy tên dân đen ở đây thế?

Chắc chắn là cố ý lừa tiền chúng ta mà!

Một cái khóa vỡ, trong căn phòng đó có thứ gì đáng để tôi dòm ngó chứ!

Tôi thấy cái ổ khóa đó có khi là đồ cổ ấy chứ, hay là tôi đi trộm nó về nhé!" "Thôi được rồi, Bàn Tử, đừng có gây chuyện ở đây, đây là địa giới Miêu Cương, người ở đây thật sự không dễ chọc đâu!" Lão Hồ an ủi Bàn Tử.

Đêm đó, trong đầu Tần Vũ tràn ngập hình ảnh căn phòng đơn giản đó.

Anh chưa kịp vào thì đã bị người khác chặn lại.

Mặc dù căn phòng đó thoáng nhìn qua thực sự không có vật gì lạ, nhưng anh luôn cảm thấy căn phòng đó có gì đó kỳ lạ!

"Cháy rồi!" "Cháy rồi!" "Mau dập lửa!" Ba người Bàn Tử nghe thấy tiếng hô hoán, vội vàng mặc quần áo chạy ra ngoài thì thấy chính khu lầu cổ đang bốc cháy!

Tần Vũ lập tức càng cảm thấy nghi ngờ, hôm nay anh vừa định vào phòng thì bị người ta ngăn cản.

Buổi tối thì khu lầu cổ lại bốc cháy dữ dội, dường như có người cố ý ngăn cản, không muốn anh vào căn phòng đó!

Chương 208

Lửa cháy cực kỳ hung mãnh, chỉ một đêm đã thiêu rụi khu lầu cổ thành tro tàn, manh mối của Tần Vũ cũng hoàn toàn đứt đoạn?

Ba người đều có nghi vấn trong lòng, nhưng cũng đều rõ ràng rằng chắc chắn có người cố ý ngăn cản.

"Cứ cháy đi!

Ngày mai chúng ta sẽ tìm một ông lão địa phương để hỏi kỹ càng.

Trời không tuyệt đường người, chắc chắn sẽ có manh mối khác!" Mấy ngày sau, Tần Vũ không biết tìm đâu ra một chiếc ghế mây cũ.

Anh đặt nó dưới gốc cây đa lớn ở đầu làng, ba người thay đổi diện mạo, ngồi thu mua đồ cổ ở đầu làng.

Dù sao thì trong núi sâu cũng có không ít mộ cổ, ít nhiều gì cũng sẽ có người mang đồ ra bán.

Trong lúc làm ăn với người khác là lúc dễ dàng dò hỏi tin tức nhất.

Ngày thứ ba, Tần Vũ đang nằm trên chiếc ghế mây cũ, thần thái ung dung quạt quạt.

Đột nhiên, một chàng trai trẻ tuổi đi tới, chừng hơn hai mươi tuổi.

"Này, ba vị đại thúc, nghe nói các chú thu mua đồ cổ ạ?" Lão Hồ nhìn thấy người còn trẻ nên cũng không để ý.

Bàn Tử cũng chỉ liếc qua một cái.

Tần Vũ nằm trên chiếc ghế tựa cũ, đung đưa thoải mái, thờ ơ nói: "Thu chứ, có đồ tốt không?

Mang ra đây để tôi xem nào." "Không giấu gì mấy chú, nhà cháu thật sự có một bảo bối.

Cháu thấy mấy chú ra tay cũng hào phóng, nên muốn bán món đồ đó.

Nhưng bố cháu không cho cháu đụng vào.

Mấy hôm nay thấy các chú bày quầy ở đây, bố cháu đã giấu món đồ đó đi rồi, cháu tìm mãi trong nhà cũng không thấy!" "Thằng bé này, đồ đạc mà cũng không tìm thấy, không phải đang đùa giỡn với chúng tôi đấy chứ!" Bàn Tử cười khà khà nói!

Tần Vũ nghe nói món đồ vì sự xuất hiện của họ mà bị giấu đi, lập tức cảm thấy món đồ này không đơn giản, có lẽ đó chính là thứ họ đang tìm?

"Thằng bé, nói thật đi, chuyện này là từ bao giờ?" Chàng trai trẻ nhíu mày: "Cháu nói thật nhé, thực ra đã có một thời gian rồi, trước đó!" Lão Hồ thấy thằng bé không đơn giản.

Lanh lợi, lại khá thật thà.

"A Cường, nói cho chú Hồ nghe kỹ đi, trong núi rốt cuộc có dã thú không?" "Về phần có dã thú hay không, cháu cũng chưa từng thấy, nhưng những người thường xuyên vào núi săn bắn thì lại có.

Họ nói đều là hổ báo, còn những con khác thì cháu cũng chưa từng nghe qua." Bốn người nói chuyện qua lại một hồi lâu, nhưng không hề có chút manh mối nào.

Lúc đó Bàn Tử không vui nói: "Này thằng bé, không phải cậu nhớ nhầm rồi đấy chứ?

Nơi này có cái quái gì đâu!" "Không thể nào, cháu rõ ràng thấy bố cháu chôn thứ đó ở đây mà." A Cường cũng gãi đầu, vẻ mặt khó xử nói.

Tần Vũ cười bất đắc dĩ nói: "Xem ra tôi đã quá hi vọng rồi, đã không tìm thấy gì cả thì về thôi." Bởi vì Tần Vũ biết thằng bé này lanh

lợi như vậy, còn ông bố chắc gì đã là kẻ ngốc.

Tất cả có lẽ là do ông bố cố ý diễn một vở kịch.

Ý đồ bán đồ cổ của thằng bé đã sớm bị ông bố phát hiện rồi.

Hoàn toàn là hôm nay nó bị dẫn đến một địa điểm sai lầm, để diễn một màn kịch thôi.

"Không thể nào, cháu rõ ràng thấy bố cháu ở đây, tuyệt đối không phát hiện ra cháu đâu, cháu tìm nữa nhất định sẽ tìm thấy." Không ngờ thằng bé lại cố chấp như vậy.

"Thằng bé, bố cậu dù có phát hiện ra cũng sẽ giả vờ không biết thôi.

Nếu không thì ở đây đâu có gì, đừng làm loạn nữa, trời sắp tối dễ xảy ra chuyện lắm, về với chúng tôi đi." Lão Hồ cười khà khà nói.

Lão Hồ vừa nói xong liền quay người đi, Bàn Tử và Tần Vũ cũng đi theo.

Biết thằng bé nhát gan, vừa đi chắc chắn sẽ đi theo.

Nhưng ai ngờ thằng bé hôm nay lại cố chấp đến vậy, lại quay người đi tìm tiếp.

Ba người vừa đi chưa được bao xa thì nghe thấy thằng bé hét lớn một tiếng "A!" "Không ổn rồi, mau quay lại!" Tần Vũ nghe thấy tiếng hét lớn của A Cường, vội vàng quay đầu chạy trở lại.

Bàn Tử và Lão Hồ cũng không chút chần chừ, vội vàng chạy theo.

"A Cường, cậu ở đâu?" Sau khi Tần Vũ chạy đến, không thấy bóng dáng A Cường, vội vàng lo lắng hét lớn.

"Chú Tần, cháu ở đây, cháu bị rơi xuống một cái hố lớn, trong hố có một cái quan tài.

Chắc bố cháu giấu đồ trong quan tài rồi!" Nghe tiếng A Cường kêu, xác định nó không có chuyện gì, trái tim đang treo ngược của ba người cuối cùng cũng buông xuống.

Vội vàng đi đến bên cạnh cái hố lớn đó, hiển nhiên đây là một ngôi mộ của một gia đình bình thường.

Ngôi mộ do bị nước mưa xói mòn nên đã sạt lở, vì vậy quan tài bên trong cũng lộ ra.

Tần Vũ nhìn kỹ, chiếc quan tài đã mở một lỗ, rõ ràng đã có người động vào.

Anh nhảy xuống, thấy bên trong quan tài ngoài thi thể đã mục nát ra thì không có bất kỳ thứ gì.

Đoán chừng ông bố của A Cường đã đến đây lấy món đồ đó đi rồi.

Lão già này quả thật tinh ranh.

"A Cường, tôi quả nhiên bị bố cậu lừa rồi, nếu muốn lấy món đồ đó thì rõ ràng ông ấy đã mang nó đi rồi.

Thôi được rồi, về với tôi thôi!" Lúc Tần Vũ leo lên, anh nhìn thấy rõ ràng các dấu tay và dấu chân trên vách tường xung quanh.

Vì khí hậu ẩm ướt ở đây, nhìn dấu chân có vẻ như mới để lại không lâu.

Vậy cũng có khả năng ông bố của A Cường vừa mới lấy món đồ đi không lâu trước đó.

Tần Vũ trực tiếp nhảy xuống cái hố lớn, kiểm tra quan tài một lượt.

A Cường đứng bên cạnh sợ đến ngây người, làm sao có thể vào buổi tối mà lại thành thạo lục soát trong quan tài như vậy chứ.

Lúc này trong lòng A Cường cũng đã có đáp án, ba người này chắc chắn không phải là những người thu mua đồ cổ bình thường.

Có lẽ là đạo mộ tặc, nhưng nó cũng chỉ nghĩ vậy thôi, dù sao thì việc người ta làm cũng chẳng liên quan gì đến nó.

Nó biết những người như vậy không thể chọc, và cũng biết họa từ miệng mà ra.

Tần Vũ nhanh nhẹn leo lên khỏi cái hố lớn, đưa tay ra hét với A Cường: "Thằng bé, sợ ngây người rồi hả?

Không mau lên đi, nửa đêm nửa hôm trong rừng sâu núi thẳm không sợ xảy ra chuyện à!" Sau khi A Cường được Tần Vũ kéo lên, mặt nó lộ rõ vẻ không vui.

Bị ngã xuống toàn thân dơ bẩn, mặt mũi lấm lem bùn đất, đột nhiên A Cường hét lên một tiếng.

"A!" Nỗi tức giận trong lòng, vì bị bố chơi xỏ như vậy.

Ngay lúc đó, trong bụi cây rậm rạp phía sau, đột nhiên có một cái bóng đen vút ra, lao vào rừng rậm!

"Lão Tần, cái gì thế kia?

Chương 209

Tôi thấy nó giống một bóng người!" Bàn Tử kinh ngạc nói, Lão Hồ và Tần Vũ cũng gật đầu, quả thật giống một người.

Nhưng người đó ra tay cực kỳ nhanh nhẹn.

Ba người không nói nhiều, trực tiếp đuổi theo.

A Cường thấy ba người bỏ chạy, lại nhìn cái quan tài phía sau một cái, trong lòng không ngừng nổi da gà, vội vàng đuổi theo.

Bốn người nhanh chóng đuổi theo cái bóng phía trước, đột nhiên cái bóng đen biến mất.

"Mẹ kiếp, Lão Tần, cái quái vật gì mà tốc độ nhanh như vậy, vừa nãy còn thấy mà giờ đột nhiên biến mất rồi?" Bóng đen biến mất, bốn người cũng dừng lại, Bàn Tử thở hổn hển nói.

"Không rõ, tôi cảm thấy chắc là người, có thể là bố của A Cường.

Chắc là ông ta cũng không chạy nổi nữa rồi, chắc chắn đang ẩn mình đâu đó quanh đây và âm thầm quan sát chúng ta...

Dù sao thì ông ta rất quen thuộc địa hình ở đây, lại thêm đêm tối, cây cối rậm rạp như vậy, rất dễ ẩn nấp!" Tần Vũ bình tĩnh phân tích, ánh mắt đảo khắp nơi, không bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào.

"Chúng ta bốn người đều mang ba lô.

Vạn nhất không phải người, mà là dã thú khác thì sao.

Chúng ta mà tản ra dễ bị tấn công lắm." Lão Hồ cũng trầm tư nói.

Dù sao thì bây giờ địch tối ta sáng, tình hình thực sự rất bất lợi.

Lão Hồ vừa nói xong, bốn người liền sát lại gần nhau, không ngừng cảnh giác xung quanh, ừm, đột nhiên trong rừng cây, lá cây và

bụi cỏ lại động đậy, một thứ gì đó nhảy vọt ra.

Lúc đó A Cường sợ đến mức thân mình không ngừng run rẩy.

Nhưng khi thứ đó lộ nguyên hình, Lão Hồ mới nhận ra.

Đó là một con xà ly, xà ly trông giống báo, nhưng thân hình nhỏ hơn báo một chút.

“Lão Tần, đó có chắc là thứ chúng ta vừa đuổi theo không?” “Có hay không bây giờ còn quan trọng sao?

Dù sao thì chúng ta cũng đã mất dấu rồi!” Tần Vũ thở dài nói.

Tần Vũ đặc biệt tin vào suy đoán của mình, người đó chắc chắn là bố của A Cường.

Bằng không thì giữa làng ai lại nửa đêm nửa hôm ở đây chứ?

“Đừng nói chuyện khác nữa, con vật trước mắt này tính sao đây?

Tuy nó nhỏ hơn báo một chút, nhưng cũng không phải là một con mèo lớn đơn giản đâu, nó cũng là động vật ăn thịt đấy!” Lão Hồ nhìn con xà ly đang nhìn chằm chằm đầy hung dữ, cảm thấy ánh mắt của nó đặc biệt không thân thiện.

Chắc là mấy người họ đã xâm nhập vào địa bàn của nó rồi.

“Lão Tần, chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm chứ.” Tần Vũ vẫn đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi lắc đầu nói: “Xem ra, chắc là không có đồng loại, là động vật sống đơn độc.

Con này trông cũng không nhỏ, chắc hẳn đã tách khỏi anh chị em của nó từ lâu rồi.” Lời vừa dứt, con xà ly thấy cơ hội liền định lao lên.

Ngay khi Tần Vũ chuẩn bị ra tay, từ phía sau rừng cây đột nhiên bay ra một con dao săn, găm thẳng vào tim con xà ly.

“Ai đó?” “Nửa đêm nửa hôm chạy vào rừng làm gì?” Từ sau gốc cây đi ra một ông lão lớn tuổi, nhưng giọng nói lại đầy nội lực.

Vừa rồi ông ta ra tay xem ra không tầm thường.

Tần Vũ thấy con xà ly đã bị giải quyết, liền quay người nhìn về phía ông lão.

Người này không vạm vỡ như Tần Vũ tưởng, ông lão có thân hình gầy gò.

Ông ta đi đến trước xác xà ly, rút con dao săn ra lau chùi, rồi cất dao vào bao.

“Chúng tôi là người thành phố, đến đây thu mua chút đồ cũ.” Ông lão liếc Tần Vũ một cái, hơi cúi người vác con xà ly đã chết lên vai.

“À, mấy người thu mua đồ cổ mấy hôm trước phải không?” “Đúng đúng đúng!” Lão Hồ vội vàng đáp lời.

Ông lão đảo mắt nhìn Tần Vũ và Lão Hồ.

“Sau này không có việc gì thì đừng có chạy vào rừng nữa, coi chừng, lỡ bị tấn công thì không ai cứu được đâu.” “Chúng tôi mới đến, không rõ tình hình ở đây lắm, A Cường dẫn chúng tôi đi nên chúng tôi đi theo.” Ông lão đang đi về phía trước thì dừng bước, quay đầu lại hỏi đầy ngạc nhiên: “A Cường?

Nó cũng ở đây à?” Xem ra ông ta quen biết!

Tần Vũ gật đầu nói: “Đúng vậy!

Nó muốn dẫn chúng tôi đi tìm món đồ đó, để bán cho chúng tôi.” Ánh mắt ông lão lóe lên, sau đó ông ta chửi thầm: “Thằng nhóc con này, lại bắt đầu nói linh tinh rồi!” Quay người lại, ông lão lại hỏi: “Người đâu?” Lão Hồ vội vàng trả lời, giải thích: “Chúng tôi không yên tâm bỏ lại nó một mình, chúng tôi có một người ở lại bầu bạn với

nó rồi!" Dẫn theo ông lão, Tần Vũ và Lão Hồ đi trở về.

Lúc đó, ở một phía khác...

"Chú Bàn!

Cháu thấy chúng ta về trước đi, cháu về hỏi bố cháu rồi tính." A Cường rõ ràng có chút sợ hãi, vừa rồi trong chốc lát, lại gặp quan tài rồi lại gặp dã thú.

Toàn là những chuyện nó gặp phải.

Bàn Tử ngồi bên một tảng đá, miệng ngậm một cọng cỏ, cười không nói gì.

"Thằng bé này vừa nãy còn hăng hái lắm mà, bây giờ đã nhát gan rồi sao?" "Thằng nhóc con!

Ai cho mày chạy lên núi hả?" Ông lão chưa đi đến gần đã nghe thấy tiếng A Cường, bắt đầu mắng.

"Bố!" A Cường mừng rỡ quay đầu lại, nhìn ông lão gọi.

Rồi chạy về phía ông lão.

"Đừng có mà nịnh nọt tôi!

Mày lên núi chắc chắn là bố mày không biết đúng không?" Thấy bị vạch trần, A Cường gãi đầu biện minh: "Nếu biết trước, cháu đã không đi rồi." "Mau về với tao!

Để bố mày biết thì đánh chết mày!" Ông lão bực bội mắng A Cường.

"Bố ơi, ngàn vạn lần đừng nói cho bố cháu biết nhé!" A Cường lúc này mới biết sợ, cầu xin ông lão.

"Được rồi!

Mau về nhà đi!

Lần sau mà để tao thấy nữa, nhất định sẽ bảo bố mày đánh mày nửa sống nửa chết!" "Mấy người kia cũng mau ra khỏi đây đi!" "Lão gia tử, xem ra ông ra tay như thế này, chắc là thợ săn lão luyện rồi!" Lão Hồ đảo mắt một cái, tiến lên bắt chuyện.

Ông lão cũng không phải kẻ ngốc, vừa rồi ở trong rừng, ông ta đã cảm thấy hai người này không tầm thường.

Bây giờ nghe Lão Hồ hỏi, trong lòng ông ta cũng đã có suy tính.

Ông ta đoán những người này căn bản không phải đến thu mua đồ cổ, mà là nhắm vào thứ khác.

"Ông biết sao?" Thấy ông lão hỏi thẳng thừng, Lão Hồ cũng không vòng vo nữa.

Anh định hỏi về chuyện quan tài vừa nãy và vụ cháy rừng.

Chương 210

Nhưng chưa kịp nói thì đã bị Tần Vũ ngăn lại.

Tần Vũ nháy mắt với Lão Hồ, ý muốn nói là bây giờ A Cường còn ở đây, nếu hỏi thì lát nữa cả làng sẽ biết mất.

Lão Hồ hiểu ý, đổi giọng, cười khà khà nói với ông lão: "Thực ra cũng không có gì, chỉ là vừa nãy nghe A Cường nói, cái khu rừng kia chỉ có mỗi ông dám vào thôi." "Mấy anh em chúng tôi thích nghe kể chuyện, hay là lát nữa ông đưa thằng bé về nhà." "Rồi chúng ta kiếm chút rượu, ông kể cho chúng tôi nghe." Bước chân của ông lão đang dắt A Cường dừng lại, nhìn ánh mắt Tần Vũ lóe lên tinh quang.

"Được!

Lát nữa rảnh rỗi chúng ta uống vài chén." Đoạn đường sau đó không ai nói gì, mấy người đưa A Cường về nhà.

Khi Bàn Tử gõ cửa cửa hàng để mua rượu thì ông lão ngăn lại.

"Đừng có nói vòng vo với tôi nữa, có gì muốn hỏi thì hỏi đi." Bàn Tử chột dạ nhìn Lão Hồ một cái.

Xem ra ông lão này cũng không đơn giản.

Trên đường quay về, Tần Vũ đã phát hiện ra.

Ông lão trông gầy gò, nhưng trên cánh tay lại có những đường gân cơ săn chắc.

Vừa nhìn đã biết hồi trẻ ông ta chắc chắn còn nhanh nhẹn hơn bây giờ.

Lão Hồ vội vàng tiến lên khách khí với ông lão: "Ôi!

Ông xem, chúng tôi cũng không hỏi gì, chỉ muốn tìm hiểu tình hình

quanh đây với ông thôi mà." Ông lão hừ lạnh một tiếng, nhưng lại không từ chối.

"Thôi được rồi, về nhà tôi đi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện." Bàn Tử tự mình quen thuộc, thấy ông lão đi, vội vàng đuổi theo sau lưng gọi: "Này!

Bố ơi, đợi con với." Nhìn Bàn Tử đuổi theo, ông lão liếc một cái không nói gì.

"Mấy người kia đều gọi là bố, tôi cũng gọi chắc không sao đâu nhỉ!" Thấy ông lão không nói gì, Bàn Tử cũng không cảm thấy ngại ngùng, tiếp tục nói: "Tôi thấy tuổi ông cũng không còn nhỏ nữa, dù sao cũng là bề trên, gọi thế chắc chắn không sai, vậy tôi gọi thế nhé!" Suốt cả đường đi, Bàn Tử đều nói chuyện thân mật với ông lão, Tần Vũ và Lão Hồ đi theo phía sau.

Vào đến chỗ ở của ông lão, Tần Vũ đảo mắt nhìn xung quanh.

Ngôi nhà cũng giống như một số ngôi nhà cũ trong làng, có chút xập xệ.

Nhưng khá sạch sẽ, trong nhà có một số tấm da thú chất đống ở một góc chuẩn bị mang đi bán.

Không có đồ đạc gì đặc biệt.

Ông lão vào nhà, lập tức rửa mặt ở chậu nước gần cửa.

Sau đó kéo cái khăn lông bên cạnh lau mặt rồi nói: "Thôi được rồi, đừng có chơi trò vòng vo với tôi nữa, có gì muốn hỏi thì hỏi nhanh đi, tôi biết thì sẽ nói, sau đó các cậu có vào rừng hay về nhà thì cũng không liên quan gì đến tôi." Tần Vũ không đồng ý cũng không từ chối, trực tiếp hỏi thẳng vấn đề mà anh muốn biết: "Tôi nghe A Cường nói trước đây có một đội khảo cổ đến, tôi muốn biết tình hình năm đó, tất cả đều chết trong đó rồi sao?" "Đội khảo cổ?

À, đó chỉ là cách gọi bên ngoài thôi, trông thì giống đội khảo cổ, nhưng trên người ai nấy đều mang súng!" Bàn Tử và Lão Hồ nhìn nhau, xem ra là đồng nghiệp rồi.

"Người dẫn đội là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, trông không dễ chọc đâu." "Tôi đã nhận tiền của họ, đồng ý dẫn họ vào rừng làm người dẫn đường, dù sao thì lúc đó những người thợ săn khác cơ bản đều không đi đến đó nữa, chỉ có tôi thôi." "Chỉ có tôi chịu trách nhiệm đưa họ vào sâu trong núi, sau đó tôi quay về, còn bên trong họ làm gì thì tôi không rõ." "Chỉ là tôi sẽ theo ngày đã hẹn, đến đó đưa cho họ một ít thức ăn bổ sung." "Sau đó... họ rút đi rồi." "Cái ngày họ đi, trên xe dường như có chở đồ vật." "Bên trong đó sao?" Tần Vũ hỏi.

Ông lão nhíu mày dường như đang hồi ức.

"Không rõ lắm, họ không cho người ngoài đụng vào những thứ đó, trên đó có đánh số." "Nhưng có một lần tôi tò mò, đã lén lấy ra cân thử, đồ vật bên trong rất nặng, nhưng lại tỏa ra một thứ mùi kỳ lạ." Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến món đồ mà A Cường nói, liền hỏi ông lão: "Vậy ông có biết món đồ cổ mà A Cường nói là gì không?" "Bố nó đã đưa cho tôi xem, là một mảnh sắt.

Không lâu sau khi những người đó đi, bố nó đã tìm thấy nó trên núi." "Còn bố nó giấu món đồ đó ở đâu thì tôi cũng không rõ!" "Về đi, tôi muốn ngủ rồi." Ông lão bắt đầu đuổi người.

Tần Vũ hiểu đạo lý biết điểm dừng, huống hồ ông ta cũng chưa hứa là sau này sẽ không tìm nữa.

"Vậy ông nghỉ ngơi đi, chúng tôi về trước đây." Bàn Tử dường như chưa cam lòng, muốn hỏi thêm vài câu, nhưng bị Lão Hồ kéo ra khỏi nhà.

"Kéo tôi làm gì, ông già đó trông không đơn giản, chắc chắn là

đang giấu chúng ta chuyện gì!" Tần Vũ xua tay: "Vô dụng thôi, bây giờ ông ta sẽ không nói đâu, hỏi cũng vô ích, chúng ta phải tìm cách khác." "Vậy làm sao đây, không thể bỏ cuộc được chứ!" "Đương nhiên!

Tôi cảm thấy ông ta đang giấu chúng ta nhiều điều không tầm thường, trong đó ông ta không nên chỉ đóng một vai trò không quan trọng như vậy." Lão Hồ đột nhiên nhìn Tần Vũ nói: "Tôi cũng cảm thấy như vậy, hoặc là ngày mai chúng ta nên hỏi lại A Cường!" Ba người quay về, ngoài việc nhận được một số thông tin không hoàn chỉnh từ ông lão, thêm vào đó Bàn Tử cũng không thu mua được món đồ đáng giá nào.

"Haizz, chẳng thu hoạch được gì cả!" Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Vũ thức dậy sớm, nhân lúc Lão Hồ và Bàn Tử đang ngủ, liền chặn A Cường ở đầu làng.

"Chào buổi sáng!

Sớm tinh mơ đã đi đâu vậy?" A Cường lần này nhìn thấy anh cứ như thấy quỷ vậy, không nói một lời, cứ thế điên cuồng chạy ra ngoài.

Nhưng rốt cuộc vẫn không phải đối thủ của Tần Vũ.

Anh túm lấy cặp sách của A Cường, nhưng A Cường nhanh trí, một chiêu kim thiền thoát xác, không cần cặp sách nữa, trượt ra khỏi tay Tần Vũ.

Tần Vũ cũng không vội, cầm cặp sách trên tay cân nhắc, mỉm cười nói với A Cường: "Chạy đi!

Tôi xem cậu đi học mà không mang cặp sách thì thầy giáo có mắng không." "Trả cho cháu!" "Được, nhưng cậu phải trả lời tôi vài câu hỏi!" "Không được!

Bố cháu đã nói không cho cháu nói chuyện với các chú...” A Cường nói được nửa câu liền vội vàng dùng tay bịt miệng lại.

Tần Vũ thấy vậy không nhịn được cười.

“Gì!

Tôi đáng sợ đến thế sao?” “...Bố cháu nói mấy chú không phải người tốt?” A Cường bịt miệng gật đầu.

“Một đứa trẻ con thì biết gì chứ, biết cũng phí công thôi, được rồi trả cặp đây!

Mau đi học đi.” “Hừ!

Chuyện trong làng cháu đều biết hết!

Sau này cháu cũng muốn giống như bố cháu!” Tần Vũ thấy nó đã cắn câu, cười nói: “À, trông giống như muốn làm thổ phỉ sao?” “Có chút tiền tiêu vặt này!

Sao nào, muốn không?” Nhìn tập tiền trên tay Tần Vũ, A Cường lập tức sững người.

“Trả lời tôi một câu hỏi, tôi cho cậu một tờ như thế này, tôi hứa sẽ không nói với bố cậu đâu!” “Việc bán đứng bố cháu thì cháu sẽ không làm!” A Cường tỏ vẻ có cốt khí, như muốn xả thân vì nghĩa vậy.

“Đừng có làm ra vẻ anh hùng chủ nghĩa như thế được không, tôi chỉ hỏi vài chuyện không quan trọng thôi.” “Vậy... hỏi đi!” Quả nhiên nó đã động lòng, Tần Vũ thầm nghĩ thằng bé này còn non quá.

“Bố cậu từ trước đến nay đều như thế này sao?

Hay là có lúc nào đó đột nhiên có sự thay đổi lớn?” “Không có, trong ký ức của cháu bố cháu vẫn luôn như vậy.” “Nhưng năm đó trong làng mùa màng thất bát, không có lương thực, động vật để săn cũng ít đi, bố cháu đã từng biến mất một thời gian.” “Bố cháu nói là đi

kiếm lương thực.” “Sau đó thì sao?

Kiếm được lương thực không?” “Đương nhiên rồi, bố cháu lợi hại như vậy mà.” “Vậy... cái đội khảo cổ năm đó...” “Cháu không biết!

Cháu không biết!” A Cường vừa nghe thấy liên quan đến đội khảo cổ liền như bị chích điện, cắt ngang lời Tần Vũ, tỏ vẻ không hợp tác.

Tần Vũ trong lòng cũng đoán được phần lớn, ông bố đã ra lệnh chết, thà chết cũng không được nói với họ.

Anh cũng không định hỏi tiếp nữa, trả cặp sách cho A Cường.

Tần Vũ quay đầu liền trở về.

Lúc này Lão Hồ và Bàn Tử vừa mới tỉnh dậy không lâu.

Chương 211

Tần Vũ rót cho mình một cốc nước, nói: "Tôi vừa đi tìm A Cường, xem ra chúng ta cần ở lại đây thêm vài ngày nữa." Lão Hồ ngạc nhiên hỏi Tần Vũ: "Lão Tần, thằng bé đâu rồi?" "Bố nó không cho nói, ông ấy đã đưa nó đến thị trấn gần đó đi học rồi, chắc một thời gian nữa sẽ không về đâu." Bàn Tử có chút khó xử nói: "À?

Vậy chúng ta làm sao đây." "Vừa nãy ở đầu làng tôi đã chặn nó lại, hỏi vài câu rồi." Tần Vũ uống một ngụm nước trong cốc nói: "Tối nay chúng ta phải đi tìm ông lão đó một lần nữa." "Gì!

Lão Tần biết gì rồi sao?" Tần Vũ mỉm cười thần bí: "Lát nữa sẽ biết thôi." Buổi tối, ba người đứng trước cửa nhà ông lão.

"Kẽo kẹt" một tiếng, ông lão mở cửa, nhíu mày nhìn ba người ngoài cửa.

"Không phải tôi đã nói là đừng tìm tôi nữa sao?" "Lão già, tôi cũng không muốn thế, nhưng vì ông cứ phiền phức, nên tôi biết nguyên nhân rồi." Ông lão mặt biến sắc, nghiêm túc hỏi: "Ý cậu là sao?" Tần Vũ nhướn mày, cố làm ra vẻ thần bí: "Ông chắc chắn không mời tôi vào sao, đương nhiên nếu không ngại thì cũng không sao." Lão Hồ tưởng mình nhìn nhầm, trong lúc Tần Vũ còn chưa nói hết câu.

Trên mặt ông lão có một thoáng biểu cảm chột dạ lóe lên.

"Vào!" "Tôi tưởng hôm qua tôi đã nói rõ với cậu rồi chứ." "Không!

Ông đã giấu tôi một vài thứ, một vài... thứ quan trọng!" "Cậu biết rồi sao?" "Đương nhiên là những thứ ông không muốn tôi biết nhất!" Cuộc đối thoại mờ mịt của hai người khiến Lão Hồ và Bàn Tử đứng bên cạnh nghe mà mặt mày ngơ ngác.

Không biết hai người này đang nói gì.

Tần Vũ thông qua lời nói của A Cường sáng nay, trong lòng đã lờ mờ đoán ra đại khái.

Nhưng không thể xác nhận tính chính xác của những thứ này.

Dù sao thì anh cũng chỉ biết đại khái, chi tiết căn bản không nhớ rõ.

Nhưng một khi ông lão biết anh không hoàn toàn hiểu rõ, chắc chắn sẽ lại đuổi mấy người họ đi.

Tần Vũ tỏ ra tự tin, đây là một trận chiến tâm lý cần sự kiên nhẫn, chỉ có phá vỡ phòng tuyến tâm lý cuối cùng trong lòng ông lão, ông ta mới có thể mở miệng.

Ông lão đột nhiên cười một tiếng, trong lòng ôm giữ tâm lý may mắn: "Thằng nhóc đừng có dọa dẫm tôi, tôi đã nói những chuyện khác không rõ rồi, về đi." Ông lão đối với những sự kiện cụ thể thì cấm khẩu không nhắc tới.

Tần Vũ cũng không vội rời đi, dùng một ánh mắt đầy ẩn ý nhìn chằm chằm, đột nhiên Tần Vũ phát hiện một tia hoảng sợ trong ánh mắt ông lão, cuối cùng thì giấy cũng không bọc được lửa.

Xem ra chuyện này đã chôn sâu trong lòng ông ta nhiều năm, trở thành một căn bệnh tâm lý.

"Ông chắc chắn muốn như vậy sao!

Người làm việc, người biết rõ nhất.

Muốn người không biết trừ khi mình đừng làm." Tần Vũ trong nháy mắt tỏa ra khí thế bức người.

Quả nhiên, trong lòng ông lão có quỷ.

"Cậu thật sự biết sao?" Tần Vũ thầm nghĩ, lão già này quả nhiên

không giả vờ được nữa rồi, bây giờ chỉ có thể đánh cược một phen.

"Người đang làm, trời đang nhìn.

Linh hồn trên trời sẽ không dễ dàng tha thứ đâu nhỉ!" Ông lão vốn ngạo mạn bỗng chốc mất hết dũng khí để tiếp tục chống đỡ, bao nhiêu năm qua, bí mật trong lòng cuối cùng cũng sắp bị vạch trần.

Ánh mắt ông lão đầy kinh hoàng, tóc trong nháy mắt bạc đi rất nhiều.

Người ta nói, một đêm bạc đầu, xem ra chuyện trong lòng không thể xem thường.

Mấy người ngồi lại, "Chuyện là thế này." "Ban đầu, tình hình khá đặc biệt, tôi thực sự đã đồng ý đi cùng họ để đưa một số vật tư bổ sung.

Nhưng, không chỉ có tôi, còn có hai người khác nữa." "Là bố của A Cường sao?" Ông lão gật đầu: "Xem ra cậu thật sự đã hiểu được một phần, nhưng e rằng chưa hiểu rõ hoàn chỉnh chuyện gì đã xảy ra cuối cùng." Nghe ông lão tự thuật, thời gian quay về mấy chục năm trước.

Ngày đó, ba người ông lão khởi hành từ sáng sớm, đến trưa mới đến doanh trại của đội thám hiểm.

Lúc ăn cơm trưa, họ không cho phép ông lão vào trong, nên ba người chỉ có thể ăn ở bên ngoài.

Nhưng, năm đó gặp phải nạn đói, mà ông lão lại phát hiện họ toàn ăn cơm gạo trắng, nên mấy người họ nảy sinh lòng tham.

Ba người vốn không có ý định giết người cướp của.

Ba người bàn bạc, lén lút lẻn vào lều trại, trộm một ít gạo trắng mang về chia cho người già và trẻ em trong làng.

Thực ra việc này cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng lại xảy ra ngoài ý muốn.

Đúng lúc ba người đang đóng gạo trong doanh trại, một người lính gác đột nhiên phát hiện ra.

Ba người đang chuẩn bị bỏ chạy, kết quả túi gạo không may từ trên giá rơi xuống, đúng lúc đập chết người lính gác.

Ông lão và người kia giấu xác xong rồi vội vàng bỏ trốn, nhưng họa vô đơn chí.

Đang cẩn thận xử lý thi thể thì lại bị người chăn thả gia súc phát hiện ra.

Thế là họ dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì làm cho trót, lại giết luôn người chăn thả.

Nhưng bên ngoài người càng ngày càng nhiều, mấy người cuối cùng không nhịn được nữa, dùng khẩu súng của người chăn thả, giết sạch tất cả những người trong doanh trại.

Ba người vứt xác chết xuống hồ, vác lương thực và vật dụng hàng ngày về, giấu trong một căn phòng ở khu lầu cổ.

Từ đó về sau, căn phòng đó bị khóa lại, không cho phép bất kỳ ai vào nữa.

Nghe đến đây, Tần Vũ đã hiểu rõ tất cả những chuyện đã xảy ra.

"Không ngờ mấy chục năm trước đội thám hiểm đã gặp phải chuyện như vậy." Tần Vũ thở dài, rốt cuộc cũng là mười mấy mạng người chứ.

"Tôi biết tôi đã gây tội, sống dai dẳng bấy lâu.

Nhưng không phải chỉ có thế đâu!" Ông lão hối hận khôn nguôi về chuyện này, nhưng cơn ác mộng như quỷ ám trong lòng ông ta vẫn

chưa xuất hiện.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Ông lão nghỉ một lát, lấy ra chai rượu trắng trong tủ, nhấp một ngụm rồi tiếp tục nói: "Lúc đó, tôi sợ hãi cực độ.

Liên tục giết chết mấy mạng người." Ban đầu, ông lão vì sợ chuyện bị bại lộ, nhân lúc người khác không chú ý, khi mọi người gần như đã quên đội thám hiểm khảo cổ, ông ta lại đi đến bờ hồ một chuyến.

Nhưng, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

"Năm đó tôi quay lại bờ hồ, đã chết lặng người." Ông lão ngừng lại, tiếp tục nói: "Tôi lại nhìn thấy họ!" "Thấy xác chết?" "Không!

Là người sống sờ sờ!

Vẫn ở bên bờ hồ, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, thậm chí có mấy người mà tôi đích thân giết chết, còn vẫy tay chào tôi." "Họ hoàn toàn không biết gì về những chuyện đã xảy ra, như thể mọi thứ chưa từng diễn ra vậy." "Không thể nào?

Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy!

Chết đi sống lại sao?" "Không!

Tôi cảm thấy không phải chết đi sống lại, bởi vì họ căn bản không nhớ là tôi đã giết họ." "Không phải là ông mơ đấy chứ?" Thực ra có những chuyện như vậy xảy ra, một số người giết người, vì quá sợ hãi, sẽ nằm mơ thấy người chết, xuất hiện ảo giác.

Ông lão cười khổ một tiếng: "Tôi cũng nghĩ đó là một giấc mơ, nhưng mà giấc ác mộng đó đã kéo dài hơn mười năm rồi." "Những lương thực mà chúng tôi lấy từ doanh trại ra cũng không phải là giả, những thứ đó đều là thật sự tồn tại mà." "Vậy, ông có phát hiện trên người họ có những chỗ nào kỳ lạ không?" "Có!

Mùi, trên người họ luôn mang theo một mùi lạ kỳ." "Tôi biết có thể các cậu sẽ không tin, nhưng, sau này, trong ba người chúng tôi, Bàng Quế không biết vì sao, biến mất mấy ngày, khi tôi đi tìm thì phát hiện anh ta đã tự mình đi đến đó." "Anh ta như bị trúng tà vậy, nói cười vui vẻ với những người đó, sau khi tôi kéo anh ta về, trên người anh ta cũng nhiễm thứ mùi đó, cuối cùng đã treo cổ tự tử trên xà nhà trong nhà." Vẻ mặt ông lão đầy đau khổ, mặt tái mét.

"Người trong làng đều nghĩ anh ta bị người ta hạ độc, nhưng, tôi lại rõ ràng, đó là quỷ đòi mạng mà!" Ông lão vẫn luôn sợ hãi chuyện đó sẽ lại tìm đến, nhưng sau đó lại luôn bình an vô sự, không hề xảy ra biến cố nào, cho đến tận ngày hôm nay.

"Vậy sau đó đội ngũ đó thế nào rồi?" "Không lâu sau khi Bàng Quế chết, đội ngũ đó đã ra khỏi núi, từ đó về sau tôi cũng không thấy họ nữa." "Sau đó, bố của A Cường lại quay lại bờ hồ để xem, kết quả đã phát hiện ra một mảnh sắt ở bờ hồ." "Mảnh sắt đó cũng mang theo mùi lạ, tôi muốn bán đi, nhưng tôi sợ gây ra rắc rối, nên bảo bố nó giấu kỹ đi." Tần Vũ nghe mà cảm thấy kỳ lạ, "Chuyện cũng đã kể xong, sau đó thì sao?" "Sau đó tôi đã vào khu lầu cổ, tôi cảm thấy không giấu được nữa.

Chương 212

Nên mới có chuyện bây giờ." "Tôi đi đây." "Chuyện Dương Giác Sơn ông không biết sao?

Tôi biết các cậu nhất định sẽ vào núi, để tôi dẫn đường cho." "Vậy được, tôi sẽ chuẩn bị, rồi lại vào núi." Vừa ra khỏi cửa, Bàn Tử lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh: "Giết mười mấy mạng người, chết đi sống lại, còn bảo ông ta dẫn đường.

Những thao tác này tôi càng ngày càng không hiểu gì cả?" Tần Vũ cứ nghĩ ông lão sẽ không quay lại nơi cũ nữa, dù sao đó cũng là ác mộng của ông ta.

"Ông ta chỉ muốn quay lại để tìm một lời giải thích rõ ràng.

Những người đó không phải ông ta giết, trong đó có điều kỳ lạ.

Để ông ta biết cũng không sao." "??" Bàn Tử để lại một vẻ mặt đầy kinh ngạc.

"Đúng rồi!

Có chuyện nào thần kỳ như vậy, người chết sống lại, tôi thấy đều là bịa đặt cả." Lão Hồ thực ra cũng hoài nghi lời của Lão Đa, dù sao chuyện quá kỳ quái thì ai mà tin được.

"Tôi cũng thấy có chút huyền ảo, hay là Lão Đa lúc đó giết người, trong lòng sợ hãi, áp lực tâm lý lớn nên sinh ra ảo giác?" Tần Vũ ngồi trên ghế bên cạnh, như đang suy tư.

Nửa ngày không có ai đáp lời, khiến Bàn Tử sốt ruột.

"Ai u!

Lão Tần nhà tôi ơi, ông mau nói gì đi chứ!" Tần Vũ đột nhiên

ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nói.

“Đi thôi!

Tôi thấy ông ấy không có lý do gì phải nói dối cả.

Chuyện này tuyệt đối là thật, một số chi tiết trong thôn đều khớp với lời ông ấy nói.

Còn về chuyện người chết sống lại, có lẽ… cũng là thật, chỉ là không phải cái thật theo ý nghĩa hiện thực mà thôi.” “Thật thật giả giả, tôi thấy lão già đó không đáng tin, chắc là lú lẫn rồi!” Tần Vũ lắc đầu: “Người không thể sống lại được, nên có khả năng những thứ ở đây tương tự như những gì chúng ta gặp phải ở Tinh Tuyệt.

Đều có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Ngày mai chúng ta hãy đến xem cái hồ ở núi Dương Giác, mùa này nước hồ chắc hẳn đã rút xuống rồi, tôi xuống đó xem thử không chừng có thể tìm thấy thi cốt của những người năm xưa.” Bàn Tử thấy chuyện không đáng tin lắm: “Chắc không dễ tìm đâu, chuyện đó đã xảy ra từ tám mươi sáu năm trước rồi, những thi thể đó chắc đã mục nát hết rồi.” “Thi thể có thể mục nát, nhưng xương cốt thì không thể nát hết được.

Tôi thấy có thể nghe Lão Tần, chúng ta cứ thử vận may xem sao.” Bàn Tử nghĩ lại cũng thấy đúng, gật đầu đồng ý: “Được!

Vậy thì đi xem!” “À phải rồi!

Có cần gọi Lão Đa đi cùng không?” Tần Vũ gật đầu: “Cứ gọi ông ấy đi, dù sao chúng ta chưa từng vào rừng, không quen thuộc địa hình bên trong, cần có người dẫn đường.” “Tốt!

Vậy sáng mai tôi sẽ đi báo!” Thực ra ngay cả Tần Vũ cũng có chút mơ hồ, bởi vì nó quá huyền ảo.

Nhưng so với lời của Lão Đa.

Cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

Nơi đó hẻo lánh, lúc đó không có chuẩn bị đầy đủ thiết bị.

Hiện tại muốn mua ngay trong thôn cũng không tìm được.

Nhưng Lão Hồ và Bàn Tử đã lục lọi một vòng ở chợ thôn, tìm được một số thứ có thể dùng thay thế thiết bị chuyên nghiệp.

Lúc ở Ngưu Đầu Câu, họ cũng đã chứng kiến sự hung hãn của mãnh thú ở đó.

Không có đồ đạc trong người, bọn họ vẫn không yên tâm.

Lão Đa thì không cần lo lắng, ông ấy có sẵn một bộ đồ đi săn.

Thậm chí còn có một khẩu súng săn, nhưng đạn dược không nhiều.

Vì việc quản lý rất nghiêm ngặt, những thứ đáng lẽ phải nộp lên từ lâu, nhưng thợ săn dựa vào nó để bảo vệ mạng sống và kiếm ăn.

Đương nhiên sẽ không nộp, nhưng đạn dược thì khó kiếm hơn.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, mấy người hành động nhanh chóng, lập tức xuất phát.

Lão Đa dẫn đường, con đường lần này có chút khác biệt.

Một con đường bị cỏ dại bao phủ, nhưng không khó đi.

Lão Đa đi tắt, quả nhiên chỉ hơn hai tiếng đồng hồ, Tần Vũ đã có thể nhìn thấy bóng dáng mặt hồ từ xa.

“Hoắc!

Phong cảnh ở đây thật sự không tệ!” Bàn Tử đứng trên cao nhìn xuống mặt hồ và dãy núi trùng điệp bên dưới, cảm thán.

Đi theo Lão Đa xuống dưới, Tần Vũ đi dọc bờ hồ một lúc.

Sau đó ngồi xổm xuống dùng nước hồ rửa tay.

Khoảnh khắc ngẩng đầu lên, một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng.

Tần Vũ trong khoảnh khắc đó chợt thấy hoảng hốt.

"Lão Tần?" Trước đó Bàn Tử dường như đã nói gì đó, nhưng Tần Vũ không nghe thấy.

Một lát sau Bàn Tử lại gọi một lần nữa, Tần Vũ mới hoàn hồn.

Sự kinh ngạc khiến Tần Vũ càng cảm thấy có điều gì đó ở đây.

Quay đầu nhìn lại, Bàn Tử và Lão Hồ người ướt sũng, rõ ràng đã xuống nước mò mẫm.

"Thế nào?

Có gì không?" Bàn Tử lắc đầu với Tần Vũ, vẻ mặt tiếc nuối: "Lão Tần, tôi xuống xem rồi, không có gì cả!" Lão Hồ bên cạnh cũng gật đầu phụ họa: "Không có, Lão Tần, hoàn toàn không có dấu vết thi cốt nào." Tần Vũ nheo mắt nhìn xung quanh một vòng, hỏi Lão Đa: "Lão Đa, ông chắc chắn là ở đây chứ?" Lão Đa gật đầu khẳng định với Tần Vũ: "Đúng vậy, tuyệt đối sẽ không sai!

Cả đời tôi sẽ không quên nơi này." "Nước hồ so với năm đó có thay đổi không?" "Bây giờ không phải mùa mưa, mực nước đã rút xuống rồi, thực ra… không có." "Được." Tần Vũ gật đầu ý nói đã hiểu.

Sau đó quay đầu nói với Bàn Tử và Lão Hồ: "Lúc đó ném thi thể xuống thì cũng chỉ ở gần bờ hồ, sẽ không ném ra giữa hồ.

Bây giờ mực nước hạ thấp, chỗ ném xác chết chắc là ở bờ, trong bùn đất ở bờ, hãy tìm thử xem.

Xương cốt chắc hẳn đã phân tán rồi." Mấy người dùng cả buổi

chiều ở bờ để lật tìm thi cốt, nhưng không hề có thu hoạch, cho đến khi gần tối.

Bụng mọi người đều réo, Tần Vũ thì không sao, càng hấp thu nhiều long mạch, cơ thể anh hiện tại đã có chút thay đổi.

Không ăn, không uống, không ngủ, anh vẫn có thể chịu đựng lâu hơn người trưởng thành bình thường rất nhiều.

"Thôi được rồi, tôi vào rừng xem có gì ăn không." Lão Đa đặt xẻng xuống, lấy khẩu súng săn trong lều, đi vào rừng.

Không lâu sau, Lão Hồ và Bàn Tử nghe thấy một tiếng súng.

Lúc Lão Đa quay ra thì trên tay xách một con gà rừng.

Dựng một cái giá đơn giản, Lão Đa nhóm lửa, vặt lông gà rừng, đặt lên lửa nướng.

Không lâu sau, mùi thơm lan tỏa, Bàn Tử không còn tâm tư nào khác.

Chương 213

Men theo mùi thơm đến bên cạnh Lão Đa.

Tần Vũ và Lão Hồ cũng dừng tay, chuẩn bị ăn gì đó.

“Lão Đa!

Tay nghề không tệ chút nào!

Nướng thơm quá!” “Tay nghề ấy à, đi săn lâu ngày, đôi khi ra ngoài phải ở trên núi mấy ngày, dần dần mà luyện được thôi.” Tần Vũ vừa ăn vừa nhìn chằm chằm mặt hồ yên tĩnh.

“Tiếng thủy triều?” Tần Vũ dừng tay, lẩm bẩm trong miệng.

Suýt nữa thì quên mất!

“Hả?” Lão Hồ không nghe rõ, hỏi lại một lần nữa.

“Hai ông có nghe thấy tiếng thủy triều không?” Tập trung lắng nghe, Lão Hồ cũng nghe thấy, gật đầu nói với Tần Vũ: “Đúng là có tiếng thủy triều thật!” “Ở đây làm sao có tiếng thủy triều được, đây không phải hồ nước sao?” Tần Vũ gật đầu: “Dòng hút!” Bàn Tử ném miếng xương gà đã gặm sạch trên tay, hỏi Tần Vũ: “Lão Tần, dòng hút là sao?” “Nước hồ này chắc chắn thông với sông ngầm.

Gần đây chắc chắn có một hồ lớn, thông qua sông ngầm mà hai hồ nước này liên kết với nhau.

Nước hồ này bị rút sang hồ lớn đó, cho nên mực nước mới rút nhanh như vậy!” “Lão Tần, những điều này tôi lại không hiểu, ông có thể nói thẳng hơn được không.” Lão Hồ nhìn Bàn Tử rồi bất đắc dĩ dùng lời lẽ đơn giản giải thích: “Ý Lão Tần là hồ nước này giống như cái bồn cầu vậy, nước bị rút đi rồi!” “Lão Tần, vậy lý do chúng ta không tìm thấy thi cốt là vì chúng đều bị hút sang hồ lớn đó sao?” Lão

Hồ giải thích như vậy, Lão Đa cũng hiểu ra một chút, đại khái là thi cốt trong hồ này đã chuyển sang một hồ khác.

"Gần đây quả thực có một hồ lớn, nhưng nó quá sâu, nếu thật sự như cậu nói, thì cũng không dễ tìm đâu." Lão Đa biết Tần Vũ nói không sai, vì gần đó quả thực có một hồ lớn hơn.

Nhưng nước hồ quá sâu, lại không có thiết bị, không thể lặn xuống tìm được.

Nhưng Lão Đa lại không biết Tần Vũ có thể làm được.

"Lão Đa, hồ nước kia ở đâu?" "Cậu thật sự muốn đi à?" Lão Đa có chút không dám tin.

Tần Vũ gật đầu: "Dẫn tôi đi đi." Quay đầu Tần Vũ lại nói với Lão Hồ và Bàn Tử: "À phải rồi, hai ông có thể nín thở lâu nhất là bao lâu?" Bàn Tử lập tức co rúm lại: "Không phải chứ, Lão Tần thật sự định lặn xuống tìm à!

Hồ sâu lắm!

Tôi có nín thở lâu đến mấy cũng không xuống đến đáy được đâu!

Xuống rồi không thở được, cũng không lên được, liều mạng à!" Lão Hồ cũng lắc đầu tỏ vẻ không làm được.

Lão Đa nói, chỗ sâu nhất của hồ nước đó ít nhất cũng phải hơn một trăm mét.

"Tôi xuống, các ông ở trên tiếp ứng!" Tần Vũ tự tin, cảm thấy mình có thể làm được.

Với năng lực Đại Tế Tư, anh có thể không hô hấp trong thời gian dài như thực vật mà không gặp vấn đề gì.

Tần Vũ dùng một sợi dây thừng buộc vào eo mình, đầu còn lại giao cho Bàn Tử.

Vì không có thiết bị lặn chuyên nghiệp, nên Tần Vũ để tốc độ lặn nhanh hơn đã buộc thêm một tảng đá vào người.

Nhìn thấy cảnh đó, Lão Hồ sợ hãi, lo lắng nói: "Lão Tần!

Tôi thấy nguy hiểm quá, hay là chúng ta đi mua ít thiết bị lặn rồi quay lại đây đi." Bàn Tử cũng phụ họa bên cạnh: "Đúng đó, Lão Tần, cảnh tượng này đáng sợ quá, không biết còn tưởng ông đang ném xác phi tang chứ!" Tần Vũ trên mặt lại bình tĩnh, lắc đầu với Lão Hồ: "Không cần, như vậy sẽ mất thời gian lắm." Vì trên người có buộc đá, nên Tần Vũ lặn xuống rất nhanh.

Nín thở đối với anh quá dễ dàng, cho đến bây giờ anh vẫn không có chút cảm giác muốn hô hấp nào.

Càng lặn xuống, không còn ánh sáng mặt trời từ trên cao, nước hồ dần trở nên u ám.

Dưới đáy hồ không có thiết bị chuyên nghiệp, Tần Vũ không nhìn rõ lắm.

Tầm nhìn dưới nước mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy đại khái.

Lại lặn thêm một đoạn nữa, đại khái cách mặt hồ gần bốn mươi mét.

Tần Vũ đột nhiên phát hiện một cái bóng lớn dưới nước, như có thứ gì đó ở bên trong.

Trông giống một sinh vật khổng lồ dưới đáy biển, Tần Vũ nghĩ thầm chắc không phải thủy quái chứ.

Cắt đứt tảng đá trên người, Tần Vũ không lặn xuống nữa.

Bơi về phía cái bóng khổng lồ đó.

Mới dần nhìn rõ.

Hóa ra cái bóng khổng lồ đó là một tòa lầu cổ kiểu dáng cũ kỹ.

Bị nước hồ ngâm lâu ngày, bên dưới đã mục nát, bị chôn vùi trong bùn đất dưới nước.

Bên trên chỉ còn lại một cái khung, Tần Vũ bơi quanh lầu cổ một vòng.

Lại phát hiện trên khung có treo một vật thể không rõ, màu đen trông giống tảo biển.

Nhưng lại thành từng búi, thậm chí ở cạnh đó còn thấy mấy khẩu súng.

Chắc là thiết bị mà Lão Đa ném xuống hồ cùng thi thể sau khi giết người năm xưa.

Bơi tới gần, Tần Vũ muốn xem những thứ đó là gì.

Càng đến gần lầu cổ, Tần Vũ càng phát hiện không chỉ có một lầu cổ, bên dưới còn có "ngói vỡ".

Từ góc độ của Tần Vũ nhìn xuống, bên dưới là cả một khu trại cổ!

Lúc chuẩn bị bơi vào bên trong lầu cổ, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy sợi dây thừng buộc trên người căng chặt.

Nhìn thấy Bàn Tử đang kéo lên.

Tần Vũ thuận theo lực kéo của sợi dây bơi lên trên.

Nhưng anh lại quay đầu nhìn sâu thêm một lần nữa vào khu trại cổ phía dưới.

Theo tiếng "ào ào", Tần Vũ cuối cùng cũng nổi lên mặt nước.

Trên bè tre, Bàn Tử lập tức kéo Tần Vũ lên.

Vội vàng hỏi: "Lão Tần!

Không sao chứ!" Áp lực nước dưới đáy quá cao, tai Tần Vũ trong

khoảnh khắc vừa nổi lên mặt nước có chút không nghe rõ âm thanh xung quanh.

Lắc lắc đầu, Tần Vũ mới cảm thấy khá hơn.

“Tôi không sao!

Lên bờ thôi!” Lên bờ, Tần Vũ vô thức nhìn đồng hồ của Lão Hồ.

Hóa ra từ lúc xuống nước chưa đầy năm phút.

Nhưng Bàn Tử thì lo lắng không ngớt: “Lão Tần thật sự dọa tôi chết khiếp!

Năm phút không thấy động tĩnh gì, cũng không lên, tôi cứ tưởng có chuyện rồi chứ.” Tần Vũ có chút hối hận vì không hẹn trước thời gian xuống nước với Bàn Tử, với tình huống vừa rồi, anh cảm thấy có thể trụ thêm mười phút nữa cũng không thành vấn đề.

“Dưới đó có một ngôi làng!” “Không sai.” “Lão Tần!

Chương 214

Trên người ông…?" Bàn Tử đột nhiên vòng ra sau lưng Tần Vũ, gỡ một mảnh sắt từ sợi dây buộc ở eo anh.

"Tấm sắt?" Lão Hồ nhìn thấy cau mày nói.

Tần Vũ cũng nhìn tấm sắt trên tay Bàn Tử.

So với tấm Lão Đa đưa, tấm này rõ ràng nhỏ hơn một chút.

Có lẽ lúc lặn xuống nước đã vô tình cào vào sợi dây thừng.

Tần Vũ hiện tại không còn để ý đến dưới đáy hồ nữa, tâm trí anh dồn cả vào ngôi làng dưới hồ đó.

"Ông ấy có muốn cùng tôi xuống đó một chuyến không?

Nếu vậy, tôi và Lão Đa sẽ ở lại, tôi sẽ thử xem có thể vớt thi cốt của những người kia lên không." "Lão Hồ!

Và Bàn Tử hãy lập tức lên đường, ra khỏi thôn để chuẩn bị một số thiết bị lặn!" Nhìn Lão Đa đang ngồi bên cạnh, Tần Vũ nói thêm một câu: "Bốn bộ!" Lão Đa ngẩng đầu nhìn Tần Vũ một cái, nhưng không nói gì.

Lão Hồ cúi đầu, lập tức đồng ý.

Nhưng lúc đi, ông vẫn có chút không yên tâm, dặn đi dặn lại Tần Vũ tuyệt đối không được xuống nước khi họ chưa quay lại.

Tần Vũ gật đầu đồng ý.

Anh biết Bàn Tử và Lão Hồ đang sợ hãi.

Chẳng qua là sợ Lão Đa sẽ dùng thủ đoạn hãm hại anh sau khi anh xuống nước.

“Không sợ sao?” Buổi tối, trong lều trại bên bờ hồ chỉ còn lại Lão Đa và Tần Vũ.

Lão Đa đã có tuổi, không nói nhiều, lúc không có việc gì thì ngồi trong lều lau súng săn.

Tần Vũ thì khỏi phải nói, hiện tại trong lòng anh chỉ toàn là về tòa lầu cổ dưới nước kia.

Nhưng lúc Lão Đa lau súng thì liếc nhìn Tần Vũ một cái.

Thấy Tần Vũ không hề đề phòng mình, ông không nhịn được hỏi.

“Sợ à?

Sợ tôi hãm hại cậu?

Dùng khẩu súng săn trên tay bắn cậu?” Tần Vũ đột nhiên cười nói.

“Hai người kia luôn đề phòng ông, tôi biết.” Lão Đa đặt khẩu súng săn xuống, thở dài rồi ngẩng đầu.

“Tôi đã quen rồi, tôi không đề phòng cậu cũng vì tôi biết cậu không có bất kỳ động cơ nào, cũng không có cần thiết phải làm như vậy.” Lão Đa thở dài hỏi Tần Vũ: “Ngày hôm đó… cậu xuống nước, ở dưới đó nhìn thấy cả một khu trại cổ sao?” Tần Vũ nghe Lão Đa nói vậy, tinh thần phấn chấn.

Hỏi: “Ông biết sao?” Lão Đa lại lắc đầu: “Tôi không rõ, tôi cũng chưa từng nghe nói gần đây có trại nào, chỉ nghe kể ngày hôm đó có chút kỳ lạ.” Tần Vũ có chút thất vọng, nhưng không bỏ cuộc.

“Lão Đa, lát nữa tôi sẽ xuống đó một chuyến nữa, thi thể của những người đó chắc hẳn ở gần chỗ thiết bị, tôi sẽ vớt chúng lên.” Lão Đa nhìn Tần Vũ với vẻ mặt có chút chấn động.

“Cậu không sợ tôi sẽ làm hại cậu sao?” Tần Vũ biết Lão Đa sẽ không làm vậy, nhưng để đảm bảo an toàn, Tần Vũ nở một nụ cười

khó đoán với Lão Đa.

"Tôi tin ông sẽ không làm vậy đâu, nếu không thì chẳng phải tôi cũng sẽ giống như những người kia sao?" Lời nói của Tần Vũ lại khiến Lão Đa nhớ đến những người đã chết, trên mặt ông lộ ra vẻ sợ hãi.

Rõ ràng mục đích của Tần Vũ đã đạt được, Lão Đa hiện tại dù có ý định hãm hại, cũng sẽ không ra tay ở bờ hồ.

Nhờ sự hợp tác của Tần Vũ và Lão Đa, họ lại lần nữa lặn xuống nước để vớt một số thứ lên.

Tần Vũ đã tìm thấy một số thiết bị lặn năm xưa trong đống đồ vớt được.

Nhưng phần lớn đều không dùng được nữa, may ra có một bộ thiết bị lặn có một số bộ phận còn dùng được.

Tần Vũ tháo những thứ đó ra và lắp vào người mình.

Như vậy có thể giúp anh hoạt động linh hoạt hơn trong nước.

Tần Vũ cũng thuận lợi vớt được một vài bộ xương cốt người từ dưới nước lên.

Lên bờ sau, Tần Vũ và Lão Đa ghép lại, cuối cùng cũng miễn cưỡng ghép được một vài hình người từ đống xương.

"Thi cốt… đều không có tay phải?" Lão Đa nhìn đống thi cốt trên mặt đất nói.

Tần Vũ cũng phát hiện ra, thi cốt tuy không đầy đủ, một số mảnh vụn bị vùi trong bùn hồ khó tìm.

Nhưng một vài bộ phận quan trọng, Tần Vũ đều tìm thấy, duy chỉ có tất cả các thi cốt, đều không có tay phải.

Thật kỳ quái, vì không thể nào trùng hợp đến mức một cái cũng

không có.

"Chắc chắn không phải ngẫu nhiên!" Lão Đa thở dài nói.

Tần Vũ quay đầu hỏi Lão Đa: "Lúc ném xác, tay của họ vẫn còn nguyên vẹn chứ?" Lão Đa gật đầu: "Đương nhiên!" Tần Vũ mấy lần xuống đó đều chỉ tập trung vào thi thể.

Vốn dĩ định vớt những thi cốt đó lên, xem có gì dị thường không.

Còn về tòa trại cổ đó, cần phải xuống sâu hơn nữa, đợi Lão Hồ và Bàn Tử quay về rồi mới xuống.

Bàn Tử và Lão Hồ cũng không làm Tần Vũ thất vọng, tuy trời mưa, đường núi khó đi.

Nhưng họ cũng chỉ mất một tuần là quay về.

"Lão Tần!?" Bàn Tử và Lão Hồ không thiếu đồ đã mua, thiết bị lặn, một số dây leo núi.

Bao gồm cả một số vũ khí tự vệ.

"Dưới đó vớt lên được thi cốt, nhưng không có tay phải." Lão Hồ có chút bất đắc dĩ, biết Tần Vũ cuối cùng vẫn muốn xuống đó.

May mà Lão Đa đã không làm như vậy.

"Khi trang bị đã sẵn sàng, tôi sẽ xuống đó xem cái lầu đó." "Được!" Thay thiết bị lặn, mấy người lần lượt xuống nước.

Để đề phòng vạn nhất, Lão Hồ bảo mọi người buộc dây leo núi vào eo rồi xuống nước.

Đầu còn lại treo trên bờ, nhỡ có chuyện gì, cũng có thể kéo người lên.

Lão Đa tuy đã có tuổi, nhưng là một thợ săn nên thân thể vẫn cường tráng.

Ông ấy biết bơi.

Xuống nước, quả nhiên có thiết bị thì khác hẳn.

Tốc độ bơi xuống nhanh hơn nhiều so với việc ôm đá.

Giống như lần trước, càng xuống sâu xung quanh càng u ám.

Yên tĩnh, dưới nước không có bất kỳ âm thanh nào.

Mấy người mặt đeo mặt nạ dưỡng khí, chỉ có thể dùng cử chỉ để giao tiếp với nhau.

Chương 215

Nhìn thấy khoảng cách đến khu trại cổ bên dưới ngày càng gần.

Tần Vũ vẫy tay với những người phía sau, ý bảo dừng lại.

Lão Hồ, Bàn Tử và Lão Đa lần đầu tiên nhìn thấy khu trại cổ dưới nước này.

Dưới nước, biểu cảm của họ không nhìn rõ lắm.

Nhưng rõ ràng đều sững sờ, dù sao nhìn cảnh tượng đó thật sự quá chấn động.

Tần Vũ đã xuống đó bốn năm lần rồi, nên không còn lạ lẫm nữa.

Lần này cuối cùng cũng có thể tiếp cận lầu cổ, Tần Vũ đột nhiên có chút kích động.

Với tình hình ở đây, nhất định có mộ để trộm.

Tần Vũ bơi qua một cái cây, cây rất lớn, nhưng vì quanh năm bị nước ngâm.

Một số cành cây nhỏ vừa chạm vào là gãy.

"Ưm… ưm…" Lão Hồ muốn nói gì đó, nhưng không thể, chỉ có thể phát ra những âm thanh mơ hồ không rõ.

Ông bơi đến bên cạnh Tần Vũ vỗ vai anh.

Tần Vũ nhìn theo hướng Lão Hồ chỉ, ở một chỗ của khu trại cổ, có một vệt sáng xanh lè.

Giống như một ngọn đèn, sáng lên dưới đáy nước.

Dưới nước làm sao có ánh đèn như vậy, Tần Vũ ngay lập tức nghĩ đến lửa ma trơi.

Đặc biệt là màu xanh lè, khiến người ta nhìn vào cảm thấy không thoải mái.

Bơi về phía ánh sáng đó, Tần Vũ phát hiện hóa ra bên dưới có một tấm bia đá.

Các kiến trúc bên dưới ngoài việc bị nước xâm thực theo thời gian, thì trông giống như ngôi làng của Lão Đa.

Bất kể kiến trúc nào, đều cùng một phong cách.

Cuối cùng cũng đến đáy hồ, Tần Vũ từ một tòa lầu cổ bị sập một nửa bơi vào trong trại.

Các ngôi nhà xung quanh đều lung lay sắp đổ, như thể chỉ cần không cẩn thận là sẽ sập xuống, chôn vùi họ bên trong.

Tần Vũ cũng lần đầu tiên đối mặt với cảnh tượng kỳ dị như vậy, xung quanh anh toàn là nước.

Rõ ràng là ở đáy hồ, nhưng lại như đang lạc vào một ngôi làng cổ.

Cảm giác đó thật kỳ diệu.

Bật đèn pin chống nước trên đầu, Tần Vũ nhìn tòa tháp trước mặt mà sững sờ.

Khác với những kiến trúc khác, phong cách kiến trúc của tòa tháp này hoàn toàn khác biệt với phong cách của làng Lão Đa.

Nó cũng lạc lõng so với các lầu cổ xung quanh.

Với phong cách kiến trúc Hán truyền thống, Tần Vũ có chút không hiểu, tại sao ở đây lại xuất hiện một kiến trúc như vậy.

Lão Đa biết điều đó, vì văn hóa ở đó khác biệt với bên ngoài.

Cho nên họ bài xích, đối với người ngoài đều có lòng thù địch sâu sắc.

Huống hồ bây giờ đã như vậy rồi, đừng nói chi đến lúc trước.

Xây dựng một kiến trúc như thế này trên địa bàn của họ gần như là không thể.

Cảm giác đó giống như Tần Vũ nhìn thấy một cây hồng xiêm trong một rừng táo vậy.

Tiếp tục bơi vào bên trong, Tần Vũ phát hiện cấu trúc bên trong giống như một khu nhà ở.

Có cổng chính, có cửa phụ, có hành lang, có sân sau, quy cách đầy đủ.

Nếu nhìn thấy vào thời điểm đó, khu nhà này chắc chắn phải rất hùng vĩ và bề thế.

Tần Vũ nhìn tấm biển ở chính sảnh đã mục nát, chữ viết trên đó cũng mờ nhạt.

Nhưng ở chỗ ký tên, chữ viết vẫn có thể nhìn rõ, Tần Vũ bơi đến, dùng tay nhẹ nhàng lau đi những thứ bẩn thỉu trên đó.

Bốn chữ "Âm Sơn Cổ Lầu" hiện ra trước mắt.

Lão Hồ và Bàn Tử đi theo Tần Vũ phía sau, rõ ràng cũng đã nhìn thấy.

Như thể đã tiếp cận được chân tướng của một số sự việc, Tần Vũ tăng tốc động tác của mình.

Trong lòng không kìm được có chút kích động.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên kéo kéo Tần Vũ.

Chỉ vào đồng hồ dưỡng khí trên tay để ra hiệu.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, hóa ra trên mặt đồng hồ dưỡng khí hiển thị, dưỡng khí của Bàn Tử đã hết một nửa.

Tần Vũ lại nhìn Lão Hồ cũng không kém Bàn Tử là bao.

Còn anh và Lão Đa thì còn lại hai phần ba.

Anh thì không sao, nhưng Bàn Tử sợ không trụ được bao lâu.

Lão Hồ chỉ vào Bàn Tử, ra hiệu nếu không trụ được nữa thì có thể lên trước.

Bàn Tử gật đầu ý nói đã hiểu.

Lúc Bàn Tử chuẩn bị bơi lên, Tần Vũ nhìn thấy phía sau Bàn Tử có một chùm ánh sáng màu xanh lục.

Giống như chùm sáng anh đã thấy trước đó.

Hiện tại dưới nước, không thể nói chuyện được, căn bản không kịp báo cho Tần Vũ, Lão Hồ chỉ có thể ra tay kéo Bàn Tử.

Bàn Tử không biết chuyện gì xảy ra, cứ tưởng Tần Vũ bị trúng tà.

Muốn giãy giụa, nhưng khi quay người cũng nhìn thấy vệt sáng xanh đó.

Mặc dù không biết ánh sáng xanh đó rốt cuộc có tác dụng gì.

Nhưng nhìn màu sắc kỳ dị đó, bất cứ ai cũng sẽ vô thức lùi lại.

Anh biết Tần Vũ cũng làm vậy là vì tốt cho mình.

Rất nhanh ánh sáng xanh đó liền biến mất, chỉ là trong chớp mắt.

Tần Vũ buông Bàn Tử ra, vốn dĩ anh tưởng ánh sáng xanh đó sẽ là thứ gì đó kỳ dị.

Chương 216

Nhưng hóa ra chỉ là một cái bóng, thoáng qua đã biến mất.

Tần Vũ đi vào trong căn nhà, nhìn xung quanh một vòng, bên trong giống như một hậu đường, cửa sổ đều đã hỏng.

Nhưng cửa thì còn.

Tần Vũ cẩn thận, trong nội đường không thấy ánh sáng xanh nữa.

Nhưng trong góc lại có một cái bình phong, Tần Vũ nửa bơi nửa đi đến đó.

Vòng qua bình phong, Tần Vũ nhờ ánh đèn pin trên đầu nhìn thấy phía sau bình phong có một thứ giống như hình người.

Tần Vũ dừng động tác lại, thứ này vừa rồi là lửa ma trơi cộng với thứ này, mọi chuyện càng ngày càng kỳ lạ.

"Thủy quỷ?" Nhìn hình người đó, Tần Vũ nghĩ ngay đến điều này.

"Hoặc là những người đã chết." Lão Đa trong lòng càng tin rằng những người đã chết đang tác quái.

Tần Vũ không chỉ nghĩ đến những thi cốt đã vớt lên bờ, liệu có ai cố ý làm vậy không?

Thực ra so với cương thi đơn giản trực tiếp, Tần Vũ càng ghét những vong hồn này hơn.

Không có thực thể, dùng cũng đều là những chiêu hiểm độc.

Tần Vũ lại nhìn kỹ hình người trên bình phong một lúc.

Một người treo cổ, ở mặt sau bình phong.

Tần Vũ muốn đưa tay ra chạm vào cái bóng đó, khoảnh khắc tay

anh chạm vào cái bóng, Tần Vũ mới hiểu ra.

Đó không phải là một cái bóng, mà là một thứ có thật.

Cảm giác chạm vào có chút kỳ lạ, Tần Vũ trong khoảnh khắc đó không thể hiểu rõ, rốt cuộc nó được làm bằng thứ gì.

Tay anh dùng một chút lực, một mảnh trên tay anh liền rơi ra.

"Tấm sắt!" Tần Vũ nhìn thứ rơi ra từ hình người trên tay mình, hóa ra tấm sắt đó trôi ra từ vị trí này.

"Ưm… ưm…" Rõ ràng Lão Đa phía sau Tần Vũ cũng nhận ra.

Ông chỉ vào tấm sắt trên tay Tần Vũ biểu hiện có chút kích động.

Tần Vũ đột nhiên nghĩ, không lẽ những thứ mà anh dùng hộp đựng đi năm xưa lại là những thứ này sao.

Mùi mà Lão Đa nói cũng là do những thứ này phát ra.

Không chạm vào những thứ đó nữa, dù sao ở dưới nước, việc chuẩn bị dưới đáy không đầy đủ.

Rời khỏi đó, Tần Vũ bơi về phía sân sau.

Bị lửa ma trơi vừa rồi dọa sợ, Bàn Tử cảm thấy có thể kiên trì một lát nữa, nếu bơi lên trên mà gặp lửa ma trơi thì phiền phức rồi.

Cái sân rộng hơn Tần Vũ tưởng.

Nhưng sợi dây buộc ở eo lại không đủ dài.

Tần Vũ không chút do dự cởi dây thừng, đi vào sân.

Bên trong có rất nhiều giá, trông cũng bằng sắt.

Trên đó có thứ gì đó, Tần Vũ đến xem mới biết hóa ra đều là từng cái bóng nằm phẳng lì.

Không đúng, không phải bóng, phải gọi là tượng người sắt mới đúng.

“Chỗ này là xưởng đúc sắt?” Tần Vũ không khỏi có chút nghi ngờ.

Sau đó dưới tượng người sắt lóe lên ánh sáng xanh lục, đây là lần đầu tiên Tần Vũ ở gần ánh sáng xanh lục đến vậy.

Lão Hồ hoảng hốt muốn kéo Tần Vũ, nhưng sợi dây trên người ông ấy vẫn chưa cởi.

Muốn đến nhưng khoảng cách không đủ, bây giờ có cởi dây thừng cũng không kịp.

Nhưng điều không ngờ tới là, ngay sau ánh sáng xanh lục là một con cá có hình dáng kỳ lạ.

Tần Vũ nhìn thấy con cá xấu xí đó không nhịn được có chút buồn cười.

Hóa ra tên đó vẫn luôn bơi qua bơi lại gần đây.

Thở phào nhẹ nhõm, Tần Vũ vẫy tay với Lão Hồ, ý nói không sao, bảo đừng lo lắng.

Bên trong đã không còn gì nữa.

Dưỡng khí trên người Bàn Tử cũng sắp cạn.

Tần Vũ bơi quay lại, định lên bờ trước rồi tính tiếp.

Bước tiếp theo phải làm gì hiện tại vẫn chưa có kế hoạch tốt.

Lúc Tần Vũ bơi đến gần chỗ sợi dây bị tháo ra.

Đột nhiên cảm thấy phía sau có một lực hút cực lớn đang kéo anh về phía sau.

Kéo anh giật lùi về phía sau.

Lão Đa thấy vậy cũng cởi dây thừng trên eo ra muốn đến kéo Tần Vũ lại.

Thấy Lão Đa đi tới, Lão Hồ cũng bám sát phía sau.

Lão Đa kéo tay Tần Vũ, Lão Hồ bên cạnh cũng kéo tay Lão Đa.

Bàn Tử kéo Lão Hồ, mấy người dựa vào sợi dây trên người Bàn Tử, khó khăn chống đỡ.

Nhưng Tần Vũ ước tính với sự giằng co như vậy, dưỡng khí của Bàn Tử chắc hẳn sắp cạn.

Bị dòng hút cuốn đi cũng không sao, chỉ là không biết sẽ bị đưa đến một vùng biển khác mà thôi.

Cho nên Tần Vũ vội vàng ra hiệu cho Lão Đa buông tay.

Nhưng chưa đợi Lão Đa hiểu ý Tần Vũ.

Lão Hồ bên kia không chịu nổi trọng lượng của hai người, đã buông tay khỏi Bàn Tử.

Ba người bị dòng hút cuốn xuống dưới.

Bàn Tử cũng cởi dây thừng và đi theo xuống, nhưng khi cúi đầu nhìn thấy bình dưỡng khí chỉ còn lại một phần sáu là không ổn rồi.

Đi theo cũng toi mạng, chỉ đành liều mạng bơi lên trên.

Định lên bờ trước, rồi tìm cách cứu họ sau.

Chương 217

Tần Vũ và Bàn Tử chia nhau ra, ba người bị hút vào một xoáy nước khổng lồ.

Bị xoay trong nước có chút chóng mặt, Tần Vũ dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi, cảm giác bị nước cuốn đi thật kỳ diệu.

Mặc dù không biết sẽ bị cuốn đi đâu, nhưng có thể chắc chắn nó có liên quan đến hướng đi thích hợp cho những thi cốt đó.

Có dưỡng khí hay không không quan trọng, vốn dĩ Tần Vũ mang theo cũng chỉ để làm màu mà thôi.

Còn Lão Đa và Lão Hồ, dưỡng khí sắp cạn, hai người chắc chắn sẽ chết.

Tần Vũ ra hiệu cho Lão Đa và Lão Hồ cũng làm giống như mình, dù sao không có Bàn Tử thì dưỡng khí của Lão Hồ là ít nhất trong ba người.

Không biết trôi đi bao lâu.

Đến khi Tần Vũ cuối cùng cảm thấy xung quanh không còn quay nữa, mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trên một bệ đá cạnh cửa hang bên bờ nước.

Mặt nạ dưỡng khí trên mặt cũng không biết bị nước cuốn đi đâu mất rồi.

Lúc Tần Vũ tỉnh lại, Lão Hồ và những người khác cũng đã tỉnh, chỉ có Lão Đa vẫn còn hôn mê.

“Không sao chứ?

Lão Hồ?

Bàn Tử!" Tần Vũ toàn thân đau nhức, khẽ cử động người như thể xương cốt bị rạn nứt, cánh tay đau nhức không chịu nổi, kiểm tra thì thấy trên người xanh một mảng, tím một mảng, như thể vừa bị người khác đánh đập vậy!

Nhìn Lão Hồ thì thấy cũng gặp phải tình cảnh tương tự.

Lão Hồ giơ tay lên, đau đến mức nhe răng trợn mắt, Bàn Tử cũng vậy.

Chắc chắn sau khi bị sóng lớn cuốn đi, lúc hôn mê đã va đập cơ thể, cho nên trên người Lão Hồ và những người khác có những vết thương như vậy.

"Đây là đâu vậy?" Bàn Tử cũng tỉnh rồi, dụi dụi mắt, mở miệng: "Ai u!

Đau quá!

Trên người tôi bị thương cái gì vậy?" Kéo ống tay áo lên lộ ra những vết thương màu xanh.

"Chắc chắn là do va đập tạo thành, mọi người đều không sao chứ!" Tần Vũ giải thích, thấy Lão Đa chưa tỉnh, không khỏi lo lắng vội vàng lay lay Lão Đa đang hôn mê.

"Lão Đa?" "Không phải là toi mạng rồi chứ?" Bàn Tử nghi ngờ.

Lời vừa dứt thì thấy Lão Đa từ từ mở mắt, nghe thấy Bàn Tử lẩm bẩm một câu, liền đáp: "Thằng nhãi con nhà ông!

Ông đây chưa chết đâu!" Bàn Tử bị hớ, không nói gì nữa.

Tần Vũ nhân lúc nói chuyện, cẩn thận nhìn xung quanh.

Nơi đây là một bệ đá hõm vào, cũng vừa đủ có một bệ đá, mới khiến họ không bị nước lớn nhấn chìm mà chết, cũng chính vì có một bệ đá, nên họ còn sống, không chỉ có bệ đá đó, phía sau còn có một

hang động, hang động đó trống trải, chỉ có một số tảng đá chất đống, nhưng không phải đường cụt.

Hiện giờ mấy người không còn mặt nạ dưỡng khí, muốn quay lại căn bản là không thể, có thể đi về phía trước, phía trước ngoài đá vẫn là đá, phía sau tảng đá rốt cuộc là gì, không ai biết, cũng không biết phía sau tảng đá là đường sống hay đường chết.

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Bơi ngược lại sao?

Nhưng mặt nạ dưỡng khí của tôi không còn dưỡng khí!" Bàn Tử nhìn mặt nạ dưỡng khí, mở miệng nói.

"Tôi cũng vậy!" Lão Hồ cũng kiểm tra một lượt.

Lão Đa bị va đập đến mơ màng, hiện giờ không có mặt nạ dưỡng khí mới, theo thể chất của ông ấy cũng không thể bơi ngược lại được, hiện giờ cách tốt nhất là tìm một con đường mới.

Tần Vũ thì khỏi phải nói, mặt nạ dưỡng khí cũng không biết đi đâu mất, có thể lúc nước lớn cuốn đi, đã không biết rơi ở đâu rồi.

Không biết từ đâu có một luồng khí lạnh thổi qua tóc Tần Vũ, cảm thấy cổ mình lạnh buốt, kỳ lạ, thuận theo luồng khí, anh tìm kiếm, cuối cùng trong hang, đã phát hiện ra hướng của luồng khí, phía sau tảng đá đó có một lối ra khác!

"Lão Hồ!

Bàn Tử!

Phía sau tảng đá không chừng có một lối ra khác!" Bàn Tử và Lão Hồ và những người khác cũng cảm nhận được một luồng khí lạnh, rõ ràng có một không gian khác.

Ít nhất rời khỏi tình thế khó xử này thì tốt hơn.

“Ở phía sau tảng đá đó sao?” Bàn Tử tặc lưỡi, vô thức dùng tay xê dịch tảng đá, nhưng lại phát hiện căn bản là vô lực!

“Không phải chứ!

Cứng chắc vậy!

Làm sao mà mở ra được!” “Lão Tần!

Mau lên!” Lão Hồ đột nhiên phát hiện một thứ ở bên cạnh tảng đá, mở miệng gọi.

Tần Vũ đi tới, phát hiện trên tảng đá có một bức bích họa nhỏ nhắn, vì niên đại xa xưa, bích họa trên tảng đá cũng không rõ ràng, chỉ có thể nhìn ra một vài hình ảnh mờ ảo.

“Lại là tranh?” Bàn Tử oán trách, thứ mà anh ghét nhất là những thứ có chữ viết như thế này.

Không có ai có thể đọc hiểu được.

Nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra đại khái, chỉ đành lắng nghe Lão Hồ và Lão Tần hai người kẻ nói người bàn luận.

Nhưng sau đó mới phát hiện không chỉ không đọc hiểu được mà còn không nghe hiểu được.

Bất đắc dĩ, đành phải từ bỏ việc giao tiếp với Lão Tần, đi sang một bên nói chuyện với Lão Đa.

“Nhớ cái năm đó tôi, cũng khổ sở lắm đó!

Tuy khổ nhưng lại đầy đủ, mỗi ngày mỗi ngày đều có việc để làm, cũng có tiền lương để nhận!

Những thanh niên kia ở đâu ra!” Lão Đa nói chuyện vẫn còn mơ màng, cũng không biết là ông ấy đang tự lẩm bẩm, hay đang nói chuyện với Bàn Tử.

Bàn Tử thấy Lão Đa lẩm cẩm, lại đến gần chân Lão Đa, lại ngồi xuống, chỉ đành đi sang một bên khác.

Tóm lại, những người ở đây, không có ai có thể có chung ngôn ngữ.

Cảm thấy buồn chán, Tần Vũ châm một điếu thuốc, Tần Vũ quay đầu: "Bàn Tử!

Đừng hút thuốc!" Bất đắc dĩ đành phải ném điếu thuốc xuống đất, dùng chân dẫm mạnh mấy cái.

Bức bích họa nhỏ, không lớn, đường viền cũng không rõ ràng, Tần Vũ nhìn bức bích họa như thể được một người nghiệp dư khắc vậy, vì trong ký ức của anh, những bức bích họa mà anh thấy dù không tinh xảo thì đường viền cũng rõ ràng, mép thẳng tắp, đều được sắp xếp gọn gàng, khiến người ta nhìn một cái là hiểu ý nghĩa.

Nhưng mấy bức tranh này lại có chút khác biệt, khắc mờ ảo, giống như vẽ tùy tiện vậy, Tần Vũ trong đầu nảy ra một ý nghĩ: Những bức tranh này giống như cảm giác "khách du lịch nào đó đã đến đây" vậy.

"Những bức tranh này sao lại kỳ lạ vậy?" Lão Hồ cũng phát hiện vấn đề.

"Không thấy có cảm giác như vẽ tùy tiện sao!

Không lẽ có người ở đây, rồi để lại dấu vết của mình?" Tần Vũ mở miệng.

Chương 218

Lão Hồ gật đầu.

Bàn Tử vừa nghe thấy tranh có tiến triển liền vội vàng hóng chuyện.

“Nhìn kìa!

Bức tranh đầu tiên vẽ bốn người đang bơi trong sông, đến bức tranh thứ hai, bốn người bị mắc kẹt trong một hang động….” Giải thích đến đây, Tần Vũ không thể giải thích tiếp được nữa, bức tranh này cũng quá cổ quái rồi, bức tranh trên đó chẳng phải vẽ bốn người sao?

Tần Vũ lại tiếp tục nhìn bức tranh thứ ba, bức tranh thứ ba và bức tranh thứ hai có cảnh tượng tương tự, không có nét bút nào nữa.

Liên tiếp đến bức tranh thứ tư cũng vậy.

Cũng không biết tranh dừng ở đâu, không có phần tiếp theo của bức tranh.

Bốn bức tranh khiến bốn người trong lòng có mấy phần thất vọng!

Đây có phải là kết cục của bức tranh không?

Thấy mọi người tâm trạng xuống dốc, Tần Vũ mở miệng: “Đừng hoảng loạn!

Những bức tranh này chắc là do tiền bối như tôi để lại!

Nếu đã như vậy thì tôi chỉ đành tìm lối ra thôi!” Anh nhìn thấy trên một tảng đá khác bị đè lên cũng có bức tranh tương tự, chỉ là bị đè lên một nửa, không thể giải mã được.

“Bức tranh còn có phần tiếp theo!

Số phận của bốn người đó sống hay chết thì xem ra chỉ có tôi đột nhập vào phía sau tảng đá đó mới biết được!” Lão Hồ tiếp lời.

Bàn Tử lập tức hưởng ứng: “Đương nhiên rồi, có Bàn gia tôi thì chỗ nào mà không mở được chứ?” Ba người bị mắc kẹt trong một cái động nhỏ, chỉ có nước, ngay cả dưỡng khí cũng không đủ.

Nếu không nhanh chóng tìm cách thoát ra, rất nhanh sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Lão Đa gãi gãi đầu, mở miệng nói: “Tôi biết một cách, ngày xưa khai thác mỏ không có thuốc nổ.

Họ đều dùng lửa đốt trước, đợi đá nóng rồi đổ nước lạnh lên, sau đó đá sẽ nứt ra.

Tôi gọi cách này là băng hỏa lưỡng trọng thiên.” “Haiz, không phải là nóng nở lạnh co sao!” Lão Hồ nhóm một đống lửa bên cạnh tảng đá.

Trong hang dưỡng khí không nhiều, không thể nhóm lửa lớn trực tiếp.

Đợi lửa tắt, Lão Hồ lại ra bờ hồ lấy một ít nước.

“Đổ lên đó!” Tần Vũ lùi lại nhường đường cho Lão Hồ.

Một gáo nước đổ lên đá, không ngờ, tảng đá bắt đầu kêu rắc rắc.

“Có vẻ hữu dụng, đi lấy thêm nước nữa.” Ba người liên tục đổ nước lên đá mấy chục lần, cho đến khi tiếng rắc rắc biến mất.

“Không còn tiếng gì!

Chúng ta xem có phản ứng gì không.” Ba người mệt lả, ngồi một bên nghỉ ngơi và quan sát sự thay đổi của tảng đá.

Kết quả đợi rất lâu, cũng không phát hiện ra vết nứt nào trên đá.

“Xem ra cách này không được rồi.” Lão Hồ nhìn bức tường đá không hề biến đổi, thất vọng nói.

Nước trên đá từ từ biến mất, giống như hy vọng sống sót cũng dần dần tiêu tan.

Sau đó, tảng đá hiện ra một cảnh tượng kỳ dị!

“Xem kìa!?” Lão Hồ vừa hét lớn, vừa tiến lên kiểm tra.

Tần Vũ cũng đứng bên cạnh quan sát kỹ lưỡng: “Mờ mịt, tựa như bóng người?

Truyền thuyết kể rằng có hòa thượng đã diện bích tham thiền, để lại bóng người trên vách đá.” “Nhưng bóng người không ở trên bề mặt, rõ ràng là ở bên trong tảng đá.” Lão Đa đưa tay sờ vào đá, phát hiện bóng hình có một khoảng cách nhất định với bề mặt đá.

Lạ thật, Tần Vũ nói: “Cá trong đá chăng?” “Cá trong đá?” Lão Đa hơi ngạc nhiên.

“Truyền thuyết có một loại sinh vật sống trong đá, vì cách sống của chúng giống như cá sống trong nước, nên được gọi là cá trong đá.” Tôi cũng loáng thoáng nghe nói: “Cá sống trong đá, bên ngoài tuy là đá, nhưng bên trong lại trống rỗng.

Không ai biết chúng đi vào bằng cách nào, cũng không biết chúng sống sót ra sao.” Lão Hồ nói.

“Đá vốn không có lửa, va đập tạo thành linh quang.

Linh khí của sơn hà, thần khí của sơn hà, tinh hoa của nhật nguyệt, sơn hồn thủy phách ẩn tàng trong đá.

Đá hấp thu tinh hoa thiên địa, dần dần thai nghén sinh mệnh, từ đó có cá trong đá.” “Hoặc là người trong đá?

Chẳng phải là tượng ma quỷ gì đó sao?" Nhưng truyền thuyết rốt cuộc vẫn chỉ là truyền thuyết, ai cũng chưa từng thấy thật.

"Đợi đã!

Dường như không chỉ có một bóng người." Tần Vũ quay người ra ngoài lấy thêm một ít nước, vẩy lên vách tường, kết quả, dần dần trên tường hiện ra càng lúc càng nhiều bóng người.

Chỉ mấy phút sau, cả bức tường dày đặc những bóng người, trông vừa quỷ dị lại vừa đáng sợ.

Đối mặt với vách tường, giống như có một đám người đang đứng phía sau.

"Tôi sống cả đời, chưa từng thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy!" "Ài, tôi thấy những bóng người này sao giống cái vại sắt lúc nãy thế, chẳng lẽ bên trong có vại sắt?" Lão Đa ngồi bệt xuống đất, thở dài một hơi: "E là không đơn giản như vậy, không chừng những bóng này phong ấn linh hồn trong đại sơn, nhân cơ hội tìm thân thể người, mượn xác hoàn hồn!

Chính là quỷ do những người đã chết sống lại gây ra." "Linh hồn?

Chắc chắn sẽ có lời giải thích hợp lý hơn." Mặc dù Tần Vũ và Lão Hồ đã gặp nhiều cảnh tượng kỳ dị hơn, nhưng cuối cùng đều tìm ra nguyên nhân, cả hai tò mò, nhưng không tin có linh hồn.

Tần Vũ nhìn Lão Đa, hiển nhiên không tin vào việc mượn xác hoàn hồn.

"Lão Tần, tôi có một suy nghĩ, liệu có phải là những thợ thủ công đã biến mất không?

Tôi đoán (tich) trong thâm sơn bị bệnh nặng, để không lây nhiễm cho người khác, chỉ có thể chui vào vại sắt phong cấm trong đại sơn." "Cũng có thể như vậy, nhưng tôi không tìm thấy dấu vết nhân tạo nào

trên bề mặt đá cả, thời gian có lâu đến mấy, nhiều bóng người như vậy, cũng sẽ phải để lại một chút dấu vết chứ." Lão Hồ hơi hoảng, lần này xuống nước lương thực cũng không mang theo, Bàn Tử lại không biết lúc nào mới quay lại.

Tần Vũ không nói nữa, ngồi trong hang, nhìn những bóng người trên tường, trầm tư.

"Vạn nhất dòng chảy chỉ có một lần duy nhất, Bàn Tử không vào được, lẽ nào tôi phải chôn thân ở đây sao!" Lão Hồ lo lắng đi tới đi lui, nhưng lại không nghĩ ra được cách hay, chỉ có thể ngồi chờ chết.

Khoảng nửa canh giờ trôi qua, Lão Hồ và Lão Đa đều mệt mỏi rã rời, sắp ngủ gật, đột nhiên nghe Tần Vũ hét lên một tiếng: "Mau nhìn!

Bóng người đang động?" "Bóng người có thể động ư?

Chẳng lẽ truyền thuyết cá trong đá là thật?" Lão Hồ giờ đã không còn chút sức lực nào, dựa vào tảng đá nhìn một cái: "À?

Thật sao?

Trông hình như lớn hơn lúc nãy một chút." "Chẳng lẽ sẽ lớn lên sao?" "Tôi nghĩ không phải!" Tần Vũ dường như biết rõ, "Tôi thấy nó đang di chuyển về phía chúng ta!" Lần đầu tiên Tần Vũ thấy bóng người, cảm giác bóng người ở bên trong tảng đá, theo thời gian trôi qua, bóng người càng ngày càng gần, mới có sự thay đổi như vậy.

Lão Hồ giật mình, lập tức đứng dậy: "Sẽ động ư?

Mặc kệ, tình huống bây giờ, không thể để chúng di chuyển được!

Nếu cứ để chúng lớn lên thành Tống tử trong đá thì tôi xong đời rồi." Tần Vũ chỉ vào bóng người trong hang nói: "Quan sát kỹ đi, xem đầu của chúng có phải đang nhô ra phía trước không." Lão Đa nhìn kỹ, "Quả nhiên là vậy!" Phần đầu của bóng người ở giữa hơi vặn vẹo, cổ như đang nhô ra phía trước.

Chương 219

Mấy chục bóng người, ẩn ẩn hiện hiện, trên dưới đan xen hiện ra trên tường, tiếng vặn vẹo khiến người ta không rét mà run.

“Vì chúng có thể di chuyển, tôi có thể mượn cơ hội này mà thoát ra.

Tôi đoán đằng sau bức tường có thể không phải là tảng đá hoàn chỉnh.” Nói xong, Tần Vũ cầm một cái xẻng sắt bên cạnh cửa hang, trực tiếp đập vào bóng người.

“Ra tay trước để chiếm ưu thế!

Tôi sẽ đào nó ra!” Cá trong đá thường được coi là thần tích, cá ở trong đá, không phải từ bên ngoài vào, vậy là do đá sinh ra.

Truyền thuyết ăn loại cá đá này có thể trường sinh bất lão.

Mấy ngày không có thức ăn, chỉ sống nhờ cá trong nước, lấy đâu ra sức lực.

Nhưng Tần Vũ cầm xẻng sắt, lại liên tục đập vào tường, sức lực không hề yếu.

Đập hồi lâu, ba người đều mệt lả, nhưng bóng hình trên đá lại không hề biến đổi.

“Nếu không, chúng ta bỏ cuộc đi!” “Nghỉ một lát xem có thay đổi gì không.” Nghỉ hồi lâu, Tần Vũ cuối cùng cũng nghĩ ra cách hay.

Ba người một người đổ nước, hai người đập phá, bóng người cuối cùng cũng có biến hóa!

Nhanh chóng, trên tảng đá xuất hiện vết nứt, một vết nứt sâu chạy vào bên trong bóng người.

Khe nứt không lớn nhưng đủ để chui qua ba ngón tay để nhìn tình hình bên trong.

Chưa đợi Tần Vũ tiến lên kiểm tra, một mùi nồng nặc đã theo khe nứt truyền ra.

"Mùi gì?" "Mùi sắt!

Cái mùi sắt đó." Nhưng mùi vị còn nồng nặc hơn mùi sắt rất nhiều, nồng nặc đến mức – xộc thẳng vào mũi.

Lão Hồ bịt mũi tò mò lại gần, xuyên qua khe nứt, nhìn thấy một thứ màu xanh đậm lờ mờ bên trong.

Mờ ảo không nhìn rõ.

"Lão Tần, chỉ…" Lời của Lão Hồ chưa kịp nói hết, thứ màu xanh đậm đó liền động đậy.

Sau đó, một con mắt không có đồng tử màu đen, xuất hiện ở phía bên kia của khe nứt.

Nó nhìn thẳng vào Lão Hồ, trong một khoảnh khắc Lão Hồ và con mắt đó đối mặt với nhau.

Con mắt đó hoàn toàn trắng xóa, không có bất cứ thứ gì khác.

Tuy nhiên, Lão Hồ vẫn có thể cảm nhận được thứ đó đang nhìn mình.

"Lão Tần!

Có thứ gì đó!" Lão Hồ hoảng hốt lùi lại, nhưng không ngờ từ trong khe nứt lại thò ra một bàn tay.

Nó nắm chặt lấy quần áo của Lão Hồ.

Lão Hồ theo bản năng tiếp tục lùi lại, nhưng bàn tay thon dài đó vẫn nắm chặt lấy quần áo của Lão Hồ.

Tần Vũ thấy Lão Hồ không thoát ra được, giơ cái xẻng sắt lên vung về phía bàn tay đó.

Dùng hết sức lực liên tục gõ vào bàn tay đó bốn năm lần.

Mới khiến nó buông lỏng bàn tay đang nắm lấy Lão Hồ.

"...?" Lão Đa ở đâu đã thấy thứ đó, sẽ không tự giác lùi lại.

Lão Hồ và Tần Vũ lùi lại, tránh xa khe nứt đó.

Nhưng bàn tay đó lại thò ra, quờ quạng trong không khí.

Nhìn đống gỗ dưới chân, Tần Vũ lấy bật lửa ra khỏi người, ném cho Lão Đa nói: "Chú Đa giúp tôi, đốt những đống gỗ đó lên." Bên cạnh Tần Vũ thậm chí còn chưa kịp lên để chặt đứt bàn tay của quái vật thò ra từ khe nứt.

Chỉ nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng thét chói tai.

Loại âm thanh đó chói tai, như tiếng trẻ con thét và khóc trộn lẫn vào nhau.

Bên cạnh Lão Đa là một thợ săn, rất thành thạo động tác nhóm lửa.

Gỗ nhanh chóng bốc cháy.

Tần Vũ thấy lửa đã cháy, lớn tiếng hét: "Ném vào trong đó!" Lão Hồ không chút do dự nhặt những khúc gỗ đang cháy trên đất, ném vào theo khe nứt.

Lập tức cái bóng trong hang biến thành một tiếng thét thảm thiết.

Khiến người ta nghe mà rợn tóc gáy.

Ngay cả động tác của Lão Hồ cũng khựng lại, không biết tại sao sau khi nghe âm thanh đó Lão Hồ lại bắt đầu có cảm giác không đành lòng và bi thương.

Tần Vũ thấy Lão Hồ như bị âm thanh mê hoặc.

Vội vàng dùng tay bịt tai Lão Hồ.

Sau đó dùng sức vỗ.

Thấy Lão Hồ cuối cùng cũng hoàn hồn, liền lớn tiếng nói với Lão Hồ: "Đừng ngây người ra đó, tiếp tục đi!

Đừng nghe tiếng đó!" Dần dần bên trong không còn tiếng động nữa.

"Chết rồi sao?" Lão Hồ hỏi một câu.

Nhưng lại không dám nhìn nữa, sợ bên trong lại thò ra một bàn tay khác.

Tần Vũ gật đầu: "Chết rồi, nhưng cái bóng bên kia trông có vẻ sắp chui ra rồi." Lão Đa kinh hãi quay đầu nhìn lại, quả nhiên, những bóng người phía trên đã đến gần hơn.

"Làm sao đây?

Gỗ sắp hết rồi?" Lão Hồ vừa rồi đã ném quá nhiều gỗ cháy vào khe nứt.

"Chúng ta phải làm gì?" Âm thanh quái vật vừa phát ra, Lão Hồ còn cảm thấy áy náy.

"Không còn thời gian nữa, nhanh lên!" Lão Hồ giơ tay tiếp tục mở một khe đá trên vách tường.

Động tác trên tay Lão Hồ hơi run rẩy, vì trong hang đá có đến mấy chục bóng người.

Nhìn tình trạng hiện tại, không biết lúc nào chúng sẽ bật ra từ vách đá.

"Không kịp nữa rồi!" Lão Đa hét lớn một tiếng, cầm một cái xẻng sắt dưới đất để phòng thân.

Ba người vây thành một vòng tròn, giao lưng cho nhau.

Đột nhiên Tần Vũ cảm thấy có một ít đá vụn rơi xuống đỉnh đầu.

"Chết rồi!" Đột nhiên ý thức được, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên phía trên hang động.

Chương 220

Quả nhiên phía trên cũng có, bị bỏ qua rồi.

"Cẩn thận!

Phía trên cũng có!" Lời Tần Vũ vừa dứt, vách đá phía trên hoàn toàn vỡ nát.

Một cái bóng rơi xuống từ phía trên.

Tần Vũ thân hình lóe lên, cái bóng rơi thẳng vào đống lửa trại do Lão Đa nhóm lên ở một bên.

Bắn tung một đống tia lửa.

"Phía sau!" Chưa kịp nhìn rõ hình dáng quái vật, Tần Vũ đã quát lớn một tiếng.

Đẩy Lão Hồ ra, giơ cái xẻng sắt lên, vung về phía một con quái vật vừa xuất hiện phía sau Lão Hồ.

Một đòn trúng ngay đầu quái vật, quái vật thét lên một tiếng, đổ vật ra đất, không biết sống chết.

Lão Đa bên kia cũng đang đối phó với một con, Tần Vũ giải quyết xong con này liền qua giúp.

Nhìn thấy, trên tường liên tiếp có quái vật đang phá vách mà chui ra.

Lão Hồ tuy lúc đầu có chút sợ hãi, nhưng bây giờ vì muốn sống cũng không quản ngại gì nữa.

Cái xẻng sắt trên tay không chút lưu tình vung về phía những con quái vật đó.

"Hết rồi sao?" Nhìn những con quái vật bóng hình dưới đất không

còn động tĩnh, Lão Hồ thở hổn hển dò hỏi một câu.

Tần Vũ đặt ngón trỏ lên miệng, ra hiệu "suỵt".

"Có tiếng động?" Lão Hồ yên tĩnh lại, nghiêng tai lắng nghe, phía sau những vách đá bị quái vật phá ra, giống như một cái động vậy.

Bên trong truyền ra một tiếng xột xoạt, như có thứ gì đó đang nhanh chóng chạy về phía này.

"Ba mươi con!" Tần Vũ đột nhiên nhìn thấy những con số ở cửa hang, mười sáu, mười bảy, mười, bốn.

Cộng lại tổng cộng là ba mươi bảy.

Vừa rồi đã giải quyết khoảng bảy con, vậy trong vách tường ít nhất còn ba mươi con nữa!

"Mẹ kiếp!

Bàn Tử chết rồi sao!

Không!" Lão Hồ lo lắng, hai ngày rồi chưa ăn cơm.

Thêm vào đó vừa rồi đã hao phí rất nhiều sức lực.

Bây giờ có chút kiệt sức, lại thêm Tần Vũ nói trong vách tường còn ba mươi con quái vật nữa.

Lòng ông lúc này có thể nói là tuyệt vọng.

"Hay là chúng ta xuống nước trước đi!" "Những con quái vật đó có lẽ không biết bơi." Tần Vũ lại lắc đầu: "Nhưng chúng ta không thể cứ ở dưới nước mãi, đợi khi chúng chui ra hết, chúng ta lên bờ sẽ khó khăn hơn." "Vậy phải làm sao?

Nhiều quá lão Tần!

Tôi không đối phó nổi!" Tần Vũ nhìn cái lỗ do một vài quái vật để lại khi chui ra phía trước.

Mục đích trong lòng cuối cùng cũng đạt được.

Nghiêng đầu nói với Lão Hồ: “Thấy cái cửa động đó chưa, lát nữa tôi đếm một hai ba, thì chạy vào đó, đừng quay đầu lại!” “Chú Đa!

Chú cũng vậy!

Nhớ động tác phải nhanh!” Tần Vũ nói xong, Lão Hồ và Lão Đa đều gật đầu ra hiệu đã hiểu.

Trí thông minh của những bóng người đó dường như không cao lắm, Tần Vũ và Lão Hồ vừa thu hút những con quái vật, vừa lặng lẽ di chuyển về phía cửa động.

Lão Đa đi trước, sau đó là Lão Hồ.

Tần Vũ dùng xẻng sắt chắn ngang cửa động ngăn không cho những con quái vật đó đuổi theo.

“Chạy!” Tần Vũ thậm chí không có thời gian để đếm một hai ba như đã hẹn.

Lão Hồ nhận được lệnh quay người lại cùng Lão Đa liều mạng chạy vào bên trong.

Lão Hồ vừa nói vừa đá cái xẻng sắt.

Một hàng quái vật phía sau đổ rạp.

Lão Hồ cũng nhân cơ hội này quay người chạy sâu vào trong cửa động.

Con đường hầm thẳng tắp, không có bất kỳ ngã rẽ nào, càng đi về phía sau cửa động càng hẹp.

Tần Vũ nhanh chóng đuổi kịp Lão Hồ, phía sau có tiếng xột xoạt, đang áp sát.

Mấy người không dám lơ là chút nào.

Cuối cùng, cửa động nhỏ đến mức chỉ có thể bò lê.

Lão Hồ cũng không nhịn được mà bắt đầu lo lắng.

Dù sao trong một không gian cực kỳ chật hẹp như vậy, phía sau lại có một đám quái vật không rõ tên tuổi.

Thực sự khiến người ta sụp đổ.

"Lão Tần!

Sẽ không phải là đường cùng chứ!

Càng ngày càng chật hẹp!" Tần Vũ lúc đi không quên mang theo đèn chiếu của bộ đồ lặn.

Bật đèn chiếu về phía trước, Tần Vũ miễn cưỡng có thể nhìn thấy một khe nứt núi không đều.

Trông có vẻ không rộng, phía trên khe nứt nước như thác đổ, ào ào không ngừng chảy xuống.

Lão Hồ đưa tay thử lên khe nứt, mu bàn tay có một luồng gió lạnh lướt qua.

"Có gió!

Được đó!" Lão Hồ gật đầu tiếp tục tiến về phía trước, nhưng lại một trận chóng mặt ập đến, thể lực của ông đã cạn kiệt.

Nhưng ông vẫn nghiến răng chịu đựng, Tần Vũ đi cuối cùng.

Vừa rồi tay có bị gỗ nhọn cứa, dường như những con quái vật đó có chút kiêng kỵ mùi máu của Tần Vũ, nên phía sau đã yên tĩnh lại.

Khoảng sau ba tiếng đồng hồ bò trong hang, Lão Hồ cuối cùng cũng nhìn thấy một tia sáng yếu ớt phía trước.

Tiến thêm nữa, tiếng gió và tiếng nước cũng rõ ràng truyền vào tai ông.

Chương 221

Lão Hồ lúc này đã không còn chút sức lực nào, bên ngoài dường như có người, Lão Đa sau khi ra ngoài đã dùng tiếng địa phương nói chuyện với họ.

Những người đó giúp kéo Lão Hồ ra khỏi hang.

Tần Vũ cũng từ trong hang bò ra, ngẩng đầu nhìn lên, bên ngoài dường như đều là những thôn dân.

Không ít, khoảng hai ba chục người gì đó.

Lúc này màn đêm đã buông xuống bên ngoài, thôn dân tay cầm đuốc.

Vừa rồi ánh sáng cũng là từ những ngọn đuốc.

Đám đông dường như cũng đang tìm kiếm, mấy người dùng tiếng địa phương líu ríu nói chuyện.

Thậm chí có mấy người tay cầm bộ đàm, như đang báo cáo với ai đó.

Chẳng mấy chốc, Bàn Tử gạt đám đông ra, tay cũng cầm một cái bộ đàm xuất hiện trong tầm mắt Tần Vũ.

“Lão Hồ!

Lão Hồ đâu rồi?” Nhìn thấy Lão Hồ bị mấy người khiêng ra ngoài, vẻ mặt Bàn Tử rõ ràng là hoảng hốt.

Lúc này Tần Vũ cũng không có tâm trạng dọa ông ta.

Giải thích: “Không chết đâu, yên tâm đi!” Nghe Tần Vũ nói vậy, Bàn Tử mới yên tâm.

“Lão Tần, anh thì sao?

Không bị thương chứ!" Tần Vũ nghỉ một lát, đã gần như không sao rồi.

Vết thương nhỏ trên tay không biết đã lành từ lúc nào.

Tần Vũ phủi bụi trên người nói: "Lão Tần tôi vẫn ổn, về nhà trước đi, chúng ta về rồi nói chuyện sau." Người ở đây quá đông, Tần Vũ biết tuyệt đối không thể nhắc đến hai chữ 'mỏ ngọc'.

"Ai da da, làm Bàn gia tôi sợ chết khiếp!" Lão Hồ lúc này bất tỉnh nhân sự được thôn dân khiêng về.

Lão Đa cũng không sao, nhưng tuổi đã cao, rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi nữa.

Được A Mang đỡ đi về.

Lão Hồ không sao cả, đoán là đói, sau khi về Tần Vũ bảo bà chủ nhà trọ nấu chút cháo cho Lão Hồ ăn.

Một bên Bàn Tử kể lại những chuyện đã xảy ra với ba người trong hầm mỏ.

Nghe xong, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm nói: "May mà không sao, nếu không tôi mắc tội lớn rồi." "Sau khi bị cuốn đi, dưỡng khí trong bình của tôi cũng không còn nhiều, chỉ có thể nổi lên trước." Tần Vũ gật đầu, ra hiệu đã hiểu, thực ra hôm đó may mà Bàn Tử không đi theo.

Nếu không trong tình huống đó, Bàn Tử e là căn bản không chui lọt được cái động đó.

Chắc chắn sẽ phải bỏ mạng ở đó.

"Sau đó tôi thay bình dưỡng khí xuống tìm, nhưng khi tôi lặn xuống lần thứ hai thì dòng chảy dừng lại." "Tôi đợi rất lâu, cũng không gặp lại dòng chảy nữa, trong lòng sốt ruột, chỉ có thể về thôn

tìm cứu binh." "Tôi không phải tham sống sợ chết đâu, trong tình huống đó tôi cũng không biết phải đợi bao lâu nữa, nên chỉ có thể làm vậy." "Được rồi!

Không ai trách chú đâu." Tần Vũ cười, biết Bàn Tử trong lòng vẫn áy náy, sợ Tần Vũ nghĩ mình tham sống sợ chết.

Bàn Tử cũng cười: "Thực ra tôi cũng luôn an ủi bản thân sẽ không sao đâu, dù sao có lão Tần ở đây, sẽ không có chuyện lớn đâu." Tần Vũ thấy Bàn Tử lát lại bắt đầu nịnh bợ, bất đắc dĩ cười nói: "Được rồi, tạm thời đi xem Lão Hồ thế nào đi!" Bàn Tử liếc nhìn Lão Hồ đang nằm ngủ trên giường, vẻ mặt không hề lo lắng.

"Bác sĩ khám rồi, không sao cả, ngất xỉu vì đói, ăn chút đồ ăn lỏng rồi ngủ một giấc là ổn thôi." Bàn Tử không nhịn được mắng: "Mẹ kiếp!

Tôi cứ tưởng ông chết rồi chứ, Bàn gia tôi suýt nữa thì khóc ra nước mắt đấy." "Thật mẹ kiếp, dám lừa gạt tình cảm của Bàn gia này!" "Những người đó là ai vậy?" Tần Vũ hỏi về những thôn dân cầm đuốc tối hôm đó.

Bàn Tử gật đầu: "Đúng, lúc đó tôi quá sốt ruột, cũng không quản được nhiều như vậy, bị mất tích gần hồ nước, thuê người giúp tìm kiếm." "Mấy cái nhà sàn gần đó đều bị tôi bao hết rồi, thật không dễ dàng, Bàn gia tôi đây là lần đầu tiên hoành tráng như vậy đấy." Tần Vũ gật đầu, Bàn Tử tuy đôi khi không đáng tin cậy lắm, nhưng làm việc lại cẩn thận.

Không tiết lộ chuyện với thôn dân.

"Ừm…" Lúc này trên giường truyền ra tiếng động nhẹ của Lão Hồ.

"Tỉnh rồi à?" Bàn Tử đi tới nhìn Lão Hồ đang chậm rãi tỉnh dậy từ

trên giường nói: “Thế nào rồi?

Có muốn ăn gì không?” Lão Hồ dường như hơi chóng mặt, xoa xoa đầu nói: “Tôi đang ở đâu?” Bàn Tử làm mặt quỷ nói: “Chết rồi!

Đang ở âm phủ, địa phủ, Bàn gia tôi không đành lòng tiễn ông một đoạn đâu!

Mau chóng tạm biệt lão Tần đi, chúng ta phải lên đường rồi.” Lão Hồ từ từ tỉnh táo lại, nhìn quanh căn phòng, biết mình đang ở nhà trọ.

Đưa tay đẩy Bàn Tử không đứng đắn mắng một câu: “Cút đi!” Đánh giá Bàn Tử từ trên xuống dưới, Lão Hồ không nhịn được lườm một cái.

“Bàn Tử lại lên cơn rồi à?

Không phải chú tưởng mấy anh em tôi chết rồi, đang lén lút ăn mừng đấy chứ?” Bàn Tử tức giận trừng mắt nhìn Lão Hồ: “Mẹ kiếp!

Bớt nói bậy đi!

Tôi mấy ngày rồi có ngủ được đâu!” “Trong đầu toàn nghĩ phải làm sao!” “Cốc cốc”, Bàn Tử đang đấu khẩu với Lão Hồ, bên ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa.

“Ai đó?” Tần Vũ và Bàn Tử quay người lại cảnh giác hỏi.

Dù sao vừa mới nhờ những thôn dân đó giúp tìm người, bây giờ tìm được người rồi, cũng bắt đầu sợ bị những thôn dân đó phát hiện ra dấu vết.

“Là tôi.” Giọng Lão Đa hơi khàn truyền vào từ cửa.

“Kẽo kẹt” Nghe là Lão Đa, Tần Vũ mới tiến lên mở cửa.

“Chú Đa?

Có chuyện gì sao?” Lão Đa không nói, quay người đóng cửa phòng

lại.

Tần Vũ thấy hành động của ông, lông mày vô thức nhíu lại.

Lão Đa giữa đêm khuya đến nhất định có chuyện muốn nói, bây giờ lại chủ động đóng cửa, là chuyện không muốn người khác biết.

"Có chuyện gì thì nói đi." "Ngồi xuống!" Lão Đa nhìn Lão Hồ đang nằm trên giường, xác nhận không sao rồi sắc mặt cũng không còn căng thẳng như vậy.

Sau đó nhìn Bàn Tử, đột nhiên nói: "Hai người cũng không cần lo lắng, tôi đã bảo những thôn dân đó về rồi, cái cửa động đó tôi vừa về đã dùng đá lấp lại rồi." "Nhưng chuyện tôi muốn nói với hai người không phải chuyện này, nhìn cái này đi." Nói rồi Lão Đa từ trong túi lấy ra một tấm ảnh cũ ố vàng đưa cho Tần Vũ.

"Nhìn cái này đi!" "Tôi quay lại nhìn thêm lần nữa, sau đó có một đội khảo cổ cũng đến đây." Tần Vũ đưa tay nhận lấy, cẩn thận nhìn kỹ.

Trên ảnh là ảnh chụp chung của đội khảo cổ, không có gì kỳ lạ.

Chỉ có một người phụ nữ đứng giữa đám đông lại thu hút sự chú ý của Tần Vũ.

"Hoắc gia?" Tần Vũ thì thầm một câu, Lão Hồ và Bàn Tử đều không nghe rõ.

"Chú Đa, chú có biết người này không?" Tần Vũ chỉ vào người phụ nữ trong ảnh hỏi.

Lão Đa lắc đầu nói: "Tôi không rõ, chỉ nghe mọi người đều gọi là Hoắc gì đó." "Nhưng nhìn cách ăn mặc lúc đó thì biết là người nhà giàu có!" "Cũng đến đây ư?" Lão Đa gật đầu: "À, không lâu sau đó lại có một nhóm khảo cổ đến nữa." "Lúc đó chụp tấm ảnh này, để lại một tấm." "Chuyện từ lúc nào vậy?" Tần Vũ vội vàng hỏi.

Lão Đa hồi tưởng nói: “Chắc là hơn một năm rồi!” “Tại sao bây giờ chú lại nói ra?” “Tôi cứ tưởng chú sẽ giấu kín chuyện này chứ.” Tần Vũ hỏi Lão Đa.

Lão Đa cười, lắc đầu: “Tôi vốn không định nói ra, nhưng lần này sau khi tôi quay lại nhìn thêm lần nữa, mọi chuyện đã đến mức này rồi, nói thật ra cũng không quan trọng nữa.” “Chú Đa, nói vậy thì không có ý nghĩa gì nữa rồi, rốt cuộc là sao?” “Thực ra tôi biết.” Dừng lại một chút Lão Đa lại tiếp tục: “Những bóng người đó, hẳn là truyền thuyết về những nhân loại đầu tiên do sơn thần tạo ra.” Lời của Lão Đa nghe có vẻ quá huyền huyễn, Tần Vũ có chút không hiểu.

Chương 222

"Thần thoại sao?" Lão Đa gật đầu, giải thích: "Là một thần thoại vẫn luôn được truyền lại trong làng tôi." "Nhưng những thứ đó, tuy nghe có vẻ huyền huyễn, nhưng cũng có căn cứ, chỉ là đã bị cường điệu hóa thôi." "Những bóng người đó, theo tiếng địa phương của tôi gọi là Mật lạc xỉ." "Mật lạc xỉ?" Tần Vũ khẽ nhắc lại một câu.

"Đúng vậy, tổ tiên mà tôi tín ngưỡng, trong thế giới thần thoại truyền miệng, là những nhân loại đầu tiên do sơn thần sáng tạo." "Nhưng đã thất bại, nên những thợ mỏ lúc đó chắc hẳn là người địa phương, họ tin rằng dùng sắt có thể phong ấn những quái vật đó." Tần Vũ đột nhiên mở miệng cắt ngang lời Lão Đa.

"Nhưng những thứ này từ đâu mà sinh ra?" Lão Đa lắc đầu: "Cái này tôi cũng không rõ, chắc là tồn tại lâu rồi." Tần Vũ không trả lời, nhưng Lão Đa đã hiểu ý ông.

Ban đầu nhất định có người đã phát hiện ra mỏ ngọc ở đây.

Sau đó đã làm một số chuyện không muốn người khác biết.

Để che giấu sự thật mới bịa ra những chuyện thần quỷ này.

"Người phụ nữ đó đã bảo chú đốt tòa tháp cổ phải không?" Lão Đa bất đắc dĩ gật đầu nói: "Đúng vậy, cô ấy thông minh lắm, không ngờ lại phát hiện ra chuyện năm đó." "Cô ấy dùng chuyện này uy hiếp tôi không được nói với người khác." "Nếu có người điều tra, thì bảo tôi đốt tòa tháp cổ." "Được rồi tôi biết rồi, chú Đa về nghỉ ngơi đi." Nhưng Lão Đa không có ý định rời đi: "Còn cái trại dưới nước nữa, tôi về càng nghĩ càng thấy quen thuộc." "Chỗ đó… rất giống Banai." "Banai?" "Banai là tên một ngôi làng!" "Chú Đa nói quá rồi, tôi thấy một chút cũng không giống gì cả!" Lão Đa từ trên người lấy ra một tờ

giấy đặt lên bàn nói: “Cái bản đồ tôi về vẽ đó, xem đi.” “Được đó!

Chú Đa!” Bàn Tử cầm bản đồ trên bàn nhìn một cái, không thể không nói bản đồ của Lão Đa trông không giống một lão thợ săn ẩn cư có thể vẽ ra được.

“Giống không?

Lão Tần?” Bàn Tử không thấy chỗ nào giống cả.

Tần Vũ cầm bản đồ, nhìn trái nhìn phải, nhanh chóng xoay bản đồ ngược lại.

Lần này nhìn rõ ràng là giống với ngôi làng.

Đáng sợ hơn, con đường và hàng rào trong trại giữa hồ cũng y hệt như trong làng.

Bàn Tử lần này cũng nhìn ra, nhưng lại không dám tin, chỉ nghĩ là trùng hợp mà thôi.

“Không phải nơi nào cũng thích làm vậy sao, thói quen thôi!” Tần Vũ lại lắc đầu: “Không phải, có phong tục thì có, nhưng không thể nào ngay cả ngã ba đường cũng y hệt nhau được.” Lão Đa cũng có ý này, đã nói ra một chuyện càng đáng sợ hơn.

“Đúng vậy, những năm trước đây một số dã thú trên núi vì đói kém cũng sẽ xuống núi tấn công người, nên những hàng rào đó lúc đó có cải thiện, nên nói là thói quen thì cái này không có quy luật.” Sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên khó coi, nếu không phải chỉ là trùng hợp… “Chẳng lẽ cả thôn của chú Đa…” “Này!

Toàn là người sống!” Lão Hồ phía sau Bàn Tử, vo tròn quần áo ném về phía ông ta.

“Mẹ kiếp!

Tôi cũng chỉ đoán mò thôi mà, đánh tôi làm gì!” “Não động thật

lớn!" Điểm Tần Vũ chú ý lại không giống Bàn Tử.

"Cải thiện?

Ai?

Chuyện từ lúc nào vậy?" Lão Đa lại lắc đầu: "Lâu rồi, tôi cũng chỉ nghe những thợ săn khác nói thôi." "Vậy có khả năng nào ngôi làng này và trại cổ dưới nước là do một người thiết kế không." "Nên mới giống nhau như vậy." Lão Đa lại thở dài một hơi: "Tôi chỉ biết có vậy thôi." Tần Vũ bảo Bàn Tử trông chừng Lão Hồ, còn mình thì tiễn Lão Đa ra ngoài.

Vừa đi Tần Vũ không nhịn được hỏi Lão Đa: "Tại sao đột nhiên chú lại kể cho tôi những chuyện này?" Lão Đa cười cười: "Tôi vốn muốn biết sự thật trong đời mình, nhưng bây giờ xem ra, chuyện này căn bản không đơn giản như tôi nghĩ." "Cho nên tôi sẽ không biết, anh thì khác, nhất định biết nhiều hơn tôi rất nhiều." "Được rồi, tiễn anh đến đây thôi, chú về đi!" Tần Vũ tạm biệt Lão Đa, sau khi quay lại ngồi trên ghế sắc mặt có chút nặng nề.

Tần Vũ cảm thấy chuyện này thật rắc rối, vốn tưởng là một chuyện đơn giản.

Bây giờ lại dính dáng đến người của Lão Cửu Môn, mọi chuyện lập tức trở nên phức tạp hơn.

Lúc này Bàn Tử cầm tấm ảnh cũ đó lên, nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong ảnh, rất thắc mắc hỏi: "Lão Tần, người phụ nữ này anh chắc hẳn biết chứ?

Giấu kỹ thật đấy, làm tôi xoay mòng mòng!" "Tin là Lão Cửu Môn chắc hẳn anh đã nghe nói rồi chứ.

Người phụ nữ này là Hoắc Linh của Hoắc gia, trong Hạ Tam Môn của Lão Cửu Môn." Lúc này biểu cảm của Tần Vũ đặc biệt nghiêm

túc, giọng điệu cũng cực kỳ lạnh lùng nói: “Hoắc gia!

Nghe nói Hoắc gia lấy kinh doanh làm trọng, chủ yếu buôn bán đồ cổ, tuy công phu cũng đặc biệt không tệ, nhưng không hoạt động nhiều, có quan hệ mật thiết với Bình Tam Môn.” Lão Hồ, vừa nghe là người của Hoắc gia liền lập tức nói ra tình hình của Hoắc gia.

“Đúng vậy, lấy kinh doanh làm trọng, cũng biết thương nhân là khó đối phó nhất.

Ngay cả một Đại Kim Nha còn như một con khỉ, động một cái là lừa tôi.

Hoắc gia là đời đời kinh doanh, thương nhân trong giới Mạc Kim đảo đấu, ông nghĩ sẽ đơn giản sao?” Tần Vũ thở dài một hơi nói.

Từ thế kỷ 21 xuyên việt đến đây, đối với những lời đồn về Hoắc gia ít nhiều cũng đã có chút hiểu biết.

Tính cách của người Hoắc gia quả thực âm hiểm xảo trá, khó đối phó.

Nghe nói Hoắc gia có tính cách lạnh lùng, người bình thường căn bản không lọt vào mắt họ.

Chuyện này vốn dĩ đã phức tạp, bây giờ lại liên quan đến Hoắc gia, càng trở nên bí ẩn hơn.

“Vì là người của Hoắc gia, mọi chuyện đều có thể đoán ra được.

Nếu lúc đó tôi không đi cùng đoàn du lịch, nếu vừa vào đã hỏi thăm tin tức, chú Đa đã đốt tòa tháp cổ sớm hơn rồi.” Lão Hồ tự giễu cười nói.

“Hai ông cứ người nào người nấy cau mày khổ sở làm gì chứ?

Hoắc gia ghê gớm đến vậy sao?

Lão Cửu Môn tôi đương nhiên nghe nói rồi, trong nghề đảo đấu

đúng là có chút danh tiếng.

Nhưng Lão Hồ đây là hậu duệ của Mạc Kim Giáo Úy lừng lẫy đó, sợ gì chứ?

Đều là những kẻ nửa đường xuất gia.

Nói về Mạc Kim Giáo Úy, năm xưa còn là người hiệu lực cho Tào Thừa tướng lừng lẫy, đều là công chức.

Lão Cửu Môn là một đám sơn tặc thổ phỉ vì mưu sinh mà đi đảo đấu, có thể so với chúng ta sao?" Bàn Tử thấy hai người vẻ mặt nghiêm trọng như vậy, cố ý nói đùa.

"Cũng có thể Lão Cửu Môn năm đó thực sự vì mưu sinh mà đi đảo đấu thổ phỉ.

Nhưng sau bao nhiêu năm phát triển, thế lực của họ không thể xem thường được nữa.

Hơn nữa Mạc Kim Giáo Úy của chúng ta, bây giờ còn mấy ai?

Những thứ tổ tông truyền lại, lại có mấy ai thực sự nắm giữ được?" Lão Hồ bình tĩnh nói, ông hiểu rất rõ về điều này.

"Bàn Tử cũng đừng nói chúng ta cao cả như vậy, nói trắng ra chúng ta đều là đạo mộ cả, không có khác biệt lớn!" Tần Vũ cười khổ nói, đôi khi ông thực sự có thể bị Bàn Tử chọc cười đến chết.

Ngay cả khi tâm trạng tệ nhất, có Bàn Tử cái cây vui vẻ này, cũng có thể bật cười.

"Nếu đã cười rồi, vậy quyết định chuyện này có nên tiếp tục điều tra nữa không." Bàn Tử hỏi.

"Nếu đã điều tra một bước rồi, cứ vậy mà bỏ đi, cam tâm sao?" Lão Hồ hỏi ngược lại.

"Có một điểm đáng ngờ trong chuyện này.

Nếu ngôi làng này năm đó bị nước nhấn chìm, vậy trước kia đâu có hồ nước.

Thôn bị nhấn chìm, chuyện lớn như vậy, tại sao những người xung quanh đều không hay biết?

Lão Đa không nói thật với tôi phải không?" Tần Vũ vẫn không nói, trầm tư rất lâu, đột nhiên mở miệng nói.

"Không loại trừ khả năng đó, nhưng nếu chú Đa thật sự không nói, tôi lại có cách khác, xem ra tôi phải quay lại bờ hồ một lần nữa." Lão Hồ bất đắc dĩ nói.

"Đi!

Đi thì đi, nhưng đừng bắt tôi lặn nữa." Bàn Tử vừa nghe lại phải ra bờ hồ, lập tức không vui.

Chương 223

“Ha ha ha, không lặn thì những cái xác bên hồ ngày mai phải xử lý rồi!” Tần Vũ cười lớn nói.

Bàn Tử vừa nghe lặn nước thì như chuột thấy mèo, lập tức xù lông!

Sáng sớm ngày thứ 2, Tần Vũ và Bàn Tử hai người đến bờ hồ.

Bàn Tử ở đó đào hố chôn mấy cái xác người đó.

Tần Vũ trên bờ làm một loạt động tác khởi động chuẩn bị xuống nước.

“Tôi lão Tần à, chúng ta đừng xuống nước nữa có được không, trong hồ có quá nhiều thứ cổ quái!” “Không sao, chú ở trên bờ canh chừng cho tôi, tôi đi một lát rồi về, lần này chắc chắn không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu!” Khi Tần Vũ vừa bước vào trong nước, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng hét lớn: “Hai người vẫn không chịu từ bỏ à, lại muốn xuống làm gì?” Tần Vũ quay đầu nhìn lại, không phải chỉ có một thôn dân, mà là một đám người.

Những người đó trên tay đều cầm đủ loại công cụ, ai nấy đều đeo ba lô lớn, hiển nhiên đã có chuẩn bị.

Nghe họ nói chuyện bằng tiếng phổ thông chuẩn, không có chút nào là tiếng địa phương.

“Lão Tần, những người này không đơn giản đâu!” Tần Vũ cẩn thận đánh giá những người đó, nhanh chóng đi tới trước mặt thôn dân hỏi: “Những người này từ đâu đến?

Muốn làm gì ở đây?” “Cụ thể tôi cũng không rõ, chỉ biết là từ thành phố lớn, hình như muốn đến đây khảo sát!” Tần Vũ vừa nghe

thôn dân nói vậy, đoán được tám chín phần rồi.

Hoắc Linh rời đi một năm trước, lần này lại đến nhiều người như vậy, chắc chắn có liên quan đến Hoắc gia.

"Bàn Tử, hôm nay tôi về trước đi, chuyện ở đây phải tính toán kỹ lưỡng!" Bàn Tử gật đầu, không nói gì nữa.

Cùng Tần Vũ quay về.

Khi Tần Vũ và Bàn Tử rời đi, nhìn thấy Đại Kim Nha đang đứng sau một cái cây.

Đại Kim Nha hình như đang nói chuyện với người đứng đầu nhóm đó?

"Ôi trời, Lão Hồ, mau nhìn Đại Kim Nha, mẹ kiếp hắn đến đây làm gì?

Những người ở đây không ai giống ở Phan Gia Viên cả!" "Cái đám ông chủ ở Phan Gia Viên có mấy ai sẽ tự mình xuống đất chứ?

Hiển nhiên đám người này không có quan hệ lớn với Phan Gia Viên.

Nếu tôi đoán không sai, là người do Hoắc Linh dẫn đến, Hoắc Linh tìm Đại Kim Nha chỉ để dẫn đường." "Tôi điên mất, cái đầu trọc đó sau khi lừa tôi ngọc bội xong, lại đối xử tốt với tôi như vậy.

Có chuyện giấu tôi, đợi lần sau về thủ đô, nếu không cho tôi một câu trả lời thỏa đáng.

Tôi nhất định sẽ đập nát cái tiệm nát đó, hết lần này đến lần khác lừa gạt tình cảm của Bàn gia này!" "Vô gian bất thương, vô thương bất gian, nói tình cảm với một thương nhân ư?" Tần Vũ và Bàn Tử hai người cười, rồi quay về chỗ ở.

"Hai ông sao về nhanh vậy?" Lão Hồ tò mò hỏi.

“Đại Kim Nha cái thằng đó đến rồi!” Bàn Tử giận dữ nói.

Lão Hồ lập tức ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, cứ nghĩ là Đại Kim Nha dẫn đội.

Lão Hồ lắc đầu, “Đừng tìm nữa, bọn họ ở bờ hồ.

Không những thế, người của nhà họ Hoắc cũng đã đến rồi.” Bàn Tử gật đầu, “Người của nhà họ Hoắc cũng không ít đâu, đang đóng quân ở bờ hồ, chắc ngày mai sớm sẽ xuống nước.” “Không thể để Đại Kim Nha thấy chúng ta, nếu không người của nhà họ Hoắc biết chúng ta xuống nước rồi, không chừng sẽ trực tiếp ra tay mạnh bạo.” “Cứ để người của bọn họ xuống xem, cũng tốt để lãng phí thời gian của bọn họ.” “Vậy còn chúng ta thì sao?” Lão Hồ tò mò hỏi, theo tính cách của Tần Vũ thì Lão Hồ không tin là cậu sẽ không làm gì.

“Chúng ta ư?

Chúng ta sẽ đi trước Đại Kim Nha để trộm đồ lặn!” Tần Vũ hôm nay nhìn thấy đồ lặn, mắt cậu ta sáng rực lên.

Trang bị của bọn họ đều đã bị bỏ lại trong hầm mỏ.

Lấy lại trang bị e rằng lại phải mất thời gian.

Cũng may lão già kia đến kịp thời, còn mang theo trang bị.

“Thời gian không còn nhiều, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi.

Trên đường chắc chắn đã có người canh gác rồi.” “Chúng ta phải đi đường vòng!” “Được!” Có thể khẳng định, chỉ cần sáng mai mặt trời vừa lên, lão già kia sẽ không chút do dự mà cho người xuống nước.

Phải đến trước lúc đó, lấy được trang bị.

Trong rừng buổi tối rất gần, trời bắt đầu hơi hửng sáng.

Xung quanh quả nhiên có người không ngủ đang canh gác.

Không ai thêm nhiên liệu vào đống lửa, để tránh một số dã thú.

“Hơi khó ra tay đó lão Tần!” Bàn Tử nhìn ra bên ngoài có khoảng năm sáu người, nếu lấy đồ lặn bây giờ sẽ rất nhanh bị phát hiện.

Căn bản không kịp xuống nước.

Lúc đó người trong lều cũng sẽ bị đánh thức.

Lão Hồ hiển nhiên cũng hiểu, đồ lặn và thiết bị lặn ở rất gần những người đó.

Muốn lấy được, chắc chắn sẽ kinh động.

“Ông nhìn thấy mấy con ngựa bên kia chưa?” Tần Vũ chỉ về phía rừng.

Lão Hồ nhìn sang, bên rìa rừng còn buộc hai con ngựa nữa.

Ngựa chắc là khi vào núi, vì mang theo quá nhiều trang bị nên không tiện.

Vì vậy, họ đã bỏ ra cái giá lớn để “mượn” từ tay dân làng.

“Mẹ kiếp, lão già đó đúng là dám chi tiền, tôi nghe mấy ông dân làng nói, bà ta đã đưa cho làng rất nhiều tiền, dặn đừng làm lớn chuyện, cũng đừng vào núi nữa.” “Bàn Tử ở lại đây, tôi và Lão Hồ sẽ đi cởi ngựa.

Lát nữa gây náo loạn, cậu nhân cơ hội lấy hết trang bị đi, hiểu không?” “Được thôi!

Bảo đảm không thất bại!” Tần Vũ dặn dò xong, cùng Lão Hồ lén lút đi vòng ra ngoài rừng để tiếp cận hai con ngựa kia.

Cùng Lão Hồ nhanh chóng cởi dây buộc ngựa, Tần Vũ bẻ một cành cây trên cây.

Bẻ đoạn, dùng đầu nhọn của cành cây, đâm mạnh vào mông ngựa.

Hai con ngựa lần lượt hí dài một tiếng, chạy tán loạn trong doanh trại.

Mấy người đang vây quanh đống lửa ngủ gật bị tiếng ngựa hí đánh thức.

Vội vàng quay người lại xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này hai con ngựa đã đá đổ các trang bị gần doanh trại.

Trong lều cũng một trận náo loạn, mấy người không kịp xem xét, vội vàng đi ngăn cản hai con ngựa đang phát điên.

Bàn Tử nhân cơ hội này, nhanh chóng lấy đi các trang bị bên cạnh mấy người đó.

Lão Hồ và Tần Vũ trốn sang một bên, thấy Bàn Tử đã đắc thủ, Tần Vũ đội mũ áo lên.

Đi xuyên qua đám người, lúc này mọi người đều đang hỗn loạn, cũng không ai chú ý đến việc có người biến mất.

Ngay khi Tần Vũ và Bàn Tử sắp lấy được đồ.

Chương 224

Đại Kim Nha cũng từ trong lều đi ra.

Đại Kim Nha trong lúc hoảng hốt chợt cảm thấy mấy bóng người đó cực kỳ quen thuộc.

"...Không phải…" Đại Kim Nha không dám nói ra.

Nhìn sang bên cạnh, Bàn Tử và Lão Hồ cũng đang ở đó.

Dường như đang vội vàng mặc những trang bị đó vào người.

Ngay lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Đại Kim Nha lúc này tiến thoái lưỡng nan, sợ kinh động đội trưởng sẽ làm lớn chuyện.

Sau đó chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Giả vờ như không quen biết, hô vài tiếng làm màu.

Tần Vũ hành động nhanh nhẹn, tiếng "phốc phốc" vang lên, mấy người đeo đồ lặn rồi nhanh chóng xuống nước.

"Đồ vô dụng!!!" Đội trưởng sau khi biết tình hình thì nổi giận đùng đùng, mắng mỏ những người xung quanh.

Dưới nước, Tần Vũ và mấy người khác có kinh nghiệm, đang nhanh chóng lặn xuống.

Tần Vũ có thể cảm nhận được, mặc bộ trang bị này, lặn dưới nước hơn một trăm mét, ba trăm mét cũng không thành vấn đề.

Bơi phía trước, Tần Vũ ra hiệu, chỉ vào vị trí phía trước.

Người xuống nước nhiều lần nhất cũng chỉ có thể ghi nhớ rõ ràng phương hướng dưới nước.

Ba người phía sau không chút do dự bơi theo.

Ngay trên khu trại cổ, Tần Vũ quan sát xung quanh một lượt rồi lên bờ.

Sau đó lại từ dưới hồ bơi xuyên qua, tìm một nơi không người rồi mới lên bờ.

Hồ không lớn, Tần Vũ đứng ở bờ đối diện thậm chí có thể nhìn thấy vẻ mặt tức tối của người nhà họ Hoắc.

Nhưng Tần Vũ chỉ cười, trước khi đi không quên phá hỏng tất cả trang bị của bọn họ.

Tần Vũ và mấy người đi xuyên qua một khu rừng khác, đi đường vòng quay về.

Trở về nhà trọ, mấy người nhanh chóng thu dọn hành lý, chuẩn bị rời đi.

Dù sao lần này đã làm loạn như vậy, nhà họ Hoắc nhất định sẽ không bỏ qua đâu.

Tần Vũ chắc chắn lão già đó sẽ không chịu bỏ qua, nếu còn ở lại làng.

Nhà họ Hoắc đã chi rất nhiều tiền cho làng, muốn điều tra nơi ở của bọn họ thì quá dễ dàng.

Nếu không đi nữa, rắc rối sẽ đến.

Cậu ta đã trì hoãn việc xuống nước của bọn họ, vận chuyển một lô trang bị như vậy sẽ mất thời gian.

Hơn nữa ở trong núi, không có nửa tháng thì không xong.

Tần Vũ thấy vừa đủ thì dừng lại, cũng nên quay về rồi.

Trên đường phi ngựa không ngừng nghỉ quay về, trước khi đi Tần

Vũ không quên để lại một tờ giấy nhắn trong phòng.

Cảnh tượng tức tối của bọn họ khi nhìn thấy tờ giấy nhắn trong căn phòng trống không, Tần Vũ có chút không nhịn được cười.

Sau khi về Tứ Cửu Thành, Tần Vũ cảm thấy tâm trạng của mình thay đổi, cũng đã có quan hệ với Cửu Môn.

Có lẽ có thể lợi dụng nhà họ Hoắc để đứng vững chân trong Cửu Môn trước.

Sau đó bắt đầu cùng Bàn Tử và Lão Hồ chuẩn bị kế hoạch tiếp theo.

Tần Vũ phát hiện hiện tại đang thiếu tài liệu liên quan đến Hoắc Linh năm đó.

Nếu có thể có được những thứ đó thì sẽ giúp ích rất nhiều.

Tần Vũ thông qua mối quan hệ của Bàn Tử để điều tra các tờ báo cũ.

Có liên quan đến một số sách vở đều không thể tìm ra nguyên nhân.

Nhưng Tần Vũ lại trên một tờ báo cũ nát, nhìn thấy một đội khảo cổ.

Nhưng thông tin trên đó rất mơ hồ.

Dựa theo tờ báo này, Tần Vũ chỉ có thể xác định, đội khảo cổ đó được thành lập vào năm đó và xuất phát vào tháng Bảy cùng năm.

Còn về việc lúc đó đã xảy ra sự cố gì, thì không được viết.

Lúc đó đội khảo cổ được thành lập tạm thời.

Một năm trôi qua, những cơ quan lúc đó có cái bị hủy bỏ, có cái bị sáp nhập, khó mà tìm lại được.

Nhưng Bàn Tử biết được, một viện nghiên cứu đã cung cấp hỗ trợ kỹ thuật cho đội ngũ đó năm xưa, nằm trong một trường đại học nổi tiếng ở địa phương.

Nhưng trường đại học đó cũng đã bỏ khu trường cũ, đa số sinh viên đều chuyển sang khu trường mới.

Tần Vũ và mấy người đến tìm theo địa chỉ thì trong trường không có ai.

Trên tường cũng đã vẽ những ký hiệu sắp bị phá dỡ.

“Mẹ kiếp!

Chúng ta đến đúng lúc thật, tôi nghe nói ở đây sắp bị phá dỡ rồi.” Vượt tường vào khuôn viên trường, ba người tìm thấy viện nghiên cứu.

Nhưng không có người ở lại đó lại có người.

“Mấy người?

Làm gì?

Vào bằng cách nào?” Từ trong căn phòng đi ra một người đàn ông đeo kính, nhìn có vẻ như đang ở lại xem đồ đạc.

“Ôi!

Chúng tôi là một lũ thô lỗ, không được học đại học, trong lòng chẳng phải rất ngưỡng mộ sao.” “Nghe nói khu trường cũ sắp bị phá dỡ rồi, nhiều năm như vậy chưa từng vào, muốn vào xem thử, nếu không sau này sẽ không còn thấy nữa, thật đáng tiếc, ông thấy sao?” Bàn Tử là người giỏi ăn nói nhất, vừa nói, vừa từ trong túi quần lấy ra một bao thuốc lá ngon, đưa cho người đàn ông kia và nói.

“Nhìn dáng vẻ, ông là thầy giáo trong này phải không!

Hút điếu thuốc, hút điếu thuốc, ông họ gì vậy?” Thuốc của Bàn Tử

không hề rẻ, người đàn ông nhìn Bàn Tử một cái, nhận lấy thuốc và nói.

"Tôi họ Đỗ." "Ồ.

Thầy Đỗ!" Bàn Tử nghe thấy liền biết có chuyện để nói.

Chương 225

Vội vàng nịnh nọt, "Ông công tác ở đây cũng không ít năm rồi nhỉ." "Ừm, từ khi trường này thành lập tôi đã ở đây rồi, nhưng tôi không phải thầy giáo, tôi chỉ là người trông phòng lưu trữ hồ sơ." "Sao có thể như vậy được!

Có thể làm việc trong đó, khẳng định phải hiểu biết nhiều hơn những kẻ thô lỗ như chúng tôi chứ!" "...Các người làm gì vậy?" Thầy Đỗ liếc nhìn Lão Hồ và Tần Vũ bên cạnh Bàn Tử.

Thuốc Bàn Tử đưa không hề rẻ, lại nhìn Tần Vũ, cảm thấy mấy người này không hề tầm thường.

"Ôi chao, sau khi không đi học thì mấy anh em tôi làm ăn nhỏ." "Kiếm được chút tiền, nhưng ông cũng biết đấy, tiền nhiều nhưng không có văn hóa, trong lòng tự ti." Bàn Tử nắm bắt được tâm lý của người đàn ông này, làm việc ở nơi như thế này cả đời, cũng chỉ là trông phòng lưu trữ hồ sơ.

Sắp đến tuổi nghỉ hưu rồi, thế là bị giữ lại trông cổng, ngay cả khu trường mới cũng không cần đi.

Trong lòng khẳng định cảm thấy uất ức.

Nhìn mấy người không có văn hóa mà còn sống tốt hơn mình, trong lòng càng không thuận.

Bàn Tử vừa nói như vậy, sắc mặt người đàn ông kia lập tức tốt hơn.

Trong lòng nghĩ mấy tên có tiền thối tha thì sao chứ, chữ lớn không biết mấy chữ.

"À, trong này cũng không còn gì, nhiều thứ đã chuyển sang khu

trường mới rồi, còn lại đều là những thứ vô dụng, cứ xem tùy tiện đi! ” Tần Vũ đi vào và nhìn quanh tòa nhà, cảm thấy bố cục có chút không ổn.

“Thầy Đỗ, trường học này sau này có cải tạo phải không.” “À!

Đúng vậy, sau này cải tạo, trước đây là một bệnh viện, lúc đó trường không có kinh phí, nên dùng cái có sẵn.” “Tôi làm nghề xây dựng, nên cũng hiểu biết chút, hahaha” Lão Hồ cười giải thích.

Càng đi vào bên trong, bụi bẩn trên sàn càng dày đặc.

“Bên trong rộng quá, một mình tôi cũng không dọn dẹp nổi, bên ngoài lúc không có việc thì tôi có thể dọn dẹp, còn bên trong thì càng ngày càng bẩn.” Thầy Đỗ có chút ngượng nghịu giải thích với Bàn Tử.

“Có thể hiểu được, nếu phải dọn dẹp hết, ông cả ngày cũng chẳng làm được việc gì khác.” Vì không còn ai, điện ở tầng hai cũng đã bị cắt.

Trong hành lang nhìn có vẻ âm u.

“Ôi!

Tuyệt vời.” Bàn Tử và thầy Đỗ muốn xem phòng lưu trữ hồ sơ của trường, Tần Vũ ngược lại có chút bội phục.

Ba hai câu đã lừa người ta đến nỗi không tìm thấy phương hướng nữa.

Đừng nói là phòng lưu trữ hồ sơ, phòng hiệu trưởng, chắc Bàn Tử muốn xem, người đàn ông kia cũng sẽ dẫn đi.

Chùm chìa khóa lớn trên người thầy Đỗ kêu leng keng.

Mượn ánh sáng lờ mờ từ cửa sổ, cuối cùng mới tìm thấy chìa khóa phòng lưu trữ hồ sơ.

“Trong này, vào đi.” Đẩy cửa ra một làn bụi bẩn bay thẳng vào mặt.

Tần Vũ ngẩng đầu phẩy phẩy bụi trước mặt rồi mới bước vào.

“Chà!

Cũng lớn đấy chứ!” Bàn Tử giả vờ như chưa từng thấy cảnh tượng lớn như vậy.

Lão Hồ thấy cậu ta càng diễn càng nhập tâm không nhịn được cười.

“Khu trường mới chỉ chuyển đi những hồ sơ trong hai năm gần đây, những cái cũ đều để lại đây.” “Thực ra cũng đều vô dụng rồi, cứ xem tùy tiện đi, đến lúc nơi này bị phá dỡ, những thứ này cũng giống như bị vứt đi thôi.” “Cảm ơn nhé!” Bàn Tử gật đầu nói lời cảm ơn với thầy Đỗ, rồi đi vào lục lọi.

Tần Vũ và Lão Hồ tìm kiếm một lúc nhưng không phát hiện ra gì.

Bàn Tử ở bên cạnh dò hỏi, “Này?

Thầy Đỗ, ngoài... ngoài đây ra còn có chỗ nào để hồ sơ không?” Thầy Đỗ ngập ngừng trả lời, “Ngoài những cái này ra, không còn chỗ nào khác cả.

Có một số cái chắc lúc đó liên quan đến bí mật, tôi nhớ là viện nghiên cứu đã tiêu hủy một lô hồi xưa.” “Tiêu hủy ư?” “Viện nghiên cứu chẳng phải nghiên cứu những thứ khảo cổ sao, sao lại tiêu hủy tài liệu?” Thầy Đỗ lắc đầu, “Tôi không rõ nữa.” Lúc này động tác của Tần Vũ trên tay chợt dừng lại, trong lòng nghĩ có khi nào là do sự biến mất của đội khảo cổ năm đó.

Khiến những người đó phát hiện ra, từ đó tiêu hủy tất cả tài liệu liên quan đến Quan Vũ và những người đó.

Mấy người ra khỏi phòng lưu trữ hồ sơ, sau khi ra ngoài Tần Vũ mới phát hiện, một đầu khác của hành lang, được ngăn cách bằng một cánh cửa sắt.

Trên cửa sắt dán một tờ giấy niêm phong cũ kỹ đã ố vàng.

“Thầy Đỗ, tại sao chỗ đó lại dùng cửa sắt ngăn cách vậy?” Thầy Đỗ khóa cửa phòng lưu trữ hồ sơ, quay đầu nhìn lên.

“À, cái đó à, cái đó...

ôi chao, chắc cũng gần bốn mươi năm rồi nhỉ.” “Tại sao thì tôi cũng không nhớ nữa.” Tần Vũ đi dọc hành lang, nhìn kỹ cánh cửa sắt kia.

Trên đó dùng dây xích sắt khóa lại.

Nhưng dây xích sắt trên đó đã gỉ sét.

Một đầu buông thõng xuống, nhìn có vẻ như đã bị đứt, nên mới treo lên đó làm cảnh.

“Ôi!

Dây xích đứt từ khi nào vậy!” Thấy Tần Vũ mở dây xích trên đó ra, thầy Đỗ kinh ngạc nói.

“Chắc có người đã vào rồi.” Tần Vũ quay đầu liếc nhìn Lão Hồ và Bàn Tử đầy ẩn ý.

“Tôi không biết, mấy ngày nay không thấy ai cả.” Thầy Đỗ vẻ mặt đầy khó hiểu, nhưng cũng cảm thấy không sao cả.

Đến lúc này rồi ai còn đi trộm mấy tờ giấy phế liệu chứ.

Cửa sắt đã được mở ra, Tần Vũ theo bản năng đẩy cửa bước vào.

Khác với phòng lưu trữ hồ sơ vừa nãy, bên trong càng bừa bộn hơn, không chỉ có hồ sơ và tài liệu.

Mà còn nhiều tạp vật khác, nhìn không giống phòng lưu trữ hồ sơ, mà giống một nhà kho chứa tạp vật hơn.

Khi Tần Vũ thất vọng muốn bước ra khỏi căn phòng.

Cậu quay người lại nhìn thấy ở góc tường phía sau cánh cửa có đặt hai thùng giấy.

Bên trong đều là những tờ giấy.

Tần Vũ lật xem bên trong, quả nhiên trên đó có nội dung nhắc đến đội khảo cổ năm đó.

Nhưng khi Tần Vũ lật đến chỗ quan trọng nhất.

Nội dung bên trong đã biến mất.

Chính xác là phần phía sau đều không còn.

Trên đó có một số dấu vết bị xé rách.

Thấy vậy, chắc chắn có người biết chuyện.

Chương 226

Hoặc, Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến nhà họ Hoắc.

Có lẽ người nhà họ Hoắc đã biết, và lấy đi những thứ đó.

Xem ra nhà họ Hoắc đã sớm biết chuyện rồi.

Tần Vũ lại có chút thất vọng, định cùng Lão Hồ quay về, nhưng ánh mắt còn lại lại nhìn thấy một cái lồng bị đặt trong đống tạp vật.

Cái lồng đó cao nửa người Tần Vũ, bên trên phủ đầy vết gỉ sét, nhưng lại bị những thứ xung quanh chất đống vào.

Tần Vũ mượn một khe hở nhỏ, lờ mờ nhìn thấy bên trong cái lồng có một cái bát.

Có vẻ như dùng để nuôi động vật.

Tần Vũ không để ý, bước ra khỏi căn phòng "860" và lắc đầu với Lão Hồ đang đứng ngoài cửa.

"Được rồi!

Làm phiền ông rồi nhé, thuốc ông cứ giữ mà hút." Bàn Tử đưa bao thuốc trên tay cho thầy Đỗ.

Bao thuốc vừa mới mở, chỉ thiếu một điếu cũng là vừa nãy đưa cho thầy Đỗ hút rồi.

"Ôi chao!

Ngại quá!" Thầy Đỗ miệng nói vậy, nhưng vẫn nhận lấy.

Không lấy mới là đồ ngốc, thuốc không rẻ, bình thường cũng không hút nổi.

Sau khi trở về, Tần Vũ lấy ra bản đồ dưới nước đơn giản kia.

Lần cuối cùng xuống nước, Tần Vũ đã bơi trên trại cổ và ghi nhớ rõ ràng hình dáng của nó trong đầu.

Sau khi trở về lại sửa đổi bản đồ chi tiết hơn một chút.

Bây giờ nhìn kỹ, Tần Vũ đã nhìn ra được điểm bất thường trong đó.

"Có chút thú vị." Nghe Tần Vũ nói vậy, Lão Hồ biết cậu ta nhất định đã phát hiện ra điều gì đó.

"Sao?

Chỗ nào không ổn?" "Trước đây vì trại nằm dưới nước, không suy nghĩ nhiều như vậy, bây giờ nhìn vào bản đồ." "Bất kể là ở đâu, văn hóa truyền thống của chúng ta đều chú trọng việc nhà cửa phải tọa bắc hướng nam." "Vì chỉ có như vậy trong nhà mới có ánh sáng tốt, ngay cả khi vì một số lý do nào đó mà không thể tọa bắc hướng nam hoàn toàn." "Thì cũng nên có chút nghiêng lệch chứ." "Cái này lại hoàn toàn ngược lại, trong nhà chẳng phải một chút ánh sáng cũng không thể lọt vào sao!" Nghe Tần Vũ nói vậy Bàn Tử càng cảm thấy quỷ dị.

"Nhà như vậy thì làm sao mà ở được!?" "Nhà ở mà không thấy ánh sáng?

Hút máu quỷ?

Bệnh bạch tạng?" "Cũng không thể cả một cái trại đều như vậy chứ!

Tôi lại biết có một loại nhà nhất định phải xây như vậy." Bàn Tử tỏ vẻ không tin hỏi, "Lão Tần đừng đùa nữa." Tần Vũ lắc đầu nói, "Tôi không đùa với cậu, chỉ là căn nhà đó thực sự không phải để ở cho người sống, mà là cho người chết!" "Nghĩa trang!" Được Tần Vũ nhắc nhở, Lão Hồ cũng hiểu ra.

“Cái nghĩa trang đó thật sự đủ lớn!” Tần Vũ vừa dứt lời, bên ngoài cửa vang lên mấy tiếng gõ.

Lúc này, cửa tiệm đã đóng, không có ai gõ cửa đâu.

Tần Vũ lập tức nhét bản đồ vào túi.

Liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử nhìn.

Mấy người nhất thời không dám lên tiếng.

Bàn Tử ghé qua khe cửa nhìn ra cảnh tượng bên ngoài.

Quay đầu lại với vẻ mặt hoảng hốt, dùng khẩu hình nói với Tần Vũ.

“Người nhà họ Hoắc đến rồi!!!” Tần Vũ sững sờ, lần này thật sự đã chọc giận nhà họ Hoắc rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà họ đã rút khỏi núi, có lẽ chưa kịp phát hiện ra gì.

Chắc chắn đã nghĩ rằng ở đó có thứ quan trọng bị lấy mất.

Cộng thêm lại cướp trang bị của họ nữa.

Cửu Môn thời kỳ này vì tạm tránh rắc rối nên hành sự đều tương đối kín tiếng, nhưng lần này lại thay đổi phong cách.

Chắc là thật sự đã bị Tần Vũ chọc tức rồi.

Hoắc Tiên Cô lúc này đang ở tuổi trung niên, thủ đoạn vẫn rất lợi hại.

Tần Vũ hỏi Bàn Tử, “Bao nhiêu người?” Bàn Tử lại liếc nhìn ra ngoài cửa, giơ tay làm ra ám hiệu ba người.

“Tần Vũ, tôi biết cậu đang ở trong đó, ra đây đi!

Chuyện ở bờ hồ cậu phải cho tôi một lời giải thích!” Tần Vũ cứ nghĩ họ chỉ mang theo ba người, nên có thể nói chuyện.

Thế là cậu đi đến bên cửa đẩy cửa ra một cách hào phóng và nói, "Vậy chúng ta nói chuyện đi!" Nhưng không ngờ vừa đẩy cửa ra mới phát hiện, không chỉ có ba người như Bàn Tử nói.

Tần Vũ ước chừng, chắc phải gần ba mươi người.

Đâu phải đến để nói chuyện, rõ ràng là đến để trả thù.

Bàn Tử ngay khoảnh khắc Tần Vũ đẩy cửa ra đã sụp đổ.

Lúc này Tần Vũ quay đầu dùng ánh mắt hỏi Bàn Tử, ba người?

Nhưng Bàn Tử lúc này lại cúi đầu dùng tay ôm trán, vẻ mặt chán nản không còn gì để luyến tiếc.

Người của nhà họ Hoắc thấy Tần Vũ đi ra thì cười, không nói thêm lời nào, giơ tay vẫy một cái, những người phía sau đều xông lên.

"Tôi khuyên các người nên dừng tay thì hơn, nếu không, e rằng vĩnh viễn sẽ không tìm được tung tích của Hoắc Linh đâu!" Một câu nói nhẹ nhàng của Tần Vũ, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Người đàn ông dẫn đầu càng trừng lớn mắt đánh giá Tần Vũ trước mặt.

"Anh biết à?" Tin tức về sự biến mất của Quan Vũ và Hoắc Linh là tin tức mà nhà họ Hoắc nghiêm cấm truyền ra ngoài.

Mọi hành động tìm kiếm Hoắc Linh đều diễn ra kín tiếng.

Hiện tại bên ngoài đều không biết chuyện Hoắc Linh biến mất.

Tần Vũ khẽ cười không nói nhiều.

Nhìn thấy người đàn ông trước mặt đang chạy đôn đáo.

"Tôi biết không chỉ có vậy đâu, chẳng phải muốn đàm phán sao, dẫn tôi đi gặp Hoắc đương gia đi!" "Mẹ kiếp!

Đứng ngây ra đó làm gì!

Không mau về báo tin!" Dù sao Tần Vũ còn có tin tức về Hoắc Linh, người đàn ông kia sợ hỏng việc, vội vàng gọi thủ hạ đi báo tin.

"Sao không vào uống một chén trà?" Tần Vũ quay người một cách hào phóng mời người đàn ông kia vào.

Chương 227

“Vậy... làm phiền rồi.” Người đàn ông theo sau Tần Vũ đi vào.

Tiện thể gọi những người bên ngoài đều rút xuống.

Nếu như nhà họ Hoắc bên kia vừa nghe Tần Vũ có tin tức về Hoắc Linh.

Chẳng bao lâu sau, tin tức đã được truyền về.

Hoắc Tiên Cô muốn gặp Tần Vũ.

“Vậy thì tiên sinh Tần hãy đi cùng tôi một chuyến.” Bàn Tử và Lão Hồ vẫn luôn nháy mắt ra hiệu cho Tần Vũ.

Rõ ràng đây là một bữa tiệc Hồng Môn Yến.

Sào huyệt của nhà họ Hoắc thì dễ vào nhưng khó ra lắm!

Bây giờ mà chạy thì vẫn còn kịp.

Tần Vũ cho một ánh mắt bình tĩnh và nói.

“Yên tâm, cứ đi theo tôi là được, Hoắc Kim Cương biến mất không lâu nữa đâu.” “Hoắc Tiên Cô 2.7 bây giờ đang cần tìm, không dám làm gì chúng ta đâu.” Xuống xe là đến thẳng nhà họ Hoắc.

Bước vào cổng lớn, đám đông tự động tách ra đứng thành hai hàng, Hoắc Tiên Cô đi từ giữa ra.

Mặc dù bà ấy đã là người trung niên, nhưng được bảo dưỡng rất tốt.

Trong mắt bà ấy ánh lên tinh quang, đúng kiểu một nữ cường nhân.

Không nói nhiều lời với Tần Vũ, Hoắc Tiên Cô mở miệng liền

hỏi.

"Nghe nói tiên sinh Tần biết tung tích của Linh Nhi?" "Tốt nhất là đừng nói xằng!" Tần Vũ cười nói, "Đương nhiên rồi, nhưng…" "Tôi cũng chỉ là một người làm ăn, không làm ăn thua lỗ đâu." "Hay là… chúng ta hợp tác?" "Hợp tác ư, tiên sinh Tần không quên sao, ở bờ hồ trong núi đã đánh người của tôi, cướp trang bị." "Món nợ đó tôi còn chưa tính với anh đâu!" Tần Vũ cười nói, "E rằng có chút hiểu lầm, tôi đâu biết đó là người nhà họ Hoắc chứ!" "Chúng ta cũng không đánh nhau nữa." "Vì nhà họ Hoắc đã biết tung tích của Hoắc Linh, tôi cũng vừa hay biết được." "Nhưng, nếu Hoắc đương gia cứ khăng khăng không bỏ qua chuyện này, làm tổn thương hòa khí thì sao, e rằng chúng ta cũng không thể hợp tác được đâu!" Lời của Tần Vũ đã nói đủ rõ ràng rồi.

Muốn biết tung tích của Hoắc Linh từ bà ấy.

Nhà họ Hoắc không chỉ phải bỏ qua mọi chuyện cũ, mà còn phải bắt tay làm hòa.

Và còn phải cung cấp nhân lực và tài lực hỗ trợ nữa.

Hoắc Tiên Cô đối với cô con gái này có thể nói là yêu thương hết mực.

Mặc dù trong lòng không vui, nhưng cũng không tiện nói thêm nữa.

"Nếu như tiên sinh Tần có thể tìm được tung tích con gái tôi, tôi đương nhiên sẽ bỏ qua mọi chuyện cũ." "Nhưng nếu không tìm được…" "Ôi!

Hoắc đương gia, không tin tôi sao!" "Tục ngữ có câu nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi, Hoắc đương gia nếu một chút tin tưởng cũng không có." "Chúng ta không hợp tác cũng được!"

Tần Vũ nhìn ra Hoắc Tiên Cô rõ ràng đã động lòng rồi.

Lần này ngược lại không hề vui vẻ.

“Muốn gì thì cứ nói thẳng đi!” Hoắc Tiên Cô đương nhiên nhìn ra tâm tư của Tần Vũ.

Hỏi thẳng vào vấn đề.

“Không nhiều đâu, sau này trang bị, nhân lực vật tư đều phải được cung ứng.” “Nhưng tất cả đều phải nghe theo chỉ huy của tôi, không vấn đề chứ?” Hoắc đương gia nhíu mày nói.

“Tôi có thể đồng ý, vậy tiên sinh Tần chẳng phải cũng nên biết chuyện rồi sao?” Tần Vũ do dự, trong lòng nghĩ có nên nói cho Hoắc lão thái thái biết chuyện quan trọng đó không.

Một là một con át chủ bài, bây giờ nói ra, Hoắc lão thái thái dễ dàng qua cầu rút ván.

Vậy thì không chơi nữa.

Hai là số phận của Hoắc Linh Tần Vũ rất rõ.

Theo thời gian hiện tại, Hoắc Linh đã nhiễm thi khí, không còn xa nữa là sẽ biến thành Cấm Bà.

Dù có tìm được cũng vô lực hồi thiên.

Cho nên nói, bây giờ cũng không phải lúc, cần mượn sức mạnh của nhà họ Hoắc để đứng vững trong Cửu Môn đây.

“Bây giờ tôi không thể nói, nhưng tôi có thể giúp tìm cô ấy.” “Nhưng cô ấy còn sống hay không thì không nói trước được!” Hoắc Tiên Cô đương nhiên cũng đã nghĩ đến kết quả tồi tệ nhất.

Dù sao Hoắc Linh đã rời nhà hơn một năm rồi.

Tin tức hoàn toàn không có, rất có khả năng đã gặp bất trắc.

“Hoắc Linh là con gái tôi, dù có chết cũng vậy, tôi không quản cô ấy ra sao, tôi chỉ muốn gặp lại cô ấy một lần nữa, nếu không tôi chết cũng không nhắm mắt!” “Được, nếu bà đã nói vậy, tôi yên tâm rồi.” “Tiên sinh Tần, tốt nhất đừng lừa tôi.” Hoắc lão thái thái nói nhưng trong mắt lại ánh lên tinh quang, nhìn hoàn toàn không giống một người đã có tuổi.

“Tôi Tần Vũ không bao giờ nói dối.” Không nói thêm lời vô nghĩa, Hoắc lão thái thái quả quyết nói, “Đưa bản đồ ra xem!” Tần Vũ trải bản đồ ra trên đất.

Hoắc lão thái thái nhìn bản đồ trước mặt, phát hiện trên đó vẽ rất chi tiết, bao gồm cả cấu trúc của tòa nhà, bà ngẩng mắt liếc nhìn Tần Vũ một cái và hỏi.

“Đã tìm thấy cổ lâu rồi?” Tần Vũ nhướn mày trả lời, “Đương nhiên, nếu không bản đồ từ đâu mà có!” “Mang lên!” Hoắc đương gia nói với người phía sau.

Một bản đồ khác cũng được đưa lên.

Trải bản đồ ra, tòa cổ lâu trên đó giống như tòa nhà của nhà họ Trương.

Nhưng điểm khác biệt duy nhất là tòa cổ lâu này nhìn có vẻ cao hơn tòa cổ lâu dưới nước.

Dường như có thêm vài tầng.

“Bản đồ này, lúc đầu tôi tìm thấy trong phòng của Hoắc Linh.” “Bà có thấy, bản đồ này và bản đồ kia có gì khác nhau không?” Tần Vũ đặt hai bản đồ cạnh nhau, so sánh kỹ lưỡng.

Đối với những kiến trúc này mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng Tần Vũ biết, sự khác biệt lớn nhất giữa hai bản đồ.

Bản đồ kia, tòa cổ lâu nhìn có vẻ bị thiếu một đoạn.

Hoắc lão thái thái thấy bản đồ, hình dáng tòa nhà được vẽ nguyên vẹn và rõ ràng.

"Thiếu hai tầng." Tần Vũ ngẩng đầu nói.

Hoắc lão thái thái gật đầu.

"Tầng một và tầng hai trên đó không có, bà không nói cho tôi vị trí, tôi chỉ có thể suy đoán cổ lâu bị lún xuống đất." "Nhưng khi cổ lâu còn nguyên vẹn, tầng một và tầng hai cùng với phần kết nối với các tầng khác cũng thiếu đi thiết kế đáng lẽ phải có." "Ý ông là sao?" "Ý tôi là, tầng một, tầng hai và các tầng còn lại thực ra bị tách rời, tầng một và tầng hai nằm trên mặt đất, sau đó hai phần còn lại, đáng lẽ phải được chôn sâu dưới đất." "Vật tư và khí giới tôi đều sẽ giải quyết." Hoắc đương gia dừng lại ngập ngừng nói, "Nhưng…" "Nhà họ Hoắc thuộc hạ tam môn, nhân lực không nhiều." "Bí mật trong cổ lâu được ẩn giấu trong một cổ mộ khác, hai cổ mộ phải được mở cùng lúc." "Tôi sẽ nói cho ông biết vị trí." Tần Vũ thấy Hoắc Tiên Cô cuối cùng cũng mở lời.

Trong lòng cậu khẽ động, xem ra có hy vọng rồi!

"Vị trí của cổ mộ kia cách đây khá xa, là địa bàn của nhà họ Ngô." "Tôi không tiện ra mặt, người của tôi cũng sẽ không đi, nhưng tôi sẽ viết thư cho Ngô Tam Tỉnh, dặn ông ta nhắm một mắt mở một mắt." "Vì nể mặt tôi thì sẽ không từ chối đâu." "Nhưng phần còn lại phải xem bản lĩnh của tiên sinh Tần rồi!" Tần Vũ không nhịn được mà liếc mắt trắng dã.

Thủ đoạn của Hoắc lão thái thái quả nhiên lợi hại.

Ba lời hai tiếng đã ném khúc xương khó gặm này cho cậu.

Nhưng vừa nghe nói có một cổ mộ khác.

Tay Tần Vũ liền ngứa ngáy.

Thế là cậu cũng gật đầu đồng ý.

Chương 228

“Được rồi, vậy thì định ba ngày sau xuất phát nhé, đồ đạc tôi sẽ cho người chuẩn bị sẵn.” Nói xong, Hoắc lão thái thái liền muốn đi.

“Này này này!

Hoắc đương gia đó, giá cả chúng ta còn chưa thỏa thuận xong mà.” Bàn Tử vội vàng đuổi theo hỏi.

“Hừ, chuyện tiền bạc chỉ cần có thể sống sót 860 quay về thì tùy tiện ra giá.” “Ôi chao, Hoắc đương gia ra tay hào phóng quá.” Bàn Tử nhận lấy một lời nhạt nhẽo, nhìn bóng lưng Hoắc lão thái thái rời đi.

Thế lực của nhà họ Hoắc quả nhiên không thể xem thường, không đến ba ngày, một số trang bị tinh xảo đã lần lượt được đưa đến tận cửa.

Ba ngày sau đã phải lên đường rồi.

Hoắc Tiên Cô dẫn người mang theo bản đồ đi xuống nước đến cổ lâu.

Còn Tần Vũ thì đi đến một cổ mộ khác để tìm thứ có thể mở cổ lâu.

“Tiên sinh Tần, thiết bị đã sẵn sàng, chúng ta có thể xuất phát rồi!” Tần Vũ theo tiếng gọi từ bên ngoài phòng đi ra.

Bên ngoài trên chiếc xe chở hàng chất đầy những kim loại giống như xương sườn.

Nhưng lớn, cao nửa người, nhìn những khe hở và hoa văn trên đó có thể tháo lắp.

“Gì?” Người đàn ông kia cười nói, “Là tổ của tôi đó, tiên sinh

Tần.” Sau đó Tần Vũ không hỏi thêm nữa, đi theo xe một mạch vào Tư Xuyên.

Địa điểm cuối cùng cũng là một ngôi làng nhỏ có chút giống Ba Nại.

Đường lên núi rất khó đi, thế là họ thuê một số người địa phương.

Dùng la, vận chuyển những thiết bị đó vào trong núi.

“Làm như vậy có thể tìm được vị trí cụ thể không?” Trên đường Tần Vũ hỏi Tiểu Hoa.

“Tôi chỉ có thể nghe theo chỉ huy của lão thái thái, năm đó bà ấy tự mình đi, nhưng đã lâu rồi không biết những ký hiệu có còn không.” “Cứ tìm thử đi, tôi nghĩ vị trí đại khái không sai đâu, thế nào cũng tìm được.” “Vậy là… nghiên cứu lâu như vậy, lại để tôi dẫn người vào đây tìm lung tung sao?” Bàn Tử không thể tin được hỏi.

Vốn dĩ Bàn Tử đã ấm ức về việc Hoắc lão thái thái không đích thân chỉ huy rồi.

Nghe người đàn ông kia nói vậy càng thêm tức giận.

“Ông đừng tức giận, sẽ không chậm trễ quá lâu đâu, đội kia đường đi xa hơn chúng ta, tôi bảo đảm trong vòng hai ngày thế nào cũng tìm được.” “Cái gì?” Tần Vũ không nghe giải thích nữa, quay đầu chỉ vào những cái động trên vách núi và hỏi.

Người địa phương bên cạnh tiếp lời nói, “Ồ, chúng tôi gọi cái đó là chú thần tiên, không chỉ ở đây, mà trên khắp các ngọn núi xung quanh đều có, nhìn nhiều rồi thành quen thôi.” Tần Vũ nhìn chằm chằm vào những cái động trên vách núi một lúc, rồi mới tiếp tục theo đội ngũ.

Vừa nãy những cái động đó làm cậu nhớ đến chuyện ở Xà Mẫu Lăng.

Những cái lỗ động đó giống với những cái trên thiên thạch kia.

Nhưng quá trình đơn giản hơn nhiều so với Tần Vũ, không tốn quá nhiều sức lực.

Hoắc lão thái thái đã già, trí nhớ vô cùng rõ ràng.

Đại khái chỉ mất một buổi chiều, đã xác định được khối vách đá kia.

Đội trưởng cho mọi người tháo đồ đạc trên lưng la xuống.

Buộc dây vào một thiết bị cố định dùng để leo núi.

Tần Vũ đã nghiên cứu trên đường, thiết bị đó rất kỳ diệu, có thể ngay lập tức kẹt lại sau khi cắm vào khe đá.

Rất chắc chắn.

Tần Vũ không giỏi leo núi, vốn dĩ định tìm cách khác.

Nhưng lúc này đội trưởng đã lên rồi.

Trang bị mà nhà họ Hoắc chuẩn bị thật sự rất đầy đủ, nhưng như vậy, Tần Vũ liếc nhìn vách đá thẳng đứng không thấy đỉnh trên kia.

Có chút nghi ngờ năng lực của đội trưởng này.

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo cũng khiến Tần Vũ mở mang tầm mắt.

Tiểu Hoàng và những người leo núi bình thường không hề giống nhau.

Chỉ thấy trên vách đá gần như thẳng đứng 90 độ, cậu ta thoăn thoắt di chuyển.

Giống như đang biểu diễn xiếc vậy.

Liên tục lật người trên đó, lợi dụng từng bộ phận trên cơ thể, nhanh chóng tiến lên phía trên.

Thậm chí có thể mượn điểm tựa dưới chân để trực tiếp leo lên khi khoảng cách không đủ.

Đừng nói Bàn Tử, ngay cả Lão Hồ cũng có chút kinh hồn bạt vía khi nhìn thấy.

Bởi vì chỉ cần một động tác trong số đó thất bại, điều đó có nghĩa là công sức đổ sông đổ biển.

May mắn thay đội trưởng không làm thất vọng.

Sau khi loay hoay trên vách đá gần ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng lên đến đỉnh.

"Mẹ kiếp!

Tên này lợi hại thật!

Lão Tần." Bàn Tử ở dưới nhìn đến ngây người, mãi đến khi biết Tiểu Hoàng đã lên đến nơi, mới không nhịn được cảm thán nói.

"Nhà họ Hoắc lần này thật sự đã dốc hết vốn rồi." "Đội trưởng này không hề đơn giản đâu!" Tần Vũ thừa nhận thằng nhóc này có chút bản lĩnh, nhà họ Hoắc kiên trì để đội hai xem cũng không phải là không có lý do.

Theo sợi dây mà đội trưởng đã đưa lên.

Mọi người buộc chặt trang bị rồi dùng ròng rọc vận chuyển đồ đạc lên.

Sau đó những cái "tổ" kim loại đó Tần Vũ nhìn thấy và chất đồ lên.

Bên trong có thể vừa vặn đặt một cái túi ngủ.

Lúc đó cậu mới hiểu ý nghĩa của cái "tổ" mà đội trưởng nói.

Treo trên vách đá trông như một cái tổ chim vậy.

“Xem ra thời gian sắp tới của chúng ta đều sẽ lãng phí trong những cái động này!” “Lão Tần… chúng ta phải lật hết tất cả những cái động này lên một lượt sao?” Tần Vũ gật đầu, “Những cái động này không có quy luật, xem ra Hoắc lão thái thái cũng không nhớ được, phải dựa vào chúng ta tìm thôi.” “…Tìm hết một lượt như vậy chắc cũng phải hơn một tuần chứ!” Đợi mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa, Tần Vũ là người cuối cùng leo lên.

Không thể không nói, Tần Vũ lần đầu tiên tận hưởng cảm giác không làm mà hưởng.

Chẳng cần làm gì cả, có người giúp sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, nói thật cảm giác thật không tệ.

Lên trên nhìn thấy đội trưởng đang nhìn xuống dưới.

Dường như đang kiểm tra xem hang động nào có nhiều khả năng là cái cuối cùng cần tìm nhất.

Đợi mọi thứ đã dọn dẹp xong thì màn đêm cũng đã buông xuống.

Chương 229

Mấy người tính toán thời gian vừa vặn.

Tần Vũ nằm trong túi ngủ treo trên vách tường, phía dưới là vách đá vạn trượng.

Thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng gió rít qua túi ngủ, cảm giác thật kỳ diệu.

Sáng ngày thứ hai, tất cả mọi người đều không hẹn mà dậy sớm.

Sớm đã bắt đầu làm việc, thoăn thoắt di chuyển trên vách đá, Tần Vũ cảm thấy mấy ngày nay mình sống như một con tắc kè hoa lớn vậy.

Mấy ngày nay trong một số hang động đã phát hiện ra hài cốt con người.

Giống như bị chim tha lên, giấu trong hang động.

Có một số thậm chí còn chưa hoàn toàn phân hủy, một số thịt bị gió thổi khô lại.

Có một số còn khoa trương hơn, trên xương sọ còn dính tóc.

Đến sáng ngày thứ ba, Tần Vũ đã tìm thấy lối vào của ngôi mộ đó.

Sở dĩ Tần Vũ khẳng định như vậy, là vì mấy ngày nay đã lật qua vô số hang động.

Chỉ có cái này là không có bất kỳ dấu vết gia cố nhân tạo nào cả.

Bên trong sâu thẳm, nhìn một cái không thấy đáy.

Bên trong không có một bộ hài cốt hoàn chỉnh nào.

Nhìn dáng vẻ người đó đã ngồi ở đó.

Trên người mặc một bộ áo giáp sắt.

Không gỉ sét không giống dáng vẻ.

Đồng thời cũng may mắn có bộ áo giáp sắt đó, người đó mới có thể giữ được một hình dạng con người hoàn chỉnh.

Mỗi người trên người đều có thiết bị liên lạc, tiện lợi liên hệ bất cứ lúc nào.

Lão Hồ và đội trưởng nhận được tin tức liền nhanh chóng chạy đến.

"Lão Tần, ai vậy?

Sao lại chết ở đây?" Bàn Tử vừa nhìn thấy thi thể liền hỏi Tần Vũ một loạt câu hỏi.

Tần Vũ chỉ vào hài cốt và nói, "Hỏi ai!

Tôi đâu có biết." "Không phải đã chết rồi sao?

Nếu không tôi đã hỏi sớm rồi." "Hoắc đương gia có nói về tình huống này không?" Tần Vũ vừa bước lên kiểm tra hài cốt trong áo giáp sắt vừa hỏi đội trưởng đang cầm đèn pin.

"Không có, năm đó khi đợt người đầu tiên của Cửu Môn rút đi, phong tỏa nơi này, nhà họ Hoắc đã rời đi rồi." "Đó đều là những chuyện xảy ra sau này." Tần Vũ giơ tay sờ lên vách đá.

Một ít xi măng trên đó đã rơi xuống. (Vương tiền) Trên tay Tần Vũ có một màu đỏ sẫm nhạt ở chỗ vừa chạm vào xi măng.

Màu sắc có chút nâu sẫm, không biết lại cứ ngỡ là nước gỉ sét từ áo giáp.

Tần Vũ có chút tò mò ngửi thử, không có mùi tanh.

Lập tức lấy hòn đá bên cạnh cạo lên cửa.

Quả nhiên bên trong lộ ra một mảng lớn màu nâu đỏ.

"…Máu sao?" Đội trưởng cũng nhận ra điều bất thường.

Giống như vết máu đã tích tụ nhiều năm trên tường lò mổ vậy.

"Đục ra đi!" Đội trưởng đi ra ngoài lấy dụng cụ chuyên nghiệp, không mất nhiều thời gian, xi măng rơi xuống ngày càng nhiều.

Màu sắc bên trong không còn đậm như vậy nữa.

Mà đỏ hơn một chút, kèm theo đó là một mùi máu tanh nồng nặc.

Mùi vị cổ quái khiến Bàn Tử không nhịn được mà nôn khan một tiếng.

Sau đó những thứ bên trong cũng trở nên mềm nhão, giống như bùn trộn lẫn máu và đất.

"Á, ghê tởm quá!" Bàn Tử chịu không nổi, chạy ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Tần Vũ cảm thấy có vẻ bên trong càng đào ra nhiều máu...

"Nó nên chảy ra từ bên trong." "Từ bên trong?" Động tác trên tay đội trưởng khựng lại.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực đào bới của Tần Vũ và đội trưởng, sau khi phá vỡ một khối đá bên trong, một bộ hài cốt lộ ra.

Bây giờ bên ngoài đã tối.

Trong động thắp đèn, bên ngoài có một vòng người vây quanh xem.

Lão Hồ và Tần Vũ nhìn nhau một cái đầy ăn ý.

Sau khi đào toàn bộ thi thể ra, phần trên đã mục nát.

Nhưng may mà nó còn nguyên vẹn.

"Tôi sẽ về thông báo!" Lão Hồ chủ động xin đi và rời khỏi để liên

hệ với những người khác.

Lão Hồ vừa đi, Tần Vũ phát hiện trên đầu hài cốt có một lớp lông tóc kỳ lạ.

"?" Sở dĩ kỳ lạ là vì trông nó không giống tóc người.

Cuối cùng, những sợi lông tóc kỳ quái.

Giống như bị mốc, một lớp lông tơ mịn phủ lên trên.

"Đừng chạm vào!" Bàn Tử tò mò muốn chạm vào thì bị Tần Vũ quát dừng lại.

"Tôi... tôi đang đeo găng tay mà." "Có đeo cũng đừng chạm, cẩn thận mất mạng đấy." "Ý gì?" Trên đầu những hài cốt đó đều là tóc.

Sau đó lại đào thêm vài bộ thi thể từ bên trong.

Đội trưởng có chút không hiểu.

"Tại sao?

Những bộ hài cốt này cứ cái này đẩy cái kia như muốn đưa một người ra ngoài từ bên trên?" Tần Vũ cũng nhận ra, đúng là như vậy, nhưng chắc chắn là để sống sót thoát ra.

Chương 230

Thế nhưng xi măng bên ngoài lại đổ vào.

“Bên ngoài có người đang đổ xi măng vào, không màng đến những người đó.” “Vậy chắc chắn bên trong đã xảy ra chuyện gì, những sợi tóc này?” Tần Vũ gật đầu, những sợi tóc đó đã quấn chặt lấy những người bên trong.

Người bên ngoài không hề có ý định cứu mà ngược lại còn nhanh chóng đổ xi măng vào.

Đối mặt với sự kẹp chặt từ hai phía trước và sau, Tần Vũ nghĩ rằng những người đó năm xưa hẳn đã tuyệt vọng.

Nhưng có một điều Tần Vũ có thể khẳng định, bà Hoắc lão thái thái biết về những chuyện này.

Biết về sự tồn tại của những người đó, chỉ là không...

“Anh cảm thấy, tại sao Hoắc đương gia không nói cho chúng ta?” Đội trưởng giật mình, không ngờ Tần Vũ lại nhìn ra.

“Tôi cũng không rõ, đại khái là cảm thấy đó không phải chuyện tốt, nên Hoắc đương gia cũng không nói rõ chi tiết.” Tần Vũ gật đầu, trong lòng cũng hiểu ra.

Chuyện này không vẻ vang gì, đúng là một kế sách cầu sống.

Kết cục của vài người đó, bây giờ đã đề phòng rồi.

“Xem ra những người này cũng không phải người của Cửu Môn, nếu không cũng sẽ không phạm phải sai lầm lớn, đụng chạm vào thứ bên trong mà dẫn đến kết cục này.” Sau khi xuyên qua bức tường, bên trong là một sơn động.

Men theo cửa động đi vào.

Dùng đèn pin trên tay chiếu sáng, vừa nhìn đã thấy sâu hun hút.

Ba người đi về phía trước khoảng hơn hai mươi mét, xung quanh bắt đầu xuất hiện một số bình gốm.

Chúng chất đống hai bên.

Điều khiến người ta cảm thấy kỳ dị là trên đỉnh mỗi bình gốm đều mọc ra một vật thể to bằng bát.

Nhìn kỹ thì vật thể đó giống như một quả cầu, lại giống như những cái đầu người nhỏ.

Nó mọc ra từ trong bình, trông như cây cảnh bonsai.

Nhưng nhìn lại đặc biệt rợn người.

Phía trước cũng có rất nhiều, dày đặc không biết bao nhiêu.

Đội trưởng ném một quả lựu đạn chiếu sáng vào.

Bên trong lập tức sáng bừng.

Nhờ ánh sáng mạnh mẽ tỏa ra từ lựu đạn chiếu sáng.

Tần Vũ nhìn thấy trên mặt đất toàn là tóc, loại tóc đen đó trải đầy mặt đất.

Trên tường cũng có, trông như da đầu người vậy.

Trên tường có những hốc, trong hốc đặt đồ vật, toàn là thẻ tre.

Tần Vũ đoán rằng bản bạch thư đó hẳn là lấy từ đây.

Trên tường toàn thẻ tre, bên trong giống như một thư viện cổ đại khổng lồ, chỉ là những sợi tóc này khiến nơi đây trở nên đáng sợ.

Vừa rồi lựu đạn chiếu sáng đã giúp Tần Vũ nhìn rõ bên trong.

Không có gì bất thường.

Càng đi vào sâu trong, cửa động càng chật hẹp, cuối cùng giống như trong hầm mỏ, phải bò.

Cộng thêm những cái bình xung quanh (kít kít)...

Đội trưởng không bỏ cuộc, dường như muốn đi vào sâu hơn.

"Đừng đi!" Tần Vũ ngăn lại, bởi vì đã nhìn thấy những cái bình quen thuộc phía trước.

Không giống những cái bình nhỏ này, những cái bình trên tường giống hệt loại đã thấy ở Xà Mẫu Thành.

Có khả năng tác dụng của chúng cũng giống nhau.

Bàn Tử cũng nhìn thấy, chỉ vào cái bình đó nói: "...Chẳng phải loại chúng ta đã... thấy đó sao?" Tần Vũ gật đầu: "Đúng vậy, nên trước khi chưa tìm hiểu rõ bên trong chứa gì thì đừng vào." Bên trong quá chật, nếu những cái bình này cũng giống như ở Xà Mẫu Thành, chứa đầu người và nuôi Thi Miết, thì rất khó né tránh.

Bàn Tử lại có chút...

"Bên trong năm đó cũng thế à?

Vậy làm sao mà vào được?" Đội trưởng quay đầu lại nhìn Bàn Tử, tự tin nói: "Thật ra đối với tôi, vào trong là chuyện dễ dàng." Nói rồi, anh ta lấy ra hai cây gậy từ trong ba lô, dài gần bằng cánh tay.

Nối chúng lại với nhau, dựa vào hai cây gậy đó, dùng sự dẻo dai khó tin của cơ thể.

Suốt cả đoạn đường đều không chạm vào bên có tóc.

"Bên trong hình như có một cái động thất!" Tần Vũ vừa nghe xong không nói nhiều, trực tiếp đi tới, chỉ dẫm lên những sợi tóc đó như đi trên đất bằng.

Những sợi tóc đó không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Đội trưởng ngẩn người, trước khi đi bà Hoắc lão thái thái từng nói Tần Vũ khác với người bình thường.

Đại khái là vậy.

“Mẹ kiếp!

Đi hết rồi, tôi làm sao đây?” Đội trưởng mới phản ứng lại, bây giờ chỉ còn Bàn Tử bị bỏ lại một mình.

“...Thôi được rồi, nếu không thì đợi một lát, tôi và Lão Tần mà phát hiện ra gì sẽ nói cho!” Tần Vũ không để ý đến Bàn Tử, cúi đầu nhìn, nói: “Có đồ vật?” “Không rõ, tôi cũng không biết dùng làm gì, trông như làm bằng sắt.” Bàn Tử vừa nghe thấy phát hiện ra đồ vật, ngỡ là minh khí nên vội vàng hỏi: “Đồ vật có đáng tiền không?” Lúc đó, giọng Tần Vũ truyền đến từ phía hang động tối đen.

“Một cái hộp sắt, bên trên có vài... hoa văn.” “Khoan đã!

Thứ đó hình như đang xoay!” “Xoay?” Tần Vũ vẫn đang...

đội trưởng cũng chú ý rồi, thứ đó quả thật đang xoay, xoay như món đồ chơi chạy bằng pin vậy.

“Không ổn rồi.” Tiếp đó Tần Vũ lại nhíu mày nói một câu.

“Ối giời ơi!

Ông nói rõ ràng một lần đi chứ!

Tôi có đi đâu mà ông cố ý muốn dọa chết tôi à?” “Được rồi, đừng ồn nữa.” Tần Vũ bước ra, ném tất cả những thẻ tre trên vách tường xuống đất.

Chỉ để lại những lỗ trống phía trên.

“Cứ giẫm lên đó mà đi!” “...Đi được không?

Chương 231

Lão Tần, ông không đùa tôi đấy chứ!" Bàn Tử không mấy tình nguyện, dù sao Tần Vũ và đội trưởng đều đi một cách dễ dàng.

Đến lượt anh ta lại phải dùng cách đáng xấu hổ này.

Tần Vũ nhướn mày cười: "Chẳng lẽ tôi phải cõng cậu à?" "Đừng đừng đừng, tôi tự đi đây!" "Vậy nhanh lên." Lời Tần Vũ vừa dứt, bên phía đội trưởng truyền đến tiếng kim loại va chạm từ lúc nãy.

Sau đó lại liên tiếp vang lên tiếng thứ hai, rồi tiếng thứ ba, thứ tư không ngừng.

Bàn Tử đứng bên trên nghe thấy mà sốt ruột, lớn tiếng hét vào bên trong: "Đội trưởng, bị điên à, đừng gõ nữa!

Phiền chết đi được!" Nhưng bên trong lại không có hồi đáp.

Tần Vũ đột nhiên nhận ra có điều không đúng, Bàn Tử lúc này cũng đã bò qua đám tóc đó.

"Đội trưởng?" "Trả lời một tiếng đi chứ!" Bàn Tử hét vào bên trong hai tiếng nhưng vẫn không thấy ai trả lời, mới có chút sốt ruột.

"Lão Tần?

Đội trưởng biến mất rồi!" Tần Vũ cầm đèn pin trên tay, lắc qua lắc lại bên trong.

Trên mặt đất lại có một đám tóc, chính xác hơn là một khối lớn.

Âm thanh đó dường như phát ra từ bên trong.

Tần Vũ nhíu mày, lấy bật lửa từ trong túi ra châm lửa.

Càng lại gần đám tóc đó, những sợi tóc đó vì sợ lửa nên đang từ từ di chuyển, tản ra.

“Này, nếu còn sống thì trả lời một tiếng đi!?” Theo đám tóc tản ra, Bàn Tử nhìn thấy bộ quần áo lộ ra bên trong.

“Mẹ kiếp!

Anh ta vào trong rồi sao?” Đội trưởng vừa thoát ra hít một hơi thật sâu, thở hổn hển nói: “Bên dưới cái hộp sắt đó có thứ gì đó!” “Tôi vừa rồi đi xem hộp sắt, không biết từ lúc nào mà những sợi tóc đó đã quấn lấy tôi.” “Không khí bên trong cũng chắc chắn có vấn đề, tôi vừa nãy khi muốn hét lên nói chuyện thì phát hiện hoàn toàn không thể phát ra âm thanh.” “Không được!

Phải kêu người mang mặt nạ phòng độc đến.” “Lão Tần?

Nó là cương thi à?” Tần Vũ lắc đầu: “Bên trong chắc không có Tống tử, nhưng chúng còn khó đối phó hơn Tống tử, lát nữa xuống dưới mọi người đều phải cẩn thận đấy!” “Rít!” Đội trưởng nghiến răng, hình như bị thương ở đâu đó.

“Sao rồi?” “Này!

Đừng động đậy!” Đội trưởng đẩy Bàn Tử ra, xắn ống tay áo lên.

Lộ ra vết thương trên đó.

“Mẹ kiếp!

Vừa nãy bị va vào đá.” Trên vết thương của đội trưởng dính vài sợi tóc, trông khá ghê tởm.

Đội trưởng giơ tay muốn gỡ những sợi tóc đó ra, nhưng chúng không dính trên đó mà mọc ra từ đó.

“Mẹ kiếp!

Chuyện gì thế này!” Bàn Tử nhìn thấy có chút khó chịu.

Đội trưởng nhịn đau muốn nhổ những sợi tóc đó ra.

Tần Vũ nhìn thấy hẳn là rất đau.

Trên một số sợi tóc thậm chí còn dính liền với da thịt của đội trưởng.

“Xem ra thứ này thật sự có thể sinh trưởng.” “Những thứ đó bị người ta cố tình trồng trong bình gốm à?” “Vậy trong bình gốm chẳng phải...” Bàn Tử không nói hết câu, chỉ thấy ghê tởm.

“Không, sự sinh trưởng hẳn đã dừng lại rồi!” “Dừng lại rồi?

Tại sao?” Đội trưởng tò mò, tất nhiên cũng rất đau!

Tần Vũ gật đầu nói: “Thịt trong những bình gốm đó đều bị tóc quấn lấy, nhưng sợi tóc trên vết thương chỉ ở bên ngoài mà thôi, không thể xâm nhập vào bên trong cơ thể.” “Rõ ràng là không thể mọc rễ thứ hai, trừ khi anh chết đi để làm chất dinh dưỡng thì nó mới thực sự hút cạn như thịt trong bình gốm.” “Thứ này sẽ không có độc chứ, lát nữa đội trưởng tiêm một mũi kháng thể đi.” “Được!

Tôi sẽ bảo mang kháng thể cùng mặt nạ phòng độc đến.” “Tốt nhất đừng đi sâu hơn nữa, vào sâu hơn có lẽ thiết bị liên lạc sẽ mất tín hiệu.” “Có lẽ bên bà Hoắc lão thái thái cũng sắp có tin tức rồi, chúng ta đợi tin tức trước, rồi mới tính toán bước tiếp theo.” “Được!” Tần Vũ không phản đối, đồng ý ngay lập tức.

Rồi quay người đi ra ngoài.

Bàn Tử không hiểu sao anh lại đồng ý dứt khoát như vậy, chỉ đành im lặng lẽo đẽo theo sau Tần Vũ bò ra ngoài.

“À!

Công nhận không khí bên trên thật trong lành!” Bàn Tử đứng trên “tổ”, nhìn xuống cảnh vật bên dưới.

Tần Vũ thì nhàm chán dựa vào bên trên.

Đội trưởng thì quen chơi điện thoại, mặc dù ở cái nơi quỷ quái này cũng không có tín hiệu.

Những người bên dưới cứ cách một khoảng thời gian lại xuống làng mua đồ tiếp tế.

Có người dùng điện thoại để liên lạc thông tin với bên đó.

Nghe nói cùng một ngày sau khi một đồng đội trở về từ làng, anh ta mang theo một phong thư.

Tần Vũ mở phong thư ra, phát hiện bên trong toàn là ảnh chụp và bản đồ.

"Xem ra bên đó tiến triển cũng không tệ!" Lão Hồ nói.

Nhưng trong lòng Tần Vũ lại biết rằng thời gian xảy ra chuyện bên đó cũng sắp đến rồi.

"Trông có vẻ khá là trôm trẻo nhỉ!" "Chắc là biết chúng ta ngủ cũng nơm nớp lo sợ, nên bọn họ sướng hơn chúng ta không biết bao nhiêu, chắc đang lén vui mừng đây." Bàn Tử lười biếng cằn nhằn.

Tần Vũ cười, tiếp tục lật xem những bức ảnh bên dưới.

Lộ trình tiến vào núi, thẳng vào trong làng.

Tần Vũ thậm chí còn thấy A Cường ở trên đó.

Những chỗ Tần Vũ đã đi qua trước đó đều có thấy, nên anh lướt qua.

Nhưng ở phía dưới cùng.

Phía dưới có một số bức ảnh và thông tin quan trọng, trên đó có người dùng bút đỏ khoanh tròn.

Chụp ở một cửa động.

Đó là cửa động mà Tần Vũ từng bò ra từ bên trong.

Xem ra dựa trên thông tin Tần Vũ cung cấp, họ đã tìm thấy.

Bức ảnh chụp bên trong cửa động không rõ ràng lắm.

Nhưng có thể thấy, bên trong cửa động có một phiến đá, bên trên hình như có khắc họa.

Tối hôm đó Tần Vũ ra ngoài quá vội vàng, sau đó cũng không quay lại.

Chương 232

Đến lúc này mới thấy trong hang động nguyên bản còn có một động thiên khác.

Những bức ảnh phía sau có lẽ đã được điều chỉnh ánh sáng, chụp rõ hơn nhiều so với trước đó.

Các hoa văn trên đó rõ nét.

Tần Vũ cảm thấy hoa văn có chút quen mắt, lập tức nhớ ra.

Đó là cái hộp sắt đã nhìn thấy trong động.

Những hoa văn trên hộp sắt giống hệt với những bức ảnh bên Lão Hồ cung cấp!

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng nhìn thấy, kinh ngạc há hốc miệng hỏi: "...Không phải cái kia..." "Đúng!" Tần Vũ sau đó lại lật xem các bức ảnh, phía sau quả nhiên cũng có chữ.

"Trên đó viết, từ lối vào đi vào bảy trăm mét." "Chướng ngại vật đầu tiên gặp phải, chìa khóa để phá giải chướng ngại đó hẳn là ở chỗ chúng ta." Lúc đó đội trưởng đột nhiên mở miệng giải thích: "Sáng sớm hôm nay tôi đã gửi những tư liệu chúng ta thu được đi." "Chắc lúc đó chưa có cái này." Nói xong lại thở dài than vãn: "Ai da, trong cái khe núi này liên lạc bất tiện quá." Tần Vũ lờ mờ cảm thấy, sau khi thoát ra khỏi đó, trong động có một con đường khác.

Dẫn đến cổ lâu trong núi.

Nhưng chắc chắn nó đã bị chặn lại, nên lúc đó không nhìn thấy con đường khác.

Men theo cửa động trực tiếp bò ra, vừa hay ở gần làng.

“Nếu Hoắc đương gia không nhầm, mà Trương Gia Lâu còn ở trong núi, thì những người ban đầu xây dựng nơi này chắc chắn là cùng một nhóm người đã xây dựng chỗ chúng ta đang ở.” Lão Hồ lộ vẻ khó xử, uất ức nói: “Vậy chẳng phải vấn đề càng trở nên phức tạp hơn sao!” “Thôi được rồi, chúng ta vào xem lại một chút, có lẽ sẽ phát hiện ra thứ gì đó có thể giải quyết vấn đề bên kia.” Lần thứ hai tìm thấy cái hộp sắt, đội trưởng muốn lau sạch những vết gỉ sét bám đầy trên đó.

Dùng tay áo để lau mạnh.

“Ê?

Trên quần áo của Bàn Tử dính gì thế?” Đội trưởng đột nhiên chú ý thấy trên người Bàn Tử có một mảng lớn vết bạc, giống như dính phải thứ gì đó.

“Hả?” Bàn Tử cúi đầu nhìn, đúng là vậy.

Nhưng anh ta cũng không quá để ý, xua tay nói: “Không sao đâu, chắc là vừa nãy lúc bò qua dính vào tường thôi.” “Không đúng!

Giống như bị đổ sơn ấy, xung quanh đây làm gì có chỗ nào để lại vết ‘tám sáu không’ như vậy!” Lão Hồ thắc mắc, Tần Vũ lúc này mới thu lại tầm mắt khỏi hộp sắt.

Nhìn những thứ trên người Bàn Tử, Tần Vũ dường như nhìn không rõ lại giơ tay dùng đèn pin chiếu vào.

Phát hiện những thứ trên đó có dạng hạt, có chút cứng rắn.

Những thứ dạng hạt đó lập tức biến thành bột.

Tần Vũ thu tay lại, thản nhiên nói: “Chắc là máu.” “Có người đổ một lượng lớn máu gần đây.” Tần Vũ đi vòng quanh gần cái khay sắt, dùng chân cào cào trên đất.

“Xem ra không chỉ đổ máu một lần, sau khi khô lại rắc thêm một lớp, rồi khô rồi lại rắc, cứ thế lặp đi lặp lại mới tạo thành dấu vết như vậy.” “Cái hộp sắt này, hoa văn trên đó kỳ dị, những rãnh lõm trên đó giống như một cái máng dẫn máu.” “Chắc là vật dùng làm tế đàn.” Bàn Tử lúc này đột nhiên thông minh ra, vừa lấy bình nước trên người ra vừa nói: “Cái này tôi biết, tôi biết!” Anh ta mở bình nước ra đổ nước lên khay sắt, quả nhiên nước chảy theo máng máu nhanh chóng lan khắp tất cả các hoa văn trên đó.

“Ra là ý này à!” Lão Hồ tỏ vẻ bừng tỉnh: “Thế... tôi đi đâu kiếm nhiều máu như vậy đây?” “Máu heo, máu vịt, máu chó?

Nếu thứ này không yêu cầu nhóm máu thì cũng không khó làm.” Nhưng đội trưởng đột nhiên lộ vẻ khó xử nói: “Không... nếu cần máu người thì khó mà làm được.” “Chắc là không cần đâu, cơ quan lúc đó dù có tinh xảo đến mấy cũng không thể tinh xảo đến mức phân biệt được nhóm máu.” “Vậy thì cứ kiếm một ít máu heo thử xem sao?” “Được thôi,” “Được!

Vậy bây giờ tôi sẽ kêu người xuống làng kiếm một con heo mang lên.” Đội trưởng trả lời.

Sáng sớm hôm sau, heo đã được người ta mang lên.

“Mang cả một con heo lên vách đá cheo leo cao như vậy, thật khâm phục những người này!” Bàn Tử vừa lẩm bẩm vài tiếng lại nói: “Tôi đoán con heo này có lẽ là khoảnh khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời nó, chết cũng không oan.” Mổ heo, lấy máu ra, đủ hai chậu lớn.

Tần Vũ đổ hết số máu đó lên mặt khay sắt.

Vài người đứng một bên đợi một lúc, nhưng không cảm thấy có sự thay đổi nào.

“Chẳng lẽ không đủ à?” “Nhiều thế rồi mà không đủ?

Chẳng lẽ muốn chúng ta mở một trang trại nuôi heo trên vách đá cheo leo này sao?" "Suỵt!" Tần Vũ ra hiệu im lặng.

Lời Tần Vũ vừa dứt, trên khay sắt đã có một vài thay đổi nhỏ.

Có lẽ vì đã quá lâu năm, nên cơ quan trên khay sắt dường như vận hành không linh hoạt, bị kẹt.

Nó xoay vài vòng đứt quãng, rồi ngừng lại.

Kèm theo đó là một số âm thanh trong sơn động.

"Ở đâu?

Hình như có thứ gì đó xuất hiện!" Đội trưởng chỉ vào vách tường nói.

"Hình như có thứ gì đó trong những cái lỗ đó." Tần Vũ dùng đèn pin chiếu, những thẻ tre trên đó quả thật bị thứ gì đó đẩy xuống.

Tất cả đều rơi xuống đất.

Bàn Tử càng không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng trước đó còn dựa vào những cái lỗ nhỏ đó mà bò.

Đợi cho đến khi những thứ đó hoàn toàn thò ra, Tần Vũ mới nhìn rõ.

Trên đó là từng bức tượng đá điêu khắc.

Anh bước tới, những sợi tóc ban đầu trên mặt đất, Tần Vũ đã kêu người dọn dẹp hết.

Nhưng cũng chỉ là một lớp trên mặt đất, để tiện cho việc ra vào sau này.

Còn bên trong thì quá nhiều.

Cầm đèn pin bước tới, Tần Vũ nhìn những bức tượng đá điêu khắc trên đó.

Có cái khắc hình bàn tay, có cái khắc hình một loại vật giống như con mắt.

Trông kỳ dị.

“Mấy thứ này không giống với hoa văn bên Lão Hồ à?” Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ gật đầu: “Chắc là có ẩn dụ.” “Thế nào rồi?

Chẳng lẽ tôi xoay nhầm hướng rồi sao!” “Không nhầm mà, bình thường đều xoay ngược chiều kim đồng hồ mà.” “Vậy tôi đi thử đẩy lại xem, có lẽ chưa mở.” Lão Hồ định đi.

“Lão Hồ, tôi khuyên anh đừng chạm vào nữa...” Long Tam gọi Lão Hồ lại.

“Chắc là một loại khóa.” “Khóa?” Long Tam gật đầu: “Anh xem cấu trúc của mấy thứ này có giống một cái khóa mật mã hình trụ không?” “Lão Tần, sao mà giống thật đấy!” “Nhưng tôi không biết mật mã!” Bàn Tử có chút nản chí, số máu heo này lại phí công vô ích rồi.

Cuối cùng vẫn không mở được.

“Ai có ảnh không?” Long Tam vừa dứt lời, đội trưởng liền ném một xấp ảnh đã chụp cho anh ta.

Long Tam không nói hai lời, cầm lấy trên tay xem xét kỹ lưỡng.

Nhưng sau nửa buổi, Tần Vũ cuối cùng cũng mở miệng nói: “Tôi biết rồi!” Tần Vũ bước tới, xoay vài cái vào những cái trụ có thể xoay được đó.

Chương 233

"Cạch!" Sau một tiếng động lớn, liền không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

"Mẹ kiếp!

Kẹt rồi!" Tần Vũ tuy đã giải được mật mã trên đó, nhưng cơ quan lại bị kẹt vì đã quá lâu năm.

"Làm thế nào?" "Cái xác heo còn đó không?" "Còn, nhưng không còn máu rồi." "Không cần máu, chặt móng giò đưa cho tôi, bên trong hẳn có loại tóc đó." "Cơ quan có lẽ bị những sợi tóc đó quấn chặt rồi." "Tôi phải làm một cái gì đó để nhử ra." "Được!" Dùng móng giò heo còn tươi máu để thu hút phần lớn tóc ra.

Nhưng số lượng thứ đó quá nhiều.

Cơ quan tuy đã nới lỏng nhưng vẫn chưa mở ra.

Long Tam giẫm lên bình gốm đi về phía trụ đá phía trước.

Suốt đường đi, Bàn Tử phía sau đều kinh hồn bạt vía hét lên: "Lão Tần cẩn thận đó!" Đội trưởng không thể giống Long Tam như vậy, nhưng lại linh hoạt hơn.

Tận dụng ưu thế đó, anh ta cẩn thận luồn lách qua khe hở giữa các bình gốm.

Trong bình gốm toàn là chất lỏng sền sệt màu đen.

Long Tam cảm thấy đó có thể là những thứ còn sót lại sau khi đầu người trong bình gốm đã thối rữa.

Trông ghê tởm lại bốc ra mùi khó ngửi.

Long Tam đi cũng đặc biệt cẩn thận, sợ có Thi Miết.

Nếu lỡ dẫm phải một cái, cũng đủ để nôn hết bữa tối ngày mai ra ngoài.

“Mẹ kiếp!

Cố ý đấy chứ!” Đội trưởng nhìn những cái bình gốm vỡ nát phía trước.

Đồ vật bên trong đều chảy ra ngoài.

Bình gốm một khi vỡ nát, những mảnh gốm sứ đó sẽ tiếp tục vỡ vụn dưới tác động lực.

“Tôi đi trước, đợi tôi ở đây.” Dùng đèn pin chiếu sáng, phát hiện phía trước không có vật nguy hiểm nào.

Quay đầu lại nói với Bàn Tử và đội trưởng.

“Được, Tần tiên sinh cẩn thận nhé.” Tần Vũ đi trên những mảnh vỡ, phát ra tiếng cọt kẹt.

Đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Tần Vũ dường như cảm nhận được, bản năng giơ đèn pin chiếu lên.

Quả nhiên, phía trên hình như đang treo một vật gì đó.

“Anh đang sợ sao?” Giọng đội trưởng đột nhiên vang lên.

“Tôi không có!

Ai sợ chứ!

Bàn gia tôi chưa thấy cảnh tượng nào mà lại sợ được sao?” Bàn Tử không thừa nhận.

“Đừng giả vờ nữa!

Không sợ thì thở hổn hển làm gì?” “Tôi không có mà?” Bàn Tử có chút...

“Chẳng phải đang thở đó sao?” “Mẹ kiếp!

Giờ không phải lúc đùa đâu!” “Tôi cũng không có tâm trạng mà đùa ở cái nơi quỷ quái này!” Giọng điệu đội trưởng cũng trở nên nghiêm túc.

Tần Vũ đang kiểm tra tình hình phía trước, Bàn Tử không quấy rầy.

Nhưng âm thanh dường như ở ngay bên tai, khiến anh không thể không cảm thấy sợ hãi.

“Đội trưởng, hình như âm thanh truyền đến từ khe hở trên tường xung quanh.” “Đợi tôi ném một quả lựu đạn chiếu sáng!” Đội trưởng nói xong liền lấy ra một quả lựu đạn chiếu sáng từ trong ba lô.

Ánh sáng đột ngột cũng làm Tần Vũ giật mình.

Ánh sáng chiếu sáng toàn bộ hang động rõ mồn một.

Tần Vũ quay đầu lại vừa hay nhìn thấy một con Kê quan xà ngay phía sau Bàn Tử và đội trưởng!

“Hai người đừng động đậy!” Tần Vũ nhẹ nhàng quát một tiếng.

May mắn là Bàn Tử nghe lời, phản ứng đầu tiên là dừng lại tất cả mọi động tác.

Bên cạnh, đội trưởng thấy phản ứng của Bàn Tử, theo bản năng cũng không dám động đậy.

Sau đó, âm thanh bên tai càng rõ ràng hơn.

Không phải tiếng thở hổn hển lúc trước, mà là một loại tiếng “xì xì”.

Bàn Tử cảm thấy âm thanh này có chút quen thuộc.

Đang định lắng nghe xem là ở đâu, Tần Vũ rút dao ném đi.

Con dao xẹt qua giữa đội trưởng và Bàn Tử, vừa hay chém trúng đầu rắn.

Đầu con Kê quan xà bị Tần Vũ chém bay gần một nửa, lập tức ngã vật xuống đất, bất động.

"Chẳng phải những con rắn ở Xà Mẫu Lăng sao?" Bàn Tử nhìn theo con dao của Tần Vũ.

Mới phát hiện ra loại rắn vừa rồi phát ra âm thanh chính là Kê quan xà!

"Trong nhà cũng có sao?" Bàn Tử muộn màng nhận ra, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng khắp người.

Anh ta đã từng đối phó với những thứ này ở Xà Mẫu Lăng.

Hiểu rõ nếu bị thứ này cắn một phát, coi như không còn mạng mà sống!

"?" Nhưng đội trưởng lại có vẻ... không có biểu cảm gì.

"Cái này gọi là Kê quan xà, kịch độc!

Bị cắn một phát sẽ chết ngay!" Bàn Tử giải thích cho đội trưởng, đột nhiên nhớ đến kinh nghiệm ở Xà Mẫu Lăng, hỏi Tần Vũ: "À đúng rồi Lão Tần, ở đây đã có loại rắn này rồi thì chẳng phải cũng giống Xà Mẫu Lăng, có một con rắn chúa sao!!!" Tần Vũ quay lại lấy con dao về, cắm vào trong bao.

"Chắc là không, những con rắn ở Xà Mẫu Lăng vì luôn tồn tại ở một nơi cố định nên tập tính mới khác với rắn bên ngoài." "Những con rắn này hẳn là cùng với những con chim đó đều bị mang ra ngoài." "Sau khi tiến hóa lâu như vậy bên ngoài, thích nghi với môi trường mới, tập tính sinh hoạt cũng sẽ thay đổi." "Nhưng vẫn không thể xem thường độc tính của chúng." "Loại rắn này một khi xuất hiện, có nghĩa là sẽ không chỉ có một con thôi, lát nữa phải cẩn thận!

Sẽ không phải lần nào cũng may mắn như vậy đâu!" Ngay sau đó một tiếng "Bành!" vang lên từ phía sau Tần Vũ.

Tần Vũ quay đầu lại, nhìn thấy chính là cái vật vừa nãy treo trên cao mà anh chưa kịp nhìn rõ đã rơi xuống.

Chưa kịp để Tần Vũ nhìn rõ vật đó.

Chương 234

Chỉ thấy khối đen kịt đó trực tiếp lao về phía Tần Vũ.

May mà Tần Vũ phản ứng kịp thời, nhanh chóng né sang một bên tránh khỏi con quái vật đó.

Đội trưởng phía sau Tần Vũ cũng linh hoạt, một cú bật nhảy lộn người sang một bên.

Con quái vật lao hụt liền quay người lại nhanh chóng lao tới.

Lúc này Tần Vũ mới nhìn rõ "thứ đó" toàn thân bị lông tóc đen bao phủ, không thấy mặt, cũng không biết nó dùng cái gì để phán đoán vị trí.

Nhưng trong động có chút quá chật hẹp.

Chỉ vài người chen chúc nhau xoay người đã khó khăn rồi.

Huống chi bây giờ còn thêm một con quái vật nữa.

Hầu như không còn không gian để né tránh.

Hai cú né vừa rồi, hoàn toàn dựa vào khả năng phản ứng của Tần Vũ, và thân hình nhẹ nhàng của đội trưởng.

Nhưng dây dưa với quái vật trong động, rõ ràng là một quyết định tồi tệ.

Khi Tần Vũ định rút dao ra giết chết nó, quả lựu đạn chiếu sáng mà đội trưởng đã ném ra trước đó cũng đã tối đi.

Không kịp phản ứng, môi trường xung quanh chìm vào một màn đen kịt.

Tần Vũ nhanh chóng rút dao ra đề phòng con quái vật đó lại lao tới.

Nhưng khi chưa xác định được vị trí của con quái vật, Tần Vũ cũng không dám tùy tiện vung dao.

Lỡ chém trúng Bàn Tử hoặc đội trưởng thì sao.

Trong bóng tối, Tần Vũ nghe thấy Bàn Tử rên lên một tiếng.

Biết là đã trúng chiêu rồi.

Ngay sau đó là tiếng của đội trưởng.

Như đang kéo Bàn Tử, Tần Vũ nghe tiếng đoán vị trí định đi kéo hai người vào sát bên.

Nhưng vừa mới chạm tay vào đội trưởng, bên phía Bàn Tử lại vang lên một trận tiếng vật lộn.

Sau đó một lực kéo mạnh mẽ từ bên dưới kéo đội trưởng và cả Tần Vũ xuống.

Tần Vũ cảm giác như rơi vào một cái động bên dưới.

Trong động có nước, và bên trong càng giống một cái giếng.

Không có lựu đạn chiếu sáng và lửa, tình trạng dưới giếng một mảnh tối đen.

Tần Vũ có thể cảm nhận nước đang chảy xung quanh mình.

Chỉ là không phát ra một loại âm thanh kim loại va chạm vào nhau.

Theo tiếng nước chảy, dường như có thể tìm ra quy luật.

Tần Vũ thu dao lại, mò mẫm, âm thanh hẳn là ở dưới nước.

Quả nhiên chưa đi được hai bước, dưới nước anh sờ thấy thứ gì đó giống như dây xích sắt.

Không chỉ một sợi.

Ngay sau đó một tiếng "Phốc thông" lại có thứ gì đó rơi xuống theo.

Tần Vũ hầu như không cần nghĩ cũng biết, trong động tổng cộng ba người, thứ rơi xuống chắc chắn là con quái vật lông đen đó!

Sau đó Bàn Tử và đội trưởng cũng lần lượt đứng dậy từ dưới nước.

Đội trưởng phản ứng nhanh, vừa đứng dậy liền vội vàng lấy lựu đạn chiếu sáng ra bật lên.

Đèn chiếu sáng dưới nước vẫn có thể phát ra ánh sáng, chỉ là nước không trong suốt.

Tần Vũ thấy mọi thứ tối hơn nhiều so với trong động trước đó.

Nhưng điều đó không ngăn cản Tần Vũ giải quyết con quái vật lông đen đó.

Con quái vật dường như cũng không tỉnh táo lắm.

Trong nước phát ra tiếng kêu "chi chi chi" như chuột.

Tần Vũ không cho nó cơ hội phản kháng.

Rút dao chém đứt một cánh tay của nó, con quái vật phát ra một tiếng kêu the thé chói tai.

Nhưng cánh tay rơi xuống nước không hề có một chút máu nào.

Chưa đợi quái vật né tránh, Tần Vũ nhát dao thứ hai trực tiếp chém đứt đầu con quái vật.

Ngay sau đó, cái đầu của con quái vật phát ra một loại âm thanh giống như tiếng trẻ con khóc.

Trực tiếp chìm xuống đáy nước, rồi mới không còn âm thanh.

Bàn Tử nhìn thấy cơ thể con quái vật lập tức mất đi sức sống, đổ sụp xuống nước mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta có chút sợ hãi nói: "May mà có Lão Tần ở đây." Lúc vừa

xuống, Tần Vũ đã chú ý.

Dựa vào việc những thứ này sợ máu, nếu sau này có chuyện gì khó đối phó.

Hoàn toàn có thể lợi dụng dòng nước chảy này.

Đổ máu vào nước, đoán chừng những con quái vật đó cũng sẽ không đuổi theo sát như vậy.

Nhưng chưa đợi Tần Vũ thực hiện kế hoạch đó, dưới nước lại truyền đến âm thanh.

Giống như có thứ gì đó đang bơi bên dưới.

"Tần tiên sinh!

Thứ đó hình như chưa chết!" Đội trưởng chỉ vào một khối đen dưới nước hét lên.

Tần Vũ cúi đầu nhìn, đúng là vậy, thứ đó không biết sao, lông tóc trên người và phần đầu bị chém đứt.

Hai chùm lông tóc mọc dài ra lại quấn quanh nhau, nhìn qua cứ như đầu con quái vật đã quay trở lại.

Anh ta khẽ chửi một tiếng: "Cái chết tiệt!" Con quái vật đó dường như thấy Tần Vũ lợi hại.

Lần này cũng không dám lao vào người nữa.

Nó lẳng lặng bơi gần dây xích sắt dưới nước, sau đó nhanh chóng chạy về phía trước trên dây xích.

Chương 235

Tần Vũ cảm thấy động tác của thứ đó dưới nước rõ ràng chậm hơn rất nhiều.

Chỉ khi chạm vào những thứ như dây xích sắt thì tốc độ mới tăng lên.

Nhưng thứ đó sợ lửa, thấy nó sắp bỏ đi, Tần Vũ quay đầu lại hét vào đội trưởng: "Có lựu đạn cháy không, loại có lửa là được!" Đội trưởng gật đầu, nhưng lại có chút do dự: "Lão Tần, có thì có, nhưng thứ đó có cồn, ở dưới nước... tôi sợ..." "Ít nói nhảm thôi, đưa đây!" Thấy Tần Vũ vẻ mặt tự tin, đội trưởng đành đưa một loại lựu đạn cháy cỡ nhỏ tự chế cho Tần Vũ.

Nguyên lý của thứ này thực ra cũng tương tự như chai cháy, Tần Vũ châm lửa xong, ném chính xác về phía con quái vật.

Cồn bên trong chảy ra, bắn vào người con quái vật, trên người con quái vật lại toàn lông tóc, sau khi thấm vào thì căn bản không thể ngăn cản ngọn lửa bùng cháy.

Một trận tiếng kêu the thé và mùi khét truyền đến.

Số cồn còn lại cũng đốt cháy một ít khu vực gần đó, nhưng nhanh chóng bị dập tắt.

Tần Vũ đã kiểm soát khoảng cách vừa đủ.

"Lần này chắc chắn chết tiệt rồi!" Tần Vũ bật đèn pin chiếu vào con quái vật đó.

Lông trên người bị cháy trụi, lưu lại chỉ một bộ thi thể toàn thân phát lục.

Thứ đó nổi trên mặt nước, miệng há rộng, hốc mắt cũng không có

mắt, trống rỗng.

Tần Vũ cổ kế sở dĩ thứ đó có biểu tình như vậy.

Đại khái là trong miệng và mắt đều mọc ra loại tóc đen đó.

"Người sao?" Bàn Tử nhìn một cái rồi hỏi.

Tần Vũ sau khi xác nhận thứ đó thực sự đã chết hẳn, mới quay người trả lời: "Từng là!" "Theo kịp đi!" Bàn Tử theo sau Tần Vũ, gọi đội trưởng đang định đi xem cái xác đó.

"Đã xong rồi!" "Mẹ kiếp!" Đội trưởng vừa đồng ý, nhưng lúc này từ trong miệng cái xác xanh lục đó đột nhiên phóng ra một con Kê quan xà.

Trên thân nó thậm chí còn dính dịch thể xác chết.

Nó quấn quanh cánh tay của đội trưởng, há miệng cắn.

"Lại có một con!" Bàn Tử quay đầu lại nhìn cảnh tượng đó thốt lên một tiếng.

Nhưng may mà đội trưởng phản ứng nhanh, ngay khoảnh khắc răng nanh độc của con rắn chưa xuyên thủng quần áo.

Tay trái anh ta nhanh chóng nắm lấy đầu rắn.

Tần Vũ cũng nhìn thấy, nhưng không có ý định tiến lên giúp.

Dù sao đội trưởng này thân thủ cũng không tệ.

Cứ để xem đội trưởng này có bản lĩnh gì không.

Dù sao cũng là người của Hoắc lão thái thái phái đến, Tần Vũ rất coi trọng, không thể để chết trong miệng rắn độc được.

Nếu không thì coi như học nghệ không tinh, Hoắc lão thái thái sẽ không trách anh ta đâu.

Đội trưởng dùng một tay nắm chặt lấy đầu rắn.

Sau đó kéo con Kê quan xà ra khỏi cánh tay.

"Đừng!" Bàn Tử định tiến lên nhưng bị đội trưởng quát dừng lại.

Nắm chặt đầu Kê quan xà, đội trưởng liên tục đập xuống đất vài cái.

Cả con rắn đều bị đập đến mức hơi choáng váng.

Lực siết ở cổ tay cũng nới lỏng ra.

Tận dụng cơ hội này, đội trưởng rút ra một con dao găm từ trên người.

Bàn Tử thấy anh ta đã khống chế được con rắn, mới thở phào nhẹ nhõm, không đi tới nữa.

Con rắn thông minh, đại khái thấy đội trưởng cầm dao.

Lại không giãy giụa thoát ra được, nọc độc của Kê quan xà trực tiếp phun ra từ răng nanh phía trước về phía mặt đội trưởng.

"Cẩn thận!" Bàn Tử hét lớn một tiếng.

Đội trưởng nghiêng đầu né tránh, nhưng nọc độc rơi xuống nước phát ra tiếng "xì xèo".

Thấy nọc độc lợi hại.

Đội trưởng không cho con rắn cơ hội thở dốc nữa, trực tiếp dùng dao găm đâm xuyên đầu rắn.

Ghim cả con rắn lên tường.

Tần Vũ nhướn mày, thấy đội trưởng này quả thật không đơn giản.

Biết rằng nếu trực tiếp chém đứt đầu rắn có khả năng sẽ bị tấn công lần thứ hai, nên mới trực tiếp ghim con rắn lên tường.

Chỉ có những người thường xuyên xuất hiện ở những nơi như vậy mới có thể thành thạo như thế.

“Bên trong hẳn là cơ quan rồi.” Men theo con đường, bò ra khỏi cửa động dưới nước.

Tần Vũ vừa dứt lời, nhìn thấy cái trục lớn buộc dây thừng ở một bên đang xoay tròn.

Vì cơ quan không ngừng chuyển động, sợi dây thừng cũng bị kéo căng, treo lơ lửng trên đó.

“Leo lên được không?” Tần Vũ nhướn mày hỏi đội trưởng, thân hình nhẹ nhàng thì hẳn là không vấn đề gì.

“Có thể.” “Không... sợi dây thừng hơi dài, bây giờ trông có vẻ căng, lát nữa tôi đi sẽ có độ chùng.” “Tôi không biết đợi tôi bò lên xong, sợi dây có bị đứt không.” Tần Vũ thì không bận tâm, nói: “Cứ thử xem sao, nếu đứt thì tính sau.” Đội trưởng gật đầu, tung người nhảy lên.

“Lão Tần, tôi thấy anh ta khá chuyên nghiệp đó!” Sau khi đội trưởng leo lên, Bàn Tử hơi ghé sát vào tai Tần Vũ thì thầm nói.

“Bà Hoắc lão thái thái phái người theo dõi chúng ta, đương nhiên sẽ không phải loại bỏ đi!” Tần Vũ liếc Bàn Tử một cái, thản nhiên nói.

“Đội trưởng, vào trong chưa, bên trong trông thế nào rồi?” “Trả lời một tiếng đi!” Thấy đội trưởng leo lên đã được một lúc.

Bàn Tử có chút sốt ruột hét vào bên trong.

Lời vừa dứt, đầu đội trưởng thò ra từ phía trên.

“Nghe thấy rồi!

Nghe thấy rồi!

Mau lên!” “Vậy cứ ở đó nhìn đi, không được thì tôi và Lão Tần cũng lên.” “Ờ... cái thứ đó, tôi cũng không biết miêu tả thế nào, toàn

những thứ chưa từng thấy.” Tần Vũ nghe xong không khỏi trợn mắt.

Chương 236

Đội trưởng thân thủ không tệ, nhưng trình độ văn hóa thì xem ra không phải loại tầm thường đâu.

Tần Vũ cảm thấy tự mình lên xem một chút thì tốt hơn.

Nhưng vừa mới leo lên, nghe Bàn Tử bên cạnh kinh ngạc nói: “Lão Tần!

Có đồ vật!” Tần Vũ quay đầu lại, thấy dưới cánh tay Bàn Tử dường như đang đè lên một mảnh gốm, nhìn kỹ trên mảnh gốm dường như có chữ viết.

“Lão Tần mau nhìn!

Trên đó hình như có số!” Tần Vũ nhìn kỹ hơn, quả nhiên trên tấm đồng có một chuỗi chữ số nhỏ li ti, thảo nào ban đầu lại không nhìn thấy.

Tấm đồng tiền dần đổi màu, ở vị trí lúc đó không thấy rõ, nhưng đứng ở vị trí của Bàn Tử thì vừa hay có thể nhìn thấy chữ trên đồng tiền. "Cơ quan mật mã à?" Bàn Tử đoán với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Tần Vũ dở khóc dở cười: "Lại chẳng phải đồ điện tử thông minh gì!

Làm sao có thể có mật mã được?" "Vậy thì?" Bàn Tử nghe vậy, dường như cũng thấy có lý. "Ừm... có lẽ là một loại ám ngữ gì đó!

Tóm lại là tôi sẽ vào trong xem thử!" Tần Vũ nghĩ, chỉ dựa vào một chuỗi số thì không thể biết được, cần phải đi đến các nơi khác xem có gì nữa không.

Bàn Tử nghe vậy cũng đành thôi, tiếp tục trèo lên bậc thang.

Đất cát mịn vụn dưới chân kêu sột soạt, động tác của mấy người tuy nhẹ nhàng nhưng vẫn phát ra một số âm thanh.

Sau khi vào động huyệt, ánh sáng bên ngoài và bóng tối bên trong bổ trợ lẫn nhau, một bên như ban ngày, một bên như đêm tối.

Lão Hồ nhân cơ hội bật đèn pin trong tay, trong bóng tối có một tia sáng yếu ớt, tuy không nhìn rõ toàn bộ không gian, nhưng cũng có thể lờ mờ thấy được bên trong động huyệt.

Sau khi đi hết bậc thang, là một không gian khổng lồ bên trong động đá, tổng cộng có mười hai cây cột.

Trên mười hai cây cột đều có những đồ hình tương tự nhau, chính giữa mười hai cây cột có một tảng đá lớn hình tròn, trông như một chiếc cối đá.

Phía dưới cối đá là một bệ đá hình vuông, trên đó khắc các chữ: "Dần, Mão, Tỵ, Tuất, Tý".

Bàn Tử ngạc nhiên: "..." Lão Hồ đáp: "Thời thần." "Chẳng lẽ tất cả cơ quan để mở đều ở đây à?" Bàn Tử hiếm khi thông minh một lần.

Các thời thần phía trên rõ ràng không có vấn đề, chỉ là tám cây cột đó có ý nghĩa gì?

Tần Vũ cầm đèn pin đến bên cột, cây cột đầu tiên ngoài một số hình học ra, còn có phù điêu.

Nội dung trên mười hai phù điêu không giống nhau, Bàn Tử thấy Tần Vũ xem xét kỹ lưỡng, không nhịn được chạy tới hỏi: "Lão Tần, có manh mối gì không?" Tần Vũ không nói gì, xem một phù điêu, lại quay người đi đến trước một cây cột khác, xem xong sắc mặt có chút tái nhợt.

Sau khi xem xét các cây cột bên cạnh liên tiếp, đột nhiên, anh lại

không biết phải làm sao.

Bàn Tử sốt ruột hỏi Tần Vũ xem cái gì, bị Lão Hồ kéo lại: "Thôi được rồi, lát nữa đừng hỏi!" Bàn Tử lúc này mới ngậm miệng, cũng học theo Tần Vũ mà xem xét trước mười hai cây cột, cuối cùng cũng thấy được những bức vẽ không quá rõ ràng.

Trên đó vẽ dã thú không ra dã thú, thần minh không ra thần minh.

Chỉ nhìn thôi đã khiến người ta trong lòng khó chịu.

Lão Hồ cũng phát hiện nội dung của các phù điêu đều lấy dã thú làm chủ đề.

Chỉ cần nhìn những thứ này, trong lòng mỗi người đều cảm thấy khó tả.

Chỉ thấy hối hận.

Sau lưng Bàn Tử toát mồ hôi lạnh, ngập ngừng một lúc rồi không nhịn được nói: "Cái quái gì vậy?

Sao nhìn vào lại thấy khó chịu thế?" "Thập Nhị Thú!" Tần Vũ lên tiếng, thở dài. "Thần thú?" Bàn Tử không hiểu rõ chuyện gì.

Nhìn các phù điêu phía trên mà không hiểu gì.

Tần Vũ ngồi xuống một bên giải thích: "Sở dĩ gọi là Thập Nhị Thú, cũng xưng là Thập Nhị Thần.

Theo dân gian có một bài ca dao 'Thập Nhị Thú Ăn Quỷ Ca', nội dung là: Giáp Tác, Khâu Vị, Hùng Bá, Đẳng Giản, Lãm Gia, Bá Kỳ, Cường Lương, Tổ Minh, Ủy Tùy, Thác Đoạn, Cùng Kỳ, Đẳng Căn – mười hai vị thần thú này lần lượt ăn quỷ Hổ, Dịch, Mị, Bất Tường, Cửu, Mộng, Trách Tử, Ký Sinh, Quan, Cự, Cổ và mười một loại quỷ dịch khác.

Cuối cùng khuyên quỷ dịch nhanh chóng bỏ chạy, nếu không sẽ bị

mười hai thú móc tim, khoét phổi, rút gân, lột da, thậm chí bị chúng ăn thịt.

Tuy là vậy, nhưng hiện tại có thể tra chứng chỉ có bốn loại thú, thứ nhất là Hùng Bá, trong truyền thuyết có thể ăn thần 'Mị'." Tần Vũ tìm cây cột đá tương ứng, Bàn Tử, Lão Hồ và những người khác nhìn thấy, trên cột đá vẽ hình tượng Hùng Bá.

Tần Vũ ngừng một lát rồi tiếp tục: "Vị thứ hai có lẽ là Bá Kỳ?

Tức là chim Bá Lao, Quyết.

Nghe nói, cha của Bá Kỳ tin lời gièm pha của mẹ kế mà giết chết nó, nó biến thành chim Bá Kỳ.

Sau khi người cha phát hiện mình giết nhầm, liền bắn chết người mẹ kế.

Bá Kỳ tuy biến thành chim, nhưng tâm sáng như gương, nên có thể biết được ác mộng, ăn ác mộng; thứ ba là Cường Lương." Thần thú phía trên có đầu hổ thân người, bốn chân dài. "Và cuối cùng có lẽ là Cùng Kỳ.

Theo ghi chép, trong truyền thuyết Cùng Kỳ toàn thân mọc lông nhím cứng rắn, tiếng kêu như chó, ăn thịt người.

Lại giống hổ, có cái đuôi dài, móng vuốt như móc, tay như cưa.

Chuyên ăn những người chính trực trung lương, lại tận tâm hầu hạ những kẻ gian tà độc ác!" Tần Vũ nhìn tám cây cột còn lại, những dị thú trên đó, trong sử sách loài người không có ghi chép câu chuyện nào, e rằng đây cũng là tài liệu đầy đủ nhất rồi. "Vậy là sao?

Vừa là thời thần, lại vừa là mười hai thần thú." Cả Lão Hồ và Bàn Tử đều cảm thấy rối trí. "Có lẽ là đang muốn nói với tôi điều gì đó?" Tần Vũ mở miệng, lại đi đến giữa bệ đá, nhìn những chữ trên đó. "Cái cơ quan nào mở được đây?" Bàn Tử không cam lòng, mặc kệ là số

hay mật mã, mười hai thần thú, tóm lại là nhất định phải vào! "Lão Tần, mấy cái này đều là mười hai thần thú à?" Giải Dương đột nhiên xuất hiện, thấy ba người trò chuyện rôm rả, cũng xen vào nghe được đôi chút. "Tôi nghe nói mười hai thần thú đều khá tà môn!" "Tà môn?" Tần Vũ ngạc nhiên, rồi chợt bừng tỉnh, nhìn mười hai thần thú trên cột đá, lại nhìn những chữ trên tảng đá, anh hiểu ra rồi!

Thì ra là thế! "Tôi hiểu rồi!" Bàn Tử kinh ngạc, tiếp tục tót tới, vội vàng hỏi: "Anh biết rồi?

Biết về mười hai thần thú rồi à?" Tần Vũ tự tin cười: "Tôi cuối cùng cũng biết cách mở cơ quan rồi!" Nghe nói có thể mở cơ quan, mọi người lập tức vây quanh: "Thật sao?" "Mười hai thần thú tuy là thần minh nhưng cũng là tà thú, đây là một phương pháp bố trận phong ấn lớn!

Cho nên những chữ trên kia chính là trình tự phong ấn!

Lão Hồ!

Bàn Tử!

Chương 237

Tôi xoay đi!

Dần Mão Tỵ Ngọ Mùi Dậu Dần Mão Tỵ Ngọ Mùi Dậu Dần Mão Tỵ Ngọ Mùi Dậu Tuất Tý!" "Rầm!" Mười hai cây cột đá chậm rãi lùi lại, để lộ ra một cánh cửa hầm.

Khiến mọi người giật nảy mình.

Tần Vũ không cho những người khác đi vào, chỉ bảo mọi người ở lại bên trên để ghi chép tư liệu.

Công việc bên ngoài gần như hoàn thành, người thì sửa lỗi, người thì ghi chép.

Suốt hai ngày trời, ai nấy dường như đều rất phấn khích, bởi lẽ, chưa từng thấy một nơi nào kỳ diệu, cơ quan tinh xảo đến vậy.

Cuối cùng, trong công việc nhàm chán và đơn điệu ấy, có người không chịu nổi nữa.

Tần Vũ cùng Lão Hồ và những người khác ngồi bên ngoài động huyệt hút thuốc, mấy người đều lộ vẻ mệt mỏi, mắt không hẹn mà cùng nheo lại.

Bầu trời xa xa xanh biếc, nhìn vào trong không có gì đáng chú ý, ngoài những bức tường đổ nát còn sót lại, không có gì để nghiên cứu thêm.

Chỉ trong vài ngày, lương thực cũng đã tiêu hao rất nhiều, nếu cứ tiếp tục thì những nhu cầu sinh hoạt cơ bản cũng không thể đảm bảo.

Có người sau khi nhận thấy những vấn đề này mà Tần Vũ vẫn không động thủ, thực sự không kìm được tính nóng nảy nên mới hỏi. "Anh Tần!

Công việc bên ngoài của tôi gần như xong rồi, những gì cần ghi chép cũng đã ghi rồi!

Không còn bỏ sót thứ gì, chẳng phải chúng ta nên vào trong rồi sao?" Ánh mắt anh ta tràn đầy phấn khích.

Tần Vũ và Lão Hồ nhìn nhau, không hẹn mà cùng bật cười.

Cái đám trẻ này, có tinh thần thật đáng yêu. "Tôi và anh Tần đều rất quý nhiệt tình của cậu, nhưng cậu nghĩ tôi không muốn vào sao?" Lão Hồ giải thích.

Chàng trai trẻ nghe vậy lại ngớ người, nghiêng cổ như một con gà trống công ngu ngơ.

Tần Vũ giải thích: "Tôi vừa phát hiện ra một điều, nếu hai ngày trước mà đi vào, độ tinh khiết của không khí bên trong không cao, vào đó e rằng sẽ mất mạng.

Bây giờ đã mở mộ huyệt hai ngày, chắc chắn những khí độc bên trong cũng đã tiêu tán rồi!" Anh đứng dậy, vứt điếu thuốc lá trên tay, nói: "Đến lúc vào rồi!

Đi thôi!

Đi thông báo cho những người khác, mang đầy đủ trang bị, chuẩn bị vào động!" Tuy vẫn còn ngơ ngác, nhưng nghe nói có thể vào động huyệt, chàng trai trẻ đương nhiên không còn lời nào để nói, liền vui vẻ đáp: "Được!

Tôi đi ngay!" Rồi lạch bạch đi thông báo cho những người khác.

Lão Hồ cảm thán: "Quả thật!

Tuổi trẻ thật tốt!" Tần Vũ liếc nhìn, trêu chọc: "Cứ như thể ông là người trung niên vậy, Lão Hồ vẫn còn trẻ và khí thế lắm!

Chỉ là không lỗ mãng như một số người thôi!" Bàn Tử vừa hay

múc nước về, thấy hai người thì thầm. "Hai ông nói gì đấy?" Hai người như đã bàn bạc trước, đồng thanh phủ nhận: "Không có!" Nhưng càng nghĩ, Bàn Tử càng nghi ngờ hai người có chuyện giấu giếm.

Anh ngẩn người một lúc, rồi lại nghe Tần Vũ thu dọn đồ đạc chuẩn bị vào động, lúc đó mới thôi không hỏi nữa.

Những thứ gần cửa động đã được Giải Dương dẫn người thu thập gần xong, đã đến lúc tiến vào cánh cửa thứ hai.

Khác với cánh cửa thứ nhất, cánh cửa này... không đúng, là hai cánh cửa, mỗi bên đông tây có một cánh, trên cửa khắc phù điêu sống động như thật. "Rắn à?" Bàn Tử nhìn động vật được khắc trên phù điêu, không khỏi nhíu mày, toàn thân cảm thấy khó chịu.

Tuy chỉ là phù điêu, là đồ giả, nhưng lại quá chân thật, sống động như thật, khiến người ta rợn tóc gáy.

Tần Vũ nheo mắt nhìn: "Rắn đâu?

Rõ ràng là rồng mà!" Bàn Tử giật mình, nhìn cả buổi vẫn thấy giống rắn, bĩu môi: "Đúng là một con rồng đẹp!" Giải Dương phái người báo cho Tần Vũ rằng ở phía Tây cũng phát hiện một cánh cửa đá, trên cửa cũng có phù điêu, khắc một con phượng hoàng. "Gì đây?

Bên trong chẳng lẽ ở Thiên Hoàng lão tử sao?

Sao mà quý phái thế?" Bàn Tử bất mãn kêu lên.

Lão Hồ đáp: "Ai!

Đừng nói vậy, lỡ mà thật thì sao!

Cửa có một rồng một phượng, bên trong đương nhiên không đơn giản như thế." Tần Vũ thì không lo lắng về những vấn đề này, điều anh lo lắng là làm sao mở được cánh cửa đó.

Ánh mắt Tần Vũ rơi vào mắt con rồng, lại hỏi: "Đi hỏi Giải Dương xem trên cánh cửa đó có thứ gì, kiểu như tròng mắt không?

Nhớ bảo Giải Dương đừng để cấp dưới động vào lung tung!" "Vâng ạ!

Anh Tần!

Tôi đi hỏi ngay." Chàng trai trẻ nhận lệnh tót đi.

Bàn Tử ở đó tiếp tục lẩm bẩm: "Ai!

Lão Tần, cái tròng mắt này không thể xoay được sao?" Nói rồi, tay anh ta không tự chủ mà tiến gần đến tròng mắt rồng trên cửa đá, đúng lúc định xoay, Tần Vũ vội vàng ngăn lại: "Bàn Tử!

Đừng động lung tung!" Lão Hồ cũng lập tức nói: "Bên trong không phải chỉ là cơ quan đơn giản đâu!

Nhìn những thứ được điêu khắc trên kia là biết rồi!

Nếu sai một bước, thì tất cả chúng ta sẽ trở thành vật bồi táng đấy!" Anh ta giật giật cánh tay Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử tái nhợt, rõ ràng bị dọa không nhẹ, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, rụt cổ lại, nhìn cánh cửa đá thấy nguy hiểm liền lùi lại mấy bước: "Yên tâm!

Tôi không động nữa đâu!

Đánh chết tôi, tôi cũng không động nữa!" Thấy Bàn Tử đã ngoan ngoãn, Tần Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngước mắt nhìn con đường trống trải, không khỏi thở dài một hơi.

Hai cánh cửa cách nhau quá xa, đối với cánh cửa bên kia anh không nắm chắc chút nào.

Cũng không biết bên Giải Dương tình hình thế nào.

Nghĩ rồi cảm thấy nên qua xem thử. "Lão Hồ và Bàn Tử ở đây, Giải Dương là người ngoài nghề không hiểu quy tắc bên trong, nếu để cấp dưới làm hỏng việc thì thật là tổn thất không đáng có!

Tôi sang bên đó!" Lão Hồ gật đầu: "Yên tâm đi!

Ở đây giao cho tôi!

Chương 238

Bàn Tử tôi cũng sẽ trông chừng cẩn thận!" Tần Vũ gật đầu, dẫn hai người đi sang bên Giải Dương.

Lúc này Giải Dương đang bận tối tăm mặt mũi, nhìn phù điêu trên cửa đá cũng mơ hồ, không hiểu ý nghĩa của nó.

Người được phái đi cuối cùng cũng quay về: "Anh Giải Dương!

Anh Tần vừa hỏi trên cửa có đồ vật khả nghi nào không?" Giải Dương nhìn anh ta, thành thật đáp: "Thật không dám giấu, những thứ trên đó tôi đều thấy khả nghi!

Tần Vũ có nói, có nói cách mở cửa không?" Anh ta cũng biết hai cánh cửa cách nhau quá xa, nếu chỉ dựa vào việc truyền tin tức qua lại như vậy thì đến bao giờ mới xong? "À không!

Nhưng anh Tần bảo, những thứ trên cửa đá tuyệt đối không được động vào lung tung!

Nếu không hậu quả khôn lường!" Giải Dương ngây người gật đầu: "Được!

Tôi biết rồi!

Chuyện này tôi nhất định sẽ lo liệu ổn thỏa!" "Giải Dương!

Tình hình bên đó thế nào?

Tôi thật sự không yên tâm, đặc biệt sang đây xem thử, nghe nói có phượng hoàng?" Vừa nhìn thấy Tần Vũ, trái tim đang treo lơ lửng của Giải Dương cuối cùng cũng được đặt xuống: "Tần Vũ!

Anh đến được đây, tôi thật sự quá mừng rồi!" Chốc lát thì không được động vào, chốc lát lại bảo xem có thứ gì.

Thật sự quá khó xử!

Điều nguy hiểm nhất, là những người kia nhất định sẽ nghĩ rằng đã mở cửa đá bằng phương pháp chính xác.

Sau khi vào, chắc chắn họ cũng sẽ không quá cảnh giác.

Như vậy, càng dễ xảy ra chuyện.

Khoảng cách quá xa.

Dù có bản lĩnh thông thiên cũng không thể tức khắc đuổi kịp.

Huống hồ thư tín gửi đi cũng phải hai ngày mới đến.

Rõ ràng chuyện này đã qua hai ngày, giờ có đi cũng không kịp.

Vì vậy, tất cả những chuyện này trong mắt người khác đều là một tai nạn.

Lão thái thái họ Hoắc cũng không trách lên đầu Tần Vũ.

Phản ứng đầu tiên của Giải Dương là chạy ra khỏi sơn động, rồi lập tức sai người bên dưới đi liên hệ. "Lão Tần, sẽ không có chuyện gì chứ?" Tần Vũ trầm giọng nói, "Hung nhiều cát ít." Lúc Giải Dương quay về, sắc mặt rõ ràng không tốt, khẽ nói với Tần Vũ và Lão Hồ. "Tôi đã bảo 'Bát Lục Linh' truyền tin tức đi rồi, nhưng...

ít nhất cũng phải hai ngày mới tới nơi." Cứ thế đợi hai ngày, bên kia lại nhận được một bức thư mới.

Lần này không có quá nhiều ảnh.

Chỉ có một bức ảnh cánh cửa đá đã mở, mặt sau bức ảnh dùng bút đen viết: "Mất liên lạc với...". "Chết tiệt!" Giải Dương nhanh chóng nghĩ ra mấy phương án đối phó tạm thời trong đầu.

Nhưng thư tín cứ thế qua lại mất bốn ngày rồi. "Giải Dương ở lại tiếp tục, tôi với Lão Hồ và Bàn Tử đi một chuyến." "..." Giải Dương

đương nhiên có ý kiến với đề nghị của Tần Vũ.

Nhưng tình hình hiện tại khẩn cấp, quả thực không có cách nào đi theo.

Chỉ đành gật đầu đồng ý.

Vừa rời khỏi Giải Dương, Bàn Tử liền không nhịn được nói. "Mẹ kiếp!

Lão Tần chiêu này lợi hại thật, đá bay người ta ra ngoài rồi." "Chúng ta có thể quay lại xem tiến triển thực sự ở Âm Sơn Cổ Lâu, một mũi tên trúng hai đích!" Trên đường chỉ liên hệ được với những người đóng quân bên hồ ở cổ trại.

Còn về những người đã vào động huyệt, tung tích không rõ.

Không xa trên đường, Tần Vũ trông có vẻ không vui.

Vì nhà họ Hoắc truyền lời, lão thái thái đối với chuyện này giữ thái độ hoài nghi.

Tuy không để Giải Dương tiếp tục theo cùng.

Nhưng cũng biểu thị rằng chuyện lần này sẽ không điều động thêm nhân lực vật lực nữa.

Tất cả phải đợi Tần Vũ giải quyết xong, kế hoạch mới có thể tiếp tục. "Đúng là một lão hồ ly!" "Xem ra, muốn nhờ bọn người này giúp thì không thể được, những người vào trước đã chết rồi." "Nếu lần này không thành, cũng sẽ không đưa thêm người vào nữa." Lão Hồ cũng có chút lo lắng nói: "Như vậy, số người còn lại bên đó căn bản không đủ để làm việc." "Nhà họ Hoắc muốn chúng ta làm thế nào?" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, trong lòng nguyền rủa nhà họ Hoắc.

Nhưng cũng không đến nỗi không giải quyết được.

Ở cổ trại, Tần Vũ có chút kinh ngạc, tình hình nghiêm trọng hơn

tưởng tượng.

Bên ngoài chỉ còn lại một phần ba số người không bị sao cả.

Lúc đó vì nhân sự không đủ, nhà họ Hoắc đã tìm một số người địa phương theo quy tắc gọi là giáp lạt ma.

Nhưng vì đó là địa bàn của Tam Thúc ở địa phương.

Nhà họ Hoắc và nhà họ Ngô lại không hợp nhau, nên những người địa phương được tìm đến cũng đều không đáng tin cậy.

Vừa thấy có chuyện, kẻ thì đi, người thì chạy.

Những người còn lại cũng đều không đáng tin cậy.

Tần Vũ dù có bản lĩnh lớn đến mấy cũng không thể phân thân.

Bên trong, thiết bị chiếu sáng và nhân lực sau khi hạ mộ đều cần người.

Ngày hôm đó ở cổ trại, Tần Vũ lại vào thành tìm thêm người địa phương.

Nhưng lúc đó động tĩnh của lão thái thái họ Hoắc gây ra quá lớn.

Ai nấy đều âm thầm theo dõi.

Lần này xảy ra chuyện, tin tức lập tức lan truyền khắp nơi.

Đối với loại nơi không có gì mà dễ xảy ra chuyện như vậy, mọi người đều tránh xa.

Điều khiến Tần Vũ phản cảm không chỉ có thế.

Chương 239

Cố gắng liên hệ với những người đó, dùng cách uy hiếp cũng có thể khiến một số người ra mặt.

Nhưng những người đó dường như đều cố ý lẩn tránh Tần Vũ.

Đại khái đều giữ thái độ "không chọc thì tránh".

Tần Vũ chợt nghĩ ra một cách!

Anh nhanh chóng làm một chiếc mặt nạ da người của Ngô Tam Tỉnh.

Sau khi đeo vào, khó có ai có thể phân biệt được.

Tần Vũ biết Ngô Tam Tỉnh quanh năm bôn ba, hành tung không có tin tức chính xác. "Ối!

Lão Tần?" Lão Hồ kinh ngạc nhìn Tần Vũ đang đeo mặt nạ rồi nói.

Nếu không phải quần áo không đổi thì thật sự không dám nhận. "Thế này, giống không?" Bàn Tử cười nói: "Giống hay không thì tôi và Lão Hồ cũng chưa gặp bao giờ mà." "Không chỉ nhìn thôi đâu, mà không tìm ra được một kẽ hở nào cả." "Không ngờ Lão Tần lại có tài này!" Tần Vũ nhìn người trong gương, không, phải là Tam Thúc, hài lòng mỉm cười. .....

Ngày hôm sau, Tần Vũ liền đội khuôn mặt đó, đi đến nơi trước đây từng liên lạc với đám người kia.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy khuôn mặt đó, ngữ khí của những người kia đều thay đổi.

Chưa đợi Tần Vũ mở miệng, họ đã cung kính mời anh vào hậu

viện. "Ôi chao, Tam Gia!

Dạo này ông đi làm việc lớn ở đâu vậy, đã lâu lắm rồi không thấy ông!" Tần Vũ liếc nhìn một cái mà không nói gì.

Theo người đó, anh đi thẳng vào sân. "Gọi tất cả những người địa phương có thể liên hệ được đến đây, tôi có một việc cần bàn bạc với họ." "Ôi, ông đợi một lát, tôi đi thông báo ngay!" Tần Vũ không rõ mạng lưới liên lạc của bên họ, nhưng không thể phủ nhận là nó thực sự nhanh.

Chưa đầy nửa tiếng, căn phòng đã đầy người.

Tần Vũ đặt chén trà xuống, giữ vẻ "Tam Thúc".

Anh chậm rãi quét mắt nhìn một lượt những người xung quanh, rồi mới nhàn nhạt mở miệng nói. "Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy tôi nói thẳng.

Chắc hẳn tin tức về cổ trại của nhà họ Hoắc mọi người đều đã biết rồi." "Tôi không nói nhiều nữa, lần này tôi trở về là có việc, vậy nên các vị đường chủ, cho tôi một thái độ đi?" Trong phòng im ắng, Tam Thúc bình thường tính khí đã quái gở, nên dường như làm gì cũng không khiến mọi người thấy bất ngờ.

Nhưng Tần Vũ lại thấy những người này dường như có chút do dự.

Cuối cùng có người không nhịn được nói: "Tam Gia, người minh không nói lời ám, ngài cũng biết, bây giờ làm ăn càng ngày càng khó khăn." "Năm này không bằng năm trước, anh em chúng tôi kiếm miếng cơm ăn không dễ dàng." "Cái nơi Âm Sơn Cổ Lâu đó, những người ngồi đây đều biết ít nhiều, mức độ nguy hiểm của nó cũng không cần tôi nói nữa." "Nếu không cũng sẽ không có chuyện nhiều năm như vậy không ai dám động vào." "Lời của tôi các người cũng không tin sao?"

Tần Vũ trong lòng có chút bất ngờ, không ngờ những người này lại cẩn thận như vậy.

Bây giờ Tần Vũ thực sự có cái nhìn mới về những người này.

Quả nhiên, lòng người mới là đáng sợ nhất.

Người kia nghe vậy, lập tức nịnh nọt cười. "Làm gì có chuyện đó!

Tam Gia đã lên tiếng, chúng tôi đương nhiên phải ủng hộ." "Nhưng Tam Gia, ngài cũng phải hiểu cho chúng tôi chứ!" "Những anh em cấp dưới của tôi đều không phải người máy, ai cũng biết đó không phải nơi tốt đẹp gì, ngài mà không vứt ra chút gì..." "Tôi giao người cho ngài, họ cũng sẽ không bán mạng làm việc đâu!" Người kia vừa dứt lời, xung quanh liền vang lên một tràng tiếng phụ họa.

Tần Vũ nhìn thấy những người này rõ ràng đang muốn mặc cả.

Xem ra có tiền thì làm việc gì cũng dễ dàng hơn ở cái trấn này. "Được thôi, lần này tiến vào cổ lâu, bất kể thế nào, tôi cũng sẽ không để anh em phải đi một chuyến vô ích." Tần Vũ nói xong, liền tháo chiếc nhẫn trên tay đặt lên bàn.

Anh đứng dậy định đi, đến cửa.

Lại đột nhiên quay đầu nói với những người trong phòng. "Đây là tiền đặt cọc, việc phải làm cho đẹp, sau khi thành công tôi sẽ có thưởng lớn!" "Ai muốn làm, sáng mai trời sáng, tập trung ở cửa thôn cổ trại." Nói xong, Tần Vũ liền không do dự bước ra khỏi phòng.

Những người còn lại trong phòng, hai mắt sáng lên màu xanh lục nhìn chằm chằm vào thứ trên bàn.

Ra khỏi cửa, Tần Vũ nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Thứ đó là do Xà Mẫu Lăng mang ra.

Tần Vũ cố ý làm vậy, muốn để đám người kia hiểu lầm, cho rằng

trong cổ lâu có rất nhiều đồ tốt.

Lúc rời đi, vẻ mặt của những người đó rõ ràng đã động lòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người đã tập trung đông đủ bên ngoài thôn.

Rồi Tần Vũ thực hiện bài huấn thị thường lệ: "Tôi không cần biết các người là người nhà nào, cũng không cần biết các người có bản lĩnh ghê gớm đến mấy, đã đến đây rồi thì phải nghe lời tôi!" "Tôi họ Tần, còn Hồ gia và Bàn gia cũng là trợ thủ của tôi." "Khi hạ mộ, cái gì không bảo chạm thì đừng chạm, mất mạng thì không sao, nhưng nếu liên lụy đến anh em khác, thì đừng trách tôi không khách khí!" "Từng người một đều không phải là tân binh, những lời quy củ chắc không cần tôi nhắc lại nữa nhỉ!

Dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị xuống hầm!" "Tam Gia đâu?

Không đi cùng chúng tôi sao?" Một người có vẻ mặt gian xảo hỏi. "Tam Gia có việc khác cần bận." "...E là không hay đâu." "À, anh em chúng tôi đến đây vì Tam Gia, sao có thể nghe lời một người ngoài như anh chứ?" Những người khác cũng phụ họa theo.

Tần Vũ nguy hiểm nheo mắt lại.

Trong lòng không nhịn được cười, kiếm chuyện à.

Bọn người này thiếu đòn.

Không cho chút màu thì sẽ cưỡi lên đầu cưỡi cổ.

Lúc này mà không ra tay, sau này bọn người này sẽ lật trời mất.

Tần Vũ nhanh chóng đi về phía người kia.

Đứng trước mặt người đó, anh nhìn một lúc.

Người kia rõ ràng đã sợ, giọng nói có chút run rẩy. "Cái đó..., tôi chỉ hỏi vậy thôi, Tam Gia có việc bận, tôi xuống hầm cùng anh cũng

được mà..." Từ cuối cùng chưa kịp nói hết.

Tần Vũ giơ tay, dồn hết sức lực vả một bạt tai.

Lực đạo không nhỏ, khiến lòng bàn tay anh tê dại.

Người kia cũng nằm trên đất hồi lâu không đứng dậy nổi. "Tôi bảo xuống hầm là xuống hầm, đừng có nói nhảm, có chuyện gì thì bảo đường chủ đến gặp tôi." "Cầm tiền mà làm việc, bớt mẹ kiếp mà lắm lời với tôi!" Quả nhiên, một bạt tai đó hiệu quả rất tốt.

Chương 240

Xung quanh lập tức im lặng, không còn ai dám phát ra tiếng động. "Nghe rõ chưa!" "Rõ rồi!

Tần Gia!" Lúc này Lão Hồ đột nhiên ghé sát, nói nhỏ với Tần Vũ vài câu.

Tần Vũ liếc nhìn Lão Hồ rồi gật đầu.

Sau khi giao việc ở đây cho Bàn Tử.

Anh được Lão Hồ dẫn đến trước một căn nhà nhỏ. "Tôi nghe nói, đây là người duy nhất sống sót trở về trong số mấy người đó." Từ từ đẩy cánh cửa gỗ.

Một mùi thuốc lập tức xộc vào mặt, khiến Tần Vũ nhíu mày.

Trong căn nhà đơn sơ không có gì khác, chỉ có một ngọn đèn nhỏ mờ ảo treo lủng lẳng.

Tần Vũ nương theo ánh sáng không mấy rõ ràng đó mới thấy trên giường dường như có một người đang nằm.

Đi thêm vài bước, Tần Vũ mới nương theo ánh đèn mờ ảo mà nhìn rõ.

Trên giường quả thật có một người đang nằm.

Nhưng lại không còn ra hình người nữa.

Cả người co quắp lại.

Trông rất thống khổ.

Rất nhiều chỗ trên người anh ta lõm vào, như bị mục nát, sụp đổ xuống.

Kèm theo đó là một loại dịch thể ghê tởm chảy ra.

Người kia trông có vẻ còn sống, nhưng lại không động đậy.

Mắt anh ta trợn trừng, nhìn thẳng lên phía trên.

Tần Vũ dường như không chắc lắm, đây không phải là một "người" bình thường.

Anh quay đầu hỏi Lão Hồ: "Đó là người nào vậy?

Tại sao lại biến thành bộ dạng này?" "Lần trước cùng vào đó có sáu người, chỉ có anh ta quay về." "Ba ngày sau bắt đầu phát sốt, rồi dần dần biến thành bộ dạng hiện tại." "Có gì không?" "Có, anh ta mang ra một con dao từ bên trong, nói là đã tiến vào sâu trong động đá." "Rồi gặp một thi thể mang dao trên người." "Anh ta cũng ở đó tách khỏi những người khác, quay về theo đường cũ, mang con dao ra cho tôi." "Sau đó sáu người kia đã sớm không liên lạc được nữa." "Lão Tần, tôi thấy anh không phản ứng mấy nhỉ." Tần Vũ bất đắc dĩ, trong lòng đã sớm có tính toán, không thể diễn ra vẻ kinh ngạc nữa.

Sau khi cùng Lão Hồ quay về, Tần Vũ trực tiếp hỏi người cầm đầu: "Thế nào?" Người kia vẻ mặt hơi khó xử nói: "Tần Gia, anh em đã đẩy sâu vào hơn ba trăm mét, không có thu hoạch gì ạ!" "Tiếp tục!" Tần Vũ ước chừng tiến thêm một trăm mét nữa sẽ đến nơi nhóm người trước đó biến mất. "Trước tối nay phải đẩy sâu vào bốn trăm mét, sau đó tất cả mọi người rút ra nghe tin tức của tôi, không được tự ý hành động, nghe rõ chưa?" "Rõ rồi!

Tần Gia!" Tốc độ của đám người này rất nhanh, nghe nói họ có thể thức ba ngày không ngủ cũng không sao.

Quả nhiên, trước rạng sáng, họ đã đạt tới vị trí bốn trăm mét bên trong động đá. "Tần Gia, theo lời ngài là bốn trăm mét, bây giờ chúng tôi rút ra được chưa?" "Bên trong có gì không?

Có thấy thi thể nào không?" "Không có, không phát hiện gì cả." "Được rồi, tôi biết rồi." "Lão Hồ, Bàn Tử, phía trước đã mở đường xong, chúng ta cũng vào đi!" "Lát nữa vào trong, tất cả cẩn thận một chút, nếu xảy ra chuyện thì đám người kia chỉ là gánh nặng, không cần cứu!" "Chúng ta chỉ cần tự lo cho mình thôi." Lão Hồ và Bàn Tử đều giật mình.

Tuy những người đó đều không phải người tốt.

Nhưng dù sao hiện tại mục tiêu vẫn là thống nhất.

Không ngờ Tần Vũ lại nói vậy. "Lão Tần bây giờ không giống lắm, có khí thế sát phạt quả quyết." "Tôi thấy không thua kém chút nào với vị kia của nhà họ Hoắc đâu!" Bàn Tử cảm khái nói.

Tần Vũ lần này tiến vào động phát hiện bên trong có chút khác biệt.

So với lần trước ra khỏi đó, động đá này dường như đã trở nên nhỏ hơn một chút.

Ở vị trí bốn trăm mét, đi tiếp vào trong, nó trở nên càng hẹp hơn.

Thậm chí trước mặt chỉ còn một khe đá vừa đủ để thò một cánh tay vào. "Tôi lần trước rõ ràng đã thông được một đoạn đường sau bốn trăm mét, sao giờ lại bị phong bế rồi?" Tần Vũ nghe người phía sau nói vậy. "Ý gì?

Đã thông lộ tuyến sau đó rồi sao?" Người kia cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy ra bản đồ.

Trên đó hiển thị là dừng lại ở vị trí cách đó hai trăm mét về phía trước. "Chẳng lẽ, cái động này sẽ tự liền lại?" "Không chắc, nhưng từ đó trở đi, nhất định sẽ có vấn đề." "Tất cả các hang đá bên trong, hẳn là thông với các khe nứt trong núi.

Thật không may, lần trước chúng ta đã gặp phải một khe nứt

không thể lọt qua người." "Lúc đó hẳn là họ nghĩ cửa đã mở nên mới tiến vào trong khe đá, vì vậy họ đã đi qua khe nứt đó, chúng ta không biết được." Tần Vũ đưa tay chỉ về một hướng: "Bên đó hẳn là..." Lời chưa dứt, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt vẫn luôn dõi theo mình.

Cảm giác này rất mạnh mẽ, khiến Tần Vũ khó mà bỏ qua.

Anh dùng đèn pin quét sang trái phải một vòng, cuối cùng Tần Vũ phát hiện một con mắt trong khe nứt trên tường.

Nó đang nhìn thẳng vào anh.

Khi Tần Vũ theo bản năng bước lên một bước, muốn nhìn rõ đó là cái gì.

Con mắt trong khe nứt đột nhiên biến mất, một bàn tay thò ra.

Nó nắm chặt lấy chân của một người bên cạnh Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn một cái, bàn tay đó không giống Tống tử.

Tuy bên trên có chút bẩn thỉu, lẫn lộn đất sét và máu đông lại với nhau.

Nhưng có thể thấy rõ đó là một bàn tay người. "Thứ gì đó!" Người kia thấy vậy liền định dùng dao chém. "Đừng!" Bị Tần Vũ ngăn lại.

Thứ đó trông có vẻ không có ác ý.

Vì ngoài việc nắm chặt ra, nó không làm gì khác. "Tần Gia, đó là một Tống tử thì phải làm sao đây!" Khe đá trông có vẻ chỉ có thể thò một cánh tay vào.

Nhưng bây giờ bàn tay lộ ra bên ngoài, chỉ có thể thò đến vị trí cổ tay một chút phía trên.

Cánh tay người đó thô tráng, trông có vẻ là một người đàn ông.

"Phát hiện người sống sót!

Gọi đội y tế ba người mang theo trang bị vào, cần phải cạy mở một khe đá!" "Người sao?" Những người còn lại tuy ngạc nhiên, nhưng đều làm theo chỉ thị của Tần Vũ.

Chương 241

Đám người sau khi tiến vào cũng không nói nhảm, ai làm việc nấy.

Rõ ràng đã được huấn luyện rất tốt. "Người bên trong, lúc cạy ra cẩn thận một chút, đừng làm bị thương!" Tần Vũ dặn dò một câu.

Mấy người gật đầu bắt tay vào làm.

Đầu tiên dùng xà beng, sau đó dùng búa chuyên dụng để đập.

Cứ thế lặp đi lặp lại, xung quanh khe đá nhanh chóng trở nên rộng rãi hơn.

Khe nứt cũng ngày càng lớn.

Cuối cùng đập đến mức có thể vừa một người lọt qua.

Nhưng điều khiến Tần Vũ chú ý là những khối đá mà những người kia đập vỡ từ xung quanh khe nứt.

Tần Vũ cúi người xuống xem những tảng đá đó, thấy chúng rất kỳ lạ.

Thứ đó bề ngoài trông giống đá, nhưng sau khi bị đập vỡ, vật chất bên trong rõ ràng mềm hơn đá.

Những thứ này mọc ở xung quanh khe nứt, lẫn trong đá vụn.

Như thể một người bị thương, máu trên vết thương đông kết lại thành vật chất đó.

Ban đầu thì mềm, sau đó sẽ cứng lại, trên vết thương.

Chỉ khi vết thương lành lại, nó mới bong ra.

Chưa kịp để Tần Vũ xem kỹ, bên kia cuối cùng cũng làm xong, cẩn thận nhấc người đó từ bên trong ra!

Người kia toàn thân dính đầy bẩn thỉu, nước bùn, mồ hôi, máu hòa lẫn vào nhau, mùi vị chắc chắn không dễ chịu.

Tần Vũ không nói hai lời, lập tức tiến lên thăm dò hơi thở và nhịp tim của người đó.

May mắn là có nhịp tim và hơi thở.

Chỉ có điều mắt anh ta trợn trừng, nhìn thẳng về phía trước.

Ánh mắt đó, khiến Tần Vũ cảm thấy có chút quen thuộc.

Không kịp nghĩ nhiều, sau khi được đội y tế đưa ra ngoài, anh ta được kiểm tra cơ bản.

Sau đó, khi làm sạch cơ thể và vết thương cho anh ta, người của đội y tế mới phát hiện ra điều bất thường. "Tần Gia!

Trên người anh ta có những vết lõm sâu vào da, bắt đầu có xu hướng hoại tử rồi ạ." Tần Vũ vừa nghe xong, một dự cảm chẳng lành lập tức dâng lên trong lòng.

Thảo nào cảm thấy quen thuộc, triệu chứng này chẳng phải giống hệt người của đợt trước quay về sao!

Cái dáng vẻ cuối cùng của người đó, Lão Hồ không khỏi cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Trong lòng anh ta nghĩ, e rằng cũng giống hệt, cũng gặp phải thứ tương tự.

Nhân viên y tế bận rộn cứu chữa bên cạnh.

Tần Vũ đứng một bên quan sát, phát hiện trên người người đó có những vết cào.

Những vết cào đó dường như có quy luật.

Nhìn tổng thể, dường như đang vẽ một loại hoa văn. "Chữ sao?"

Lão Hồ tò mò nói.

Tần Vũ nhìn theo hướng ngón tay anh ta chỉ, đúng là vậy.

Nối liền với những hoa văn đó, ở phía trên gần ngực có một loại vết cào.

Tần Vũ tiến lên muốn kiểm tra, nhưng bác sĩ khi bôi thuốc dường như đã động vào một chỗ nào đó.

Người đó đột nhiên rên lên một tiếng.

Rồi nắm chặt lấy tay Tần Vũ.

Như thể là sự giãy giụa cuối cùng, anh ta dùng hết sức lực để nặn ra vài âm thanh từ cổ họng.

Nhưng cổ họng anh ta quá khàn, những người xung quanh nhất thời đều không nghe rõ là gì. "Sống sót, cứu..." "Trong số những người đó còn có người sống sao?

Bảo chúng ta vào cứu người?" Bàn Tử lờ mờ nghe rõ được đôi chút. "Vậy bây giờ chúng ta phải tiếp tục đi sâu vào sao?" "Tình hình xem ra khẩn cấp, chỉ không biết vì nguyên nhân gì mà lại bị mắc kẹt trong đá." "Tiếp tục!" Người đó được đưa ra ngoài.

Trên đường quay lại, Tần Vũ khẽ nói với Lão Hồ và Bàn Tử. "Người đó nói một chữ, 'đồ'!" "Những hoa văn trên người đó, là bản đồ mà anh ta đã mò mẫm vẽ ra bên trong!" Lão Hồ lúc này mới chợt hiểu ra: "Sao không nói sớm, tôi đã dùng máy ảnh chụp lại rồi chứ!" Tần Vũ khẽ cười, lắc đầu nói: "Không cần đâu, tôi đã ghi nhớ rồi, ở trong này!" Nói rồi anh đưa tay dùng ngón trỏ gõ gõ vào đầu mình.

Anh đã thuộc lòng tấm bản đồ đó. "Vừa nãy anh đang ghi nhớ bản đồ sao?" "Anh đã sớm nhìn ra đó là một tấm bản đồ rồi à?" "Vậy tại sao vừa nãy lại phải giả vờ không biết gì cả?" Tần Vũ bật đèn pin đi vào động, ngay cả anh cũng không nhớ đây là lần thứ mấy mình vào

cái động này nữa.

Khẽ cười, vừa đi Tần Vũ vừa nói với Lão Hồ: "Những người bên ngoài kia bề ngoài thì hợp tác với tôi, nhưng ai mà chẳng như hổ rình mồi mà nhìn chằm chằm kia chứ, một khi xảy ra chuyện sẽ giậu đổ bìm leo ngay." Tần Vũ bây giờ đột nhiên có chút khâm phục Tam Thúc.

Những người này tuy có bản lĩnh, nhưng dùng họ tuy tiện lợi, hiệu suất cao, nhưng cũng đi kèm nguy hiểm, như một thanh kiếm hai lưỡi. "Tôi không tin bọn họ." "Các người cũng đừng lơ là, phải luôn đề phòng, không chừng lúc nào đó sẽ đâm sau lưng đấy!" "Người trước đó không cứu được rồi, người này cũng phải xem số mệnh." "Mấy chuyện này anh không thấy kỳ lạ sao?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi, "Lão Tần có ý gì?" Lão Hồ lúc này lại gật đầu nói: "Kỳ lạ chứ, tôi đã sớm cảm thấy không ổn rồi." "Âm Sơn Cổ Lâu ẩn giấu trong núi, dùng phương thức phức tạp như vậy." "Không lẽ chỉ vì mỏ ngọc thôi sao." "Tôi chưa từng thấy lăng mộ nào như thế này cả!" Tần Vũ gật đầu nói: “Phong thủy ở đây thật đặc biệt!

Quần sơn bão nguyệt, thanh phong bạch lộ.

Lão Hồ, ông có để ý mặt hồ ở đây không?

Cái cục diện đặc biệt này hình thành một hiện tượng, khi có gió thổi đến, vì những ngọn núi xung quanh và hướng gió thổi đều không chạm được mặt hồ, nên mặt hồ quanh năm luôn tĩnh lặng như gương.

Trong phong thủy, đây là một hiện tượng tốt.

Thực ra, loại hồ này trong phong thủy còn được gọi là Long Hồ, một cục Tàng Long phong thủy.” “Vậy thì sao?” Bàn Tử vẫn không hiểu.

“Vậy thì… đặt cổ lầu ở đây là một lựa chọn chính xác.

Nhưng nơi này sẽ thay đổi, phong thủy ở đây một khi thay đổi thì phải tìm một chỗ tốt khác.” Việc chôn cổ lầu trong long cốt, không chỉ cần phong thủy tốt.

Hành vi này quả thực là rút xương hút tủy.

Long mạch mà Tần Vũ cần đã không còn, cổ lầu đã hút cạn một đường long mạch.

Long mạch đã biến mất, phong thủy ở đây bị phá hủy, giờ đã biến thành hung địa.

Chương 242

Bốn trăm mét cửa đá phía trước đều đã mở ra, Tần Vũ đi rất thuận lợi.

Sau đó là cánh cửa đá cuối cùng, lần trước ở đây, vì nhập sai mật mã nên mới xảy ra chuyện.

Tần Vũ hơi nheo mắt lại.

Trong đầu ông ta dường như tái hiện lại những chuyện đã xảy ra lúc đó.

Mật mã sai, nên lối vào cổ lầu cuối cùng đã biến đổi, trở thành một cái động có thể khiến người ta thối rữa toàn thân.

Sau khi vào đó thì không ai quay lại.Tần Vũ lại xoay theo mật mã đã nhập sai trước đó một lần nữa.

Cửa đá mở ra, trước mắt không có bất kỳ lối vào nào.

Tần Vũ bước vào, lại lần nữa nhập sai mật mã.

Cửa đá mở ra, lại là một cái động đá.

Lần này cũng không có gì.

Với tâm lý "việc không quá ba lần", Tần Vũ cuối cùng đã nhập sai mật mã một lần nữa.

Quả nhiên, lần này lối vào xuất hiện trước mắt đã khác.

Cửa đá vừa mở ra, một luồng khí độc nồng nặc lập tức xông vào mặt.

Tần Vũ không vội vào, kéo Lão Hồ lùi lại một bước nói: "Che miệng mũi lại!

Trong phòng có khí độc!

Là vì… Chỉ cần nhập sai mật mã ba lần, lối vào đầy khí độc này sẽ xuất hiện.

Bàn Tử, ông mang một bình khí độc này về cho mấy người kia xem, bảo họ tìm cách giải quyết xong thì hẵng đi vào.

Tôi và Lão Hồ sẽ vào xem trước.

À phải rồi, người kia sắp tỉnh rồi, nhớ thông báo cho tôi." "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!" Bàn Tử nhận lệnh rời đi."Khí độc không đơn giản, người của Hoắc gia được chiêu mộ không thể không có chút kinh nghiệm nào.

Gặp khí độc cũng không thể không có chút cảm giác nào." Tần Vũ tiếp tục đi về phía trước khoảng hơn mười phút.

Sau khi ra khỏi phòng độc khí, Tần Vũ cầm đèn pin, phát hiện bên cạnh có một cái hồ.

Dùng đèn pin chiếu vào, bên trong có chút kỳ lạ.

Nó giống như một cái hồ lô nhỏ, phần dưới là nước.

Ở giữa có một cây cầu kỳ lạ gần như dán vào mặt nước.

Nhưng phía đối diện lại không có lối ra.

Tần Vũ đi đến giữa cầu, cúi đầu nhìn mặt nước tĩnh lặng.

Nước trong suốt, Tần Vũ xuyên qua ánh sáng đèn pin, nhìn thấy vật dưới nước.

Tần Vũ ngồi xổm xuống phát hiện lớp nước trên cùng không sâu.

Có thể chạm tay vào vật dưới đáy.

Sờ vào thấy phẳng lì, giống như mặt đất nhưng lại trơn tru hơn mặt đất.

Lờ mờ vật bên trong dường như có thể phản chiếu ánh sáng từ đèn pin của Tần Vũ.

"Gương!" Tần Vũ chợt nhớ ra lời Bàn Tử nói trước đó.

Tần Vũ đứng dậy, hơi điều chỉnh vị trí và ánh sáng của đèn pin.

Quả nhiên, trong tấm gương dưới nước xuất hiện một hình ảnh phản chiếu.

Đó là một tòa cổ lầu nhìn rất lớn, điêu lương họa đống.

Rất khác biệt so với tòa cổ lầu đã thấy trong hồ trước đó.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Trống rỗng, không có gì, chỉ có vách tường càng lên cao càng kỳ lạ.

Nếu thật sự là một tấm gương, tại sao hình ảnh phản chiếu bên trong lại không giống với bên trên?

Vậy thì chỉ có một đáp án, đây không phải là gương, mà là một lớp vật liệu tương tự như thủy tinh.Nếu thứ trước mắt Tần Vũ hiện giờ đã có chút quỷ dị, thì những chuyện tiếp theo càng khiến người ta khó tin hơn.

Lão Hồ nhìn xuyên qua lớp vật liệu giống thủy tinh kia, thấy những người mất tích.

Trong gương, trên hành lang cạnh cổ lầu, họ đều còn sống sờ sờ.

Có vài người rõ ràng đang tranh cãi gay gắt.

Lão Hồ thử dò xét, giơ tay lên gõ mạnh vào đó.

Nhưng bên trong dường như không có bất kỳ phản ứng nào.

"Đừng gõ, họ không nghe thấy đâu!" Tần Vũ nói.

"Cách âm sao?" Lão Hồ nhíu mày lẩm bẩm.

Có vẻ đây không phải lối vào thật sự.

Xem ra, nếu không phải là ảo giác của Lão Hồ, thì đây là một tấm kính một chiều.

Tần Vũ có thể nhìn thấy họ, nhưng họ lại không nhìn thấy Tần Vũ.

Có vẻ chỉ có thể đi đường vòng thôi.

Nhưng bản đồ của những người kia chỉ vẽ đến đây, sau này Tần Vũ phải tự mò đường mà đi.

Tình huống hiện tại không thể cứ đi dạo nhàn nhã ở đây được.Xuyên qua tấm thủy tinh, Tần Vũ nhìn một lượt trạng thái của những người bên trong.

Mấy người đều tỉnh táo, dường như đang nghiên cứu xem làm thế nào để thoát ra.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng động lớn.

"Tiếng động?" Tần Vũ thầm nghĩ không ổn, động tĩnh rõ ràng là có chỗ sập.

"Lão Tần, chuyện này không hay rồi!" Lão Hồ hơi hoảng loạn, "Có khi nào bên ngoài có người cố ý giở trò, chặn đường của chúng ta rồi không?" Tần Vũ lắc đầu nói: "Không thể nào, không thấy thứ gì cả, làm vậy đối với bọn họ cũng chẳng có lợi ích gì." Hiện tại họ đã bị phong tỏa trong một không gian kín mít.

Lời của Tần Vũ vừa dứt.

Từ trên đầu truyền đến một trận tiếng sột soạt.

Nhưng tiếng động không lớn, "Suỵt!

Chương 243

Nghe kìa!" "Phía trên dường như có thứ gì đó!" Tần Vũ làm động tác im lặng, chỉ lên phía trên, rồi khẽ nói với Lão Hồ.

Xung quanh trở nên tĩnh mịch, ngay cả tiếng thở của mọi người cũng trở nên dè dặt.

Ở đây có tiếng động, có khả năng gặp phải tống tử.

Lão Hồ ngẩng đầu nhìn lên, Tần Vũ cũng dùng đèn pin chiếu lên.

"Lão Tần, tôi hình như thấy bóng đen rồi!" Tần Vũ cũng nhìn thấy, trên vách đá phía trên lối đi.

Gần như toàn là bóng đen, có chỗ thậm chí còn dính liền thành một mảng.

Dựa vào ánh sáng, Tần Vũ thậm chí có thể nhìn rõ tay chân của chúng.

Cảnh tượng này có chút quen thuộc.

Hồi ở mỏ ngọc đã từng giao đấu với những thứ này rồi.

Cho nên cũng không xa lạ.

"Những thứ này tốc độ nhanh, ước chừng không đến nửa tiếng, chúng có thể chui ra từ bên trong.

Nhưng có vẻ không giống lần trước lắm.

Một đám trông tay chân dường như dài hơn!"Tay chân dài hơn?

Quả thật, chúng dài hơn lần trước một chút, thậm chí điều này không phải trọng điểm, trọng điểm là tay chân dài hơn một chút, chứng tỏ tốc độ cũng tương đối nhanh hơn một chút, ước chừng không đến nửa tiếng, đại khái mười mấy phút sẽ bò lên.

Mọi người đều tái mét mặt mày, môi run bần bật.

“Làm sao bây giờ?

Đường phía sau đều bị bịt kín rồi!

Giờ muốn lùi lại… cũng không thể được!” Bàn Tử kinh hãi thất sắc.

Tình huống hiện tại là trước có quân truy đuổi, sau có kẻ chặn đường.

Bị kẹp ở giữa rất khó chịu.

“Đường lùi không thể đi nữa!

Chúng ta chỉ có thể tiến lên!” Tần Vũ mở miệng nói, thuận tay cầm khẩu súng bên cạnh.

“Nhưng mấy thứ này có bắn được không?” Bàn Tử sợ hãi, quan trọng là số lượng quá nhiều, chỉ dựa vào mấy khẩu súng cùi bắp trong tay sao?

Lão Hồ vỗ vỗ vai Bàn Tử: “Chúng ta nhất định có thể thoát ra ngoài!

Mấy con trùng lầu này đối với tôi không thành vấn đề.” Mặc dù nói vậy, nhưng Lão Hồ trong lòng cũng không chắc chắn, dù sao số lượng đối phương quá khủng khiếp, ông ta chuyển ánh mắt sang Tần Vũ bên cạnh, thấy cử động rút súng của Tần Vũ, ông ta cũng đột nhiên hiểu ra, đã đến đường cùng rồi!

Giờ chỉ còn cách đọ sức với mấy con côn trùng này thôi!

Tiếng “sột soạt” càng lúc càng gần, gần đúng với thời gian Tần Vũ dự đoán, quả nhiên không đến mười mấy phút, “đại quân” đã xuất hiện trước mắt.

“Đát đát đát…” Tiếng súng xung kích bên cạnh dần vang lên, là

súng của Bàn Tử.

Bàn Tử vừa xả đạn vừa lùi lại: "Ối giời!

Làm gì đấy!

Sao không mau bắn đi!

Chẳng lẽ thật sự muốn đứng nhìn sao?

Đáng sợ quá!" Tần Vũ thấy sắc mặt Bàn Tử tái nhợt, không ngừng lùi lại, không ngừng xả đạn.

Trông cực kỳ giống những chiến sĩ anh dũng chiến đấu trong phim chiến tranh.

Nếu Bàn Tử hi sinh, vậy sẽ là liệt sĩ!

Tần Vũ không biết vì sao lại nảy ra suy nghĩ này.

Ông ta cũng vô thức phối hợp với hành động của Bàn Tử, cầm súng bắn một trận vào mấy tên đáng ghét đó, ba người toàn lực khai hỏa.

Không nghe thấy tiếng sợ hãi, chỉ nghe thấy tiếng súng "đát đát đát" bên tai, và tiếng sột soạt của những thứ tay dài chân dài kia hành động.

Sớm muộn cũng biết cứ thế này kéo dài sẽ không có cách nào giải quyết được.

Bàn Tử vội vàng nói: "Này!

Lão Tần!

Có nghĩ ra cách nào tốt hơn chưa!

Súng của tôi sắp hết đạn rồi!" Không nhắc thì thôi, vừa nhắc Tần Vũ cũng nhanh chóng phát hiện đạn trong súng cũng không còn bao nhiêu, giờ ở chỗ này, cũng là đường cùng!

Cứ thế này thì không chống đỡ được bao lâu cũng sẽ trở thành thức ăn trong miệng mấy tên đó!

Nhưng ngay lúc này căn bản không có chỗ nào để ẩn náu.

Lão Hồ cũng không trụ nổi, cũng hô lên: "Lão Tần!

Có cách nào không!" "Cố gắng thêm một chút nữa!" Tần Vũ mở miệng.

Chỉ cần cho ông ta thêm một chút thời gian nữa, nhất định sẽ nghĩ ra vạn toàn chi sách.

Đạn sắp hết rồi!

"A!

Cứu mạng!

Cứu mạng!" Bàn Tử bên cạnh đột nhiên hét lớn.

Khi Tần Vũ và Lão Hồ quay đầu nhìn lại, thấy Bàn Tử đã vứt khẩu súng trong tay, cũng không biết tìm lối nào mà bò lên vách đá, mấy tên đó tuy bò nhanh, số lượng cực nhiều, nhưng đối với Bàn Tử đang ở lưng chừng trời thì cũng đành bó tay.

Bàn Tử thấy mấy tên đó bó tay với mình, không khỏi đắc ý nói: "Mấy thằng nhãi ranh này!

Có bản lĩnh thì lên đây!

Vừa nãy không hung hăng lắm sao?!

Có bản lĩnh thì lên cắn ông đây đi!

Ai sợ ai!

Đừng nói một đám, dù có thêm mấy cái nữa ông đây cũng chẳng sợ!

Thật sự tưởng ông Bàn này không dám đối phó à!

Chương 244

Vậy ông Bàn tôi cho mấy người một con đường sống, để mà chạy thoát đi!" Vừa nói xong lại cười.

Tần Vũ và Lão Hồ thấy mấy tên đó có vẻ lạ lẫm với việc leo trèo, cũng bắt chước, đều lần lượt bò lên vách đá.

Nhưng không lâu sau, dường như chúng vô tình lại có thêm năng lực mới, đó là dưới sự chứng kiến của mọi người, chúng chồng chất lên nhau, càng lúc càng cao.

Sắc mặt Bàn Tử thay đổi, không khỏi hỏi: "Lão Tần!

Chuyện gì vậy!

Làm gì thế?" Rõ ràng!

Không với tới được, chúng hợp tác chồng lên người đồng loại để tăng chiều cao.

Mấy tên này sợ thành tinh rồi sao?

Thấy cảnh tượng này, Bàn Tử cũng lập tức nhận thua!

"Ối ối ối!

Muốn làm gì!

Nãy giờ tôi chỉ đùa thôi!" Cầu tiên hoa không lên được, hết cách rồi, nhưng nhìn "quái vật" càng lúc càng cao, Bàn Tử cũng sợ tái mặt, không dám động đậy nữa!

Thật sự không dám tưởng tượng bị cắn một miếng sẽ có tư vị thế nào!

Không chỉ Bàn Tử bên đó sắp thất thủ, ngay cả Tần Vũ và Lão Hồ bên này cũng sắp thất thủ.

Những con quái vật đó đều sắp bò lên đến chân, Bàn Tử bất đắc dĩ đành giơ chân đá từng cái một, ban đầu còn có tác dụng, nhưng sau đó cũng chẳng còn tác dụng nữa!

"Số lượng quá nhiều!" Tần Vũ mở miệng.

"Trời ơi!

Cứu mạng!" Bàn Tử bám chặt vách đá, nhìn lũ quái vật nhung nhúc dưới chân, cũng biết kiếp nạn này không tránh khỏi rồi. … Đúng lúc đó, hắn còn đùa cợt với Tần Vũ và Lão Hồ: "Lão Tần!

Lão Hồ!

Đời này tôi có mấy người bạn như các ông cũng đáng rồi!

Đời này không hối tiếc gì nữa!

Nếu có điều hối tiếc duy nhất, đó là chưa lấy vợ!" Hắn hạ quyết tâm, cũng từ bỏ giãy giụa.Nhưng vào giây phút cuối cùng, những tên đó lại không biết vì sao mà lần lượt rút lui, ngay cả những con đang bò trên người Bàn Tử cũng lùi xuống.

Trong vỏn vẹn vài phút, chỗ bọn họ đứng không còn bóng dáng những tên đó nữa.

"Chuyện gì vậy?" Không biết có phải vì quá sợ hãi không, mà Bàn Tử nhất thời quên cả việc nhảy xuống, ngơ ngác nhìn.

Tần Vũ thì biết tại sao.

Mặt đất vừa yên tĩnh lại một lần nữa rung động, thậm chí tiếng động càng lúc càng lớn.

Mấy người vừa thả lỏng lại một lần nữa căng thẳng, bởi vì họ thấy trên mặt đất cách đó không xa nhanh chóng nổi lên vài cái lỗ, trong vài giây ngắn ngủi, vô số con côn trùng thân đỏ chui ra từ dưới đất.

Ba người Tần Vũ còn chưa hiểu rõ tình hình, khi nhìn thấy lũ côn trùng, Tần Vũ lập tức nhắc nhở: "Bàn Tử!

Lão Hồ!

Phải cẩn thận!

Tuyệt đối đừng để bị cắn!" Loại côn trùng này Tần Vũ chưa từng thấy qua, chúng không phải là loại côn trùng bình thường sống trong cổ mộ.

Cũng khó trách tại sao những tên kia lại rút lui!

Chưa kịp nhắc nhở xong, bên cạnh đã truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, có người bị cắn rồi!

"Lão Tần, có người bị cắn rồi!" Bàn Tử căng thẳng, nhắc nhở một tiếng."Mau lấy thuốc ra!" Mọi người đều mang theo thuốc chuyên dùng để đối phó với một số độc trùng trong cổ mộ.

Tần Vũ tiến lên nhìn một lượt, thuốc quả thật có hiệu quả.

Vết sưng đỏ giảm đi, trông có vẻ không có vấn đề gì lớn.

"Có vẻ độc tính không mạnh." Trong lúc nói chuyện, thạch thất đã bị cát vùi lấp hai phần ba.

Mọi người không ngừng rút chân ra khỏi cát, sau đó dần dần đến vị trí có thể đưa tay chạm tới vách đá phía trên.

"Dừng rồi sao?" Lão Hồ ngẩng đầu nhìn lên phía trên, không còn cát rơi xuống nữa.

Không gian phía trên chật hẹp, tất cả mọi người đều chen chúc ở một chỗ.

"Đừng quản chuyện đó nữa, trước tiên tìm lối vào!" Tần Vũ bảo Lão Hồ đừng lo chuyện cát có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, dù sao không biết lúc nào nó lại đột nhiên tiếp tục rơi, việc tìm lối vào mới là

quan trọng nhất.

“Tần gia!

Ở đây!” Một người trong nhóm phát hiện một đường hầm khác ở phía trên.

Nó ẩn khuất, khi ở dưới đất căn bản không nhìn thấy.

Tần Vũ đi tới, mở đèn pin chiếu vào bên trong.

“Lão Tần!

Có cần phái người vào thám hiểm trước không?” Lão Hồ khẽ nói bên cạnh.

Tần Vũ vừa gật đầu, chỉ cảm thấy dưới chân có một trận chấn động, như có thứ gì đó đang nứt ra.

“Không hay rồi!

Mấy thứ đó dường như đuổi theo!” Lão Hồ vừa nói xong, lại một trận chấn động nữa.

Có lẽ mấy thứ đó lại tập trung một lượng lớn, đang phá cửa.

Chỉ là cánh cửa phía dưới đều đã bị cát vùi lấp, ước chừng nhất thời bán hội cũng không phá ra được.

Tần Vũ cầm đèn pin đi trước vào đường hầm.

Sau đó Lão Hồ theo sát phía sau.

Đường hầm này không dài, nhưng lại nhỏ.

Tần Vũ phải khom lưng mới có thể đi lại bên trong.

Đi khoảng hơn mười phút, trước mắt đột nhiên rộng mở.

Xuất hiện một thạch thất khác, bên trong thạch thất trống rỗng, không có gì cả.

Chỉ có một cánh cửa bằng đồng.

Chương 245

Phía trên không có bất kỳ khóa nào, dưới đất có một vài dấu chân.

Tần Vũ và Lão Hồ nhìn nhau.“Tần gia!

Lão Hồ không vào từ đây đâu!” Tần Vũ quay đầu nhìn lại, quả nhiên bức tường phía sau không chỉ có mỗi đường hầm lúc nãy.

Có một số đường khác, bên trong đen kịt không biết thông đến đâu.

“Mở cửa!” Tần Vũ ra lệnh một tiếng, những người phía sau lập tức nhanh chóng tiến lên mở cửa.

Những dụng cụ chuyên nghiệp va chạm vào nhau, phát ra âm thanh chói tai.

Cửa mở, Tần Vũ đứng đối diện với cánh cửa lớn.

Trước mắt xuất hiện chính là tòa cổ lầu quy mô hùng vĩ đó, bên trong không có ánh sáng.

Tần Vũ dùng đèn pin chiếu vào, vách tường phủ đầy tro bụi.

Nhưng điều đó lại khiến cả tòa cổ lầu trông càng thêm bí ẩn.

“Cuối cùng cũng thấy được chân thân của cổ lầu.

Nó ẩn giấu thật sâu!” Vì cái này mà không biết đã chật vật bao lâu rồi.

Lần này Tần Vũ mới thật sự tận mắt thấy được tòa cổ lầu bí ẩn này.

“Có ai còn sống không?

Có tiếng thở không?” Cửa vừa mở, những người phía sau liền

hướng vào bên trong mà la.

La liên tục mấy tiếng, nhưng không có câu trả lời.

Bên trong tĩnh mịch, đáp lại chỉ có tiếng vọng.

Tiếng vọng lại từ từ vang lên một lúc, bên trong mới lại chìm vào sự chết chóc.

Không có câu trả lời, một người trong nhóm khẳng định nói: "Tần gia, xem ra những người kia cũng đã chết ở bên trong rồi." Những người làm nghề này cơ bản đều đã chuẩn bị sẵn cho cái chết.

Trong tình huống như vậy, cơ bản là không thể sống sót được.

"Hoặc là có người hôn mê, chúng ta chia làm hai đường đi tìm xem sao." Sau khi dọn dẹp xong đám quái vật bóng đen kia, cửa cũng đã mở.

Những người này cũng không còn giá trị lợi dụng nữa.

Tần gia bây giờ muốn rũ bỏ họ.

Những người đó cũng có mưu đồ riêng trong lòng.

Bây giờ đã vào được đây.

Ai cũng nhăm nhe đồ tùy táng, sau khi tách ra thì vừa hay có thể tự do tìm kiếm thứ đó.

Mọi người đều gật đầu đồng ý nói: "Vậy Tần gia hãy cẩn thận, có thu hoạch gì thì dùng pháo hiệu liên lạc bất cứ lúc nào!" Tần gia không nói gì, chỉ phất phất tay.

Sau khi những người đó đi, Tần gia ngẩng đầu nhìn tòa cổ lầu hiện ra trước mắt.

Trên cổ lầu phủ một lớp tro xám trắng, khi Tần Vũ đi qua đã sờ một cái lên đó.

Thoạt nhìn là một lớp tro bụi dày đặc.

Nhưng một số cánh cửa bên ngoài cổ lầu đã bị mục rữa.

Giấy dán cửa sổ cũng ố vàng, rách nát.

Trông có chút tiêu điều.

Tần Vũ chú ý thấy trên lớp bụi ở một ô cửa sổ có dấu tay người chạm vào.

Rõ ràng là do nhóm người trước để lại.“Lão Hồ!

Bên này!” Hai người đẩy cánh cửa sổ bên cạnh cửa chính, phát ra tiếng “cọt kẹt!”.

Bước vào, theo đó một lớp tro bụi cũng bị chấn động mà rơi xuống.

Bay lơ lửng trong không khí có chút gây khó chịu.

Lão Hồ giơ tay che miệng.

Tần Vũ cũng hơi nheo mắt ngẩng đầu vẫy vẫy tay tỏ vẻ khó chịu xua tán đám tro bụi xung quanh.

Bước vào trong, môi trường xung quanh vẫn tối đen như mực.

Tần Vũ nhanh chóng dùng đèn pin chiếu một vòng xuống dưới, đều không phát hiện gì.

Một căn phòng trống trải, trong đại sảnh chỉ có bốn cây cột lớn.

Cùng Lão Hồ tiến thêm hai bước, Tần Vũ đột nhiên phát hiện ở giữa dường như có thứ gì đó.

“Cái gì?” Đi tới, chỉ thấy trên mặt đất có một số thiết bị bị bỏ lại.

Trông còn mới, bên trên chỉ có một lớp bụi mỏng.

Tần Vũ suy đoán đây là chuyện xảy ra khoảng hai ngày trước.

“Chắc chắn là họ đã bỏ lại một số thứ không cần thiết để giảm bớt gánh nặng.” “Ngay cả đồ ăn cũng vứt đi sao?” Lão Hồ ngồi xổm xuống, từ trong đống thiết bị lôi ra một gói bánh quy nén, cầm trên tay nói.

Cùng với động tác của ông ta, lớp bụi mỏng trên gói bánh quy nén cũng bay lơ lửng rơi xuống tay Lão Hồ.

Ngay lập tức tay Lão Hồ đỏ ửng, một trận nóng rát như bị thiêu đốt khiến Lão Hồ hét lên một tiếng.

“Chết tiệt!

Mẹ kiếp!

Có độc!” Tần Vũ cầm gói bánh quy nén mà Lão Hồ tiện tay vứt đi, ngửi ngửi nói: “Trên đó không chỉ có bụi, còn có bột kiềm mạnh.

Xem ra gặp phải tình huống kiểu gì đó, nếu không trên thiết bị sẽ không có kiềm mạnh.” Lão Hồ vừa nghe càng thêm sốt ruột, cũng không để ý đến tay mình đang đau nữa, vội vàng hỏi: “Lão Tần, thiết bị ở đây, người đi đâu rồi?

Chẳng lẽ… chẳng lẽ đều bị hóa rữa hết rồi!” Tần Vũ lắc lắc đầu, ngồi xổm xuống kiểm tra những thiết bị bị bỏ lại đó.

Sau khi phủi lớp kiềm mạnh trên đó xuống, Tần Vũ lật lật một hồi, ngẩng đầu nói với Lão Hồ: “Bên trong thiếu đèn pin, mặt nạ phòng độc.

Thông thường bỏ lại thiết bị để gọn nhẹ có khả năng là muốn đi đến một nơi nào đó để thám hiểm ngắn hạn.” Vừa nói xong, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy, bụi từ trên đang không ngừng rơi xuống.

Ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện.

Trần nhà phía trên có một cái lỗ lớn, như bị thứ gì đó ăn mòn.

Khoét ra một cái lỗ lớn.

Chương 246

Sau đó Tần Vũ đứng dưới cái lỗ đó nhìn lên, phát hiện những chỗ trên các tầng lầu đều có tình huống tương tự.Tầng trên của tầng trên cũng vậy, cái lỗ đó xuyên thẳng lên mỗi tầng phía trên.

Như bị cùng một thứ phá hoại.

Theo lý mà nói, thứ đó phải rơi xuống tầng cuối cùng, nhưng dưới chân Tần Vũ lại không có gì.

Có chút kỳ quái.

"Chẳng lẽ cố ý thiết kế như vậy?" "Tôi vừa đi một vòng, căn bản không thấy cầu thang lên tầng." Lão Hồ đoán, "Hoặc là cái lỗ này dùng để lên tầng?

Dùng dây thừng hay loại tương tự?" Ánh mắt Tần Vũ nhanh chóng nhìn ra được mấu chốt.

"Nhưng cũng phải có chỗ để thả dây thừng chứ!

Nhìn xung quanh xem có chỗ nào có thể dùng lực được không." Tòa cổ lầu này ngược lại với những tòa lầu khác.

Những tòa lầu khác đều theo đuổi sự trường cửu, ổn định và bình an.

Còn tòa cổ lầu này lại hút long mạch.

Vì lý do phong thủy, loại kiến trúc này phải bỏ đi cầu thang.

Như vậy mới có thể đạt được một loại hiệu quả về phong thủy.

Bỏ đi thì bỏ đi, nhưng muốn lên lầu thì vẫn phải lên.

Cho nên sẽ xây dựng một thứ trông không giống cầu thang để thay thế.

Thường thì thứ dùng làm cầu thang sẽ có một ký hiệu ở phía trên.

Đó là một bức tượng đá đặt trong góc.

So sánh chiều cao, vừa đúng!

Đạp lên lưng Kỳ Lân, rồi ngẩng đầu.

Chiều cao của Tần Vũ lúc đó có thể chạm tới trần nhà.

Tần Vũ dùng sức đẩy tấm ván trên trần nhà.

Một trận bụi rơi xuống.

Tần Vũ nghiêng đầu tránh, nhưng Lão Hồ phía dưới lại đột nhiên ho sặc sụa.

Thấy phía trên có chút lỏng lẻo, Tần Vũ từ trên Kỳ Lân xoay người nhảy xuống.

"Mở rồi!" Lúc này Lão Hồ đang ho khan, Tần Vũ đi tới vỗ vỗ lưng ông ta.

Nhưng phát hiện Lão Hồ lại ho ra máu.

"Lão Hồ, ông đeo mặt nạ phòng độc vào đi, trong bụi ở đây chắc chắn đều có lẫn bột kiềm mạnh.

Nếu cứ hít vào như vậy, nội tạng cũng sẽ bị thối rữa mất!" Lão Hồ nghe lời đeo chiếc mặt nạ phòng độc vừa tìm thấy, "Mấy thứ này bức bối quá!" "Bức bối còn hơn chết!" "Rắc!" Tần Vũ vừa nói xong, trên trần nhà truyền đến tiếng động.

Cơ quan vừa ấn đã có phản ứng.

"Loạt xoạt loạt xoạt!" Từng bậc cầu thang gỗ xếp lại phía trên đã được thả xuống.

"Ôi trời, ngày xưa đã có loại gấp gọn thế này à?" Lão Hồ vừa nói vừa bò lên."Lão Tần!…" Lão Hồ vừa lên đến nơi thì đơ người tại

chỗ.

Tần Vũ ở dưới cũng bò lên.

Thấy Lão Hồ nói năng ấp úng, ông ta hỏi: "Ông sao thế, lúc nào cũng nói năng ấp a ấp úng như đàn bà vậy?" "Không, Lão Tần nhìn kìa!" Lão Hồ vừa nói vừa dùng đèn pin chiếu một vòng vào trong tầng hai.

Tần Vũ nhìn theo, thấy toàn là giá kệ.

Nhìn thoáng qua giống như một thư viện.

Chỉ là trên những giá kệ này không phải sách.

Mà là từng cái chum sắt nằm ngổn ngang trên đó.

Giống như cái đã thấy dưới đáy hồ.

Chỉ là vì không ngâm trong nước nên không bị rỉ sét nghiêm trọng.

Có vài cái giá bị đổ.

Đổ chồng lên các giá khác, một chuỗi đổ liên tiếp mấy cái.

Chặn kín lối đi.

Tần Vũ và Lão Hồ phải cầm đèn pin bước qua phía trên.

Vị trí trung tâm căn phòng lại trống ra một khoảng.

Không đặt gì cả.

Tần Vũ đứng ở giữa nhìn những giá kệ và chum người xung quanh, có một cảm giác rằng tất cả những thứ này đều đang lấy mình làm trung tâm.

"Những chum sắt này có lẽ dùng để phong ấn những con quái vật đó.

Hoặc dùng để vận chuyển chúng.

Có vẻ có người cố ý nghiên cứu những thứ này ở đây.

Nơi này… giống như một nhà kho!" Tần Vũ cúi đầu, trên mặt đất rõ ràng cũng tích tụ một lớp tro bụi dày đặc.

Nhưng trên đó lại có một số dấu chân rõ ràng.

Đó chỉ có thể là do nhóm người trước để lại.

"Xem kìa!

Họ cũng đã từng đi qua đây.

Có lẽ những giá kệ này cũng do họ làm đổ." Từ những bước chân lộn xộn trên mặt đất, căn bản không thể nhìn ra họ đã làm gì và đi đâu.

Tần Vũ phát hiện những ký tự kỳ lạ trên một cây cột phía sau.

Nhưng lại không đọc hiểu, ký tự giống chữ Trung, nhưng lại không phải.

"Không đơn giản chút nào, những ký tự này là gì?

Đã hạ nhiều mộ như vậy rồi, chưa từng thấy loại cổ văn này." Bước chân của Tần Vũ và Lão Hồ không ngừng lại, cuối cùng trước khi đi đến cuối căn phòng, đã tìm thấy cơ quan có thể tiếp tục đi lên.

Cấu trúc gần giống với cầu thang vừa rồi.Lên đến tầng ba, lần này không có chum sắt.

Mà thay vào đó là toàn những con rùa, cổ dài thò ra.

Chương 247

Nhưng nhìn kỹ, trên cổ chúng lại mọc ra một cái đầu người.

Ngay cả hai chân trước cũng là tay người.

Phần còn lại vẫn là hình dáng con rùa, miệng há ra như một khuôn mặt phụ nữ.

Khóe miệng hơi nhếch, ánh mắt chứa một vẻ độc ác.

Tần Vũ phát hiện giữa mai rùa có một khối lồi lên.

Giống như một cái công tắc.

Tưởng là công tắc của cầu thang, Tần Vũ ấn xuống.

Nhưng cái mở ra lại là nắp phía sau lưng con rùa.

Từng miếng nắp mở ra.

Bên trong có một vật thể hình cầu màu đen.

Xung quanh đều được chạm khắc hình mặt người.

Tần Vũ động đậy, phát hiện cái đó lỏng lẻo, dường như có thể lấy xuống.

Tần Vũ ngồi xổm xuống, quan sát con rùa trước mắt.

Các chi tiết trên đó được làm rất tinh xảo, với công nghệ thời đó mà làm được như vậy quả thực không dễ dàng.

Vừa đứng dậy, Tần Vũ phát hiện bên cạnh con rùa có một chuỗi dấu chân.

So với dấu chân của nhóm người trước, chúng giống hệt.

“Xem kìa!

Họ cũng đã để lại dấu chân!" "Chúng ta đi nhanh hơn nữa!

Ước chừng có thể tìm thấy mấy kẻ xui xẻo kia!" Tần Vũ đứng dậy, muốn tăng nhanh bước chân.

Đi theo dấu chân, Tần Vũ phát hiện dấu chân đang đi vòng quanh cổ lầu.

"Chắc là họ cũng đang tìm chỗ lên tầng." Lão Hồ nhìn xung quanh nói.

"Lão Tần, có lẽ chỗ này chưa xây xong.

Tôi xem trong Phong Thủy Bí Thuật, những ngôi mộ bình thường như thế này, bích họa phù điêu các thứ đều đã làm xong xuôi.

Nhưng chủ mộ đột nhiên qua đời, vội vàng hạ táng, nên chưa kịp hoàn thiện.

Bên trong một số phòng trống rỗng.

Ngược lại, loại mộ không phù hợp với lẽ thường này dễ khiến người ta bối rối, có người sẽ nghĩ rằng đã chậm một bước, gặp phải ngôi mộ đã bị trộm rồi." Lão Hồ đang nói, Tần Vũ phát hiện dấu chân dưới đất đã thay đổi.

Từ những dấu chân từng bước một ban đầu, đã biến thành một kiểu kỳ lạ.

Như đi vài bước, sẽ dừng lại tại chỗ và xoay một vòng.

"Có ý gì?" Lão Hồ cầm đèn pin chiếu vào một dấu chân hình tròn trên mặt đất, hơi khẽ nói.

"Ít nhất là lúc đó họ còn sống." "Chắc ở đây họ đã gặp phải chuyện gì đó, nên mới đi vài bước rồi dừng lại." "Đại khái…" Tần Vũ chưa nói xong, trong căn phòng rộng rãi vang lên một chuỗi tiếng bước chân.Trong căn phòng tầng ba tối đen rộng lớn đó, tiếng bước

chân vang lên khiến người ta bất giác căng chặt từng dây thần kinh.

"Cái gì?" "Suỵt!" Tần Vũ giơ ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng.

"Nghe kỹ!" Khi sự tĩnh lặng trở lại, tiếng bước chân trở nên rõ ràng hơn.

Thính lực của Tần Vũ rất nhạy bén, ông ta muốn dựa vào âm thanh để phán đoán vị trí của đối phương.

Nhanh chóng, Tần Vũ chỉ vào trần nhà phía trên cho Lão Hồ.

Ý nói tiếng động truyền từ tầng trên xuống.

Lão Hồ ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện nó không giống trần nhà tầng một và tầng hai.

So với các tầng dưới, trần nhà tầng ba cao hơn.

"Lão Tần!

Phía trên kia kìa!!!" Trần nhà phía trên không giống những cái trước đó.

Khoảng cách thừa ra được đóng đầy những ô vuông.

Giống như một bàn cờ vây, những ô vuông nhỏ, và trong mỗi ô dường như treo một thứ gì đó.

"Làm gì mà làm toáng lên thế, bên trong toàn là tay người, có gì mà đẹp.

Chẳng phải những thi cốt chúng ta vớt dưới hồ đều thiếu tay sao?" Tần Vũ gật đầu nói.

"Không sai, chính là những cái tay đó." Tiếng động biến mất, như thể mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Hai người lại lên thêm một tầng lầu nữa.

Tầng này cho đến nay trông là bình thường nhất.

Phía trên có một hàng rào gỗ bao quanh.

Sau khi lên, là một hành lang dài, một bên hành lang có lan can có thể nhìn xuống tầng dưới.

Một bên thì là từng căn phòng riêng biệt.

Các cánh cửa đều đóng chặt, nhưng Tần Vũ phát hiện giấy dán cửa sổ đều màu đen.

Tần Vũ đi về phía trước vài bước, đẩy thử một cánh cửa phòng để xem bên trong trông như thế nào.

Nhưng thật không may, căn phòng bên trong lại bị khóa.

Tần Vũ quen dùng bạo lực phá khóa, cánh cửa gỗ cũ kỹ đã lâu năm trông không hề chắc chắn.

Vừa định đạp ra, ông ta mới nhận ra trên lớp bụi phía trên có lẫn một lượng lớn bột kiềm mạnh.

Liền lập tức dừng động tác lại.

Dù sao một cú đạp xuống không sao, nhưng Lão Hồ e rằng sẽ thổ huyết tại chỗ.

Tần Vũ chỉ có thể cẩn thận cạo lớp bụi trên cửa xuống trước.

Sau đó lại đục một lỗ trên giấy cửa sổ.

Dùng đèn pin chiếu qua khe hở cửa sổ.

Tần Vũ lờ mờ có thể nhìn rõ bố cục bên trong căn phòng.

Chương 248

Không gian bên trong không lớn, nhưng Tần Vũ lại có thể nhìn rõ bên trong căn phòng đang đặt một cỗ quan tài đen tuyền.

Trên vách tường có những dòng chữ dày đặc.

Tần Vũ không nhìn rõ là viết gì.

"Căn phòng này chắc là mộ thất!" "Nhưng…" Tần Vũ nhìn con đường phía trước.

Dài, những căn phòng nhỏ như thế này, không phải một ngàn thì cũng tám trăm.

"Một gia tộc lớn thế, nhiều người vậy sao?" Lão Hồ kinh ngạc nói.

"Cái thời đại đó không phải vậy sao, thất đại cô bát đại di, họ hàng thân thích, chi nhánh phụ.

Được rồi, trong phòng toàn là bụi bình thường, không phải là cốt thì không bảo tồn được." Tần Vũ đi vào xem liền biết, những thứ đó đều được phủ bên ngoài.

Bên trong căn phòng được bảo vệ tốt.Tần Vũ đi vào phòng đến bên quan tài, Tần Vũ thấy một thứ giống như mộ chí minh.

Trên tường, phần lớn là ghi lại tiểu sử của người này.

"Lão Tần, người này sống thọ ghê ha!" Lão Hồ nói một câu phía sau Tần Vũ.

Người này chết ở bên ngoài, sau đó được tộc nhân mang về an táng.

Trên tường viết, cha mẹ ông ta từng có đóng góp lớn cho gia tộc.

Cho nên bản thân ông ta có ưu thế.

Sau đó lại vì phát hiện cổ mộ, khai quật được bảo vật.

Được hoàng tộc thời đó trọng dụng, khiến gia tộc lúc đó cũng vinh hiển một thời, nên mới có tư cách được an táng tại đây.

"A!

Đồng nghiệp đây mà!" "Thảo nào lại rành phong thủy thế, cổ lầu cũng thiết kế tinh xảo vậy!" "Đây là một mộ gia tộc à!" Lão Hồ trong lòng cảm thấy thật sự đã nhặt được bảo bối rồi.

Mộ gia tộc quy mô lớn như vậy, đúng là lần đầu tiên ông ta thấy.

Ước chừng bảo bối cũng không ít.

Xem xong mộ chí minh, Tần Vũ quay đầu nhìn cỗ quan tài đen trên mặt đất.

Lão Hồ thấy Tần Vũ nhìn chằm chằm quan tài, không khỏi cũng động tâm tư.

"Lão Tần!

Hay là… mở ra xem?" Tần Vũ cười: "Đương nhiên rồi, đã đến rồi, không gặp mặt chào hỏi, thì thật là bất lịch sự!" "Được thôi, vậy coi như chúng ta đến chơi nhà, xin các vị tiền bối lượng thứ nhé!" Lão Hồ và Tần Vũ nhấc nắp quan tài lên, chỉ thấy bên trong có một lớp vật giống như bông tơ, chắc là nấm mốc đã mọc.

Di thể đã hoàn toàn thối rữa, bên trong chỉ còn một bộ xương trắng.

Bên cạnh thi thể có một số thứ, chắc là đồ tùy táng, nhưng cũng không có mấy món.

Trông cũng không có vẻ gì là đáng tiền.

Tần Vũ chạm vào thi thể.Đinh!

Chúc mừng túc chủ sờ thi thành công, nhận được đạo cụ cực phẩm Hắc Kim Chủy Thủ.Tần Vũ nhìn con dao găm đột nhiên xuất hiện dưới thi thể.

Tần Vũ cầm dao găm đặt dưới đèn pin chiếu vào.

Một thanh Hắc Kim Chủy Thủ, toàn thân đen tuyền, dưới ánh đèn pin lại đen bóng loáng.

Tần Vũ cầm trong tay cân thử, nặng trịch, rất vừa tay.

Con dao găm lớn hơn bình thường một chút.

Lưỡi dài hai thốn, sắc bén vô cùng.

"Chất liệu gì mà nặng thế!" Lão Hồ cũng thử cầm lên nghịch, nhưng phát hiện vật này đặc biệt.

Nặng đến lạ thường, cầm đã tốn sức, đừng nói là sử dụng.

Tần Vũ lại sử dụng rất thuận tay, đúng là một binh khí không tồi.

Tần Vũ cầm dao găm, muốn đậy nắp quan tài lại.

Nhưng khi nhấc nắp lên, Tần Vũ sờ thấy bên trong có cảm giác lồi lõm không đều.

Có thể cảm nhận được có quy luật.

"Khoan đã!" Tần Vũ ngăn động tác của Lão Hồ, trực tiếp lật hẳn nắp quan tài.

Quả nhiên, dưới nắp quan tài có khắc chữ.

Trên đó là một thứ giống như gia phả.

Khắc toàn là tên người.

Tần Vũ đại khái lướt qua một lượt, cha mẹ, con cái của người này đều được viết trên đó.

Tần Vũ nhanh chóng đi về phía căn phòng tiếp theo.Mở cánh cửa phòng khác.

Giống hệt căn phòng trước đó, bố trí như nhau, trên tường cũng ghi tiểu sử của một người.

Điểm khác biệt duy nhất là cỗ quan tài, mặc dù cũng màu đen, nhưng trên đó được vẽ một số hoa văn vàng.

Chắc đây là một nữ nhân.

Căn phòng này hình như có người đã vào rồi.

Quan tài cũng trống rỗng.

"Mấy thằng ăn trộm này thật đáng tin cậy, lúc nào cũng dọn dẹp sạch sẽ như thế!" Lão Hồ thấy căn phòng trông sạch bách liền nói.

Trong mũi ngửi thấy một mùi lạ.

Giống như mùi khét của thứ gì đó bị đốt cháy.

Lão Hồ cũng ngửi thấy.

"Hình như có thứ gì đó bị cháy khét!" Tần Vũ lần theo mùi hương đi ra ngoài.

Chỉ thấy ở góc cầu thang phía trên, một làn khói đen bay lên.

"Hình như cháy rồi!" Lửa không lớn, nhưng khói lại dày đặc.

Lửa cháy nhanh mà tắt cũng nhanh, ngọn lửa dần dần bị dập tắt, khói đặc cũng tan đi.

Trên sàn nhà bỗng nhiên xuất hiện một người bị thiêu cháy đen.

Chương 249

Co ro ở đó, toàn thân đã cháy đen không nhìn rõ hình dạng nữa.

“Cái hội đột nhiên bốc cháy, có thể thiêu người thành ra thế này, vừa rồi cũng không nghe thấy tiếng ai kêu cứu?” “Không lẽ là một tên câm sao?” Lão Hồ nhìn thi thể cháy đen dưới chân, nói.

Ông ta có chút khó tin, người đó lại bị thiêu thành ra thế này mà không một tiếng động.

“Vậy tiếng bước chân vừa rồi không lẽ là của một người?” Tần Vũ ngước lên nhìn một cái.

Chỉ thấy trần nhà ngay trên chỗ thi thể bị cháy xuyên qua.

“Khi cháy thì chắc đã chết rồi.” “Là rơi từ trên xuống.” “Không phải từ cầu thang.” “Lão Hồ, giúp tôi một tay, tôi lên đó xem sao.” Tần Vũ bật đèn pin, nhảy lên, Lão Hồ mượn lực đẩy anh lên.

Anh vươn tay dùng hai cánh tay chống đỡ.

Sau đó lại dùng sức nhích lên, cả người vọt lên trên.

Cầm đèn pin rọi một vòng trên lầu.

“Lão Tần, tình hình thế nào rồi, tìm thấy những người đó chưa?” Lão Hồ lo lắng hỏi từ phía dưới.

Tần Vũ không trả lời trực tiếp Lão Hồ.

Anh nói, “Lên đây mà xem!” Rồi xuyên qua cái lỗ thủng đưa tay ra cho Lão Hồ đang đứng bên dưới.

Lão Hồ nghe Tần Vũ nói vậy, trong lòng cũng cảm thấy có điều lạ.

Không nói hai lời, ông ta nắm lấy tay Tần Vũ đang chìa ra rồi trèo lên.

Môi trường bên trên giống như một tầng gác mái, chiều cao đại khái chỉ khoảng một mét rưỡi.

Chỉ có thể hơi khom lưng mà hoạt động bên trong.

Vừa lên tới nơi, Lão Hồ ngửi thấy một mùi hôi thối.

Cái mùi này rất quen thuộc, mùi người chết.

Chắc là đã chết được một thời gian rồi.

Tần Vũ đứng cạnh đống xác chết không nói gì.

Lão Hồ nhìn qua, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

"Vừa rồi tôi xem qua, tất cả đều chết rồi." Lão Hồ có chút kinh ngạc nhìn những người đang nằm trên mặt đất.

Dù sao thì trước đó họ còn sống nhăn răng nhảy loạn xạ.

"Toàn quân phúc diệt." "Uổng công vô ích rồi, còn định tìm một người sống để hỏi han." Tần Vũ gật đầu, cũng không nói nhiều nữa.

Lão Hồ phát hiện những người bên trong phần lớn đều đã bắt đầu thối rữa.

Khi chết chắc cũng không được dễ chịu.

Bởi vậy trên mặt ai nấy đều há hốc miệng.

Trên mặt vài người đã hiện rõ những vết thi ban.

"Thôi được rồi, không phải bà Hoắc muốn xem thi thể sao." "Thi thể chúng ta đã thấy rồi, rút lui thôi!" Cả nhóm quay đầu lại tập hợp với những người kia ở dưới cổ lầu.

Lão Hồ nhanh chóng bắn một quả pháo hiệu bên ngoài.

Tần Vũ không cần nhìn cũng biết, những người này không thu được gì nhiều.

Nhìn sơ qua cũng biết thu hoạch không nhiều, không giống như dự

kiến.

Vì vậy sắc mặt của họ rõ ràng không vui, nhưng vì ngại Tần Vũ, chỉ đành nén giận không dám nói gì.

“Thế nào, có quay lại theo đường cũ không?” Lão Hồ hỏi Tần Vũ.

Một số đồng đội xung quanh cũng đang đợi Tần Vũ ra lệnh.

“Không được!

Con đường của chúng ta đã bị cát lấp kín, có cả cát lún và côn trùng bên trong.” “Chắc là không ra ngoài được nữa rồi, muốn ra thì phải tìm một con đường khác.” “Vừa nãy tôi để ý những người kia, mặc dù đều chết vì khí độc, nhưng trên người họ không có dấu vết bị côn trùng cắn.” “Cho nên khi vào có lẽ họ đã đi một con đường khác với chúng ta.” “Chúng ta muốn ra ngoài thì phải tìm được con đường đó.” Một người thuộc hạ cau mày hỏi, “Nhưng tôi biết lúc đó họ đi vào từ đâu.” Lão Hồ lúc này cũng nhận ra giọng điệu không mấy thiện chí của những người này.

Ông ta nhìn Tần Vũ một cái rồi không nói gì thêm.

Giải thích, “Nhìn dấu chân là được, khi vào nhất định sẽ để lại dấu chân.” Lão Hồ nói rồi cúi đầu nhìn những dấu chân hỗn loạn trên mặt đất, tất cả đều là dấu chân khi họ đi vào.

Vì đã để lại dấu chân, vậy những người trước đó cũng nhất định sẽ có.

Lão Hồ chỉ một hàng dấu chân ở đằng xa nói.

Hướng đó chúng ta không có ai đi, vậy nhất định là của họ.

Tần Vũ men theo những dấu chân đó đi qua giữa vài cây cột.

Sau đó, dấu chân biến mất.

“Mẹ kiếp!

Tình huống gì thế này, là từ cột xuống à?" Một người trong số thuộc hạ chửi thề.

Tần Vũ ngẩng đầu đánh giá cây cột.

Hoa văn trên đó khắc hình Tỳ Hưu.

"Tỳ Hưu?" Thứ này trong mộ cổ thật hiếm thấy.

"Cái con Tỳ Hưu này trông hơi lạ đó, Lão Tần!" Tỳ Hưu thường là biểu tượng cát tường chiêu tài, Bàn Tử bình thường rất thích mấy thứ này.

"Nhìn trên đó còn có vảy kìa, tôi lần đầu tiên thấy Tỳ Hưu như vậy đó." Lão Hồ còn giơ tay sờ thử lên đó.

"Ơ?

Lão Tần, nhiệt độ hai cây cột không giống nhau này!" Lão Hồ đột nhiên cảm thấy xúc cảm của hai cây cột không hoàn toàn giống nhau.

Tần Vũ từ tốn nói, "Do chất liệu thôi, gỗ sẽ ấm hơn một chút, kim loại thì lạnh hơn." "Nhưng… nhìn bề ngoài thì hoàn toàn giống nhau mà!" "Vậy nên là cố ý rồi, cây cột kim loại kia trên đó chắc có cơ quan!" Tần Vũ còn giơ tay liên tục gõ vào vài miếng vảy trên cây cột kim loại.

Sau khi gõ miếng cuối cùng, quả nhiên cây cột rung lên vài cái, nứt ra một khe hở chỉ vừa đủ cho một người đi qua.

Lão Hồ dùng đèn pin rọi xuống, phát hiện có một con đường đi xuống, có cầu thang.

"Mẹ kiếp thật, Lão Tần sao ông biết?" Tần Vũ nhún vai nói, "Đại khái… trực giác thôi." Mấy người phía sau cũng nhìn nhau, thầm nghĩ Tần Vũ thật không đơn giản.

Cùng Lão Hồ đi xuống, trên tay cầm đèn pin.

Tần Vũ phát hiện bên dưới là một căn phòng nhỏ.

Bốn bức tường xung quanh đều được xây bằng đá, rất sâu, trông như một địa cung.

Chương 250

“Mẹ kiếp!

Bên dưới còn có một tầng hầm nữa này!” Lão Hồ theo sát xuống, nhìn cảnh tượng trước mắt cũng giật mình.

“Hay là có trước có sau, cái trước chôn ở dưới đất, cái sau chất đống ở trên?” Đi về phía trước không lâu, Tần Vũ và Lão Hồ phát hiện.

Bên trong dường như chỉ có một con đường duy nhất.

Nhưng cuối con đường có một cánh cửa đá.

Bị phong kín.

Trông có vẻ đã có từ lâu đời rồi.

Tần Vũ quét mắt nhìn gần cửa.

Phát hiện cửa đá gần đây không có dấu hiệu bị mở.

Lão Hồ đưa tay sờ lên trên, lập tức hít một ngụm khí lạnh, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Vũ nói, “Lão Tần!

Mẹ kiếp, là cửa mộ!” Tần Vũ gật đầu, anh cũng nhìn ra rồi.

“Cái mộ cổ xưa nhất có lẽ không lâu, cổ lầu hẳn là được xây dựng sau này dựa trên cái này làm nền tảng, sau đó bên trong này hẳn đã trở thành địa cung của cổ lầu.” “Bên trong toàn là những thứ cốt lõi!” “Tần gia, vậy bên trong đó toàn là đồ tốt thật sao?” Vừa nghe thấy thế, đám người phía sau đều bắt đầu rục rịch.

“Cái gia tộc này có thể là thủy tổ của Đảo Đấu, ông nghĩ họ sẽ dễ dàng để cho người ta trộm mộ sao?” “Nhưng bây giờ cũng không còn đường nào khác.” Khi những người đó nói, mắt họ đều ánh lên tia

sáng xanh.

Có lẽ đã lâu lắm rồi không thấy một huyệt mộ lớn đến thế, trên mặt ai nấy đều hớn hở, tràn đầy sinh khí.

Trước khi đi xuống, Tần Vũ đặt ra mấy quy định nghiêm ngặt.

Mọi người hơi sửng sốt, nhưng cũng không nói gì, trong lĩnh vực Đảo Đấu, Tần Vũ quả thật là người có kinh nghiệm nhất, và cũng có bản lĩnh khiến người ta phải nể phục, chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể nghe lời Tần Vũ.

Dù sao anh ấy cũng là lão tiền bối.

"Quy tắc?

Quy tắc gì?" Bàn Tử hóng hớt, sau đó lại nói: "Tôi biết chắc chắn là không được động lung tung vào đồ đạc!

Tuyệt đối không được động lung tung vào đồ đạc phải không?" Tần Vũ gật đầu: "Đương nhiên rồi!

Trong huyệt mộ cơ quan càng nhiều, cũng càng nguy hiểm chết người!

Mỗi bước đi đều có thể nguy hiểm đến tính mạng!

Tôi đã đưa các ông vào đây, cũng phải đảm bảo an toàn tính mạng cho mỗi người." Không ai trong số những người có mặt phản bác.

Trong những chuyện đại sự như vậy, sao có thể đùa cợt được?

Dù sao mạng sống là quan trọng!

"Thứ hai!

Đừng đi lung tung!

Trong cổ mộ này, tất cả mọi việc đều phải nghe theo chỉ huy của tôi!" "Thứ ba!

Cái gì nên lấy thì lấy, cái gì không nên lấy thì đừng động vào!

Nếu trong số đó có ai xảy ra chuyện, thì đừng trách tôi không nhắc nhở!" Tần Vũ tiếp tục nói.

Mọi người cũng nhao nhao gật đầu.

Đồng ý, nhưng ai mà biết sau khi xuống đó sẽ thế nào chứ!

Tần Vũ bất đắc dĩ, đi đầu tiên, trước khi xuất phát, đặc biệt dặn Lão Hồ đi cuối cùng để đoạn hậu.

Thường thì công việc đoạn hậu này Bàn Tử làm, nhưng giờ Tần Vũ đành phải giao việc này cho Lão Hồ.

Dù sao thì chuyện này cũng không đơn giản.

Tần Vũ đi trước, Lão Hồ đi sau, Bàn Tử cũng có thời gian rảnh rỗi.

"Này!

Lão Tần!

Bên dưới có đồ tốt gì không?

Có đặc biệt đáng tiền không?" Bàn Tử cũng y hệt những người kia, thấy tiền là mắt sáng rỡ.

Tần Vũ nhắc nhở: "Cũng chưa chắc đâu, đừng có nghĩ trong những quan tài đó toàn là vàng bạc châu báu, mỗi thứ đều giá trị liên thành, lúc đó mở một cái quan tài trong mộ tướng quân, hai tay trắng trơn, chỉ có vài cái bình vỡ không đáng tiền." Chưa nói hết, Bàn Tử ở bên cạnh: "Xì xì xì!

Đồ quạ đen!" Nói xong, đi về cuối đội.

Hiện thực và lý thuyết có sự khác biệt, nhưng Tần Vũ cũng chưa bao giờ nghĩ những người này sẽ thành thật và an phận.

Vừa mới xuống cửa cung, một đám đông, trừ Bàn Tử, Lão Hồ và ba người khác, cứ như chưa từng thấy đời, lao xuống, nhao nhao bắt đầu tìm đồ.

"Này!

Làm gì thế?" Bàn Tử lớn tiếng quát.

Lão Hồ cũng vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó lại cười cười: "Bàn Tử, cậu thật không tệ, không giống những người kia!

Tôi còn tưởng cậu cũng sẽ hưng phấn lao xuống như họ chứ!

Còn ước gì tranh giành được đồ tốt nhất nữa chứ!" Trong lời nói đùa cợt, Bàn Tử đương nhiên nghe ra, trả lời: "So với vàng bạc tài bảo, tôi thấy quý trọng nhất là mạng sống của anh em!" Tần Vũ thở dài, nhìn mấy người đang tranh giành xô đẩy, bày tỏ sự bất đắc dĩ: "Tôi biết sẽ thế này mà!

Nhưng tôi không ngờ lại hỗn loạn đến vậy.

Thôi, Bàn Tử, Lão Hồ, hai người cẩn thận cảnh giác, cái mộ này tôi thấy có vẻ kỳ lạ." Anh nhắc nhở một tiếng, hai người nhìn sắc mặt anh, cũng đều gật đầu.

Từ địa cung đi xuống một cái động khẩu cực lớn, cái động khẩu này giống như được khoét ra từ hư không, từ bên ngoài nhìn vào dường như không lớn lắm, ở giữa có một cái bàn tròn khổng lồ, xung quanh cũng có những bàn tròn lớn nhỏ khác nhau, nhưng không phải tất cả đều nối liền với nhau, trông như những bánh răng.

Dưới ánh sáng yếu ớt của đèn pin, Tần Vũ cũng nhìn rõ toàn cảnh bên trong, bên trong dường như cũng không có gì đặc biệt.

"Đội trưởng đâu rồi?" Lão Hồ thấy bốn phía không có ai, không khỏi thắc mắc.

Vừa nãy cả đám ào ào xông vào, không để ý, Lão Hồ nhắc một tiếng, Tần Vũ mới thấy đội trưởng đã biến mất không dấu vết, trong địa cung này, anh ta đi đâu rồi?

Đang lúc kinh ngạc, Tần Vũ nhìn thấy bên cạnh có một cái cửa nhỏ, đại khái là từ đó mà đi vào chăng?

"Chắc là đã đi vào đó!" Tần Vũ chỉ vào cánh cửa không xa.

"Không xảy ra chuyện gì chứ?" Lão Hồ lo lắng.

"Có thể xảy ra chuyện gì?

Chẳng qua là phát hiện quan tài, đang cạy nắp quan tài thôi mà!" Bàn Tử nói.

Chương 251

Tần Vũ không để ý tới họ, tự mình quan sát cấu tạo xung quanh, có chút khác biệt so với mộ bình thường, quan tài theo lý mà nói phải ở bên trong, nhưng bốn phía trống rỗng không có manh mối, chẳng lẽ có cơ quan?

"Lão Hồ!" Tần Vũ vẫy tay, ra hiệu Lão Hồ đi tới. … Lão Hồ cầm đèn pin đi về phía Tần Vũ, ánh sáng bên trong quá tối, đồ vật trong huyệt mộ chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ.

Tới nơi mới thấy Tần Vũ đang nằm bò trên bệ đá, không biết đang xem thứ gì.

"Gì thế?" Bàn Tử cũng theo sát lại gần, không cẩn thận dùng má chạm vào lưng Lão Hồ, Lão Hồ lập tức quay đầu lại, thấy Bàn Tử liền nói: "Bàn Tử!

Cậu dựa vào tôi gần thế làm gì?" Bàn Tử thản nhiên: "Tôi sợ!" Lão Hồ trừng mắt, cũng không biết ai mới là người sợ hãi?

"Nằm xuống xem." Tần Vũ cau mày.

Lão Hồ mới phát hiện trên cái bàn tròn hình tròn đó, có vài bức họa không hiểu được.

"Gì đây?" "Tranh!" Tần Vũ thành thật trả lời.

Bên trong tổng cộng có năm cái bàn tròn, trên năm cái bàn tròn cũng đều có khắc bích họa.

"Mấy bức tranh này đều giống nhau mà!" Bàn Tử nhìn lướt qua một cái.

"Không!

Không giống nhau!" Tần Vũ trả lời.

Vừa nãy anh đã xem vài bức, phát hiện vài bức tranh tuy đại đồng tiểu dị, nhưng lại có những điểm khác biệt, chỉ thay đổi những chi tiết rất nhỏ, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện nội dung bên trong không giống nhau.

"Ý nghĩa gì?" Tần Vũ nhìn nửa ngày, trên năm bức họa đều vẽ cùng một người phụ nữ, tóc dài bồng bềnh, dung mạo cực kỳ kinh diễm, chỉ là mắt của người phụ nữ đó không nhìn rõ, nhưng không biết tại sao khi chưa nhìn rõ mắt trên bức họa, Tần Vũ lại cảm nhận được sự dao động của cảm xúc.

Bức họa phẫn nộ!

Anh giật mình, trong lòng không hiểu sao lại rợn tóc gáy.

Nhưng cái cảm giác đó lại không thể diễn tả được.

Khi ngẩng đầu nhìn Lão Hồ, anh phát hiện Lão Hồ và Bàn Tử cũng có biểu cảm tương tự.

Tần Vũ lại tiếp tục xem những bức tranh còn lại, những bức tranh đó cũng truyền tải cùng một ý nghĩa, chỉ là những cảm xúc được truyền tải khác nhau, lần lượt là bi thương, cô độc, ghê tởm và cả sự giả dối.

Đúng vậy, sự giả dối.

Tần Vũ không hiểu rõ ý nghĩa của mấy bức tranh, thôi thì vừa đi vừa tìm, bởi vì có một yếu tố quan trọng hơn là phải tìm đội trưởng.

Bước vào cánh cửa duy nhất, từ bên ngoài nhìn vào thì thấy cửa có vẻ càng đi vào trong càng chật hẹp, không thể không buộc phải khom người, thậm chí phải bò mà tiến lên.

Dần dần, bóng tối chậm rãi bao trùm, ánh sáng yếu ớt cũng biến

mất.

Miệng động hoang vắng dưới sự chiếu rọi của ánh sáng lạnh lẽo, sinh ra vô số bóng tối quỷ dị, nhìn qua như những ngọn lửa u linh âm u.

Tần Vũ trong lòng nghĩ, "Sao vậy?

Bên ngoài đột nhiên âm u rồi, bên trong có biến hóa gì sao?" Bàn Tử đang chậm rãi bò.

Tần Vũ trong lòng thầm tính toán, quay đầu nhướng mày cười một tiếng, "Sao rồi?

Có cần đi nhanh hơn không?" "Thôi đi, tôi chịu rồi!" Bàn Tử vừa nói vừa từ từ nhúc nhích thân thể hơi mập mạp của mình.

"Vậy nhanh lên một chút?

Bên trong e rằng lại sắp có chuyện gì xảy ra." "Không phải bên ngoài trời đã thay đổi rồi sao?

Anh thì thoải mái rồi, ai!" Bàn Tử vừa bò được vài bước đã bắt đầu thở hổn hển.

"Không bò nữa, cứ ở đây đi." Lời vừa dứt, phía trước truyền đến một tiếng va chạm kim loại, Bàn Tử đang nghe Lão Tần lải nhải thấy phiền, liền hét lớn lên trên, "Đội trưởng đâu rồi?

Phiền chết đi được!" Lời vừa dứt lại liên tục truyền đến từng trận âm thanh, khác với tiếng đầu tiên, những trận âm thanh này, từng tiếng chói tai, tiếng thủy tinh và kim loại ma sát.

Âm thanh chói tai như dùi sắt dài, chấn động màng nhĩ muốn nổ tung.

"Làm gì thế?" Lúc này, Bàn Tử cũng đã bò tới chỗ có tóc.

"Đội trưởng?" Tần Vũ thăm dò gọi một tiếng, nhưng không nghe

thấy tiếng trả lời.

Liên tiếp gọi vài tiếng đều không có ai đáp lại, Tần Vũ trong lòng nghĩ, hỏng rồi, phía trước nhất định có tình huống.

"Bàn Tử nhỏ tiếng thôi, nhanh đi xem sao." Tần Vũ vừa vội vàng nhích tới phía trước, lại phát hiện một mảng tối đen như mực.

Sau đó, anh lại lấy đèn pin ra rọi lên trên, phía trên một mảng tối đen như mực, ánh sáng đèn pin bị thứ gì đó che khuất, không thể chiếu tới được.

"Phía trên có thứ gì đó chặn lại rồi!

Âm thanh hình như phát ra từ bên trong." Tần Vũ đưa tay phải chọc một cái, lại rơi xuống một đống tóc lớn.

"Tóc!

Lùi lại, dùng lửa đốt!" Tần Vũ từ trong túi lấy ra thanh đốt chuyên dụng châm lửa, đưa lại gần đống tóc đó.

Tóc chạm vào ngọn lửa, bắt đầu từng sợi từng sợi lùi lại, sau đó tản ra, sau khi tản ra Tần Vũ phát hiện bộ quần áo bị bọc bên trong.

Sờ vào bộ quần áo và những sợi tóc ướt sũng, Tần Vũ lập tức hiểu ra sinh vật này!

"Đội trưởng!

Nhanh lên!" Đội trưởng vừa lộ đầu ra hít một hơi thật sâu, nói, "Đừng dùng sức!

Dưới cái hộp có thứ gì đó, đừng dùng sức kéo, tóc đang đâm vào người tôi." Tần Vũ tăng lớn ngọn lửa của thanh đốt, đồng thời để nó phóng ra khói bụi, khói bụi khuếch tán nhanh hơn nhiều so với ngọn lửa, trong nháy mắt tất cả tóc quấn quanh người đội trưởng đều rút lui.

“Tôi vừa nãy đi xem cái hộp sắt, mấy sợi tóc này từ phía sau quấn lấy.” “Nhanh chóng xử lý vết thương!” “Hiện tại không khí quá ô trọc, gọi người mang đến một số mặt nạ phòng độc.” Sau khi xử lý vết thương đơn giản cho đội trưởng, Tần Vũ mới bị những sợi tóc đó thu hút.

“Lão Tần, cái thứ gì vậy?

Tống tử sao?” Bàn Tử nắm lấy những sợi tóc vừa bị đốt đứt trên mặt đất nói, “Mượt thật, có dùng dầu gội đầu không?” “Dầu gội đầu, hay là dầu xả nhỉ?

Nếu tôi không nhầm thì nó phải gọi là Cấm Bà.” “Cấm Bà?

Nữ Tống tử?” “Loại sinh vật này thân thể nhỏ bé, nhưng lại mọc ra những xúc tu dài lê thê, có thể len lỏi vào mọi kẽ hở, rất đáng sợ.” “Giống như bạch tuộc và sứa trong nước ấy hả?” “Đúng!

Có thể hiểu như vậy, nhưng xúc tu của nó lại vừa nhỏ vừa dài, giống như tóc người, cho nên người ta gọi nó là Cấm Bà.” Đội trưởng nén đau giật những sợi tóc trên người xuống, những sợi tóc bị giật xuống mang theo cả thịt của đội trưởng, máu thịt lẫn lộn.

“Xem ra thứ này giống như ký sinh trùng, mọc trên cơ thể người.” “Chắc là bị cố ý nuôi trong lọ bên trong đó đúng không?” Nhìn thấy ghê tởm, “Mấy người này cái gì cũng dám làm à?” “Trước tiên đừng quản chuyện này nữa, tôi ra ngoài trước, đợi tiếp tế.” Ba người quay người đi ra ngoài “hang ổ”, không khí bên trên trong lành.

Bàn Tử nhìn vết thương trên người đội trưởng, “Đội trưởng, để tôi nhờ người mang thêm ít thuốc sát trùng đi, tôi thấy vết thương khá sâu, đừng để bị nhiễm trùng.” “Được, tôi sẽ bảo mang đến cùng lúc.” Ba người ở trên không có việc gì làm, chỉ có thể chậm rãi chờ đợi tin tức từ nhà họ Hoắc.

“Bên kia thế nào rồi?” “Có tôi để lại tin tức chắc sẽ không sao, so với bên tôi thì nhẹ nhàng hơn, cứ nghỉ ngơi trước đi.” Ba người nằm ở trên “hang ổ” nửa buổi, mới đợi được tin tức từ nhà họ Hoắc.

“Bên nhà họ Hoắc có tin tức rồi.” Đợi rất lâu, cuối cùng vật tư và tin tức cũng được gửi đến cùng lúc.

“Mau mở ra xem tình hình bên đó.” Tần Vũ mở phong thư, lộ ra một chồng ảnh chụp, và cả một tờ giấy.

Chương 252

"Xem ra tiến triển khá thuận lợi." Lão Hồ nói.

"Nhìn địa điểm trên ảnh chụp, tiến triển rất nhanh." Nhưng, Tần Vũ trong lòng nghĩ, anh đoán, bên đó cũng sắp xảy ra chuyện!

Từ trên ảnh chụp mà xem, tình hình bên đó tốt hơn bên này, từ khi vào núi, vào thôn, cho đến cửa động, đều không xảy ra chuyện gì kỳ lạ.

"Ha, được hưởng lợi khá nhiều đấy chứ!" Tần Vũ cười một tiếng, tiếp tục lật xem những bức ảnh phía dưới, đột nhiên phát hiện, một cái cửa động bị người ta đánh dấu.

Cửa động mà Tần Vũ ra lần trước, xem ra căn cứ theo chỉ dẫn của Tần Vũ, họ đã tìm thấy mục tiêu.

Nhưng, Tần Vũ nhìn kỹ ảnh chụp, lại phát hiện bên cạnh cửa động có một tấm bia đá, lần trước ra ngoài quá vội vàng nên không phát hiện ra.

"Này, trên đó vẽ gì thế?" "Tôi đoán, ngoài cái cửa động này, còn có một cái hang động khác thông vào cổ lầu trong núi, lần trước tôi đã bỏ qua." Những bức ảnh phía sau rõ nét hơn, lập tức xuất hiện một đồ án mà mọi người đều quen thuộc!

"Cái này không phải giống với cái trên hộp sắt trong động đó sao?" Bàn Tử cũng nhìn thấy, kinh ngạc há hốc miệng hỏi.

Tần Vũ lật ảnh chụp, phát hiện trên đó viết vài hàng chữ nhỏ, "Lối vào 700 mét." "Xem ra họ sắp gặp phải chướng ngại đầu tiên rồi, chìa khóa để phá vỡ chướng ngại đó chắc là ở chỗ tôi." "Đợi thêm chút nữa, đợi có vị trí chính xác, tôi sẽ bắt đầu." "Lại phải đợi nữa hả,

người tôi sắp mọc rỉ sét rồi đây.” Bàn Tử đã sốt ruột không chờ được nữa rồi, nơi này vừa chật hẹp lại nhiều chuyện, không thể so với nơi khác được.

“Gan bé dần rồi đó.” Tần Vũ nhìn ra tâm tư của Bàn Tử.

“Ai, trong cái khe núi này liên lạc bất tiện quá!

Nếu có vệ tinh trực tiếp, tôi làm một cái truyền hình trực tiếp đồng bộ, không phải giải quyết được hết rồi sao?” “Vệ tinh?

Cậu tưởng đây là Cục Hàng không vũ trụ quốc gia à!” Tần Vũ không để ý tới anh ta nữa, quay người đi, hít một hơi thật sâu, “Không khí trong lành thế này, hãy tận hưởng đi, lát nữa sẽ không còn nhìn thấy nữa đâu!” Không khí trong lành như được gột rửa, không một chút vẩn đục, dưới ánh nắng mặt trời cũng không nhìn thấy một hạt bụi nào.

Tần Vũ phát hiện quan quách bên trong nhỏ hơn nhiều so với những quan quách bình thường đã thấy trước đây, chất liệu là đá cẩm thạch thanh hoa, trông vô cùng tinh xảo.

Loại quan tài đá này không hề phổ biến, trên vách ngoài của quan tài đá khắc rất nhiều chữ, là loại chữ cổ xưa, có khả năng ghi chép lại sự tích của người đã khuất khi còn sống.

Nhưng, Tần Vũ lại phát hiện chữ viết có chỗ không giống nhau, “Chữ viết này trông giống như lời thề phi thăng của người chết, tuy vẻ ngoài tinh xảo.

Nhưng khi gặp phải loại quan quách này, tôi càng phải cẩn thận hơn.” “Thôi, mở quan tài đi, động tác nhanh lên.” Nhưng vì vừa nãy Tần Vũ đã ra tay, khiến những người này đều trở nên vô cùng cẩn trọng.

“Tần gia!

Mặc dù, Đảo Đấu bản thân là nghề kiếm sống trên mũi đao, nhưng, có thể kiếm được nhiều tiền đến mấy, cũng phải có mạng mà tiêu chứ.” Mấy người rõ ràng bị cảnh tượng vừa rồi dọa sợ, không ai dám tiến lên một bước.

“Tần gia, tôi thấy thôi đi.

Bây giờ ra ngoài trước là quan trọng.” Người nói rõ ràng vẻ mặt hoảng loạn, vô thức cúi đầu nhìn, vừa nãy sắc mặt người đó đã trắng bệch.

Lão Tần liếc một cái, “Đã thấy mộ rồi, đâu có lý nào lại tay trắng quay về.

Không phải sợ chứ.” Bây giờ đã rõ tâm tư của đám người này, phải cứng rắn một chút.

Chỉ có thể trấn áp được họ, mọi chuyện phía dưới mới dễ giải quyết, bởi vì hiện tại có một số người đang ôm ý đồ xấu.

“Tần gia, tôi thấy thôi đi.

Cứu người trước đã.” Người đó bề ngoài tỏ vẻ quan tâm đến sự sống chết của người bị thương, nhưng thực ra trong lòng họ không hề có ý định cứu người bị thương, chỉ quan tâm đến sự an toàn của bản thân.

“Để tôi mở!

Lề mề quá!” Tần Vũ nói một câu, bá khí tràn đầy.

Nói rồi, một cước đạp lên quan quách.

Tần Vũ nghiêng người lật mình, tay phải rút ra chủy thủ hắc kim, cắm vào kẽ đá, hét lớn một tiếng, “Mở!” Một mình anh dùng sức mở nắp quan tài đá thanh hoa.

Quan quách mở ra, quả nhiên, bên trong không hề có bảo vật, mà

lại bay ra một con dơi khổng lồ có hoa văn sặc sỡ.

Chưa kịp bay, Tần Vũ xoay người, trực tiếp một đao đâm vào thân thể con dơi.

Mọi chuyện đều xảy ra trong chớp mắt, mọi người chưa kịp phản ứng thì con dơi đã chết.

Tần Vũ từ trên người con dơi lấy ra một khối bia đá, "Đi thôi, đồ đã lấy được rồi!" Một loạt thao tác này, khiến mọi người sợ đến tái mặt, ai cũng biết Tần Vũ lợi hại, nhưng không ngờ, anh ấy lại dùng tay không mở quan tài, tự tay giết yêu thú.

Tất cả mọi người đều khâm phục sát đất, đối với lời nói của Tần Vũ thì răm rắp tuân theo.

Tần Vũ dẫn theo đoàn người một lần nữa tiến sâu vào mộ thất, Lão Hồ nhỏ giọng nói bên tai Tần Vũ, "Lão Tần, vừa nãy là chuyện gì vậy, cứ như đổi thành người khác vậy!" "Không dọa họ thì đường phía sau khó mà đi được." Tần Vũ thầm cười, tăng nhanh bước chân.

"Thật là được việc!" Lão Hồ thầm giơ ngón cái lên.

Phía trước, lại xuất hiện một mộ thất mới, mọi người phát hiện, những mộ thất này lại là mộ hợp táng, lần này lại toàn là quan quách khổng lồ.

"Quan quách lớn thế này, bên trong chôn gì vậy?" Đoàn người nhỏ tiếng thì thầm, nhưng, cũng không dám tự ý động thủ nữa.

"Có thể là một số quần thể hợp táng thời cổ đại." Tần Vũ nói, "Một số thị tộc sẽ chôn tất cả những người tộc nhân cấp thấp đã chết vào một mộ thất, như vậy sẽ tiết kiệm công sức mai táng, đồng thời cũng làm vật bồi táng cho chủ mộ thật sự." "Lại có chuyện như vậy sao, không phải là vật hy sinh sống sao?" Lão Tần không còn để ý đến lời nói của mọi người nữa, những thứ này đều không phải là thứ anh

muốn tìm.

Đi qua những quan quách lớn đó, một cánh cửa đá khổng lồ, sừng sững hiện ra trước mắt, hai bên cửa đá đứng sừng sững hai cây cột đá đen, không nhìn ra chất liệu.

Cột đá thẳng tắp lên phía trên, nhìn không thấy đỉnh, "Chắc là nền móng của cổ lầu." "Không có cách nào vào được đâu." Mọi người ở bên cạnh dò xét xem có cơ quan hay đường hầm bí mật nào không.

Tần Vũ bước tới, "Không cần, cửa mở rồi." Tần Vũ nhẹ nhàng đẩy một cái, cánh cửa đá phát ra tiếng động lớn, chậm rãi mở ra sang hai bên.

"Sao ông biết, cửa đã mở?" Lão Hồ hỏi.

"Đợt người trước đã trải sẵn đường cho tôi rồi." Tần Vũ cười một tiếng, trong mộ cái quan trọng nhất là phải dũng cảm và cẩn thận.

Tần Vũ bảo người đẩy cửa đá ra thêm một chút, nhưng lại bị một vệt sáng lóe lên trên cột đá thu hút.

Lại gần xem, hóa ra là một dải băng đen được người ta dán lên trên, hòa làm một với cột đá, chỉ ở một góc độ đặc biệt mới nhìn thấy một chút phản quang.

Dải băng không trong suốt, người khác không thể nhìn thấy bên trong.

Nhưng không thể qua mắt được Tần Vũ.

Lợi dụng sự thay đổi áp suất khí để làm cơ quan điều khiển cơ học.

"Tần gia, ông xem, cửa đá có chỗ kỳ lạ." Tần Vũ nhìn, phát hiện cửa đá dù có đẩy thế nào cũng chỉ có một khe hở vừa đủ cho một người đi qua.

“Cánh cửa lớn thế này, lại chỉ để lại một khe nhỏ thế kia, là để ai đi qua vậy?” Tần Vũ nói, “Cánh cửa ban đầu không định cho người đi qua, người xây dựng cố ý để lại một lối đi nhỏ.” “Hiểu rồi, là để lại một đường lui sao.” Tần Vũ không còn bận tâm đến những chuyện nhỏ nhặt này nữa, dẫn mọi người thẳng tiến vào trong.

Càng đi vào trong, đường hầm cũng chỉ vừa đủ cho một người.

Đoàn người đi rất lâu, vừa tưởng sắp đến đích.

Kết quả lại phát hiện, bên trong không giống như vị trí của cổ lầu trong truyền thuyết.

Lại một gian thạch thất nữa!

Điểm khác biệt là, căn phòng đá này xung quanh đều bày đầy những chiếc hộp.

Toàn là những chiếc hộp gỗ, ở giữa những chiếc hộp vây quanh một cái quan quách.

Cái quan quách này trông bình thường, không tinh xảo như cái vừa rồi, nhưng lại thu hút sự chú ý của nhiều người hơn.

Bởi vì vị trí đặt kỳ lạ, dựng đứng.

Chương 253

Đảo Đấu đối với những quan quách được đặt cô lập như thế này có một loại chấp niệm, luôn cảm thấy bên trong có đồ tốt.

Nhưng những người phía sau Tần Vũ mặc dù rục rịch muốn hành động, nhưng lại không dám tiến lên một bước.

Phía sau quan quách đặt một số công cụ, những công cụ này trông rất quen thuộc.

"Mấy công cụ bị rỉ sét này dùng để làm gì?" Lão Hồ hỏi.

"Trước tiên mở quan tài đã!" Tần Vũ gọi vài người lên, tốn nửa ngày sức lực cũng không mở được.

Quay đầu lại nhìn những công cụ, Tần Vũ hiểu ra, "Đừng phí sức nữa, những công cụ này dùng để vận chuyển quan quách." "Vận chuyển quan quách?

Tôi làm Đạo mộ nhiều năm như vậy lần đầu tiên thấy quan tài cần phải vận chuyển." "Bởi vì không mở được, nhưng lại muốn lấy đồ bên trong!" "Khoan đã, Lão Hồ nhìn kia?" Trên quan quách một đồ án kỳ lạ lướt qua trước mắt, "Đó là đồ án trên quan quách cổ lầu!" "Được rồi, mọi người lùi ra xa một chút!" Tần Vũ nói, lấy ra khối bia đá vừa nãy anh đã lấy.

Anh dùng tay sờ lên quan quách, tìm chỗ gõ hai cái, sau đó đặt tấm bia đá lên quan quách.

Tấm bia đá cũng hòa làm một với quan quách, bên trong quan tài phát ra tiếng kẽo kẹt.

Xong rồi, Tần Vũ gọi Lão Hồ một tiếng, "Tìm chỗ gỗ trên quan quách mà ra tay!" Lão Hồ nhìn thứ trên mặt đất cảm thấy ghê tởm.

Tần Vũ đứng gần như vậy.

“Không cần thiết, trên người ông không mang Hắc Lư Đề tử sao?” “Nhét vào miệng nó đi!” Lão Hồ dừng lại một chút, nói.

“Lão Tần, cái đó… tôi không mang!” Tần Vũ quay đầu nhìn lại, “Thế còn các ông?” Mấy người kia ngượng ngùng gãi đầu nói.

“Lão Tần, chúng tôi có mang theo, nhưng vừa nãy đi lục soát người thì đã dùng hết rồi.” “Bên đó có mấy cái xác có dấu hiệu thi biến, mấy anh em sợ xảy ra chuyện nên đã dùng hết cả rồi!” Ánh sáng bên trong tối mịt, mọi người đều tự giác tránh xa những xác chết đó.

Đến khi Tần Vũ đi xem mức độ thi biến.

Chỗ vừa đặt thi thể đã trống không.

Chỉ còn lại trên mặt đất một vũng dịch thể màu xanh lục.

Tần Vũ men theo dấu vết dịch thể kéo lê trên mặt đất, tìm đến chỗ của Tống tử.

Nó đã bỏ qua Tần Vũ đang ở rất gần.

Ngược lại, nó bò một vòng, hướng về phía đám người.

Tần Vũ đoán có lẽ bên đó nhân khí (hơi người) nhiều hơn.

“Lão Hồ!

Cẩn thận một chút!

Nó bò tới rồi!” Tần Vũ mở miệng nhắc nhở.

Quả nhiên, người chết đã biến thành Tống tử.

Đây cũng là một Tống tử tàn tật, bởi vì phần thân dưới của nó đã bị thối rữa nghiêm trọng.

Một phần do trúng độc, đã hóa thành dịch thể.

Cho nên căn bản không thể đứng lên được.

Nó chỉ có thể bò lê trên mặt đất.

Lời Tần Vũ vừa dứt, Bàn Tử ở một bên đã nhìn thấy bóng dáng Tống tử.

Nhưng tốc độ bò không hề nhanh.

Lão Hồ nhìn dáng vẻ bò khó khăn của nó liền cười.

"Mẹ kiếp!

Tưởng là Tống tử lớn thế nào chứ!" "Hóa ra là một phế phẩm trong số Tống tử." Nhìn dáng vẻ này, Tống tử rõ ràng không còn đáng sợ như vậy nữa.

Lão Hồ nâng vũ khí trên tay, trực tiếp nổ súng.

Một loạt đạn bắn thẳng vào đầu Tống tử.

Thứ đó dừng lại ở cạnh quan quách, không động đậy nữa.

Sau khi giải quyết xong Tống tử đó, Lão Hồ cũng không dám tùy tiện chạm vào đồ vật nữa.

Dù sao thì không phải lần nào cũng may mắn như vậy.

Lần này gặp phải một Tống tử không có sức chiến đấu.

Nhưng lần sau thì chưa biết chừng!

Tần Vũ cũng không tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa.

Anh đại khái nhìn lướt qua chữ viết trên quan quách.

Phát hiện cũng không có chỗ nào đặc biệt, lại một lần nữa cùng Lão Hồ lên đường.

"Mẹ kiếp!

Lão Tần, vừa rồi thật là quỷ dị hết chỗ nói!" "Thuốc chống thi biến chúng ta mang theo không dùng đến, những người kia cũng không mang theo, chẳng lẽ bên trong thật sự có ma quỷ quấy phá sao?" Tần

Vũ liếc xéo Lão Hồ một cái, có chút buồn cười nói.

"Bây giờ ông cũng bắt đầu tin những chuyện này rồi sao?" Bị Tần Vũ trêu chọc như vậy, Lão Hồ một chút cũng không cảm thấy mất mặt, nói.

"Này!

Đôi khi không tin cũng không được!

Đội ngũ đi theo phía sau, Tần Vũ và Lão Hồ đi trước, nói về chuyện thi biến vừa rồi.

Tần Vũ nhẹ giọng nói với Lão Hồ, "Chưa chắc là do đồ vật quấy phá đâu." "Thứ trên người người đó niên đại quá lâu rồi." "Cái vòng cổ chống thi biến đó cũng không biết làm bằng chất liệu gì." "Có lẽ sau khi di thể được lấy ra, thứ đó cũng bị oxy hóa theo, mất tác dụng thì sao." Lão Hồ gật đầu, "Cũng đúng, quả thật có lý!" Hai người vừa đi vừa nói, không biết từ lúc nào đã đến trước cửa đá thứ ba.

Ngay phía trên cửa đá thứ ba, khắc một cái đầu dã thú.

Nhưng con dã thú đó trông có vẻ hơi kỳ lạ.

Lão Hồ từ trước đến nay chưa từng thấy loại động vật nào như vậy, đoán chừng là một loài đã tuyệt chủng.

Hoặc căn bản là thứ do người xưa tưởng tượng ra.

Không thật sự tồn tại.

Dưới đầu thú không xa, có một khối đá.

Trông có vẻ là để tăng thêm trọng lượng cho cánh cửa.

Cánh cửa đã bị mở.

Thậm chí cái kích ngàn cân để mở cửa vẫn còn ở đó.

Chương 254

Cánh cửa bị kích mở ra, ở giữa lộ ra một khoảng cách đủ để hai người đi qua.

Ban đầu Tần Vũ tưởng là do nhóm người trước để lại.

Nhưng nhìn kỹ lại phát hiện không phải.

Bởi vì trên cái kích ngàn cân đó cũng đã bị rỉ sét.

Loại dấu vết rỉ sét đó không giống như loại có thể hình thành trong bốn năm ngày.

Tần Vũ nhìn Lão Hồ nói.

"Xem ra thứ này cũng là do đội khảo cổ để lại!" Vượt qua cái kích ngàn cân ở bên dưới.

Lại đi vào một thạch thất khác.

Lão Hồ lại cầm đèn pin rọi vào bên trong.

Lại phát hiện ánh sáng đèn pin căn bản không thể chiếu tới tận cùng.

Bên trong trống trải và rất lớn.

Tần Vũ cảm giác ít nhất cũng phải lớn bằng một sân bóng đá.

Đi từ một bên, đi một vòng.

Mới nhìn rõ toàn bộ hình dạng của căn phòng.

Phía đầu có một số cây cột, đứng xung quanh.

Tần Vũ đếm tổng cộng có bảy cây.

Sau khi vào bên trong, Tần Vũ mới thực sự cảm nhận được một loại cảm giác về cổ mộ.

Mặc dù so với một số cổ mộ khác thì nơi này quả thật có phần thô sơ hơn một chút.

Vẫn giữ được phong cách giản dị đặc trưng.

Ở vị trí giữa thạch thất, Tần Vũ nhìn thấy một bệ cao.

Hình dáng bệ cao giống như một mô hình cổ lầu.

Phía trước có hai con sông nhỏ.

Tần Vũ ước chừng, con sông nhỏ rộng khoảng năm sáu người.

Ngoài ra, phía trên con sông không có gì cả.

Một con sông nhỏ khác ở vòng ngoài, cũng khá gần với con sông mà Tần Vũ đang đứng.

Con sông đó rộng hơn.

Phía trên có cầu đá.

Cầu đá cũng được xây dựng bao quanh con sông nhỏ.

Cách một đoạn có một cái.

Tổng cộng có sáu cái.

Toàn bộ căn phòng có hình tròn hoàn hảo.

Phía trên là Thất Tinh Đỉnh, phù hợp với phong thủy và quy tắc của mộ thất.

Trên mỗi đầu cầu đá có một tượng đá.

Giống với hình tượng động vật đã thấy trên cửa khi đi vào.

Chắc là cùng một loại.

Nhưng cái này chân thực và đáng sợ hơn.

Vì chưa từng thấy loại động vật này, Lão Hồ không khỏi tò mò nhìn tượng đá thêm vài lần.

Nhưng càng nhìn càng cảm thấy thứ đó toát ra một cảm giác quỷ dị.

Ông ta rùng mình không dám nhìn nữa.

Nhưng lòng hiếu kỳ không kìm được, ông muốn xem trên bệ cao kia có thứ gì.

Vừa đặt chân lên cầu, đã bị Tần Vũ phía sau gọi lại!

"Đừng đi!" Lão Hồ quay đầu hỏi, "Sao vậy, Lão Tần?" "Nhìn lên trên kìa!" Tần Vũ dùng tay chỉ lên phía trên bệ cao.

Lão Hồ ngẩng đầu nhìn thấy trên bức phù điêu phía trên ẩn giấu một số móc kim loại.

Những móc này được thiết kế tinh xảo và chôn giấu trong phù điêu.

Tần Vũ cho rằng có thể là do cung nhân thời bấy giờ dùng để treo đồ vật.

Một chỗ khác có một cái móc sắt.

Không giống với những cái vốn có ở đây.

Cái móc này nhìn là biết đồ hiện đại.

Từ bên ngoài ném lên.

Móc thẳng vào trần nhà, trông có vẻ là do nhóm người trước làm ra.

Dây thừng xuyên qua những cái móc đó, ở phía trên xây thành một cây cầu dây thừng miễn cưỡng có thể cho người đi qua.

Tần Vũ suy đoán Lão Hồ sẽ không yên phận mà không đi cầu đá.

Dùng dây thừng tốn công sức lớn như vậy để làm một cây cầu.

Nhất định là có nguyên nhân bất đắc dĩ mới làm như vậy.

“Cây cầu có vấn đề, đoán chừng đi nhầm sẽ chết.” Lão Hồ đã ý thức được, chân không dẫm lên cầu đá.

“Vậy thì sao!

Đi cầu dây ư?” Tần Vũ lắc đầu, liếc nhìn ra sau.

Con sông nhỏ rộng sáu mét, lại sâu mười mấy mét.

Trừ khi… “Trừ khi nối thêm một sợi dây nữa.” “?” “Lão Hồ tìm cho tôi một sợi dây leo núi giống sợi phía trên!” “Đây!” Tần Vũ nhận sợi dây leo núi rồi đi lên cầu dây.

Một tay cẩn thận đi trên đó, một tay móc sợi dây leo núi mình đang cầm vào những cái móc cũ.

Chương 255

Cứ như vậy là đã gia cố xong.

Đồng thời cũng tăng mật độ dây, người phía sau cũng dễ đi hơn nhiều.

"Được rồi, leo đi!" Lão Hồ dẫn đầu đi trước.

Sợi dây treo trên trần nhà, hơi lắc lư.

Nhìn ra con sông nhỏ bên ngoài, rồi nhìn vào bên trong.

Dây rung, Lão Hồ không nhịn được nhìn xuống.

Một khi nhìn xuống thì không sao, nhưng giữa lờ mờ ông thấy có một người trong sông.

Lúc đầu Lão Hồ tưởng là quái vật trong nước, nhìn kỹ mới thấy là một người.

Nhưng người đó bất động, nhìn như đã chết.

"Lão Tần!

Chỗ kia hình như có người chết!" Tần Vũ nhìn xuống.

Vừa rồi chỉ lo móc dây, căn bản không nhìn xuống dưới.

Lão Hồ nói xong, Tần Vũ mới nhìn vào sông.

Bên trong quả nhiên có một vật thể nổi lên.

Cách vị trí Tần Vũ không xa.

Tần Vũ dứt khoát đưa tay kéo người đó từ sông lên bờ.

Lật người đó lại, Tần Vũ thấy khắp người đầy bùn.

Không có mùi thối rữa trên người, nhưng lại có mùi thuốc bắc

thoang thoảng.

Mùi này khiến Tần Vũ cảm thấy có chút quen thuộc.

Tần Vũ đưa tay múc một vốc nước từ sông, phát hiện nước không hề đục.

Những người phía sau cũng lần lượt đi tới.

Tần Vũ gọi người dùng nước sông để rửa sạch bùn đất trên người đó.

Dần dần, khuôn mặt của người đó xuất hiện trước mặt Tần Vũ.

Lão Hồ cũng sững sờ, có chút không thể tin nổi nhìn Tần Vũ nói: "Lão Tần! … Chẳng phải Lão Đa sao!" Tần Vũ gật đầu, đương nhiên đã nhìn ra.

"Sau khi vào đây, chúng ta cũng định nhờ Lão Đa dẫn đường mà?" "Không phải chứ, tôi nghe A Cường nói Lão Đa từ chối rồi." "Gần đây trong núi mưa nhiều, khí ẩm quá nặng, ông ấy có vết thương cũ ở chân nên hành động bất tiện." "Ông ấy bảo một người khác cùng thôn dẫn đường." "Sao lại chết ở đây.

Cũng không ai thấy Lão Đa lên núi mà!" Tần Vũ khẽ mỉm cười nói: "Lão Đa đã sớm có ý đồ riêng rồi." "Chắc chắn là muốn đợi chúng ta đi khỏi, hoặc không muốn gia đình biết quá nhiều." "Sợ bị liên lụy, nên bề ngoài từ chối, nhưng thực ra đã sớm định ra tay." Tần Vũ hồi tưởng lại lời nói của Lão Đa trước đó, cũng đã nhận ra.

Chắc Lão Đa cũng có ý đồ riêng, nghĩ rằng bên trong thực sự có bảo tàng, hoặc cách để người chết sống lại.

Mới lén lút đi vào một mình sau lưng Lão Hồ.

Nhưng vạn lần không ngờ, những thay đổi trong mộ phức tạp hơn nhiều so với việc đi săn.

Tự mình đi vào chẳng khác nào tìm chết.

“Haizz, cũng là tội đáng phải chịu thôi.” Lão Đa nói lời cuối cùng với vẻ mặt đầy ý nghĩa, Tần Vũ lúc đó cảm thấy vẻ mặt đó của Lão Đa là giả vờ.

Nhưng anh cũng không cảnh báo, sợ rằng làm vậy sẽ khiến Lão Đa nghi ngờ.

Lúc đó Lão Đa đã quyết tâm, lén lút tất cả mọi người tự mình đi vào.

Bây giờ thật đáng cười.

Bước xuống cầu, lại trèo qua lan can, đi lên bậc thang.

Trước mặt là một tấm màn lớn.

Tần Vũ đưa tay vén màn.

Lão Hồ tò mò đưa tay sờ tấm màn.

“Kỳ lạ thật, lâu như vậy mà thứ này vẫn chưa mục nát, là dược liệu sao?” Tần Vũ nhìn thấy một cái giường lớn giữa tấm màn.

Không phải loại giường gỗ thời xưa, mà là một cái giường lớn làm bằng ngọc thạch.

Trên đó trống trơn, nhìn có vẻ hơi kỳ lạ.

“Giường làm xa hoa như vậy, mà đồ tùy táng lại keo kiệt thế này?” Suốt dọc đường đi, Tần Vũ cũng đã phát hiện ra.

Những quan quách bên trong cơ bản đều như vậy.

Bên trong cuối cùng chỉ đặt mấy món đồ dùng lúc sinh thời của người chết, hoặc những thứ người chết đeo trên người.

Nhiều nhất cũng chỉ là những thứ để ức chế thi biến.

Nhưng những thứ này phần lớn đều không đáng tiền.

Những đồ vật thừa thãi khác đều không được chuẩn bị.

“Không chừng bọn đạo mộ đã đào nhiều quá, cảm thấy mang đồ tốt xuống cũng vô dụng.

Cuối cùng không muốn rơi vào tay người khác, nên dứt khoát càng đơn giản càng tốt.

Giảm bớt phiền phức.” Lão Hồ vuốt cằm tỉ mỉ nhìn khối ngọc thạch lớn trước mắt nói.

“Vậy Lão Tần, chẳng lẽ đây là một cái giường quan tài?” Tần Vũ tiến lên nhìn kỹ kích thước của khối ngọc thạch, rồi gật đầu nói: “Có khả năng!” “Phía trên từng… chắc là đặt một cái quan quách.” “Nhìn xem!” Tần Vũ dùng tay tìm kiếm trên ngọc thạch, vuốt ve một vết lõm nông trên đó.

“Chắc là do quan quách từng đặt ở đây để lại.” Lão Hồ liếc nhìn nói: “Có thể để lại dấu vết như vậy trên ngọc thạch, thì cái quan quách đó chắc chắn không nhẹ!” Lão Hồ cũng linh cơ chợt lóe nói: “Không chừng!

Là kim loại!” Tần Vũ vẫn nhìn xung quanh.

Trước đây, những quan quách anh thấy trong cổ lầu nhà họ Trương hầu như đều hoàn toàn bằng gỗ.

Không có ngoại lệ nào.

Nếu cái quan quách này thực sự là kim loại, thì không sai, trong núi bên cạnh có quặng có thể dùng để chế tác.

Nhưng ở đây, Tần Vũ hoàn toàn không thấy dấu vết của việc đúc quan quách bằng kim loại.

Vào thời cổ đại, để đúc một chiếc quan quách bằng kim loại không hề dễ dàng, cần một không gian nhất định, nhân lực và vật lực mới có

thể làm được.

Từ những nơi đã đi qua có thể thấy, các mộ thất ở đây đều khá đơn giản, dùng gỗ làm chủ yếu.

Chương 256

Cổ lầu cũng dùng quan quách và đồ gỗ.

Dùng quan quách kim loại và sự kiên trì với sự đơn giản tiện lợi lại khác nhau quá xa.

Dù sao thì việc xây dựng một tòa lầu như vậy trong rừng sâu núi thẳm cũng không dễ dàng rồi.

Tần Vũ nghĩ chắc không có nhiều kinh nghiệm để làm một chiếc quan quách kim loại.

Điều đó thực sự là ăn no rửng mỡ.

"Không đâu, có thể… quan quách sẽ có một số phụ kiện kim loại để tăng trọng lượng.

Nhưng một chiếc quan quách hoàn toàn bằng kim loại thì không thể.

Nếu không, dù là ai, cũng không thể di chuyển nó ra khỏi đây được!" Lão Hồ cũng nghĩ đến, bây giờ quan quách trên giường quan tài đã không còn.

Nếu là vàng thật, e rằng ai cũng không thể mang đi ngay được.

Nhưng Lão Hồ không nhịn được trêu chọc: "Mẹ kiếp, càng ngày càng quá đáng!

Quan quách chẳng lẽ biết tự mọc chân mà chạy đi sao?

Thời này không chỉ ô tô biến hình, quan quách cũng biến hình luôn.

Xem ra sau này nghề đạo mộ không dễ làm nữa rồi!" Tần Vũ dùng tay liên tục ma sát trên ngọc thạch.

Trong lòng cũng đã đẩy quan quách xuống và mang đi.

Chắc chắn đã tốn rất nhiều sức lực, và số người không ít.

Đội khảo cổ sao?

Nhưng cái quan quách đó và kích thước này không khớp.

Hướng cũng không đúng.

Tần Vũ có chút không hiểu.

Nhưng tất cả đều không quan trọng, điều quan trọng là phải ra ngoài.

Lão Hồ hiện tại thể trạng không tệ.

Nhưng nếu cứ ở lại nơi này, e rằng không lâu nữa sẽ gặp vấn đề.

Tần Vũ không quên mục tiêu cuối cùng, trước mắt phải ra ngoài đã.

Nhưng sau khi đi vào đây, không còn cửa đá nữa.

"Mọi người tản ra tìm kiếm, có phát hiện gì thì báo ngay!" Lão Hồ cũng có chút sốt ruột.

Không nói gì khác, thời gian vào đây cũng không ngắn.

Số lượng người đông như vậy tiêu hao rất lớn.

Dù có mang theo lương khô, cũng chỉ đủ dùng trong thời gian ngắn.

Tuyệt đối không thể lãng phí ở đây.

"Lão Hồ, chỗ ông có thuốc lá không?" "Có!" "Không biết trước đây ở cổ lầu, có bị trộn lẫn tro kiềm mạnh vào không." "Đây!" Lão Hồ lấy ra một hộp nhỏ.

Tần Vũ thấy từ hộp lấy ra.

Đột nhiên cười nói: "Được đó Lão Hồ, hù dọa ai chứ?

Có kiềm mạnh, tôi thấy rõ ràng là ông tiếc không nỡ cho tôi!" Lão Hồ cười hắc hắc nói: "Làm gì có, chẳng qua tôi cũng không còn nhiều, phải giữ lại cho tôi hai điếu đấy!" Tần Vũ giật lấy thuốc lá châm hút hai hơi rồi nhìn Lão Hồ chậm rãi nói: "Lão Hồ, nhìn xuống đất đi?" Lão Hồ cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy nơi mình đang đứng có một ít tàn thuốc lá vương vãi trên đất.

Thuốc lá vừa mới châm, rõ ràng không phải của Tần Vũ và Lão Hồ.

"Chắc là do những người vào trước hút." Lão Hồ nghe Tần Vũ nói vậy thì rõ ràng sững sờ.

"Không phải chứ, những người này cũng chuyên nghiệp mà.

Ai lại vừa vào đã hút thuốc lá giải trí chứ?" "Chắc là có việc bị trì hoãn, nên rảnh rỗi tụ tập ở đây hút thuốc." Tần Vũ nói xong thì dụi tắt điếu thuốc trên tay.

"Tần gia, tìm thấy một cái quan quách!" Lúc này người bên dưới đột nhiên nói.

Họ đã tìm thấy cái quan quách, ở một góc nào đó.

Quan quách rất nặng, Tần Vũ mở ra, bên trong một thi thể an tường lộ ra.

Y phục chỉnh tề, ở cổ đeo một chiếc vòng ngọc.

Tần Vũ tiến lên sờ vào.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ chạm thi thành công, nhận được năng lực Hoàng Kim Nhãn." Tần Vũ cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm.

Sau đó nhanh chóng khôi phục thị giác.

Nhưng bây giờ nhìn mọi thứ trở nên hơi khác.

Nhìn chiếc vòng ngọc trên thi thể, Tần Vũ thậm chí có thể nhìn rõ từng đường vân trên đó, giống như thị giác của kính hiển vi.

Không những có thể phân biệt thật giả của những minh khí này, thậm chí còn có thể nhìn thấy cấu trúc bên trong của chúng.

Thu hồi ánh mắt, Tần Vũ và Lão Hồ nhìn nhau.

Không cần nói nhiều, Lão Hồ đã hiểu ý Tần Vũ.

Dùng dây leo núi buộc thi thể lại thật chắc, sau đó mới tháo chiếc vòng ngọc trên thi thể xuống.

Những người khác nhìn chiếc vòng ngọc, mắt đều trợn tròn.

Mãi cho đến khi Lão Hồ đặt vòng ngọc vào túi.

"Quần áo của những người này bị ướt, chứng tỏ họ đã thay quần áo ở đây.

Vậy thì chắc chắn trên người đã dính nước.

Lối ra nằm dưới nước!" Những người xung quanh cũng dần dần tụ tập lại.

Tần Vũ dẫn hai người xuống nước để dò xét.

Lão Hồ ở lại trên bờ.

Vì cơ thể Lão Đa bị ngâm nước đã bắt đầu phân hủy, nên xung quanh luôn có mùi tử thi thối rữa.

Sau khi xuống nước, Tần Vũ phát hiện nước không sâu, chỉ đến thắt lưng.

Chương 257

Lục lọi dưới nước một lúc, nhanh chóng có một người phát hiện một đường hầm dưới nước ở mép sông.

“Lão Tần!

Tìm thấy rồi ở đây!” Tần Vũ bơi tới, dùng đèn pin chiếu vào bên trong.

Mép đường hầm gần di thể Lão Đa.

Lão Hồ vừa nghe tìm thấy lối ra thì kích động cũng nhảy xuống nước.

Nhìn đường hầm dưới nước, mừng rỡ nói với Tần Vũ: “Lão Tần!

Không sai rồi, chắc là cái này.

Nhất định phải bơi từ đây ra!” Tần Vũ đương nhiên biết lối ra.

Nhưng thiết kế này cũng quá quen thuộc rồi.

“Tôi xuống xem một chút, nếu không có vấn đề gì, chúng ta sẽ nhanh chóng ra ngoài!” “Được!

Coi chừng những người này!” Lão Hồ gật đầu: “Không vấn đề gì, Lão Tần, cứ yên tâm đi!” Tần Vũ mới yên tâm xuống nước.

Thông qua đường hầm, Tần Vũ bơi về phía trước năm sáu mét, nhìn thấy một bậc thang.

Đó chắc là lối lên.

Quay lại, Tần Vũ lên bờ và nói với mọi người tình hình dưới nước.

“Bên dưới rộng rãi, có một bậc thang đi lên, nhưng tôi chỉ bơi

được bốn năm mét.

Tình hình phía trên tôi không rõ, không thể xác định an toàn." "Được!" Lời vừa dứt, nghe thấy từ phía cổ lầu truyền đến một tiếng "phốc".

Giống như có vật gì đó sụp đổ.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau giống như sương mù, biến thành một mảng xám xịt.

Giống như một trận gió lớn thổi tung bụi bặm trên mặt đất.

Đồng thời cũng bao gồm những hạt kiềm mạnh.

"Đi mau!

Cơ quan đã khởi động rồi!" Tần Vũ vô thức hét lớn một tiếng, gia tăng tốc độ hành động!

Lão Hồ cũng cảm thấy hô hấp nghẹn lại, như muốn ngạt thở.

Nhanh chóng dẫn mọi người xuống nước.

Nước sông đã ngăn chặn hiệu quả tác dụng của bột kiềm mạnh.

Bơi về phía trước dưới nước thêm mười mấy mét.

Giống như Tần Vũ đã nói, họ tìm thấy bậc thang, rồi theo bậc thang lên bờ.

Sau khi ra khỏi nước, Lão Hồ đưa tay vuốt nước trên mặt, dùng đèn pin chiếu xung quanh.

Đây là một đường hầm.

Nước dưới chân luôn ngập đến đầu gối.

May mắn là nước dưới đây đã ngăn chặn hiệu quả sự khuếch tán của bụi bẩn.

Nếu không, ở đây vẫn sẽ bị trúng độc.

Lão Hồ mừng rỡ, tưởng rằng đã an toàn thoát khỏi kiềm mạnh đang đổ xuống.

Bây giờ cách lối ra chắc không còn xa nữa.

Nhưng lại bị Tần Vũ kéo ngược lại.

“Lão Tần! 2.7” “Chưa xong đâu!” Tần Vũ giơ tay chỉ vào đường hầm phía trước.

“Ông không thấy cấu trúc chỗ này có chút kỳ lạ sao?” Lão Hồ vừa nãy đang trên đà vui mừng, lúc này mới nhìn theo hướng Tần Vũ chỉ.

Lão Hồ mới phát hiện có gì đó không đúng.

Đường hầm phía trước hơi khác lạ, nhìn giống như một hình tròn.

Bên trong có nước đọng nhưng không sâu, cũng chỉ đến đầu gối.

Nước không sâu nhưng phía trên lại có một cây cầu.

Một cây cầu độc mộc làm bằng xích sắt, nối thẳng đến phía đối diện.

Tình hình phía đối diện và bên này nhìn qua thì gần giống nhau.

Nhưng ở lối vào phía đối diện, khắp nơi đều giăng đầy những thứ giống như bị dây tơ liên kết.

Khoảng cách hơi xa, Tần Vũ cũng không rõ những thứ đó có phải dây thép hay không.

Từ xa nhìn qua giống như một cái động bàn tơ.

Những thứ này không đáng sợ.

Vấn đề cốt lõi nằm ở những thứ treo trên dây tơ.

Đó là một loại chuông nhỏ, bằng đồng.

Người khác không thấy, nhưng Tần Vũ lại có thể nhìn rõ bên trong những chiếc chuông đồng này có thi miết (bọ hung xác thối).

Những chiếc chuông này, dày đặc treo trên những sợi dây tơ, khiến người ta không thể đếm hết.

Tần Vũ từ xa liếc nhìn một cái.

Trong lòng đại khái cũng hiểu rõ tác dụng của chúng.

Chắc chắn những sợi dây tơ này đều liên kết với nhau.

Chỉ cần một sợi động, những sợi khác cũng sẽ động.

Lúc đó, tất cả những lục giác đồng linh (chuông đồng sáu cạnh) sẽ kêu.

Vậy thì sẽ gặp rắc rối lớn rồi!

Lão Hồ cũng nhìn những thứ phía trên.

Chương 258

Động tác dừng lại, hít một hơi khí lạnh.

Những thứ này tương đương với hệ thống chống trộm hồng ngoại phiên bản cổ đại.

Không phải những thứ này sẽ kêu báo động, mà sẽ trực tiếp lấy mạng người.

"Mẹ kiếp, ai mà đi qua được chứ!" Tần Vũ nhìn thấy ở vị trí bên cạnh có một bức tượng đá.

Trên bức tượng đá, một con rồng uốn lượn quanh cột, miệng há rộng.

"Có lẽ chúng ta 28 có thể đi dưới nước." Lão Hồ nói.

Tần Vũ liếc nhìn nước bên dưới.

Cười nói với Lão Hồ: "Đường hầm rộng khoảng ba mươi mét, nhưng… nước lại không sâu.

Ngay cả một con cá tôi nhìn cũng thấy khó mà qua được.

Đương nhiên nếu muốn có 'chương lang' (gián) thì có hy vọng!" Lão Hồ thở dài: "Đến lúc này rồi, Lão Tần còn nói đùa với tôi sao?" "Đi!" "Đi?

Đi đâu?" Lão Hồ cả người đều ngây người.

Tần Vũ làm động tác đột ngột như vậy.

Bởi vì trong đường hầm phía sau Lão Hồ đang có một loại khí trắng lan tỏa vào bên trong, giống như một lớp sương mù mỏng.

Thậm chí không cần ngửi, Tần Vũ cũng biết đó chắc chắn không phải thứ tốt lành.

Lão Hồ thuận theo ánh mắt Tần Vũ nhìn về phía sau một cái, trên miệng không khỏi chửi thề: "Khí độc?

Mẹ kiếp, muốn tận diệt à!!!" Ban đầu tưởng rằng có nước sông phía trên, trong đường hầm sẽ an toàn.

Nhưng vạn lần không ngờ lại có chuyện như vậy.

Thiết kế mộ đạo căn bản không để lại một lối thoát nào cho người sống.

Cố ý muốn tóm gọn tất cả mọi người vào một lưới.

Không gian trong đường hầm hẹp, một khi khí độc lan rộng thì không thể tránh khỏi.

Lối ra duy nhất cũng bị trận lục giác đồng linh gần như phong tỏa.

Đây là một cái bẫy!!

Tốc độ lan tỏa của khí độc rất nhanh.

Mấy người bạn phía sau đã trúng chiêu, bắt đầu ho khan.

Bản năng cầu sinh khiến mọi người nhanh chóng lao qua cầu treo, chạy về phía lối ra duy nhất.

Nhưng sau khi Lão Hồ đi qua mới phát hiện, cái tượng đặt ở một bên lối ra, miệng cũng đang phát ra khí độc.

Như vậy thì căn bản không có đường thoát.

"Khốn kiếp!

Chơi chết rồi!" "Đi!" Giọng Tần Vũ trầm thấp vang lên bên tai Lão Hồ.

Lúc này mọi người đều bị kẹt ở đó.

Không ai dám đi, nhưng độc vụ sắp tràn tới.

Tất cả đều có vẻ mặt vô cùng sốt ruột.

"…A!" Lão Hồ do dự, muốn đi mà không chạm vào một cái chuông nào để an toàn qua gần như là không thể.

"Đừng nói nhảm!

Đi mau!" Lão Hồ nhìn khí độc lan tràn, cắn răng, cúi đầu chui vào.

Tần Vũ lấy ra từ túi một cây nỏ tinh xảo nhỏ gọn, theo sát phía sau Lão Hồ.

Lão Hồ cắn răng cẩn thận từng li từng tí xuyên qua mấy cái chuông phía trước.

Nhưng không ngờ Lão Hồ không cẩn thận, chạm vào một cái chuông trên dây.

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, trước khi cái chuông kịp rung đã dùng nỏ bắn xuyên qua nó.

Sau khi chuông vỡ tan, mũi tên trực tiếp ghim con thi miết bên trong vào tường.

Nhưng chuông trên dây tơ quá nhiều, nếu cứ bắn vỡ từng cái một, e rằng phải đợi đến khi tất cả những người này chết hết mới xong.

Tần Vũ hiện tại chỉ có thể đảm bảo, bắn vỡ những cái chuông mà Lão Hồ chạm vào.

Nhất định phải trước khi chuông kêu!

Mấy cái chuông đầu tiên Lão Hồ qua bình an vô sự.

Nhưng đến phía sau, vì dây tơ trở nên dày đặc, cộng thêm khí độc phía sau đã ập tới, khiến Lão Hồ có chút sốt ruột, nên liên tiếp chạm vào mấy cái chuông.

May mắn là Tần Vũ phản ứng đủ nhanh.

Kể cả những thứ bên trong chuông cũng bị Tần Vũ giải quyết.

Chỉ còn lại tiếng chuông rơi xuống đất tạo ra âm thanh.

Còn những người phía sau Tần Vũ không thể lo được nữa.

Thấy Lão Hồ và Tần Vũ đi qua, họ cũng học theo mà đi theo.

Nhưng lúc này Tần Vũ và Lão Hồ đã thoát khỏi trận lục giác đồng linh.

Phía sau, những cái chuông bị những người đó chạm vào bắt đầu kêu vang.

"Đi mau!" Tần Vũ không kịp quay đầu nhìn lại, chỉ thúc giục Lão Hồ nhanh chóng ra ngoài.

Lúc này cách lối ra chỉ còn một bước chân.

"Mẹ kiếp, cuối cùng cũng ra rồi!" Cuối cùng cũng lao ra khỏi đó.

Trong số những người mang vào, chỉ còn một nửa sống sót.

Sau khi trở về, Tần Vũ đều làm theo lời hệ thống.

Sau một giấc ngủ ngon mới tỉnh lại.

Lúc này Lão Hồ và Bàn Tử lo lắng không yên.

"Lão Tần, hơn nửa số người đó đã chết.

Chương 259

Sau này chúng ta phải giải thích thế nào?" Lão Hồ và Bàn Tử nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Tần Vũ không cảm thấy một chút áy náy nào.

Những ông chủ đã đưa người đến cũng không cảm thấy.

Họ chỉ sẽ theo số người chết mà đòi Tần Vũ nhiều tiền hơn.

Làm nghề này, tất cả đều vì tiền mà liều mạng, đã quen rồi.

Sống sót một lần là đủ ăn một năm rồi.

Những người kia không có số sống sót, không có phúc phận tiêu số tiền lớn đó.

"À, đúng rồi, Hoắc đương gia cũng đích thân đến rồi.

Lát nữa sẽ gặp ông ấy." Hành tung của Hoắc đương gia luôn bí ẩn.

Lần này rời kinh thành cũng không mấy người biết, giấu giếm thân phận và bí mật.

Tần Vũ được người gọi đến trà lâu ở địa phương.

Cửa sổ đều đóng chặt.

Sau một lát, Hoắc lão thái thái cuối cùng cũng xuất hiện.

"Ồ, Hoắc đương gia cũng đích thân đến rồi.

Xem ra ngay cả Liên Giải Dương cũng không tin được sao!" "Địa bàn của Ngô gia, năng lực của tôi có hạn.

Những gì có thể giúp tôi đã giúp rồi, những thứ trong cổ lầu tìm thấy chưa?

Bây giờ có thể cho tôi biết tung tích của Hoắc Linh chưa?" Tần Vũ trầm mặc một lúc lâu.

Thứ cần đã lấy được, Tần Vũ cũng không nói vòng vo.

Chỉ… "Hoắc đương gia, thật sự muốn biết sao?" Hoắc lão thái thái trừng mắt nhìn Tần Vũ nói: "Muốn quỵt nợ sao?

Thật sự coi Hoắc gia tôi dễ bắt nạt?" "Không không không, tôi chỉ nhắc nhở bà, theo trạng thái hiện tại của Hoắc Linh, biết tung tích của cô ấy cũng vô ích.

Thực ra, không biết còn hơn." "Đừng nói nhảm, Hoắc Linh hiện tại đang ở đâu?" Tần Vũ thấy Hoắc lão thái thái căn bản không nghe lọt lời khuyên, đành bất lực nhún vai nói: "Hiện tại cô ấy chắc đang bị giam dưới tầng hầm của bệnh viện bỏ hoang." "Bệnh viện?" Hoắc lão thái thái rõ ràng không hài lòng với câu trả lời này.

"Ở tầng hầm của bệnh viện bỏ hoang." Tần Vũ nhắc lại một lần nữa.

Ánh mắt tinh anh của Hoắc lão thái thái dừng lại trên người Tần Vũ, mãi lâu sau mới hừ ra một tiếng từ mũi: "Chắc chắn?" "Không tin, bà cứ việc dẫn người đi xem.

Chỉ có điều tôi nói trước, hy vọng Hoắc đương gia đừng hối hận." Những nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của Hoắc lão thái thái căng cứng, như muốn kẹp chết một con ruồi.

"Không cần ai, cứ đợi đấy." Nói xong, Hoắc lão thái thái dẫn người bỏ đi.

Tần Vũ ánh mắt trở nên thâm thúy, thực ra có lời chưa nói hết.

Lúc này Hoắc Linh, dưới ảnh hưởng kép của thuốc và thi khí, đang dần biến đổi thành Cấm Bà.

“Lão Tần, sao rồi?” Tần Vũ không động thanh sắc thu hồi tâm tư, nói: “Chuyện này thật không dễ dàng gì mới kết thúc, về nghỉ ngơi cho tốt đi.” “Chắc chắn rồi.” Bàn Tử nhún nhún cánh tay ê ẩm nói.

Sau khi mọi việc kết thúc, Tần Vũ dẫn người rời đi.

Không lâu sau, Tần Vũ nhận được tin tức, hội giám bảo hàng năm sắp bắt đầu.

Đây là một tin tức tốt, Tần Vũ vừa mới có Hoàng Kim Đồng.

Đây là một cơ hội tốt, đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Tần Vũ nói tin tức này cho Bàn Tử và Lão Hồ nghe, Lão Hồ có chút ngạc nhiên.

Mặc dù là hội giám bảo, nhưng người trong nghề đều biết đây thực chất là một sàn giao dịch đồ cổ quy mô lớn ngầm.

Những món đồ cổ trong các hội giám bảo hàng năm, từ danh khí đến ngọc thạch, tuyệt đối không phải là những món đồ thông thường trên thị trường.

Những người trong nghề đạo mộ cũng sẽ nhân cơ hội này để tụ tập, ai có vật phẩm quý giá muốn bán đều có thể bán tại hội giám bảo.

Không chỉ vậy, những người giàu có cũng sẽ tìm đến vào lúc này.

“Đám đạo mộ, suốt ngày chui rúc trong mộ phần người chết.

Bình thường những bảo bối đồ cổ mà họ kiếm được không dễ bán, lúc này là thuận tiện nhất.” “Đã vậy, thịnh hội càng không thể bỏ lỡ.” Tần Vũ cười nói.

Bàn Tử tò mò nhìn Tần Vũ, luôn cảm thấy anh không phải chỉ muốn đi xem cho vui.

Nhíu mày trộm hỏi: “Tôi thấy, lần này không đúng lắm à nha.

Có phải ông nhận được tin mật nào đó không?

Hoặc là, ông biết hội giám bảo có chuyện gì vui sắp xảy ra?" Hoàng Kim Đồng đã có.

Tần Vũ trong lòng nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói: "Chưa từng tham gia, luôn cảm thấy nó hoành tráng, muốn đi mở rộng tầm mắt." "Thật không?" Bàn Tử có chút không tin.

"Lừa ông làm gì, chẳng lẽ ông không đi xem thử sao?" Thật ra Bàn Tử cũng động lòng rồi.

"Vậy chúng ta đi thôi." Ngày hội giám bảo, Tần Vũ và Lão Hồ đã đến sớm.

Cái tên kia (Bàn Tử) chậm chạp đến muộn, mặc một bộ vest đen, vuốt tóc bóng lưỡng, ngay cả râu cũng được cạo tỉ mỉ.

Chưa từng thấy Bàn Tử chú trọng hình tượng như vậy, Lão Hồ không nhịn được trêu chọc: "Bàn Tử, mặt trời mọc đằng tây rồi, ăn mặc đúng là ra dáng con người đó." "Cút đi!

Lão tử vẫn luôn như vậy mà.

Chẳng qua ông không phát hiện ra thôi.

Hơn nữa, những trường hợp như này mà không chú ý thì mất mặt." Nói xong, Bàn Tử lại nói: "Lão Tần, tôi nghe nói hôm nay người ta đến đông lắm.

Từ khi chúng ta hợp tác với Hoắc gia, trong giới không ít người tò mò về ông đó." "Có gì sao?" Tần Vũ vẻ mặt không quan tâm.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện.

Trước khi hội giám bảo bắt đầu, lối vào đường lớn bị không ít gian hàng bày bán chiếm hết vị trí hai bên.

Dù chưa phải lúc khai hội chính thức, Tần Vũ cũng nhìn qua

những món hàng bày bán.

Không ít ngọc thạch đều là hàng kém chất lượng, nhưng giá trên gian hàng lại cao đến kinh ngạc.

Nhưng nếu không phải người trong nghề, nhìn qua cũng không phát hiện ra vấn đề.

Cho nên về cơ bản là dùng để lừa những người không biết hàng.

Tần Vũ đi dọc đường chỉ liếc qua hai cái, không ít chủ gian hàng bắt đầu nhiệt tình mời chào Tần Vũ xem hàng.

Bàn Tử liếc mắt khinh thường, những thứ này không lọt vào mắt anh, ngay cả đồ giả cũng không đạt cấp độ.

Chương 260

"Cũng không biết những chủ gian hàng này tự tin từ đâu ra, dám mang những thứ hàng dởm này ra bán." "Ông chú ý chưa?" Tần Vũ đột nhiên nói một tiếng, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho Bàn Tử và Lão Hồ chú ý đến cái bình ở phía sau bên trái.

Lão Hồ và Bàn Tử đều nhìn sang, nhưng nhanh chóng thu ánh mắt về.

Vừa rồi khi Tần Vũ nhìn những món đồ trên gian hàng, anh cũng đang chú ý đến người đàn ông lạ mặt kia.

Người đàn ông lạ mặt đó là một kẻ giàu có và ngang ngược, dẫn theo mấy người, thỉnh thoảng cũng nhìn về phía bên này.

"Nhận ra không?" "Là con cháu ăn chơi trác táng, Lưu Ly Tôn, cháu đích tôn của Trưởng Tôn.

Người ngốc tiền nhiều, nếu không nhờ có ông nội, thì cơ nghiệp cũng suýt bị người ta lừa sạch.

Dựa vào ông nội lão gia từ khi còn ở Phan Gia Viên đã ngang ngược đi lại.

Thường xuyên trà trộn ở khu Tứ Cửu Thành, không ai dám đắc tội với Tôn gia." Lưu Ly Tôn… Tần Vũ nghĩ lại thì cũng có chút ấn tượng.

Lưu Ly Tôn dựa vào việc buôn bán chuỗi hạt lưu ly mà phát tài, hiện tại đã là chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty đầu tư ở nước ngoài.

Hiện tại cũng là phong vũ biểu của kinh thành, những đồ vật thông thường không lọt vào mắt, ra tay ắt là cực phẩm!

“Hôm nay lại xuất hiện rồi sao?

Hai năm trước xe của ông ta đâm người, bị nhốt ở nhà gần hai năm rồi mà.” Lão Hồ nói: “Với nhãn quang của ông ta, cũng có thể đi mua đồ cổ sao?

Sợ là bị người ta lừa không ít đâu.” “Nhãn quang thì không được, nhưng ai dám đắc tội với Tôn gia.” Bàn Tử phì mũi, hừ một tiếng: “Cái thằng chó Lưu Ly Tôn đó, chắc chắn lại bắt cháu trai mang đồ đi.” Hội giám bảo có rất nhiều đồ cổ, nhưng những thứ mà Tôn gia để mắt tới, thì đơn giản như lấy đồ trong nhà vậy, chưa bao giờ thất bại.

Tần Vũ một lần nữa quay đầu lại, phát hiện ánh mắt của Tôn Tư Mạc vừa lúc giao nhau với anh.

Luôn nhìn chằm chằm vào mình sao?

“Người này luôn nhìn chằm chằm vào tôi.” Tần Vũ cau mày nói.

“Sợ là Bàn gia hôm nay mặc quá đẹp trai, làm chói mắt ông ta rồi.

Ghen tị với tôi, sợ tôi không phát hiện ra sự tồn tại của ông ta sao?” Bàn Tử vuốt cằm, vẻ mặt rất nghiêm túc. (Phía trước) Lão Hồ bị buồn nôn, “Người đó có vấn đề về thẩm mỹ, thật sự coi ông là củ hành đó.” “Được rồi, tôi đi dạo trước, ông lo làm gì thì làm.” “Vâng, cứ để tôi, Bàn gia đẹp trai thế này mà.” “Im đi Bàn Tử.

Ai, Lão Hồ đợi tôi.” Sau đó, Lão Hồ đi theo Tần Vũ.

Hội giám bảo bắt đầu vào 8 giờ 30 tối, đèn neon cao treo trên tường phòng bên cạnh.

Lượng người trên đường lớn cũng tăng gấp mấy lần so với ban ngày, mức độ náo nhiệt tự nhiên cũng dần tăng lên.

“Đồ lừa đảo!

Trả tiền lại cho tôi mau!” “Đồ điên à, tự nguyện mua mà, tôi có ép

đâu!

Không được không được, có biết quy tắc không hả!" Mấy người quay lại, Tần Vũ thấy gian hàng cách đó không xa rất náo nhiệt.

Tách đám đông đi tới, phát hiện một người đàn ông và một chủ gian hàng bán ngọc thạch đang tranh cãi.

"Tôi dễ lắm sao?

Một khối đá vỡ mà đòi bốn triệu!

Bên trong không có gì cả, trả lại một ít thì có sao đâu?" Xung quanh đứng một vòng người, đều xì xào bàn tán về gian hàng.

"Trả lại một ít sao?

Ông nói nhẹ nhàng thật, làm ầm ĩ thế này, ai dám mua đồ của tôi?

Đá của tôi đều vận chuyển từ Miến Điện về, không tốn tiền sao?" Tần Vũ liếc nhìn chủ gian hàng nhỏ, khóe miệng nở một nụ cười.

Quả nhiên những người này đều là tinh ranh.

Thấy chủ quán nhỏ không biết hàng, thật sự có thể nói lung tung.

Những người xung quanh đều xem náo nhiệt.

Những chuyện như vậy, năm nào cũng xảy ra.

Những ông chủ nhỏ không hiểu biết mà giả vờ hiểu biết, giống như một cái túi tiền đầy tiền.

"Hang cũ vận chuyển từ nước ngoài về", Tần Vũ không nhịn được có chút buồn cười.

Trong lòng nghĩ khối đá trên tay người đó, không chừng là đào từ ngoại ô kinh thành ra, chuyên môn chuẩn bị cho những người như vậy.

Nhưng không có cách nào, việc cược đá là vậy, tiền và hàng sòng

phẳng, mua rồi thì không đổi, bất kể mở ra được gì cũng không liên quan đến người bán nữa.

"Được rồi, được rồi, mọi người tản ra đi!" Vì người càng ngày càng đông, đã gọi nhân viên bảo an.

"Đúng là ngốc thật, chưa bắt đầu mà dám ở đây bỏ bốn triệu mua một khối đá." Lão Hồ cũng 860 ngạc nhiên, đã bao lâu rồi không thấy người ngốc như vậy.

"Nhìn là biết, người ngốc tiền nhiều, không lừa ông ta thì lừa ai?

Hang cũ, tôi thấy hang lông thì đúng hơn!" Bàn Tử hừ hừ.

Tần Vũ lấy điện thoại ra, nhìn thời gian, ừm, còn một lúc nữa mới đến nửa đêm.

Quay đầu nhìn lại chủ quán nhỏ bị nhân viên bảo an xua đuổi, Tần Vũ nghĩ, quay đầu lại đi ngược lại.

"Đi thôi!

Cược đá có quy tắc đó, coi như bỏ tiền mua bài học rồi." Tần Vũ nghĩ đến Tôn Tư Mạc mà anh đã gặp trước đó.

Nhìn vẻ kiêu ngạo đó, chi bằng dùng ông ta để mở màn đi.

Mượn tay người trước mặt để sỉ nhục cũng tốt.

"…Có tiền không?" Thấy người đàn ông vẻ mặt chán nản ngồi trên đất, Tần Vũ hỏi.

"Đâu có tiền, đi ra đi!" "Lão Tần??" Lão Hồ nhìn không hiểu, người đàn ông ngốc, dù thảm một chút nhưng cũng không thể trách người khác.

Không biết Lão Tần có ý gì, giúp sao?

"Đi thôi, nhìn dáng vẻ của ông, năm mươi vạn chắc lấy ra được

chứ?" "Lát nữa đi cùng tôi, lấy lại vốn!" Nghe Tần Vũ nói vậy, người đàn ông trung niên mới ngẩng đầu hỏi: "Thật hay giả, đừng có lại lừa tiền của tôi." "Được thôi, vậy thì cứ ở đó mà tiếc đi, xem người ta có lương tâm mà trả lại ông bốn triệu không!

Đồ không biết tốt xấu!" Bàn Tử tức giận, vừa chửi mắng vừa quay người định bỏ đi.

Lão Hồ trước khi đi nói với người đàn ông: "Đi theo đi, Lão Tần cũng không coi trọng mấy đồng tiền đó, lát nữa nói thêm mấy lời hay, bốn triệu thì không lấy lại được, nhưng hai ba triệu thì có đó." Ông chủ mắt châu đảo một vòng, cũng theo sát phía sau mấy người như cái đuôi, đi vào hội trường.

Cổng hội trường mở ra, đúng lúc nửa đêm mười hai giờ.

Hội giám bảo năm nay, mới thực sự bắt đầu.

Tứ hợp viện vuông vắn, sân lớn bên trong được trang trí cầu kỳ.

Ánh đèn khiến người ta trong thoáng chốc không phân biệt được ngày đêm.

Chương 261

Những khối ngọc thạch được đặt trên các kệ xung quanh thành từng hàng.

Có một số bị khóa trong tủ kính, đó là những thứ sẽ được đấu giá tối nay.

"Ồ, tiết mục trọng tâm năm nay là nguyên khối đá cược đó!" Lão Hồ hơi cúi người nhìn khối ngọc thạch bị cắt đôi, lộ ra màu xanh ngọc trong suốt tinh khiết trong tủ kính.

"Gần đây công việc đạo mộ không dễ làm, ngành ngọc thạch lại khá nổi bật." Bàn Tử cảm thán.

"Ai!

Ông chủ va chạm lung tung quá!

Làm hỏng thì phải đền tiền đó!" Người đàn ông trung niên liếc mắt trắng dã, không thèm để ý đến Bàn Tử.

"Vị tiên sinh, ông vừa nói gì?" "Cứ gọi tôi là Lão Tần đi, yên tâm, tôi làm, ít nói và đi theo là được." "Lát nữa bảo ông làm gì thì làm." "Ấy ấy ấy!

Tôi biết rồi!" "Lão Tần, nhìn kia chẳng phải người của Hoắc gia sao?" Lão Hồ chỉ vào một người ở góc sân nói.

Lần này hợp tác với Hoắc gia xong, thì đã quen mặt với người của Hoắc gia, cơ bản là đã quen mặt.

Tần Vũ nhìn kỹ đúng là người đó, chẳng phải là người đã dẫn người đến tìm mình sao.

Hoắc lão thái thái hiện tại chắc đang trên đường đến bệnh viện.

Có thể phái người này đến, xem ra địa vị của ông ta trong Hoắc gia cũng không thấp.

Người đó cũng chú ý đến ánh mắt của Tần Vũ.

Ánh mắt chạm nhau, người đó thẳng thắn đi tới chào hỏi.

"Không ngờ Tần tiên sinh cũng ở đây." "Hội giám bảo năm nay chủ yếu là cược đá, lại đúng dịp tiệc mừng thọ của Hoắc đương gia sắp đến." "Tôi đến mua một số đồ." "Ồ, thì ra là vậy, vậy không làm phiền nữa." Tần Vũ tùy tiện đáp lời.

Hội trường đã mở cửa, nhưng phiên đấu giá chính thức chưa bắt đầu.

Khoảng thời gian này, để mọi người đi xem.

Lần này người đàn ông trung niên mới thực sự mở mang tầm mắt, nhìn khối đá phỉ thúy đã được cắt đôi, lộ ra vẻ trong suốt tinh khiết trên tủ kính, mắt sáng rực.

"Có thể cắt ra được đó!

Khối của tôi cái tên khốn đó không cho tôi cắt, tôi biết có vấn đề mà!" Bàn Tử bất lực, "Này, cược đá có loại cược một nửa và cược toàn bộ đó, không hiểu gì mà cũng dám, gan cũng lớn thật." Anh ta xoa xoa tay, "Cái này… tôi thật sự không hiểu lắm, hay là… ông giúp tôi đi?" Tần Vũ không nói, vì biết Bàn Tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này để khoe khoang kiến thức của mình.

"Được rồi, vậy thì để Bàn gia tôi giảng cho ông nghe." Lão Hồ không nhịn được cười: "Bàn Tử, đủ rồi đó, Lão Tần ở đây mà, đừng múa rìu qua mắt thợ." "Ai nha!

Tôi chỉ giảng cho ông mấy cái cơ bản nhập môn thôi, còn cái sâu xa thì tôi cũng không giảng rõ được đâu!" Hắng giọng một cái, Bàn Tử với vẻ mặt nghiêm túc trông thật có vẻ chuyện đó.

“Giống như loại đã được cắt ra này gọi là bán đổ (cược một nửa), vì bên trong đã xác định có phỉ thúy, đã ra màu xanh rồi, giá chắc chắn phải cao hơn toàn đổ (cược toàn bộ) nhiều lắm, đó là sự khác biệt giữa bán đổ và toàn đổ.” “Toàn đổ, là cược xem bên trong rốt cuộc có phỉ thúy ngọc thạch hay không.

Bán đổ, là cược sau khi cắt hoàn toàn ra, phẩm cấp màu sắc và hình dạng kích thước bên trong như thế nào.” Bàn Tử đắc ý nhướng mày nhìn người đàn ông hỏi: “Thấy chưa, hiểu chưa?” “Không ngờ tôi, số tiền vừa rồi, đừng nói toàn đổ, còn đủ để bán đổ một khối rồi đó, ,lỗ quá lỗ!” Vừa nhắc đến chuyện này, người đàn ông hối hận đến nỗi muốn đấm ngực dậm chân.

Tần Vũ vẫn im lặng, mắt nhìn chằm chằm vào một khối nguyên liệu toàn đổ đã lâu.

Cuối cùng không nhịn được tiến lên cầm lấy trong tay tỉ mỉ đánh giá.

Tần Vũ cân nhắc trọng lượng của khối đá trên tay, cảm thấy có thể được.

Không phải là vật phẩm đấu giá, bây giờ nếu ưng ý có thể mua.

“Ông có bao nhiêu tiền?” “Cũng chỉ còn hơn năm mươi vạn, ông phải nhìn cho kỹ đó!” Tần Vũ nhìn bảng giá, bốn mươi bảy vạn, ừ, đủ rồi.

Anh không chút do dự nhấc tay ném viên đá vào lòng, “Mua đi, mổ ra xem sao.” “Lão Tần, nhanh lên?

Ông không xem xét thêm sao?” Tần Vũ có chút mất kiên nhẫn, “Sợ thì đừng mua nữa, về nhà đi.” “Đừng, tôi mua!

Tôi mua!” Bàn Tử dùng số tiền cuối cùng còn lại để mua khối đá đó.

Lúc này, Bàn Tử cũng hứng thú.

Hắn tò mò không biết trong khối đá rốt cuộc có thể mổ ra thứ gì.

"Đi!

Tôi đi cùng mổ đá!" "Lão Tần, tôi cũng khá tò mò, mổ thử xem sao." Đây là lần đầu tiên Lão Hồ để ý thứ Tần Vũ chọn sau khi vào đại hội, trong lòng khó tránh khỏi tò mò.

"Ồ?

Tiên sinh Tần cũng hiểu về đá sao?" Người của Hoắc gia nghe vậy cũng tò mò.

"Nếu đã vậy, chi bằng thử xem?" "Nếu tiên sinh Tần có vận may, lúc đó cũng tiện giúp chúng tôi tìm kiếm vài món." Tần Vũ mỉm cười không nói gì.

Mấy người vừa bước vào phòng mổ đá đã thấy Tôn Tư Mạc đang ngồi trên ghế sofa, mặt lạnh tanh.

Trên tay hắn đeo một chiếc ban chỉ (nhẫn ngón cái) màu sắc cực đẹp, đang xoay tròn trên ngón tay.

Thấy Tần Vũ, sắc mặt Tôn Tư Mạc hơi thay đổi.

"Ôi, không phải tiên sinh Tần đó sao?" Lão Hồ và Bàn Tử vô thức nhìn nhau một cái.

Nhìn vẻ mặt Tôn Tư Mạc thì biết, hắn chẳng có ý tốt gì.

"Ồ?" Tần Vũ không quen hắn.

Tôn Tư Mạc ngượng nghịu rụt tay lại.

"Xem ra tiên sinh Tần không biết tôi, xin tự giới thiệu, tôi họ Tôn, Tôn Tư Mạc." "Ồ!

Hiểu rồi, hóa ra là Tôn thiếu gia." Tần Vũ giả vờ khách khí nói

một câu.

Anh càng quan tâm hơn đến khối đá đó.

Tiếng máy mổ đá "ù ù" vang lên trong phòng.

Không lâu sau, khối đá đã được người ta lấy ra khỏi máy mổ đá.

"Mẹ kiếp!

Thật hay giả vậy, băng chủng?" Bàn Tử như gặp quỷ, cầm khối đá lật đi lật lại xem xét.

"Được đấy, Lão Tần, nhãn lực vẫn tốt như mọi khi!" Lão Hồ cũng cười, mổ ra băng chủng từ một khối đá bình thường như vậy, giống như một điềm lành cho mọi người.

"Huynh đệ, nhập thủ bao nhiêu tiền vậy?" Một người khác trong phòng mổ đá hỏi.

"Bốn mươi lăm vạn." Ông chủ nhỏ ôm khối ngọc trên tay như bảo bối, tùy tiện trả lời.

"Đừng đùa nữa, hơn bốn mươi vạn mà mổ ra băng chủng?

Đừng có chọc tôi nha!" "Sao lại không thể chứ, cái giá đó.

Đồ Lão Tần nhìn trúng, chưa bao giờ thất thủ!

Chương 262

Không như mấy ông, ôm một khối đá mà nhìn đến nửa năm mới dám ra tay, có mổ ra được gì đâu.” Bàn Tử đắc ý khoe khoang với mấy người kia.

“Thật sự bốn mươi lăm vạn ư?

Vậy thì kiếm hời lớn rồi, bán cho tôi đi, tôi ra ba trăm vạn!” Hiện tại đã có người để mắt đến.

“Băng chủng mà ba trăm vạn, ông thật sự coi tôi không hiểu sao!

Không bán!” Cắn răng một cái, “Bốn trăm năm mươi vạn!

Thế nào, kiếm gấp mười lần đấy!” Người đàn ông trung niên không cam tâm, muốn trả giá cao hơn, nhưng bị Tần Vũ ngăn lại.

“Bán đi, tuy là băng chủng, nhưng đá không lớn, cũng đáng giá đó, không lỗ đâu.” “Được được được!

Tôi nghe tiên sinh Tần, bán bán!” Khối đá mới mổ ra ở biên cương được ông chủ chuyển tay bán đi.

Hắn lại không chú ý, Tôn Tư Mạc đứng một bên sắc mặt đã đen sì.

Ngày hôm nay, Tôn Tư Mạc đến đây là vì một khối đá trong buổi đấu giá.

Khối nguyên liệu thô đó ông nội hắn đã để mắt từ lâu, trước khi đi đã dặn dò nhất định phải đoạt được.

Nhưng đấu giá còn chưa bắt đầu, hắn đã đánh bạc vài lần ở sòng bạc nhỏ, tất cả các khối đá mổ ra đều bị hỏng.

Bản thân hắn đã đang tức giận trong lòng, giờ lại bị Bàn Tử chọc

ghẹo, Tôn Tư Mạc càng tức điên.

"Tiên sinh Tần thật có bản lĩnh a." Giả bộ giả vịt, Tôn Tư Mạc âm dương quái khí gõ gõ đầu, "Ồ!

Tôi cũng hiểu rồi, xem cái trí nhớ của tôi này, nếu tiên sinh Tần mà không có bản lĩnh thật, e rằng Hoắc gia cũng chẳng thèm để mắt đến." Tần Vũ đang nhàm chán, nghe Tôn Tư Mạc nói những lời khiêu khích rõ ràng như vậy, có chút bật cười.

"Nếu đã vậy, tôi cũng nể mặt ông nội của cậu." "Là quà gặp mặt, khối phỉ thúy ông nội cậu muốn, tôi sẽ nhận lấy giúp." "Đừng nói mạnh quá, thật sự cho rằng mình đều biết hết sao?

Hừ, không tự lượng sức mình." Kể từ khi Tần Vũ hợp tác với Hoắc gia một lần, tin đồn về anh đã trở nên thần bí khó lường.

Tôn Tư Mạc sở dĩ để mắt đến, cũng là nghe Liễu Ly Tôn từng nhắc đến.

Nhưng người trẻ tuổi thì vẫn là người trẻ tuổi, không những không có chút kính sợ, mà từ tận đáy lòng còn cảm thấy Tần Vũ quá giả dối.

Làm gì có người như vậy, không phải đều là thổi phồng lên sao.

Ban đầu, Tôn Tư Mạc có thái độ khinh thường Tần Vũ.

Giờ thấy anh mổ ra băng chủng chỉ trong một lần, Tôn Tư Mạc hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn thầm nghĩ chỉ là vận may mà thôi.

Không phải Tần Vũ sẽ nói ra những lời như vậy.

Tôn Tư Mạc thầm đắc ý, nhãn lực của ông nội hắn có tiếng khắp Tứ Cửu Thành.

Khối đá này, Tôn gia đã để mắt rất lâu rồi.

Trong buổi đấu giá, có rất nhiều khối nguyên liệu thô chưa mổ ra, cho dù Tần Vũ có nhãn lực tốt đến mấy, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy, nhìn một cái là tìm ra được.

Lát nữa sẽ được tận mắt chứng kiến Tần Vũ bị vả mặt, Tôn Tư Mạc không nhịn được cười thầm.

"Lão Tần, đừng để ý đến hắn." Bàn Tử trừng mắt nhìn bóng lưng kiêu căng của Tôn Tư Mạc.

Tần Vũ lại không tức giận, tên nhóc đó đã va vào mình, chi bằng lấy Tôn Tư Mạc ra mua vui thôi… "Ông nội không dạy dỗ tốt, vậy hôm nay tôi sẽ làm ông nội dạy dỗ vậy." Bên ngoài hội trường đã bố trí chỗ ngồi, buổi đấu giá sắp bắt đầu.

Tần Vũ dùng chút thời gian còn lại, đứng trước tủ trưng bày, xem qua một lượt các khối đá sẽ được đấu giá tối nay.

Anh gật đầu, ghi nhớ số hiệu khối đá đặc biệt nhất, rồi mới trở về chỗ ngồi.

"Lão Tần, được không?

Còn chưa chính thức bắt đầu mà, ông xem thêm vài lần nữa đi, ông nội Lưu Ly nhìn thứ đó không biết đã bao lâu rồi, lát nữa ông đừng có nhìn nhầm nha!" Bàn Tử có chút lo lắng, dù sao khắp Tứ Cửu Thành đều biết thứ ông nội Lưu Ly thích, nhất định đã sớm để ý, đợi đến cuối cùng mới ra tay.

Thấy Tần Vũ vừa rồi cũng chỉ đứng đó nhìn chưa đến hai mươi phút.

Trong lòng hắn cảm thấy hơi bất an.

Hắn biết Tần Vũ chưa bao giờ làm việc gì mà không có nắm chắc.

Lão Hồ nói, "Bàn Tử, nhãn lực của Lão Tần, lát nữa ông sẽ biết

thôi.” “Không biết Hoắc đương gia muốn mua thứ gì?” Tần Vũ không để ý Bàn Tử, quay đầu hỏi người bên cạnh.

“Ồ, lão thái thái muốn đặt một đôi vòng tay.” “Cần loại ‘tổ mẫu lục’ có nước tốt, chỉ là không biết năm nay có không.” Tần Vũ chậm rãi gật đầu.

Người kia nói nghe có vẻ dễ dàng, nhưng thứ lão thái thái Hoắc muốn, tất cả các tiêu chuẩn đều rất khắt khe.

“Tôi vừa xem rồi, thật sự có một khối, Hoắc đương gia hẳn sẽ thích, ngoài việc làm một đôi vòng tay, phần còn lại có thể làm một đôi khuyên tai và một sợi dây chuyền.” “Ồ?

Không biết là khối nào, xin tiên sinh Tần chỉ giáo!” “Số 0213, nhớ kỹ nhé, lát nữa đừng đấu giá nhầm.” Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì buổi đấu giá bắt đầu.

“Được, tiếp theo đây sẽ đấu giá một khối nguyên liệu thô chưa mổ ra, số hiệu 016, giá khởi điểm năm trăm vạn.” “Năm trăm năm mươi vạn…” Một người dưới khán đài bắt đầu ra giá.

Trong các buổi đấu giá, ít ai dám trả giá cao cho các khối nguyên liệu thô chưa mổ ra.

Bởi vì chưa mổ, ngay cả bên trong có vật gì hay không cũng không biết, nếu có, vật bên trong có tốt hay không lại là chuyện khác.

Yếu tố đánh bạc quá lớn, giá cả trên sàn đấu giá chắc chắn sẽ không thấp, một khi thất thủ, thì đúng là một đao lên thiên đường, một đao xuống địa ngục.

Ban đầu, mọi người đều nghĩ năm trăm năm mươi vạn là giới hạn của khối nguyên liệu thô này.

Nhưng Tần Vũ, người vẫn im lặng nãy giờ, đột nhiên giơ bảng hiệu lên, hét một tiếng, “Một ngàn vạn!” Ngay lập tức, Tôn Tư Mạc

đang ngồi ở ghế VIP, dùng ánh mắt như gặp quỷ mà nhìn về phía Tần Vũ.

Trong nháy mắt, Tôn Tư Mạc hoảng loạn thần sắc, miệng lẩm bẩm, "Không thể nào!

Không thể nào!

Sao hắn biết được, rõ ràng tôi đã bảo người khác hô to rồi!" Lão Hồ quay đầu nhìn Tần Vũ hỏi, "Lão Tần, khối này sao?" "Ừ, khối này." Bàn Tử cũng kích động la lên, "Mẹ kiếp, đấu giá đi!

Đấu giá đi!

Bàn gia tôi thật sự muốn xem thứ tốt mà ông nội Lưu Ly nhìn trúng là cái gì!" Ở phía bên kia, Tôn Tư Mạc cũng không cam lòng, tiếp tục ra giá.

"Hai ngàn vạn!" Hai người dưới khán đài bắt đầu đấu sức.

Lời của Tôn Tư Mạc vừa dứt, Tần Vũ không chút do dự hô, "Ba ngàn vạn!" Tôn Tư Mạc trong phòng nghe mà sốt ruột, đi vòng quanh ghế sofa.

Chiếc ban chỉ trên tay hắn cũng bị xoay tròn không ngừng.

Liễu Ly Tôn là thương nhân, đương nhiên đều thích lợi ích tối đa hóa.

Khối đá ban đầu có thể giành được với giá hơn năm trăm vạn, giờ đối đầu với Tần Vũ, e rằng phải tốn thêm mười mấy lần mới có thể đoạt được.

Tôn Tư Mạc thầm cắn răng, cầm bộ đàm nói với người bên kia, "Hô!

Tiếp tục hô, dù thế nào cũng phải đoạt được khối đá này." Tần Vũ đã phát hiện ra, giờ cũng không còn cách nào khác, may mà Tôn gia tài

đại khí thô.

Chương 263

Hắn không tin Tần Vũ có thể nhiều tiền hơn hắn, cùng lắm thì về nhà bị ông nội mắng một trận thôi.

“Bốn ngàn vạn!” Tần Vũ quyết tâm giành lấy khối đá này, không hề có ý nhượng bộ.

“Năm ngàn vạn!” Lần này không phải Tôn Tư Mạc hô, mà là một người lạ ngồi ở ghế.

Những người xung quanh cũng bị hành động của hai người làm cho chấn động.

Trong lòng cảm thấy kỳ lạ đồng thời cũng thầm tính toán.

Thứ có thể khiến Tần Vũ và Tôn Tư Mạc tranh giành như vậy, đó chắc chắn là một thứ tốt.

Vì vậy, một số người không rõ lý do cũng tham gia vào.

Sau đó Tần Vũ không cần ra giá nữa, mấy người hùa theo náo nhiệt đã giúp Tôn Tư Mạc đẩy giá lên hơn sáu ngàn vạn.

“Bọn người giúp sức hùa theo náo nhiệt, tôi thấy đều điên hết rồi, mẹ kiếp!” Tôn Tư Mạc vươn tay đấm vào chiếc ghế sofa bên cạnh, tức giận.

“Bảy ngàn vạn!

Tôi không tin, xem lũ ma nghèo đó có tiền mà giành với tôi không?” Quả nhiên, đối mặt với cái giá sắp lên đến trăm triệu, mọi người đều im bặt, không ai dám tiếp tục hô nữa.

“Lão Tần, tiếp tục sao?” Bàn Tử lúc này trong lòng cũng bắt đầu bất an.

“Tiếp tục!” Giọng Tần Vũ trầm ổn, như cho Bàn Tử một viên thuốc an thần vậy.

“Bảy ngàn mốt trăm vạn!” Tôn Tư Mạc, người vốn tưởng mình nắm chắc phần thắng, đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế sofa.

Thêm vào đó, dùng góc nhìn, hắn vừa vặn có thể nhìn thấy Tần Vũ.

Trong lòng càng tức giận, hắn cầm bảng hiệu của mình lên, ra giá, “Bảy ngàn năm trăm vạn!” “Lão Tần… một khối đá thôi, dù có tốt đến mấy cũng không đáng cái giá đó, tôi thấy bỏ đi.” Bàn Tử nghe mà lòng kinh hồn bạt vía.

Phỉ thúy phẩm cấp cao đến mấy, cái giá này cũng quá đầu cơ rồi.

Cứ tiếp tục hô như vậy, cả hai bên đều không có lợi gì.

Nhưng Tôn Tư Mạc lúc này bị cơn giận làm cho mê muội đầu óc, một lòng cầu thắng, “Hừ!” Lần này cuối cùng không ai lên tiếng nữa, ngay cả Tần Vũ cũng không ra giá.

Tôn Tư Mạc trong lòng đang đắc ý, lại không hề phát hiện ra nụ cười mang ý đồ xấu ở khóe miệng Tần Vũ.

“Tám ngàn vạn, lần thứ nhất.” “Tám ngàn vạn, lần thứ hai.” “Tám ngàn vạn, lần thứ ba!” “Thành giao!” “Chúc mừng Tôn tổng, với giá hai trăm năm mươi triệu, đã sở hữu khối nguyên liệu thô lão khanh!” Dưới khán đài lập tức vang lên một tràng vỗ tay.

Dù sao, cảnh đấu giá trên sân khấu thật sự quá kịch tính.

“Lão Tần, không cần nữa sao?

Không giống tính khí của ông nha, lại có chiêu trò gì à?” Lão Hồ không tin Tần Vũ lại dễ dàng buông tha tên nhóc đó như vậy, trong lòng còn nghi ngờ.

“Lão Hồ hiểu tôi mà, vở kịch hay còn ở phía sau kia.” Tần Vũ chỉ nói một nửa, khiến người ta không khỏi tò mò trong lòng.

“Tiếp theo sẽ đấu giá một khối nguyên liệu thô chưa mổ ra, lần này giá khởi điểm cũng là năm trăm vạn.” So với khối vừa rồi, khối này đơn giản là không ai hỏi han.

Đợi nửa buổi, Tần Vũ mới bảo ông chủ nhỏ bên cạnh ra giá, “Năm trăm năm mươi vạn.” Trong hội trường vang lên một vài tiếng xì xào, nhưng không ai ra giá nữa.

Khối nguyên liệu thô nhìn cực kỳ bình thường này cuối cùng tự nhiên rơi vào tay Tần Vũ.

Nửa sau buổi đấu giá, đều là những khối nguyên liệu thô bán đổ.

Người của Hoắc gia nghe lời Tần Vũ, dùng sáu ngàn vạn để đấu giá thành công khối đá nguyên thạch số 0213.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, nơi náo nhiệt nhất không đâu khác chính là phòng mổ đá.

Những người đấu giá được đồ vật trên sàn đấu giá, đều sẽ đến đây mổ đá.

Mọi người đều tụ tập ở đây, vừa lo lắng không biết khối đá trên tay mình có thể mổ ra ngọc hay không, vừa xem náo nhiệt của người khác.

Trong chốc lát, không khí náo nhiệt vô cùng.

“Tránh ra!

Tránh ra!” Bên cạnh, Tôn Tư Mạc cũng đi xuống lầu, khoác một chiếc áo vest, trên tay cầm khối nguyên thạch đã đấu giá với giá cao.

Vẻ mặt hắn vô cùng kiêu căng.

“Tiên sinh Tần, ngại quá nha, khối đá không để ngài đoạt được.”

Tôn Tư Mạc thay đổi hoàn toàn vẻ mặt đau lòng khi tiêu tiền trước đó, đắc ý trước mặt Tần Vũ.

"Không sao, cứ tự nhiên." Bàn Tử như gặp quỷ, nhìn Tần Vũ với phong thái khác thường trước đó.

"Không phải chứ, Lão Tần lại nhân nhượng sao?" Lão Hồ đã sớm phát hiện ra điều bất thường, thấy Tần Vũ phản ứng khác lạ, trong lòng cũng đại khái hiểu ra.

"Ông hiểu rồi đó, lát nữa sẽ có trò hay để xem." Lão Hồ ghé sát vào Bàn Tử thì thầm.

"Được!

Vậy tôi không khách khí với tiên sinh Tần nữa nha!" Tôn Tư Mạc nói thế, nhưng trong lòng lại một trận khinh thường.

"Nói thì to lắm, không phải là không có tiền, Tần gia, thật sự cho rằng mình có bản lĩnh hơn người sao." "Mổ đi, không thấy Tôn tổng sốt ruột rồi sao?" Tôn Tư Mạc gạt mọi người ra, định mổ khối đá đầu tiên, lúc đó phòng mổ đá đông người nhất.

Cũng tiện nhân cơ hội này lấy lại thể diện vừa mất.

"Cắt đi." Đưa khối đá cho thợ mổ đá chuyên nghiệp, Tôn Tư Mạc ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

Vẻ mặt hắn đầy tự tin.

Chỉ một lát sau, khi khối đá được thợ mổ đá lấy ra khỏi máy.

Những người xung quanh đều biến sắc.

Có người ngây người ra, có người cúi đầu nén cười.

"Tôn tổng… ông xem này." Một bên của khối đá đã được cắt ra, bên trong lộ ra một vài vệt xanh lục.

Nhưng nước không tốt, những thứ bên trên tạp nham, ngay cả băng chủng cũng không tính.

Tối đa cũng chỉ đáng giá một hai trăm vạn.

Mà Tôn Tư Mạc lại bỏ ra những hai trăm năm mươi triệu để đấu giá thành công.

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo hống hách lúc nãy của hắn, mọi người không chế giễu mới là lạ.

“Sao lại như vậy!

Không thể nào, các ngươi có đổi đá của tôi không!

Chán sống rồi sao!” Tôn Tư Mạc chết lặng, số 016, ông nội hắn nói là không sai được.

“Tôn tổng, tôi không có làm gì đâu, đều có camera giám sát, tôi sao dám đụng vào đồ của ngài chứ.” “Được rồi, Tôn tổng, đá cũng đã mổ xong rồi, không… cũng nên nhường cho người khác rồi.” Tần Vũ cười đi tới, nhắc nhở hắn nhanh chóng nhường chỗ.

“Tôi biết rồi!

Chương 264

Đúng không!

Các người đã động tay động chân!" "Nói chuyện phải có bằng chứng, Tôn tổng nói vậy không hay đâu, chẳng lẽ giống như mấy người mới vào nghề kia, không chơi được thì lại giở trò à?" Tần Vũ không để ý, nhưng Lão Hồ nói những lời trong ngoài đều mang ý chế giễu.

"Làm phiền rồi." Tần Vũ đưa khối đá trong tay mình cho thợ mổ đá.

"Lão Tần, ngài khách khí rồi." Người thợ mổ đá nhận lấy khối đá, không nói hai lời liền đặt khối đá vào máy.

Theo tiếng máy dừng lại, thợ mổ đá cũng lấy ra khối đá đã được cắt ra.

"Lão Tần, ngài…." Lúc này tay của thợ mổ đá cầm khối ngọc run rẩy.

"Hồng phỉ!

Lão Tần, là hồng phỉ đó!" Một người bên cạnh kinh ngạc kêu lên.

"Mẹ kiếp, thật là hồng phỉ!

Lão Tần ông giỏi thật đó!" Bàn Tử nhận lấy, lật đi lật lại nhìn khối đá đã được cắt ra, lấp lánh ánh đỏ.

Màu sắc của phỉ thúy đa phần là màu xanh lục, nhưng cũng không phải không có màu sắc khác.

Vài năm gần đây, phỉ thúy thất thải cũng được ưa chuộng trên thị trường, trong đó phỉ thúy màu đỏ là quý hiếm nhất và đẹp nhất.

Vì vậy giá cả cũng đắt hơn.

“Tần Vũ!

Chắc chắn là đã động tay động chân, rõ ràng khối của tôi mới là hồng phỉ!” Tôn Tư Mạc tức giận xông lên, muốn tranh cãi với Tần Vũ.

“Tôn tổng, tôi thấy ông nên giữ chút tôn trọng, đây là hội giám bảo, không phải nơi ông có thể giở thói thiếu gia!” Lão Hồ bước lên ngăn lại.

Những người xung quanh đã sớm không chịu nổi thái độ kiêu ngạo của Tôn Tư Mạc cũng bắt đầu hò hét theo.

“Đúng vậy, không phải ỷ nhà có tiền, lên đây mà khoe khoang chứ.” Bàn Tử cười, cũng la lên, “Mau xem đi, con trai trưởng cháu đích tôn của Tôn gia chơi đá mà không chịu thua, lại giở trò vô lại rồi!” “Hồ!” Tôn Tư Mạc gầm lên.

“Tôi hồ?

Không hồ?

Khối đá Lão Tần đổi đó, cũng có ý gì đâu, nhiều đôi mắt nhìn như vậy mà, tôi thấy ông thua rồi!” “Được!

Được!

Hôm nay tôi nhận thua, sau này đừng để tôi gặp mặt nữa!” Vì ngại có Hoắc Tú Nhi ở đây, Tôn Tư Mạc không dám gây chuyện, chỉ đành tức giận bỏ đi cùng người của mình rời khỏi phòng mổ đá.

Tôn Tư Mạc vừa đi, những người khác cuối cùng cũng có thể bắt đầu mổ đá.

“Lão Tần, thật sự là ông đã động tay động chân sao?” Tần Vũ không trả lời, chỉ lắc đầu, đúng là có động tay động chân, nhưng

không phải là lợi dụng Tầm Long Châu, nhưng chuyện này không thể nói với mọi người.

"Không chừng, tên ngốc kia vừa tức giận, đã ghi nhầm số hiệu đấu giá rồi." "Không nói chuyện đó nữa, Lão Tần, khối hồng phỉ này thật sự không tệ, trách không được ông nội Lưu Ly lại để ý lâu như vậy, mua vào hơn năm trăm vạn, vừa chuyển tay, tăng giá vài chục lần cũng không thành vấn đề." "Lão Hồ ly lão Hồ ly, không ngờ không có gì, khối hồng phỉ này sẽ trực tiếp bị Lão Tần chặn đầu!

Nhìn phẩm cấp, nhìn màu sắc, phỉ thúy thủy tinh chủng màu đỏ, chậc chậc chậc, thật sự kiếm lớn rồi!" "Tiên sinh Tần nhãn lực thật độc đáo!" "Không biết khối của tôi mổ ra sẽ như thế nào." "Phỉ thúy tổ mẫu lục thủy tinh chủng, cũng sẽ không quá tệ, có thể xuất tay được." Tần Vũ tùy tiện nói một câu, người nghe có ý, khi khối ngọc mà Hoắc gia mua được lấy ra quả nhiên là một khối tổ mẫu lục thủy tinh chủng.

Khiến mọi người xem mà hít một hơi khí lạnh.

Năm nay, tính ra có hai khối thủy tinh chủng nổi bật nhất.

Đều được Tần Vũ tìm thấy.

"Tần gia, Tần gia, ngài giúp tôi xem với!" "Có tôi, Tần gia, ngài xem khối này của tôi." Tần Vũ lắc đầu, anh không có cái nhã hứng rảnh rỗi đó, ở đây làm từ thiện.

Thực ra, khối hồng phỉ kia thật sự không tệ, Liễu Ly Tôn biết được nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng ai quan tâm chứ.

Buổi đấu giá vừa kết thúc, Tần Vũ quả nhiên không đoán sai.

Người của Liễu Ly Tôn đã tìm đến.

Những người đó mặc đồ đen, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Xin hỏi có phải tiên sinh Tần không?” Tần Vũ gật đầu, lông mày cũng vô thức hơi cau lại, “Tôi đây.” “Không biết hiện tại lão Tần có rảnh không, ông nội nhà tôi muốn gặp ngài một lần.” “Ông nội nhà ai vậy, khẩu khí lớn vậy, muốn gặp thì gặp à?” Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng, tuy lời nói của những người kia lễ độ, nhưng mang theo một cảm giác ngạo mạn.

“Bàn Tử nói không sai, tôi cũng có việc, nếu không rõ nguyên nhân, tôi e rằng không có thời gian đi gặp.” “Tiên sinh Tần, ngài hẳn là hiểu lầm, ông nội nhà tôi chính là Liễu Ly Tôn, muốn gặp lão Tần cũng là vì chuyện vừa rồi, để xin lỗi ngài, ngài thấy có được không?” Thấy Tần Vũ cũng không phải người dễ nói chuyện, người đàn ông hạ thấp thân phận xuống.

“Thế nào Lão Hồ, đi không?” Bàn Tử vừa nghe xin lỗi, nhất định sẽ không thiếu lợi lộc, có chút động lòng.

“Đi đi!

Lão Tần vừa vả mặt lão già đó, mà lại có thể xin lỗi chúng ta sao?

Nằm mơ đi!

Tôi thấy đây gần như là Hồng Môn Yến.” Bàn Tử nhíu mày, “Nhưng không đi, lại sẽ khiến Lão Tần có vẻ quá nhỏ mọn.” “Được, tôi đi.” Giọng Tần Vũ trầm thấp, không chút do dự đồng ý.

“Lão Tần…” Lão Hồ trong lòng không yên tâm.

“Không có gì đáng sợ đâu, lão Hồ ly hẳn là tinh ranh hơn đứa cháu bất trị kia nhiều, thật sự muốn lấy lại thể diện cho cháu, cũng sẽ không dùng ý kiến ngu ngốc như vậy.” “Nếu tiên sinh Tần có việc, vậy tôi không làm phiền nữa.” Người của Hoắc gia không muốn xen vào, liền cáo từ.

“Tiên sinh Tần mời đi trước!” Bàn Tử thấy tình thế này không

khỏi thì thầm nhỏ giọng.

“Không lẽ Liễu Ly Tôn đã nổi giận rồi?” “Nếu đã nổi giận, sao lại để Tôn Tư Mạc ra mặt chứ.” Lão Hồ nhún vai, “Ai biết trong cái bình hồ lô của lão già đó lại bán thuốc gì.” Theo mấy người kia, họ bước vào một căn nhà không xa gần đó.

Bước vào một căn nhà hai tầng nhỏ.

Trong sân có ao sen nở hoa.

“Lão già này thật biết hưởng thụ.” Bàn Tử thấy vậy nói.

Lão Hồ bất đắc dĩ nhấc tay vỗ mạnh vào vai Bàn Tử một cái.

“Bớt nói nhảm!” “Mời mấy vị vào trong.” Vừa bước vào cửa, Bàn Tử đã thấy bóng người quen thuộc kia.

“Ôi chao, không phải Tôn công tử sao.” “Thật khéo, lại gặp mặt rồi nha!” “Ông nội đâu?” Trong giọng điệu của Bàn Tử mang theo ý châm chọc.

“Vừa rồi là ở bên ngoài, bây giờ nói chuyện với tôi tốt nhất là nên tôn trọng một chút, nếu không hôm nay tôi sẽ không để cậu ra khỏi cái cửa này, tin không!” Tôn công tử lúc này đã tức giận đến đỏ mặt.

Xem ra thật sự sẽ động thủ với Bàn Tử.

“Hỗn xược!” Liễu Ly Tôn lúc này từ trên cầu thang lầu hai chậm rãi đi xuống.

Tóc hắn đã hơi bạc trắng.

Trông có vẻ đã gần sáu mươi tuổi.

Hai quả óc chó sắt nặng trịch trên tay hắn được xoay đi xoay lại.

Cọ xát phát ra tiếng lạch cạch.

“Sử tiên…” Lời Tôn công tử chưa nói xong đã bị ngắt lời.

Chương 265

"Không mau xin lỗi tiên sinh Tần!" Liễu Ly Tôn lại không hướng về phía cháu trai mình, mà lớn tiếng quát mắng.

"Vâng… xin lỗi, cháu không hiểu lễ nghĩa." Tần Vũ nhìn Tôn Tư Mạc.

Xem ra hắn cũng khá sợ ông nội.

"Được rồi, lui xuống đi, ta có chuyện muốn nói với tiên sinh Tần." "Vâng." Tôn công tử liếc nhìn Bàn Tử và Tần Vũ.

Trong ánh mắt tràn đầy sự không cam lòng.

Đợi Tôn công tử hoàn toàn lui ra ngoài, Liễu Ly Tôn mới khách khí mở lời nói.

"Thật làm mọi người chê cười rồi, cháu trai tôi ở nhà bị nuông chiều hư rồi, không hiểu chuyện lắm." "Xin tiên sinh Tần nể mặt tôi, đừng so đo với nó." "Khách khí." Tần Vũ lạnh lùng đáp hai chữ.

Trong lòng nghĩ lão già này cũng không phải hạng dễ chịu.

Hiện tại như vậy, nhất định có chuyện cầu xin.

Quả nhiên, câu tiếp theo của Liễu Ly Tôn liền nói.

"Không giấu gì, chuyện hạ mộ Quan Vũ, tôi cũng có thể cung cấp nhân lực vật lực." "Được biết bản lĩnh của tiên sinh Tần, tôi có ý muốn hợp tác với tiên sinh một lần." "Không biết có cái vinh dự đó không." Tần Vũ nội tâm khinh thường cười một tiếng.

Hợp tác, không phải là muốn "gắp lạt ma" (ý chỉ kẻ ăn theo, làm công miễn phí) sao.

Anh hiểu phong thủy biết chỗ nào có mộ, nhưng thiếu nhân lực.

Hợp tác với người có thể xuất nhân lực vật lực, chính là cái gọi là "gắp lạt ma" đó.

"Vậy tôi cũng nói thật với lão Tôn ông." "Gần đây thật sự không có ngôi mộ tốt nào để hạ." "E rằng sẽ làm ông thất vọng rồi." Liễu Ly Tôn vừa nghe liền biết Tần Vũ không có ý muốn hợp tác.

Sắc mặt liền trở nên âm trầm.

"Ồ, nghe ý tiên sinh Tần, là không muốn hợp tác với tôi sao?" Tần Vũ không nể nang chút nào.

Cúi người nói, "Xin lỗi, tạm thời không có ý định đó." "Nếu ngài không có việc gì, tôi xin cáo từ trước." Khí thế của Tần Vũ rất đủ.

Cùng Lão Hồ và Bàn Tử một đường thông suốt không trở ngại liền đi ra khỏi căn nhà của Tôn gia.

Vừa ra ngoài, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ kiếp, vừa nãy thật sự dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng không nói chuyện được thì lão già Tôn đó sẽ động thủ chứ!" Lão Hồ cười khẽ một tiếng nói, "Xem cái vẻ hăm hở đó kìa, động thủ thì động thủ, ai sợ ai chứ." "Chúng ta được mời vào, nếu thật sự động thủ, e rằng truyền ra ngoài không hay cho lắm." "Lão già đó sĩ diện, không làm ra chuyện như vậy đâu.

Nhưng ước chừng ngầm dùng thủ đoạn bẩn thỉu thì khó tránh khỏi." "À đúng rồi Lão Tần, ý ông là, gần đây thật sự không định xuống đất làm việc nữa sao?" Lão Hồ nghe Tần Vũ vừa nói không có mộ tốt.

Cứ tưởng là thật.

"Đó là nói cho Liễu Ly Tôn nghe, 'gắp lạt ma' mà." "Đúng là mơ đẹp!" Không nói thì thôi, nhắc đến lại nhắc nhở Tần Vũ.

Chuyện này, e rằng không ít người sẽ tìm đến anh vì danh tiếng.

Nếu là "gắp lạt ma", thì Ngô gia mới là kẻ nắm đằng chuôi.

Anh đột nhiên xuất hiện, e rằng sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của Ngô gia.

Hơn nữa lần trước ở địa bàn của Ngô gia đã mạo danh Ngô Tam Tỉnh.

Chuyện đó hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Tuy Tần Vũ không sợ, nhưng lấy danh nghĩa làm việc cho Hoắc gia mà đi.

Nếu xảy ra chuyện, hẳn là người ta sẽ tìm Hoắc gia đầu tiên.

"Tiếp theo chúng ta có một nơi cần đi." "Nhưng trước khi đi chúng ta cần tìm một người." Lão Hồ và Bàn Tử đồng thanh hỏi, "Ai?" "Trần giáo sư!" Nói đến Trần giáo sư, khó tránh khỏi việc phải tìm Dương Tuyết Lỵ trước.

Ngày thứ hai, Lão Hồ liền liên hệ Dương Tuyết Lỵ đến nhà.

"Không?

Không được!

Tuyệt đối không được!" Dương Tuyết Lỵ vừa nghe liền không chút do dự, liền thẳng thừng từ chối.

"Mạng của Trần giáo sư là tôi đã nhặt về đó.

Cơ thể ông ấy không thể chịu đựng được thêm sự giày vò nào nữa." "Đi Nam Hải, đó không phải là muốn bỏ mạng sao?" "Trần giáo sư không được, nhưng cô Dương thì có thể!" Khi mấy người đang nói chuyện.

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa.

Lão Hồ mở cửa nhìn ra, hóa ra là Minh Thúc đã lâu không gặp.

Minh Thúc phá sản, không còn vẻ hào nhoáng như trước.

Tần Vũ nhìn ra phía sau mình, cũng không thấy A Hương.

Minh Thúc ngượng nghịu nói rõ ý của mình.

Hóa ra đứa con trai bất trị kia.

Lại nợ tiền cờ bạc bên ngoài, Minh Thúc đã khuynh gia bại sản cũng không trả nổi.

Trong vạn phần bất đắc dĩ, đành quay về cầu xin Tần Vũ giúp đỡ.

Tần Vũ không thể giúp bằng tiền.

Nhưng hợp tác… Tần Vũ nhớ Minh Thúc từng nói, quanh năm làm ăn buôn thuyền ở Nam Dương.

Hiện tại Trần giáo sư không đi được, chuyện này vừa hay có thể dùng đến.

Chi bằng cứ giữ ông ấy lại.

"Để ông ấy vào đi." "Ôi, Minh Thúc, lâu rồi không gặp, sắc mặt tốt lên rồi nha." Minh Thúc đỏ mặt nói, "Bàn Tử, đừng có trêu tôi." Ngồi xuống trong nhà, Tần Vũ cũng không phí lời.

Trực tiếp hỏi Minh Thúc một số chuyện trên biển.

Minh Thúc cũng không khoác lác.

Đối với những câu hỏi của Tần Vũ.

Đều đối đáp trôi chảy, không hề dừng (trước đây) lại một chút nào.

"Tôi đã đi thuyền gần nửa đời người rồi, chuyện trên biển không có gì mà tôi không biết đâu!" "Nếu các người thấy tôi khoác lác, cứ việc đi hỏi thăm, ở Nam Dương nhắc đến tôi, ai mà không khen ngợi

không ngớt lời." "Dù sao cũng là một lão thủy thủ, Lão Tần muốn đi Nam Hải sao?" Tần Vũ chậm rãi gật đầu nói.

"Không sai, nếu đã vậy, Minh Thúc nếu không có việc gì thì đi cùng đi." "Lần này… tôi sẽ thuê ông." Minh Thúc cười, thầm nghĩ phong thủy quả nhiên xoay vần.

Hắn cũng không ngờ, hiện tại lại rơi vào tình cảnh đi làm thuê cho người khác.

"Yên tâm, nể tình Minh Thúc ra tay hào phóng như vậy." "Thù lao lần này cũng sẽ không ít đâu!" Tần Vũ biết mà.

Minh Thúc vừa nghe thù lao, quả nhiên cả người đều phấn chấn.

Chương 266

Cũng chẳng màng đến thể diện hay không.

Liền vội vàng gật đầu đồng ý nói.

"Được được được, vậy quyết định vậy!" Tần Vũ định vài ngày nữa sẽ lên đường.

Vì vậy đã giữ Minh Thúc lại.

Bữa tối, Minh Thúc, người không biết đã đói bao lâu, suýt chút nữa còn nuốt chửng cả Bàn Tử.

Ăn no xong, Minh Thúc tiếp tục kể cho họ nghe một số chuyện thú vị gặp trên biển.

"Minh Thúc, những chuyện đó bỏ qua đi, hảo hán không nhắc đến dũng khí năm xưa." "Bây giờ chúng ta nói chuyện có ý nghĩa hơn." "Minh Thúc biết hạt châu đó chứ?" Tần Vũ nghe đến đây nhướng mày hỏi, "Mộ Trần Châu?" Minh Thúc liên tục gật đầu, "Đúng đúng, chính là thứ đó." Bàn Tử và Lão Hồ nhìn nhau một cái.

"Sao lại không biết, không phải Mộ Trần Châu sao." "Tôi không những biết, tôi…" Lão Hồ biết Bàn Tử không giữ được mồm miệng.

Giơ tay vỗ vào Bàn Tử nói, "Lại khoác lác nữa rồi." Bàn Tử cũng ý thức được suýt nữa lỡ lời, liền lập tức im lặng.

Tần Vũ tiếp tục nói, "Tôi thì biết một ít, thứ đó thời xưa còn gọi là Phượng Hoàng Đảm." "Không phải đều là đồ của hoàng gia sao, Minh Thúc làm sao mà thấy được chứ?" Tần Vũ muốn gài lời, Minh Thúc không hề nhận ra.

Liền mở lời nói.

“Thật ra thứ đó, ở Nam Hải có!” Tần Vũ cứ tưởng hắn lại khoác lác, nhưng lời tiếp theo của Minh Thúc lại khiến Tần Vũ cảm thấy hứng thú.

“Năm xưa khi tôi còn trẻ, tôi phụ giúp ở nhà cậu tôi chạy thuyền, lúc đó vừa đúng lúc nơi đó đang có chiến tranh.” “Việc làm ăn khỏi nói là khó khăn đến mức nào!” “Có một năm tôi vận chuyển một ít muối và gạo, nhưng ai ngờ lại gặp phải Thôn Chu Ngư trên biển.” Lão Hồ giật mình nói, “Thôn Chu Ngư?” Thứ này trong phong thủy bí thuật cũng có ghi chép.

Cái gọi là đường có hổ chặn đường, biển có Thôn Chu Ngư.

Minh Thúc có thể gặp phải như vậy, chứng tỏ gặp phải loài cá lớn không tầm thường.

Loại cá này thường chỉ gặp ở biển sâu.

Thân hình to lớn đến mức căn bản không thể hình dung được.

“Cảnh tượng lúc đó khỏi nói là nguy hiểm đến mức nào, thuyền trưởng còn chưa kịp ra lệnh.” “Nước biển sôi sục, mặt biển mang theo đàn cá trực tiếp lao về phía chúng tôi.” “Cuối cùng để tăng tốc, tôi bất đắc dĩ chỉ đành chọn cách ném tất cả hàng hóa trên thuyền xuống.

Thậm chí ném cả mười mấy người sống xuống, mới có thể thoát chết trong gang tấc.” Lúc đó, tất cả hàng hóa trên thuyền của Minh Thúc đều bị mất sạch.

Vì vậy cậu hắn gần như phải bồi thường hết tất cả gia sản.

Để không bị chủ nợ ép nhảy biển.

Minh Thúc và cậu hắn liều mạng đi vào đại dương San hô Loa Toàn đầy hiểm nguy để thử vận may.

Người dân địa phương gọi hành vi đó là “thải châu” (hái châu).

Nghe nói dưới đáy biển của San hô Loa Toàn có một rừng san hô.

Nơi đó là mồ chôn của những con tàu đắm, rất nguy hiểm.

Nhưng vì trong rừng san hô có rất nhiều con trai khổng lồ.

Chỉ vào lúc trăng tròn, những con trai già đó mới mở vỏ.

Trong đó có những viên trân châu đã sống hàng trăm, hàng ngàn năm dưới đáy biển.

Đợi tất cả vỏ trai mở ra, những viên trân châu bên trong mượn ánh lửa có thể chiếu sáng cả khu vực xung quanh.

Bởi vì những con trai khổng lồ đó đều rất lớn, vỏ trai lại dày và cứng.

Vì vậy, trong một năm chỉ có lúc đó là cơ hội tốt nhất để lấy trân châu.

Cũng có không ít người sẽ mạo hiểm xuống biển vào thời điểm đó.

Đương nhiên, về cơ bản đều ra về tay trắng, thậm chí mất mạng cũng có.

Thật không may, lúc đó có bốn người xuống.

Cậu của Minh Thúc xuống biển đã bị cá lớn nuốt chửng.

Mấy người còn lại cũng đều không thể quay về.

Chỉ có Minh Thúc may mắn, mang theo trân châu trở về.

Sau đó mới đổi nghề làm buôn bán đồ tùy táng.

Sau khi nghe Minh Thúc kể xong, Bàn Tử cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Bàn Tử vừa nghe có chỗ tốt, lòng ngứa ngáy không chịu được.

Càng không cần nói là hắn khao khát đến mức nào.

“Vậy đợi chúng ta nhanh chóng nghiên cứu rồi khởi hành đi.” Minh Thúc cũng gật đầu nói, “Hái châu tuy nguy hiểm, nhưng lần này có tiên sinh Tần ở đây, chúng ta nhất định có thể khải hoàn trở về!” Lão Hồ cũng nhìn về phía Tần Vũ, chờ đợi ý kiến của anh.

Tần Vũ biết đi Nam Hải là chuyện sớm muộn.

Liền mở lời nói, “Chúng ta là thương nhân, tôi vốn định đi Nam Hải, nếu đã có lợi lộc có thể kiếm được thì chúng ta khởi hành sớm đi.” Mục tiêu của Tần Vũ là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, trong lòng nghĩ tiện thể kiếm ít trân châu mang về cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Liền đồng ý.

Lúc này trời đã tối, hẹn ba ngày sau khởi hành, sau đó liền về phòng ngủ.

Trải qua ba ngày chuẩn bị.

Thêm vào đó Dương Tuyết Lỵ xuất thân từ nhà thám hiểm.

Trong máu cô có gen phiêu lưu.

Thêm vào đó lần này trang bị cần Dương Tuyết Lỵ giúp chuẩn bị.

Vì vậy Dương Tuyết Lỵ cũng tham gia vào.

Kế hoạch đều đã được bàn bạc xong.

Tần Vũ mang theo Bàn Tử và Lão Hồ đi Nam Hải trước.

Ở đó tìm kiếm tàu thuyền phù hợp để xuống biển, và làm một số công tác chuẩn bị.

Dương Tuyết Lỵ thì chuẩn bị xong trang bị sau đó sẽ hội hợp.

Vừa bước vào vùng Bách Mộ Đại Nam Hải.

Đoàn người mang theo trang bị nhẹ nhàng, qua hải quan, lại ngồi

thuyền tư nhân chuyển sang đảo san hô Miếu Tổng.

Đó là một hòn đảo nhỏ.

Trên đảo có một vách đá, truyền thuyết là di tích thời Trịnh Hòa hạ Tây Dương.

Đảo san hô bốn phía đều là biển.

Chương 267

Ngay cả trong không khí cũng tràn ngập một mùi hương biển.

Trên đảo có một vịnh nước ngọt.

Vừa vặn có thể cho các tàu thuyền đi qua bổ sung nước ngọt.

Cũng là một con đường tất yếu để xuống biển.

Trên đảo có hơn mười hộ gia đình sinh sống.

Điều kiện khá lạc hậu.

Nhưng người dân địa phương khi ra biển đôi khi có thể vớt được một số đồ vật đủ loại.

Ví dụ như đồ sứ, binh khí, tiền cổ, đồ thủy tinh.

Đều là từ những con tàu đắm dưới biển.

Đôi khi thậm chí có cả rượu ngon lâu năm chưa mở.

Thông thường, những thứ lấy ra từ mộ gọi là minh khí.

Nhưng ở dân gian, những thứ vớt được trên biển như vậy gọi là "thanh đầu".

Hành vi thu mua những thứ này gọi là "tiếp thanh đầu".

Đây thường là ám ngữ trong giới.

Bàn Tử từ trước đến giờ chưa bao giờ "tiếp thanh đầu".

Nhưng chưa đợi Bàn Tử vui mừng, Minh Thúc đã nói.

"Đừng vui mừng quá sớm, chưa chắc có đồ tốt mà 'tiếp' đâu." "Ở đây tuy không có kẻ gây sự, nhưng đa số các con tàu đắm đều có niên đại xa xưa.

Những thứ đó ngâm trong nước biển, sớm đã hư hỏng gần hết rồi.

Thu về mang ra ngoài cũng không bán được giá tốt." "Còn nữa, sao lại nghĩ dễ thu mua vậy?

Ở đây không biết có bao nhiêu người chuyên sống bằng nghề đó đang chờ đợi đâu!" "Chỉ cần ngư dân vớt được một chút đồ tốt, lập tức bị người khác thu mua mất rồi." Bàn Tử nghe xong cảm thấy chán nản.

Liền bỏ cuộc.

Tần Vũ theo kế hoạch ban đầu, sẽ ở lại đây một thời gian.

Đồng thời cũng làm một số công tác chuẩn bị cho chuyến ra khơi.

Chờ sau khi hội hợp với Dương Tuyết Lỵ, có thể bắt đầu hành động rồi.

Tìm một nhà dân có thể lưu trú trong làng chài.

Lúc này trời đã tối, Tần Vũ đi dạo quanh đảo một vòng.

Kết quả vô tình phát hiện ra một quán rượu nhỏ.

Liền định rủ Bàn Tử, Lão Hồ và Minh Thúc vào uống vài chén.

Quán rượu trông đơn giản.

Một vài chiếc tủ được dựng bằng những thùng gỗ.

Bên ngoài quán còn phơi cá khô.

Trên quầy bar bày một ít rượu và vài món đồ cổ.

Minh Thúc nhiệt tình giới thiệu: "Lão Quá à.

Những người đi biển về đều sẽ đến đây uống một ly, tán gẫu.

Vậy nên nơi này thường náo nhiệt vào buổi tối, còn giờ thì vắng vẻ quá." Đúng lúc này, ông chủ quán thấy có khách vào, liền bước ra từ phía sau quầy.

Ông chủ là một người đàn ông trung niên họ Quá.

Khi ông ấy bước ra, Tần Vũ lại chú ý đến chân của ông ấy.

"Người địa phương đều gọi tôi là Quá, cũng là dân đi biển." Tần Vũ gật đầu, Minh Thúc không cần nói Tần Vũ cũng nhìn ra.

Người đàn ông cao lớn, đen sạm, dáng người vạm vỡ.

Từ cử chỉ đến dáng vẻ đều toát lên sự chất phác, cho thấy ông ấy là người quanh năm đối mặt với sóng gió biển cả.

Minh Thúc tuy giờ làm ăn không mấy tốt đẹp, nhưng dù sao cũng đã chạy thuyền nửa đời người, nên gọi ông Quá là tiền bối.

Sau vài câu thăm dò, biết nhóm Tần Vũ đều là người trong nghề, nên ông Quá cũng không dám nói thách.

Tần Vũ không quá phô trương, nói với ông Quá: "Ông chủ đừng căng thẳng, tôi cũng từng làm ăn ở ngoài và bị lỗ vốn, nên lần này ra biển là để kiếm ít đồ cũ về gỡ gạc lại." Ông Quá nghe vậy, cũng tỏ ra trượng nghĩa: "Đi biển nguy hiểm vậy sao.

Chỗ tôi có sẵn vài món, các ông cứ chọn, ưng món nào thì giá cả dễ nói chuyện!" Vừa nói, ông Quá vừa kéo một cái hộp từ dưới quầy ra.

"Đừng tưởng mấy thứ này không ra gì nhé.

Thật lòng mà nói, đây toàn là đồ tôi để dành cho khách quen đấy.

Nhưng hôm nay nể mặt Minh Thúc, tôi không quản khách quen hay không khách quen nữa." Tần Vũ nháy mắt với Bàn Tử.

Người này cũng khá trượng nghĩa, không kém gì mấy kẻ quanh năm lén lút ở Phan Gia Viên.

Bàn Tử cũng cười nói: "Sao mà được chứ, tôi ngại quá." Nhưng Bàn Tử vừa nói vừa mở chiếc hộp ra.

Mặc kệ, cứ xem bên trong có thật sự là đồ tốt không đã rồi tính.

Cuối cùng, Bàn Tử rất thất vọng.

Bên trong không có món nào đáng giá.

Duy nhất một con dao trông khá tốt, nhưng đã bị nước biển ăn mòn gần hết rồi.

Tần Vũ nhìn ông Quá nói: "Ông chủ nói trượng nghĩa như vậy, kết quả lại lấy mấy thứ này ra để lừa gạt tôi sao?

Mấy món đồ cũ nát này cứ để dành cho khách quen của ông đi.

Tôi không có thời gian để lãng phí với ông đâu." Ông Quá nghe Tần Vũ nói vậy, liền vội vàng giải thích: "Ấy da da, Tần lão bản, Tần tiên sinh, Tần gia, hòn đảo nhỏ này, làm gì mà ngày nào cũng có đồ tốt được chứ." Tần Vũ nhìn thấy bộ dạng này, biết ông ta nói thật.

"Nếu đã như vậy, tôi làm ăn bị lỗ vốn, nhưng cũng có chút dư dả.

Không thu ở đây, trực tiếp đi hỏi các hộ dân trong thôn cũng vậy thôi." "Ấy, ấy, ấy!

Đừng mà." Ông Quá cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Hóa ra đồ của ngư dân trong thôn đánh bắt được đa phần đều đưa cho ông Quá trước.

Chương 268

Ông ta thu mua rồi bán lại cho khách quen, ăn chênh lệch.

Nếu để dân làng biết, sau này e rằng ông ta sẽ không thu mua được đồ cũ nữa.

Ông Quá lúc này lại mang ra một cái hộp khác từ bên trong nhà.

Tần Vũ nhìn ông Quá đặt chiếc hộp dưới chân mình, mũi lập tức ngửi thấy một mùi tanh nồng của biển.

Ông Quá mở chiếc hộp gỗ ra.

Bên trong quấn mấy lớp vải.

Sau khi cởi bỏ hết những lớp vải này, Bàn Tử, Lão Hồ và Minh Thúc đều không nhịn được mà nhìn vào bên trong hộp gỗ.

Ánh mắt Minh Thúc thay đổi.

Ông ta lập tức ghé sát lại, bí ẩn hỏi ông Quá: "Đều kiếm được ở đâu vậy?" Tần Vũ nhìn những món đồ cũ trong hộp.

Bên trong chứa đầy những miếng cổ ngọc kỳ lạ, nhẹ nhàng.

Có cái giống xương khô, có cái giống răng thú.

Không chỉ hình dạng kỳ lạ, mà màu sắc của một số miếng cổ ngọc cũng vậy.

Những món đồ cũ này, vì bị nước biển ăn mòn, nên thường có màu xám xịt.

Nhưng có một số món vẫn còn nguyên vẻ tươi tắn, hoặc có màu sắc như gừng tươi, hoặc màu như tương nát, cũng có những vết loang lổ rực rỡ như rong biển đỏ.

Tóm lại, những miếng cổ ngọc được vớt từ biển lên, hầu như không có miếng nào hoàn hảo.

Bởi vì người xưa chôn cất ngọc đều kiêng kỵ dính bẩn hoặc bị ám tinh.

Thành phần trong nước biển sẽ làm tắc nghẽn ngọc môn, khiến những miếng ngọc này ít nhiều đều bị tổn hại.

Lão Hồ khẽ huých Tần Vũ, thì thầm nói: "Lão Tần, ông thấy mấy thứ này thế nào?" Tần Vũ lúc này đang dùng kim đồng quét từng món một trên đó.

Một lúc sau mới chậm rãi nói: "Mấy thứ này ở dưới đáy biển e rằng đã có cả ngàn năm rồi.

Trông có vẻ tuyệt đối không phải đồ từ một con thuyền đắm bình thường.

Trên đảo hoang mà lại thấy được những thứ như vậy, chúng ta lần này đúng là gặp may rồi." Bàn Tử lúc này đã không thể chờ đợi được mà bắt đầu mặc cả với ông Quá.

Lão Hồ nhìn những thứ trong hộp.

Ở mộ Hiến Vương, ông đã thấy không ít bảo vật rồi.

Nhưng những thứ trong hộp vẫn khiến Lão Hồ cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì bên trong có một bức tượng đầu người phụ nữ.

Toàn bộ ngũ quan đều được khắc họa vô cùng tinh xảo và sống động.

Món đồ này Lão Hồ lần đầu tiên nhìn thấy.

Bên kia ông Quá nói với Bàn Tử: "Huynh đệ, tôi nói thật với các ông, các ông cũng biết là không dễ dàng gì." "Tôi cũng không dám làm

giả đâu, mấy tháng trước, từ trên biển trôi dạt vào một xác thú khổng lồ." "Chờ thủy triều rút, trời vừa nóng lên thì bắt đầu thối rữa, mùi hôi thối nồng nặc." "Con vật đó quá lớn, mọi người đều sợ để lâu sẽ không tốt, nên đã phải tốn rất nhiều sức lực để ném từng khối xác thịt xuống biển." Nhưng khi xác cá lớn bị ném đi một nửa, người ta phát hiện ra một mảnh thuyền nhỏ bị vỡ nát trong bụng cá.

Chắc là bị con cá nuốt chửng rồi.

Tần Vũ cười, lập tức phát hiện ra điểm mấu chốt trong lời nói của ông Quá, nói: "Quá Vũ tuy chuyên thu mua đồ cũ, nhưng xem ra lại không hiểu về ngọc lắm nhỉ.

Thật lòng mà nói, đồ vật tuy tốt, nhưng cũng không thể lấy ra tiêu thụ được đâu!" Ông Quá sững sờ, không hiểu ý Tần Vũ nói.

Tưởng Tần Vũ đang hù dọa mình, liền không cho là đúng mà nói: "Tần lão bản, ông đừng có dọa tôi, làm ăn thì làm ăn, nói những lời gây hoang mang thì không tốt đâu." Tần Vũ cũng không vội vàng, tiếp tục nói: "Mảnh thuyền nhỏ bị vỡ trong bụng cá, không phải thuyền nhỏ bình thường nào cũng có những thứ như vậy đâu.

Trên thuyền nhỏ toàn là bảo vật, hẳn là thuyền hải tặc, dùng tiêu tang hắc hóa.

Không may bị cá nuốt chửng.

Đồ tùy táng và ngọc thạch mọi người đều dám lấy, là vì thời xưa ngọc thạch cũng là một loại tiền tệ lưu thông.

Nhưng bây giờ là thời đại khác rồi.

Không tin ông hỏi Bàn Tử mà xem, ở Phan Gia Viên bây giờ ngọc thạch mà không rõ nguồn gốc, ai dám thu mua?

Tôi không dọa ông đâu, nếu ông trực tiếp mang ra ngoài bán, chẳng khác nào tự mình chui đầu vào rọ đâu!" Bàn Tử cũng ở bên

cạnh phụ họa: “Tôi không lừa ông đâu.

Tôi thấy ông ở trên đảo lâu quá rồi, có biết gọi là Tỉnh Quan Thiên không?

Có thời gian chi bằng đến Phan Gia Viên xem thử, cũng là để mở mang kiến thức!” Ông Quá rõ ràng bị dọa sợ, mắt trợn tròn miệng há hốc, nói: “Vậy giá cả chúng ta bàn bạc lại thế nào đây?

Tôi bớt chút nữa cũng không thành vấn đề, mau chóng mang đồ đi đi!” Sau khi giao dịch ngọc thạch xong, Tần Vũ mới nói đến chuyện chính.

Đó là vấn đề cần thuyền để ra biển.

Mấy người ngồi lại bàn bạc.

Ý của Tần Vũ là không cần chọn thuyền quá lớn, ngược lại sẽ bị một số hải tặc để mắt đến.

Nhưng thuyền nhất định phải chắc chắn, lần này xuống biển nhất định phải trải qua sóng to gió lớn.

Về mặt này không thể qua loa được.

“Quá Vũ, chỉ cần Tần lão bản ưng ý chiếc thuyền nào, giá cả không thành vấn đề.” Vừa rồi ông ta vừa chốt một phi vụ làm ăn với Minh Thúc.

Ông Quá cũng biết đây là một đại gia, không dám chậm trễ mà nói: “Vụ này các vị tìm tôi là đúng người rồi!

Tôi Quá Vũ không dám đảm bảo điều gì khác, nhưng về thuyền thì đảm bảo sẽ khiến các vị hài lòng.

Mấy vị đi theo tôi!” Ông Quá dẫn Tần Vũ và nhóm người đi đến phía sau con hẻm của làng chài.

Xung quanh đảo San Hô đều là những khối đá nhô lên, trông như

một đóa hoa đá giữa biển.

Dưới vách núi có một số hang nước.

Lão Hồ quan sát môi trường xung quanh.

Bầu trời và biển hòa làm một, mặt biển cũng yên bình đến lạ.

Trong lòng ông không khỏi thầm cầu nguyện, nếu lúc ra khơi cũng có thời tiết tốt như vậy thì tạ ơn trời đất rồi.

Trong các hang nước dưới vách núi có đậu thuyền.

Ông Quá dẫn họ vào nói: "Đây rồi, các ông xem đi, ưng chiếc nào thì lấy luôn!" Tần Vũ nhìn một lượt, đúng là trong này không thiếu thuyền.

Kiểu dáng cũng đa dạng.

Thậm chí niên đại cũng không giống nhau.

Có thuyền đánh cá, thuyền chở hàng cỡ nhỏ, có thuyền buồm động cơ.

Chương 269

“Cũng được đấy Quá Vũ, mấy năm nay làm ăn lớn vậy à!” Ngay cả Minh Thúc cũng có chút kinh ngạc nói: “Kiếm đâu ra nhiều thuyền vậy?” Ông Quá gãi gãi đầu nói: “Hại, đâu có.

Một nửa số thuyền ở đây đều là của ngư dân trên đảo, mỗi thời điểm khác nhau họ lại đậu ở đây.

Nếu thuê thì có tôi ở đây giá cả đều dễ nói chuyện.

Một số khác, như mấy chiếc ở đằng kia, là những chiếc thuyền gặp tai nạn trên biển.

Bỏ lại ở đây để sửa chữa, còn có một số là do các đội săn lùng kho báu, trục vớt để lại.” Tần Vũ nhìn kỹ, đúng là có những chiếc thuyền trông có vẻ niên đại lâu đời.

Trên đó còn mang theo loại pháo kiểu cũ.

Trông có vẻ đã có tuổi đời gần trăm năm rồi.

Những chiếc thuyền này không dùng để ra khơi nữa, làm đồ cổ thì còn tạm được.

Ông Quá dẫn họ đi xem vài chiếc thuyền.

Về mặt này thì phải nghe Minh Thúc.

Minh Thúc cũng khá chuyên nghiệp, yêu cầu đối với thuyền rất cao.

Xem một lượt đều không có chiếc nào khiến ông ấy hài lòng.

Cuối cùng Minh Thúc lắc đầu với Tần Vũ nói: “Lão Tần, những chiếc thuyền ở đây thường dùng để đánh bắt cá gần bờ thôi.

Nhưng chúng ta phải đi đến Mắt Biển, những chiếc thuyền này

đều thiếu những thiết bị chúng ta cần.

Không thể dùng được.” Ông Quá nghe vậy, mắt đảo qua đảo lại nói: “Mấy vị ra biển làm việc lớn à, tôi cứ tưởng là đi vớt mấy món đồ cũ bình thường thôi chứ.

Mấy vị muốn đi tìm, vậy thì không dễ rồi!” Minh Thúc nhìn ông Quá nói: “Ồ?

Ý ông là, ông còn giấu nghề à?” “Đâu dám chứ, con trai tôi, có một chiếc thuyền do đội thám hiểm người Tây Dương sửa chữa từ nhiều năm trước.

Chuyện cũng tà môn lắm, thuyền sửa xong xuôi rồi, nhưng đám người kia còn chưa kịp ra biển thì đã chết hết một cách bí ẩn.

Chiếc thuyền đó tôi vẫn giữ đến giờ, chắc là chắc chắn rồi, nhưng người trên đảo đều chê là xui xẻo.

Không ai dùng cả.

Mấy vị nếu không chê thì xem thử xem?” Tần Vũ nghe vậy có chút động lòng, không hề bận tâm đến chuyện xui xẻo hay không.

Thuyền có thể dùng là được.

Lúc này phải làm những việc phi thường, thì phải có những lựa chọn phi thường.

Chiếc thuyền đó trông quả thực có vẻ hơi cũ.

Thuyền không lớn, là một chiếc thuyền cỡ nhỏ.

Cũng có thể chở mười mấy người.

Thân thuyền làm bằng gỗ, nhưng tay nghề tinh xảo và vật liệu đặc biệt nên vô cùng chắc chắn.

Ông Quá lại giới thiệu thêm.

Nghe nói chiếc thuyền này ngày xưa là thuyền nhanh của hải tặc.

Sau khi hải tặc ở khu vực lân cận cơ bản bị tiêu diệt, chiếc thuyền này liền rơi vào tay mấy người Tây Dương kia.

Sau khi sửa chữa một chút.

Trên thuyền lưới đánh cá, pháo đánh cá, và ngư thương đều đầy đủ.

Không chỉ vậy, Tần Vũ còn phát hiện ra hai quả cầu đồng lớn ở đuôi thuyền.

Đó là những quả cầu lặn, có thể chứa người vào bên trong rồi dùng dây xích treo xuống.

Khi lặn xuống biển để kiểm tra tình hình.

Tuy phương pháp còn thô sơ, nhưng cũng có thể bảo vệ tốt cho người lặn xuống dưới đáy biển luôn biến đổi trong chớp mắt.

"Thuyền tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đầy đủ đấy chứ." Minh Thúc nhìn chiếc thuyền liên tục gật đầu.

Bởi vì ông ta phát hiện trên đó có một số thiết bị đặc biệt do người Tây Dương để lại.

Bao gồm dụng cụ cứu hộ, và thiết bị lặn.

Chất lượng đạt tiêu chuẩn.

Minh Thúc vừa nhìn đã biết Tần Vũ hài lòng với chiếc thuyền này.

Tần Vũ cũng thấy không tệ, có chiếc thuyền này có thể tiết kiệm không ít phiền phức.

Mấy người vừa tán gẫu vừa xem thuyền.

Lúc này ông Quá đột nhiên nói: "Không phải tôi hồ đồ đâu!

Nhiều năm như vậy, tôi thật sự chưa thấy ai có thể bình an trở về

từ Rừng San Hô cả.

Nơi đó toàn là quỷ biển!

Lại còn có âm hỏa!

Tôi khuyên các vị chi bằng kiếm ít đồ cũ rồi rút lui đi!

Thuyền thì tốt đấy, nhưng tiền đề là cũng phải có một thuyền trưởng có thể lái thuyền vào Rừng San Hô mới được chứ!" Bàn Tử khinh miệt nói: "Kiếm một người là xong thôi mà!

Đừng lấy tôi ra so với những người đó, ông không thấy sao, mấy anh em đây đều là dân chuyên nghiệp cả đấy!" "Các ông có chuyên nghiệp đến mấy, bây giờ cũng không tìm được lão ngư dân có kinh nghiệm phong phú đâu!

Cái Mắt Biển Rừng San Hô đó, bây giờ người ta nghe đến là tránh xa!

Đâu có nhiều người không sợ chết như vậy chứ!" Tần Vũ lúc này trong lòng đã có tính toán rồi.

Anh có cách riêng của mình, nhưng là cơ mật, không thể tiết lộ cho ông Quá này.

Liền nói: "Mấy chuyện đó ông không cần phải lo, chiếc thuyền này tôi đã ưng rồi, ra giá đi." Ông Quá trước đó đã bị hố, lần này cũng không dám ra giá trên trời.

Ông ta đưa ra một mức giá hợp lý, Tần Vũ cũng gật đầu ngầm đồng ý.

Vậy là vấn đề thuyền đã được giải quyết.

Mọi người liền theo lời Tần Vũ, chia nhau hành động.

Minh Thúc dẫn Bàn Tử đi chuẩn bị một số vật phẩm thiết yếu cần cho chuyến đi biển.

Về mặt này ông ấy khá chuyên nghiệp.

Tần Vũ và Lão Hồ thì đi thăm hỏi một số ngư dân gần đó để hỏi thăm tình hình biển gần đây.

Chương 270

Cứ như vậy bận rộn hai ngày, Dương Tuyết Lỵ cũng mang theo đồ đạc đến.

“Thuyền cũng được đấy chứ!

Kiếm ở đâu ra vậy?” Dương Tuyết Lỵ vốn lo lắng về vấn đề thuyền.

Sau khi đến nơi, phát hiện chiếc thuyền thật sự không tệ.

“Nhóc con đó thấy chưa, đừng tưởng chỉ có cô Dương đây mới kiếm được đồ tốt!” Chiếc thuyền đã được sửa chữa đơn giản trong hai ngày ngắn ngủi.

Theo tập tục địa phương.

Thuyền mới và thuyền được tân trang trước khi ra khơi đều phải tổ chức một nghi thức.

Hàm ý mong chuyến đi biển bình an.

Tần Vũ đương nhiên không tin những chuyện này.

Nhưng khi Tần Vũ và Lão Hồ đi thăm dò, họ đã tìm được một lão ngư dân địa phương trên đảo.

Người này thực sự không dễ tìm, một khi tiết lộ muốn đi đến Mắt Biển Rừng San Hô thì nhất định sẽ bị từ chối.

Nơi đó trong mắt người dân địa phương giống như một khu cấm địa.

Nhưng cuối cùng Tần Vũ cũng tìm được.

Một lão ngư dân khoảng năm mươi tuổi tên là Nguyễn Hắc.

Ánh mắt sắc bén, tinh thần cũng rất tốt.

Bên cạnh ông có hai người, một thanh niên trẻ tên là Cổ Sai.

Cũng khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Người đen sạm, gầy gò.

Nhưng nhanh nhẹn, hoạt bát như một con khỉ vượn thoát cương.

Một cô gái khác, tên là Đa Linh.

Đôi mắt to chớp chớp liên tục, mái tóc dài buông xuống tận eo.

Cả hai đều là đệ tử của Nguyễn Hắc.

Việc tổ chức nghi thức là do Nguyễn Hắc, thuyền trưởng, đề xuất.

Tần Vũ không phản đối, vì loại nghi thức này tuy không có tác dụng thực chất, nhưng ít nhất cũng có thể mang lại cho mọi người một chút gợi ý tâm lý.

Tối hôm đó, sau khi nghi thức được cử hành xong.

Mọi người lần cuối cùng sắp xếp hành lý và trang bị trong nhà, đảm bảo không có gì bị bỏ sót.

Tần Vũ rảnh rỗi lấy những miếng cổ ngọc cũ mà Bàn Tử đã thu về ra.

Anh bất ngờ phát hiện, những miếng cổ ngọc này thực ra có thể ghép lại được với nhau.

Vốn dĩ là một bức ngọc điêu lớn, những thứ này đều là sản phẩm sau khi bức ngọc điêu bị tách rời.

Tần Vũ mượn ánh lửa nến, lần lượt lấy những miếng cổ ngọc có hành vi khác thường trong hộp ra.

Ghép lại thành một hình dáng phác thảo trên mặt đất.

Bức ngọc điêu có hình dạng đuôi cá, đầu người.

Ngày thứ hai theo kế hoạch, mấy người lên thuyền ra biển.

Nguyễn Hắc và Minh Thúc thay phiên nhau lái thuyền.

Vì Tần Vũ không tin tưởng Minh Thúc lắm, nên Minh Thúc chỉ chịu trách nhiệm lái thuyền khi mặt biển tương đối yên tĩnh.

Một khi gặp vấn đề, liền phải đổi thành Nguyễn Hắc.

Trên biển đi thuyền không thể dùng thiết bị điện tử, chỉ có thể dùng la bàn và hải đồ.

May mắn thay trên thuyền không có ai bị say sóng.

Thuyền không lớn, chia làm ba tầng, ngoài chỗ ở ra, những nơi khác đều dùng để chứa trang bị và trữ nước ngọt.

Để đi vào biển sâu cần một khoảng thời gian.

Khoảng thời gian này là buồn tẻ nhất.

Ngư dân bình thường đều sẽ chọn uống rượu để giải khuây.

Như Nguyễn Hắc, lão ngư dân thường xuyên ra biển như vậy ít người không uống rượu.

Đặc biệt là khi Minh Thúc lái thuyền.

Nguyễn Hắc rảnh rỗi là sẽ uống.

Sau đó cao đàm khoát luận, khoác lác về việc mình từng lợi hại thế nào.

Hôm nay Tần Vũ vừa nghe Nguyễn Hắc trên boong thuyền khoác lác về những trải nghiệm của mình, vừa dùng ống nhòm nhìn mặt biển yên bình nhưng cũng mênh mông vô tận.

Vô ý giữa chừng, Tần Vũ chợt thấy có một thứ giống như nàng tiên cá đang tắm, giống với thứ anh đã ghép lại hôm qua.

Tần Vũ vội vàng điều chỉnh tiêu cự của ống nhòm trên tay.

Chỉ thấy tầm nhìn trong ống nhòm từ mờ ảo dần trở nên rõ ràng.

Hóa ra ở xa trên mặt biển có những con sóng đang cuộn trào.

Nguyên nhân tạo ra hiện tượng này, chính là dưới mặt biển có một số con cá voi khổng lồ đang nổi trên mặt nước.

Khoảng cách quá xa, những thứ đó chỉ lộ ra một phần lưng.

Từ xa nhìn lại trông như một ám tiêu trong biển.

Tần Vũ từng nghe ngư dân nói.

Dưới biển sâu cá rồng không dưới trăm mét.

Tần Vũ lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy những sinh vật còn sống.

Không khỏi nhìn thêm một lúc.

Lão Hồ cũng ít khi nhìn ra biển.

Nhưng vì không có ống nhòm, nên không thể nhìn quá xa.

Chương 271

Nhưng Lão Hồ vẫn cảm khái nói: “So với biển cả, chúng ta thật sự quá nhỏ bé.

Muốn tìm lửa âm và ngọc trai dưới đáy biển, e rằng không dễ dàng đâu.

Mặt biển chốc lát lại thay đổi một kiểu, chúng ta phải chuẩn bị tâm lý cho việc này.” Bàn Tử cũng uống chút rượu với Nguyễn Hắc.

Lúc này nghe Lão Hồ nói vậy, bất cần nói: “Lão Hồ ông suy nghĩ nhiều quá rồi!

Đâu có gì đáng lo, ở sa mạc, ở mộ Hiến Vương, lần nào mà chẳng thoát chết.

Yên tâm đi, chúng ta là người tốt thì trời sẽ giúp, ông trời cho chúng ta bát cơm mà!” Nguyễn Hắc lúc này cũng hùa vào: “Đúng, câu này tôi thích nghe!

Phương châm sống của Nguyễn Hắc tôi là hoặc không làm, đã làm là làm chuyện lớn!” Lời vừa dứt, đệ tử của Nguyễn Hắc, cậu thiếu niên gầy đen kia đột nhiên chạy đến chỉ vào hướng mũi thuyền, kêu xem, miệng la lớn: “Xảy ra chuyện!

Xảy ra chuyện rồi!” Tần Vũ chưa từng thấy Cổ Sai sợ hãi như vậy, thằng nhóc này tuổi tuy không lớn, nhưng thể chất đặc biệt, lại có đôi mắt cá kỳ lạ.

Nghe Nguyễn Hắc nói cậu nhóc có thể lặn dưới nước lâu mà không cần đổi khí.

Nguyễn Hắc thấy cậu ta chạy đến gấp gáp như vậy, chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra.

Bình thường ông ấy uống rượu thì uống rượu, nhưng chưa bao giờ bỏ lỡ chuyện gì.

Cổ Sai vừa la lên, Nguyễn Hắc tỉnh rượu được gần nửa.

Ông ấy chạy về phía mũi thuyền.

Tần Vũ và Lão Hồ cũng đi theo.

Đến khi cả bọn đều đến mũi thuyền mới phát hiện ra.

Phía trước con thuyền đang đi, có một màn sương mù dày đặc.

Họ đang lao thẳng vào đám khí mù đó.

Càng đi về phía trước, tầm nhìn xung quanh càng thấp.

Tần Vũ cảm thấy màn sương này rất kỳ lạ.

Độ cao mười mấy mét, một tầng sương mù lơ lửng trên mặt biển.

Từ góc nhìn hiện tại.

Từ trong làn khí biển không ngừng cuộn trào, bốc lên vài sợi khói đen bay lên.

Cảnh tượng này trông như không biết lúc nào sẽ có những móng vuốt đen thò ra từ trong sương mù.

Trông vô cùng quỷ dị và đáng sợ.

May mắn thay, lúc này mặt biển lại yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Tần Vũ thậm chí còn không cảm thấy thuyền bị chao đảo.

Nguyễn Hắc thì lại tỏ vẻ bình tĩnh, dùng một giọng điệu như không hề để tâm đến chuyện gì mà nói: “Không sao, không sao.

Đừng ai căng thẳng, loại sương mù tĩnh này chỉ ảnh hưởng đến tầm nhìn thôi.

Chúng ta chỉ cần đi thuyền bình thường, chờ trời sáng sương mù

tự nhiên sẽ tan đi!" Nguyễn Hắc tuy nói vậy, nhưng mấy người vẫn không dám lơ là cảnh giác.

Dù sao đây là lần đầu tiên họ tiến vào biển sâu.

Trong lòng mọi người đều vô cùng cẩn thận.

Cứ như vậy lo lắng đi thuyền trên biển một đêm.

Nguyễn Hắc quả nhiên không sai, khi trời sáng bên ngoài sương mù đã tan đi gần hết.

"Tần lão bản, sau sương mù sẽ có gió, sương mù vừa tan, trên biển sẽ có sóng lớn đấy.

Phải chuẩn bị cho tốt đó!" Tần Vũ gật đầu, tỏ ý trong lòng đã nắm rõ.

Sương mù tan đi sau đó Nguyễn Hắc thay Minh Thúc lái thuyền.

Dương Tuyết Lỵ lúc này đang ở mũi thuyền điều khiển đèn tìm kiếm.

Nghe Nguyễn Hắc và Tần Vũ đối thoại cũng không nhịn được nói: "Tần tiên sinh, tôi cũng biết sau sương mù sóng gió sẽ lớn, chúng ta có thể tăng tốc, đi vòng ra ngoài rừng san hô trước được không.

Tuy làm như vậy quả thật có chút mạo hiểm, nhưng tôi nghĩ là khả thi đấy!" Tần Vũ lắc đầu nói: "Dễ thì dễ đấy, nhưng thời cơ này không dễ nắm bắt.

Sương mù cụ thể lúc nào tan thì không ai biết, xét theo tốc độ đi thuyền hiện tại.

Dù có tăng tốc, cũng chưa chắc đã đến được rừng san hô vào trưa mai.

Bây giờ chỉ có thể tùy cơ ứng biến!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu, cảm thấy lời Tần Vũ nói cũng có lý.

Hai người đang nói chuyện.

Bàn Tử bên kia đột nhiên hét lên một tiếng.

“Lão Tần, Lão Hồ, mau nhìn kìa!

Trong sương mù có thứ gì đó!” Dương Tuyết Lỵ và Tần Vũ đều ngừng nói chuyện.

Nhìn về phía trong làn sương mù.

Chỉ thấy trong một làn sương mờ nhạt.

Xuất hiện một ngọn đèn vàng kỳ dị.

Thứ đó như đột nhiên xuất hiện.

Cho nên khi phát hiện ra thì ngọn đèn đã cách không xa rồi.

Lão Hồ nhìn ngọn đèn nói: “Hình như là một con thuyền thì phải!” Tần Vũ lại nói: “Nếu là thuyền, trên thuyền sẽ chỉ có một ngọn đèn thôi sao!” Ánh sáng càng lúc càng gần.

Đến khi cuối cùng nhìn rõ con thuyền trắng trên biển đó.

Con thuyền đã ở rất gần rồi.

Con thuyền đó đột nhiên xuất hiện không một tiếng động trên biển.

Ngoại trừ ngọn đèn duy nhất trên thuyền, không còn ánh sáng nào khác.

Cũng không thấy bất kỳ bóng người nào trên thuyền.

Ngay cả cửa sổ cũng đóng chặt.

Ngọn đèn xuất hiện cùng với cả con thuyền xuất hiện, chỉ mất vỏn vẹn vài phút thôi.

Bàn Tử và Lão Hồ thậm chí còn tưởng mình hoa mắt rồi.

Chương 272

Đều dùng ánh mắt khó tin nhìn con thuyền yên tĩnh đó.

Kể cả Nguyễn Hắc đang cầm bánh lái cũng ngây người ra.

Tần Vũ là người phản ứng đầu tiên.

Anh hét lớn với Nguyễn Hắc: "Mau bẻ lái!

Tránh ra!" Nguyễn Hắc mới như vừa tỉnh mộng, vội vàng bẻ lái.

Cuối cùng cũng có kinh nghiệm mà tránh được con thuyền ma màu trắng đó.

Thuyền của họ lướt qua con thuyền ma.

Khoảng cách quá gần.

Tần Vũ thậm chí có thể trực tiếp nhảy sang con thuyền khác.

Cho nên những người đứng trên boong đều có thể nhìn rõ trên boang của con thuyền ma đó có cửa khoang.

Đều có những vết máu lớn.

Trong khoảnh khắc va chạm ngắn ngủi đó.

Minh Thúc và Dương Tuyết Lỵ đều vã mồ hôi lạnh.

Nếu hai thuyền va vào nhau, làm vỡ khoang thuyền.

Lúc đó sẽ phải chôn thân cùng con thuyền nhỏ đó dưới biển cả.

Thuyền đến nhanh thì đi cũng nhanh.

Sau khi lướt qua, thuận theo gió biển.

Nhanh chóng lại biến mất trong màn sương mù.

Một lúc lâu sau, Bàn Tử và Lão Hồ cùng những người khác mới

từ từ hoàn hồn.

“Thuyền ma từ đâu chui ra vậy, không một lời chào hỏi nào?” “Nó đi đâu rồi?

Đi đâu rồi?” Bàn Tử lúc này cảm thấy khó hiểu.

Những người quanh năm đi biển đều biết những câu chuyện về thuyền ma.

Giống như một câu chuyện đáng sợ được truyền miệng.

Nguyễn Hắc nghe nhiều cũng đâm ra chai sạn rồi.

Cho đến khi tận mắt chứng kiến.

Mới biết được sự đáng sợ của nó.

Đừng nói Minh Thúc, ngay cả Nguyễn Hắc nửa ngày sau tim đập vẫn không bình phục lại.

“Mọi người có nhìn thấy những vết máu trên thuyền không?” Lão Hồ đột nhiên hỏi.

Minh Thúc thần sắc nghiêm túc gật đầu nói: “Nhìn thấy rồi.” Tần Vũ cũng nhìn thấy, những vết máu đó đều đã khô và hóa đen rồi.

Cộng thêm bản thân chiếc thuyền màu trắng, dưới sự tương phản rõ ràng như vậy.

Những vết máu trên đó càng trở nên rõ ràng hơn.

Không biết những vết máu đó có phải là của thủy thủ đoàn trên thuyền không.

“Nhưng tôi không nhìn thấy xác chết nào trên đó?” Dương Tuyết Lỵ nói.

Bàn Tử lúc này lầm bầm một mình: “Gặp quỷ rồi!

Gặp quỷ rồi!

Nhất định là gặp quỷ rồi!

Chắc chắn là thuyền ma trong truyền thuyết!

Không được, không được!

Không biết sau này có gặp lại không, chuyện này đúng là tà môn mà mẹ kiếp!

Tôi thấy chúng ta cứ chuẩn bị sẵn pháo nước xuống khoang đi.

Đến lúc đó gặp lại thì nã một phát!

Khỏi để mấy cái âm hồn dai dẳng bám lấy chúng ta!

Nếu làm lỡ đại kế trứng vàng của chúng ta thì sao!" Tần Vũ thầm nghĩ, nếu là thuyền ma thì đạn pháo cũng chưa chắc đã có tác dụng.

Bởi vì Tần Vũ biết, thuyền ma sẽ xuất hiện thêm một lần nữa.

"Nguyễn Hắc, chú ý phía trước!

Chiếc thuyền đó lại quay lại rồi!" Tần Vũ vừa nói xong, mọi người đều nhìn.

Chiếc thuyền ma màu trắng vừa rồi mới lướt qua họ.

Như một vòng luân hồi, lại một lần nữa xuất hiện với trạng thái y hệt lúc trước.

Lao thẳng về phía họ.

Nếu lần đầu tiên mang lại cho mọi người cảm giác chấn động.

Thì lần này là kinh hoàng.

"Khốn kiếp!

Đúng là không có hồi kết mà!" Nguyễn Hắc cũng vạn vạn không nghĩ rằng nó sẽ xuất hiện thêm một lần nữa.

Ngay cả ông ấy cũng có chút hoảng loạn chân tay.

Nhưng may mắn thay, ông là một lão ngư dân.

Vừa hít thở sâu, Nguyễn Hắc vừa cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Dùng hết sức bình sinh để bẻ lái.

Lần này đột ngột hơn lần trước.

Cho nên khoảng cách giữa hai thuyền gần hơn lần trước.

Tần Vũ có thể nghe thấy tiếng ma sát giữa hai thuyền.

Chương 273

Con thuyền của họ lập tức chao đảo vô cùng dữ dội.

Bàn Tử mất thăng bằng ngã lăn ra đất.

Lão Hồ đi đỡ, kết quả cũng ngã lăn ra đất không đứng dậy được.

Dương Tuyết Lỵ và Tần Vũ đứng trên boong thuyền nắm chặt tay vịn miễn cưỡng không ngã.

Lúc này sóng gió cũng bắt đầu lớn hơn.

Nước biển tạt vào boong thuyền.

Nhưng vì thuyền của họ đã được cải tạo.

Không chỉ chắc chắn, mà cái mũi phá sóng còn khoét một lỗ ở mạn thuyền ma đối diện.

Một lượng lớn nước biển ồ ạt chảy vào bên trong thuyền ma.

Chỉ thấy thuyền ma bắt đầu từ từ bị nước biển nuốt chửng.

“Lưới đánh cá!

Lưới đánh cá!” Lão Hồ chỉ vào lưới đánh cá ở đuôi thuyền hét lớn.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy lưới đánh cá treo trên lan can boong thuyền đã vướng vào con thuyền ma đối diện khi hai thuyền ma sát với nhau.

Thuyền của họ cũng đang bị kéo xuống vì con thuyền ma từ từ chìm xuống.

“Mau!

Nhảy sang, cắt đứt lưới đánh cá!” Minh Thúc cũng hét lớn.

Lúc này Lão Hồ và Bàn Tử căn bản không đứng dậy được.

Không kịp để Tần Vũ suy nghĩ nhiều, anh đạp lên tấm ván nhảy sang.

Dùng con dao găm hắc kim sắc bén nhanh chóng cắt đứt những chiếc lưới đánh cá đang quấn quanh hai con thuyền.

Nguyễn Hắc sau khi biết hai thuyền bị lưới đánh cá nối liền với nhau cũng không dám tùy tiện tăng tốc.

Chỉ có thể chờ Tần Vũ xử lý xong những chiếc lưới đó.

Lúc này Dương Tuyết Lỵ thấy Tần Vũ một mình, cũng định đi giúp.

Nhưng bị Tần Vũ ngăn lại.

"Đừng!

Ném dây thừng cho tôi!" Tần Vũ sợ ngược lại sẽ làm vướng tay vướng chân.

Cho nên chỉ kêu Dương Tuyết Lỵ ở bên kia tiếp ứng.

Dương Tuyết Lỵ làm theo mà không hề nghi ngờ, vâng lời ném đầu kia của sợi dây thừng sang.

Tần Vũ vừa bước lên thuyền ma, ngửi thấy mùi tanh nồng nặc bốc lên từ con thuyền.

Vừa nhanh chóng giải quyết những chiếc lưới đánh cá.

Vừa chú ý, kiểu dáng con thuyền này rất cổ xưa.

Nhìn là biết không phải sản phẩm hiện đại.

Nhưng lại không hề cũ nát, như boong thuyền dưới chân anh.

Tuy trên đó có một lớp vết máu khô.

Nhưng lại trông như mới.

Tần Vũ vừa quan sát, tay cũng không một khắc nào ngừng nghỉ.

Vài nhát dao xuống, phần lớn lưới đánh cá trên đó đã được giải quyết.

Sau khi lưới đánh cá bị Tần Vũ cắt đứt, hai con thuyền liền tách ra.

Tần Vũ nắm chặt một đầu sợi dây thừng mà Dương Tuyết Lỵ đã ném.

Cả hai con thuyền đều đang chao đảo rất mạnh.

Tần Vũ dồn trọng tâm vào sợi dây thừng trên tay.

Định đạp lên con thuyền trắng nhảy trở về.

Nhưng không ngờ lúc này trên biển có một đợt sóng lớn.

Dưới sự chao đảo dữ dội, Tần Vũ bị sợi dây thừng quật ngã sang một bên khác.

Đập thẳng vào khoang thuyền trắng.

Trực tiếp làm thủng một lỗ lớn.

Nhưng Tần Vũ lại không hề cảm thấy đau đớn.

Tần Vũ tò mò nhìn về phía sau, chỉ thấy trên lỗ vừa bị đập.

Đang có một dòng máu đen đặc quánh chảy ra ngoài.

Toàn bộ khoang thuyền hóa ra không phải làm bằng gỗ và kim loại.

Tần Vũ lúc này mới phát hiện, những thứ này đều dùng bìa giấy trắng dán lên.

Dương Tuyết Lỵ ở bên kia cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

Lập tức biến sắc.

Chỉ thấy cô ấy mặt trắng bệch hét lớn với Tần Vũ: “Tần tiên sinh, mau về!

Thuyền đó làm bằng giấy!

Nhất định là con thuyền ma dành cho vong hồn trên biển!” Lúc này sương mù lại tan đi một chút.

Đồng thời sóng gió trên biển cũng càng lúc càng lớn.

Cả hai con thuyền đều đang chao đảo điên cuồng.

Thân thuyền chao đảo dữ dội, Tần Vũ căn bản không tìm thấy điểm đặt chân.

Cộng thêm khoang cửa bị Tần Vũ đập thủng một lỗ, đang không ngừng chảy ra máu tươi.

Chương 274

Trong gió còn có một mùi tanh tưởi khiến người ta buồn nôn.

Tần Vũ không kịp nghĩ nhiều, dưới biển sẽ có loại thuyền giấy như vậy sao.

Cứ như vậy nữa e rằng sẽ phải chôn thân cùng con thuyền giấy này dưới biển cả.

May mắn thay, anh luôn mang theo Mù Trần Châu bên mình.

Lấy Mù Trần Châu ra từ trong quần áo.

Tần Vũ khẽ nín thở, tập trung tinh thần.

Dồn sự chú ý vào Mù Trần Châu trên tay.

Chỉ thấy xung quanh đột nhiên chìm vào một khoảng tối đen như mực.

Ngay sau đó lại sáng trở lại.

Mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng.

Sóng biển cũng không còn động đậy nữa.

Biểu cảm của Dương Tuyết Lỵ cũng dừng lại ở khoảnh khắc đó.

Tần Vũ nhân cơ hội này theo sợi dây thừng nhảy trở về thuyền.

Lại một lần nữa sử dụng Mù Trần Châu, mọi thứ xung quanh lại khôi phục lại như cũ.

Đối với Dương Tuyết Lỵ chỉ là một khoảnh khắc lơ đãng.

Thậm chí cô ấy còn không nhìn rõ động tác của Tần Vũ.

Anh đã nhảy trở về rồi.

“Sợ chết tôi rồi Tần tiên sinh!” Dương Tuyết Lỵ tưởng anh sẽ không thể trở về được.

Vì Tần Vũ đã cắt đứt lưới đánh cá.

Hai con thuyền dần dần tách ra.

Cộng thêm sau khi Tần Vũ nhảy trở về, Dương Tuyết Lỵ cũng thu lại sợi dây thừng.

Chỉ thấy con thuyền giấy màu trắng kỳ dị đó bị nhấn chìm trong nước biển.

Và dần dần đi xa hơn.

“Mấy thứ này lúc nào tụ lại thế?” Sau khi rời khỏi con thuyền ma, thuyền của họ cũng dần dần ngừng chao đảo.

Lão Hồ và Bàn Tử vội vàng nhìn Tần Vũ.

Phát hiện ngay trên mặt biển giữa hai con thuyền.

Đang có vài con cá mập bơi lội.

Tần Vũ nhìn xuống, đúng là vậy.

Những con cá mập đó đang vây quanh thuyền của họ.

Trông vô cùng hưng phấn.

Tốc độ bơi cũng vô cùng nhanh.

Rõ ràng những con cá này bị mùi máu tanh trên con thuyền ma hấp dẫn.

Chắc chắn vừa rồi chúng đang rình rập Tần Vũ.

Chờ anh rơi xuống, để được một bữa no nê.

Gan của Bàn Tử vốn đã lớn.

Nhưng lúc này nhìn thấy những con cá mập bơi loạn xạ quanh

thuyền, cũng cảm thấy có chút rợn người.

“Mẹ kiếp, may mà lão Tần vừa rồi không rơi xuống.

Bằng không cái mạng nhỏ chẳng phải mất toi rồi sao!” Minh Thúc lúc này nặng nề thở dài một hơi nói: “Vừa ra khơi đã gặp chuyện xui xẻo thế này.

Tôi thấy chúng ta nên quay về chọn ngày đẹp rồi đi lại thôi!” Minh Thúc vì liên tiếp gặp phải con thuyền ma này.

Lúc này trong lòng vô cùng bất an.

“Ấy!

Khoan đã Minh Thúc, không được đâu.

Đã đi được nửa đường rồi mà bỏ cuộc!

Nếu quay về cũng vậy thôi, công sức cũng bằng không!

Nhưng mà cũng kỳ lạ thật!

Nếu con thuyền ma đó là thuyền giấy thì làm sao nó có thể ở trên biển lâu như vậy chứ!” Lúc này phía sau thuyền đột nhiên vang lên một trận âm thanh.

Truyền đến từ trên mặt biển.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại chỉ thấy trên mặt biển vài con cá mập đang không ngừng va chạm vào con thuyền giấy đang chìm xuống nước.

Mấy người vì vừa rồi thuyền chao đảo mạnh cộng thêm sóng lớn vỗ vào.

Quần áo trên người hầu như đều ướt sũng.

Gió biển một chút cũng không có ý định ngừng lại.

Thậm chí còn lớn hơn.

Tần Vũ mới hiểu ra: “Không phải thuyền giấy đâu, bên dưới thuyền giấy còn có thứ khác!” Chắc chắn có thứ gì đó giống như cá lớn, đang kéo con thuyền giấy đi dưới đáy.

Nếu đã như vậy, Tần Vũ nghĩ máu trong khoang thuyền cũng là của tên đó!

Lão Hồ vỗ vỗ vai Lão Tần nói: “Lão Tần, ông cũng mạo hiểm quá đấy!

Khoảng cách xa như vậy mà cũng dám nhảy!

Ông không muốn sống nữa sao?” Tần Vũ nhún vai nói: “Chẳng lẽ chúng ta cứ để con thuyền ma đó kéo chúng ta xuống mồ sao!” Lúc này Đa Linh vẫn đang ngủ trong khoang thuyền cũng đi ra.

Bị con thuyền chao đảo dữ dội đánh thức.

Đa Linh rõ ràng bị chao đảo đến chóng mặt trong khoang thuyền.

Khi đi lên người còn có chút đứng không vững.

Chương 275

“Xảy ra chuyện gì rồi?

Sao lắc dữ vậy?” Minh Thúc không kịp nói nhiều.

Trực tiếp nói: “Không ổn rồi không ổn rồi, đó là huyết thuyền đã bị tiêu hủy, Đa Linh mau chuẩn bị.

Kéo pháo trấn hải lên!” Tần Vũ cũng đồng ý làm như vậy, làm như vậy sau này nếu gặp lại tình huống tương tự sẽ đỡ phiền phức hơn.

Trên biển đi thuyền, không giống như trên đất liền.

Năng lực cá nhân có siêu phàm đến mấy, cũng khó một mình đối mặt với biển cả vô biên và vô số sóng gió.

Chỉ có toàn bộ thành viên cùng hợp sức mới có thể hóa hiểm thành an.

Hiện tại trên thuyền tổng cộng có bảy người, nhưng trang bị hoàn toàn theo tiêu chuẩn hải quân.

Cho nên hầu như mỗi người đều kiêm nhiệm nhiều chức vụ.

Mỗi người đều là một sức mạnh không thể thiếu.

Nguyễn Hắc, người cầm bánh lái, cũng đồng ý kéo pháo lên, dưới sự chỉ huy của Tần Vũ.

Bàn Tử điều chỉnh vị trí pháo, nhắm mục tiêu.

Đa Linh và Cổ Sai thì phụ trách vận chuyển thuốc súng và nạp đạn.

Dương Tuyết Lỵ thì thông qua ống nhòm trên thuyền chỉ dẫn Nguyễn Hắc điều chỉnh hướng đi.

Tìm góc bắn tốt nhất cho họng pháo.

Dưới sự phân công hợp tác của mấy người, không mất nhiều thời gian pháo thần biển đã sẵn sàng tấn công.

Lúc này trên mặt biển vẫn còn sương mù chưa tan hết.

Mấy người đều đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Không biết có gặp phải con thuyền ma thứ ba như vậy không.

Minh Thúc căng thẳng vã mồ hôi toàn thân.

Miệng lẩm bẩm: "Thật là đáng sợ!

Lại có thể gặp huyết thuyền đã bị tiêu hủy, thật là không may mắn, không may mắn!" Cái loại huyết thuyền đã bị tiêu hủy mà Minh Thúc nói.

Thực ra thời xưa để xua đuổi ôn thần, người ta đã đặt một con quái vật khổng lồ vào lưới, rồi đặt vào một con thuyền cũ, dùng giấy dán phủ lên phần trên boong thuyền, có một chiếc thuyền nhỏ dẫn đầu, rồi đưa xuống biển sâu.

Đôi khi cũng được gọi là thuyền ma.

"Nếu chúng ta không đánh chìm những con thuyền này xuống đáy biển, e rằng sẽ gặp rắc rối lớn!" Nói xong Minh Thúc chắp hai tay lại, làm một động tác giống như cầu nguyện.

Lại tiếp tục nói: "Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng sai sót!" Lại một con thuyền ma thứ ba hiện ra.

Tất cả mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi điều chỉnh góc độ, họ bắn hạ thẳng con thuyền ma đó.

Sau tiếng "oành" một cái, con thuyền giấy phía trên lập tức vỡ vụn.

Thứ bên dưới thuyền giấy cũng từ từ chìm xuống đáy biển.

Vết máu còn sót lại nhuộm đỏ cả một vùng biển rộng.

Không còn con thuyền giấy che chắn, thứ đó nhanh chóng bị đám cá dữ vây quanh.

Sẽ không thể gây ra mối đe dọa nữa.

Lão Hồ và Bàn Tử cùng những người khác không nhịn được vỗ tay hoan hô.

Chú Minh thì không ngừng lau mồ hôi trên trán, chú ấy thực sự đã sợ hãi.

"Phật tổ phù hộ, may mà đã thành công, nếu Long Vương dưới biển xuất hiện thì pháo của chúng ta cũng vô dụng." Shirley Dương cũng nói: "Tôi thấy chúng ta đại nạn không chết ắt có phúc về sau." Bàn Tử thì lại quên hết sợ hãi, "Cái Long Vương gì chứ!

Có tôi, Lão Tần và Lão Hồ ở đây, tôi sợ cái thứ quỷ quái đó à!

Chú Minh nói thật đi, tôi xuống mộ còn nguy hiểm hơn nhiều!

Chết còn không sợ, sợ gì rồng!" Bàn Tử vừa nói, Tần Vũ đột nhiên nghe thấy dường như có tiếng động từ phía trên.

Đúng là sóng trước chưa yên, sóng sau đã tới.

"Suỵt!" "Trên trời có tiếng động." Mọi người nghe vậy đều ngẩng đầu nhìn lên.

Xung quanh trở nên im lặng.

Tần Vũ nghiêng tai lắng nghe, từ bầu trời bị bao phủ bởi màn sương trắng truyền đến một loại âm thanh như kim loại đang bị xé toạc.

Bàn Tử cũng nghe thấy, lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, lại có chuyện gì nữa

thế này!" Dần dần tiếng động càng lúc càng lớn, ngay sau đó một bóng đen cực kỳ to lớn hiện ra một đường nét từ trong màn sương mù mịt.

Chú Minh lập tức hiểu ra.

Đột nhiên chú ấy ngồi phịch xuống đất, mặt tái mét như tro tàn, nói: "Cá... cá, xong rồi, lốc xoáy xong rồi!" Mấy con cá từ trên trời rơi xuống.

Tần Vũ cũng thầm kêu không ổn.

Bàn Tử lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Chuyện gì vậy, làm gì mà trông cứ như sắp chết đến nơi ấy." Chú Minh cười khổ một tiếng nói: "Sắp chết rồi, lần này Bàn Tử nói trúng phóc.

Tất cả chúng ta đều sắp chết rồi!" Tần Vũ thờ ơ nói: "Long thủ thủy!" Nói xong liền nhanh chóng quay đầu chạy về phía phòng điều khiển.

Cái gọi là Long thủ thủy, thực chất là một loại tai họa tự nhiên có sức hủy diệt mạnh nhất trên biển.

"Nguyễn Hắc, cho thuyền chạy hết công suất, chúng ta gặp Long thủ thủy rồi!" Nguyễn Hắc nghe vậy cũng biến sắc mặt, cả người đờ đẫn ra.

Sau đó mới cuống quýt tăng tốc hết cỡ.

Bởi vì một khi không thể tránh được, bị hút vào giữa cơn lốc xoáy đang dần hình thành bên dưới mặt nước, thì chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Chẳng trách gió biển dữ dội như vậy vẫn không ngừng.

Ngược lại, sức gió càng lúc càng mạnh.

Lúc này, giữa trời và biển không chỉ xuất hiện một bức tường

nước khổng lồ.

Đồng thời, sóng lớn cũng xuất hiện như muốn thông thiên.

Con thuyền hoàn toàn bị bao phủ bởi nước biển xanh biếc vô tận.

Chương 276

Trong đại dương bao la, con thuyền trở nên vô cùng nhỏ bé.

Tốc độ của con thuyền cuối cùng chỉ có thể cố gắng vật lộn ở rìa cơn lốc xoáy sắp hình thành.

Sau một hồi lâu, con thuyền dường như không hề nhúc nhích khỏi chỗ cũ.

Trong tình huống như vậy, Nguyễn Hắc đang cầm bánh lái vẫn cố gắng chống đỡ.

Những người còn lại hoàn toàn không giúp được gì.

Chú Minh thì mặt cắt không còn một hạt máu, ngồi phịch xuống đất không nói một lời, dường như đã chấp nhận cái chết.

Vào lúc này, giữa tiếng sóng biển khổng lồ, Tần Vũ mơ hồ nghe thấy một vài âm thanh kỳ lạ.

Dường như...

"Chết tiệt!

Sóng biển đã cuốn cả con thuyền đắm và bộ xương cá lớn bên dưới lên rồi!" Rõ ràng là thứ đó có thể sẽ rơi xuống từ trên cao như những con cá kia.

Nếu không thể thoát khỏi đây, e rằng cả thuyền lẫn người sẽ bị nghiền nát thành từng mảnh, cuối cùng lao xuống biển.

Lúc này, Nguyễn Hắc không còn cách nào khác.

Anh ta chỉ có thể vừa tiếp tục lái thuyền, vừa lẩm bẩm niệm chú "hải thông thánh chú" trong miệng, cầu xin cái gọi là "Tổ mẫu" hiện thân giúp họ thoát khỏi tai ương này.

Tần Vũ thì không hề lộ vẻ sợ hãi.

Bởi vì chỉ khi thoát khỏi tai nạn này, anh mới có thể thấy được điều quan trọng.

Không giống như Nguyễn Hắc, một ngư dân lão luyện.

Dù đối mặt với sóng gió biển cả anh ta có thể bình tĩnh và thao tác lão luyện đến mấy, nhưng khi đối mặt với loại sức mạnh không thể chống lại này, anh ta cũng đều phải cầu cứu cái gọi là thần linh.

Cứ tiếp tục như vậy, chưa nói đến việc con thuyền trên kia có rơi xuống hay không, năng lượng trên thuyền cũng sẽ cạn kiệt.

Hoặc giả, chưa đợi cạn kiệt, con thuyền cũng sẽ tan tành.

Nhưng con thuyền lại kiên cố hơn mọi người nghĩ.

Vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, con thuyền không ngờ lại bất ngờ tăng tốc một cách đầy mạnh mẽ, cuối cùng cũng có tiến triển trên biển.

Khoảng nửa giờ sau, nó lại khôi phục bình thường.

Không chỉ giành được thời gian, mà còn thoát khỏi cơn lốc xoáy.

Sóng gió cũng bắt đầu nhỏ dần.

Cuối cùng cũng có một tia nắng chiếu xuống từ khe hở của đám mây đen dày đặc.

Toàn bộ người trên thuyền gần như ngã quỵ, dường như đã dùng hết sức lực toàn thân, kiệt sức ngồi trên boong tàu.

Chú Minh không ngừng dập đầu lẩm bẩm trong miệng: “Tổ mẫu phù hộ, Tổ mẫu phù hộ!” Tần Vũ càng kinh ngạc hơn khi phát hiện, Nguyễn Hắc không biết từ đâu lấy ra lư hương, giấy vàng mã... chuẩn bị thắp hương cúng bái thần linh.

Tần Vũ mỉm cười, cái gọi là Tổ mẫu, thần linh... làm sao có thể xuất hiện được chứ, chẳng qua là nhờ Tần Vũ đã nhân lúc không ai chú ý mà thêm hai thùng dầu diesel nặng vào thuyền mà thôi.

Tần Vũ đi ra boong tàu phía mũi thuyền.

Nhìn ánh nắng chiếu rọi từ trên trời xuống, anh cũng thở phào một hơi.

Cơn bão lần này đã qua đi, ít nhất trong mấy ngày sau sẽ không còn gặp phải tình trạng khí biển ngưng tụ lớn như vậy nữa.

Mọi người lúc này đều như kiệt sức, ngồi phịch xuống boong thuyền phơi nắng.

Shirley Dương cũng định lợi dụng thủy triều hỗn hợp để đưa thuyền tránh khỏi các rạn ngầm ở rìa rừng san hô.

Đa Linh lúc này đang bò ra lan can nhìn xuống mặt nước biển, lớn tiếng nói: "Nước biển biến đen rồi!" Tần Vũ nhìn xuống, có lẽ vừa trải qua cái gọi là Long thủ thủy.

Lúc này, trên mặt biển có một mảng lớn dòng nước đen.

Con thuyền đang tiến vào giữa mảng nước đen đó.

Những người khác nhìn thấy cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

Shirley Dương nói: "Nhìn trên mặt biển trôi nổi nhiều cá chết như vậy, đoán chừng là đại lục Nam Hải đang hạ xuống theo kiểu bậc thang, vùng biển này vừa vặn là vực sâu dưới đáy biển." "Trong tầng địa nham sâu có chứa một lượng lớn khí dầu mỏ và than, bị nước biển cuốn lên mặt biển, cá ở biển sâu đã gặp tai ương." Nguyễn Hắc thì lại có cái nhìn giống như những ngư dân khác.

Nước biển sâu đen là do cơn Long thủ thủy vừa rồi có thể đã cuốn dòng xoáy đen dưới đáy biển lên.

Chú Minh lúc này cũng xen vào cuộc nói chuyện: "Tôi thấy không hẳn vậy, không chừng vừa nãy có một con cá mực lớn lao vào biển, thứ đó bụng đầy mực đen, khi chết sẽ phun ra mực, nên nước biển mới biến đen đấy." Vừa nói, Chú Minh liếc nhìn Bàn Tử.

"Tiếc quá, nếu có thể kiếm được xác cá mực lớn thì giá trị chắc cũng ngang ngửa Lâu Lan Nữ Thi đấy." Tần Vũ nghe xong cười nói: "Chú Minh, đừng quên, lần này chúng ta không làm ăn xác chết đâu." Bàn Tử cũng nói: "Hắc!

Tôi chịu thật đấy, lão già này đến cả tiêu bản cá chết cũng không tha!" Sau cơn mưa trời lại sáng, những người trên thuyền đã trải qua một phen thập tử nhất sinh.

Tâm trạng mọi người đều tốt, bàn tán xôn xao.

Dòng nước đen cổ xưa từ dưới biển trào lên cũng dần dần bắt đầu lắng xuống.

Bàn Tử dựa vào lan can boong tàu uống rượu, vừa cá cược lát nữa có thể nhìn thấy xác cá mực lớn mà Chú Minh nói hay không.

Kết quả là không thấy cá mực.

Tần Vũ qua ống nhòm, lại nhìn thấy ở một nơi không xa con thuyền.

Một cỗ quan tài màu trắng đang nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

"Một cỗ quan tài!

Thật là mẹ kiếp tà môn quá đi mất!" Những người khác nhìn thấy cũng đều kinh ngạc biểu lộ ra ngoài.

"Mau cho thuyền tới gần!" Nguyễn Hắc điều chỉnh hướng đi về phía quan tài.

Càng đến gần, Tần Vũ càng nhìn rõ cỗ quan tài màu trắng đó.

Đó là một cỗ quan tài hình chữ nhật.

Quan tài bằng phẳng, có góc cạnh, thể tích lớn hơn những quan tài thông thường.

Trông giống một cái quách đá.

Quan tài được đóng kín mít.

Bên trên có rỉ sét và một sợi xích.

Sợi xích đó buộc chặt quách đá với một vật thể không rõ bên dưới.

Chương 277

Tần Vũ nhìn thấy quan tài, mắt sáng lên.

Anh nóng lòng muốn xem bên trong có gì.

“Đợi gì nữa, mau chuẩn bị cần cẩu!

Long Vương gia đã tặng thì chúng ta nào có lý do gì mà không nhận?” Bàn Tử hăng hái thu xếp muốn vớt thứ đó lên xem.

Nhưng Nguyễn Hắc lại không chịu vớt quan tài lên.

“Không ổn không ổn, chúng ta đi lấy trứng cá, đừng gây chuyện ngoài lề làm gì.” “Chuyện trên biển có nhiều biến số lắm, quan tài lên thuyền không may mắn chút nào!

Chúng ta cứ giả vờ như không thấy đi, Tổ mẫu sẽ không luôn giúp chúng ta đâu, đừng gây chuyện nữa!” Nguyễn Hắc vừa trải qua chuyện vừa rồi, giờ vẫn còn sợ hãi.

Anh ta đã thay đổi sự lão luyện trước đây, trở nên cẩn thận hơn.

Không đợi Tần Vũ nói gì, Chú Minh đã mở miệng khuyên Nguyễn Hắc: “Ôi dào, lão Nguyễn, anh không hiểu đâu!

Chuyện này phải hỏi chuyên gia như Lão Tần.

Có Tần Vũ ở đây thì sẽ không có chuyện gì đâu.” Bất chấp sự phản đối của Nguyễn Hắc, họ vẫn kéo quan tài lên thuyền.

Cỗ quan tài đó bị khóa chặt với một bộ xương cá voi khổng lồ dưới nước, cực kỳ nặng.

Tần Vũ nhìn cỗ quan tài được kéo lên, phát hiện trên đó khắc một số ký hiệu kỳ lạ.

Lão Hồ nhìn trái nhìn phải, khẽ nói: “Trên đó dường như khắc

Kinh Dịch...” “Lão Tần, anh hiểu cái này hơn, mau xem xem là cái gì đi.” Bàn Tử ở bên cạnh cũng nói: “Chậc chậc chậc, ngàn năm rùa vương, vạn năm rùa thần, không biết con rùa biển già này đã cõng quách đá bao nhiêu năm rồi mới chết.” Không chỉ trên quách đá, mà trên mai rùa cũng có những hoa văn.

Nhưng vì thời gian quá lâu, lại thêm sự xâm thực của nước biển, nên không thể nhìn rõ.

Lão Hồ và Bàn Tử dùng móng vuốt thăm dò cạy nắp quách đá.

Khe hở của nắp quách được bít kín bằng bùn.

Sau khi cạy mở quách đá, họ phát hiện bên trong còn có một tầng quan tài.

Các ký hiệu trên cỗ quan tài bên trong được bảo quản nguyên vẹn.

Những hình khắc trên đó càng được bảo quản đặc biệt rõ nét.

Dùng nước biển rửa sạch những thứ bẩn thỉu trên đó, hiện ra vẫn là một bức quái tượng trong Kinh Dịch.

Shirley Dương nhìn những quái tượng trên đó, kinh ngạc nói: “...” Lão Hồ nhìn Shirley Dương, hỏi: “Cô thấy gì à?” Shirley Dương từ từ gật đầu trả lời: “Một số đặc điểm trên đó, tôi từng thấy ở chỗ Giáo sư Trần.” “Thật sự giống hệt một phần bức tượng ngọc mà Giáo sư Trần đã phục chế!” Trên thuyền dọn dẹp một chỗ để đặt cỗ quan tài.

Trên cỗ quan tài bên trong có khảm một vòng bịt mũi.

Bên trên lồng một sợi xích đồng tinh xảo to bằng cánh tay người.

Tháo sợi xích trên quan tài ra.

Thứ đó cứng rắn một cách lạ thường.

Mang về cũng là một món hời không tồi, Bàn Tử không nói hai lời liền cất đi, lấy cớ là mang về nghiên cứu nghiên cứu.

Ngoại trừ Nguyễn Hắc cho rằng thứ đó không may mắn, một mình trong phòng điều khiển vừa uống rượu vừa lái thuyền.

Gần như tất cả mọi người trên thuyền đều hiếu kỳ vây quanh quan tài, muốn xem rốt cuộc bên trong có gì.

“Thứ này từ dưới đáy biển lên à?” Chú Minh đặc biệt hỏi.

Lão Hồ nói: “Cái đó thì không chắc, có lẽ từ mắt biển gần đây, thứ này bị buộc vào mai rùa mà. .....” “Đoán chừng con rùa biển lớn đã chết ở rãnh biển gần đó, để dòng nước đen vừa rồi cuốn lên.” Bàn Tử hừ một tiếng cũng nói: “Theo tôi thấy, đây là duyên phận, nếu không tại sao lại đúng lúc chúng ta gặp được chứ!” Tần Vũ từ trong túi lấy ra một lọ dầu xanh.

Anh bôi một ít lên đầu mũi, sau đó đưa cho Lão Hồ.

Lão Hồ bôi xong lại thuận tay đưa cho Bàn Tử.

Đa Linh và Cổ Sai chưa thấy thứ đó bao giờ, nhưng thấy Chú Minh cũng làm như vậy, tuy không hiểu tác dụng là gì, hai người cũng bất giác làm theo.

Chẳng mấy chốc, cả hai người đều biết tác dụng của thứ đó.

Quan tài vừa được Bàn Tử và Lão Hồ cạy một khe hở, một mùi hôi thối nồng nặc lập tức theo gió biển ập tới.

Nếu không phải đã bôi dầu xanh lên mũi, đoán chừng Đa Linh và Cổ Sai đã nôn ọe ra rồi.

Tốn hết chín trâu hai hổ sức lực, họ mới dùng móng vuốt thăm dò cạy mở được cái chốt bên trong.

Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau.

Họ bảo Chú Minh, Đa Linh và Cổ Sai xung quanh lùi ra xa.

Hai người nín thở, dùng sức mở nắp quan tài.

Nắp quan tài vừa mở, một luồng khí trắng từ bên trong bay tán ra.

Cùng lúc những thi khí này bay ra ngoài, cỗ thi thể vốn nằm trong quan tài cũng "bành" một tiếng đột nhiên ngồi bật dậy.

Điều đó khiến Đa Linh và Cổ Sai giật bắn mình.

Ngay cả Chú Minh cũng bất giác lùi lại một bước.

Dần dần, luồng thi khí màu trắng bị gió biển thổi tan.

Tần Vũ hơi nheo mắt, nhìn rõ cỗ thi thể trong quan tài.

Đó là một cỗ nữ thi, mái tóc dài buông xõa đến tận thắt lưng, bị gió biển thổi nhè nhẹ, trông như người sống vậy.

Nhưng vì quan tài được niêm phong quá kín để chống nước, thi thể sau khi được đặt vào quan tài đã thối rữa và trương phềnh, thi khí bên trong lại không thể tiêu tán.

Do đó, cỗ thi thể này được bảo quản trong trạng thái thi khí chưa tán hết.

Vừa mở quan tài, thi khí bên trong đều tán đi.

Thi thể cũng nhanh chóng phát sinh biến hóa.

Gân thịt bắt đầu co rút, vì vậy mới đột nhiên ngồi dậy như thể "trá thi" vậy.

Đa Linh và Cổ Sai chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ.

Vừa sợ hãi vừa kinh hoàng liên tục lùi về phía sau, bịt mũi nói: "Ôi mùi gì mà thối thế!" "Hai đứa nhóc con này hiểu cái gì, mau về khoang thuyền đi!" Chú Minh nói.

Tần Vũ gật đầu đồng ý.

Nhưng thực ra anh không hề bỏ cuộc.

Anh nghĩ sớm muộn gì cũng phải tìm cơ hội xem cho rõ.

Cái cảm giác bị che giấu này Tần Vũ không thích.

Chương 278

Không động thanh sắc, Tần Vũ tạm thời gác lại chuyện này.

Quách đá cũng bị ném xuống thuyền, chỉ còn lại cỗ quan tài gỗ bên trong.

Quan tài gỗ rất kỳ diệu, bên trong mát lạnh như có nước vậy.

Sau khi dọn sạch quan tài, họ đặt dưa hấu mang lên thuyền vào trong.

Nó có tác dụng bảo quản rất tốt.

Trong lúc mọi người bận rộn gần khoang dưới, Nguyễn Hắc cũng cuối cùng yên tâm quay về phòng điều khiển lái thuyền.

Tần Vũ đứng ngoài khoang nghe ngóng động tĩnh bên trong, nhưng không có bất kỳ điều dị thường nào.

"Lão Tần, lão Tần, bên này!" Bàn Tử cũng hiếu kỳ, lúc này áp tai vào cánh cửa khoang bên kia nói.

Shirley Dương không hiểu anh ta đang làm gì, hiếu kỳ hỏi: "Lại đang luyện công phu à?" Bàn Tử khẽ nói: "Tôi không phải đang trinh sát đó sao!" "Phải theo dõi Nguyễn Hắc, phải luôn giữ thái độ hoài nghi đối với mọi việc, hiểu không!

Lão Tần, tôi thấy bên trong có tiếng động kìa!" Tần Vũ chưa kịp nghe thì đã bị Shirley Dương gọi lại.

"Anh Tần, tôi có chuyện muốn nói với anh!" Tần Vũ nhìn Shirley Dương nói xong liền quay người đi.

Anh ra hiệu cho Bàn Tử và Lão Hồ rồi cũng đi theo.

Hai người tìm một góc không người.

Shirley Dương cuối cùng mới mở miệng nói: “Anh Tần cũng biết đấy.” “Giáo sư Trần là bạn tốt của cha tôi lúc sinh thời, nguyện vọng của ông ấy và của cha tôi, dù mạo hiểm lớn tôi cũng sẽ làm!

Nhưng biển Nam Hải quá rộng lớn, hiện tại chúng ta vẫn chưa đến rừng san hô.” “Lại gặp phải sóng gió lớn như vậy.

Tôi bây giờ lo lắng không biết chúng ta có thể thuận lợi tìm được thứ mà Giáo sư Trần nói hay không.

Dù sao thuyền của chúng ta không lớn, nhân lực cũng không đủ!” Tần Vũ biết Shirley Dương đang lo lắng.

Không đợi cô ấy nói hết, Tần Vũ liền mở miệng: “Không có gì phải lo lắng cả, ngay cả Long thủ thủy chúng ta còn thoát ra an toàn vô sự.

Sau này, sóng gió có thể lớn hơn nữa.

Càng lúc như vậy càng phải tự tin, nếu không tinh thần mọi người sẽ hoảng loạn!” Shirley Dương lắc đầu cười khổ nói: “Không hiểu sao, lời của anh Tần mỗi lần đều có sức thuyết phục đến vậy.

Anh nói có lý, tôi cứ như vậy cũng sẽ tạo thành ám thị tâm lý không tốt cho mọi người.” “À phải rồi, cuối cùng tôi có một câu hỏi muốn hỏi anh.” “Anh Tần, anh thật sự tin tưởng Nguyễn Hắc, người lái thuyền đó chứ?” Tần Vũ đã đoán trước Shirley Dương sẽ hỏi vậy.

Anh cố ý trầm ngâm một lát.

Mặc dù biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng không thể nói thẳng ra được.

Anh đưa ra một lý do có phần thuyết phục hơn.

Tần Vũ mới từ từ mở miệng nói.

“Trước đây tôi có hỏi thăm ngư dân, Nguyễn Hắc vì tránh nạn mới

lưu lạc đến đảo hoang làm ngư dân.

Kinh nghiệm của anh ta thì mọi người không rõ, nhưng qua mấy ngày chung sống thì thấy." "Quả thực là một ngư dân đáng tin cậy." Shirley Dương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nói: "Nếu anh Tần đã thấy đáng tin thì tôi cũng yên tâm rồi." "Tôi không nghĩ trong khoang dưới cùng rốt cuộc có gì, chắc chắn là có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Dù sao bây giờ chúng ta đều trên cùng một con thuyền, đừng gây khó dễ cho nhau nữa.

Dù sao việc không mở khoang dưới cũng không ảnh hưởng gì đến chúng ta." Tần Vũ gật đầu nói với Shirley Dương: "Yên tâm, tạm thời không có cách nào mở khoang dưới được.

Trừ khi bất đắc dĩ, mọi người sẽ không tự chuốc lấy phiền phức." Xử lý xong quan tài, cũng đến giờ ăn trưa.

Mọi người tụ tập ăn cơm, nhân tiện cũng bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Tình hình hiện tại là đi từ Tây sang Đông.

Đợi qua rãnh biển sâu không thấy đáy, địa thế đáy biển cũng sẽ dần dần nhô lên.

Vùng biển phía đông hoàn toàn thuộc phạm vi rừng san hô.

Gần đó còn có rất nhiều quần đảo chìm.

Rừng san hô được chia thành vòng trong và vòng ngoài, phạm vi rộng lớn.

Riêng đường kính của nó đã lên tới một trăm hải lý.

Hình dạng cụ thể cũng không rõ ràng.

Thiết bị điện tử ở đó thường xuyên hỏng hóc càng là chuyện cơm bữa.

Nơi đó cũng là một trong những nơi nguy hiểm nhất trên biển.

Ít có người ở đó, một khi xảy ra chuyện, cũng không gặp được đội cứu hộ.

Đã có rất nhiều người mất mạng ở đó.

Một số ngư dân vì kế sinh nhai buộc phải đến đó, nhưng cũng chỉ dám hái trứng cá ở những vùng rìa ngoài.

Không bao giờ dám tiến thêm một bước.

Năm đó, Chú Minh và cậu của chú ấy khi hái trứng cá ở đó đã gặp phải cá dữ, có đi mà không có về.

Cuối cùng ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Tần Vũ nhớ rằng con thuyền đắm chở Gương Xương Tần Vương Chiếu đó được gọi là Tiên Nô Hào, một chiếc du thuyền sang trọng thuộc sở hữu của một phú hào Nam Dương.

Con thuyền đó không biết vì lý do gì đã đi vào rừng san hô, rồi mắc cạn hoàn toàn và chìm xuống.

Chỉ có một thuyền viên may mắn sống sót, đồng thời cũng tận mắt chứng kiến thủy tinh cung dưới đáy biển.

Mọi người đều biết dưới đáy biển Nam Dương có khí dầu.

Các núi lửa đang hoạt động có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Vấn đề lớn nhất của Tần Vũ hiện giờ là làm thế nào để an toàn tiến vào vòng trong của rừng san hô dày đặc rạn ngầm.

Nếu đã vào rồi, một khi gặp thời tiết xấu, làm thế nào có thể xác định phương hướng khi la bàn mất hiệu lực.

Đây là rắc rối mà hầu hết mọi người ở đó đều phải đối mặt.

May mắn thay, Tần Vũ đã đọc hiểu thấu đáo Thập Lục Tự Âm

Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Bí thuật phong thủy gia truyền của Mạc Kim Giáo Úy có những luận giải chính xác về các mạch rồng phụ ở phía Nam Long.

Mới hôm qua trên biển họ đã gặp Long thủ thủy, suýt chút nữa thì chìm thuyền.

Không phải vì Tần Vũ đã chuẩn bị từ trước, mà vận khí của họ cũng không tệ.

Con thuyền vẫn tiếp tục hành trình cho đến gần sáng.

Bên ngoài bầu trời mây đen vần vũ, không hề có ý định nhìn thấy mặt trời.

Chương 279

Trên mặt biển gió lớn sóng dữ hơn, la bàn cũng bắt đầu dần dần mất đi độ chính xác.

Tất cả đều báo hiệu rằng họ đã càng lúc càng gần trung tâm rừng san hô.

Sau khi biết được tin tức mà Chú Minh truyền ra từ phòng điều khiển bằng ống truyền âm, Tần Vũ và Lão Hồ vội vàng chạy đến khoang điều khiển, dùng cái hộp gỗ đã chuẩn bị sẵn có một cái bình gốm màu đen.

Đây là một phương pháp được ghi chép trong bí thuật phong thủy.

Hiện tại cần làm là chờ đợi một thời cơ tốt.

Lợi dụng thủy triều buổi sáng dâng cao, có thể một mạch xuyên qua rìa ngoài rừng san hô.

Đối mặt với tình huống như vậy, Nguyễn Hắc ngoài việc lái thuyền cũng không còn cách nào khác.

Vì vậy, giờ đây tất cả mọi người trên thuyền đều hy vọng vào Bàn Sơn Phân Giáp Thuật của Tần Vũ.

Sau khi có phương hướng để tham chiếu, chỉ cần thủy triều rút đi, họ có thể xuống biển hái trứng cá rồi.

Tần Vũ bình tĩnh mở hộp gỗ, lấy ra một chiếc bình lưu ly bọc trong vải lụa đỏ.

Thứ này là do Shirley Dương mang theo, là đồ vật tổ tiên của cô ấy, nhưng lại chỉ có Tần Vũ mới biết cách sử dụng.

Tần Vũ lấy ra chiếc bình lưu ly, đáy rộng miệng hẹp, trong suốt

lung linh.

Chiếc bình trông chỉ mỏng manh một lớp.

Trong bình chứa một viên thuốc ngâm trong nước.

Viên thuốc chỉ nhỏ bằng móng tay út, Nguyễn Hắc và Chú Minh đều không biết đó là vật gì, cảm thấy thứ này chẳng liên quan gì đến việc xác định phương hướng.

Lúc này Lão Hồ cũng lấy ra cái bình gốm đen sì kia.

Trong bình gốm nuôi một con cá nhỏ bằng nước trong.

Con cá nhỏ này cũng chỉ dài bằng một ngón tay.

Đầu to thân nhỏ, toàn thân màu đỏ, trông có vẻ kỳ lạ.

Cẩn thận từng li từng tí vớt một con cá nhỏ ra, đặt vào trong bình.

Sau đó lại đặt chiếc bình vào hộp, dùng vải lụa mềm cố định lại.

Con cá nhỏ trong bình bơi vòng quanh viên thuốc ở giữa.

Sau khi bơi mấy vòng, nó bắt đầu đẩy viên thuốc ở giữa về một hướng khác.

Nước trong bình trong suốt, hơi dao động.

Viên thuốc cũng theo sóng nước mà trôi dạt bên trong.

Nhưng bất kể viên thuốc trôi đi đâu, con cá nhỏ trong bình đều cố chấp đẩy viên thuốc về một hướng cố định.

Điều này khiến Nguyễn Hắc và Chú Minh đứng một bên đều ngớ người ra.

Không thể tin nổi, họ nói: “Làm trò gì thế này!” “Thật sự có thủ đoạn thần kỳ như vậy ư, tôi chạy thuyền bao nhiêu năm nay chưa từng nghe nói đến!” Lão Hồ lúc này kiêu ngạo nói: “Không hiểu phải không!

Tôi nói cho anh biết, đây là Thiên Ngư mà Bàn Sơn Đạo Nhân dùng, viên thuốc ở giữa gọi là Thái Âm Tán." "Dược chế Thái Âm Tán này, nó hướng về phía nào thì đó chính là phương Đông!

Có thể thử trăm lần linh nghiệm trăm lần!

Chỉ cần cho chúng ta một phương vị rõ ràng, rừng san hô sẽ không làm chúng ta lạc đường!" Cứ theo hướng cá chỉ mà lái thuyền.

Chẳng bao lâu, nghe thấy tiếng sóng biển cuồn cuộn từ xa truyền đến.

Trên mặt biển mênh mông vô tận, tiếng nước biển cuộn trào như tiếng chuông gõ.

Trong tiếng sóng lớn cuồn cuộn, thủy triều bắt đầu dâng cao.

Chỉ thấy trên mặt biển phía trước, từng cụm mây ngũ sắc lấp lánh đẹp mắt như ráng chiều.

"Tiên sơn!

Tiên sơn!" Trên biển, ngư dân đều gọi đó là tiên sơn, ý là điềm lành.

Tần Vũ nhìn ra xa, chỉ thấy trên đài mây mù bao phủ.

Vấn đề phương hướng đã được giải quyết, sau đó mọi người mở một cuộc họp nhỏ trên boong tàu.

Vì hiện tại đã đến trung tâm rừng san hô.

Mọi việc tiến triển thuận lợi.

Nhưng mọi người vẫn rất cẩn thận.

Để tránh lưu lại quá lâu ở đó.

Sau khi sóng gió bắt đầu nhỏ dần, liền lập tức triển khai hành động.

Đầu tiên sẽ xuống nước trinh sát, đồng thời tìm kiếm vị trí con thuyền đắm.

Tần Vũ cảm thấy trước tiên phải nắm rõ tình hình dưới biển rồi mới dễ hành động.

Trên thuyền có sẵn bộ đồ lặn, nhưng chỉ có hai bộ.

Cuối cùng, Tần Vũ quyết định đi xuống.

Để Bàn Tử và Shirley Dương trông chừng Chú Minh, Nguyễn Hắc và hai tên đệ tử kia.

Trước khi xuống nước, Shirley Dương không yên tâm dặn dò: "Mặc dù bây giờ chúng ta đã tiến vào trung tâm rừng san hô, nhưng tôi luôn lo lắng mọi việc tiến triển quá thuận lợi." "Trước đây tôi nghe Giáo sư Trần nói, mắt biển ở trung tâm rừng san hô có thể là nơi Quy Khư giữa trời đất.

Tất cả sông ngòi, hồ biển trên thế gian đều phải đổ về đó, dòng nước vĩnh viễn không ngừng." "Sau khi xuống nước nhất định phải hết sức cẩn thận, có chuyện gì thì lên bờ bàn bạc với tôi.

Nếu không đến lúc không liên lạc được, có thể sẽ xảy ra chuyện lớn đấy!" Lão Hồ gật đầu nói: "Được, biết rồi!" Tần Vũ cũng không nói gì, biểu thị ngầm đồng ý.

Lão Hồ và Tần Vũ nhờ bộ đồ lặn mà từ từ lặn xuống biển.

Bộ đồ lặn rất kiên cố, nếu xảy ra bất trắc trong nước biển, nó cũng có thể bảo vệ toàn thân Lão Hồ và Tần Vũ.

Nhưng độ sâu lặn có hạn.

Lúc mới vào biển không thấy gì, càng lặn xuống sâu, Tần Vũ mới bắt đầu cảm nhận được áp lực bao quanh cơ thể.

Bên phía Lão Hồ cũng vậy, xung quanh đều tĩnh mịch không tiếng

động.

Cả người đều sẽ sản sinh một loại cảm giác sợ hãi bị ngăn cách với thế giới.

Tần Vũ tập trung sự chú ý vào những chuyển động bên ngoài ô cửa quan sát.

Điều này cũng giúp phân tán sự chú ý, không còn cảm thấy bị áp bức nữa.

Chương 280

Giới hạn lặn sâu khoảng hơn năm mươi mét.

Bởi vì trong nước, tốc độ hạ xuống càng lúc càng chậm.

Quá trình này khiến Lão Hồ cảm thấy như dài cả thế kỷ.

Tần Vũ nhìn nước biển bên ngoài cửa sổ.

Một bên thầm đếm tiếng khí thoát ra từ van xả khí bên trong khoang.

Khi đếm đến lần thứ mười lăm, Tần Vũ biết bộ đồ lặn đã đến giới hạn.

Ngay sau đó Tần Vũ và Lão Hồ liền bật thiết bị đèn thăm dò.

Bắt đầu trinh sát môi trường dưới nước.

Tần Vũ dùng ánh đèn thăm dò, dần dần môi trường xung quanh hiện ra hình dạng ban đầu dưới ánh sáng chiếu rọi.

Dưới đáy biển sâu mười mấy mét, giống như một khu rừng san hô.

Xung quanh còn có những dãy núi bao bọc, đều nằm yên bất động.

Giữa các rãnh biển cũng có, một số rãnh biển thậm chí còn không ngừng xuất hiện những xoáy nước kỳ dị.

Tần Vũ dùng đèn thăm dò tìm kiếm, nhưng cũng không nhìn rõ bên trong rốt cuộc có gì.

Thấy những đàn cá ở biển sâu đều không dám lại gần đó, Tần Vũ liền hiểu thứ đó chắc chắn không đơn giản.

Ở đó không chỉ có san hô, mà còn có cây thiết thụ.

Trong đó có một cây thiết thụ khác biệt so với những cây còn lại.

Cây thiết thụ đó từ trên xuống dưới đều bán trong suốt.

Phía trên có những phiến ngói chồng lên nhau, nhìn qua thì thấy đã được gia công tinh xảo.

Lão Hồ nhìn thấy không khỏi nuốt nước bọt mấy lần.

Anh ta thầm nghĩ dưới đáy biển sâu còn ẩn chứa những gì nữa.

Xung quanh những cây đó có những con sò lớn cỡ chiếc thớt.

Lần này xem ra họ đã chọn đúng chỗ rồi.

Mặc dù mỗi lần ra ngoài cùng Tần Vũ đều chưa từng về tay không, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến Lão Hồ cảm thấy lạ lẫm.

"Xem ra trứng cá có rồi!

Chuyến đi này không uổng công!" Lão Hồ khẽ nói trong bộ đồ lặn.

Tần Vũ lại có chút thất vọng, vì đã tìm kiếm một vòng.

Sò lớn thì thấy rồi, nhưng lại không tìm thấy xác con thuyền đắm Tiên Nô Hào mà anh hằng mong đợi.

Không những không tìm thấy xác thuyền đắm.

Một vùng rộng lớn như vậy, Tần Vũ ngạc nhiên là không thấy một chút dấu vết nào của thuyền đắm.

"Nếu ở đây không có, vậy con thuyền đắm chỉ có thể ở bãi tha ma thuyền đắm rồi!" Bãi tha ma thuyền đắm, là nơi gần mắt biển vực sâu nhất trong rừng san hô.

Nếu con thuyền đắm Tiên Nô Hào thực sự ở đó, một khi bị đại dương hút xuống vị trí hơn hai trăm mét, thì ngay cả Tần Vũ có thần tiên cũng không thể cứu vãn.

Nghĩ đến đó, Tần Vũ quay đầu nhìn qua cửa sổ quan sát, lại không

cam lòng nhìn động tĩnh trong rãnh sâu.

Vừa quay đầu, anh liền chạm mắt với một con cá lớn da thô sần sùi như đá hoa cương trong biển.

Con cá lớn không chút do dự lao thẳng vào bộ đồ lặn của Tần Vũ.

Con cá lớn húc vào bộ đồ lặn làm nó rung "ong ong".

Tần Vũ bên trong cũng chao đảo theo.

"Mẹ kiếp!

Đợi tôi ra ngoài xem có xẻ thịt ông không!" Con cá lớn dường như hiếu kỳ với bộ đồ lặn.

Thấy sau khi húc vào mà bộ đồ lặn không có phản ứng gì, nó liền há to miệng, muốn nuốt chửng cả khoang đồng.

Nhưng bộ đồ lặn lại nối với con thuyền phía trên.

Thêm vào đó con cá dường như cũng không nuốt trôi được, nên đành phải bỏ cuộc.

Mặc dù không thành công nuốt chửng bộ đồ lặn, nhưng con cá lớn vẫn không bỏ cuộc.

Sau khi lùi lại một khoảng cách, nó đột nhiên vẫy đuôi tăng tốc lao thẳng vào bộ đồ lặn.

Lần này thì thật không xong, ngay cả con thuyền phía trên cũng rung lắc.

Hai đèn thăm dò bên ngoài bộ đồ lặn của Tần Vũ lúc đó bị con cá lớn húc hỏng.

Mất ánh sáng, Tần Vũ đoán rằng khoang đồng được niêm phong kín đến mấy cũng không thể chịu nổi những cú húc như vậy của con cá lớn.

May mắn thay, bộ đồ lặn được người phương Tây cải tiến không tệ.

Tần Vũ đợi khi bộ đồ lặn không còn rung lắc mạnh như vậy nữa, liền ở bên trong mở hệ thống phòng ngự chuyên dùng để đối phó với loại cá lớn này.

Đó là hơn mười cái gai thép bên ngoài bộ đồ lặn.

Tần Vũ bật công tắc, tất cả các gai thép đều dựng thẳng lên.

Lúc này bộ đồ lặn trông giống như một con nhím.

Con cá lớn dường như cũng biết gai thép lợi hại.

Nhưng vì thân hình quá lớn, nó chỉ tránh được phần đầu cá một cách linh hoạt.

Còn thân thể thì bị những gai thép đó cứa ra từng vết thương dài.

Sau khi nếm mùi đau đớn, con cá lớn cuối cùng cũng bỏ chạy.

Nhưng Tần Vũ biết nó sẽ không chạy xa.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, bên ngoài truyền đến một trận âm thanh hỗn loạn.

Đèn thăm dò của Tần Vũ đã tắt, cộng thêm hiện tại bên ngoài biển toàn là máu của con cá lớn.

Mặc dù trở nên hỗn loạn, nhưng Tần Vũ vẫn hiểu rõ.

Con cá lớn có lẽ đã bị cá mập đuổi kịp.

Chương 281

Lão Hồ thì thu hết cảnh tượng đó vào mắt.

Anh ta thầm nghĩ: Thật may mắn, nếu không phải lần này chuẩn bị đầy đủ, e rằng cũng đã chôn thân ở đó rồi.

Sợ nguồn cung cấp oxy bên phía Tần Vũ bị con cá lớn húc hỏng.

Lão Hồ liền nhanh chóng dùng ống thông thoại báo cho người trên thuyền, bảo họ tháo bỏ vật đối trọng trên bộ đồ lặn để giảm áp lực và đưa bộ đồ lặn lên.

Bàn Tử ở trên nghe thấy đương nhiên không dám chậm trễ.

Chẳng mấy chốc, hai bộ đồ lặn nổi lên mặt biển rồi ngoi lên khỏi mặt nước.

Thấy bộ đồ lặn của Tần Vũ lõm xuống một mảng lớn.

Bàn Tử giật mình sợ hãi đến tái mặt.

May mắn là sau khi Tần Vũ lên thuyền thì không có chuyện gì.

Ra khỏi bộ đồ lặn, Tần Vũ đứng trên boong tàu nhìn xuống mặt biển phía dưới.

Thủy triều đã rút đi, mặt biển yên bình lạ thường.

Nhưng tình hình dưới biển lại phức tạp hơn nhiều.

Lúc này là cơ hội tốt nhất rồi.

Nếu không xuống nữa, e rằng sẽ không có cơ hội tốt như vậy.

Nhưng ở dưới đó Tần Vũ không hề phát hiện dấu vết của thuyền đắm.

Anh ta cẩn thận nhớ lại, thầm nghĩ chẳng lẽ đã nhầm địa điểm rồi

sao?

Dù sao biển cả rộng lớn như vậy, địa điểm cụ thể ai cũng không thể xác nhận.

Trong lúc xuống nước, Shirley Dương và Bàn Tử cũng không rảnh rỗi.

Họ đã nhờ Chú Minh và Nguyễn Hắc dùng pháo chấn động biển để trinh sát.

Đó không phải là một con hải thú lớn, mà chỉ là một con cá lớn bình thường.

"Thế này anh Tần, có xuống nữa không?" Tần Vũ nhún vai.

Dưới đó không có dấu vết của hai con thuyền đắm.

Xuống nữa cũng không thể tìm kiếm một cách vô mục đích.

Nhưng Tần Vũ lúc này linh cơ chợt động.

Anh ta nghĩ Nguyễn Hắc là vì muốn hái trứng cá.

Vậy thì cứ xuống trước, hái trứng cá, tiện thể kiểm tra xung quanh có dấu vết thuyền đắm hay không.

Hiện tại đang ở vị trí trung tâm nhất của rừng san hô.

Mắt biển chắc chắn cũng không quá xa.

"Chuẩn bị đi, không biết lát nữa lại có sóng gió gì." "Sau khi ăn cơm sẽ xuống biển, chúng ta phải tranh thủ thời gian!" Thức ăn trên thuyền do Đa Linh chuẩn bị.

Nhưng sống trên đảo đã lâu, món nào cũng có vị vừa chua vừa ngọt, cộng thêm đồ mang lên thuyền cũng có hạn.

Sau mấy bữa ăn, Bàn Tử bây giờ hễ nghe thấy gọi ăn cơm là mặt lại dài ra như mướp đắng.

Huống chi nhìn bát cơm với thức ăn trong đó thì vẻ mặt khó nuốt đến mức nào.

“Đa Linh, tôi thấy chúng ta nên đổi khẩu vị đi thôi!

Cứ ăn mãi thế này, tôi thật sự không chịu nổi!” “Có cái mà ăn đã là tốt lắm rồi!

Ở đâu ra lắm yêu cầu thế?

Hay là anh tự làm?” Tần Vũ nói.

Đa Linh thông minh lanh lợi, lập tức cũng hùa theo Tần Vũ: “Anh Tần nói đúng!

Không ăn thì lần sau tôi sẽ không chia phần nữa đâu!” Nguyễn Hắc sắc mặt tối sầm, dù sao Bàn Tử cũng là ông chủ.

Đa Linh nói năng không lớn không nhỏ như vậy không tốt.

“Đa Linh!

Tôi dạy cô rồi, ít nói nhiều làm!

Mau ăn cơm đi!

Đừng nói nhảm nữa!” Đa Linh bị Nguyễn Hắc mắng hai câu, lườm Bàn Tử một cái rồi không dám nói nữa.

Ăn cơm xong, mọi người đều sung sức.

Tần Vũ ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều nhanh chóng thay trang bị của mình.

Lão Hồ vẽ một bản đồ tạm thời đơn giản.

Cơ bản là đã vẽ tất cả những gì anh và Tần Vũ nhìn thấy khi xuống dưới.

Tần Vũ chỉ vào bản đồ, cẩn thận miêu tả chi tiết.

“Đây là khu vực giữa rừng san hô và Đảo U Linh, tôi thấy địa thế

gồ ghề.

Hình dạng giống như một lòng chảo, dưới đáy biển có rừng san hô và cả cây thiết thụ đứng sừng sững ở giữa.

Dưới gốc cây có sò lớn." "Nhưng tôi thấy trong số đó, sò lớn dưới gốc cây thiết thụ lớn nhất là dễ hái nhất.

Đó sẽ là mục tiêu đầu tiên của chúng ta sau khi xuống.

Độ sâu nước khoảng bảy, tám mươi mét." Nguyễn Hắc và Chú Minh đều gật đầu nói: "Biết rồi!" "Ngoài ra, ở mặt bên của cây có một nơi giống như thung lũng.

Không nhìn rõ độ sâu bên trong." "Trong rãnh biển có dòng ngầm chảy xiết, một khi rơi vào đó, không biết có ra được không, phải hết sức cẩn thận." Sau Tần Vũ, Nguyễn Hắc cũng nói với mọi người về những tình huống cần chú ý khi người dân địa phương hái trứng cá.

Cuối cùng sau khi bàn bạc ổn thỏa, họ chia thành ba đội.

Đội một có Shirley Dương và Chú Minh, đội hai có Cổ Sai và Nguyễn Hắc, đội ba thì có Lão Hồ và Tần Vũ.

"Không đúng rồi!

Đội nào đội nấy, sao không có tôi vậy?" Bàn Tử không hiểu hỏi.

Tần Vũ mỉm cười nói: "Bàn Tử không xuống nước được đâu!

Quên bài học lần trước rồi à?

Chương 282

Tôi thấy anh ở trên thuyền với Đa Linh thì hơn.” Cách phân công như vậy của Tần Vũ thực ra có chút tư tâm.

Anh và Lão Hồ chủ yếu là để tìm kiếm manh mối về thuyền đắm.

Còn Shirley Dương thì có thể trông chừng Chú Minh không yên phận.

Về phần Nguyễn Hắc và đệ tử của anh ta, chỉ cần lo việc hái trứng cá là được.

Còn lại trên thuyền nhất định phải có một người đáng tin cậy ở lại là quan trọng nhất.

Bàn Tử cũng mất một lúc mới hiểu được dụng ý của Tần Vũ.

Anh vẫy vẫy tay nói: “Lão Tần nói vậy không hay đâu, cứ như Lão Hồ ấy, lúc nào cũng chọc vào điểm yếu của tôi!” “Thôi được rồi, tôi tuyệt đối sẽ trông chừng thuyền cẩn thận, để các anh không phải lo lắng gì, cứ yên tâm đi!” Những người khác đều bày tỏ sự phục tùng sắp xếp, nhưng chỉ có Chú Minh lúc này lộ vẻ khó xử.

Minh Thúc hơi e ngại nói: "...Hay là tôi và Nguyễn Hắc đi mò ngọc thì hơn." Lão Hồ nhíu mày nói: "Đội của Minh Thúc có nhiệm vụ canh chừng động tĩnh dưới biển cho những người mò ngọc mà." Minh Thúc vội vàng xua tay nói: "Cô Dương còn chưa nói gì, chẳng lẽ mấy người lại quá tham sống sợ chết thế!" "Ở gần rạn san hô và khe biển không có đàn cá nào bén mảng đến cả." "Tôi thấy có xem hay không cũng không quan trọng." "Quan trọng là chỗ sâu nhất thông ra đại dương bên ngoài, một số loài hải quái cỡ lớn đều coi đó là hang ổ của chúng!" "...Tôi và cô Dương đi giữ gió ở đó, chẳng phải tự tìm đường chết sao!" Bàn Tử lúc này cũng lớn tiếng nói: "Bớt viện cớ đi, tôi thấy

ông phải đi mò ngọc!" "Minh Thúc đừng quên mình là người làm thuê, lại còn ra vẻ ông chủ à?" "Mò ngọc, ngọc đó thuộc về tôi!" Minh Thúc lại không thỏa hiệp: "Tôi khuyên ông đừng có đánh chủ ý lung tung!" "Tôi không quan tâm, không cho tiền tôi cũng không thể bỏ mạng được!" "Tôi thấy tôi đi cùng Nguyễn Hắc mò ngọc thì hợp hơn!" Tần Vũ biết Minh Thúc chỉ đang dọa người, tìm cớ thoái thác.

Tần Vũ lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Mạng quan trọng?" "Được thôi, vốn dĩ chuyến ra biển này mọi người có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu." "Ban đầu số tiền cuối cùng tôi định chia đều cho mọi người, nhưng giờ Minh Thúc thấy nguy hiểm là trốn tránh." "Vậy thì lúc về tôi cũng trốn tránh việc chia tiền, như vậy coi như huề vốn." Lão Hồ cũng lên tiếng: "Đừng có như vậy, bây giờ tôi không làm khó ông, nhưng sau khi về liệu những chủ nợ của con ông có làm khó ông không?" "Lão Tần nói đúng đấy, Minh Thúc liệu mà làm đi!" "Thà chết ở đây còn vinh dự hơn là về chết trong tay bọn chủ nợ!" Minh Thúc nghe đến chuyện chia tiền, lại thêm bọn chủ nợ kia, cũng đành cắn răng làm liều.

Trong lòng nghĩ, đại nạn không chết, không những trả được nợ, mà còn có thể vớt vát lại được một ít những thứ đã mất mấy năm qua.

Đánh cược một phen cũng đáng.

Dù sao cũng là một thằng chạy thuyền, giờ mà rút lui thì thật khó coi.

Sau khi Minh Thúc không còn dị nghị, mọi người liền chuẩn bị xuống nước tìm cái cây sắt lớn nhất kia. "Khoan đã!

Lỡ xuống dưới đó lại gặp cá lớn thì sao?" "Không có kính lặn bảo vệ, cá lớn chỉ cần một ngụm là có thể nuốt chửng cả bọn chúng ta!" Minh Thúc nhớ lại chuyện ông chú đã khuất của mình bị cá lớn nuốt chửng, vừa nghĩ đến cảnh đó, bây giờ vẫn còn sợ hãi.

Tần Vũ không để ý nói: "Chẳng phải có tôi đây sao, vừa rồi trong kính lặn không tiện thi triển." "Nếu không, dựa theo 'Thuật Ngư' trong Bàn Sơn Điền Hải Thuật cũng có thể đối phó." "Chẳng qua cách này có hơi... mùi một chút." Tần Vũ lấy mấy quả dưa hấu đã chuẩn bị sẵn trên thuyền ra.

Có mấy bao vôi sống lớn.

Ở đầu thuyền tạm thời dựng một cái nồi.

Trên quả dưa hấu khoét một cái lỗ to bằng nắm tay.

Lấy hết phần ruột bên trong ra rồi đổ vôi sống vào.

Sau đó bịt kín vỏ dưa lại.

Các khe hở trên vỏ dưa được bịt kín bằng keo dán nấu từ cỏ dại và sáp ong.

Sau đó, ném mấy quả dưa hấu chứa vôi sống này xuống biển.

Bên trong dưa đều là nước vôi sống sôi sùng sục.

Chúng nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

Ngay lúc sắp chìm xuống, mặt nước nổi bong bóng, một con cá lớn dài tới mười mét bất ngờ nhảy vọt lên khỏi mặt nước, nuốt chửng cả quả dưa vào bụng.

Ngay sau đó, con cá lớn nặng nề rơi xuống mặt biển, bắn tung tóe những cột nước khổng lồ. "...Có được không đấy?" Minh Thúc có chút không tin hỏi.

Tần Vũ nhướn mày đáp: "Cứ chờ mà xem!" Những quả dưa trên mặt biển lần lượt bị những con cá lớn tập trung lại nuốt xuống.

Cho đến khi trên mặt biển chỉ còn lại hai quả dưa.

Những con cá lớn vừa nuốt dưa kia lần lượt nổi bồng bềnh trên

mặt nước, rõ ràng đã chết hẳn. "Là sao vậy?" Minh Thúc cũng không hiểu cách làm của Tần Vũ, ngạc nhiên hỏi.

Lão Hồ cười nói: "Minh Thúc mà cũng không hiểu ư?

Chẳng lẽ lão già này lại ngây thơ đến vậy sao?" Dương Tuyết Lỵ thông minh đã hiểu rõ chiêu trò của Tần Vũ, nói: "Đúng là diệu kế, Tần tiên sinh!" "Minh Thúc không biết sao, thủy tộc cỡ trung và lớn, vì ở sâu dưới biển lâu ngày nên cực kỳ mẫn cảm với âm khí nguyệt hoa." "Bản tính chúng ưa âm ghét dương, trong dưa đặt bả, chúng sẽ tụ tập đến mà nuốt chửng." "Mặc dù nuốt xuống, nhưng trong dưa đều là vôi sống." "Sau khi nuốt xuống, vỏ dưa cuối cùng sẽ vỡ ra, lúc đó vôi sống sẽ chảy ra." "Làm cháy nát ruột cá, vì vậy những con cá này mới nổi bụng lên như bây giờ." Hiện tại trên mặt biển còn lại hai quả dưa hấu.

Rõ ràng, hầu hết cá lớn gần đó đã chết hết.

Tần Vũ nhìn những xác cá nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

Những con cá lớn sống ở biển sâu này thường có vẻ ngoài xấu xí.

Bây giờ lại bị vôi sống nung nấu, cộng thêm mắt cá vốn đã mở to từ khi sinh ra.

Thoạt nhìn trông chúng như chết không nhắm mắt vậy.

Ngay cả Tần Vũ cũng không ngờ, học một chiêu từ Bàn Sơn Điền Hải Thuật lại có thể khiến những con cá lớn này chết một cách gọn gàng và dứt khoát đến vậy!

Nếu không làm vậy, xuống nước mò ngọc, những con cá dữ sống gần trai khổng lồ kia... không ăn thì cũng như Tần Vũ vừa rồi bị va chạm trong nước, cũng sẽ mất mạng.

Cho nên, những con cá này không chết, thì người chết.

Không dọn sạch những con cá này, xuống nước chẳng khác nào cho cá ăn.

Nguyễn Hắc là dân mò ngọc, mỗi lần xuống biển đều như đặt mạng sống của mình vào tay tử thần.

Đến một chiêu lợi hại như vậy mà cũng không thể không giơ ngón tay cái lên với Tần Vũ nói: "Tôi lăn lộn trên biển lâu như vậy rồi, chưa từng thấy ai dùng cách thần kỳ thế này!" "Tần tiên sinh quả nhiên có thủ đoạn cao siêu!" Bàn Tử lúc này xen vào: "Thủ đoạn của Lão Tần thì còn nhiều lắm!" "Thế nào!

Tranh thủ đi theo tôi không uổng phí đúng không!" "Chỉ cần học được mấy thứ này thôi cũng đủ để sau này phát tài rồi!" Nguyễn Hắc gật đầu nói: "À!

Sau này tôi ra biển mà dùng cách này, đúng là đỡ biết bao phiền phức!" Tần Vũ khẽ hắng giọng một tiếng, nói: "Được rồi, bây giờ cá lớn cũng đã tiêu diệt hết, đội hai chuẩn bị có thể lặn xuống rồi!" Minh Thúc và Dương Tuyết Lỵ đã sớm chuẩn bị xong.

Mặc dù bây giờ cá dữ không còn, nhưng mọi chuyện dưới nước biến đổi khôn lường.

Thời gian có hạn, nhất định phải tranh thủ nhanh đi nhanh về.

Trên thuyền có trang bị một số thiết bị lặn nặng.

Tất cả đều do Dương Tuyết Lỵ chuẩn bị.

Tần Vũ kiểm tra các thiết bị, tất cả đều chuyên nghiệp.

Chỉ là quá chuyên nghiệp, trọng lượng lên tới một trăm năm mươi cân.

Mặc vào xong căn bản không thể nhẹ nhàng xuống nước như thợ lặn bình thường.

Chỉ có thể đợi buồng lặn bơm đầy nước mới có thể lặn xuống đáy biển.

Minh Thúc và Dương Tuyết Lỵ xuống trước, Tần Vũ và Lão Hồ cũng nhanh chóng theo sau.

Trước khi xuống nước, Lão Hồ không yên tâm dặn dò Bàn Tử, nhất định phải trông chừng thuyền cẩn thận.

Bàn Tử đồng ý, vừa quay van cửa buồng lặn để nước chảy vào và lặn xuống.

Chương 283

Tần Vũ cũng vậy, theo nhịp thở của mình, bộ phận lọc khí trên thiết bị lặn chứa khí hỗn hợp cũng bắt đầu vận hành.

Trong tiếng xả khí liên tục, Tần Vũ và Lão Hồ rời khỏi buồng lặn đáy.

Lặn xuống nước, dưới tác dụng của bộ đẩy, họ theo dây lặn từ từ đi xuống.

Vừa mới xuống, Tần Vũ đã thấy Minh Thúc và Dương Tuyết Lỵ đang ở cạnh rạn san hô bên dưới.

Dương Tuyết Lỵ và Minh Thúc đang ở cạnh một con ốc biển lớn màu xanh.

Mấy con cá mập đang lượn vòng quanh họ.

Những con cá mập này khác với cá lớn trong biển.

Chúng không có tập tính ưa âm.

Mặc dù 'Thuật Ngư' trong Bàn Sơn Điền Hải Thuật không bao gồm cá mập.

Nhưng Tần Vũ cũng đã sớm chuẩn bị.

Muốn nhắc đến Bàn Sơn Điền Hải Thuật.

Trong đó có một phương pháp chuyên dùng để đối phó với những con cá mập này.

Dùng dược liệu đặc biệt trong công thức để chế thành thuốc xua cá mập.

Buộc những lỗ nhỏ trên một cái lọ, mang theo người, khi di chuyển dưới nước, thứ bên trong sẽ thoát ra qua những lỗ nhỏ.

Mùi hương mà thứ này phát ra trong biển có thể khiến cá mập không dám đến gần thợ lặn.

Nhưng những con cá mập trước mắt mặc dù ở xa.

Chúng không lượn vòng quanh gần đó.

Trông có vẻ tò mò.

Minh Thúc tuy không gan dạ, nhưng dù sao cũng là người mò ngọc, có kinh nghiệm hơn.

Không để ý đến những con cá mập, ông vẫn bình tĩnh làm việc dưới nước như thường.

Tần Vũ lúc này mới yên tâm, thấy Minh Thúc cũng không phải lúc nào cũng không đáng tin cậy.

Nguyễn Hắc theo sát phía sau cũng dẫn theo đồ đệ Cổ Sai lặn xuống.

Vốn là dân mò ngọc, bình thường không có trang bị chuyên nghiệp vẫn có thể di chuyển tự do dưới nước bằng phương pháp thổ dân.

Huống chi bây giờ đã mặc trang bị đầy đủ.

Tốc độ lặn rất nhanh.

Hầu như cùng lúc với Tần Vũ và Lão Hồ đạt đến địa điểm.

Trên người Nguyễn Hắc cũng có thuốc xua cá mập.

Cộng thêm bản thân có tâm lý vững vàng, có thể không hoảng hốt.

Thầy trò họ lặn xuống gốc cây.

Những con trai khổng lồ đó đã sống dưới đáy biển thậm chí còn lâu hơn tuổi của Nguyễn Hắc.

Hầu như chúng đã hòa làm một với rạn san hô xung quanh.

Nguyễn Hắc cạy những khối đá và san hô bám vào thân cây nơi

trai bám vào.

Nhưng kéo lên mặt nước thì quá phiền phức.

Chỉ có thể dùng cát mịn dưới đáy biển làm thuốc mê.

Khi vỏ trai hơi mở ra, tiêm thuốc mê vào bên trong.

Sau khi con trai khổng lồ mất đi tri giác mới có thể dễ dàng cạy vỏ trai.

Rồi thò tay vào lấy nam châu ra.

Nguyễn Hắc vì thói quen, không dùng quen dao lặn.

Nên vẫn mang theo con dao rẽ nước bằng đá mà mình quen dùng.

Như vậy càng phải cẩn thận hơn.

Vì một khi không cẩn thận làm rách ngón tay, những con cá mập lượn vòng quanh đó sẽ xé xác ngay lập tức.

Tần Vũ và Lão Hồ lướt qua bên cạnh thầy trò Nguyễn Hắc.

Không dừng lại, tiếp tục tiến lên mấy chục mét.

Dừng lại từ từ trên tầng cát phía tây đáy biển.

Sau khi hạ xuống, bùn cát xung quanh đều trào lên, khiến nước biển xung quanh lập tức trở nên đục ngầu.

Dựa vào trọng lượng của thiết bị trên người, cơ thể chỉ hơi lắc lư.

Lão Hồ vươn tay vịn vào một gốc san hô gần đó.

Sau khi đứng vững, ông ra hiệu cho Dương Tuyết Lỵ.

Ý là muốn cùng Tần Vũ xuống khe biển mà họ đã thấy lúc trước trong buồng lặn.

Dương Tuyết Lỵ không yên tâm, để Minh Thúc ở lại chỗ cũ, rồi theo sát.

Tần Vũ lúc này nhìn khe biển trước mắt.

Trong lòng nghĩ, cái khe đen ngòm sâu không thấy đáy này nếu không phải là một khe biển thì có thể là một lớp vỏ cứng được hình thành từ vật chất tích tụ dưới biển.

Con thuyền đắm có khả năng đã bị lún vào trong đó.

Nhưng chuyện dưới biển thật sự khó mà lường trước được.

Không xuống xem thì không thể xác định được.

Mặc dù đã chuẩn bị khá nhiều cho lần lặn này.

Nhưng so với đội trục vớt chuyên nghiệp có tàu chuyên dụng thì vẫn còn hơi vội vàng.

Muốn một lần trục vớt được Tần Vương Chiếu Cốt Kính thì tỷ lệ cũng như trúng xổ số vậy.

Tần Vũ muốn thử vận may.

Dương Tuyết Lỵ giơ đèn tham chiếu dưới nước lên.

Chương 284

Muốn xem tình cảnh bên trong khe biển.

Nhưng tầm nhìn của đèn tham chiếu trong nước biển có hạn.

Không thể xuyên qua dòng nước biển đầy tạp chất bên trong khe biển.

Tần Vũ nghĩ ra cách.

Trực tiếp ném một chiếc đèn chiếu sáng dự phòng trên tay xuống.

Theo ánh đèn rơi xuống.

Ở chỗ ánh sáng chiếu tới.

Họ kinh ngạc nhìn những tảng đá dựng đứng bên trong.

Những tảng đá đó được xếp chồng lên nhau một cách có quy luật.

Trông hơi giống một kiến trúc cổ đại.

Nhưng ánh sáng chỉ là tạm thời.

Cùng với sự rơi xuống của đèn chiếu sáng.

Bên dưới lại trở nên đen kịt một mảng.

Nhưng đối với Tần Vũ, một khoảnh khắc là đủ.

Vừa rồi mượn ánh sáng từ chiếc đèn chiếu sáng, anh đã thấy một bóng đen khổng lồ bên trong khe biển.

Diện tích của bóng đen rất lớn, trùng khớp với hình dáng của con thuyền đắm.

Lão Hồ kinh ngạc nhìn xuống.

Điều khiến ông kinh ngạc nhất là những tảng đá khổng lồ đó bám

đầy trầm tích giống như hà biển.

Nhưng chúng lại rất gọn gàng và có trật tự, hoàn toàn không giống như được hình thành tự nhiên trên đó.

Dưới thung lũng đáy biển, lại có một di tích thành cổ!

Nếu không phải bây giờ đang ở dưới nước, đeo mặt nạ dưỡng khí, Lão Hồ có lẽ đã kinh ngạc hít một hơi khí lạnh.

Tần Vũ cũng thấy, mặc dù đã sớm chuẩn bị, nhưng thực lòng vẫn bị kinh ngạc.

Trước đây khi ở trên đảo, họ đã phát hiện một số bức tượng thần chiêm bói và đoán quẻ của hải yêu.

Lại còn phát hiện chiếc quan quách trên mặt biển.

Tất cả đều có thể chứng minh nơi đây từng thực sự có một nền văn minh phồn thịnh.

Hiện tại nơi đây hoàn toàn bị nước biển bao vây.

Nằm sâu dưới mấy chục mét nước biển không thấy ánh mặt trời.

Chỉ có thể bị những ngư dân xưa trục vớt được một vài món đồ cổ.

Nhưng hầu hết những thứ trong đó cũng đều bị ăn mòn nghiêm trọng đến mức không thể nhận dạng được nữa.

Tần Vũ thấy dấu vết thuyền đắm ở sâu bên trong, lại càng muốn xuống khám phá tận cùng.

Dương Tuyết Lỵ lúc này đang nhìn xuống từ bên cạnh.

Tần Vũ trước tiên chỉ vào đồng hồ đo độ sâu trên người.

Sau đó lại chỉ vào khe biển đen ngòm bên dưới.

Ý là muốn lặn xuống kiểm tra một phen nữa.

Dương Tuyết Lỵ lắc lắc đồng hồ ra hiệu rằng quá mạo hiểm.

Tình hình bên dưới không thể nhìn rõ, mạo hiểm xuống đó thì quá nguy hiểm.

Nhưng Tần Vũ không nghe, không chỉ vì trên người anh mặc thiết bị chuyên nghiệp, sẽ không dễ dàng bị bùn cát bên trong cuốn đi.

Cộng thêm anh còn mang theo súng bắn cá để phòng thân, càng sẽ không xảy ra bất trắc.

Biết không thể thuyết phục Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ chỉ có thể do dự gật đầu.

Lúc này, Minh Thúc, người vừa rồi vẫn ở nguyên chỗ cũ, không biết chuyện gì đã xảy ra, bơi về phía họ.

Tần Vũ nhìn dáng vẻ vội vã đó thì biết.

Lão già này sau khi xuống dưới nhất định đã phát hiện tình hình không tệ như mình nghĩ.

Sau khi mò được mấy viên nam châu, Minh Thúc thấy Tần Vũ dường như muốn đi xuống.

Cũng vội vàng theo sau.

Nghĩ rằng bên dưới đang giấu kho báu.

Đúng là tham lam không đáy, Tần Vũ nghĩ mấy lão già này chỉ cần thấy có lợi là quên hết sợ hãi.

Trang bị của Dương Tuyết Lỵ tuy tiên tiến, nhưng dung tích bình khí tổng quy có hạn.

Không thể nán lại dưới nước quá lâu.

Tần Vũ thấy Minh Thúc vẻ mặt hăm hở, không những không từ chối mà còn đồng ý.

Kêu Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ ở lại trên để tiếp ứng.

Tần Vũ và Minh Thúc xuống khám phá tận cùng.

Lão Hồ vội vàng vẫy tay ra hiệu không được.

Minh Thúc thấy vậy cũng vội vàng, không giỏi giao tiếp bằng cử chỉ lắm.

Chỉ có thể vỗ vỗ ngực và giơ ngón cái lên.

Biểu thị có thể được.

Tần Vũ nhìn Minh Thúc một cái.

Thấy dẫn lão già này xuống cũng là một lựa chọn không tồi.

Chẳng qua nếu có bất trắc, thì phải xem ai mạng lớn hơn.

Cuối cùng, theo ý Tần Vũ.

Minh Thúc và anh cùng xuống.

Chương 285

Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ thì ở lại trên.

Dọc theo những tảng đá bên sườn thung lũng, Tần Vũ và Minh Thúc từ từ hạ xuống khe biển.

Tần Vũ có thể cảm nhận được, trên bề mặt gồ ghề của những tảng đá này đều có những hoa văn tương tự như điêu khắc.

Minh Thúc và anh vừa mới hạ xuống khoảng mười mét.

Trong khe biển đột nhiên truyền đến một trận rung lắc dữ dội.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi, nhìn xuống dưới quả nhiên có thứ gì đó.

Ngẩng đầu nhìn lên một cái.

Khoảng cách với phía trên không xa lắm.

Lờ mờ có thể thấy Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ.

Chỉ thấy Lão Hồ ở phía trên đang ra hiệu cho Tần Vũ.

Ý là không phải động đất dưới đáy biển.

Lại chỉ xuống phía dưới khe biển, Tần Vũ hiểu Lão Hồ và anh phải cùng nhau đi.

Vừa rồi không phải là rung động bên trong khe biển.

Đối với Lão Hồ, anh lại ra một tư thế cẩn thận.

Trải qua trận rung động vừa rồi, Minh Thúc vừa rồi còn bị tiền tài làm mờ mắt, giờ lập tức tỉnh táo hơn nửa.

Dù sao đây cũng không phải chuyện đùa.

Vạn nhất rung động còn lớn hơn nữa, những khối cát đá phía trên

đều bị chấn động rơi xuống, thì có thể bị chôn vùi trong đó.

Nhưng Minh Thúc cũng biết tính khí của Tần Vũ.

Một khi đã quyết định xuống, tuyệt đối không thể lùi bước.

Nếu không, đợi về thuyền sẽ không dễ chịu đâu.

Hơn nữa, Minh Thúc cũng nghĩ mình là một lão già có tuổi, nếu trở thành kẻ đào ngũ, thì thật sự mất mặt.

Chỉ đành cứng đầu theo Tần Vũ tiếp tục hạ xuống.

Tần Vũ để tạm thời tránh bùn cát vừa bị chấn động rơi xuống, chỉ đành dẫn Minh Thúc tạm thời trốn sau một trụ đá bị đổ sập.

Đợi phía trên không còn rơi đồ xuống nữa, rồi mới tiếp tục lặn xuống.

May mắn là khe biển không sâu không thấy đáy như trong tưởng tượng.

Nhưng vì nước biển bên trong quá đục.

Tần Vũ và Minh Thúc bật đèn tham chiếu trên đầu.

Tầm nhìn vẫn còn hạn chế.

Thậm chí không thể nhìn rõ địa hình cơ bản xung quanh.

Tần Vũ chỉ có thể im lặng lắng nghe động tĩnh gần đó.

Theo hướng ánh sáng đèn tham chiếu, anh vô tình liếc mắt một cái.

Phát hiện mọi thứ bên trong đều không phải do tự nhiên hình thành.

Những hàng cột đá khổng lồ dựng đứng bên dưới, rõ ràng đã chứng minh nơi đây từng là một quần thể kiến trúc hùng vĩ và đồ sộ.

Không biết nơi đây khi đó đã trải qua tai nạn lớn đến mức nào mới chìm xuống đáy biển sâu như vậy.

Hầu hết các kiến trúc đều bị bùn cát dưới biển bao phủ.

Cộng thêm năm tháng dài đằng đẵng cũng bị bùn cát xung quanh bao bọc, hình thành một lớp vỏ bên ngoài.

Hạ xuống thêm bốn năm mét, Tần Vũ phát hiện một xác thuyền đắm chỉ còn trơ lại bộ khung bị ăn mòn.

Vì bị ăn mòn quá nghiêm trọng, căn bản không thể phân biệt được thuyền chìm xuống biển từ khi nào.

Nhưng Tần Vũ ước tính thời gian nhất định không ngắn rồi.

Cái cửa khẩu mà anh và Minh Thúc vừa lặn xuống, chắc là do những trụ đá kia đổ sập tạo thành.

Tần Vũ dưới nước khi quan sát trong buồng lặn đã phát hiện xung quanh có những hố đen ngòm.

Căn bản không thể nhìn rõ những hố đào và khe rãnh.

Bây giờ, đó chắc là những di tích còn sót lại của Quy Khư cổ thành.

Theo phạm vi mà Tần Vũ nhìn thấy khi đó, phạm vi và quy mô của Quy Khư cổ quốc đều khá kinh người.

Lúc đó Tần Vũ hơi thất thần.

Minh Thúc đột nhiên đẩy đẩy Tần Vũ.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một mảng bóng đen lớn phía trước đang hơi rung động.

Trải qua trận rung động trong khe biển vừa rồi, anh càng rõ, bên trong đang ẩn chứa một con hải thú khổng lồ.

Nhưng nhìn phản ứng của sinh vật không rõ nguồn gốc kia, chắc là nó chưa phát hiện ra hai kẻ ngoại lai.

Tần Vũ cảnh giác tắt đèn tham chiếu của Minh Thúc và của mình.

Xung quanh lập tức chìm vào một vùng đen kịt.

Không nhìn thấy gì, Minh Thúc lập tức hoảng sợ.

Vội vàng muốn bật lại đèn tham chiếu trên đầu.

Nhưng bị Tần Vũ ngăn lại.

Trong tình huống hiện tại, bật đèn chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Tần Vũ không muốn lộ vị trí, giao chiến với hải thú khổng lồ dưới biển thực sự quá ngu ngốc.

Trong tình huống đen tối như vậy, Minh Thúc và Tần Vũ cũng chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi nửa mét.

Cộng thêm dưới nước không thể nói chuyện.

Anh và Minh Thúc chìm vào một sự tĩnh lặng chết chóc.

Tần Vũ đột nhiên nhớ lại lời Nguyễn Hắc từng nói.

Chương 286

Dân mò ngọc ở Nam Hải có một điều cấm kỵ, không được nhắc đến chữ "châu".

U ác quỷ dưới đáy biển đang nhìn chằm chằm vào những viên ngọc trai đó.

Nghe nói những u linh ác quỷ canh giữ những viên ngọc trai đó là những vong hồn trong thành cổ.

Môi trường dưới đáy biển đặc biệt.

Cộng thêm càng xuống sâu, áp lực nước càng nghiêm trọng, kỹ năng của Tần Vũ đều không thể thi triển.

Dưới biển sâu sẽ mang lại cho người ta một cảm giác áp bức không rõ ràng.

Phản ứng của Minh Thúc còn lớn hơn Tần Vũ.

Càng xuống sâu, Minh Thúc càng hoảng sợ trong lòng.

Trước đó trên mặt nước còn khoe khoang đòi xuống.

Minh Thúc hận không thể tự tát mình một cái.

Hải thú không còn động tĩnh.

Minh Thúc đi theo sau Tần Vũ.

Đột nhiên nhìn thấy một con sứa biển bơi qua từ bên cạnh.

Minh Thúc né tránh không kịp, bị sứa biển từ từ chạm vào chân.

Cả người lập tức như bị điện giật, toàn thân run rẩy.

Ngay sau đó, một chuỗi bong bóng khí dài sủi bọt ra từ mũ lặn của Minh Thúc.

Tần Vũ nghe thấy động tĩnh quay đầu nhìn lại.

Lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Minh Thúc theo bản năng vươn tay muốn tháo mũ lặn ra.

Tần Vũ nghĩ 'tự sát không thành sao?' Anh ấn Minh Thúc lại.

Tần Vũ kéo anh ta lại gần xem xét.

Đồng thời cũng bật đèn tham chiếu.

Dưới ánh sáng nhìn thấy, không biết từ đâu chạy ra một con mực ống.

Nó thừa lúc nguy hiểm bám vào kính mũ lặn của Minh Thúc.

Như vậy Minh Thúc không nhìn thấy gì nữa.

Minh Thúc đột nhiên bị điện giật, trước mắt lại một vùng đen kịt.

Minh Thúc vốn đã kinh hồn bạt vía, trong lúc hoảng loạn đã giật ống thở trên mặt xuống.

May mắn là bị Tần Vũ ngăn lại.

Dùng dao lặn cạy con mực ống bám trên kính lặn của Minh Thúc ra.

Tần Vũ ra tay không nặng, con mực ống không cảm thấy bị đe dọa.

Nên cũng không phun mực đen.

Ném con mực ống trên tay đi.

Tần Vũ đột nhiên cảm thấy trong bóng tối phía sau lưng mình, dòng nước đang trở nên kích động.

Một trận xoáy nước cuộn lên.

Tầm nhìn của Minh Thúc vừa mới phục hồi.

Ông thấy một bóng mờ phía sau Tần Vũ.

Đang lay động.

Minh Thúc hoảng sợ, vô thức lùi lại một bước.

Nhưng lại vừa vặn dẫm phải con mực ống vừa bị Tần Vũ làm rơi xuống.

Con mực ống bị kích thích, theo bản năng phản ứng.

Ngay lập tức phun mực đen ra.

Mực đen phun ra từ cơ thể con mực ống khiến khe biển vốn đã đục ngầu lại càng khó nhìn thấy mọi thứ hơn.

Sau khi phun mực đen, con mực ống nhanh chóng bơi đi.

Nhưng một con hải thú ẩn mình trong bóng tối dường như đã bị con mực ống bỏ chạy thu hút.

Trước mặt Tần Vũ và Minh Thúc, con hải thú đột nhiên hiện nguyên hình, đuổi theo con mực ống kia.

Tầm nhìn xung quanh không rõ ràng.

Tần Vũ chỉ có thể mượn ánh sáng yếu ớt từ đèn tham chiếu trên đầu để nhìn một cách đại khái.

Trong lúc mờ ảo, Tần Vũ thấy thứ đó trắng xóa một mảng lớn.

Dòng nước do nó di chuyển rất mạnh.

Như thể dưới đáy biển đột nhiên nổi lên một trận lốc xoáy.

May mắn là có những trụ đá gần đó.

Anh và Minh Thúc bám chặt vào những trụ đá gần đó mới không bị thứ đó cuốn đi theo dòng nước.

Cảm nhận lực xung kích lớn như vậy, Tần Vũ thầm kinh hãi trong lòng, hình thể của thứ đó phải lớn đến mức nào mới có uy lực như

vậy?

Minh Thúc càng sợ vỡ mật.

Ông ra hiệu lên phía trên cho Tần Vũ, ý là đi lên trước.

Nhưng không đợi hai người kịp phản ứng.

Vừa rồi tránh dòng nước.

Tần Vũ tầm nhìn không rõ ràng chỉ có thể khẽ nín thở ngưng thần đặt sự chú ý vào phía trước.

Đồng tử của anh bắt đầu có một số thay đổi tinh tế.

Tầm nhìn trước mắt cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Chương 287

Chỉ thấy vật khổng lồ màu trắng đó nuốt chửng con mực ống bỏ chạy xong.

Đang quay đầu bơi về phía họ.

Thứ đó trông kỳ lạ không thể tả.

Dài ngoằng, hơi giống một con mãng xà.

Nhưng đầu lại giống đầu trâu, trên người có vảy và có chân.

Giống hệt như trên đầu trâu mọc ra một đôi sừng.

Lúc này thứ đó đang bơi đi, Tần Vũ chỉ có thể nhìn thấy đầu và thân của nó.

Phần đuôi dài bao nhiêu thì không thể biết được.

Tần Vũ và Minh Thúc mặc bộ đồ lặn nặng nề.

Hành động dưới nước hoàn toàn không linh hoạt.

Nhờ lực nổi trong nước cũng căn bản không thể thoát thân.

Nhìn thứ đó càng ngày càng gần.

Minh Thúc cũng đã nhìn thấy đại khái.

Hai chân run lập cập đứng bất động tại chỗ.

Tần Vũ bình tĩnh giơ súng bắn cá mang theo bên mình lên.

Mũi tên trên súng bắn cá đã tẩm độc.

Vốn để dự phòng lúc cần thiết hoặc để đối phó với cá mập.

Không ngờ lại dùng đến nhanh như vậy.

Tần Vũ một tay giơ súng bắn cá nhắm vào con hải thú khổng lồ.

Tay kia bật đèn tham chiếu trên đầu sáng nhất.

Để lúc giao chiến với con hải thú, tầm nhìn sẽ không bị mờ.

Nhưng không ngờ, sau khi Tần Vũ bật đèn tham chiếu sáng nhất.

Con hải thú sắp đến trước mắt đột nhiên quay đầu.

Né tránh.

Sau khi lướt qua trước mắt Tần Vũ một cách nhanh chóng, nó lại trốn vào sâu trong phế tích thành cổ rồi biến mất không dấu vết.

Vì thứ đó như bị hoảng sợ, đột nhiên tăng tốc bơi đi.

Tần Vũ chỉ kịp nhìn rõ một thân hình dài trắng toát như một con rắn lớn nhanh chóng biến mất trước mắt.

Minh Thúc đã bị dọa đến mức không dám động đậy.

Thấy lại thoát được một kiếp, Minh Thúc mới từ từ cử động.

Nhưng không đợi Minh Thúc kịp vui mừng.

Mấy trụ đá phía sau lưng.

Vì niên đại quá lâu và liên tục ngâm trong biển bị ăn mòn.

Dưới tác động của dòng nước mạnh vừa rồi.

Bắt đầu lung lay sắp đổ.

Tần Vũ chỉ vào con thuyền đắm cổ đại vừa được phát hiện bên dưới cho Minh Thúc.

Ý là Minh Thúc có thể trốn vào phía sau điện thờ đá ở đó mới có thể tránh được những khối đá bắt đầu rơi xuống từ phía trên liên tục.

Minh Thúc đang muốn đi lên trên.

Nhưng tình hình lúc này, những trụ đá bắt đầu từ từ sụp đổ xuống.

Lúc này đi lên không nghi ngờ gì là tự tìm đường chết.

Vì vậy chỉ có thể nghe lời Tần Vũ.

Nơi đó là một góc chết mà đá rơi không thể tới.

Hai người nhanh chóng di chuyển từ đó vào bên trong bộ khung thuyền đắm.

Vừa đi, những trụ đá phía sau liền đổ sập xuống.

Đập vào bùn cát và khối đá xung quanh tạo thành từng đợt bùn đất lẫn trong nước như sương mù.

Cùng với sự sụp đổ của các trụ, toàn bộ bùn cát phía trên đều rơi xuống theo.

Trong chớp mắt, nơi họ vừa đứng đã bị chôn vùi, không tìm thấy một dấu vết nào.

Lúc này Tần Vũ và Minh Thúc cũng đã trốn vào bên dưới xác thuyền đắm.

Minh Thúc cuối cùng cũng có thể tranh thủ cơ hội này thở phào một hơi.

Dù sao trải qua những trận kinh hoàng liên tiếp vừa rồi, Minh Thúc giờ cảm thấy tim mình không ổn chút nào. "Chắc là một con hải xà lớn, sợ ánh sáng mạnh nên không khó đối phó." Tần Vũ thầm nghĩ, trước khi xuống biển cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Bất kể là thuật phong thủy của Lão Hồ hay các thủ đoạn của Bàn Sơn Điền Hải, anh đều đã xem qua.

Con hải xà vừa gặp, thực tế cũng là một loại sinh vật biển.

Chỉ là thứ này xuất hiện không có quy luật.

Số lượng cũng không nhiều.

Thường thích xuất hiện khi có bão tố trên biển.

Thừa cơ tấn công thuyền cá hoặc thuyền chở hàng nhỏ.

Một khi thuyền lật, hàng hóa và con người trên đó đều trở thành món ngon của chúng.

Nhưng như vừa rồi.

Thứ đó sợ ánh sáng mạnh.

Bởi vì bình thường chúng đều trốn ở đáy biển đen kịt.

Chương 288

Chỉ khi trời âm u mưa gió, biển động dữ dội mới lộ diện.

Cho nên cũng không có gì phải sợ lắm.

Hiện tại trên mặt biển gió yên sóng lặng.

Nếu không phải con mực ống vừa rồi bị coi là con mồi, thì e rằng con hải xà lớn đó cũng sẽ không dễ dàng lộ diện.

Hiện tại tầm nhìn của Tần Vũ đã tăng cường gấp mấy lần.

Anh quan sát những gì đang diễn ra ở nơi mình đang ở.

Anh nhìn quanh một vòng.

Dựa vào xác thuyền đắm, Tần Vũ phán đoán đây không phải là một con thuyền kiểu Trung Quốc.

Bất kể từ cấu trúc hay vật liệu, con thuyền này đều mang đậm phong cách dị vực.

Vì thời gian quá lâu, hơn một nửa thân thuyền đã bị chôn vùi trong bùn cát bên dưới.

Những chỗ có thể mục nát thì cũng đã mục nát gần hết.

Những hòn đảo san hô xung quanh, nếu trong mắt giáo sư Trần thì những thứ này chắc đều là bảo bối.

Nhưng Tần Vũ lại không hứng thú với chúng. "Chắc là một con thuyền buôn đi lại trên biển." "Không biết gặp chuyện gì mà lại đâm vào trung tâm rừng san hô." Tần Vũ vừa nói vừa tìm kiếm xung quanh xem có con thuyền đắm nào khác không.

Nhưng lại không phát hiện ra dấu vết của Tiên Nô Hào.

Hiện tại di tích thành cổ dưới đáy biển rất lớn.

Vì bình khí có hạn, những nơi có thể đi cũng bị hạn chế.

Điều khiến Tần Vũ càng thêm phiền lòng là những bức tường và trụ đá bị đổ sập đã chặn mất đường đi của anh.

Cộng thêm hiện tại nơi đây bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ sụp đổ.

Có thể chỉ một chạm vô ý, cũng có thể gây ra sự sụp đổ của cả phòng ốc.

Ngay cả những sinh vật biển trong này cũng biết sự nguy hiểm của nó.

Xung quanh, ngoài con hải quái khổng lồ kia ra, các sinh vật biển đều rất ít.

Hoàn toàn là một thành phố ma dưới nước đầy vẻ chết chóc.

Tần Vũ thấy trong phế tích có mấy vực sâu đen ngòm.

Con hải xà vừa rồi đã chui vào vực sâu rồi biến mất.

Tần Vũ cũng muốn đi xem thử.

Nhưng gần vực sâu nước đều cuộn xoáy.

Cá cũng không vào được.

Trong đó không những không có manh mối Tần Vũ đang tìm kiếm về Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Mà xem ra cũng không thể tiếp tục đi sâu hơn được nữa.

Tần Vũ ra hiệu cho Minh Thúc về.

Minh Thúc vừa nhìn thấy thì thở phào một hơi dài.

Ông cảm thấy nơi đây đầy rẫy nguy hiểm.

Cộng thêm những chuyện vừa rồi, Minh Thúc càng xác định đây tuyệt đối là nơi không nên đến.

Tốt nhất là lên sớm.

Đến cả một bóng đồ cổ cũng không thấy.

Suýt nữa thì mất mạng.

Ông không rõ Tần Vũ rốt cuộc muốn tìm gì.

Nhưng Minh Thúc thầm nghĩ sau này tuyệt đối không thể khoe khoang nữa.

Tần Vũ muốn quay về, Minh Thúc hận không thể giơ hai tay tán thành.

Bùn cát vừa rơi xuống đã không còn động đậy nữa.

Họ bật bộ đẩy dưới nước trên thiết bị lên, từ từ nổi lên theo đường cũ.

Để phòng con hải quái kia lại lần nữa xông ra.

Tần Vũ và Minh Thúc bật tất cả các thiết bị chiếu sáng trên người.

Hai người từ từ nổi lên đến rừng san hô.

Cuối cùng, hai người lên đến nơi nhưng lại không thấy Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ đang chờ đợi ở phía trên.

Tần Vũ đang cảm thấy kỳ lạ.

Vừa ngẩng đầu lên, liền thấy gần cái cây sắt khổng lồ kia có người đang dùng đèn chiếu sáng vẽ vòng tròn.

Đó là tín hiệu cầu cứu đã hẹn trước.

Xem ra trong khoảng thời gian anh và Minh Thúc rời đi, bên đó cũng đã xảy ra chuyện.

Tần Vũ dẫn Minh Thúc tiến lên.

Chỉ thấy dưới gốc cây san hô, Nguyễn Hắc và đồ đệ Cổ Sai đang cố gắng cạy một con trai khổng lồ.

Tần Vũ cúi đầu nhìn, con trai khổng lồ đó to hơn cả cối xay đá không chỉ gấp ba lần.

Trông có vẻ con trai khổng lồ này đã sống gần ngàn năm.

Bên ngoài quả thực trắng tinh óng ánh, nhưng cũng vô cùng cứng rắn.

Mặc cho Nguyễn Hắc và Cổ Sai dùng hết sức lực cũng không thể cạy ra một khe hở nào.

Không đợi Tần Vũ hỏi, Lão Hồ liền viết vào tay Tần Vũ: "Trong vỏ trai có người!" Minh Thúc hiển nhiên cũng đã nhìn rõ chữ của Lão Hồ.

Nhưng lại không dám tin.

Xuống biển chỉ có mấy người họ.

Làm gì có ai khác nữa.

Chương 289

Trong vỏ trai lại có người sao!

Nếu thật sự có người, thì là người sống hay người chết?

Khoan đã!

Minh Thúc như đột nhiên hiểu ra.

Ông làm tư thế bơi lội cho Lão Hồ.

Trong lòng nghĩ lần này chắc phát tài rồi.

Vì trong con trai khổng lồ không chừng kẹp lấy một nàng tiên cá thì sao!

Minh Thúc từng nghe nói thịt tiên cá còn quý hơn vàng cùng trọng lượng!

Nghĩ đến đó càng kích động, ông sủi bọt khí thành một chuỗi dài.

Tay không ngừng khoa tay múa chân.

Ý là, mau chóng cạy thứ đó ra.

Nguyễn Hắc liếc nhìn Minh Thúc một cái, lạnh lùng hừ một tiếng.

Trong lòng nghĩ 'nói thì dễ'.

Thứ đó lớn như vậy, lại khép chặt đến chết.

Dưới nước, có tài giỏi đến mấy cũng không thể mở ra được.

Tần Vũ liếc nhìn con trai khổng lồ đó một cái.

Bên ngoài quả thực vừa to vừa sáng bóng.

Bất kể bên trong có nuốt người hay không.

Riêng cái vỏ trai thôi cũng là một món đồ cổ quý hiếm không thể

tìm thấy.

Dù sao trước khi xuống thuyền đã ném sạch tất cả dưa hấu trong khoang thuyền.

Chỗ trống ra để chứa con trai khổng lồ này cũng không thành vấn đề lớn.

Chi bằng mang cả người lẫn trai lên trên.

Tần Vũ ra hiệu cho Nguyễn Hắc.

Ý là Nguyễn Hắc và đồ đệ của mình cũng không cần phải bận rộn nữa.

Kêu Dương Tuyết Lỵ lên trên đổi Bàn Tử xuống làm phụ tá.

Dương Tuyết Lỵ gật đầu quay người nhanh chóng dùng bộ đẩy nổi lên trên.

Một lát sau, Bàn Tử liền mang theo xà beng và các thiết bị thủy lực xuống.

Dương Tuyết Lỵ sau khi lên trên chắc đã giải thích rõ ràng.

Nguyễn Hắc và đồ đệ vốn chỉ dựa vào khả năng của bản thân.

Hiện tại có thiết bị chuyên nghiệp của Bàn Tử, dùng càng thêm thuận tay.

Nhưng con trai khổng lồ thật sự quá lớn.

Họ mất nửa ngày sức lực dưới nước.

Mới cạy được con trai khổng lồ ra khỏi giữa rừng san hô.

Dùng dây thép chắc chắn quấn mấy vòng quanh nó.

Rồi mới móc vào cần cẩu do Dương Tuyết Lỵ điều khiển.

Cùng với con trai khổng lồ từ từ đi lên.

Nhìn con trai khổng lồ được cẩu lên.

Bàn Tử có chút đắc ý quên mình đứng trên vỏ trai bắt đầu từ từ rời khỏi mặt nước.

Anh ta tháo kính lặn trên mặt xuống.

Lớn tiếng nói: "Mấy chú em, nhìn Bàn gia tôi bắt được thứ gì đây!" Sau khi rời khỏi mặt nước không còn lực cản.

Tốc độ đi lên của con trai khổng lồ đột nhiên trở nên nhanh hơn.

Lời nói của Bàn Tử vừa dứt, anh ta cảm thấy một trận chóng mặt.

Chân mềm nhũn liền trượt xuống theo vỏ trai. "Ái chà!" Bàn Tử rơi xuống nước la lớn một tiếng.

Lão Hồ vội vàng tiến lên kéo anh ta lên.

Sợ tiếng động của anh ta sẽ thu hút cá mập xung quanh.

Sau khi lên thuyền, họ tháo bỏ thiết bị trên người và bình khí.

Nhưng Nguyễn Hắc lại không lên.

Ông nổi trên mặt nước nói: "Vừa rồi ở dưới tôi thấy có con ốc sên già kìa!" "Hiện tại trên biển không có sóng gió, tôi xuống xem thử nữa!" Tần Vũ biết ý của Nguyễn Hắc.

Gặp được cơ hội ngàn năm có một như vậy, đương nhiên là có thể lấy được nhiều thì lấy.

Lần sau xuống biển có thể sẽ không có vận may tốt như vậy.

Minh Thúc nghe Nguyễn Hắc nói vậy, cũng có chút không cam tâm. "Lão Hắc!

Đợi tôi với, tôi xuống cùng ông!" Lão Hồ và Tần Vũ nhìn nhau một cái.

Ánh mắt đều đầy nghi vấn.

Tần Vũ lắc đầu ra hiệu không cần quan tâm đến hai người đó.

Nhìn thời tiết hiện tại, mặc dù lát nữa có thể sẽ mưa.

Nhưng lại không có gió, tục ngữ có câu 'vô phong bất khởi lãng' (không gió không sóng).

Vì vậy trời có mưa to đến mấy, cũng không ảnh hưởng đến việc tác nghiệp dưới nước.

Thầy trò Nguyễn Hắc ba người bỏ tiền ra thuê thuyền.

Chương 290

Không đòi hỏi nhiều, chỉ muốn lúc trời đẹp thì mò được nhiều một chút.

Tần Vũ không có lý do gì để ngăn cản.

Lúc này trên bầu trời bắt đầu trở nên âm u.

Những đám mây đen kịt bao phủ kín mít cả bầu trời.

Gần rừng san hô vốn dĩ quanh năm suốt tháng đều có bão biển.

Chỉ khi trăng tròn và nhật thực thì trời mới hiếm hoi quang đãng.

Bình thường thì luôn mây đen bao phủ.

Nhìn Minh Thúc và Nguyễn Hắc một lần nữa xuống nước xong.

Tần Vũ chuyển tầm nhìn sang con trai khổng lồ vừa được trục vớt lên.

Nguyễn Hắc đã xuống nước.

Tần Vũ lo lắng việc cố gắng cạy mở sẽ làm hỏng vỏ trai.

Shirley Dương lại đột nhiên nhìn con trai khổng lồ nói: "Đây là lần đầu tiên tôi thấy con trai lớn như vậy!

Vân hoa trên vỏ trai dày đặc, rõ ràng nó đã sống dưới đáy biển ít nhất ngàn năm.

Thật khiến người ta phải kinh ngạc!" Bàn Tử nghe Shirley Dương cảm thán cũng nói: "Cô Dương, không phải tôi nói chứ, lúc này cô đừng cảm thán nữa!

Có thời gian thì không bằng cứ mở cái vỏ trai này ra đi!" Bàn Tử sợ Shirley Dương cảm khái một hồi lại đột nhiên phát lòng từ bi, rồi

lại đem con trai già này thả về biển lớn.

Nhưng mọi người đã tốn bao công sức mới vận chuyển nó lên được.

Bàn Tử cũng biết thứ này nhìn qua là đáng giá không ít tiền.

Tổng không thể để miếng thịt béo đã tới miệng lại chạy mất.

Lão Hồ cũng mở miệng nói: "Đừng nghe Bàn Tử nói bậy.

Nhưng những thứ ở dưới biển tuổi thọ đều khá dài.

Rùa ngàn năm, rùa vạn năm, những sinh vật sống ngàn năm vạn năm dưới biển thật không hiếm lạ.

À mà tôi có nghe nói có một loại trai ăn thịt người, loại trai này không ăn thịt, chỉ là chỗ khớp nối hai vỏ có dạng răng cưa.

Chỉ cần kẹp thứ gì đó là nó sẽ đóng chặt cứng lại, không biết đã có bao nhiêu thợ lặn bị thương vì nó.

Nên mới có cái tên trai ăn thịt người đó." Mấy người đang nói chuyện, trên trời rơi xuống những hạt mưa.

Bây giờ là ban ngày, nhưng mây đen lại khiến nơi đây trông như buổi tối.

Nhìn ra xa, mặt biển một mảnh xám xịt mênh mông.

"Trời sắp mưa rồi!

Nguyễn Hắc và Minh Thúc chưa lên sao?

Sẽ không có chuyện gì chứ!" Shirley Dương nhìn mặt biển lo lắng nói.

Dù sao hai người đó là người lái thuyền, nếu có chuyện gì thì không hay.

Tần Vũ lắc lắc đầu nói: "Nguyễn Hắc là lão thủy thủ, ông ấy quen

thuộc nhất với sự thay đổi thời tiết trên biển.

Vì đã cảm thấy không có vấn đề gì, nên sẽ không có nguy hiểm đâu.” Mưa càng lúc càng gấp, lúc này mưa đã lớn.

Mọi người quay lại khoang thuyền mặc áo mưa.

Bất chấp mưa lớn, Tần Vũ chuẩn bị mở con trai khổng lồ ra.

Bàn Tử thấy Tần Vũ giá thế này muốn mở trai, cũng theo sát bên cạnh, bận rộn trước sau, vừa lẩm bẩm dặn dò: “Mọi người động tác đều cẩn thận một chút!

Nếu làm hỏng vỏ trai, thì không đáng tiền nữa đâu!” Bàn Tử vừa rồi nghe Minh Thúc nói một câu ‘nhân ngư’, trong lòng cũng không khỏi nghĩ rằng có lẽ thật sự là một con nhân ngư.

Vậy thì chuyến đi này thật không uổng.

Bàn Tử nghe Minh Thúc nói ngư nhân.

Ngư nhân và Giao nhân không giống nhau, một loại thiện một loại ác.

Tập tính và ngoại hình cũng có khác biệt.

Ngư nhân không thể phát ra âm thanh, nhưng thịt ngư nhân có thể ăn được.

Giao nhân thuộc loại ác, có thể phát ra âm thanh trên mặt biển.

Thịt của nó có độc, không thể ăn.

Nhưng mỡ trên thân nó có thể dùng làm một loại dược liệu đốt cháy, là dược liệu không thể thiếu để làm đèn trường minh trong mộ thất.

Bất kể là loại nào, đều là vật trăm năm khó gặp.

Tần Vũ cầm một con dao cong chuyên dùng để mở trai tiến lên.

Dọc theo chỗ vỏ trai mở ra khép lại mà khẩy động.

Lão Hồ chỉ nghe bên tai truyền đến một chuỗi âm thanh quỷ dị.

Lưỡi dao không quá một thước, dao cong vào trong, mài cực kỳ sắc bén, trong thời tiết mưa dầm vẫn lóe lên hàn quang.

Trên cán dao khắc hoa văn vảy cá.

Thanh dao này thu được trong cái hộp Qua Vũ.

Cũng là một trong những món chiến lợi phẩm.

Chắc hẳn những người xuống biển trước đây cả người lẫn thuyền đều đã chôn vùi trong rừng san hô.

Thật lãng phí một con dao tốt để mở trai.

Bây giờ rơi vào tay Tần Vũ cũng là vật tận kỳ dụng.

Mưa vẫn chưa tạnh, mọi người đều mặc áo mưa đứng trên boong tàu.

Con dao mở trai trong tay Tần Vũ cũng gọi là Long Hổ Đao.

Thanh dao quả thực không tồi, Tần Vũ dùng dao cạy vỏ trai ra một khe hở.

Sau đó Lão Hồ vội vàng bơm thuốc mê vào.

Bên trong tỏa ra một trận hương khí.

Chương 291

Bàn Tử nóng lòng cúi xuống xem.

Lão Hồ bơm thuốc mê vào xong thì vỏ trai lại khép lại, căn bản không kịp nhìn rõ bên trong có thứ gì.

Tò mò hỏi Bàn Tử: "Thế nào, nhìn thấy gì rồi?" Bàn Tử lau lau nước mưa trên mặt nói, hai mắt nhìn thẳng, nuốt một ngụm nước bọt rồi nói: "Lão Hồ, phát rồi, lần này chúng ta thật sự phát tài rồi!

Một mỹ nhân ngư vảy vàng cánh ngọc đó!" Lão Hồ không tin lại hỏi: "Có khoa trương đến thế không, Bàn Tử nói thật đi!" Bàn Tử gật đầu: "Không thể nhìn nhầm được!

Tuyệt đối không thể nhìn nhầm!

Cái dáng vẻ đó, nhìn qua chắc đã chết trong vỏ trai này vài năm rồi!

Thật là phú quý bức người mà!

Cái sự phú quý này khiến tôi kinh ngạc đến mức trời sập luôn rồi!

Lão Hồ!" Lúc này, thuốc mê Lão Hồ vừa bơm vào cũng bắt đầu phát huy tác dụng.

Vỏ trai dần trở nên lỏng lẻo, Tần Vũ tiến lên dễ dàng đẩy vỏ trai ra.

Chỉ thấy bên trong nằm một con nhân ngư lớn bằng một đứa trẻ.

Đầu cá và người có vài phần tương tự, nhưng lại mọc vảy.

Có sự khác biệt lớn so với người bình thường.

Không phải thật sự là tay người đuôi cá, giống như một quái vật nhỏ chưa phát triển hoàn toàn.

Hai vây giống như tay người, nhìn qua nhẹ nhàng như ngọc, trên lưng càng thêm lưu quang dật thái.

Toàn thân đều vàng óng ánh, vảy cá lấp lánh rực rỡ như vàng.

Chỉ là Tần Vũ phát hiện nhân ngư có lẽ vì chết trong vỏ trai quá lâu nên đã sớm bị hóa thạch.

Miệng của nó hơi hé, lộ ra viên minh châu ngậm trong miệng.

Minh châu càng trong trẻo như băng, cùng với vảy cá màu vàng trên thân nhân ngư chiếu rọi lẫn nhau, khiến người ta không nỡ rời mắt.

Bàn Tử nhìn đến hai mắt đờ đẫn.

Khó khăn lắm mới hoàn hồn, vội vàng dụi dụi mắt.

Mấy người đều nhìn nhân ngư trong trai mà thầm kinh ngạc, không hề phát hiện Minh Thúc đã trở lại thuyền.

"Tôi thấy rồi!

Nhân ngư!

Nhân ngư!

Ông trời thật có mắt mà!" Minh Thúc mừng rỡ phát khóc, lúc đó liền quỳ trên boong tàu khấu bái.

Bàn Tử lại hiếu kỳ hỏi: "Minh Thúc đừng bái nữa!

Ông chắc rõ thứ này, nó đáng giá bao nhiêu tiền vậy!" Minh Thúc nhìn thi thể nhân ngư trong vỏ trai nói: "Thứ này quá quý giá rồi!

Hoàn toàn thiên thành, kỳ trân trời tạo.

Đáng giá bao nhiêu tiền, tôi không dám nói.

Chỉ cần mang ra ngoài, chỉ cần dám ra giá, đáng giá bao nhiêu cũng được!" Tần Vũ cũng cảm thấy thứ này thật tinh xảo kỳ diệu.

Nhân ngư nuốt linh châu, nhưng lại chôn thân trong trai.

Tinh trai không nỡ rời linh châu, kết quả mới hình thành cục diện như vậy.

Trông thật sự như Minh Thúc nói, giá của thứ này e rằng sẽ lên tới trời!

Lão Hồ và Bàn Tử nghe xong đều mừng rỡ, sợ nhân ngư cũng bị phong hóa như nữ thi trong cỗ quan tài kia.

Vội vàng đóng vỏ trai lại, lại dùng vải bạt bọc con trai khổng lồ lại thật kỹ.

Mấy người hợp sức cẩn thận từng li từng tí khiêng con trai khổng lồ cùng với nhân ngư bên trong xuống khoang tàu.

Nguyễn Hắc sau đó mới quay lại.

Tần Vũ nhìn biểu cảm của ông ta biết lần thu hoạch này cũng không nhỏ.

Xem ra lần này thật sự đã vớt được một mẻ bội thu ở Nam Hải.

Sau khi sắp xếp xong con trai khổng lồ, Tần Vũ liếc nhìn thành quả của Minh Thúc và Nguyễn Hắc.

Vừa nhìn liền không sao tả xiết, hai người tổng cộng vớt được ba mươi bốn viên châu từ dưới biển lên.

Thêm viên trong miệng nhân ngư là vừa đúng ba mươi lăm viên.

Cộng thêm cỗ quan tài cổ đã vớt lên trước đó.

Những thứ này món nào cũng quý hơn món nấy.

Mọi người đều không dám lấy ra ngắm nghía, tất cả đều cất giấu đi.

Theo lời Nguyễn Hắc, những thứ này đều là tinh phách của biển

cả, sợ sẽ chọc Long Vương dưới đáy biển không vui rồi lại bị cướp lại.

Tần Vũ tuy không tin những lời Nguyễn Hắc nói, nhưng lần này Nguyễn Hắc nói cũng không phải không có lý.

Vạn nhất mấy thứ đó thật sự có chỗ nào hấp dẫn cự thú dưới biển, e rằng sẽ thu hút những thứ đó.

Những thứ ở dưới biển tốt nhất là đừng chọc vào.

Đợi bận rộn xong, trời đã về chiều tối.

Nguyễn Hắc và Minh Thúc đều mệt lả.

Họ quay về khoang thuyền nghỉ ngơi, định bụng phục hồi thể lực để tiếp tục xuống nước mò ngọc.

Hiện tại trên biển vẫn chưa có gió lớn sóng dữ, thuyền liền giao cho Cổ Sai.

Mấy người nghỉ ngơi suốt nửa buổi tối.

Đa Linh đã nấu xong cơm và gọi.

Ăn tối xong, Nguyễn Hắc như hồi sinh đầy máu, vứt bát đũa xuống rồi bắt đầu thay đồ lặn.

"Nguyễn Hắc, đi đâu đấy?" Bàn Tử gọi một tiếng.

Nguyễn Hắc vẫy vẫy thiết bị trong tay nói: "Đương nhiên là đi mò ngọc rồi!" Lão Hồ đứng bên cạnh nghe mà có chút giật mình, lén lút nói với Tần Vũ: "Tôi cứ nghĩ những người thợ lặn liều mạng kiếm ăn bằng nghề này cũng gần giống Mạc Kim Đảo Đấu chúng ta!

Lão Tần, bây giờ tôi mới nhận ra, chỉ cần trên biển không có động tĩnh, cái lão này e rằng muốn mò hết cả Nam Hải không chừng!" Tần Vũ gật đầu nói: "Những người này bình thường nhìn qua thì không tệ.

Chương 292

Nhưng một khi nhìn thấy tiền, tính mạng của họ liền không còn quan trọng nữa!

So với Mạc Kim Giáo Úy, khác biệt lớn nhất của thợ lặn, chính là chữ 'tham' này!" Tần Vũ lại còn nâng cao giọng nói với Nguyễn Hắc: "Không thể xuống nữa.

Trong khe biển có hải thú, bây giờ mưa chưa tạnh, tối nhất định sẽ dâng triều.

Lúc đó con đại hải xà dưới biển có thể sẽ nổi lên mặt biển tấn công thuyền đánh cá.

Lúc đó mà xuống nước, tôi thấy không sống nổi đâu!" Nguyễn Hắc là do Tần Vũ bỏ tiền thuê, nên chỉ cần Tần Vũ mở miệng.

Nguyễn Hắc tuy giật mình, nhưng lời Tần Vũ nói cũng không sai, liền gật đầu biểu thị đã biết.

Tần Vũ lại không dừng lại mà tiếp tục nói: "Không chỉ Nguyễn Hắc, tối nay ai tự ý xuống nước, lúc đó đừng trách tôi trở mặt không quen biết!" Nhân lực trên thuyền vốn không nhiều.

Nếu ban đêm có người xuống biển làm mồi cho hải xà, sau đó hành trình sẽ càng thêm khó khăn.

Tần Vũ không thể dung thứ việc xảy ra sai lầm cấp thấp như vậy.

Minh Thúc và Nguyễn Hắc đều được Tần Vũ thuê.

Shirley Dương tuy không phải (người của Tần Vũ), nhưng cũng đại diện cho Giáo sư Trần.

Những phát hiện đều do Tần Vũ.

Ngay cả việc an toàn đến được rừng san hô cũng là công lao của Tần Vũ.

Rõ ràng trên thuyền này Tần Vũ mới là ông chủ.

Trừ Bàn Tử và Lão Hồ ra, tất cả đều là người làm thuê.

Vì vậy trên thuyền này đương nhiên cũng là của Tần Vũ.

Tần Vũ giọng điệu hơi nghiêm túc, khiến Minh Thúc và Nguyễn Hắc đều sững sờ.

Hai người đều không nói gì mà gật đầu biểu thị đã biết.

Lúc này mặt biển yên tĩnh.

Nguyễn Hắc liếc nhìn mặt biển đen kịt, định bụng nghỉ ngơi.

Tần Vũ lại có chút khó xử.

Mưa không biết bao giờ mới tạnh.

Châu báu và nhân ngư đều đã có được.

Nhưng hiện tại Tiên Nô Hào vẫn không có bất kỳ tin tức nào.

Đang lúc đó, Cổ Sai vẫn canh giữ trong phòng điều khiển đột nhiên dùng loa trên thuyền hô lớn: "Sư phụ, sư phụ, mau lên!

Âm Hỏa!" Nghe tiếng Cổ Sai xong Nguyễn Hắc giật mình, cũng không kịp nghĩ nhiều, nhấc chân chạy vọt về phòng điều khiển.

Mấy người vừa nghe có Âm Hỏa cũng đều hai bước thành một bước chạy về phía phòng điều khiển.

Nước mưa trên boong tàu không ngừng chảy xuống.

Đến phòng điều khiển xong nhìn ra mặt biển phía trước.

Lúc này bên ngoài vẫn mây đen dày đặc.

Dưới mặt biển có ánh lửa đang dập dềnh lên xuống theo sóng

biển.

Từng cụm Âm Hỏa, giống như dưới đáy biển đồng thời có hai mặt trăng.

Mặt biển sáng chói mắt, nhìn trong mắt mọi người trên thuyền giống như tận thế.

Trong lòng Nguyễn Hắc dâng lên một trận hàn ý: "Chắc chắn là chúng ta đã lấy quá nhiều thứ dưới biển rồi!

Long Vương muốn tìm chúng ta rồi!" Bàn Tử lại không tin tà: "Lão Hắc, bớt nói bậy đi!" Dưới đáy biển khói đen bốc lên trời phiêu tán, khiến tầm nhìn càng thêm u ám.

Âm Hỏa chỉ cháy trong nước, rời khỏi nước sẽ tắt.

Trong phong thủy được gọi là Long Đăng.

Tần Vũ không hề lo lắng, thứ này đều thoắt cái liền biến mất, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

"Chuyện không có gì lớn.

Long Đăng mà thôi!" Tần Vũ vừa dứt lời, ánh lửa trên mặt biển liền chợt lóe rồi nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Mặt biển trong nháy mắt lại trở về một mảnh hư vô.

"Cổ Sai có được không vậy, cũng đáng để làm ầm ĩ thế sao!" Bàn Tử thấy ánh lửa trên biển biến mất liền thở phào nhẹ nhõm nói.

Tần Vũ quay đầu hỏi Nguyễn Hắc: "Ông và Minh Thúc đều là thủy thủ có kinh nghiệm, Âm Hỏa này có liên quan gì đến thời tiết mấy ngày tới không?" Nguyễn Hắc lắc đầu trả lời: "Tần tiên sinh không cần lo lắng, đừng thấy Âm Hỏa khí thế hung hăng, nhưng không có gió, trong vòng hai ngày thời tiết trên biển tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì!

Chỉ cần chúng ta vẫn ở lại vùng biển này, tuyệt đối an toàn!" Tần Vũ tính toán, cho rằng khoảng thời gian này là một cơ hội tốt.

Có thể gặp thời tiết tốt liên tục ở rừng san hô.

Nếu không làm gì thì thật lãng phí.

Tính toán như vậy, Tần Vũ cuối cùng quyết định đưa thuyền đi từ đảo U Linh, đến phía đông rừng san hô tìm kiếm dấu vết của con thuyền đắm.

Ngay lập tức đổi thành Nguyễn Hắc lái thuyền.

Chiếc thuyền đang chầm chậm đi vòng qua phía đảo đá ngầm đen.

Trên đảo có một ngọn núi đá đen tựa biển.

Đi qua dưới núi đá đen, một cảm giác ngột ngạt bao trùm lòng người.

Cổ Sai lúc này đang ở đuôi thuyền kiểm tra bình lặn.

Đúng lúc này, thân thuyền đột nhiên rung lắc.

Nguyễn Hắc trong phòng điều khiển cũng nhíu mày.

Trên thuyền không có gió sóng mà lại di chuyển, đột nhiên có rung lắc kịch liệt, rõ ràng là không ổn.

Minh Thúc lúc này đang mặc áo mưa trên boong tàu, cũng cảm nhận được thân thuyền rung lắc.

Thò người ra, tay cầm đèn pin chiếu xuống dưới thuyền.

Tình hình hiện tại, Minh Thúc lo lắng nhất là mực nước triều thấp, thuyền chạm phải đá ngầm nhô ra dưới đáy biển.

Tần Vũ cũng ra xem xét.

Nhưng chưa kịp làm rõ rốt cuộc là có vấn đề ở đâu, trước mắt đột nhiên sáng bừng.

Chương 293

Tầm nhìn đột nhiên trở nên sáng sủa.

Nước mưa cũng ngừng lại.

Tần Vũ nhìn lên trên, nguyên nhân là vì Âm Hỏa bốc lên trước đó đã làm tan những đám mây đen phía trên.

Trên trời mây đen tan đi, lộ ra một vầng trăng sáng.

Ánh trăng chiếu sáng mặt biển, lộ ra những con cá biển và hải thú vừa bị Âm Hỏa đốt chết.

Những thứ đó nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

Trong chốc lát, không khí đều tràn ngập một bầu không khí quỷ dị.

Thuyền lắc lư chao đảo không ngừng, mọi người trong lòng không khỏi bắt đầu căng thẳng.

Trong lòng Minh Thúc dâng lên một dự cảm xấu.

Shirley Dương lúc này từ trong khoang thuyền bước ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, dừng lại rồi nói: "Tần tiên sinh, tình hình không ổn, dòng hải lưu trên mặt biển có dị thường!" Chưa kịp để Tần Vũ trả lời, tình hình đáng sợ hơn đã xảy ra.

Ở bên cạnh rừng san hô, trên mặt biển xuất hiện những Hải Động.

Dưới ánh trăng mờ nhạt chỉ có thể nhìn rõ những Hải Động trên mặt biển, mà không thể nhìn rõ phía dưới Hải Động.

Chiếc thuyền sở dĩ đột nhiên rung lắc cũng là vì bị hai luồng sức mạnh dưới nước va chạm ngược lại.

"Hải Lậu!" Nguyễn Hắc ngồi trong phòng điều khiển khẽ nói.

Hải Lậu thường là cách gọi của ngư dân địa phương.

Những thứ này giống như đáy biển đột nhiên xuất hiện mấy cái lỗ lớn.

Nước biển như xoáy nước đổ xuống.

Thuyền chỉ cần lúc này đi vào đó, nhất định sẽ gặp nạn.

Hải Động và Hải Nhãn không giống nhau, trong truyền thuyết Hải Nhãn Quy Khư là một cái hố lớn, tất cả nước đều sẽ chảy vào đó, là một sự tồn tại vĩnh hằng bất biến.

Hải Động thì là từng cái xoáy nước nhỏ.

Nguyễn Hắc nhìn vô số xoáy nước nhỏ trên mặt biển, quả thực chóng mặt hoa mắt, đâu dám tiến lên.

Liều mạng điều chỉnh mũi thuyền.

Âm thanh phát ra từ Hải Động truyền đến từng đợt từng đợt.

Nguyễn Hắc hiện tại chỉ có thể vẫn như trước may mắn.

Đã điều chỉnh mũi thuyền, chỉ cần càng cách xa nơi đó càng an toàn.

Thuyền bị Nguyễn Hắc điều khiển như một mũi tên rời cung, nhanh chóng lao về phía đông trên mặt biển.

Hai đệ tử của Nguyễn Hắc là Cổ Sai và Đa Linh đứng ở mũi thuyền vẫy tay kêu la lớn tiếng, nhưng đều bị những xoáy nước xung quanh nuốt chửng.

Nguyễn Hắc căn bản không nghe thấy.

Tần Vũ thì nhìn thấy Đa Linh trông có vẻ như đã thấy thứ gì đó đáng sợ.

Mượn ánh trăng, Tần Vũ nhìn về hướng mà Đa Linh chỉ.

Thật đúng là họa vô đơn chí.

Trong nước không biết từ lúc nào xuất hiện một vật thể màu trắng mờ mịt, thể hình vô cùng to lớn.

Tần Vũ muốn báo cho Nguyễn Hắc, nhưng không kịp.

Nước biển cuồn cuộn vỗ vào mũi thuyền.

Nguyễn Hắc vì gấp gáp nên tốc độ thuyền nhanh.

Vật khổng lồ kia trong nháy mắt đã ở trước mắt.

Chiếc thuyền đang chạy với tốc độ tối đa như đâm vào một vật gì đó.

Cả mũi thuyền đều suýt chút nữa vỡ nát.

Rung chấn cực lớn, khiến thân thuyền chao đảo kịch liệt.

Đa Linh và Cổ Sai đứng trên boong tàu ngã xuống.

Đa Linh giãy giụa muốn bám vào boong tàu để giữ thăng bằng, nhưng vì thuyền vẫn rung lắc không ngừng, Đa Linh mất thăng bằng nên túm hụt.

Cổ Sai thì ôm chặt tay vịn khoang thuyền bên cạnh, muốn kéo Đa Linh nhưng sau khi hai người ngã xuống, khoảng cách càng ngày càng xa, Cổ Sai căn bản không với tới Đa Linh, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đa Linh theo thuyền bị hất tung lên không trung rồi rơi xuống biển.

Nguyễn Hắc lúc này bất chấp hiểm nguy lao ra khỏi phòng điều khiển, túm lấy một sợi dây thừng trên thuyền rồi nhảy xuống.

Nhưng vì Đa Linh bị hất ra trước rồi rơi xuống sau, lực đạo cũng không tầm thường, Nguyễn Hắc tuy đã túm được Đa Linh, nhưng lại không chịu nổi luồng lực đó, dây thừng tuột khỏi lan can thuyền.

Hai người ôm nhau thành một khối trực tiếp rơi tõm xuống mặt

biển.

Lão Hồ theo bản năng vội vàng, cũng không kịp làm gì khác, lấy đoạn dây thừng còn lại quấn hai vòng quanh eo.

Cả người ông ấy ghì chặt vào lan can, dốc hết sức lực mới giữ được hai người phía dưới.

Ở vào một tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Con đại hải xà dưới biển cũng xuất hiện làm sóng gió.

Nó bơi lượn quanh thuyền, thỉnh thoảng lại dùng đuôi đánh vào thân thuyền.

Trông có vẻ như đang nóng lòng muốn ai đó rơi xuống.

Sự việc xảy ra đột ngột, bên cạnh Tần Vũ chỉ có thanh Long Hổ Đao kia.

Lợi dụng lúc thuyền lắc lư biên độ bắt đầu nhỏ lại, trước tiên giúp Lão Hồ cố định dây thừng, để hai người phía dưới leo lên.

Sau đó Tần Vũ đơn giản đeo thiết bị lặn lên người, mang theo bình dưỡng khí trực tiếp nhảy xuống từ trên thuyền.

"Lão Tần!" Bàn Tử thấy anh nhảy xuống liền ngây người.

Con đại hải xà phía dưới đang đợi người xuống để đánh chén một bữa ngon lành kia mà.

Bây giờ Tần Vũ cứ thế xuống chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao.

Lão Hồ lại không quá kinh ngạc, dù sao Lão Tần cũng sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, xuống đó nhất định là có cách giải quyết.

Lúc này trì hoãn, trước tiên phải kéo Nguyễn Hắc và Đa Linh lên

mới quan trọng.

“Bàn Tử, mau giúp một tay!” Lão Hồ hét lớn một tiếng.

Chương 294

Bàn Tử mới hoàn hồn, giúp Lão Hồ từ từ kéo dây thừng.

Sau khi Tần Vũ xuống nước, con đại hải xà đó càng trở nên hưng phấn hơn, không còn dùng đuôi đánh vào thân thuyền nữa, mà trực tiếp lao thẳng về phía Tần Vũ.

"Này, nhìn tôi có quen mắt không!" Tần Vũ thấy đại hải xà vẻ mặt nóng lòng vội vã, trêu chọc nói, đưa tay nắm chặt cái sừng trên đầu hải xà.

Tần Vũ bị đại hải xà đẩy đi rất xa trên mặt biển.

Hiện tại đã cách xa thuyền, Tần Vũ trực tiếp lật người ngồi lên đầu hải xà, một tay nắm lấy sừng, một tay điều chỉnh mặt nạ dưỡng khí và bình dưỡng khí.

Sau đó nhảy vọt từ đầu rắn xuống biển, trực tiếp lặn xuống.

Trong lúc hải xà chưa kịp phản ứng đã kéo giãn khoảng cách.

Chờ hải xà phản ứng, thuận theo khí vị ở phía sau đuổi theo không ngừng.

Tần Vũ ước chừng khoảng cách đã gần đủ, đột nhiên dừng lại rồi xoay người.

Chỉ thấy con hải xà phía sau đang bơi nhanh về phía anh.

Khi hải xà há cái miệng rộng như chậu máu định một ngụm nuốt chửng Tần Vũ, Tần Vũ liền bật tối đa thiết bị đẩy dưới nước mà anh cố ý lắp ngược trên người, nhanh chóng lặn xuống khoảng cách hai mét.

Sau đó giơ Long Hổ Đao trong tay lên, trông như một cái móc.

Đại hải xà tuy lớn nhưng cũng vì thế mà nặng nề hơn Tần Vũ.

Dưới quán tính, nó há miệng cắn hụt, bị Tần Vũ dùng dao rạch vào chỗ vảy mềm nhất ở cổ.

Thanh Long Hổ Đao chuyên dùng để mở trai cũng rất sắc bén.

Hải xà giãy giụa, tiếp tục bơi về phía trước.

Long Hổ Đao hình móc liền tiếp tục theo vết thương của nó một đường rạch xuống.

Sau khi mổ bụng đại hải xà, Tần Vũ từ từ bơi trở về.

Không còn đại hải xà làm sóng gió, thân thuyền ổn định lại.

Nguyễn Hắc và Đa Linh cũng đã trở lại thuyền.

Mấy người trên thuyền đang lo lắng tìm kiếm bóng dáng Tần Vũ trên mặt biển.

Chỉ thấy Shirley Dương dùng đèn pin nhìn thấy Tần Vũ đang bơi trở về, mừng rỡ reo lên: "Ở đây!

Ở đây!

Tần tiên sinh đã về!" Nguyễn Hắc chưa từng thấy ai trong tình huống như vậy mà nhảy xuống thuyền lại có thể bình an vô sự trở về.

Tần Vũ lên thuyền, trên người anh mang theo một mùi máu tanh nồng nặc.

Con đại hải xà đó sau khi bị Tần Vũ mổ bụng đã nhanh chóng bị lũ cá mập tụ tập lại vì mùi máu tanh mà xé xác ăn thịt.

Mặc dù đã giải quyết được con hải xà đó, tình hình hiện tại vẫn không mấy lạc quan.

Thuyền bị va chạm thiệt hại quá lớn, tốc độ rõ ràng không thể nhanh được nữa.

Đối mặt với những Hải Động đang không ngừng tiếp cận phía sau, rời đi không phải là chuyện đơn giản.

Chưa kịp nghĩ cách tăng tốc cho thuyền, không biết từ lúc nào dưới thuyền cũng đã hình thành một Hải Động.

Hải Động dần dần lớn lên, cuối cùng cả thân thuyền đều rơi vào trong xoáy nước.

"Hỏng rồi, lần này thật sự hỏng rồi." Minh Thúc vốn tưởng lần này sẽ phát tài, nào ngờ những báu vật đó lại không có mệnh mà mang đi.

Nguyễn Hắc lúc này ngồi dựa vào khoang thuyền, trong lòng ôm Cổ Sai và Đa Linh, hiển nhiên cũng đã chuẩn bị tinh thần đón cái chết.

Tần Vũ lại không động thanh sắc mà mừng rỡ.

Cảnh tượng này anh lại cảm thấy có vài phần quen thuộc.

Chẳng phải đây là điềm báo trước khi tiến vào Quy Khư sao?

Xem ra thứ khổ sở tìm kiếm không ra lại tự mình đưa tới cửa rồi.

"Đừng ngây người ra đó!

Ai đã chết đâu mà định!

Mang hết thiết bị lặn lên người, đặc biệt là bình dưỡng khí, không ai được làm mất!

Nhanh lên!" Tần Vũ lớn tiếng nói với Minh Thúc và Nguyễn Hắc.

Bàn Tử và Lão Hồ nhìn nhau, trong lòng nghĩ, trong tình huống như vậy Lão Tần còn bình an trở về, chắc chắn có hy vọng!

Lời của Tần Vũ hiển nhiên lại cho mọi người hy vọng.

Minh Thúc mắt sáng lên lẩm bẩm nói: "Đúng!

Còn có bình dưỡng khí!

Có bình dưỡng khí thì không thể hoảng loạn!

Tôi nhất định có thể được cứu!" Mấy người nhanh chóng mặc hết thiết bị trước khi thuyền chưa hoàn toàn bị cuốn vào xoáy nước.

Ngay sau đó thuyền càng lún càng sâu, dòng nước cũng từ từ tràn lên boong tàu.

Bị dòng nước cuốn đi, mấy người từ từ theo thuyền chìm xuống.

"Nắm chặt tay!

Đừng tản ra!" Tần Vũ thấy mấy người đều nắm chặt lấy người bên cạnh.

Cuối cùng bị cuốn vào trong xoáy nước.

Xoay tròn hồi lâu, Lão Hồ cảm thấy đầu óc mình sắp bị xoay cho ngớ ngẩn rồi.

Khi ngũ tạng lục phủ cũng sắp dịch chuyển vị trí, lực xung kích bên cạnh từ từ nhỏ lại.

Cơ thể không ngừng rơi xuống theo dòng nước, sau khi bị một luồng khí lưu ấm áp không rõ nguồn gốc kéo lại, xu thế rơi xuống cũng từ từ giảm yếu.

Nhưng càng xuống dưới, nhiệt độ khí lưu càng cao.

Khi Bàn Tử cho rằng mình sắp bị luộc chín rồi, bên cạnh truyền đến tiếng Shirley Dương ho khan.

Vội mở mắt, căn bản không có thời gian rảnh để nhìn xung quanh.

Mọi người đều ngay lập tức nổi lên trên.

Sau khi đầu ra khỏi mặt nước, ngoài Tần Vũ ra mấy người khác đều ít nhiều bị sặc nước, ho khan kịch liệt.

Chương 295

Sau khi ho sặc sụa, mấy người cố gắng phát ra âm thanh, biết mọi người đều đã tỉnh táo.

Sau khi nhìn quanh một lượt, mới phát hiện nơi đây nhìn khắp nơi đều là ánh sáng mờ nhạt lạnh lẽo.

Nhưng ánh sáng lại không phải do mặt trăng phát ra.

Đã bị xoáy nước hút vào trong Hải Nhãn.

Hải Nhãn chính là một cái hố không đáy dưới dãy núi đá đen.

Điều càng khiến người ta thấy kỳ lạ, xung quanh đều là nước biển, phảng phất vẫn đang ở giữa đại dương.

Cách phía trên mười mấy mét có một luồng gió nóng không ngừng ngưng tụ rồi bay lên, đã chặn đứng nước biển của rừng san hô.

"Thì ra biển cả dưới sự thúc đẩy của một loại sức mạnh thần bí lại có bí mật như vậy!" Shirley Dương kinh ngạc nói.

Bàn Tử dường như chưa hoàn hồn, ngây người một lúc lâu mới nói với Lão Hồ bên cạnh: "Lão Hồ, có khi nào chúng ta chết hết rồi, đây là thiên đường trong truyền thuyết không!" Lão Hồ cười đẩy Bàn Tử nói: "Cút đi!

Nếu thật sự chết rồi, thì phải ở dưới địa ngục mới đúng, lên thiên đường thì nằm mơ à!" Minh Thúc đã lớn tuổi, không thể so với Lão Hồ được, trong nước nửa ngày mới hoàn hồn từ cơn choáng váng tối tăm.

Tần Vũ quay đầu nhìn, chiếc thuyền của họ cũng nằm trên mặt nước cách đó không xa.

Tuy thân thuyền có vài chỗ thủng nhưng may mắn là không chìm.

Bơi trở lại thuyền, mang theo xuồng cứu sinh và một số thiết bị cần thiết trên đó.

Lúc này Shirley Dương đột nhiên cứng đờ chạm vào Tần Vũ đang di chuyển đồ trên thuyền.

Tần Vũ tò mò nhìn một cái, chỉ thấy Shirley Dương đang điên cuồng nháy mắt ra hiệu.

Theo ý của cô ấy nhìn sang, chỉ thấy trên mặt nước cách đó không xa mấy chiếc vây cá mập đang tụ tập về phía đó.

Lần xuống nước vội vàng này không mang theo thuốc xua cá mập bên người.

Thuốc xua cá mập trên thuyền cũng đã không biết bị nước cuốn đi đâu mất rồi.

Tần Vũ bình tĩnh nhìn quanh, phát hiện một cây cột đá xanh.

Phần dưới nghiêng nghiêng trong nước, phía trên lộ ra một góc nghiêng cao hai ba mét, có thể tạm thời nương náu ở đó.

Tần Vũ lấy ra dao lặn trong bộ đồ lặn, đề phòng lũ cá mập tụ tập đột nhiên tấn công.

Bàn Tử và Lão Hồ cũng luôn chú ý động tĩnh phía đối diện.

Chiếc thuyền của họ đang từ từ chìm xuống.

Vì lũ cá mập này, việc sửa chữa không còn khả thi nữa.

Nguyễn Hắc thở dài một tiếng: "Có thể từ Hải Động đi ra mà không chết, đã là kỳ tích rồi.

Tôi biết đủ rồi, đi đi, tôi ở lại đây cản đường.

Đa Linh và Cổ Sai xin phiền anh chiếu cố nhiều hơn." Bàn Tử bình

thường luôn miệng nói năng bạt mạng lúc này lại nói: “Lời của lão Hắc!

Dù sao mọi người cũng đã đồng sinh cộng tử.

Tôi làm sao có thể bỏ mặc được!” Tần Vũ giật mình, không ngờ Bàn Tử bình thường trông không mấy đứng đắn lại có thể nói ra lời như vậy.

Tần Vũ gật đầu rồi cũng nói: “Là tôi thuê các ông, lúc chết cũng phải có tôi.

Kỳ tích gì nữa, chúng ta không chỉ rơi vào Quy Khư mà không chết, mà còn có thể bình an trở về đó mới gọi là kỳ tích!

Nhanh chóng theo kịp, đừng lười biếng!

Nếu không về đến nơi tiền công giảm một nửa!” Nguyễn Hắc do dự nói: “...Tôi cũng đi, nhưng lũ cá mập này thì sao?” Tần Vũ nhẹ nhàng nhún vai nói: “Chẳng phải có tôi đây sao?

Hải xà tôi còn đối phó được, huống chi vài con cá mập thì có gì mà sợ?” Tần Vũ chủ yếu lo lắng trên đường trở về sẽ có lúc cần đến Nguyễn Hắc, không thể để ông ta chết ở đây.

Quả nhiên, có lẽ vì trên người Tần Vũ có khí vị đặc biệt, những con cá mập đó sau khi đến gần lại không dám manh động.

Di chuyển vị trí, Lão Hồ ngồi trên cột đá để làm dịu bầu không khí căng thẳng nói: “Nhìn nước trong Hải Nhãn này, đây nhất định là Quy Khư!

Tương truyền nơi đây thời cổ đại có mấy tòa thành trì, một số người trong đó nắm giữ bí mật Long Hỏa.

Thực tế là mạch Long Hỏa còn sót lại là một ngọn núi quặng khổng lồ dưới biển.” Shirley Dương cũng gật đầu nói: “Không sai,

những ánh sáng kỳ lạ này có lẽ là phong trụ nhiệt khí của Hải Nhãn.

Chắc là hiệu ứng của tầng quặng, Quy Khư mà thế nhân tìm kiếm, chính là một động quặng lớn." Lão Hồ kinh ngạc nói: "Động quặng?

Không đúng!

Lao động lực thời đó đều là nô lệ, làm sao có thể đào ra một động quặng lớn như vậy được?" Tần Vũ lắc đầu nói: "Shirley Dương nói có lý, lực lượng sản xuất thời đó khá nguyên thủy.

Luyện khí đồng xanh cần nhiệt độ cao, muốn tạo ra Tứ Mẫu Mậu Đỉnh cần phải đốt cháy cả một khu rừng nguyên sinh vạn năm.

Tôi thấy, Long Hỏa mà chúng ta thấy trước đó trên mặt biển, chắc hẳn là một loại khoáng thạch đặc biệt ẩn chứa trong tầng đá dưới đáy biển.

Loại khoáng thạch này có thể cháy trong nước.

Việc rừng san hô sụp lún cũng có thể liên quan đến việc đáy biển bị khai thác quặng quy mô lớn." Bàn Tử tuy không hiểu lắm, nhưng tình hình hiện tại thì Bàn Tử rõ ràng hơn ai hết.

"Vậy phải làm sao, thuyền bây giờ không chạy được thì chúng ta ra ngoài bằng cách nào?" Tần Vũ trầm tư một lát, rồi bàn với mọi người, nếu may mắn thì thuyền sẽ không hoàn toàn chìm.

Lúc đó nước biển phía trên sẽ hoàn toàn ngừng chảy vào.

Nước trong Quy Khư cũng từ từ hạ xuống.

Trên mặt nước bắt đầu xuất hiện nhiều phế tích thành cổ hơn.

Ngoài cột đá đang đứng, một số tượng đồng, đỉnh đồng, và một số tàn tích đồ vật xung quanh đều lần lượt nổi lên mặt nước.

Một bóng núi xám xịt cách đó không xa cũng thấp thoáng ẩn hiện.

Cảnh tượng lúc này tựa như dựa núi xây cung điện.

Trong tầm mắt của Tần Vũ và Lão Hồ, giống như nhìn thấy hải thị thần lâu vậy.

Trước mặt là một tòa thành trì, sau khi trải qua mấy ngàn năm tôi luyện vẫn chưa bị hủy hoại hoàn toàn.

Nhìn từ xa, bố cục tổng thể của thành trì vẫn có thể nhìn ra dấu vết.

Shirley Dương vừa kinh thán cảnh tượng trước mắt vừa nói: "Tôi nhớ hồi nhỏ ở nước ngoài từng nghe một lão thuyền trưởng nói với tôi, cá voi khổng lồ nuốt chửng thành phố, sau đó người trong thành sống trong bụng cá voi.

Nơi đây trông thật sự giống bụng cá voi." Lão Hồ cũng nói: "Chuyện này tôi lại không đồng quan điểm với cô.

Tôi xem một cuốn cổ thư cũng có viết, một khi vào Quy Khư, những cảnh tượng biển cả thấy được đều theo Âm Phong mà tụ tán.

Khi vào đó, tại vùng biển nơi cá voi chôn mình, con thằn lằn mất phương hướng, nước biển màu bạc ánh sáng mênh mông.

Nhìn như vậy tuy không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng đều có điểm đúng." Tần Vũ nghe Lão Hồ nói như vậy mới nhận ra địa hình ở đây quả thật kỳ lạ, thật sự giống như bụng một con cá voi khổng lồ.

Chương 296

Dùng xuống cứu sinh bơi đến.

Không chờ Bàn Tử xuống thuyền, chân vừa đặt lên phiến đá.

Vì phiến đá ngâm trong nước quá lâu rồi, trên đó phủ đầy sinh vật bám đá, chỉ thấy Bàn Tử trượt chân, không đứng vững, cả người liền ngã ngửa ra đất.

Mấy viên châu báu đựng trong ba lô của Bàn Tử cũng theo đà rơi tuột xuống nước.

Bàn Tử không kịp đứng dậy, vươn tay vớt trong nước, đáng tiếc không kịp.

Những viên châu báu rơi xuống nước nhanh chóng chìm xuống.

Bàn Tử không vớt được, định xuống nước tìm, thì bị Tần Vũ cản lại.

"Thôi đi, trong đó có cá mập đấy, lại chọc vào chúng nữa.

Hơn nữa những viên châu báu đó rơi xuống rồi thì tìm sao được." "Nhưng…" Bàn Tử trơ mắt nhìn những viên châu báu đó, trong lòng không cam lòng.

"Lúc này giữ mạng quan trọng, bỏ đi!" Lão Hồ lúc này cũng khuyên nhủ.

Bàn Tử không cam lòng, dù sao cũng là liều mạng lấy ra từ con trai khổng lồ, mỗi viên đều có giá trị không nhỏ, ai cũng không muốn dễ dàng vứt bỏ.

Khi Bàn Tử vẫn còn có chút không cam lòng nhìn mặt nước gợn sóng lấp lánh.

Chỉ thấy cách mặt nước không đến mười mét đột nhiên một trận bọt nước cuộn trào, lộ ra một tấm lưng cá màu đen lớn bằng mặt bàn.

Chỗ vây cá giống như một thanh kiếm, lao thẳng về phía Bàn Tử đang đứng bên bờ nước.

"Cẩn thận!

Trong nước có thứ gì đó!" Tần Vũ hét lên một tiếng, không nhìn rõ toàn bộ hình dạng của con cá, chỉ có thể kêu Bàn Tử cẩn thận.

Bàn Tử theo bản năng lùi lại một bước.

"Hải quái?" Lời vừa dứt, con cá mắt thấy sắp bơi đến bờ mà một chút ý định dừng lại cũng không có, trực tiếp nhảy vọt lên.

Bàn Tử không ngờ hải quái lại có thể nhảy vọt khỏi mặt nước, phản ứng không kịp nên đứng ngây ra đó.

May mắn Tần Vũ mắt tinh tay lẹ, một mũi tên nỏ bắn trúng thân hải quái.

Con cá đó bị lực xung kích của mũi tên nỏ đẩy lùi một chút, không kịp cắn Bàn Tử.

Con cá quái vật bị thương rơi xuống nước rồi nhanh chóng bơi trốn đi xa.

Shirley Dương lúc này quay người lại, hỏi Lão Hồ bên cạnh: "Anh có nhìn rõ thứ đó không?" Lão Hồ lắc đầu nói: "Thấy rõ một chút, nhưng trước đây chưa từng thấy loại sinh vật này.

Giống… giống như một con cá mập biến dị?" Con cá đó nhảy vọt khỏi mặt nước động tác đột ngột, nhưng động tác của Tần Vũ còn nhanh hơn.

Trong chớp mắt, chưa đến một phút.

Lão Hồ chỉ có thể nhìn thấy con cá đó giống như một con cá mập

nhỏ.

Nhưng vây lưng trên lưng lại rộng hơn cá mập.

Tần Vũ nhìn mặt nước đã trở lại bình tĩnh rồi nói: "Tôi thì biết ở vùng biển băng có một loại cá voi, tính tình hung tàn, không chỉ có thể giết cá heo dưới nước, mà còn có thể phá vỡ tầng băng.

Mọi người tốt nhất đều tránh xa mặt nước, nếu không có thể sẽ xảy ra chuyện tương tự." Mọi người gật đầu biểu thị đã hiểu.

Bàn Tử đã chứng kiến sự lợi hại của thứ đó, cũng cuối cùng từ bỏ ý định với những viên châu dưới nước.

Nhưng không ai biết, thứ đó sau khi bị Tần Vũ bắn tên nỏ làm bị thương có lẽ trong lòng còn oán khí, không biết lúc nào lại lén lút lặn trở lại.

Khi đang chuyển hết đồ trong xuồng cứu sinh xuống, chuẩn bị rời đi.

Hải thú đột nhiên lại lần nữa từ trong nước vọt lên.

Nguyễn Hắc lúc này đang đi ở phía sau cùng.

Nghe thấy tiếng nước phía sau, dù sao cũng là lão thủy thủ, thế là nghiêng người, lăn hai vòng trên mặt đất, mới vừa vặn tránh được cú tấn công bất ngờ của hải thú.

"Mẹ kiếp!!" Mọi người nghe động tĩnh phía sau quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy con hải thú đó nửa thân mình đã nhảy lên bờ, đang điên cuồng lao tới muốn kéo Nguyễn Hắc xuống nước.

Cổ Sai thấy sư phụ gặp nạn, không chút do dự liền xông tới.

Lão Hồ muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng bị Tần Vũ kéo lại.

Lão Hồ vẫn nghĩ Cổ Sai cũng chỉ là một đứa trẻ bơi lội giỏi, đối

phó với hải thú thì không được.

Nhưng không ngờ Cổ Sai thuận tay cầm lấy cây đinh ba chia nước từ trên thuyền xuống, nhanh chóng đâm vào mắt hải thú.

Hải thú vì đau đớn mà lùi về phía sau, mắt cũng không nhìn rõ nữa.

Lợi dụng cơ hội này, Nguyễn Hắc mới thoát thân được.

"Hoắc!

Thật không ngờ đứa trẻ này lại có thân thủ như vậy!" Lão Hồ và Bàn Tử nhất thời đều bị chuỗi động tác của Cổ Sai làm cho kinh ngạc ngớ người.

Tần Vũ sớm đã biết đứa trẻ này không tầm thường, nhưng cũng không quá kinh ngạc.

Dù sao đây cũng là bản lĩnh mưu sinh của thợ lặn.

Lúc này thấy trên bờ không có người có khả năng, con hải thú đó bị thiệt hại lại quay trở lại trong nước.

Lần này e là không may mắn như vậy nữa rồi.

Trước đó bị Tần Vũ bắn một mũi tên, dù mũi tên cắm sâu nhưng lượng máu chảy ra không nhiều.

Thế nhưng bị Cổ Sai đâm một nhát, hải thú đã chảy không ít máu.

Vừa rồi trên tảng đá đều là máu.

Sau khi xuống nước, máu đã nhanh chóng thu hút cá mập xung quanh.

Dưới nước trở nên vô cùng náo nhiệt.

Hải thú vốn hung mãnh, nếu là bình thường thì hai ba con cá mập căn bản không phải đối thủ.

Nhưng hiện tại hải thú trên người có hai vết thương không nhẹ.

Bốn năm con cá mập xung quanh đều tụ tập lại.

Dưới nước nhất thời như mở nồi cháo.

Cùng với những đợt sóng cuồn cuộn dưới nước, vị trí trung tâm cũng dần biến thành màu đỏ sẫm.

Chứng kiến hải thú bị đám cá mập phía dưới xé xác, Nguyễn Hắc Tử thoát chết, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Chúng ta mau rời khỏi đây đi.

Chương 297

Biết đâu không chỉ có một con." Tiếp tục tiến lên, Cổ Sai đỡ Nguyễn Hắc Tử đang bước chân mềm nhũn.

Tần Vũ và Lão Hồ đi phía sau phòng ngừa khả năng bị tập kích bất ngờ.

Vô tình Tần Vũ nhìn thấy Cổ Sai bị nước làm ướt quần áo dính sát vào lưng, hình xăm phía sau lưng ẩn hiện.

Lão Hồ hiển nhiên cũng thấy, liền liếc mắt ra hiệu với Tần Vũ.

Tần Vũ thấy sau lưng Cổ Sai xăm kín lưng một hình hoa văn.

Năm màu sáu sắc, thậm chí còn tinh xảo phức tạp.

Bên trên xăm cảnh biển lớn, trong biển có ngư long đuổi theo một quả cầu lửa.

Tổng thể nhìn rất hùng vĩ.

Xem ra bên trong có điều huyền diệu.

Lão Hồ lúc này lại nghĩ đến khả năng Cổ Sai có thể nín thở dưới nước lâu, cộng thêm thân thủ bất phàm vừa rồi.

Khẽ nói vào tai Tần Vũ: "Tôi thấy thân thế thằng bé này hẳn không đơn giản.

Lão Tần, có khi nào là Hải Trung Chi Long không?" Tần Vũ giật mình, sau đó lại nghĩ, Cổ Sai tuy có bản lĩnh hơn người, dũng khí đáng khen, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là thân xác huyết nhục, làm sao có thể là Hải Trung Chi Long được.

Minh Thúc không biết từ lúc nào cũng nghe được cuộc đối thoại của hai người, liền chen vào nói: "Đúng là có hơi nói quá rồi, tôi thì

biết một ít chuyện về hai đứa Cổ Sai và A Linh.

Nghe nói Cổ Sai là đứa trẻ mồ côi bị người ta bỏ rơi ở đảo San Hô.

Nhưng hình xăm trên người nó quả thực kỳ lạ, tôi ở Nam Hải sóng gió chưa từng thấy, nhưng hôm nay lại lần đầu tiên thấy 'Kiếm Tích Kình'.

Thằng bé vừa rồi dám ra tay, lại có thể bình an trở về, quả thực không đơn giản." Dương Tuyết Lỵ cũng nói: "Dân chài và Mạc Kim Giáo Úy đều thuộc Thất Thập Nhị Hành (Bảy mươi hai nghề), có từ xa xưa.

Nhưng hai nghề lại không giống nhau, Mạc Kim Đảo Đấu chú trọng cân bằng, có tiến có thoái.

Mọi việc đều phải theo quy tắc.

Nhưng dân chài thì khác, một khi ra khơi, tương đương với dùng mạng đổi lấy, không chết không về.

À, đúng rồi, trước khi chúng ta ra biển đã tế bái tổ sư gia, Ngư Chủ." Mấy người vừa đi vừa nói, Tần Vũ thả một vòng.

Hiện tại như đã tiến vào một nghĩa địa thuyền đắm.

Sâu dưới nước không biết chất đống bao nhiêu mảnh vụn thuyền đắm.

Nhưng may mắn là hiện tại mực nước đã hạ xuống.

Ở một nơi không xa.

Một con du thuyền màu trắng lộ mũi tàu ra ngoài.

Màu sắc của con thuyền trông rất bắt mắt giữa vô số con thuyền mục nát.

Tần Vũ cũng nhìn con thuyền.

So với những thứ trước đây, Tần Vương Chiếu Cốt Kính mới là mục tiêu lớn nhất.

Nhưng nhìn tình hình trước mắt, Nguyễn Hắc Tử hành động bất tiện.

Cổ Sai nhất định phải ở lại chăm sóc Đa Linh và sư phụ.

Nếu chia nhau hành động, vạn nhất có ngoài ý muốn xảy ra, e là sẽ loạn thành một mớ bòng bong.

Địa hình dưới nước cũng phức tạp.

Dưới mặt nước nhìn có vẻ yên tĩnh nhưng dòng chảy ngầm lại hung dữ.

Lại có cá mập và hải thú xuất hiện.

Vừa rồi lên bờ, tạm thời an toàn.

Bây giờ lại phải xuống nước một lần nữa để tiến vào thuyền đắm là một việc vô cùng nguy hiểm.

Tần Vũ thầm cân nhắc trong lòng.

Cảm thấy ngược lại có thể thử một chút.

"Cổ Sai và Đa Linh ở lại chăm sóc Nguyễn Hắc Tử, Minh Thúc và cô Dương cũng ở lại sẵn sàng tiếp ứng.

Tôi và Bàn Tử, Lão Hồ sẽ đi vào con thuyền đắm xem sao." "Được." Mọi người đều không có dị nghị, gật đầu đồng ý.

Đặc biệt là Minh Thúc, sau chuyện lần trước.

Cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn nghe lời Tần Vũ ở lại.

Việc không nên chậm trễ, ba người thay đồ lặn và bình dưỡng khí.

Tần Vũ còn bố trí các biện pháp đối phó và nhiệm vụ cho một số

tình huống đột ngột có thể xảy ra.

Sau đó mới dẫn Lão Hồ và Bàn Tử xuống nước.

Trước khi xuống nước, Tần Vũ nhẹ giọng dặn dò Lão Hồ và Bàn Tử: "Nếu con thuyền đắm đó thực sự là Mary Celeste, thì dù ai phát hiện ra Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Tuyệt đối đừng bao giờ dùng mặt sau tấm gương để soi vào mặt người khác.

Nếu không sẽ bị âm khí trong gương phản phệ, hậu quả khôn lường, bên trong vật đó phong ấn một thứ âm tà." Sau khi xuống nước, nhanh chóng dùng thiết bị đẩy tiến về phía con thuyền đắm.

Nơi những con thuyền đắm chất đống đã chắn hết ánh sáng.

Lão Hồ bật đèn dò, những nơi ánh sáng chiếu đến dưới mặt nước đều có những tảng đá lớn và gạch đá.

Tần Vũ nhìn thấy, những thứ này đều bị hải nhãn hút vào.

Có nhiều phế tích được xây dựng trên đó.

Đến bây giờ đã mấy nghìn năm rồi, những thứ bị nước và hang động dưới biển hút vào chồng chất lộn xộn.

Sau khi đi vào, Bàn Tử phát hiện bên trong còn hỗn loạn hơn nhiều so với nhìn từ xa.

Những cây san hô khổng lồ và những cây san hô bị gãy làm đôi đều nằm trong đó.

Lão Hồ dùng đèn dò trên tay chiếu đi chiếu lại mấy lần, nhưng cũng không thấy dấu vết Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Tần Vũ dần dần tiếp cận phần giữa của con thuyền đắm.

Dưới nước có một con thuyền gỗ cũ nát, vừa vặn chặn cửa hang

dưới nước.

Con thuyền gỗ tuy cũ nát nhưng gỗ lại cực tốt.

Nhiều năm ngâm trong nước cũng không mục nát tiêu tan.

Chương 298

Cùng Bàn Tử và Lão Hồ, Tần Vũ tháo lan can trên thuyền xuống và kéo nó ra xa mấy mét.

Cuối cùng cũng tạo ra một lối vào thích hợp để đi vào.

Chuẩn bị đầy đủ trước khi xuống nước.

Không mất nhiều thời gian, họ đã phá cửa thành công.

Cánh cửa cabin thuyền bị mở ra.

Họ bước vào bên trong du thuyền.

Vì phần lớn thân thuyền đều nghiêng ngả ngâm trong nước.

Sau khi vào cabin, toàn bộ cabin cũng đều nghiêng ngả.

Tạo cho người ta cảm giác thị giác bị đảo ngược.

Con thuyền đắm tràn ngập khí tức tử vong.

Trong đó không ít cá nhỏ, tôm nhỏ bơi lội.

Nếu bên ngoài ánh sáng mờ tối, thì bên trong thuyền hoàn toàn tối đen.

Bên ngoài không hề có chút ánh sáng nào chiếu vào được.

Chỉ có đèn dò của Lão Hồ mới có tác dụng.

Ba người tiến vào cabin, Tần Vũ vừa quay đầu lại ở phía bên kia cửa cabin.

Nhìn thấy một cánh tay người.

Chỉ còn lại xương cốt, bên trên có vài con cá nhỏ đang gặm nhấm những mảnh thịt vụn nhỏ trên xương.

Nếu chỉ là một cánh tay thì sẽ không khiến Tần Vũ chú ý như vậy.

Trọng điểm là trên khúc xương không thịt đó, đeo một chiếc đồng hồ vàng óng.

"Lão Hồ, đừng có dọa tôi nha, ông biết tôi gan bé mà." Bàn Tử nghe Lão Hồ nói như vậy, trong lòng thấp thỏm không yên.

Thật đấy, Bàn Tử tôi trải qua những chuyện kỳ quái ngày càng nhiều.

Thật sự không còn gan lớn nữa, làm việc gì cũng cẩn thận hơn nhiều.

"Được rồi, đừng nhắc đến những chuyện kỳ quái đó nữa, bây giờ việc cấp bách là chúng ta nên tìm thuyền trưởng của con tàu Mary Celeste năm xưa trong đại sảnh.

Nếu tôi đoán không sai, Tần Vương Chiếu Cốt Kính hẳn là ở trong phòng của thuyền trưởng tàu Mary Celeste.

Bởi vì lời đồn năm xưa là thuyền trưởng tàu Mary Celeste đã có được Tần Vương Chiếu Cốt Kính." Tần Vũ nói với hai người sau khi suy nghĩ.

"Lão Tần à, trong đại sảnh có hơn 2000 người!

Đi tìm một thuyền trưởng thì phải lật xem hơn 2000 thi thể, không dễ dàng chút nào đâu!

Nơi này lại có những thứ kỳ quái." Bàn Tử vừa nghe nói phải tìm thuyền trưởng Mary Celeste năm xưa giữa hàng ngàn thi thể, nhất thời trong lòng sợ hãi.

Bởi vì thuyền trưởng Mary Celeste khiến hắn liên tưởng đến câu chuyện về thuyền trưởng ma.

Liên kết hai thứ lại với nhau, trong lòng hắn luôn cảm thấy đặc

biệt bất an!

“Vậy Bàn Tử có cách nào hay ho không?

Ví dụ như đá một cái là thuyền trưởng Mary Celeste bay ra?” Lão Hồ trêu chọc nói.

Thật đấy, Bàn Tử và họ đi cùng một đường luôn có thần trợ giúp.

Vận khí của hắn luôn đặc biệt tốt, vào những thời khắc then chốt luôn có thể tình cờ tìm ra lối thoát.

“Bàn Tử, đừng sợ, tôi ở đây mà, những nỗi sợ hãi như vậy tôi chưa từng thấy.

Chẳng phải chỉ là một thuyền trưởng ma nhỏ bé sao?

Không đến nỗi như vậy chứ!

Trang phục của thuyền trưởng chắc chắn sẽ khác với những thi thể khác.

Nhìn đại sảnh vừa vặn chia làm ba hành lang, mỗi người chúng ta tìm một đường, chắc sẽ dễ tìm thấy thi thể thuyền trưởng.” Tần Vũ thấy Bàn Tử thần sắc bất định, vội vàng an ủi.

Quả thực, lần đến Quy Khư Chi Địa này, Bàn Tử đã bị dọa không ít, trước đây khi xuống mộ luôn xông lên đầu tiên.

Nhưng lần này gặp phải đủ loại quỷ dị, hắn đã nhát đi nhiều, làm việc gì cũng rón rén, dường như đã biến thành một người khác vậy.

“Tốt, việc không nên chậm trễ, chúng ta mau tìm đi, dù sao cũng có người đang đợi chúng ta trên bờ!” Lão Hồ nói với giọng bình tĩnh.

Ba người cứ thế tìm kiếm thảm sát trong đại sảnh.

Nhưng đi đi lại lại ba bốn vòng, vẫn không tìm thấy người mặc đồng phục thuyền trưởng.

“Lão Tần, trong này căn bản không có thi thể nào mặc đồng phục a!

Có khi nào thuyền trưởng hôm đó vì tham gia tiệc tùng nên không mặc đồng phục mà đổi sang quần áo khác, ví dụ như vest!” Ba người tìm kiếm đại khái hơn nửa tiếng, vẫn không có kết quả, lúc này Lão Hồ nghi ngờ nói.

“Mẹ kiếp, Lão Hồ ông muốn tìm người ư, nhìn xem trong này ai mà không mặc vest.

Phải biết khách du lịch trên tàu Mary Celeste năm đó, đều mặc vest.

Vest trong mắt bọn họ là quần áo bình thường nhất rồi!” Lúc này Bàn Tử lại càu nhàu.

Tần Vũ không nói gì nhiều, đôi mắt chăm chú quan sát những xác khô nằm ngổn ngang, tỉ mỉ suy nghĩ.

Lão Hồ và Bàn Tử thấy Tần Vũ đang trầm tư, cũng không nói nữa.

Lặng lẽ nhìn Tần Vũ, thỉnh thoảng ánh mắt lại nhìn khắp nơi, xem có bỏ sót gì không.

Lúc này Tần Vũ trong lòng xâu chuỗi tất cả những chuyện mà con tàu Mary Celeste đã trải qua.

Vì ở hành lang bên ngoài, đã phát hiện ra một cánh tay bị đứt, nhìn cánh tay đó, cũng bị gặm nhấm không lâu.

Vậy thì cũng không lâu trước đây có người đã vào tàu Mary Celeste.

Nhưng cửa đại sảnh không bị phá hoại, vậy thì trong này không có người.

Vậy thì nhóm người đó, thứ mà họ muốn tìm không ở trong đại

sảnh.

Nhưng bất kỳ ai vào tàu Mary Celeste, e rằng muốn có được cũng chỉ có Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Những chuyện mà tôi có thể nghĩ ra, người khác chắc chắn cũng có thể.

Vậy tại sao nhóm người kia không vào đại sảnh?

Chương 299

Lẽ nào cách nghĩ của tôi có sai sót, người khác có thông tin chính xác?

Biết thuyền trưởng căn bản không ở trong đại sảnh!

Tần Vũ trong lòng chợt vỗ tay, phấn khích nói: "Đúng rồi, tôi đã mắc vào một ngộ khu!" "Cái gì với cái gì vậy?

Lão Tần ông nói rõ ràng đi, mắc vào một ngộ khu là sao?

Ông có biết không?

Ở cái nơi này mà giật mình giật mẩy, có thể hù chết người đó!" Bàn Tử nghe Tần Vũ đột nhiên kêu lên như vậy, quả thực sợ đến mức giật nảy mình.

"Tôi trước đây ở hành lang nhìn thấy cái cánh tay đó là do cái nhóm người vừa vào không xa để lại.

Nhóm người vào trước tôi đó không vào đại sảnh, ắt hẳn đã đi đến chỗ khác.

Vậy cánh cửa đại sảnh này ai khóa?

Năm đó trên tàu Mary Celeste, người có khả năng tập hợp tất cả mọi người lại đây, hẳn chỉ có thuyền trưởng Mary Celeste mà thôi.

Vậy thì, thuyền trưởng Mary Celeste, có khả năng không chết.

Hoặc cũng có thể đã giết tất cả mọi người trên tàu, một mình mang theo Tần Vương Chiếu Cốt Kính chạy trốn.

Nhưng ở đây đã xảy ra sự cố, vậy thì thuyền trưởng căn bản không ở trong đại sảnh!" "Oa, Lão Tần, đầu óc của ông càng ngày càng tốt, chỉ từ một chút chuyện mà có thể đoán ra nhiều như vậy, tôi

thật sự càng ngày càng bội phục!" Bàn Tử nghe Tần Vũ nói rành mạch như vậy, lộ ra ánh mắt sùng bái.

Bàn Tử vừa dứt lời, cả đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng cười khúc khích của trẻ con.

Tần Vũ vội vàng theo tiếng cười cẩn thận đi tới, phát hiện nó phát ra từ phía đông đại sảnh.

Tức là phía sau tấm màn che khán đài.

Bàn Tử nghe thấy tiếng cười quỷ dị, nhất thời nổi da gà.

Nhưng Lão Hồ và Bàn Tử thấy Tần Vũ đi tới, cũng lập tức đi theo.

Tần Vũ thấy Lão Hồ và Bàn Tử vừa đi đến, liền bước lên khán đài một tay kéo thẳng tấm màn ra.

Lúc này nhìn thấy, phía sau tấm màn có một cánh cửa sắt, tiếng cười phát ra từ bên trong cánh cửa sắt đó.

Tần Vũ không chút do dự, trực tiếp rút chủy thủ ra, một dao chặt đứt ổ khóa trên cánh cửa sắt.

Nhất thời cánh cửa sắt kêu kẽo kẹt một tiếng mở ra, một bé gái bước ra!

Chỉ là một bé gái, nhưng là một quỷ ảnh.

Bàn Tử gần như sợ đến mức nghẹt thở, tuy đã thấy không ít tống tử.

Nhưng giờ một anh linh nhỏ bé đứng trước mặt, làm sao yên tâm được!

Tiểu quỷ bước ra, đôi mắt nhìn thẳng vào Tần Vũ, sau đó chỉ chỉ vào bên trong cửa sắt.

Tần Vũ nhìn theo hướng tay nó chỉ, chỉ thấy một bé gái bị đóng đinh vào tường, cảnh tượng này vô cùng tàn nhẫn!

Lão Hồ và Bàn Tử cũng đến gần xem, thấy cái chết của bé gái, nhất thời không đành lòng.

Lúc này mới biết, anh linh kia vì sao vẫn luôn ở trong cửa sắt mà lâu không tan đi?

Chắc chắn vì cái chết quá tàn nhẫn, oán khí cực nặng!

"Lão Tần, mau hạ thi thể bé gái xuống đi!

Nhỏ bé như vậy mà bị sát hại tàn nhẫn thế này, kẻ đó quả là cầm thú không bằng!" Bàn Tử thấy cái chết của bé gái tàn nhẫn như vậy, lập tức nỗi sợ hãi biến mất, thay vào đó là sự đồng cảm với bé gái.

"Bàn Tử à?

Không sợ sao?" Lão Hồ nhìn biểu cảm không đành lòng của Bàn Tử, trêu chọc hắn.

"Lão Hồ, ông hơi không có đạo đức đó, nhìn bé gái người ta đáng thương như vậy, ông còn tâm trạng chế giễu tôi!" Bàn Tử trừng mắt Lão Hồ nói.

Tần Vũ tỉ mỉ quan sát mấy cây đinh lớn đóng trên người bé gái.

Kẻ này quả thực độc ác, linh hồn bé gái lâu không tan đi, quả thực là vì mấy cây đinh lớn này.

Loại đinh pháp này gọi là Tỏa Hồn Chi Đinh, linh hồn của người chết không thể rời xa thi thể quá 2800 mét.

Một khi rời xa quá 500 mét, linh hồn sẽ lập tức tan biến thành tro bụi.

"Lão Tần, còn ngẩn người ra đó làm gì?

Mau hạ thi thể bé gái xuống đi, nhìn ánh mắt đáng thương đó kìa!" "Bàn Tử đừng ồn, loại đinh pháp này có quy luật, không thể tùy tiện nhổ.

Bảy cây đinh có một thứ tự nhất định, nếu nhổ sai một cây, linh hồn bé gái sẽ lập tức tan biến thành tro bụi?" Tần Vũ nói với vẻ mặt nghiêm nghị, Lão Hồ nghe Tần Vũ nói vậy, lập tức nghiêng người tiếp tục quan sát 7 cây đinh.

Phụ họa nói: "Quả nhiên là Tỏa Hồn Đinh Pháp.

Nghe nói loại đinh pháp này được đóng theo quy luật âm dương ngũ hành, 7 cây đinh lần lượt đại diện cho âm dương và kim mộc thủy hỏa thổ.

Khi đóng đinh dựa theo nguyên lý ngũ hành tương khắc, cuối cùng lại thêm âm dương.

Khi gỡ ra, nhất định phải nhổ hai cây đinh âm dương trước, sau đó theo thứ tự ngũ hành tương sinh, nhổ 5 cây đinh còn lại." "Trời đất quỷ thần ơi, 7 cây đinh mà có nhiều quy luật như vậy!" Bàn Tử nghe Lão Hồ giải thích xong, trong lòng ngoài một câu "đ*t m*" ra thì không có gì khác để cảm thán!

"Lão Tần, cậu có biết cách giải loại đinh pháp này không?" "Trước đây có chút nghiên cứu, nhưng mấy cây đinh có dấu hiệu rỉ sét rõ ràng, không thể phán đoán ra âm dương ngũ hành, có chút khó khăn, tôi cần phải mài giũa mấy cây đinh trước!" "Lão Hồ, còn ngẩn người ra đó làm gì, mau mài đinh đi!

Chút nữa, lại không biết cách giải, không làm chút việc nặng sao?" "Tôi Bàn Tử, càng ngày càng không có đạo đức rồi, chẳng lẽ cậu biết cách giải?

Không mài giũa sao?

Muốn cứu bé gái cũng sốt ruột, những việc như vậy không phải nên làm sao?" Lão Hồ và Bàn Tử trực tiếp đấu khẩu, tuy Lão Hồ theo hắn.

Nhưng tùy tay lấy ra đồ nghề mang đi.

Tỉ mỉ cạo lớp rỉ sét trên mấy cây đinh lớn.

Sở dĩ Lão Hồ không so đo với Bàn Tử là vì biết Bàn Tử tuy muốn cứu bé gái.

Nhưng cái chết của bé gái tàn nhẫn như vậy, trong lòng Bàn Tử.

Cũng thắc mắc, Bàn Tử không hề nhát gan như vậy, tại sao lần này lại như vậy?

Trở nên nhút nhát như thế!

"Lão Tần, xong rồi, mau nhổ đinh xuống đi." Lão Hồ sau khi cạo lớp rỉ sét xong, lại quay đầu nhìn bé gái đang đứng ở cửa.

Đôi mắt to tròn chớp chớp, đáng yêu vô cùng.

Nếu không chết, hẳn là một cô gái lớn xinh đẹp rồi.

Hồi nhỏ đáng yêu như vậy, lớn lên chắc chắn cũng là một đại mỹ nhân, thật sự đáng tiếc quá.

Chương 300

Kẻ tàn nhẫn đó, thiên đao vạn quả cũng không đủ!

Tần Vũ đi vào căn phòng sắt nhỏ, tỉ mỉ quan sát 7 cây đinh.

Đầu tiên trực tiếp nắm lấy hai cây đinh trên thiên linh cái và rốn, đồng thời nhổ ra.

Ngay sau đó nhổ một cây đinh trên cổ họng, rồi đến tay trái, chân trái, tay phải, chân phải.

Sau khi nhổ tất cả 7 cây đinh, thi thể bé gái nhất thời rơi xuống.

Tần Vũ nhanh mắt nhanh tay trực tiếp đỡ lấy thi thể bé gái, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Lúc này linh hồn bé gái lại phát ra tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Sâu sắc cúi chào ba người Tần Vũ, Bàn Tử, Lão Hồ, rồi ngẩng đầu chớp chớp mắt.

Sau đó bé gái vẫy tay, ý bảo ba người Tần Vũ đi theo.

"Lão Tần, ý nó hình như muốn dẫn đường cho chúng ta!" "Đúng vậy, nếu tôi đoán không sai, nó biết tôi đang tìm đồ.

Hẳn là biết vị trí cụ thể của thuyền trưởng, muốn dẫn tôi đi tìm thuyền trưởng!" "Vậy chúng ta, việc không nên chậm trễ, mau đi theo, nó đã lên tầng 2 của đại sảnh rồi, không theo kịp có khi lạc mất!" Lão Hồ nhìn linh hồn bé gái đang đi xa, vội vàng thúc giục.

Tần Vũ và Bàn Tử thấy vậy lập tức đi theo.

Khi ba người lên tầng 2, cánh cửa bên trong hiển nhiên cũng bị khóa.

Tần Vũ không chút do dự, trực tiếp rút chủy thủ ra, một dao phá cửa, lại đi vào một hành lang.

Bên trong cũng không có chút nước nào, linh hồn bé gái vẫn luôn bay về phía trước trong hành lang.

Tần Vũ ba người tăng tốc bước chân đi theo, đi thẳng đến cuối hành lang.

Khi đến cuối hành lang, Tần Vũ thấy bên trong nằm một bộ xác khô, chính là thuyền trưởng Mary Celeste mặc đồng phục thuyền trưởng!

Nhưng trên ngực thuyền trưởng rõ ràng cắm một con dao găm, thuyền trưởng chết rất an lành, nhìn biểu cảm như đang mỉm cười.

Điều này khiến Tần Vũ đặc biệt ngạc nhiên, những người trong đại sảnh đều chết với vẻ mặt giận dữ, như bị hù chết vậy.

Thuyền trưởng bị người ta đâm một nhát vào ngực, biểu cảm lại đang mỉm cười, trước khi chết đã nhìn thấy gì?

Tần Vũ ngồi xuống tỉ mỉ quan sát thuyền trưởng một lượt.

Trực tiếp rút con dao găm trên ngực ra, Tần Vũ nhìn thấy chữ cái trên con dao găm, nhận ra đây là loại dao găm quân dụng Mỹ.

Nghe nói thuyền trưởng Mary Celeste năm đó chính là một người Mỹ, vậy dao găm quân dụng cũng là dao găm Mỹ.

Thuyền trưởng chết an lành như vậy, khóe miệng còn mỉm cười, không lẽ tự sát sao?

Không thể nào, một người đã tinh tâm lên kế hoạch tất cả âm mưu lại có thể đột nhiên tự sát, chắc chắn lúc đó có yếu tố đặc biệt can thiệp.

Lại đang ở trong hành lang, không lẽ là quỷ đả tường (ma dẫn

lối)?

“Lão Tần, lại đang nhìn cái gì vậy?

Không phải lại có chuyện gì rồi chứ?” Bàn Tử thấy Lão Tần lại trầm tư, nhịn không được hỏi.

Tần Vũ lắc đầu, không nói gì, trực tiếp lại lục soát trong quần áo thuyền trưởng.

Cuối cùng ở vị trí ngực tìm thấy một chiếc chìa khóa, hẳn là chìa khóa thông đến phòng thuyền trưởng!

Bé gái đó thấy Tần Vũ tìm thấy chìa khóa, lại tiếp tục quẹo một góc bay về phía trước.

Tần Vũ đại khái ước chừng vị trí hiện tại, nếu rẽ thêm một góc nữa.

Đến cuối hành lang, sẽ là mũi tàu, tức phòng điều khiển.

Vì là thuyền trưởng, vậy thì phòng của ông ta tất nhiên ở cạnh phòng điều khiển là điều hiển nhiên.

Tần Vũ vội vàng đi theo, Bàn Tử và Lão Hồ cũng đi sát phía sau.

Không lâu sau ba người liền đến một căn phòng bên cạnh phòng điều khiển.

Sở dĩ Tần Vũ nhất định phải tìm thấy chiếc chìa khóa, vì phòng thuyền trưởng, có khóa không giống những căn phòng khác.

Trực tiếp phá cửa xông vào là không thực tế, nhất định phải dùng chìa khóa mở.

Nếu là những căn phòng bình thường, dựa vào con dao của Tần Vũ có thể trực tiếp phá cửa xông vào.

Đây cũng là do người thiết kế đã cân nhắc đến sự an toàn của

thuyền trưởng!

Khi Tần Vũ cầm chìa khóa mở cửa, đột nhiên Tần Vũ lại cảm thấy như có thứ gì đó nhỏ giọt trên cổ mình.

Tần Vũ nghĩ liệu có phải lại là loại chất lỏng màu đen lần trước không, đưa tay sờ lên quả nhiên là loại chất lỏng đó.

Nghe thấy trên sàn tàu có tiếng gì đó đang gặm nhấm.

Tần Vũ nhanh chóng gom hết chất lỏng màu đen vào tay, nhìn ra sau lưng Lão Hồ và Bàn Tử, quả nhiên họ cũng có.

Vò tất cả lại, lập tức Tần Vũ lại rạch lòng bàn tay mình, không lâu sau lại có được một viên cầu nhỏ trong suốt.

"Mẹ kiếp, Lão Tần, cái gì vậy?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện trên cổ tôi.

Thứ hai, tôi không hề có chút cảm giác nào, trên sàn tàu lại có thứ gì đó nữa?" Lão Hồ trực tiếp kinh ngạc hỏi.

Lúc này Bàn Tử bị dọa đến mức không nhẹ, sắc mặt đều bắt đầu tái mét.

Lúc này Lão Hồ và Tần Vũ hai người cảm thấy biểu hiện của Bàn Tử quá bất thường, Bàn Tử tuy gan nhỏ hơn hai người, nhưng cũng không đến nỗi như vậy!

Lúc này bé gái bay đến, vỗ vỗ sau lưng Bàn Tử, rồi lại chỉ chỉ.

Lão Tần nhìn một loạt hành động của bé gái, hình như đang muốn nói sau lưng Bàn Tử có một thứ gì đó kỳ lạ.

Nhưng khi Lão Hồ và Tần Vũ đi lại gần, thì lại không thấy thứ đó.

Bé gái lại chìa hai tay ra kéo mạnh, như thể thực sự có thứ gì đó bám trên lưng Bàn Tử.

“Hai anh đứng sau lưng tôi nhìn gì vậy, chẳng lẽ sau lưng tôi có ma sao?” Lúc này Bàn Tử vừa hoàn hồn, thấy hai người nhìn chằm chằm sau lưng mình, không vui hỏi.

“Bàn Tử tôi nói cho cậu một chuyện, đừng sợ, có thể thật sự có một con quỷ bám trên lưng cậu!” Lão Hồ nói với Bàn Tử với vẻ mặt nghiêm túc!

“Mẹ kiếp, Lão Hồ, đừng có dọa tôi, sau này gan tôi bé đi nhiều, chuyện như vậy!” “Bàn Tử, Lão Hồ không dọa cậu đâu, có thể thật sự có một thứ bám trên lưng cậu.

Nhưng hai chúng tôi cũng không nhìn thấy, tại sao gan cậu lại trở nên nhỏ như vậy, có thể liên quan đến thứ đó.” Lúc này Tần Vũ cũng có vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc.

Vì linh hồn bé gái có thể nhìn thấy.

Vật bám trên lưng Bàn Tử, tại sao họ lại không nhìn thấy.

Chương 301

Lẽ nào những quỷ hồn này cũng có thể chọn lọc cho người khác nhìn thấy?

Lúc này linh hồn bé gái chỉ vào viên cầu trong suốt trên tay Tần Vũ, rồi lại chỉ vào mắt.

Tần Vũ vội vàng đặt viên cầu lên mắt, lúc này mới nhìn thấy một linh hồn thê thảm đang bám trên lưng Bàn Tử.

Con quỷ đó như bị chết đuối vậy, toàn thân ướt sũng, run rẩy không ngừng.

Nhìn biểu cảm cũng đặc biệt kinh khủng, như thể bị thứ gì đó hù dọa.

Chẳng trách Bàn Tử lại trở nên nhát gan như vậy, quả nhiên là vì bị một con đảm tiểu quỷ bám vào.

Nhất thời, Tần Vũ nhìn thấy đảm tiểu quỷ đó xong, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, vậy thì nên dùng cách nào để gỡ con đảm tiểu quỷ đó ra khỏi lưng Bàn Tử đây?

"Lão Tần, cậu nhìn thấy cái gì rồi?

Tại sao vẻ mặt của cậu lại trở nên nghiêm túc như vậy, trên lưng Bàn Tử là cái gì vậy?" Lão Hồ thấy Tần Vũ có biểu cảm như vậy, vội vàng hỏi.

Tần Vũ không nói gì, đưa một viên châu màu trắng trong suốt khác trong túi cho Lão Hồ.

Lão Hồ vội vàng đặt lên mắt, biểu cảm của hắn cũng dần trở nên nghiêm trọng, chẳng phải truyền thuyết nói quỷ nhập thân sao.

“Hai anh, đừng có biểu cảm như vậy được không?

Hai cái biểu cảm như vậy tôi trong lòng càng hoảng sợ hơn.

Trước đây không cảm giác, nhìn hai anh biểu cảm như vậy, tôi thật sự cảm giác sau lưng tôi như đang cõng một người vậy!” Bàn Tử vừa nói vừa so sánh, sắc mặt hắn lại tái mét.

“Lão Tần, hai viên châu màu trắng trong suốt này là cái gì vậy?

Có thể nhìn thấy những thứ mắt thường không thấy!” “Lão Hồ, trước tiên đừng lo lắng những chuyện này, chúng ta phải tìm cách, gỡ con đảm tiểu quỷ phía sau lưng Bàn Tử xuống!

Dù sao nó cũng là vật chết, ở cùng người sống lâu, cũng sẽ ảnh hưởng đến dương khí của Bàn Tử, cực kỳ bất lợi cho Bàn Tử!” “Lão Tần, không phải cậu bị ngớ ngẩn rồi sao?

Trước đây chẳng phải cậu đã học được một bộ chú ngữ khu quỷ trong Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?” Tần Vũ vỗ trán, đúng là đã học được một bộ chú ngữ khu ma.

Khu ma chú chia làm ba loại, diệt quỷ chú, diệt yêu chú, phá tà chú.

Vật bám trên lưng Bàn Tử hiển nhiên là một con đảm tiểu quỷ, vậy thì đương nhiên phải sử dụng diệt quỷ chú rồi.

Nhưng Tần Vũ lại nhìn linh hồn bé gái bên cạnh, hiển nhiên cũng là một con quỷ.

Nếu niệm diệt quỷ chú, vậy thì bé gái cũng sẽ bị liên lụy.

Lúc này Tần Vũ quay người lại, vẫy vẫy tay với bé gái ý bảo nó rời xa.

Bé gái hiểu chuyện trực tiếp bay đi, đi đến một đầu khác của hành lang.

Cách Tần Vũ đủ xa, chú ngữ mà Tần Vũ niệm hẳn sẽ không nghe

thấy.

Tần Vũ thấy linh hồn bé gái rời đi xong, lập tức hai tay bắt ấn, tay trái ở dưới, tay phải ở trên, hai ngón tay đặt ở khóe miệng.

Nín thở ngưng thần, toàn tâm chú ý, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

“Thiên địa huyền tông, vạn khí chi căn, tứ linh thiên đăng, lục giáp lục đinh, trợ ngã diệt tinh, yêu ma vong hình.” Chú ngữ của Tần Vũ vừa ra, con đảm tiểu quỷ bám lưng Bàn Tử lập tức hiện nguyên hình.

Thân thể run rẩy càng dữ dội, cơ thể cũng dần co lại, lưng Bàn Tử cũng bị nước biển làm ướt.

Lúc này cơ thể Bàn Tử cũng run rẩy theo.

Con đảm tiểu quỷ lập tức thảm thiết kêu la, chú ngữ của Tần Vũ vẫn không ngừng, niệm đi niệm lại.

Cuối cùng, thân thể đảm tiểu quỷ không ngừng co rút, một tiếng thảm thiết kêu lên, nhất thời tan biến thành khói bụi.

Bàn Tử bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy, cũng hét lớn một tiếng.

“Bàn Tử, không sao chứ!” Tần Vũ thấy Bàn Tử tỉnh lại, vội vàng hỏi.

“Trời đất quỷ thần ơi, cái thứ đó thật sự dọa người quá!

Tôi cứ tưởng tôi đã bỏ mạng ở đây rồi!” Bàn Tử kinh hồn nói.

“Lão Hồ, Lão Tần, nói ra hai người có thể không tin.

Hai người có biết không, từ khi tôi xuống nước, tôi cảm giác tôi bị một thứ gì đó nhốt trong một cái phòng tối nhỏ!” “Bàn Tử chuyện gì vậy?

Đừng sốt ruột, từ từ nói.” Tần Vũ nhìn biểu cảm của Bàn Tử, hiển nhiên sự việc không đơn giản như những gì thể hiện trước mắt,

trong đó còn có ẩn tình khác.

Bé gái thấy đảm tiểu quỷ phía sau lưng Bàn Tử biến mất lại bay đến.

"Từ khi tôi xuống nước ở đây, tôi cảm giác cả người bị nhốt trong một không gian chật hẹp, tối tăm.

Đôi khi tôi lại như thấy ánh sáng.

Tóm lại, hình như cơ thể tôi không phải do tôi điều khiển, nhưng thỉnh thoảng tôi lại giành được quyền điều khiển." Bàn Tử thành thật nói.

"Bàn Tử à, cậu thật sự phải cảm ơn bé gái này, nếu không… Chúng tôi căn bản không phát hiện ra con đảm tiểu quỷ phía sau lưng cậu.

Ước chừng không lâu nữa, linh hồn của cậu sẽ bị con đảm tiểu quỷ đó hoàn toàn giam cầm.

Quyền kiểm soát cơ thể sẽ rơi vào tay con đảm tiểu quỷ đó." Lão Hồ nhìn bé gái trước mặt nói với Bàn Tử.

"Tiểu nha đầu, chú Bàn thật sự cảm ơn cháu nhiều lắm.

Khi chú ra ngoài nhất định sẽ mang thi thể cháu lên bờ chôn cất tử tế." Bàn Tử đối với linh hồn bé gái khoanh tay cúi người cảm ơn.

Nhưng vào lúc này những điều quanh quẩn trong lòng Tần Vũ lại ngày càng nhiều.

Truyền thuyết thuyền trưởng ma chưa được chứng thực, lại xuất hiện một đảm tiểu quỷ bám lưng Bàn Tử.

Chất lỏng màu đen đó lại là thứ gì?

Máu của tôi và chất lỏng màu đen đó hợp nhất thành viên cầu trong suốt, tại sao có thể nhìn thấy những thứ mắt thường không

thấy?

Chỉ có con tiểu quỷ đó biết tất cả?

Tần Vũ luôn cảm giác mọi chuyện dường như đều là một cái bẫy do người khác sắp đặt, mình đang từng bước từng bước đi vào.

“Lão Hồ, ông có chú ý đến trang phục của con đảm tiểu quỷ mà tôi vừa đánh vào lưng Bàn Tử không?

Hình như là trang phục triều Tống, nhìn kiểu đó hẳn là một văn quan!” Tần Vũ suy tư hỏi.

“Lão Tần, quả thực đúng vậy, loại trang phục đó quả thực là đặc trưng của triều Tống.

Nếu tôi đoán không sai, viên quan đó có thể là một trong những quan viên cấp dưới được Tống Huy Tông phái đi tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính năm xưa.

Vậy thì con thuyền đắm trước đây được truyền là chìm ở Quy Khư Chi Địa hẳn cũng là thuyền của triều Tống.

Con thuyền trưởng ma kia hẳn là người có chức quan lớn nhất trong nhóm nhân vật đó.

Chương 302

Con đảm tiểu quỷ trước đó bị dọa đến mức đó.

Lúc còn sống, con thuyền lúc đó cũng đã gặp phải thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp, mới dẫn đến việc bị chìm!" Lão Hồ kể ra suy đoán trong lòng.

"Sao vậy?

Có chuyện gì, hai người lại nói nhiều như vậy?" Bàn Tử mở to mắt, kinh ngạc nhìn hai người.

"Lão Hồ, đối với những truyền thuyết cổ đại này cậu tìm hiểu khá nhiều, trong đó không phải cũng có dã sử sao?" Lão Hồ và Tần Vũ hai người không để ý đến Bàn Tử đang kinh ngạc, tiếp tục nói chuyện.

"Về Tần Vương Chiếu Cốt Kính, quả thực có truyền thuyết.

Nhưng tôi cho rằng một truyền thuyết đáng tin cậy nhất là như thế này." Lão Hồ nghiêm túc nói.

"Tần Vương thống nhất lục hợp, định thiên hạ, trong quá trình này đã thu được không ít bí khí của sáu nước, trong đó có Bát Diện Cổ Kính.

Bên trong bao gồm Đồng Kính của Pháp gia tổ sư, và Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Truyền thuyết mặt đồng kính có thể chiếu rõ xương cốt mạch lạc của con người, là một bảo vật vô giá hiếm có trên đời.

Tần Thủy Hoàng đã chôn Chiếu Cốt Kính cùng thi thể cổ dưới biển vào núi.

Tần Thủy Hoàng sau khi về Hàm Dương không lâu liền băng hà,

còn Tần Vương Chiếu Cốt Kính được chôn ở đâu, trở thành một thiên cổ chi mê, không còn ai biết tung tích của nó nữa.

Vật đổi sao dời, mãi đến cuối triều Bắc Tống, có người lên núi hái thuốc, chợt thấy trên không trung có năm con rồng vây quanh một ngọn đồi giao tranh, cuối cùng năm con rồng đều chết, thi thể rồng từ trời rơi xuống.

Nhưng tại nơi rồng rơi không thấy rồng chết, chỉ có một khe núi lớn.

Người hái thuốc kinh hoảng kể lại chuyện này cho dân làng gần đó.

Mọi người tranh nhau đến xem, chỉ thấy trong khe có một vật lớn mềm nhũn muốn chui ra, tất cả đều kinh hãi, cho rằng có sơn quỷ gây hại, liền dùng lửa thiêu đốt.

Sau đó từ trong khe thu được một con thú lớn bằng đồng, đầu trâu thân rùa, đầu có sừng trâu, thân có mai rùa, lại có bảy đuôi, đầu mỗi đuôi buộc vô số đầu lâu khô, hình thái xấu xí, trên phong dưới sát.

Trên đầu thú đội một tấm gương đồng tạo hình cổ phác.

Có người đã dâng tấm gương đồng này cho Tống Huy Tông, thiên tử đương nhiệm lúc bấy giờ.

Có vị đại thần có kiến thức rộng bác đã tâu lên hoàng đế Huy Tông, xưng tấm gương cổ này là vật của Tiên Tần, chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính được ghi chép trong sử sách.

Vật này là khí cụ trấn yêu của Tần Đại, năm tháng lâu ngày yêu khí khó trừ, không nên giữ trong cung, nên trả vật về nơi vốn có, theo lễ chế chôn cất lại như cũ.

Nhưng Tống Huy Tông coi tấm gương này như chí bảo, không chịu từ bỏ, vẫn luôn giữ bên mình thưởng ngoạn.

Không lâu sau đó, quân Kim thiết kỵ nam hạ diệt Bắc Tống, bắt sống hai vị hoàng đế nhà Tống, Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại một lần nữa mất tích." Lão Hồ một hơi kể hết truyền thuyết này.

"Lão Hồ, theo lời ông nói, thì có vẻ không khớp với những gì trước đây.

Con thuyền đắm đó rõ ràng là thuyền đời Tống, nhiệm vụ của con thuyền đó rõ ràng là đi tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Từ câu chuyện của ông có thể thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính không hề ở Quy Khư Chi Địa Nam Hải!" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Cậu đã bỏ qua một thông tin quan trọng, sau khi Huy Tông bị bắt, Triệu Cấu là người cuối cùng nắm giữ giang sơn Nam Tống.

Triệu Cấu khi chấp chính có một thời gian bị quân Kim đánh chạy trốn ra biển.

Một đường nam hạ có thể nói là vô cùng nhục nhã.

Có khả năng Tần Vương Chiếu Cốt Kính lúc đó đã rơi vào tay Triệu Cấu.

Triệu Cấu khi ở trên thuyền đã không cẩn thận làm rơi Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống biển.

Cuối cùng, những người được phái đi tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính ở Quy Khư Chi Địa, hẳn cũng là do Triệu Cấu phái đi, chứ không phải do Tống Huy Tông phái!" Tần Vũ kết hợp câu chuyện của Lão Hồ với một số sự kiện lịch sử, đại khái suy luận ra diễn biến sự việc.

"Lão Tần, ông thật sự thần kỳ, những chuyện này trong sử sách đều không ghi chép.

Chỉ dựa vào một chút manh mối, mà có thể suy luận ra nhiều như

vậy!” Bàn Tử lộ ra ánh mắt sùng bái nhìn Tần Vũ.

“Bàn Tử, lần này trở về sau, cậu phải học bù lịch sử cho kỹ vào.

Làm nghề của chúng ta, phải tinh thông một số lịch sử cổ đại!

Nếu không cứ đi theo tôi và Lão Hồ thế này, sẽ bị người ta chê cười đấy!” Tần Vũ nói đùa với Bàn Tử.

“Lão Tần, nói vậy tôi không thích nghe đâu, nhìn hai người chủ văn, tôi chủ võ.

Công việc chân tay tôi làm được, chứ đọc sách thì có khác gì tra tấn tôi đâu!” “Lão Hồ, đã biết rõ lịch sử của Tần Vương Chiếu Cốt Kính như vậy, vậy ông đoán nó đang ở trong con tàu đắm thời Tống hay trong tàu Marie Celeste?” Lúc này Tần Vũ cũng không có quá nhiều tự tin có thể tìm thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Nhưng anh kiên tin rằng Tần Vương Chiếu Cốt Kính hẳn là đang ở vùng biển này.

Vùng biển này xuất hiện nhiều chuyện quỷ dị như vậy, đều là vì Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Theo tình hình hiện tại thì Tần Vương Chiếu Cốt Kính vẫn chưa rời khỏi vùng biển này.

“Nếu là tôi, tôi cũng không dám chắc lắm.

Hay là tìm chiếc chìa khóa của thuyền trưởng, mở cửa ra xem thử.

Nếu không có ở trong tàu Marie Celeste, tôi nhất định phải lặn xuống con tàu đắm thời Tống kia lần nữa.

Đã đến đây rồi, nhất định phải có một câu trả lời thỏa đáng.” Lão Hồ kiên định nói.

Tần Vũ nghe Lão Hồ nói vậy, cũng không do dự nữa.

Anh trực tiếp lấy chìa khóa ra, mở căn phòng của thuyền trưởng tàu Marie Celeste.

Tần Vũ trong lòng kinh ngạc, con tàu đã chìm dưới nước lâu như vậy mà ổ khóa cửa không hề rỉ sét chút nào, mở ra rất trơn tru.

Cửa phòng bị Tần Vũ trực tiếp đẩy ra, một mùi thực vật thối rữa nồng nặc xông thẳng vào mũi.

Ba người ngửi thấy mùi thối rữa cổ xưa đó, lập tức ho khan.

Bên trong phòng tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Lão Hồ vội vàng lấy đèn pin ra, chiếu vào bên trong.

Đó là một phòng tiêu chuẩn trên du thuyền, nhưng với tư cách là thuyền trưởng thì tất nhiên phải sang trọng hơn.

Đồ đạc bên trong sắp xếp ngăn nắp.

Trên bàn có một đống thực vật bốc ra mùi khó ngửi.

Bàn Tử vội vàng đi vào, trực tiếp lấy ga trải giường trên giường.

Gói những thứ thối rữa kia lại, rồi ném thẳng ra ngoài căn phòng nhỏ.

Tần Vũ và Lão Hồ thấy Bàn Tử làm vậy, đều giơ ngón tay cái lên mỉm cười.

Tần Vũ bước vào căn phòng, cẩn thận quan sát mọi thứ bên trong.

Chương 303

Nhưng trong phòng không có thứ gì giống như gương đồng.

Trên bàn có một ngăn kéo, Tần Vũ không hề do dự, kéo ngăn kéo ra.

Bên trong có một cái hộp, nhìn cái hộp, Tần Vũ trong lòng không khỏi kích động.

Lẽ nào Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại được đựng trong hộp?

Nhưng anh vội vàng mở hộp ra, lại thất vọng tràn trề.

Bên trong chỉ có một quyển sổ tay, sau khi mở quyển sổ tay ra, Tần Vũ cẩn thận đọc nội dung trang đầu tiên của nó.

Quyển sổ tay vốn là nhật ký của thuyền trưởng.

"Lão Tần, trên đó toàn là chữ Tây, ông có nhận ra không?" Khi Tần Vũ mở quyển sổ đó ra, Bàn Tử ở bên cạnh.

Nhìn thấy những chữ viết trên đó như nòng nọc, một chữ cũng không nhận ra.

Cái gọi là chữ Tây kia thực ra là tiếng Anh.

Tần Vũ là một thiếu niên xuyên không từ thế kỷ 21 về thập niên 80, sao có thể không biết tiếng Anh chứ?

"Bàn Tử, nhìn xem, bình thường bảo cậu đọc sách thì không nghe.

Đây không phải là tiếng Anh sao?

Khó đây.

Lúc đó tôi ở trong quân đội, đã tự học đấy!" Tần Vũ tìm một cái cớ để lấp liếm việc mình biết tiếng Anh.

Tổng không thể nói mình là người xuyên không chứ, thế chẳng phải dọa Lão Hồ và Bàn Tử chết khiếp sao?

“Lão Tần, lại xem thường tôi rồi, ngay cả tiếng Trung tôi còn học chưa rõ, bảo tôi đi học tiếng Anh!” Bàn Tử bất mãn nói.

“Lão Tần, đừng để ý Bàn Tử, trên nhật ký viết những gì vậy?” Lão Hồ tò mò hỏi.

Bây giờ đâu có thời gian rảnh để cãi vã với Bàn Tử.

“Đầu tiên, thuyền trưởng của con tàu này tên là Steve Anson.

Quả thật là một người Mỹ.” Tần Vũ tiếp tục đọc nhật ký của Steve Anson, và tiếp tục kể cho Lão Hồ và Bàn Tử nghe.

“Steve Anson cũng chỉ nghe nói Tần Vương Chiếu Cốt Kính ở Quy Hư chi địa.

Sở dĩ ông ta lái du thuyền đến đây, cũng là để tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Nhưng dù sao cũng lấy danh nghĩa du lịch, đưa Marie Celeste ra biển.

Ở đây tìm kiếm lâu như vậy mà không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, những người trên thuyền bắt đầu nghi ngờ.

Khiến ông ta không thể an tâm tìm kiếm Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Vì vậy, sau đó ông ta đã bày ra một âm mưu lớn, giả vờ tổ chức tiệc tùng, lừa tất cả mọi người trên thuyền vào đại sảnh.

Để giết người diệt khẩu tất cả mọi người trên thuyền, cuối cùng an tâm tìm kiếm Tần Vương Chiếu Cốt Kính!” “Trời ơi, người Mỹ thật điên rồ.

Chỉ vì một lời đồn mà lại muốn giết hơn 2000 người?

Thuyền trưởng quỷ Tây đó thật độc ác!" Bàn Tử nghe Lão Tần nói vậy, phẫn nộ bất bình nói.

"Vậy sau đó thì sao?" Lão Hồ khẩn trương hỏi dồn.

"Không có ghi lại nữa, phía sau không còn nội dung gì cả.

Có thể là thuyền trưởng đã dự mưu một âm mưu, nhưng cũng đã xảy ra tai nạn.

Cuối cùng dẫn đến việc Marie Celeste chìm ở đây!" Tần Vũ không nhanh không chậm nói, trên mặt anh đầy dấu hỏi, bây giờ những điểm nghi vấn ngày càng nhiều.

Càng ngày anh càng cảm thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính thật sự là một vật không lành.

Nhưng sự tò mò lại thúc đẩy anh nhất định phải điều tra tiếp.

"Lão Tần, trong nhật ký không hề có chút manh mối nào sao?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Cũng không phải không có chút manh mối nào, bởi vì ông ta quả thật đã phát hiện ra con tàu đắm thời Nam Tống kia.

Thuyền trưởng đã phái rất nhiều người xuống, nhưng từng người một đều bặt vô âm tín.

Không một ai sống sót mang về tin tức hữu ích.

Chỉ thiệt hại trắng mười mấy người, cũng coi như không có bất kỳ manh mối nào!

Lúc đó thuyền trưởng định phái người xuống nữa, nhưng các thủy thủ dưới quyền đều sợ chết, không nghe lời thuyền trưởng nữa!" "Vậy thì có thể thuyền trưởng đã bị các thủy thủ của mình giết hại.

Nhưng sau khi các thủy thủ giết hại thuyền trưởng, con thuyền lúc đó cũng vừa vặn xảy ra tai nạn.

Bởi vì cả hành lang chỉ có thi thể thuyền trưởng, vậy thi thể các thủy thủ khác trên thuyền đâu?

Tôi trên thuyền cũng không hề phát hiện một thi thể nào mặc đồ thủy thủ." Lão Hồ vuốt cằm, trầm tư nói.

"Chưa chắc đâu, lúc đó ở hành lang, có nhớ trên boong tàu phía trên có thứ gì đó đang gặm nhấm boong tàu không?

Nếu tôi không nhầm thì trên tầng boong tàu phía trên cũng không có nước.

Có khả năng những thủy thủ đã chết đó đã xảy ra thi biến.

Loại vật chất màu đen kia chuyên môn hấp dẫn những thứ thi biến trong thuyền!" Tần Vũ thần sắc nghiêm túc nói.

Căn cứ vào tình hình hiện tại, bên trong Marie Celeste không có thông tin quan trọng.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính cũng không ở đây, hoàn toàn không cần thiết phải nán lại.

"Lão Tần, Lão Hồ, đã ở đây không có thứ tôi muốn tìm.

Lại có nhiều cương thi như vậy, tôi mau rời đi thôi!" Bàn Tử vội vàng nói.

"Nhưng tôi luôn cảm thấy có thứ gì đó quan trọng mà tôi đã bỏ quên!" Tần Vũ trầm tư nói.

"Có thể có thứ gì quan trọng chứ, mau cõng thi thể cô bé rồi rời đi thôi!

Vì không có Tần Vương Chiếu Cốt Kính, những thứ khác đều không quan trọng nữa!" Bàn Tử rõ ràng có chút sợ hãi.

"Không đúng, có hay không có, tại sao cô bé lại bị đóng đinh trong căn phòng tối kia.

Mà trong nhật ký của thuyền trưởng cũng không ghi lại chuyện này, hình như không phải do thuyền trưởng làm!" Lão Hồ cũng trầm tư nói.

"Tôi cũng luôn thắc mắc chuyện này, cô bé là người An Lạc (Trung Quốc).

Có thể thấy những người chết trên thuyền hầu như đều là người Tây.

Chương 304

Mà việc hiểu thuật đóng đinh âm dương ngũ hành, tất nhiên cũng chỉ có người An Lạc làm được!" "Hai anh, đừng suy đoán thần thần quỷ quỷ nữa được không?

Càng nói tôi càng thấy hoảng.

Cương thi Trung Quốc tôi thấy không ít, nhưng quỷ Tây xuất hiện, có cách nào đối phó không?" Bàn Tử khổ sở nói.

"Quỷ Tây với cương thi Trung Quốc cái gì chứ!

Lúc đó đều là người dọa người, loại quỷ quái này nếu muốn hình thành, nhất định phải trong điều kiện đặc biệt.

Loại điều kiện đó cực kỳ hà khắc, trong mấy ngàn năm ở Trung Quốc thật sự xuất hiện mấy sự kiện khủng bố như vậy chứ?" Lão Hồ vẻ mặt khinh thường nói.

"Tôi là Bàn Tử đó, không phải bị cái đảm tiểu quỷ kia nhập rồi cũng ảnh hưởng đến tâm tính sao?

Cái đảm tiểu quỷ đã bị trừ rồi, sao lại nhát gan như vậy chứ?" Tần Vũ cũng vẻ mặt khinh thường nói.

"Lúc đó tôi nhát gan sao?

Bàn gia tôi từ trước đến nay gan to bằng trời.

Ở với tôi lâu như vậy mà không biết sao?

Nhưng gan có to đến mấy cũng phải quý trọng mạng sống chứ?

Ông cha ta nói 'nhập thổ vi an', lẽ nào tôi phải giao mạng ở đây!

Ngay cả đất cũng không thể nhập, vậy chẳng phải quá lỗ sao?" Bàn Tử cố gắng giải thích, lời lẽ hùng hồn.

“Được được được, Bàn gia gan to, Bàn gia nói gì cũng đúng, vậy thì nghe lời cậu, rời khỏi đây đi.” Tần Vũ trêu chọc nói, quả thật ở lại đây cũng không có việc gì cần thiết.

Rời khỏi đây là lựa chọn sáng suốt, những nghi vấn đó cứ chôn vùi trong lòng đi.

“Vậy tôi quay lại, cõng thi thể cô bé lên, để cô bé ‘nhập thổ vi an’ đi, dù sao cũng là người Trung Quốc chúng ta!” Lão Hồ quay đầu nhìn linh hồn cô bé lần nữa, thở dài nói.

Khi Lão Hồ nói vậy, linh hồn cô bé mỉm cười.

Đột nhiên linh hồn cô bé trở nên mờ nhạt, rồi biến mất.

“Mẹ kiếp, Lão Tần, cô bé thật sự có linh tính, đã giúp chúng ta nhiều như vậy.

Tôi còn muốn để cô bé ‘nhập thổ vi an’, thế mà lại biến mất!” Bàn Tử nhìn linh hồn cô bé biến mất càng thêm kinh ngạc nói.

Cuối cùng Bàn Tử lại cúi đầu lạy một cái, rồi chắp tay vái trước nơi linh hồn cô bé biến mất.

Bàn Tử cũng là người biết ơn.

Nếu không phải linh hồn cô bé, có lẽ họ đã không quay về được.

Làm những việc này đều có vẻ quá nhỏ nhặt.

Nhưng điều kiện ở đây không cho phép, cũng không còn cách nào khác để cảm ơn cô bé.

Tần Vũ và Lão Hồ nhìn Bàn Tử mỉm cười, rồi quay lại đại sảnh theo đường cũ.

Tìm một mảnh vải, Bàn Tử cõng thi thể cô bé lên lưng.

Ngay trước khi ba người định rời khỏi đại sảnh.

Đột nhiên đèn trong cả đại sảnh từ u ám chuyển thành xanh lục âm u.

"Ai da, Lão Tần, tình huống gì vậy?

Không phải lại gặp ma nữa chứ?" Bàn Tử vừa thấy môi trường ở đây đột nhiên thay đổi, lập tức la lớn.

"Suỵt, đừng ồn ào, cứ bình tĩnh mà nhìn.

Nếu tôi đoán không sai, 'lão đại' ở đây sắp xuất hiện rồi!" Tần Vũ bình tĩnh nói.

Lúc này anh thể hiện vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh hơn cả lúc trước.

Mọi thứ dường như anh đều biết, dường như được sắp xếp sẵn.

Giống như đang diễn theo kịch bản vậy.

Lão Hồ và Bàn Tử thấy Tần Vũ bình tĩnh như vậy, trong lòng dường như cũng được uống thuốc an thần.

Hai người theo thói quen dựa gần vào Lão Tần.

Ba người giống như thiết tam giác dựa lưng vào nhau đứng.

Ba người cứ thế đứng yên không nhúc nhích, nhưng ở đây chỉ sau khi ánh đèn u ám chuyển xanh, không còn bất kỳ hiện tượng nào khác xảy ra.

Khoảng 10 phút sau, Tần Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên, quả nhiên trên đỉnh đầu có một vật phát ra ánh sáng xanh lục lơ lửng.

Nhìn đặc biệt ghê người, ánh sáng xanh lục u ám, căn bản không nhìn rõ đó là thứ gì.

Nhưng Tần Vũ từ trong văn bản có thể cảm nhận được đó hẳn là một vong linh đã chết nhiều năm, có lẽ là U Linh Thuyền Trưởng trong truyền thuyết!

Thứ đáng sợ này, hẳn là từ miệng nó đang phun xuống thứ vật chất màu đen kỳ lạ.

Tần Vũ thấy vậy vội vàng đẩy Bàn Tử và Lão Hồ sang một bên.

Thứ vật chất màu đen đó rơi xuống đất.

Vì vật chất màu đen không dính vào những thứ khác, liền trơn trượt trên mặt đất.

Bàn Tử và Lão Hồ bị Tần Vũ đẩy mạnh như vậy, vội vàng kinh ngạc quay đầu lại.

Thấy ánh mắt Tần Vũ đang nhìn lên trời, hai người vội vàng cũng ngẩng đầu lên, trong chốc lát đều kinh ngạc!

Thấy thứ quỷ dị đó, sợ đến mức lùi lại, cuối cùng lắp bắp nói: "Lão, lão, lão Tần, cái, cái thứ gì vậy?

Ghê quá!" "Đó là thứ tôi đang đợi, hẳn là U Linh Thuyền Trưởng.

Nhưng hình như ngoài việc phun thứ vật chất màu đen kia vào tôi, nó không có động tác nào khác!" Ba người cứ thế lặng lẽ nhìn chằm chằm vào thứ ánh sáng xanh lục u ám đó.

Thứ ánh sáng xanh lục u ám đó cứ lơ lửng trên không, bất động.

Ba người cũng bất động nhìn nó.

Đột nhiên Tần Vũ niệm Diệt Quỷ Chú, chỉ thấy thứ ánh sáng xanh lục u ám đó lập tức phát ra tiếng kêu rít chói tai.

Tiếng kêu trực tiếp ảnh hưởng đến tâm tính của ba người Tần Vũ.

Cảm giác xuyên thẳng vào đại não và trái tim, nhịp tim của họ lập tức tăng nhanh, trong đầu ong ong không ngừng vang lên.

Tần Vũ lập tức ngừng niệm Diệt Quỷ Chú, thứ quỷ quái đó cũng không kêu gào nữa.

“Mẹ kiếp, Lão Tần, thứ quái gì vậy?

Chương 305

Diệt Quỷ Chú cũng không hàng phục được!" "Không phải Diệt Quỷ Chú không diệt được, vừa nãy nó cũng hẳn là bị ảnh hưởng bởi Diệt Quỷ Chú nên mới kêu thảm thiết như vậy.

Nhưng lệ quỷ không đơn giản, tiếng kêu của nó có thể trực tiếp đánh vào não chúng ta, giống như siêu sóng âm vậy!" Lão Hồ thần sắc nghiêm túc nói.

Bây giờ trong đại não của anh vẫn còn ong ong, nhịp tim vẫn chưa bình phục.

"Tôi cảm thấy tên này có thể nghe hiểu lời tôi nói, cứ đứng yên bất động, cũng hẳn là đang chờ đợi điều gì.

Hẳn là tôi có giá trị lợi dụng đối với nó, nếu không nó sẽ trực tiếp ra tay.

Bởi vì một khi nó kêu thảm thiết, tôi căn bản không thể an tâm niệm Diệt Quỷ Chú, mà tôi lại không có cách nào khác để đối phó với loại thứ này!" Tần Vũ vẫn vẻ mặt bình tĩnh, nhìn ánh sáng xanh lục u ám đó nói.

"Lão Tần, nghĩ ra chủ ý gì đi, đừng có mắt to trừng mắt nhỏ với cái thứ này nữa.

Chúng ta không thể phí thời gian mãi được, nhỡ trong tàu lại xảy ra chuyện gì nữa." Bàn Tử căng thẳng nói.

"Thực ra tôi đang suy nghĩ xem làm sao để giao tiếp với nó, tôi luôn cảm thấy nó như có lời muốn nói với tôi." Tần Vũ vẫn thể hiện sự bình tĩnh, nhìn đoàn ánh sáng xanh lục đó nói.

"Lão Tần, tôi trực tiếp nói chuyện với nó, liệu nó có hiểu không?

Nó dường như không có ý tấn công chúng ta, cứ đứng yên chờ đợi.

Lẽ nào nó đang đợi chúng ta mở miệng trước?" Lão Hồ đột nhiên nảy ra ý nghĩ.

"Tôi, tôi thấy có thể thử.

Có cách nào khác đâu?

Nhìn linh hồn cô bé trước đó có thể hiểu ý của chúng ta.

Lão già này chắc đã tồn tại cả ngàn năm rồi.

Chắc chắn cũng là một nhân vật khá lợi hại trong giới quỷ, khẳng định nghe hiểu tiếng người." Bàn Tử lắc đầu nguây nguẩy nói, tỏ vẻ mình có học vấn vậy.

"Ừ ừ, cậu nói cũng có lý, cậu giao tiếp với nó đi." Tần Vũ và Lão Hồ đồng thanh nói, trực tiếp làm một động tác mời.

Bàn Tử bị hai gã này làm cho cạn lời.

Nhưng đã thổi phồng như vậy rồi, thì dù có miễn cưỡng cũng phải đi thử một chút chứ.

Quả nhiên, cậu ta tiến lên hai bước, hắng giọng.

Ngẩng đầu đối diện với đoàn ánh sáng xanh lục lơ lửng trên không trung mà hét lớn: "Này, cái đó, cái… U Linh Thuyền Trưởng đúng không?

Nếu nghe hiểu lời tôi nói, thì hãy ra hiệu đi!

Bỏ cái ánh sáng xanh lè này đi, ở trong môi trường này ghê quá, phải không?" Bàn Tử vừa nói xong, đoàn ánh sáng xanh lục đó lập tức chói mắt.

Đột nhiên toàn bộ ánh sáng xanh lục trong đại sảnh biến mất, khôi

phục lại ánh sáng lờ mờ như trước.

Đoàn ánh sáng xanh lục đó cũng hạ thấp xuống, ngang hàng với ba người Tần Vũ.

"Mẹ kiếp, Lão Tần, Lão Hồ, nó thật sự nghe hiểu lời tôi nói!" Bàn Tử kích động hét lớn.

Tần Vũ và Lão Hồ đều thể hiện sự bình tĩnh.

Tần Vũ chỉ khẽ mỉm cười, dường như mọi chuyện đã đoán trước.

"Lý Đại nhân, nếu ngài không muốn làm khó chúng tôi, vậy xin cứ giao phó việc gì đi.

Cứ đứng mãi ở đây không nói gì làm tôi cũng thấy ngại!" Tần Vũ đột nhiên nói vậy.

Khiến Lão Hồ và Bàn Tử kinh ngạc không thôi.

Lý Đại nhân, lẽ nào Tần Vũ biết vong linh này là ai?

Đoàn ánh sáng xanh lục đó nghe Tần Vũ nói vậy, dường như kích động đến run rẩy.

Lập tức hóa thành hình người.

Nhưng y phục trên thân thể tàn tạ, rách nát.

Tóc quá rối rắm và quá dài, căn bản không nhìn rõ vẻ mặt của ông ta.

"Lão Tần, Lý Đại nhân này là ai?

Tổng thanh tra xưởng đóng tàu Giang Châu?" Lão Hồ kinh ngạc hỏi.

"Tôi cũng không biết, chỉ đoán mò thôi.

Dựa trên một số ghi chép lịch sử mà xem!" Tần Vũ vẫn bình tĩnh nói.

“Hai người lại đang thì thầm cái gì vậy?

Lý Đại nhân, xưởng đóng tàu Giang Châu là cái gì?” Bàn Tử vẻ mặt đầy dấu hỏi nhìn hai người.

Nhưng Lão Hồ và Tần Vũ không hề để ý đến Bàn Tử, bởi vì họ biết có nói cho Bàn Tử, cậu ta cũng không hiểu.

“Ý hai ông là sao?

Một là bỏ tôi sang một bên không thèm để ý.

Tôi không đọc sách ít sao?

Vô tình khinh thường tôi như vậy, thật sự đau lòng quá!” Bàn Tử nhìn hai người tiếp tục nói chuyện.

Một chút cũng không có ý định nói cho mình.

Cậu ta đặc biệt không thoải mái, trực tiếp đi đến trước mặt vong linh kia.

“Ông anh cả.

Không phải ngài là Lý Đại nhân mà hai người kia nói sao?

Tại sao lại biến thành dạng quỷ vậy?

Nhìn ghê quá, đừng làm khó tôi, nói cho tôi biết đi, sau này tôi sẽ để ngài làm đại ca!” Bàn Tử quả thật gan to, nhìn vong linh mà không thấy chút ý định tấn công nào.

Trực tiếp chạy đến hỏi vong linh, lời nói một chút cũng không nghiêm túc.

Bàn Tử sau khi hỏi xong, đột nhiên cảm thấy đại não mình tê dại.

Một trận tiếng ong ong lại xông vào đại não cậu ta, giống như cảm giác trước đó, nhưng uy lực không lớn như trước.

Sau một trận tiếng ong ong, cậu ta bỗng nhiên nghe thấy tiếng

người khác nói.

Sợ đến mức Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, nhảy lùi lại một bước, nhìn chằm chằm vào vong linh trước mặt.

Lão Hồ và Tần Vũ thấy Bàn Tử hành động lớn như vậy.

Chương 306

Cứ tưởng vong linh đã xảy ra chuyện, nhưng vong linh vẫn không động đậy.

“Bàn Tử, giật mình gì vậy?

Làm gì thế?” Lão Hồ có chút ghét bỏ nhìn cậu ta hỏi.

“Vong linh vừa nãy nói chuyện với tôi, hai người không nghe thấy sao?” Bàn Tử cũng vẻ mặt kinh ngạc nhìn họ, lẽ nào vong linh vừa nãy chỉ nói chuyện với cậu ta?

“Vừa nãy có cảm thấy não lại ong ong không?

Giống cảm giác trước đó, nhưng không nghiêm trọng như trước!” Tần Vũ và Lão Hồ đều lắc đầu, biểu thị không.

Lúc này Bàn Tử cũng kinh ngạc, thấy mình đã chủ động hỏi vong linh, mà nó chỉ nói chuyện với mình.

“Tôi nói cho hai người biết, vừa nãy tôi không phải đã hỏi ngài ấy là Lý Đại nhân trong miệng hai người sao?

Ngài ấy trả lời tôi.

Mặc dù giọng nói nhẹ, nhưng tôi chắc chắn nó được truyền thẳng vào não tôi dưới dạng sóng điện.

Vì vậy, não tôi mới ù ù như vậy.” Bàn Tử lúc này đặc biệt nghiêm túc, không có chút thành phần đùa giỡn nào.

Tần Vũ và Lão Hồ thấy Bàn Tử biểu tình như vậy, cũng biết Bàn Tử không nói dối.

“Bàn Tử, nếu đã thiết lập liên hệ với ngài ấy, vậy hỏi thêm mấy câu hỏi hữu ích đi!” Tần Vũ kích động nói.

“Cái đó a, ông anh cả chặn ba anh em tôi ở đây, có chuyện gì vậy?

Nói rõ ràng có được không?

Cứ đứng mãi ở đây như vậy thật đáng sợ, phải không?” “Ta thấy ba người các ngươi quả thật có chút bản lĩnh.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính quả thật đang ở trong con thuyền đắm của ta.

Sở dĩ ta giữ mạng cho ba người, là muốn ba người vớt thi thể của ta và Tần Vương Chiếu Cốt Kính lên bờ!” Bàn Tử vừa nói xong lại trực tiếp nói với Lão Hồ và Tần Vũ.

Bởi vì sóng não chỉ có Bàn Tử có thể nghe.

Khiến Lão Hồ và Tần Vũ vẫn có chút dở khóc dở cười.

Bàn Tử vừa hỏi xong lại há miệng nói, dường như đang lẩm bẩm một mình, cả người như bị phân liệt nhân cách vậy.

“Vậy Lý Đại nhân, lại vì sao biến thành dạng này vậy?” “Bởi vì Tần Vương Chiếu Cốt Kính mới biến thành dạng này.” Tần Vũ nghe Bàn Tử nói vậy.

Cảm thấy mọi chuyện đã được giải quyết, nếu Tần Vương Chiếu Cốt Kính đang ở trong con tàu đắm thời Tống kia.

U Linh Thuyền Trưởng muốn họ giúp vớt thi thể ông ta lên.

Vậy thì ở vùng biển này, không có sinh vật nào khác có thể uy hiếp họ nữa.

“Đã biến thành dạng này, thực lực mạnh mẽ như vậy, tại sao không tự vớt thi thể mình lên?” “Bởi vì bây giờ ta chỉ là linh thể, căn bản không thể chạm vào một số vật chất.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính đang gắn trên thi thể của ta.

Giờ ta là linh thể căn bản không thể chạm vào Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Sở dĩ ta biến thành dạng quỷ này cũng là do Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính có thể biến linh hồn người chết thành lệ quỷ, bất tử bất diệt, bảo tồn ký ức khi còn sống." "Như vậy không phải rất tốt sao?

Vừa có ký ức lúc sống, lại có thể bất tử bất diệt, chẳng phải tương đương với trường sinh bất lão rồi sao?" Bàn Tử ngu ngốc hỏi.

"Ngươi có biết đau khổ thế nào không?

Trong vùng biển vô tận này, ta cô đơn một mình không có ai bầu bạn!

Chính Tần Vương Chiếu Cốt Kính gắn trên thân thể ta.

Cũng giam hãm linh hồn ta trong vùng biển này, không thể rời đi nơi khác.

Sự cô độc không ngừng nghỉ này ta đã chịu đủ rồi.

Hơn 2000 năm ta không thể chịu đựng thêm nữa, vì vậy ta muốn rời khỏi đây!" Lời của Lý Đại nhân chỉ có giọng nói run rẩy rõ ràng, Bàn Tử cảm giác dường như ông ta đã tức giận.

"Cái đó Lão Hồ, tôi vừa nãy hình như hỏi một câu hỏi ngu ngốc, chọc giận ông anh cả rồi, cảm xúc hơi không ổn định!" Bàn Tử quay đầu vẻ mặt khổ sở.

"Bàn Tử, đừng hỏi mấy lời vô nghĩa đó nữa.

Hỏi ngài ấy nếu giúp ngài ấy vớt thi thể lên bờ, chúng ta có lợi ích gì không?

Ở đây không chỉ có ba chúng ta tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Chắc hẳn có rất nhiều người rồi, chứng tỏ trên con tàu đắm kia có những nguy hiểm khác.

Chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, nếu nguy hiểm đến tính mạng của chúng ta, thì thà không cần Tần Vương Chiếu Cốt Kính!" Tần Vũ vừa nói xong.

Trong đầu anh lập tức cũng truyền đến tiếng ong ong, nhịp tim lại bắt đầu tăng nhanh.

Đột nhiên anh cũng có thể nghe thấy Lý Đại nhân nói chuyện.

"Tiểu tử, ta không phải đang giao dịch với ngươi, ta đang ra lệnh cho ba người các ngươi đi làm việc.

Ngươi nghĩ ba người các ngươi có lựa chọn nào khác sao?

Quả thật trên con tàu đó không đơn giản, mối đe dọa từ Tần Vương Chiếu Cốt Kính quả thật rất lớn.

Nhưng ba người các ngươi đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi!" Lời nói của Lý Đại nhân không hề có chút ngữ khí thương lượng nào.

Quả thật uy nghiêm như một vị đại nhân không thể mạo phạm trên triều đình.

"Lý Đại nhân, nói như vậy không phải hơi quá bá đạo sao?

Ngài thật sự nghĩ Tần Vũ này sẽ sợ sao?" Lời nói của Tần Vũ cũng đặc biệt cứng rắn.

Không hề có chút biểu hiện nhận thua nào.

Nhưng điều đó đã dọa Bàn Tử chết khiếp, quỷ rất lợi hại.

Chỉ tiếng kêu thảm thiết đó thôi đã có thể khiến cậu ta không chịu nổi.

“Ha, thằng nhóc thối, thật sự nghĩ ta sợ ‘Quỷ chú’ sao?

Ngươi cũng quá coi thường Tần Vương Chiếu Cốt Kính rồi.

Chỉ cần có Tần Vương Chiếu Cốt Kính ở đây, ta bất sinh bất diệt, ai cũng không làm gì được ta! ‘Diệt Quỷ Chú’ của ngươi quả thật có thể khiến ta không thoải mái, nhưng đối với ta mà nói thì chẳng khác nào gãi ngứa là mấy!” Lý Đại nhân trong miệng đầy ngữ khí trào phúng, ngữ khí càng thêm nghiêm khắc.

Bàn Tử nghe Lý Đại nhân nói vậy, càng thêm sợ hãi.

Chương 307

Nếu Diệt Quỷ Chú còn không có tác dụng với lão già này.

Nếu không nghe lời lão già này, vậy chẳng phải chỉ có đường chết sao?

Tần Vũ vốn đang đánh cược với lão quỷ.

Cứ tưởng Diệt Quỷ Chú có thể đối phó được với lão già này.

Nhưng nhìn biểu hiện của Lý Đại nhân trước đó, anh biết Diệt Quỷ Chú không có tác dụng lớn đối với ông ta.

Sở dĩ anh thể hiện sự bình tĩnh như vậy, là để lão quỷ đó tưởng rằng mình có át chủ bài.

Để có vốn để đàm phán.

Nhưng lão già đó thật sự đã sống hơn 2000 năm rồi, chút đạo hạnh này căn bản không đủ dùng a.

"Để tôi đi vớt thi thể của ngài cũng được!

Nhưng Tần Vương Chiếu Cốt Kính khi đó tôi nhất định phải mang đi.

Còn nữa, trong con tàu đắm kia có những mối đe dọa khác, ngài nhất định phải nói rõ cho tôi.

Bằng không tôi cũng không có mạng mà vớt thi thể của ngài ra!" Tần Vũ vẫn không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo nói, dường như đang đàm phán điều kiện với Lý Đại nhân vậy.

"Hahaha, thằng nhóc đã đưa ra quyết định đúng đắn.

Nếu ngươi còn dám nói một chữ 'không' nữa, ta đảm bảo sẽ khiến ba người các ngươi thảm hơn ta vạn lần." "Ta là cô hồn đã

sống hơn 2000 năm, quả thật ta cũng đã chán ghét rồi.

Chỉ cầu vớt thi thể ta lên bờ, sau khi lấy đi Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Cô hồn của ta cũng có thể tiêu tán giữa trời đất.

Chỉ cần chôn ta ở Quy Hư chi địa là được.

Còn về nguy hiểm trong con tàu đắm, thực ra cơ thể ta và Tần Vương Chiếu Cốt Kính cộng sinh.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính có thể tạo ra huyễn cảnh.

Khi vào đó nhất định phải hết sức cảnh giác, luôn nhìn rõ có phải đang ở trong huyễn cảnh hay không.

Trong Tần Vương Chiếu Cốt Kính khóa một linh hồn dị thú cổ xưa.

Bây giờ nó có thể điều khiển thi thể của ta, mặc dù thi thể của ta đã ngâm nước nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không thối rữa.

Trong con tàu đắm đó, nhờ tác dụng của Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà cũng không có nước.

Đối với các ngươi, đó có thể là một tin tốt rồi!" Lý Đại nhân một hơi nói ra nhiều thông tin quan trọng như vậy.

Đối với Tần Vũ quả thật là một tin tốt.

Thực ra bất kể Lý Đại nhân có xuất hiện hay không, anh cũng sẽ đi vào con tàu đắm kia tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Đã đi một bước rồi, có thể từ bỏ sao?

"Được thôi, Lý Đại nhân, tôi đồng ý!

Nhưng trước khi đến con tàu đắm đó, tôi phải trở về bờ một lần.

Tôi phải để những người bạn của tôi yên tâm, và phải an táng cô

bé này!" Tần Vũ biểu tình bình đạm nói, dường như không hề quan tâm đến chuyện này.

"Thằng nhóc cứ làm gì tùy ý, dù sao không có sự cho phép của ta, các ngươi căn bản không thể rời khỏi Quy Hư chi địa này.

Chỉ cần vớt thi thể của ta ra là được!" Lý Đại nhân nói xong, lập tức lại biến mất.

Lão Hồ đứng một bên cứ chớp chớp mắt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ông ấy cứ nhìn Bàn Tử và Tần Vũ nói chuyện với U Linh Thuyền Trưởng.

Nhưng từ đầu đến cuối đều không nghe thấy gì.

Trong lòng đặc biệt khó hiểu, lẽ nào mình không xứng giao tiếp với quỷ sao?

"Hai người các cậu nói nhiều như vậy, tình huống gì vậy?" Thực ra Lão Hồ đã đoán được tám chín phần mười, từ lời nói của Tần Vũ.

Quả thật đó là vong hồn của Lý Đại nhân, nhưng vì Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà đã xảy ra một số ngoài ý muốn.

Cứ tồn tại cho đến nay, Lý Đại nhân không muốn ra tay sát hại ba người, mà muốn ba người giúp ông ta làm một việc.

Bàn Tử thấy Lý Đại nhân biến mất xong, liền cởi bộ đồ lặn ra.

"Lão Hồ, đừng có mắt to trừng mắt nhỏ nữa, mau rời khỏi đây thôi, có nhiệm vụ quan trọng phải làm, tôi đoán ông cũng đã biết rồi chứ!" Lão Hồ gật đầu, không nói nhiều.

Nhanh chóng mặc bộ đồ lặn vào, sau khi Bàn Tử mặc xong.

Cậu ta buộc thi thể cô bé lên lưng mình, rồi trực tiếp bơi ra ngoài.

Lúc này Dương Tuyết Lỵ và Minh Thúc mấy người trên bờ đặc biệt lo lắng.

Đặc biệt Dương Tuyết Lỵ không ngừng đi đi lại lại trên bờ, lòng như lửa đốt.

Bởi vì ba người Bàn Tử đã ở dưới nước quá lâu.

Nếu không lên kịp, bình dưỡng khí chắc chắn không đủ dùng, khẳng định sẽ xảy ra tai nạn.

"Cô Dương, đừng đi đi lại lại như vậy nữa.

Nếu bây giờ xảy ra tai nạn, tôi cũng không có cách nào khác.

Vốn đồ lặn mang theo không nhiều.

Tôi tin Tần Vũ tiểu tử đó cát nhân tự có thiên tướng, khẳng định sẽ không xảy ra tai nạn!" Minh Thúc nhìn Dương Tuyết Lỵ sốt ruột đi đi lại lại như vậy, an ủi nói.

Dương Tuyết Lỵ nghe Minh Thúc nói vậy, nhưng trong lòng vẫn sốt ruột, chỉ ngồi xuống một tảng đá.

Ánh mắt vẫn chăm chú nhìn mặt biển, thỉnh thoảng lại có một người bơi lên!

"Minh Thúc, tôi sao có thể không sốt ruột chứ!

Ba người họ đã cùng tôi đi suốt chặng đường dài như vậy.

Mặc dù tôi tin họ sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng bình dưỡng khí thật sự không đủ để duy trì lâu như vậy!" Dương Tuyết Lỵ thần sắc sốt ruột nói.

Lúc này cô cuối cùng cũng thể hiện sự hoảng loạn và bất an mà một người phụ nữ nên có, có sự bất lực.

Vẻ mạnh mẽ bình tĩnh thường ngày đã không còn.

Dương Tuyết Lỵ cũng không thật sự yếu ớt như vậy, dù sao cô cũng là phụ nữ.

Đúng lúc này Nguyễn Hắc cảm thấy chân mình dường như đã tốt hơn một chút, có thể hoạt động.

Chương 308

Vừa đứng dậy liền cảm thấy trên mặt nước nổi lên ba cái đầu, đó chẳng phải ba người Tần Vũ đã quay về sao?

"Cô Dương, ba người Tần Vũ đã về, mau nhìn kìa!" Nguyễn Hắc nhìn thấy ba người Tần Vũ đang cố sức bơi về phía bờ, kích động hét lớn.

Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy ba người bình an quay về.

Trái tim lơ lửng giữa không trung cuối cùng cũng rơi xuống, cô thở phào một hơi dài.

Ba người Bàn Tử bơi lên bờ, vội vàng cởi bộ đồ lặn ra, hít một hơi thật dài không khí trong lành.

Lúc này Dương Tuyết Lỵ chú ý đến thi thể cô bé trên lưng Bàn Tử.

"Thi thể cô bé trên lưng Bàn Tử, chuyện gì vậy?

Còn ba người các anh xuống nước lâu như vậy, bình dưỡng khí còn một nửa dưỡng khí!" Dương Tuyết Lỵ vừa kiểm tra bình dưỡng khí, vừa quan sát thi thể cô bé, chết một cách tàn nhẫn như vậy.

Cô tò mò hỏi.

"Tiểu Dương, chuyện này dài dòng lắm, trước tiên đừng vội hỏi, bởi vì chúng tôi có việc quan trọng phải làm!" Lão Hồ cởi toàn bộ đồ lặn ra, ngồi xuống, thở hổn hển nói.

"Các anh có tìm thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính không?

Có manh mối gì không?

Nếu không tìm thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính, chúng ta không

nên ở lại đây lâu đâu!" Dương Tuyết Lỵ nghe Lão Hồ nói vậy.

Vẻ mặt đầy sương mù hỏi.

"Tiểu Dương, sau khi tôi xuống nước quả thật đã tìm thấy Marie Celeste.

Nhưng Tần Vương Chiếu Cốt Kính không có ở trên Marie Celeste.

Nhưng tôi đã tìm thấy thông tin chính xác về Tần Vương Chiếu Cốt Kính ở trên Marie Celeste.

Dưới Marie Celeste có một con tàu đắm thời Tống.

Bây giờ tôi có thể xác định Tần Vương Chiếu Cốt Kính đang ở trong con tàu đắm thời Tống đó.

Vì vậy tôi lên bờ nghỉ ngơi một chút rồi phải xuống nước!" Tần Vũ một hơi nói ngắn gọn những chuyện đã trải qua.

"Minh Thúc, ba người nhanh giúp tôi.

Đào một cái hố chôn thi thể cô bé, để cô bé 'nhập thổ vi an' đi.

Ba anh em chúng tôi trong tàu Marie Celeste đã gặp một loạt chuyện kỳ lạ.

Nếu không phải cô bé, ba chúng tôi thật sự có thể đã không quay về được!" Bàn Tử vừa tháo thi thể cô bé xuống, vừa gọi Minh Thúc ba người.

"Tần Vũ, nói cho tôi biết, cô bé kia lại là chuyện gì vậy?" Dương Tuyết Lỵ thật sự tò mò vô cùng, nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

"Cô bé tôi phát hiện trong một mật thất của Marie Celeste.

Cô bé bị người ta dùng Đinh Khóa Hồn đóng đinh trong mật thất đó. …" Tần Vũ nói ngắn gọn những tình huống đã gặp trong Marie Celeste cho Dương Tuyết Lỵ nghe.

Nghe xong Dương Tuyết Lỵ ngây người ra.

Nguyễn Hắc bên cạnh cũng cảm thấy chuyện quá quỷ dị, câu chuyện gần như thần thoại rồi.

Chuyện này nếu không phải ba người Tần Vũ đích thân trải qua, tuyệt đối không dám tin, thật sự có lệ quỷ tồn tại.

"Vậy thì, không vớt được thi thể Lý Đại nhân từ con tàu đắm thời Tống lên, chúng ta căn bản không có cách nào rời khỏi đây sao?" Dương Tuyết Lỵ nghe xong Tần Vũ nói vậy, vẻ mặt trầm trọng nói.

Bởi vì Quy Hư chi địa thật sự là một vùng đất bị nguyền rủa, thật khó mà xử lý!

Tần Vũ sợ Dương Tuyết Lỵ lo lắng, nên không nói ra những nguy hiểm trong con tàu đắm thời Tống.

"Không sao đâu, bởi vì 'lão đại' của Quy Hư chi địa, U Linh Thuyền Trưởng Lý Đại nhân đã nói chuyện rồi.

Nếu ngài ấy đã cho phép tôi đi vào con tàu đắm vớt thi thể của ngài ấy lên.

Những chuyện khác căn bản không thể đe dọa tôi, cô cứ yên tâm đi, tôi nghỉ ngơi một chút rồi sẽ xuống biển lần nữa!" Tần Vũ nói chuyện phong khinh vân đạm, biểu hiện đặc biệt tự nhiên.

Không lâu sau Bàn Tử tự nhiên đã an táng xong thi thể cô bé.

Bàn Tử lại tìm mấy tảng đá khá tròn, làm bánh bao bày trước mộ.

Bàn Tử quỳ xuống đất, thành khẩn cúi đầu lạy ba cái.

"Tôi là Bàn Tử đó, trước đây chưa từng thấy cậu thành khẩn với chuyện gì như vậy!" Lão Hồ nhìn Bàn Tử làm vậy, trêu chọc nói.

"Ông hiểu gì chứ, làm người phải biết ơn báo đáp, nếu không phải cô bé, còn có Bàn Tử này sao?" Bàn Tử trừng mắt nhìn Lão Hồ nói,

hiển nhiên lại cãi nhau với Lão Hồ.

"Được rồi, cũng nghỉ ngơi đủ rồi phải không, tôi chuẩn bị xuống biển lần nữa đây.

Dù sao ở nơi này càng lâu, thể lực của chúng ta tiêu hao càng lớn.

Sớm vớt thi thể Lý Đại nhân lên, rời khỏi Quy Hư chi địa đáng sợ này!" Tần Vũ xoay người nghiêm túc nói.

Quả thật là như vậy, con thuyền của họ đã bị hư hại nghiêm trọng, rất nhiều vật tư trên thuyền đều rơi xuống biển.

Không có thức ăn ở đây không thể ở lâu, nhất định phải nhanh chóng tìm thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính rồi rời khỏi đây.

Lão Hồ và Bàn Tử đều gật đầu, ý là có thể tiếp tục xuất phát rồi.

"Lần này tôi cũng phải đi cùng, ba người các anh xuống tôi không yên tâm!" Dương Tuyết Lỵ quật cường nói.

"Đồng chí Tiểu Dương, đừng làm loạn nữa, bình dưỡng khí bây giờ có hạn.

Dùng một cái là thiếu một cái, thêm một người xuống sẽ tiêu hao thêm một bình.

Nếu sau này đột ngột xảy ra tình huống khẩn cấp thì bất lợi cho chúng ta!" Bàn Tử phân tích lý lẽ, động viên bằng tình cảm nói.

Shirley Dương nghe Bàn Tử nói vậy, gật đầu, cảm thấy Bàn Tử quả thực có lý, không còn làm loạn nữa.

Cô yên lặng ngồi xuống, cùng Bàn Tử và Lão Hồ nhanh chóng mặc đồ lặn vào người.

Tần Vũ quay đầu nhìn Shirley Dương một cái nữa, rồi nhảy ùm xuống nước.

Chiếc thuyền Tống Đại đã chìm thẳng xuống đáy biển Quy Khư.

Khi đó, tàu Mary Ann bị đắm, đúng lúc đè lên chiếc thuyền Tống Đại.

Thực ra, khi đó ba người Tần Vũ không cần lên bờ, có thể trực tiếp lặn xuống và tiến vào bên trong thuyền Tống Đại.

Nhưng để Shirley Dương tự nhiên và yên tâm, họ đành phải báo cáo bình an một tiếng.

Việc đi đi lại lại như vậy cũng tiêu hao thể lực của ba người.

Chương 309

Càng lặn sâu, cơ thể ba người càng bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Việc lặn lâu dài tiêu hao năng lượng cơ thể rất lớn.

Nếu cơ thể không được bổ sung trong một thời gian dài, ngay lập tức cả ba đều cảm thấy đầu óc choáng váng!

Tần Vũ biết nếu cứ kéo dài thế này, chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Tần Vũ vội vàng tăng tốc độ, vẫy tay ra hiệu cho Lão Hồ và Bàn Tử cũng nhanh lên một chút.

Ba người vừa tăng tốc độ đạp chân.

Khi ba người tiếp cận chiếc thuyền Tống Đại, Tần Vũ chạm vào nó.

Anh ta vô cùng kinh ngạc, con tàu chìm đã hơn 2000 năm, mà bảo tồn tốt như vậy, quả nhiên có đại quỷ dị!

Lão Hồ và Bàn Tử đi vòng quanh thân thuyền tìm kiếm, nhưng không tìm thấy lối vào bên trong.

Lão Hồ vẫy tay ra hiệu cho Tần Vũ rằng không thể vào được.

Bởi vì chiếc thuyền Tống Đại khi đó lại bị lật úp.

Nửa thân thuyền cắm sâu vào bùn cát đáy biển, chỉ có một nửa ở trong nước biển.

Phía dưới thân thuyền đúng lúc không thể vào được bên trong.

Điều này khiến ba người Tần Vũ vô cùng sốt ruột, bất đắc dĩ, Tần Vũ rút dao găm ra.

Anh ta chém loạn xạ một hồi vào thân thuyền, may mắn là con dao găm đặc biệt sắc bén.

Mặc dù sức cản trong nước lớn, nhưng cuối cùng cũng khoét được một lỗ!

Ba người không chút do dự, trực tiếp chui vào từ cái lỗ đó.

Bên trong thuyền Tống Đại không giống với tàu Mary Ann, cái trước có chút ánh sáng.

Bên trong tối om, không thể nhìn thấy gì.

Ba người vừa vào trong thuyền Tống Đại, vội vàng bật đèn pin lên.

Quả nhiên như Lý đại nhân đã nói, trong thuyền chìm cũng không có chút nước nào.

Trước đó Tần Vũ đã phá vỡ chiếc thuyền đó, nhưng nước cũng không tràn vào.

Nhưng điều khiến ba người Tần Vũ kinh ngạc là cái lỗ bị phá vỡ trên thuyền đang từng chút một phục hồi.

Với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bàn Tử vội vàng chạy đến ngăn cản, nhưng đã muộn, ngay lập tức cái lỗ lớn trên thuyền biến mất không dấu vết.

Ba người Tần Vũ vội vàng cởi đồ lặn, tắt bình dưỡng khí.

"Lão Tần phải làm sao đây?

Tôi đi tìm xác Lý đại nhân, vậy làm sao mà ra được?" Bàn Tử vừa thấy cái lỗ trên thân thuyền biến mất, lập tức la lên!

"Tôi đã đi đi lại lại tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính bao nhiêu lần rồi.

Nhưng trên thân thuyền không có một cái lỗ nào, tình huống như ban đầu, thật sự là gặp quỷ rồi!" Lão Hồ cười khổ nói.

"Bàn Tử đừng sốt ruột, đã có thể vào thì chắc chắn có thể ra.

Ở trong nước biển tôi còn có thể phá vỡ thân thuyền.

Bây giờ không có sức cản của nước biển, chắc chắn có thể phá vỡ con thuyền dễ dàng hơn.

Huống hồ còn có U Linh Thuyền Trưởng âm thầm giúp đỡ tôi, việc cấp bách bây giờ là đi tìm xác Lý đại nhân đã." Tần Vũ vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Thực ra, trong lòng anh ta cũng hơi bối rối, dù sao thì truyền thuyết về Tần Vương Chiếu Cốt Kính vừa thần bí vừa tà dị.

Ai biết tiếp theo sẽ gặp tình huống gì.

Phải biết rằng những người đi tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính không phải là người đầu tiên.

Không một ai sống sót trở ra!

Tần Vũ cố gắng tỏ ra bình tĩnh như vậy là để Lão Hồ và Bàn Tử yên tâm.

"Lão Tần, bây giờ hoàn toàn do ông quyết định, tôi tin ông.

Lý đại nhân chẳng phải đã nói trong thuyền chìm có ảo ảnh sao?

Lỡ một cái bất cẩn bước vào, tôi e rằng cũng phải bỏ mạng ở đây rồi!" Bàn Tử có chút bi quan nói.

"Không phải chỉ là ảo ảnh nhỏ thôi sao?

Tôi ở thành cổ Tinh Tuyệt chẳng phải cũng gặp rồi sao?

Dù sao thì cũng không phải lần đầu tiên gặp ảo ảnh, sợ gì chứ?

Binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn, làm xong là được!" Lão

Hồ cũng động viên Bàn Tử nói.

“Không biết bây giờ thi thể Lý đại nhân đang ở đâu?

Xem ra bên trong thuyền chìm bảo tồn tốt như vậy.

Theo như lời Lý đại nhân nói, Tần Vương Chiếu Cốt Kính có thể điều khiển thi thể.

Cũng giống như thi thể Lý đại nhân bây giờ là một con đại cương thi sống.

Có thể tự do đi lại trong thuyền, quả thực không dễ tìm chút nào!” Tần Vũ thở dài nói, quả thực đặc biệt khó giải quyết.

Nếu là một vật chết, bất động ở đó thì dễ tìm, rà soát khắp thuyền nhất định có thể tìm thấy.

Nhưng một con đại cương thi biết đi lại thì không dễ rồi.

Lại còn có thể tạo ra ảo ảnh, đúng là họa vô đơn chí!

“Hay là ba chúng ta chia nhau hành động, tiến hành rà soát kỹ lưỡng bên trong thuyền!” Lão Hồ đề nghị.

“Lão Hồ, đó không phải là cách hay.

Ai có thể đảm bảo bên trong thuyền không xuất hiện ảo ảnh?

Sau khi chúng ta tách ra, lỡ bị con đại cương thi đó đánh bại từng người một, không thể hỗ trợ lẫn nhau thì thật là tệ hại nhất!” Bàn Tử nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Hơn nữa, vì nhát gan, anh ta sợ sau khi tách khỏi Tần Vũ sẽ không có ai bảo vệ.

Tình huống bên trong phức tạp như vậy, không giống những ngôi mộ nhỏ khác, thật sự không dám một mình đi lung tung.

Chương 310

“Bàn Tử nói quả thực có lý, dù sao thì tôi đã học được Trừ Quỷ Chú đó, nếu có tình huống đột xuất có thể ứng phó!” Tần Vũ đồng ý với ý kiến của Bàn Tử.

“Tôi đi phía trước, hai người theo sát tôi.

Bây giờ toàn bộ con thuyền bị lật, tôi đang ở đáy thuyền.

Ước chừng ở đỉnh thuyền có thể tìm thấy một số thông tin hữu ích!” Tần Vũ bình tĩnh nói.

Anh ta trực tiếp bắt đầu đi về phía trước, Lão Hồ và Bàn Tử nắm tay nhau, theo sát phía sau Tần Vũ.

Tần Vũ toàn tâm chú ý nhìn về phía trước, vừa đi vừa đi.

Đột nhiên phát hiện tiếng bước chân của hai người phía sau biến mất không còn.

Quay đầu lại quả nhiên hai người đã không thấy tăm hơi đâu, lúc này Tần Vũ lập tức hoảng sợ.

Lão Hồ và Bàn Tử vừa đi vừa đi, đột nhiên phát hiện Tần Vũ trước mắt biến mất không còn.

Trong toàn bộ hành lang tối đen, chỉ còn lại hai người, hai người cũng hoảng sợ!

Đúng lúc đó, một cái bóng đen chợt lóe lên bên cạnh hai người.

Hai người tưởng là Tần Vũ, vội vàng đuổi theo.

Tần Vũ cũng phát hiện trước mắt có một cái bóng đen lóe lên, Tần Vũ không nói nhiều, lập tức cũng đuổi theo!

Thực ra, ngay khi ba người tiến vào khoang thuyền, họ đã bước

vào ảo ảnh.

Chiếc thuyền chìm này vốn đã tan nát, khắp nơi đều có lỗ thủng.

Chính vì ảo giác mới khiến những người ở đây thấy con thuyền vẫn còn nguyên vẹn!

Bàn Tử và Lão Hồ đuổi theo về phía trước, không lâu sau, họ đi vào một khoang thuyền.

Bên trong vẫn tối đen, đồ đạc sắp xếp gọn gàng, nhưng hai người vẫn không tìm thấy Tần Vũ.

Lúc này Bàn Tử không nén nổi, trực tiếp la lớn: "Lão Tần, ông ở đâu?

Lão Tần, mau ra đi, Lão Tần, nếu ông không ra tôi sẽ bỏ đi đó." Nhưng bên trong khoang thuyền trống rỗng không có chút hồi đáp nào, chỉ có tiếng vang vọng không ngừng.

"Bàn Tử đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Mọi chuyện có gì đó kỳ lạ, tôi cảm thấy như gặp phải quỷ đả tường vậy." Lão Hồ, dù sao cũng là người suy nghĩ thấu đáo, không bị mất bình tĩnh.

"Vậy Lão Hồ phải làm sao đây?

Bây giờ Lão Tần một mình không biết tung tích, tôi lại bị giam trong khoang thuyền." Lão Hồ không vội trả lời Bàn Tử.

Anh ta đi vòng quanh trong khoang thuyền, phát hiện thực sự không tìm thấy lối ra.

Bốn phía khoang thuyền đều bị bịt kín, anh ta cũng tự hỏi lúc đó đã vào bằng cách nào.

"Bàn Tử, tôi quả thực đã gặp quỷ đả tường, nhìn bốn phía đều bị bịt kín.

Tôi không hiểu sao lại bị nhốt trong một không gian kín.

Tôi đoán đây hẳn là ảo ảnh, trên tường chắc chắn có nơi có thể thoát ra.” Bàn Tử vừa nghe nói gặp quỷ đả tường, lập tức cũng cảm thấy nhất định có đường.

Chỉ là bây giờ bị che mắt, không nhìn thấy, lập tức vỗ mạnh vào tường.

Nhưng điều khiến anh ta kinh ngạc là các bức tường đều hoàn toàn vững chắc.

Bởi vì gặp quỷ đả tường không phải lần đầu, nên Lão Hồ và Bàn Tử đều tỏ ra bình tĩnh.

Nhưng sau khi Bàn Tử sờ khắp một lượt, không phát hiện ra manh mối nào, anh ta tỏ ra rất thất vọng.

“Lão Hồ không phải quỷ đả tường, tôi thực sự hình như đã đi vào một không gian kín.” Bàn Tử sau khi sờ xong, rầu rĩ nói.

“Bàn Tử, cậu còn nhớ khi chúng ta ở Miêu Cương, cái không gian kín dưới đáy hồ đó không?” Lão Hồ hỏi.

“Làm sao mà quên được chuyện đó, tôi bị mắc kẹt trong đó mấy ngày.

Tôi và Lão Tần hai người suýt nữa thì chết đói, tôi vì có một thân mỡ béo, nhưng cũng đói đến tái xanh.

Khi đó da dẻ trên người đều trùng xuống, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy buồn cười.” Lão Hồ gật đầu.

“Ý của ông là không gian này và không gian kín đó tương tự nhau sao?” Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc hỏi.

“Tình huống cụ thể tôi cũng không biết, lỡ thật sự giống nhau thì sao, chúng ta không thử xem sao!” Lão Hồ thực ra trong lòng cũng khá

bối rối, nhưng trong tình huống này chỉ có thể có bệnh thì vái tứ phương.

Bàn Tử gật đầu, cũng đồng ý với ý kiến của Lão Hồ.

Bàn Tử nhìn thấy một chiếc ghế bên cạnh, trực tiếp cầm lên, đập vào bức tường bên cạnh.

Nhưng anh ta kinh ngạc phát hiện chiếc ghế vẫn còn nguyên vẹn, không phát ra chút âm thanh nào.

Bàn Tử không tin tà, cố gắng đập thêm một lần nữa, cả cái ghế xuyên qua tường.

Anh ta đi vào một không gian kín khác, trong lòng hoảng hốt.

Lão Hồ cũng nhìn thấy Bàn Tử biến mất trước mắt như vậy, vội vàng đứng lên gõ vào tường.

Nhưng bức tường vững chắc, anh ta cũng cầm một chiếc ghế ra sức đập, chỉ nghe thấy tiếng 'đùng đùng đùng' vang lên, mà không xuyên qua được.

Lúc này Lão Hồ cũng hoàn toàn không còn bình tĩnh nữa.

"Bàn Tử, Bàn Tử, cậu đi đâu rồi?

Cậu có nghe thấy tôi nói không?" Nhưng trong căn khoang thuyền trống rỗng đó, chỉ có tiếng vang vọng không ngừng, không nghe thấy Bàn Tử đáp lời.

Bàn Tử đã xuyên qua một mật thất khác.

Anh ta cũng không ngừng la lớn: "Lão Hồ!

Lão Hồ!

Ông ở vách bên cạnh à?

Nếu nghe thấy thì trả lời tôi một tiếng, tôi một mình ở chỗ tối om

này, tôi thật sự sợ mà!" Nhưng Bàn Tử phát hiện tình huống bên trong hoàn toàn giống với mật thất trước đó.

Bên ngoài hoàn toàn không nghe thấy tiếng của anh ta, chỉ có tiếng vang vọng không ngừng.

Lúc này Bàn Tử cẩn thận quan sát căn khoang thuyền này.

Anh ta phát hiện nó giống hệt mật thất trước đây.

Chỉ là mật thất trước có một chiếc ghế bị mang đi, ở đây có ba chiếc ghế.

Bàn Tử lại cẩn thận sờ khắp tường một lượt, dùng ghế đập thử từng bức tường một, nhưng không còn xảy ra biến hóa kỳ lạ nào khác.

Chương 311

Lúc này Bàn Tử cũng yên tĩnh lại, trực tiếp đặt chiếc ghế xuống, yên lặng ngồi trên ghế.

Trong toàn bộ mật thất tĩnh lặng, tĩnh lặng như chết.

Bàn Tử thỉnh thoảng quay đầu nhìn xung quanh.

Nhưng trong mật thất trống rỗng chỉ có hai chiếc ghế dư thừa, và một cái bàn.

Anh ta cũng không thể làm gì được.

Ở vách bên cạnh, Lão Hồ cũng phát hiện mình lực bất tòng tâm.

Mật thất tĩnh lặng như vậy, lại không có cách nào thoát ra được.

Rõ ràng chỉ là một tấm ván gỗ, nhưng dù đập thế nào cũng không thể phá vỡ.

Thế là, Lão Hồ cũng kéo chiếc ghế đó ra, yên lặng ngồi trong mật thất.

Chờ xem Tần Vũ có cách nào cứu hai người ra không?

Tần Vũ vừa đi theo cái bóng đen đó, vừa lách trái lách phải trong khoang thuyền.

Anh ta theo sát cái bóng đen đó.

Nhưng Tần Vũ phát hiện mình mãi không thể đuổi kịp cái bóng đen.

Cứ nghĩ sắp bắt được, nhưng lại ngay lập tức bị bỏ xa.

Sau khi chạy vòng vòng như vậy vài lần, Tần Vũ mới phát hiện mình vẫn luôn chạy vòng vòng trong hành lang khoang thuyền.

Sau khi Tần Vũ phát hiện điều không đúng, vội vàng dừng lại.

Cái bóng đen cũng ngay lập tức biến mất.

Sau khi Tần Vũ cẩn thận quan sát xung quanh, anh ta phát hiện mình không còn ở trong hành lang ban đầu.

Mà đã đi vào một không gian kín.

Trong không gian chỉ có hai chiếc ghế và một cái bàn, trống rỗng.

"Lão Hồ, Bàn Tử, hai người ở đâu?" Tần Vũ thử thăm dò la lớn một tiếng, nhưng không có chút hồi đáp nào, cũng chỉ có tiếng vang vọng.

Tần Vũ mới nhận ra con thuyền đã bị lật úp.

Nhưng bây giờ những thứ được bày trí trong mật thất, và cấu trúc lại rõ ràng là ở tư thế đứng thẳng.

Tần Vũ chợt bừng tỉnh, xem ra mình đã vô tình xông vào ảo ảnh.

Vậy thì Lão Hồ và Bàn Tử có thể đang ở xung quanh, nhưng cả ba đều bị ảo ảnh ngăn cách.

Tần Vũ chỉ khẽ cười, cái gọi là ảo ảnh cũng chỉ là quỷ đả tường mà thôi.

Nhưng quỷ đả tường này dường như cao cấp hơn một chút so với những gì anh ta từng gặp, nhưng cũng không làm khó được Tần Vũ.

Tần Vũ thầm nghĩ, con thuyền bị lật úp, nhưng bây giờ lại đứng thẳng.

Vậy thì cũng tương đương với việc đi vào một thế giới gương.

Vậy thì mật thất này hẳn phải thoát ra từ phía trên.

Tần Vũ vội vàng đứng lên, đặt hai chiếc ghế lên bàn.

Từ trên ghế vừa đủ để chạm tới đỉnh khoang thuyền, anh ta vươn

tay ra quả nhiên xuyên qua, mạnh mẽ nhảy lên một cái.

Tần Vũ phát hiện mình lại trở về hành lang.

Tần Vũ cẩn thận quan sát xung quanh, đây chính là nơi anh ta và Lão Hồ, Bàn Tử bị lạc.

Vậy thì cũng chính là vừa vào đã đi vào ảo ảnh.

Trong hành lang, Tần Vũ trực tiếp la lớn: "Lão Hồ, có nghe thấy tôi nói không?

Nếu có thể nghe thấy, không gian mà các ông đang ở bây giờ là một không gian gương.

Thực ra đây là một dạng quỷ đả tường cao cấp hơn.

Các ông có thể trực tiếp dùng bàn và ghế ở đó để nhảy ra ngoài.

Nhớ kỹ lối ra ở phía trên, phải nhảy ra từ phía trên." Quả thực Lão Hồ và Bàn Tử ở trong không gian kín đó, không thể truyền âm thanh ra ngoài.

Nhưng có thể nghe thấy tiếng gọi từ bên ngoài.

Nghe Tần Vũ la lớn như vậy, lập tức kích động la lớn đáp lại.

Nhưng Tần Vũ hoàn toàn không nghe thấy tiếng họ nói.

Nghe Tần Vũ nói vậy, họ vội vàng đặt ghế lên bàn.

Bàn Tử nhảy ra trước, Lão Hồ vì thiếu mất một chiếc ghế nên hơi khó khăn.

Nhưng cuối cùng cũng nhảy ra được.

Sau khi Bàn Tử và Lão Hồ nhảy ra.

Họ nhìn thấy Tần Vũ đang đứng trong hành lang, vội vàng chạy đến ôm chầm lấy Tần Vũ.

"Lão Tần à, tôi đang chờ ông đến cứu tôi đây, tôi vừa mới ngồi

được một lúc, ông đã bày chiêu rồi.” Bàn Tử ôm chặt Lão Tần, nước mắt nước mũi tèm lem nói.

Lão Hồ thì chỉ vỗ vỗ vai Lão Tần, trong lòng cũng thực sự yên tâm rồi.

“Lão Tần đã phát hiện ra vấn đề gì sao?” Lão Hồ hỏi.

“Tôi đoán nó giống hệt không gian mà tôi đã đi vào.

Hai chiếc ghế, một cái bàn, trông sơ sài như vậy.

Nhưng không phải, con thuyền đã bị lật úp.

Nhưng khi tôi vào không gian đó, mọi thứ đều trở nên đứng thẳng.

Đó chính là một không gian gương.” Bàn Tử và Lão Hồ nghe xong lập tức chợt bừng tỉnh, không khỏi thốt lên ‘ồ’.

“Lão Tần, tôi phát hiện một chuyện, không phải vừa vào bên trong con thuyền này, chúng ta đã bị mắc bẫy rồi sao?” Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

“Đúng là như vậy.

Thực ra toàn bộ con thuyền là một ảo ảnh khổng lồ.

Cái lỗ tôi phá trước đó không hề biến mất, chỉ là ảo ảnh khiến tôi cảm thấy nó đã phục hồi.

Chương 312

Số người đến đây tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính không biết bao nhiêu, con thuyền có thể vẫn còn nguyên vẹn.

Cũng có thể con thuyền đã tan nát, mọi thứ chỉ là ảo ảnh.

Tất cả những gì trước mắt tôi đều không chân thực." Tần Vũ mạnh dạn nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Vậy Lão Tần, theo như lời ông nói, chúng ta phải làm sao mới tìm được thi thể Lý đại nhân đây?

Bây giờ chúng ta hoàn toàn đang ở trong một ảo ảnh, nếu thi thể Lý đại nhân không chủ động tìm đến chúng ta.

Chúng ta thật sự khó tìm được nó." Bàn Tử càng khó hiểu hơn.

"Có lẽ tôi thực sự có thể khiến thi thể Lý đại nhân chủ động tìm đến tôi.

Những người ở đây đều có thủ đoạn.

Thứ đó chắc chắn sẽ tìm cách giết ba chúng ta.

Thay vì chạy loạn, chi bằng cứ yên lặng chờ ở đây, đừng tiêu hao thể lực." Lúc này Tần Vũ tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, lời nói có lý có lẽ.

"Lão Tần, vậy chúng ta thật sự chỉ có thể ngồi chờ ở đây thôi sao?

Thật sự không làm gì cả?" Lão Hồ cũng kinh ngạc hỏi.

Thực ra trong lòng Tần Vũ có kế sách đối phó, nhưng không tiện nói ra.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính đó quả thực rất gian xảo.

Tần Vũ chỉ làm một động tác giả, sau đó gật đầu, ra hiệu không

nên nói nữa.

Ba người ngồi thành hình tam giác, đối mặt với nhau, không nói một lời, mắt to trừng mắt nhỏ.

Tần Vũ nhìn mệt rồi, bèn nhắm mắt lại.

Bàn Tử và Lão Hồ thấy Tần Vũ nhắm mắt, bèn cũng nhắm mắt theo.

Ba người mấy ngày qua quả thực đã tiêu hao rất nhiều tinh thần lực và thể lực.

Vì lặn cũng tiêu hao không ít, không lâu sau ba người đều ngủ thiếp đi.

Khi Tần Vũ mở mắt ra, anh ta phát hiện mình đã trở về thế kỷ 21, đang học cấp ba.

Lúc này Tần Vũ hoàn toàn hỗn loạn, lẽ nào chỉ là một giấc mơ dài?

Xuyên không về thập niên 80 chỉ là một giấc mơ, tất cả những gì đã trải qua đều là mơ.

Nhưng lúc này Tần Vũ bình tĩnh lại.

Không thể nào, khi trở về thập niên 80, anh ta không phải ở độ tuổi này.

Bây giờ lại đang học cấp ba, vậy thì rõ ràng không tương xứng với trước đó.

Cũng chính là lại đi vào một ảo ảnh.

Tần Vũ lạnh lùng cười, biết mình đã đi vào ảo ảnh.

Tần Vũ vừa nghĩ xong, tiếng chuông tan học vang lên.

Không lâu sau, đột nhiên mấy tên học sinh côn đồ trong lớp vây

lại, Tần Vũ không nói gì.

Anh ta trực tiếp bị ba tên côn đồ đó lôi vào nhà vệ sinh, đánh đấm túi bụi một trận.

Tần Vũ vừa định la lớn cầu cứu, đột nhiên khung cảnh chuyển đổi, lại là đại học.

Lúc này anh ta đang đứng trên đỉnh tòa nhà giảng đường.

Tần Vũ nhớ lại, lần đó dường như vì thi nghiên cứu sinh không đỗ nên anh ta thất vọng.

Định nhảy lầu tự tử, nhưng cuối cùng lại nghĩ thông, không nhảy xuống.

Nhưng lúc này cơ thể không kiểm soát được trực tiếp nhảy xuống từ đó.

Tần Vũ hét lớn một tiếng trong quá trình rơi xuống.

Khi mở mắt ra, anh ta là một đứa trẻ 7 tuổi.

Vì thích súng đồ chơi, đã lấy trộm 5 tệ của gia đình.

Cuối cùng bị bố phát hiện, lúc này đang bị bố đánh rất mạnh.

Tần Vũ đau đớn la khóc, nhưng dây da trên tay bố càng lúc càng mạnh, khiến anh ta hơi không chịu nổi.

Khung cảnh này cứ liên tục chuyển động, tất cả mọi chuyện đều không tốt đẹp.

Hoặc là chia tay bạn gái, hoặc là bị người khác ức hiếp, hoặc là công việc không như ý.

Tất cả những chuyện không vui đã trải qua trong kiếp trước.

Tâm trí Tần Vũ vô cùng tỉnh táo, biết tất cả những điều đó là giả, nhưng những cảnh này cứ liên tục thay đổi.

Quả thực những cảnh này liên tục biến đổi, khiến nội tâm vốn bình tĩnh của Tần Vũ cũng trở nên phiền muộn.

Nhưng Tần Vũ luôn tự nhủ không thể tức giận, không thể tức giận, một khi tức giận sẽ mắc bẫy của lão quỷ.

Khung cảnh liên tục biến đổi, Tần Vũ cũng dần dần nhận ra sau khi trải qua những chuyện này, thực ra chúng không đáng sợ đến thế.

Khi đó bao nhiêu tuyệt vọng và bất lực, bây giờ nhìn lại chỉ như xem một bộ phim của người khác.

Vì được trọng sinh, kiếp trước không thuộc về mình, điều cần làm là sống tốt ở hiện tại.

Toàn bộ con người Tần Vũ liền khoáng đạt, nhắm mắt lại không còn để ý đến mọi thứ xung quanh, mặc kệ khung cảnh đó là gì, anh ta cũng không thèm để tâm.

Lâu dần, Tần Vũ nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt xung quanh.

Mở mắt ngẩng đầu, đập vào mắt anh ta là một con thuyền rách nát, con thuyền quả thực đã rò rỉ nước.

Trên boong tàu tí tách tí tách, nước cứ nhỏ xuống.

Nhìn Bàn Tử và Lão Hồ trước mặt vẫn nhắm nghiền mắt, không chút sinh khí.

Rõ ràng Bàn Tử và Lão Hồ cũng đã đi vào giấc ác mộng không ngừng đó.

Tần Vũ cũng biết tình trạng của Bàn Tử và Lão Hồ bây giờ.

Không có cách nào giúp đỡ được, mỗi người một cửa ải, chỉ có thể tự mình vượt qua.

Tần Vũ mới quan sát bốn phía chiếc thuyền rách nát, thực ra bên trong thuyền không tối tăm đến thế.

Bởi vì nước biển Quy Khư không sâu, ánh sáng mặt trời có thể chiếu xuống.

Chương 313

Chiếc thuyền này đã nát bét, bên cạnh có một cái lỗ, chỉ là vì có một loại năng lượng đặc biệt ngăn cản nước biển không tràn vào bên trong thuyền.

Tần Vũ đứng dậy đi đi lại lại, gõ gõ vào ván gỗ trên thuyền.

Chỉ khẽ gõ một cái, lại có một mảnh ván gỗ rơi xuống nước biển.

Tần Vũ phát hiện toàn bộ chiếc thuyền gỗ bị một bong bóng khí khổng lồ bao bọc, nên nước bên ngoài mới không tràn vào được.

Anh ta đưa tay ra ngoài rồi rút vào, rõ ràng tay đã ướt đẫm.

Điều này khiến Tần Vũ đặc biệt tò mò, rốt cuộc là loại năng lượng thần kỳ nào vậy?

Tần Vũ lắc đầu, mãi không hiểu, lại ngồi xuống bên cạnh Bàn Tử và Lão Hồ, yên lặng canh giữ.

Hy vọng hai người có thể sớm tỉnh lại.

Điều anh ta sợ nhất là Bàn Tử không chịu nổi.

Bởi vì anh ta biết Bàn Tử từ nhỏ vốn là người Bắc Kinh, điều kiện gia đình không tệ.

Nhưng sau đó vì hoàn cảnh thời đó, thành phần gia đình bị quy định là không tốt.

Sau khi về Bắc Kinh từ vùng nông thôn, gia đình không còn nữa, cha mẹ anh ta cũng chết trong trận kiếp nạn đó.

Cô độc một mình, chỉ còn lại một mình anh ta.

Sau này một mình anh ta bươn chải ở Bắc Kinh bao nhiêu năm.

Mãi cho đến khi cùng Lão Hồ về Bắc Kinh, cuộc sống của anh ta mới có sự cải thiện.

Thật sự sợ Bàn Tử chìm đắm trong những ký ức quá khứ đó không muốn tỉnh dậy.

Tần Vũ đang lo lắng cho Bàn Tử thì đột nhiên Lão Hồ mở mắt, biết Lão Hồ đã vượt qua.

"Lão Tần, ông có biết tôi vừa nằm mơ một giấc mơ dài không?

Đó quả thực là ác mộng, tập hợp tất cả những chuyện không tốt đẹp mà tôi đã trải qua trong mấy chục năm qua.

Thoáng chốc là một đoạn, thoáng chốc là một đoạn, cứ như chiếu phim vậy.

Ban đầu tôi cũng đặc biệt sợ hãi, tâm trạng tôi càng lúc càng bực bội.

Nhưng dần dần, tôi cảm thấy những chuyện này đều đã trải qua, đã qua rồi thì thôi, hà tất phải bận tâm đến quá khứ làm gì.

Bây giờ tôi nên trân trọng hiện tại, hướng tới tương lai.

Khi nội tâm tôi tĩnh lặng bình tĩnh lại thì tôi phát hiện mình lại chìm vào bóng tối.

Không lâu sau, tôi cảm thấy tinh thần mình tràn đầy, mở mắt ra liền nhìn thấy ông!" Lão Hồ sau khi tỉnh dậy, một hơi nói hết những chuyện đã gặp trong mơ cho Tần Vũ nghe.

Tần Vũ chỉ khẽ cười, lại làm một động tác giả, nhìn nhìn Bàn Tử.

Lúc này Lão Hồ mới phát hiện Bàn Tử đang say ngủ.

Lúc này anh ta cũng lo lắng cho Bàn Tử, rõ ràng cả ba người lại rơi vào một ảo ảnh.

Hoàn cảnh này sẽ tập hợp những khó khăn và khổ sở đã trải qua, Lão Hồ đương nhiên biết tình huống của Bàn Tử.

Tần Vũ và Lão Hồ cứ nhìn Bàn Tử, một lúc lại mắt to trừng mắt nhỏ.

Trong toàn bộ thuyền chìm vẫn tĩnh lặng như chết, thỉnh thoảng có thứ gì đó rơi xuống từ boong thuyền.

Lão Hồ và Tần Vũ cứ ngồi yên như vậy, cuối cùng không chịu nổi nữa, đứng dậy đi đi lại lại.

Mãi cho đến khi toàn bộ đáy biển tối tăm, không nhìn thấy gì nữa.

Tần Vũ biết bên ngoài cũng đã tối, Bàn Tử vẫn không có chút biến hóa nào.

"Lão Tần, liệu Bàn Tử có chịu nổi cửa ải đó không?

Đối với anh ấy thực sự không thể vượt qua, tôi sợ trong những nỗi khổ đó, hình ảnh cha mẹ đã mất cũng được tái hiện." Lão Hồ lo lắng đầy mặt, nhỏ giọng hỏi Tần Vũ.

"Lão Hồ, bây giờ tôi cũng không giúp được Bàn Tử.

Tất cả mọi thứ, chỉ có thể xem vận may của anh ấy mà thôi.

Tôi ngoài tin tưởng anh ấy ra, không còn lựa chọn nào khác.

Dù sao thì tôi tin Bàn Tử, trên đường đi cùng tôi cũng đã trưởng thành không ít." Tần Vũ cũng nhỏ giọng đáp lại Lão Hồ.

Hai người nói nhỏ nhẹ như vậy, sợ làm phiền Bàn Tử.

Họ cũng biết trong tình huống này một khi bị làm phiền, người ta có thể chết ngay lập tức.

Hai người nhìn ra đại dương bên ngoài thuyền, thỉnh thoảng có cá bơi qua.

Bụng họ, thực ra đã đói meo rồi.

Nhưng vì không có thức ăn, chỉ có thể chịu đựng.

May mắn là trước đó ở mật thất dưới đáy hồ ở Miêu Cương cũng đã bị nhốt lâu như vậy.

Đối với việc chịu đói đã luyện được bản lĩnh, cũng không thành vấn đề lớn.

"Lão Tần, Lão Hồ kéo tôi một cái, ngồi lâu quá rồi, cả chân đều tê dại rồi!" Đột nhiên Tần Vũ và Lão Hồ nghe Bàn Tử nói vậy, kích động không thôi.

Biết Bàn Tử đã vượt qua, vội vàng chạy đến, mỗi người một tay đỡ Bàn Tử dậy.

"Tôi điên rồi, bên trong thuyền đột nhiên thay đổi diện mạo?

Chẳng phải con thuyền vẫn còn như mới sao?

Đột nhiên trở nên rách nát như vậy?

Ánh sáng cũng không tối tăm như trước nữa!" Bàn Tử mở mắt ra, đập vào mắt anh ta đầu tiên là con thuyền đã thay đổi diện mạo, lập tức kinh ngạc hỏi.

"Thực ra ngay khi tôi vào bên trong thuyền đã đi vào ảo ảnh.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính thật sự đáng sợ!

Đó là một ảo ảnh ba lớp, bây giờ chúng ta mới thực sự thoát ra khỏi ảo ảnh.

Nhìn những bộ xương trắng ở đó, những người đó chết đã lâu rồi.

Có thể là nhóm người đầu tiên trên tàu.

Nhìn những người bên cạnh này, chết chưa lâu, trong đó có một người cụt tay.

Ước chừng là nhóm người trước tàu Mary Ann.

Chương 314

Nhóm người này trông có vẻ đã đến đây sớm hơn chúng ta khoảng một tháng." Tần Vũ bình tĩnh phân tích môi trường xung quanh, giải thích cho Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Vậy Lão Tần, tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Yên lặng chờ đợi có thể đợi thi thể mà Tần Vương Chiếu Cốt Kính điều khiển xuất hiện.

Nhưng chúng ta đã không đợi, bây giờ chúng ta đã thoát ra khỏi ảo ảnh, chẳng lẽ không thể chủ động tấn công sao?" Bàn Tử đầy tự tin hỏi.

"Lão Tần, liệu có phải như vậy không?

Tần Vương Chiếu Cốt Kính tuy bám vào thi thể Lý đại nhân.

Nhưng thi thể Lý đại nhân không hề xảy ra thi biến, tất cả đều là ảo ảnh do Tần Vương Chiếu Cốt Kính tạo ra.

Sở dĩ những người này vào đây rồi chết, là vì không chịu nổi ảo ảnh.

Có người bị nhốt đến chết.

Có thể thi thể Lý đại nhân đang nằm ở một chỗ nào đó bất động." Lão Hồ đã đưa ra một suy đoán táo bạo.

"Suy đoán của Lão Hồ trùng khớp với tôi.

Tôi cảm thấy bây giờ chúng ta cũng nên chủ động ra tay đi tìm thi thể Lý đại nhân rồi!" Tần Vũ trực tiếp đi về phía trước.

Không lâu sau, họ đi đến tầng dưới cùng của thuyền, thực ra cũng

là tầng trên cùng của thuyền.

Vì nửa thân thuyền bị chôn vùi trong bùn cát, tối tăm.

Khi bật đèn pin lên, quả nhiên nhìn thấy một thi thể nằm trên mũi thuyền.

Một chiếc gương đồng tinh xảo khảm trên ngực hắn.

“Lão Tần, tôi thực sự đã tìm thấy rồi!

Hóa ra tất cả đều do Tần Vương Chiếu Cốt Kính gây ra, thi thể không hề có dị trạng.

Nhưng vì Tần Vương Chiếu Cốt Kính này, nhìn thi thể Lý đại nhân bảo tồn tốt như vậy.

Không có chút dấu vết tử vong nào!” Bàn Tử nhìn thi thể Lý đại nhân trước mặt, cùng với Tần Vương Chiếu Cốt Kính tinh xảo đó, mắt anh ta đầy ý cười.

“Lão Tần, bây giờ tôi gỡ Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống rồi làm gì nữa?” Lão Hồ lo lắng hỏi, luôn cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

“Lão Hồ, chẳng lẽ ông nghĩ mọi chuyện sẽ hoàn thành đơn giản như vậy sao?

Vì Tần Vương Chiếu Cốt Kính có năng lượng lớn đến thế.

Có thể ngăn cản nước biển không xâm nhập vào tàu Mary Ann và thuyền Tống Đại đã chìm.

Chẳng lẽ không thể thao túng một thi thể nhỏ bé sao?

Kết hợp với truyền thuyết về Tần Vương Chiếu Cốt Kính trước đây.

Có thể nó là bản thể của một dị thú khổng lồ.

Bây giờ linh hồn chưa siêu thoát chắc chắn đang bám vào Tần Vương Chiếu Cốt Kính bên trong." Tần Vũ bình tĩnh phân tích, cũng cảm thấy mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy, thi thể này chắc chắn có đại quỷ dị.

"Ai nha, hai ông anh đừng lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ.

Nếu thi thể thật sự có gì đó kỳ lạ, ba chúng ta đứng ở đây lâu như vậy, tại sao nó lại không động đậy gì?" Bàn Tử còn muốn tiến lên gỡ Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống, Tần Vũ vội vàng túm chặt lấy anh ta.

"Bàn Tử, nếu cậu thật sự muốn làm như vậy, đừng vội.

Chúng ta cũng nên làm theo trình tự bình thường.

Lấy nến dò ma ra, thắp ở góc Tây Nam của thuyền.

Chúng ta là Mạc Kim Giáo Úy, không thể làm hỏng quy tắc." Lão Hồ vội vàng nói với Bàn Tử.

Bàn Tử nghe xong lời anh ta, cười ha hả nói: "Mải vui quá, quả thực đã quên mất chuyện này rồi." Anh ta vội vàng lấy nến dò ma ra thắp ở góc Tây Nam, Tần Vũ và Lão Hồ chăm chú nhìn ngọn nến.

Sau khi Bàn Tử thắp xong nến, anh ta lại tí tởn chạy về phía thi thể Lý đại nhân.

Vừa chạm vào Tần Vương Chiếu Cốt Kính, ngay lập tức ngọn lửa biến thành màu xanh lục.

Sau khi biến thành màu xanh lục, chỉ 'phụt' một tiếng ngọn lửa tắt ngấm.

"Bàn Tử!

Mau quay lại, xảy ra chuyện lớn rồi." Lão Hồ nhìn thấy ngọn lửa nến đổi màu, cuối cùng lại tắt ngấm, biết thi thể đó nhất định có quỷ

dị.

Vội vàng la lớn với Bàn Tử.

Lúc này tay Bàn Tử đang đặt trên Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Lúc này thi thể Lý đại nhân đột nhiên ngồi dậy, một tay tóm lấy tay Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này mới la oai oái, đây là lần đầu tiên bị một con cương thi đột nhiên tóm lấy.

Tần Vũ thấy vậy trực tiếp bay người một cước đá văng thi thể của người đó.

Bàn Tử nhân cơ hội này vội vàng lùi lại, thở hổn hển.

"Bàn Tử, trước đó đã dặn cậu đừng động, bây giờ thì hay rồi.

Một con cương thi cấp nghìn năm, làm sao mà lành lặn được?" Lão Hồ có chút trách móc nói.

Bàn Tử không nói một lời, chỉ cúi đầu, biết mình lại làm sai chuyện rồi.

Lão Hồ thấy thi thể Lý đại nhân xảy ra thi biến, biết lại có một trận ác chiến phải đánh.

Chỉ là trên thi thể đại cương thi lại bám Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Chiếc gương đó có sự kỳ lạ, chẳng khác nào họa vô đơn chí.

Tần Vũ một cước đá văng thi thể Lý đại nhân, vội vàng đuổi theo, trực tiếp một tay tóm lấy thi thể Lý đại nhân.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ, xúc mạc thiên niên lão thi, giải tỏa tân đích kỹ năng thời gian chi đồng!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, xúc mạc thiên niên lão thi, giải tỏa tân đích kỹ năng thời gian chi đồng!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, xúc mạc thiên niên lão thi, giải tỏa tân đích kỹ năng thời gian chi đồng!" Thực ra lúc này Tần Vũ chỉ ôm tâm lý thử nghiệm.

Xem liệu có thể chạm vào thi thể Lý đại nhân để đạt được kỹ năng mới hay không.

Bởi vì những thi thể trước đây mà anh ta chạm vào quá mạnh mẽ, luôn cảm thấy thi thể Lý đại nhân này hơi kém.

Chương 315

Kém thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng lại không kích hoạt hệ thống.

Nhưng Tần Vũ lại chuyển ý nghĩ, dù sao thì trên thi thể Lý đại nhân lại bám Tần Vương Chiếu Cốt Kính thần kỳ như vậy.

Có thể mở khóa kỹ năng như thế cũng là lẽ đương nhiên.

Ngay lập tức, thông tin về Thời Gian Chi Đồng truyền vào đại não của Tần Vũ, khiến anh ta mừng rỡ khôn xiết.

Thời Gian Chi Đồng thần kỳ này quả thực như vớ được báu vật!

Có Thời Gian Chi Đồng này, đối với các hoạt động dưới lòng đất sau này chẳng phải như bắt cá trong ao sao.

Và ở Phan Gia Viên nhất định có thể tung hoành như cá gặp nước.

Nhưng vì Tần Vũ quá cao hứng, quên mất trong tay mình đang nắm một con đại cương thi nghìn năm.

Thi thể Lý đại nhân sau khi lật mình gầm lên một tiếng giận dữ, một quyền đánh bay Tần Vũ đi rất xa.

Tần Vũ lật người, sờ sờ ngực.

Anh ta đã luyện Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam, vậy mà một quyền cũng đánh cho ngực cảm thấy khó thở.

Nếu không phải cơ thể rắn chắc, nếu là Bàn Tử hoặc Lão Hồ.

Một quyền này ước chừng có thể đánh gãy mấy cái xương sườn.

“Lão Tần không sao chứ, vừa rồi ông nắm lấy con đại cương thi ngu ngốc cười ở đó?

Vừa rồi nó đánh ông ngã, lẽ ra phải nhân cơ hội gỡ Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống chứ!" Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Không sao, đại cương thi tuy lực tấn công cực mạnh, nhưng may mắn là tôi cũng có Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam.

Tiếp theo tôi chủ yếu sẽ đối phó với nó, nhân cơ hội chế phục nó.

Hai người nhanh chóng gỡ Tần Vương Chiếu Cốt Kính trên ngực nó xuống.

Hẳn là tất cả hoạt động của cơ thể đều do Tần Vương Chiếu Cốt Kính điều khiển.

Hơn nữa, nhớ kỹ sau khi gỡ Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống, tuyệt đối không được nhìn mặt sau của nó.

Lập tức tìm một mảnh vải bọc Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại." Tần Vũ quả nhiên có năng lực lãnh đạo.

Anh ta có tổ chức, có trật tự sắp xếp những việc tiếp theo.

Lão Hồ và Bàn Tử đều gật đầu.

Thi thể Lý đại nhân sau khi lật mình, ngay lập tức nhảy vọt tới tấn công Tần Vũ.

Tần Vũ thuận thế lăn mình trên đất né tránh đòn tấn công của Lý đại nhân.

Anh ta lật người lại một cước đá thẳng vào đầu Lý đại nhân, một cước lại đá ngã Lý đại nhân.

Thi thể Lý đại nhân ăn đau lại phát ra tiếng gầm gừ khó nghe hơn.

Nó quay người nhắm thẳng vào Tần Vũ, trực tiếp không quan tâm đến Bàn Tử và Lão Hồ đang đứng một bên.

"Lão Tần cẩn thận một chút, ông hình như đã chọc giận con đại

cương thi rồi, nó trực tiếp bỏ qua chúng tôi, chỉ muốn giết ông thôi." Bàn Tử thấy cương thi nổi giận, lo lắng nói với Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ gật đầu, không nói gì nữa, toàn tâm toàn ý nhìn chằm chằm vào động tác của con đại cương thi đó.

Tần Vũ đang kịch chiến với Lý đại nhân trên mũi thuyền, trận chiến khó phân thắng bại.

Bởi vì thi thể của Lý đại nhân đã phát sinh thi biến, trở thành cương thi, thân thể vô cùng cứng rắn.

Tần Vũ nhờ có Kim Chung Thiết Bố Sam nên thân thể cũng cứng cỏi không kém.

Hai bên lao vào nhau, quyền đối quyền, cứ như đang đóng cọc gỗ vậy.

Nhưng dù sao Tần Vũ cũng chỉ là thân thể bằng xương bằng thịt, rốt cuộc không phải đối thủ của Lý đại nhân.

Khi Tần Vũ còn đang đau đớn sững sờ, Lý đại nhân liền vung hai tay quét ngang một cái, đánh bay Tần Vũ ra xa.

Tần Vũ nằm vật trên sàn, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt đau đớn khó chịu.Bàn Tử và Lão Hồ thấy vậy vội vàng chạy tới, đỡ Tần Vũ dậy, quan tâm hỏi: "Lão Tần, ông không sao chứ?

Lần này tôi sốt ruột quá, không mang theo Hắc Lư Đề Tử, Lý đại nhân này khó đối phó thật."“Vết thương nhỏ thì không đáng ngại, nhưng Lý đại nhân này đúng là khó nhằn!

Ông ta được Tần Vương Chiếu Cốt Kính gia trì, sức mạnh quá lớn, tôi hoàn toàn bó tay." Tần Vũ lại phun ra một ngụm máu trong miệng.Lúc đó, ba người đứng yên bất động, thi thể của Lý đại nhân cũng đứng yên tại chỗ."Ê, Lão Tần, chuyện gì thế này?

Tôi không động thì Lý đại nhân cũng không động à?

Lẽ nào ông ta chỉ cảm ứng được vật thể di chuyển thì mới phán đoán và tấn công?" Bàn Tử thấy Lý đại nhân đứng yên bất động, đưa ra một giả thiết táo bạo.

Hắn vội ném chiếc đèn pin trên người ra.

Quả nhiên, Lý đại nhân lập tức bay vọt tới, một chưởng đập nát chiếc đèn pin."Lão Tần, quả nhiên là vậy!

Ông ta chỉ tấn công vật thể di chuyển, chỉ cần tôi đứng yên thì ông ta không phát hiện được." Bàn Tử vui vẻ nói.

Lần đầu tiên phát hiện ra một chi tiết như vậy, sao mà không vui cho được?"Bàn Tử, mục đích của tôi là lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống, chứ không phải ngồi đây chơi trò người gỗ với Lý đại nhân đâu!" Lão Hồ liếc Bàn Tử vẻ khinh thường nói."Lão Hồ, đừng nóng vội chứ, nếu ông ta chỉ tấn công những thứ di chuyển, vậy tôi có thể đưa ra đối sách để lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống, đúng không Lão Tần?" Bàn Tử cãi lại."Đúng, Bàn Tử nói có lý, nhưng đối sách đâu rồi?

Mau nói đi, tôi muốn kéo thi thể Lý đại nhân lên sớm để về nhà." Tần Vũ chen ngang lời Bàn Tử.

Nhưng trong lời nói của Tần Vũ cũng có ý trêu chọc, khiến Bàn Tử trong lòng đặc biệt khó chịu.Khó khăn lắm mới phát hiện ra một vài chi tiết chưa ai biết, vậy mà bị hai người này châm chọc."Hai ông có thể đừng nhắm vào tôi như thế được không?

Tôi biết rồi, tôi sẽ luôn thể hiện ánh mắt sùng bái kinh ngạc.

Không thể hợp tác với tôi một lần sao?""Cậu Bàn Tử đây ấy hả, nhìn cái thể hình này, người ta dễ dàng bị bay mất đấy.

Nếu hai ông cứ khen một câu, nhỡ đâu tôi bay lên rồi ngã xuống,

ngã sấp mặt ra.

Chẳng phải hai ông phải chịu trách nhiệm sao, nên tôi vì sự an toàn của cậu đấy!" Lão Hồ cười hì hì nói.Tần Vũ không nói gì, nhưng thực sự cũng bị lời của Lão Hồ chọc cười.

Vừa cười lại kéo theo vết thương ở ngực, đau đến nhe răng trợn mắt."Đấy, thấy chưa, bị quả báo rồi chứ gì, dám châm chọc tôi, có đau không hả Lão Tần?""Thôi được rồi, đừng đùa nữa, mau nghĩ cách làm sao để khống chế Lý đại nhân đi!" Tần Vũ ôm ngực, nghiêm túc nói.Nếu người thường gặp phải Đại Tống Tử (Đại Cương Thi) như thế này, e rằng hồn xiêu phách lạc.

Nhưng ba người đã trải qua quá nhiều chuyện, tình hình trước mắt cũng rõ ràng.

Chỉ cần lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống là có thể an toàn rời đi, vì vậy ba người cũng an tâm phần nào.Trong không khí căng thẳng, việc pha trò một chút giúp làm dịu không khí, thư giãn tâm trạng.Ánh mắt Tần Vũ khóa chặt, chăm chú nhìn Lý đại nhân đang bất động.

Ánh mắt anh dừng lại trên Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Tần Vũ phát hiện mặt kính đó là một thấu kính lồi, có thể phản chiếu gần như toàn bộ mọi thứ trước mắt Lý đại nhân.

Đột nhiên, trên mặt Tần Vũ lộ ra một nụ cười nhẹ, dường như đã tìm ra mấu chốt vấn đề.Anh liền rút con dao găm của mình ra, ném sang một bên.

Mặt kính liền lóe sáng, Lý đại nhân lập tức bay vọt tới, một chưởng vỗ vào con dao găm.

Con dao găm trực tiếp cắm vào tay Lý đại nhân, Tần Vũ cùng hai người kia lại một lần nữa đứng yên bất động.Lý đại nhân lại khôi

phục sự bình tĩnh, con dao găm vẫn cắm trong lòng bàn tay ông ta.

Lão Hồ và Bàn Tử thấy Tần Vũ thao tác như vậy thì lộ vẻ kinh ngạc nhìn Tần Vũ, chờ anh giải thích.“Tôi biết phải đối phó với Lý đại nhân này thế nào rồi.

Chương 316

Tần Vương Chiếu Cốt Kính trên ngực ông ta là một mặt thấu kính lồi.

Mọi người có để ý không, thấu kính lồi có thể phản chiếu mọi vật thể lớn hơn 180 độ trước mắt vào trong gương.

Lý đại nhân lại chỉ tấn công những thứ di chuyển.

Mà những thứ đó phải nằm trong hình ảnh phản chiếu của Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Tôi chỉ cần tìm một thứ gì đó bịt kín Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại.

Lý đại nhân sẽ hoàn toàn trở thành một cái xác chết, không còn khả năng hành động nữa!" Tần Vũ tự tin nói."Nếu đã vậy, tôi phải làm gì đây?" Bàn Tử nửa hiểu nửa không hỏi."Tiếp theo, tôi sẽ nhanh chóng chạy từ đầu này sang đầu kia, Lý đại nhân sẽ quay người tìm tôi.

Hai ông ở phía sau, chắc chắn kính sẽ không chiếu tới.

Mau chóng dùng quần áo bịt kín mặt kính trên ngực ông ta lại!" Tần Vũ bình tĩnh nói.

Trong mắt anh, Lý đại nhân hoàn toàn chỉ là một cái xác chết, không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.Cần biết rằng, thứ đáng sợ nhất trên đời này kỳ thực lại là con người.

Lòng người khó dò, con người có đủ loại, đôi khi con người còn đáng sợ hơn cả quỷ thật.Tần Vũ vừa dứt lời, Lão Hồ liền cởi áo trên, để lộ tấm lưng trần.

Mọi việc phân công rõ ràng, Tần Vũ thấy Bàn Tử và Lão Hồ đã sẵn sàng.

Lập tức lăn một vòng trên sàn, nhanh chóng chạy về phía mũi thuyền.Lý đại nhân thấy vậy liền nhảy vọt một cái đuổi theo Tần Vũ.

Khi Lý đại nhân quay người, Tần Vũ lại đứng yên bất động.

Ngay lúc đó, Lý đại nhân cũng dừng lại, Tần Vũ liền ra hiệu bằng mắt cho Lão Hồ và Bàn Tử.Hai người rón rén tiến lại gần Lý đại nhân.

Hai người ở phía sau Lý đại nhân, Bàn Tử giữ chặt chân ông ta đề phòng bất trắc.

Lão Hồ lặng lẽ, luồn áo từ ống quần của Lý đại nhân lên, hai tay cầm vạt áo từ từ di chuyển lên.Nhưng khi di chuyển đến đầu gối, Lý đại nhân dường như có động tác.

Tần Vũ thấy tình thế không ổn, liền phi thân tới, giật mạnh chiếc áo che kín ngực Lý đại nhân.

Lý đại nhân vừa có động tác liền lập tức khôi phục sự bình tĩnh.Lão Hồ vội kéo vạt áo lên, buộc chặt chiếc áo vào ngực Lý đại nhân.Ba người thấy Lý đại nhân đã đứng yên bất động thì vội thở phào nhẹ nhõm.“Lão Tần, tiếp theo phải làm gì đây?

Tuy Lý đại nhân bây giờ không động nữa, nhưng tôi phải lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống chứ.

Nếu không, tôi không thể kéo Lý đại nhân lên được!” Bàn Tử với vẻ mặt lo lắng nói.Một phen giằng co, mệt mỏi rã rời, lại còn phải kéo Lý đại nhân lên mặt biển.

Thật sự không dễ chút nào.“Cái này từ từ đã, để tôi nghỉ ngơi một lát rồi nói tiếp.” Tần Vũ vừa nói vừa thở hổn hển.Thực ra, trong lúc giao đấu với Lý đại nhân trước đó, anh đã bị thương không nhẹ.

Giây phút này anh mới dám thực sự thả lỏng thần kinh căng thẳng.Lão Hồ và Bàn Tử thấy Tần Vũ như vậy cũng không nói thêm

gì.

Họ biết Tần Vũ bị thương không nhẹ, nên để anh nghỉ ngơi thật tốt.Bàn Tử ngồi trước mặt Lý đại nhân, cẩn thận đánh giá ông ta một lượt.

Thật ra Lý đại nhân, nhìn tuổi tác khi chết có lẽ còn chưa đến ba mươi.

Tuổi trẻ đã vì nước hy sinh, trở thành cô hồn dã quỷ thật đáng thương.

Nhìn Lý đại nhân mày thanh mắt tú, năm xưa nhất định là một quan lại trẻ đầy triển vọng trong quan trường.Bàn Tử nhìn Lý đại nhân xong, rút con dao găm của Tần Vũ ra khỏi tay ông ta.

Con dao găm này đặc biệt thần kỳ, bất kể chém thứ gì cũng sắc bén như cắt bùn.

Sau khi giết chóc, lưỡi kiếm không dính máu, hệt như thanh Long Tuyền kiếm trong truyền thuyết cổ xưa.

Nhưng nó lại ngắn hơn Long Tuyền kiếm, không phù hợp lắm.

Tần Vũ và hai người kia từ đầu đến cuối đều không rõ lai lịch của con dao găm này.

Tần Vũ chỉ cảm thấy nó vô cùng hữu dụng nên vẫn luôn mang theo bên người.Bàn Tử đưa dao găm cho Tần Vũ, ngay lúc đó.

Tần Vũ đột nhiên cảm giác có thứ gì đó phía sau, liền quay phắt người lại, phát hiện ra thuyền trưởng ma đã nhập vào Lý đại nhân.“Lý đại nhân nói rất đúng, tôi đã che kín Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Nhưng Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại khảm chặt vào ngực ông ta.

Để lấy nó xuống chắc chắn sẽ làm tổn hại đến thi thể, tôi không

biết phải giải quyết thế nào!" Lão Hồ, Bàn Tử, Tần Vũ ba người lại cảm thấy đầu óóc ong ong, sau đó nghe Lý đại nhân truyền lời."Chuyện đó không đáng ngại đâu, thi thể của ta lẽ ra đã sớm hóa thành cát bụi, hoặc trở thành thức ăn cho cá trong đại dương.

Nhưng vì Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà thi thể của ta vẫn được bảo tồn đến ngày nay, linh hồn của ta cũng tàn tồn đến tận bây giờ.

Ta cũng đã sống quá lâu rồi, những thứ này đều không đáng kể.

Thực ra, các ngươi cũng không có cách nào lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống được đâu.

Bởi vì chỉ cần cởi tấm áo che ra, thi thể của ta sẽ lập tức bị Tần Vương Chiếu Cốt Kính khống chế, hoàn toàn không có cách nào!" Lúc này, khi Lý đại nhân nói chuyện, giọng điệu của ông ta rất hòa nhã thân thiện."Lúc này không giấu giếm gì Ngài Lý đại nhân, quả thật tôi không thể lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống được, hẳn ngài có đối sách chứ!" Tần Vũ nói hết mọi chuyện."Bây giờ trời còn chưa sáng, cũng đừng vội lên bờ.

Chẳng lẽ các ngươi không muốn tìm hiểu lai lịch thật sự của Tần Vương Chiếu Cốt Kính sao?

Vì sao nó lại có nhiều công hiệu thần kỳ đến thế?" Lý đại nhân không vội vàng lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính ra khỏi thi thể của mình.

Ông ta nói ra những lời này, hiển nhiên là muốn kể cho ba người Tần Vũ về tác dụng của Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Dù sao thì Tần Vương Chiếu Cốt Kính sau này sẽ thuộc về ba người họ, nên cách sử dụng nó cần phải thận trọng.

Lý đại nhân cũng cảm thấy ba người đã giúp ông ta một việc lớn, nên cần phải dặn dò một phen.Tần Vũ và ba người nghe Lý đại nhân

nói vậy thì gật đầu lia lịa, ý rằng đã hiểu.“Chắc hẳn các ngươi cũng đã nghe không ít truyền thuyết về Tần Vương Chiếu Cốt Kính rồi.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính ban đầu chỉ là một chiếc gương đồng bình thường thuộc sở hữu của Triệu Quốc.

Nhưng trong một lần ngẫu nhiên, một thuật sĩ của Triệu Quốc đã chém giết một con hung thú.

Linh hồn của con hung thú đó được phong ấn vào trong gương, từ đó chiếc gương này mới có công hiệu thần kỳ.

Con hung thú bị chém giết đó tên là Thận.

Vì sao lại là Thận?

Bởi nó có thể tạo ra hải thị thận lâu (ảo ảnh trên biển).

Cũng chính vì thế mà Tần Vương Chiếu Cốt Kính mới có thể phát huy tác dụng của nó trong đại dương.

Bởi vì Thận vốn dĩ sống trong đại dương.

Hải thị thận lâu chính là đủ loại huyễn cảnh.

Đó là lý do vì sao vừa bước vào trong con thuyền chìm, các ngươi liền tiến vào huyễn cảnh.” Tần Vũ và ba người nghe lời này xong mới bừng tỉnh đại ngộ.“Vậy Lý đại nhân, truyền thuyết thời Tống Triều nói rằng có một con hồng hoang cự thú xuất hiện trong khe núi đó, Tần Vương Chiếu Cốt Kính có thật không?”“Chuyện đó quả thật là thật, bởi vì con Thận trong Tần Vương Chiếu Cốt Kính đã tích lũy năng lượng qua hàng ngàn năm.

Linh hồn Thận đã tích lũy được một lượng năng lượng nhất định, mượn cơ hội này hiển hiện bản thể, vốn dĩ muốn đột phá phong ấn gương.

Nhưng dù sao nó không còn thực thể, chỉ còn linh hồn, cuối cùng

lại bị người thời Tống Triều chém giết.

Bất đắc dĩ, linh hồn lại quay về trong gương, hiện giờ linh hồn còn sót lại trong Tần Vương Chiếu Cốt Kính rất yếu ớt.

Ước chừng không bao lâu nữa, linh hồn sẽ tự nhiên tiêu tán.

Vì vậy, công hiệu thần kỳ của nó cũng chỉ có thể sử dụng được vài lần nữa mà thôi!”“Cứ tưởng nhặt được bảo bối, ai dè lại là hàng thải loại, có chút được không bù mất rồi!” Bàn Tử nghe Lý đại nhân nói vậy, lập tức cảm thấy không vui.“Bàn Tử, cậu không thể nói vậy được.

Đợi sau khi linh hồn Thận trong Tần Vương Chiếu Cốt Kính hoàn toàn tiêu tán.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính vẫn là một món đồ cổ quý giá mà!

Chương 317

Vật cổ thời Xuân Thu, chẳng phải giá trị liên thành sao.

Chỉ cần một món đồ này thôi, ba anh em mình có thể 'rửa tay gác kiếm' mà hưởng thụ cuộc sống rồi!" Lão Hồ vội vàng an ủi Bàn Tử.Tần Vũ đã hiểu rõ lai lịch của Tần Vương Chiếu Cốt Kính, bây giờ hoàn toàn hiểu rõ cũng xem như gỡ bỏ được một nỗi bận tâm.

Tiếp theo là làm sao rời khỏi Quy Khư chi địa để về nhà."Vậy Lý đại nhân, ngài có cách nào để lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính này xuống không?

Sắp trời sáng rồi, tôi cũng nên quay về!" Tần Vũ nhìn ánh sáng trong khoang thuyền dần dần sáng lên, biết là trời sắp sáng.Lý đại nhân nghe xong không nói nhiều nữa.

Ông ta bay vọt đến trước thi thể của mình, chỉ thấy một loại vật chất màu đen lại chảy ra từ miệng ông ta.

Nó xuyên qua lớp áo đang che phủ và thấm vào bên trong, không lâu sau, Tần Vũ nhận được tin tức trong đầu.

Có thể lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống rồi.Khi vật chất màu đen thấm vào, từ trong thi thể Lý đại nhân truyền ra tiếng gầm gừ phẫn nộ: "Lý An, vì sao ngươi lại phản bội ta?

Nếu không có ta, linh hồn và thi thể của ngươi có thể tồn tại lâu đến thế sao?

Chẳng lẽ trường sinh không tốt sao?

Vì sao ngươi lại cự tuyệt ta?" Nhưng linh hồn của Lý đại nhân vẫn kiên quyết để vật chất màu đen đó thấm sâu vào, tiếng nói đó dần dần biến mất, cuối cùng trong con thuyền chìm lại khôi phục sự tĩnh

lặng.Tần Vũ thấy hành động của Lý đại nhân như vậy, biết rằng ông ta không hề có chút lừa dối nào.

Trước đây anh đã nghi ngờ Lý đại nhân đang lợi dụng, sau khi khống chế Tần Vương Chiếu Cốt Kính, Lý đại nhân có âm mưu gì đó, nhưng nhìn tình hình này thì Lý đại nhân thực sự không muốn làm cô hồn dã quỷ nữa.Tần Vũ cũng không chút do dự nữa, rút con dao găm ra, cởi chiếc áo xuống đưa cho Lão Hồ.

Anh trực tiếp cắm dao găm vào ngực thi thể Lý đại nhân, lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính ra.

Sau đó, anh lấy ra một mảnh vải, bọc Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại.Bởi vì mặt sau của Tần Vương Chiếu Cốt Kính có khắc hình con Thận.

Khi mắt người nhìn thấy tượng Thận, liền sẽ bị Thận khống chế tâm trí.

Nhưng khi Tần Vũ lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính xuống, cả con thuyền bắt đầu rung chuyển như thể sắp sụp đổ.Ngay lúc đó, một thông điệp lập tức truyền vào não ba người, đó là của Lý đại nhân.

"Ba người mau đi, Tần Vương Chiếu Cốt Kính vừa rời khỏi thể xác ta, năng lượng sẽ biến mất, nước biển sẽ lập tức tràn vào.

Linh hồn ta cũng không còn nhiều năng lượng, việc bơi ra khỏi mặt biển chỉ có thể dựa vào các ngươi thôi.

Năng lượng linh hồn tàn dư của ta chỉ đủ để đưa nhóm người các ngươi ra khỏi Quy Khư chi địa." Tần Vũ và ba người nghe Lý đại nhân nói vậy thì lập tức không còn bình tĩnh được nữa.Bàn Tử lập tức kéo thi thể Lý đại nhân vác lên lưng, ba người vội chạy về phía trước, bởi vì bộ đồ lặn đều ở đó.Ba người một đường không ngừng nghỉ cuồng chạy, trong thuyền nước biển tí tách tràn vào.

Có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lớp màn năng lượng đang dần dần biến mất.Ba người đến chỗ lối ra, vội vàng mặc đồ lặn vào người.

Ngay khoảnh khắc vừa mặc xong đồ lặn, con thuyền chìm thời Tống cuối cùng cũng ầm ầm sụp đổ.Thấy con thuyền "Mary Celeste" chìm trên đó đang lao xuống đập nát, ba người không dám chần chừ, bơi nhanh chóng về phía mặt biển.Ba người vừa bơi ra chưa được bao xa, con tàu "Mary Celeste" đã trực tiếp đâm thẳng xuống đáy biển.

Nó trực tiếp làm khuấy động lớp cát vàng, đáy biển vốn trong xanh bỗng chốc trở nên đục ngầu.Trên bờ, Dương Tuyết Lỵ và những người khác thấy đáy biển xảy ra biến đổi lớn như vậy, lúc này lại lo lắng.Tần Vũ quay đầu nhìn tình hình dưới đáy biển một cái, rồi tiếp tục bơi lên.

Con tàu "Mary Celeste" chìm đã lại chìm sâu hơn, cũng khiến một số con cá mập xung quanh trở nên điên cuồng.Đối với Tần Vũ mà nói, điều này không khác gì "đổ thêm dầu vào lửa", động tác của anh càng nhanh hơn.Nhưng Lão Hồ thấy Bàn Tử cũng thi thể Lý đại nhân ngày càng khó nhọc.

Anh ta vội bơi tới giật lấy thi thể Lý đại nhân.

Bàn Tử không làm ra vẻ khách sáo gì, vội bơi lên phía trên.Bởi vì trong ba người, Bàn Tử có thể lực kém nhất, Tần Vũ lại bị thương, việc này chỉ có thể do Lão Hồ gánh vác.Tần Vũ nhìn những con cá mập điên cuồng xung quanh, khí vị từ cơ thể anh phát ra khiến cá mập không tấn công.Nhưng Lão Hồ và Bàn Tử thì không an toàn, anh đành nghiến răng rút dao găm ra, cắt rách lòng bàn tay.

Máu của anh lập tức chảy ra, lũ cá mập ngửi thấy máu Tần Vũ thì tránh xa.Lão Hồ và Bàn Tử thấy Tần Vũ làm như vậy thì bơi nhanh hơn.Khi ba người cố sức bơi lên, dưới đáy biển xảy ra địa chấn.

Trên mặt biển, những con sóng khổng lồ, lớp này nối tiếp lớp khác bắt đầu dâng lên.Dương Tuyết Lỵ thấy tình huống như vậy, lòng càng thắt lại.

Chẳng lẽ Tần Vũ và ba người gặp phải chuyện ngoài ý muốn sao?

Sóng thần lớn như vậy trong Quy Khư chi địa, cả đoàn người chẳng lẽ đều sẽ phải bỏ mạng ở đây?Lúc này, Nguyễn Hắc và những người khác trên bờ cũng căng thẳng đứng ở bãi biển, chăm chú nhìn mặt biển.Cuối cùng cũng thấy ba cái đầu người nổi lên trên mặt biển.

Họ biết Tần Vũ không sao, nhưng tiếp theo sóng thần khổng lồ và địa chấn, phải đối phó thế nào đây?Ngay khoảnh khắc Tần Vũ bơi ra khỏi mặt biển, trong đầu anh lại truyền đến một tin tức.

Lý đại nhân nói hãy trực tiếp lên con thuyền sắp phế bỏ đó, ông ta có cách để đưa họ ra ngoài.Tần Vũ không bơi về phía bờ, mà trực tiếp lớn tiếng hô: "Mau lên thuyền, mau lên thuyền!" Mấy người trên bờ nghe Tần Vũ nói vậy, không chút do dự, vội vàng bơi về phía thuyền.Linh hồn Lý đại nhân khi lên mặt biển đã bám vào trong thi thể của mình.Dương Tuyết Lỵ và những người khác nhanh chóng bơi lên thuyền, kéo Bàn Tử và Lão Hồ lên.

Mấy người còn đang thở dốc, một con sóng lớn đã ập vào thuyền, khiến thuyền chìm xuống một chút.Dưới đáy biển lại đột nhiên một con sóng lớn nữa, trực tiếp đẩy con thuyền đi, bay thẳng ra khỏi Quy Khư chi địa.Mấy người trong lòng đầy chấn động và không tin nổi, nhưng chuyện đó thực sự đã xảy ra với họ.Sau khi thuyền bay ra khỏi Quy Khư chi địa, lại có một con sóng khổng lồ nữa, trực tiếp đẩy thuyền của họ tiến về phía trước.Tần Vũ nhìn thấy linh hồn Lý đại nhân ở đằng xa đang dần dần tiêu tán, Tần Vũ khẽ vẫy tay chào và mỉm cười.Bàn Tử tò mò không biết Tần Vũ đang làm gì.

Bởi vì Tần Vũ đã có "Thời Gian Chi Đồng", thị lực được nâng cao

chất lượng.

Anh có thể nhìn thấy một số thứ mà người khác không thể.Bởi vì lúc đó Lý đại nhân đã dùng hết tất cả năng lượng để đưa họ rời đi.

Linh hồn ông ta gần như tiêu tán, gần như trong suốt, vì vậy Bàn Tử không nhìn thấy Lý đại nhân.“Lão Tần, khó khăn lắm mới thoát chết ra được, ông lại vẫy tay với ai thế?

Chẳng lẽ luyến tiếc cái Quy Khư chi địa đó?

Vậy sao không ở lại luôn đi?” Bàn Tử cười lớn nói.Mỗi lần Bàn Tử thoát chết như vậy, tâm trạng của hắn lại đặc biệt sảng khoái và vui vẻ.

Bởi vì hắn cảm thấy chỉ cần lần sau vào mộ lớn không chết là có lời rồi.Lần này lại thực sự mang ra được một thứ quý giá, Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Thứ đồ chơi này không biết có thể bán được bao nhiêu tiền, sao mà không vui cho được?“Sở dĩ tôi có thể sống sót rời khỏi đây, chẳng phải vì Lý đại nhân đã hao hết linh hồn để đưa tôi đi sao, chẳng lẽ không nên nói lời cảm tạ sao?” Tần Vũ thở dài nói, Bàn Tử nghe xong gật đầu.Quả thật như vậy, hắn cũng vẫy tay về phía xa, nói lời tạm biệt với Lý đại nhân.

Hắn lại nhìn thi thể Lý đại nhân đang nằm trên thuyền.Bàn Tử thầm nghĩ, sau khi lên bờ, nhất định phải an táng Lý đại nhân thật tử tế.Nguyễn Hắc và mấy người kia nghe Tần Vũ và Bàn Tử thì thầm gì đó, trong lòng tò mò.

Nhưng Tần Vũ dường như không có ý định nói cho họ biết, họ cũng không vội hỏi.Nhưng Dương Tuyết Lỵ trong lòng đầy rẫy nghi vấn, sau khi về nhất định sẽ hỏi cặn kẽ.Bàn Tử và mấy người lên bờ sau đó liền an táng thi thể Lý đại nhân.

Bàn Tử quỳ lạy trước mộ Lý đại nhân, e rằng với người thân của mình hắn cũng chưa từng nghiêm túc như vậy.Hắn lại đưa cho Nguyễn Hắc một ít tiền để báo đáp.

Cuối cùng, cả bốn người họ trở về Bắc Kinh.

Chuyến đi Nam Hải Quy Khư cũng chính thức khép lại một cách viên mãn.Sau khi Tần Vũ và ba người quay về Bắc Kinh, họ nghỉ ngơi một thời gian.

Sau đó, Tần Vũ đi khắp nơi, giải quyết chuyện của Cửu Gia.

Anh cũng thoát khỏi vòng xoáy của Cửu Gia.

Lại an tâm quay về cửa hàng đồ cổ, mỗi ngày làm một chưởng quỹ tiêu dao tự tại.Về phần Tần Vương Chiếu Cốt Kính, Tần Vũ phát hiện mang về không lâu sau liền hoàn toàn mất đi công hiệu.

Cùng lắm chỉ là một món đồ cổ mà thôi.Bàn Tử tìm Đại Kim Nha, bán Tần Vương Chiếu Cốt Kính cho một người Mỹ.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính được bán với giá cao một trăm triệu nhân dân tệ.Bàn Tử mỗi ngày nhìn tấm chi phiếu kia, cảm thấy không thực tế, lúc thì cười, lúc thì lại nhăn nhó lo âu.Tần Vũ và Lão Hồ cứ ngỡ Bàn Tử bị thần kinh rồi.“Bàn Tử, lúc khóc lúc cười, cậu định làm gì vậy?” Lão Hồ bưng hai chén trà, một chén đưa cho Bàn Tử, một chén tự mình uống rồi hỏi.“Lão Hồ, ông có thấy mọi chuyện là thật không?

Thoáng cái tôi lại thành người có tiền rồi.

Một trăm triệu, tôi tiêu...

Có tiền thì đương nhiên phải vui, nhưng tiền nhiều quá, lại không biết tiêu thế nào, đương nhiên phải lo âu chứ.

Nhìn tên Đại Kim Nha kia kìa, ngày nào cũng lẽo đẽo theo tôi.

Hết Bàn gia này đến Bàn gia nọ, đúng là biết nịnh bợ mà!" Bàn Tử nói với vẻ mặt không biết nên cười hay nên khó."Thôi được rồi, tiền có nhiều đến mấy thì chúng ta cũng phải sống đàng hoàng.

Hãy đi rút chi phiếu đó ra, chia đều gửi vào ba tài khoản ngân hàng, ba anh em chúng ta chia đều!" Tần Vũ uống một ngụm trà, lấy quạt mo trên bàn phe phẩy hai cái nói.Giờ là tháng Bảy, thời tiết ở Kinh Thành cũng dần nóng lên.

Vừa hay Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại bán được một khoản tiền lớn như vậy.

Tần Vũ định lắp điều hòa cho cửa hàng nhỏ của mình.

Ngôi tứ hợp viện đang thuê đó, anh cũng định mua đứt toàn bộ, sau này chính thức định cư ở kinh đô.Tần Vũ sở dĩ không tính đến Dương Tuyết Lỵ, là vì nhà cô Dương không thiếu tiền chút nào.

Sau khi về Kinh Thành không lâu, cô ấy liền về Mỹ.

Bởi vì ngày giỗ mẹ sắp đến, cô ấy muốn đi tảo mộ mẹ.

Cô ấy cũng muốn ở bên bố một thời gian."Lão Tần, lần này đi ra ngoài là bốn anh em chúng ta mà.

Chương 318

Số tiền này, tôi nghĩ nên chia đều cho bốn người mới đúng.

Ông không tính đến cô Dương một chút nào, nhỡ cô ấy về lại giận thì sao?" Bàn Tử lộ ra vẻ mặt khó xử nói.Bàn Tử tuy thường ngày có vẻ ham lợi nhỏ, nhưng trong một số chuyện lại làm rất nghĩa khí, thật thà và trượng nghĩa."Bàn Tử à, cậu nghĩ cô Dương thiếu tiền sao?

Ba anh em mình là nông dân trung hạ bần, còn cô ấy là đại phú hào tư bản chủ nghĩa.

Chút tiền này có khi người ta còn chẳng thèm để vào mắt!" Lão Hồ thấy Bàn Tử do dự như vậy, liền trêu chọc nói."Lão Hồ, không thể nói như vậy được.

Tuy cô Dương nhà có tiền, nhưng dù sao cũng đã cùng chúng ta vào sinh ra tử.

Ba anh em mình làm anh trai không thể bắt nạt em gái được!

Tôi thấy số tiền này chia làm bốn phần.

Để lại một phần cho cô ấy.

Còn về việc sau này cô ấy có muốn hay không, thì tấm lòng này nhất định phải có." Bàn Tử nói với vẻ mặt nghiêm túc, đối với chuyện này hắn không hề mơ hồ chút nào."Được rồi, việc phân chia tiền bạc cứ do cậu quyết định.

Dù sao cậu làm việc, tôi cũng yên tâm.

Mau ra ngoài giải quyết đi, nhìn chằm chằm vào chi phiếu cả đêm không chợp mắt à?

Nhỡ đâu cậu nhìn xuyên thủng chi phiếu, vậy thì được không bù

mất.

Một trăm triệu trực tiếp đổ sông đổ biển đấy!" Tần Vũ lại uống một ngụm trà lớn, cười hì hì nói."Lão Tần, lời này tôi không thích nghe đâu.

Ý lời ông nói cứ như tôi bị tiền che mắt vậy.

Hai ông cứ tỏ ra thanh cao coi tiền như rác thì sao?

Cứ gật đầu một cái đi, một trăm triệu này tôi sẽ trực tiếp nhét vào túi mình, ai cũng đừng hòng có một xu!" Bàn Tử cầm chi phiếu đi ra ngoài, vừa đi vừa nói trêu chọc."Bàn Tử à, vừa nãy còn ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt, tự dưng lại biến đổi sắc mặt rồi!" Lão Hồ thấy Bàn Tử ra khỏi cửa, vội vàng la lớn.Bàn Tử không quay đầu lại, chỉ vẫy vẫy tay rồi biến mất trong đám đông.

Tần Vũ và Lão Hồ nhìn nhau cười.

Bàn Tử đúng là một báu vật sống.

Có được huynh đệ như vậy, cả đời không lo, trên đường xuống Diêm Vương cũng có thể vui vẻ cười nói không ngừng.Tần Vũ và Lão Hồ ngồi xuống sau đó, từ từ thưởng thức trà, trò chuyện phiếm."Lão Tần, chúng ta đã xuống không ít mộ lớn, ông có cảm nghĩ gì không?

Bây giờ lại có tiền rồi, ông nghĩ chúng ta có nên đi làm gì đó không?" Lão Hồ nhấp một ngụm trà, nghiêm túc hỏi."Lão Hồ, bây giờ tôi đã bước chân vào con đường này rồi, ông nghĩ có thể dễ dàng rút lui sao?

Mấy anh em chúng ta đã nổi danh trên giang hồ rồi, muốn quy ẩn e rằng khó.

Ngay cả khi chúng ta trốn ở đâu đi nữa, thì cũng sẽ luôn có người tìm đến tận cửa thôi!" Tần Vũ cũng uống một ngụm trà, thở dài nói."Vậy Lão Tần, tiếp theo ông có dự định gì không?

Địa điểm tiếp theo nên đi đâu?”“Đừng vội chứ, dù sao chuyến đi Nam Hải lần này đã tiêu hao rất nhiều nguyên khí mà?

Con người thì luôn phải học cách hưởng thụ chứ?

Dù sao chúng ta bây giờ cũng là người có tiền rồi, không thể cứ mãi chịu khổ được chứ?” Tần Vũ lại uống một ngụm trà nói.Lần này Tần Vũ thực sự cảm thấy hơi mệt mỏi, không muốn nghĩ đến những chuyện khác.

Anh chỉ muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một thời gian, trải nghiệm một đoạn cuộc sống của người bình thường.Nhưng thường thì sự việc không như ý muốn, trời không chiều lòng người.Tần Vũ vừa dứt lời, trong cửa hàng nhỏ của anh liền có một vị khách không mời mà đến.Tần Vũ và Lão Hồ cẩn thận đánh giá người khách đột nhập vào, tuổi tác người này cũng xấp xỉ với họ.Tần Vũ nhìn kỹ người này, dường như có chút quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu đó.Khi người đó bước vào, vẻ mặt hoảng hốt, hiển nhiên như có chuyện gấp.“Vị bằng hữu này sao lại vội vàng thế, có chuyện gì gấp sao?” Lão Hồ trực tiếp mở miệng hỏi.Nhưng người đó rất kỳ lạ, không trả lời lời của Lão Hồ.

Thấy ấm trà trên bàn, liền trực tiếp cầm ấm trà lên tu một ngụm lớn.Thở hổn hển một lúc, mới cẩn thận đánh giá Tần Vũ và Lão Hồ, rồi nắm lấy tay Tần Vũ nói: “Tiểu Vũ, cậu còn nhớ tôi không?

Tôi là Lý Cương.” Lão Hồ lập tức lộ vẻ mặt kinh ngạc, người này là bạn của Tần Vũ sao?

Anh ta và Tần Vũ cũng có giao tình nhiều năm, nhưng chưa từng gặp người này.Ánh mắt Tần Vũ cũng trở nên nghiêm túc, cẩn thận đánh giá người này.

Lý Cương?

Lý Cương là ai?

Cái tên này sao quen thuộc thế, người trước mắt nhìn thực sự có vài phần quen mặt.“Tôi là bạn học tiểu học của cậu đấy, hai đứa mình năm xưa còn cởi trần chơi bùn đất lớn lên cùng nhau, chẳng lẽ cậu quên rồi sao?” Người đó thấy Tần Vũ không nhớ, lại vội vàng nói.Tần Vũ nghe vậy, mới bừng tỉnh đại ngộ, lập tức vỗ đùi một cái, phát ra một tiếng “à” đầy ý vị.“Tiểu Cương Tử à, hai đứa mình bao nhiêu năm không gặp rồi.

Từ sau khi học xong tiểu học, nhà cậu chuyển đi rồi.

Đột nhiên biết tin tôi, liền chạy đến tìm tôi sao?” Tần Vũ vội kéo một chiếc ghế cho Lý Cương, bảo anh ta ngồi xuống rồi vui vẻ hỏi.“Không sao cả, nên mới tìm cậu.” Lý Cương nói với vẻ ngượng nghịu.Lão Hồ lập tức cảm thấy người này lai lịch không đơn giản.

Đã không liên lạc với Tần Vũ bao nhiêu năm, sao lại đột nhiên biết Tần Vũ ở Phan Gia Viên?

Người này lúc nãy còn thở hổn hển, như thể đang bị ai đó truy đuổi vậy.

Hoặc là có chuyện gì đặc biệt quan trọng, nên mới không ngừng nghỉ chạy đến.Lão Hồ ngay khoảnh khắc bưng chén trà, liền đưa mắt ra hiệu cho Tần Vũ, ý bảo cẩn thận một chút.Tần Vũ đương nhiên hiểu ý.

Bạn học tiểu học đột nhiên tìm đến, chắc chắn có chuyện gì đó, không hề đơn giản.“Tiểu Cương Tử à, có chuyện gì thì thành thật nói ra đi.

Với tình cảm năm xưa của hai đứa mình, có khó khăn tôi nào có thể không giúp!

Tuy bây giờ tôi cũng chưa kiếm được nhiều tiền, nhưng ba năm

vạn tệ thì có thể lấy ra được.

Vì tình cảm huynh đệ của chúng ta!”“Tiểu Vũ, lời này tôi không thích nghe đâu, lẽ nào cậu nghĩ tôi tìm cậu là để vay tiền, cậu cũng quá coi thường tôi Lý Cương này rồi.” Lý Cương cố ý tỏ vẻ tức giận nói.Lão Hồ thấy Lý Cương nói vậy, suýt nữa không nhịn được cười thành tiếng.

Lý Cương quả nhiên vừa nhìn đã biết lai lịch không đơn giản, kiểu thao tác này đúng là của một người từng trải giang hồ.

Nhưng lẽ nào anh ta nghĩ Tần Vũ và Lão Hồ đơn giản sao?

Những gì họ từng chứng kiến lẽ nào ít hơn anh ta?Lý Cương đưa ra một loạt thao tác như vậy, quả thực khiến Tần Vũ khó xử.

Làm sao trả lời đây?

Tốt bụng thăm dò xem anh ta có gặp khó khăn kinh tế không để giúp đỡ.

Nhưng nếu không phải vì tiền, vậy rốt cuộc là vì chuyện gì?

Tần Vũ cũng hiểu ra.

Tần Vũ thấy Lý Cương nói vậy, lập tức cũng sa sầm mặt, ngữ khí lạnh lùng nói.“Tiểu Cương Tử, đã tìm đến tôi thì hẳn là tin tưởng tôi.

Vậy có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.

Dù sao hai đứa mình đã bao nhiêu năm không gặp rồi, tôi cũng không thể biết tình hình của cậu.

Tôi hỏi cậu có cần tiền không cũng là có ý tốt.

Nhưng cậu lại giận tôi, thực sự khiến tôi khó xử đó!”Lúc này Lý Cương lại cầm ấm trà trên bàn, tu một ngụm lớn.

Ánh mắt anh ta liếc nhìn Lão Hồ, ý muốn nói Lão Hồ có mặt ở

đây, không tiện nói chuyện.“Tiểu Cương Tử, có gì thì cứ nói.

Lão Hồ này cũng là anh em trong nhà, cùng tôi vào sinh ra tử, không sao đâu.” Tần Vũ giải thích cho Lý Cương.Lý Cương lại bưng ấm trà uống một ngụm, rồi ho khan hai tiếng, hắng giọng.Tần Vũ thấy tư thế đó, biết anh ta sắp kể một câu chuyện lớn.“Tiểu Vũ, không giấu gì cậu, tôi thực sự đang gặp một vấn đề lớn.

Chuyện này quá quỷ dị, tôi mới vội vã tìm cậu như vậy.

Thực sự tôi đã bị chuyện đó dọa sợ không nhẹ.

Hiện giờ trong giới, danh tiếng của cậu có thể nói là đã truyền khắp nam bắc đại giang.

Chỉ cần trong nghề của chúng ta, ai mà không biết đại danh của Tần Vũ chứ?”Lão Hồ lại không kìm được cười thầm, gã này quả nhiên là một “diễn viên”.

Trước khi nói chuyện, không quên tâng bốc Tần Vũ một phen.

Chương 319

Người này tâm cơ khá sâu, e rằng không có bạn bè thật sự.

Có vẻ như đã quen thuộc với việc lẫn lộn trong giới kinh doanh, lừa gạt lẫn nhau đã thành thói quen.

Căn bản không tin tưởng bất kỳ ai.Tần Vũ cũng lập tức nhận ra người bạn học tiểu học này bây giờ không hề đơn giản.

Rõ ràng là đang muốn lừa gạt, để anh đi làm một số việc cho anh ta.“Không biết hai vị có từng nghe về Tần Lĩnh cổ mộ chưa?

Thật không giấu gì, thời trẻ tôi cũng làm một số việc kinh doanh nhỏ, nhưng cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Nhưng sau đó tôi theo chú họ đi hạ đấu, kiếm được không ít lợi lộc.

Nhưng một tháng trước, tôi và chú họ đã đi sâu vào trong dãy núi Tần Lĩnh.

Ở đó có một cổ mộ không rõ niên đại.

Nhưng lần đó hai chú cháu tôi đi vào đó, chú họ tôi đã bỏ mạng ở trong đó, tôi cũng suýt nữa không ra được, cuối cùng thoát chết trong gang tấc.

Nhưng sau khi tôi ra ngoài, cả người tôi đã xảy ra những chuyện quỷ dị nghiêm trọng.

Mỗi đêm tôi đều gặp ác mộng, mơ thấy đủ loại cái chết thảm khốc trong cổ mộ đó.

Hai vị nhìn quầng thâm mắt to đùng của tôi đây, chính là vì chuyện này.

Tôi cảm thấy mình dường như đã bị trớ chú, cho nên mới tìm đến cậu.

Cầu xin cậu hãy đi Tần Lĩnh cổ mộ một lần nữa, giúp tôi giải trừ lời nguyền này.” Lý Cương nói xong những lời này lại cầm ấm trà uống một ngụm, thở hổn hển.

Hiển nhiên trong lòng anh ta có một nỗi sợ hãi sâu sắc.Lão Hồ và Tần Vũ thấy Lý Cương nói như vậy, cùng với vẻ mặt hiển nhiên không giống đang nói dối.

Nhưng chuyện này quá quỷ dị, Tần Vũ ít nhiều có chút do dự.

Bởi vì mấy người họ trước đó cũng từng chịu lời nguyền, trải qua bao gian nan hiểm trở mới giải trừ được lời nguyền.

Nếu đồng ý đi Tần Lĩnh cổ mộ, rất có thể cũng sẽ lại nhiễm lời nguyền.

Nhưng Tần Vũ lại không thể không đi Tần Lĩnh cổ mộ, vì đã là một mộ lớn, không chừng lại có thể đạt được kỹ năng mới.Tần Vũ ngẩng đầu nhìn Lão Hồ một cái, Lão Hồ lúc này cũng chìm vào trầm tư.

Hiển nhiên đối với chuyện lời nguyền, trong lòng Lão Hồ có chút dè chừng.Lý Cương thấy Tần Vũ và Lão Hồ chìm vào trầm tư, không nói gì nữa, vội vàng lại mở miệng nói: “Tiểu Vũ à, hai đứa mình năm xưa là anh em thân thiết mà.

Cậu thường xuyên đến nhà tôi ăn cơm, thích nhất là món mỳ vằn thắn mẹ tôi nấu.

Cậu không thể thấy chết mà không cứu chứ!”Lão Hồ trong lòng cười khẩy, Lý Cương này thật sự là vô liêm sỉ đến cực điểm.

Chuyện này vốn phải mạo hiểm tính mạng để làm.

Một bát mỳ vằn thắn năm xưa lẽ nào có thể khiến Tần Vũ mạo hiểm tính mạng đi một chuyến?

Cũng không chắc có thể giúp anh ta giải quyết được việc.

Lý Cương này đánh bài tình cảm rất tốt, bởi vì Lão Hồ biết Tần Vũ là người trọng tình cảm.“Tiểu Cương Tử, cậu đừng vội, chuyện này phải tính toán lâu dài.

Nếu tôi muốn đi thì phải chuẩn bị thật đầy đủ.

Dù sao cậu đã đi một lần rồi, khá quen thuộc với nơi đó.

Cậu phải kể rõ ràng mọi tình hình ở đó cho tôi biết!” Tần Vũ trầm tư một lúc lâu rồi nói.Lão Hồ vừa nghe Tần Vũ nói vậy, biết Tần Vũ có ý định đi rồi.

Lý Cương cũng nghe Tần Vũ nói vậy, biết Tần Vũ đã đồng ý.

Lúc đó, Bàn Tử vừa hay quay về.

Khi về, trên tay hắn xách mấy cái túi lớn, hiển nhiên đã mua không ít đồ.

Vừa bước vào cửa, thấy một người đang ngồi, nói chuyện thân mật với Tần Vũ, hắn cứ tưởng là bạn của Tần Vũ.“Lão Tần, bạn của ông à, mau mau giới thiệu một chút đi, hôm nay vừa hay tôi mua rượu ngon thức ăn ngon rồi, chúng ta hãy chiêu đãi bạn bè thật tốt!” “Bàn Tử giới thiệu, đây là bạn nối khố của tôi tên Lý Cương, cậu ấy có chuyện quan trọng muốn tìm tôi.

Lý Cương, đây là anh em của tôi, cứ gọi là Bàn Tử được rồi.” Tần Vũ thấy Bàn Tử nhiệt tình như vậy, liền trực tiếp giới thiệu hai người một lượt.

“Úc, bạn nối khố của Lão Tần à, vậy sau này cũng là anh em nhà mình.

Nhanh ngồi xuống đi, tôi mới mua một quả dưa hấu lớn, trời nóng thế này thật không chịu nổi.” Bàn Tử cười ha hả, vội vàng lấy quả dưa hấu vừa mua ra.

“Vốn dĩ hôm nay tôi đã mua không ít thức ăn, định làm một bữa thịnh soạn.

Nhưng vì bạn nối khố của Lão Tần đã đến, vậy hôm nay chúng ta ra quán ăn đi.

Xiên thịt cừu thì sao?

Lâu lắm rồi không đi ăn, tôi nhớ xiên thịt cừu ở quán đó lắm.” Bàn Tử vừa cắt dưa hấu vừa nói.

Quả thực, sau hơn một tháng nghỉ ngơi, họ đều tự nấu ăn ở nhà mà không ra quán.

“Tôi thấy được đó, đúng là nhớ xiên thịt cừu ở quán đó thật.

Lâu lắm không ăn, nói một cái là nước miếng của tôi không nhịn được mà chảy ra rồi.

Hahahaha.” Lão Hồ tiếp lời Bàn Tử nói.

“Vậy thì được, chúng ta ăn xong dưa hấu thì ra quán đi.

Nhanh ăn đi, dưa hấu ướp lạnh đó, tôi phải chen hàng mới mua được đó.

Đông người lắm, nhưng tôi da mặt dày, chịu được mắng chửi mà.

Hahahaha.” Bàn Tử cắt xong dưa hấu cười ha hả nói, vì bình thường cậu ta hơi thiếu ý thức nên thường xuyên chen hàng.

“Mẹ kiếp.

Bàn Tử, dưa hấu ngon thật đấy, trời nóng thế này mà cắn một miếng dưa hấu ướp lạnh, cả người đều cảm thấy thoải mái.

Tôi nghĩ chúng ta cũng nên mua một cái tủ lạnh, sau này mua ít hoa quả gì đó về ướp lạnh.

Giải nhiệt ngày hè thì không gì bằng.” Tần Vũ ăn một miếng dưa hấu, sảng khoái đến run cả người nói.

“Lão Tần, chúng ta vừa có tiền, không thể cứ bộ dạng nhà giàu mới nổi được chứ.

Tủ lạnh thứ đó muốn mua là mua được sao?

Thứ đó không phải có tiền là mua được đâu, phải nhờ quan hệ đó!” Bàn Tử nghe Lão Tần nói vậy, lập tức mắng mỏ.

Tần Vũ lúc này mới bừng tỉnh, đúng rồi, bây giờ là thập niên 80.

Các loại thiết bị điện tử dù ở thủ đô cũng chưa đặc biệt phổ biến!

“Bàn Tử mặc kệ đi, tủ lạnh tôi nhất định phải có.

Dù phải nhờ quan hệ cũng phải mua một cái chứ, nhà giàu mới nổi thì sao?

Có tiền rồi thì phải hưởng thụ chứ, không thể bạc đãi bản thân được!” Tần Vũ nói như vậy là để che giấu sự ngượng ngùng của mình.

Chương 320

Dù sao cái xương cốt Tần Vương đó bán được một số tiền lớn, mua một cái tủ lạnh thì có thể nói là nhà giàu mới nổi sao?

"Được được được, đều được, mua, mua, tôi nhiều tiền mà, nhất định sẽ mua cho các ông một cái tủ lạnh lớn về.

Dưa hấu cũng ăn gần hết rồi, lên xe chuyên dụng của tôi, anh em mình lại ra quán ăn!" Bàn Tử cười ha hả nói.

"Khoan đã, xe chuyên dụng của Bàn Tử đó thì làm sao.

Hôm nay chúng ta cũng rộng rãi một lần đi, lát nữa bắt taxi đi.

Dù sao bây giờ chúng ta cũng là người có tiền rồi, không thể để mình chịu thiệt thòi được chứ?" Lão Hồ vừa nghe đến chiếc xe chuyên dụng đó lập tức sợ hãi, chiếc xe ba gác cũ nát đó chở ba người cứ kêu lạch cạch.

Bây giờ thêm Lý Cương vào nữa có lẽ thật sự không chịu nổi.

Lý Cương lúc này cũng đầy thắc mắc.

Tuy ba người họ đã mở một cửa hàng đồ cổ, nhưng trên đường thường xuyên đi lại, cửa hàng của Tần Vũ cũng không có mấy món đồ giá trị.

Chỉ lừa được mấy người nước ngoài ở ngoài, ai trong giới mới dám mua đồ của họ chứ.

Nhưng từng người lại đều có vẻ rất có tiền, như nhà giàu mới nổi vậy, trong lòng cậu ta đầy nghi ngờ.

"Lão Hồ mặt cũng đổi sắc rồi, Lão Tần nhà giàu mới nổi tôi cũng hiểu rồi, cũng biến thành bộ dạng đó.

Xe chuyên dụng của tôi thì sao chứ, các ông quên rồi sao, hồi đó hai người xuất phát từ thủ đô, tôi lái chiếc xe đó chở hai người đi ăn xiên thịt cừu mà.

Chúng ta lại tìm lại cảm giác ban đầu không được sao?

Lý Cương huynh đệ, làm người không thể quên gốc gác được chứ, đúng không?" Bàn Tử nói với vẻ mặt ấm ức, như thể Lão Hồ và Tần Vũ đang hợp sức bắt nạt cậu ta, vừa nói vừa vội vàng kêu Lý Cương cầu cứu.

"Tôi cũng thấy được đó, tôi cũng muốn kiến thức chiếc xe chuyên dụng của Bàn ca trông như thế nào.

Mà lại khiến hai người họ chê bai đến vậy." Lý Cương cũng là người hiểu chuyện, thấy Bàn Tử thân thiết như vậy.

Sau này chắc chắn có thể sử dụng được, cho nên liền nói giúp Bàn Tử.

"Thấy chưa, Lý Cương huynh đệ thật thà, tôi chọn đúng người rồi, Lão Tần khóa cửa, tôi đi lấy xe chuyên dụng của tôi!" Bàn Tử cười ha hả đi ra ngoài, Tần Vũ và Lão Hồ hai người cười khổ, lắc đầu. .....

Tần Vũ cũng dọn dẹp cửa hàng, liền cầm chìa khóa đi ra ngoài, Lý Cương thì theo sau.

Khi Bàn Tử lái chiếc xe chuyên dụng của mình đến trước mặt ba người, Lý Cương cũng kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt.

Thì ra cái gọi là xe chuyên dụng là một chiếc xe ba gác, chiếc xe ba gác đó cũng không phải là loại mới.

Nhưng nó đã cũ nát đến mức này rồi, bốn người đàn ông to lớn liệu có chịu đựng nổi không?

“Bàn ca, anh chắc chắn chiếc xe ba gác này có thể chịu được bốn người đàn ông to lớn như chúng tôi chứ?

Không phải đùa chứ?” Lý Cương nhìn chiếc xe chuyên dụng của Bàn Tử, không tự tin hỏi.

“Anh em của tôi ơi, đừng có coi thường chiếc xe ba gác cũ nát của chúng tôi, nó chắc chắn lắm đó, cứng cáp lắm.

Dù sao đây cũng là món đồ cổ do An Lạc sản xuất, không phải thứ tầm thường đâu.

Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên xe đi, không thì đi muộn, lại không còn chỗ.” Bàn Tử thấy ba người có vẻ do dự, vội vàng thúc giục lên xe.

Ba người bất đắc dĩ đành phải ngồi lên chiếc xe ba gác, trên đường tiếng kêu lạch cạch của nó khiến vô số người quay đầu nhìn lại.

Dù sao những người ở Phan Gia Viên đều là những nhân vật có máu mặt.

Tần Vũ và ba người hiện nay ở Phan Gia Viên có thể nói là nổi tiếng khắp nơi, nhưng lại đạp một chiếc xe ba gác kêu lạch cạch như vậy.

Lão Hồ và Tần Vũ cảm thấy mất mặt, nhưng Bàn Tử thì vui vẻ trong đó, căn bản không để ý đến ánh mắt của người khác.

Trên đường tiếng lạch cạch cuối cùng cũng đến quán thịt xiên cừu.

Bàn Tử cũng mệt đến mồ hôi đầm đìa, vốn dĩ thời tiết nắng nóng như bây giờ.

Để một người béo như Bàn Tử đạp một chiếc xe ba gác kéo ba

người đàn ông to lớn thì sao có thể không mệt được.

"Ba anh em tôi không vui, trời nóng thế này mà có người nào chịu đạp xe ba gác kéo người chứ.

Tôi miễn phí đó, mà các ông thì hay rồi, lại cảm thấy xấu hổ chứ!" Bàn Tử vừa dừng xe ba gác lại, thở hổn hển nói.

Tuy mệt, nhưng lại vui vẻ trong đó, vì cậu ta thật sự coi Tần Vũ và Lão Hồ như anh em ruột.

Bàn Tử coi như giảm béo vậy.

"Chủ quán, trước tiên cho tôi 20 đĩa thịt cừu, các món khác lát nữa gọi!" Bốn người vừa bước vào cửa, Bàn Tử đã vội vàng hét lớn.

Trước đây còn trêu chọc Tần Vũ là nhà giàu mới nổi, chẳng lẽ cậu ta không phải là nhà giàu mới nổi sao?

Ba người mà gọi 5 đĩa thịt cừu.

"Bàn Tử, trước đây anh còn nói hai chúng tôi là nhà giàu mới nổi, vừa vào cửa đã gọi 20 đĩa thịt cừu thì la cho ai nghe chứ?" Lão Hồ cười ha hả hỏi.

Tần Vũ cũng nhớ lần đầu tiên Bàn Tử dẫn mình đến thủ đô ăn xiên thịt cừu.

Lúc đó dù sao mấy người họ túi tiền eo hẹp, Bàn Tử cũng chỉ dám gọi 5 đĩa thịt cừu.

Thực ra lúc đó ba người đàn ông to lớn ăn năm đĩa thịt cừu căn bản là không đủ.

Nhưng trong lòng ai cũng hiểu ý nên không dám nói ra, cứ như mồm vịt chết cứng ngắc nói đã ăn no rồi, sau đó lại gọi thêm không ít rau xanh.

Tần Vũ nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó, không nhịn được mà bật

cười.

Chủ quán thấy Tần Vũ, Bàn Tử và ba người họ cũng vui vẻ.

“Bàn gia đã lâu không đến tiệm nhỏ của tôi ăn xiên thịt cừu rồi, tôi cứ tưởng Bàn gia đã thành người có tiền nên quên mất tiệm nhỏ của tôi rồi chứ!” Chủ quán nửa đùa nửa thật nói.

“Chủ quán, sao mà quên được chứ, chỉ là mấy tháng trước có việc đi phương nam nên bận một thời gian, cho nên không đến được.

Nhưng vừa về là tôi vội vàng đến tiệm của ông ngay, xiên thịt cừu ở đây là chính tông nhất, hương vị đậm đà nhất.

Cả đời cũng không quên được đâu!

Hahahaha!” Bàn Tử cười ha hả nói.

Hồi chưa có tiền, cậu ta cũng thường xuyên ăn cơm, thường xuyên ghi nợ.

Cho nên cậu ta và chủ quán cũng thường xuyên trêu chọc nhau.

“Chủ quán đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng mang bếp nướng và thịt cừu lên đi.

Mấy anh em hôm nay thật sự đói rồi, quan trọng là thèm thịt cừu quá!” Lão Hồ lúc này thúc giục nói, quả thực có chút đói.

Tần Vũ nhìn quanh quán thấy không có nhiều người lắm.

Chương 321

Dù sao trời nóng thế này thì không có nhiều người thích ăn xiên thịt cừu, xiên thịt cừu phải ăn vào mùa đông mới có cái cảm giác đó.

Bốn người họ gọi một bình rượu gạo.

Chủ quán nhanh chóng mang thịt cừu và bếp nướng lên, bốn người bắt đầu uống rượu, nướng thịt cừu, thật là vui vẻ biết bao.

"Này Lão Tần, bạn nối khố của cậu tìm cậu có chuyện gì vậy?" Bàn Tử vừa uống rượu vừa hỏi.

"Đương nhiên là có chuyện quan trọng, nhưng lần này tôi không muốn hai người đi, tôi và Lão Hồ đi là được rồi, hai ông thấy sao?" Tần Vũ ăn xong một miếng thịt cừu, đặt đũa xuống nói.

"Lão Hồ, nói vậy là không đủ tình nghĩa rồi, ba anh em chúng ta sinh tử có nhau vẫn luôn ở bên nhau.

Cứ thế này mà bỏ tôi lại một mình, hai người song phi song túc thì thật sự thích hợp sao?

Phải biết Mạc Kim Giáo Úy phân ra thì chết mà hợp lại thì sống, thiếu tôi cái phúc tướng này thì có chắc an toàn không?" Bàn Tử vẻ mặt không vui hạ thấp giọng nói, dù sao đây cũng là nơi công cộng.

"Bàn Tử, không phải tôi không cho ông đi, nhưng chuyến đi này có thể thật sự có nguy hiểm.

Lời nguyền mà tôi đã chịu đựng chưa lâu mới giải trừ, lần này đi có khả năng lại nhiễm phải lực lượng lời nguyền!" Tần Vũ thần sắc nghiêm túc nói.

"Lão Tần cũng đừng nói vậy, có nguy hiểm tôi càng phải đi cùng.

Hai người và Lão Hồ mà đi một mình, tôi sao mà yên tâm được!" Bàn Tử ngữ khí kiên định nói.

"Không cho tôi đi, là tôi không đi sao?

Hai ông nghĩ ba anh em chúng ta cứ đi cùng nhau đi, tôi một mình mà đi riêng à?" Bàn Tử trực tiếp giở trò vô lại, dù sao cũng không thể không đi được.

"Thôi được rồi Lão Tần, cậu cũng biết tính khí của Bàn Tử rồi.

Ba anh em chúng ta đi cùng nhau đã nhiều rồi, có nguy hiểm thì ba anh em cùng gánh vác đi, cứ để Bàn Tử đi cùng đi." Lão Hồ thấy Bàn Tử cố chấp như vậy, liền xin Tần Vũ.

Thực ra trong lòng Tần Vũ có một sự do dự lớn.

Chuyện lần này là của bạn nối khố, không muốn kéo Bàn Tử và Lão Hồ vào.

Nhưng lúc đó Lão Hồ có mặt hiển nhiên không thể giấu giếm.

Lúc đó đã dặn Lý Cương đừng để ý đến Lão Hồ mà nói ra những chuyện khác.

Nhưng lại liên quan đến việc hạ mộ, nguy hiểm như vậy cậu ta lại hối hận rồi.

Nhưng bây giờ hối hận thì có ích gì, hai huynh đệ rõ ràng không thể đứng ngoài cuộc.

Lão Hồ và Bàn Tử thấy Tần Vũ trầm tư rất lâu không nói gì.

Không biết Tần Vũ đang nghĩ gì, đành phải lại đổ đầy rượu gạo vào ly trước mặt.

"Bàn Tử, Lão Hồ, thực ra lần này tôi thật sự không muốn kéo cả hai người vào.

Nhưng tôi cũng biết hai người vì tôi mà lo lắng, chuyện này hai người đã biết, chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn!" Tần Vũ thở dài nói.

"Tiểu Vũ, đã vậy hai huynh đệ đã cố chấp muốn đi, đừng từ chối nữa.

Dù sao cũng là ý tốt của anh em nhà mình.

Cứ thế này mà từ chối hết lần này đến lần khác, chẳng phải sẽ khiến hai huynh đệ buồn lòng sao!" Lý Cương nghe Tần Vũ nói vậy, vội vàng nói.

Bởi vì cậu ta thật sự sợ Tần Vũ không đồng ý cho Lão Hồ và Bàn Tử đi.

Dù sao Tần Lĩnh cổ mộ đó không thể đi một lần là được, hiểm nguy không lời nào tả xiết.

Thêm một người có thể thêm một phần sức mạnh.

"À, Lão Tần, cậu xem tình hình đi, Lý Cương huynh đệ cũng nói rồi.

Lý Cương huynh đệ đều đồng ý cho hai chúng tôi đi rồi, chẳng lẽ cậu muốn từ chối sao?" Bàn Tử thấy Tần Vũ có chút dao động, liền nói thừa thắng xông lên.

"Được rồi, tôi cũng thật sự không chịu nổi hai người năn nỉ ỉ ôi!" Tần Vũ cuối cùng cũng thở dài, đồng ý.

Bàn Tử và Lão Hồ hai người vui mừng khôn xiết, nâng ly, bốn người cụng ly, cạn sạch rượu gạo trong ly.

Nhưng vào lúc này, sau khi Lý Cương uống xong rượu gạo.

Cả người bắt đầu co giật, đột nhiên ngã quỵ xuống đất.

Bàn Tử ngồi cạnh Lý Cương, vội vàng đỡ Lý Cương dậy, thử

xem còn thở không.

Thật sự dọa Tần Vũ ba người xanh mặt, Lão Hồ vội vàng bóp nhân trung của Lý Cương.

Tần Vũ vội vàng lại tìm chủ quán mang một chậu nước lạnh, dùng tay vẩy nước lên mặt Lý Cương, Lý Cương mới dần dần tỉnh lại.

"Tiểu Cương Tử, có chuyện gì vậy?

Đột nhiên ngất xỉu sao?" Tần Vũ thấy Lý Cương tỉnh lại, lo lắng hỏi.

"Tôi cũng không biết có chuyện gì, đột nhiên đại não co giật đau đớn.

Ngay sau đó ý thức mơ hồ, tôi ngất đi, chắc là lời nguyền lại trở nên nặng hơn rồi.

Nửa tháng nay tôi bị lời nguyền hành hạ không ngủ được một giấc yên ổn, bây giờ lại trở thành như vậy, tôi thật sự sống không bằng chết mà!" Lý Cương nói lúc này với vẻ mặt đầy đau khổ.

Tần Vũ nhìn thấy bộ dạng đó lại không đành lòng, xem ra chuyến đi Tần Lĩnh đã đến gần rồi, phải lập tức chuẩn bị đồ đạc.

Tần Vũ không nói gì nhiều vì tình trạng của Lý Cương.

Dù sao Tần Vũ cũng là người trọng tình nghĩa.

Nhưng Lão Hồ đứng một bên thì lại nhìn thấy rõ.

Biết Lý Cương đang giở một số tiểu xảo.

Lão Hồ từ khi Lý Cương xuất hiện đã cảm thấy người này chắc chắn có chuyện giấu giếm.

Tuy lời nguyền là thật, nhưng gã này chắc chắn đã giấu diếm một số thông tin quan trọng.

Nhưng Tần Vũ đã như vậy, Lão Hồ không tiện tiếp tục chọc ngoáy ly gián.

Làm như vậy, e rằng sẽ khiến Tần Vũ cảm thấy hẹp hòi.

"Này Lý Cương huynh đệ, có chuyện gì vậy?

Đột nhiên đang uống rượu, ăn lẩu lại ngất đi, thật sự đáng sợ quá!" Bàn Tử thấy Lý Cương đã tỉnh lại, không khí lại nghiêm túc như vậy, vội vàng nói đùa.

"Bàn ca để anh chê cười rồi, tiểu đệ quả thật thân thể không ổn rồi.

Đợi lần này giải trừ lời nguyền trên người tôi xong, tôi sẽ cùng Bàn ca uống một bữa thật đã, chúng ta không say không về!" Lý Cương yếu ớt nói.

"Vậy thì được, tôi thấy mấy anh em chúng ta cũng ăn gần xong rồi.

Chương 322

Nhanh chóng về nhà, để Lý Cương huynh đệ nghỉ ngơi thật tốt, việc không nên chậm trễ, ngày mai chúng ta chuẩn bị xuất phát đi!" Bàn Tử nói.

Bàn Tử còn vội vàng đi tìm chủ quán để thanh toán.

"Này Bàn Tử, lần này còn chưa biết đi đâu mà đã vội vàng đến thế.

Sao không đi chuẩn bị một số đồ đạc đi!" Lão Hồ thấy Bàn Tử tích cực như vậy, nói với vẻ không có ý tốt.

"Ồ, đúng rồi, quả thật tôi không biết chuyến đi lần này, chúng ta rốt cuộc sẽ đi đâu?

Lão Tần nhìn xem cũng không nói cho tôi!" Bàn Tử phản bác Tần Vũ.

"Lần này tôi muốn đi Tần Lĩnh.

Tiểu Cương Tử đã phát hiện một ngôi cổ mộ không rõ niên đại ở đó, bên trong thậm chí còn rất kỳ lạ.

Sau khi vào đó thì chú họ của cậu ấy đã bỏ mạng ở đó, bản thân lại chịu lời nguyền.

Cho nên lần này cậu ấy đến tìm tôi, là để đi Tần Lĩnh cổ mộ giúp cậu ấy giải trừ lời nguyền!" "Ồ, thì ra là có chuyện đó, Lão Tần thật sự không đủ tình nghĩa.

Lời nguyền thì chúng ta đã giải một lần rồi, cũng có kinh nghiệm rồi.

Vậy nhất định phải đi giúp Lý Cương huynh đệ chứ, nhìn Lý

Cương huynh đệ cũng thật thà mà, đúng không?" Bàn Tử cười ha hả nói.

Lý Cương nghe Bàn Tử nói vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười khó nhận ra.

Nhưng Lão Hồ vẫn luôn nhìn chằm chằm Lý Cương, phát hiện nụ cười quỷ dị đó, lập tức cảm thấy Lý Cương cả người có vẻ tà tính.

Lão Hồ cảm thấy mình quá đa nghi, nhưng lại có một trực giác, rằng Lý Cương này không bình thường.

Thực ra không nên nghi ngờ Lý Cương như vậy, dù sao cậu ta cũng là bạn nối khố của Lão Tần.

Nhưng cảm giác người này mang lại không thoải mái, luôn cảm thấy có vấn đề.

"Vậy thì, đã Lý Cương huynh đệ khó chịu như vậy, tôi cũng không đạp chiếc xe ba gác cũ nát của tôi nữa.

Chúng ta bắt taxi về nhà đi, cửa hàng cũng không cần đến nữa!" Bàn Tử nghiêm túc nói.

"Bàn ca, thực ra tôi thấy chiếc xe ba gác của anh rất tốt, có thể thông gió thoáng khí, nếu bắt taxi thì tôi e rằng lại sẽ ngất đi." Lý Cương cười ha hả nói.

"Thật sao, vậy thì hay là Lão Tần và hai người bắt taxi về đi.

Tôi sẽ đưa Lý Cương huynh đệ đi dạo một lát, tối sẽ về nhà.

Chuyện cửa hàng bên kia tôi sẽ sắp xếp cho Đại Kim Nha trông chừng là được." Bàn Tử vừa nghe Lý Cương nói vậy, lập tức hăng hái.

Nhưng Lão Hồ luôn cảm thấy để Bàn Tử và Lý Cương ở riêng với nhau, Bàn Tử sẽ chịu thiệt.

Dù sao Bàn Tử bản tính đơn thuần, lại coi bạn bè của Lão Tần là bạn bè của mình, chắc chắn sẽ không chút giữ lại mà nói ra mọi chuyện.

"Vậy thì Bàn Tử, hay là cậu chịu khó một chút nữa, bốn chúng ta lại đi chiếc xe ba gác cũ nát của cậu về đi." Lão Hồ cười nói.

Tần Vũ cũng đặc biệt không hiểu, Lão Hồ lại như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ thật sự chỉ đơn giản là cố ý muốn Bàn Tử giảm béo sao.

"Được rồi, chỉ cần mấy anh em vui vẻ, sau này chúng ta ngày nào cũng đạp xe ba gác." Bàn Tử tuy mệt, nhưng lại vui vẻ trong đó.

Không lâu sau, bốn người đã ở trong Tứ Hợp Viện nhỏ.

Bàn Tử đạp xe về nhà lại mệt đến thở hổn hển, mồ hôi hôi hám đầy người, vội vàng đi tắm nước lạnh.

"Tiểu Cương Tử, chuyến đi Tần Lĩnh lần này cần chuẩn bị đồ đạc gì không?" Tần Vũ hỏi Lý Cương từ phòng bên cạnh.

"Tiểu Vũ, những thứ cần chuẩn bị, cậu hoàn toàn không cần lo lắng.

Bên Tần Lĩnh tôi đã chuẩn bị xong hết, đồ đạc tôi đều đầy đủ, chỉ cần người đến là được." Lý Cương tự tin nói.

"Nếu đã như vậy thì rất tốt, chúng ta sáng sớm mai xuất phát." Tần Vũ nghiêm túc nói, dù sao nhìn thấy người bạn nối khố thuở nhỏ phải chịu đựng đủ loại đau khổ, trong lòng cậu cũng không thoải mái.

"Tiểu Vũ, thật sự cảm ơn cậu.

Nhiều năm như vậy cậu vẫn nhớ tình anh em, tôi thật sự không biết nên cảm ơn cậu thế nào.

Nếu cậu không chê, lần này giúp tôi giải trừ lời nguyền, tôi Lý

Cương xin thề sẽ bán mạng cho Tần Vũ.

Vì cậu mà làm trâu làm ngựa, lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng nguyện ý." Lý Cương đột nhiên lại giở ra một loạt chiêu bài tình cảm, khiến nội tâm Tần Vũ càng thêm khó chịu.

Đột nhiên Tần Vũ cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Tuy đã kế thừa tất cả ký ức và tình cảm của cơ thể này.

Nhưng rốt cuộc, suy nghĩ của kiếp trước vẫn là chủ đạo cơ thể này.

Đột nhiên cậu cũng cảm thấy Lý Cương có gì đó không đúng.

Diễn cảnh tình cảm có vẻ hơi quá.

Nhưng Tần Vũ nghĩ vậy thì nghĩ.

Nhưng Tần Lĩnh cổ mộ nhất định phải đi, không vì điều gì khác mà vì chính cậu.

Cậu cũng nhất định phải đi Tần Lĩnh cổ mộ một chuyến.

Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến ở Quy Khư Chi Địa cậu đã có được Thời Gian Chi Đồng, vẫn chưa thử nghiệm.

Sao không dùng Thời Gian Chi Đồng để nhìn Lý Cương chứ.

Biết đâu lại có phát hiện quan trọng.

Lúc này cậu tập trung bình tức ngưng thần.

Theo chỉ dẫn trong ký ức.

Nháy mắt trái ba cái.

Phương pháp này có thể khiến Thời Gian Chi Đồng nhìn thấy những chuyện chưa xảy ra.

Tần Vũ vội vàng hướng mắt về phía Lý Cương.

Nhưng Tần Vũ chỉ phát hiện ngày mai họ sẽ đi tàu hỏa một mạch xóc nảy đến ranh giới Thiểm Tây.

Sau đó lại đi xe buýt đến một thị trấn nhỏ.

Cuối cùng đi xe ngựa đến dưới chân núi Tần Lĩnh.

Lý Cương đã lấy được vật tư ở đó, sau đó liền tiến vào núi sâu Tần Lĩnh.

Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Chương 323

Tần Vũ không thể nhìn thấy thêm nữa.

Tần Vũ cố gắng dụi dụi mắt, rồi lại kích hoạt Thời Gian Chi Đồng để nhìn Lý Cương.

Vẫn chỉ có thể nhìn thấy những chuyện vừa xảy ra.

Tần Vũ đặc biệt tò mò, trước đây khi có được Thời Gian Chi Đồng không phải có thể nhìn thấy những chuyện sẽ xảy ra trong vòng 7 ngày sao?

Sao bây giờ lại chỉ có thể nhìn thấy những chuyện trong vòng hai ngày?

Tần Vũ lập tức liên tưởng đến việc có những thứ thần kỳ trong Tần Lĩnh cổ mộ.

Cản trở Thời Gian Chi Đồng thám thính, cho nên không thể dự đoán những chuyện sẽ xảy ra trong 7 ngày tới.

Đã không nhìn thấy được thì Tần Vũ cũng không để tâm nữa, không nói thêm một lời, bốn người sớm nghỉ ngơi, ngày thứ hai quả nhiên bốn người họ đi tàu hỏa mất một ngày.

Sau đó lại đi xe buýt rồi xe ngựa, cuối cùng trước khi trời tối đã đến được một ngôi làng nhỏ dưới chân núi Tần Lĩnh.

Lý Cương đã sớm chuẩn bị sẵn sàng tất cả vật tư ở đó, chỉ chờ Tần Vũ đến.

“Tiểu Vũ, tối nay chúng ta tạm nghỉ ngơi một đêm ở ngôi làng nhỏ này.

Sáng sớm mai tôi sẽ chuẩn bị tiến vào núi, những vật tư tôi đã

chuẩn bị, cậu xem có cần dùng không?" Lý Cương mở gói đồ ra, bên trong đồ đạc đầy đủ.

Đèn pin, gậy phát sáng, có vài quả lựu đạn và vài ống kíp nổ, khiến Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

"Này Lý Cương huynh đệ của tôi, trang bị chuẩn bị đầy đủ ghê.

Tôi hạ đấu chưa bao giờ có mấy thứ này đâu.

Có mấy thứ này thì giúp giải trừ lời nguyền, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao." Bàn Tử nhìn thấy kíp nổ và lựu đạn cười ha hả nói.

Nhưng điều khiến cậu ta càng không ngờ tới, Lý Cương lại từ một cái rương bên cạnh lấy ra ba khẩu súng lục và một khẩu súng trường tấn công.

Điều này cũng khiến Tần Vũ kinh ngạc, phải biết rằng ở An Lạc để kiếm được những thứ này không phải là chuyện dễ dàng.

Lý Cương lại có thể có được những thứ này.

Lão Hồ cũng đặc biệt kinh ngạc, ban đầu đã cảm thấy Lý Cương không đơn giản, nhìn thấy những thứ này trong lòng càng thêm bất an.

"Tiểu Cương Tử, nói thật cho tôi biết, những thứ này cậu lấy từ đâu ra?

Chuyện như vậy là phạm pháp đó." Tần Vũ nhìn thấy những thứ này kinh ngạc nói.

Dù sao cậu cũng là người từ thế kỷ 21, đối với súng đạn những thứ này là kiêng kỵ nhất.

Nhưng Tần Vũ quên mất rằng bản thân việc trộm mộ cũng là phạm pháp.

Chỉ là không cầm theo những trang bị tốt hơn để trộm mộ thì có khác biệt gì sao?

“Tiểu Vũ, chẳng lẽ cậu không tin tôi sao?

Tôi cũng có chút bản lĩnh, dù sao tôi và chú họ của tôi cũng đã ở với nhau hơn một năm rồi.

Các mối quan hệ của ông ấy rất đặc biệt, bạn bè trong giới xã hội đen cũng không ít.

Tôi thường xuyên có thể dễ dàng có được chúng, tất cả là nhờ chú họ tôi có thể kiếm được một số trang bị tiên tiến.” Lý Cương tùy tiện nói vài câu, đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người chú họ đã mất.

Dù sao một người đã chết thì gánh vác nhiều thứ cũng không sao.

Dù sao Tần Vũ cũng không thể kiểm chứng, Tần Vũ dựa vào sự tin tưởng đối với Lý Cương, không hỏi thêm nữa.

Dù sao có những thứ đó chắc chắn có thể tiện lợi cho công việc.

“Lão Tần, đừng nghi thần nghi quỷ nữa, phải biết chúng ta đảo đấu vốn đã là phạm pháp rồi.

Có những thứ này đi làm việc không phải càng có bảo đảm sao!

Tôi thấy Lý Cương huynh đệ thật thà, có những thứ tốt như vậy, lần này hạ đấu chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.” Bàn Tử nắm chặt khẩu súng trường tấn công trong tay, cười ha hả nói.

Trong lòng cậu ta, Lý Cương hoàn toàn đáng tin cậy, không có chút nghi ngờ nào đối với Lý Cương.

Nhưng Lão Hồ luôn cảm thấy Lý Cương không đơn giản.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, hôm nay trời đã tối rồi, nghỉ ngơi sớm đi, sáng sớm mai chúng ta tiến về Tần Lĩnh.” Lão Hồ nhìn Bàn Tử đang vui vẻ, thần sắc nghiêm túc nói.

Tần Vũ cũng cảm thấy Lão Hồ từ khi gặp bạn nối khố của mình xong, dường như đã biến thành một người khác.

Ánh mắt khi nhìn Lý Cương luôn mang theo vẻ không thiện ý, cậu cũng đặc biệt tò mò.

Lý Cương đưa ba người đến một sân nhỏ trong làng, sân này Lý Cương đã thuê trước đó làm căn cứ.

Vì cả gia đình đã đi thành phố, sân cũng trống.

Cho nên Lý Cương đã tìm trưởng thôn, trả một ít tiền, tạm thời thuê lại.

Bàn Tử vì nói chuyện hợp ý với Lý Cương, tối ngủ cùng Lý Cương.

Lão Hồ và Tần Vũ hai người thì ngủ chung một phòng.

Tần Vũ không nhịn được hỏi Lão Hồ về ánh mắt nghi ngờ của Lão Hồ vào ban ngày.

“Lão Hồ, tôi thấy ông đối với bạn nối khố của tôi dường như có chút gì đó.

Từ lúc cậu ấy tìm tôi, tôi đã thấy ánh mắt của ông không thiện ý, rốt cuộc là vì sao?” “Lão Tần, hai chúng ta cũng từng là lính, có tình nghĩa sinh tử, giữa chúng ta vốn dĩ không nên có sự che giấu.

Nhưng dù sao cậu ấy cũng là bạn nối khố của cậu, tôi không tiện nói một số chuyện.

Nhưng từ khi cậu ấy xuất hiện, tôi luôn cảm thấy trên người cậu ấy có điều gì đó kỳ lạ.

Nhưng tôi lại không nói rõ được, nhưng tôi dám khẳng định, cậu ấy đi trên con đường này tuyệt đối không ít thời gian.

Vì cậu ấy giỏi quan sát lời nói và sắc mặt.

Phát hiện tôi có địch ý với cậu ấy, cho nên không nói nhiều với tôi.

Còn Bàn Tử thì người thật thà chất phác, những lời cậu ấy nói đều rất hợp ý Bàn Tử.” Lão Hồ thở dài nói.

“Lão Hồ cứ yên tâm, ba anh em chúng ta là Thiết Tam Giác, không có chuyện gì có thể chia cắt tình cảm của ba chúng ta.

Tuy Lý Cương là bạn nối khố của tôi, trước đây tôi cũng thật sự vì tình anh em năm xưa mà hoàn toàn tin tưởng cậu ấy.

Nhưng đêm qua tôi cũng đã phát hiện trên người cậu ấy có điều kỳ lạ, dường như có thứ gì đó đang giấu tôi.

Lập tức tôi cũng nghi ngờ cậu ấy, nhưng đã hứa rồi.

Tôi cũng muốn xem Tần Lĩnh cổ mộ rốt cuộc là tình huống như thế nào, cho nên tôi sẽ tương kế tựu kế.

Nếu cậu ấy thật sự muốn đối xử bất nghĩa với ba anh em chúng tôi, tôi cũng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Chương 324

Dù sao trong thế giới của người trưởng thành, đồng tình với kẻ thù chính là tàn nhẫn với chính mình.” Tần Vũ nói lúc này rất bình tĩnh, không nhìn ra một chút cảm xúc dao động nào.

Lão Hồ nghe Tần Vũ nói vậy, cũng an tâm phần nào.

Vì ông biết chỉ cần Tần Vũ đã quyết định chuyện gì, tuyệt đối sẽ chín chắn.

Không biết vì lý do gì, Lão Hồ cũng cảm thấy chỉ cần có Tần Vũ ở đây.

Chuyện lớn đến đâu, cũng có thể gánh vác được.

“Lão Tần.

Thời gian không còn sớm nữa, ngày mai phải vào núi, nghỉ ngơi sớm đi!” Tần Vũ gật đầu, liền tắt đèn trong phòng.

Sáng sớm ngày thứ hai Tần Vũ và Lão Hồ hai người sớm đã tỉnh.

Nhưng không thấy Bàn Tử và Lý Cương đâu.

Trong phòng, Tần Vũ thấy Lý Cương đang ngồi trên giường, Bàn Tử vẫn còn ngủ say.

Tần Vũ bất đắc dĩ, trực tiếp vỗ mạnh một cái vào bụng Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức lật người hét lớn.

“A, ai?

Ai dám hãm hại Bàn gia?” “Bàn Tử có chuyện gì vậy?

Biết rõ hôm nay phải vào núi, đêm qua lại không ngủ sớm sao?” Tần Vũ thấy Bàn Tử tỉnh lại, nhịn cười trong lòng, nghiêm mặt hỏi.

“Tiểu Vũ, chuyện này không trách Bàn ca được, vì tối qua tôi lại gặp ác mộng.

Bàn ca đã nói chuyện với tôi rất lâu, mãi đến nửa đêm mới ngủ được.

Sáng nay tôi thấy anh ấy ngủ say như vậy, cũng không nỡ đánh thức, cho nên quyết định để anh ấy ngủ thêm một lát.” Lý Cương vội vàng giải thích giúp Bàn Tử, Bàn Tử cũng gật đầu, biểu thị là như vậy.

“Vậy thì được, đã như vậy thì cũng không trách, nhanh chóng thu dọn chuẩn bị vào núi đi.

Bây giờ thời tiết nắng nóng, tranh thủ lúc sáng sớm trời mát để đến đích vào buổi trưa.” Tần Vũ bình tĩnh nói, Bàn Tử và Lý Cương hai người gật đầu, vội vàng thu dọn.

Sau khi Tần Vũ và Lão Hồ hai người đi ra ngoài, Lý Cương kiểm tra, xác định Tần Vũ và Lão Hồ đã đi xa.

Vội vàng cúi xuống dưới gầm giường, nhổ một viên gạch ra.

Từ dưới viên gạch lấy ra nửa cành cây đồng thau, vội vàng nhét vào ba lô của mình.

“Này Lão Lý, lại đang lén lút làm gì trong phòng đó vậy?

Sao lâu vậy mới ra?” Bàn Tử tò mò hỏi.

“À, không có gì đâu, đột nhiên đầu lại hơi choáng váng, ngồi một lát.

Không sao rồi, chúng ta xuất phát đi.” Lý Cương đưa ra một cái cớ không thỏa đáng.

Nhưng Bàn Tử vẫn tin.

Bởi vì ngôi làng nhỏ này ở dưới chân núi Tần Lĩnh.

Cho nên họ trực tiếp rời làng, Lý Cương dẫn ba người đi theo lối nhỏ, trực tiếp leo lên núi.

Tuy bây giờ là tháng bảy, thời tiết bên ngoài vô cùng nóng bức.

Nhưng vùng Tần Lĩnh cây cối rậm rạp, ánh nắng hoàn toàn không thể chiếu xuống.

Hơn nữa lại là nơi râm mát, khí ẩm từ đại dương thổi đến đều bị dãy núi Tần Lĩnh chắn lại.

Cho nên ở đây vô cùng ẩm ướt và mát mẻ.

Tần Vũ vốn nghĩ rằng leo núi sẽ rất cực khổ, nhưng không ngờ Tần Lĩnh lại là một thắng địa tránh nóng.

"Lão Tần à, leo núi mà lại có chuyện sảng khoái đến vậy.

Nơi này ~sướng hơn ở thủ đô nhiều.

Nếu có thể, sau khi xuống núi chúng ta cứ ở lại ngôi làng nhỏ này một thời gian, coi như tránh nóng thì sao?" Bàn Tử tuy mệt đến thở hổn hển.

Nhưng cũng cảm thấy không khí ở dãy núi Tần Lĩnh trong lành, quan trọng hơn là mát mẻ.

"Được, chỉ cần ông thích sau này định cư ở dưới chân núi Tần Lĩnh.

Tôi sẽ thay Tiểu Cương Tử mua lại cái sân đó, để ông dưỡng lão có được không?" Tần Vũ nói đùa.

"Lão Tần, được thôi, ở nơi như vậy một thời gian là đủ rồi.

Dù sao chúng ta cũng không phải loại người tu tiên, ở lâu ở một nơi sản xuất ra các vật phẩm linh thiêng thì không thích nghi nổi đâu.

Dù sao chúng ta cũng lớn tuổi rồi, nên cân nhắc chuyện đại sự cả

đời.

Xong chuyện này tôi phải đi xem mắt!" Bàn Tử cười ha hả nói.

Quả thực là như vậy, muốn đợi người đó thì hiển nhiên không thể đợi được.

Không thể vì một cái cây cong mà từ bỏ cả một rừng cây chứ.

Dù sao cha mẹ đã mất, trong nhà cũng chỉ còn lại một mình cậu ta.

Bất hiếu có ba không con là lớn nhất, Bàn Tử cũng phải cân nhắc chuyện của mình rồi.

Bởi vì Lý Cương đã đi một lần, cho nên quen đường quen lối, đến buổi trưa đã gần đến đích.

Tần Vũ bảo bốn người họ dừng lại nghỉ ngơi một lát.

Cùng Lão Hồ cẩn thận quan sát địa thế và phong thủy của nơi này.

Lão Hồ lấy ra la bàn và cùng Tần Vũ đi về phía trước một đoạn.

"Lão Tần, nơi này không đơn giản đâu!

Dưới lòng đất có một lượng lớn kim loại, tạo thành từ trường.

Xem ra đã ảnh hưởng rõ rệt đến kim chỉ la bàn, kim cứ quay loạn xạ, không có chút quy luật nào!" Lão Hồ nhìn kim chỉ la bàn mà cau chặt mày nói, dưới lòng đất tuyệt đối không đơn giản.

Tần Vũ nhìn kim chỉ la bàn quả thực là như vậy.

Đôi mắt chớp ba cái, một công năng khác của Thời Gian Chi Đồng, Thấu Thị Chi Nhãn.

Hai mắt nhìn tới, vốn dĩ có thể nhìn xuyên thấu.

Nhưng điều khiến Tần Vũ kinh ngạc, cậu lại không nhìn xuyên thấu được thứ gì bên trong núi.

Chương 325

Trước đây ở nhà cậu cũng đã thử dùng Thấu Thị Chi Nhãn.

Có thể nhìn xuyên qua những vật cản dày ba đến năm mét mà không có vấn đề gì.

Nhưng ở đây ngay cả trong vòng một mét dưới lòng đất cũng không nhìn rõ.

Tần Vũ nhận định nơi này quả nhiên có điều kỳ lạ, trước đó Thời Gian Chi Đồng không thể dự đoán những chuyện sắp xảy ra.

Bây giờ Thấu Thị Chi Đồng lại không nhìn xuyên thấu được tình hình bên trong núi.

Nơi này dường như có một rào chắn tự nhiên cản trở việc thám thính.

Nhưng Tần Vũ không hề nản lòng.

Vì cậu và Lão Hồ đều hiểu được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đã thất truyền từ lâu.

Hai người cẩn thận quan sát địa thế núi xung quanh.

"Lão Hồ, nhìn kỹ xem ngọn núi từ bên này cho đến đỉnh núi, chẳng phải giống một con rồng nằm sao.

Hình dạng con rồng này lại có chút kỳ lạ, giống như một con rết lớn!" Tần Vũ phát hiện sự kỳ lạ của địa thế nơi đây xong, vội vàng hỏi.

"Lão Tần, cậu đừng nói, quả thực là như vậy.

Vậy thì nơi này nhất định là một long mạch, bên trong nhất định có một ngôi mộ lớn.

Nhiều năm trước tôi cũng từng nghe nói ở vùng Tần Lĩnh có một ngôi mộ lớn, nhưng những người đến đó đều trở về tay trắng.

Lý Cương và chú họ của cậu ấy lại có bản lĩnh, đã phát hiện ra ngôi mộ lớn này!" Lão Hồ trầm tư rất lâu nói, vì lời đồn về Thần Mộ Tần Lĩnh đã có từ lâu, nhưng chưa từng nghe nói có ai thật sự tìm thấy.

"Được rồi, mặc kệ thế nào, trước tiên vào trong mộ rồi từ từ tìm hiểu rõ ràng hơn đi." Tần Vũ nói.

Tần Vũ và Lão Hồ nhanh chóng trở về bên cạnh Bàn Tử, lúc này Bàn Tử và Lý Cương hai người đã lấy ra thức ăn và nước uống.

"Lão Hồ, Lão Tần nhanh uống chút nước đi, bổ sung năng lượng.

Lão Lý nói khoảng cách đến Tần Lĩnh cổ mộ đã gần rồi, vào mộ rồi thì không biết tình hình thế nào.

Theo lời Lão Lý, lúc đó chú cháu hai người cũng không đi sâu lắm.

Chú họ liền bị đá lở đè chết, chú họ cố sống cố chết đẩy cậu ấy ra.

Vô tình lại đi vào một gian mộ thất nhỏ mới gặp phải lời nguyền này, cuối cùng cũng hoảng loạn chạy thoát ra ngoài." Bàn Tử vừa uống nước vừa nói.

Khi Bàn Tử nói những lời này, Lão Hồ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào biểu cảm trên mặt Lý Cương.

Ông phát hiện người này bình tĩnh, thần sắc không có chút biến hóa nào.

Tần Vũ và Lão Hồ hai người cũng không biết, lời Lý Cương nói với Bàn Tử là thật hay giả.

Bốn người họ tạm thời nghỉ ngơi một lát ở đây, rồi tiếp tục đi về

phía trước.

Không lâu sau, bốn người đã ở trong một thung lũng.

Trước thung lũng, tạo cho người ta một cảm giác âm u.

Lý Cương không chút do dự, đi về phía trước, bên trong, vén những dây leo rậm rạp ra, lộ ra một cái động khẩu.

"Tiểu Vũ, tôi lúc đó từ cái động khẩu này đi ra, nơi tôi đi vào không phải ở đây.

Lúc đó tôi và chú họ của tôi trực tiếp từ một nơi trên đỉnh núi dùng thuốc nổ phá ra một cái động rồi rơi xuống.

Nhưng ở đó vì dùng quá nhiều thuốc nổ, dẫn đến động khẩu bị sụp đổ.....

Bây giờ không vào được nữa, cho nên chỉ có thể từ đây đi vào." Tần Vũ đi tới, lại cố gắng sử dụng Thấu Thị Chi Đồng.

Nhưng không thể nhìn rõ tình hình bên trong động, chỉ cảm thấy một luồng âm khí ập vào mặt.

"Lão Tần đờ ra làm gì?

Nhanh chóng vào đi, đã Lão Lý có thể an toàn từ đó đi ra, nhất định là cái động khẩu này không có vấn đề gì." Bàn Tử thúc giục nói.

Lão Hồ lại lấy ra la bàn đi về phía trước, đưa la bàn vào bên trong động khẩu, kim chỉ của la bàn quay càng nhanh hơn.

"Bàn Tử, Lý Cương, sau khi hai người vào trong thì mọi chuyện nghe theo chỉ huy của tôi, tôi đi phía trước, Lão Hồ đi cuối cùng.

Hai người chú ý tình hình xung quanh, có lẽ lần trước Tiểu Cương Tử có thể thoát ra được là do may mắn.

Nhưng nơi này tuyệt đối không đơn giản, âm khí ập vào mặt.

Tuy nhìn từ bên ngoài đây là một nơi phong thủy bảo địa, nhưng long mạch ở đây dường như có người cố ý điều chỉnh.

Bây giờ nơi này đã biến thành một nơi hung địa.

Có khả năng mộ chủ nhân đã xảy ra thi biến, không chừng lại có đại tống tử." Tần Vũ thần sắc nghiêm túc nói.

Vì sau khi đến đây, trái tim cậu không nhịn được mà đập loạn.

Phải biết rằng cậu đã trải qua không ít đại mộ.

Một nơi mà chưa vào đã cho mình cảm giác bất an như vậy, không chắc là chuyện tốt đâu.

Nhưng đã đến đây rồi, dù sao cũng phải cứng đầu đi một chuyến.

Dù sao có hệ thống biến thái như vậy, cho dù mộ chủ nhân có mạnh đến đâu.

Sau khi tôi sờ vào, tôi sẽ trở nên mạnh hơn cậu ta, ai sợ ai chứ?

Tiến sâu vào hang động, Tần Vũ đi trước, bật đèn pin, ba người còn lại theo sát phía sau.

Đoạn đường phía trước quả thực chỉ có một hang động.

Không lâu sau, một đại sảnh xuất hiện.

Khi Lý Cương nhìn thấy đại sảnh, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm trọng.

"Lão Tần, không đúng rồi, lần trước tôi đi ra không có tình huống như vậy.

Bên trong không có đại sảnh, tôi nhớ chỉ có một hành lang đơn giản thông đến tiểu mộ thất mà tôi đã đi vào." Lý Cương kinh ngạc nói.

Ba người nghe Lý Cương nói vậy, lập tức cũng kinh ngạc.

Lý Cương vừa mới rời đi bao lâu mà đã thay đổi rồi.

Nếu Lý Cương nói thật, quả thực kinh người, mộ thất đàng hoàng có thể đột nhiên thay đổi diện mạo!

“Tiểu Cương Tử đừng căng thẳng, nhớ kỹ, lúc đó tình hình bên trong thế nào?” Tần Vũ bình tĩnh hỏi.

“Lúc đó tôi vì bị dọa sợ, thật ra có chút thần trí không rõ.

Chương 326

Vô tình đụng phải một tiểu mộ thất, thực ra lúc đó tôi cũng không biết mình đã trúng lời nguyền.

Lúc đó chỉ có một ý nghĩ, rời khỏi cái nơi quỷ quái đó và không bao giờ quay lại nữa.

Trong tiểu mộ thất đó, tôi phát hiện một cơ quan, sau khi nhấn xuống thì xuất hiện một lối đi.

Rồi cứ thế đi thẳng đến con đường tôi vừa vào, nhưng tôi nhớ rất rõ ràng, bên trong không hề có một đại sảnh như vậy!" Lý Cương cẩn thận hồi tưởng lại tình hình lúc đó, nghiêm túc nói.

"Lão Tần, có khi nào là thế này.

Lúc đó lão Lý thần trí không rõ, không biết mình đã trúng quỷ đả tường.

Cho nên cứ tưởng xung quanh chỉ có một lối đi đơn giản.

Vì vậy, trong mắt lúc đó của cậu ta không có đại sảnh." Bàn Tử hơi suy tư nói.

"Không loại trừ khả năng này, vì nơi đây âm khí cực nặng.

Người bình thường gặp quỷ đả tường cũng là chuyện thường tình.

Huống hồ lúc đó lão Lý thần trí không rõ, cách giải thích này là hợp lý nhất!" Lão Hồ cũng gật đầu, đồng tình với lời Bàn Tử nói.

Tần Vũ nghe xong lời họ không nói nhiều, mà cẩn thận quan sát đại sảnh này.

Ước chừng rộng hai mươi mét vuông, bên trong đại sảnh có một

bệ tế nhỏ.

Mặc dù trên bệ tế không có gì, nhưng hai bên bệ tế có hai cây trụ đá.

Trên trụ đá khắc một loại sinh vật kỳ lạ.

Trông giống rắn, nhưng lại có đầu rồng, thân có móng vuốt.

Vảy trên người cũng kỳ lạ, mọc ngược.

"Lão Tần, đây là sinh vật gì vậy?

Trông giống rồng mà không phải, móng vuốt nhìn như móng sói!" Lão Hồ cũng nhìn thấy bức tượng kỳ lạ, tò mò hỏi.

"Không rõ, tất cả các truyền thuyết lịch sử đều không có loại đồ đằng này.

Chắc là đồ đằng của một dân tộc thiểu số nào đó ở vùng Tần Lĩnh lúc bấy giờ.

Không được ghi chép trong dòng chảy dài của lịch sử, không cần bận tâm.

Bây giờ tôi nên tìm lối đi mà Tiểu Cương Tử đã nói.

Theo Tiểu Cương Tử thì bên trong có một lối đi, nhưng bây giờ ở đây chỉ có một đại sảnh, lối đi thông đến mộ thất rốt cuộc ở đâu?" Tần Vũ cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, nghiêm túc nói.

Vì ngoài hai cây trụ đá, đại sảnh trống rỗng, không còn bất cứ thứ gì khác.

Không phải là không có bất cứ thứ gì, đỉnh đại sảnh có không ít nhũ đá treo ngược xuống.

Lão Hồ lại lấy la bàn ra, nhưng lúc này la bàn đã trở lại bình thường.

Lão Hồ miệng niệm Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Sau khi đi một vòng trong đại sảnh, lại trở về bệ tế.

"Lão Tần, nếu tôi đoán không sai, mật thất nằm dưới bệ tế, hai cây trụ đá chắc là cơ quan!" Lão Hồ tự tin nói.

Bàn Tử và Lý Cương nhìn nhau, lão Hồ đã nói như vậy, vậy thì chắc chắn rồi.

Hai người đi đến trước trụ đá, mỗi người một cây, đá thử mấy cái không có động tĩnh.

Lại dùng sức xoay xoay, vẫn không có gì thay đổi.

Bàn Tử cảm thấy lão Hồ chắc chắn đã sai, bực tức vỗ mạnh một cái.

Trụ đá chìm xuống, Lý Cương thấy vậy, vội vàng ấn trụ đá bên cạnh xuống.

Đột nhiên tiếng ầm ầm vang lên.

Tần Vũ và Lão Hồ vội vàng nhảy xuống khỏi bệ tế.

Chỉ thấy bệ tế từ từ hạ xuống, một lối đi xuất hiện.

Tần Vũ thò đầu xuống, bên trong lối đi tối đen như mực, nhìn không thấy điểm cuối.

"Bàn Tử được lắm, luôn vô tình mà có thần trợ giúp.

Nhớ lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng ngã một cái mà tìm ra mật đạo." Lão Hồ thấy mật đạo xuất hiện liền cười ha hả nói.

"Đó là đương nhiên, Bàn gia tôi từ nhỏ đã có phúc khí, là tướng phúc.

Lần này nếu không có tôi dẫn đường!

Nếu không có tôi, các anh nhất định sẽ gặp đại hung hiểm.

Sau này tuyệt đối đừng nói những lời như vậy.” Bàn Tử tự khen tự khoe nói.

Lý Cương đứng bên cạnh cũng cười tủm tỉm giơ ngón cái với Bàn Tử.

Không quên đúng lúc nịnh nọt.

Mấy ngày nay cậu ta cũng không ít lần nịnh Bàn Tử, hoàn toàn là để lấy lòng Bàn Tử.

“Thôi được rồi, đừng tự khen tự khoe nữa, mau xuống thu xếp đi.

Tôi không mang nhiều đồ ăn đâu, lần này vào mộ chắc chắn không thể ở quá lâu.” Tần Vũ bình tĩnh nói, dù sao đường núi khó đi.

Mỗi người một ba lô bên trong có một số thiết bị cần thiết, đồ ăn và nước uống đương nhiên không thể mang quá nhiều.

Tần Vũ cũng định trong vòng một hai ngày là xong.

Nhưng Tần Vũ vạn lần không ngờ, Tần Lĩnh Cổ Mộ không phải đi là có thể đi được.

Tần Vũ vẫn đi trước, người đầu tiên xuống lối đi.

Ba người còn lại theo sát phía sau, Tần Vũ vào mộ đạo ngay khoảnh khắc đó, không khỏi trong lòng lại đập thình thịch mấy cái.

Điều đó khiến Tần Vũ đặc biệt phiền lòng, vì trước đây cũng đã xảy ra chuyện như vậy.

Nếu trong lòng có khúc mắc, nhất định sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp.

Âm khí từ trong lối đi dâng lên càng thêm nồng đậm.

Nhưng Tần Vũ đi trước, tỏ ra đặc biệt bình tĩnh.

Bởi vì là trụ cột của một đội, Lão Hồ và Bàn Tử hoàn toàn tin tưởng cậu.

Chương 327

Nếu cậu tỏ ra hoảng loạn, hai người bọn họ càng không thể bình tĩnh được.

Cả bốn người cứ tiến lên trong hành lang hẹp dài tối tăm, nhưng hành lang này dài đến kỳ lạ.

Cả bốn người đi gần nửa giờ, vẫn không thấy điểm cuối.

"Tiểu Cương Tử, lần trước cậu đi ra mất bao lâu?

Sao tôi cứ cảm thấy hành lang này không có tận cùng vậy?" Tần Vũ cảm thấy hành lang có chút bất thường, quay đầu nhìn Lý Cương hỏi.

"Tiểu Vũ, lần trước tôi đi ra cũng thần trí không rõ, làm sao có tâm trí mà nhớ thời gian được!

Vô tình chạy ra ngoài, nhìn thấy mặt trời cảm giác như được tái sinh vậy." Lý Cương nói rành mạch.

Quả thực những gì cậu ta nói không hề lừa dối Tần Vũ, nhưng cậu ta quả thực đã giấu giếm một số chuyện.

"Lão Tần có phát hiện ra không, nơi này không đúng.

Tôi đã đi ở đây hơn nửa giờ rồi, không có chút thay đổi nào.

Hành lang này có vẻ hơi dài bất thường." Lão Hồ vừa đi vừa cảm thấy không đúng, liền nói ra.

"Lão Tần, nơi này dường như quả thật có vấn đề, tôi càng đi càng cảm thấy trong lòng khó chịu." Bàn Tử cũng phụ họa theo.

Nhưng Tần Vũ chỉ làm một động tác ra hiệu, ý bảo đừng ồn ào.

Ba người tuy không hiểu, nhưng vẫn đi theo Tần Vũ về phía

trước.

Đột nhiên Tần Vũ dừng lại, nhìn thấy dấu hiệu mình đã làm trước đó trên tường.

“Các anh em, chúng ta quả thực lại gặp quỷ đả tường rồi.

Nhìn dấu hiệu tôi làm khi đi về phía trước, bây giờ tôi lại quay về chỗ cũ.

Thực ra khi tôi đi vòng thứ hai, tôi phát hiện nơi này dường như là một vòng tròn, cứ luân hồi mãi.

Tôi đã lấy dao găm ra làm dấu hiệu như thế này.” Tần Vũ nhìn chằm chằm vào dấu hiệu trên tường, lạnh nhạt nói.

“Vậy lão Tần làm thế nào?

Mặc dù quỷ đả tường tôi không phải lần đầu gặp.

Nhưng nơi đây âm khí cực nặng, quả thực tôi cũng cảm thấy tức ngực đến hoảng.

Cảm giác cái quỷ đả tường này có chút không tầm thường.” Lão Hồ ôm ngực hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Thực ra Tần Vũ lúc này cũng có chút mờ mịt.

Vì đã dùng thấu thị chi nhãn thử mấy lần, nhưng vẫn không thể nhìn xuyên thấu mọi thứ bên trong.

Hành lang cứ thế kéo dài về phía trước, cũng không biết có cách nào để phá giải.

“Trước tiên đừng hoảng, đã là quỷ đả tường thì có cách phá giải.

Nhớ cái quỷ đả tường trong con thuyền chìm đó không?

Chỉ cần tôi dụng tâm tìm kiếm, sẽ luôn có cách phá giải.

Bây giờ tôi sẽ nghỉ ngơi trong hành lang một lát, đợi tôi quan sát

kỹ.” Tần Vũ để ổn định tâm trạng của ba người, trấn tĩnh nói.

Lúc nói những lời này, cậu tỏ ra vẻ mặt đầy tự tin.

“Lão Hồ, đưa la bàn cho tôi.” Lão Hồ tựa vào tường ngồi xuống, lấy la bàn ra đưa cho Tần Vũ.

Tần Vũ cầm la bàn, miệng niệm Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Nhìn kim la bàn không ngừng tìm kiếm.

Đột nhiên Tần Vũ đi đến một chỗ tường.

Vì kim la bàn dừng lại ở đó, Tần Vũ cẩn thận nhìn chằm chằm vào bức tường.

Bỗng nhiên, cậu phát hiện trên tường có một khuôn mặt quỷ, cười một cách quỷ dị.

Sợ đến mức vội vàng nhảy lùi lại, thực sự bị dọa không nhẹ.

Khi định thần nhìn lại, đó rõ ràng là một bức tường, không hề có vật quỷ quái nào.

“Lão Tần, thấy gì rồi?” Bàn Tử vội vàng hỏi.

Ba người Bàn Tử thấy Tần Vũ bị dọa nhảy lùi lại.

Vội vàng đứng dậy, chạy đến đỡ Tần Vũ.

“Kim la bàn vừa chỉ vào đó, khi tôi cẩn thận quan sát bức tường đó.

Tôi phát hiện một con quỷ đầu tóc bù xù nhìn tôi cười một cách đặc biệt quỷ dị, quả thực bị dọa không nhẹ.

Tôi cũng biết tôi đã thấy không ít vật quỷ quái rồi.

Nhưng bị một thứ bất ngờ xuất hiện như vậy, ai mà không sợ, đừng cười tôi nhé!” Mặc dù Tần Vũ bị dọa đến mức tim đập thình

thịch, nhưng cố làm ra vẻ thoải mái, nói đùa.

Mục đích là để khuấy động không khí, không để ba người căng thẳng.

"Lão Tần, vì la bàn ở đây đã trở lại bình thường, và chỉ vào đó.

Lại sử dụng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, tám chín phần mười là sinh môn ở đó." Lão Hồ rất tự tin vào la bàn tổ truyền cũng như Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Tần Vũ đương nhiên cũng biết sinh môn ở đó, khuôn mặt quỷ vừa nhìn thấy chắc chắn là vật quỷ quái gây ra quỷ đả tường ở đây.

Bây giờ muốn phá trừ quỷ đả tường, nhất định phải thu thập con quỷ vật đó.

Đã như vậy, Tần Vũ không hề khách khí, đã dám dọa tôi, vậy thì cũng nên cho nó nếm chút khổ sở.

Tần Vũ không chút do dự trực tiếp ngâm xướng Diệt Quỷ Chú.

"Thiên địa huyền tông, vạn khí chi căn, tứ linh thiên đăng, lục giáp lục đinh, trợ ngã diệt tinh, yêu ma vong hình." Tần Vũ niệm đi niệm lại Diệt Quỷ Chú, nhưng nơi đây không có chút thay đổi nào.

Tần Vũ cũng lập tức kinh ngạc.

Lúc ở trong con thuyền chìm đó, con ác quỷ đó đã bị Diệt Quỷ Chú tiêu diệt hoàn toàn.

"Lão Tần, không phải là chú ngữ anh niệm không đúng.

Vật quỷ đả tường, không nên sử dụng Diệt Quỷ Chú, mà nên sử dụng Phá Tà Chú!" Bàn Tử đứng bên cạnh đột nhiên linh cơ chợt lóe nói.

Vì Tần Vũ cũng biết bộ chú ngữ cậu có gồm ba chú, Diệt Quỷ Chú, Phá Ma Chú, Phá Tà Chú.

Tần Vũ nghe Bàn Tử nói vậy, hơi suy tư, liền hiểu ra.

Chương 328

Quả thực như vậy, vì vật quỷ đả tường là tà vật, thì nên sử dụng Phá Tà Chú.

"Thiên Lôi bôn địa hỏa, phá trừ thế gian tà, cấp cấp như luật lệnh!" Tần Vũ lập tức miệng niệm niệm có từ, Phá Tà Chú tiếp nối xuất ra.

Không lâu sau, cả bốn người nghe thấy trong hành lang vang lên những tiếng kêu thảm thiết thê lương, rất đau khổ.

Hành lang trước mắt cũng lập tức trở nên mờ ảo.

Không lâu sau, bốn người trước mặt bức tường biến thành một phiến thạch môn.

"Lão Tần, anh đúng là có tài thật!

Có anh, sau này xuống mộ thật sự đơn giản và dễ dàng quá.

Ba chú vừa xuất, yêu ma quỷ quái lập tức tránh đường mà đi." Lý Cương vốn im lặng bấy giờ đột nhiên vui mừng nói.

Quả thực Lý Cương đã bị tài năng của Tần Vũ làm kinh ngạc.

Khi cùng biểu thúc xuống mộ, cậu ta không ít lần bị dọa.

Lần nào cũng phải buộc đầu lâu vào thắt lưng, mỗi lần sống sót ra ngoài đều cảm thấy mình đã lời rồi.

Lần nào cũng nghĩ rằng sau lần này sẽ rửa tay gác kiếm không làm nữa.

Nhưng hai chú cháu nghiện cờ bạc, sau khi bán đồ vật lấy tiền, không bao lâu lại cờ bạc sạch sành sanh.

Đành phải tiếp tục xuống mộ, cứ thế sống những ngày nấc lên sợ

hãi.

Khi Lý Cương nói những lời này.

Ba người Bàn Tử lập tức nhìn Lý Cương với vẻ mặt kinh ngạc.

Tên này không phải vẫn luôn ốm yếu sao?

Thấy Tần Vũ có tài năng như vậy lập tức phấn khích rồi.

Điều đó khiến họ nghĩ, chẳng lẽ tên này sau này muốn bám lấy ba người không rời sao?

Mặc dù ba người trong lòng nghĩ không ít, nhưng dù sao cũng đã vào đây rồi.

Trước tiên phải giúp Lý Cương giải trừ lời nguyền.

Sau đó xem có thể thu được lợi ích gì trong Tần Lĩnh Cổ Mộ không.

Tần Vũ cũng chỉ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, rồi tiếp tục quan sát phiến thạch môn trước mắt.

Cả hành lang hẹp dài, sau khi quỷ đả tường biến mất cũng trở nên bình thường.

Một lối đi đơn giản, nối liền với phiến thạch môn.

"Tiểu Vũ, tôi nhớ rồi, lần trước tôi quả thực đi ra từ phiến thạch môn này.

Lối đi trước mắt cũng hoàn toàn giống với lối đi lần trước tôi đã đi." Lý Cương đột nhiên nói.

Tần Vũ đi lên, nhìn thấy trên thạch môn có một bức bích họa.

Vật được vẽ trong bích họa hoàn toàn giống với vật được khắc trên hai cây trụ bên cạnh bệ tế bên ngoài hành lang.

Lại là loại sinh vật thần kỳ đó, dưới hai con sinh vật thần kỳ có rất

nhiều người dường như đang quỳ lạy.

Tần Vũ cũng hiểu ra, chắc đây là đồ đằng tín ngưỡng của một dân tộc thiểu số nào đó ở vùng Tần Lĩnh.

"Lão Hồ, có lẽ loại sinh vật này quả thực là một loại rồng.

Rồng, thực ra trong các triều đại cổ đại là biểu tượng của tất cả các dân tộc.

Không phải một sinh vật cụ thể, các dân tộc khác nhau có các đồ đằng khác nhau.

Loại rồng được tín ngưỡng cũng không giống nhau, ví dụ như ở vùng Miêu Cương, rồng lấy rết làm chủ, nhưng lại có đặc điểm của rồng.

Nhìn con rồng này có thân rắn, nhưng móng rồng lại là móng sói, chắc người Tần Lĩnh cũng đặc biệt sùng bái sói." Tần Vũ nhìn bức bích họa, nghiêm túc suy nghĩ nói.

"Lão Tần, đừng bận tâm đồ đằng là loại sinh vật gì.

Bây giờ chúng ta nên mở thạch môn đi vào mới là điều quan trọng nhất!" Bàn Tử nghe Tần Vũ lại nói bừa, mất kiên nhẫn thúc giục nói.

"Vậy được, Bàn ca có cách nào mở thì mở đi, dù sao tôi cũng hết cách rồi?" Tần Vũ nghe Bàn Tử cắt ngang lời suy đoán của mình, trong lòng không vui.

Liền đi sang một bên làm động tác mời, ý là anh được thì làm đi, tôi không được thì đứng sang một bên.

Điều đó khiến Bàn Tử khó xử.

Nhưng Bàn Tử nghĩ kỹ lại, có gì to tát đâu.

Chẳng phải là một phiến thạch môn sao, trực tiếp cho nổ tung là được.

Bàn Tử trực tiếp lấy ra một ống thuốc nổ từ trong túi, Lão Hồ và Tần Vũ thấy tình huống này, trong lòng không khỏi cười khổ.

"Được rồi, Bàn ca, chúng ta không được thì đừng làm loạn, nhìn hành lang này chắc cũng ít nhất 2000 năm lịch sử rồi.

Tôi chỉ cần nhẹ nhàng gõ một cái cũng đã hơi lung lay rồi.

Một ống thuốc nổ mà xuống thì chẳng phải chôn sống cả bốn chúng ta sao!" Lão Hồ vội vàng giật ống thuốc nổ lại, đặt vào túi, cười khổ nói.

"Được rồi, đừng coi thường Bàn gia, tôi không nói là không dùng thuốc nổ sao?

Cửa tôi vẫn mở được cho các ông.

Bàn Tử trực tiếp đi đến trước thạch môn, cẩn thận quan sát thạch môn.

Nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống, trong lòng quả thực không có chút tự tin nào.

Mất kiên nhẫn trực tiếp dậm chân một cái.

Nhưng một cú dậm lại vô tình tạo ra sự huyền diệu.

Thực ra cơ quan thạch môn nằm dưới chân, vừa hay Bàn Tử vừa dậm trúng cơ quan.

Chỉ thấy thạch môn từ từ mở ra, sau khi thạch môn mở ra, đập vào mắt là một tiểu mộ thất.

Chính là mộ thất mà Lý Cương đã rơi vào ngày đó.

Sau khi thạch môn mở ra, vì không khí tràn vào, những chiếc đèn dầu trên tường lập tức cháy lên.

Mộ thất trong phút chốc được chiếu sáng.

Bàn Tử không chút do dự, trực tiếp đi vào mộ thất.

Ba người còn lại theo sát Bàn Tử đi vào, vừa đi vừa cẩn thận quan sát xung quanh.

Chương 329

“Lão Tần, có chút lạ đó, tôi nhớ lúc tôi ở trong mộ thất này.

Mọi thứ bên trong đã bị tôi làm cho lộn xộn hết cả.

Nhưng bây giờ lại trở nên ngăn nắp chỉnh tề!” Lý Cương nhìn mọi thứ xung quanh giống hệt như lúc mới vào.

Nhưng không nên như vậy, cậu ta nhớ rất rõ ràng, mấy cây cột phía trước đã bị hư hại.

Cái bục đá bên cạnh, bị cậu ta dùng để cạy thạch môn, nhưng bây giờ lại hoàn toàn trở lại như cũ.

“Lão Lý đừng bận tâm, dù sao trước đây chúng ta cũng đã gặp quỷ đả tường.

Chắc con quỷ đó sau khi chúng ta đi rồi lại dọn dẹp sạch sẽ.

Đừng nghi thần nghi quỷ nữa, dù sao xung quanh không chừng lại có quỷ đang theo dõi cả bốn chúng ta đấy!” Bàn Tử trong mộ thất, lập tức hưng phấn nhìn trái nhìn phải.

Vừa sờ sờ vừa mó mó, nghe Lý Cương nói vậy, liền nói đùa.

Dù sao trong hoàn cảnh như vậy, thỉnh thoảng nói đùa có thể làm giảm bớt không khí áp lực.

“Bàn ca đừng nói vậy, tuy tôi và biểu thúc cũng xuống không ít mộ.

Nhưng những mộ đó đều là mộ nhỏ của những người dân bình thường.

Thật sự, loại đại mộ này tôi và biểu thúc cũng là lần đầu xuống.

Nhưng lần đầu đã khiến biểu thúc tôi bỏ mạng ở trong đó.

Tôi may mắn chạy thoát cũng bị tàn phế một phần, thật sự hối hận không thôi.

Vừa rồi gặp phải quỷ đả tường, làm tôi sợ chết khiếp!" Lý Cương nghe Bàn Tử nói phong phanh như vậy.

Nhưng trong lòng cậu ta một chút cũng không bình tĩnh, những lời cậu ta nói đều là sự thật.

"Thôi được rồi lão Lý, đừng sợ, nếu sau này muốn theo Bàn gia tôi mà làm ăn.

Thì gan phải lớn vào, cái đồ nhát gan.

Sau này nếu theo ba chúng tôi xuống mộ.

Chẳng phải sẽ sợ đến chết sao." Bàn Tử vẫn vẻ mặt tự khen tự khoe, vô tình nhặt được một phiến bia đá trên mặt đất.

Rõ ràng là rơi xuống từ một cây cột bên cạnh.

Dù sao trụ đá trải qua vô số năm tàn phá cũng trở nên không còn vững chắc nữa.

Bàn Tử quan sát phiến bia đá, không có gì đặc biệt.

Liền ném thẳng lên đỉnh mộ, nhưng một cú ném không sao.

Đột nhiên, trên đỉnh mộ, mấy tiếng kêu lộc cộc vang lên.

Tần Vũ nghe thấy tiếng động lạ trên đỉnh mộ, vội vàng chĩa đèn pin lên đỉnh mộ.

Vừa nhìn đã khiến cả bốn người giật mình, trên đỉnh mộ treo ngược rất nhiều dơi.

Nhìn kỹ lũ dơi, từng con mắt đỏ như máu, trừng trừng nhìn họ.

Kích thước của lũ dơi lớn hơn khoảng ba, bốn lần so với những con dơi bình thường nhìn thấy bên ngoài.

Từng con dơi đều lộ ra những chiếc răng nanh già.

“Lão, lão, lão, lão Tần, từng con đều là cái thứ gì vậy?

Gì vậy, đáng sợ quá đi mất.” Bàn Tử nhìn thấy lũ dơi lớn này lập tức sợ đến nói lắp bắp.

Mặc dù đã thấy không ít cương thi, nhưng loại dơi lớn lộ răng nanh này là lần đầu thấy.

Người ta nói dơi đều mù, nhưng những con dơi này từng con mắt đều đỏ như máu làm sao mà không đáng sợ.

Nhìn tư thế của lũ dơi này đã chuẩn bị tấn công rồi.

“Đừng hoảng sợ, lũ dơi này dường như không định tấn công chúng ta!” Tần Vũ nhìn thấy lũ dơi lớn này lập tức bảo mọi người bình tĩnh, đừng làm kinh động lũ dơi này.

Lũ dơi này nhìn có vẻ đã ngủ say rất lâu, bị cú đá của Bàn Tử làm giật mình.

Vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

“Lão Tần.

Hay là tôi rút lui khỏi mộ thất này trước, rồi tính kế lâu dài.

Tôi cảm thấy lũ dơi này không hề đơn giản chút nào, so với những con cương thi thật sự chỉ mạnh chứ không yếu hơn.” Lão Hồ nhìn những con dơi lớn mắt đỏ như máu, trong lòng cũng không có đáy, liền đề nghị.

Ba người còn lại đều gật đầu, đồng loạt lùi ra ngoài mộ thất.

Nhưng đột nhiên cửa lớn mộ thất, “Rầm!” một tiếng đóng lại.

Cửa lớn mộ thất đóng lại không sao, nhưng tiếng “Rầm rầm” đã đánh thức hoàn toàn lũ dơi lớn đó.

Chỉ thấy đầy trời dơi bay sà xuống, phát ra những tiếng kêu chói tai, chỉ riêng tiếng kêu của lũ dơi đã khiến người ta cảm thấy đầu đau như búa bổ.

“Lão Tần, bây giờ phải làm sao?” Bàn Tử vừa cầm súng trường, vừa bắn vào lũ dơi đang lao tới, vừa lớn tiếng hỏi.

“Tiểu Cương Tử, mộ thất này trước đây có lối ra, cửa ở đâu?” Tần Vũ rút con dao găm dắt ở thắt lưng ra, mỗi nhát một con dơi lớn đang bay sà xuống.

Huống hồ có Kim Chung Thiết Bố Sam, dù cho dơi có cắn vào người cũng không hề hấn gì.

Lý Cương bị lũ dơi lớn lao tới làm cho ngớ người.

Đứng thẳng đờ ở đó, Lão Hồ thấy vậy, liền kéo cậu ta ra sau.

Rồi tát cho cậu ta một cái, Lý Cương mới tỉnh táo lại.

“Lão Lý, cửa mộ thất này ở đâu?

Vì đường rút đã bị phong tỏa, chỉ có thể đi về phía trước.” Bàn Tử vẫn “Đột!

Đột!

Đột!” nổ súng, sốt ruột lớn tiếng hỏi.

Lúc này bị lũ dơi cắn hai nhát.

“Mẹ kiếp.

Bị cương thi lớn không cắn, lại bị mấy con dơi nhỏ cắn hai nhát, đừng nói là thật sự đau chết mẹ.” Bàn Tử bị cắn hai nhát, đau đớn chửi rủa.

Lý Cương cũng phản ứng lại, biết rằng nếu không nhanh chóng tìm lối ra, mấy người họ chắc chắn sẽ bỏ mạng ở đây.

Chương 330

Vì lũ dơi ở đây dường như vô tận, mặc dù mấy người họ đã giết không ít, nhìn thấy xác dơi trên mặt đất có rất nhiều.

Nhưng trên đỉnh mộ, lũ dơi vẫn không ngừng bay sà xuống, tiếng kêu của chúng càng thêm chói tai.

Lý Cương liền chạy thẳng về phía đối diện, vì cậu ta nhớ lúc đó có một cánh cửa ở phía đông nhất của mộ thất này.

Nhưng khi chạy đến nơi thì thạch môn đã đóng chặt.

Cậu ta nhớ rất rõ ràng, ở đó có một cơ quan.

Nhưng bây giờ không còn cơ quan nào, Lý Cương dùng sức gõ thạch môn, nhưng cũng không mở được.

"Lão Tần, cơ quan ở đây đã biến mất, nói cách khác thạch môn bây giờ không mở được, tôi căn bản không ra được!" Lý Cương nhìn thấy tình huống này, sốt ruột lớn tiếng hỏi.

Mặc dù tình huống nguy cấp, nhưng dù sao Tần Vũ và ba người kia đã thấy cảnh tượng lớn nào mà chưa từng thấy?

Vẫn thong dong đối phó, chỉ thấy Lão Hồ trực tiếp lấy ra một quả lựu đạn từ trong túi.

Rút chốt an toàn cầm trong tay, trong lòng thầm đếm giây.

Dù sao đã từng là lính, đối với lựu đạn thì hiểu rõ như lòng bàn tay.

Ngay khoảnh khắc lựu đạn sắp phát nổ, liền ném thẳng lên không trung.

Bốn người phối hợp nằm sấp xuống đất, "Ầm!" một tiếng nổ lớn,

tiếng kêu chói tai của lũ dơi đột nhiên im bặt.

Chỉ thấy trên bầu trời rơi xuống một trận mưa dơi.

Sức công phá của một quả lựu đạn phát nổ trên không trung, vì áp suất, không những trực tiếp làm nổ chết rất nhiều dơi, mà những con dơi khác còn lại bị chấn động đến ngất xỉu.

Đúng lúc đó, Tần Vũ phát hiện, sau khi vô số dơi nhỏ rơi xuống.

Trên đỉnh mộ treo một con dơi to bằng con gà.

Mắt vẫn đỏ như máu, hung ác trừng trừng nhìn bốn người.

Con dơi đó, không hề bị thương, rít lên hai tiếng, những con dơi nhỏ bị chấn động ngất xỉu lập tức tỉnh táo lại như thường.

Tần Vũ cũng biết con dơi đó chắc chắn là Huyết Biên Bức Lãnh Chúa.

Tần Vũ không chút do dự.

Vì con dơi già đó vừa rồi cũng bị ảnh hưởng bởi lựu đạn, có chút thần trí không rõ, trông có vẻ ngu ngơ.

Tần Vũ trực tiếp phi dao găm của mình lên, có thể nói là một mũi tên trúng đích.

Chia con dơi già đó làm đôi, cuối cùng con dơi già đó rơi xuống từ đỉnh mộ.

Sau khi con dơi già đó chết, những con dơi nhỏ vốn định tấn công cũng ngừng lại, từng con nằm trên mặt đất yếu ớt rít lên.

Bàn Tử đi đến đá một cái vào con dơi lớn bị chia làm đôi đó, miệng lẩm bẩm chửi rủa.

“Cha mẹ ơi, to lớn như vậy, chưa từng thấy con dơi nào to như vậy.

Cái thứ này ăn cái gì mà lớn thế?

Mộ thất bên trong bị phong kín như vậy, những thứ này sống sót bằng cách nào?

Thật sự quá khó hiểu." "Đừng suy nghĩ nhiều nữa, rời khỏi mộ thất này đi!" Lão Hồ cũng liếc nhìn con dơi lớn đó, thực ra trong lòng ông ta cũng đặc biệt chấn động.

Một con dơi to bằng con gà mái chắc chắn có thể giết người.

Nên biết cánh dơi vốn dài.

Lão Hồ tò mò kéo cánh con dơi lớn đó ra, một nửa cánh dài hơn nửa mét.

Dơi lớn dơi nhỏ rơi đầy đất, Bàn Tử bị cắn ba bốn nhát.

Lý Cương cũng bị cắn hai nhát.

Lão Hồ di chuyển nhanh nhẹn, may mắn không bị cắn.

Tần Vũ, vì có Kim Chung Thiết Bố Sam cũng trực tiếp đối đầu, không có chuyện gì lớn.

Tần Vũ trực tiếp đi đến trước phiến thạch môn, gõ gõ lên thạch môn.

Lợi dụng thấu thị chi nhãn nhìn một cái, khoảnh khắc đó, kỳ diệu thay, thấu thị chi nhãn đã có thể nhìn xuyên thấu tình huống phía sau thạch môn rồi.

Phía sau thạch môn lại là một lối đi, nhìn thấy tiểu mộ thất chỉ là một mộ thất quá độ, không có đồ vật quý giá.

"Lão Tần, đã nhìn ra manh mối gì chưa?" Bàn Tử nhặt con dao găm của Tần Vũ về, đưa cho Tần Vũ hỏi.

"Phiến thạch môn này đại khái dày 30 ly mét, cơ quan bên trong rõ

ràng đã bị người ta hủy hoại.

Cho nên bây giờ muốn vào, chắc chắn không thể lợi dụng cơ quan thông qua.

Nhưng đây là con đường duy nhất dẫn đến chủ mộ thất, tôi nhất định phải đi qua đây.

Cho nên tôi nghĩ có thể cho nổ phiến thạch môn này!" Tần Vũ cẩn thận quan sát phiến thạch môn, lại dùng dao găm gõ gõ nói.

Ba người còn lại nghe Tần Vũ nói vậy, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Thạch môn đóng chặt, Tần Vũ làm sao biết thạch môn dày 30 ly mét?

Nhưng ba người cũng không nói nhiều, vì những lời Tần Vũ nói từ trước đến nay chưa từng sai sót.

Cho nên họ tin tưởng tuyệt đối vào lời Tần Vũ.

Bàn Tử không chút do dự, trực tiếp lấy ra một ống thuốc nổ từ trong ba lô.

Bàn Tử cố định ống thuốc nổ lên thạch môn, ra hiệu cho ba người kia lùi lại phía sau.

Chỉ thấy Bàn Tử châm ống thuốc nổ, thân hình béo tròn nhanh chóng, trốn sau trụ đá.

Chỉ nghe "Ầm!" một tiếng nổ lớn, thạch môn ứng tiếng đổ xuống.

Nhưng trên mộ thất, những khối đá lớn cũng bắt đầu lăn xuống.

Cả bốn người biết, vì thuốc nổ uy lực cực lớn, mộ thất đã lâu năm xuống cấp.

Không chịu nổi chấn động lớn như vậy, cho nên cũng bắt đầu sụp

đổ.

Tần Vũ dẫn đầu xông ra khỏi mộ thất, ba người còn lại theo sát phía sau.

“Tôi đi, sớm biết mộ thất yếu ớt như vậy.

Dùng một quả lựu đạn chắc cũng có thể cho nổ thạch môn rồi.

Bây giờ mộ thất bị hủy, đường ra cũng không còn, chỉ có thể tìm đường khác thôi!” Bàn Tử đứng ở cửa mộ thất nhìn mộ thất đổ nát lung tung bên trong.

Chương 331

“Đại mộ lớn như vậy chắc chắn có lối ra, đừng hoảng, đi về phía trước!” Tần Vũ trấn tĩnh nói.

Bàn Tử gật đầu, liền đi.

“Hành lang phía sau hẹp dài, ba người đi sát vào, tuyệt đối không được tách đội!” Tần Vũ nghiêm túc nói.

Trong tiểu mộ thất đó đã mất không ít thời gian, cho nên chỉ có thể nhanh chóng đi về phía trước.

Tần Vũ đi trước, không ngừng sử dụng thấu thị chi nhãn, cẩn thận quan sát những thay đổi xung quanh.

Tần Vũ cũng thắc mắc, tại sao đột nhiên thấu thị chi nhãn có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ bên trong rồi?

Trong mộ thất u ám như vậy, Tần Vũ có thấu thị chi nhãn, nhìn mọi thứ đều trở nên đặc biệt rõ ràng.

Đơn giản như một đôi tuệ nhãn, khiến Tần Vũ đặc biệt vui mừng, không khỏi trong lòng cảm ơn đại nhân kia mấy trăm lần.

Đột nhiên Tần Vũ nhìn thấy trong mộ đạo phía trước ẩn giấu một cơ quan.

Trên bức tường cơ quan có rất nhiều lỗ hổng tối, dưới đất có 18 phiến sàn có thể dẫm xuống.

Chỉ cần dẫm lên sàn nhà, có thể kích hoạt những cơ quan đó.

Trên bức tường có mũi tên bay ra, Tần Vũ thấy vậy vội vàng dừng lại.

“Lão Tần, lại xảy ra chuyện gì sao?

Sao đột nhiên dừng lại?" Bàn Tử thấy Tần Vũ dừng lại, tò mò hỏi.

"Hành lang này có vấn đề, tôi đi dọc đường đâu có gặp cơ quan đặc biệt lợi hại nào?

Một ngôi mộ cổ quy mô đồ sộ như vậy, chắc chắn có rất nhiều cơ quan ẩn giấu sẽ tìm mọi cách cản trở đạo mộ nhân.

Nhìn những vết lõm rõ ràng trên bức tường bên cạnh.

Dưới đất nhìn những viên gạch và màu sắc xung quanh rõ ràng không giống nhau, chẳng phải có vấn đề sao?" Tần Vũ nói ra những vấn đề mình đã phát hiện.

Ba người tiến lên, cẩn thận nhìn kỹ sau đó, gật đầu.

Vì trong hành lang u ám, dù có đèn pin, cũng không thể nhìn rõ ràng đặc biệt.

Ba người trợn mắt nhìn kỹ, mới miễn cưỡng nhìn ra những vấn đề đó.

Tần Vũ dường như chỉ vô tình phát hiện ra, lúc đó ba người càng thêm khâm phục Tần Vũ.

"Tiểu Vũ, vậy làm sao để đi qua?

Tôi nhớ lúc đó tôi không hề trải qua những cơ quan này!" Lý Cương đứng bên cạnh tò mò nói.

"Có thể lúc đó cậu đi không phải là con đường mộ đạo mà tôi đang đi bây giờ.

Ngôi mộ này rất kỳ lạ, tôi luôn cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn tôi từ phía sau.

Luôn thao túng mọi thứ trong ngôi mộ này." Tần Vũ không biết là loại cảm giác khó hiểu nào, nhưng có một cảm giác như vậy.

“Lão Tần, những lời như vậy không nên nói bừa, anh biết đấy, vốn dĩ dưới đất có rất nhiều vật quỷ quái.

Có một đôi mắt luôn nhìn chằm chằm vào tôi, chẳng phải là quá huyền hoặc sao!” Bàn Tử lộ ra vẻ mặt sợ hãi nói.

Bàn Tử lập tức nổi da gà khắp người, quay người cẩn thận nhìn xung quanh, đèn pin không ngừng chiếu xung quanh.

“Bàn Tử đừng sợ, nếu thật sự có thứ gì đó đang theo dõi chúng ta trong bóng tối.

Anh nghĩ với cách làm thô thiển như vậy có thể tìm ra được sao, cứ yên tâm đi về phía trước đi.” Lão Hồ nhìn Bàn Tử đang căng thẳng.

Cười ha hả nói.

Tần Vũ nhìn 18 phiến gạch dưới đất.

Trong lòng lại do dự, 18 phiến gạch, chỉ cần là người có tâm đều có thể dễ dàng tránh được.

Cơ quan như vậy, có ý nghĩa gì, rõ ràng cơ quan ở đây, không đơn giản như vậy.

“Lão Hồ, vì chỉ cần không dẫm vào 18 phiến gạch, tôi có thể dễ dàng đi qua, còn chờ gì nữa?

Mau đi đi!” Bàn Tử thúc giục nói.

“Không đúng, không đơn giản như vậy, nhìn 18 phiến gạch màu sắc rõ ràng so với những phiến khác nhạt hơn.

Chỉ cần là ai cũng có thể phát hiện sự bất thường của phiến gạch.

Có thể dễ dàng tránh né được.

Anh nghĩ một người thiết kế đại mộ, sẽ phạm sai lầm cấp thấp như vậy sao?” Lão Hồ nhìn 18 phiến gạch, nghiêm túc nói.

Đúng lúc Lão Hồ vừa nói xong.

Bàn Tử và Lý Cương hai người đột nhiên thân thể run rẩy, lập tức ngã xuống đất.

Tần Vũ và Lão Hồ thấy hai người đột nhiên ngã xuống đất, không ngừng co giật.

Cũng hoảng hốt, Tần Vũ vội vàng vạch mắt Bàn Tử ra.

Phát hiện mắt Bàn Tử cũng chuyển sang màu đỏ máu.

Lão Hồ cũng đồng bộ vạch mắt Lý Cương ra, rõ ràng giống hệt Bàn Tử, đều chuyển sang màu đỏ máu.

Hai người miệng không ngừng chảy ra bọt trắng.

Nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu, Tần Vũ lập tức liên tưởng đến lũ dơi trong mộ thất.

Lúc đó chỉ có Lý Cương và Bàn Tử hai người bị lũ dơi đó cắn, xem ra quả thực lũ dơi đó có độc.

"Lão Tần, hai người rõ ràng đã trúng độc của lũ dơi đó, phải làm sao bây giờ?" Lão Hồ vẻ mặt u sầu hỏi.

Sự sống chết của Lý Cương thì ông ta không lo lắm, nhưng Bàn Tử thì là anh em tốt.

"Lúc đó tôi cũng bị lũ dơi đó cắn mấy nhát, nhưng vì khả năng hồi phục của tôi cực mạnh, không có vấn đề gì lớn.

Độc tố của lũ dơi đó cũng đã xâm nhập vào cơ thể tôi, nhưng tôi không xảy ra tai nạn nào.

Điều này cho thấy máu của tôi có thể ngăn chặn độc dịch đó.

Không cần vội, tôi nghĩ máu của tôi có thể giải độc dơi trên người hai người." Tần Vũ vừa nói xong liền trực tiếp rút dao găm ra rạch nát

lòng bàn tay.

Mỗi người Bàn Tử và Lý Cương nhỏ vài giọt máu vào miệng.

Sau khi rạch xong, lòng bàn tay nhanh chóng hồi phục.

Tần Vũ cũng bất lực, xem ra khả năng hồi phục quá mạnh cũng không phải là chuyện tốt.

Chương 332

Nhưng vài giọt máu là đủ cho hai người.

Sau đó, máu của Tần Vũ đi vào miệng hai người.

Khi máu hoàn toàn đi vào cơ thể họ, họ dần dần trở lại bình tĩnh.

Thân thể không còn run rẩy, Tần Vũ vội vàng vạch mắt Bàn Tử ra lần nữa.

Màu đỏ máu trong mắt cũng dần dần phai đi.

Lão Hồ thấy tình hình hai người tốt hơn cũng an tâm.

"Lão Tần, tôi phát hiện anh đơn giản là một người bách bảo, khắp người đều là bảo bối.

Tôi cảm thấy anh giống như Đường Tăng vậy.

Thật không biết ăn một miếng thịt của anh, có thể cũng giống như Đường Tăng vậy.

Bách độc bất xâm, trường sinh bất lão không!" Lão Hồ lúc nói những lời này, cố ý làm ra vẻ mặt tham lam, trần trụi nhìn chằm chằm Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn thấy vẻ mặt như vậy, cũng không khỏi giật nảy mình, chẳng lẽ lão Hồ thật sự muốn gặm vài miếng sao?

Hai người nhìn nhau, ha ha cười lớn.

Vẫn như vậy tâm ý tương thông, vẫn như vậy ăn ý.

Ngay cả một trò đùa giữa biểu cảm cũng phối hợp ăn ý đến vậy.

Đúng như câu nói đó, phải phối hợp tôi diễn xuất, như vậy mới truyền thần!

Tần Vũ lại lấy bình nước ra, cho Lý Cương và Bàn Tử mỗi người uống một ít nước.

Lão Hồ và Tần Vũ im lặng nhìn hai người Bàn Tử.

Tình hình trong mộ đạo không rõ, hai người tuyệt đối không thể xảy ra tai nạn nữa.

Khoảng một giờ sau, Lý Cương tỉnh táo trước, rồi mười mấy phút sau, Bàn Tử mới dần dần hồi phục.

"Mẹ kiếp, bên trong có độc!" Bàn Tử tỉnh lại, câu nói đầu tiên đã khiến Tần Vũ và Lão Hồ không nhịn được cười.

"Được rồi, đừng cảm thán về lũ dơi đó nữa, chúng ta không nên ở đây lâu, phải đi tiếp thôi.

Tôi đã nghiên cứu một cái cơ quan, ở đây tôi phải bước lên 18 viên gạch màu nhạt mới không kích hoạt cơ quan.

Khoảng cách giữa 18 viên gạch màu nhạt này là khoảng 1,2 mét, nên mỗi lần chỉ có thể nhảy về phía trước. 18 viên gạch trắng lại phân bố không đều.

Vì vậy, đi 18 viên gạch trắng không khó.

Nhưng tư duy ngược ở đây có thể hại người.

Người ta cứ nghĩ rằng chỉ cần tránh 18 viên gạch trắng là không kích hoạt cơ quan.

Chắc là đã có không ít người chết ở đây, nhưng đường hầm mộ này thật quỷ dị.

Dường như mỗi một khoảng thời gian nó lại tự động đặt lại, tất cả dấu vết của những kẻ xâm nhập trước đó đều biến mất sạch sẽ.

Mộ thất lại trở về trạng thái ban đầu." Tần Vũ nói ra tất cả những gì mình đã suy đoán.

Ba người kia đương nhiên tin tưởng không chút nghi ngờ, vì họ cảm thấy chỉ cần có Tần Vũ ở đây thì cứ như đi du lịch vậy.

“Lát nữa tôi sẽ đi trước, nếu có bất ngờ xảy ra cũng không sao, vì tôi có Kim Chung Thiết Bố Sam, không cần sợ.

Chắc là sẽ không có chuyện gì lớn đâu, vì tôi cảm thấy chủ mộ này là một người thích động não.

Tôi nghĩ phía sau sẽ có những cơ quan bất ngờ.” Tần Vũ trấn định nói.

Chỉ thấy Tần Vũ nói xong, nhảy từng bước về phía trước, quả nhiên không kích hoạt cơ quan nào.

Ba người cũng đi theo Tần Vũ.

Sau khi nhảy qua, Bàn Tử tò mò không biết cơ quan bên dưới tình hình thế nào.

Cậu ta tiện tay nhặt một hòn đá vỡ từ dưới đất, ném lên viên gạch bên cạnh.

Chỉ thấy ngay lập tức vô số vũ tiễn từ trên tường bắn ra, “xẹt xẹt xẹt xẹt”.

Bốn người đều giật mình thót tim, nếu vừa rồi đi sai thì tiêu rồi.

Với lượng vũ tiễn dày đặc như vậy, bốn chúng tôi sẽ thành nhím, không còn một tia hy vọng sống sót nào.

Bốn người chúng tôi lại giật mình khi thấy vào lúc rạng sáng, từ đỉnh đường hầm mộ phóng xuống mười hai cây trường mâu khổng lồ.

“Trời ơi, chủ mộ này là ai mà độc ác thế!

Chỉ riêng vũ tiễn dày đặc đã không cho người ta đường sống rồi, lại còn mười hai cây trường mâu khổng lồ này nữa.

Rõ ràng là muốn biến kẻ xâm nhập thành nhím xong rồi xiên thành xiên thịt người khổng lồ à, thật độc địa!" Bàn Tử nhìn cơ quan bị cố ý kích hoạt trước mặt, thót tim nói.

"Được rồi, đừng cảm thán nữa, muốn được làm xiên thịt người thì cũng phải có tư cách đã!

Chỉ cần có lão Tần ở đây thì không thành vấn đề!" Lão Hồ đã tâng bốc một tràng, không chỉ khiến Tần Vũ vui vẻ mà còn vỗ béo luôn cả Bàn Tử.

"Được rồi, vì không có chuyện gì khác, tôi tiếp tục đi về phía trước." Lúc này Tần Vũ tò mò nhất là rốt cuộc chủ mộ là ai.

Rõ ràng trí tuệ không tầm thường, dường như đặc biệt thích gây khó dễ cho người khác.

Còn những cơ quan khác, Tần Vũ có khả năng nhìn xuyên thấu, không giải quyết được.

Bốn người đi không xa, Tần Vũ lại dừng lại.

Phía trước một đoạn đường hầm đột nhiên xuất hiện một bãi cát dài khoảng 7 mét.

Tuy nhìn có vẻ bình thường, nhưng với khả năng nhìn xuyên thấu, Tần Vũ nhận ra bãi cát này không hề đơn giản chút nào!

Bởi vì cát ở đây không phải cát bình thường, mà toàn bộ là cát lửa.

Chỉ cần dẫm lên là sẽ ma sát tạo ra lửa, và dưới lớp cát, khí tự nhiên liên tục phun ra ngoài.

Chỉ cần bước lên bãi cát là cả người sẽ lập tức bốc cháy!

Tần Vũ nhìn cơ quan trước mặt, trong lòng chấn động.

Cái lão già mấy nghìn năm trước lại tính toán rõ ràng như vậy.

Chẳng lẽ có thể dự đoán tương lai sao?

“Lão Tần, bãi cát trước mặt này, lại có gì quỷ dị nữa à?” Lão Hồ thấy Tần Vũ dừng lại, không đi tiếp mà cẩn thận quan sát bãi cát, tò mò hỏi.

Chương 333

“Bên dưới bãi cát này có một loại khí thần kỳ, có thể bị đốt cháy.

Bãi cát này không phải cát bình thường mà là cát lửa.

Chỉ cần bước lên, ma sát sẽ tạo ra tĩnh điện hoặc tia lửa.

Nó sẽ trực tiếp đốt cháy khí, người bước lên sẽ ngay lập tức bị ngọn lửa bùng lên thiêu đốt.

Chắc trong chớp mắt có thể nuốt chửng cả người.” Tần Vũ quả quyết nói.

Vì khí tự nhiên ai cũng biết, trong thế kỷ 21 là một loại năng lượng sạch, rất được ưa chuộng.

Tần Vũ vạn lần không ngờ dưới Tần Lĩnh lại có khí tự nhiên.

“Lão Tần, nói như vậy, chúng tôi muốn đi qua đây thì phải dẫm lên bãi cát này.

Nhưng một khi dẫm lên, sẽ có ngọn lửa bùng lên, vậy chúng tôi làm sao đi qua đây được?” Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, đầy vẻ lo âu hỏi.

Vì theo tình hình Tần Vũ miêu tả, dường như thực sự không có cách nào đi qua được.

Tần Vũ không giải thích nhiều, trực tiếp lấy một hòn đá vỡ ném lên.

Chỉ thấy ngay lập tức trên bãi cát phun ra ngọn lửa khổng lồ.

Nhưng ngọn lửa chỉ kéo dài 20 giây rồi biến mất.

Ngay khoảnh khắc ngọn lửa biến mất, Tần Vũ dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét lao qua.

Lão Hồ và hai người kia ngây người nhìn Tần Vũ lao qua, vừa định lao theo, Tần Vũ vội vàng hét lớn: "Đứng lại, đừng động đậy.

Ba người đợi một chút, bãi cát không đơn giản như các cậu nghĩ đâu." Ba người mới dừng lại.

Chỉ thấy Tần Vũ chạy qua xong, lại ném một hòn đá vỡ lên bãi cát, ngay lập tức lại bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Vẫn cháy 20 giây rồi ngọn lửa biến mất.

Lão Hồ nhanh mắt nhanh tay lao theo.

"Hai người chắc cũng đã nhìn rõ tình hình bãi cát rồi.

Ở đây có một từ trường kỳ lạ, có thể tập trung khí phun ra trên bãi cát.

Chỉ cần có người kích hoạt là sẽ bốc cháy dữ dội, nhưng lượng khí ở đây không đủ.

Nó chỉ có thể kéo dài 20 giây.

Sau đó lại sẽ có 20 giây trống.

Trong khoảng thời gian này, khí sẽ từ từ được bổ sung, nên tôi có thể lợi dụng 20 giây đó để lao qua.

Nhưng phải nhớ kỹ, tôi phát hiện cát dưới đất mềm xốp, chắc là có một phạm vi chịu trọng lượng.

Nên mỗi lần chỉ được một người." Tần Vũ nói rõ tình hình này với Bàn Tử và Lý Cương.

Thật ra Tần Vũ vẫn còn lo lắng, vì cân nặng của Bàn Tử đủ 180 cân (khoảng 90kg), sợ Bàn Tử vượt quá phạm vi chịu trọng lượng.

Nhưng sau đó lại hữu kinh vô hiểm, Bàn Tử và Lý Cương đều an toàn đi qua.

“Lão Tần, chủ mộ này đúng là một người thú vị!” Bàn Tử cảm thán nói.

“Thật ra tôi cũng rất tò mò chủ mộ này là ai.

Chúng ta đã vào mộ đi khá xa rồi, nhưng không có một chút ghi chép nào liên quan đến chủ mộ.

Tôi càng lúc càng tò mò.” Tần Vũ cũng vẻ mặt tò mò nói.

“Lão Lý à, đây là lần thứ hai cậu vào mộ rồi, lần trước vào có phát hiện thông tin gì về chủ mộ không?” Bàn Tử quay đầu nhìn Lý Cương, vẻ mặt mong chờ hỏi.

Khi ba người nhìn Lý Cương, sắc mặt Lý Cương lúc này trông khó coi.

Vì Lý Cương phát hiện đường hầm mộ căn bản không phải là đường đã đi trước đó, bên trong dường như đã thay đổi hoàn toàn.

“Lý Cương, nói thật cho tôi biết, chuyện gì vậy?” Lúc này Lão Hồ thấy Lý Cương biểu cảm như vậy, trong lòng càng thêm bồn chồn, trực tiếp hỏi.

“Lão Hồ, ý anh là sao?

Anh em Lý Cương vẫn luôn rất thật thà mà.” Bàn Tử nghe Lão Hồ chất vấn Lý Cương như vậy, trong lòng có chút không vui.

Vì cậu ta cảm thấy Lý Cương vẫn luôn đối xử tốt với mình trên đường đi.

“Tiểu Cương Tử, đến nước này rồi, thành thật khai báo đi.

Nếu có chuyện gì giấu giếm, tôi e rằng ba chúng tôi thật sự không giúp được đâu.” Lúc này Tần Vũ cũng đã hạ quyết tâm, dù sao Lý Cương cũng là bạn học thuở nhỏ của cậu.

Còn đối với Lão Hồ và Bàn Tử mà nói, họ là anh em sinh tử đã

cùng cậu xuyên không về thập niên 80 và trải qua bao gian nan.

Cậu không thể lấy mạng anh em ra để giúp một người không mấy liên quan được.

Ở đây hoàn toàn là vì Tần Lĩnh cổ mộ có nhiều điểm thần kỳ, có lẽ sẽ có lợi ích cho cậu.

Lúc này Lý Cương nghe cả Tần Vũ cũng yêu cầu, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

"Tiểu Vũ, thật ra tôi vẫn luôn không dám nói với cậu, sợ cậu biết sự thật xong sẽ không muốn giúp tôi." "Tiểu Cương Tử, đã hứa với cậu rồi, cũng đã xuống mộ rồi.

Mọi chuyện cứ thành thật khai báo đi, nếu không thì dù tôi có lòng muốn giúp, cũng vì bị lừa dối mà có thể thật sự không có cách nào giúp được đâu." Khi Tần Vũ nói, giọng điệu có chút âm tình bất định.

Khiến Lý Cương nghe Tần Vũ nói vậy, trong lòng lập tức không còn chỗ dựa.

Với ngôi mộ lớn như vậy Lý Cương thật sự không có cách nào, nhưng lại thật sự không cam tâm.

"Lão Tần, vạn lần đừng như vậy, tôi thành thật khai báo không được sao?

Ngày đó tôi và cậu họ tôi đã phá cái lỗ đó, tình hình trong mộ hoàn toàn không giống bây giờ.

Tôi lúc đó tuy đã ra khỏi cái lỗ đó, nhưng lần này khi vào lại, đường hầm mộ bên trong hoàn toàn khác.

Thật ra khi đi qua cái mộ thất nhỏ đó, tôi đã phát hiện mộ thất đã thay đổi.

Trong lòng tôi vô cùng hoảng sợ, lúc đó tôi đã phân vân không biết

có nên nói cho các cậu biết không.

Nhưng nghĩ rằng đã đến đây rồi, ba người các cậu lại là cao thủ đi cùng tôi." Lý Cương vội vàng thành thật khai báo tất cả tình hình bên trong.

"Tiểu Cương Tử, lẽ nào cậu chỉ giấu giếm bấy nhiêu thôi sao?" Tần Vũ vẫn dò hỏi, cảm thấy Lý Cương vẫn còn giấu giếm chuyện gì đó.

Lý Cương gật đầu lia lịa, biểu cảm vô cùng chân thực.

Tần Vũ cũng tạm thời tin lời cậu ta, những chuyện Lý Cương nói khiến trong lòng cậu không yên.

Cùng một lối ra nhưng khi vào lại thì đã biến thành một dạng khác.

Chương 334

“Mẹ kiếp, lão Tần, chuyện này là sao?

Nếu theo lời lão Lý nói.

Chẳng lẽ cái ngôi mộ này bản thân là một ảo cảnh lớn?

Giống như con thuyền chìm dưới đáy biển kia.” Bàn Tử không hề có ý trách móc Lý Cương, mà lo lắng về vấn đề của cổ mộ này.

“Không thể nào, mọi thứ tôi đang trải qua bây giờ đều quá chân thực.

Con thuyền chìm dưới đáy biển đó, là vì có vật cổ như Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Nhưng Tần Lĩnh chưa từng có chuyện thần kỳ gì xảy ra được truyền lại.

Tôi cảm thấy ngôi mộ này nhất định có huyền cơ.” Lão Hồ vừa nói vừa rút la bàn ra, cẩn thận nhìn xung quanh.

Lúc này la bàn của lão Hồ lại trở nên giống như trước, kim chỉ xoay loạn xạ, không hề có quy luật nào.

Tần Vũ nghe lời Lý Cương xong lại rơi vào trầm tư, không nói lời nào.

Nếu lời Lý Cương nói là thật, đường hầm mộ bỗng nhiên thay đổi.

Tần Vũ nghĩ đến một khả năng, đường hầm mộ này bản thân có mấy lối đi.

Mỗi một khoảng thời gian đường hầm mộ sẽ thay đổi.

Bởi vì mấy đường hầm mộ thay phiên xuất hiện, thật ra là một cái

bàn xoay lớn, điều khiển mấy đường hầm mộ.

Mỗi lần có người xâm nhập, đường hầm mộ bắt đầu xoay chuyển, sẽ xảy ra thay đổi.

Lần sau vào lại, đường hầm mộ sẽ biến thành một cái khác.

Loại cổ mộ này trong thời cổ đại có ghi chép.

Loại thiết kế đường hầm mộ này đòi hỏi công trình cực kỳ to lớn.

Ngoại trừ vương hầu tướng tướng, không thể có quy mô như vậy.

Thiết kế như vậy có thể ngăn chặn đạo mộ tặc hiệu quả, người thiết kế thật sự đã tốn rất nhiều công sức.

Tần Vũ khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Chắc chắn tám chín phần là loại đường hầm mộ này.

Chính vì vậy, bên trong đường hầm mộ chắc chắn đã sử dụng một lượng lớn thiết bị cơ khí.

Trong đó nhất định có không ít thiết bị từ thạch.

La bàn của lão Hồ, sở dĩ cứ xoay loạn xạ như vậy.

Chính là vì sau khi cơ quan khởi động, tác dụng của từ thạch đã khiến la bàn không theo quy luật nào.

Nhưng Tần Vũ lại thắc mắc tại sao khả năng nhìn xuyên thấu của cậu lúc linh lúc không.

Nếu trong khoảng thời gian đó là vì hung linh ở đây quá hung ác, ngăn cản cậu dự đoán tương lai.

Nhưng khả năng nhìn xuyên thấu thì giải thích thế nào?

Trong đường hầm mộ này, Tần Vũ tích lũy ngày càng nhiều sự tò mò.

Cũng ngày càng thúc đẩy cậu nhất định phải đi xuống, để tìm hiểu

đến cùng ngôi mộ này.

Thật ra lúc này xuống mộ không còn vì cái gọi là tài phú nữa.

Mà muốn biết tất cả bí mật ẩn giấu phía sau ngôi mộ này.

Đó mới là tinh thần mà một đạo mộ giả chân chính nên có.

Tần Vũ cũng không biết lúc này xuống mộ, chỉ vì muốn thỏa mãn sự tò mò của mình.

Đối với tài vật thì sớm đã coi như rác rưởi.

"Ba người không cần kinh ngạc, cứ tiếp tục đi theo tôi về phía trước là được.

Đường hầm mộ chỉ là một cơ quan bàn xoay đơn giản.

Cơ quan này chắc có 6 đường hầm mộ.

Mỗi lần vào là sẽ kích hoạt cơ quan bên trong.

Khiến đường hầm mộ thay đổi, nếu tôi đoán không sai.

Thì khi chúng ta quay về đường cũ, cái mộ thất trước đó lại sẽ khôi phục nguyên trạng." Tần Vũ bình tĩnh nói, mọi thứ đều đã nhìn thấu.

"Ồ, nếu vậy thì chắc không có chuyện gì lớn đâu, đi tiếp đi." Lão Hồ phụ họa nói.

Đối với loại cơ quan bàn xoay này ông cũng đã từng nghe nói.

Nhưng Bàn Tử và Lý Cương hai người vẻ mặt ngạc nhiên, chuyện gì vậy chứ?

Chuyện thần kỳ quỷ dị như vậy, trong mắt hai người họ lại hóa ra bình thường đến thế sao.

Nhưng Bàn Tử lại không tiện hỏi.

Hỏi như vậy sẽ lộ ra mình không có kiến thức.

Cứ như vậy, bốn người tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau đã đến trước một mộ thất, mộ thất này vẫn cửa lớn đóng chặt.

Bốn người dừng lại, cẩn thận quan sát khắp phiến đá cửa.

Trên phiến đá có một bức bích họa, rõ ràng khác với kiểu bích họa đã gặp trước đó.

Trên phiến đá có một mặt là bích họa, một mặt là chữ viết.

Tần Vũ cẩn thận quan sát chữ viết trên phiến đá, nhận ra đó là chữ viết thời Đường.

Cái gọi là chữ khải thời Đường.

"Lão Tần, trên phiến đá ghi chép những chuyện gì vậy?" Bàn Tử nhìn những chữ này không hề nhận ra.

Nhưng lại rất nóng lòng muốn biết đã ghi chép những gì.

Đối với ngôi mộ thần kỳ này, Bàn Tử đã bị cuốn hút.

Nóng lòng muốn biết rốt cuộc tình hình thế nào.

"Đừng vội vàng được không?

Chương 335

Dù sao đây cũng là chữ viết thời Đường.

Tôi phải từng chữ một hồi ức và giải mã, cậu tưởng tôi là Baidu (Bách Độ) à, có thể nói ra ngay sao!" Tần Vũ không vui đáp, chẳng lẽ cậu ta không tò mò về cổ mộ sao?

"Lão Tần, Baidu là cái quái gì vậy?

Mạnh đến thế sao?" Tần Vũ nhất thời lỡ lời, nói ra Baidu.

Trong chớp mắt có chút lúng túng, bây giờ giải thích Baidu thì chắc chắn cậu ta không biết Baidu là cái quái gì đâu.

Dù sao Baidu phải hơn 10 năm nữa mới xuất hiện.

"À, Baidu à, Baidu là một cuốn sách đặc biệt lợi hại thời cổ đại.

Tôi may mắn được đọc cuốn sách này, nó ghi lại các loại phương pháp giải mã chữ viết cổ đại.

Nhưng tôi cũng chỉ đọc được một phần, không hiểu hết!" Tần Vũ vội vàng tìm một cái cớ.

"Lão Tần tôi ít học, cậu đừng lừa tôi nhé, tôi vẫn luôn tin tưởng cậu mà, thật sự có cuốn sách thần kỳ như vậy sao?" Tần Vũ nghe Bàn Tử nói vậy, trong lòng không khỏi thấy có lỗi.

"Bàn Tử à, cậu bảo tôi đang lừa người ít học, không có văn hóa đó.

Nếu có văn hóa thì tôi lừa nổi sao?" Bàn Tử bán tín bán nghi nhìn Tần Vũ.

"Bàn Tử à, thấy chưa, bảo cậu bình thường đọc sách nhiều vào mà không nghe.

Giờ thì lộ ra điểm yếu về kiến thức rồi chứ.

Không hiểu thì đừng hỏi nữa, để lão Tần tập trung giải mã mấy chữ này đi.” Lão Hồ lại không nhịn được mà mỉa mai Bàn Tử.

Ông ta luôn có cơ hội để châm chọc Bàn Tử không có văn hóa.

Chắc có thể dùng chuyện này để trêu chọc Bàn Tử đến già.

Hai người tám mươi tuổi ngồi trên ghế mây, vẫn còn chọc ghẹo nhau.

Đó cũng là một chuyện thật vui vẻ.

Lão Hồ nói xong lại ghé sát bên Tần Vũ hỏi nhỏ: “Lão Tần à, cái cuốn sách Baidu mà cậu nói đó, tôi cũng chưa từng nghe.

Thiên triều cổ đại thật sự có cuốn sách thần kỳ như vậy sao?

Đọc ở đâu vậy?

Nói cho tôi biết, tôi về cũng tìm đọc, dù sao học không bao giờ là muộn mà?” Tần Vũ nghe Lão Hồ nói vậy, thì càng lúng túng hơn.

Lão Hồ đâu phải là người không có văn hóa, tuy không thể bác lãm quần thư, nhưng ông ta cũng đọc sách khá rộng rãi.

“Lão Hồ, lời tôi nói anh cũng tin à, tôi đang trêu Bàn Tử thôi, đừng nói cho hắn biết đấy!” Tần Vũ nhỏ giọng trả lời Lão Hồ.

Lão Hồ nghe Tần Vũ nói vậy, nhìn Tần Vũ cười quỷ dị một cái.

Hai người ngầm hiểu không nói gì nữa.

Bàn Tử mà biết hai người hợp sức lừa gạt mình không có văn hóa.

Không biết có lấy dao phay đuổi theo chém hai người không, hai người thật sự quá xấu tính.

Tần Vũ cẩn thận giải mã chữ viết trên phiến đá.

Khi Tần Vũ dịch từng chữ một, nối những chữ đó lại thành một

đoạn văn, cậu nhíu mày.

Bàn Tử và Lão Hồ thấy Tần Vũ nhíu mày, tưởng Tần Vũ giải mã không được.

Biểu cảm như Tần Vũ không mấy khi thấy.

Đối với bất kỳ chuyện gì, cậu thường đều nắm chắc, biểu hiện đặc biệt bình tĩnh.

"Lão Tần, trên cánh cửa ghi chép những chuyện gì vậy?

Biểu cảm cậu trông không bình thường, nghiêm trọng lắm sao?

Nếu không được thì chúng ta rút lui đi!" Lão Hồ thấy biểu cảm như vậy của Tần Vũ, vội vàng ghé sát hỏi.

Câu "rút lui đi" là cố ý nói cho Lý Cương.

Luôn cảm thấy Lý Cương có chuyện gì đó giấu giếm.

Nói như vậy để ép Lý Cương khai ra tất cả mọi chuyện.

Rõ ràng Lý Cương nghe Lão Hồ nói vậy, sắc mặt cũng tái đi.

Dường như muốn nói gì đó, nhưng lại nói rồi thôi, cúi đầu không nói nữa.

Tần Vũ nhíu mày, thở dài muốn nói gì đó, nhưng lại không nói.

Nhưng quay đầu nhìn thấy ánh mắt mong chờ như vậy của Bàn Tử và Lão Hồ, cuối cùng quyết định nói cho họ biết.

"Hậu nhân, chúc mừng đã thành công xuyên qua 6 vòng thiên đường.

Nhưng đừng mừng vội, phía sau còn có những cơ quan thú vị đang chờ đợi.

Hy vọng chơi vui vẻ!

Lý Thuần Phong thư." Tần Vũ đã đọc từng câu từng chữ trên

phiến đá cho ba người nghe.

“Lão Tần, cái quái gì vậy?” Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, càng thêm khó hiểu nhìn Tần Vũ hỏi.

“Quái gì mà quái, chính là những lời trên phiến đá đó!” Tần Vũ trong lòng cũng không vui đáp.

Không ngờ lại gặp được mộ của Lý Thuần Phong ở đây, điều đó khiến cậu vừa kinh vừa mừng.

“Xem ra tôi đã học được một bài học rồi, gặp được Lý Thuần Phong.

Người này là một nhân vật truyền kỳ của Đại Đường.

Đến nay, truyền thuyết về ông ấy vẫn không ngớt, người ta vẫn luôn ca ngợi không dứt!” Lão Hồ cười khổ nói.

Lý Cương phía sau nghe ba người nói chuyện, trong lòng càng thêm bối rối.

Hoàn toàn không giống với những gì cậu ta đã nói trước đó.

Rốt cuộc là tình huống gì?

Trước đây đi vào là Tần Lĩnh Thần Mộ.

Lý Thuần Phong Mộ lại là cái quái gì?

Trong lòng hoàn toàn loạn hết cả.

Chương 336

“Cái gì?

Tần Lĩnh cổ mộ lại là mộ của Lý Thuần Phong.

Thật đúng là thú vị, từ xưa đến nay người này được truyền tụng là thần thông quảng đại.

Thôi Bối Đồ, tôi cũng đã nghe nói.

Tương truyền dự đoán hơn 2000 năm sau đó.” Lúc này Bàn Tử cũng không nhịn được khoe khoang kiến thức của mình.

Vì Lý Thuần Phong là một nhân vật có thể nói là nhà nhà đều biết, những kỳ tích thần kỳ của ông ấy, ai mà không biết ai mà không hiểu?

“Lão Hồ, anh có thấy hơi kỳ lạ không?

Lý Thuần Phong năm đó đột nhiên mất tích, sau khi mất tích thì chỉ là một thường dân.

Vậy làm sao có năng lực xây dựng một ngôi mộ lớn như vậy?

Nếu ngôi mộ lớn này không có quân đội thì tuyệt đối không thể xây dựng thành công.” Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến một số chuyện, tò mò nói.

“Lão Tần, thật ra tôi cũng đang nghĩ đến chuyện này, Lý Thuần Phong tuy là một nhân vật truyền kỳ.

Nhưng sau khi quy ẩn, có lẽ thật sự không có năng lực xây dựng một ngôi mộ lớn phức tạp cơ quan như vậy.” “Hai người đừng nói nữa, dù sao chuyện Lý Thuần Phong năm đó đột nhiên mất tích cũng chỉ là lời đồn.

Ông ấy là một nhân vật phong vân của Đại Đường, dù sau khi mất

tích, nhân mạch chắc chắn cũng cực kỳ rộng.

Tần Lĩnh lại nằm trong địa phận Lạc Dương, hoàng thành thời cổ.

Với quan hệ nhân mạch lúc đó mà điều động một số binh lính giúp xây mộ thì e rằng không khó khăn gì." Bàn Tử nói ra suy nghĩ của mình.

"Bàn Tử đừng nói nữa, cách nói này có vẻ rất có khả năng!" Tần Vũ và Lão Hồ nghe Bàn Tử nói vậy, Lão Hồ vội vàng khen ngợi.

"Lão Hồ, tuy hai người đọc sách nhiều hơn tôi.

Nhưng về một số chuyện tôi có những kiến giải độc đáo.

Dù sao sách vở đã hạn chế cách suy nghĩ của các cậu, không dám mạnh dạn tưởng tượng, phải không lão Tần?" Bàn Tử nghe Lão Hồ khen, đắc ý không thôi.

"Cậu cứ được một chút nắng là chói chang ngay, khen hai câu là không biết đường rồi à?

Lý Thuần Phong năm đó đột nhiên mất tích, không phải lời đồn, mà là ghi chép lịch sử thật sự.

Nhưng dựa vào quan hệ nhân tế lúc đó, việc xây dựng ngôi mộ này quả thực không khó.

Nhưng tôi cảm thấy ngôi mộ này không giống phong cách của ông ấy." Tần Vũ nghiêm túc nói.

"Lão Tần, đừng lúc nào cũng đối đầu với tôi được không?

Vậy theo ý cậu, không phải phong cách của Lý Thuần Phong thì là của ai?" Bàn Tử không phục nói.

"Lý Thuần Phong cả đời giản dị, cuộc sống thanh bần đạm bạc.

Một ngôi mộ lớn như vậy, với tính cách của ông ấy tuyệt đối sẽ

không đại hưng thổ mộc.

Để xây dựng một ngôi mộ vô dụng như vậy.

Hơn nữa, khi chúng ta đi vào, hai cây trụ đá ở cổng.

Rõ ràng đó là loại họa tiết của các dân tộc thiểu số.

Những bích họa khi chúng ta đi vào và những bích họa ở đây hoàn toàn trái ngược.

Hơn nữa, nhìn những năm khắc trên đó, rõ ràng những bích họa này mới hơn so với những cái trước đó.

Cho nên những chữ viết và bích họa ở đây được thêm vào sau.

Lý Thuần Phong sở dĩ xuất hiện ở đây, có thể là đã mượn mộ của người khác để được chôn cất.

Phải biết rằng, đối với một người như ông ấy, việc đụng chạm vào mộ người khác.

Giống như đi vào sân sau nhà mình vậy.

Đừng quên ông ấy có một người bạn tốt tên là Viên Thiên Cương.

Viên Thiên Cương là Quốc Sư Đại Đường, người này, thực lực chỉ trên Lý Thuần Phong.

Thông hiểu âm dương bát quái ngũ hành.

Thôi Bối Đồ, là do Viên Thiên Cương và Lý Thuần Phong cùng nhau hoàn thành.

Người này có thể coi là thủy tổ của giới đạo mộ.

Nghe nói Viên Thiên Cương sống rất lâu, Lý Thuần Phong lại mất tích.

Rất có thể Viên Thiên Cương đã chôn Lý Thuần Phong ở đây." Tần Vũ nói ra tất cả những gì mình đã suy đoán.

Lão Hồ và Bàn Tử đều gật đầu, Tần Vũ nói mọi thứ đều hiển nhiên rất hợp lý.

Khi Tần Vũ nói xong tất cả, vẻ mặt Lý Cương lại càng khó coi hơn.

Lúc này cậu ta đúng là chột dạ.

Theo lời Tần Vũ nói, nơi họ vào trước đó hẳn là cổ mộ thật sự.

Còn những đường hầm này có lẽ là do Viên Thiên Cương hoặc Lý Thuần Phong cải tạo thêm.

Cho nên mới có những thay đổi như vậy, sở dĩ trong lòng cậu ta sợ hãi.

Lão Hồ lúc này lại phát hiện Lý Cương có gì đó không đúng.

Rõ ràng thằng nhóc này có chuyện gì đó giấu giếm, Lão Hồ lúc này không thể dung thứ cho người này được nữa.

Ba người vì đến một nơi hiểm ác như vậy.

Thằng nhóc này lại lừa dối hết lần này đến lần khác, dù là bạn học thuở nhỏ của Tần Vũ, cũng không thể dung thứ được nữa.

Lão Hồ trực tiếp xông lên, túm lấy cổ áo Lý Cương, phẫn nộ hỏi: "Mẹ kiếp, lão tử bảo cậu nói thật đi, cậu còn giấu giếm tôi chuyện gì nữa.

Trong cổ mộ có những thứ nguy hiểm gì?

Sao cậu lại dính phải lời nguyền?

Nếu bây giờ cậu nói hết ra, ba chúng tôi có thể thật lòng giúp đỡ.

Nếu còn không nói, tôi sẽ trực tiếp ném cậu trở lại bãi cát lửa phía sau!" Bàn Tử thấy Lão Hồ như vậy, vội vàng cứu Lý Cương từ tay Lão Hồ xuống.

“Lão Hồ, đã lão Lý không muốn nói thì đừng làm khó cậu ấy nữa.

Chúng ta đã vào mộ rồi, cũng phải ra ngoài chứ, cứ coi như ba chúng ta đi thám hiểm.

Chương 337

Tiện thể giúp lão Lý một tay.

Mỗi người đều có những chuyện riêng tư và khó khăn của mình.

Chúng ta đừng làm khó cậu ấy, được không?" Bàn Tử nhất thời đã nói giúp cho Lý Cương.

Lý Cương nghe Bàn Tử nói giúp mình như vậy, trong lòng cũng vô cùng hối hận.

Trước tiên đã lừa dối bạn học thuở nhỏ Tần Vũ, bây giờ lại lừa dối hai người anh em tốt của Tần Vũ.

Nhưng vạn lần không ngờ Bàn Tử lại đối xử với mình như vậy, khiến cậu làm sao có thể không cảm động.

Lý Cương nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức tự tát hai cái vào mặt, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

"Tiểu Cương Tử, đã lão Hồ đều nguyện ý tha thứ, tôi cũng không nói nhiều lời nữa.

Thành thật khai báo là được, ba chúng tôi đã đi theo cậu đến đây.

Nếu cậu không tin tưởng chúng tôi, thật sự khiến bạn học tiểu học của tôi phải đau lòng đó!" Tần Vũ thở dài nói.

Tuy sớm đã phát hiện Lý Cương có chuyện gì đó giấu giếm.

Nhưng dù sao Tần Vũ cũng vì muốn có được kỹ năng mới.

Cũng không đi tìm hiểu quá nhiều, nhưng bây giờ Lão Hồ đã bùng phát.

Cậu cũng chỉ có thể làm theo ý Lão Hồ.

“Tiểu Vũ, tôi xin lỗi, thật sự tôi có một số chuyện giấu giếm, tôi thật sự không phải đồ tốt.” Cương nói xong, lại tự tát mạnh hai cái vào mặt.

“Ai da, lão Lý, nói gì vậy chứ?

Biết lỗi mà sửa thì không gì lớn hơn.

Có gì cứ nói ra bây giờ vẫn chưa muộn, đừng như vậy được không?” Bàn Tử thấy Lý Cương như vậy vội vàng kéo cậu ta dậy.

“Anh Bàn thật sự cảm ơn anh, tôi đã lừa dối các anh, vậy mà các anh vẫn đối xử với tôi như vậy, mẹ kiếp, tôi thật sự không phải đồ tốt.” Lý Cương vẫn tự trách nói.

“Lý Cương, tôi nói cho cậu biết, đừng nói những lời này nữa.

Nếu cậu không nói ra sự thật, tôi vẫn cảm thấy cậu đang diễn khổ nhục kế, đang lừa dối sự đồng cảm của tôi!” Lão Hồ vẫn không tin Lý Cương trước mặt.

Vì người này quá giỏi diễn kịch.

Từ lúc ở Phan Gia Viên tìm đến cậu, luôn không ngừng diễn kịch.

Khiến Lão Hồ không thể nào tin được.

“Lão Hồ cũng đừng kích động, hãy nghe Tiểu Cương Tử cẩn thận kể hết mọi chuyện, tôi tin lúc này cậu ấy thật sự đã hối lỗi.” Tần Vũ thấy Lão Hồ vẫn cố chấp, vội vàng giải vây cho Lý Cương.

Vì cậu ta cảm thấy Lý Cương lúc này thật sự đã nhận ra lỗi lầm của mình.

Nếu cậu ta cố ý diễn kịch như vậy, lừa dối ba người, Tần Vũ tuyệt đối sẽ không còn đồng cảm với cậu ta nữa.

Trong thế giới của người lớn, quá nhiều nhân từ đối với tàn nhẫn thì thật là không nên.

Tần Vũ cũng biết thế giới này tàn khốc.

Không thể nào nương tay với một người hết lần này đến lần khác lừa dối mình.

“Lão Tần, cảm ơn cậu lúc này vẫn chọn tin tưởng tôi.

Tôi biết tôi không phải đồ tốt, nhưng có thể gặp được ba người, tôi thật sự rất vui.

Bây giờ tôi sẽ nói cho các cậu biết tất cả mọi chuyện ở đây.” Lý Cương cười khổ nói với Tần Vũ.

“Lão Lý, thấy chưa, lẽ ra cậu nên làm như vậy sớm rồi, lừa dối anh em nhà mình làm gì chứ?

Chẳng lẽ ba chúng tôi sẽ hại cậu sao?” Bàn Tử nghe Lý Cương nói vậy, cũng cười ha hả nói.

“Tôi lúc đó cùng cậu họ tôi hai người ở dãy núi Tần Lĩnh.

Cũng ở trên đỉnh núi nơi tôi đang đứng bây giờ đã phá ra một cái lỗ.

Lúc đó một tiếng nổ lớn vang trời, cũng đã kinh động không ít người dưới núi.

Nhưng hai chúng tôi vội vàng chui vào trong cái lỗ.

Khi xuống mộ là một không gian rộng lớn.

Bên trong không gian có một tế đàn, bên cạnh tế đàn có một cây cổ thụ bằng đồng cao ngất trời.” “Cây cổ thụ bằng đồng cao ngất trời!

Nghe cậu nói làm tôi có chút khó tin.

Phải biết rằng đồ đồng rất khó chế tạo.

Lại còn dùng từ ‘cao ngất trời’, đó phải là một vật bằng đồng lớn đến mức nào chứ!” Lão Hồ nghe Lý Cương nói vậy, lập tức cắt

ngang lời Lý Cương đang hồi tưởng.

Vì ông ta cũng không thể tin có một cây cổ thụ bằng đồng cao ngất trời.

Đó là chuyện chưa từng nghe thấy, chưa từng được truyền lại từ xưa đến nay.

Đồ đồng lớn nhất từng biết cũng chỉ là Tứ Mẫu Tịnh Đỉnh.

"Tôi biết các anh sẽ không tin, nhưng sự thật là như vậy.

Cây cổ thụ bằng đồng đó chắc phải cần 5 người ôm mới hết.

Cao ước chừng hơn 50 mét, nhưng tôi không chắc chắn có thật sự 50 mét hay không.

Bởi vì có một phần lớn bị chôn dưới đất.

Chỉ riêng phần lộ ra mặt đất đã hơn 50 mét rồi.

Lúc đó tôi và cậu họ tôi bước vào cổ mộ, điều đầu tiên đập vào mắt chính là cây cổ thụ bằng đồng đó.

Cậu cháu tôi đương nhiên biết đó là một món bảo bối.

Nhưng món đồ này quá lớn, hai chúng tôi không thể mang đi được, nên lại đi loanh quanh khắp mộ để tìm xem có đồ vật gì đáng giá khác không.

Nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy món đồ đó là bảo bối, dù không thể mang đi hết cũng phải lấy ra một ít.

Vì vậy tôi đã trực tiếp bẻ một đoạn cành của cây cổ thụ bằng đồng, bỏ vào trong ba lô.

Chuyện này ngay cả cậu họ tôi cũng không biết." Lý Cương thành thật nói hết tất cả.

"Tiểu Cương Tử, lấy đoạn cành cây đồng đó ra cho tôi xem!" Tần

Vũ nghe Lý Cương nói vậy, đặc biệt tò mò về cây cổ thụ bằng đồng đó.

Cậu cũng biết, có thể chính vì cành cây đó mà Lý Cương mới bị dính lời nguyền.

Chương 338

Lý Cương mở ba lô của mình, lấy ra một đoạn cành cây đồng.

Ba người nhìn thấy cành cây đồng đặc biệt tinh xảo đó, vừa kinh ngạc vừa tò mò.

Bàn Tử vội vàng bước đến định lấy cành cây đồng.

Nhưng Lý Cương vội lùi lại phía sau một bước, giấu cành cây đồng ra sau lưng.

"Tôi biết các anh tò mò về cành cây đồng đó, nhưng thứ này quá quỷ dị.

Tôi vì lấy nó mà bị dính lời nguyền, nên hãy để một mình tôi cầm nó.

Đến khi vào mộ thất chính, trả cành cây đồng về cây cổ thụ đó.

Thì lời nguyền của tôi chắc cũng sẽ được hóa giải.

Nên tôi không muốn ba người các anh cũng bị dính lời nguyền, tốt nhất đừng chạm vào thứ này." Lý Cương sợ Tần Vũ ba người hiểu lầm, vội vàng giải thích.

Vì khi cậu ta giấu cành cây ra sau lưng, trong mắt Lão Hồ lập tức lộ ra vẻ độc ác.

"Lúc đó tôi bẻ một đoạn cành của cây cổ thụ bằng đồng xong.

Đại sảnh lập tức rung chuyển, đột nhiên một con rết khổng lồ từ trong cây cổ thụ bằng đồng bò ra.

Con rết đó chắc dài sáu, bảy chục mét, bò ra xong làm tôi sợ đến nỗi đứng không vững chân.

Tôi chưa kịp phản ứng, cậu họ tôi đã bị con rết khổng lồ đó nuốt

chửng.

Trong mộ thất chính có rất nhiều lối đi, tôi không ngừng lăn lộn bò trườn xông vào một lối đi.

Cuối cùng, vô tình va phải, tôi đã chạy ra khỏi cái cửa hang đó." Lần này Lý Cương đã thành thật khai báo tất cả những chuyện mình đã trải qua.

Nói xong, lại bỏ cành cây cổ thụ bằng đồng đó vào ba lô của mình.

Tần Vũ nghe Lý Cương nói vậy lại rơi vào trầm tư.

Quả nhiên Thần Mộc Tần Lĩnh không đơn giản như vậy.

Một con rết dài sáu, bảy chục mét, đó là khái niệm gì chứ!

Chẳng lẽ thật sự là một sinh vật biểu tượng trong truyền thuyết của dân tộc thiểu số, giống như rồng vậy, có tồn tại sao?

Nhưng sự tồn tại của loại sinh vật này quá ư là không thể tin được.

Phải biết rằng rồng cũng thật sự chỉ là một biểu tượng tồn tại, lại có ai thật sự nhìn thấy thứ như rồng đó chứ?

Rồng chỉ là sự tưởng tượng của con người, Tần Vũ cũng luôn cho rằng loại sinh vật như rồng không tồn tại.

Nhưng một con rết khổng lồ dài sáu, bảy chục mét thì giải thích thế nào?

Bàn Tử nghe Lý Cương nói vậy, cảm thấy Lý Cương đang kể chuyện thần thoại vậy.

Nghe xong cũng ngây người ra, nhưng lại không tin những lời Lý Cương nói đều là thật.

Có lẽ Lý Cương đã trải qua một mê hồn trận, tất cả những gì nhìn

thấy đều là ảo giác.

“Lão Tần, có khả năng tất cả những gì lão Lý nhìn thấy chỉ là ảo giác thôi không?

Một con rết khổng lồ dài sáu, bảy chục mét có thể tồn tại sao?

Chỉ riêng cây cổ thụ bằng đồng lộ ra mặt đất đã cao 50 mét!

Dưới đất còn nhiều điều chưa biết nữa, cậu có nghĩ là thật không?

Có thể cậu ta và cậu họ vào mộ thất đó đã trúng phải một thứ gì đó.

Tất cả những gì nhìn thấy đều là ảo giác, cậu họ có thể không bị con rết khổng lồ đó ăn thịt.

Mà đã bị mắc kẹt chết tươi trong mộ thất đó.” Bàn Tử lại mạnh dạn nói ra suy nghĩ của mình.

“Lão Tần, tôi cũng cảm thấy cách nói của Bàn Tử là lời giải thích hợp lý nhất.

Loại sinh vật trong truyền thuyết đó không thể tồn tại.

Một món đồ đồng khổng lồ như vậy, phải dùng khuôn mẫu lớn đến mức nào để tạo thành?

Với nhân lực vật lực lúc đó mà nói, chỉ riêng việc tinh luyện đồng này cũng không thể thực hiện được.” Lão Hồ thừa dịp Bàn Tử nói vậy, tiếp lời Bàn Tử.

Cảm thấy suy luận như vậy của Bàn Tử phù hợp với mình.

“Tôi cũng hy vọng tất cả những gì tôi nhìn thấy lúc đó chỉ là ảo cảnh.

Nhưng lời nguyền này là thật, chỉ là cành cây đó đặc biệt tà dị.

Sau khi tôi có được thứ này đã xảy ra quá nhiều chuyện quỷ dị, tôi

không dám hồi tưởng lại.

Nếu là ảo giác thì tôi chỉ cần trả cành cây về là có thể an toàn rời đi.” Lý Cương lúc này lại mở miệng nói, thật ra cậu ta cũng lo lắng Tần Vũ mấy người đi cùng sẽ gặp chuyện.

“Cũng có lẽ mọi chuyện không đơn giản như cậu nói, có thể là những thứ thật sự tồn tại.

Nhưng đã đến đây rồi, tôi nhất định phải tìm hiểu đến cùng.” Tần Vũ trầm tư một lúc lâu đột nhiên mở miệng nói.

Nối tất cả những chuyện đã gặp trước đó lại, cảm thấy Tần Lĩnh cổ mộ có thể thật sự tồn tại.

“Lão Tần, hai tên Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương này có hơi thất đức không?

Có quyền có thế, đường đường chính chính lại chạy đi giành ván quan tài của người khác, cũng quá không tử tế rồi.” Bàn Tử sau khi biết về ngôi mộ Lý Thuần Phong, trong lòng khó chịu càu nhàu nói.

“Không hẳn đâu, mặc dù ngôi mộ này có thể do Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương động tay vào, nhưng không chắc Lý Thuần Phong sẽ chôn cất ở đây.

Một người thông minh đến mức đó, có thể sẽ không muốn người đời sau trộm mộ của mình.” Lão Hồ nói.

“Tôi cũng cảm thấy, Lý Thuần Phong dù có đột nhiên mất tích, cũng không thể chiếm mộ người khác để an táng.

Lại nói Viên Thiên Cương, mộ của ông ta rõ ràng công khai ở đó.

Nhưng trải qua mấy nghìn năm, có ai động vào mộ ông ta đâu?

Ai có gan dám động vào mộ của người ta chứ, cho nên tôi nghĩ Lý Thuần Phong có khả năng chỉ vào trong tìm đồ.

Sau đó sửa đổi ngôi mộ một chút để trêu đùa hậu nhân mà thôi.

Nếu Lý Thuần Phong thật sự được chôn ở đây, tôi đoán ba anh em chúng ta ngay cả đường hầm cũng không thể vào được.” Tần Vũ trầm tư rất lâu, đưa ra giả thuyết của mình.

“Lão Tần, tôi không muốn đoán mò nữa, mau nghĩ cách mở cánh cửa đá này ra, tiếp tục đi về phía trước đi.

Tất cả mọi bí ẩn chỉ có chúng ta đi tiếp mới có thể giải khai.

Chỉ dựa vào suy đoán, cuối cùng cũng chỉ là suy nghĩ lung tung.” Bàn Tử nghe Lão Hồ và Tần Vũ mỗi người nói một kiểu, có chút không kiên nhẫn.

Chương 339

Tần Vũ nghe lời Bàn Tử nói quả thực đúng vậy, bây giờ việc cấp bách là tiếp tục đi về phía trước.

Suy nghĩ lung tung ở đây thì có ích gì chứ?

Tần Vũ đứng trước cửa đá, chớp chớp mắt, tiếp tục sử dụng Thấu Thị Chi Nhãn.

Một lát sau mới phát hiện cánh cửa đá trước mặt có hai lớp.

Lớp thứ nhất là những bức bích họa và văn tự.

Phía sau lớp cửa đá thứ nhất là một bức tranh ghép, đúng vậy, quả thực là một bức tranh ghép.

Tần Vũ cúi đầu, thấy bên dưới cửa đá có hai chiếc vòng sắt.

Chắc là kéo hai chiếc vòng sắt này, cánh cửa đá thứ nhất sẽ mở ra.

Tần Vũ ra hiệu cho Lão Hồ, Lão Hồ vội vàng làm theo.

Tần Vũ và Lão Hồ mỗi người kéo một chiếc vòng sắt, quả nhiên sau một tiếng ầm ầm vang vọng, cánh cửa đá thứ nhất từ từ nâng lên.

Khi cánh cửa đá nâng lên, đập vào mắt mọi người là một bức tranh ghép 8x8.

Nhưng điều khiến Tần Vũ kinh ngạc là, sau khi so sánh kỹ lưỡng bức tranh ghép này, nó chính là bức bích họa trên cánh cửa đá thứ nhất.

Điều khiến anh khó hiểu là, cánh cửa đá thứ nhất đã nâng lên rồi.

“Lão Hồ, bức bích họa trên cửa đá thứ nhất vừa nãy ông có nhớ không?” Tần Vũ bất đắc dĩ hỏi.

“Lão Tần, sao tự nhiên lại hỏi vậy?

Bích họa và văn tự ý nghĩa cũng gần giống nhau, cho nên tôi cũng không quan sát kỹ.” Lão Hồ nghiêm túc trả lời.

“Ông không biết đó thôi, muốn mở cánh cửa đá này, bắt buộc phải hoàn thành bức tranh ghép này.

Nhưng bức tranh ghép này lại là bức bích họa trên cánh cửa đá thứ nhất.

Lý Thuần Phong này quả nhiên là một lão quái vật mà!” Tần Vũ bất đắc dĩ giải thích.

Anh hận không thể đào ván quan tài của Lý Thuần Phong ra.

Để hỏi cho rõ, tại sao lại phải bày ra những thứ lộn xộn trong mộ của người khác chứ?

Thật sự là ăn no rửng mỡ mà, nếu thật sự cần đồ trong mộ thì cứ lấy đi là được, sao lại vô duyên vô cớ bố trí nhiều cơ quan như vậy trong mộ của người ta chứ.

“Vậy Lão Tần, có cách nào để cánh cửa đá thứ nhất hạ xuống lại không?” Bàn Tử vẻ mặt ngây thơ hỏi.

Tần Vũ ngồi xổm xuống tỉ mỉ quan sát hai chiếc vòng sắt trên mặt đất.

Anh phát hiện cơ quan này chỉ là cơ quan một chiều, căn bản không thể khiến cơ quan hoạt động lại để hạ cánh cửa đá thứ nhất xuống.

“Cơ quan là loại một chiều, căn bản không thể sử dụng lần thứ hai.

Cho nên bây giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào trí nhớ để ghép bức tranh này.” Tần Vũ giải thích.

Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, lập tức đi tới di chuyển một khối của bức tranh ghép.

Nhưng khi di chuyển xong, đường hầm phía sau lập tức hạ xuống một đoạn.

Cả bốn người đều giật mình, chuyện gì vậy?

Chỉ vừa di chuyển một khối tranh ghép mà cả đường hầm đã hạ xuống, ước chừng khoảng 10cm.

Tần Vũ để kiểm chứng suy đoán, lại đi lên di chuyển khối tranh ghép kia.

Quả nhiên, sau khi Tần Vũ di chuyển khối tranh ghép đó, đường hầm phía sau lại hạ xuống thêm 10cm.

"Cái bức tranh ghép này điều khiển đường hầm, chúng ta chỉ có một cơ hội để hoàn thành toàn bộ bức tranh ghép.

Nếu ghép xong, có thể đi vào phòng mộ.

Nhưng nếu ghép sai, đường hầm sẽ dần dần hạ xuống.

Cuối cùng sẽ đè chết cả bốn chúng ta ở đây." Tần Vũ nhíu mày nói.

Bởi vì bức bích họa trước đó, căn bản không ai ghi nhớ.

Thử thách này có chút khó khăn, chỉ có một cơ hội.

"Ôi mẹ ơi, Lão Tần, phải làm sao đây?

Chỉ có một cơ hội, ai có thể đảm bảo ghép được bức tranh này.

Đây là một bức tranh ghép 64 mảnh đó!" Bàn Tử vẻ mặt lo lắng hỏi.

Quả thực, bức bích họa trước đó không ai ghi nhớ.

Muốn ghép nó hoàn chỉnh ngay lần đầu tiên, thực sự không hề đơn

giản.

Ngay cả khi đã ghi nhớ toàn bộ bức bích họa, việc ghép nó hoàn chỉnh ngay lần đầu cũng không đơn giản.

Bởi vì tranh ghép đều có kỹ xảo và phương pháp, người không hiểu tranh ghép căn bản không thể làm được.

Tần Vũ nhìn bức tranh ghép trước mắt rơi vào trầm tư.

Đột nhiên anh nghĩ đến Thời Gian Chi Đồng, có thể dự đoán quá khứ và tương lai.

Nhưng Thời Gian Chi Đồng trong cổ mộ vẫn luôn không linh nghiệm.

Nhưng lúc này Tần Vũ chỉ đành liều mạng, ôm tâm thái thử một chút.

Mắt trái chớp ba cái, thời gian trong mắt Tần Vũ bắt đầu đảo ngược.

Điều này khiến Tần Vũ mừng rỡ khôn xiết.

Anh thấy ở nơi này Thời Gian Chi Đồng không bị ảnh hưởng.

Tần Vũ định hình thời gian trên bức bích họa đó, tỉ mỉ quan sát và bắt đầu di chuyển các khối tranh ghép.

Nhưng khi di chuyển năm sáu khối tranh ghép, anh phát hiện mình căn bản không hiểu kỹ xảo tranh ghép, ngay cả hàng thứ nhất cũng không thể ghép xong.

Nhưng sau khi di chuyển vài khối tranh ghép, đường hầm vẫn hạ xuống.

Điều này khiến anh đặc biệt hoảng hốt, thường ngày anh luôn bình tĩnh tự nhiên, nhưng lúc này thực sự không thể bình tĩnh được nữa.

“Lão Hồ, có muốn thử không, tôi cảm thấy bức tranh ghép này tôi thực sự không có cách nào hoàn thành.” Tần Vũ dừng lại, điều chỉnh tâm trạng của mình, nói với Lão Hồ.

Bởi vì anh cảm thấy thực sự không còn chút cách nào nữa.

Nhưng trên mặt Lão Hồ lộ ra vẻ khó xử, bởi vì Lão Hồ cũng đặc biệt hoảng hốt.

Chương 340

“Lão Tần, tôi nghĩ không nên để Lão Hồ thử, chúng ta đều rõ trình độ của cả hai mà.” Bàn Tử thấy Lão Hồ có vẻ mặt như vậy, biết Lão Hồ trong lòng cũng đang đánh trống.

Tần Vũ nghe rồi cũng gật đầu.

Dù sao Lão Hồ và Bàn Tử đều là người bình thường, đâu có nhiều thứ thần kỳ như vậy.

Tần Vũ trong lòng thầm nhắc nhở, không được hoảng hốt, phải bình tĩnh.

Tần Vũ nhắm mắt lại, yên lặng suy nghĩ xem làm thế nào để phá giải cánh cửa đá này.

Bởi vì hiện tại đã di chuyển 7 khối tranh ghép, đường hầm đã hạ xuống 70cm.

Sau đó cũng có nghĩa là không được sai một lần nào nữa, nếu sai nữa thì không còn cơ hội sống sót.

Tần Vũ yên lặng suy nghĩ, vì Thời Gian Chi Đồng có thể nhìn thấy những chuyện đã xảy ra.

Đúng rồi, anh quên mất Thời Gian Chi Đồng có thể nhìn thấy chuyện tương lai.

Tần Vũ trong lòng nghĩ, vội vàng sử dụng Thời Gian Chi Đồng chăm chú nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá trước mặt, xem chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Tần Vũ chăm chú nhìn chằm chằm vào cửa đá, bởi vì nếu chuyện tương lai thực sự có thể dự đoán được.

Vậy thì mỗi lần thay đổi sẽ có kết quả khác nhau.

Tần Vũ yên lặng nhìn cửa đá di chuyển các khối đá, bởi vì mỗi lần di chuyển khối đá, tương lai được dự đoán đều sẽ khác.

Cho nên anh sẽ thay đổi lại phương pháp di chuyển khối tranh ghép sau này.

Cứ như vậy, Tần Vũ đã lãng phí hai canh giờ ở đây, hết lần này đến lần khác dự đoán tương lai.

Tinh thần lực tiêu hao cực lớn, cuối cùng cũng đã mở được cánh cửa đá.

Lão Hồ, Bàn Tử và Lý Cương ba người nhìn Tần Vũ hết lần này đến lần khác di chuyển các khối đá.

Mỗi lần di chuyển đều rất cẩn thận.

Nhìn mồ hôi trên trán Tần Vũ không ngừng lăn xuống, trong mắt anh cũng bắt đầu xuất hiện tia máu.

Ba người đều rất xót xa cho Tần Vũ, nhưng lại không giúp được gì, chỉ có thể giúp Tần Vũ lau mồ hôi quạt gió.

Khi cánh cửa đá mở ra, Tần Vũ cảm thấy như trút được gánh nặng, thở phào một hơi thật sâu.

Tần Vũ mới phát hiện, hóa ra trên cánh cửa đá, chỉ khi các khối tranh ghép được di chuyển đúng cách thì đường hầm mới không hạ xuống.

Cũng có nghĩa là 7 lần di chuyển tùy ý trước đó của anh đều sai.

Bởi vì bức tranh ghép này đã định sẵn thứ tự phải ghép như thế nào, càng khó khăn hơn.

Suýt chút nữa đã chết, nếu không phải Tần Vũ có Thời Gian Chi Đồng có thể dự kiến tương lai thì.

Người khác căn bản không thể mở được cánh cửa đá.

Tần Vũ sau khi mở cửa đá liền vội vàng lùi lại.

Bởi vì không biết sau cửa đá có gì.

Niềm vui khi mở được cửa đá chỉ khiến anh cảm thấy như thoát chết.

Bởi vì nếu có một chút sai sót, mấy người họ đã phải chôn vùi tại đây.

"Lão Tần, anh thật sự có bản lĩnh.

Áp lực này tôi cảm thấy còn lớn hơn những lần trước.

Tôi có thể liều mình một lần theo hướng không biết.

Nhưng chỉ một lần thôi thì thực sự không biết phải làm sao cả, chỉ có con đường trước mắt, chỉ có thể cắn răng mà liều." Bàn Tử cười hì hì nói, bởi vì khi Tần Vũ ghép tranh, anh ta cũng đã đổ một vốc mồ hôi hột.

"Đừng nói nhảm nữa, mau đưa nước cho tôi, để tôi uống ngụm nước, tôi cảm thấy tim mình sắp ngừng đập rồi." Tần Vũ yếu ớt nói.

Thực ra ghép tranh không tiêu hao nhiều thể lực.

Nhưng Tần Vũ liên tục sử dụng Thời Gian Chi Đồng, tiêu hao tinh thần lực quá lớn, giống như làm bài toán cao cấp suốt một đêm vậy.

"Lão Tần, vậy tiếp theo phải làm sao?" Lão Hồ nhìn phòng mộ tối om, cũng không nhìn thấy gì, trong lòng cũng không có chủ ý, đành hỏi lại Tần Vũ.

"Đừng vội, để tôi nghỉ ngơi một lát, tôi thực sự cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi, đặc biệt là mắt mệt không chịu nổi." Tần Vũ uống một ngụm nước, từ từ nói.

Ba người cũng gật đầu, lần lượt ngồi bên cạnh Tần Vũ.

Tần Vũ ngồi trên đất, tỉ mỉ hồi tưởng lại tất cả những gì Thời Gian Chi Đồng đã nhìn thấy.

Bởi vì Tần Vũ sau khi hoàn thành bức tranh ghép, lại lợi dụng Thời Gian Chi Đồng nhìn về phía sau một đoạn thời gian.

Cho đến khi mắt anh cảm thấy đau nhói, hình như có thứ gì đó cố ý cản trở việc nhìn trộm tương lai, anh mới dừng lại.

Trong phòng mộ phía sau, có hai chiếc quan tài đá, nhưng không thể dò xét bên trong quan tài có gì.

Anh đã chọn hai kết quả, một là mở quan tài đá, nhưng những chuyện sau đó đều mơ hồ.

Kết quả thứ hai là bỏ qua quan tài đá, tiếp tục đi về phía sau.

Nhưng đi trong đường hầm đó, những chuyện xảy ra sau này cũng không thể dự đoán được.

Tần Vũ tổng kết các loại bản lĩnh thần kỳ mà mình đã có được trước đây.

Hình như mỗi lần có được bản lĩnh ở một ngôi mộ khác thì không thể sử dụng, hoặc bị hạn chế ở ngôi mộ này.

Cũng chỉ ở ngôi mộ này, sau khi chạm vào những thi thể mạnh mẽ, những bản lĩnh có được mới có thể áp dụng được trong phòng mộ này.

Những thứ có được ở những nơi khác căn bản không thể sử dụng, hình như là hệ thống đã giới hạn vậy.

Tần Vũ ngồi trên đất sau khi suy nghĩ xong thì làm một bộ bài tập thể dục cho mắt, xoa bóp mắt.

Anh mới dần dần cảm thấy mắt mình thoải mái hơn một chút,

đứng dậy nói với ba người.

“Thực ra trong phòng mộ phía sau, tôi đã đoán được một số tình huống.

Đặc biệt nguy hiểm, tôi có nên tiếp tục hay không, ba người hãy quyết định.

Loại tình huống này có thể tôi chưa từng gặp phải, liệu có thể đối phó được hay không, trong lòng tôi cũng không có chắc chắn.” Tần Vũ phát hiện thực lực của mình bị giảm sút đáng kể, bị hạn chế rất nhiều, cho nên anh nói với ba người như vậy.

Nếu một mình anh đi thì không có người khác làm vướng víu, hẳn là không vấn đề gì lớn.

Nhưng dẫn theo ba người, anh thực sự không có nhiều tự tin để đảm bảo an toàn cho ba người.

Tần Vũ không ích kỷ, không muốn đi một mình, bởi vì anh thực sự không muốn Bàn Tử và Lão Hồ gặp phải bất trắc.

“Lão Tần, anh nói gì vậy?

Chương 341

Anh em chúng ta sinh tử có gì mà sợ?

Đã đi một bước rồi, dù có mất mạng cũng phải đi tìm hiểu rốt cuộc.

Hôm nay tôi muốn đấu với Lý Thuần Phong, tôi muốn xem thủ đoạn của ông ta.” Bàn Tử đại nghĩa lẫm liệt, hoàn toàn không để ý nói.

“Tôi nếu không quay về đây, khẳng định cũng phải chết không nghi ngờ gì.

Tôi vốn dĩ ôm tâm thái thử xem, chết cũng không sao cả.

Nhưng tôi luôn cảm thấy làm phiền ba người tâm lý không ổn.

Cho nên sau này dù có nguy hiểm đến đâu, tôi cũng sẽ thử.” Lý Cương vẫn cúi đầu nói, bởi vì bây giờ trong lòng anh ta thực sự cảm thấy có lỗi, cảm thấy không xứng với Tần Vũ và Bàn Tử.

“Lão Tần, nếu không có Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của tôi và la bàn gia truyền của tôi.

Con đường phía sau, một mình anh đi, đừng tưởng tôi không biết chuyện của anh.

Anh em nên cùng nhau sinh tử, đừng nói thêm lời thừa thãi.” Lão Hồ cười hì hì nói.

“Ha ha, có vài lời các anh nói cũng đủ rồi, được rồi vậy thì chúng ta cùng đi tiếp thôi.” Tần Vũ nghe ba người đều nói như vậy.

Anh cũng không tiện bảo họ quay về nữa, chỉ đành cắn răng đưa họ đi tiếp.

Bốn người chuẩn bị đèn pin xong, cẩn thận từng li từng tí tiến vào phòng mộ.

Khi bước vào phòng mộ, lập tức bốn chiếc đèn pin trong phòng mộ tự động bật sáng.

Tình huống này họ đã thấy quen rồi, không có chút gì kinh ngạc.

Đầu tiên đập vào mắt mọi người là hai chiếc quan tài đá đặt ở chính giữa phòng mộ.

Phòng mộ này hẳn là lớn gấp đôi phòng mộ trước đó.

Lại nhìn trong phòng mộ có 12 cây cột đá.

Sàn phòng mộ là một hình âm dương ngư thật lớn, hai chiếc quan tài đá nằm trong mắt ngư của hình âm dương ngư.

"Lão Tần, xem cách đặt quan tài này có môn đạo gì không, đặt hai chiếc quan tài trong mắt ngư âm dương." "Lão Tần, tôi kiến nghị chúng ta không nên động vào hai chiếc quan tài đá này.

Đây hẳn là Thập Nhị Tinh Thần Âm Dương Dưỡng Thi Thuật trong truyền thuyết.

Nghe nói loại dưỡng thi thuật này đặc biệt thần kỳ. 12 cây cột đá tượng trưng cho 12 Âm Sát Thiên Tinh trên trời, dùng để hấp thụ khí âm sát giữa trời đất.

Khí âm sát do 12 cây cột đá tụ tập lại sẽ toàn bộ hội tụ vào hai con âm dương ngư dưới đất.

Âm dương ngư sẽ rót toàn bộ khí âm vào hai chiếc quan tài đá.

Thi thể trong quan tài đá trải qua sự nuôi dưỡng không ngừng của khí âm sát, liền sẽ ngàn năm không mục nát." Lão Hồ tỉ mỉ kể lại câu chuyện này khiến Bàn Tử ngây người.

"Lão Hồ cũng biết tôi nhát gan mà, đừng có dọa tôi chứ.

Đã nói không thể mở quan tài rồi thì thôi đi.

Tôi đi qua bao nhiêu quan tài lớn nhỏ không đếm xuể rồi.

Dù có gặp không ít nguy hiểm, tôi cũng dễ dàng hóa giải thôi, chẳng phải vậy sao?" Bàn Tử nói vậy, ý của anh ta rất rõ ràng.

Hai chiếc quan tài lớn chắc chắn phải mở.

Cái gọi là kẻ trộm không đi tay không, đạo mộ tặc cũng là một loại trộm mà thôi.

Lúc này trên mặt Lão Hồ lộ ra vẻ khó xử, có nên mở quan tài hay không, phải do Tần Vũ quyết định.

"Lão Hồ, tôi cũng cảm thấy chuyện không tà môn đến vậy.

Đã đến đây rồi, chúng ta mở ra xem thử đi.

Nghiên cứu kỹ lưỡng Thập Nhị Tinh Thần Âm Dương Dưỡng Thi Thuật này một phen.

Biết đâu sau này trăm năm nữa, tôi cũng có thể lợi dụng bí thuật này để bảo quản thi thể của mình còn nguyên vẹn thì sao." Tần Vũ nhìn hai chiếc quan tài trước mắt cười hì hì nói.

Nói như vậy chỉ để làm cho không khí căng thẳng hoạt bát hơn.

Bởi vì câu chuyện Lão Hồ vừa kể, quả thực đã làm cho không khí nơi đây trở nên quỷ dị không ít.

Sở dĩ Tần Vũ muốn mở quan tài, là có một ý nghĩ khác.

Bởi vì anh cảm thấy nếu hai chiếc quan tài đá này đúng như Lão Hồ nói là Thập Nhị Tinh Thần Âm Dương Dưỡng Thi Thuật.

Biết đâu chạm vào hai thi thể này có thể thu được không ít lợi ích.

"Được rồi, đã Lão Tần cũng quyết định mở quan tài, tôi không muốn nói nhiều nữa, nhưng quy tắc cũ vẫn phải tuân thủ." Lão Hồ

nghe Tần Vũ nói vậy, thở dài nói.

Loại dưỡng thi thuật này từ xưa đến nay ghi chép rất ít.

Anh chỉ thấy trong một quyển sách gia truyền.

Nhưng dù vậy, những ngôi mộ anh từng đi qua cũng không ít, chưa từng thấy trận địa như thế này.

Anh ta vô cùng kiêng dè hai chiếc quan tài đá này.

Lý Cương đứng một bên vẫn không nói gì, bởi vì loại đại mộ này thực sự không biết phải bắt đầu từ đâu.

Những lần đánh nhỏ nháo mà đã thấy trận địa như thế này thì làm gì có cơ hội nói chuyện.

Chỉ có thể đứng một bên yên lặng nhìn và cầu nguyện, đừng xảy ra bất trắc.

Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, vội vàng lấy ra một cây chá chúc từ trong ba lô.

Lão Hồ cũng lấy ra la bàn, xác định góc tây nam trong phòng mộ.

Bàn Tử châm chá chúc ở góc tây nam, nóng lòng chạy đến bên cạnh quan tài đá.

Cái gọi là "người châm nến quỷ thổi đèn", là quy tắc bất di bất dịch của Mạc Kim Giáo Úy.

Chỉ cần chá chúc ở góc tây nam tắt, không được động vào mộ.

Tất cả những thứ đã chạm vào bắt buộc phải trả lại hết.

Nhưng từ khi có Tần Vũ, quy tắc này đã thay đổi.

Chá chúc được châm chỉ để đo lường xem thi thể bên trong quan tài có bị thi biến hay không.

Ngay cả khi xảy ra thi biến, những thứ đã lấy cũng nhất quyết

không trả lại.

Nếu không xảy ra thi biến, đồ của ta ta cứ lấy đi.

Chương 342

Nếu thi biến thì ba người chúng ta nhất định phải tiêu diệt, và đồ của ta ta cũng sẽ lấy đi.

Ba người bọn họ thực ra không khác gì cường đạo rồi.

Cái tên đạo mộ tặc và họ cũng không còn liên quan nhiều nữa, chẳng bằng nói họ là cướp đoạt công khai.

Ba người bọn họ có một tín điều trộm mộ.

Mặc kệ yêu ma quỷ quái, tất cả đều phải tránh xa ta, nếu dám không nghe lời thì diệt.

Tần Vũ đi đến trước hai chiếc quan tài đá, nhìn hai chiếc quan tài đá được mài giũa tinh xảo.

Các hoa văn và họa tiết trên đó đặc biệt kỳ lạ.

Hoa văn và họa tiết như vậy chắc chắn không phải của người Thăng Long.

"Lão Tần đừng nhìn nữa, mau mở quan tài đi, tôi không đợi được nữa rồi.

Ở nhà nghỉ ngơi lâu như vậy không mở quan tài, tay tôi thực sự hơi ngứa rồi.

Không biết hôm nay có mở ra được đồ tốt không." Bàn Tử nhìn hai chiếc quan tài đá được chạm khắc đặc biệt tinh xảo, phấn khích nói.

Bàn Tử luôn cảm thấy bên trong hai chiếc quan tài này có đồ tốt.

"Bàn Tử, chuyện này không thể vội vàng được, tôi phải nghiên cứu trước, tìm ra đối sách mới được." Tần Vũ nhìn Bàn Tử kích động

như vậy, kiên nhẫn nói với anh ta.

“Vậy Lão Tần, hay là thế này, tôi chỉ mở một khe nhỏ của quan tài, thò tay xuống sờ.

Nếu sờ được đồ tốt thì tôi kiếm được rồi.

Nếu không sờ được, thì đóng quan tài lại, chúng ta đi là được.” Bàn Tử vẫn nhìn hai chiếc quan tài đá, cười toe toét nói.

Hôm nay dù thế nào cũng phải vớt được đồ bên trong hai chiếc quan tài đá.

“Bàn Tử, chuyện này tuyệt đối không được, có ít tai nạn xảy ra khi mở quan tài và sờ đồ sao?

Chi bằng cứ mở thẳng quan tài ra, nếu có thứ gì xuất hiện bên trong, tôi có thể đối phó.

Nếu chỉ thò một tay vào mà xảy ra bất trắc, tôi còn không kịp phản ứng.” Lão Hồ nghe Bàn Tử nói vậy, vội vàng ngăn cản nói.

“Lão Hồ chuẩn bị Hắc lư đề tử trong ba lô.

Tiểu Cương Tử nhìn xung quanh xem có tìm được cơ quan vào phòng mộ tiếp theo không?

Chuyện ở đây cứ giao cho ba chúng tôi là được.” Tần Vũ đứng trước chiếc quan tài này, lợi dụng Thấu Thị Chi Nhãn tỉ mỉ quan sát thi thể bên trong hai chiếc quan tài đá một lượt.

Bên trong quan tài đá nằm một nam một nữ, thi thể được bảo quản cực kỳ nguyên vẹn, hệt như người sống vậy.

Nhưng không có chút hơi thở nào.

Nhưng trước khi quan tài đá được mở ra, không có chút hơi thở nào.

Không có nghĩa là sau khi mở ra sẽ không xảy ra thi biến.

Thi thể được bảo quản hoàn hảo như vậy, Tần Vũ cũng ít thấy.

Bởi vì những gì anh từng thấy đều đã xảy ra thi biến, cực kỳ đáng sợ, cho nên anh phải chuẩn bị hậu chiêu.

"Lão Tần à, như vậy không phải là quá cẩn thận rồi sao?" Bàn Tử thấy Tần Vũ lấy ra con dao găm của mình, mài quyền sát chưởng.

"Bàn Tử không hiểu, cẩn tắc vô ưu, tôi thì không sợ, nhưng ba người các anh thì không dễ nói đâu." Tần Vũ nhìn quan tài.

Cười hì hì nói.

"Được rồi, Lão Tần cũng coi thường người khác quá rồi, thi thể lớn nhỏ chúng ta cũng thấy không ít.

Có dũng khí lắm, chẳng lẽ có thể lợi hại hơn Cổ Đại Nhân sao?" Bàn Tử bất phục nói.

"Được được, nếu có cuộc thi khoe khoang thì cậu tuyệt đối có thể giành quán quân.

Cũng không biết ai vừa thấy mấy thứ đó đã sợ đến mức ôm đầu chuột chạy." Lão Hồ nhìn Bàn Tử nói vậy, không nhịn được càu nhàu.

"Đúng vậy, cái đó cũng không biết ai, dù sao cũng không phải tôi.

Đúng không, Lão Tần, chúng ta không phải loại người đó đúng không?" Bàn Tử vẫn trơ trẽn biện giải.

"Được rồi, hai người đừng cãi nữa, hai chiếc quan tài chúng ta đừng mở cùng lúc, mở từng chiếc một.

Nếu xảy ra bất trắc, một cái luôn dễ đối phó hơn hai cái nhiều." Tần Vũ sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong thì nói với hai người.

Bởi vì Tần Vũ biết bên trong hai chiếc quan tài lần lượt là một

nam một nữ.

Anh cảm thấy cái của nữ thì dễ đối phó hơn một chút, quyết định mở cái của nữ trước.

“Hai người, chúng ta trước tiên mở chiếc quan tài này, chiếc quan tài này là quan tài âm, bên trong hẳn là một nữ thi.” Tần Vũ chỉ vào chiếc quan tài trước mặt.

Bởi vì chiếc quan tài này có các cây đinh chốt quanh quan tài đá, tất cả đều được anh dùng dao găm cắt đứt.

Tần Vũ đứng một bên, Lão Hồ đứng bên còn lại.

Hai người cùng mạnh mẽ đẩy, trực tiếp đẩy chiếc nắp quan tài xuống đất.

Một tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên, chỉ riêng chiếc nắp quan tài bên trên thôi, ước chừng nặng khoảng 500 cân.

Bàn Tử đứng một bên thấy ván quan tài rơi xuống đất, vội vàng chạy lại.

Bàn Tử lập tức ghé sát vào quan tài đá nhìn thấy người mỹ nữ tuyệt thế bên trong, mắt anh ta trợn tròn.

Anh ta nhìn chằm chằm vào nữ thi, quên cả những vàng bạc châu báu bên cạnh nữ thi.

Tần Vũ đã sớm dùng Thấu Thị Chi Nhãn nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của quý cô này, cũng không có gì ngạc nhiên lắm.

Nhưng Lão Hồ đứng một bên thấy dáng vẻ của Bàn Tử, tưởng rằng Bàn Tử lại bị thứ gì đó dọa cho ngốc rồi.

Vội vàng cũng ghé sát vào bên cạnh quan tài, ánh mắt anh ta lập tức cũng trợn tròn.

So với Nữ Vương Tinh Tuyệt còn hơn hẳn a, cô gái này nhìn tuổi

ước chừng cũng mười tám mười chín tuổi thôi.

“Hai anh tôi có thể có chút tiến bộ được không, dù có xinh đẹp đến mấy cũng chỉ là một thi thể nữ mà thôi.

Chẳng lẽ hai người muốn cưới một thi thể sao?” Tần Vũ nhìn dáng vẻ của hai người mà vô cùng cạn lời.

Tần Vũ quay đầu nhìn Lý Cương một cái, anh ta vẫn đang lúi húi ở chỗ cơ quan cửa đá phòng mộ bên dưới.

Thấy anh ta nghiêm túc, Tần Vũ cũng không nói gì nữa.

Lão Hồ và Bàn Tử hai người nghe Tần Vũ nói vậy, hai người ho khan hai tiếng đầy ngượng ngùng, ngẩng đầu lên.

“Lão Tần đừng coi thường hai anh em tôi, dù sao ba anh em cũng là lão độc thân đã nhiều năm.

Chương 343

Người con gái như vậy, nhìn giống như một cô gái mười bảy mười tám mười chín tuổi đang độ xuân thì.

Nếu không chết thì làm vợ tôi thì tốt biết mấy.” Bàn Tử không hề biết xấu hổ, nói ra những lời khoác lác như vậy.

Bàn Tử nói xong lại nhìn nữ thi một cái, đột nhiên phát hiện mắt nữ thi hình như động đậy.

Vội vàng lại bước tới một bước, chăm chú nhìn chằm chằm vào mắt quý cô đó.

Đột nhiên nữ thi thật sự mở mắt ra, một tia sáng lọt vào mắt Bàn Tử.

Khi một tia sáng bắn vào mắt Bàn Tử, Bàn Tử lập tức ngã xuống đất.

Tần Vũ thấy tình huống này lập tức chạy đến, thấy nữ tử trong quan tài vẫn bất động, không có chút thay đổi nào.

Nhưng Bàn Tử nằm trên đất đã bất tỉnh nhân sự.

Lão Hồ vội vàng đỡ Bàn Tử dậy, đặt đầu anh ta lên đùi mình, ra sức lắc đầu Bàn Tử.

Thấy Bàn Tử vẫn còn thở, nhưng cả người hình như đã rơi vào giấc ngủ sâu.

“Lão Tần, phải làm sao đây?

Vừa nãy anh có nhìn thấy gì không?

Hình như có thứ gì đó chui vào mắt Bàn Tử.” Lão Hồ cũng trong khoảnh khắc quay đầu lại, thấy hình như có thứ gì đó bắn vào mắt

Bàn Tử, sau đó thấy Bàn Tử lập tức ngã xuống đất.

Tần Vũ nhìn Bàn Tử một cái, biết Bàn Tử hẳn là không sao.

Nhưng vẫn phải cứu Bàn Tử, anh vẫn đang quan sát nữ thi đó.

Tần Vũ lại sử dụng Thời Gian Chi Đồng, quay ngược thời gian, tỉ mỉ xem xét chuyện vừa xảy ra.

Tần Vũ mới hiểu ra nữ thi thực sự còn sống.

Khoảnh khắc đôi mắt mở ra, có một luồng sáng bắn ra trực tiếp bắn vào mắt Bàn Tử, Bàn Tử mới ngã xuống đất.

Tần Vũ nhìn bộ quần áo nữ thi mặc, căn bản không giống quần áo của người Thăng Long.

Trông chắc chắn là một cô gái dân tộc thiểu số.

Loại quần áo này thực sự anh cũng không biết là trang phục của dân tộc nào.

Tần Vũ lại nhìn một số vật tùy táng trong quan tài đá.

Anh phát hiện trong miệng quý cô này có ngậm một viên châu, giống như Dạ Minh Châu vậy.

Tần Vũ lập tức lại sử dụng Thời Gian Chi Đồng để xem chuyện tương lai, quả nhiên viên châu này có thể cứu Bàn Tử.

Tần Vũ thấy vậy không tiếp tục xem nữa.

Anh trực tiếp véo vào mặt nữ thi, lấy viên Dạ Minh Châu ra.

Nhưng lúc này anh không chú ý đến cây chá chúc đặt ở góc tây nam phòng mộ, ngọn lửa đột nhiên biến thành màu xanh băng.

Tần Vũ vì cứu Bàn Tử nóng lòng, trực tiếp lấy viên Dạ Minh Châu đó đặt lên mũi Bàn Tử và chà xát.

Hình như có một luồng khí vô hình nào đó, tiến vào mũi Bàn Tử.

Bàn Tử vội vàng hắt hơi hai cái, mở mắt ra.

“Mẹ kiếp, chuyện gì vậy, dọa chết lão tử rồi, đang yên đang lành sờ bảo bối mà.

Tôi đã ngất đi, hình như gặp một cơn ác mộng dài.” Bàn Tử sau khi tỉnh lại lập tức hỏi.

“Còn ý tứ gì nữa, người lớn như vậy mà nhìn chằm chằm vào một thi thể nữ như thế.

Chẳng biết xấu hổ, nếu không phải Lão Tần nhanh trí, tiểu tử cậu đoán chừng đã phải bỏ mạng ở đây rồi.” Lão Hồ trả lời.

“Lão Hồ, sao anh có thể nói những lời trái lương tâm như vậy, đâu phải mỗi mình tôi nhìn nữ thi đó.

Chẳng lẽ anh không nhìn sao?

Ánh mắt của anh đâu có tốt hơn tôi là bao chứ?” Bàn Tử lại cãi nhau với Lão Hồ.

Lão Hồ định cãi lại Bàn Tử.

Đột nhiên nhìn thấy nữ thi trong quan tài đã đứng dậy.

Lúc này nữ thi không còn dung nhan kinh diễm nữa.

Lập tức biến thành một bà lão khô héo, đặc biệt đáng sợ.

“Lão Tần, cẩn thận nhìn phía sau!” Lão Hồ vội vàng nhắc nhở Tần Vũ.

Tần Vũ nghe Lão Hồ nói vậy, không chút do dự.

Không thèm quay đầu lại, trực tiếp lăn một vòng xuống đất, đến bên cạnh Lão Hồ.

Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử ở bên cạnh.

Nhìn thấy nữ thi đáng sợ trước mặt mà giật mình.

Vừa nãy còn là một mỹ nữ xinh đẹp, đột nhiên biến thành một bộ dạng quỷ quái dọa người không thường mạng, không phải là muốn làm loạn tâm lý tôi sao?

Bàn Tử nhìn thứ quỷ quái trước mắt, cũng bất lực càu nhàu.

Ba người đối với nữ thi trước mắt không hề sợ hãi, chỉ kinh ngạc vì nữ thi sao lại biến hóa lớn đến vậy.

Tần Vũ nhìn viên Dạ Minh Châu trong tay, lập tức hiểu ra đạo lý.

Hóa ra viên châu này có thể ngăn chặn thi thể lão hóa, nhìn tình trạng của nữ thi chắc cũng đã mấy nghìn năm rồi.

Sau khi lấy viên châu trong miệng ra, lập tức trở nên già nua.

"Tôi đoán vì viên Dạ Minh Châu này, có lẽ trong miệng nam thi trong quan tài kia cũng có một viên châu như vậy." Tần Vũ đưa viên Dạ Minh Châu trong tay cho hai người xem, hai người mới chợt hiểu ra.

Nữ thi trước mắt nửa thân thể lộ ra ngoài quan tài, một nửa còn lại nằm trong quan tài.

Cô ta chỉ chăm chú nhìn chằm chằm vào ba người Tần Vũ, không có động tác nào khác.

"Lão Tần, nữ thi này có chuyện gì vậy, lúc trước dùng tia sáng đó làm tôi mê hoặc đi.

Bây giờ lại chỉ nhìn chằm chằm vào tôi, không có chút động tác nào, chẳng lẽ đang ủ mưu đại chiêu sao?" Bàn Tử vừa nói xong, trong mắt nữ thi lại bắn ra hai đạo kim quang, bắn về phía họ.

May mắn Tần Vũ phản ứng nhanh chóng đẩy hai người sang một bên.

Lăn sang bên kia, chỉ thấy hai đạo kim quang bắn xuống đất, lập

tức tạo ra một cái hố không nhỏ.

“Bàn Tử đúng là cái miệng quạ!” Lão Hồ còn sợ hãi nói.

Chương 344

“Lão Hồ, chúng ta có thể có chút lương tâm được không, anh xem nếu không phải tôi nhắc nhở, đoán chừng vừa nãy một tia sáng đã bắn trúng người anh rồi.

Một tia sáng bắn vào người, còn có thể sống sót sao?

Không cảm ơn tôi thì thôi, lại còn trách tôi.” Bàn Tử từ dưới đất đứng dậy, chăm chú nhìn động tác của quý cô đó, nhưng trong miệng vẫn phản bác Lão Hồ.

“Hai người đừng cãi nhau nữa, nữ thi này giao cho tôi đối phó, hai người canh chừng chiếc quan tài kia.

Tôi cảm thấy dương thi trong quan tài kia cũng có chút động tác, vừa nãy tôi phát hiện chiếc quan tài kia cũng rung chuyển rồi.” Tần Vũ vừa rồi vẫn luôn quan sát động tĩnh của chiếc quan tài còn lại.

Quả thực thấy chiếc quan tài đó rung chuyển hai cái, không biết dương thi bên trong cũng sống lại rồi.

Bàn Tử và Lão Hồ nghe vậy, vội vàng chạy đến bên cạnh chiếc quan tài còn lại, tỉ mỉ quan sát chiếc quan tài đó.

Tần Vũ lập tức rút con dao găm của mình ra, lách mình lao về phía nữ thi.

Nữ thi nhanh chóng, trực tiếp từ trong quan tài nhảy ra, cùng Tần Vũ đánh nhau.

Bởi vì con dao găm trong tay Tần Vũ sắc bén, đối đầu với nữ thi không hề chịu thiệt.

Vài hiệp sau, trên người nữ thi bị Tần Vũ chém mất mấy miếng thịt.

Nữ thi rõ ràng cảm thấy không phải đối thủ của Tần Vũ.

Cô ta nhảy lên kéo giãn khoảng cách với Tần Vũ, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn Tần Vũ.

"Lão Tần, anh được đấy, tôi cảm thấy anh lại lợi hại hơn không ít rồi, xem ra quý cô này rõ ràng đã bị đánh cho sợ rồi." Bàn Tử vẫn đứng một bên nhìn Tần Vũ đánh nhau với nữ thi, không khỏi vui vẻ.

Rõ ràng Tần Vũ đã chiếm thượng phong, lập tức mở miệng nói.

"Không nói nhảm sao?

Nếu trên người bị chém mất mấy miếng thịt, chẳng lẽ không sợ sao?" Lão Hồ hôm nay hình như thực sự đã cãi nhau với Bàn Tử, Bàn Tử lại muốn cãi lại.

"Anh Lão Hồ, hôm nay anh ăn nhầm thuốc súng rồi sao?

Lời nào của tôi anh cũng muốn đỡ, ý gì đây?" Bàn Tử trong lòng khó chịu nói.

Tần Vũ thấy hai người như vậy thì cảm thấy chuyện không đơn giản.

Bởi vì Tần Vũ hiểu Lão Hồ, từ trước đến nay không phải là người như vậy.

Hôm nay đột nhiên, bắt đầu liên tục cãi nhau với Bàn Tử, có chút tà môn, không giống Lão Hồ thường ngày.

Bàn Tử thường ngày bị mọi người trêu chọc cũng không giận, nhưng rõ ràng hôm nay Bàn Tử đã tức giận.

Tần Vũ lập tức sử dụng Thấu Thị Chi Nhãn nhìn hai người Lão Hồ và Bàn Tử.

Anh phát hiện trên cơ thể hai người hình như dính một lớp gì đó vô hình.

Tần Vũ dám khẳng định, chắc chắn là thứ đó khiến hai người trở nên nóng nảy.

Tần Vũ không nói hai lời, trực tiếp ngâm xướng Phá Tà Chú.

Bởi vì từ khi đến nơi này, các loại chuyện tà môn không ngừng xảy ra.

Điều duy nhất cảm thấy may mắn là, Phá Tà Chú rất hữu dụng.

Khi Tần Vũ ngâm xướng Phá Tà Chú xong, anh rõ ràng nhìn thấy loại vật chất kỳ lạ trên người Lão Hồ và Bàn Tử.

Lập tức run rẩy, đột nhiên co rút lại, biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này nữ thi đứng một bên đột nhiên lại có động tác, trực tiếp lao về phía Lão Hồ và Bàn Tử.

Hai người vừa rồi dường như mất đi thần trí, vừa mới hồi phục tinh thần.

Thấy nữ thi lao đến, sợ đến mức vội vàng chạy thoát.

Nhưng lúc này mục tiêu của nữ thi hình như không phải hai người họ.

Nữ thi đến bên cạnh quan tài đá, chỉ một chưởng đã đánh bay nắp quan tài xuống đất.

Lập tức từ trong quan tài đá một nam tử cực kỳ tuấn tú nhảy ra.

Nhìn quần áo của nam tử, rất phù hợp với nữ thi, rõ ràng là một cặp vợ chồng.

Nhưng lại bị phong ấn trong quan tài đá khi còn trẻ như vậy, rõ ràng dường như là vì một loại tế tự nào đó.

Nam thi nhảy ra xong, trong ánh mắt tràn đầy hung tợn, yên lặng quan sát Tần Vũ.

Tay anh ta giơ lên, chỉ vào viên Dạ Minh Châu trong tay Tần Vũ.

Tần Vũ mới hiểu ra, hai thi thể này hình như không có ý muốn làm hại họ.

Nam thi nói ra cũng chỉ muốn lấy lại viên Dạ Minh Châu đó.

Nhưng với Tần Vũ, thứ đã vào tay mình thì không thể giao ra được.

Huống hồ trong miệng nam thi cũng ngậm một viên Dạ Minh Châu y hệt.

Thứ này thực sự là bảo bối, mặc dù chạm vào thi thể không thu được siêu năng lực mới.

Nhưng hai viên Dạ Minh Châu này chắc chắn phải có được, hai con tống tử nhỏ bé không ra gì.

Cũng dám trước mặt ta đòi lại những thứ ta đã lấy, không có cửa đâu.

Tần Vũ trong lòng không ngừng mắng thầm.

Quả thực hai con cương thi này trước mặt anh ta thì chẳng đáng là gì.

Mặc dù niên đại đã lâu, nhưng cũng nên là tác dụng của Dạ Minh Châu.

Thi thể của chúng không hề có biến hóa nghiêm trọng, cho nên thực lực cũng không mạnh.

Tần Vũ trực tiếp nhét viên Dạ Minh Châu vào trong ba lô của mình, kéo khóa lại.

Con dao găm trong tay anh ta lập tức lại vung lên, nam thi thấy động tác như vậy của Tần Vũ thì biết không còn gì để nói nữa.

Hét lên một tiếng thê lương, trực tiếp lao về phía Tần Vũ.

Tần Vũ thấy con nam thi lao tới, không hề hoảng sợ, vung dao găm thẳng thừng đón lấy.

Hắn vừa rồi cũng phát hiện, đồng tử thời gian của mình có thể làm chậm thời gian.

Vì vậy, động tác của nam thi trong mắt hắn chậm như quay chậm vậy.

Hoàn toàn không làm Tần Vũ bị thương, dao găm của Tần Vũ không phải đồ để trưng.

Một đao chém xuống trực tiếp chặt đứt một cánh tay của nam thi.

Chương 345

Sau khi một cánh tay bị chặt đứt, nó lập tức tách khỏi Tần Vũ.

Chỉ thấy nó vung cánh tay còn lại, cánh tay vừa bị chặt bay tới, nối lại vào vết đứt.

Điều này khiến ba người có mặt giật mình.

Lý Cương vẫn đang nghiên cứu cánh cửa đó, vì cậu ta biết có Tần Vũ ở đây thì mọi chuyện đều có thể giải quyết được.

Hoàn toàn không cần lo lắng, chỉ cần chuyên tâm làm việc mình cần làm là được.

"Lão Tần, cái tình huống gì đây?

Có chuyện thần kỳ vậy sao?" Bàn Tử thấy nam thi thao tác như vậy, cũng thực sự giật nảy mình.

Lập tức thể hiện kiểu "bé ngoan tò mò không hiểu thì hỏi".

Âm dương thi hiển nhiên đã bị Tần Vũ đánh cho sợ, đứng một bên nhìn chằm chằm Tần Vũ, không dám manh động nữa.

Tần Vũ cũng thực sự ngạc nhiên với khả năng tự phục hồi của nam thi.

Nhưng tại sao trước đó nữ thi bị chém mấy khối thịt thối rữa lại không tự phục hồi?

Khoảnh khắc ấy, Tần Vũ lại thấy nam thi xuất hiện, hắn đầu tiên chỉ vào viên dạ minh châu trong tay.

Không biết viên châu đó có tác dụng gì, Tần Vũ lại lấy viên châu đó ra.

Hắn cẩn thận quan sát viên châu, nhưng không phát hiện điểm kỳ

lạ nào.

Khi Tần Vũ lấy viên châu ra xem, nam thi lại lập tức hành động.

Nó lao về phía Tần Vũ, nhắm thẳng vào viên dạ minh châu trong tay hắn.

Khoảnh khắc ấy, Tần Vũ đoán định viên dạ minh châu này nhất định có chỗ đặc biệt.

Không chỉ có thể giữ cho thi thể vĩnh viễn không hư thối, mà còn có khả năng phục hồi cực mạnh.

Tần Vũ biết viên châu có công năng đó thì càng không thể đưa dạ minh châu cho hai con âm dương thi.

Hơn nữa, trong miệng con nam thi còn ngậm một viên, phải tìm cách lấy ra.

Khoảnh khắc ấy, Tần Vũ không còn là một đạo mộ tặc tự cho là đúng, mà là một tên cường đạo trộm mộ trắng trợn rồi.

"Bàn Tử, Lão Hồ, lát nữa hai ông giúp tôi.

Con nữ thi kia không còn uy hiếp nữa, bây giờ chủ yếu là con nam thi này.

Trong miệng nó có một viên dạ minh châu, lát nữa tôi sẽ khống chế nó, hai ông giúp tôi lấy viên châu đó ra." Tần Vũ vừa đánh nhau với nam thi, vừa gọi Bàn Tử và Lão Hồ.

Nam thi và Tần Vũ đánh nhau bất phân thắng bại.

Tốc độ của nó cũng ngày càng nhanh, khiến Tần Vũ hơi ngạc nhiên.

Lúc đó Tần Vũ mới phát hiện toàn bộ đầu của nó đã phát ra màu trắng.

Khoảnh khắc ấy, viên châu trong tay Tần Vũ cũng cộng hưởng với nó, phát ra ánh sáng chói mắt.

Tần Vũ càng thêm kinh ngạc trong lòng, hai viên châu này rốt cuộc là cái thứ gì, lại có nhiều công hiệu thần kỳ đến vậy.

Cùng với việc viên châu trong tay cộng hưởng, tốc độ của nam thi cũng ngày càng nhanh.

Tần Vũ hiển nhiên hơi không theo kịp nữa rồi.

Tần Vũ linh cơ khẽ động, trực tiếp ném viên châu sang một bên.

Nam thi vội vàng bay tới viên châu, một tay tóm lấy nó.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, Tần Vũ lao tới, một đao trực tiếp chém đứt đầu của nam thi.

Hắn ném thẳng cái đầu cho Bàn Tử và Lão Hồ rồi hét lớn: "Bàn Tử, Lão Hồ, mau lấy viên dạ minh châu trong miệng nó ra!" Bàn Tử và Lão Hồ không chút do dự.

Lão Hồ banh miệng xác nam thi ra, Bàn Tử trực tiếp móc viên dạ minh châu ra.

Sau khi lấy được, thi thể nam thi mới ngừng lại, nhưng ngay khoảnh khắc đó, nữ thi ở một bên phát ra tiếng kêu thảm thiết cực kỳ dữ dội.

Đột nhiên, trong mắt nó lại có hai đạo kim quang bắn về phía Bàn Tử và Lão Hồ.

Hai người trực tiếp dùng đầu nam thi để đỡ, chỉ nghe một tiếng nổ lớn "oành".

Đầu của nam thi bị nổ tan tành, còn thi thể nam thi mà Tần Vũ đang ghì chặt một bên.

Nó khẽ run lên một cái, rồi cũng ngừng hẳn.

Chưa đầy 5 giây, nam thi bắt đầu thối rữa, cuối cùng biến thành một vũng nước đặc.

Ngay cả xương cốt cũng không còn, Tần Vũ nhìn thấy mà buồn nôn.

Sau khi con nữ thi bắn ra một đạo tinh quang trong mắt, nó trở nên già nua hơn rất nhiều.

Loại ánh sáng nguyên thủy đó cũng không phải vô hạn, dường như đã tiêu hao sinh mệnh của nó vậy.

Tần Vũ khoảnh khắc đó cũng biết cách đối phó với âm dương thi.

.....

Chỉ cần chém đứt đầu và đập nát nó, cơ thể sẽ tự động thối rữa.

Tần Vũ nhìn con nữ thi đang từ từ thối rữa, vẫn không ngừng kêu thảm thiết.

Bàn Tử và Lão Hồ vừa rồi bị cái đầu nổ tung trực tiếp hất văng ra ngoài.

Hai người bị va đập đến choáng váng, mãi mới lồm cồm bò dậy được.

Hai người thầm may mắn có cái đầu đó, nếu không bị đạo kim quang kia bắn trúng, e rằng tính mạng nhỏ bé của họ đã phải bỏ lại đây rồi.

Tần Vũ nhìn con nữ thi đang không ngừng kêu gào thảm thiết, trong lòng tuy có chút đồng tình.

Nhưng đối với loại thứ này, xử lý xong thì nhanh gọn.

Tuy đã xông vào đây, phá hoại "cuộc sống" của vợ chồng người ta.

Nhưng hai cái xác này cũng có ý đồ sát hại.

Tần Vũ từ khi bước chân vào con đường này, đã không còn là người do dự nữa, đối với những thứ quỷ dị này hắn luôn xử lý trực tiếp và dứt khoát.

Nếu Tần Vũ đánh được, nhất định phải thu thập chúng, nếu không đánh được, vậy thì chỉ có chạy.

Tần Vũ trực tiếp đi tới, dao trong tay hạ xuống, chém đứt đầu của nữ thi.

Tần Vũ hung hăng ném cái đầu xuống đất, thân thể vốn đã mất dạ minh châu bắt đầu thối rữa.

Chương 346

Cái đầu bị Tần Vũ hung hăng ném xuống lập tức vỡ tan tành, nát bấy trên đất.

Thân thể của nó khoảnh khắc ấy cũng bắt đầu thối rữa, cuối cùng cũng hóa thành một vũng nước đặc giống như nam thi.

Bàn Tử và Lão Hồ thấy cảnh tượng này cũng không nhịn được mà nôn khan mấy tiếng, thứ này đúng là kinh tởm thật.

"Lão Tần, ông xử lý mọi chuyện ngày càng gọn gàng dứt khoát nhỉ." Bàn Tử nôn khan mấy tiếng nhưng không nôn ra được gì, nuốt một ngụm nước bọt đắng ngắt, rồi giơ ngón cái lên nói với Tần Vũ.

"Con người cuối cùng cũng phải trưởng thành thôi, đối với những thứ này không cần thiết phải thương hại.

Dù sao thì chúng cũng đã chết mấy ngàn năm rồi, năm đó không chết triệt để.

Chúng ta cứ để chúng chết hẳn đi, tránh sau này gây họa cho đời." Lúc Tần Vũ nói những lời này, trông hắn có vẻ đường hoàng chính nghĩa.

Kỳ thực, chỉ cần không quấy rầy những thứ này, chúng nhất định sẽ không rời khỏi mộ huyệt.

Rốt cuộc, những kẻ làm loạn nhân loại, tham lam vô độ, mới tự mình vứt bỏ mạng nhỏ.

Bàn Tử và Lão Hồ hai người không nói gì thêm, phủi phủi đất trên người.

Tần Vũ ba người lại nhìn Lý Cương, cậu ta vẫn đang loay hoay trước cánh cửa đá đó, vẫn chưa mở được.

Ba người cũng không vội, vì trong mộ thất có rất nhiều đồ tốt.

Mối đe dọa lớn nhất đã được giải trừ, tất nhiên phải cẩn thận tìm kiếm một phen, cố gắng mang đi càng nhiều đồ càng tốt.

"Lão Tần, ông có tò mò thân phận của hai cái xác này không?

Tôi thấy lai lịch của họ không hề đơn giản.

Chỉ riêng mộ thất đã không nhỏ, các vật tùy táng trong quan tài, mỗi món đều làm bằng vàng.

Kỳ diệu hơn là hai viên dạ minh châu ngậm trong miệng.

Lại có công hiệu kỳ lạ như vậy, nhìn quần áo của họ cũng không giống người Thăng Long." Lão Hồ vừa đánh giá một món đồ vàng trong tay, vừa nói với Tần Vũ.

"Ai nha, Lão Hồ, ông nói nhiều làm gì, tranh thủ ra ngoài rồi chúng ta sẽ phát tài lớn.

Chỉ riêng mấy món đồ vàng này mang ra ngoài, chắc chắn lại bán được khối tiền.

Ngay cả ông cũng không biết niên đại của ngôi mộ, vậy chắc chắn là từ rất lâu rồi.

Thứ này mang ra ngoài chắc chắn giá trị liên thành, không chừng còn làm chấn động cả Phan Gia Viên ấy chứ." Bàn Tử vừa thu thập đồ đạc, vừa cười ha hả nói, trông hắn vui đến nở cả hoa, gã này trong mắt chỉ có tiền với tiền thôi.

"Thôi được, Bàn Tử cứ thu thập 'bảo bối' của cậu đi, tôi và Lão Hồ không giống mấy tên đạo mộ tặc thô tục như vậy.

Đối với thân phận của chủ mộ, tôi cũng khá tò mò.

Từ khi làm cái nghề này, tôi luôn cảm thấy nếu không biết được bí mật của cả ngôi mộ thì trong lòng không thoải mái." Lão Hồ khinh

thường Bàn Tử một câu rồi tiếp tục lục lọi đồ đạc trong mộ thất.

Bàn Tử thở dài một hơi, lười biếng không muốn đôi co với hai gã này nữa.

Bàn Tử thu thập xong 'bảo bối' trong quan tài nữ thi rồi lại đến quan tài nam thi.

Bàn Tử lại nhìn hai vũng nước lạnh tanh trên đất, thở dài một hơi.

Rốt cuộc cũng động lòng trắc ẩn, vì dù sao đây cũng là mộ huyệt của người ta.

Mấy người bọn họ không chỉ quấy rầy người ta, còn khiến người ta thi cốt vô tồn.

Nhưng thở dài thì thở dài, cũng không ảnh hưởng đến việc Bàn Tử tiếp tục thu thập 'bảo bối' bên trong.

"Lão Hồ, có chút kỳ lạ, trong mộ thất không hề có bất kỳ ghi chép văn tự nào về lai lịch của thi thể.

Hơi bất hợp lý nhỉ, thông thường trong mộ thất đều nên có ghi chép về thân thế và sự tích khi còn sống của chủ mộ chứ." Tần Vũ với vẻ mặt khó hiểu nói với Lão Hồ.

"Tôi cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, nhìn những đồ vật trong mộ thất.

Cùng với phong cách rõ ràng không hề giống với những ngôi mộ cổ Thăng Long được ghi chép trong lịch sử.

Chắc là của một dân tộc thiểu số nào đó, người ta không thịnh hành kiểu phương pháp này." Lão Hồ cũng đặc biệt khó hiểu.

"Này, hai ông mau nhìn xem, trong quan tài có một cái khăn tay, phía trên có chữ viết!" Đột nhiên, Bàn Tử hét lớn.

Tần Vũ và Lão Hồ hai người vội vàng chạy tới.

Tần Vũ một tay tiếp lấy cái khăn tay đó, đó rõ ràng là một mảnh bạch cẩm, loại dùng để ghi chép đồ vật trước khi giấy được phát minh.

Thông thường đều khắc trên thẻ tre hoặc giấy, chỉ có những việc đặc biệt quan trọng mới dùng loại đồ vật này.

Vào thời đó, nó khá quý giá, đủ thấy thân phận chủ nhân cao quý.

Một mảnh bạch cẩm lớn như vậy, chỉ riêng việc mang nó ra ngoài, e rằng cũng có giá trị.

Huống chi nó còn ghi chép ít nhất ngần ấy thông tin quan trọng.

"Lão Tần, ông có nhìn ra được điều gì không, những thứ ghi chép trên đó?" Bàn Tử thấy Lão Tần xem hồi lâu vẫn không nói gì, không nhịn được hỏi.

"Xin lỗi, tôi thực sự không hiểu, loại văn tự này không phải văn tự Thăng Long thời đó.

Tôi cũng không nhận ra, chỉ có thể mang về sau đó tìm người chuyên môn đi phiên dịch thôi.

Muốn biết thân phận thật sự của hai vị chủ mộ này e rằng phải đợi một thời gian nữa." Tần Vũ "hắc hắc" cười toe toét.

Điều này khiến Lão Hồ và Bàn Tử ở một bên câm nín.

Xem lâu như vậy mà một chữ cũng không nhận ra, nhìn xem.

Làm cho không khí nghiêm túc đến thế.

"Đây, Bàn Tử, viên dạ minh châu này, cầm lấy.

Viên còn lại để Lão Hồ mang theo.

Hai thứ này không hề đơn giản, có tác dụng lớn.

Tôi có không ít 'bảo bối' rồi nên không dùng nữa, vừa hay mỗi

người một cái.” Tần Vũ nói xong, giao mảnh bạch cẩm trong tay cho Bàn Tử.

Hắn lấy viên dạ minh châu ra và đưa cho Bàn Tử, khiến Bàn Tử được sủng ái mà kinh ngạc.

“Lão Tần, thực ra tôi thấy hai viên châu này không cát lợi lắm.

Dù sao cũng là vật ngậm trong miệng người chết, tôi mang theo bên mình có khi nào xảy ra chuyện gì không?” Lão Hồ vẻ mặt hơi khó xử nói.

“Thôi được rồi Lão Hồ, đừng nói nhiều thế.

Ông xem hai cái xác kia, dù đã chết rồi nhưng vẫn trân trọng thứ này đến vậy.

Cứ liều mạng muốn cướp lại hai viên châu, đủ thấy viên châu này cần thiết như thế nào.

Chương 347

Nếu ông không muốn, vậy để tôi một mình mang cả hai." Bàn Tử với vẻ mặt cười cợt nói, hắn không thèm quan tâm nhiều đến vậy.

Mặc kệ đồ của người chết hay người sống, chỉ cần là bảo bối thì hắn không từ chối.

Tần Vũ dù sao cũng là người xuyên việt từ thế kỷ 21, đối với những thứ này cũng không quá kiêng kỵ đặc biệt.

Hắn hơi đồng tình với cách nói của Bàn Tử.

"Đồ mặt dày, sao lại tham lam vô độ như vậy?

Nếu tôi có xảy ra chuyện gì, cũng không thể đưa cho ông đâu." Lão Hồ vừa nói vừa vội vàng nhét viên châu vào túi, sợ Bàn Tử cướp mất vậy.

Đúng lúc ba người đang nói chuyện, đột nhiên toàn bộ mộ thất rung chuyển, một tiếng nổ lớn "ầm ầm" vang lên.

Ba người vội vàng nhìn về phía Lý Cương, phát hiện Lý Cương cuối cùng cũng mở được cánh cửa đá mộ thất.

Ba người vội vàng chạy đến bên cạnh Lý Cương, Bàn Tử kêu "ai da" một tiếng rồi nói: "Lão Lý khá đấy chứ, loay hoay lâu như vậy, tôi còn tưởng cuối cùng phải nhờ Lão Tần đấy, không ngờ ông lại mở được thật!" "Nhìn kìa, có một cái hộp đá." Lý Cương chỉ vào cái hộp trên đất nói.

Sau khi cánh cửa đá được mở ra, bên dưới cánh cửa có một cái rãnh.

Bên trong có một thứ như vậy.

Tần Vũ không chút do dự, cầm lấy cái hộp đó.

Trên đó vẫn có một bức bích họa hài hước, Tần Vũ vừa nhìn đã biết chắc chắn là do Lý Thuần Phong làm.

Hộp đá không có cơ quan phức tạp, Tần Vũ mở nó ra, bên trong chỉ có một cuộn thẻ tre.

Tần Vũ vội vàng mở cuộn thẻ tre, cẩn thận đọc văn tự trên đó, càng đọc sắc mặt hắn càng tối sầm.

Ba người thấy sắc mặt Tần Vũ thay đổi, biết rằng những gì ghi chép trên thẻ tre e rằng không tốt lành gì.

Nhưng Bàn Tử vẫn không kìm nén được sự tò mò trong lòng, tưng tửng hỏi: "Lão Tần, trên đó rốt cuộc ghi chép cái gì?

Nói ra đi, đừng có một mình ông diễn trò đổi mặt chứ.

Để ba người chúng tôi nhìn thấy mà sốt ruột." "Bàn Tử, Lão Hồ, hai ông xin lỗi, tôi cứ tưởng hai viên châu đó là bảo bối tuyệt thế.

Không ngờ lại là thứ tà ác đến vậy." Tần Vũ vẫn im lặng rất lâu, rồi mới mở miệng nói.

Nhưng vừa mở miệng, hắn đã xin lỗi Bàn Tử và Lão Hồ trước.

"Lão Tần, ông cũng đâu biết công dụng của viên châu đó nên mới đoán mò như vậy.

Dù sao nhìn hai cái xác kia cũng trân trọng nó đến thế, tôi cũng nghĩ là đồ tốt mà.

Viên châu đó rốt cuộc có tác dụng gì?

Ông nói cho tôi biết là được mà?

Cần gì phải xin lỗi?

Anh em trong nhà, khách khí làm gì?" Lão Hồ nhìn sắc mặt Tần

Vũ, biết hai viên châu chắc chắn không đơn giản, nên an ủi Tần Vũ nói.

"Hai viên châu đó gọi là Dưỡng Thi Châu, nghe nói là đào từ trong cơ thể của nhân ngư ra.

Nghe nói loại nhân ngư này ít nhất phải sống trên 500 năm mới sản sinh ra loại châu này.

Sở dĩ loại châu này có công hiệu thần kỳ như vậy là vì nó hấp thụ tinh khí của người sống để nuôi dưỡng.

Sau khi hấp thụ đủ một lượng tinh khí nhất định, đặt vào miệng người chết có thể vĩnh viễn giữ cho thi thể người chết không bị hư thối." Tần Vũ nghiêm túc nói.

"Thế thì có sao đâu, vẫn là bảo bối mà.

Đợi sau này tôi trăm tuổi rồi, đặt nó vào miệng chúng tôi.

Chẳng phải vẫn có thể giữ cho thi thể hai chúng tôi vĩnh viễn tươi trẻ sao?

Ha ha ha!" Bàn Tử không thèm để ý mà cười ha hả.

"Hai ông mau lấy viên châu đó ra giao cho tôi, cho vào cái hộp này.

Cái hộp này chính là do Lý Thuần Phong để lại dùng để đựng hai viên châu đó.

Hai viên châu đặt trong hộp này có thể bị cách ly, không thể hấp thụ tinh khí của con người.

Có hai viên châu, một khi lấy ra khỏi thi thể thì toàn bộ tinh khí đã hấp thụ bên trong sẽ tiết lộ ra ngoài.

Sở dĩ trước đó hai viên châu phát ra ánh sáng trắng mạnh như vậy, e rằng là do tinh khí bên trong tiết lộ ra.

Hiện giờ nó đang hấp thụ tinh khí, mau lấy nó ra!" Tần Vũ với vẻ mặt nghiêm túc, đứng đắn nói.

Bàn Tử và Lão Hồ nghe Tần Vũ nói vậy, sắc mặt cũng hoảng hốt.

Vội vàng lấy hai viên dạ minh châu trong túi ra, không chút do dự ném thẳng vào cái hộp đá đó.

Tần Vũ sau khi cho cuộn thẻ tre vào túi, cẩn thận đóng cái hộp đá lại.

Đảm bảo hộp đá đóng kín mít, rồi để Bàn Tử cho vào ba lô của hắn.

"Lão Tần, với tính cách của ông, chỉ vì hai viên dạ minh châu mà không đến mức biểu cảm nghiêm túc như vậy đâu.

Thành thật khai báo đi, trên thẻ tre đã nói chuyện gì?" Lão Hồ cũng khá hiểu Tần Vũ, đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Tần Vũ có đủ loại thủ đoạn thần kỳ luôn có thể hóa nguy thành an, đối với những chuyện dưới lòng đất này, hắn luôn xử lý một cách ứng phó nhanh nhẹn.

Có thể khiến hắn có biểu cảm kinh ngạc như vậy là điều ít thấy.

Chắc chắn trên thẻ tre ghi chép chuyện đặc biệt nghiêm trọng nên mới như vậy.

Vì thế Lão Hồ cũng nghiêm túc hỏi.

"Trên thẻ tre ghi chép một chuyện mà tôi chưa hiểu.

Bởi vì từ những câu chữ trên thẻ tre để lại, nếu không có... thì không kiến nghị tôi đi tiếp con đường phía sau.

Lý Thuần Phong năm đó là một người thần thông quảng đại, đối với con đường phía sau lại kiêng kỵ đến vậy.

Nếu có thể đi được ở đây chứng tỏ tạo hóa của tôi không tệ.

Không cần thiết phải mạo hiểm phía sau.

Những thứ chưa biết thường là đáng sợ nhất, cho nên tôi không hiểu, trong lòng mới bất an.

Một chuyện có thể khiến một đại gia thiên văn lịch pháp âm dương thời cổ đại sợ hãi đến vậy, sao tôi có thể không sợ được?" Tần Vũ vẫn với vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Nhưng con đường này chúng ta vẫn phải đi chứ, lời nguyền của lão Lý vẫn chưa được giải trừ.

Chương 348

Mục đích của chúng ta ở đây là để giải trừ lời nguyền cho lão Lý, chẳng lẽ lại bỏ dở giữa chừng sao!" Bàn Tử cũng với vẻ mặt nghiêm túc nói.

Ngay cả con đường có khó khăn đến mấy, hắn cũng phải đi cùng Lý Cương.

Vì Bàn Tử là người như vậy, chính trực, đủ nghĩa khí, anh em đã nhận rồi sao có thể không giúp đỡ?

Lý Cương suốt quá trình im lặng không nói một lời.

Nghe Tần Vũ nói vậy, điều cậu ta lo lắng nhất là ba người không đi cùng nữa.

Nhưng lời nói của Bàn Tử vừa thốt ra, trong lòng cậu ta lại dâng lên một trận cảm động sâu sắc.

Vì cậu ta biết rõ con đường phía sau khó khăn đến nhường nào.

Tuy rằng ngày đó cậu ta chạy ra ngoài trong lúc hồ đồ, nhưng cậu ta biết cái cây Thần Thụ Tần Lĩnh đó quỷ dị đến mức nào.

Nếu không phải nhất định phải giải trừ lời nguyền, thật sự cả đời cậu ta cũng sẽ không đặt chân đến nơi đó nữa.

"Tiểu Cương tử yên tâm, đã đến đây rồi, tôi nhất định sẽ giúp cậu giải trừ lời nguyền.

Đã thẳng thắn với ba người chúng tôi, vậy ba người chúng tôi sẽ coi cậu như anh em ruột!" Tần Vũ nhìn Lý Cương vẫn im lặng không nói lời nào, vỗ vỗ vai cậu ta, ánh mắt thành khẩn nói.

Tần Vũ biết với tư cách là một hạt nhân của đội ngũ.

Chỉ cần hắn có ý nguyện đi tiếp, Bàn Tử và Lão Hồ tuyệt đối sẽ đi theo.

Hắn cũng thực sự muốn xem bí mật cuối cùng của Thần mộ Tần Lĩnh.

Bởi vì một ngôi mộ lớn quỷ dị thần kỳ như vậy, chắc chắn có thể giành được kỹ năng mới bên trong.

Điều đáng để thăm dò nhất.

Hai con âm dương thi khá lợi hại, nhưng sau khi chạm vào lại không nhận được kỹ năng mới.

Đủ để thấy những thứ phía sau còn đáng sợ hơn.

Nhưng dù có đáng sợ đến mấy, hắn cũng sẽ kiên định đi tiếp, cuộc đời không ngừng thử thách và theo đuổi.

Đã bước chân vào con đường này, ngay cả có bức tường phía nam cũng phải dỡ bỏ để tiếp tục tiến về phía trước.

"Tiểu Vũ, anh Bàn, còn có Lão Hồ nữa, thật sự cảm ơn mọi người.

Nếu lần này tôi có thể sống sót ra ngoài, sau này tôi nguyện ý làm tay sai cho ba người, bưng trà rót nước.

Theo chú của tôi mấy năm, tôi cứ lơ mơ hồ đồ, cảm giác không còn giống một con người nữa.

Không ngờ nhiều năm không gặp bạn học cũ, lại đối xử tốt với tôi đến vậy." Lý Cương nói rồi rơi nước mắt.

Nhưng không biết đó có phải là nước mắt hối hận không.

Để giành được sự đồng tình và tin tưởng của ba người Tần Vũ, dù sao tâm tư cậu ta cũng cực kỳ không đơn thuần.

“Ai nha, lão Lý là đàn ông con trai mà cứ khóc lóc làm gì.

Nam nhi có lệ không dễ rơi mà, toàn là anh em trong nhà, khách khí với tôi làm gì!” Bàn Tử cũng vỗ vỗ vai Lý Cương, an ủi nói.

“Lão Tần, tôi thấy trong mộ thất cũng không có gì đặc biệt nữa, chúng ta có nên đi tiếp không?” Lão Hồ vốn có thành kiến với Lý Cương, nên không nói gì nhiều.

“Tôi cứ cảm thấy trên mảnh bạch cẩm đó có thông tin đặc biệt quan trọng, nhưng tôi thực sự không thể giải mã được.

Nếu có thể phá giải được văn tự trên mảnh bạch cẩm đó, có lẽ đối với con đường phía sau tôi sẽ dễ đi hơn!” Tần Vũ bình tĩnh nói.

Thực sự rất tò mò về tình hình bên trong ngôi mộ cổ.

Vì không có bất kỳ ghi chép văn tự nào liên quan đến ngôi Thần mộ Tần Lĩnh này.

Đủ để thấy nơi này từ xưa đã là một nơi đặc biệt bí ẩn, người thường căn bản không thể tiếp xúc được những thứ cốt lõi.

“Lão Tần, đã không giải được thì đừng nghĩ nhiều nữa.

Chẳng phải ‘tổng binh chặn thủy chặn thổ’ sao?

Ba anh em chúng ta ở đây còn sợ quỷ thần gì nữa, cứ xông vào là được.” Bàn Tử là người luôn lạc quan như vậy.

Khi gặp nguy hiểm thì luôn là người đầu tiên sợ hãi kêu la oai oái.

Nhưng đối với những lời an ủi người khác, hắn cũng là người nói to nhất, lúc đó trông hắn đặc biệt dũng cảm.

Tần Vũ gật đầu.

“Được rồi, mọi người chuẩn bị đi, tiếp tục đi về phía sau thôi!” Tần Vũ suy nghĩ kỹ lưỡng một hồi, cuối cùng nói tiếp tục xuất phát.

Vẫn như cũ, Tần Vũ đi ở phía trước nhất, Lão Hồ đi sau cùng, bốn người xếp thành một hàng đi về phía trước.

Chỉ riêng cấu trúc của mộ thất đã khiến Tần Vũ đặc biệt khó hiểu.

Một ngôi mộ thông thường chỉ có một hành lang ban đầu, phía sau tuy cũng có nhiều mộ thất lớn nhỏ.

Nhưng những mộ thất đó đều gần như nối liền với nhau.

Ngôi mộ này thì sau mỗi mộ thất lại có một hành lang dài.

Bên trong hành lang có rất nhiều cơ quan kỳ lạ.

Mỗi một cánh cửa mộ thất đều được thiết lập cơ quan cực kỳ xảo quyệt.

Tuy là để phòng đạo mộ tặc, nhưng cũng không cần thiết đến mức đó chứ.

Dù sao núi Tần Lĩnh rộng lớn, người trong đó chắc cũng không nhiều, huống chi lại phát hiện ra đại mộ thì càng khó khăn.

Chú cháu Lý Cương đã gặp vận may chó ngáp phải ruồi, có phương pháp đặc biệt mới tìm được Thần mộ Tần Lĩnh.

Chỉ riêng từ trường phức tạp dưới lòng đất Tần Lĩnh, các thiết bị thăm dò và la bàn thông thường căn bản không thể xác định vị trí cụ thể của ngôi mộ!

Đang đi thì Tần Vũ bỗng nảy ra một ý nghĩ đặc biệt trong đầu.

Thần mộ Tần Lĩnh!

Thần mộ!

Luôn dính lấy một chữ "Thần".

Chẳng lẽ nơi này, thật sự là thần mộ huyệt!

Ý nghĩ của Tần Vũ vừa xuất hiện, hắn lập tức giật mình.

Lại xem trong mộ huyệt cũng không có bất kỳ ghi chép văn tự nào.

Lời đồn bên ngoài cũng không có giới thiệu chi tiết về Thần mộ Tần Lĩnh.

Chương 349

Cùng với khi tiến vào ngôi mộ này, tượng điêu khắc ở cửa hang và bức bích họa đó.

Đều quỷ dị như vậy, không giống những thứ mà Thăng Long có.

Tất cả những dấu hiệu đó cộng lại, khiến Tần Vũ càng thêm nghi ngờ, ngôi mộ này có khả năng không phải do con người làm ra.

Nhưng hắn lại là một người xuyên việt từ thế kỷ 21, tin tưởng sâu sắc vào lý thuyết khoa học.

Nhưng trên đường đi lại gặp phải nhiều chuyện mà khoa học không thể giải thích được đến vậy.

Hiện tại trong lòng thực sự rất rối rắm.

Tần Vũ nhất thời quá nhập thần, không chú ý đến cơ quan bên trong hành lang.

Đột nhiên hắn phát hiện mình đã giẫm phải thứ gì đó, một khối ván sàn dưới đất chìm xuống.

"Đừng động!" Tần Vũ giẫm phải cơ quan xong, lập tức hét lớn.

Yêu cầu ba người không được động.

Tần Vũ lập tức sử dụng Thấu Thị Chi Nhãn, quét nhanh một lượt các bức tường xung quanh.

Tần Vũ mới phát hiện bên trong tường có lỗ, mỗi lỗ nhỏ bên trong có một vật dày cỡ cán trúc.

Bên trong chi chít toàn là kim bạc, nếu bắn ra, sẽ tạo thành trăm lỗ hổng!

Nhưng may mắn là cơ quan này chỉ được kích hoạt khi chân được

nhấc lên.

“Ba người trước tiên lùi về sau, lùi khoảng 5 bước.” Tần Vũ nghiêm túc nói với ba người.

Cơ quan này được thiết kế thực sự khéo léo, vì điểm kích hoạt cơ quan chỉ ở giữa.

Khi cơ quan được kích hoạt, chạy về phía trước hay lùi về phía sau đều không kịp, chỉ có thể ở đó chịu trận.

May mắn là Tần Vũ phát hiện sớm, nếu một khi chân nhấc lên, e rằng bốn người lập tức sẽ bị bắn như tổ ong vò vẽ.

Ba người thấy Tần Vũ nghiêm túc như vậy, biết có lẽ lại trúng cơ quan lợi hại rồi.

Đều lo lắng cho Tần Vũ, nhưng đặc biệt tin tưởng lời hắn nói.

Vì Tần Vũ có Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam.

Tần Vũ tin chắc cơ thể mình có thể chịu được những cây kim này.

Chỉ cần để mọi người lùi ra khỏi khu vực an toàn, sau khi cơ quan kích hoạt, nhiều nhất là hắn chịu mấy cây kim, rồi cũng có thể chạy ra ngoài.

Ba người kia lập tức lùi về phía sau.

“Lão Tần, có ổn không?

Sẽ không nguy hiểm chứ?” Bàn Tử lo lắng hỏi.

Tần Vũ thực sự có chút căng thẳng trong lòng, nhưng không đáng ngại.

Hắn chỉ làm một động tác OK với Lão Hồ, tỏ ý hoàn toàn có thể ứng phó được.

Chỉ thấy Tần Vũ hạ thấp thân thể, làm động tác nhảy.

Sau khi lấy lực, cơ thể hắn như một viên đạn, trực tiếp bật về phía sau.

Ngay khoảnh khắc chân hắn rời đi, vô số kim bạc "phốc phốc phốc" bay ra từ trên tường.

Tần Vũ chỉ nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trên người hơi ngứa ran.

Nhưng những kim bạc đó thực sự không bắn vào cơ thể hắn.

Nhưng cảm giác đó thực sự rất khó chịu, Tần Vũ một cái nhún người nhảy thẳng ra xa 4 mét.

Sau khi Tần Vũ đến khu vực an toàn, vội vàng không ngừng gãi gãi trên người.

Nhưng kim bạc trên tường vẫn không ngừng bắn ra, những kim bạc này bắn ra liên tục hơn một phút.

Nếu ba người Lão Hồ, Bàn Tử, Lý Cương mà trúng những kim bạc này, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

"Trời ơi, cái người thiết kế cơ quan này thật sự độc ác tàn nhẫn, bắn liên tục một phút, người nào như vậy chắc cũng không chịu nổi đâu nhỉ." Bàn Tử nhìn những kim bạc đang bắn ra, vẫn còn sợ hãi nói.

Hiện giờ trên mặt đất và hai bên tường đều là loại kim bạc đó.

Đủ thấy lực đạo của cơ quan lớn đến mức nào, ngay cả loại tường đá phiến này cũng có thể bắn xuyên qua, huống hồ là thân thể nhỏ bé của con người!

Sau khi Tần Vũ thấy cơ quan ngừng lại, để đề phòng vạn nhất.

Hắn lại dùng Thấu Thị Chi Nhãn quét kỹ một lượt hành lang xung quanh, xác định không có gì.

Ngay khoảnh khắc ngẩng đầu lên, hắn thấy trên đỉnh hành lang có vô số kim bạc.

Lại nhìn xuống đất, quả nhiên tất cả ván sàn ở khu vực giữa đều có thể giẫm xuống.

Xem ra những cơ quan này nhất định phải loại bỏ hoàn toàn, mới có thể an toàn đi qua khu vực đó.

Muốn nhảy thẳng qua căn bản là không thể, khu vực giữa đó rộng khoảng ba mét.

Nếu là Tần Vũ thì hoàn toàn có thể nhảy qua được.

Nhưng ba người kia hiển nhiên không có lực nhảy mạnh như vậy.

Tần Vũ lại lấy dao găm ra, trực tiếp cạy mấy khối gạch tường ra khỏi bức tường.

Hắn ném thẳng qua, vừa ném lên, kim bạc trên đỉnh hành lang lại "phốc phốc phốc" bắn ra.

Khiến Lão Hồ và Bàn Tử không khỏi giật mình, cơ quan thật sự hiểm độc!

Có thể thấy mỗi một cơ quan ở đây đều muốn kẻ xâm nhập phải chết.

Nếu không có Thấu Thị Chi Nhãn của Tần Vũ, e rằng khó có ai đi thêm một bước.

Hiển nhiên những cơ quan này đều không tiêu hao.

Nhưng Tần Vũ lại nghĩ đến Lý Thuần Phong năm đó đã đi qua đây, chẳng lẽ những cơ quan này cứ cách một khoảng thời gian lại tự động bổ sung?

Thôi, Tần Vũ lười biếng không muốn suy nghĩ nhiều nữa.

Đã giải trừ cơ quan ở đây, vậy thì có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này hắn đặc biệt cẩn thận, trong đầu không còn nghĩ đến chuyện khác nữa.

Sau khi đi qua khu vực kim bạc, không lâu sau lại đến trước một cánh cửa đá.

Trên cánh cửa đá này vẫn có một bức bích họa "chơi khăm" của Lý Thuần Phong.

Chương 350

Trên bích họa vẽ bốn người trông như nhím, trên người cắm đầy kim châm.

Bên cạnh vẫn kèm theo một đoạn văn tự.

"Đã bảo không nghe, không cho không cho, không phải suýt thành nhím rồi sao?

Đã đến đây rồi thì ta cũng không làm khó nữa, cơ quan ở trên hai cột đá hai bên cửa đá, cứ tìm mà xem!" Tần Vũ xem đoạn văn tự này mà cạn lời, hiển nhiên lão già đó đã biết rõ mười mươi chuyện sau này.

Nhưng Tần Vũ cảm thấy Lý Thuần Phong không phải là một người tốt bụng đến vậy.

Làm sao có thể trực tiếp nói ra cơ quan chứ.

Tần Vũ sử dụng Thấu Thị Chi Nhãn cẩn thận quan sát hai cột đá hai bên cửa đá.

Quả nhiên bên trong cột đá lại có rất nhiều kim bạc chi chít.

Chỉ cần chạm vào công tắc, cột đá sẽ 360 độ bắn ra một vòng kim bạc.

May mắn là kim bạc ở đây chỉ có thể bắn ra một lần.

Cột đá cũng không cao, chỉ cao ngang đầu gối người.

Trực tiếp nhảy lên trên cột đá, kích hoạt cơ quan sẽ không làm người bị thương.

Nhưng lại có một vấn đề, cột đá không dày.

Rõ ràng chỉ có thể một người đứng trên đó, vậy hai người còn lại

phải làm sao?

Tần Vũ cũng thấy lực xuyên thấu của kim bạc cực mạnh, e rằng nếu không muốn bị kim bạc bắn trúng, phải tránh xa 20 mét.

Như vậy phải để hai người còn lại lùi về phía sau 20 mét trong hành lang.

Trong hành lang nguy hiểm trùng trùng, hắn không yên tâm.

Để hai người kia lùi ra, nhưng lại không thể lo liệu được cả hai bên, khiến hắn lo lắng.

Thực ra Tần Vũ lo lắng nhất là Lý Cương.

Bởi vì bản thân cậu ta bị nguyền rủa, sau khi đến nơi này, trong lòng luôn không được bình tĩnh.

Cuối cùng Tần Vũ quyết định, để Lão Hồ và Bàn Tử hai người đi mở cánh cửa đá đó.

Hắn và Lý Cương lùi về phía sau, tránh khỏi phạm vi tấn công của cơ quan.

"Lão Hồ, Bàn Tử, nếu muốn mở cánh cửa đá này, hai ông phải đồng thời nhảy lên hai cột đá.

Giẫm lên cơ quan trên cột đá, nhưng tôi nghi ngờ bên trong cột đá có kim bạc sẽ bắn ra.

Tôi và Lý Cương hai người sẽ lùi lại 20 mét, e rằng kim bạc cũng không làm tôi bị thương được.

Khi kim bạc bắn ra tuyệt đối không thể nhảy xuống cột đá.

Nhìn cột đá thấp như vậy, nhiều nhất là bắn trúng dưới đầu gối tôi thôi.

Hiển nhiên không thể gây ra sát thương trí mạng cho tôi, có khả

năng trên kim bạc có kịch độc.

Muốn lấy mạng người chắc chắn là độc vật, cho nên tôi tuyệt đối không thể bị một cây kim bạc bắn trúng một lần." Tần Vũ nghiêm túc nói, Lão Hồ và Bàn Tử hai người gật đầu, ý là hoàn toàn có thể.

"Sau khi hai người lui về khoảng cách an toàn, tôi sẽ nháy đèn ba lần, biểu thị tôi an toàn, hai ông hãy nhảy lên." Tần Vũ cuối cùng dặn dò.

"Được rồi, cẩn thận một chút, dù sao trong hành lang cũng không ít thứ quỷ dị." Lão Hồ hơi lo lắng nói.

Tần Vũ gật đầu, kéo Lý Cương lùi về phía sau.

Bàn Tử và Lão Hồ hai người chuẩn bị xong, thần sắc nghiêm túc, cẩn thận quan sát bên trong hành lang.

Đợi Tần Vũ cho tín hiệu.

Chỉ thấy trong hành lang, đèn pin lóe lên ba lần.

Hai người lập tức nhảy lên, chỉ nghe một tiếng "cạch", cột đá lún xuống sâu khoảng ba milimet.

"Phốc phốc phốc", một vòng kim bạc bắn ra.

Lão Hồ và Bàn Tử đứng trên cột đá khoảng một phút.

Đợi khi không còn động tĩnh gì nữa mới nhảy xuống.

Khi nhảy xuống, cột đá lại "cạch" một tiếng hồi phục trở lại.

Cửa đá "ầm ầm" bắt đầu mở ra, lần này cửa đá không nâng lên mà chìm xuống dưới đất.

Lão Hồ thấy tình huống này liền biết bên dưới hành lang chắc hẳn là có một thế giới khác, có khả năng mộ thất này lại đi xuống dưới.

Lão Hồ vội vàng lấy đèn pin, nháy ba cái vào bên trong hành lang,

báo cho Tần Vũ biết đã an toàn rồi có thể đi tới.

Nhưng sau khi đèn pin nháy xong, nghe thấy bên trong mộ thất truyền đến những âm thanh sột soạt dày đặc.

Giống như những con côn trùng nhỏ đang bò, lập tức nghĩ đến đàn thi miết, chẳng lẽ lại có thi miết nữa sao?

Lão Hồ đang đứng ngây người, chỉ cảm thấy bàn tay Bàn Tử run rẩy nắm chặt tay mình.

"Lão, lão, lão, Lão Hồ, chạy mau!" Bàn Tử nói lắp bắp, nhưng Lão Hồ cũng hiểu ý hắn.

Quay đầu nhìn lại, bên trong cửa đá có không ít rết đang bò ra, mỗi con rết dài khoảng 20 milimet.

Lão Hồ thấy tình huống này, lập tức kéo Bàn Tử chạy về phía sau hành lang.

Tần Vũ và Lý Cương đang đi về phía trước nghe thấy hai người chạy gấp như vậy, lập tức chặn họ lại.

"Xảy ra chuyện gì?

Hai ông sao lại căng thẳng đến vậy?" Tần Vũ trấn định hỏi.

"Lão Tần không xong rồi, trong mộ thất có vô số rết đang tràn ra.

Ông nghe thấy tiếng động chưa, chúng đang đến gần chúng tôi rồi!" Lão Hồ căng thẳng nói.

Tần Vũ vừa nghe thấy vô số rết liền bình tĩnh lại.

Loại côn trùng trong mộ thất này hiển nhiên không thể cấu thành uy hiếp đối với hắn.

Vì máu của hắn là khắc tinh của những thứ này.

Chỉ cần máu hắn chảy ra, mùi hương thần kỳ đó phát tán ra.

Tất cả mọi thứ lập tức sẽ tránh xa ba thước.

Đúng lúc nói chuyện, có không ít rết đã bò ra.

Chương 351

Tần Vũ nhìn thấy những con rết chi chít cảm thấy kinh tởm.

Hắn lập tức rạch lòng bàn tay mình, mấy giọt máu chảy ra, nhỏ xuống sàn nhà, những con rết đó lập tức dừng lại.

Bàn Tử và Lão Hồ thấy vậy cũng yên tâm.

Họ đều biết máu của Tần Vũ thần kỳ, nhưng không biết máu của Tần Vũ có thể trị được đủ loại thứ.

Đơn giản là một loại máu vạn năng!

Tần Vũ vì khả năng tự phục hồi cực mạnh, vết thương sắp lành.

Hắn vội vàng lại nặn ra mấy giọt máu, nhỏ xuống đất.

Hắn lấy diêm ra, dùng lửa đốt máu của mình, lập tức một mùi hương lan tỏa khắp hành lang.

Mùi hương này vừa xuất hiện, tất cả rết lập tức lùi về phía sau, đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

"Lão Tần, máu của ông ngày càng thần kỳ, khi nào ông phát hiện máu của mình có thể dùng như vậy?" Bàn Tử thấy vô số rết rút lui xong, liền nảy sinh hứng thú với máu của Tần Vũ.

Hắn hận không thể thu thập hai bình máu của Tần Vũ mang theo bên mình, để dùng lúc cần.

"Bởi vì tôi phát hiện máu của tôi có thể xua đuổi những thứ này, vì trong máu có một mùi hương đặc biệt.

Cho nên tôi dùng lửa đốt máu của mình, để mùi hương đó lan tỏa nhanh hơn." "Lão Tần, xem thử có thể đóng gói máu của cậu cho tôi và Lão Hồ mỗi người một bình nhỏ không.

Lỡ sau này không có cậu ở bên, có thể dùng như nước hoa lộ xua côn trùng.

Chắc chắn hiệu quả hơn nhiều so với mấy thứ mua trên thị trường." Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, trơ trẽn đưa ra đề nghị của mình.

Tần Vũ và Lão Hồ lập tức lườm nguýt, trợn mắt nhìn anh ta, hai người im lặng không nói gì.

Thực ra Lão Hồ cũng muốn máu của Tần Vũ, nhưng vì ngại ngùng, dù sao máu của Tần Vũ không thể lãng phí như vậy.

Thế nên Lão Hồ cũng chỉ nghĩ trong lòng, chứ không trơ trẽn nói ra.

Nhưng Bàn Tử thì đúng là không coi Tần Vũ là người ngoài.

Bàn Tử vừa thấy ánh mắt của Tần Vũ và Lão Hồ, liền biết mình lại nói hớ.

Thế là anh ta lặng lẽ quay đầu đi, làm như không có chuyện gì mà không nhắc lại "cái vụ" đó nữa.

"Được rồi, chẳng phải chỉ là một bình máu nhỏ sao?

Đợi lát nữa về rồi tôi sẽ đóng gói cho ông và Lão Hồ mỗi người một bình.

Lỡ sau này đơn độc hành động thì quả thật cũng dùng đến.

Đã đẩy lùi được đám rết vạn chân kia, tôi tiếp tục đi về phía trước đây.

Trong mộ thất có nhiều rết như vậy, chắc chắn bên trong còn không ít bảo bối." Tần Vũ bình tĩnh nói, cứ như hai bình máu chẳng đáng giá chút nào.

Thực ra Tần Vũ cũng chẳng bận tâm chút máu đó.

Bởi vì sau khi trải qua quá nhiều chuyện thần kỳ ở thế giới này, thể chất của cậu đã vô cùng cường tráng.

Rút một hai bình máu căn bản không có trở ngại gì.

Bàn Tử và Lão Hồ là những người bạn quan trọng duy nhất của cậu ở thế giới này.

Tần Vũ rất coi trọng sự an nguy của họ.

Dùng hai bình máu để bảo vệ tính mạng bạn bè, Tần Vũ sao lại không vui chứ.

Mặc dù vẻ mặt có vẻ không vui, nhưng trong lòng thì vô cùng tình nguyện.

Bốn người tiếp tục đi về phía trước, vào trong mộ thất.

Vừa đặt chân vào mộ thất, những ngọn đèn dầu trong mộ thất lập tức sáng bừng lên.

Chỉ thấy mộ thất này lại lớn gấp đôi so với mộ thất trước đó.

Quả nhiên, mộ thất vẫn đang mở rộng xuống phía dưới qua một bậc thang, y như Lão Hồ đã đoán trước.

“Lão Tần, chắc cậu cũng phát hiện ra rồi, mộ thất phía sau luôn lớn gấp đôi mộ thất phía trước.

Kết cấu bên trong thực ra cũng không có khác biệt lớn.

Chỉ có cách bố trí quan tài là quan trọng.” Lão Hồ nhìn cấu trúc bên trong mộ thất, nói với Tần Vũ.

“Quả thật như vậy, đủ để thấy ngôi mộ cổ này lớn đến mức nào.

Mộ thất dường như vẫn đang không ngừng kéo dài xuống phía dưới.

Không biết chúng ta đã xuống thêm bao nhiêu mét rồi.

Thực ra, ở đường hầm phía trước tôi cũng phát hiện có một con dốc nhỏ nghiêng xuống.

Chỉ là độ nghiêng quá nhỏ nên tôi không dễ nhận ra.

Nhưng nếu một con đường dài như vậy, dù góc độ nhỏ đến mấy thì cũng đã kéo dài xuống không ít rồi!" Tần Vũ hơi suy tư nói.

"Khoan đã, có phát hiện gì không?

Vừa nãy nhiều rết như vậy đều rút lui, biến mất hết.

Có nghĩ đến việc những con rết đó đã đi đâu không?" Bàn Tử lúc này đã đi dạo một vòng quanh mộ thất.

Mộ thất này lại lớn gấp đôi mộ thất trước, nên đi một vòng cũng tốn chút thời gian.

Số lượng trụ đá trong mộ thất này hoàn toàn nhất quán với mộ thất trước.

Cấu trúc bố trí cũng hoàn toàn nhất quán.

Chỉ là trong mộ thất này chỉ có một chiếc quan tài, nhưng chiếc quan tài này lại lớn hơn hai chiếc trong mộ thất trước.

"Bàn Tử, chẳng lẽ ông quên ở Tinh Tuyệt cổ thành rồi sao, bọ hung xác thối ở đó cũng đột nhiên biến mất không dấu vết.

Tôi thậm chí còn không tìm thấy một chút dấu vết nào.

Mấy thứ này thật sự rất quỷ dị.

Đừng để ý đến chúng nữa, mau xem chiếc quan tài lớn kia đi!" Lão Hồ đi đến trước chiếc quan tài lớn trước mặt, vỗ vỗ quan tài nói với Bàn Tử.

Lý Cương thì hiểu quy tắc, không chạm vào những thứ đó.

Bởi vì hiện tại anh ta vẫn còn kinh sợ những thứ này, nên không

dám tiếp xúc.

Anh ta đi thẳng đến cánh cửa đá dẫn đến lối vào tiếp theo, và lại lẩm bẩm với cánh cửa đá đó.

Chương 352

“Lão Tần, xem chiếc quan tài này so với quan tài bình thường phải lớn hơn bốn lần.

Chắc ba chúng ta nằm vào cũng còn rộng rãi nhỉ.

Bên trong này rốt cuộc chứa thứ gì, không lẽ là một gã khổng lồ sao?

Chẳng lẽ trong mộ thần Tần Lĩnh chôn cất thật sự là thần?” Bàn Tử cũng đi đến đánh giá chiếc quan tài khổng lồ đó mà nói.

Tần Vũ chưa nói gì vội, vẫn dùng Mắt nhìn xuyên thấu để xem bên trong quan tài rốt cuộc có thứ gì.

Bởi vì chiếc quan tài lớn như vậy, cậu cũng chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng ngay lúc này Tần Vũ phát hiện Mắt nhìn xuyên thấu lại mất tác dụng.

Bên trong quan tài là một mảng đen kịt, căn bản không thể nhìn rõ thứ gì, khiến cậu rất bực bội.

“Tôi đâu phải thần tiên, làm sao có thể biết bên trong chứa thứ gì?

Muốn biết bên trong, tôi mở ra xem chẳng phải được sao?” Tần Vũ vì không thể nhìn xuyên qua bên trong, đành phải nói như vậy.

“Lão Tần, dù sao quan tài lớn như vậy, mở ra cần phải thận trọng đó.

Lỡ đâu xuất hiện một thứ lợi hại, chúng ta không đối phó được thì sao?

Lỡ mở ra một cương thi khổng lồ thật sự, cậu có nắm chắc thu

phục được không?" Lão Hồ nửa đùa nửa thật nói.

"Sợ gì?

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, tôi có lời muốn nói.

Đã đến đây rồi, chúng ta lật tung mọi thứ lên, mang đi được bao nhiêu thì mang, không mang đi được thì chúng ta cũng mở rộng kiến thức!" Tần Vũ bá khí nói.

Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, lập tức loay hoay trên chiếc quan tài đó.

Tần Vũ cũng không chút do dự, nghiên cứu xem quan tài mở ra thế nào.

Cậu trực tiếp rút con dao găm của mình ra, cắt đứt bốn cái đinh đóng quan tài.

Ba người cùng đẩy mạnh, trực tiếp đẩy nắp quan tài xuống đất, một tiếng "ầm" lớn vang lên.

Cả mộ thất dường như rung chuyển, đúng là một chiếc nắp quan tài đá khổng lồ, không phải dạng vừa đâu!

Lý Cương nghe tiếng động lớn như vậy, quay đầu nhìn lại.

Phát hiện ba người đã mở nắp quan tài, anh ta thở phào một hơi rồi lại tiếp tục nghiên cứu cửa đá.

Khi ba người đẩy nắp quan tài xuống đất, họ thấy bên trong quan tài phát ra một tiếng kêu đặc biệt thảm thiết.

Tiếng kêu đó vô cùng quỷ dị, vì họ chưa từng nghe thấy tiếng kêu nào khó nghe đến vậy.

Chưa đợi ba người đến gần, chỉ thấy một vật đen trũi từ trong quan tài nhô đầu ra.

Ba người nhìn kỹ lại, một cái đầu rết khổng lồ, khiến ba người giật mình thon thót.

Chỉ nhìn cái đầu rết khổng lồ đó, hẳn phải dày nửa mét, nhìn nửa thân rết lộ ra từ quan tài, ước chừng dài một mét rồi.

"Ôi trời đất ơi, Lão Tần, đây chắc là con rết chúa của đám rết vừa nãy rồi, vua rết đó." "Không cần ông nói tôi cũng nhìn ra, con rết lớn này chắc là lão đại của đám rết nhỏ kia rồi.

Thằng cha này chắc rán lên ăn bổ dưỡng lắm đây!" Tần Vũ nhìn thấy con vật to lớn đó tuy bị giật mình, nhưng trong lòng lại nghĩ xem làm thế nào để rán con rết khổng lồ này mà ăn.

Đúng là một ý nghĩ kỳ quặc, thứ này chắc toàn thân đều độc.

Mặc dù rết là thứ đại bổ, nhưng thứ từ trong mộ thất ngàn năm này không biết đã hấp thụ bao nhiêu thứ không sạch sẽ rồi.

Ăn thứ này chắc chắn không chết cũng mất nửa cái mạng.

Tần Vũ còn chưa nói xong, Lão Hồ và Bàn Tử mỗi người đã liếc cậu một cái.

Hai người câm nín, tên này đến lúc này còn nói đùa kiểu đó.

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy con rết khổng lồ chậm rãi bò ra.

Nó thè lưỡi, cẩn thận đánh giá ba người.

Dường như hoàn toàn không coi ba người ra gì.

Khi con rết khổng lồ hoàn toàn bò ra, mọi người mới giật mình.

Con rết này chắc phải dài bốn mét, nhưng nhỏ hơn con rết khổng lồ mà Lý Cương đã nói trước đó.

Chỉ thấy con rết khổng lồ thè cái lưỡi đen sì ra.

Hai cái miệng khổng lồ trên đầu của nó có lẽ có thể cắn đứt ngang

người ta trong một ngụm.

Con rết khổng lồ này đúng là có thể xứng với cái tên trùng ngàn chân.

Nhìn những cái chân của nó cứ như những con dao sắc nhọn.

Đôi mắt của nó càng đáng sợ hơn, màu xanh đen.

Sau khi con rết khổng lồ bò ra, đôi mắt quỷ dị của nó nhìn chằm chằm ba người Tần Vũ.

Ba người Tần Vũ đứng im không động đậy, con rết khổng lồ cũng yên lặng nhìn chằm chằm, không có chút động tác nào.

Đột nhiên Tần Vũ rút một cây nến từ trong người ra.

Trực tiếp ném sang một bên.

Khi cây nến va vào trụ đá, con rết lập tức phun ra một bãi nước bọt vào chỗ cây nến va chạm.

Chỉ thấy nước bọt phun vào trụ đá, trụ đá lập tức bắt đầu ăn mòn.

Chẳng mấy chốc, trụ đá bị ăn mòn đứt làm đôi, một tiếng "ầm" lớn đổ xuống đất, khiến ba người lại giật mình thon thót.

"Lão Tần.

Trong cơ thể con rết khổng lồ này chắc chứa axit rất mạnh.

Xem kìa, nó có thể trực tiếp ăn mòn đứt trụ đá.

Trụ đá này chủ yếu chứa thành phần đá cẩm thạch, loại axit này chắc không kém axit sulfuric mạnh là bao nhỉ.

Nếu nó phun một bãi vào người tôi, cậu nghĩ tôi có chịu nổi không?" Lão Hồ nuốt nước bọt nói với Tần Vũ.

Thực ra trong lòng Tần Vũ, điều này không cần ông nói tôi cũng biết.

Nhưng lúc này cậu không muốn tranh luận với Lão Hồ về chuyện đó.

Việc cấp bách là phải giải quyết con vật này.

Chương 353

Trước đó cậu nghĩ đến việc rán con rết khổng lồ đó, nhưng giờ thì nghĩ khác rồi.

Thằng cha này toàn thân là axit, chắc ăn vào mấy cái ruột cũng bị ăn mòn sạch sẽ.

Tần Vũ vừa ném miếng nến đó thì con rết mới có động tác.

Nhìn đôi mắt xanh đen của con rết này chắc là mù, chắc nó chỉ nghe thấy động tĩnh mới tấn công.

Tần Vũ để kiểm chứng phỏng đoán của mình, lại rút một hộp diêm từ trong người ra, ném sang một bên khác.

Chỉ thấy que diêm rơi xuống đất, phát ra tiếng động.

Con rết lại phun ra một bãi nước bọt, phun xuống đất, trực tiếp ăn mòn một cái hố trên nền đất.

Khóe miệng Tần Vũ hơi cong lên mỉm cười, quả nhiên là như vậy.

Dưới lòng đất, các sinh vật nói chung đều là những kẻ mù mịt.

Chỉ có thể dựa vào âm thanh để phân biệt vị trí, vậy thì dễ đối phó hơn nhiều rồi.

Bàn Tử và Lão Hồ thấy vậy cũng hiểu ý của Tần Vũ.

Hai người cũng yên tâm phần nào, chỉ cần không phát ra tiếng động quá lớn.

Con quái vật khổng lồ trước mắt thực ra chỉ là một con cọc gỗ mù lòa, căn bản không tạo ra mối đe dọa lớn cho họ.

Nhưng Tần Vũ cũng hơi đau đầu, mặc dù con vật to lớn đó là một kẻ mù lòa, nhưng muốn thu thập nó thì không đơn giản chút nào.

Trong lúc Tần Vũ đang đau đầu, Lý Cương bên kia lại gây ra một tiếng động lớn.

Chỉ thấy con rết khổng lồ lập tức bò về phía đó.

Tần Vũ thấy vậy vội vàng lớn tiếng hét lên.

"Tiểu Cương, đừng động đậy, chỉ cần không động đậy thì nó không nhìn thấy, sẽ không tấn công đâu." Lý Cương quay đầu lại mới nhìn thấy con rết khổng lồ như vậy.

Anh ta cũng không giữ được bình tĩnh.

Mặc dù nhỏ hơn con lần trước anh ta thấy, nhưng nuốt chửng anh ta một ngụm cũng không thành vấn đề.

Anh ta lập tức nghe lời Tần Vũ, nín thở ngưng thần không động đậy nữa.

Nhưng con rết nghe thấy Tần Vũ hét lớn như vậy, lập tức quay đầu bò nhanh về phía bên này.

Lúc này ba người lại nằm rạp xuống đất không động tĩnh gì.

Lúc này con rết khổng lồ liền dừng lại giữa mộ thất, bất động, yên lặng, như thể đang lắng nghe điều gì đó.

"Lão Tần, có nên thử lại xem máu của cậu có tác dụng với con rết khổng lồ này không?" Bàn Tử hạ giọng đặc biệt thấp, nói với Tần Vũ.

"Tôi thấy cách này không thực tế lắm, những con rết nhỏ kia ngửi thấy mùi đó, chắc là do nó ảnh hưởng đến cơ thể nên mới bỏ chạy.

Nhưng con vật to lớn này, liệu nó có thật sự sợ máu của Lão Tần không?" Lão Hồ cũng hạ giọng đặc biệt thấp nói, không tán thành cách của Bàn Tử.

"Tôi cũng cảm thấy máu của tôi đối với con quái vật này chắc không có tác dụng lớn lắm đâu.

Việc cấp bách là mở cánh cửa đá kia, những thứ trong mộ thất này tôi cũng không thèm nữa, chạy thoát thân mới là chính đạo!" Tần Vũ cũng nói nhỏ, bởi vì một ngụm nước bọt của con rết khổng lồ có thể giải quyết mấy người họ.

Thực sự cậu không biết có cách nào để đối phó với thứ này không.

Nhưng Tần Vũ quyết định "còn nước còn tát".

Cậu rạch lòng bàn tay mình làm rách, nhỏ một ít máu xuống đất, lập tức rút diêm ra đốt.

Ngay lập tức, mùi máu lan tỏa khắp mộ thất.

Ba người Bàn Tử ngửi thấy mùi hương, cả người đều trở nên tỉnh táo.

Hóa ra thứ này có thể giúp tinh thần sảng khoái, ngay lập tức cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh!

Lúc này Bàn Tử càng thêm khao khát máu của Tần Vũ.

Anh ta càng kiên định không lay chuyển rằng, đợi lần này về, nhất định phải bắt Tần Vũ lấy thêm một ít máu nữa, để anh ta cất giữ.

Nhưng sau khi con rết khổng lồ ngửi thấy máu của Tần Vũ, nó lập tức kích động.

Nó bắt đầu va đập loạn xạ khắp mộ thất, phun nước bọt loạn xạ, khiến bốn người sợ chết khiếp.

Chẳng mấy chốc, con rết khổng lồ đã húc đổ bốn cây trụ đá.

Cần biết rằng những trụ đá này đang chống đỡ cả mộ thất.

Bốn trụ đá bị húc đổ, cả mộ thất rung chuyển, dường như sắp sụp đổ ngay lập tức.

Càng nguy hiểm hơn là con rết phun nước bọt tứ tung, nếu không

cẩn thận mà bị dính vào người, chắc chắn sẽ chết toi ngay tại chỗ.

Ba người sợ hãi lùi vào góc tường, nhìn con rết khổng lồ đang phát điên, cũng run rẩy ở góc tường, không biết phải làm sao.

Tần Vũ cũng hối hận vì không nên làm như vậy.

"Lão Tần, xem con vật này bây giờ có giống như một con gà trống to lớn bị tiêu chảy loạn xạ không?" Bàn Tử nhìn con rết khổng lồ đang phát điên mà đùa cợt nói.

Bởi vì Bàn Tử phát hiện sau khi con rết khổng lồ bị máu của Tần Vũ kích thích, tất cả năm giác quan của nó đều không còn linh hoạt.

Bây giờ nó hoàn toàn là một cục thịt khổng lồ đang phát điên, va đập loạn xạ và phun nước bọt lung tung.

Vì thế Bàn Tử mới dám đùa cợt không kiêng nể gì!

"Ôi, Bàn Tử đừng nói nữa, thật sự rất giống, ha ha ha." Lão Hồ ha ha cười lớn nói.

"Được rồi, hai ông đừng cười nữa, trước tiên phải xử lý con vật này đã.

Nếu thằng cha này không dừng lại, không bao lâu nữa mộ thất này sẽ sụp đổ mất!

Hơn nữa, nó còn phun nước bọt loạn xạ, nếu dính một chút lên người, chắc chắn sẽ mất một mảng thịt!

May mà mộ thất này đủ lớn, tôi có thể né tránh thoải mái." Tần Vũ nén cười nói.

Thực ra cậu cũng bị câu nói của Bàn Tử chọc cười!

Bởi vì câu nói đó khiến Tần Vũ nhớ lại hồi nhỏ, khi Tần Vũ sáu tuổi đã thực sự cho gà nhà ăn thuốc xổ.

Lúc đó con gà trống to lớn đó vì một lần đã bay lên cướp bánh bao trên tay cậu, còn dọa cậu khóc thét lên.

Sau đó Tần Vũ đã cho gà ăn thóc có trộn một gói thuốc xổ.

Chẳng mấy chốc con gà trống to lớn đó bắt đầu nhảy lên nhảy xuống tiêu chảy, cuối cùng tiêu chảy mà chết.

Đúng là quá giống với con rết khổng lồ đang va đập loạn xạ và phun nước bọt hiện giờ.

Chương 354

Không biết con rết khổng lồ này, có bị phun nước bọt đến chết không nhỉ?

Dù sao năm đó Tần Vũ bị cha đánh một trận tơi bời, mông thật sự suýt nữa thì toác ra!

Cuối cùng cậu ngậm nước mắt ăn thịt con gà trống to lớn đó!

Tần Vũ lúc đó cảm thấy đặc biệt tủi thân, chẳng lẽ cậu không bằng một con gà trống to lớn sao, Tần Vũ sau đó vẫn luôn nghi ngờ mình không phải con ruột!

Tần Vũ nghĩ đi nghĩ lại, không nhịn được cười, rồi lại buồn bã.

Haiz, bây giờ muốn cha đánh một trận nữa, cũng không có cơ hội rồi, sau này cũng không gặp lại được nữa!

Tần Vũ đột nhiên lắc lắc đầu, cảm thấy không đúng, sao đột nhiên lại nghĩ đến những chuyện xưa cũ này nhỉ?

Không nhịn được mà nghĩ đến, hồi ức, buồn bã!

Dường như đột nhiên có rất nhiều cảm xúc tiêu cực tràn vào sâu thẳm trong lòng cậu, căn bản không có cách nào kiểm soát được!

Tần Vũ lập tức cảm thấy có điều không ổn, vội vàng quay đầu nhìn Lão Hồ và Bàn Tử.

Hai người lúc này cũng đang có vẻ mặt lo lắng, hiển nhiên đang nghĩ đến chuyện gì đó.

Lý Cương đứng quá xa, Tần Vũ cũng không nhìn rõ tình trạng của Lý Cương lúc này.

Nhưng chỉ nhìn tình hình của ba người họ, Tần Vũ có thể khẳng

định, dường như họ lại trúng kế rồi.

Tần Vũ cẩn thận hồi tưởng lại những gì đã trải qua khi bước vào đây.

Kể từ khi vào đây, không có quá nhiều chuyện, chỉ là mở quan tài đá.

Xuất hiện một con rết khổng lồ, hiển nhiên con rết đó không gây ra mối đe dọa lớn cho họ.

Sau đó cũng không làm gì khác, rốt cuộc là thứ gì đang gây rối?

Tần Vũ trăm mối không thể giải, tình huống này trước đây cũng từng xảy ra tương tự.

Tần Vũ cảm thấy chắc chắn lại có tà linh đang quấy phá, cậu lập tức niệm Trừ Quỷ Chú.

Nhưng cảm xúc tiêu cực trong lòng không hề suy giảm, thậm chí còn gia tăng.

Vội vàng lại ngâm xướng Phá Tà Chú, nhưng vẫn không có bất kỳ tác dụng nào.

Khiến Tần Vũ đặc biệt băn khoăn.

Tần Vũ nghĩ đi nghĩ lại, không nhịn được tát vào mặt Lão Hồ và Bàn Tử mỗi người một cái.

“Lão Tần, cậu bị điên à?

Đánh chúng tôi làm gì?

Tôi đang nói chuyện với cha mẹ tôi, vậy mà lại bị một cái tát của cậu cắt ngang, cậu có còn là người không?” Bàn Tử lập tức giận dữ hét lớn, trên mặt anh ta đầy phẫn nộ và hận thù.

“Lão Tần, tuy cậu tốt với tôi, nhưng kiểu vô cớ tát vào mặt chúng

tôi mỗi người một cái như vậy.

Không phải hơi quá đáng sao, anh em ruột cũng không thể như vậy, huống hồ tôi cũng chỉ là bạn bè thân thiết mà thôi!" Lão Hồ lúc này cũng tức giận nói ra những lời như vậy.

Tần Vũ nghe thấy thế, trong lòng càng thêm bực bội.

Cậu muốn bình tâm, nhưng không thể kìm nén được, thậm chí muốn đánh một trận với Bàn Tử và Lão Hồ.

Cậu cũng đặc biệt băn khoăn, tại sao lại vô cớ tát vào mặt Bàn Tử và Lão Hồ.

Lúc này, Lý Cương vội vàng đi vòng qua bức tường, chỉ thấy anh ta đang cầm một miếng vải ướt bịt mũi.

"Tiểu Cương, anh Bàn, không phải trong lòng bây giờ cảm thấy đặc biệt bực bội, có những cảm xúc tiêu cực sao?" Lý Cương không nói gì khác, trực tiếp đi vào vấn đề chính, hiển nhiên anh ta cũng đã phát hiện ra chuyện này.

Ba người Tần Vũ vội vàng gật đầu ra hiệu, đúng là như vậy.

Chỉ thấy Lý Cương lập tức chia miếng vải ướt trong tay thành bốn phần, đưa cho mỗi người một miếng, bảo họ cũng bịt mũi lại.

Khi miếng vải ướt bịt kín mũi, ba người lập tức cảm thấy cảm xúc tiêu cực trong lòng giảm đi một chút.

"Tiểu Cương, chuyện gì vậy?" Tần Vũ trong lòng đặc biệt tò mò hỏi, Lý Cương biết cách hóa giải.

"Lần trước tôi không nói với anh sao, bên cạnh cây thần Tần Lĩnh đó có một con rết rất lớn.

Khi nó há miệng có một mùi lạ phun ra, tôi nghi ngờ lúc đó tôi thật sự đã trúng ảo giác.

Lần này khi con rết khổng lồ phun nước bọt loạn xạ, tôi lại ngửi thấy mùi thoang thoảng đó.

Vì thế tôi vội vàng tìm một miếng vải, đổ nước lên và bịt mũi lại, hiển nhiên là có tác dụng!" Lý Cương thành thật kể lại mọi chuyện.

Tần Vũ nghe Lý Cương nói vậy, lại bỏ miếng vải ướt xuống, cẩn thận ngửi.

Quả nhiên trong không khí tràn ngập một mùi chua thoang thoảng, nếu không cố ý ngửi thì căn bản không ngửi thấy.

"Không ngờ trong nước bọt của con rết khổng lồ lại ẩn chứa mùi vị đặc biệt, có thể tạo ra ảo giác cho con người.

Thứ này thật sự quá tà dị, cảm giác mọi thứ trong cổ mộ Tần Lĩnh này tôi không thể tưởng tượng nổi, không giống như những gì nên có ở nhân gian!" Bàn Tử bịt mũi kinh ngạc nói.

Kể từ khi bước vào cổ mộ, một loạt những chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Anh ta càng ngày càng cảm thấy mộ thần Tần Lĩnh thật sự có thể là một huyệt mộ thần.

Chỉ riêng mộ thất này đã lớn đến mức hơi phi lý rồi, không biết phía sau còn có mộ thất nào nữa không.

"Bàn Tử đừng dọa, có thể cổ mộ Tần Lĩnh này chỉ là do một dân tộc thiểu số nào đó ở địa phương lúc bấy giờ xây dựng.

Chắc là một trưởng lão hoặc thủ lĩnh của bộ lạc, mới có quyền lực lớn như vậy để xây dựng một cổ mộ lớn đến thế." Thực ra Lão Hồ vẫn luôn không tin những chuyện thần quỷ như vậy.

Mặc dù ông đã gặp không ít chuyện thần kỳ.

Nhưng ông không tin có thần thật sự tồn tại.

Ông kiên quyết tin rằng một số thứ đều có thể dùng khoa học để giải thích.

Dù sao Lão Hồ đã từng đi lính, trong quân đội ông chịu ảnh hưởng sâu sắc của chủ nghĩa Marx.

"Trước tiên đừng suy nghĩ những chuyện đó làm gì, mặc kệ đi.

Có thấy con rết khổng lồ kia dường như đã kiệt sức rồi không, rõ ràng động tĩnh đã nhỏ đi rồi!" Tần Vũ nghe cuộc nói chuyện giữa Bàn Tử và Lão Hồ, hiển nhiên trong lòng cậu có chút bực bội.

Bây giờ cậu chỉ muốn giải quyết con rết khổng lồ kia.

Nếu không giết được thì tìm cách mở cửa đá rồi chạy trốn.

Nếu có thể giết được nó, nhất định phải làm thịt con súc sinh này.

Lão Hồ và Bàn Tử cùng nhìn lại con rết khổng lồ, con rết khổng lồ đã nằm rạp xuống đất bất động, dường như đã chết.

Chương 355

“Lão Tần, tôi thấy bây giờ chúng ta có thể lén lút đi giải quyết thứ này rồi!” Bàn Tử nhìn con rết khổng lồ bất động mà hung tợn nói.

“Thằng cha này chỉ mệt thôi, nhưng không hẳn là không còn sức để giết mấy chúng ta đâu, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Lý Cương nhìn con rết khổng lồ, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ nói.

Bởi vì lần trước anh ta gặp con rết lớn hơn nhiều đã để lại một bóng ma sâu sắc trong lòng anh ta.

Anh ta đặc biệt sợ hãi thứ này.

“Lão Tần, có nên lấy thêm một ít máu của cậu ra, để nó ngửi lại, lại một lần nữa phát điên, cho nó mệt mà chết không.” Bàn Tử đột nhiên nảy ra ý kiến kỳ quặc.

“Đừng có liều mạng như vậy, lần phát điên trước tôi thấy nó đã húc gãy năm sáu cây trụ đá.

Nếu lần phát điên này lại húc gãy ba bốn cây trụ đá nữa, thì mộ thất này nhất định sẽ sụp đổ.

Lúc đó cửa phía sau chưa mở, bốn chúng ta chẳng phải sẽ bị đè chết ngay tại chỗ sao.” Lão Hồ nhìn Bàn Tử với vẻ khinh bỉ.

Thằng cha này đôi khi đầu óc đặc biệt linh hoạt, đôi khi lại như một thằng ngốc vậy?

“Hắc hắc hắc, tôi cũng chỉ nói đùa để làm không khí hoạt động thôi mà.

Thấy không hay thì đừng cười nữa, cần gì phải hung dữ như vậy, đến mức đó sao?” Bàn Tử hắc hắc cười nói.

Bởi vì mấy người họ đều chịu ảnh hưởng của mùi chất lỏng phun ra từ con rết khổng lồ trong không gian này.

Những cảm xúc tiêu cực chưa hoàn toàn tan biến, ít nhiều tính khí vẫn có chút nóng nảy.

Trong lúc đó Tần Vũ vẫn luôn im lặng, quan sát con rết khổng lồ.

Con rết khổng lồ thật sự bất động, nằm rạp ở đó.

Thỉnh thoảng, hai xúc tu vẫy vẫy, hiển nhiên thật sự đã kiệt sức.

"Tiểu Cương, cánh cửa đá phía sau nghiên cứu thế nào rồi?

Có mở được không?" Tần Vũ đột nhiên hỏi Lý Cương.

"Vì các mộ thất bên trong về cơ bản đều na ná nhau, kết cấu không có thay đổi lớn.

Chỉ là không gian lớn hơn, cánh cửa này cũng tương tự cơ quan trước đó.

Tôi nghiên cứu gần xong rồi, chỉ còn lại một bước cuối cùng là có thể mở được." Lần này Lý Cương đặc biệt tự tin.

Dường như người thiết kế mộ thất cảm thấy những thứ bên trong mộ thất đủ để giết chết những kẻ xâm nhập.

Thế nên những cơ quan phía sau đều không mất công sức để thay đổi thành khác biệt.

Chắc họ nghĩ rằng, ngay cả khi những người này thông minh, họ cũng sẽ phải đi vào không gian tiếp theo để chứng kiến những thứ đáng sợ hơn.

Có lẽ đó là ý đồ của họ, vì cơ quan vào cửa luôn rất xảo quyệt, còn ra cửa thì đơn giản.

"Tiểu Cương, tiếp tục nghiên cứu cách mở cửa phía sau, tranh thủ

mở cửa đá càng sớm càng tốt, con rết khổng lồ này giao cho tôi đối phó!" Tần Vũ lúc này trên mặt lộ ra ánh mắt hung ác, nhìn con rết khổng lồ đó.

Bởi vì cậu thực sự đã bị con vật này hành hạ đủ thảm, đã nảy sinh sát tâm.

Con thằng cha này nhất định phải giết chết, ngay cả khi không giết được thì để đề phòng vạn nhất, cậu cũng muốn Lý Cương mở cửa đá càng sớm càng tốt, lúc đó có thể tiện đường chạy trốn.

Lý Cương vừa nghe lời Tần Vũ nói, cảm thấy đặc biệt yên tâm.

Bởi vì sau khi trải qua vài mộ thất lớn nhỏ, anh ta cảm thấy chỉ cần Tần Vũ lộ ra vẻ mặt như vậy, vấn đề sẽ được giải quyết.

Anh ta lại lén lút lần mò dọc theo bức tường đến chỗ lối ra để tiếp tục nghiên cứu cửa đá, con rết khổng lồ không động đậy.

"Lão Tần, ông định đối phó với con vật to lớn đó thế nào?

Chẳng lẽ thật sự muốn rán hoặc nướng nó để bồi bổ sao?" Bàn Tử vẫn đùa cợt nói.

Một lúc sau anh ta lại cảm thấy vui vẻ, vì anh ta vẫn luôn giữ ý định đó.

"Thằng cha này chắc mệt đến thảm rồi, ba chúng ta bây giờ lén lút đi xem bên trong quan tài có bảo bối gì không, mau tìm kiếm một lượt đi.

Nếu nó lại nổi điên, tôi sẽ lấy máu của tôi ra nữa, sau khi ngửi thấy nó nhất định sẽ lại phát điên.

Khi phát điên nó chẳng phải sẽ há miệng phun nước bọt loạn xạ sao?

Lúc đó tôi chỉ cần ném lựu đạn vào miệng nó, tôi không tin không

thể làm nổ tung thứ này ra thành từng mảnh!" Tần Vũ nhìn con rết khổng lồ, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ, thản nhiên nói.

Bởi vì cậu cảm thấy thứ này căn bản không có bao nhiêu trí thông minh, cùng lắm là to lớn một chút, giết chết nó rất dễ dàng.

"Lão Tần, cách của cậu thì hay đấy, nhưng một lát nữa thực hiện, tôi cứ cảm thấy không dễ dàng chút nào!" Lão Hồ làm việc gì cũng thận trọng, sẽ suy nghĩ kỹ trước khi hành động.

Ông cảm thấy cách này không đặc biệt thỏa đáng.

"Lão Hồ, ông đừng có lúc nào cũng do dự như vậy, một số chuyện chỉ có làm rồi mới biết.

Đi thôi, tranh thủ lúc con vật to lớn này kiệt sức, mau đi tìm bảo bối.

Biết đâu lần này ra ngoài thật sự có thể không cần phải 'rửa tay gác kiếm' nữa mà an hưởng tuổi già!" Bàn Tử cười hì hì nói.

Nói xong, anh ta lén lút mò đến bên cạnh quan tài, đối với bảo bối thì anh ta không hề bỏ qua.

Lão Hồ thấy Bàn Tử như vậy, thở dài một hơi rồi cũng đi theo.

Tần Vũ cũng ha ha cười một tiếng, vội vàng mò vào trong quan tài.

Ba người nhìn những thứ bên trong quan tài, không còn một chút tâm trạng nào nữa.

Bên trong chiếc quan tài lớn như vậy, chỉ có một chiếc hộp đá nhỏ xíu.

Nhìn chiếc hộp đó và chiếc hộp bị đè dưới cửa đá trước đó không khác biệt là bao.

Chắc lại là một ít lời nói vô dụng của Lý Thuần Phong để lại thôi!

Nhưng Tần Vũ vẫn ôm tâm lý may mắn, dùng Mắt nhìn xuyên thấu nhìn chiếc hộp đó.

Nhưng bên trong chiếc hộp vẫn đen kịt, cũng không nhìn rõ có thứ gì bên trong.

Khiến cậu băn khoăn, không lẽ bên trong chiếc hộp cũng chứa một thứ quái dị đáng sợ nào đó sao!

Bàn Tử tuy trong lòng không vui, nhưng vẫn lập tức lấy chiếc hộp đá ra muốn mở.

Tần Vũ lập tức giật lấy chiếc hộp đá.

"Mẹ kiếp, ham tiền không cần mạng nữa sao, trên đường đi chẳng phải đã gặp ít chuyện kỳ lạ rồi sao?

Cái hộp này có thể dễ dàng mở ra sao?" Tần Vũ cầm chiếc hộp đá, có chút tức giận nói với Bàn Tử.

Là xuất phát từ sự quan tâm đối với Bàn Tử.

Bởi vì lỡ bên trong lại có côn trùng lợi hại, lỡ có kịch độc, chẳng lẽ cậu nghĩ Bàn Tử có thể tiêu hóa được sao?

Chương 356

Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, cũng vội vàng lộ ra vẻ mặt tủi thân.

Quả thật những thứ trong cổ mộ Tần Lĩnh quá kỳ quái, anh ta cũng quá lỗ mãng rồi.

Nếu là những thứ bình thường, Tần Vũ cũng sẽ không khẩn trương như vậy.

Nhưng Mắt nhìn xuyên thấu cũng không nhìn rõ được những thứ bên trong.

Chắc chắn bên trong chiếc hộp có điều gì đó kỳ lạ, y như chiếc quan tài lớn trước đó.

Tần Vũ cầm chiếc hộp, dùng con dao găm của mình gõ "đông đông đông" lên chiếc hộp.

Tiếng động vừa vang lên, con rết khổng lồ đang nằm rạp dưới đất, lười biếng ngẩng đầu lên, nhưng rồi lại không động đậy.

Khiến ba người lại căng thẳng.

Tần Vũ gõ gõ chiếc hộp, từ âm thanh phát ra từ chiếc hộp đó.

Cậu cảm thấy bên trong chiếc hộp dường như trống rỗng, cũng không có gì đặc biệt.

"Lão Tần, bên trong chiếc hộp dường như không có gì cả, không phải cậu quá cẩn thận rồi sao?" Lão Hồ đối với những thứ này có thể nghe đặc biệt tinh tế.

Ông nghe rõ ràng, chắc chắn là một chiếc hộp đá rỗng, vì thế mới nói như vậy.

"Tôi thấy không phải vậy đâu, dù sao thứ mà một con quái vật lớn

như vậy canh giữ thì có thể đơn giản sao?

Bên trong chắc chắn có thứ quý giá, mau mở ra thu thập đi?" Bàn Tử vẫn sốt ruột muốn mở chiếc hộp đá.

Tần Vũ vẫn cẩn thận dùng con dao găm của mình gõ gõ chiếc hộp đá.

Chiếc hộp đá nhìn cũng không có gì đặc biệt, trên đó cũng không có cơ quan đặc biệt.

Nhưng Tần Vũ đặt chiếc hộp đá xuống đất, dùng con dao găm của mình.

Cậu nhanh chóng cạy nắp hộp đá ra, vội vàng nhảy lùi ra sau.

Sợ rằng bên trong lại xuất hiện một thứ kỳ lạ nào đó.

Lão Hồ và Bàn Tử đứng một bên cảm thấy Tần Vũ hơi quá cẩn thận.

Nhưng có tâm lý đó chẳng phải cũng rất bình thường sao?

Dù sao đối với những thứ chưa biết, chỉ có sự sợ hãi và kính sợ trong lòng.

Đó mới là trạng thái mà những người thường niên nên có.

Tần Vũ nhảy ra ngoài, yên lặng nhìn chiếc hộp đá đã mở, và không có thứ gì xuất hiện.

Lúc này Bàn Tử và Lão Hồ cũng cảm thấy Tần Vũ hơi làm quá.

Ba người mới từ từ lại gần, nhìn thấy bên trong chiếc hộp đá, chỉ có một tờ gấm trắng tương tự như loại họ đã tìm thấy trước đó.

Tần Vũ vội vàng lấy tờ gấm trắng ra, quả nhiên không khác gì tờ trước.

Nhưng những chữ viết trên đó cậu vẫn không nhận ra, Tần Vũ

đành phải cho tờ gấm trắng vào ba lô của mình.

"Lão Tần, tôi cảm thấy loại gấm trắng này ghi chép những chuyện vô cùng quan trọng.

Xem kìa, mỗi lần tìm được thứ gì đều có những thứ lợi hại như vậy canh giữ.

Lý Thuần Phong năm đó cũng ở đây, chắc chắn là đang tìm kiếm những thứ quan trọng bên trong.

Thứ này chắc không phải là thứ mà Lý Thuần Phong năm đó cũng tìm kiếm sao!" Lão Hồ nhìn thứ đó, nói ra phỏng đoán trong lòng.

"Cách nói này có khả năng, nhưng cũng có chút mâu thuẫn.

Bản lĩnh của Lý Thuần Phong chắc không dưới ba chúng ta đâu.

Nếu tìm được thứ này, ông ấy chắc chắn sẽ mang đi, nhưng tại sao nó lại ở đây.

Hiển nhiên không phải là thứ mà chúng ta đang tìm, nếu năm đó ông ấy mang thứ này đi.

Con rết khổng lồ trong quan tài chắc chắn cũng sẽ bị xử lý, hiển nhiên ông ấy không động đến chiếc quan tài này!" Tần Vũ không tán thành cách nói của Lão Hồ.

"Vậy thì đáng để suy ngẫm rồi, một người có bản lĩnh như Lý Thuần Phong.

Ở đây, không phải vì loại gấm trắng này, vậy thì rõ ràng trong cổ mộ này có những thứ càng khiến người ta khao khát hơn.

Nghe nói Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương đều sống rất lâu.

Chẳng lẽ họ không theo đuổi phương pháp trường sinh lâu dài hơn sao?

Trong mộ thần Tần Lĩnh chẳng phải có thuốc trường sinh bất tử sao?" Bàn Tử cũng nói ra suy nghĩ trong lòng, người xưa đối với phép trường sinh vẫn luôn theo đuổi lâu dài.

Bây giờ cũng có không ít người càng tin vào sự tồn tại của phép trường sinh đó.

Tần Vũ nghe Bàn Tử nói, cảm thấy Bàn Tử nói có lý.

Nhưng đột nhiên lại cảm thấy cái cảm giác bực bội vô cớ đó, đủ loại cảm xúc tiêu cực lại ùa vào trong lòng cậu, khiến cậu đặc biệt khó chịu!

Tần Vũ mới vừa ở bên ngoài trước khi mở cánh cửa đá, dùng Mắt nhìn xuyên thấu đã nhìn thấy một loại vật chất thần kỳ nào đó bám vào người Lão Hồ và Bàn Tử.

Lúc đó hai người đang cãi vã, cậu vội vàng lại dùng Mắt nhìn xuyên thấu quét khắp không gian xung quanh và trên người Bàn Tử.

Phát hiện hiện giờ toàn bộ không gian này đều tràn ngập một loại vật chất trong suốt đặc biệt thần kỳ đó.

Tần Vũ lúc đó mới hoảng sợ, không lẽ bên trong chiếc hộp đá chứa loại thứ này.

Sau khi mở chiếc hộp đá, tất cả những thứ này đã được phóng thích ra ngoài.

Tần Vũ lập tức nghĩ đến một từ, hộp Pandora.

Bên trong hộp Pandora chứa đủ loại bệnh tật, đau khổ và cảm xúc tiêu cực.

Lúc này Tần Vũ trong lòng đặc biệt bực bội và bất an.

Nhưng cậu cố gắng kìm nén những cảm xúc đó, để bản thân bình tĩnh, nên giải quyết những thứ này như thế nào.

Lúc đó cậu đã ngâm xướng Trừ Quỷ Chú, những thứ này dần dần co rúm lại, xoắn xuýt vào nhau, cho đến cuối cùng biến mất!

"Thằng Béo chết tiệt, không hiểu thì đừng nói linh tinh, không đọc được bao nhiêu sách, cứ cố gắng tô vẽ lên mặt mình, nói những chuyện vô cớ!" Tần Vũ trong lúc cố gắng kìm nén nội tâm của mình.

Lão Hồ nghe phỏng đoán của Bàn Tử, trực tiếp mắng té tát!

"Họ Hồ ý gì?

Không phải ông ỷ mình đọc sách nhiều hơn tôi sao?

Lúc nào cũng xem thường tôi như vậy, tôi nói cho ông biết, lão tử nhịn ông lâu lắm rồi.

Chương 357

Bàn gia hôm nay cũng không nể mặt nữa, có bản lĩnh thì đánh một trận với Bàn gia, ai sợ ai nào!" Bàn Tử không hề nao núng, lại cãi nhau với Lão Hồ.

Trong lúc hai người cãi vã lớn tiếng, con rết khổng lồ động đậy, hiển nhiên dường như muốn có hành động gì đó!

"Hai ông có thể đừng cãi nhau nữa không, trong tình huống như vậy không nên xuất hiện mâu thuẫn nội bộ nhất!" Tần Vũ thấy hai người như vậy trong lòng bực bội, lập tức lại dâng lên, lớn tiếng quát mắng.

"Câm miệng, có chuyện gì sao?

Suốt ngày ra vẻ lão đại, tôi nói cho ông biết Bàn gia cũng nhịn ông lâu lắm rồi!" "À, hai chúng tôi cãi nhau thì liên quan gì đến cậu, cậu thích ở đâu thì ở đó đi!" Tần Vũ nói một câu, hai người lập tức lại chĩa mũi dùi vào Tần Vũ.

Khiến Tần Vũ cũng đặc biệt phẫn nộ, giơ tay tát vào mặt từng người.

"Lão Tần, Lão Tần, hôm nay cậu thật sự quá đáng rồi, đây là lần thứ hai cậu đánh tôi.

Phàm sự không quá ba, nhưng đây là lần thứ hai cậu đánh vào mặt tôi.

Tục ngữ nói 'đánh người không đánh mặt', hôm nay dù thế nào tôi cũng phải cho cậu biết Bàn gia tôi lợi hại!" Bàn Tử ôm mặt giận dữ hét lớn.

Lão Hồ đứng một bên cũng đầy vẻ phẫn nộ nhìn Tần Vũ.

Xoa tay mài quyền, như thể muốn đánh một trận lớn với cặp đôi này.

"Tôi đã nhịn các ông quá lâu rồi, nếu không phục thì cứ lên đây.

Hai tên phế vật các ông muốn đấu với tôi à, suốt dọc đường đi, nếu không có tôi, hai tên phế vật các ông đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Không biết ơn thì thôi, lại còn muốn ăn mấy cái tát à?

Nếu mất mạng rồi thì ngay cả hai cái tát cũng chẳng có ai mà tát đâu!" Tần Vũ lúc này cũng hoàn toàn không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, không còn chút nào phải cố gắng kiềm chế như trước nữa.

Bị lời của Bàn Tử và Lão Hồ châm ngòi, Tần Vũ cũng hoàn toàn bùng nổ, ba người cứ thế lời qua tiếng lại chửi bới.

Đột nhiên Bàn Tử không chịu nổi nữa, trực tiếp xông vào đè Tần Vũ xuống đất.

Hai người vật lộn, Lão Hồ thấy vậy cũng lập tức tham gia.

Ba người hỗn loạn đánh nhau.

Lý Cương trước cửa đá vừa vặn mở được cửa, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nhưng khi quay đầu lại, thấy ba người đang vật lộn từ xa, cậu ta vô cùng kinh ngạc.

Ba người vốn có mối quan hệ như thiết tam giác mà lại đánh nhau ở nơi này, Lý Cương lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Cậu ta vội chạy tới định can ba người ra, nhưng họ đánh quá kịch liệt, không tài nào ngăn được.

Hiện tại Bàn Tử mặt mũi sưng vù, vì Lão Hồ và Tần Vũ đều từng

là lính nên ra tay rất nặng.

Nhưng Bàn Tử vẫn ghì chặt Tần Vũ xuống đất, mặc dù bị Tần Vũ đấm liên tục cũng không buông.

Lý Cương thấy ba người như phát điên, hoàn toàn không để ý tới mình, cậu ta cảm thấy nơi này lại có điều kỳ quái.

Vì từ nãy đến giờ cậu ta vẫn dùng khăn ướt che mũi miệng, nên lập tức nghĩ không biết có phải lại có thứ cảm xúc tiêu cực nào ảnh hưởng đến ba người họ không.

Cậu ta vội vàng lấy bình nước ra, đổ thẳng nước vào mặt Tần Vũ.

Tần Vũ bị nước lạnh hất vào mặt liền bừng tỉnh, một cước đạp Bàn Tử văng ra.

Bàn Tử bị Tần Vũ đạp văng ra, nằm trên đất kêu la đau đớn.

Lý Cương vội vàng dùng bình nước phun thêm ít nước lên mặt Lão Hồ và Bàn Tử.

Hai người cũng dần dần bình tĩnh lại, sau khi ba người đã hoàn toàn tỉnh táo.

Tất cả đều nhìn Lý Cương bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Chuyện vừa xảy ra vẫn còn rõ mồn một trong ký ức, nhưng họ cảm thấy mình không thể kiểm soát được cảm xúc, cứ muốn hành động như vậy!

“Ba người đừng ngây ra nữa, mau dùng khăn ướt che mũi miệng lại.

Tôi cảm thấy loại cảm xúc tiêu cực ở đây ngày càng nghiêm trọng.

Nhìn con rết lớn kia xem, nó đã hồi phục gần hết, hiện giờ đang nhìn chúng ta chằm chằm kìa!” Lý Cương vội vàng sốt ruột nói.

Ba người nghe lời cậu ta, vội vàng tìm một miếng vải tẩm nước, che mũi miệng lại.

Tần Vũ lúc nãy còn định niệm Phá Tà Chú, nhưng bị Lão Hồ và Bàn Tử làm gián đoạn, lập tức không còn tâm trí làm gì khác, chỉ lo đánh nhau với hai người họ.

Tần Vũ lại nhìn sang con rết lớn một bên, nó lại ngẩng đầu lên.

Đôi mắt xanh đen lẳng lặng nhìn bốn người.

Dường như vừa nãy nó xem cuộc ẩu đả như xem kịch, rất thích thú.

Bây giờ ba người đã dừng lại, nó lại cúi đầu xuống, nằm bất động trên đất, rõ ràng là chưa hoàn toàn hồi phục.

Vì vậy Tần Vũ hiện tại không vội xử lý con rết lớn.

Việc cấp bách là phải loại bỏ thứ vật chất trong suốt tạo ra cảm xúc tiêu cực trong toàn bộ không gian này.

Nếu không, tinh thần sẽ liên tục bị ảnh hưởng, không biết bị thứ này ảnh hưởng lâu dài có bị quấy nhiễu vĩnh viễn không.

Tần Vũ lập tức sử dụng Thấu Thị Chi Nhãn, quét qua môi trường xung quanh một lần nữa.

Phát hiện những thứ này dường như có thể sinh sôi nảy nở, rõ ràng mật độ của chúng cao hơn trước.

Nhưng chúng vẫn đặc biệt trong suốt, Tần Vũ vội vàng niệm Phá Tà Chú.

Tình huống này chỉ có Tần Vũ mới có thể nhìn thấy.

Thấy những vật chất trong suốt đó, sau khi Phá Tà Chú xuất ra, lập tức bắt đầu co rút.

Chúng tập trung về một chỗ, cuối cùng toàn bộ vật chất trong suốt trong không gian ngưng kết thành một viên châu lớn bằng quả cầu thủy tinh.

Viên châu dưới ánh đèn pin chiếu rọi, phát ra ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Khi viên châu trong suốt xuất hiện, ba người vốn đang nghi hoặc liền lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Vì Tần Vũ đột nhiên niệm Phá Tà Chú một cách khó hiểu, khiến ba người đặc biệt không hiểu.

Vì trong mộ cũng không có yêu tà kỳ lạ nào, tại sao lại phải niệm Phá Tà Chú?

"Lão Hồ, chuyện gì thế?

Viên châu phát ra ánh sáng bảy màu đó là cái gì?" Bàn Tử nhìn thứ này, cảm thấy viên châu này chắc lại là một bảo bối vô giá, vội vàng hỏi.

"Đó là thủ phạm gây ra cảm xúc tiêu cực cho chúng ta.

Chắc là trong hộp đá có chứa một viên châu, tôi đã mở hộp đá, thứ đó lập tức tiêu tán khắp không gian.

Chương 358

Chúng không ngừng sinh sôi nảy nở, vì chúng trong suốt nên tôi không nhìn thấy.

Vì vậy tôi ôm tâm trạng thử một chút, dùng Phá Tà Chú xem liệu có thể giải quyết được nó không.

Quả nhiên Phá Tà Chú đã tập hợp những thứ đó lại, lộ ra bộ mặt thật của chúng." Tần Vũ nghiêm túc thề thốt nói, vì thấy viên châu phát ra ánh sáng bảy màu, cậu cũng cảm thấy đây chắc chắn là một bảo bối tốt.

Tần Vũ lấy viên châu, đặt vào trong hộp đá, rồi lại bảo Bàn Tử bỏ hộp đá vào trong ba lô.

Tiếp theo nên giải quyết con rết lớn.

"Lão Tần, nếu đã vậy, thì trong nước bọt của con rết lớn có một loại nhân tố tiêu cực cũng là điều đương nhiên.

Chắc là con rết lớn sống chung với thứ này lâu ngày, bị viên châu ảnh hưởng, nên mới có thêm công năng đó." Lão Hồ nhìn Bàn Tử cất hộp đá đi, trầm tư nói.

"Đúng là vậy, vậy thì tiếp theo nên thu thập thứ lớn đó.

Tên này cũng hành tôi không ít, sớm cho nó chết một cách thoải mái đi!" Tần Vũ lại quay đầu hung ác nhìn chằm chằm con rết lớn.

Vừa nói xong lời này, con rết lớn lập tức lại ngẩng đầu lên, dường như hiểu lời Tần Vũ nói.

"Lão Tần, tên này không phải là có thể nghe hiểu tiếng người đấy chứ, tôi cứ cảm thấy thứ này lớn đến một mức độ nhất định cũng sẽ có linh tính, có trí tuệ!" Bàn Tử nhìn con rết lớn phản ứng như vậy,

kinh ngạc nói.

Ngay sau khi Bàn Tử vừa nói xong, con rết lớn phát ra một tiếng kêu chói tai.

Tiếng kêu vừa dứt, lập tức toàn bộ không gian lại vang lên ầm ầm, dường như lại có thứ gì đó đang chạy vào trong.

Bàn Tử và Lão Hồ nghe thấy âm thanh, lập tức biết rằng lũ rết con lại xuất hiện rồi.

Quả nhiên tên này đã nghe hiểu lời Tần Vũ, biết Tần Vũ muốn giết nó.

Vì vậy nó ra tay trước, triệu tập lũ lâu la, muốn giết bọn Tần Vũ trước.

"Lão Tần, đừng ngây ra nữa, tiếng kêu đó đang triệu tập lũ rết con đấy.

Bọn rết con đang nhanh chóng kéo đến, mau chuẩn bị máu của ông đi.

Theo kế hoạch trước đó, phong tỏa thứ lớn đó lại, chúng ta trực tiếp dùng lựu đạn giải quyết nó!" Bàn Tử vội vàng hét lớn với Tần Vũ.

Con rết lớn vẫn phát ra tiếng kêu chói tai đó, nghe tiếng kêu dường như nó đang nói.

"Lũ tép riu, mau ra đây cho Lão tử!

Bốn thứ đáng ghét kia xông vào địa bàn của ta, còn muốn giết ta.

Hôm nay ta sẽ khai trương, cho bốn thứ đáng ghét kia gặm sạch sành sanh!" Bàn Tử nghe thấy tiếng kêu chói tai như vậy, trong lòng lập tức lại khó chịu.

Cậu ta trực tiếp móc trong ba lô ra một quả lựu đạn ném về phía

nó.

Con rết lớn dường như cũng đã hồi phục gần hết, lập tức 'mãnh long bãi vĩ', hất quả lựu đạn sang một bên.

Một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ mộ thất rung chuyển.

“Bàn Tử mẹ kiếp không muốn sống nữa à, vốn dĩ đã có mấy cây cột đá đổ rồi.

Một quả lựu đạn lại muốn ném vào vị trí trọng yếu, chẳng lẽ không sợ làm sập mộ thất, đè chết chúng ta ở trong sao!” Lão Hồ lập tức mắng lớn.

“Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa.

Lũ rết con đã gần tới rồi.

Chuẩn bị xong đi, chuyện tiếp theo cứ giao cho tôi.

Ba người lập tức chạy sang bên cạnh lối đi.

Con rết lớn để tôi đối phó, hai người ở bên đó tiếp ứng cho tôi là được.” Tần Vũ nhìn lũ rết con đông như thủy triều đang tràn tới, thản nhiên nói.

Vì cậu đặc biệt tự tin vào máu của mình, những thứ này căn bản không thể uy hiếp cậu.

Chắc là con rết lớn trước đó không biết lũ rết con đã bị máu của Tần Vũ bức lui.

Nếu không thì nó cũng sẽ không triệu hồi lũ rết con ra nữa.

Tần Vũ trực tiếp dùng chủy thủ rạch lòng bàn tay mình, sau khi mấy giọt máu rơi xuống đất liền lập tức lấy bật lửa đốt cháy máu.

Mùi hương kỳ diệu đó lập tức lại tràn ngập khắp mộ thất.

Lũ rết con vốn đang hung hăng tràn tới như trăm vạn đại quân.

Ngửi thấy mùi vị này, trong chớp mắt liền vứt bỏ mũ giáp như quân bại trận, tứ tán bỏ chạy tán loạn.

Con rết lớn ở một bên ngửi thấy mùi hương này, lại lập tức không còn bình tĩnh nữa, toàn thân lung tung lắc lư.

Ba người Bàn Tử thấy vậy, vội vàng chạy ra ngoài.

Tần Vũ để lại hai quả lựu đạn, bảo ba người mang ba lô đi.

Ba người bỏ đi dứt khoát như vậy, thậm chí không quay đầu lại một lần.

Vì họ cảm thấy giao việc cho Tần Vũ xử lý thì yên tâm, căn bản không cần lo lắng an nguy của Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ trong lòng hơi khó chịu, ba tên này thật sự coi cậu như một bảo mẫu vạn năng rồi, ngay cả một câu quan tâm cũng không nói.

Dù không vui thì vẫn phải xử lý chuyện tiếp theo.

Để ba người đó ở lại đây, chỉ tổ vướng víu.

Tần Vũ cất chủy thủ vào bao, nhìn con rết lớn đang lung tung va đập, thỉnh thoảng lại phun ra một ngụm nước bọt.

Hiện giờ nó không phun được bao nhiêu nước bọt nữa, chắc là những thứ trong bụng nó không còn nhiều.

Nhưng nó vẫn thỉnh thoảng há miệng kêu lớn một tiếng, phun ra một chút xíu thứ gì đó.

Tần Vũ nhìn thứ lớn đó, lại nghĩ đến cái bướu gà trống của con rết chúa kia từng bị tiêu chảy trước đó, khóe miệng khẽ nhếch cười.

Cầm hai quả lựu đạn trong tay, cậu thản nhiên đi về phía con rết lớn.

Khéo léo tránh những ngụm nước bọt con rết lớn phun ra, cậu tiến vào phạm vi tấn công.

Tay nắm chặt lựu đạn, quan sát nhất cử nhất động của con rết lớn.

Trong khoảnh khắc nó há miệng, cậu ném một quả lựu đạn vào trước, quả lựu đạn này chưa mở chốt an toàn.

Lại cẩn thận quan sát, đợi đến khoảnh khắc con rết lớn há miệng một lần nữa.

Lập tức rút chốt an toàn của quả lựu đạn còn lại, ném thẳng vào miệng con rết lớn.

Khi ném lựu đạn vào xong, cậu lập tức chạy về phía lối ra.

Vì nếu hai quả lựu đạn nổ cùng lúc, chắc là có thể làm sập toàn bộ mộ thất.

Chương 359

Bởi vì những ngọn đèn dầu trong mộ thất đã bị con rết lớn làm tắt gần hết rồi.

Sau khi mấy người chạy ra ngoài, không có đèn pin chiếu sáng, toàn bộ mộ thất lại chìm vào bóng tối.

Ba người cũng đang im lặng chờ Tần Vũ quay lại ở cửa mộ thất.

Tần Vũ thở hổn hển chạy, khi vừa tới cửa mộ thất, trong khoảnh khắc đó.

Chỉ nghe thấy phía sau một tiếng nổ lớn, Tần Vũ vội quay đầu nhìn tình hình phía sau.

Tiếp theo là ánh lửa rực rỡ, đột nhiên toàn bộ mộ thất vang lên ầm ầm.

"Được rồi, đừng nhìn nữa, mau chạy đi, mộ thất chắc là sắp sập rồi, có lẽ mộ đạo cũng sẽ bị ảnh hưởng, sập một nửa mất." Lão Hồ nhìn tình hình bên trong, vội vàng nói với Tần Vũ.

Bốn người vội vàng đeo ba lô của mình lên, nhanh chóng chạy vào trong lối đi.

Sau khi chạy được khoảng năm sáu chục mét, Tần Vũ dừng lại!

"Đợi đã, không đúng rồi, mộ thất đáng lẽ phải sập.

Ở dưới lòng đất nếu có một mộ thất lớn như vậy sập, thì ngay cả trong lối đi này cũng phải có động tĩnh lớn chứ.

Nhưng tại sao lại không nghe thấy tiếng động nào dù chỉ một chút từ khoảng cách này, chẳng lẽ mộ thất đó không sập?" Tần Vũ nói.

Sở dĩ Tần Vũ dừng lại, là vì có một nguyên nhân quan trọng.

Bởi vì vốn dĩ trong mộ đạo có cơ quan, cứ chạy xuống một cách mạo hiểm như vậy, không chừng lại trúng bẫy.

“Lão Tần, nghĩ nhiều làm gì?

Không sập thì không sập, có gì mà làm to chuyện.

Dù sao mộ thất nhìn bề ngoài cũng đã trải qua mấy nghìn năm, mà được bảo tồn tốt như vậy.

Đủ để thấy khi xây dựng mộ thất đó vật liệu được sử dụng tinh xảo, không như mấy công trình đậu hủ cặn bã bây giờ của chúng ta!” Bàn Tử cười hềnh hệch nói, cậu ta sẽ không nghĩ nhiều về những chuyện này, trong mắt cậu ta chỉ có tiền, có nguy hiểm thì chạy trước đã.

“Đừng bận tâm chuyện phía sau nữa, trong mộ đạo có bao nhiêu cơ quan ai cũng biết rồi.

Cứ thế này mà chạy xuống, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, chẳng phải sẽ thất bại sao, cẩn tắc vô ưu mà, anh Bàn! ” Lý Cương đột nhiên nói.

Vì Lý Cương phát hiện khoảng cách đến Thần Thụ Tần Lĩnh đã gần hơn rồi.

Chắc là chỉ cần đi qua một mộ thất nữa là có thể tới, lúc đó khi ở trong, ý thức của cậu ta rất tỉnh táo.

Nhưng khi đi ra từ đó, lại phát hiện không có nhiều cơ quan như vậy.

Đó cũng là chuyện cậu ta vẫn luôn thắc mắc, nhưng dù sao cũng phải nhắc nhở cẩn thận là cần thiết.

Vì càng gần Thần Thụ Tần Lĩnh, lòng cậu ta càng bất an.

Lão Hồ nhìn Lý Cương vẫn im lặng không nói gì, đột nhiên cất

lời, cảm thấy chắc là sắp đến đích rồi.

Lý Cương cũng cảm thấy có điều không ổn, nên mới nói như vậy.

"Lý Cương, chẳng phải sắp tới vị trí của Thần Thụ Tần Lĩnh rồi sao?" Lão Hồ không hề che giấu, trực tiếp chất vấn Lý Cương.

Vì ông ta từ trước đến nay không có nhiều thiện cảm với Lý Cương, nghĩ rằng Lý Cương hoàn toàn là vì đi cùng Tần Vũ.

Lúc này Tần Vũ và Bàn Tử cũng đều nhìn về phía Lý Cương, chờ đợi câu trả lời của cậu ta.

"Thật ra thì đúng là chỉ cần đi qua một mộ thất nữa là tới vị trí của Thần Thụ Tần Lĩnh.

Nhưng tôi vẫn không nhớ rõ có thứ gì trong mộ thất phía sau đó.

Nhưng khi ra khỏi mộ thất đó, tôi lại nhớ rất rõ.

Dường như tôi nhớ khi ra khỏi mộ đạo đó, trong mộ đạo không có cơ quan nào.

Nhưng tôi không chắc chắn liệu có cơ quan hay không, có thể là lúc đó tôi may mắn, không kích hoạt cơ quan nào." Lý Cương kể lại những gì cậu ta biết một cách chi tiết, những lời này quả thực là thật.

Ba người Tần Vũ nghe Lý Cương nói vậy, trong lòng cũng yên tâm phần nào.

Thần Thụ Tần Lĩnh trong truyền thuyết cuối cùng cũng sắp được thấy rồi.

Cậu cũng thực sự tò mò không biết cây cổ thụ bằng đồng đó lớn đến mức nào.

Với con rết lớn khổng lồ hơn nữa, nếu nó tồn tại thì có thể thực sự là một loài rồng.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, vẫn theo đội hình trước đó.

Tôi đi trước, mọi người theo sát phía sau, cẩn thận hành sự.

Có thể thật sự như Tiểu Cương Tử nói, chỉ là lúc đó may mắn không kích hoạt cơ quan.

Không chừng thật sự có cơ quan đáng sợ tồn tại.” Tần Vũ thản nhiên nói.

Bởi vì những cơ quan đã trải qua trước đó quả thực không hề đơn giản, nếu là người bình thường thì có lẽ chết 10 lần 8 lần cũng đủ rồi.

Tần Vũ đi phía trước, lúc này không nghĩ đến chuyện khác nữa.

Bởi vì lần trước suy nghĩ lung tung, suýt chút nữa đã trúng bẫy.

Tần Vũ tập trung toàn bộ tinh lực dùng Thấu Thị Chi Nhãn quan sát bên trong tường xung quanh xem có cơ quan nào không.

Nhưng dường như đúng như Lý Cương nói, đoạn mộ đạo này không có cái gọi là cơ quan.

Cứ thế đi mãi, đến trước một cánh cửa đá, nhìn kỹ cánh cửa đá này lớn hơn rất nhiều so với trước đó.

Trên cánh cửa đá này không có Lý Thuần Phong để lại bất kỳ thông tin nào.

Trên cánh cửa đá khắc hai thứ, một con là loại rết lớn mà trước đó đã thấy.

Nhưng con rết này lại có chút khác biệt, vì trên đầu nó có một đôi cánh không nhỏ.

Rõ ràng dường như nó có thể bay.

Một con khác thì càng kỳ hình quái trạng hơn, giống như sinh vật đã được điêu khắc trước đó.

Nhưng lại không quá giống, thân hình cồng kềnh, nhìn thứ được khắc trong bức bích họa.

Trông nó có vẻ hiền lành, không có vẻ hung thần ác sát như trước.

“Lão Tần, thứ kỳ hình quái trạng này rốt cuộc là cái gì vậy.

Trong lịch sử hưng thịnh của Đại Đường vốn không có ghi chép về sự xuất hiện của thứ này!” Bàn Tử nhìn thứ này, vẻ mặt đầy thắc mắc hỏi.

Cậu ta cứ cảm thấy thứ này đặc biệt không bình thường, nhìn vào trong lòng đặc biệt khó chịu.

Chương 360

Đôi mắt của thứ được khắc đặc biệt kỳ lạ, vì bất kể nhìn đôi mắt của nó từ góc độ nào, cũng đều có một nụ cười quỷ dị đang nhìn chằm chằm.

“Lão Tần, ông có phát hiện ra không, thứ được khắc này bất kể nhìn từ góc độ nào.

Cũng đều đang cười với tôi, nụ cười quá quỷ dị rồi, nhìn cứ như là không có ý tốt vậy.” Rõ ràng Lão Hồ cũng phát hiện ra nụ cười không có ý tốt đó, nói với Tần Vũ.

“Tôi cũng đã phát hiện ra, tôi đang suy nghĩ về thứ này.

Có cảm thấy nó giống một thứ được ghi chép trong Sơn Hải Kinh không.

Nhưng tôi không nhớ rõ tên của thứ đó lắm.

Nhưng quái vật này dường như thực sự có ghi chép trong Sơn Hải Kinh!” Tần Vũ đánh giá thứ này, bình tĩnh nói.

Khi Tần Vũ và Lão Hồ hai người đang bàn bạc về thứ trong Sơn Hải Kinh.

Chỉ có Bàn Tử lẩn mẩn trước cửa đá một hồi lâu.

Đột nhiên, cậu ta chạm vào đôi mắt của vật được khắc, trong chớp mắt một khúc nhạc cất lên trong toàn bộ lối đi.

Loại âm nhạc này đột nhiên vang lên khắp nơi, bốn người đặc biệt kinh ngạc.

Vì không thể phân biệt được âm nhạc phát ra từ hướng nào.

“Bàn Tử, mẹ kiếp, ông lại động vào thứ không nên động nữa à?”

Lão Hồ nghe khúc nhạc du dương, hơi tức giận hỏi.

Bởi vì tên này xuống mộ luôn đặc biệt không nghe lời, cứ động vào những thứ không nên động.

Đã có mấy lần nguy hiểm đều do cậu ta gây ra.

"Hung dữ dẫn cái gì, tôi không thấy mấy người căng thẳng quá sao.

Phát một khúc nhạc hay để thư giãn chứ.

Cứ căng thẳng thần kinh lâu như vậy không tốt cho cơ thể đâu!

Lão Tần, đúng không, tôi làm tất cả đều vì sức khỏe thể chất và tinh thần của mọi người đó!

Lão Hồ, dạo này ông đối xử với tôi hung dữ quá, cứ vô cớ mắng tôi." Bàn Tử có chút ủy khuất nói với mọi người.

Tần Vũ không tiếp lời Bàn Tử, vì âm nhạc này quá khó hiểu.

Âm nhạc nghe có phong cách cổ đại, đặc biệt du dương, hệt như âm thanh của tiên nhạc.

Không phải chỉ một loại nhạc cụ có thể tấu ra, ít nhất phải có hơn 12 loại nhạc cụ.

Mặc dù Tần Vũ cảm thấy âm nhạc hay, nhưng cậu không hề lơ là cảnh giác, vì những chuyện kỳ lạ gặp phải trong cổ mộ quá nhiều.

Âm thanh tiên nhạc đột ngột này, trong lòng cậu như tiếng gọi tử thần vậy.

Theo âm nhạc không ngừng vang lên, đột nhiên Tần Vũ thấy mình như đang ngồi trên triều đường.

Nhìn kỹ, cậu đang mặc long bào, phía dưới có hàng trăm đại thần đang quỳ gối cúi mình.

Tần Vũ vô cùng kinh ngạc, chuyện gì vậy, đột nhiên cậu trở thành hoàng đế.

Lập tức cậu nhớ lại khúc nhạc đã nghe trước đó, không đúng, khúc nhạc đó có thể tạo ra ảo cảnh.

Tần Vũ vừa nghĩ cách làm thế nào để thoát khỏi ảo cảnh, đột nhiên cảnh tượng chuyển đổi.

Cậu lại thấy mình đang ở trong tẩm cung, lúc này một phi tử đang đi về phía cậu, trên mặt đầy ý cười.

Phi tử xinh đẹp vô cùng, nhìn kỹ lại, chẳng phải người phụ nữ đó chính là Dương Tuyết Lỵ sao!

Tần Vũ đang hoảng hốt, không biết phải đối phó với ảo cảnh này thế nào.

Dương Tuyết Lỵ bắt đầu cởi quần áo trên người, miệng lẩm bẩm nói.

"Bệ hạ, ngài chắc là mệt mỏi cả ngày rồi, hãy để thần thiếp thay y phục cho ngài, để thần thiếp hầu hạ ngài thật tốt đi ạ." Tần Vũ thấy vậy vội vàng nhảy dựng lên.

Mặc dù cậu có chút ý nghĩ với Dương Tuyết Lỵ, nhưng tuyệt đối sẽ không chiếm tiện nghi kiểu này trong mộ thất!

Những tiện nghi này không chừng có thể lấy mạng.

Tần Vũ đứng dậy, trực tiếp rút chủy thủ của mình ném về phía phi tử Dương Tuyết Lỵ do giấc mơ hóa thành đó.

Trong chớp mắt cảnh tượng chuyển đổi, dường như lại trở về mộ thất, nhưng cảm giác lại không giống, hệt như một không gian khép kín.

Đột nhiên Tần Vũ phát hiện loại âm nhạc tuyệt vời đó biến mất,

thay vào đó nghe thấy tiếng cười ha ha của một người.

Cậu vội vàng theo tiếng cười, quay người lại.

Thấy một nam tử tuấn mỹ mặc bạch y trường bào phiêu dật đang đứng đó cười ha ha.

Tần Vũ không vội hỏi người này là ai, mà cẩn thận đánh giá người này một lượt.

Nhìn tuổi người này chắc chỉ khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, trông trẻ trung tuấn tú như vậy.

Nhưng nhìn khí chất anh ta lại hiên ngang, dường như có một luồng tiên khí phú cho cơ thể, khiến người ta không kìm được cảm giác kính sợ.

"Ngươi là ai?

Tại sao lại đưa ta vào ảo cảnh như vậy?

Rốt cuộc là với mục đích gì?" Tần Vũ cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi.

"Ha ha ha, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi ta, ta còn tưởng ngươi có bao nhiêu ngạo khí, sẽ chờ ta nói chuyện trước chứ!" Nam tử tuấn mỹ đó vẫn cười ha ha mở miệng nói.

Dường như anh ta biết rõ tất cả mọi chuyện, nhìn thấu nội tâm Tần Vũ một cách rõ ràng.

"Đừng có giở trò với tôi, có chuyện gì thì mau thành thật khai ra đi, tiểu gia tôi mà nổi giận, e rằng ngươi không chịu nổi hỏa khí của tôi đâu." Tần Vũ nghe nam tử nói vậy, trong lòng cũng vô cớ nổi lên một chút giận dữ.

Bởi vì đối với những thứ trong cổ mộ này, cậu vẫn luôn cảm thấy đặc biệt quỷ dị, đối với những thứ này cậu không có chút ý tứ đồng

tình nào.

Cậu cảm thấy nam tử trước mắt này cũng chỉ là một cô hồn dã quỷ trong cổ mộ.

Có thể giống như vị đại nhân Lý kia lại có chuyện cần nhờ cậu.

“Tiểu tử, đừng có gán ghép mấy cái suy nghĩ kỳ quái đó lên người ta, ta không giống với những cô hồn dã quỷ đó đâu.” Trong lời nói của nam tử tuấn mỹ hiển nhiên có một sự uy nghiêm không thể kháng cự, lại còn có ý trào phúng, dường như coi thường Tần Vũ.

Tần Vũ nghe nói vậy, trong lòng càng thêm phẫn nộ.

Lập tức rút chủy thủ của mình ra, định ra tay với nam tử trước mắt.

“Người trẻ tuổi, đừng nóng nảy như vậy có được không?

Vì ta đã đưa ngươi vào đây, chắc chắn có chuyện muốn nói với ngươi.

Đừng động một cái là rút đao rút kiếm, rút đao rút kiếm thì ta cũng không nhất định thua ngươi đâu, ha ha ha!” Nam tử tuấn mỹ trước mắt vẫn đầy vẻ trào phúng trong lời nói.

Chương 361

Không ngừng trêu chọc thần kinh Tần Vũ, vẫn không nói ra một chút thông tin quan trọng nào.

Khiến Tần Vũ vô cùng tức giận.

“Ha ha ha, được rồi, không trêu ngươi nữa, tiểu tử.

Chẳng phải ngươi vẫn luôn tò mò về chuyện trong mộ của ta sao?

Vậy thì ta nói cho ngươi biết.” Lúc này nam tử tuấn mỹ trước mắt tuy vẫn cười lớn nói.

Nhưng trong ngữ khí dường như đã bình dị gần gũi hơn rất nhiều.

Tần Vũ nghe nói vậy, trong lòng lập tức không giữ được bình tĩnh.

Vẫn luôn tò mò trong mộ có gì?

Tò mò về người đó?

Chẳng phải là Lý Thuần Phong bán nhân bán tiên trong truyền thuyết sao?

Chẳng lẽ nam tử tuấn mỹ trước mắt này chính là Lý Thuần Phong trong truyền thuyết!

Với thân phận và tình huống như vậy mà lại đưa mình đến nơi này?

Phải biết rằng ông ta là người Đại Đường, đã trải qua bao nhiêu năm rồi, làm sao có thể gặp mặt như vậy?

“Người trẻ tuổi, trong lòng đừng hỏi nhiều vấn đề như vậy có được không?

Để ta trả lời câu hỏi nào trước đây?

Gặp ta cũng không cần phải kinh ngạc đến vậy chứ.

Dù sao ngươi cũng không thuộc về thời không này mà, ha ha ha!" Lý Thuần Phong lại nói ra một tin tức như quả bom chìm.

Khiến nội tâm Tần Vũ càng thêm kinh ngạc, tên này rốt cuộc là thân phận gì.

Ngay cả chuyện xuyên việt cũng biết!

Chẳng lẽ ông ta cũng xuyên việt từ Đại Đường, chẳng lẽ cũng có loại năng lực thần kỳ đó, có thể không ngừng nhận được các loại kỹ năng.

Trong nội tâm Tần Vũ hiện ra đủ loại vấn đề và suy nghĩ kỳ quái.

Những vấn đề và suy nghĩ này càng lúc càng nhiều, căn bản không biết nên hỏi cái nào trước.

"Người trẻ tuổi, có vấn đề thì cứ hỏi ra đi.

Đừng có tùy tiện tự mình tưởng tượng lung tung trong lòng như vậy, có ý nghĩa gì sao?

Vì ta đã gặp ngươi, chắc chắn sẽ nói cho ngươi biết một vài sự thật." Tần Vũ nghe Lý Thuần Phong nói ra từ "ý dâm", trong lòng càng thêm không bình tĩnh.

Từ này là từ chỉ có ở thời đại đó, chẳng lẽ tên này thật sự có thể tùy ý xuyên qua thời không sao?

"Nếu như thật sự là tiền bối Lý Thuần Phong, vậy trước tiên tôi muốn biết Thần Mộ Tần Lĩnh rốt cuộc là chuyện gì!" Lúc này Tần Vũ cuối cùng cũng kìm nén được sự kích động trong lòng, cung kính bắt đầu thỉnh giáo Lý Thuần Phong.

"Những chuyện phía sau của Thần Mộ Tần Lĩnh cần phải tự mình khám phá, ta không thể tiết lộ quá nhiều cho ngươi.

Nhưng trước đó tên Bàn Tử thối kia đã nói đúng một điểm, có thể ta thật sự là vì phương pháp trường sinh!

Nhưng ta không khuyên ngươi đi thám hiểm những sự kiện bí ẩn cuối cùng.

Bởi vì Thần Mộ Tần Lĩnh có quá nhiều điều quỷ dị, năm xưa ta cũng không hoàn toàn làm rõ được rốt cuộc Thần Mộ Tần Lĩnh này là chuyện gì.

Trước đó ta cũng nói, Thần Mộ Tần Lĩnh không phải là mộ huyệt thần thật sự.

Ta cũng đã từng có lúc nghĩ như vậy, thậm chí ngay cả bây giờ ta cũng không rõ thứ này rốt cuộc là do ai để lại." Lý Thuần Phong thản nhiên nói những chuyện này.

Nhưng những lời này khiến Tần Vũ đặc biệt cạn lời, những lời này chẳng phải như không nói gì sao?

"Tiểu tử, trong lòng ngươi tốt nhất đừng có lại xuất hiện loại suy nghĩ bất kính với ta nữa.

Nếu có lần sau, ta đảm bảo ngươi sẽ chết không toàn thây trong Thần Mộ Tần Lĩnh, không có khả năng ra ngoài!" Đột nhiên, vẻ mặt phong thái nhẹ nhàng của Lý Thuần Phong biến mất, thần sắc nghiêm túc nói với Tần Vũ.

Quả thực lại khiến Tần Vũ giật mình một cái.

Cậu ta càng thêm quả quyết rằng lão già này thật sự có thể đoán được tất cả những suy nghĩ trong lòng mình.

Hệt như con giun trong bụng mình vậy, không gì không biết, không gì không hiểu.

Tần Vũ vội vàng kìm nén tất cả những ý niệm bất kính với Lý

Thuần Phong sâu trong đáy lòng.

Bởi vì Lý Thuần Phong nói như vậy, cậu có thể tin tưởng ông ta đáng kể.

Tên này không phải là người bình thường đâu, chỉ riêng cách gặp mặt như vậy thôi đã thấy được sự thần kỳ của ông ta rồi.

“Ha ha ha, tiểu tử thối này quả thực là ngây thơ dễ dạy mà.

Đúng vậy, đối với người lớn tuổi phải có lòng kính trọng, như vậy mới có thể sống lâu!” Lý Thuần Phong dựa vào tuổi già mà ra vẻ nói.

“Tiền bối Lý, nếu như chuyện về Thần Mộ Tần Lĩnh không tiện tiết lộ.

Vậy tại sao lại đưa tôi vào đây, rốt cuộc là muốn nói cho tôi biết chuyện gì, chuyện này thì được chứ.” Tần Vũ vô cùng nghi vấn trong lòng về việc gặp gỡ lão quái vật Lý Thuần Phong này.

Tần Vũ trăm tư ngàn lự không thể giải thích được, ngay cả khi lão già này tinh thông âm dương bát quái ngũ hành.

Có thể dự đoán chuyện tương lai, cũng không thể dễ dàng xuyên việt thời không và gặp mặt mình chứ.

Rõ ràng Lý Thuần Phong trước mắt này không phải là tồn tại thật sự, dường như là một thứ tồn tại dưới dạng thể năng lượng.

“Tiểu tử thối, ngươi đã từng nghe một từ tên là 'Thời Không Chi Tử' chưa.” Lý Thuần Phong nhìn Tần Vũ đang mờ mịt, lúc này cũng không cười ha ha nữa.

Lời nói rõ ràng nghiêm túc hơn một chút, nhưng vẫn nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi.

“'Thời Không Chi Tử', khái niệm này, tôi chưa từng nghe.

Nhưng ở thời đại của tôi có một người tên là 'Vị Diện Chi Tử',

Lưu Tú.

Nghe nói anh ta đã xuyên việt từ thời đại của tôi, không biết thật giả tôi không rõ nữa.” Tần Vũ lặp đi lặp lại từ 'Thời Không Chi Tử' trong miệng, nhưng không có ấn tượng, chẳng lẽ cậu chính là cái gọi là Thời Không Chi Tử?

“Không sai, ngươi chính là Thời Không Chi Tử của thế giới này.

Ngươi có biết Thời Không Chi Tử, mỗi 1000 năm mới sinh ra một người.

Từ trước đến nay cũng chỉ có tổng cộng ba Thời Không Chi Tử.

Thời Không Chi Tử là gì, mỗi lần chết đi có thể ngẫu nhiên xuyên việt đến một thời không khác.

Với một thân phận mới để bắt đầu một khởi đầu mới.” Lý Thuần Phong kiên nhẫn giải thích cho Tần Vũ.

“Còn về Lưu Tú mà ngươi nói căn bản không thể gọi là Thời Không Chi Tử.

Chương 362

Anh ta chỉ tình cờ, mượn đường hầm thời không của người khác để xuyên việt.

Thực ra một xuyên việt giả chân chính, là bản thân thể xác xuyên việt qua đó.

Thời Không Chi Tử như chúng ta thì khác, sau khi chết chỉ có linh thể xuyên việt đến một vị diện khác?

Linh thể nhập vào một thân thể mới, đây có thể gọi là tá thi hồn (mượn xác hoàn hồn).

Những xuyên việt giả bình thường nếu không cẩn thận, có khả năng biến thành kẻ ngốc.

Thời Không Chi Tử như chúng ta thì khác, mỗi kiếp đều mang theo ký ức của kiếp trước.

Cứ thế chết đi sống lại liên tục, có thể mang theo ký ức của mấy kiếp, thậm chí mấy chục kiếp.

Một người như vậy thật đáng sợ biết bao." Lý Thuần Phong tiếp tục giải thích cho Tần Vũ sự khác biệt giữa Thời Không Chi Tử và xuyên việt giả bình thường.

"Vậy tiền bối Lý như ngài nói, chắc cũng đã trải qua mấy chục kiếp rồi sao?" Tần Vũ tiếp tục không hiểu hỏi.

"Mặc dù ta thân là Thời Không Chi Tử, nhưng ta chỉ xuyên việt ba lần.

Nhưng ngươi có thể nghe truyền thuyết rằng Viên Thiên Cương sống mấy trăm năm.

Mối quan hệ giữa ta và Viên Thiên Cương thân thiết như bạn chí cốt, nếu ông ta có thể sống lâu như vậy, chẳng lẽ ta không thể sao?

Sự thật là ta vẫn luôn theo đuổi phương pháp đó, không muốn cứ xuyên việt vô tận như vậy." Khi Lý Thuần Phong nói đến đây, thần sắc hiển nhiên hơi ngập ngừng.

Dường như có nỗi khổ tâm khó nói, mặc dù biểu cảm của ông ta có vẻ tùy hòa.

Nhưng một chút biến đổi cảm xúc đó cũng bị Tần Vũ tinh ý phát hiện ra.

Chắc chắn việc Thời Không Chi Tử xuyên việt chết chóc vô tận cũng có những mặt hại lớn đối với bản thân.

Nếu không thì cứ xuyên việt không ngừng như vậy, ngay cả khi chết đi sống lại, vẫn mang theo ký ức cũng không phải là tốt.

Tần Vũ cũng tinh ý tính toán, Lý Thuần Phong là nhân vật thời Trinh Quán của Đại Đường.

Ngay cả khi chỉ xuyên việt ba lần như vậy, thì hơn 2000 năm, trung bình mỗi lần ông ta sống được hơn 700 năm.

Vậy có nghĩa là một lần có thể sống lâu hơn nữa.

Chẳng lẽ ông ta thật sự đã phát hiện ra phương pháp trường sinh trong Thần Mộ Tần Lĩnh sao?

"Tiền bối Lý, tại sao lại đưa tôi vào không gian kỳ diệu này?

Nếu tôi đoán không lầm.

Loại âm thanh tiên nhạc bên ngoài kia chắc hẳn là một loại âm nhạc tuyệt vời thời Thịnh Đường.

Ông lợi dụng âm nhạc để gửi gắm linh thể của mình vào trong.

Một khi âm nhạc này được kích hoạt, tôi sẽ bị đưa vào ảo cảnh và gặp ông.

Ông muốn nói cho tôi biết một vài thông tin còn sót lại, có đúng không?" Tần Vũ nói ra một vài điều mình đoán trong lòng.

"Mặc dù ta cũng thân là Thời Không Chi Tử, nhưng không có bản lĩnh như vậy.

Thực ra tất cả mọi thứ ở đây đều là do ta mượn sức mạnh của Thần Thụ Tần Lĩnh mới thực hiện được.

Nhưng sức mạnh của Thần Thụ Tần Lĩnh quá mức thần bí và cổ quái, mượn sức mạnh của nó ta cũng phải chịu tổn hại lớn cho bản thân!" Lý Thuần Phong thản nhiên nói, mặc dù Thần Thụ Tần Lĩnh có hại cho ông ta, nhưng trong lời nói dường như không có chút để tâm nào.

"Tiền bối Lý, nếu đã đưa tôi vào không gian này, rốt cuộc là có chuyện gì?

Nếu có điều gì cần dặn dò, xin hãy nhanh chóng nói cho tôi biết, rồi thả tôi ra ngoài đi.

Tôi có việc quan trọng trong người, không thể ở lâu trong cổ mộ Tần Lĩnh được, mong ngài lượng thứ." Mặc dù Lý Thuần Phong trong lịch sử là một nhân vật thần kỳ được truyền tụng.

Nhưng nhìn nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ trước mắt này, những lời ông ta nói Tần Vũ có chút không tin.

Bởi vì khi nam tử tuấn mỹ trước mắt này nói một vài lời, thần sắc có biểu hiện rõ ràng là không bình thường.

"Ha ha ha, tiểu tử thối này nóng vội rồi, nếu không có kiên nhẫn thì không thể làm nên đại sự đâu.

Nếu ta không cho ngươi đi, ta sẽ nhốt ngươi ở đây cả đời cũng không ra ngoài được.

Vì vậy khi ta nói chuyện tốt nhất đừng có cắt ngang lần thứ hai.

Ngươi phải có đủ kiên nhẫn để nghe lời ta, chắc chắn sẽ khiến ngươi cả đời hưởng lợi." Lý Thuần Phong đột nhiên lại cười ha ha một tiếng, nói với Tần Vũ một cách ép buộc.

Tần Vũ nghe những lời này, mặc dù trong lòng có chút bất mãn.

Cậu ta nghĩ mình có thể sử dụng ba loại chú ngữ chí cường kia, chẳng lẽ thật sự sợ sao?

Nhưng Tần Vũ cũng hiểu được nhẫn nhịn, dù sao Lý Thuần Phong cũng không gây bất lợi cho cậu.

Không có lý do gì để kết thù với một đối thủ chưa rõ chân tướng, điều đó là cực kỳ không sáng suốt.

Huống chi đây là một lão quái vật đã sống hơn hai nghìn năm.

Tần Vũ liền im lặng, lẳng lặng nhìn Lý Thuần Phong.

Cậu cũng không muốn liên hệ một nam tử trẻ trung tuấn mỹ như vậy với Lý Thuần Phong đã sống mấy nghìn năm.

"Hãy nhớ, thân là Thời Không Chi Tử như ta, kỳ thực thọ mệnh cũng không hề ngắn.

Mỗi lần hãy cố gắng bảo vệ tốt cơ thể của mình, đừng để chết vì những tai nạn bất ngờ.

Mỗi lần xuyên việt đều sẽ gây ra tổn thương khó phục hồi cho linh thể.

Ngươi chỉ mới xuyên việt lần đầu, nên chưa xuất hiện tác dụng phụ rõ ràng như vậy.

Nếu là lần thứ hai thì sẽ thấy loại tổn thương linh thể này nghiêm trọng đến mức nào.

Điều ta muốn nói với ngươi là, thực ra khúc nhạc này ta đã thiết lập từ không biết bao lâu rồi.

Nhưng chỉ là để đợi một Thời Không Chi Tử đến, một vài lời khuyên dành cho hậu nhân.

Yên tâm đi, ta sẽ gặp lại ngươi.

Lúc đó sẽ có bất ngờ đó!" "Tôi sẽ gặp lại ông sao?

Chẳng lẽ ông thực sự tồn tại trong thế giới của tôi?" Tần Vũ nghe Lý Thuần Phong nói vậy, trong lòng đầy nghi vấn, liền lớn tiếng hỏi.

"Ngươi sau này sẽ biết thôi, nhưng sau khi ra ngoài, hãy lắng nghe thật kỹ một lần nữa bản nhạc Đại Đường tuyệt đẹp kia.

Bởi vì âm nhạc đó liên quan đến cách mở cánh cửa đá của mật thất.

Sau khi ra khỏi đây, bản nhạc cũng chỉ phát một lần duy nhất.

Nếu ngươi không thể mở được, vậy cũng chứng tỏ ngươi căn bản không có khí vận để gặp Thần Thụ Tần Lĩnh thần kỳ kia.

Chương 363

Vậy hãy quay về đi, còn về người bạn thuở nhỏ của ngươi, thật ra đã là người chết rồi.

Cứu hay không cũng chẳng sao cả.

Ta nói từ đầu rồi, không nên mạo hiểm khám phá bí mật cuối cùng.

Khi ngươi nhìn thấy nó, có thể sẽ hối hận cả đời." Khi Lý Thuần Phong nói xong, phó linh thể bắt đầu trở nên trong suốt.

Tần Vũ biết ông ta sắp biến mất, và mình cũng sắp rời khỏi cảnh giới này.

Nhưng Tần Vũ đặc biệt không hiểu câu nói kia: cứu hay không cứu người bạn thuở nhỏ cũng không sao cả, thật ra anh ta đã là người chết rồi.

Có ý gì?

Chẳng lẽ những người từng thấy Thần Thụ Tần Lĩnh đều là người chết?

Hay 'tiểu Cương Tử' mà mọi người biết cũng chỉ là một con quỷ đã biến dị?

"Lý tiền bối, mong ngài nói rõ điều này, đừng để chuyện này ảnh hưởng đến tình cảm huynh đệ giữa chúng tôi!" Tần Vũ lớn tiếng gọi Lý Thuần Phong.

Nhưng Lý Thuần Phong chỉ mỉm cười nhạt một cái rồi biến mất trong toàn bộ không gian tối đen trống rỗng.

Trong không gian không còn ai, Tần Vũ lại cố ý lớn tiếng gọi một

tiếng, chỉ có tiếng vang vọng trống rỗng từng đợt.

Tần Vũ nhắm mắt rồi mở ra, phát hiện mình đã trở lại trước cánh cửa đá khổng lồ kia.

Nhìn Bàn Tử và hai người kia vẫn nhắm chặt mắt, có lẽ cũng đang mắc kẹt trong huyễn cảnh chưa ra.

Không biết huyễn cảnh của mấy người có giống nhau không.

Nhưng theo lời Lý Thuần Phong, có lẽ chỉ có một mình tôi gặp được ông ấy.

Còn về huyễn cảnh của những người khác, có lẽ chỉ để họ đi vào một cảnh giới mơ hồ nào đó, để họ yên tĩnh không quấy rầy Tần Vũ đối thoại.

Tần Vũ vội lay lay ba người, ba người liền mở mắt.

"Mẹ kiếp, Lão Tần, ông biết không?

Tôi vừa nằm mơ, mẹ nó chứ thần kỳ quá đi mất.

Tôi mơ thấy mình làm hoàng đế, hậu cung có ba ngàn giai lệ, tôi ngày ngày... quả thực cảm giác như bay lên tiên vậy!" Bàn Tử vừa tỉnh dậy liền kích động nắm chặt lấy vai Tần Vũ mà lay, mặt đầy hưng phấn, không biết đã hưởng thụ đến mức nào.

"Lão Hồ, Lý Cương, giấc mơ của hai ông có khác mấy so với của Bàn Tử không?" Tần Vũ không tiếp lời Bàn Tử, mà chỉ nhàn nhạt hỏi Lão Hồ và Lý Cương.

Lão Hồ và Lý Cương đều gật đầu, nhưng không lộ ra vẻ ngạc nhiên hay vui sướng như vậy.

Bởi vì họ cảm thấy mọi chuyện quá quỷ dị, loại huyễn cảnh này giống như một loại 'quỷ đả tường' siêu cấp.

Khiến họ căn bản không phân biệt được phương hướng, nhưng

mọi thứ trong mơ lại chân thực đến nỗi người ta không nghĩ là mơ.

Điều khiến ba người càng thêm kỳ lạ là, họ nghe thấy âm nhạc rồi vô duyên vô cớ đứng ở đây mà đi vào giấc mơ.

Ba người đều mơ cùng một giấc mơ.

"Lão Tần, tôi nghĩ ông không nằm mơ như vậy đâu, với đạo hạnh của ông, tôi thấy ông căn bản sẽ không trúng chiêu này.

Chắc chắn ông không bị mắc kẹt trong cái bẫy này, hẳn là có chuyện gì khác đã xảy ra!" Lão Hồ rất tin tưởng định lực của Tần Vũ.

Ông ấy đoán Tần Vũ có lẽ đã nhìn thấy một số chân tướng khác trong huyễn cảnh.

"Đúng là như vậy, chỉ cần vượt qua được sự dụ hoặc đó, có thể biết được một số chuyện cần biết.

Trong huyễn cảnh, tôi đã gặp một người khiến tôi trăm mối không gỡ, Lý Thuần Phong.

Ông ấy nói cho tôi một số chuyện quan trọng, điều quan trọng nhất là: sau khi tôi tỉnh lại, bản nhạc ở đây sẽ vang lên một lần nữa, chìa khóa để mở cửa nằm trong âm nhạc.

Nếu tôi không thể dựa vào bản nhạc đó để mở cửa đá, ông ấy khuyên tôi nên quay về.

Bởi vì tôi không có khí vận để gặp Thần Thụ Tần Lĩnh thật sự." Khi Tần Vũ nói những lời này, ánh mắt đặc biệt chú ý đến sự thay đổi biểu cảm của Lý Cương.

Khi nói đến việc không cần phải cố chấp mở cửa đá nếu không được, biểu cảm của Lý Cương rõ ràng có sự thay đổi nhỏ.

Biểu cảm của Lý Cương đầu tiên xuất hiện một tia hoảng sợ, sau đó dần dần như xen lẫn chút phẫn nộ.

Cuối cùng lại lập tức trở nên bình tĩnh, dường như trong khoảnh khắc đã có đối sách.

Nếu là bình thường, Tần Vũ chắc chắn sẽ không phát hiện ra sự thay đổi biểu cảm tinh tế như vậy của Lý Cương.

Nhưng giờ đây có Đồng Thời Gian, anh cố ý làm chậm biểu cảm của Lý Cương.

Cẩn thận phân tích, đoán ra một số chuyện.

Quả đúng như Lý Thuần Phong đã nói, người bạn thuở nhỏ kia không cần phải cứu, bởi vì thật ra đã là người chết.

Chẳng lẽ Lý Cương trước mắt này, thật sự là một siêu cấp linh thể được Thần Thụ Tần Lĩnh phục sinh?

Khoảnh khắc đó, Tần Vũ lại bắt đầu nghi ngờ Lý Cương.

Mặc dù không hoàn toàn tin tưởng lời của Lý Thuần Phong, nhưng những gì Lý Cương trước mắt này thể hiện từ sau khi ra khỏi Tần Lĩnh cổ mộ quả thực có chút quá bất thường.

Có những thứ ngay cả Bàn Tử cũng sợ đến kêu oai oái, nhưng Lý Cương lại tỏ ra bình tĩnh đến lạ.

Chỉ khi nhắc đến việc không tiếp tục đi sâu hơn, anh ta mới tỏ ra không tự nhiên.

Hiển nhiên, mục đích của Lý Cương chỉ là muốn một lần nữa đi sâu vào Tần Lĩnh cổ mộ, để gặp Thần Thụ Tần Lĩnh.

Khoảnh khắc đó Tần Vũ thậm chí còn nghi ngờ Lý Cương trước mắt này căn bản chưa từng đến Tần Lĩnh cổ mộ phúc địa, cũng chưa từng thấy Thần Thụ Tần Lĩnh.

Anh ta chỉ ngẫu nhiên biết được một tin tức, rồi tìm cách lôi kéo ba người bọn họ, dẫn đường đi tìm Thần Thụ Tần Lĩnh thật sự.

Bất kể vì lý do gì, khoảnh khắc đó Tần Vũ đã đề phòng Lý Cương rất nhiều.

“Bàn Tử, lúc nãy ông đã chạm vào cái cơ quan đó khiến âm nhạc vang lên, bây giờ làm lại một lần nữa đi.

Lần này tôi phải dốc lòng lắng nghe, những điểm đặc biệt trong âm nhạc nhất định phải ghi nhớ.

Nếu thật sự không được, tôi chỉ có thể rút lui thôi.

Tiểu Cương Tử, nếu cửa đá thật sự không mở được, tôi cũng đã cố hết sức rồi, hy vọng cậu đừng trách ba anh em tôi nhé.” Tần Vũ cố ý nói vậy, lại cẩn thận nhìn chằm chằm vào mặt Lý Cương, xem liệu anh ta có biểu cảm gì khác không.

Bàn Tử nghe vậy lập tức không giữ được bình tĩnh.

“Lão Tần, lời ông nói có hơi không đúng rồi.

Lão Lý đi cùng tôi một đường, tôi cũng đã được nhiều bảo bối như vậy.

Mục đích chính của Lão Lý là để giải trừ lời nguyền.

Chương 364

Chẳng lẽ chỉ vì vài câu nói của Lý Thuần Phong mà chúng ta lại từ bỏ sao?

Cùng lắm cửa đá không mở được, tôi dùng thuốc nổ cho nổ tung ra sợ gì?" Bàn Tử có chút hằm hè nói với Tần Vũ.

"Bàn ca, đừng làm khó Tiểu Vũ như vậy.

Tôi biết anh tình nguyện đi cùng tôi, tôi cảm kích vô cùng, tôi nợ anh nhiều lắm.

Nếu cửa đá thật sự không mở được, tôi cũng không miễn cưỡng.

Tôi sẽ ở lại trong Tần Lĩnh cổ mộ, coi nó là mộ huyệt của mình.

Tôi cũng không muốn đi ra ngoài nữa, phải chịu đựng những cơn ác mộng dày vò như vậy, chi bằng thống khoái kết thúc tại đây." Lý Cương nghe Bàn Tử nói vậy, liền vội vàng nói với vẻ đại nghĩa lẫm liệt.

Lời nói đó suýt chút nữa khiến Lão Hồ và Tần Vũ cảm động.

Khoảnh khắc đó Tần Vũ càng thêm không tin Lý Cương, Lý Cương lúc này đang cố gắng đánh vào tình cảm.

Hiển nhiên tên này thật sự có mưu đồ khác.

Nhánh Thần Thụ Tần Lĩnh trong túi của hắn, không biết thật giả thế nào.

Nhưng Tần Vũ cảm thấy thứ đó chắc chắn có gì đó kỳ lạ, Lý Cương trước mắt này càng kỳ lạ hơn.

Khoảnh khắc đó Tần Vũ cảm thấy khi Lý Cương nói chuyện đều toát ra một cỗ yêu tà chi khí, thật không bình thường.

“Lão Lý, cậu đừng nghe lời ông ta, dù cửa đá không mở được, Bàn gia tôi cũng sẽ đi cùng cậu, nhất định giúp cậu giải trừ lời nguyền trên người.

Làm việc không câu nệ, Bàn Tử tôi không thể làm những chuyện bất nghĩa với bạn bè được.

Bàn Tử tôi đối với bạn bè có thể vì nghĩa mà xả thân, đã nhận là huynh đệ thì làm gì tôi cũng thấy đáng.” Khoảnh khắc đó Bàn Tử không biết đã bị Lý Cương rót vào tai những lời mê hoặc gì tối qua.

Anh ta hùng hổ bênh vực Lý Cương như vậy, khiến Tần Vũ và Lão Hồ hai người kinh ngạc vô cùng.

Tuy biết Bàn Tử trọng nghĩa khí, nhưng cũng không đến nỗi trở nên ngu muội vô tri như vậy chứ.

Vì một người mới quen mà phản bác hai người bạn cũ đã quen biết nhiều năm.

“Ai da, Bàn Tử, đừng kích động như vậy được không?

Tôi cũng chỉ nói thế, nhỡ đâu không mở được.

Ông xem chúng ta một đường đã trải qua bao nhiêu cơ quan, có khó khăn nào mà không vượt qua được?

Ông cứ việc làm cho bản nhạc đó vang lên lần nữa, còn lại chuyện mở cửa cứ giao cho tôi, nhất định sẽ mở được.” Tần Vũ thấy Bàn Tử như vậy đành phải nói vài lời, để ổn định lại cảm xúc của Bàn Tử.

Còn về bộ mặt thật của Lý Cương, chỉ có thể từ từ hé lộ cho Bàn Tử thấy.

Tên này không biết gân nào bị chập mà ra nông nỗi này.

Khiến Tần Vũ thật sự đau đầu, đây có thể nói là biến số lớn nhất trong chuyến đi Tần Lĩnh, điều mà Tần Vũ không ngờ tới.

Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, chỉ 'hừ' một tiếng rồi không nói gì nữa.

Anh ta đi đến cửa đá, chỉ thấy trên cửa đá có chạm khắc một bức tượng kỳ lạ, Bàn Tử chạm vào mắt bức tượng đó ba lần.

Bản nhạc tuyệt diệu lập tức lại vang lên, khoảnh khắc đó Tần Vũ lắng nghe vô cùng tỉ mỉ.

Tần Vũ yên lặng nhắm mắt lại, tận hưởng âm thanh mỹ diệu tựa thiên lai.

Lúc thì như núi cao nước chảy, lúc lại như dương xuân bạch tuyết.

Bỗng chốc lại như ngàn quân vạn mã đang chém giết.

Tần Vũ cảm thấy mình như một tiểu tốt trong ngàn quân vạn mã, cầm đao không ngừng chém giết.

Đột nhiên âm điệu lại chuyển, trong khoảnh khắc tĩnh lặng như chết chóc, như rơi vào địa ngục.

Bỗng chốc âm điệu lại vút cao, Tần Vũ cảm giác như đang ở thiên đường, xung quanh toàn là tiên nữ bay lượn.

Trong tích tắc Tần Vũ lại cảm thấy như chìm xuống đáy biển, thân thể mềm yếu vô lực, nhưng lại có một cảm giác vô cùng thoải mái.

Cảnh tượng lại chuyển, Tần Vũ cảm giác mình đang ở nơi phúc địa sa mạc.

Cảnh tượng "Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên" hiện ra trước mắt anh.

Cảm giác như đang chờ đợi hoàng hôn, dù tuổi đã xế chiều vẫn giữ tráng chí không dứt.

Từ đầu đến cuối Tần Vũ đều chăm chú lắng nghe bản nhạc tuyệt

mỹ.

Tần Vũ cảm thấy mình đã trải qua mười hai cảnh tượng, mỗi cảnh tượng đều kỳ ảo như vậy.

Bỗng chốc âm nhạc ngưng bặt, Tần Vũ vẫn nhắm mắt.

Anh có chút luyến tiếc, muốn tiếp tục thưởng thức bản nhạc tuyệt mỹ đó.

Bản nhạc này thật sự như âm thanh thiên giới, trong thế giới hiện đại ngày nay, từ trước đến nay chưa từng được thưởng thức bản nhạc hùng tráng như vậy.

Trí tuệ của người xưa quả thực khiến người hiện đại không thể sánh kịp.

Chỉ riêng từ âm nhạc, những cảnh tượng được ghi lại trong đó, khiến người nghe như thể đang thân lâm kỳ cảnh, thử hỏi âm nhạc ngày nay có mấy thứ có thể tạo ra hiệu ứng như vậy?

Tần Vũ cảm thấy nếu có thể, được trọng sinh ở Đại Đường cũng là một chuyện tốt đẹp.

Không vì gì khác, chỉ vì âm nhạc tuyệt mỹ của thời Đại Đường thịnh thế này thôi, anh cũng thấy đáng giá rồi.

Tần Vũ đang say sưa hồi tưởng lại bản nhạc vừa rồi, lúc này Bàn Tử lay lay vai anh nói.

"Lão Tần, nhạc hết rồi, mau tỉnh đi, không phải lại vào huyễn cảnh rồi chứ?

Ông có tìm ra điểm kỳ lạ trong âm nhạc, cách mở cửa chưa?" Tần Vũ trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, cái tên Bàn Tử chết tiệt này cứ dựa dẫm vào mình mọi chuyện.

Chẳng lẽ bản nhạc tuyệt mỹ vừa rồi, anh ta lại không hề nghe ra

chỗ kỳ lạ nào sao?

Âm nhạc đã dẫn dắt mình chiêm ngưỡng mười hai cảnh đẹp tuyệt vời, trên cửa đá vừa hay có mười hai ô vuông có thể di chuyển.

Hiển nhiên, cần phải ghép nối những cảnh tượng vừa trải qua theo thứ tự, thì có thể mở được cửa đá.

Cái tên Bàn Tử chết tiệt này chắc chỉ vội vàng muốn mở cửa đá, căn bản không chịu lắng nghe âm nhạc một cách nghiêm túc.

Cho nên cũng không cảm nhận được cảnh giới tuyệt mỹ đó rồi.

Tần Vũ bất đắc dĩ mở mắt, trừng Bàn Tử một cái, không nói lời nào.

Anh trực tiếp đi đến trước cửa đá, quan sát mười hai ô vuông.

Trên mỗi ô vuông đều khắc những phong cảnh khác nhau, hiển nhiên đúng như anh đoán.

Nhưng Tần Vũ quan sát rất lâu, rồi lộ ra vẻ mặt khó xử, cố ý nói.

Chương 365

“Xin lỗi, cửa đá này tôi thật sự không có cách nào mở được.

Những thứ khắc trên các ô vuông này tôi căn bản không hiểu.” Ban đầu mặt Bàn Tử đầy vẻ mong chờ, nhưng nghe Tần Vũ nói vậy liền lập tức biến sắc.

Sau khi nói xong, Tần Vũ lại cố ý liếc nhìn Lý Cương một cái.

Lý Cương dường như đang chăm chú làm việc gì đó, không chú ý nghe cuộc nói chuyện.

Lão Hồ khóe miệng lộ ra một nụ cười khó nhận thấy.

“Lão Tần, nếu đã nói vậy, e là tôi chỉ có thể quay về theo đường cũ thôi.

Vậy mong là căn mộ thất phía sau vẫn chưa sụp đổ, tôi vẫn có thể ra ngoài được.” Lão Hồ cố ý nâng cao giọng nói.

Mục đích là để Lý Cương nghe thấy những lời đó, xem Lý Cương sẽ có biểu hiện gì.

Lý Cương bị âm thanh cao vút tám độ của Lão Hồ đột nhiên làm giật mình.

Anh ta vội vàng ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, rồi nói với Tần Vũ.

“Lão Tần, có thể để tôi thử một chút không?

Mở hai cánh cửa đá phía trước, tôi cũng đã có chút kinh nghiệm rồi.

Vừa rồi tôi vẫn im lặng, là đang cẩn thận hồi tưởng lại những cảnh tượng xuất hiện trong âm nhạc vừa rồi.

Nếu mọi người lắng nghe kỹ cũng sẽ cảm nhận được những phong cảnh kỳ dị đó.

Những phong cảnh đó chính là chìa khóa mở cửa, nếu không mở được thì tôi sẽ quay về theo đường cũ." Tần Vũ gật đầu không nói gì.

Lý Cương thấy Tần Vũ gật đầu, liền đi thẳng đến trước cửa đá mà nghiên cứu.

Tần Vũ nhìn bóng lưng Lý Cương, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Quả nhiên tên này giấu diếm rất kỹ, rất có thể đây không phải lần đầu tiên đến Tần Lĩnh Thần Mộc.

Đối với một số cơ quan ở đây, hắn ta nắm rõ như lòng bàn tay.

Nhưng tại sao lại cứ phải kéo ba người bọn tôi theo?

Nếu hắn có năng lực đến đây một lần, vậy chắc chắn có thể đến lần thứ hai.

Tần Vũ chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, muốn xem rốt cuộc Lý Cương này bán thuốc gì trong hồ lô.

Anh liếc mắt ra hiệu cho Lão Hồ.

Lão Hồ cũng khẽ mỉm cười với anh, giơ ngón tay cái lên.

Hai người tâm ý tương thông, triệt để coi Lý Cương là nhân vật nguy hiểm.

Tiếp theo, hai người sẽ không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của tên tiểu tử Lý Cương.

Hiện tại hai người thậm chí còn nghi ngờ rằng dưới hai cánh cửa đá kia, tên tiểu tử này chắc chắn đã có được thứ gì đó thần kỳ.

Rất có thể thứ bảo bối quý giá nhất trong mộ thất nằm ngay dưới

cánh cửa đá đó.

Nhưng Tần Vũ có một điều nghi vấn lớn, Thần Thụ Tần Lĩnh không biết thuộc niên đại nào, mà cơ quan cửa đá ở đây lại sử dụng nhạc Đại Đường.

Hiển nhiên, Lý Thuần Phong đã thay đổi cơ quan ở đây.

Vậy thì Lý Thuần Phong hoàn toàn không cần thiết phải làm vậy, bởi vì chỉ riêng những cơ quan phía trước cũng đã đủ để giết người rồi.

Tại sao lại cố ý thiết lập một cơ quan như vậy ở đây?

Chẳng lẽ thật sự chỉ là thiện ý nhắc nhở Thời Không Chi Tử thế hệ thứ ba sao?

Tần Vũ cảm thấy Lý Thuần Phong này cũng đang ủ mưu một âm mưu lớn, dường như là để gài bẫy mình.

Dù sao Tần Vũ cũng đã đề phòng lão già Lý Thuần Phong này.

Đối với loại lão quái vật đã sống hơn hai trăm năm này, anh không dám tin tưởng tuyệt đối.

Không ai vô duyên vô cớ tốt với người khác cả.

Vì ông ta đã xuyên việt ba lần, linh thể bị tổn thương nghiêm trọng.

Mọi việc ông ta làm chắc chắn chỉ là để khôi phục linh thể của mình.

Rất có thể cần Tần Vũ làm một số việc, để giúp ông ta khôi phục linh thể.

Tần Vũ đột nhiên lại nghĩ đến Thời Không Chi Tử thế hệ thứ ba.

Vậy giữa mình và Lý Thuần Phong còn có một Thời Không Chi

Tử, tại sao Lý Thuần Phong lại không nhắc đến người đó?

Tại sao lại không tốt bụng nhắc nhở người đó?

Hiển nhiên người đó đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có thể không còn ở ở vị diện này nữa.

Tần Vũ đang không ngừng suy nghĩ những vấn đề này, đột nhiên toàn bộ không gian rung chuyển.

Anh vội vàng thu hồi tâm thần, cho rằng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc đó, anh thấy cánh cửa đá trước mắt đang từ từ mở ra, tiếng "oong long long" không ngừng truyền đến.

Bàn Tử thấy cửa đá mở ra cũng mừng rỡ như điên, nhưng biểu cảm trên mặt Tần Vũ lại càng thêm ngưng trọng.

Quả nhiên Lý Cương có điều giữ lại, mặc dù vừa rồi anh ta đã chiêm ngưỡng toàn bộ những phong cảnh thần kỳ đó.

Nhưng muốn xâu chuỗi mười hai địa điểm đó lại với nhau, nếu không nhờ Đồng Thời Gian, thì không ai có bản lĩnh đó.

Thế mà Lý Cương trước mắt lại làm được nhanh đến vậy, mở được cánh cửa đá, vấn đề của Lý Cương có thể thấy rõ ràng.

"Lão Lý, cậu giỏi thật đấy, ngay cả cửa đá mà Lão Tần không có cách nào mở được mà cậu cũng nghiên cứu thấu.

Sau này đi hạ mộ chắc chắn phải mang cậu theo rồi.

Có cậu ở đây những cơ quan không mở được, tôi cảm thấy yên tâm hơn nhiều rồi." Bàn Tử kích động đi tới, một tay ôm lấy Lý Cương, cười ha hả nói.

Không kể xiết trong lòng anh ta vui sướng đến mức nào.

Một trong những mục đích của Bàn Tử là giúp Lý Cương giải trừ lời nguyền, mục đích quan trọng hơn là muốn biết Thần Thụ Tần Lĩnh rốt cuộc trông như thế nào.

Trong mộ thất kia, anh ta đã kiếm được vài món kim khí.

Không biết trong đại mộ thất này sẽ có bảo bối gì.

Thật sự là rất không nỡ rời đi, Bàn Tử xưa nay chưa bao giờ ghét bỏ có quá nhiều bảo bối trong người.

"Bàn ca đừng khen tôi như vậy, tôi sẽ kiêu ngạo đấy.

Chương 366

Tôi cũng chỉ là may mắn, phát hiện ra điều huyền bí trong âm nhạc.

Cơ quan này có một mạch tương truyền, từ hai cánh cửa đá phía trước, tôi cũng đã tìm hiểu được một số quy luật, mới có thể nhanh chóng phá giải cánh cửa này.

Phải biết rằng trụ cột của tôi là Lão Tần mà.

Nhiều chuyện vẫn phải nhờ ông ấy, chút thông minh vặt của tôi so với Lão Tần còn kém xa." Lý Cương lại tỏ ra vô cùng khiêm tốn, không hề chấp nhận lời nịnh nọt của Bàn Tử.

Nhưng rõ ràng biểu cảm của anh ta rất vui vẻ, không biết thật giả thế nào.

Tần Vũ và Lão Hồ hai người yên lặng nhìn Lý Cương biểu diễn, trong lòng không ngừng cười lạnh.

Không biết cái đuôi cáo của tên này còn giấu được bao lâu, Tần Vũ cũng đặc biệt tò mò.

Chứ Tần Vũ căn bản không sợ tên tiểu tử này có thể gây ra sóng gió lớn đến mức nào.

"Tiểu Cương Tử, lúc ở trong đại mộ đó cậu có tỉnh táo không, có nhớ được một số thứ bên trong không?

Vậy bên trong mộ thất có nguy hiểm gì không, tôi còn chuẩn bị trước để ứng phó với những sự kiện bất ngờ bên trong." Tần Vũ cố ý tỏ ra vẻ sốt ruột trên mặt, dường như anh ta đặc biệt quan tâm đến đại mộ thất cuối cùng, mọi thứ đều vì sự an nguy của Lý Cương.

"Lão Tần, nói thật không giấu giếm, bên trong đại mộ thất cuối

cùng đầy rẫy thanh đồng khí.

Các loại binh khí bằng thanh đồng, điều thú vị nhất là còn trưng bày các loại nhạc khí bằng thanh đồng đã yên vị mấy ngàn năm.

Những nhạc khí này một khi tấu lên dường như sẽ kéo người ta vào huyễn cảnh, còn sâu đến mức nào thì tôi cũng không rõ." Lý Cương bình tĩnh nói những lời này.

Biểu cảm anh ta thể hiện lúc đó, dường như không hề bị ác mộng quấy nhiễu, cả người trông có vẻ tinh thần.

Dường như càng đến gần Thần Thụ Tần Lĩnh, trạng thái của anh ta càng tốt hơn, không giống một người cả ngày bị ác mộng quấy nhiễu chút nào.

"Ồ, nếu nói vậy, thì chỉ cần tôi đi vào không chạm vào những nhạc khí đó, căn bản sẽ không có nguy hiểm gì sao?

Tôi có thể an nhiên vượt qua đây, để gặp Thần Thụ Tần Lĩnh đã được truyền tụng bấy lâu nay sao?" Lão Hồ trầm mặc rất lâu, cuối cùng cũng mở miệng nói.

Trong lời nói đầy vẻ trào phúng.

Anh ta không tin trong đại mộ thất lớn như vậy lại không có nguy hiểm nào khác.

Suốt đường đi, những mộ thất phía trước đã khiến họ đủ khốn đốn rồi.

Cửa ải cuối cùng lẽ nào lại đơn giản như vậy sao?

"Ai da, Lão Hồ, giọng điệu ông là có ý gì?

Lão Lý và tôi đã giao tình như vậy, ông không tin lời cậu ta sao?

Ông xem, nếu không phải Lão Lý thì cửa đá căn bản không mở được.

Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, rốt cuộc trong mộ thất có tình huống gì?

Chúng ta cứ vào xem thì biết, đúng như Lão Tần đã nói, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn mà.” Bàn Tử hiển nhiên đã trở thành kẻ bợ đỡ của Lý Cương.

Ai mà có chút bất mãn với Lý Cương là anh ta đứng ra cãi lại ngay.

Khiến Tần Vũ và Lão Hồ hai người vô cùng buồn bực, tên này rốt cuộc là sao chứ?

“Thôi được rồi Bàn Tử, ông cũng bớt nói vài câu đi, chúng ta vào xem tình hình bên trong thế nào.

Biết đâu còn có thể thưởng thức lại bản nhạc Đại Đường kia nữa chứ.” Thật ra Tần Vũ đối với một số cơ quan phía sau cũng không quá để tâm.

Đúng như câu nói 'nghệ cao nhân đảm đại'!

Bởi vì anh cảm thấy mình nhất định có thể giải quyết mọi việc an toàn.

Lý Thuần Phong thân là Thời Không Chi Tử còn có thể bình an vô sự đi ra từ đây, tại sao mình lại không thể?

Chẳng lẽ mình thật sự kém Lý Thuần Phong nhiều đến vậy sao?

Huống hồ ý tứ trong lời nói của Lý Thuần Phong là anh có thể an toàn rời khỏi đây.

Cho nên Tần Vũ hiện tại đặc biệt tự tin trong lòng, căn bản không sợ phía sau có nguy hiểm chết người.

Tần Vũ dẫn đầu bước vào mộ thất phía trước, vẫn còn một đoạn cầu thang kéo dài xuống dưới.

Xem ra Thần Thụ Tần Lĩnh nằm ở nơi sâu hơn nữa.

Tần Vũ không hề hoảng sợ chút nào, ung dung tự tại bước xuống.

Ba người còn lại cũng đi theo sát phía sau.

Khi mấy người dần dần đi sâu vào, những ngọn đèn dầu xung quanh "phập phập phập" liên tục sáng lên.

Khi toàn bộ đèn dầu trong mộ thất đều được thắp sáng, toàn bộ không gian liền sáng bừng.

Mấy người vội vàng tắt đèn pin, bởi vì suốt đường đi, đèn pin đã dùng khá nhiều điện.

Phải tiết kiệm điện một chút, nếu không phía sau thật sự có thể không ra ngoài được.

Khi toàn bộ đèn trong mộ thất đều sáng lên, Tần Vũ nhìn mọi thứ, trong lòng có chút kinh ngạc.

Mộ thất ở đây, quả nhiên là một cung điện lớn.

Ở cuối mộ thất có một chiếc ghế lớn, tuy không phải long ỷ, nhưng cũng có khí thế đó.

Ở hai bên đại điện bày đủ loại nhạc khí hình thù kỳ dị.

Thật sự đã yên vị mấy ngàn năm, các loại nhạc khí dân gian và cung đình đều được thu thập ở đây.

Ở giữa là các loại binh khí bằng đồng.

Chưa kể đến những thứ khác, chỉ riêng số lượng thanh đồng khí nhiều như vậy, ước chừng cũng phải có đến hàng vạn kiện.

Rốt cuộc là mộ của niên đại nào, những thanh đồng này vào thời đại đó mà muốn đúc ra cũng là một công trình vô cùng đồ sộ rồi.

Huống hồ lại phải đúc thành nhiều nhạc khí và binh khí như vậy.

Huống hồ sau này thanh đồng không còn thịnh hành nữa.

Những nhạc khí này, thậm chí có cái còn thuộc thời Tống về sau, hiển nhiên có chút khó mà tin được.

Chẳng lẽ những thứ này là do Lý Thuần Phong làm ra sau khi xuyên việt sao?

Cũng có chút không hợp lý, Lý Thuần Phong hiển nhiên chỉ muốn tu phục linh thể của mình, không cần thiết phải làm những chuyện vô nghĩa như vậy chứ.

Tần Vũ nhìn mọi thứ bên trong, không quá chấn kinh.

Hiện tại đối với những thứ không liên quan này, anh không có hứng thú lớn.

Trong lòng anh đặt Lý Thuần Phong là mục tiêu hàng đầu.

Chương 367

Anh quyết định sau khi trở về từ Tần Lĩnh cổ mộ, trước tiên sẽ đi giải mã văn tự trên hai mảnh bạch cẩm kia.

Sau đó sẽ nghiên cứu sự tích của Lý Thuần Phong.

Tần Vũ đi vòng quanh mộ thất, tìm kiếm những điều thú vị.

Anh phát hiện trong mộ thất, ở phía rìa có hai hàng thanh đồng hình người.

Những thanh đồng khí đó cảm giác như chỉ là một cái vỏ rỗng, bên trong dường như thật sự có người bị nhốt.

Những tượng thanh đồng này, không ngoại lệ đều là hình tượng nữ giới.

Những tạo hình nữ giới này khác nhau, nhìn các đặc điểm của những phụ nữ này, không phải là nét đặc trưng của hoàng tộc/thiên tử.

Tần Vũ càng thêm khẳng định đây có lẽ là một đại mộ được xây dựng bởi một bộ lạc dân tộc thiểu số vào thời viễn cổ.

Từ đó có thể thấy người được chôn cất ở đây có quyền lực lớn đến mức nào.

Không chừng người này có thể sánh ngang với Viêm Đế thậm chí là Hoàng Đế.

Khi Tần Vũ định chạm vào những thanh đồng khí đó, đột nhiên, toàn bộ nhạc khí trong không gian vang lên.

Anh vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy Lý Cương đang gõ vào một hàng khánh.

Tần Vũ khóe miệng đột nhiên nở một nụ cười lạnh, quả nhiên Lý Cương cuối cùng cũng lộ ra đuôi cáo rồi.

“Tiểu Cương Tử, cậu đang làm gì?

Không muốn sống nữa à?” Tần Vũ lớn tiếng quát với giọng điệu cực kỳ băng lãnh.

Khoảnh khắc đó Tần Vũ đã động sát tâm.

Bàn Tử và Lão Hồ hai người cũng kinh hãi nhìn Lý Cương.

“Ha ha ha, Tần Vũ, đi một đường dài, ngươi đã sớm nghi ngờ ta rồi phải không?

Không cần phải che giấu nữa.

Quả thật những cơ quan phía trước ta căn bản không thể đối phó được.

Ta lừa các ngươi, chỉ là muốn các ngươi giúp ta giải trừ những cơ quan đó.

Đến đây, giá trị lợi dụng của các ngươi đã hết, cho nên không cần giữ lại nữa.

Hãy tận hưởng Thiên Lại Cửu Trọng Âm đi.

Hy vọng các ngươi có vận khí sống sót, ta không chơi cùng nữa đâu.

Thần Thụ Tần Lĩnh đó chỉ có một mình ta được chiêm ngưỡng lần nữa, tạm biệt!

Ha ha ha!” Khoảnh khắc đó Lý Cương tỏ ra vô cùng điên cuồng.

Tần Vũ khóe miệng khẽ cười, trực tiếp rút dao găm ra.

Lý Cương chưa kịp phản ứng, đã thấy một con dao găm cắm vào cổ họng mình.

Lý Cương nặng nề ngã xuống đất, chết rồi.

Tần Vũ không có biến đổi cảm xúc gì lớn, chỉ bình tĩnh bước tới, thản nhiên rút dao găm ra, cứ như vừa rồi chỉ giết một con kiến vậy.

Bàn Tử và Lão Hồ cũng không quá động lòng, dù sao một kẻ muốn đẩy người khác vào chỗ chết, thì chết cũng đáng đời.

Nhưng Bàn Tử như bị ma xui quỷ khiến, nhặt lấy cái dùi gỗ nhỏ kia, gõ hai cái vào nhạc khí.

Đột nhiên ba người cảm thấy một cỗ áp lực nặng nề.

Toàn bộ nhạc khí trong đại điện đều vang lên.

"Lão Tần, mau nghĩ cách đi, không được rồi, âm nhạc dường như có lực ma huyễn, nó ghì chặt chân tôi, khiến tôi khó di chuyển quá!" Khoảnh khắc đó Bàn Tử vội vàng kêu lớn.

"Bàn Tử, không phải ông gõ đấy sao?" Lão Hồ cố nén sự phiền muộn trong lòng, trong lời nói lại có ý trào phúng nói với Bàn Tử.

Bàn Tử khoảnh khắc đó liền ngậm miệng lại, hối hận cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Tần Vũ cũng thở dài một hơi.

Bàn Tử quả thật là "đồng đội thần thánh" mà, vừa giải quyết xong một tên rắc rối, lại tự mình gây ra một phiền phức lớn như vậy.

Anh không quá để tâm đến Thiên Lại Cửu Trọng Âm trong miệng Lý Cương.

Chẳng phải chỉ là một cái huyễn cảnh thôi sao!

"Bàn Tử, Lão Hồ, hai người đừng quá mức chống cự Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Dù sao nó cũng chỉ là một bản nhạc, quan trọng hơn là tác dụng

tâm lý của nó.

Bởi vì trước đây Lý Cương nói bản nhạc này sẽ lấy mạng người.

Thật ra không phải vậy, âm nhạc không đáng sợ đến thế.

Nó quả thật sẽ kéo chúng ta vào một số huyễn cảnh, nhưng chỉ cần giữ tâm thái bình tĩnh mà lắng nghe, cảm nhận Thiên Lại Cửu Trọng Âm, sẽ có phát hiện mới.

Tôi dám chắc Thiên Lại Cửu Trọng Âm sẽ không lấy mạng chúng ta.

Lúc đó ở trên con thuyền đắm kia, huyễn cảnh mà Lý đại nhân tạo ra đáng sợ đến vậy, tôi còn chịu được, sợ gì những chuyện khác chứ?

Chỉ cần trong lòng ghi nhớ mọi thứ ở đây đều là huyễn giác, gặp phải thì bình tĩnh ứng phó, đừng căng thẳng là được." Bởi vì khoảng cách giữa Tần Vũ và Bàn Tử, Lão Hồ hơi xa, lại thêm Thiên Lại Cửu Trọng Âm đang vang lên, để Bàn Tử và Lão Hồ nghe thấy, Tần Vũ không thể không dốc toàn lực, lớn tiếng gọi hai người.

Hai người nghe Tần Vũ nói vậy, lập tức thay đổi tâm trạng sốt ruột.

Họ thả lỏng tâm trí, nhắm mắt lại, yên lặng lắng nghe Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Tần Vũ dùng thấu thị chi nhãn nhìn sang, thấy hai người đã đi vào trạng thái.

Anh thở phào một hơi, thật ra cũng không biết Thiên Lại Cửu Trọng Âm rốt cuộc có lấy mạng người hay không.

Nhưng anh có sự tự tin rằng mình đoán đúng.

Tin rằng Lý Thuần Phong sẽ không để mình dễ dàng chết ở đây, bởi vì anh còn có tác dụng lớn đối với Lý Thuần Phong.

Cho nên chỉ đoán rằng Thiên Lại Cửu Trọng Âm như vậy có thể bình an vượt qua.

Hơn nữa hiện tại cũng không có cách nào khác, bởi vì toàn bộ cơ thể đều bị Thiên Lại Cửu Trọng Âm này áp chế, căn bản không thể nhúc nhích, chỉ có thể coi như đang thưởng thức âm thanh thiên giới mà thôi.

Tần Vũ thấy Bàn Tử và Lão Hồ đã nhắm mắt, anh cũng lập tức nhắm mắt, yên lặng lắng nghe Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Khoảnh khắc đó anh phát hiện sau khi thả lỏng tâm thái, quả nhiên áp lực trên người đã giảm bớt.

Tần Vũ khóe miệng khẽ cười, quả nhiên những lời nói trước đó của Lý Cương là cố ý tạo ra một tâm trạng căng thẳng, áp lực.

Chương 368

Đợi sau khi gõ vang những nhạc khí ở đây, để Thiên Lại Cửu Trọng Âm tạo ra một nỗi sợ hãi sâu sắc.

Nếu với tâm thái sốt ruột, cấp thiết mà đối mặt, có lẽ sẽ bị những huyễn cảnh do Thiên Lại Cửu Trọng Âm tạo ra dọa chết hoặc áp lực mà chết.

Tần Vũ khoảnh khắc đó cảm thấy tên Lý Cương này chết thật đáng đời!

Sống tốt không được sao?

Tại sao cứ phải đi tính toán hãm hại người khác?

Nhưng sau khi Tần Vũ có chút cảm xúc đó, anh cảm thấy áp lực trên người lại đột nhiên tăng lên.

Tần Vũ cảm giác mình sắp thở không nổi.

Anh vội vàng dẫn tất cả ý niệm xuống, thở sâu một hơi rồi lắng nghe âm nhạc.

Khi cảm thấy âm nhạc mỹ diệu, áp lực lại giảm đi không ít.

Tần Vũ lúc này mới hiểu ra, thì ra Thiên Lại Cửu Âm chỉ cần nội tâm không có tạp niệm, sẽ không có chuyện ngoài ý muốn.

Tần Vũ gạt bỏ tất cả tạp niệm trong lòng, cẩn thận thưởng thức Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Đột nhiên anh thấy trước mắt tối sầm, cả người rơi vào một thế giới đặc biệt u ám.

Thỉnh thoảng có một cái bóng đen lướt qua bên cạnh, dần dần những bóng đen càng ngày càng nhiều.

Tần Vũ lúc này mới phát hiện đây dường như là một luyện ngục, vô số quỷ hồn đang gào thét bên cạnh, tiếng kêu thê thảm ấy nối tiếp nhau.

Tần Vũ nhìn mọi thứ trước mắt, khẽ cười, không để tâm.

Nhưng anh luôn tự nhắc nhở trong lòng rằng mọi thứ đều là huyễn cảnh, không chân thật.

Yên lặng chờ đợi sẽ qua đi, cuối cùng sẽ có ngày xuân ấm hoa nở, nhân gian không còn luyện ngục.

Tần Vũ tự mình an ủi như vậy.

Bởi vì anh biết, mình đã nói với Lão Hồ và Bàn Tử như vậy.

Nếu lúc đó, Lão Hồ và Bàn Tử vì anh mà chết rồi, mà anh lại không thoát ra được khỏi huyễn cảnh, thì đó thật sự là một trò cười rồi.

Cái hình tượng cao lớn uy mãnh trong mắt Lão Hồ và Bàn Tử có lẽ sẽ tan thành mây khói.

Tần Vũ giữ vững sự kiên định trong lòng, mọi thứ trước mắt đều là hư vô, cuối cùng sẽ tan biến.

Tần Vũ thân ở trong thế giới luyện ngục, nhắm chặt mắt, trong lòng không hề dao động.

Khoảnh khắc đó anh như một tờ giấy trắng.

Tuy thỉnh thoảng cảm thấy dường như có quỷ hồn đang kéo vạt áo mình, nhưng trong lòng anh bình lặng như hồ thu, không hề để tâm đến bất cứ điều gì.

Cứ thế thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Tần Vũ đột nhiên phát hiện những tiếng kêu thê thảm bên tai mình dần dần nhỏ lại.

Cảm giác bị kéo vạt áo cũng không còn nữa.

Anh lại kiên nhẫn đợi một lát, tiếng kêu đó triệt để tan biến.

Đột nhiên anh cảm thấy nóng bỏng.

Khi mở mắt ra, anh phát hiện mình đang ở trong một thế giới dung nham, ngồi trên miệng một ngọn núi lửa.

Tần Vũ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng chỉ khẽ cười.

Anh lại nhắm mắt lại, không để tâm nữa.

Tuy thế giới vẫn nóng rực như vậy, quả thật anh cũng đổ không ít mồ hôi, nhưng anh vẫn kiên định tin rằng đó là ảo giác, mọi thứ đều không chân thật.

Anh lại tìm kiếm cảm giác trước đó, bởi vì cảm giác ấy đặc biệt huyền diệu, khiến anh như si như dại.

Tần Vũ yên lặng ngồi trên đỉnh núi lửa, hai tai không nghe tiếng núi lửa, một lòng chỉ như tờ giấy trắng tinh khiết.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, anh mở mắt, núi lửa đã phun trào.

Anh không hề hoảng sợ, thậm chí còn cảm thấy cảnh núi lửa phun trào thật đẹp, thật tráng lệ.

Tần Vũ nhìn dung nham phun cao mấy chục mét.

Khi chúng rơi xuống và lao về phía mình, anh cảm giác nhiệt độ lại tăng cao.

Nhưng anh không hề hoảng sợ, yên lặng chờ đợi, đợi dung nham lao về phía mình.

Khoảnh khắc dung nham chạm vào người anh, anh lập tức cảm thấy lạnh lẽo đến cực điểm.

Nhìn kỹ lại, thì ra anh lại đang ở trong một thế giới băng tuyết.

Thật đúng là băng hỏa lưỡng trọng thiên mà.

Vừa rồi còn đang tắm trong dung nham, giờ lại ở trong gió tuyết đầy trời.

Yên lặng ngồi, thật không thoải mái chút nào.

Nếu là người bình thường, trong thời gian ngắn như vậy mà trải qua hai cảnh tượng như thế, có lẽ đã đủ để bị dọa chết rồi.

Nhưng nội tâm của Tần Vũ đủ mạnh mẽ.

Anh cũng bây giờ cuối cùng đã biết, cái gọi là Thiên Lại Cửu Trọng Âm có lẽ là để mình trải qua chín không gian cực đoan, để cảm nhận những nỗi sợ hãi khác nhau.

Nếu có thể chịu đựng được toàn bộ chín không gian, thì có thể vượt qua Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Tần Vũ đã hiểu rõ cái gọi là Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Càng thêm tự tin, chỉ cần yên lặng chờ đợi, là có thể vượt qua Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Bởi vì trong ngôi mộ này, việc gặp phải một số huyễn cảnh là chuyện hết sức bình thường.

Tần Vũ cũng không phải lần đầu gặp phải, chỉ cần tâm tĩnh, mọi thứ trước mắt đều là hư vô!

Tại vùng đất băng giá, tuyết phủ, Tần Vũ vẫn tĩnh tọa trên đỉnh một ngọn núi tuyết.

Gió lạnh buốt khiến người ta run rẩy, nhưng anh vẫn vững vàng như một pho tượng gỗ.

Mặc kệ băng tuyết lạnh giá, mặc cho gió lạnh thấu xương thổi

qua, anh vẫn như một đóa hồng trắng kiên cường trong gió bão, kiên nhẫn chờ đợi nở rộ.

Đột nhiên, Tần Vũ cảm thấy gió lạnh xung quanh càng thêm phần khắc nghiệt, những bông tuyết ào ào tát vào mặt, buốt giá.

Anh mở mắt, nhìn thấy một cơn lốc xoáy khổng lồ cuốn theo vô số bông tuyết bay đến.

Khẽ mỉm cười, anh biết chỉ cần cơn lốc xoáy thổi qua người, miễn là không sợ hãi, anh sẽ được truyền tống đến khung cảnh tiếp theo.

Chương 369

Đây chính là cửa ải thứ ba của Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Anh nóng lòng muốn được trải nghiệm sáu trọng âm còn lại.

Khi cơn lốc xoáy khổng lồ thổi qua người, Tần Vũ quả thực cảm thấy buốt giá toàn thân.

Nhưng anh đã kiên nhẫn chịu đựng, cảm giác trong ảo cảnh chân thật đến thế.

Trong lúc Tần Vũ đau đớn, đột nhiên anh cảm thấy khó thở.

Mở mắt ra, anh phát hiện mình đang tĩnh tọa dưới đáy biển sâu, ước chừng phải sâu hàng vạn mét.

Bởi vì xung quanh tối đen như mực, ngay cả cá dưới đáy biển cũng không có.

Điều đó đủ để chứng tỏ đáy biển đủ sâu, ánh sáng mặt trời không thể chiếu tới, và một số sinh vật cũng không thể sống sót dưới nước.

Nhưng Tần Vũ không hề hoảng sợ chút nào, vì đã là ảo cảnh thì mọi thứ đều là giả.

Người thường không thể hô hấp dưới nước, nhưng vào khoảnh khắc này, anh như một con cá, có thể tự do bơi lội dưới biển.

Quả nhiên, ngay sau đó Tần Vũ phát hiện mình có thể hô hấp dưới nước.

Đột nhiên, dường như có một quái vật khổng lồ bơi tới, há miệng nuốt chửng anh.

Trong chốc lát, Tần Vũ cảm giác như mình mất đi tri giác.

Tần Vũ bỗng cảm thấy toàn thân da dẻ đặc biệt khô rát.

Khoảnh khắc sau anh lại khôi phục tri giác.

Khi Tần Vũ mở mắt, anh đang tĩnh tọa trong một sa mạc rộng lớn.

Mặt trời khổng lồ trên đỉnh đầu nung đốt, không lâu sau, môi anh nứt nẻ, da cũng bị cháy nắng.

Tần Vũ cảm thấy Thiên Lại Cửu Trọng Âm thật sự khủng khiếp.

Nếu là người có tâm tính không kiên định, e rằng hai trọng âm đầu đã không chịu nổi.

Mỗi loại cảm giác trải nghiệm đều chân thật đến vậy.

Mỗi lần đều lởn vởn bên bờ vực tử vong.

Vừa rồi còn ẩm ướt khó chịu dưới đáy biển sâu, nay lại thoáng chốc chuyển đến vùng sa mạc rộng lớn.

Tần Vũ thực sự tò mò, tiếp theo sẽ đi đâu.

Khi Tần Vũ đang suy nghĩ về những gì sẽ xảy ra tiếp theo, đột nhiên anh cảm thấy càng lúc càng nóng, ngẩng đầu nhìn thấy mặt trời đang từng chút một tiến gần về phía mình.

Khi mặt trời rơi xuống đỉnh đầu, một tiếng nổ lớn vang lên, anh lại mất đi tri giác.

Đột nhiên, Tần Vũ nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh.

Anh mở mắt nhìn, thấy mình đang ở trên một chiến trường.

Hai đội quân đang không ngừng chém giết, giẫm đạp qua trước mặt anh.

Anh cảm giác một thanh đao chém vào cổ mình.

Trong khoảnh khắc đó, anh cảm giác như mình đã chết hàng vạn lần.

Nhưng anh vẫn tin đây là giả, anh còn sống, những người này chỉ

đang diễn kịch.

Tần Vũ liền nhắm mắt lại, không để ý đến mọi thứ xung quanh.

Nhưng ngay lúc đó, hai bên dường như đã phát hiện ra sự tồn tại của Tần Vũ.

Bỗng chốc, hàng vạn mũi tên bay về phía anh, Tần Vũ cảm giác như mình bị xé thành vô số mảnh.

Tần Vũ cảm thấy toàn thân đau nhói kịch liệt, như thể toàn bộ cơ thể bị xé toạc, anh lại mất đi tri giác, không còn ý thức.

Đột nhiên, Tần Vũ lại bị tiếng sấm ầm ầm đánh thức.

Anh cảm thấy cơn đau vừa rồi chưa hoàn toàn tan biến, lại có chuyện gì nữa đây?

Khi mở mắt ra, anh phát hiện mình đang ngồi trên đỉnh núi.

Trên đầu, mây đen dày đặc không ngừng phát ra tiếng sấm.

Bỗng một tia sét đánh xuống ngay trước mặt anh, anh cảm giác như nó chỉ cách đỉnh đầu mình một milimet.

Tần Vũ suýt chút nữa không kìm được nỗi sợ hãi, đây thực sự không phải là trò đùa.

Anh cảm thấy Thiên Lại Cửu Trọng Âm càng về cuối càng chân thật.

Có thể có những người không chịu nổi loại đau đớn này sẽ bị áp bức đến chết.

Quả nhiên Thiên Lại Cửu Trọng Âm thật sự khủng khiếp!

Chẳng trách lúc Lý Cương rời đi lại cười nói như vậy, hy vọng anh có thể sống sót.

Lý Cương lúc đó hẳn đã nghĩ rằng không có khả năng sống sót.

Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, trải qua kiếp sấm sét, anh đã kinh qua bảy trọng âm của Thiên Lại.

Chỉ còn lại hai cửa ải cuối cùng, không biết hai cửa ải cuối cùng sẽ như thế nào.

Đúng lúc Tần Vũ đang suy tư, một tia sét khổng lồ đánh xuống người anh.

Anh cảm giác cả người như bị nướng cháy bên ngoài, mềm nhũn bên trong, lập tức lại mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại, Tần Vũ phát hiện xung quanh một màu đen kịt.

Không có bất kỳ thứ gì, không có bất kỳ âm thanh nào.

Chỉ có tử khí không ngừng tràn về phía anh.

Tần Vũ trong khoảnh khắc đó chợt hiểu ra, trọng âm thứ tám hẳn là áo nghĩa của cái chết.

Bị tử khí không ngừng xâm thực, nếu không chịu nổi, anh sẽ thực sự chết ở đây.

Tần Vũ dần dần khoanh chân ngồi xuống đất, mặc cho tử khí tấn công.

Anh cảm thấy tim mình sắp ngừng đập.

Tần Vũ thầm niệm trong lòng, đã thế giới này tràn ngập tử khí, vậy thì trọng âm thứ chín tiếp theo hẳn là áo nghĩa của sự sống.

Sống và chết luôn đi kèm, khi chết đến cực hạn, thì sự sống sẽ xuất hiện.

Nếu hoàn toàn từ bỏ ý niệm sống, ngay khoảnh khắc cái chết, có thể sẽ tiến vào trọng âm thứ chín không?

Chương 370

Tần Vũ không nói nhiều, lập tức quên đi mọi hy vọng sống.

Khoảnh khắc đó, anh cảm giác mình như một người chết.

Tần Vũ dần dần cảm thấy tim mình ngừng đập, mất đi tri giác, như thể thực sự đã chết.

Đột nhiên, anh cảm thấy xung quanh tràn đầy sinh khí.

Khi mở mắt ra, anh đang ở trên một thảo nguyên xanh mướt, trời quang mây tạnh vạn dặm.

Thỉnh thoảng ong bướm bay lượn?

Tần Vũ nhìn mọi thứ trước mắt, khóe miệng nở nụ cười hài lòng.

Anh biết tám trọng âm phía trước đều là những nỗi sợ hãi cực độ.

Chỉ khi vượt qua những áo nghĩa về cái chết đó, anh mới có thể nghênh đón áo nghĩa về sự sống của trọng âm thứ chín.

Trọng âm cuối cùng này mới là Thiên Lại chi âm chân chính của Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Trong khoảnh khắc đó, bên tai anh vang lên một bản nhạc đặc biệt tuyệt diệu, rồi dần dần âm nhạc ngừng lại.

Anh nhắm mắt rồi mở mắt ra, đã trở lại trong mộ thất, những nhạc khí kia cuối cùng cũng ngừng phát ra âm thanh.

Tần Vũ vội vàng đứng dậy, nhảy nhót vài cái, lập tức cảm thấy thân mình nhẹ như yến.

Linh hồn của anh dường như đã được thăng hoa.

Xem ra chỉ cần vượt qua Thiên Lại Cửu Trọng Âm này, đối với

người bình thường đã là một tạo hóa không nhỏ.

Anh vội vàng chạy về phía Lão Hồ và Bàn Tử, sợ rằng hai người họ xảy ra ngoài ý muốn, không vượt qua được Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Nhưng khi anh chạy tới, thấy Lão Hồ và Bàn Tử cũng đã đứng dậy, đang mỉm cười với anh.

"Bàn Tử, Lão Hồ, hai ông không sao chứ?" Tần Vũ nhìn thấy hai người Bàn Tử và Lão Hồ nở nụ cười với mình.

Anh biết hai người bình an vô sự, nhưng vẫn không nhịn được hỏi thêm một câu, để xác nhận là thật sự không sao.

"Lão Tần, tôi thấy mình thật sự ngày càng thần kinh hơn rồi.

Mấy cảnh tượng trong Thiên Lại Cửu Trọng Âm đó thật sự quá dọa người.

Tôi thật sự cảm thấy có chút không chịu nổi, nhưng nói thật, tâm trí tôi lại kiên định hơn.

Tôi không đi xem cũng không đi ngó, cứ thế tĩnh lặng chờ đợi.

Cuối cùng cũng sống sót ra ngoài rồi.

Ha ha ha!" Bàn Tử đầy kích động nói với Tần Vũ.

Khoảnh khắc đó, Bàn Tử càng thêm sùng bái Tần Vũ đến mức ngũ thể đầu địa, đơn giản là đã trở thành tiểu fan cuồng của Tần Vũ.

"Lão Tần, không phải trước đó anh đã nói về Thiên Lại chi âm trong ảo cảnh bên ngoài sao?

Có phải Lý Thuần Phong đã nói cho anh biết nên anh mới tự tin như vậy không?" Lão Hồ đột nhiên hỏi.

Bởi vì ông cảm thấy Tần Vũ tuy có bản lĩnh không nhỏ, nhưng đối

với Thiên Lại Cửu Trọng Âm xuất hiện đột ngột như vậy, nếu không có nắm chắc mười phần, chắc chắn sẽ không dám mạo hiểm như thế.

Có sự tự tin như vậy, nhất định là đã biết trước rồi.

"Đúng là như vậy, lúc Lý Thuần Phong nói cho tôi những chuyện đó, tôi đã ngắt lời ông ta một lần.

Nếu tôi ngắt lời nữa, chắc chắn ông ta sẽ không để tôi sống sót rời khỏi Tần Lĩnh Thần Mộ.

Sau đó ông ta chỉ biến mất và không còn uy hiếp tôi nữa.

Nên tôi đoán ý của ông ta là tôi có thể bình an rời khỏi Tần Lĩnh Thần Mộ.

Vì vậy, đối với Thiên Lại Cửu Trọng Âm, tôi cũng đoán hẳn là một ảo cảnh.

Thằng nhóc Lý Cương kia cố ý nói những lời như vậy bên ngoài để quấy nhiễu tâm trí tôi.

Khi tôi gặp phải ảo cảnh đáng sợ, nếu tâm trí không kiên định, chắc chắn sẽ bị chính tâm lý của mình hại chết trong ảo cảnh.

Vì vậy, tôi mới mạo hiểm như vậy, đánh cược một phen, bảo hai người đừng làm gì cả, xem ra tôi đã cược đúng rồi." Tần Vũ bình tĩnh kể những chuyện này cho Bàn Tử và Lão Hồ.

Bởi vì anh cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm hai người họ những chuyện này.

Nhưng thân phận là Con Trai Thời Không, những chuyện xuyên việt này, đương nhiên không thể nói cho hai người biết.

Mặc dù anh tuyệt đối tin tưởng hai người, nhưng chuyện này quá trọng đại.

Nếu nói ra, dù tin hay không tin, e rằng họ sẽ nghĩ anh bị điên.

Lão Hồ nghe vậy, hơi trầm tư rồi gật đầu, không nói gì thêm.

Ba người tiếp tục đi dạo khắp đại điện rộng lớn, chiêm ngưỡng những thứ bên trong, cũng không vội đi tìm Lý Cương.

"Lão Tần, tôi có thể mang một món đồ đồng cổ ra ngoài không?

Tôi thấy món này tuyệt đối không thua kém gì những món đồ vàng kia đâu!" Bàn Tử nhìn những món đồ đồng tinh xảo, mắt sáng rực nói.

"Bàn Tử, làm người đừng quá tham lam, chỉ riêng mấy món đồ vàng phía trước mang ra bán, e rằng đã đủ cho ba chúng ta sống nửa đời rồi.

Mấy thứ này cậu nhìn xem, cái nào cũng to lớn như vậy, mang theo thì lỡ có chuyện gì, cậu nghĩ có chạy thoát được không?" Tần Vũ nói một cách thực tế.

Chủ yếu là Tần Vũ cảm thấy có một vấn đề.

Bằng không, mang theo một món đồ kỷ niệm cũng không sao.

Anh không nghĩ rằng những nhạc khí bằng đồng này có thể tùy tiện mang ra ngoài.

Bởi vì lúc đó Lý Cương chỉ gõ một trong số các nhạc khí và đã kích hoạt Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Chẳng lẽ chạm vào những thứ khác sẽ không kích hoạt loại chuyện tương tự sao?

Có một số binh khí, lúc đó Lý Cương căn bản không chạm vào.

Vậy những thứ này chẳng phải cũng có thể kích hoạt một loại ảo cảnh nào đó sao?

Không chừng còn đáng sợ hơn cả Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Rõ ràng Lý Cương chỉ biết kích hoạt nhạc khí có thể giải phóng

Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Còn hai hàng tượng đồng nữ tính bên tường, Tần Vũ cảm thấy hai hàng tượng này mới là mấu chốt trong toàn bộ đại điện.

Bởi vì biểu cảm trên khuôn mặt của những bức tượng đó muôn hình vạn trạng, nhưng mỗi một biểu cảm đều quỷ dị đến đáng sợ.

Nhìn vào khiến người ta rợn tóc gáy, một cảm giác không thể chống cự.

Chương 371

Khi không nhìn, cảm giác đó sẽ biến mất ngay lập tức.

Nhưng chỉ cần nhìn vào mắt chúng, cảm giác đó sẽ không tự chủ mà xuất hiện.

Khi Tần Vũ đang suy nghĩ những vấn đề này, đột nhiên Lão Hồ hét lớn một tiếng.

"A!" Nghe tiếng hét của Lão Hồ thảm thiết như vậy, rõ ràng ông đã trúng chiêu.

Bàn Tử và Tần Vũ vội vàng chạy theo tiếng hét của Lão Hồ.

Khi hai người đến trước mặt Lão Hồ, thấy ông đang lăn lộn trên đất vì đau đớn, miệng không ngừng la hét ầm ĩ.

Tần Vũ thấy Lão Hồ như vậy, vội chạy tới đỡ ông dậy, căng thẳng hỏi: "Lão Hồ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ông sao vậy?

Đừng dọa tôi mà!" Lúc này trên trán Lão Hồ có những hạt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống.

Tần Vũ biết Lão Hồ từng là lính, sức chịu đựng cũng rất mạnh.

Nhưng giờ lại đau đến mức này, rốt cuộc là chuyện gì.

Tần Vũ vội cúi đầu nhìn, thấy Lão Hồ dùng tay phải đè lên tay trái.

Máu không ngừng chảy ra.

Rõ ràng tay Lão Hồ đã bị thương.

Tần Vũ nhìn thoáng qua đã thấy vấn đề ở đâu, cũng không vội vàng nữa, dù sao vội vàng cũng không giải quyết được vấn đề.

Tần Vũ biết Lão Hồ rất đau, nhưng cụ thể tay ông xảy ra chuyện gì thì không biết.

Anh vội vỗ một chưởng vào gáy Lão Hồ, khiến ông ngất đi.

Không để ông phải chịu đựng loại đau đớn đó, anh mới gạt tay phải của ông ra.

Anh mới phát hiện một ngón trỏ của Lão Hồ đã bị đứt lìa.

Tần Vũ vội vàng nhìn quanh một lượt, không tìm thấy ngón trỏ đó.

"Bàn Tử!

Nhanh!

Mau lấy bình nước ra, rửa sạch cho Lão Hồ!" Tần Vũ với đầu óc bình tĩnh xử lý mọi việc.

Bàn Tử thấy tình huống như vậy cũng sốt ruột như lửa đốt, tay chân run rẩy, cầm bình nước cũng không vững.

Khoảnh khắc đó, Bàn Tử sốt ruột đến mức trên trán cũng chảy mồ hôi hột.

Tuyệt đối không ngờ, trên đường đi, Lão Hồ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sống sờ sờ bị đứt một ngón tay, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Tần Vũ thấy tay Bàn Tử run rẩy, vội giật lấy bình nước, nhanh chóng rửa sạch vết thương cho Lão Hồ.

Máu vẫn không ngừng chảy, bây giờ cũng không có túi cấp cứu.

Làm sao bây giờ, khoảnh khắc đó Bàn Tử như kiến bò chảo nóng, không biết làm gì.

Nếu không nhanh chóng cầm máu, Lão Hồ chắc chắn sẽ mất máu

quá nhiều mà sốc.

Tần Vũ nhìn ngón tay Lão Hồ vẫn tiếp tục chảy máu, tĩnh tâm suy nghĩ nên giải quyết thế nào.

Đột nhiên Tần Vũ nghĩ.

Thể chất của anh không phải đặc biệt mạnh mẽ sao, có năng lực phục hồi siêu cường không?

Liệu máu của anh cũng có thể giúp Lão Hồ nhanh chóng cầm máu, khiến vết thương đông lại không?

Khoảnh khắc đó Tần Vũ không còn cách nào khác, chỉ có thể ôm tâm lý thử một lần, biết đâu thật sự được.

Tần Vũ lại rạch lòng bàn tay mình, vội vắt ra mấy giọt máu nhỏ lên chỗ ngón tay đứt của Lão Hồ.

Tần Vũ nhỏ máu của mình lên chỗ ngón tay đứt của Lão Hồ.

Khoảnh khắc đó, chuyện kỳ diệu thật sự đã xảy ra, máu ở chỗ ngón tay đứt của Lão Hồ lập tức ngừng chảy.

Chỉ khoảng 30 giây, vết thương ở đó đã đông lại.

Chỗ ngón tay đứt đã mọc ra một lớp da mới.

Nhưng như vậy, dù có tìm thấy ngón tay đứt của Lão Hồ cũng không thể nối lại được nữa.

Từ nay về sau Lão Hồ sẽ thiếu một ngón tay.

Nhưng may mắn là, mạng Lão Hồ đã giữ được.

Nếu máu không cầm được, chỉ riêng việc chảy máu không ngừng cũng có thể làm Lão Hồ mất máu đến chết!

Bàn Tử thấy máu Lão Hồ đã cầm được, cũng thở phào một hơi dài.

Tâm trạng cũng bình tĩnh lại, nhưng tay anh ta vẫn không ngừng run rẩy.

Ngay cả khi bị Thủy Quỷ tấn công cũng không đến mức này, xem ra Bàn Tử rất quan tâm đến huynh đệ của mình.

"Lão Tần, đã như vậy thì mau làm Lão Hồ tỉnh lại đi, nơi này quá quỷ dị rồi.

Tự dưng Lão Hồ lại bị đứt một ngón tay chứ?" Bàn Tử nói có chút lắp bắp, thúc giục Tần Vũ.

Tần Vũ cũng gật đầu, vội véo nhân trung của Lão Hồ.

Lão Hồ mới dần dần tỉnh lại, lúc này sắc mặt tái nhợt, trên môi cũng thiếu đi rất nhiều huyết sắc.

May mắn Tần Vũ và Bàn Tử phát hiện kịp thời.

Nếu Lão Hồ cứ thế ngất đi vì đau, không một tiếng động, e rằng Lão Hồ thật sự sẽ bỏ mạng ở đây.

Tần Vũ vội đưa bình nước trong tay cho Lão Hồ, bảo ông uống chút nước, trấn an tinh thần, bình tĩnh lại.

Lão Hồ nhận lấy bình nước, cố gắng uống một ngụm.

Phải mất một lúc lâu ông mới thở dài một hơi.

Ông giơ tay trái lên nhìn, ánh mắt đầy vẻ thất vọng.

Tự dưng mất đi một ngón tay, trong lòng làm sao có thể thoải mái được?

Đột nhiên, ông cười khổ, dường như muốn nói gì đó nhưng lại ngập ngừng.

Chương 372

“Lão Hồ, làm người phải lạc quan chứ, may mà cũng chỉ đứt một ngón tay thôi.

Nếu lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa, để tôi và Lão Tần phải làm sao đây?” Bàn Tử thấy Lão Hồ như vậy, vội vàng an ủi.

“Lão Hồ, hãy trấn tĩnh lại đi, dù sao hồi ở trong quân đội, ông cũng đã trải qua không ít đau khổ rồi.

Nam tử hán đại trượng phu, kiên cường mới là quan trọng nhất.” Tần Vũ cũng khảng khái, mạnh mẽ khuyến khích Lão Hồ nói.

Lão Hồ vẫn chỉ gật đầu, không nói gì.

Bởi vì cảnh tượng vừa xảy ra vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt, khiến trong lòng ông không ngừng sợ hãi.

Tần Vũ thấy tình hình Lão Hồ như vậy, rõ ràng vừa rồi ông đã bị chuyện đó làm cho chấn động.

Tần Vũ vội vàng dùng Thấu Thị Chi Nhãn, quét qua tình hình xung quanh một lượt.

Anh không phát hiện bất kỳ dị thường nào, không biết thứ gì đã khiến Lão Hồ ra nông nỗi này.

“Lão Hồ, nếu ông cảm thấy khá hơn rồi thì mau kể cho tôi nghe vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi.

Để tôi và Lão Tần cứ thế đoán mò, chẳng phải lại suy nghĩ lung tung sao?” Bàn Tử thấy Lão Hồ thần sắc hơi đờ đẫn, vội thúc giục hỏi.

Bởi vì trong lòng anh ta thật sự có chút sợ hãi, Lão Hồ tự dưng

mất một ngón tay.

Ngón tay đứt cũng không tìm thấy, thật là khó mà tưởng tượng được.

Lão Hồ chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Tần Vũ và Bàn Tử một cái.

Lại thở dài một hơi thật dài, cuối cùng cũng mở miệng nói: "Lão Tần, tôi biết vết thương đã được xử lý rồi, cảm ơn anh." "Ai da, Lão Tần à, nói vậy thì chúng ta đều là anh em ruột thịt, đừng nói mấy lời khách sáo đó nữa.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đừng để tôi và Bàn Tử lo lắng chứ!" Tần Vũ thấy tình trạng của Lão Hồ như vậy, càng thêm sốt ruột.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Lão Hồ vốn luôn trấn tĩnh lại biến thành ra bộ dạng này.

"Lão Tần, tôi cảm thấy chúng ta mau chóng tìm lối ra khỏi đây đi.

Nơi này thật sự quá quỷ dị rồi, đặc biệt là mấy món binh khí kia, tuyệt đối đừng chạm vào nữa.

Không!

Không chỉ binh khí, mọi thứ ở đây đều đừng chạm vào nữa.

Tôi cảm giác mỗi món đồ ở đây đều mang theo một luồng tà khí, quá đỗi quỷ dị!" Lão Hồ khi nói những lời này, ánh mắt đầy sợ hãi, biểu cảm đặc biệt kinh khủng.

Rõ ràng vừa nhắc đến những thứ đó, nỗi sợ hãi trong lòng ông đã đạt đến cực điểm.

Lão Hồ cũng là người kinh qua trăm trận, mà lại bị những thứ trong này dọa đến mức này.

Tần Vũ lúc này thật sự tò mò, rốt cuộc trong những binh khí này có thứ gì?

Bàn Tử nhìn bộ dạng của Lão Hồ khi nói chuyện, cũng không nhịn được mà nổi da gà, mắt lấm lét, rụt rè nhìn những món binh khí kia.

"Lão Hồ, đừng sợ, ở đây có chuyện gì tôi đều gánh vác cho.

Rốt cuộc là chuyện gì, ông cứ từ từ kể ra.

Tôi không tin cái tà tính này, có tôi ở đây thì mọi chuyện đều không thành vấn đề!" Tần Vũ trong khoảnh khắc đó nói rất dứt khoát và mạnh mẽ, hệt như một người cha che chở cho con cái của mình.

Nhìn bộ dạng của Lão Hồ, anh cũng thấy đặc biệt xót xa.

"Lão Tần, nghe lời tôi, đi nhanh đi được không?

Rời khỏi nơi này, tôi thật sự không biết nếu ở lại đây quá lâu thì sẽ xảy ra chuyện gì, ai cũng không biết được.

Mặc dù anh thật sự có rất nhiều bí mật và bản lĩnh, những chuyện đó anh không muốn nói, tôi cũng không hỏi.

Bởi vì anh sẽ không bao giờ làm hại tôi và Bàn Tử, tôi tuyệt đối tin tưởng anh.

Nhưng tình hình ở đây thật sự quá phức tạp, không thể xử lý được đâu!" Lão Hồ khi nói những lời này, giọng điệu có chút cầu khẩn Tần Vũ.

Nghe những lời của Lão Hồ, Tần Vũ cũng đặc biệt kinh ngạc.

Hóa ra Lão Hồ đã phát hiện ra rất nhiều bí mật của anh, nhưng Tần Vũ cũng đã hiểu ra.

Dù sao trên đường đi, những chuyện kỳ lạ như vậy đều do một mình anh giải quyết.

Sao có thể không khiến Lão Hồ nghi ngờ chứ?

Tần Vũ trong khoảnh khắc đó cũng trấn tĩnh lại.

Ngồi xuống bên cạnh Lão Hồ, đỡ vai ông, kiên nhẫn nói: "Lão Hồ, đã ông vẫn luôn tin tưởng Lão Tần, thì lúc này càng nên tin tưởng Lão Tần.

Thành thật kể cho tôi nghe vừa rồi đã xảy ra chuyện gì đi.

Nếu tôi không thể đối phó được thì chúng ta sẽ rút lui, nhưng nếu có thể, tại sao tôi lại không thử một lần chứ?

Ban đầu nếu theo xuống mộ, tôi cũng chỉ vì tiền.

Nhưng sự việc đến nước này, tôi cảm thấy nếu một số bí mật trong cổ mộ không được giải đáp, trong lòng tôi cũng đặc biệt khó chịu.

Tôi sẽ không để hai người bị ảnh hưởng.

À, Lão Tần có rất nhiều bí mật, nhưng tôi đã chọn tin tưởng anh ta rồi.

Tại sao lúc này lại không thể tin tưởng được chứ?" Bàn Tử bình thường khi nói chuyện đều ha ha cười lớn, rất bất chính.

Chưa bao giờ nói chuyện bình tĩnh như vậy.

Khoảnh khắc đó ánh mắt Lão Hồ dường như cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, không còn hoảng loạn như vậy nữa.

Bởi vì ông cảm thấy ngay cả Bàn Tử còn có thể tin tưởng, tại sao ông lại phải sợ hãi vì chút khó khăn này chứ?

Tần Vũ thấy ánh mắt Lão Hồ đã khôi phục bình tĩnh, cảm kích nhìn Bàn Tử một cái, không nói gì.

Hóa ra Bàn Tử và Lão Hồ hai người đã sớm phát hiện ra bí mật

của anh.

Vẫn luôn không nói, cũng là vì tin tưởng anh.

Khoảnh khắc đó, Tần Vũ trong lòng càng thêm cảm động.

“Lão Tần, anh có biết tôi vừa rồi chỉ chạm vào một món binh khí ở đây thôi không?

Cả người tôi bị đưa vào một chiến trường cổ.

Loại chiến trường cổ đó không phải là cuộc chiến giữa người với người.

Những người chiến đấu đó có thân hình cao khoảng năm sáu mét, dị thường khôi ngô.

Khi phát hiện ra tôi, một tên lính nhỏ trực tiếp vung đao chém về phía tôi.

Chương 373

Tôi cứ nghĩ đó cũng chỉ là một ảo cảnh, nên không nghĩ nhiều.

Chỉ lặng lẽ nhắm mắt lại, nhưng đột nhiên tôi cảm thấy đau đớn.

Nó khiến tôi không thể bình tĩnh được nữa, trên tay truyền đến một loại đau đớn khó lòng chịu đựng.

Tôi mới hét lớn một tiếng, định thần nhìn lại, một ngón tay của tôi đã biến mất.

Khi loại đau đớn khó chịu đó lan khắp toàn thân, tôi cũng thoát ra khỏi ảo cảnh đó.

Nhưng tôi cũng thấy lạ, một Thần Ma cao lớn như vậy chém một đao xuống, tôi đoán người ta phải bị chém làm đôi, tại sao lại chỉ đứt một ngón tay?" Lão Hồ kể lại chi tiết tình huống mà mình vừa gặp phải.

Tần Vũ nghe Lão Hồ nói xong, liền rơi vào trầm tư, quả nhiên giống như những gì anh nghĩ.

Tất cả mọi thứ ở đây dường như đều liên kết với một không gian, có thể đưa người ta vào ảo cảnh.

Nhưng liệu có thật sự là ảo cảnh không?

Tần Vũ cảm thấy có chút không chân thật lắm.

Nếu là ảo cảnh, tại sao loại đau đớn mà anh chịu đựng trong Thiên Lại Cửu Trọng Âm lại chân thật đến vậy?

Khoảnh khắc đó Lão Hồ lại mất đi một ngón tay, điều này giải thích thế nào?

Bàn Tử nghe Lão Hồ nói xong, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, nhìn xung

quanh những món đồ kia.

May mà trước đó anh ta không vội vàng đi chạm vào những thứ ở đây.

Nếu không chắc chắn sẽ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn giống như Lão Hồ.

Lần này thật sự đã ghi nhớ rồi, sự tò mò hại chết mèo.

Sau này nhất định phải có cảm giác kính sợ đối với một số thứ dưới lòng đất.

Nếu Tần Vũ không nói gì, anh ta tuyệt đối sẽ không mạo hiểm tiếp xúc.

Bàn Tử và Lão Hồ thấy Tần Vũ lại rơi vào trầm tư, hai người cũng lặng lẽ không nói nữa.

Chỉ mở to mắt nhìn chằm chằm Tần Vũ, hy vọng Tần Vũ sẽ đưa ra đối sách.

Tần Vũ trong khoảnh khắc đó lại nhớ đến lời Lý Thuần Phong đã nói trước đó.

Hy vọng có thể, đừng đi con đường phía sau.

Bởi vì những chuyện gặp phải ở bên trong sẽ khiến người ta suốt đời khó quên.

Hiệu ứng mà Thiên Lại Cửu Trọng Âm mang lại mà anh đã chứng kiến khiến anh vô cùng chấn động.

Tần Vũ lúc này cũng đang nghiêm túc cân nhắc rốt cuộc có nên tiếp tục thám hiểm những thứ còn lại hay không.

Tại sao Lý Cương trước đó lại không bị ảnh hưởng?

Tuy anh ta có đeo tai nghe nên không bị ảnh hưởng bởi âm nhạc,

nhưng còn những binh khí và tượng điêu khắc kia thì sao?

Chẳng lẽ Lý Cương thật sự rất quen thuộc với những thứ này?

Vậy tại sao anh ta lại biết mọi thứ ở đây, đã thực sự trải qua, và có được những thông tin không thể tiết lộ sao?

Lúc đó, Lý Cương chỉ hy vọng anh có thể sống sót.

Lý Cương lúc đó cũng chỉ kích hoạt Thiên Lại Cửu Trọng Âm.

Điều đó có nghĩa là anh ta không hề muốn tận diệt Tần Vũ, mà hy vọng anh có thể đi ra ngoài.

Nếu lúc đó Lý Cương cố tình đi tiếp xúc với những binh khí và những bức tượng nữ giới đáng sợ kia, thì sẽ xảy ra chuyện gì, Tần Vũ không thể biết được.

Tần Vũ lại nhớ đến một từ mà Lão Hồ đã dùng khi thuật lại chuyện trước đó: "Thần Ma".

Tại sao Lão Hồ lại tự nhiên liên tưởng những sinh vật trong ảo cảnh đó với thần ma?

"Lão Hồ, tại sao ông lại tự nhiên cho rằng những thứ đó là Thần Ma?" Tần Vũ nghĩ, đột nhiên không nhịn được hỏi.

"Lão Tần, anh cũng biết tôi xuất thân từ quân đội, từ trước đến nay đều không tin vào quỷ thần.

Nhưng trên đường đi trải qua quá nhiều chuyện kỳ dị như vậy, nội tâm tôi vẫn luôn mâu thuẫn.

Nhưng khi tôi gặp phải những chuyện này, tôi thật sự tin rằng thế giới có luân hồi.

Thế gian có thần có quỷ, rất nhiều thứ trên đời này thật sự không thể dùng khoa học để giải thích." Lão Hồ trong khoảnh khắc đó nói với ngữ khí đặc biệt khẳng định.

“Lão Tần, những sinh vật khổng lồ cao năm sáu mét đó, mỗi kẻ đều mặc áo giáp kỳ lạ, tuy tôi không nhìn rõ mặt chúng, nhưng chúng thật sự không giống con người chút nào.

Trong lịch sử văn minh nhân loại một vạn năm nay, khi nào lại xuất hiện những con người khổng lồ như vậy?

Ngay khoảnh khắc đó, trong lòng tôi tự nhiên nảy sinh ý định định nghĩa chúng là thần ma.

Tôi càng thêm chắc chắn Tần Lĩnh Thần Mộ thật sự là thần mộ, không còn là lời đồn nữa.” Tần Vũ nghe những lời như vậy từ Lão Hồ.

Trong lòng anh lại không nhịn được nghĩ, thật sự là thần vi sao?

Lý Thuần Phong thật sự không rõ tình hình ở đây, hay đang cố tình che giấu, không nói cho anh biết?

Tần Vũ lại nhớ đến một thuyết như vậy ở thế kỷ 21: Tận cùng của mọi khoa học là triết học, tận cùng của triết học là thần học.

Bởi vì khi triệt để phủ định thần học, đột nhiên lại có thể giải thích một số chuyện mà khoa học không thể giải thích được.

Một số chân lý có người cố tình dùng khoa học để giải thích.

Những thuyết đó ngay cả một người ngoại đạo như Tần Vũ cũng thấy buồn cười, nhưng vẫn có người dám công khai nói ra.

Không biết là để mua danh chuộc tiếng, hay có ý đồ khác, Tần Vũ không rõ, dù sao cũng không liên quan đến anh, lười đi nghiên cứu.

Ví dụ như thuyết tiến hóa của Darwin, khi người ta chấp nhận nó, nó giống như một chân lý.

Nhưng ở thế kỷ 21, cùng với việc phát hiện ra một số điều mới, nắp quan tài của Darwin rõ ràng đã có chút không đè lại được nữa rồi.

Nếu cố tình dùng một số khoa học đã có để giải thích thì cũng khá lúng túng.

Tần Vũ trong khoảnh khắc đó, cũng có chút tin rằng có thần tồn tại rồi.

Bằng không, những chuyện như vậy giải thích thế nào?

Tần Vũ thậm chí còn cảm thấy trong khoảnh khắc đó, có một tồn tại vô địch, khi rảnh rỗi tùy ý đặt xuống một quân cờ mà thôi.

Còn về những lời Lý Thuần Phong đã nói, Tần Vũ cũng chỉ tin một nửa.

"Lão Tần, vậy thì tôi tạm thời tin đây là một thần mộ, và tôi sẽ đi khám phá bí mật của thần!" Tần Vũ suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng khẽ mỉm cười nói.

Mặc kệ yêu ma quỷ quái gì, bây giờ tôi có hệ thống ngầu bá cháy rồi, gặp mạnh thì càng mạnh, không cần thiết phải lo trước lo sau nhiều như vậy.

Chương 374

“Lão Tần, anh chắc chắn chứ, tôi nghĩ chúng ta sẽ chạm vào một số thứ cấm kỵ đấy.” Trên mặt Lão Hồ lộ ra vẻ lo lắng nói.

“Lão Hồ, sợ gì chứ, mặc kệ cấm kỵ gì, chỉ cần có Lão Tần ở đây, mấy thứ đó đều là trò trẻ con thôi!

Hắc hắc hắc!” Bàn Tử vừa an ủi Lão Hồ, vừa vô hình trung lại nịnh bợ Tần Vũ một lần.

Tần Vũ đối với lời của Bàn Tử, tuy rằng không nói nên lời, nhưng trong lòng lại rất thoải mái.

Dù sao thì ai mà chẳng thích người khác khen chứ?

“Lão Tần, đã chúng ta muốn tiếp tục đi xuống, chẳng phải trong ba lô của Lý Cương có nửa cành Tần Lĩnh Thần Thụ sao?

Chúng ta lấy ra nghiên cứu kỹ một chút đi, biết đâu sẽ có thu hoạch lớn đó!” Bàn Tử thấy tâm trạng Lão Hồ cuối cùng cũng ổn định lại, đột nhiên linh cơ một cái nói.

Tần Vũ lúc này mới nhớ đến cành Tần Lĩnh Thần Thụ đó.

Thật ra trên đường đi anh cũng vẫn luôn tò mò, nửa cành cây đó rốt cuộc có tác dụng kỳ dị gì.

Lý Cương không cho anh chạm vào, nói là có nguy hiểm lớn.

Nhưng anh thấy Lý Cương mang theo thứ đó cũng không có gì dị thường.

Càng tiếp cận Tần Lĩnh Thần Thụ này, tinh thần cả người càng thêm sung mãn.

“Lão Hồ, cơ thể ông ổn chứ?

Chịu đựng được không?

Không có vấn đề lớn gì chứ?" Tần Vũ đỡ Lão Hồ dậy, quan tâm hỏi.

Lão Hồ gật đầu, ý bảo không sao, cũng may là Tần Vũ phát hiện kịp thời.

Lần này ba người không còn tách ra hành động nữa, bởi vì bên trong cung điện khổng lồ này toàn bộ đều là đồ đồng, chỉ cần một chút sơ sẩy cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ba người đi sát cạnh nhau.

Nhưng đến bên cạnh hàng khánh đá đó, ba người lập tức nhíu mày, bởi vì lúc đó thi thể Lý Cương đang nằm trên đất đã biến mất.

Làm sao có thể chứ, bởi vì lúc đó ba người đều nhìn thấy rõ ràng.

Cổ họng Lý Cương chảy máu, chết một cách cực kỳ thảm khốc.

Nhưng khoảnh khắc này, một thi thể to lớn như vậy lại biến mất.

Ba người nhìn nhau, vẻ mặt đầy khó hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Lão Tần, anh chắc chắn lúc đó đã giết chết anh ta rồi chứ?" Bàn Tử vẻ mặt nghi vấn nhìn Tần Vũ hỏi.

Trong lòng anh ta lúc này không chỉ ngạc nhiên, mà còn kinh hãi hơn nhiều!

Tần Vũ không vội trả lời lời của Bàn Tử, anh hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó.

Lý Cương đang gõ khánh đá, anh phát hiện Lý Cương đã lộ đuôi cáo.

Không chút do dự, anh trực tiếp rút dao găm của mình ra, bay

thẳng tới đâm xuyên cổ họng Lý Cương, máu chảy xối xả tại chỗ.

Lúc đó khi rút dao găm ra, anh xác định Lý Cương đã chết, tuyệt đối đã chết.

"Lúc đó chắc chắn đã chết rồi, không có bất kỳ khả năng sống sót nào.

Một người bị một con dao găm đâm thẳng xuyên cổ họng, rồi lại rút ra.

Chảy nhiều máu như vậy, làm sao có thể sống được?

Nhìn xem bây giờ ở đây ngay cả một vết máu cũng không còn, chuyện này thật sự có chút kỳ quái!" Tần Vũ cũng cảm thấy chuyện này có chút khó tin, nhưng không biểu hiện ra quá nhiều ngạc nhiên, vẫn bình tĩnh nói.

Bởi vì lời Lý Thuần Phong đã nói cho anh, rằng Lý Cương là một người chết.

"Lão Tần, anh có nghĩ là nó liên quan đến nửa cành Tần Lĩnh Thần Thụ trong ba lô không?" Lão Hồ trầm tư một lúc lâu, đột nhiên nói.

Tần Vũ nghe vậy, lại nghĩ đến lời Lý Thuần Phong.

Những cơ quan bên ngoài cũng dựa vào Tần Lĩnh Thần Thụ mà hoàn thành.

Theo lời Lý Thuần Phong, Tần Lĩnh Thần Thụ có công năng thần kỳ, có thể cải tử hoàn sinh, thậm chí giúp người ta hoàn thành một số nguyện vọng!

Tần Vũ cảm thấy chuyện này có chút khó tin quá rồi, một cây cổ thụ bằng đồng có thể có công năng mạnh mẽ đến mức nào?

Nếu Tần Lĩnh Thần Thụ này thật sự có thể tùy ý hoàn thành tâm nguyện của người khác, vậy thì bộ tộc cổ đại kia không nên bị diệt

vong, cũng sẽ không có cái gọi là thần mộ.

"Cũng có thể Lý Cương thật sự là một người chết rồi, chỉ có người chết mới không thể bị giết thật sự.

Có lẽ lúc đó giết Lý Cương chỉ là một ảo ảnh thôi!" Tần Vũ tổng hợp tất cả thông tin lại, rút ra kết luận như vậy.

Anh bình thản nói với Lão Hồ và Bàn Tử.

"Lão Tần, lời anh có ý gì?

Lý Cương là một người chết sao?

Anh ta đâu giống một người chết, chỉ là trước đó có biểu hiện hơi yếu thôi.

Nhưng sau đó tôi thấy tình trạng tinh thần của anh ta càng ngày càng tốt, làm gì có chút dấu hiệu nào của người chết!" Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, vội vàng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hỏi.

"Cũng có thể Lão Tần nói đúng, chỉ có người chết mới không thể bị giết chết.

Có lẽ lần trước anh ta đã có được thứ gì đó trong Tần Lĩnh Thần Mộ này, mới có thể khiến người chết sống lại, nhưng không phải là sống lại thật sự.

Sở dĩ lần này lại đến Tần Lĩnh Thần Mộ, có thể là để sống lại thật sự." Lão Hồ cũng trấn tĩnh nói.

Dù sao vừa rồi ông vừa bị đứt một ngón tay, còn có chuyện gì có thể khiến ông kinh ngạc hơn chuyện bị đứt ngón tay nữa đâu?

Rõ ràng là không có.

Bàn Tử nghe hai người nói chuyện, trong lòng có chút hoang mang.

Lúc đó anh ta coi Lý Cương là huynh đệ tốt, giờ lại là một con

quỷ.

Điều đó khiến trong lòng anh ta cũng không muốn chấp nhận sự thật này.

Nhưng dựa vào tình hình hiện tại mà phân tích, trừ việc cho rằng Lý Cương là quỷ, thì không còn lý do nào khác có thể giải thích được.

"Được được được, Lão Tần, hai ông đừng nói nữa, càng nói tôi càng thấy rợn người.

Tôi lại còn ngủ chung với một con quỷ, còn nói chuyện nhân sinh cả đêm nữa chứ!" Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ, nói một cách không bình tĩnh.

Tần Vũ và Lão Hồ nghe Bàn Tử nói vậy, cả hai đều không nhịn được cười, đúng là như vậy thật.

"Hai ông đừng có chỉ lo cười nữa, tiếp theo chúng ta đi đâu đây.

Chương 375

Có ý định gì thì mau nói ra, đừng đứng yên một chỗ như vậy nữa.

Tôi đoán chúng ta vào mộ cũng mười bốn mười lăm tiếng rồi chứ.

Đồ đạc tự mang của chúng ta không còn nhiều đâu, nếu dùng hết, tôi cảm thấy thật sự khó mà ra khỏi đây được." Bàn Tử lại với vẻ mặt lo lắng cho người khác nói.

Đơn giản là một bộ mặt biểu cảm di động, gặp đủ thứ chuyện, đủ loại biểu cảm.

"Lão Tần, anh cũng cho chúng tôi một ý kiến đi, tiếp theo nên đi đâu.

Trong đại điện tôi cũng đã đi dạo một vòng, căn bản không tìm thấy lối ra.

Theo lời Lý Cương lúc đó, mộ thất nơi có Tần Lĩnh Thần Thụ có một cái hang, có thể thông đến các nơi khác.

Nhưng ở đây hoàn toàn bị phong bế, thật sự khiến người ta không biết phải làm sao." Lão Hồ nói ra tình hình mà ông đã tìm hiểu được.

"Tôi nghĩ muốn rời khỏi đây thì phải chạm vào những món đồ đồng ở đây.

Tôi nghĩ khả năng lớn nhất là hai hàng tượng đồng nữ giới kia." Tần Vũ chỉ đoán, ngoài đoán ra thì anh thật sự muốn tìm hiểu hai hàng tượng đồng đó, bởi vì biểu cảm trên khuôn mặt của những tượng đồng đó luôn khiến anh cảm thấy bất an.

Đối với những thứ càng chưa biết mà càng đáng sợ này, Tần Vũ càng muốn đi tìm hiểu đến cùng.

Vì binh khí có thể dẫn đến các chiến trường cổ, sự thần kỳ của những nhạc khí kia cũng đã được trải nghiệm.

Bây giờ chỉ còn lại hai hàng tượng đồng nữ giới đó.

Nếu không nghiên cứu những thứ này một lần, Tần Vũ sẽ không thể rời đi được, trong lòng anh chắc chắn sẽ bất an.

Lão Hồ và Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhìn Tần Vũ.

"Này, hai người sợ gì chứ?

Có tôi ở đây thì sợ gì?

Hai ông nghĩ tôi có thể dễ dàng rời đi mà không mang theo thứ gì sao?

Đó có phải tính cách của tôi không?

Bàn Tử, ông không phải cũng mang theo chút gì đó ra khỏi đây sao?

Không phải chứ?" Tần Vũ nhìn Bàn Tử, vẻ mặt vừa đe dọa vừa dụ dỗ.

"Lão Tần, trước đây tôi quả thực có suy nghĩ đó.

Nhưng trải qua cái Cửu Trọng Âm ngày đó, rồi Lão Hồ lại tự nhiên mất đi một ngón tay.

Tôi thật sự không còn dám nghĩ đến chuyện đó nữa.

Chúng ta có thể đừng đi chọc vào những thứ bên trong đó không?

Chúng thật sự quá kinh khủng!

Thậm chí còn đáng sợ hơn cả Nữ vương Tinh Tuyệt nữa!" Bàn Tử lại bĩu môi nói.

Quả thực, đối với Thần mộ Tần Lĩnh hiện tại, Bàn Tử tràn đầy sự

kính sợ, vì ông ta cũng tin rằng mọi thứ bên trong đều do thần linh tạo ra.

"Bàn Tử, ông thực ra không cần phải sợ hãi đến vậy.

Trước đây tôi cũng chỉ vì quá sơ suất, tôi cảm thấy nếu tôi cẩn thận một chút, chắc sẽ không có chuyện gì bất trắc.

Bởi vì dù sao thì tôi bây giờ cũng không thể rời khỏi đại điện này.

Nói như vậy, tôi cũng chỉ có thể ôm tâm lý thử một lần, để thử những bức tượng đồng kia!" Lão Hồ thấy vẻ mặt kiên định của Tần Vũ, biết Tần Vũ nhất định muốn thử một phen.

Chỉ cần Tần Vũ đã quyết định, anh sẽ vô điều kiện ủng hộ.

Cho nên bây giờ anh cũng đứng về phía Tần Vũ, xem thái độ của Bàn Tử.

Nhưng anh cũng biết Bàn Tử chắc chắn chỉ khẩu thị tâm phi.

Chỉ cần Tần Vũ đã đưa ra quyết định, không có lý do gì để từ chối.

"Được rồi, tôi cũng hoàn toàn chịu thua hai người.

Hai ông cứ như thể hai sợi dây buộc chung một quần mà lôi tôi ra riêng, thì tôi còn làm gì được?

Người nhẹ thế yếu, không thể không theo sau hai ông mà lăn lộn sao!" Bàn Tử cuối cùng bất lực nói.

Thực ra ông ta chỉ nói đùa, để tự tìm một cái cớ xuống nước, không muốn tỏ ra quá nhát gan.

Nhưng Tần Vũ và Lão Hồ nghe Bàn Tử nói vậy, lại không nhịn được mỉm cười.

Nếu nói ông ta 'nhẹ' thì e rằng trên đời này không còn ai 'nặng'

nữa.

Nếu ông ta mà còn béo thêm nữa, e rằng cân nặng có thể bằng hai người cộng lại.

"Được được được, hai ông cũng đừng cười nữa.

Đã muốn nghiên cứu mấy bức tượng đồng đó, thì mau đi đi.

Đừng đứng lì ở đây nữa, cứ như mấy khúc gỗ mục vậy!" Bàn Tử lại sốt ruột thúc giục.

Tần Vũ cũng không nói thêm lời thừa, trực tiếp đi về phía hàng tượng đồng ở phía ngoài cùng bên phải.

Vì trước đó anh đã xem xét kỹ hàng tượng đồng ở bên trái một lượt rồi.

Ba người đứng trước hàng tượng đồng.

Bàn Tử cẩn thận đếm, bên trái có mười tám bức tượng.

Bên phải cũng có mười tám bức, cộng lại vừa đúng ba mươi sáu bức tượng đồng.

Bàn Tử vô tình nói đến ba mươi sáu Thiên Cương.

"Lão Tần, số tượng hai bên không thiếu, vừa đúng ba mươi sáu bức.

Nếu thật sự là do thần linh làm ra, liệu có liên quan đến ba mươi sáu Thiên Cương không?" Bàn Tử mạnh dạn nói ra suy nghĩ trong lòng.

Từ khi nào ông ta cũng không sợ Lão Hồ và Tần Vũ khinh thường nữa.

Dù sao thì ít đọc sách, nên đối với những chuyện này ông ta không kiêng kỵ gì cả.

“Ôi chao, Bàn Tử đột nhiên thông minh ra rồi, theo ông nói thì quả thực có khả năng đó.

Nhưng rốt cuộc có liên quan hay không thì cần phải xác nhận thêm.

Hai ta cứ lẳng lặng mà nhìn, xem Lão Hồ có thể nghiên cứu ra được manh mối gì không?” Lão Hồ không hề khinh thường Bàn Tử, khó khăn lắm mới khen Bàn Tử được một lần.

Điều này khiến Bàn Tử trong lòng nở hoa vì vui sướng.

Chương 376

Tần Vũ thực ra vẫn luôn nghiêm túc nghiên cứu biểu cảm trên mặt những bức tượng đồng này.

Còn những lời Lão Hồ và Bàn Tử nói, anh không hề nghe lọt tai.

Mặc dù nhìn chúng trong lòng đặc biệt khó chịu, có một loại cảm giác sợ hãi không thể giải thích.

Nhưng anh vẫn cố gắng nén nỗi sợ hãi đó xuống đáy lòng, cẩn thận nghiên cứu.

Anh phát hiện biểu cảm trên mặt những bức tượng đồng ở bên phải gần như đối xứng với bên kia.

Nhưng đôi mắt của những bức tượng này dường như đều nhìn về một hướng.

Tần Vũ dùng Đồng tử thời gian chiếu khuôn mặt những bức tượng bên kia vào trong não mình.

Sau đó đặt hai bên tượng đồng lên cùng một mặt phẳng.

Anh mới phát hiện tất cả các nhân vật đồng đều nhìn chằm chằm lên đỉnh đại điện.

Tần Vũ vội vàng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đại điện.

Nhưng đỉnh đại điện vì quá tối tăm nên không thể nhìn rõ.

Anh cố gắng nâng đèn tham chiếu lên cao nhưng không được.

Lão Hồ và Bàn Tử thấy tình hình cũng vội vàng chiếu đèn tham chiếu lên trên.

Tần Vũ lại dùng Thiên nhãn thấu thị, mới nhìn thấy toàn bộ đỉnh đại điện là một bức tinh đồ.

Đầy trời tinh tú, những tinh tú này được sắp xếp một cách cực kỳ có quy luật.

"Lão Tần, ông đột nhiên nhìn chằm chằm lên đỉnh đại điện, là phát hiện ra cái gì sao?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

"Đôi mắt của tất cả các bức tượng này đều nhìn lên đỉnh đại điện.

Cho nên tôi cảm thấy đỉnh đại điện này có thứ gì đó đặc biệt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trên đỉnh đại điện là một bức tinh đồ, dường như ghi lại toàn bộ tinh tú trên trời.

Nhưng ánh đèn ở đây quá tối tăm, với thị lực bình thường chắc chắn không thể nhìn rõ." Tần Vũ vẫn ngẩng đầu nhìn những tinh tú đó, chậm rãi nói với Bàn Tử và Lão Hồ.

Bàn Tử và Lão Hồ nghe Tần Vũ nói vậy, lại vội vàng cố gắng mở to mắt nhưng vẫn không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Họ biết Lão Tần chắc chắn lại có được một kỹ năng mới, thị lực của anh ta tốt hơn họ quá nhiều.

"Nếu tôi đoán không sai, đôi mắt của những bức tượng này tương ứng với ba mươi sáu ngôi sao chủ đạo trên tinh đồ ở đỉnh đại điện.

Chỉ cần di chuyển ba mươi sáu ngôi sao này đến vị trí tương ứng, tôi có thể tìm ra lối ra." Tần Vũ cẩn thận quan sát toàn bộ tinh tú một lượt.

Anh phát hiện quả thực có ba mươi sáu ngôi sao hiển thị sáng hơn rất nhiều so với những ngôi sao khác.

Bàn Tử và Lão Hồ cũng chỉ có thể nhìn thấy ba mươi sáu ngôi sao này.

"Lão Tần, theo ông nói, nếu muốn ra ngoài thì tôi phải chạm vào những bức tượng đồng này sao?

Nhưng mấy thứ này quá quỷ dị, chỉ nhìn biểu cảm trên mặt chúng đã khiến tôi sởn gai ốc rồi.

Ông chắc chắn là muốn chạm vào chúng sao?" Bàn Tử lại quay đầu nhìn hàng tượng đồng, khóe miệng không ngừng giật giật nói.

Bởi vì chỉ cần nhìn biểu cảm của những bức tượng này, cơ thể ông ta đã tự nhiên sản sinh ra một loại cảm giác sợ hãi không tên.

Tần Vũ có thể chống lại được, chứ ông ta thực sự không có cách nào chống lại.

"Vậy ông có cách nào tốt hơn sao?

Đây là phương pháp duy nhất.

Một cung điện lớn như vậy, dựa vào mấy quả lựu đạn và mìn trong ba lô của tôi, căn bản không thể phá hủy được, cho nên chỉ có thể dùng trí tuệ mà thôi." Tần Vũ khẽ mỉm cười nói, thực ra trong lòng anh bây giờ đang rất kích động.

Anh muốn ngay lập tức nghiên cứu những bức tượng đồng này.

Anh muốn xem những bức tượng này có thể đưa mình vào loại huyễn cảnh nào.

"Tiếp theo, những bức tượng đồng này do một mình tôi tiếp xúc.

Hai người hãy yên lặng chờ đợi, nếu tôi rơi vào huyễn cảnh và cơ thể rơi vào trạng thái ngủ say.

Xin hai người đừng bao giờ quấy rầy tôi, chỉ cần yên lặng canh giữ.

Tôi nghĩ rằng miễn là ở trong đại điện này mà không chạm vào những khí vật đồng này, sẽ không có gì đe dọa đến sự an toàn của hai người." Tần Vũ bình tĩnh sắp xếp.

Trên mặt Lão Hồ và Bàn Tử lộ ra vẻ lo lắng, nhìn Tần Vũ.

Nhưng hai người cũng không nói gì thêm.

Cả hai đều biết những gì Tần Vũ đã quyết định, anh nhất định sẽ làm.

Việc họ có thể làm chỉ là âm thầm cổ vũ cho anh trong lòng, cầu nguyện anh có thể bình an trở về.

Tần Vũ trước khi hành động lại sử dụng Đồng tử thời gian để xem xét toàn bộ tinh đồ một lượt.

Xem liệu có thể nhìn ra được manh mối gì không.

Nhưng anh phát hiện Đồng tử thời gian ở đây hiển nhiên lại bị áp chế, căn bản không thể phát huy tác dụng.

"Hai người cố gắng cẩn thận một chút, luôn đề cao cảnh giác.

Dù sao chúng ta đang ở dưới lòng đất, mọi chuyện đều có thể xảy ra." Tần Vũ khi tiến gần đến những bức tượng đồng cũng không quên nhắc nhở hai người một lần nữa.

Vì anh thực sự lo lắng hai người lại xảy ra bất trắc.

Tần Vũ đứng trước những bức tượng đồng này, dùng Thiên nhãn thấu thị quét một lượt.

Anh phát hiện cổ của những bức tượng này đều có thể xoay được.

Có vẻ như việc di chuyển đầu của những bức tượng này có thể di chuyển những tinh tú tương ứng trên trời.

Tần Vũ không nói nhiều, trực tiếp đưa tay ra xoay đầu một bức tượng.

Nhưng vào khoảnh khắc xoay, từ trong mắt bức tượng bắn ra một tia sáng cực kỳ yếu ớt.

Tia sáng đó trực tiếp bay vào mắt Tần Vũ, đột nhiên toàn bộ người

anh đứng yên bất động.

Tần Vũ cảm thấy khoảnh khắc đó não bộ trống rỗng, không còn bất cứ thứ gì, cảm giác như mình đã trở thành một kẻ ngốc vậy.

Bàn Tử và Lão Hồ thấy Tần Vũ đột nhiên đứng yên bất động.

Họ nghĩ anh chỉ bước vào một huyễn cảnh, nên không nói gì thêm.

Hai người đều quay lưng lại với những bức tượng đồng.

Chương 377

Chỉ dùng ánh mắt liếc nhìn Tần Vũ.

Thấy không có gì quá bất thường, hai người lại tựa lưng vào nhau đứng cạnh.

Bởi vì cổ mộ quá rộng lớn, hai người đứng như vậy có thể quan sát rõ ràng tình hình xung quanh.

Sẽ không có gì bất ngờ tấn công.

Tần Vũ ban đầu cảm thấy não bộ trống rỗng.

Dần dần mất đi tri giác, khi anh tỉnh lại thì phát hiện cả người đang ở trên mây!

Tần Vũ không khỏi giật mình kinh ngạc, huyễn cảnh thật kỳ diệu.

Có thể cưỡi mây đạp gió.

Nhìn về phía trước, phía trước có một cánh cổng lớn, chẳng lẽ là Nam Thiên Môn?

Tần Vũ không chút do dự, trực tiếp cưỡi mây, bay về phía Thiên Môn.

Quả nhiên là Nam Thiên Môn, nhưng cánh cổng này không có người canh giữ.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, đoán chừng Thiên Đình bây giờ cũng không có người nữa rồi.

Cho nên căn bản không có ai canh giữ Nam Thiên Môn.

Khi Tần Vũ xông vào Nam Thiên Môn, đột nhiên vô số cánh hoa bay lả tả xung quanh, một khúc tiên nhạc vang lên.

Tần Vũ trong lòng tò mò, tình hình gì đây?

Chẳng lẽ Thiên Đình có người đang đợi, long trọng nghênh tiếp mình như vậy sao?

Khi Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, có mấy chục tiên nữ đang múa lượn.

Sau khi những tiên nữ này bay lượn, bên dưới tay áo của họ có không ít cánh hoa theo đó mà bay xuống.

Tần Vũ cũng không vội vàng đi đến những nơi khác, khoanh chân ngồi trên mây.

Anh cẩn thận thưởng thức điệu múa uyển chuyển.

Tần Vũ nhìn những tiên nữ đang múa lượn, nghe nhạc du dương, vô cùng vui vẻ.

Dần dần anh đã quên mất chuyện phải rời khỏi Thần mộ Tần Lĩnh.

Tần Vũ nhìn những tiên nữ này mà vô thức đếm.

Khi đếm xong thì những tiên nữ này không hơn không kém, vừa đúng ba mươi sáu người.

Đột nhiên anh chợt nhận ra, mục đích của chuyến đi này không phải là để tìm kiếm phương pháp phá giải sao?

Anh đã quên mất điều quan trọng nhất.

Những tiên nữ và âm nhạc này đều đang mê hoặc anh.

Khiến anh quên đi mục đích ban đầu của mình, nơi này không hề đơn giản.

Tần Vũ vào khoảnh khắc đó nghi ngờ rằng nơi đây không phải là cái gọi là tiên cảnh.

Tần Vũ nghĩ rằng ba mươi sáu thiên nữ này tương ứng với ba mươi sáu ngôi sao.

E rằng điệu múa của họ ẩn chứa phương pháp phá giải.

Đột nhiên Tần Vũ có một cảm giác, ba mươi sáu thiên nữ dường như biến thành ba mươi sáu tướng quân to lớn.

Lại múa đao lộng thương.

Tần Vũ vào khoảnh khắc đó lại nghĩ đến ba mươi sáu Thiên Cương.

Chẳng lẽ ba mươi sáu ngôi sao đó, vừa đúng tương ứng với ba mươi sáu Thiên Cương.

Tần Vũ vào khoảnh khắc đó tập trung tinh thần thưởng thức mọi thứ trên bầu trời, không chớp mắt lấy một cái.

Tần Vũ nhìn thấy ba người trên trời không ngừng chuyển đổi giữa mỹ nữ và tướng quân to lớn.

Như mơ như ảo, khiến Tần Vũ hoa mắt chóng mặt.

Nhưng anh vẫn cố gắng hết sức, ghi lại mọi thứ trong đó vào trong não mình.

Tần Vũ phát hiện từ khi có Đồng tử thời gian, khả năng ghi nhớ của anh tốt hơn rất nhiều, gần như có thể nhìn một lần là nhớ mãi không quên.

Đột nhiên, khúc nhạc du dương dừng lại.

Ba mươi sáu mỹ nữ trên trời cuối cùng biến thành ba mươi sáu tướng quân to lớn.

Họ đứng yên bất động, sắp xếp thành một đồ án có quy luật.

Tần Vũ vội vàng ghi lại bức đồ án này vào trong não.

Anh nghĩ rằng chỉ cần sắp xếp ba mươi sáu ngôi sao thành trạng thái này, có thể tìm thấy lối ra trong mộ thất.

Khi Tần Vũ cố gắng khắc một bức họa vào trong não.

Lại có một khúc nhạc đặc biệt tà mị vang lên, giống như tiếng than khóc từ sâu thẳm địa phủ.

Ba mươi sáu tướng quân to lớn trên trời đột nhiên quay đầu lại.

Đôi mắt họ trừng trừng nhìn Tần Vũ, biểu cảm không ngừng vặn vẹo.

Toàn bộ cơ thể cũng không ngừng co rút, biến thành ba mươi sáu bộ xương khô.

Trong đôi mắt sâu hoắm của chúng phát ra một tia sáng đỏ cổ quái, trông đặc biệt quỷ dị và đáng sợ.

Tần Vũ khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, quả nhiên đây không phải cái gọi là Thiên Đình.

Địa ngục, vào khoảnh khắc đó những đám mây trắng tinh khiết xung quanh anh lập tức biến mất.

Dần dần bị màu đen thay thế.

Ba mươi sáu bộ xương khô đáng sợ trên trời, đang từng chút một tiến gần về phía Tần Vũ.

Tần Vũ không hề hoảng sợ, trực tiếp niệm Phá tà chú.

Bởi vì những chuyện ở đây quá tà dị và đáng sợ.

Vậy thì chỉ có thể dùng Phá tà chú để xử lý.

Phá tà chú của Tần Vũ vừa ra, ba mươi sáu bộ xương khô phát ra tiếng thét thảm thiết đến ghê người.

Chúng không ngừng vặn vẹo, không ngừng co lại.

Chương 378

Tần Vũ thấy tình huống này, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Loại thứ này cũng dám chạy ra trước mặt khoe mẽ, thật sự không biết sống chết là gì.

Trong đại điện, Bàn Tử và Lão Hồ đột nhiên bị tiếng thét thảm thiết đến thê lương kia làm giật mình.

Hai người vội vàng nhìn quanh, mới phát hiện tiếng động phát ra từ mười tám bức tượng đồng ở bên cạnh.

Hai người không khỏi căng thẳng.

Thấy cơ thể Tần Vũ vẫn bất động, trong lòng họ có chút không yên.

Bởi vì Tần Vũ luôn là trụ cột tinh thần của họ.

Những tiếng thét thảm thiết đó không ngừng vang vọng trong đại điện.

Những bức tượng đồng ở bên trái cũng không ngừng phát ra tiếng thét thảm thiết, truyền đến tận bên này.

"Lão Hồ, rốt cuộc là tình hình gì?

Bây giờ Lão Tần như một khúc gỗ vậy, bất động.

Nếu có thứ gì đáng sợ xuất hiện, tôi phải đối phó thế nào?" Bàn Tử có chút căng thẳng, kéo kéo ống tay áo của Lão Hồ hỏi.

"Mẹ kiếp, Bàn Tử!

Tình hình gì?

Hễ có vấn đề là dựa dẫm người khác, ông có thể kiên cường một

chút không?

Dù sao cũng là một người đàn ông to lớn như vậy, cứ níu kéo tôi thì có tác dụng quái gì.

Lão Tần đã nói rồi, binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn.

Cứ yên lặng mà nhìn đi, xem có thứ gì đáng sợ xuất hiện không." Lão Hồ thản nhiên nói.

Sau khi mất một ngón tay, anh ta cũng không còn sợ hãi những thứ ở đây đến vậy nữa.

Cùng lắm là một cái mạng thôi, sợ gì chứ.

Đã đến đây rồi, thì hãy thản nhiên đối mặt đi.

Nếu sợ hãi có thể giải quyết được vấn đề, thì Bàn Tử đã không có vấn đề gì rồi.

Bàn Tử thấy Lão Hồ vẻ mặt coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Cũng nén nỗi sợ hãi trong lòng xuống, buông ống tay áo Lão Hồ ra.

Ông ta vỗ vỗ ngực, đôi mắt láo liên không ngừng nhìn quanh bốn phía.

Cùng với tiếng kêu gào thảm thiết xung quanh càng lúc càng lớn, càng lúc càng đáng sợ.

Hai người nghe mà tâm thần đặc biệt không yên, đầu óc cảm giác như muốn nổ tung.

Hai người vội vàng bịt tai lại, há to miệng, cố gắng không làm tổn thương màng nhĩ của mình.

Khi những tiếng thét thảm thiết đó đạt đến đỉnh điểm.

Những bức tượng đồng đó đều nổ tung.

Chỉ còn những cái đầu lâu được bảo tồn nguyên vẹn, phần dưới

đầu lâu thì vỡ nát.

Những mảnh vụn đó rơi xuống đất, lập tức lóe lên một tia sáng mờ nhạt rồi biến mất.

Khiến Bàn Tử lại giật mình một lần nữa.

Nhưng sau khi hiện tượng này xảy ra, toàn bộ đại điện lập tức yên tĩnh trở lại, không còn bất kỳ dị tượng nào khác xảy ra.

Trong huyễn cảnh, Tần Vũ nhìn những cái đầu lâu vỡ nát đó, lại lạnh lùng mỉm cười.

Nhưng sau khi những cái đầu lâu này vỡ nát, anh mắt tối sầm lại và mất đi tri giác một lần nữa.

Cảm giác như mình lại trở thành một kẻ ngốc vậy.

Nhưng trong lòng anh đặc biệt trấn tĩnh.

Anh nghĩ mình đã phá giải được ba mươi sáu cái chướng nhãn pháp của quỷ quái.

Ý thức anh sắp quay trở lại cơ thể.

Khi Tần Vũ mở mắt ra, anh cảm thấy có chút quay cuồng.

Không kìm được lảo đảo lùi lại hai bước.

Bàn Tử và Lão Hồ thấy Tần Vũ cử động, vội vàng chạy đến đỡ anh.

"Mẹ kiếp lão Tần, ông có biết vừa nãy chuyện gì xảy ra không?

Cả đại điện quỷ khóc sói gào, cực kỳ thảm thiết.

Tôi thật sự suýt nữa thì tè ra quần, nhưng cuối cùng tôi không tè ra quần, lần này tôi kiên cường lắm đấy!" Bàn Tử thấy Tần Vũ trở lại bình thường, trong lòng lập tức có chỗ dựa.

Vội vàng kể lại tất cả những gì vừa xảy ra cho Tần Vũ nghe.

Vì ông ta cảm thấy chỉ khi kể hết nỗi sợ hãi trong lòng cho Tần Vũ, tâm lý mới có thể ổn định hơn.

“Bàn Tử, ông xem cái bộ dạng đó của ông kìa, Lão Tần vừa mới hồi phục.

Trông anh ấy có vẻ yếu ớt, đừng có nói mấy chuyện này được không?

Ông không biết vừa nãy ai đã kéo ống tay áo của tôi, như một cô nương nhỏ bị oan ức vậy.

Cứ như thể tôi đã làm gì xấu xa với ông vậy.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài thì những người ở Phan Gia Viên sẽ nhìn ông thế nào đây, Bàn gia?” Lão Hồ thấy cái đức tính của Bàn Tử, không nhịn được lại châm chọc.

“Được rồi, hai ông đừng cãi nhau nữa.

Cứ để não tôi yên tĩnh một lát.

Vừa nãy những tiếng quỷ khóc sói gào đó tôi cũng cảm nhận được một lần.

Quả thực rất phiền phức, giống như tinh thần lực của tôi đều bị tấn công vậy.” Tần Vũ tựa vào tay hai người một lát, ổn định lại tinh thần, rồi mở miệng nói.

Tần Vũ mới định thần nhìn lại.

Mười tám bức tượng đồng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại mười tám cái đầu lâu.

Biểu cảm trên mặt chúng cũng không còn quỷ dị như trước.

Chương 379

Khi nhìn những khuôn mặt đó, dường như từng cô gái đẹp như tiên đang mỉm cười với anh.

Tần Vũ khóe miệng khẽ mỉm cười.

Quả nhiên trong mười tám bức tượng đồng có điều kỳ lạ, e rằng mười tám quỷ quái ẩn nấp bên trong.

Chúng kéo tinh thần của con người vào huyễn cảnh.

Nếu người nào tâm thần không ổn định, không có bản lĩnh mà tiến vào thì chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

Bởi vì một khi tinh thần chết đi, không thể trở về bản thể, thì người đó cũng đã chết rồi.

Tần Vũ biết để lại mười tám cái đầu lâu này chắc hẳn là vật mấu chốt để điều khiển những tinh tú trên trời.

"Lão Tần, vừa rồi rốt cuộc ông đã trải qua chuyện gì?

Những tiếng quỷ khóc sói gào trong đại điện chắc hẳn có liên quan không nhỏ đến ông chứ!" Lão Hồ cũng nhìn mười tám cái đầu tượng đồng trên đất, bình tĩnh hỏi.

Vì anh ta cũng phát hiện biểu cảm trên mặt những cái đầu lâu đó không còn quỷ dị như trước.

Nhìn cũng thấy thoải mái hơn.

"Không sai, khi tôi chạm vào bức tượng đồng đầu tiên.

Một tia sáng mờ ảo bắn vào mắt tôi, kéo tôi vào huyễn cảnh.

Tôi phát hiện mình đã lên Thiên Đình, tiến vào Nam Thiên Môn.

Tôi nhìn thấy ba mươi sáu thiên nữ đang múa lượn trên không.

Cuối cùng ba mươi sáu thiên nữ lại biến thành ba mươi sáu tướng quân to lớn.

Ba mươi sáu tướng quân đó chắc hẳn là ba mươi sáu Thiên Cương.

Nhưng nơi đó căn bản không phải Thiên giới, vì cuối cùng ba mươi sáu tướng quân đó biến thành ba mươi sáu bộ xương khô.

Trong mắt chúng phát ra ánh sáng đỏ, trông đặc biệt đáng sợ.

Chúng muốn hãm hại tôi, nhưng tôi là ai, thân mang tuyệt kỹ.

Một khúc Phá tà chú, đã hoàn toàn áp chế chúng.

Chúng liền phát ra tiếng thét thảm thiết, tiếng thét đó thật sự rợn người.

Chắc là tiếng thét thảm thiết mà các ông nghe thấy trong đại điện.

Cũng chính vì Phá tà chú của tôi mà nó mới xuất hiện." Tần Vũ khoa trương nói, lời anh có lên bổng xuống trầm.

Bàn Tử và Lão Hồ cũng nghe rất say sưa.

"Lão Tần, vậy tiếp theo không phải là dưới tác dụng của Phá tà chú của ông.

Ba mươi sáu cái đầu lâu đó đã tan biến thành tro bụi.

Khiến những tượng đồng ở đây cũng hóa thành tro bụi, chỉ còn lại những cái đầu tượng đồng quan trọng này." Bàn Tử chỉ vào những cái đầu tượng đồng trên đất nói.

"Được đấy, Bàn Tử càng ngày càng thông minh rồi.

Những chuyện xảy ra tiếp theo đúng là như vậy, cuối cùng những cái đầu lâu đó bị tiêu diệt.

Huyễn cảnh đó cũng hủy diệt, tôi cũng quay trở lại thế giới hiện thực, và tình huống này đã xuất hiện.” Tần Vũ vỗ lương tâm mà khen Bàn Tử một câu.

Kết cục như vậy, e rằng chỉ cần không phải kẻ ngốc thì ai cũng có thể đoán ra.

Nhưng anh cảm thấy thích hợp để động viên Bàn Tử một chút, điều đó là cần thiết.

Bởi vì Bàn Tử là phúc tướng của anh mà!

“Lão Tần, tiếp theo không phải nên dùng những cái đầu tượng đồng này để điều khiển ba mươi sáu ngôi sao trên đỉnh đại điện sao?

Để tìm kiếm phương pháp phá giải sao?” Lão Hồ bình thản hỏi.

Lão Hồ thực ra cũng đã đoán được gần hết chuyện này rồi.

“Quả thực là như vậy, bởi vì ba mươi sáu Thiên Cương cuối cùng đã xếp thành một đồ án.

E rằng chỉ cần điều khiển ba mươi sáu cái đầu lâu.

Xếp ba mươi sáu ngôi sao thành đồ án mà ba mươi sáu Thiên Cương đã xếp ra cuối cùng.

Có thể tìm thấy lối ra!” Tần Vũ nói có chút không chắc chắn.

Bởi vì tất cả đều chỉ là suy đoán của anh.

Tần Vũ đối với những chuyện mình nắm chắc, từ trước đến nay đều cực kỳ khẳng định.

Đối với những chuyện không thể nắm chắc mười phần, anh sẽ đưa ra những câu trả lời khiêm tốn hơn.

“Vậy lão Tần còn chần chừ gì nữa?

Mau hành động đi.

Tôi không muốn ở dưới lòng đất này lâu hơn nữa.

Chúng ta nếu có cơ hội thì hãy nhìn Thần thụ Tần Lĩnh một chút.

Nếu không có cơ hội thì chúng ta trực tiếp trở về đi, dù sao cũng đã lấy được không ít bảo bối rồi.

Tôi chỉ muốn về nhà sống những ngày tháng an ổn thôi." Bàn Tử sốt ruột thúc giục.

"Thôi được, mời ông!" Tần Vũ nghe Bàn Tử nói những lời tiêu cực như vậy, tức đến nghẹn lời.

Anh trực tiếp làm một động tác mời, ý bảo Bàn Tử cứ làm trước đi.

"Ôi cha, lão Tần thân yêu của tôi ơi, ông không làm khó tôi sao?

Nếu tôi có bản lĩnh thì nhất định sẽ để ông nghỉ ngơi thật tốt.

Mọi việc nặng nhọc tôi sẽ làm hết.

Ông cũng biết tôi chỉ là một tên tiểu đệ chạy vặt theo ông mà.

Đừng làm khó tôi được không?

Đại ca, mau làm đi, tôi nhường đường cho đại ca." Bàn Tử vẻ mặt đặc biệt khốn nạn.

Ông ta cúi gập người 90 độ đứng sang một bên, làm tư thế mời Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn biểu cảm đó của Bàn Tử, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Chương 380

Anh lắc đầu, đặc biệt vô ngữ, đối với cái tên hoạt náo viên này anh thật sự không có chút giận dỗi nào.

Lão Hồ thấy cái đức tính của Bàn Tử, vốn định châm chọc một trận thật tốt.

Cuối cùng lại muốn nói rồi thôi, bởi vì mặt Bàn Tử quá dày.

Châm chọc cũng không có tác dụng gì.

"Sao thế?

Lão Hồ lại mắng tôi sao?

Ông không phải cũng là một tên chạy vặt như tôi sao?

Hai người tám lạng nửa cân, đừng có mà cứ mắng tôi mãi.

Nếu có bản lĩnh, thì ông làm đi!

Để lão Tần cũng nghỉ ngơi một chút." Bàn Tử thấy vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi của Lão Hồ, liền ra tay trước.

Ông ta mắng Lão Hồ một trận.

Lão Hồ vốn muốn tính toán với Bàn Tử một phen.

Nhưng anh ta có một việc quan trọng phải làm, nên tạm thời không so đo với Bàn Tử nữa.

"Được rồi Bàn Tử, đừng có như cái đuôi chó vậy, được đằng chân lân đằng đầu.

Hai người mau chuyển mười tám cái đầu lâu đó đến giữa đại điện đi.

Tôi sẽ đi chuyển mười tám cái đầu lâu bên trái." Tần Vũ thấy Bàn

Tử như vậy thì thở dài một hơi, rồi giao việc.

Anh không quay đầu lại, trực tiếp đi về phía bên kia.

Khi Tần Vũ đến giữa đại điện.

Anh phát hiện giữa đại điện trên đất xuất hiện một bức tinh đồ.

Tương ứng với tinh đồ trên trời.

Tần Vũ lại cẩn thận so sánh tinh đồ trên đất với đỉnh đại điện một lần, quả nhiên là giống nhau.

Bức tinh đồ này trước đây không hề có.

Có vẻ như ba mươi sáu bức tượng đồng, quả nhiên là chìa khóa để phá giải cơ quan ở đây.

Tần Vũ không nói nhiều, việc cấp bách bây giờ là chuyển ba mươi sáu cái đầu lâu đồng đó.

Không lâu sau, Bàn Tử và Lão Hồ đã chuyển xong mười tám cái đầu lâu bên kia.

Vội vàng lại giúp Tần Vũ chuyển.

Khi ba người chuyển xong tất cả những cái đầu lâu này đến giữa đại điện.

Một cảnh tượng kỳ lạ lại xảy ra.

Bởi vì ba mươi sáu cái đầu lâu tự động lăn đi.

Cuối cùng chúng tương ứng với ba mươi sáu ngôi sao, và dính vào nhau.

“Lão Tần, trước đây tôi cứ nghĩ làm thế nào để dùng ba mươi sáu cái đầu lâu để điều khiển những tinh tú trên trời.

Có vẻ như chúng ta dùng ba mươi sáu cái đầu lâu liên kết với tinh đồ trên đất.

Di chuyển những cái đầu lâu này có thể điều khiển thứ tự của những tinh tú đó rồi!" Bàn Tử phát hiện ra điều huyền bí bên trong, vội vàng hưng phấn nói ra, để thể hiện sự thông minh của mình.

"Này Bàn Tử, nếu ông nghĩ chỉ có mình ông phát hiện ra thôi.

Thì chúng tôi coi như là kẻ ngốc, cũng không biết gì sao!" Lão Hồ nhìn Bàn Tử đang cực kỳ vui vẻ, lạnh lùng nói.

Trong lời nói tràn đầy ý vị châm chọc không cần nói cũng hiểu.

Bàn Tử nghe những lời này, vẫn đắc ý hừ một tiếng.

Trừng mắt nhìn Lão Hồ, hoàn toàn không để ý đến lời Lão Hồ nói.

Tần Vũ và Lão Hồ lại nhìn nhau cười, thật sự bị cái tên Bàn Tử này chọc cười đến chết.

Vốn dĩ trong môi trường áp lực như vậy, mỗi người đều nên căng thẳng.

Nhưng có một tên hoạt náo viên ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại cười một chút, vậy thì thân tâm sẽ rất thoải mái.

"Được rồi, hai người cứ đứng bên cạnh yên lặng mà nhìn, tôi sắp bắt đầu thao tác đây." Tần Vũ nhìn Bàn Tử khẽ mỉm cười nói.

Quả thực đã ở dưới lòng đất quá lâu rồi, nhất định phải nhanh chóng tìm lối ra để rời khỏi đây.

Tần Vũ bảo hai người đứng xa tinh đồ một chút.

Tần Vũ liền ngồi xổm xuống đất, bắt đầu di chuyển những cái đầu lâu đó.

Trong não anh như đang chiếu một bộ phim, hiển thị bức đồ án do các tướng quân to lớn tạo thành.

Anh không ngừng di chuyển những cái đầu lâu đó.

Mỗi lần di chuyển, trong toàn bộ đại điện lại vang lên một tiếng ‘ùng ùng’ lớn.

Tiếng động đó chính là từ đỉnh đại điện truyền xuống.

Đôi mắt Bàn Tử láo liên chuyển động, nhìn Tần Vũ di chuyển một cái đầu lâu xương cốt một lần.

Lại vội vàng ngẩng đầu nhìn những thay đổi trên trời.

Lão Hồ thì tỏ ra bình tĩnh hơn, chỉ yên lặng nhìn động tác trên tay Tần Vũ.

Tần Vũ mặc dù đã ghi nhớ bức đồ án đó trong lòng.

Nhưng vào khoảnh khắc đó Tần Vũ mới phát hiện ba mươi sáu cái đầu lâu có thứ tự.

Không phải cứ sắp xếp đồ án đó ra là được.

Bởi vì dù sao thì ba mươi sáu Thiên Cương cũng có thứ tự trước sau.

Tần Vũ vào khoảnh khắc đó lại đau đầu, biết làm sao đây.

Anh định thần nhìn kỹ, hóa ra trên trán của những cái đầu lâu này đều có tên.

Nhưng trên bức đồ họa đó những tướng quân to lớn, trên cơ thể lại không có tên tương ứng.

Tần Vũ vào khoảnh khắc đó lại nghĩ đến bộ truyện Thủy Hử.

Chương 381

Bộ truyện Thủy Hử không phải có ba mươi sáu Thiên Cương sao?

Thứ tự của những người này anh đều nhớ trong lòng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chắc chắn là thứ tự đó.

Anh vội vàng bắt đầu sắp xếp những cái đầu lâu đó theo thứ tự đó.

Những tiếng 'ùng ùng' trước đó không ngừng truyền xuống từ đỉnh đại điện.

Khoảng hai mươi phút sau, Tần Vũ cuối cùng cũng sắp xếp xong những cái đầu lâu đó thành bức đồ án thần kỳ đó.

Anh thở phào một hơi dài, rồi lùi ra khỏi tinh đồ.

Khi anh lùi ra khỏi tinh đồ đó vào khoảnh khắc đó.

Bức tinh đồ trên đất, phát ra từng đạo ánh sáng thần kỳ.

Chúng chiếu thẳng lên trời và kết nối với những tinh tú trên bầu trời.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng tráng lệ trước mắt, không khỏi lại kích động.

Ông ta đưa bàn tay đang run rẩy vì kích động ra, lại kéo ống tay áo của Lão Hồ.

Không ngừng lay lay, miệng lẩm bẩm nói: "Lão Hồ, mau nhìn!

Mau nhìn!

Đẹp làm sao.

Lão Tần, thành công rồi, chúng ta có thể ra ngoài rồi!" Tần Vũ và

Lão Hồ đều nhìn ông ta một ánh mắt khinh thường.

“Bàn Tử, ông nghĩ hai chúng tôi bị mù sao?

Hay bị ngốc vậy?

Sau này đừng có kích động như thế nữa được không?

Đã lớn chừng này rồi, có thể có chút dáng vẻ người lớn không hả?” Lão Hồ vốn dĩ không muốn châm chọc.

Nhưng thấy cái đức tính của Bàn Tử, không nhịn được nói một câu.

“Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, yên lặng mà nhìn đi.

Vạn nhất lại xảy ra bất trắc thì sao?” Tần Vũ với giọng điệu hơi nghiêm túc nhắc nhở.

Mặc dù bức tinh đồ này đã được phá giải.

Nhưng Tần Vũ cũng không thể xác định được chuyện sẽ xảy ra sau đó là tốt hay xấu.

Ai mà biết tinh đồ có phải là lối ra không chứ!

Tinh đồ trên đất và trên trời giao nhau chiếu sáng, ánh sáng đó trông đặc biệt thánh khiết.

Nhưng dần dần ánh sáng trắng thánh khiết đó, dần dần trở nên u ám.

Cuối cùng biến thành màu đen u tối, Tần Vũ lập tức liên tưởng.

Trong huyễn cảnh những đám mây trắng tinh khiết biến mất, thay thế vào đó là màu đen.

Dường như một niệm Thiên đường, một niệm Địa ngục.

Bàn Tử thấy sự thay đổi như vậy, trong lòng lại không yên.

Bởi vì vừa nhìn thấy màu đen u tối như vậy, ông ta biết sẽ không

có chuyện tốt đẹp nào xảy ra.

Vội vàng dịch người lại gần Tần Vũ.

Vì ông ta cảm thấy Tần Vũ là người đàn ông mang lại cảm giác an toàn nhất trên thế giới này.

Chỉ cần Tần Vũ ở bên cạnh, ông ta không sợ trời không sợ đất.

Tần Vũ quay đầu liếc nhìn Bàn Tử một cái đầy vẻ ghét bỏ, không nói gì.

Anh yên lặng nhìn sự thay đổi của ánh sáng.

Cuối cùng tinh đồ trên đất dần dần xuất hiện một đóa hoa khổng lồ.

Những cánh hoa màu đen u tối trông đặc biệt sâu thẳm, mang lại cho người ta một cảm giác sợ hãi khó tả.

Lại nhìn lên trời xuất hiện một đóa liên hoa trắng tinh khiết.

Thanh khiết đến vậy, vào khoảnh khắc đó nhìn đóa hoa đó, tất cả những tạp niệm và nỗi sợ hãi trong lòng đều tan biến.

"Lão Tần, tình hình gì vậy?

Thật sự là một niệm Thiên đường, một niệm Địa ngục sao.

Hai thứ cực đoan lại xuất hiện cùng lúc." Bàn Tử nhìn những thay đổi, tò mò hỏi.

"Nếu tôi biết thì đã không đứng đây yên lặng mà nhìn rồi!" Tần Vũ không tốt bụng đáp lại.

Tên này đúng là càng ngày càng lười biếng, không thể động não một chút sao?

"Lão Hồ, ông xem bông hoa khổng lồ này, hoa gì vậy?

Bông hoa trên trời chắc hẳn là Thánh Khiết liên.

Còn bông hoa màu đen u tối trên đất, tôi thật sự không biết là hoa gì!" Tần Vũ nhìn Lão Hồ hỏi, Lão Hồ đối với những thứ này có chút nghiên cứu.

"Lão Tần, ông không thấy nó giống một loại hoa nào sao?

Ở trong Tinh Tuyệt cổ thành ấy?" Lão Hồ làm bộ bí hiểm nói.

"Tôi thấy quả thực khá giống Bỉ Ngạn hoa, nhưng Bỉ Ngạn hoa không có màu đen.

Màu của Bỉ Ngạn hoa đậm hơn cái này." Tần Vũ lập tức phủ nhận.

"Đúng, tuy không phải Bỉ Ngạn hoa.

Nhưng có tính chất giống Bỉ Ngạn hoa, đều đại diện cho địa ngục.

Bông hoa này tên là U Minh hoa." Lão Hồ thích thú giải thích, cuối cùng cũng đến lúc anh ta thể hiện rồi.

"Lão Hồ, ông đã biết thì mau nói đi, đừng có ở đó mà làm bộ làm tịch được không?

Mấy thứ nhỏ nhặt đó mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt lão Tần sao!

Đó không phải là bày ra để mất mặt à?" Bàn Tử thấy cái đức tính của Lão Hồ, không nhịn được lại châm chọc.

Chương 382

Vô hình trung lại vỗ mông ngựa Tần Vũ một phen.

Tần Vũ vẫn làm ra vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong lòng không nhịn được cười phá lên một trận thật đã.

Lão Hồ không để ý đến Bàn Tử, chỉ trừng mắt nhìn ông ta một cái, tiếp tục nói: "Lão Tần, tôi nghe nói địa ngục có mười tám tầng.

U Minh hoa đại diện cho tầng địa ngục thứ mười tám sâu thẳm nhất.

Tượng trưng cho sự chết chóc và bóng tối cực độ.

Còn đóa liên hoa thánh khiết trên trời, chắc hẳn ông cũng hiểu.

Đại diện cho sự quang minh và chính nghĩa nhất.

Hai thứ cực đoan này giao nhau chiếu sáng xuất hiện ở đây.

Tôi cảm thấy Thần thụ Tần Lĩnh cuối cùng đại diện cho một thứ cực đoan nhất.

Một niệm sinh, một niệm tử, có lẽ nó thực sự là vật do thần ma để lại.

Một mặt là thiên sứ, một mặt là ác quỷ, hoàn toàn nằm trong ý niệm của con người." Lão Hồ mạnh dạn nói ra tất cả suy nghĩ của mình.

"Lão Hồ, nó thật sự thần kỳ đến vậy sao?

Vậy không phải Thần thụ Tần Lĩnh có thể hoàn thành bất kỳ tâm nguyện nào của tôi sao?" Bàn Tử nghe Lão Hồ nói vậy, lại không nhịn được chen vào hỏi.

Tần Vũ nghe xong lời của Lão Hồ, trầm tư hồi lâu, rồi mở miệng

nói: “Từ một ý nghĩa nào đó, Thần thụ Tần Lĩnh thực sự có thể thực hiện một số nguyện vọng của tôi.

Trước đây cái xác cương thi biến mất một cách kỳ lạ ở đây, chắc hẳn cũng có thể giải thích được rồi.

Chính là nhờ cành cây Thần thụ Tần Lĩnh bị chặt một nửa trong ba lô của tôi, nên tôi mới không thể giết chết nó.” Khi ba người đang trò chuyện, trên hai đóa hoa lại bắn ra hai đạo quang mang hội tụ vào nhau.

Khi hai đạo quang mang hội tụ vào nhau.

Chúng trực tiếp bắn về phía giữa đại điện, trên chiếc ghế lớn trên đài cao.

Khi đạo quang bắn đến, trên đất xuất hiện từng đóa U Minh hoa nhỏ, tạo thành một con đường.

Trên bầu trời cũng xuất hiện rất nhiều đóa Thánh Khiết liên nhỏ, cũng tạo thành một con đường.

Trên chiếc ghế đó xuất hiện một cánh cổng hư ảo.

Xuyên qua cánh cổng đó, ba người nhìn thấy một cây đại thụ ngút trời.

Chính là Thần thụ Tần Lĩnh trong truyền thuyết.

“Lão Tần, mau nhìn, đó là Thần thụ Tần Lĩnh trong truyền thuyết.

Quả nhiên có cây cổ thụ đồng to lớn như vậy, hôm nay tôi thật sự đã mở rộng tầm mắt.

Đó chắc hẳn là cánh cổng dẫn đến Thần thụ Tần Lĩnh cuối cùng rồi phải không?

Chúng ta đi thôi!

Mau đi!" Bàn Tử thấy cánh cổng hư ảo xuất hiện lập tức không còn bình tĩnh nữa, sốt ruột nói.

"Đừng vội, những thứ ở đây chắc hẳn chưa diễn hóa hoàn toàn, hãy đợi thêm một chút nữa." Tần Vũ nhìn những đóa U Minh hoa trên đất và Thánh Khiết liên trên trời có xu hướng thay đổi.

Anh nén sự kích động trong lòng xuống và bình tĩnh nói.

Bàn Tử tuy trong lòng nôn nóng, nhưng Lão Tần lại bình tĩnh như vậy.

Ông ta còn cách nào đâu, chỉ đành nén con nai con đang nhảy nhót trong lòng xuống.

Ông ta đứng yên ở đó nhìn U Minh hoa và Thánh Khiết liên tiếp tục diễn hóa.

Cuối cùng những đóa U Minh hoa nhỏ trên đất lan tràn lên trời.

Những đóa Thánh Khiết liên nhỏ trên trời lan tràn xuống đất.

Cuối cùng chúng tạo thành một cầu thang, một nửa là U Minh hoa, một nửa là Thánh Khiết liên.

Cánh cổng hư ảo đó cũng lơ lửng trên không, cuối cầu thang nối liền với cánh cổng hư ảo đó.

Bàn Tử nhìn một loạt thay đổi, kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm.

Ông ta há hốc miệng, đôi mắt láo liên, nhìn cảnh tượng kỳ diệu đó.

Mọi thứ dường như như một màn ảo thuật, con đường cầu thang đó như muốn đưa ông ta lên Thiên Đình vậy.

"Trời đất ơi, lão Tần ơi, đây là chuyện kỳ diệu nhất mà tôi từng thấy khi xuống mộ đấy!

Mấy thứ ở những cổ mộ khác so với cái này thì đúng là một trời một vực.

Thần Mộc quả nhiên không tầm thường!" "Anh Tần, nhìn bậc thang lầu kìa, một nửa U Minh Hoa, một nửa Thánh Khiết Liên!

Chẳng phải là bước từ địa ngục lên thiên đường sao!" Lão Hồ nhìn sự biến hóa trước mắt, hưng phấn nói. "Anh Hồ, đừng vui mừng quá sớm.

Phải biết rằng trong cổ mộ, bản thân nó đã tượng trưng cho cái chết và sự khủng bố rồi.

Anh nghĩ giữa thiên đường và địa ngục trong sự khủng bố đó có bao nhiêu khác biệt?" Tần Vũ tuy đối với mọi chuyện đều tỏ ra khá lạc quan, nhưng anh cũng là người trầm ổn, lạnh tĩnh nhất, có thái độ công chính khách quan nhất đối với mọi việc.

Dù sao đây là một hung mộ, cho dù có bước từ địa ngục lên thiên đường, thì đó cũng là thiên đường trong địa ngục, tình hình không hề cho phép lạc quan. "Anh Tần, mọi thứ bên trong giờ hẳn đã diễn hóa hoàn toàn rồi chứ.

Tôi có thể bước lên bậc thang địa ngục thông đến thiên đường rồi chứ.

Đối với Tần Lĩnh Thần Thụ trong truyền thuyết kia, tôi thật sự không thể chờ thêm được nữa!" Bàn Tử nhìn thấy Tần Lĩnh Thần Thụ trong cánh cửa hư ảo kia, lại lộ ra vẻ mặt kích động nói, thật sự không thể đợi thêm một khắc nào nữa.

Tần Vũ không còn ngăn cản, gật đầu.

Anh là người đầu tiên vác ba lô đi lên, Bàn Tử và Lão Hồ hai người lập tức theo sau.

Cả ba bước lên.

Không chút do dự, trực tiếp đi thẳng qua cánh cửa hư ảo kia.

Sau khi đi qua, một bóng người từ bên trong cánh cửa hư ảo bước ra.

Nếu Tần Vũ ba người nhìn thấy bóng người đó, nhất định sẽ bị dọa cho giật mình.

Người này không ai khác, chính là Lý Cương.

Chỉ là trên mặt hắn có một luồng khí yêu tà, trông đặc biệt quỷ dị.

Hắn đứng ở lối vào thông đạo, nhìn vào bên trong, hiển nhiên là đang nhìn chăm chú vào ba người Tần Vũ.

Chương 383

"Ha ha ha, Tiểu Vũ, cậu đúng là có bản lĩnh thật.

Đối với người bạn học cũ của tôi mà cậu không hề lưu tình, một đao phong hầu.

Nếu tôi không có chút bản lĩnh, thật sự đã phải chết trong tay cậu rồi.

Cậu cũng thật sự quá giỏi, có thể phá giải được Thiên Lại Cửu Trọng Âm kia.

Tìm ra Thiên Đường Chi Môn dẫn tới Tần Lĩnh Thần Thụ.

Xem ra tôi thật sự đã đánh giá thấp cậu rồi.

Dù sao cậu cũng đã giúp tôi, tôi hi vọng cậu sẽ gặp may mắn.

Đừng để dính dáng đến những thứ bất tường, sơn thủy hữu tương phùng.

Hi vọng sau này tôi sẽ không gặp lại cậu nữa.

Ha ha ha!" Lý Cương đứng ở lối vào thông đạo Thiên Đường Chi Môn.

Yên lặng nhìn bóng lưng ba người Tần Vũ dần dần đi xa, ha ha phá lên cười.

Vẻ mặt hắn quỷ dị đến cực điểm.

Nếu để Tần Vũ nhìn thấy, trong lòng nhất định lại cực độ không thoải mái.

Lý Cương vừa như tự nói tự nghe, lại vừa như nói với ba người Tần Vũ.

Nhưng hiển nhiên Tần Vũ không nghe thấy lời Lý Cương nói.

Sau khi Lý Cương nói xong, hắn bước một bước xuống khỏi bậc thang Thiên Đường Chi Môn.

Nhưng Lý Cương đã bỏ qua một điều vô cùng quan trọng.

Ba người Tần Vũ là từ địa ngục bước lên thiên đường, còn Lý Cương là từ thiên đường bước xuống địa ngục.

Ngay khoảnh khắc hai chân hắn chạm đất, một luồng hắc khí u tối từ mặt đất lan tỏa, trực tiếp bao trùm toàn thân hắn.

Trong khoảnh khắc Lý Cương thống khổ hét lớn. "Không, không phải thế này, tại sao?

Tại sao!

Tại sao kẻ bị thương luôn là ta, ta không thể sa đọa vào bóng tối!" Trong đại điện trống rỗng, chỉ còn tiếng gầm giận dữ điên cuồng.

Cuối cùng, luồng hắc khí bao trùm toàn bộ cơ thể Lý Cương, khiến cả người hắn biến mất.

Mọi thứ trong đại điện cuối cùng cũng trở lại bình tĩnh.

Thiên Đường Chi Môn biến mất, Thánh Khiết Liên cũng vì thế mà trở nên ảm đạm.

U Minh Hoa ẩn mình dưới lòng đất. 36 cái đầu lâu kia cuối cùng cũng hóa thành bột mịn, biến mất trong đại điện.

Tần Vũ ba người đã ở trong không gian của Tần Lĩnh Thần Thụ.

Ba người ngẩng đầu nhìn cái cây khổng lồ cao chót vót, không khỏi đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Xem ra những gì Lý Cương đã nói trước đó không phải là giả, Tần Lĩnh Thần Thụ thật sự tồn tại.

Ba người đứng dưới Tần Lĩnh Thần Thụ.

Thật sự không thể ôm hết cái cây Tần Lĩnh Thần Thụ này.

Quả nhiên cần sáu người mới ôm xuể.

Chỉ riêng phần lộ ra mặt đất ước chừng đã cao 30 mét.

Cây đồng cổ thụ cành lá xum xuê, trên thân cây có những văn tự đặc biệt.

Tần Vũ quan sát rất lâu, nhưng không thể nhìn ra một chút manh mối nào.

Bởi vì những văn tự trên thân cây đều là chữ viết của các thời đại khác nhau mà anh không hề biết.

Thật sự giống như ngôn ngữ của thần linh vậy.

Không gian này đặc biệt rộng lớn, bởi vì chỉ riêng Tần Lĩnh Thần Thụ đã to lớn đến vậy.

Nếu không gian quá nhỏ, căn bản không thể chứa nổi Tần Lĩnh Thần Thụ.

Bàn Tử kích động đi lại xung quanh.

Nhưng hắn phát hiện trong toàn bộ không gian rộng lớn này.

Ngoài một cây đồng cổ thụ, không còn bất kỳ thứ gì khác.

Khi đi đến dưới gốc cây, hắn phát hiện hai bộ thi thể.

Điều này khiến hắn ngạc nhiên, xem ra hai thi thể này chết chưa quá lâu.

Hắn dùng chân đá lật một bộ thi thể đang nằm trên đất, lập tức sợ hãi hét lớn một tiếng. "A!

Anh Tần, nhìn nhanh!

Có ma rồi!" Lão Hồ và Tần Vũ hai người nghe thấy tiếng Bàn Tử

la lớn, vội vàng từ phía bên kia chạy tới.

Hai người nhìn kỹ thi thể đang nằm trên đất, chính là thi thể của Lý Cương đã biến mất trước đó.

Nhưng bộ quần áo hắn đang mặc không phải là bộ quần áo hắn đã mặc lúc trước.

Bên cạnh còn có một bộ thi thể khác mặc bộ quần áo mà Lý Cương đã mặc.

Tần Vũ vội vàng lật bộ thi thể kia lại, đúng là thi thể của Lý Cương.

Lúc này ba người đều nhíu mày, đặc biệt Tần Vũ vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì hai bộ thi thể rõ ràng đều là Lý Cương.

Nhưng anh là bạn thân của Lý Cương, chưa từng nghe Lý Cương có anh em song sinh.

Chuyện này, quá mức quỷ dị rồi. "Anh Tần, chẳng lẽ Lý Cương có anh em song sinh?

Lúc đó chẳng phải Lý Cương đã nói với biểu thúc của mình, thực ra hắn là anh trai hoặc em trai ruột sao!" Lão Hồ nhìn hai bộ thi thể trên đất cũng mù tịt, chỉ đành đưa ra kết luận như vậy và hỏi.

Chương 384

"Không, Lý Cương là con một, chưa bao giờ có anh chị em.

Nhưng hai bộ thi thể rõ ràng đều là Lý Cương, nhìn kỹ bộ thi thể này.

Trên cổ hắn cũng không có vết thương, hiển nhiên hắn cũng không phải bị tôi giết chết." Tần Vũ xoay cổ Lý Cương, trên cổ hắn trơn nhẵn không có chút vết thương nào. "Anh Tần, tôi cảm thấy nơi này càng ngày càng quỷ dị.

Kể từ khi Tần Lĩnh Thần Thụ chúng ta đã chiêm ngưỡng, vậy chúng ta hãy rời khỏi nơi quỷ quái này đi.

Trái tim tôi cứ đập thình thịch, nếu ở lâu.

Tôi cảm thấy ở đây tôi sẽ bị bệnh tim mất." Bàn Tử nhìn hai bộ thi thể Lý Cương trên đất, trong lòng đã chịu đựng đến cực hạn.

Tối hôm đó hắn và một người quỷ dị như vậy ngủ cùng một chỗ, trong lòng lại cuồng loạn. "Cậu Béo, bình tĩnh một chút, đã đến đây rồi.

Tôi muốn nghiên cứu kỹ Tần Lĩnh Thần Thụ này.

Tôi đã nói câu đó, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn.

Tôi không tin có chuyện gì Tần Vũ tôi không đối phó được." Tần Vũ nói như vậy, tự nhiên có sự tự tin của riêng mình.

Trên đường đi anh đã gặp không ít thi thể, cũng đã học được không ít kỹ năng mạnh mẽ.

Đối với những tình huống phức tạp nhất dưới lòng đất, anh cũng có thể thản nhiên đối mặt. "Vậy được, anh Tần, mau nghiên cứu đi,

nghiên cứu xong rồi chúng ta rời khỏi nơi thị phi này.

Tôi thật sự không muốn ở đây quá lâu!" Bàn Tử vẫn sợ hãi nói.

Nếu là người khác hắn có thể chịu đựng được.

Nhưng nhìn thấy hai bộ thi thể Lý Cương, hiện tại hắn cực độ nghi ngờ.

Tối hôm đó hắn ngủ với một con quỷ, trong lòng ghê tởm không chịu nổi. "Ai nha, Bàn Tử, bình tĩnh đi, chẳng phải có anh Tần vĩ đại của chúng ta ở đây sao.

Lo gì?

Trời có sập thì đã có anh Tần cao to gánh chịu rồi.

Cứ yên tâm mà ở đây đi." Lão Hồ nhìn Bàn Tử một bộ dạng như vậy, dở khóc dở cười mà an ủi Bàn Tử.

Tần Vũ nghe Lão Hồ nói như vậy, lườm Lão Hồ một cái, đơn giản là biến mình thành bia đỡ đạn. "Đúng rồi, anh Tần, trước đó Lý Cương chẳng phải nói trong Tần Lĩnh Thần Thụ có một con rết khổng lồ sao?

Lúc đó dài bao nhiêu nhỉ, hai ba mươi mét to lớn đúng không, sao giờ không thấy đâu?" Lão Hồ tay vịn Tần Lĩnh Thần Thụ, đột nhiên lạnh lùng nói.

Ngay sau khi Lão Hồ nói xong, toàn bộ không gian chấn động dữ dội.

Đặc biệt là Tần Lĩnh Thần Thụ, như thể có thứ gì đó đang bò ra từ bên trong rất nhanh.

Tần Vũ thầm kêu không hay, Lão Hồ chẳng lẽ thật sự là cái mồm quạ đen sao?

Không lâu sau, quả nhiên trên đỉnh Tần Lĩnh Thần Thụ nhô ra một

cái đầu rết khổng lồ.

Cái đầu rết này lớn hơn con rết trước đó rất nhiều.

Khi bò ra, nó thật sự phải dài hai ba mươi mét.

Tần Vũ cẩn thận đánh giá con rết khổng lồ vừa ló đầu ra.

Đôi mắt đỏ như máu, như thể bị thứ gì đó chọc giận đến đỏ cả mắt.

Cái lưỡi đen kịt thè ra thụt vào.

Chỉ riêng cái miệng khổng lồ của nó, một cú táp chắc chắn có thể nghiền nát con người. "Trời đất ơi, anh Hồ, cái mồm anh?

Mở đèn rồi sao, linh thế!

Cái thứ này phải giải quyết thế nào đây, trông nó như bị kẹt ở ngọn cây không xuống được!" Bàn Tử nhìn thấy con rết khổng lồ, la hét ầm ĩ nói.

Hắn đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Lão Hồ. "Chắc chắn là bị kẹt ở đó rồi, chẳng lẽ nó đang quan sát ba anh em mình có đủ nhét kẽ răng không.

Biết đâu bây giờ nó đang suy nghĩ, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ.

Anh nghĩ nó sẽ ăn cả ba anh em mình sao!" Lão Hồ lại nói nửa đùa nửa thật.

Nhưng khi hắn nói xong, cái thân thể khổng lồ kia bắt đầu bò ra ngoài. 5 mét, 10 mét, 15 mét, 20 mét, cuối cùng con rết lộ ra khoảng 7 mét thân thể.

Trực tiếp từ trên Tần Lĩnh Thần Thụ bò xuống. "Anh Hồ, tôi cầu xin anh, đừng nói nữa được không?

Hôm nay mà anh còn mở mồm nữa, e là ba anh em mình sẽ chết ở đây mất." Bàn Tử nhìn con rết khổng lồ bắt đầu di chuyển.

Lại hướng về phía Lão Hồ la hét ầm ĩ, trách mắng Lão Hồ.

Hắn không muốn trở thành bữa ăn trong đĩa của con rết khổng lồ đó.

Nhưng Tần Vũ lại tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, bởi vì anh đã phát hiện ra vấn đề.

Tay Lão Hồ đặt trên Tần Lĩnh Thần Thụ, những lời hắn nói, tất cả đều ứng nghiệm.

Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp sao?

Tần Vũ không nghĩ vậy.

Anh đã liên kết tất cả những lời Lý Thuần Phong và Lý Cương đã nói trước đó.

Dường như Tần Lĩnh Thần Thụ này thật sự có thể thỏa mãn mong muốn của con người.

Nhưng khi Tần Vũ đang thất thần, chỉ thấy con rết khổng lồ bò xuống, trực tiếp há miệng muốn nuốt chửng Tần Vũ.

Lão Hồ vội vàng đẩy Tần Vũ ngã xuống đất.

Lăn hai vòng, con rết khổng lồ mới táp hụt.

Nhưng nó lại ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ rực trần trụi nhìn chằm chằm vào Tần Vũ và Lão Hồ.

Chương 385

Con rết khổng lồ như đang nói, hai con kiến nhỏ, đừng có giãy giụa vô ích nữa.

Tần Vũ nhìn thấy con rết khổng lồ biểu hiện kiêu ngạo như vậy, trong lòng không thể bình tĩnh được nữa.

Bị một con súc sinh như vậy chế giễu, đường đường là Thời Không Chi Tử sao có thể chịu được.

Anh trực tiếp cắt đứt lòng bàn tay mình, nhỏ mấy giọt máu, lập tức lấy bật lửa ra đốt.

Trong khoảnh khắc toàn bộ không gian tràn ngập mùi hương đó.

Nhưng lúc này con rết khổng lồ ngửi thấy mùi xong cũng không tỏ ra quá bất thường.

Nó vẫn trần trụi nhìn chằm chằm vào họ. "Anh Tần, giờ phải làm sao đây?

Con quái vật này hình như không có hứng thú với máu của anh!" Bàn Tử nhìn thấy ngay cả máu của Tần Vũ cũng không có tác dụng, trong lòng hoảng sợ đến cực điểm.

Nhưng Tần Vũ vẫn tỏ ra đặc biệt bình tĩnh.

Anh xoay người lại lăn xuống dưới Tần Lĩnh Thần Thụ, đặt tay lên Tần Lĩnh Thần Thụ.

Mong muốn một con rắn khổng lồ dài hơn 20 mét xuất hiện và chiến đấu với con rết khổng lồ.

Quả nhiên sau khi Tần Vũ nói xong, bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ lại một trận địa chấn.

Có thứ gì đó khổng lồ lại bò ra.

Không lâu sau, trực tiếp xuất hiện một cái đầu rắn khổng lồ.

Bàn Tử nhìn thấy thứ này suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Một con rết khổng lồ đã không đối phó được.

Giờ lại thêm một con yêu quái này nữa, làm sao hắn có thể sống sót đây. "Ha ha, cái danh anh hùng của Bàn Tử tôi cả đời, hôm nay lại phải chết trong miệng hai con súc sinh yêu quái này.

Ai, thôi vậy, thôi vậy, dù sao cuộc đời này cũng đã sống thật đặc sắc rồi!" Bàn Tử nhìn thấy con rắn khổng lồ không ngừng bò ra, thân hình gần như không khác gì con rết khổng lồ.

Tuyệt vọng nói.

Nhưng sau khi con rắn khổng lồ bò ra, nó không tấn công họ.

Nó trực tiếp cùng con rết khổng lồ vật lộn với nhau, trực tiếp đánh nhau đến bụi đất bay mù mịt.

Va chạm làm đá núi xung quanh rơi xuống.

Ba người Tần Vũ một lúc đều lo lắng hai con quái vật này sẽ làm sập hang động. "Anh Tần, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi cũng cảm thấy những lời tôi nói trước đó lần lượt trở thành hiện thực thật không thể tin nổi.

Sự trùng hợp này quá mức trùng hợp đến mức nực cười rồi." Lão Hồ nhìn con rắn khổng lồ và con rết khổng lồ đang đánh nhau.

Lúc này hắn không còn lo lắng bất kỳ con nào trong số chúng sẽ tấn công họ nữa.

Hắn mới an tâm hỏi Tần Vũ. "Thực ra những gì tôi đoán trước đó không sai.

Tần Lĩnh Thần Thụ thật sự có thể giúp chúng ta hoàn thành mong muốn.

Tôi chỉ cần đặt tay lên cây, những thứ trong lòng sẽ thành hiện thực, nhìn xem!" Tần Vũ tỉ mỉ giải thích cho hai người Lão Hồ.

Sau khi nói xong, anh lại đặt tay lên Tần Lĩnh Thần Thụ.

Đột nhiên trước mặt, xuất hiện hai bao thuốc lá, một cái bật lửa. "Trời ơi, cái cây này lại thần kỳ đến thế sao, thật sự ước gì được nấy à, vậy tôi mau chóng ước đi, tôi muốn tiền." Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ này, vội vàng chạy về phía Tần Lĩnh Thần Thụ.

Duỗi tay muốn chạm vào Tần Lĩnh Thần Thụ, Tần Vũ thấy vậy, vội vàng ngăn hắn lại. "Anh Tần, cái ý gì đây?

Hai người đều triệu hồi ra những thứ khủng khiếp như vậy, mà không cho tôi chạm vào.

Chẳng phải là không đủ nghĩa khí sao?" Tần Vũ một tay ngăn Bàn Tử lại, Bàn Tử trong lòng cảm thấy vô cùng ấm ức.

Hắn hét lớn trong vòng tay Tần Vũ.

Bàn Tử vì nhìn thấy hai người vô ý triệu hồi ra những thứ hung dữ như vậy, hắn cũng muốn thử một chút. "Bàn Tử bình tĩnh một chút, triệu hồi ra những thứ hung dữ như vậy, tôi cũng chỉ là vô ý.

Anh Tần chắc cũng chỉ là để kiểm chứng công năng của Tần Lĩnh Thần Thụ thôi.

Không cho cậu chạm vào thứ này chắc chắn có lý do." Lão Hồ nhìn Bàn Tử đang la hét ầm ĩ, như một đứa trẻ, vội vàng giải thích. "Vậy không được, cả hai người đều đã thử rồi, tôi thử tổng được chứ.

Chạm vào một cái cũng không xảy ra chuyện lớn gì, có cần phải

như vậy không?

Tôi cảm thấy tôi quá khổ rồi, hai người các anh luôn hợp sức bắt nạt tôi." Bàn Tử vẫn không chịu bỏ qua, nhất quyết muốn chạm vào Tần Lĩnh Thần Thụ.

Tần Vũ thấy vậy liền sầm mặt xuống, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn thấy sắc mặt của Tần Vũ như vậy, biết anh Tần có chút tức giận, vội vàng yên tĩnh lại. "Bàn Tử, người lớn như vậy rồi, sau này làm việc phải có chừng mực.

Tôi không cho cậu chạm vào, tự nhiên là có lý do của tôi, chẳng lẽ tôi sẽ hại cậu sao?" Tần Vũ ngữ khí lạnh băng nói.

Mặc dù bình thường Bàn Tử vô lý quậy phá anh cũng đã quen rồi.

Nhưng lúc này anh thấu hiểu sự khủng khiếp của Tần Lĩnh Thần Thụ.

Bởi vì anh và Lão Hồ đều dính líu đến Tần Lĩnh Thần Thụ này, không muốn Bàn Tử tham gia vào nữa. "Anh Tần, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao đột nhiên không cho Bàn Tử chạm vào Tần Lĩnh Thần Thụ?

Chuyện xảy ra, đừng giữ một mình trong lòng." Lão Hồ nhìn thấy vẻ mặt anh nghiêm túc như vậy, biết chắc chắn là chuyện quan trọng.

Nếu không Tần Vũ sẽ không có vẻ mặt như vậy. "Nếu tôi đoán không sai, cả hai chúng ta đều đã trúng lời nguyền của Tần Lĩnh Thần Thụ rồi!" Tần Vũ tuy biết đã trúng lời nguyền, nhưng lại tỏ ra cực kỳ bình tĩnh.

Chương 386

"Sao cơ?

Tình huống gì thế này?

Cả hai chúng ta đều trúng lời nguyền rồi sao?

Chẳng lẽ chạm vào Tần Lĩnh Thần Thụ sẽ trúng lời nguyền?" Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, vẻ mặt kinh ngạc.

Trong lời nói tràn đầy vẻ không tin.

Chẳng lẽ tình hình này không cho phép hắn chạm vào mà không rõ lý do sao.

Nhưng khi vào hắn đã chạm vào rồi.

Chạm vào một lần nữa chắc cũng không có nguy hại gì lớn đâu. "Bây giờ tôi đã hiểu vì sao Lý Cương lại thiên phương bách kế, muốn một lần nữa đến Tần Lĩnh Thần Thụ!

Muốn giải trừ lời nguyền không chỉ là một nghi thức.

Phải mượn Tần Lĩnh Thần Thụ này, để hắn tái sinh.

Chỉ khi tái sinh một lần nữa, những bệnh tật trên cơ thể mới được giải quyết.

Sẽ không chịu ảnh hưởng của lời nguyền Tần Lĩnh Thần Thụ nữa.

Đó cũng là lý do vì sao ở đây xuất hiện hai thi thể.

Thi thể thứ nhất hẳn là do Lý Cương đã để lại lần trước.

Thi thể thứ hai hẳn là do tôi để lại lần này.

Giờ hắn hẳn cũng đã rời khỏi Tần Lĩnh Thần Mộ này.

Hắn thật sự không chết, lại một lần nữa phục sinh rồi!" Tần Vũ chậm rãi nói những lời này, như thể đang tự nói tự nghe.

Nhưng Lão Hồ và Bàn Tử nghe rất rõ ràng.

Nghe những lời này họ đều mờ mịt, căn bản không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Tần Vũ.

Ý nghĩa của việc Lý Cương không chết, lại một lần nữa phục sinh là gì.

Hai bộ thi thể xuất hiện ở đây mà hắn lại không chết, tình huống gì đây? "Anh Tần, rốt cuộc anh đang nói cái ý gì vậy?

Nói rõ ràng ra đi, anh càng nói tôi càng hồ đồ, trong lòng tôi sợ hãi lắm.

Tôi không biết người chết có thể phục sinh!" Bàn Tử càng không hiểu hỏi. "Không sai, Tần Lĩnh Thần Thụ quả thực có thể hoàn thành bất kỳ tâm nguyện của ai.

Chỉ cần tiếp xúc Tần Lĩnh Thần Thụ, những gì trong lòng mong muốn đều có thể thành hiện thực.

Nhưng người ước nguyện sẽ phải chịu lời nguyền của Tần Lĩnh Thần Thụ này.

Có lẽ những ác mộng ngày đêm của Lý Cương trước đây chính là lời nguyền của Tần Lĩnh Thần Thụ.

Nhưng tôi cảm thấy lời nguyền không đơn giản như vậy.

Bởi vì Lý Thuần Phong trong ảo cảnh kia cũng đã nói với tôi.

Mượn Tần Lĩnh Thần Thụ cũng đã thực hiện một số nguyện vọng, nhưng đến nay vẫn chưa được giải trừ hoàn toàn.

Hắn cũng cảnh báo tôi tốt nhất đừng nên mượn sức mạnh của Tần Lĩnh Thần Thụ.

Nhưng giờ tôi và Lão Hồ đều đã mượn sức mạnh của Tần Lĩnh Thần Thụ.

Cho nên tôi mới ngăn cản cậu tuyệt đối đừng sử dụng Tần Lĩnh Thần Thụ." Tần Vũ cực kỳ trấn định nói.

Mục đích là không để Lão Hồ và Bàn Tử sinh ra sợ hãi.

Để họ cảm thấy đã có cách giải quyết.

Bởi vì anh nghĩ, Lý Cương đã đến đây để tìm cách giải trừ lời nguyền.

Hẳn là lúc đó, Lý Cương đã giải trừ lời nguyền và rời khỏi đây.

Cho nên hắn mới để lại thi thể bị lời nguyền của Tần Lĩnh Thần Thụ ở đây.

Có thể là một loại tái sinh, nhưng anh luôn cảm thấy phương pháp này quá tàn nhẫn.

Giết chết bản thân, rồi tạo ra một bản thể mới, vậy đó có phải là bản thể mới không?

Dù sao thông qua Tần Lĩnh Thần Thụ mà xuất hiện một thân thể mới.

Chẳng trách trước đó anh cảm thấy Lý Cương lại quỷ dị như vậy. "Anh Tần, kể từ khi cả hai chúng ta đều đã trúng lời nguyền, anh lại biểu hiện bình tĩnh như vậy.

Chẳng lẽ anh cũng muốn giống Lý Cương mà ước nguyện để xuất hiện một bản thể mới.

Rồi tàn nhẫn giết chết bản thể cũ ở đây?" Bàn Tử nói ra suy nghĩ trong lòng. "Cậu nghĩ tôi là loại người ngu xuẩn đó sao?

Ước nguyện để có một bản thể mới, vậy bản thể ban đầu có còn không?

Lý Cương lúc đó tôi cảm thấy quỷ dị đến cực điểm.

Cách làm đó có thể coi là một loại tái sinh, nhưng tôi không cần loại tái sinh như vậy.

Loại lời nguyền này hẳn là có cách giải quyết.

Hai tấm bạch cẩm mà tôi có được trước đó hẳn là có ghi chép bên trong.

Chỉ cần tin tưởng tôi, tôi nhất định có cách giải trừ lời nguyền.

Dù sao tôi cũng không phải lần đầu tiên bị trúng lời nguyền.

Lời nguyền cũng chỉ đơn thuần là ác mộng, không phải sao?" Tần Vũ nói chuyện đặc biệt bình tĩnh.

Thực ra anh cũng không có nhiều tự tin, rằng hai tấm bạch cẩm kia có ghi chép cách giải quyết lời nguyền.

Chỉ là hiện tại anh phải trấn an Lão Hồ và Bàn Tử.

Bởi vì Tần Lĩnh Thần Thụ quá mức thần bí.

Anh cũng không chắc lời nguyền có những chuyện khủng khiếp nào tồn tại.

Chương 387

Dù sao ngay cả Lý Thuần Phong cũng đau đầu như vậy.

Một lão quái vật đã sống ba đời, hơn 2000 năm mà không có cách giải trừ. "Vậy anh Tần tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Hai con quái vật khổng lồ, hình như có chút tinh bì lực kiệt rồi.

Cả hai đều không đấu lại ai!" Bàn Tử nhìn hai con quái vật đang nằm nghỉ trên đất.

Hắn đặc biệt tìm một cây gậy, chọc chọc vào con rắn khổng lồ.

Cuối cùng mới không hiểu hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ không trả lời câu hỏi của Bàn Tử.

Anh trực tiếp đặt tay lên thân Tần Lĩnh Thần Thụ.

Trong lòng lại ước nguyện muốn hai con quái vật khổng lồ trước mắt biến mất.

Chỉ thấy hai con vật khổng lồ kia trực tiếp bò lên.

Lại bò lên Tần Lĩnh Thần Thụ, chui vào bên trong thân cây, rồi biến mất. "Anh Tần, anh đang làm gì vậy?

Rõ ràng biết sử dụng thứ này sẽ trúng lời nguyền, lại một lần nữa sử dụng!" Lão Hồ nhìn thấy Tần Vũ lại cầu nguyện với Tần Lĩnh Thần Thụ.

Trong lòng đặc biệt không thoải mái, vẻ mặt ưu sầu nói. "Dùng thêm một hai lần chắc cũng không sao đâu.

Dù sao cũng đã trúng lời nguyền rồi, còn quan tâm thêm một lần nữa sao?

Với lại theo cách nói của chúng ta, mời thần đến thì phải tiễn thần đi.

Hai cái thứ đó tôi triệu hồi ra, vậy nhất định phải tiễn chúng về chứ.

Nếu không tiễn về, biết đâu có rắc rối lớn đang chờ tôi." Tần Vũ cười ha ha nói, biến một chuyện nghiêm túc như vậy mà nói một cách không hề quan tâm.

Lão Hồ biết anh Tần không muốn mình lo lắng, nhưng trong lòng vẫn không dễ chịu.

Tuy Tần Vũ có chút bản lĩnh, nhưng đối với chuyện lời nguyền như vậy.

Hắn vẫn có chút sợ hãi, dù sao lời nguyền lần trước, hắn đã trải qua bao nhiêu trắc trở mới giải trừ được.

Tần Vũ đối với chuyện này cũng không quá để ý.

Kể từ khi Đồng Hồ Thời Gian không thể sử dụng, nhưng công năng Thấu Thị Chi Nhãn vẫn còn.

Anh lại sử dụng Thấu Thị Chi Nhãn quét Tần Lĩnh Thần Thụ từ trên xuống dưới một lượt.

Khi Tần Vũ nhìn đến tận cùng gốc cây, anh phát hiện trong thân cây có một người đang nằm.

Nhưng Tần Vũ lại cảm thấy không đúng.

Người này dường như không thật sự ở giữa thân Tần Lĩnh Thần Thụ.

Dường như ở một không gian khác, nhưng lại thật sự ở giữa thân cây này.

Tần Vũ cũng phát hiện bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ quả nhiên là

rỗng.

Bên trong thân cây có thiết lập các tay vịn để leo lên xuống.

Thị lực của Tần Vũ tiếp tục nhìn xuống, nhưng Tần Lĩnh Thần Thụ sâu đến đâu thì không thể biết được.

Bởi vì thị lực của anh nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn kéo dài xuống 20 mét.

Thân cây kéo dài xuống 20 mét không có điểm cuối, giống như một cái động không đáy vậy.

Lúc này Tần Vũ càng tò mò về người đang nằm giữa thân cây.

Nhìn vóc dáng hẳn là một nữ tử, nhưng trên mặt nàng lại đeo một chiếc mặt nạ đồng.

Không thể nhìn rõ dung nhan của nàng, Thấu Thị Chi Nhãn của Tần Vũ cũng không thể xuyên thấu chiếc mặt nạ thần kỳ đó. "Anh Hồ, Bàn Tử, tôi cảm thấy tôi có lẽ cần phải vào không gian bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ một chuyến.

Bên trong hình như có thông tin quan trọng." Tần Vũ thu hồi thị lực, nói với Lão Hồ và Bàn Tử. "Tôi đi, anh Tần không phải là không muốn sống nữa sao?

Thứ này có bao nhiêu nguy hiểm, hẳn là anh biết rõ hơn ai hết.

Bên ngoài còn chưa nghiên cứu kỹ, lại muốn chạy vào bên trong.

Không nói gì khác, chỉ riêng cái cây này cũng cao khoảng 30 mét rồi.

Cây này theo lời Lý Cương nói là không ngừng lan rộng.

Vạn nhất rơi xuống không leo lên được thì sao?" Bàn Tử vừa nghe Tần Vũ nói vậy, lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Hắn lo lắng nhìn Tần Vũ. "Bàn Tử, cậu càng ngày càng nhát gan rồi, đúng là phú quý hiểm trung cầu mà.

Tôi cảm thấy bên trong thân cây còn có càn khôn khác.

Nếu tôi không đi thám hiểm một phen, tôi ước chừng về sau sẽ ngủ không yên giấc." Tần Vũ nói nửa đùa nửa thật.

Bởi vì anh cảm thấy bên trong thân cây không có quá nhiều nguy hiểm.

Còn về việc nữ tử đeo mặt nạ có ở bên trong thân cây hay không, anh cũng không quá chắc chắn.

Bởi vì nhìn thì giống như ở giữa thân cây, nhưng lại giống như ở một không gian thời gian khác. "Anh Tần, đừng có đùa, phú quý hiểm trung cầu!

Anh nghĩ ba anh em mình bây giờ thiếu tiền sao?

Số tiền đó, chỉ cần ba anh em mình không tiêu xài hoang phí, thì nửa đời sau chắc chắn đủ rồi.

Đúng như câu nói, tôi bây giờ có tiền, thì phải biết quý trọng mạng sống chứ!

Nếu cứ vậy mà bỏ mạng một cách vô ích vì quá nhiều tiền, chẳng phải là lãng phí sao?" Bàn Tử viện ra một lý lẽ cùn, nói với Tần Vũ. "Anh Tần, nếu anh muốn đi xuống thì tôi không phản đối.

Bởi vì tôi biết những quyết định anh đưa ra, tôi cũng không có cách nào ngăn cản được.

Chương 388

Nhưng kể từ khi tôi bây giờ cũng đã trúng lời nguyền, tôi yêu cầu được đi cùng anh!" Lão Hồ ánh mắt kiên định nói. "Tôi, hai anh em làm gì mà thâm tình thế, một người muốn đi cùng một người.

Vậy là coi tôi không đủ nghĩa khí rồi, vậy thì đã hai người muốn đi xuống, thì tôi nhất định phải đi cùng!" Bàn Tử nghe Lão Hồ nói vậy, một bộ dáng cà lơ phất phơ nói.

Bởi vì hắn cũng biết Tần Vũ đã quyết định thì nhất định sẽ làm.

Kể cả Lão Hồ cũng muốn đi xuống, để hắn một mình ở trong không gian này, hắn càng không tình nguyện.

Biết đâu trong không gian này lại xuất hiện những thứ kỳ quái nào đó, hắn không đối phó nổi.

Hắn cảm thấy đi cùng Tần Vũ sẽ an toàn hơn nhiều, hang ổ sói hang hổ cũng không sao. "Hai người chắc chắn chứ?

Tình hình khi đi xuống, tôi không thể đảm bảo an toàn cho hai người.

Vạn nhất lúc đó gặp phải một con yêu quái ngàn năm, đạo hạnh của tôi không đủ tiêu diệt không được.

Tôi có thể tự mình bỏ chạy, không lo được cho hai người đâu!" Tần Vũ nghe hai người nói vậy, trong lòng lại ấm áp.

Đời này có hai người anh em chí cốt, chết cũng không hối tiếc.

Nhưng anh vẫn nói đùa. "Anh Tần, sợ gì chứ, nếu thật sự có yêu quái ngàn năm.

Cứ để Bàn Tử đi cho con yêu quái ngàn năm đó ăn chắc là đủ rồi.

Nhìn cái cân nặng của nó, chắc chắn cho nó ăn no nê, hai anh em mình chắc chắn có thể an toàn rời đi.

Ha ha ha!" Lão Hồ nghe Tần Vũ nói đùa, cũng nhìn Bàn Tử mà trêu chọc.

Dù sao cũng sắp đến nơi cuối cùng trong Tần Lĩnh Thần Mộ rồi, biết đâu thật sự sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ba anh em vui vẻ trêu chọc nhau một phen, thả lỏng tâm trạng cũng là điều đương nhiên. "Anh Hồ, tôi luôn cảm thấy anh không thành thật, quả nhiên vẫn luôn rình mò mớ thịt mỡ trên người tôi.

Được rồi, lần này nếu có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, tôi sẽ dùng mớ thịt mỡ này của tôi để bảo vệ hai anh em.

Từ trước đến nay cũng là hai anh em bảo vệ tôi, lần này hãy để tôi đi phía trước đi!" Bàn Tử đại nghĩa lẫm liệt nói, nhưng Tần Vũ và Lão Hồ nghe hắn nói vậy.

Không nhịn được cũng phá lên cười ha ha, cười rồi cười rồi lại hiển nhiên có chút thương cảm.

Trong không gian trống rỗng, tiếng cười ha ha của ba người vang vọng rất lâu.

Dường như đây là một cảnh tượng thật sự sinh ly tử biệt.

Bởi vì mọi chuyện đến nước này, họ vẫn chưa tìm thấy lối ra thật sự.

Hiện tại lại phải đi thám hiểm những thứ chưa biết, sống chết thật sự khó nói. "Thôi được rồi, Bàn Tử cũng đừng làm ra vẻ thương cảm như vậy nữa.

Lần này tôi đi xuống cũng không phải thật sự đi chịu chết.

Chỉ là đi thám hiểm một vùng đất mới, làm ra vẻ sinh ly tử biệt

như vậy, thật không cát lợi chút nào!" Tần Vũ không vui nói. "Được được được, ba anh em mình cũng đừng có lề mề như vậy nữa.

Muốn làm gì thì mau lên!

Làm xong rồi, chúng ta về tiếp tục xiên thịt dê!" Bàn Tử đột nhiên thay đổi vẻ mặt thương cảm, lập tức lại trở nên lạc quan.

Hắn lại nhắc đến xiên thịt dê, không vì gì khác mà vì xiên thịt dê cũng không thể giao đại ở đây được. "Ba lô của tôi cứ để ở đây trước, đợi khi ra ngoài rồi lấy vậy.

Dù sao đồ nặng như vậy vác trên người cũng không tiện, chỉ mang đèn pin đi là được rồi!" Tần Vũ nhìn ba cái ba lô lớn chậm rãi nói.

Quả thật vác ba cái ba lô to như vậy, đi leo cái cây cao như vậy quá phức tạp. "Anh Tần, ba lô của tôi không vác cũng được, nhưng tôi cảm thấy súng lục và lựu đạn nhất định phải mang theo.

Vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để phòng khi cần thiết!" Bàn Tử nói rồi lấy ra 5 quả lựu đạn còn lại.

Hắn treo khẩu súng tiểu liên duy nhất lên cổ.

Đưa hai khẩu súng lục cho Tần Vũ và Lão Hồ. "Bàn Tử có thể có chút não không, không gian bên trong thân cây tuy không nhỏ.

Nhưng nếu một quả lựu đạn phát nổ, ước chừng những thứ khác chưa nổ tung, ba anh em mình đã phải giao đại ở bên trong rồi." Lão Hồ vẻ mặt khinh bỉ nhìn Bàn Tử, ngữ khí như nhìn một thằng ngốc nói. "Tôi mang theo không phải để cho nó phát nổ, dù sao có đồ vật trên người thì trong lòng con người ít nhiều cũng có cảm giác an toàn không phải sao?

Chẳng lẽ không mang lựu đạn, cậu mới cho tôi cảm giác an toàn à?

Anh nghĩ hợp lý sao?" Bàn Tử không hề chịu thua cãi lại. "Thôi được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, bắt đầu xuất phát đi, nếu có nguy hiểm tôi sẽ cho hai người cảm giác an toàn là đủ rồi!

Ha ha ha!" Tần Vũ có chút làm màu nói. "Anh Tần, anh đã nói vậy rồi, tôi cảm thấy lựu đạn súng tiểu liên tôi đều không cần mang theo nữa.

Cảm giác an toàn của anh là thứ an toàn nhất trên thế giới rồi!" Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, vội vàng lại nịnh nọt.

Nịnh nọt vừa hàm súc lại không kém phần tao nhã.

Lão Hồ nghe xong lời của Bàn Tử, không nhịn được lại lườm hắn một cái, không nói thêm lời thừa nào nữa.

Hắn phát hiện Bàn Tử nịnh nọt Tần Vũ một thời gian, càng ngày càng có trình độ rồi.

Tần Vũ nghe Bàn Tử nói vậy, cũng không nhịn được phá lên cười ha ha một tiếng.

Anh cũng không đáp lại Bàn Tử, trực tiếp đi đầu leo lên Tần Lĩnh Thần Thụ.

Bàn Tử, Lão Hồ thấy vậy, cũng vội vàng đi theo.

May mắn là cây đồng cổ thụ cành lá sum suê, không khó để leo lên. "Anh Tần, một cây đồng cổ thụ to lớn như vậy, rốt cuộc là do ai xây dựng?

Lại có nhiều đồ đồng như vậy trong đại điện trước đó, hiển nhiên không giống văn minh của chúng ta!

Nếu là văn minh của chúng ta, bao nhiêu năm mới khai quật được bao nhiêu đồ đồng.

Chương 389

Nhưng chỉ riêng những vật phẩm ở đây đã khiến người ta khó tin rồi.

Huống hồ một cái cây to lớn như vậy, đơn giản là không thể hoàn thành được!" Lão Hồ vừa leo lên, vừa nói với Tần Vũ.

Bởi vì trên đường đi thật sự có quá nhiều nghi vấn.

Nhưng đến nay vẫn chưa có một chuyện nào được giải đáp.

Hắn cảm thấy những vấn đề này cứ tích tụ lại sẽ làm hắn phát điên, trong lòng thực sự không chịu nổi. "Anh Hồ, thực ra tôi cũng có nghi vấn.

Nhưng bây giờ tôi đã đi đến một kết luận, có lẽ văn minh này nằm ở một văn minh đoạn tầng.

Không liên quan gì đến văn minh của chúng ta, có lẽ nó tồn tại trong văn minh của chúng ta.

Nhưng chỉ hình thành một nhánh khác, không được ghi chép trong thân cây chính.

Cho nên trong lịch sử của chúng ta không có ghi chép liên quan!" Tần Vũ quy kết tất cả những tình huống ở đây vào đó, tổng kết ra một kết luận như vậy.

Nói thật, kết luận này táo bạo, nhưng những chuyện này đơn giản là không thể giải thích được.

Chỉ có như vậy mới có thể giải thích thông. "Anh Tần, như anh nói, vậy văn minh ở đây có thể là một văn minh tiền sử.

Bởi vì những thứ ở đây quá mức phát triển, có vẻ không bình

thường.

Không nói gì khác, chỉ riêng một cái cây khổng lồ, với nhân lực vật lực lúc bấy giờ căn bản không thể chế tạo ra!" Bàn Tử nghe Lão Hồ và Tần Vũ thảo luận, cũng nói ra suy nghĩ của mình.

Thực ra Bàn Tử đi theo Tần Vũ một thời gian cũng đã học được không ít thứ.

Đối với một số chuyện cổ đại hắn cũng đã có sự hiểu biết tương đối. "Bàn Tử, đó không thể là văn minh tiền sử, mà chỉ có thể là một nhánh trên con đường văn minh.

Có lẽ bộ lạc này đã chọn văn minh đồng thau, và tiếp tục duy trì nó.

Nhìn những nhạc khí kia có cả của triều Tống, triều Nguyên.

Đủ để chứng minh văn minh này cũng đã kéo dài khá lâu.

Nhưng những nhạc khí đó chỉ đến triều Nguyên, sau đó không xuất hiện nữa.

Có khả năng bộ lạc này đã hoàn toàn suy tàn và biến mất vào thời triều Nguyên!" Tần Vũ nghe Bàn Tử nói, vội vàng sửa lại suy nghĩ của hắn.

Bởi vì nếu là văn minh tiền sử, thì trình độ văn minh đó tuyệt đối phải vượt xa hiện tại.

Văn minh đồng thau này tương đối quá lạc hậu.

Chỉ có thể nói bộ lạc này đã phát triển văn minh đồng thau lên một tầm cao mới.

Cây Tần Lĩnh Thần Thụ khổng lồ này là bằng chứng tốt nhất.

Ba người cứ vậy không biết mệt mà nói chuyện, leo đến đỉnh cao nhất của Tần Lĩnh Thần Thụ.

Ba người đứng trên đỉnh cao nhất của Tần Lĩnh Thần Thụ, nhìn vào bên trong.

Một màu đen kịt cũng không nhìn thấy gì. "Anh Tần, cậu chắc chắn muốn đi xuống đó chứ?

Bên trong tối om om, cũng không nhìn thấy gì.

Vạn nhất bị côn trùng nhỏ cắn một miếng, thì phải làm sao?" Bàn Tử nhìn vào bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ tối đen như mực, không thể nhìn thấy năm ngón tay.

Trong lòng lại nản chí.

Dù sao bây giờ hắn tự cho mình là người có tiền, đối với mạng sống lại càng quý trọng hơn nhiều. "Nhìn xem, cậu Béo của tôi lại nhát gan rồi, vậy những lời thề thốt trước đó đâu rồi?

Nói dùng cả thân thịt mỡ của mình để bảo vệ hai anh em mình, ai, xem ra mớ thịt mỡ đó tôi không được hưởng rồi.

Thôi, tôi và anh Tần hai người đi chịu chết đi!" Lão Hồ nghe Bàn Tử nói vậy, giở giọng âm dương quái khí, lại trêu chọc Bàn Tử.

Làm như vậy hoàn toàn là dùng kích tướng pháp. "Anh Hồ đừng dùng kích tướng pháp với tôi, tôi không ăn bộ đó đâu.

Tôi nói vậy chỉ là để xác nhận lại lời của anh Tần, tôi đâu có nói tôi không đi xuống?

Anh làm như tôi thật sự là kẻ tham sống sợ chết vậy!" Bàn Tử nghe Lão Hồ nói, lập tức phản bác.

Nói xong lập tức dùng đèn pin chiếu xuống.

Hắn nhìn thấy trên vách bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ có tay vịn, trực tiếp leo xuống.

Nhưng khi Bàn Tử vừa leo xuống được ba bốn tay vịn.

Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng! "A!" Tần Vũ và Lão Hồ hai người chưa kịp phản ứng, đã thấy Bàn Tử rơi xuống.

Khoảng cách cao như vậy, rơi xuống chắc không phải nát bét sao.

Nhưng hai người thấy Bàn Tử không sao, trực tiếp nhảy theo xuống.

Ba người thật sự là tình như thủ túc.

Nhưng sau khi ba người nhảy xuống thì phát hiện không hề rơi sâu lắm.

Tần Vũ ước chừng cũng chỉ khoảng 30 mét.

Vừa đúng vị trí của thi thể mà họ đã nhìn thấy ban nãy.

Đúng như vậy, ba người phát hiện đã rơi vào một không gian.

Tần Vũ quan sát không gian này, bốn phía xung quanh trông như một bàn cờ.

Tần Vũ nhìn cảnh tượng này, nó khiến anh nhớ đến những bộ phim hoạt hình đã xem hồi xưa.

Dường như là một không gian thứ nguyên, bên trong toàn bộ không gian rộng lớn này là một thi thể nữ đang nằm.

Nhưng nếu Tần Vũ gọi người phụ nữ đó là thi thể thì có hơi không phù hợp.

Người phụ nữ đó rõ ràng có nhịp tim và hơi thở.

Bởi vì trong toàn bộ không gian đều có tiếng tim đập của người phụ nữ.

Chương 390

Nhưng tại sao lại ngủ say đến vậy, ba người tiến vào cũng không hề làm cô ta tỉnh giấc.

“Lão Tần, tình hình người phụ nữ đó thế nào?

Ông có thấy thân hình cô ta to lớn không?

To hơn tôi rất nhiều, chắc phải cao năm sáu mét đấy nhỉ!” Bàn Tử là người rơi xuống trước, đã quan sát người phụ nữ đang ngủ say một lượt, quả thật người phụ nữ này to hơn họ rất nhiều.

“Lão Tần, tôi cảm thấy hình thể của người phụ nữ này tương tự với những người tôi từng gặp trong chiến trường cổ xưa trước đây.

Không lẽ cô ta là người sống sót duy nhất của một phân nhánh nào đó, đã tiến vào trạng thái ngủ say bằng một phương thức kỳ lạ, nên mới tồn tại cho đến bây giờ sao!” Lão Hồ cũng quan sát người phụ nữ khổng lồ một lượt, vội vàng nói ra sự kinh ngạc trong lòng.

Tần Vũ gật đầu không nói gì.

Chỉ đi thẳng đến bên cạnh người phụ nữ khổng lồ.

Quả nhiên người phụ nữ này đang ở bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ.

Nhưng lại không ở cùng một không gian, thật sự quá kỳ diệu.

Chẳng lẽ bộ lạc trước đây ở trong một không thời gian khác, nên trong lịch sử không có chút ghi chép nào.

Tần Vũ đi một vòng quanh người phụ nữ khổng lồ, không phát hiện ra điều kỳ lạ nào.

Anh mạnh dạn vươn tay ra, chạm vào tay người phụ nữ.

Đột nhiên Tần Vũ cảm thấy người phụ nữ đó hình như đang mỉm cười ngọt ngào với mình.

Anh dụi mắt thật mạnh, phát hiện hình như là ảo giác.

Bởi vì người phụ nữ vẫn luôn nằm đó, không hề động đậy.

"Bàn Tử, ban nãy đang yên đang lành, sao tự nhiên lại rơi xuống?" Tần Vũ xác định mình vừa trải qua ảo giác.

Có thể là do đã dùng Thấu Thị Chi Nhãn suốt quãng đường, tinh thần lực tiêu hao quá lớn, nên mới xuất hiện ảo giác.

Vì vậy, anh chuyển sự chú ý đi, hỏi Bàn Tử đã xảy ra chuyện gì.

"Lão Hồ, tôi cứ tưởng ông quên béng tôi rồi, sẽ không quan tâm tôi đâu.

Nên tôi mới nín thở, xem ông có yêu tôi thật lòng không, xem ông có yêu tôi không!" Bàn Tử không trả lời trực tiếp câu hỏi của Tần Vũ, mà nói ra một câu sến sẩm.

Lão Hồ nghe xong nhịn không được lại liếc Bàn Tử một cái.

Tần Vũ cũng có chút không chịu nổi sự buồn nôn của Bàn Tử.

Anh trực tiếp lườm một cái, vẻ mặt tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Thấy vậy, Bàn Tử vội vàng kể lại tình hình vừa rồi như đậu rang nổ lốp bốp.

"Thật ra cái phù thủ đó không có hoạt động gì nhiều, tôi cảm thấy giẫm lên rất vững chắc.

Nhưng khi tôi giẫm bước thứ ba, tôi cảm thấy có thứ gì đó kéo chân tôi một cái.

Lực kéo rất mạnh, kéo tôi ra khỏi phù thủ đó.

Tôi mới rơi xuống.

Lúc đó trong lòng tôi cũng sợ hãi cực độ.

Cứ nghĩ rơi từ độ cao như vậy xuống chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Tôi còn đang than thở tại sao mình lại phải chết sớm, bao nhiêu tiền của tôi còn chưa tiêu hết!

Phải làm sao đây, tôi còn đang nghĩ đến chuyện hậu sự nữa chứ.

Nhưng không ngờ lại rơi vào một không gian như thế này, không hề hấn gì!" Tần Vũ nghe Bàn Tử nói vậy, lại nhíu mày.

Trong không gian này lại có thứ quỷ dị như vậy sao?

Tuy đây là thiên đường trong địa ngục, nhưng cũng không nên đùa giỡn với họ chứ.

Tần Vũ luôn cảm thấy đi suốt quãng đường, trải qua bao nhiêu khó khăn hiểm trở.

Đã đến lúc gặt hái phúc lợi rồi chứ.

Trong Tần Lĩnh Thần Thụ lẽ nào có cô hồn dã quỷ?

Bàn Tử đang bị cô hồn dã quỷ kéo một cái sao?

Tần Vũ nghĩ, không có manh mối, liền không nghĩ nữa.

Lại trực tiếp vươn tay về phía tay người phụ nữ, trực tiếp nắm lấy một ngón tay của cô ta.

Bởi vì thân hình người phụ nữ này quá khổng lồ, Tần Vũ chỉ có thể nắm chặt một ngón tay của cô ta.

Ngay khoảnh khắc đó, Tần Vũ đột nhiên phát hiện hệ thống lại kích hoạt.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ, đã nhận được Thiên Ngoại Phi Tiên Kiếm

Pháp!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, đã nhận được Thiên Ngoại Phi Tiên Kiếm Pháp!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, đã nhận được Thiên Ngoại Phi Tiên Kiếm Pháp!" Tần Vũ nghe thấy hệ thống đã lâu không phản hồi, ngay lúc này lại kích hoạt.

Trong lòng anh vô cùng kích động, bởi vì mỗi lần hệ thống kích hoạt, anh đều sẽ nhận được một kỹ năng mới!

Một loạt thông tin lập tức truyền vào não anh, đó chính là Thiên Ngoại Phi Tiên Kiếm Phổ.

Anh trực tiếp nhấp vào học tập, vô số thông tin lại dồn dập tràn vào não anh.

Không lâu sau liền đã dung hội quán thông Thiên Ngoại Phi Tiên Kiếm Pháp, nhưng bây giờ lại thiếu một thanh kiếm.

Tần Vũ đành lôi con dao găm của mình ra, đó cũng coi như một thanh kiếm vậy.

Nhưng thật tiếc là nó quá ngắn, muốn phát huy hoàn toàn tinh túy của Thiên Ngoại Phi Tiên Kiếm Pháp thì rõ ràng có chút không đủ.

Nhưng chuyện bây giờ cũng chỉ có thể tạm bợ dùng tạm, đợi sau này xem có cơ hội kiếm được một thanh cổ kiếm ra hồn không?

Nhưng Tần Vũ đang chìm trong niềm vui sướng khi nhận được kỹ năng mới.

Đột nhiên người phụ nữ khổng lồ trực tiếp lật người đứng dậy.

Một tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp không gian.

"Phóng tứ!

Kẻ nào dám xâm nhập không gian này, tiết độc Cửu Thiên Nữ Thần của ta, mượn kiếm pháp của Cửu Thiên Nữ Thần của ta!" Âm thanh khổng lồ không ngừng vang vọng trong không gian trống trải.

Chương 391

Lão Hồ và Bàn Tử cũng nghe thấy rõ mồn một.

Người phụ nữ này từ đâu đến, tự xưng là Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ, đó là thần linh thượng cổ trong truyền thuyết, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Lão Tần chỉ chạm vào ngón tay cô ta mà đã tiết độc thần minh rồi sao.

Tần Vũ nghe người phụ nữ khổng lồ nói vậy, liền trực tiếp rút dao găm ra, bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng trong mắt Cửu Thiên Huyền Nữ lóe lên một luồng sáng vàng chiếu lên người Tần Vũ.

Sau khi ánh vàng biến mất, người phụ nữ lại bình tĩnh trở lại.

Tần Vũ lúc này cũng mơ hồ, Tần Vũ muốn thử giao đấu với Cửu Thiên Huyền Nữ một trận, thử xem kỹ năng kiếm pháp mới học.

Vừa rồi luồng sáng đó là sao?

Cửu Thiên Huyền Nữ lại không động thủ với mình, lại là sao?

Tần Vũ cũng nhìn người phụ nữ khổng lồ trước mặt.

Tuy cô ta đang đeo một chiếc mặt nạ đồng nặng nề.

Nhưng Tần Vũ cũng cảm thấy người phụ nữ này nhất định rất xinh đẹp.

Chỉ riêng khí chất tỏa ra từ trong ra ngoài đã khiến người ta không thể chống đỡ được.

“Này, có thật là Cửu Thiên Huyền Nữ không?

Sao lại xuất hiện ở đây?

Tần Lĩnh Thần Mộ thật sự là mộ thần sao?" Tần Vũ nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ đột nhiên lại đứng yên không động đậy, liền lớn tiếng gọi hỏi.

Trong lời nói không có chút sợ hãi nào.

Bởi vì những lời nói trước đó của Cửu Thiên Huyền Nữ đầy ý đe dọa.

Nên Tần Vũ cũng không cần phải tôn kính, dù sao cũng không biết có phải Cửu Thiên Huyền Nữ thật hay không.

Biết đâu chỉ là một kẻ mạo danh, giả vờ săn bắt để hù dọa người khác thôi.

Nhưng Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy thì giật nảy mình.

Bởi vì người phụ nữ tự xưng là Cửu Thiên Huyền Nữ, chỉ riêng thân hình to lớn như vậy đã đủ đáng sợ.

Vạn nhất thật sự chọc giận người phụ nữ này.

Một bàn tay vỗ chết cả ba người cũng có thể.

Bàn Tử lén lút chạy đến bên cạnh Tần Vũ, thì thầm vào tai anh.

"Lão Tần, ông có thể thấp giọng một chút không?

Người ta tự xưng là Cửu Thiên Huyền Nữ đó!

Dù không phải thật, chỉ riêng cái thân hình khổng lồ kia, một cước đạp xuống, ba ta chịu nổi sao?

Vạn nhất chọc giận xảy ra chuyện gì không may, cái mạng nhỏ của chúng ta thật sự không giữ được đâu.

Dù sao bây giờ chúng ta có tiền rồi mà, phải biết quý mạng chứ?" Tần Vũ nghe lời Bàn Tử nói, suýt chút nữa không nhịn được mà cười

lớn.

Cái tên này từ khi có tiền, thật sự trở nên nhát gan đến thế, sợ chết đến vậy!

Nhưng anh cũng hiểu, một người bình thường, có tiền ai mà không sợ chết chứ.

Không có tiền, cũng nên trân trọng sinh mệnh chứ!

Nhưng Tần Vũ luôn cảm thấy người khổng lồ trước mặt không có nhiều ác ý với mình.

Dường như sau khi luồng sáng vàng đó quét qua, cô ta đã hiểu rõ thân thế thật sự của anh, nên không làm khó anh nữa.

"Lão Tần, người khổng lồ đó hình như lại rơi vào trạng thái ngủ say, không có chút động tĩnh nào nữa.

Đứng mà vẫn ngủ được, thật sự rất thần kỳ.

Biết đâu là Cửu Thiên Huyền Nữ thật, dù không phải cũng là huyết mạch hậu duệ chăng!" Lão Hồ nhìn người phụ nữ khổng lồ bất động, liền nói đùa.

"Phóng tứ!

Con người vô tri của các ngươi, Cửu Thiên Huyền Nữ, sao có thể bị những con người vô tri như vậy tiết độc!" Lão Hồ vừa nói xong, người khổng lồ lại một tiếng gầm giận dữ.

Trực tiếp chấn động đến da đầu tê dại, cảm giác đầu óc ong ong.

Sau khi Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, lại tùy tiện vung tay.

Lão Hồ trực tiếp bị đánh bay xa khoảng 20 mét, rơi xuống đất liền phun ra một ngụm máu.

Tần Vũ thấy vậy, liền trực tiếp vung dao găm xông lên, muốn liều

mạng với Cửu Thiên Huyền Nữ.

“Mẹ kiếp, đồ chết tiệt!

Tôi không cần biết cô là thứ gì, dám làm hại huynh đệ của tôi, tôi sẽ chơi khô máu với cô!” Tần Vũ trực tiếp nhảy từ dưới đất lên, ước chừng cao hơn ba mét.

Dao găm trực tiếp đâm về phía ngực Cửu Thiên Huyền Nữ.

Nhưng ngay khoảnh khắc bay lên, Cửu Thiên Huyền Nữ vung tay một cái.

Một luồng năng lượng đã giam cầm anh giữa không trung, không thể nhúc nhích chút nào.

Tần Vũ cảm thấy vô lực, khó chịu.

Lần này thật sự đã gặp phải thứ đáng sợ rồi, những thứ này vượt qua nhận thức của con người.

Lẽ nào thật sự là thần?

Tần Vũ ở giữa không trung không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự giam cầm này.

Nhưng đột nhiên dường như xuyên qua chiếc mặt nạ đồng trên mặt Cửu Thiên Huyền Nữ, anh đã nhìn thấy khuôn mặt cô ta.

Không sai, anh thật sự đã nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Nữ đang mỉm cười với mình.

Nụ cười đó thật hòa ái.

Cảm giác đó như gió xuân thổi qua, trái tim nóng nảy của Tần Vũ bỗng chốc bình ổn lại.

Không còn chút ý niệm muốn liều mạng nào nữa.

Anh quay đầu nhìn thấy Lão Hồ đã được Bàn Tử đỡ dậy.

Chương 392

Ngồi trên đất nghỉ ngơi, xem ra không có gì đáng ngại.

“Lão Tần, sao rồi?

Ông có sao không?

Xem ra ông đã chọc giận người khổng lồ đó rồi, phải làm sao bây giờ?” Bàn Tử nhìn Tần Vũ đang lơ lửng giữa không trung, vẻ mặt lo lắng, lớn tiếng gọi Tần Vũ.

“Bàn Tử, tôi không sao cả, hai người nhất định không được có suy nghĩ bất kính với Cửu Thiên Huyền Nữ nữa.

Cứ yên lặng chờ đợi, cô ấy chắc sẽ không làm hại tôi đâu!” Tần Vũ lớn tiếng nói với Bàn Tử.

Bởi vì nhìn bộ dạng Cửu Thiên Huyền Nữ.

Nếu hai người nói những lời như vậy, cô ấy lập tức sẽ nổi giận.

Nhưng cô ấy lại không hề nổi giận, tại sao Cửu Thiên Huyền Nữ lại thân thiết với mình như vậy.

Chỉ riêng nụ cười trên khuôn mặt đó, anh cảm thấy đó là nụ cười đẹp nhất thế gian.

Tần Vũ đang tò mò về tình hình thì.

Đột nhiên cảm thấy ý thức mơ hồ, rồi ngất đi.

Khi tỉnh dậy thì phát hiện mình đang ở giữa một vùng núi cao sông dài.

Khắp nơi chim hót líu lo, cảnh vật mùa xuân tươi đẹp, vô cùng xinh đẹp.

Nói là tiên cảnh một chút cũng không quá lời.

Tần Vũ biết mình lại bị Cửu Thiên Huyền Nữ đưa vào huyễn cảnh.

Bây giờ ý thức của anh và Cửu Thiên Huyền Nữ đang ở riêng trong toàn bộ huyễn cảnh.

Làm như vậy, chắc chắn có những lời không thể để Bàn Tử và Lão Hồ nghe thấy.

Lúc này Tần Vũ bất kể người trước mặt có phải Cửu Thiên Huyền Nữ hay không.

Anh đều đã nảy sinh lòng kính sợ.

Bởi vì chỉ riêng pháp lực đó đã không thể đối kháng được.

Những thứ thần quỷ khó lường luôn khiến người ta sinh lòng kính sợ, đó là một quan niệm ăn sâu vào lòng người bình thường.

"Xin hỏi tiên tử có thật là Cửu Thiên Huyền Nữ không.

Đưa ý thức của tôi vào huyễn cảnh này, rốt cuộc là vì chuyện gì, xin tiên tử chỉ giáo!" Tần Vũ lúc này biểu hiện vô cùng lịch sự, hệt như một tu sĩ cao nhã.

"Thanh Mộc, ngươi thật sự không nhớ ta sao!" Cửu Thiên Huyền Nữ quay người lại, vừa nói vừa trực tiếp tháo mặt nạ trên mặt xuống.

Lộ ra dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, chim sa cá lặn.

Những từ ngữ phàm trần để hình dung dung mạo của cô ấy, thật sự đều đã làm lu mờ vẻ đẹp của cô ấy.

Tần Vũ nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ đã tháo mặt nạ, trố mắt há hốc mồm.

Thật sự trên đời này có người phụ nữ xinh đẹp đến vậy sao?

Những người phụ nữ anh từng gặp trước đây thật sự chỉ là son phấn tầm thường.

Không thể so sánh với Cửu Thiên Nữ trước mặt này.

Những người phụ nữ phàm trần đó nếu có xinh đẹp, nhưng khí chất lại kém xa.

Nếu có khí chất, nhưng dung mạo lại chắc chắn không bằng Cửu Thiên Huyền Nữ.

Nhưng Tần Vũ lập tức cúi đầu, vì câu nói vừa rồi của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Khiến Tần Vũ thắc mắc, Thanh Mộc là ai?

Rõ ràng Cửu Thiên Huyền Nữ đã nhận nhầm người.

Chỉ là vẻ ngoài của anh có lẽ quá giống với Thanh Mộc trong lời của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Như vậy, việc Cửu Thiên Huyền Nữ thân thiết với anh như vậy cũng có thể hiểu được.

Chắc chắn Cửu Thiên Huyền Nữ cho rằng anh là người tình cũ của cô ấy.

"Tiên tử, người đã nhận nhầm người rồi, tôi chỉ là một phàm phu tục tử.

Tuy trên cơ thể tôi quả thật có một số điều kỳ lạ, nhưng không phải Thanh Mộc mà người nói!" Tần Vũ vẫn lịch sự nói, lời nói vô cùng ôn hòa.

"Không, ta sẽ không nhận nhầm, ngươi đích xác là Thanh Mộc!" Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn cố chấp nói.

Nhưng điều này thật sự khiến Tần Vũ khó hiểu.

Tuy anh là người đã trải qua một lần chuyển sinh.

Nhưng có vẻ như không hề liên quan gì đến Thanh Mộc mà cô ấy nói.

Bởi vì kiếp trước anh cũng tên là Tần Vũ, và cũng tình cờ chuyển sinh vào một cơ thể tên Tần Vũ này.

"Tiên tử, người quả thật đã nhầm lẫn rồi.

Tuy tôi đã chuyển sinh một lần, nhưng tôi vẫn luôn tên là Tần Vũ, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ.

Có lẽ dung mạo của tôi quá giống với Thanh Mộc trong lời của người, nên mới nhận nhầm như vậy!" Tần Vũ mạnh mẽ giải thích, tuy tiên tử đối xử với anh rất tốt.

Nhưng cũng không nên lừa dối một tiên nhân, vạn nhất xảy ra sai sót.

Lòng giận dữ của cô ấy chắc chắn anh không thể chịu đựng nổi.

Nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ nghe anh nói vậy, chỉ im lặng không nói.

Mắt cô ấy đăm đắm nhìn anh, trong mắt như có thể toát ra hoa đào.

Khiến Tần Vũ toàn thân nổi da gà, hình như đã rất nhiều năm rồi không có cô gái nào ngắm nhìn anh như vậy.

Khiến một người đàn ông như anh cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Huống hồ người phụ nữ trước mặt này không phải là son phấn phàm trần.

Một tiên nhân thật sự, dù có vẫn lạc thì cũng là tiên hồn.

"Tiên tử xin người hãy tự trọng, tôi một phàm phu tục tử không

thể chịu nổi ánh mắt như vậy.

Vạn nhất tôi nảy sinh tà niệm, làm ra chuyện không tốt với người, đó sẽ là đại tội đó!" Tần Vũ thấy Cửu Thiên Huyền Nữ như vậy.

Đành phải pha tạp một chút lời nói lưu manh vào.

Chương 393

Để Cửu Thiên Huyền Nữ giật mình và xác nhận rằng anh không phải Thanh Mộc trong lời cô ấy.

“A a a, có lẽ ngươi thật sự không nhớ chút chuyện gì cả.

Có thể linh hồn ấn ký xuất hiện vấn đề, khiến ngươi quên sạch ký ức trước đây.

Vốn dĩ khi chuyển thế vào loại cơ thể này, tất cả ký ức đều sẽ được bảo lưu.

Nhưng cơ thể của ngươi hình như đã xuất hiện vấn đề lớn.

Chắc là ngươi đã gặp Lý Thuần Phong trong cổ mộ rồi nhỉ!” Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn đăm đắm nhìn.

Nhưng đột nhiên nói ra một câu như vậy, khiến Tần Vũ càng thêm mù mịt.

Chẳng lẽ anh đã chuyển thế nhiều lần rồi, trên đời này thật sự tồn tại luân hồi sao?

Tần Vũ không tiếp lời những gì cô ấy nói trước đó, mà trực tiếp nói.

“Lý Thuần Phong tôi quả thật đã gặp, và ông ấy đã dặn dò tôi một số chuyện.

Ông ấy đã nói cho tôi thân phận Thời Không Chi Tử, và ông ấy cũng là Thời Không Chi Tử!” “Không sai, hai người quả thật đều là Thời Không Chi Tử.

Hắn có dặn dò ngươi một số tình huống đặc biệt của Thời Không Chi Tử không?” Cửu Thiên Huyền Nữ nói với giọng điệu vô cùng dịu

dàng.

“Những chuyện đó ông ấy cũng đã nói cho tôi rồi, thân là Thời Không Chi Tử có thể không ngừng chết đi chuyển sinh.

Tôi không phải vì số lần chuyển sinh mà quên đi những chuyện đó.

Nhưng trong ký ức của tôi, tôi chỉ chuyển sinh một lần thôi mà!

Ông ấy có nói từ thời Đường trở đi thì.

Người đầu tiên, tôi là người thứ ba.

Giữa tôi và ông ấy chắc chắn có một Thời Không Chi Tử, rốt cuộc là ai?

Tại sao lại không nói cho tôi biết?” Tần Vũ nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ đã trả lời những câu hỏi của mình một cách bình thường, và giao lưu với anh.

Anh vội vàng nói ra tất cả những nghi vấn trong lòng.

Mong muốn có được một câu trả lời thỏa đáng.

Bởi vì những vấn đề như vậy đè nặng trong lòng anh quá lâu.

E rằng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe thể chất và tinh thần của anh, từ một đứa trẻ tò mò.

Nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ nghe Tần Vũ nói vậy, liền nhíu mày.

Tuy nhíu mày, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô ấy.

Nhíu mày lại có một phong vận khác.

Tần Vũ đang tự trách mình tại sao không mang theo máy ảnh.

Nếu chụp được dung mạo của Cửu Thiên Huyền Nữ này, e rằng có thể khiến thế nhân kinh ngạc.

Chắc chắn tất cả mọi người trên thế gian đều sẽ cảm thán, tại sao lại có người phụ nữ xinh đẹp như vậy tồn tại!

“Lý Thuần Phong quả thật đã nói với ngươi như vậy, tên gia hỏa đó rốt cuộc bán thuốc gì trong hồ lô vậy?

Tại sao lại lừa dối?” Cửu Thiên Nữ nhíu mày suy nghĩ một lúc, liền trực tiếp hỏi như vậy.

Đối với người tình, cô ấy dường như cũng đã nảy sinh nghi ngờ!

“Tiên tử minh giám, lời này thiên chân vạn xác.

Ông ấy cũng đã đưa tôi vào một huyễn cảnh, dặn dò tôi một số chuyện.

Đồng thời cũng nói cho tôi biết sau này sẽ gặp lại tôi, sẽ cho tôi một bất ngờ không nhỏ!” Tần Vũ lần đầu tiên ngẩng đầu lên, trong ánh mắt vô cùng kiên định đối mặt với Cửu Thiên Huyền Nữ.

Chỉ để chứng minh rằng những lời anh nói đều là sự thật, không có một câu lừa dối nào!

Cửu Thiên Huyền Nữ thấy Tần Vũ nói vậy, lại nhíu nhíu mày, hình như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

“Nếu đã như vậy, thì ta cũng nói lại cho ngươi một lần nữa, Thời Không Chi Tử ngàn vạn năm chỉ có một.

Tại sao ngươi lại quên đi chuyện của mình thì ta cũng không biết.

Còn về việc Lý Thuần Phong tại sao lại lừa dối ngươi như vậy, ta cũng vô cùng thắc mắc.

Bởi vì khi Tần Lĩnh Thần Mộc ở đó, mượn Đồng Cổ Thụ để hoàn thành một số nguyện vọng.

Bởi vì Đồng Cổ Thụ bản thân nó là một lời nguyền cực lớn.

Kẻ nào nếu thề ước với nó, sẽ bị dính phải điều bất tường, từ xưa đến nay đã là một định luận.

Vì vậy đối với Lý Thuần Phong, ngươi nên cẩn thận đề phòng.

Hắn ta từ thời Đường đến nay căn bản chưa hề chết đi, và không tồn tại cái gọi là chuyển sinh.

Bởi vì muốn chuyển sinh, thì chỉ có Thời Không Chi Tử mới có thể làm được.

Ngay cả những thần thị viễn cổ như ta cũng không thể." Cửu Thiên Nữ nói vậy, trong lời nói đầy ý nghiêm túc.

Những lời này vừa nói ra, Tần Vũ trong lòng cũng có chút không bình tĩnh được.

Vốn dĩ luôn phong thái nhẹ nhàng, nghe những lời này, nghi vấn không hề giảm bớt, mà càng tăng thêm.

Lý Thuần Phong sống hơn 200 năm, không chết, làm sao mà được?

Tại sao lại muốn lừa dối mình?

Lý Cương cũng tiếp xúc Tần Lĩnh Thần Thụ, mới bị Lý Thuần Phong lừa dối.

Chẳng lẽ Lý Thuần Phong cũng có cách như vậy?

Nhưng theo lời Cửu Thiên Huyền Nữ nói như vậy, thì lời nguyền của Lý Cương cũng không thể hoàn toàn giải trừ được sao!

Tần Vũ vừa định mở miệng hỏi thêm một số chuyện, nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ lập tức vung tay, rồi mở miệng nói.

"Thanh Mộc, ta không thể tiết lộ quá nhiều thiên cơ cho ngươi.

Thiên đạo luân hồi, một số chuyện ta căn bản không thể tiết lộ cho ngươi.

Bây giờ ngươi cũng đừng hỏi ta bất cứ chuyện gì nữa.

Phía sau diễn biến thế nào, phải xem tạo hóa của ngươi!" Tần Vũ

nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói vậy, trong lòng có chút uất ức.

Chẳng lẽ nói nửa chừng không sợ thối lưỡi sao?

Chương 394

Đó là điều bà nội đã nói với anh.

“Ngươi chỉ cần ghi nhớ đề phòng Lý Thuần Phong là được.

Hắn ta lừa dối ngươi như vậy, chắc chắn tâm tư không đơn thuần.

Có thể sẽ lợi dụng ngươi, thậm chí hãm hại cũng có thể!” Cửu Thiên Huyền Nữ lại đặc biệt nhấn mạnh một lần nữa.

Tần Vũ nghe xong lời này liền gật đầu lia lịa.

Bởi vì bản thân anh đối với lời của Lý Thuần Phong vốn bán tín bán nghi, không hoàn toàn tin tưởng.

Bây giờ đối với lời của Cửu Thiên Huyền Nữ, anh cũng đã nảy sinh một số nghi ngờ.

Không hoàn toàn tin tưởng người khác, Tần Vũ vẫn luôn như vậy.

Đối với những lời nói của người khác, anh không bao giờ có thể tin tưởng hoàn toàn.

Tần Vũ cảm thấy trên đời này người duy nhất có thể tin tưởng, chỉ có Bàn Tử và Lão Hồ mới có thể dốc hết ruột gan.

Còn những người khác, bất kể nói gì, anh đều giữ thái độ nghi ngờ một nửa.

“Vậy tiên tử tại sao lại ở trong Tần Lĩnh Thần Thụ, người lẽ ra không liên quan gì đến Tần Lĩnh Thần Thụ chứ!” Tần Vũ không hỏi những chuyện đó nữa, liền chuyển sang hỏi về thân thế của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Những chuyện này lẽ ra không phải là thiên cơ, có thể nói được

chứ.

“Sau khi ta vẫn lạc năm đó, một mảnh tàn hồn phiêu đãng khắp thế gian này.

Vừa hay ở địa phận Tần Lĩnh có một bộ tộc nhỏ đang tế tự.

Linh hồn của ta, mượn Tần Lĩnh Thần Thụ liền ký thác vào bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ, mới có thể bảo tồn được.

Trải qua bao nhiêu năm tháng, tàn hồn của ta cũng đã khôi phục được một chút.

Bởi vì linh hồn của ta năm đó quá suy yếu, vừa tiến vào bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ, ta liền rơi vào trạng thái ngủ say.

Còn về tình hình xảy ra sau này ta cũng không rõ.

Ta chỉ tỉnh lại hai lần, một lần là vì Lý Thuần Phong.

Hắn ta đã mượn sức mạnh của ta, lần thứ hai là vì ngươi!” Cửu Thiên Huyền Nữ hồi tưởng lại những chuyện đã qua, trên khuôn mặt rõ ràng lộ ra một chút vẻ thương cảm.

Chút thương cảm đó lại khiến biểu cảm của cô ấy càng chân thật hơn.

Tần Vũ nhịn không được lại bị vẻ đẹp của cô ấy mê hoặc, vội vàng cúi đầu lắc lắc đầu.

Tần Vũ biết ở dưới lòng đất lúc nào cũng phải giữ đầu óc tỉnh táo.

Tuyệt đối không thể bị bất cứ chuyện gì dưới lòng đất mê hoặc.

Dù người phụ nữ trước mặt là Cửu Thiên Huyền Nữ, nhưng Tần Vũ vẫn không tin.

Nhưng trong lòng Tần Vũ lại lập tức nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Bất kể có phải Cửu Thiên Huyền Nữ hay không, chỉ riêng thủ

đoạn của cô ấy đã cực kỳ lợi hại.

Nếu cô ấy cũng vô ý ký gửi linh hồn vào trong Tần Lĩnh Thần Thụ.

Vậy thì anh cũng có thể lừa Cửu Thiên Huyền Nữ ra ngoài.

Biết đâu lại để linh hồn cô ấy ký gửi vào trong cơ thể mình.

Chẳng phải sẽ có thêm một bảo tiêu thực lực mạnh mẽ sao!

Sở dĩ Tần Vũ có suy nghĩ như vậy, là vì anh cũng xem không ít tiểu thuyết.

Bởi vì trong những tiểu thuyết đó.

Có một linh hồn của thần tộc hoặc ma tộc viễn cổ thực lực mạnh mẽ ký gửi vào trong cơ thể người bình thường.

Có thể giúp túc chủ hoàn thành mọi chuyện!

Tần Vũ cảm thấy kích động, bởi vì anh có một hệ thống Mạc Thi Biến Cường.

Bây giờ lại thêm một hồn Cửu Thiên Huyền Nữ.

Chẳng phải sẽ là siêu cấp vô địch song mở cửa cuộc đời sao!

Sau này đạp lên đỉnh cao nhân sinh, thâu tóm mỹ nữ chẳng phải là chuyện nước chảy thành sông sao.

Tần Vũ nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi cười thầm.

Cửu Thiên Huyền Nữ thấy Tần Vũ hình như đang nghĩ gì đó.

Nhưng lại cười một cách khó hiểu, nụ cười đó thật không trong sáng chút nào.

Cô ấy nhíu mày, luôn cảm thấy người trước mặt này thật sự khác Thanh Mộc của cô ấy quá nhiều.

Bởi vì tâm tư của Thanh Mộc rất đơn thuần, có lời gì sẽ nói thẳng

ra!

“Tiên tử, vì linh hồn đã phục hồi gần như hoàn chỉnh.

Người lại đã tỉnh lại, ở mãi trong Tần Lĩnh Thần Thụ có lời nguyền này.

Chẳng phải cũng có hại cho bản thân sao?

Chi bằng cùng tôi rời khỏi Tần Lĩnh Thần Thụ này, cũng đi xem thế giới phồn hoa bên ngoài bây giờ.

Du ngoạn những sông núi tươi đẹp, chẳng phải rất tốt sao?” Tần Vũ lập tức giấu nụ cười quỷ dị đi, rồi nói.

Ngẩng đầu lên lại một bộ dáng chính nhân quân tử, dường như mọi chuyện đều đã suy nghĩ vì Cửu Thiên Huyền Nữ!

Cửu Thiên Huyền Nữ nghe Tần Vũ nói vậy, lập tức hiểu được mục đích của Tần Vũ.

Cô ấy vẫn im lặng không nói, nhìn Tần Vũ và khẽ cười.

Tần Vũ nhìn nụ cười của Cửu Thiên Huyền Nữ như vậy, trong lòng lại không bình tĩnh được.

Bởi vì nụ cười đó thật quá đỗi thuần khiết.

Khiến anh cảm thấy lừa dối một linh hồn đơn thuần như vậy.

Hình như đã làm ra chuyện sai trái lớn nhất dưới gầm trời này.

Một nụ cười dường như đã thanh lọc tất cả những ý niệm tà ác trong lòng anh.

Khiến toàn bộ con người anh trở nên thuần khiết!

Tần Vũ cảm thấy mình không có chút sức chống cự nào trước nụ cười đẹp đẽ đó.

Chương 395

Vội vàng lại cúi đầu xuống, không dám nhìn dung mạo của Cửu Thiên Huyền Nữ nữa!

Nhưng đột nhiên anh cảm thấy trước mắt hình như có ánh sáng nhấp nháy.

Vội vàng ngẩng đầu lên thì thấy thân hình của Cửu Thiên Huyền Nữ đang không ngừng thu nhỏ lại.

Cuối cùng biến thành một viên châu, viên châu phát ra ánh sáng chín màu.

Chẳng phải đó chính là Cửu Thiên Huyền Nữ sao, lẽ nào thật sự là Cửu Thiên Huyền Nữ.

Tần Vũ nhìn viên châu phát ra ánh sáng chín màu, trong lòng lại không ngừng liên tưởng.

Chỉ thấy ánh sáng của viên châu cuối cùng đều thu lại, bên trong viên châu lại phát ra tiếng nói.

"Tần Vũ, vì ngươi đã nói muốn đưa ta ra ngoài xem, vậy thì ta sẽ đi cùng ngươi một chuyến vậy.

Có lẽ đối với việc phục hồi linh hồn của ta cũng thật sự có ích.

Sau này ta sẽ hóa thành Cửu Sắc Thần Châu, ngươi chỉ cần mang ta theo bên người là được.

Nhưng trong tình huống bình thường, ta sẽ ở trong trạng thái ngủ say.

Nếu muốn đánh thức ta, chỉ cần tháo viên châu xuống.

Dùng ba nén hương thơm, cúng tế ta một lần, có được lực lượng

tín ngưỡng, ta sẽ lại tỉnh lại.

Nhưng hãy nhớ không có chuyện sinh tử tồn vong lớn, đừng tùy tiện triệu hoán ta tỉnh dậy." Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói vậy, trong lòng ít nhiều cũng có chút thất vọng nhỏ.

Nhưng dù sao có còn hơn không.

Dù sao Lý Thuần Phong thần quỷ khó lường, là lão quái vật đã sống hơn 2000 năm.

Biết đâu trên đời thật sự có pháp tu đạo, hắn ta đã dính chút hơi tiên rồi!

Nếu Lý Thuần Phong thật sự muốn động thủ với anh, e rằng chỉ có Cửu Thiên Huyền Nữ mới có thể ngăn cản được.

Dù sao cũng là một sự bảo đảm lớn!

Trong không gian đó, Lão Hồ và Bàn Tử, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Vũ đang lơ lửng giữa không trung.

Rồi đột nhiên trên mặt anh lại lộ ra một nụ cười gian xảo như vậy.

Điều khiến họ càng khó hiểu hơn, là người phụ nữ khổng lồ dần dần thu nhỏ lại.

Cho đến khi ánh sáng lóe lên rồi biến mất, chỉ còn lại Tần Vũ đang lơ lửng giữa không trung.

Rồi anh lại lộ ra nụ cười quỷ dị như vậy, dường như bị thứ gì đó nhập hồn vậy.

Thật sự đã dọa hai người một phen.

Nhưng Tần Vũ lại đang lơ lửng ở độ cao 4 mét, hai người cũng không thể chạm tới.

Tần Vũ cũng mãi không tỉnh lại, họ cũng không dám mạo hiểm lớn tiếng gọi Tần Vũ.

"Lão Hồ, lão Tần không phải bị con nữ quỷ khổng lồ kia nhập hồn rồi, nên mới biến thành cái bộ dạng đó sao?" Bàn Tử nhìn Tần Vũ như vậy, nhỏ giọng nói với Lão Hồ.

Lão Hồ chỉ lặng lẽ nhìn Tần Vũ.

Đột nhiên Tần Vũ phát hiện ý thức của mình lại trở về không gian này.

Tỉnh dậy nhìn thấy mình đang lơ lửng ở độ cao 4 mét, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Bởi vì anh phát hiện mình đã mất đi sức mạnh giam cầm đó, cơ thể không ngừng rơi xuống.

Khiến anh không hề có chút phòng bị, mông đập xuống đất.

Khiến anh đau đến chết đi sống lại, lẽ nào đây là cảm giác giang liệt trong truyền thuyết?

Tần Vũ ngã xuống đất đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Bàn Tử và Lão Hồ ở một bên cũng ngoảnh đầu quay lưng, nheo một mắt nhếch mép.

Dường như là mông của chính mình bị ngã vậy.

Thật sự nhìn thôi đã thấy đau rồi.

Phải biết đó là độ cao 4 mét, may mà lão Tần da dày thịt béo đã luyện Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam.

Nếu là người bình thường e rằng đã trực tiếp bị ngã đến gãy tay gãy chân rồi!

Bàn Tử và Lão Hồ hai người vội vàng đứng dậy, muốn đỡ Tần Vũ

từ dưới đất lên.

“Dừng!

Dừng!

Dừng lại!

Đừng động!

Đừng động!

Để tôi nằm trên đất một lúc đã, nghỉ ngơi cho tốt.

Cảm thấy mông bây giờ không dám động, nếu động thật sự sẽ vỡ vụn thành tro!” Tần Vũ vẫn đau đớn, mắt gần như không mở nổi, nghiến răng nghiến lợi nói.

Tần Vũ lúc này cảm thấy chắc là Cửu Thiên Huyền Nữ cố ý trêu chọc anh.

Phải biết cơ thể anh vốn có Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam bảo vệ.

Không nên có cảm giác đau đớn như vậy, huống hồ khả năng hồi phục lại mạnh mẽ như thế.

Cơn đau này lẽ ra phải biến mất từ lâu rồi.

Nhưng lại không hề, dù sao cũng là lừa người ta làm bảo tiêu.

Phải trả công cho người ta chứ, để người ta trêu chọc cũng không sao.

Tần Vũ nằm trên đất khoảng 10 phút, mới cảm thấy cơn đau đó biến mất.

Anh bật dậy như cá chép, nhảy nhảy vài cái, cảm thấy không có gì đáng ngại!

Tần Vũ mới nhớ ra Lão Hồ trước đó hình như bị Cửu Thiên

Huyền Nữ đánh một chưởng.

Phun ra một ngụm máu, bay xa ước chừng 20 mét.

Liền vội vàng nhìn xuống quan tâm hỏi Lão Hồ.

“Lão Hồ trước đó đã phun ra một ngụm máu lớn như vậy, không có vấn đề gì lớn chứ?

Chương 396

Nhìn bây giờ hình như vẫn sống động như thường!" "Tôi cũng thấy kỳ lạ, bị một chưởng đánh bay xa như vậy, cơ thể thật sự không có nhiều đau đớn.

Sau khi phun ra ngụm máu đó, toàn thân tôi dường như sảng khoái hơn rất nhiều.

Hình như ngụm máu đó là máu ứ đọng trong cơ thể tôi vậy!" Lão Hồ vẻ mặt cười cười nói ra cảm giác của mình.

Bởi vì lúc này anh cảm thấy dường như mình đã trẻ ra 10 tuổi, có thể đấu võ từ xa được rồi!

"Lão Hồ, ông có nghe lời tôi nói không?

Nếu đã như vậy, tôi sẽ để Cửu Thiên Huyền Nữ đó cũng vỗ tôi một chưởng.

Biết đâu có thể đánh tan toàn bộ mỡ thừa trên người tôi, biến thành một đại soái ca thì sao!" Bàn Tử nghe Lão Hồ nói vậy, vẻ mặt ấm ức nói.

Dường như là đang trách Lão Hồ không đủ nghĩa khí, không nói chuyện này cho mình biết!

"Bàn Tử, ông có nghe lời ông nói không?" Tần Vũ vẻ mặt cười gian hỏi.

Bởi vì thu Cửu Thiên Huyền Nữ làm bảo tiêu, trong lòng anh vô cùng kích động.

Cảm thấy đùa Bàn Tử là tốt nhất rồi.

"Nói gì mà nói?

Nhìn cái vẻ mặt cười gian của ông chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì!

Thôi, không nói trực tiếp thì tôi cũng không hỏi nữa.

Nếu ông nói thì tôi coi như ông đang niệm kinh của vương bát vậy!" Bàn Tử vì cũng rất lanh lợi, vừa thấy Tần Vũ cười như vậy, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Luôn cảm thấy Tần Vũ lại đang giăng bẫy.

Nên bất kể Tần Vũ nói gì, anh ta tiên phong ví Tần Vũ là vương bát.

Coi như cuối cùng bị trêu chọc cũng không bị thiệt!

Lão Hồ cũng vẻ mặt cười gian nhìn Tần Vũ và Bàn Tử không nói lời nào.

Hệt như một khán giả, xem hai người đấu trí đấu dũng thế nào.

Dù sao mặc kệ, e rằng cả hai cuối cùng đều không phải người nữa rồi!

"Kia kìa, Bàn Tử chắc là biết Tây Du Ký, trên đường đi mười vạn tám ngàn dặm Bát Giới đều ăn chay, đúng không?" Bàn Tử lườm một cái không trả lời.

Nhưng Lão Hồ thốt ra một từ vô cùng dứt khoát.

"Đúng!" "Đúng, Bát Giới trên đường mười vạn tám ngàn dặm ăn chay, mà vẫn không giảm béo thành công.

Ông thì sao, cả ngày ăn ngon lười làm, muốn gầy đi.

Ông có thấy mình khác Bát Giới không?" Tần Vũ nói xong liền ha ha cười lớn.

Bàn Tử lại lườm anh một cái, không thèm chấp nhặt.

Dù sao vương bát, heo, cũng không sao cả.

Nhưng Lão Hồ nghe xong thì cười càng lúc càng 'họa quốc ương dân', nước mắt cảm giác sắp trào ra rồi.

"Ha ha ha, hai ông một là heo, một là vương bát.

Hợp lại là tôi dẫn hai con súc sinh đi chém giết, thám hiểm!" Lão Hồ ha ha cười lớn nói, Tần Vũ ngừng cười.

Anh và Bàn Tử cùng lườm một cái, rồi trực tiếp đi tới, mỗi người véo vào cánh tay Lão Hồ một cái.

Lão Hồ đau đến mức lập tức hít một ngụm khí lạnh.

"Chúng tôi Thiết Tam Giác, hai chúng tôi biến thành súc sinh, còn ông thì sao?

Ông cũng không phải người!

Lão Hồ còn tự dán vàng lên mặt mình!

Mặt ông thật sự còn dày hơn cả góc tường thành nữa đấy!" Bàn Tử véo Lão Hồ một cái, lời nói cực kỳ ác ý, cũng coi thường Lão Hồ không phải người.

Như vậy trong lòng anh ta mới cân bằng được.

"Được rồi được rồi, ba chúng ta Thiết Tam Giác súc sinh.

Vì Cửu Thiên Huyền Nữ cũng biến mất không thấy tăm hơi, Tần Vũ chắc cũng có được không ít lợi ích.

Chúng ta không nên cân nhắc rời khỏi không gian này sao?

Chuyến đi Tần Lĩnh cũng nên được đặt dấu chấm hết rồi chứ?

Đã bao lâu rồi, chắc chúng ta đã ở trong Tần Lĩnh Thần Mộ này một ngày một đêm rồi!" Lão Hồ ngừng cười, đột nhiên nghiêm túc nói.

“Lão Tần, tôi lại phát hiện một chuyện.

Bình thường mà nói, tôi ở trong Tần Lĩnh Thần Mộ này một ngày một đêm không chợp mắt.

Nhưng tại sao tinh thần tôi lại tràn đầy như vậy.

Không hề cảm thấy mệt mỏi hay buồn ngủ chút nào?” Bàn Tử nghe Lão Hồ nói vậy, lập tức cảm thấy chuyện lại có gì đó kỳ lạ, vội vàng nói với Tần Vũ.

“Không đúng, tôi lẽ ra đã nghỉ ngơi mấy lần rồi.

Các ông xem, từ khi tôi vào Tần Lĩnh Thần Mộ này, tôi đã tiến vào huyễn cảnh bao nhiêu lần rồi.

Mỗi lần tiến vào huyễn cảnh thực ra cơ thể đều rơi vào trạng thái ngủ say.

Đó chính là lý do tại sao bây giờ tôi cảm thấy tinh thần tràn đầy, không hề có chút buồn ngủ nào!” Tần Vũ chậm rãi nói.

Anh hiểu rõ.

Bởi vì anh cũng phát hiện mỗi lần từ huyễn cảnh đi ra đều cảm thấy mình đã ngủ một giấc vô cùng thoải mái.

“Ố, thì ra là vậy!” Bàn Tử nghe Tần Vũ nói xong.

Kéo dài giọng điệu nói một câu như vậy, hệt như ngữ khí của người Nhật Bản vậy.

“Bàn Tử, với cái thân hình của ông, e rằng ở Nhật Bản cũng là một vị thái quân rồi nhỉ.

Nếu học theo chó của Trung Quốc, thật sự học rất giống, chỉ thiếu mỗi cái râu ria thôi!” “Lão Hồ, ông đừng có nói gì cả, lẽ ra phải bị người khác coi là thằng câm mới phải!” Bàn Tử lườm Lão Hồ một cái không mấy thiện cảm rồi nói tiếp.

Gã này càng tổn thương người khác lại càng hăng.

“Thôi được rồi, đùa giỡn tới đây thôi, tôi nên làm sao để rời khỏi không gian kỳ lạ này đây?

Không gian rộng lớn đến thế, lúc tôi rơi vào không gian mà còn không có cảm giác gì!” Tần Vũ nghiêm túc nói.

Chương 397

Tần Vũ phóng tầm mắt nhìn ra xa, quét một lượt cái không gian như bàn cờ đó.

Anh cũng mờ mịt, hoàn toàn không biết làm sao để rời đi.

Cửu Thiên Huyền Nữ lại rơi vào trạng thái ngủ say, huống hồ trên người anh cũng không có ba mùi hương để có thể đánh thức cô ấy.

Hình như anh đã quên mất một chuyện quan trọng nhất: quên hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ cách rời khỏi không gian này.

"Lão Tần, ông có cảm thấy không gian này là ảo cảnh hay một không gian tồn tại thật sự không?

Nếu là ảo cảnh, tôi nghĩ chỉ cần lòng tôi tĩnh lặng như nước, cho rằng đó là ảo cảnh, cứ như tôi không ở trong ảo cảnh thì có thể rời đi.

Nếu là một không gian tồn tại thật sự, thì e rằng thật sự khó khăn rồi.

Rất có thể, nói theo định nghĩa khoa học, là tôi đã xuyên việt!" Lão Hồ vào lúc này cũng trở nên nghiêm túc, nói ra suy nghĩ trong lòng một cách trịnh trọng.

Tần Vũ lắc đầu, tỏ vẻ không rõ.

Anh lặng lẽ quan sát không gian này, bởi vì nó thật sự giống như một bàn cờ.

Không biết liệu có cần phải chơi một ván cờ thì mới có thể rời khỏi không gian này không?

Anh tập trung tinh lực, cố gắng hình dung ra một bàn cờ, đang cùng một ông lão chơi cờ đối kháng.

Quả nhiên, không gian này dường như đã nhận được thông tin của anh, một bàn cờ ảo ảnh xuất hiện trước mắt, trên bàn cờ đã có không ít quân cờ.

Bàn Tử và Lão Hồ thấy vậy lại giật mình, vội vàng lay Tần Vũ, bảo anh mở mắt ra nhìn.

"Lão Tần, chuyện gì vậy?

Một bàn cờ.

Thật sự xuất hiện một bàn cờ, nhìn những quân đen trắng trên đó rõ ràng là một ván tàn cuộc.

Không biết có cần tôi hoàn thành ván tàn cuộc này thì mới có thể rời khỏi không gian này không?" Bàn Tử lại sốt ruột nói, lúc này là lúc gã thể hiện sự thông minh vặt nhất.

"Chắc là vậy rồi, bởi vì vừa nãy tôi nhắm mắt suy nghĩ.

Cố gắng nghĩ rằng không gian này là một bàn cờ, tôi đang tưởng tượng đối kháng với một ông lão chơi cờ.

Sau đó các ông lay tôi tỉnh, thì xuất hiện một bàn cờ như thế này!" Tần Vũ bình tĩnh nói.

Nhưng lúc này, anh lại nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Bởi vì bản thân đang ở bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ.

Hình như không hề phức tạp như vậy, muốn rời đi… Sở dĩ sẽ xuất hiện một bàn cờ như vậy là bởi vì trong lòng anh có suy nghĩ, Tần Lĩnh Thần Thụ đã thực hiện nguyện vọng của anh.

Cho nên muốn rời đi, chỉ cần trong lòng tĩnh lặng nghĩ rằng có thể rời đi là được.

Vào lúc này, Tần Vũ lại đột nhiên nghĩ, có lẽ Tần Lĩnh Thần Thụ thật sự không hề vĩ đại đến mức đó.

Có lẽ cũng chẳng có ai ở đó, hoàn toàn là do nỗi sợ hãi trong lòng anh, khiến sâu thẳm tâm linh mới biến thành cái hình dạng đó.

Tần Vũ không nói những phát hiện này cho Bàn Tử và Lão Hồ.

Bởi vì sợ hai người biết anh lại lợi dụng sức mạnh của Tần Lĩnh Thần Thụ thì sẽ lo lắng.

"Bàn Tử, Lão Hồ, hai ông nhắm mắt lại đi, tôi đã tìm ra cách rời khỏi đây rồi.

Bàn cờ cứ để tôi chơi, nhưng một số thứ bên trong hai ông tốt nhất đừng nhìn, có thể sẽ nguy hiểm!" Tần Vũ đành dùng cách này để lừa Bàn Tử và Lão Hồ.

Hai người họ luôn nghe lời Tần Vũ.

Bởi vì những nguy hiểm mà Tần Vũ nói thường chỉ nhằm vào hai người họ.

Thế nên hai người vâng lời nhắm mắt lại, lặng lẽ chờ đợi.

Tần Vũ thấy hai người nhắm mắt, anh cũng nhắm mắt lại.

Ngay lập tức, anh lại tiến vào trạng thái suy nghĩ, trong lòng nghĩ rằng ba người đã rời khỏi không gian này.

Và trở về trong cái hang động khổng lồ kia.

Ba người không hề có cảm giác gì, cứ thế nhắm mắt khoảng năm phút.

Tần Vũ cũng tự hỏi, lẽ nào anh đã đoán sai?

Khi mở mắt ra, anh phát hiện mình đã ra ngoài, ba người đang đứng dưới Tần Lĩnh Thần Thụ.

"Lão Tần, được lắm nha, khoảng năm phút là ông đã hoàn thành ván tàn cuộc đó sao?

Không lẽ thắng bàn cờ đó tôi mới được trở về sao?" Bàn Tử thấy ba người bình an vô sự từ không gian đó thoát ra, kích động nói.

Tần Vũ chỉ gật đầu ý nói đúng là như vậy.

"Lão Tần, nhìn xem, hai cái xác của Lý Cương đã biến mất rồi." Lão Hồ sau khi thoát ra, liền quét một lượt môi trường xung quanh.

Ba cái ba lô của họ vẫn còn ở đó, không hề có thay đổi nào.

Nhưng hai cái xác của Lý Cương lại biến mất một cách kỳ lạ.

Đây là lần thứ hai, trong đại điện kia, xác của Lý Cương đã biến mất.

Bây giờ, cái xác đó lại biến mất một cách kỳ lạ.

Mọi chuyện bắt đầu trở nên khó tin và quỷ dị rồi.

Bàn Tử cũng vội vàng tìm kiếm xung quanh, quả nhiên không tìm thấy xác Lý Cương.

Lúc này, Bàn Tử cũng không còn bình tĩnh nữa, luôn cảm thấy như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ngẩng đầu nhìn lên cũng không thấy gì, nhưng cảm giác đó cứ quanh quẩn mãi trong lòng.

"Lão Tần, chuyện ở Tần Lĩnh Thần Thụ này quá quỷ dị và đáng sợ rồi.

Mau tìm cách rời khỏi đây đi, chuyện lời nguyền để sau hãy nói.

Lúc này tôi thật sự không muốn ở đây thêm nữa." Bàn Tử bị cảm giác đó ám ảnh mãi, tim đập cũng nhanh hơn.

Vội vàng nói với Tần Vũ, bảo Tần Vũ tìm cách rời khỏi đây.

Thật sự, đây là cảm nhận và suy nghĩ chân thực nhất trong lòng gã lúc này.

Tần Vũ cũng nhíu mày, bởi vì tất cả những chuyện xảy ra ở đây đều vượt quá phạm vi nhận thức bình thường.

Hết lần này đến lần khác khiêu khích thần kinh của anh.

Tuy không sợ hãi, nhưng những chuyện như vậy xảy ra quá nhiều, quá đỗi quỷ dị.

Chương 398

Trong lòng ít nhiều cũng có chút chấn động.

Điều này cũng làm mới ba quan niệm về thế giới của Tần Vũ.

Khiến anh nhận thức rõ hơn một số chuyện mà sức người không thể làm được.

"Lão Hồ, đừng nghĩ nhiều về những chuyện ở đây nữa, tôi cũng không muốn làm rõ những chuyện này.

Những chuyện này đã vượt xa phạm vi mà con người chúng ta có thể chấp nhận, bây giờ tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây thôi!" Tần Vũ lúc này vô cùng nghiêm túc nói.

Bởi vì anh cũng cảm thấy một sự bồn chồn khó tả.

Như có một thứ gì đó luôn lén lút theo dõi.

Chẳng lẽ Lý Cương chưa rời khỏi đây sao?

Tần Vũ dùng Thấu thị nhãn quét một lượt các cửa động trong hang núi này, nhưng không phát hiện ra bất kỳ thứ gì kỳ lạ. _ "Vậy Lão Tần, tôi phải rời đi thế nào đây?

Chẳng lẽ lại phải cầu xin Tần Lĩnh Thần Thụ để rời khỏi đây sao?

Sức mạnh của cây thần, tôi thật sự không muốn lợi dụng nữa." Bàn Tử nhìn Tần Vũ với vẻ lo lắng nói.

Lúc này Tần Vũ quả thật cũng gặp khó khăn.

Bởi vì nếu quay lại theo đường cũ thì rõ ràng là không thể, vì cánh cửa ảo ảnh kia đã biến mất.

Nhưng sức mạnh của Tần Lĩnh Thần Thụ thì quả thật không thể lợi dụng thêm nữa.

Không chỉ Tần Vũ sợ cơ thể mình sẽ gặp chuyện, mà quan trọng hơn là sợ Bàn Tử và Lão Hồ lo lắng.

Huống hồ Cửu Thiên Huyền Nữ và Lý Thuần Phong đều đã nói lời nguyền của Tần Lĩnh Thần Thụ quá đáng sợ.

Tần Vũ lại nghĩ, lúc đó Lý Cương không dùng thuốc nổ mà trực tiếp cho nổ tung đỉnh núi thì sao?

Nếu đúng là như vậy, thì có lẽ đỉnh núi yếu.

Dựa vào những ống mìn và lựu đạn trong tay, chắc có thể trực tiếp cho nổ một lối ra nhỉ!

Tần Vũ trực tiếp dùng Thấu thị nhãn nhìn lên đỉnh động.

Quả nhiên phát hiện, đỉnh hang núi yếu, chắc có thể dùng hai ống mìn là có thể trực tiếp cho nổ.

"Bàn Tử, ông còn nhớ lúc đó Lý Cương là lần đầu tiên đến đây không?" Tần Vũ bình tĩnh mỉm cười nói với Bàn Tử.

"Hắn trực tiếp cho nổ tung một cái động từ đỉnh núi.

Nhưng ở đây rõ ràng không có dấu vết của vụ nổ nào cả!

Rõ ràng thằng nhãi Lý Cương lúc đó đã lừa tôi!" Bàn Tử nói với vẻ không vui.

Nhắc đến Lý Cương, gã hận không thể băm vằm tên khốn đó thành vạn mảnh.

"Lão Tần, đừng nhắc đến tên khốn đó với tôi nữa.

Tên khốn đó quả thực chẳng ra gì.

Hắn còn lừa gạt cả tình cảm của Bàn gia tôi nữa, mẹ kiếp là một con quỷ.

Lão Tần, ông có biết không, bây giờ tôi nhắc đến hắn là trong lòng

lại thấy ghê tởm lắm.” Bàn Tử bĩu môi, nói với vẻ đau khổ.

“Hahaha, Bàn ca, có lẽ Lý Cương thật sự không xấu xa đến thế đâu.

Có lẽ ít nhiều hắn vẫn nhớ tình nghĩa anh em với tôi!

Chẳng phải những ống mìn và lựu đạn kia ở phía trước vẫn chưa được dùng đến sao?” Tần Vũ nghe Bàn Tử nói vậy, cười ha hả.

“Lão Tần, đã đến nước này rồi mà ông còn có tâm trạng chế nhạo tôi.

Những thứ ông nói quả thật đúng, nhưng lúc đó hắn lại nhớ tình cũ thì có liên quan gì chứ?” Bàn Tử khó hiểu hỏi.

“Có lẽ lúc đầu hắn đã cho nổ một cái động, rồi lại cho chúng ta gợi ý để thoát ra ngoài.

Còn những ống mìn và lựu đạn này, thật ra là chuẩn bị cho chúng ta, để chúng ta dùng ở đây!” Lão Hồ vốn im lặng nãy giờ lên tiếng nói.

“Quả thật là như vậy, Lý Cương đã đến đây một lần.

Hắn chắc cũng tương đối hiểu rõ nơi này.

Cho nên chắc hắn cũng biết, cái hang núi này, cho nổ tung đỉnh là có thể thoát ra ngoài.

Thậm chí, lần trước hắn thật sự đã cho nổ tung đỉnh núi để tiến vào.

Chỉ là sau đó ở đây xuất hiện một số chuyện khó tin, khiến hắn hoảng loạn bỏ chạy.

Đỉnh hang núi này dưới tác động của một yếu tố nào đó, lại tự nhiên khôi phục rồi!” Tần Vũ nói ra một loạt suy đoán trong lòng.

Bởi vì khi Tần Vũ dùng Thấu thị nhãn quan sát đỉnh hang núi.

Anh phát hiện ra nơi đó quả thật có dấu vết của vụ nổ.

Nhưng những dấu vết này đã bị che lấp không biết cuối cùng đã được khôi phục như thế nào.

“Thôi được rồi, Lão Tần, đừng suy đoán nữa, càng nói tôi càng thấy run.

Ông có cảm thấy luôn có một cảm giác kỳ lạ là bị ai đó theo dõi không?

Cứ như có thứ gì đó đang âm thầm quan sát tôi!” Bàn Tử lại nhấn mạnh cảm giác đó một lần nữa.

Bởi vì gã cảm thấy trong lòng đặc biệt bị đè nén.

“Quả thật là như vậy, tôi cũng luôn có cảm giác này.

Bây giờ cảm giác đó càng lúc càng nặng nề, luôn có linh cảm xấu, không lẽ lại có chuyện sắp xảy ra sao?

Vì đã có thể cho nổ tung đỉnh hang núi này, chúng ta mau chóng mở đường rời khỏi nơi quỷ quái này đi.” Lão Hồ lúc này cũng nghiêm túc nói.

Tần Vũ cũng luôn có cảm giác đó, nhưng vẫn chưa nói ra.

Thực ra Tần Vũ muốn ở lại đây để tìm hiểu rốt cuộc thứ gì đang lén lút theo dõi.

Đúng như người ta nói, tài cao thì gan lớn, Tần Vũ đối với những thứ này bây giờ thật sự không còn sợ hãi nhiều nữa.

Nhiều nhất là sự tò mò muốn tìm hiểu rốt cuộc.

Nhưng thấy Bàn Tử và Lão Hồ hai người nhút nhát như vậy, anh cũng từ bỏ ý định đó.

Trực tiếp cài hai ống mìn vào thắt lưng, nhanh chóng trèo lên Tần

Lĩnh Thần Thụ.

Chương 399

Bởi vì với thân thủ hiện tại của anh, việc trèo lên Tần Lĩnh Thần Thụ khá dễ dàng.

Nếu giao cho Bàn Tử và Lão Hồ thì e rằng sẽ hơi vất vả.

Không lâu sau, Tần Vũ đã cố định xong hai ống mìn.

Trực tiếp nhảy vài cú đẹp mắt từ Tần Lĩnh Thần Thụ xuống.

Rút súng lục ra, ngắm kỹ.

Chỉ nghe một tiếng súng nổ, trên đỉnh hang núi vang lên tiếng nổ lớn.

Ba người vội vàng đeo ba lô vào, trốn vào một hang nhỏ bên cạnh.

Chờ đợi sau khi toàn bộ đất đá trên đỉnh động rơi xuống, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Ba người mới từ trong động chui ra, thấy bên trên đã nổ ra một cái động khẩu không lớn không nhỏ.

Đủ để ba người đi ra ngoài, nhìn tình hình bên ngoài thì trời chắc vừa rạng sáng.

"Lão Tần, từ khi xuất ngũ đã lâu rồi, nhưng tài bắn súng của ông vẫn được lắm nha.

Khoảng cách cũng không gần, ống mìn cũng không to, một phát trúng đích!" Lão Hồ nịnh nọt nói với Tần Vũ.

Hai người họ hồi ở trong quân đội, thực ra bắn súng đều không giỏi.

Nhưng lúc này tài bắn súng mà Tần Vũ thể hiện ra quả thực khiến họ kinh ngạc.

“Thôi được rồi, hai ông đừng có tâng bốc nhau nữa.

Vì đã nổ được rồi, thấy trời vừa rạng sáng, vừa đúng lúc để đi ra ngoài.

Tranh thủ lúc trời mát, mau chóng xuống núi rời khỏi cái nơi quỷ quái này đi.

Tôi thề đời này sẽ không bao giờ muốn đến cái nơi đáng sợ này nữa!” Bàn Tử nói với vẻ sợ hãi còn vương vấn.

Thực sự, gã đã sợ Tần Lĩnh Thần Mộc đến cực độ.

Hạ mộ lớn nhỏ không thiếu, nhưng những chuyện quỷ dị như vậy, cái Tần Lĩnh Thần Mộ này là nơi gã gặp nhiều nhất!

Tần Vũ cũng gật đầu.

Nhưng cảm giác bị ai đó theo dõi trong lòng anh càng lúc càng nặng nề.

Khiến trong lòng anh cũng bất an, rốt cuộc là chuyện gì?

Từ trước đến nay chưa từng có sự bất an như vậy, lẽ nào là một tín hiệu cảnh báo nguy hiểm?

Anh lại dùng Thấu thị nhãn thăm dò kỹ lưỡng tình hình xung quanh một lần nữa.

Nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì kỳ lạ, đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Dẫn đầu trèo lên đỉnh Tần Lĩnh Thần Thụ, Bàn Tử và Lão Hồ hai người vội vàng theo sau.

Ba người hành động nhanh chóng.

Bởi vì độ cao của Tần Lĩnh Thần Thụ vừa vặn chạm đến đỉnh hang động.

Ba người lợi dụng Tần Lĩnh Thần Thụ trực tiếp chui qua động khẩu, trèo ra ngoài.

Ba người vừa chui ra khỏi động khẩu, đúng lúc một vệt nắng sớm ở phía đông vừa mọc.

Ba người nhìn mặt trời mới mọc, hít một hơi thật sâu, không khí bên ngoài thật trong lành!

Bàn Tử trực tiếp hét lớn một tiếng vào mặt trời rạng rỡ đó.

Lão Hồ và Tần Vũ cũng vậy.

Anh cũng theo Bàn Tử hét lớn một tiếng, trút bỏ tất cả cảm giác trong lòng ra ngoài!

"Lão Tần, hét lên thật sự thoải mái, thoát khỏi Tần Lĩnh Thần Mộ, tôi cảm thấy cả người thoải mái hơn nhiều.

Cái không khí áp lực trong môi trường đó, quả thực suýt chút nữa đã làm tôi nghẹt thở!" Bàn Tử sau khi hét xong, cả người nhẹ nhõm vui vẻ nói với Tần Vũ.

"Bàn ca, thoát ra rồi có kiếm được gì không?

Dù sao lần này ông cũng mang theo nhiều đồ kim loại như vậy, chắc lại bán được không ít tiền nhỉ!" Lão Hồ cười mị mị nhìn vào ba lô của Bàn Tử, nói với ý đồ không tốt.

Bàn Tử thấy Lão Hồ có vẻ mặt không che giấu như vậy, vội vàng cởi ba lô ra ôm vào lòng.

Vẻ mặt như sợ Lão Hồ sẽ cướp ba lô của mình.

"Bàn Tử, trông ông có vẻ keo kiệt quá nhỉ.

Anh em ruột thịt như chúng ta mà ông cũng tính toán như vậy sao?

Số tiền bán được chẳng phải phải có phần của tôi sao!" Tần Vũ

thấy hành động đó của Bàn Tử, cũng trêu chọc nói.

"Được rồi, tiền bán được thì đừng chia, lần trước chia cho ông đã đủ tiêu rồi.

Số tiền này coi như quỹ tích lũy, bắt buộc phải cất giữ toàn bộ.

Trừ khi gặp chuyện lớn mới được động đến một phần tiền!" Bàn Tử nói với vẻ mặt của một kẻ mê tiền.

Nhưng lời này vừa nói ra, quả thực khiến Lão Hồ và Tần Vũ trong lòng đều được khai sáng.

Bàn Tử có suy nghĩ như vậy, mà hai người họ thì không.

Thấy tiền bạc giao cho Bàn Tử bảo quản quả thực là an toàn nhất.

Tần Vũ sau khi nói xong, lại có cái cảm giác kỳ lạ đó.

Anh không yên tâm quay đầu muốn nhìn lại cửa động một chút.

Rốt cuộc bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ có thứ gì kỳ lạ luôn lén lút theo dõi.

Nhưng khi anh quay đầu lại, phát hiện cái động khẩu vừa nổ ra đã biến mất!

Tần Vũ đầy vẻ uất ức, chuyện gì vậy?

Chỉ vừa quay người hét vài tiếng, cái động khẩu đã biến mất.

Rõ ràng lời Lý Cương nói lần trước chắc là thật.

Hắn quả thật đã cho nổ một cái động khẩu từ trong đó.

Chẳng lẽ bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ thật sự tồn tại một thứ đáng sợ.

Ngăn cản tất cả mọi thứ tiến vào.

Chương 400

Nhưng hình như nó lại sợ người ngoài, không có thực lực thật sự để tiêu diệt những kẻ xâm nhập này.

“Lão Hồ, Bàn Tử, quay đầu nhìn xem, không phải là một phép thuật thần kỳ sao?” Tần Vũ nói với vẻ đùa giỡn.

Bởi vì dù sao cũng đã rời khỏi nơi đáng sợ đó, cũng không còn lý do gì để sợ hãi nữa.

Dù sao đây cũng là thế giới con người trên mặt đất.

Với bản lĩnh của mình, thật sự không có gì có thể làm khó được anh nữa.

“Lão Tần, lúc này mà ông còn biết làm phép thuật sao?

Cái gì?” Bàn Tử trong lòng có chút không tin hỏi.

Nhưng ngay khoảnh khắc quay người lại, gã lập tức nhảy lùi một bước.

Bởi vì gã thấy cái động khẩu đã biến mất.

Điều này khiến tim gã đập nhanh đến mức cao nhất, rồi đột nhiên ngừng lại.

Lão Hồ tuy trong lòng cũng chịu không ít chấn động.

Nhưng vì tính cách trầm ổn hơn, nên không thể hiện ra sự bất thường quá lớn.

Nhìn vào cái động khẩu đã biến mất, vội vàng chạy đến vị trí đó, dùng chân giẫm giẫm mạnh.

Xác định đó không phải ảo giác, nơi đó quả thực đã bị lấp đầy trở lại.

Bên trên đã mọc cỏ, tốc độ này cũng quá nhanh rồi, quỷ dị đến mức khiến người ta rợn tóc gáy.

"Lão Tần, đừng đùa giỡn, cái này không phải ông làm đó chứ?" Bàn Tử kinh hồn chưa định nhìn vào cái động khẩu đã biến mất, lắp bắp nói!

Bởi vì thứ này còn đáng sợ hơn cái "đại tiện hoạt nhân" kia nhiều.

"Thực ra vừa nãy tôi nói làm phép thuật là đùa giỡn.

Bởi vì khi tôi quay đầu lại cũng phát hiện cái động khẩu đó biến mất.

Chúng ta vừa ra ngoài chưa đầy mười phút, mà nó đã trực tiếp bị bịt kín, còn mọc cả cỏ nữa.

Nếu không phải ba chúng ta tận mắt chứng kiến, ai nói chuyện này, đánh chết tôi cũng không tin!" Tần Vũ bình tĩnh nói.

Trong lòng anh đầy thắc mắc, rốt cuộc là ai đã làm?

Cửu Thiên Huyền Nữ có thể làm được không?

Tuy Tần Lĩnh Thần Thụ có chức năng đó, nhưng cũng phải có người cầu nguyện thì mới có thể hoàn thành chứ!

Chẳng lẽ bên trong Tần Lĩnh Thần Thụ tồn tại một sinh mệnh sống, có tư duy.

Trọn đời trọn kiếp chỉ để bảo vệ Tần Lĩnh Thần Thụ.

Vậy thì rõ ràng chỉ có người mới có thể làm được những chuyện này.

Kể cả không phải người, thì cũng cần một sinh vật có trí tuệ tương tự như con người mới có thể chứ!

Tần Vũ lại lập tức dùng Thấu thị nhãn nhìn xuống.

Lúc này anh thấy một cái bóng đen đang bò dưới chân mình.

Tai áp vào mặt đất đang lắng nghe cuộc nói chuyện của họ, Tần Vũ thấy cảnh tượng này thật sự không còn bình tĩnh được nữa, trong lòng lập tức bùng lên ngọn lửa giận dữ.

Hóa ra cái cảm giác đó lúc trước là thật, quả nhiên có một thứ gì đó luôn lén lút theo dõi anh.

Thứ quái quỷ gì vậy?

Một mảng đen kịt không nhìn rõ hình dáng.

Mắt cũng đỏ như máu, đặc biệt đáng sợ và quỷ dị.

Tần Vũ thấy vậy, trực tiếp giật lấy khẩu súng xung kích của Bàn Tử.

Chĩa xuống đất bắn xối xả, thứ quái quỷ đó dường như bị tiếng súng làm cho sợ hãi.

Nó lập tức lóe lên biến mất vào bóng tối, không còn nhìn thấy nữa!

"Lão Tần, chuyện gì vậy?" Bàn Tử và Lão Hồ thấy biểu hiện đó của Tần Vũ, lập tức kinh ngạc hỏi.

Tần Vũ vẫn luôn tỏ ra đặc biệt bình tĩnh, nhưng lúc này rõ ràng có vẻ tức giận.

Chẳng lẽ bên dưới có thứ gì đó?

"Cảm giác bị theo dõi lúc trước là thật.

Bên dưới quả thực có một cái bóng đen luôn lén lút theo dõi tôi.

Có lẽ việc cửa động bị lấp cũng do thứ đó làm.

Thực không dám giấu, mắt tôi có thể xuyên thấu một số vật thể, có thể gọi là Thấu thị nhãn.

Vừa nãy khi tôi dùng Thấu thị nhãn nhìn xuống, thấy thứ đó đang bò.

Dùng tai áp xuống đất, đang lén lút nghe trộm chúng ta nói chuyện, hành vi đó thật đáng sợ.

Nhưng nó là một mảng đen kịt, mắt đỏ như máu, không thể phân biệt rõ hình dáng, vô cùng quỷ dị!" Tần Vũ đưa súng xung kích cho Bàn Tử, kìm nén cảm xúc kích động trong lòng.

Anh đã nói tất cả bí mật về Thấu thị nhãn cho họ biết.

Tần Vũ sở dĩ kích động, là vì cảm thấy bị một thứ quỷ quái lén lút theo dõi.

Không thể tiêu diệt thứ đó nên trong lòng có chút bực bội.

"Lão Tần, vì đã thoát ra rồi, mặc kệ nó là thứ gì.

Chúng ta đừng để ý đến nó nữa được không?

Mau rời khỏi Tần Lĩnh này đi, sau này nếu có thể.

Khu vực Tần Lĩnh này tôi sẽ không bao giờ đặt chân đến nữa." Bàn Tử vội vàng cầu xin nói.

Tần Vũ gật đầu, lúc đó mặt trời đã ló ra khỏi đỉnh núi, đặc biệt chói chang.

Tần Vũ đã sắp xếp lại tâm trạng của mình, bắt đầu huýt sáo đi xuống núi.

Rõ ràng cứ như một người không có chuyện gì vậy.

Tần Vũ cùng Bàn Tử và Lão Hồ, ba người không ở Tần Lĩnh lâu hơn nữa, một mạch chạy nhanh như bay rời đi, nhưng không biết rằng khi xuống núi, ở vị trí động khẩu vốn đã biến mất, lại có một bóng đen đang nhìn chằm chằm.

Phải nói, bóng đen này có chút năng lực, rõ ràng vào lúc mặt trời mọc, dương khí vượng thịnh, nhưng nó lại có thể xuất hiện, và ẩn mình hoàn toàn trong bóng tối.

Chương 401

"Ông có cảm giác gì không?" Tần Vũ trời sinh cảm giác nhạy bén, bóng đen tà ác đó cứ nhìn chằm chằm, đương nhiên anh có cảm giác, vừa nói xong, lập tức quay đầu lại.

Nhưng, dù Tần Vũ quay đầu lại rất nhanh, nhưng khi anh quay lại, bóng đen kia đã biến mất.

Lúc này, Bàn Tử và Lão Hồ cũng quay đầu lại, nói rằng không thấy có thứ gì ở đó, Lão Hồ vỗ vỗ vai Tần Vũ, nói: "Đừng quá nhạy cảm, mặt trời lớn thế này rồi, yêu ma quỷ quái nào dám?" "Đúng vậy, chúng ta an toàn rồi, Tần Vũ tôi thấy ông quá căng thẳng rồi." Bàn Tử cũng an ủi Tần Vũ, Bàn Tử thần kinh lớn, đương nhiên không hề có cảm giác gì.

Tần Vũ nghe lời Bàn Tử và Lão Hồ xong, tuy trong lòng có chút băn khoăn, nhưng vì đã an toàn rồi, thì cũng không muốn gây thêm chuyện gì nữa, chỉ đành nhàn nhạt nói: "Hy vọng là vậy đi." "Hy vọng là vậy, đi thôi, đến huyện thành, cũng đã ở trong mộ mấy ngày rồi, Bàn gia tôi ăn cơm khô mà muốn thổ ra đất rồi, phải ăn uống cho đã đời." Bàn Tử xoa bụng, cười lớn nói.

Lần này thoát chết, Bàn Tử đã chịu nhiều khổ sở, còn bị đói, bây giờ chỉ muốn ăn một bữa thật no say.

Vừa nhắc đến đồ ăn, ba người đã ở trong cổ mộ mấy ngày, bụng tự nhiên đều kêu ùng ục, rõ ràng đều đói rồi, ba người nhìn nhau cười, rồi cùng phá ra cười lớn.

Không lâu sau, vào buổi chiều, ba người Tần Vũ cuối cùng cũng đến được huyện thành, và đã ăn một bữa thật ngon.

Tần Vũ tuy bình thường văn tĩnh, nhưng trong tình trạng đói mấy

ngày như vậy, anh cũng ăn ngấu nghiến rất nhiều.

Còn Bàn Tử thì khỏi phải nói, chủ quán nhìn thấy còn lén cười, bởi vì cái đầu heo đó một mình gã ăn, có thể bằng hóa đơn của năm người.

Sau khi ăn no nê, ba người tìm một khách sạn nhỏ để nghỉ, tuy không bằng những khách sạn mới ở thành phố lớn, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với việc ngủ dưới đất.

Trong phòng mình, Tần Vũ lấy ra viên ngọc của Cửu Thiên Huyền Nữ, mở miệng nói với cô ấy: "Thế nào?

Nhân gian bây giờ của tôi không tệ chứ?" Chuyến thám hiểm này, thu hoạch lớn nhất chính là Cửu Thiên Huyền Nữ, có cô ấy, sau này ít nhất khi gặp phải yêu ma các loại, cũng có thể giúp đỡ được.

"Không tệ, đèn xanh rượu đỏ, tốt hơn nhân gian của ngươi nhiều." Cửu Thiên Huyền Nữ nhàn nhạt nói từ trong viên ngọc.

Tần Vũ cũng cảm nhận được sự lạc lõng của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Đúng vậy, tuy nhân gian bây giờ không tệ, nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ lại chỉ có thể ở trong viên ngọc, linh hồn còn sót lại căn bản không đủ linh khí để hóa thành hình người cảm nhận nhân gian.

Có thể nhìn thấy, nhưng lại không thể cảm nhận, cảm giác này, Tần Vũ cũng có thể tưởng tượng được, anh nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Yên tâm đi, sau này đi theo tôi, tôi nhất định sẽ tìm cách giúp cô khôi phục lại.

Tôi không dám nói lớn là sẽ giúp cô khôi phục thành chân thần như xưa, nhưng ít nhất cũng có thể giúp cô trở thành người bình thường." Tần Vũ kiên định nói.

Nhưng lời này không phải nói suông, phải biết trong cơ thể Tần

Vũ có một hệ thống, nếu có thể dựa vào hệ thống này để đổi lấy những thứ hữu ích, không chừng thật sự có thể giúp đỡ Cửu Thiên Huyền Nữ.

"Ngươi có lòng tốt, ta phải đi ngủ say để tu luyện linh lực rồi, không có chuyện gì, đừng nói chuyện với ta nữa." Cửu Thiên Huyền Nữ u u nói, rõ ràng nút thắt trong lòng vẫn chưa được gỡ bỏ.

Tần Vũ nghe lời cô ấy xong, tuy có một số lời muốn nói, nhưng nghĩ kỹ lại, bây giờ thật sự không giúp được người ta, nói gì cũng vô ích, đừng lãng phí lời nói nữa.

Tần Vũ tìm một cái túi nhỏ tinh xảo, trông rất đẹp, bỏ viên ngọc vào trong đó, rồi tìm một sợi dây chuyền buộc lại, định sau này đeo như một lá bùa hộ thân.

Tuy cách làm này hơi quê mùa, nhưng viên ngọc là hóa thân của Cửu Thiên Huyền Nữ, người bình thường nào mà có được nó, nó còn lợi hại hơn cả bùa hộ thân thật sự nhiều, Tần Vũ sẽ không chê bai đâu.

"Tôi cũng phải nghỉ ngơi thật tốt, khôi phục thể lực thôi." Tần Vũ xử lý xong chuyện của Cửu Thiên Huyền Nữ, vì vừa mới đến huyện thành, chạy đi ăn cơm, chưa kịp thay quần áo, nhìn cả người bẩn thỉu.

Tần Vũ định tắm nước nóng thật sảng khoái, nghỉ ngơi thật tốt, làm nghề này, quan trọng nhất là phải luôn giữ trạng thái tốt nhất, để đề phòng nguy hiểm đột ngột xuất hiện, cứ mệt mỏi rã rời thì không được.

Trong lòng nghĩ vậy, Tần Vũ đi vào phòng tắm, bắt đầu xả nước vào bồn tắm, nhưng nước mới xả được một nửa, Tần Vũ lại đột nhiên nhận được thông báo từ hệ thống: "Đinh!

Cảnh cáo túc chủ, có một con ác quỷ xâm nhập." "Quỷ?" Tần Vũ

ngạc nhiên, còn chưa kịp tắm, vậy mà lại có rắc rối nữa rồi.

Lúc này, Tần Vũ chỉ thấy nước đang xả bỗng nhiên bắt đầu chuyển sang màu đỏ máu, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cả bồn tắm đã đầy nước máu.

Tần Vũ cũng là người đã từng trải, đối với những cảnh tượng nhỏ nhặt như vậy, đương nhiên không hề sợ hãi chút nào, chẳng qua là thủ đoạn hù dọa của quỷ mà thôi, đâu có đáng sợ bằng Tống tử trong mộ, thứ đó còn cắn người.

Con ác quỷ ẩn nấp trong bóng tối, lúc này cũng có chút ngẩn người, đổi lại là bình thường, người khác nhìn thấy một bồn nước máu mà nó tạo ra, những kẻ tốt bụng thì đã sợ hãi tè ra quần mà bỏ chạy, những kẻ kém hơn một chút thì ngất xỉu ngay tại chỗ.

Nhưng người trước mắt, lại không hề có biểu hiện gì, ác quỷ cảm thấy mình bị coi thường.

"Được lắm, đồ mù, đồ không biết sợ, nước biến dạng mà cũng không sợ, vậy ta sẽ tự mình dạy dỗ ngươi!" Ác quỷ thầm nghĩ trong lòng, rồi lao về phía Tần Vũ, hóa ra nó đang ẩn mình ở góc trên bên trái căn phòng.

Thị giác của Tần Vũ đã được hệ thống tăng cường, với Thấu Linh Thấu Thị Nhãn, anh cảm thấy một luồng gió thổi qua, lập tức ý thức được có quỷ, liền nhìn về phía luồng gió đó.

Chỉ thấy con quỷ đó với một mảng máu đỏ rực trên ngực, trông như bị thứ gì đó cào mấy chục nhát dao, lúc này đang nhe nanh múa vuốt lao về phía anh.

"Cuối cùng cũng ra rồi sao." Tần Vũ chờ nó ra tay trước!

Ác quỷ tuy thấy Tần Vũ nhìn về phía mình, nhưng lại không hề để ý, bởi vì người phàm bình thường thì làm sao có thể nhìn thấy nó chứ?

Nhưng lần này nó lại chọc phải một người không bình thường, Tần Vũ sở hữu hệ thống trên người!

Chỉ thấy ác quỷ gào lên một tiếng độc địa: "Thằng nhãi con lấy mạng đây." Lời ác quỷ vừa dứt, toàn thân âm khí bùng lên, trông vô cùng âm u, đồng thời, tất cả đèn trong phòng của Tần Vũ đều nhấp nháy, trông như bị đoản mạch vậy.

"Trò vặt." Tần Vũ nhếch mép, nở một nụ cười nhạt, một con quỷ mà cũng biết làm trò hoa dạng.

Ác quỷ chớp mắt đã đến trước mặt Tần Vũ, nhìn đôi móng vuốt cuồn cuộn hắc khí chuẩn bị vồ lấy Tần Vũ, trên mặt nó hiện lên nụ cười đắc ý, trông thật đáng sợ, lại có chút buồn cười.

Nhưng đúng lúc này, Tần Vũ thầm nói với hệ thống trong lòng: "Hệ thống, giúp tôi kích hoạt linh khí." Tuy Tần Vũ đã học được một số đạo pháp cơ bản, nhưng để đối phó với ác quỷ mà không có sự chuẩn bị thì hơi phiền phức, nên đành nhờ hệ thống giúp đỡ.

"Tuân mệnh." Hệ thống lạnh nhạt nói với Tần Vũ, lời vừa dứt, hai tay Tần Vũ đã được phủ đầy linh khí.

Tần Vũ sau khi có linh khí ở hai tay, trực tiếp làm điều vừa định làm, chỉ thấy anh vung nắm đấm, giáng một cú đấm mạnh vào mặt con ác quỷ trước mắt.

Con ác quỷ vốn đang đắc ý, chỉ cảm thấy nắm đấm của Tần Vũ, lại như một cái búa sắt, đập vào mặt nó.

"Mẹ kiếp, chuyện gì vậy." Ngay cả một con ác quỷ, cũng có chút ngớ người ra, trước đây nó chỉ biết hù dọa và trêu chọc người, chứ đâu có bị người đánh.

"Chuyện gì chứ!

Dám hù dọa ông nội ta, ta sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là quy

củ!" Tần Vũ xoa nắm đấm, lạnh lùng nói với con ác quỷ đang đần mặt ra trước mặt.

Hiện tại nắm đấm của Tần Vũ đã nhiễm linh khí, nên đối với những linh thể như quỷ, cũng có thể gây ra tổn thương vật lý.

Ác quỷ nghe lời Tần Vũ xong, chỉ cảm thấy trong lòng một trận hoảng sợ, không khỏi chất vấn Tần Vũ: "Ngươi lại có thể nhìn thấy ta?" Trước đây ngoại trừ chủ động hiện thân, người bình thường vạn lần cũng không thể nhìn thấy, bây giờ nó chưa hiện thân mà lại bị Tần Vũ nhìn thấu, chuyện như vậy, từ khi biến thành ác quỷ, đây là lần đầu tiên nó gặp.

"Tại sao lại không thể?" Tần Vũ vừa nói, lại đấm thêm một cú vào ngực ác quỷ, ngực ác quỷ trực tiếp bị linh khí bá đạo của Tần Vũ đánh cho tiêu tán thành khói đen, không thể ngưng tụ thành thực thể.

Chỉ thấy con ác quỷ đó, đau đến mức nhe răng trợn mắt, lúc này, nó cuối cùng cũng hiểu ra, e rằng nó đã đá phải tấm sắt rồi, người trước mắt này không hề dễ đối phó, thậm chí nó còn có thể gục ngã ở đây.

Một con ác quỷ cũng là ác quỷ, nó cũng biết thời thế, đánh không lại, lập tức chắp tay cầu xin Tần Vũ: "Thiếu hiệp tha mạng, đạo gia tha mạng." Ác quỷ cũng không biết nên gọi là gì, chỉ gọi ra tất cả những gì nó từng xem trên TV mà thôi.

Tần Vũ nghe xong, suýt chút nữa bật cười, hóa ra là một con quỷ ngớ ngẩn.

"Cũng có chút thú vị đấy, tại sao lại muốn đi hù dọa người khác?" Tần Vũ tạm thời không tiếp tục ra tay, nhưng vẫn mở miệng hỏi ác quỷ.

"Tiểu đạo gia, quả nhiên tuệ nhãn thức châu, vừa nhìn đã thấy, ta

không tự nguyện, trong đó có oan tình." Ác quỷ những thứ khác không tinh thông, nịnh hót thì lại có một tay.

"Thật sự có chuyện sao?" Tần Vũ bán tín bán nghi nói: "Vậy tôi xem rốt cuộc là có gì?" "Đa tạ đạo gia thành toàn, thực không dám giấu, thực ra ta là một cô hồn đã chết hơn hai mươi năm, do nhảy lầu tự tử, nhất thời nửa khắc, không xếp hàng đầu thai được, bị phược linh ở địa phương, ta cũng không hại người, chỉ đơn thuần chờ đợi đầu thai." Ngực của con ác quỷ dần hồi phục, và luồng hắc khí cuồn cuộn trên người nó cũng dịu đi, trông miễn cưỡng giống một người bình thường, giọng nói có chút bi thương.

"Vậy tại sao lại muốn hù dọa người khác chứ, nghe lời ngươi nói, hình như ngươi đã hù dọa không ít người rồi." Tần Vũ nói thẳng vào trọng tâm.

"Trong đó có điều cốt yếu." Ác quỷ thấy Tần Vũ dường như lại muốn ra tay, vội vàng nói ra trọng điểm: "Nhưng trong khách sạn này, lại sinh ra một con Quỷ vương, nó đã bắt những con quỷ xung quanh có chút suy nghĩ, có thể sử dụng một số trò vặt, bắt ta phải gây sự trong khách sạn này, để không còn ai dám ở đây nữa." Tần Vũ nghe đến đây, liền nghĩ, lúc vào khách sạn này, hình như quả thật không gặp ai, cũng không nghe thấy nhiều tiếng động của khách thuê, hóa ra ở đây có quỷ quấy phá.

"Hóa ra là như vậy, vậy thì tôi không trách được?" Tần Vũ mỉm cười nói với con ác quỷ trước mặt.

"Làm sao dám chứ, đạo gia ngài giỏi quá rồi." Ác quỷ đối với Tần Vũ bây giờ có thể nói là tâm phục khẩu phục.

"Phát bố nhiệm vụ." Khi Tần Vũ định kết thúc chuyện này, đột nhiên nghe thấy hệ thống nhắc nhở: "Túc chủ đã kích hoạt nhiệm vụ tiêu diệt Quỷ vương." "Vì hệ thống đã phát bố nhiệm vụ rồi, vậy thì

tôi không thể không quản nữa rồi.” Tần Vũ bất đắc dĩ thầm nói trong lòng.

Chương 402

Ác quỷ thấy Tần Vũ đột nhiên không nói gì, tưởng rằng anh đang suy nghĩ cách trừng phạt nó, lập tức cầu xin: "Tha cho ta đi, ta bảo đảm sau này sẽ không gây rối nữa, ta cũng không hại người mà." Tần Vũ nghe lời ác quỷ nói, chỉ cảm thấy bồn chồn, vừa thoát khỏi hang hổ, lại sắp tiến vào hang sói, nhưng lại không thể không đi, anh nói với ác quỷ: "Ngậm miệng đi, từ bây giờ, tôi bảo gì thì làm nấy, không hỏi thì đừng nói nhiều." Ác quỷ lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, sợ nói nhiều lại hại đến mạng quỷ, Tần Vũ liền hỏi tiếp: "Con Quỷ vương đó, ở đâu?" "Quỷ vương ở phòng số bốn tầng bốn, đạo gia ngài muốn vì dân trừ hại sao?

Đạo gia thật là người tốt bụng quá…." Ác quỷ thấy một cơ hội nịnh hót, liền thao thao bất tuyệt nói.

Tần Vũ nhìn con ác quỷ, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, xua xua tay nói: "Cút nhanh đi, sau này sẽ không còn Quỷ vương hạn chế ngươi nữa." "Thật sao?" Ác quỷ có chút vui mừng, dù sao nó cũng không dám làm hại người, bởi vì điều đó sẽ tổn hại âm đức, nó có thể đầu thai thành quỷ, nếu tổn hại âm đức, thì việc đầu thai không chừng sẽ còn lâu hơn.

Sau khi nói xong, ác quỷ vui vẻ rời đi, sợ Tần Vũ hối hận, giữ nó lại, như vậy thì xong đời rồi.

Ác quỷ vừa rời đi, ngoài cửa phòng Tần Vũ đã vang lên một tràng tiếng gõ cửa dồn dập. _ "Tần Vũ, mau mở cửa, không ổn rồi, tôi phải đi nhanh, nếu không sợ cái mạng nhỏ cũng khó giữ." Ngoài cửa phòng, giọng của Bàn Tử và Lão Hồ truyền đến, hiển nhiên cũng đã gặp phải quỷ hồn tác quái, bị dọa sợ rồi.Tần Vũ lập tức mang đồ đạc

vào, mở cửa phòng.

Chỉ thấy ngoài cửa, Bàn Tử và Lão Hồ lúc này trông vô cùng chật vật, một người ướt sũng, một người mồ hôi đầm đìa.“Lão Tần cuối cùng cũng mở cửa rồi, đi mau!” Bàn Tử khoa trương nói với Tần Vũ: “Cả cái khách sạn này có vấn đề, lại có oán quỷ, âm khí nồng nặc, chủ của nơi này e rằng không hề đơn giản.”“Không sai, chuồn là thượng sách.” Lão Hồ nghiêm túc nói, vẻ mặt cho thấy sự việc vô cùng nghiêm trọng.Tần Vũ sớm đã biết, ở đây không chỉ có những quỷ hồn bình thường tác loạn, mà phía sau còn có một con Quỷ Vương thao túng.

Nhưng cậu lại không thể bỏ chạy, vì hệ thống đã phát ra nhiệm vụ.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ hệ thống đưa ra, nhất định sẽ nhận được một số lợi ích.Để có được những vật hữu dụng bảo vệ bản thân an toàn, Tần Vũ nhất định phải thử xem một con Quỷ Vương lợi hại đến mức nào!Mặc dù Tần Vũ đã quyết định ở lại để quyết đấu một trận cao thấp với Quỷ Vương kia, nắm bắt cơ hội hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, nhưng Lão Hồ và Bàn Tử, dù sao thực lực cũng có hạn, nếu ở lại đây, e rằng thật sự có nguy hiểm đến tính mạng.Vì vậy, để đảm bảo an toàn cho hai người, Tần Vũ phải đưa họ ra ngoài trước.

Tần Vũ trịnh trọng nói với Lão Hồ và Bàn Tử: “Âm khí ở đây quả thực rất nặng, tôi sẽ đưa hai ông ra ngoài trước.”Ngay sau đó, Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử đều đi về phía thang máy của khách sạn, vì hiện tại họ đang ở tầng năm.Thế nhưng, ba người đứng trước thang máy, ấn nút đến mấy lần mà thang máy vẫn không có động tĩnh.“Mẹ kiếp!

Chuyện gì thế này?

Lúc quan trọng thì hỏng hóc à?" Bàn Tử nhìn tình huống này, không khỏi lầm bầm oán trách.Lão Hồ thì nhíu mày, sao một cái thang máy lại có thể vô duyên vô cớ không dùng được?

Rõ ràng là sắp có chuyện."Lão Hồ, lấy bát quái nghi ra, tình hình không ổn, chúng ta chuẩn bị ứng chiến thôi." Tần Vũ nhìn thấu mọi chuyện, vì thang máy không dùng được, rõ ràng con quỷ bên trong không muốn họ rời đi.

Bây giờ chỉ có một con đường, đó là trực tiếp đánh ra ngoài.Lão Hồ nghe Tần Vũ nói xong, vội vàng lấy ra một cái bát quái nghi to bằng lòng bàn tay từ trong ba lô.

Vật này rất quý, không chỉ có thể Tầm Long Định Huyệt, mà còn có thể dò xét Kỳ Môn Độn Giáp, ngoài ra còn có thể tìm ra nơi có âm khí và linh thể quỷ hồn.Thấy Tần Vũ và Lão Hồ đều nghiêm túc, Bàn Tử dù có ngốc đến mấy cũng đương nhiên biết sự việc không ổn, lập tức rút ra một cây gậy gỗ khắc phù ấn."Đúng là đen đủi, không ngờ chọn đại một khách sạn lại gặp phải thứ này." Bàn Tử vẫn oán trách."Haha, đừng nói nữa, làm nghề như chúng ta chẳng phải đã định trước phải có duyên với mấy thứ này sao!" Lão Hồ thì quen rồi, cười ha hả nói.Tần Vũ không nói gì.

Mặc dù cậu muốn đưa Lão Hồ và Bàn Tử ra ngoài trước, nhưng đã chậm một bước.

Bây giờ ra ngoài cũng không được nữa rồi, chỉ có thể chờ con Quỷ Vương đó đến giết.Đột nhiên Tần Vũ linh cơ nhất động, thay vì chờ con Quỷ Vương đó đến, chi bằng chủ động xuất kích.Nghĩ xong, Tần Vũ lập tức nói với hai người bên cạnh: "Đừng lãng phí thời gian nữa, đi theo tôi, tôi không thể bị nó đùa giỡn trong lòng bàn tay được, chúng ta chủ động tấn công thôi."Lão Hồ và Bàn Tử nghe Tần Vũ nói xong, đều trợn tròn mắt, không ngờ Tần Vũ lại có suy nghĩ mạo hiểm như

vậy.Thấy Lão Hồ và Bàn Tử vẫn đứng yên không nhúc nhích, Tần Vũ tiếp tục nói: "Nếu không liều thì sẽ thành cá trong thớt của người ta, ít nhất cũng phải liều một phen.""Được!" Lão Hồ và Bàn Tử đồng thanh nói, trong lòng cũng có thêm chút kích động, thậm chí nảy sinh ý nghĩ muốn đánh cho tất cả lũ quỷ ở đây tan tác."Lão Hồ, xem phương vị, chỗ nào âm khí mạnh nhất." Mặc dù Tần Vũ đã nghe nói con ác quỷ kia, Quỷ Vương kia ẩn nấp ở phòng số 4 tầng 4.

Nhưng trong lòng cậu rốt cuộc vẫn có chút không tin, dù sao từ nhỏ đã nghe một câu nói, đó là quỷ nói dối như cuội!

Lời của quỷ, con người có thể tin sao?Vì vậy Tần Vũ càng muốn Lão Hồ xác nhận, vị trí của Quỷ Vương rốt cuộc ở đâu?Lão Hồ cũng không hề do dự, lập tức bắt đầu phân tích dựa trên tình hình trên bát quái nghi, miệng lẩm bẩm như tự nói một mình: "Ở đông thiên bắc, hai mươi bốn mét, theo phương vị, chắc là tầng dưới chân chúng ta, phòng số 4 tầng 4!""Mẹ kiếp!

Sao lại là số 4, số 4 không may mắn chút nào." Bàn Tử nghe vị trí đó xong, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, chậm rãi nói.Người bình thường đều cho rằng tầng 4 số 4 rất không may mắn, nên các khách sạn thường không ghi tầng 4 số 4, mà sau số 3 thì trực tiếp là số 5."Vị trí đẹp thì có tác dụng gì?" Tần Vũ lườm Bàn Tử một cái, rồi nói: "Tôi sẽ xuống dưới đánh cho một trận tơi bời, để nó không dám không cho chúng ta đi ra."Vừa nói, Tần Vũ dẫn Bàn Tử và Lão Hồ đi về phía cầu thang bộ.

Vì thang máy không sử dụng được, vậy thì cầu thang bộ lẽ nào cũng không thể đi sao?Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử đến chỗ cầu thang bộ của khách sạn.

Chỉ thấy bên trong, nhìn một cái đã thấy tối đen như mực, đèn điện đều không sáng."Giả bộ không thiện lương à." Lão Hồ nhìn tình

huống này, cười lạnh nói.

Anh ta tiếp xúc với những thứ này đã lâu, chút tình huống nhỏ như vậy cũng không phải chưa từng thấy.

“Cả cái khách sạn này, điện đóm đều có thể sử dụng, chỉ có cầu thang là không có đèn, không phải có mai phục bên trong chứ?” Bàn Tử có chút chột dạ, người có chút đầu óc đều nhìn ra điều không ổn.“Bàn Tử không phải là nhát rồi chứ?

Tục ngữ nói 'Không vào hang hổ sao bắt được hổ con?'.” Tần Vũ không sợ, dù sao cậu có hệ thống và Cửu Thiên Huyền Nữ hai đại thần khí ngoại quải, nếu như thế này mà vẫn bị hạ gục thì cũng hết lời.“Lão Tần nói gì đấy?

Bàn gia ta từ khi nào lại sợ hãi?

Đúng là chuyện cười mà.” Bàn Tử ghét nhất người khác coi thường mình, huống hồ là bị nói thẳng là nhát gan?

Lập tức ưỡn thẳng lưng, tràn đầy khí thế, không hề yếu thế chút nào.Nhìn Bàn Tử trước sau như hai người khác nhau, Tần Vũ chỉ cảm thấy trong lòng vô ngữ, sự thay đổi của Bàn Tử thật quá nhanh, vừa rồi còn có chút sợ hãi, bây giờ lại hùng hồn, ra vẻ anh dũng xông pha.

“Mày không đi đóng phim hài thì phí.” Đến cả Lão Hồ bên cạnh cũng không chịu nổi nữa, lên tiếng đả kích Bàn Tử.“Thôi được rồi, được rồi, hai ông đừng có nói tôi nữa, bây giờ có chính sự cần làm đây.” Bàn Tử nghe Tần Vũ và Lão Hồ nói xong, chỉ cảm thấy mặt nóng ran, có chút mất mặt, vội vàng liên tục nói với Tần Vũ và Lão Hồ.“Vậy thì theo tôi, tôi đi đầu trận!” Tần Vũ cũng biết bây giờ không phải lúc đùa giỡn, đại địch đang ở trước mắt, việc đưa Bàn Tử và Lão Hồ ra ngoài trước là quan trọng nhất.“Vậy anh cẩn thận một chút.” Lão Hồ nói với Tần Vũ.

Đi đầu trận không phải là chuyện tốt, nguy hiểm phía trước không thể biết trước, Tần Vũ nguyện ý vì hai người mà đi đầu trận, điều đó chứng tỏ Tần Vũ rất coi trọng hai người, và thật lòng xem họ là bạn bè.Bàn Tử cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, thầm ghi nhớ sự tốt bụng của Tần Vũ trong lòng, rồi nói với cậu: "Tần Vũ, nếu phía trước gặp nguy hiểm, phải la lớn lên, Bàn gia ta nhất định sẽ bảo vệ ông."Tần Vũ nghe Bàn Tử nói xong, nửa đùa nửa thật nói với cậu: "Nếu đã vậy, vậy thì Bàn gia ông đi trước, tôi đi sau?"Bàn Tử lập tức biến sắc, vẫy tay với Tần Vũ: "Thôi thôi, Lão Tần có bản lĩnh, ông đi trước, che chở cho chúng tôi!"Bị Bàn Tử chọc ghẹo như vậy, cảm giác sợ hãi của ba người lập tức giảm đi rất nhiều, nhưng cũng không quên rằng hiện tại đang trong nguy hiểm.

Mặc dù cảm giác sợ hãi của họ giảm đi, nhưng cũng chỉ là loại bỏ sự sợ hãi trong lòng, chứ không hề buông lỏng cảnh giác.Chỉ thấy Tần Vũ nói với Lão Hồ: "Nhẹ nhàng một chút, tôi xuống đây nhé.

Hai ông theo sát phía sau tôi, nếu gặp nguy hiểm à!

Thấy tôi không địch lại thì hai ông cứ đi lên trên."Mặc dù nói vậy, nhưng Lão Hồ và Bàn Tử đều là những người trọng tình trọng nghĩa, nếu hai người thật sự thấy Tần Vũ không địch lại, thì sao có thể?

Tự mình bỏ chạy ư?

Đương nhiên sẽ cùng Tần Vũ mạo hiểm, tìm cách cứu cậu ra.Bàn Tử nói với Tần Vũ: "Huynh đệ chúng ta nói vậy không phải là quá khách sáo sao?

Làm sao có thể bỏ ông mà chạy được."Lão Hồ cũng cười nói: "Chúng ta là huynh đệ, tôi sẽ không bỏ ông ở đây rồi đi.

Cùng vào cùng ra, là quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy."Một câu nói của Lão Hồ cũng không phải chỉ là lời nói suông, mà là điều anh ta và Bàn Tử có thể làm được.Tần Vũ đương nhiên cũng biết hai người họ

rất nghĩa khí, nếu không thì cậu cũng sẽ không dùng tính mạng mình để đánh cược, tìm cách đưa họ ra ngoài.“Hai ông không thể cho tôi chút thể diện sao?” Tần Vũ vừa nói với Lão Hồ và Bàn Tử, vừa khôi phục lại thần sắc bình tĩnh, bắt đầu đi về phía cầu thang u ám.Tần Vũ một mình bình tĩnh đi về phía cầu thang u ám, Lão Hồ và Bàn Tử đều nắm chặt vũ khí trong tay, để tiện tùy thời ứng chiến.

Nếu đột nhiên có thứ gì đó lao ra, bất lợi cho Tần Vũ, họ nhất định sẽ ra tay giúp đỡ, chứ không khoanh tay đứng nhìn.Cầu thang quả thực rất u ám, nhưng đối với Tần Vũ, điều đó không hề ảnh hưởng gì.Vì Tần Vũ có thị giác thấu thị, nên đi trong bóng tối cũng chẳng thành vấn đề.

Nhưng Bàn Tử và Lão Hồ thì không dễ dàng như vậy, hai người chỉ có thể bật đèn pin cường độ mạnh.Nhưng điều kỳ lạ là, bình thường đèn pin cường độ mạnh của Lão Hồ và Bàn Tử có thể chiếu sáng phạm vi hai mươi mét xung quanh.Thế nhưng lần này, ở giữa cầu thang, Lão Hồ và Bàn Tử kinh ngạc phát hiện, đèn pin chỉ có thể chiếu sáng một chút xíu phạm vi, cũng chỉ đủ để hai người nhìn rõ đường dưới chân để đi xuống cầu thang.Tần Vũ vừa mới đi xuống được bốn năm bước, đột nhiên cảm thấy dưới lòng bàn chân, một luồng hàn khí lạnh lẽo đột nhiên ập đến, tâm trí mẫn cảm của cậu lập tức biết rằng lại có tà túy đang quấy phá.“Cẩn thận có thứ gì đó!” Tần Vũ vội vàng kêu lớn, sau đó hai chân đạp mạnh, nhảy lên trên.May mắn là Tần Vũ đã nhảy lên, chỉ thấy khoảnh khắc hai chân cậu rời khỏi mặt đất, trên mặt sàn cầu thang, đột nhiên vươn ra một bàn tay quỷ, rõ ràng là muốn tóm lấy chân Tần Vũ, sau đó kéo cậu xuống dưới.“Mẹ kiếp, thật sự có quỷ!” Bàn Tử kinh hãi kêu lên, một gậy đập mạnh về phía bàn tay quỷ kia.

Không thể không nói, vũ khí của Bàn Tử cũng có chút tác dụng, sau khi bị đập trúng, dưới mặt đất, đột nhiên phát ra một tiếng kêu

thảm thiết.Bàn tay quỷ kia cũng lập tức rụt về dưới đất, không còn thấy bất kỳ dấu vết nào.

“Haha, thằng quỷ con, bây giờ biết Bàn gia ta lợi hại rồi chứ?” Bàn Tử thấy mình đã đánh lui bàn tay quỷ, vui vẻ nói.Chưa kịp vui mừng được mấy giây, lại đột nhiên nghe thấy dưới đất truyền đến một giọng nam thanh thoát, nhưng đầy uy lực: “Tiểu bối vô tri.”Một câu nói, nghe rất ôn văn nhã nhặn, khiến người ta vừa nghe đã hình dung ra một công tử phong lưu.

“Người?

Một con quỷ ẩn mình mà cũng dám nói tôi à?

Thôi đi, đừng có làm trò cười nữa.” Bàn Tử không hề nể mặt con quỷ thần bí phát ra tiếng nói kia, cười nói.Tần Vũ và Lão Hồ thì khác, vì cả hai đều nghe ra câu nói vừa rồi không hề đơn giản.

Mặc dù chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng khi truyền ra lại mang theo âm khí cực kỳ mạnh mẽ.Nếu người bình thường bị âm khí này xung kích, thì ít nhất cũng phải bệnh một trận nặng.

May mắn là Lão Hồ và Bàn Tử đều có Mạc Kim Phù hộ thể, và cũng có chút tu vi, nếu không thì e rằng cũng phải sinh bệnh, gặp vận rủi.Chỉ thấy sắc mặt Lão Hồ đại biến, lập tức bịt miệng Bàn Tử đang tiếp tục mắng chửi, rồi cung kính nói với người thần bí ẩn mình trong bóng tối: “Không biết tiền bối là vị thần tiên nào?

Chúng tôi chỉ là người qua đường, không có ý mạo phạm, chúng tôi là Mạc Kim Giáo Úy, xin tiền bối giơ cao đánh khẽ, tha cho chúng tôi một mạng.”Bàn Tử miễn cưỡng gỡ tay Lão Hồ ra, nhỏ giọng hỏi Lão Hồ: “Lão Hồ, làm gì mà lại gọi một thứ quỷ là tiền bối?”“Thằng Bàn Tử chết tiệt, câm miệng!

Đây là quỷ đã tu luyện mấy trăm năm, muốn giữ mạng thì phải

nhận nó làm cháu thôi!" Lão Hồ cũng hạ giọng nói với Bàn Tử.Nhưng Bàn Tử lại không thể kìm nén giọng nói, kinh ngạc kêu lên: "Cái gì?!

Mấy trăm năm tu vi?"Phải biết rằng bình thường gặp phải tinh quái mấy chục năm còn khó đối phó, huống hồ là lão quỷ tinh mấy trăm năm tu vi.Bây giờ mình còn non nớt mà gặp phải, thì hoàn toàn là tìm cái chết!

Bàn Tử sao có thể giữ được bình tĩnh và hạ giọng được nữa?Lúc này, lão quỷ thần bí kia lại tiếp tục nói: "Mạc Kim Giáo Úy, đó là đội quân trộm cướp của Tào Tháo sao?"Nghe câu nói này, Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử đều giật mình trong lòng.

Theo ý của câu nói này của lão quỷ, cảm tình nó cùng thời với Tào Tháo, vậy chẳng phải là có tu vi hơn nghìn năm rồi sao!Khoảnh khắc đó, đến cả Bàn Tử cũng nhát gan, quỷ ngàn năm, sắp thành quỷ tiên rồi chứ!

Vội vàng kêu lớn: "À, tiền bối, vừa rồi tôi có mắt không tròng, xin người tha cho một mạng!"Tần Vũ lúc này cũng rất đau đầu, lão quỷ ngàn năm, làm sao cậu có thể bắt được?

Hệ thống không phải có vấn đề rồi chứ, lại phát ra nhiệm vụ khó đến vậy.Bây giờ Tần Vũ cũng không thể trông cậy vào hệ thống nữa, lập tức hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ trong người cậu: "Có ý kiến gì không, tình huống như thế này nên làm thế nào?"Cửu Thiên Huyền Nữ, dù sao cũng là một đại năng, kiến thức uyên bác hơn, đương nhiên cũng nhìn ra được chút manh mối, nói với Tần Vũ: "Đừng sợ!""Vì sao?

Nó là lão quỷ ngàn năm mà." Tần Vũ không hiểu hỏi, khiến cậu động thủ."Cửu Thiên Huyền Nữ thở dài một hơi, rồi tiếp tục nói: "Nếu không phải thân thể ta bị tổn thương nghiêm trọng, bây giờ không thể ra tay tấn công, thì cũng không cần ngươi động thủ, ta tự

mình xé nát nó rồi ăn thịt.”“Nhưng ta hiện tại thân thể bị tổn thương lớn như vậy, cũng căn bản không giúp được nhiều, nhưng ta có thể khẳng định nói cho ngươi biết, con quỷ này, không giống như vẻ bề ngoài một chút nào, ta dám đánh cược, nó nhất định đã bị trọng thương rồi, nếu không thì, ngươi nghĩ vì sao nó không trực tiếp ra tay giết chết chúng ta?”Cửu Thiên Huyền Nữ bình tĩnh phân tích cho Tần Vũ, nghe cũng có lý.

Nếu nó là một lão quỷ ngàn năm, thì việc giết chết ba người họ chỉ là chuyện động ngón tay, vậy vì sao nó không ra tay?Sau khi hiểu rõ được điều kỳ lạ đó, Tần Vũ lập tức đi đến bên cạnh Lão Hồ và Bàn Tử, nhỏ giọng nói: “Có chút không ổn, con quỷ này nếu có thực lực muốn giết chúng ta, thì đã ra tay từ sớm rồi.”Lão Hồ và Bàn Tử cũng là những người thông minh, chỉ cần nghe Tần Vũ nói một câu xong, trong lòng cũng đã hiểu ý Tần Vũ muốn biểu đạt.Chỉ thấy Bàn Tử lập tức hỏi Tần Vũ: “Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”Một lão quỷ, dù thật sự bị trọng thương, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa, khẳng định cũng không thể đối phó dễ dàng.“Thằng nhãi con, vừa rồi đang lén lút bàn tán gì đấy!” Trong khi Tần Vũ đang suy nghĩ rốt cuộc nên làm thế nào, thì không chờ cậu có thể suy nghĩ ra câu trả lời, lão quỷ ở tầng 4 lại mang theo sự tức giận chất vấn.Hiển nhiên lão quỷ kia cũng nhìn ra Tần Vũ ba người đã mất đi sự sợ hãi ban đầu, khiến nó có chút hoảng loạn.Bây giờ lão quỷ đang vội vàng, Tần Vũ biết, tiếp theo e rằng là lúc nó động thủ, nên cậu nhất định phải ra tay trước!Nghĩ xong, Tần Vũ lập tức hét lớn với Lão Hồ và Bàn Tử bên cạnh: “Chúng ta mau xuống lầu!”Vừa dứt lời, ba người liền dùng tốc độ nhanh nhất đời mình chạy xuống cầu thang.“Đừng xuống tầng 4 trước, bảo mệnh là quan trọng nhất, cứ đi thẳng xuống tầng 1, thoát khỏi cái nơi quỷ quái này.” Tần Vũ biết lấy đại cục làm trọng, mặc dù muốn hoàn thành nhiệm vụ, nhưng thoát thân trước thì tốt hơn.Lão Hồ và Bàn Tử lúc này cũng không dám nói nhiều, sợ rằng nói ra sẽ hết

hơi, như vậy thì tốc độ chạy trốn sẽ giảm xuống.Hai người nhanh chóng ừ một tiếng, không nói gì thêm, tiếp tục cố gắng chạy về phía trước.“Ba đứa các ngươi, nghĩ rằng đây là địa bàn của ta, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?

Hôm nay đã đắc tội với ta, muốn đơn giản mà thoát thân sao!” Lão quỷ ẩn mình trong bóng tối nói với ba người.Chỉ thấy giọng nói của lão quỷ dường như truyền từ bốn phương tám hướng đến, xông thẳng vào tâm trí Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử, như muốn tiêu diệt ý chí của họ.“Cẩn thận một chút, đừng để giọng nói của nó ảnh hưởng đến suy nghĩ của chúng ta.” Tần Vũ cũng nhận ra điều gì đó, lập tức hét lớn.“Đúng vậy, quỷ âm mê hoặc lòng người, những kẻ tâm trí không kiên định như Bàn Tử, tốt nhất là bịt tai lại.” Lão Hồ cũng nói với Bàn Tử.Thực ra đó chỉ là kế khích tướng của Lão Hồ.

Bàn Tử bị Lão Hồ kích động như vậy, trong lòng lúc này trở nên kiên định không gì sánh được, càng thêm nhiệt huyết, lập tức gầm lên: “Con quỷ già chết tiệt, tắt ngay cái loa khó chịu đó cho ta!”Không thể không nói, Bàn Tử đúng là một người dương khí cực kỳ vượng thịnh, dưới một tiếng gầm của cậu ta, giọng nói của lão quỷ kia quả nhiên đột ngột ngừng lại, xung quanh đều khôi phục lại sự tĩnh lặng.“Đại ca Bàn Tử à.” Lão Hồ thấy xung quanh không còn tiếng động, không khỏi khen ngợi Bàn Tử.“Đại ca Bàn Tử à.” Lão Hồ thấy xung quanh không còn tiếng động, không khỏi khen ngợi Bàn Tử.Thế nhưng lúc này, Tần Vũ lại đột nhiên phát hiện một chuyện vô cùng quan trọng, chỉ thấy Tần Vũ đang chạy ở phía trước nhất đột nhiên dừng bước.Bàn Tử và Lão Hồ cũng không ngờ Tần Vũ lại đột nhiên dừng bước, không kịp giảm tốc độ, trực tiếp đâm sầm vào lưng Tần Vũ.May mắn là thể chất của Tần Vũ rất cứng cáp, dù bị hai người đâm vào cũng chỉ bị đẩy lùi mấy bước về phía trước, không có vấn đề gì.“Lão Tần à, sao ông lại đột nhiên dừng lại vậy.” Bàn Tử khó khăn

lắm mới đứng vững được, oán trách nói với Tần Vũ.Lão Hồ cũng nói: "Đúng vậy, không phải đang chạy trốn sao?"Nhưng Tần Vũ lại lạnh mặt nói: "Tôi vừa đi xuống được mấy tầng lầu rồi?"Bàn Tử và Lão Hồ không ngờ Tần Vũ lại hỏi một câu vô vị như vậy."Tôi đang chạy trốn mà, ai mà nhớ đã chạy được bao nhiêu tầng, không có ý nghĩa gì cả." Bàn Tử mếu máo nói với Tần Vũ: "Chúng ta mau chạy đi."Sắc mặt Tần Vũ trắng bệch đi một chút, nhưng không phải vì yếu ớt hay sợ hãi, chỉ thấy Tần Vũ lại tiếp tục nói: "Hai ông nhìn xem tôi đang ở tầng mấy!"Sau khi Tần Vũ nói xong, Lão Hồ và Bàn Tử nhìn về phía bảng chỉ dẫn bên cạnh, chỉ thấy ở đó dán một tờ giấy, có chữ "năm" màu đỏ to tướng, màu đỏ đó dường như muốn rỉ máu ra ngoài."Mẹ kiếp, gặp phải quỷ đánh tường rồi, hợp lại là nãy giờ tôi đã chạy bao nhiêu tầng đều công cốc à." Bàn Tử nhìn thấy chữ "năm" đó, một giây sau toàn thân mỏi nhừ, vốn đã có chút sợ hãi, cộng thêm việc chạy liên tục, bây giờ thật sự không thể nhúc nhích được nữa.Lão Hồ thì lập tức nhìn vào bát quái nghi của mình, chỉ thấy kim chỉ của bát quái nghi trong tay anh ta quay loạn xạ, căn bản không thể phân biệt được."Khắp nơi đều là âm khí, chúng ta đã tiến vào một nơi đầy âm khí rồi." Lão Hồ chỉ có thể đóng bát quái nghi lại, trong tình huống như thế này, bát quái nghi hiển nhiên cũng không có tác dụng lớn, thậm chí không bằng mắt thường.

"Bàn gia ta lẽ nào hôm nay phải chết một cách vô danh trong một khách sạn nhỏ sao?

Thật là uất ức quá đi mất." Bàn Tử lúc này tựa vào tường, vừa thở hổn hển vừa nói, hiển nhiên trong lòng cậu ta tràn đầy sự không cam tâm.Theo Bàn Tử, nếu có một ngày phải chết, thì cũng phải chết một cách an lành, hoặc chết một cách oanh liệt.

Bất kể là kiểu chết nào, chết trong một khách sạn nhỏ như thế này thì đều không đúng điệu.Tần Vũ thấy trạng thái hiện tại của Lão Hồ

và Bàn Tử đều rất tệ, không khỏi an ủi hai người: “Được rồi, bây giờ không phải lúc chúng ta oán trách hay nghĩ đến chuyện hậu sự, lấy hết bản lĩnh ra đi!”Mặc dù nói vậy, nhưng Tần Vũ cũng căn bản không biết nên làm thế nào.

Chương 403

Nhưng lúc này, Cửu Thiên Huyền Nữ lại đột nhiên nói với Tần Vũ: “Dù sao cũng để ta nhìn thấy sự thay đổi của thế gian, không phải cứ mãi ở trong thần thụ.

Nếu đã vậy, ta miễn cưỡng giúp ngươi một tay.”Tần Vũ vừa nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, trong lòng lập tức vui mừng khôn xiết, nói: “Định ra tay sao?

Trực tiếp đưa tôi ra ngoài ư?”“Đừng mơ, toàn bộ phạm vi khách sạn này e rằng đã bị con lão quỷ kia bố trí trận pháp rồi, với trạng thái hiện tại của ta, căn bản không thể trực tiếp đưa ngươi ra ngoài được.” Cửu Thiên Huyền Nữ thành thật nói với Tần Vũ.Tần Vũ lập tức thất vọng khôn xiết, nhưng vì Cửu Thiên Huyền Nữ đã nói sẽ ra tay, đó cũng là chuyện tốt, nên cậu chỉ có thể tiếp tục nói: “Vậy bây giờ định làm thế nào?”“Ta sẽ đưa ngươi xuống tầng 4, trực tiếp gặp con Quỷ Vương đó, còn sau đó thì chỉ có thể xem tạo hóa của ba người các ngươi.” Cửu Thiên Huyền Nữ nói với Tần Vũ.Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, trước tiên nói với Lão Hồ và Bàn Tử: “Tôi có một cách, có thể trực tiếp đến tầng 4.”Đợi Cửu Thiên Huyền Nữ ra tay, Tần Vũ vẫn phải tiêm cho Lão Hồ và Bàn Tử một liều thuốc kích thích.“Thật hay giả?” Bàn Tử nửa tin nửa ngờ hỏi.

Cách phá giải quỷ đánh tường quả thực có, nhưng kiểu trực tiếp truyền tống như vậy, Lão Hồ và Bàn Tử chưa từng kiến thức.Chỉ thấy Tần Vũ dặn dò xong, ngay sau đó lại nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: “Được rồi, có thể bắt đầu rồi.”Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không hề do dự.

Việc giúp Tần Vũ ba người tiến vào tầng 4, có thể sẽ tiêu hao linh

khí của cô, dẫn đến việc phải chìm vào giấc ngủ sâu trở lại.

Nhưng nếu Tần Vũ chết ở đây, thì Cửu Thiên Huyền Nữ hóa thân thành cũng sẽ rơi vào một vùng quỷ vực, lúc đó, cô cũng không thể thoát ra ngoài.Vì vậy, Cửu Thiên Huyền Nữ chi bằng đánh cược một lần nữa.

Nếu có thể giúp Tần Vũ thoát ra, thì cô cũng có thể tiếp tục nhìn ngắm cảnh đẹp thế gian.Sau khi Cửu Thiên Huyền Nữ phát lực, Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử ba người chỉ cảm thấy một trận quay cuồng.

Đến khi có thể nhìn thấy mọi thứ trở lại, họ đã đứng ở hành lang tầng 4.Ở tầng 4, đèn hành lang quả thực đang sáng, nhưng ở cửa phòng số 4 lại lộ ra từng tia hắc khí, nhìn qua thật sự cực kỳ quỷ dị.“Tình huống gì vậy?” Lão Hồ mặc dù tự nhận thấy mình kiến thức không ít, nhưng vẫn không hiểu hỏi.Vì anh ta cảm thấy, đây không chỉ đơn thuần là ảo giác, những hắc khí này đều ngưng tụ thành thực thể, giống như những sợi dây đen, quỷ bình thường căn bản không thể làm được.

“Đến rồi sao?

Vậy tôi chuẩn bị động thủ được chưa?” Bàn Tử cũng cảm nhận được sự lợi hại của quỷ vật ở đây từ khí tức xung quanh, hỏi Tần Vũ bên cạnh.Tần Vũ từ trong ba lô của mình, lấy ra một con dao găm, không phải dao găm bình thường.

Trên đó không chỉ khắc họa thần lôi phù chú, mà còn dính tinh huyết chó đen, huyết gà trống và các chí dương chi vật khác.

Quỷ quái bình thường nếu bị đâm trúng, khẳng định sẽ chịu không ít thương tổn.Chỉ thấy Tần Vũ dẫn đầu đi về phía trước, tiến về phía cửa phòng số 4, đồng thời nói với Bàn Tử và Lão Hồ: “Cẩn thận, tôi phá cửa.”“Ba tên nhãi con, dám đến!” Lúc này, từ trong phòng số 4, đột nhiên truyền ra giọng nói của lão quỷ kia.Lão quỷ quả thực đã bố

trí một trận pháp quỷ đánh tường cực kỳ mạnh mẽ, cách bình thường khẳng định không thể giải quyết được, nhưng ba tên nhãi con trước mắt này, lại không một tiếng động, đã đến trước mặt phòng số 4.Tần Vũ đối mặt với câu hỏi của lão quỷ, nghe ra trong ngữ khí của con quỷ đó có chút sợ hãi, nên cậu lại cười nói: "Lão quỷ, bớt khoác lác lại đi, bây giờ tôi sẽ cho ông biết tay."Chỉ thấy Tần Vũ vừa nói xong, đi đến cửa phòng số 4, vươn tay nắm lấy tay nắm cửa.Một tay nắm cửa bình thường, nhưng khoảnh khắc Tần Vũ nắm lấy, cậu chỉ cảm thấy vô số âm khí truyền vào cơ thể qua lòng bàn tay.

"Chuyện gì thế này?" Tần Vũ trong lòng hoảng hốt, âm khí nhập thể, rất dễ gây tổn thương cho người, nhưng vừa định buông tay, lại đột nhiên nghe thấy giọng nói của Cửu Thiên Huyền Nữ: "Tiểu tử, đừng buông tay.""Huyền Nữ, cô vẫn ở đây sao?" Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, trong lòng mừng rỡ, trước đó còn tưởng Cửu Thiên Huyền Nữ không còn ở đây, nên mới ra nông nỗi này.Điều đó là vì Cửu Thiên Huyền Nữ trước đó suy yếu, cộng thêm việc giúp đỡ một tay, thì việc chìm vào giấc ngủ sâu đã là kết quả tốt nhất, có thể còn vì linh khí không đủ mà trực tiếp thần hồn tiêu tán."Vốn định chìm vào giấc ngủ một thời gian, nhưng vừa rồi hấp thu âm khí ở đây, lại phục hồi được một chút." Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không giấu giếm, nói với Tần Vũ.Nguyên nhân là do lão quỷ kia phóng thích âm khí ra ngoài, Cửu Thiên Huyền Nữ hiện tại cũng là linh thể, nên đối với linh khí hay âm khí, đều có thể hấp thu.

Vì vậy, cô đã trực tiếp hấp thu âm khí của lão quỷ kia, dùng để khôi phục linh khí của mình."Thì ra là vậy." Tần Vũ nghe xong, vui vẻ nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ như vậy.""Vậy nên đừng buông tay, nếu có thể hấp thu thêm một chút, không chừng có thể phục hồi nhiều hơn." Tần Vũ lại tiếp tục nói.Sở dĩ Tần Vũ muốn buông tay, là vì sợ những hắc khí bá đạo đó

làm tổn thương cậu.

Nhưng vì hiện tại có Cửu Thiên Huyền Nữ hấp thu hắc khí, sẽ không làm tổn thương cậu, vậy thì có gì đáng phải sợ hãi chứ?Chỉ thấy Tần Vũ yên tâm nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Vậy được, cứ buông tay hấp thu đi."Lão Hồ và Bàn Tử đứng từ xa nhìn, thấy những hắc khí kia xông về phía cánh tay Tần Vũ nhưng cậu lại không hề hấn gì, trong lòng hai người cũng tràn đầy nghi hoặc."Lão Tần, ông không sao chứ?" Bàn Tử lớn tiếng gọi Tần Vũ."Yên tâm đi, không làm tổn thương tôi đâu, đừng nói gì nữa, đợi tôi xử lý xong những hắc khí này đã." Tần Vũ mỉm cười nói với Bàn Tử và Lão Hồ.Lão quỷ trong phòng nghe Tần Vũ nói, cả người đều ngây người ra, không khỏi thầm nói trong lòng: "Chuyện gì thế này?" Thật sự không ngờ, một tiểu tử trông không có gì đặc biệt, lại có thể chịu đựng được hắc khí nhập thể, và mặt không đổi sắc hóa giải nó đi.Chỉ thấy trong phòng số 4, cả căn phòng đều tràn ngập hắc khí, lờ mờ có thể nhìn thấy, giữa phòng có một người đang ngồi khoanh chân, chính là lão quỷ kia.Lão quỷ nói ra cửa: "Tiểu tử, ta đúng là đã coi thường ngươi, ta xem ngươi lần này chịu đựng được không."Hắc khí của một lão quỷ ngàn năm, lại bị một tên nhóc con dễ dàng hóa giải, trong lòng đương nhiên không phục, vì vậy trực tiếp điều động nhiều hắc khí hơn, xông ra cửa.Vốn dĩ những hắc khí mà Tần Vũ, Bàn Tử và Lão Hồ ba người nhìn thấy không phải từ bên ngoài cửa lọt ra ngoài, chứ không phải lão quỷ cố ý làm vậy.Lúc này, Tần Vũ ba người chỉ thấy, từ khe cửa đột nhiên xông ra rất nhiều hắc khí, như nước sông cuồn cuộn, thế không thể cản phá xông về phía Tần Vũ.Tần Vũ vừa định tránh né, thì chỉ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói: "Không sao, không ngờ lại có nhiều âm khí tinh thuần đến vậy, đừng tránh, có ta ở đây, những hắc khí này không làm tổn thương ngươi được đâu!"Có một câu nói của Cửu Thiên Huyền Nữ, Tần Vũ lập tức yên tâm, không chỉ vậy, cậu còn hiểu ra, vì Cửu Thiên Huyền Nữ cần nhiều hắc khí hơn, vậy thì

chi bằng để lão quỷ kia phóng ra nhiều hơn nữa!Chỉ thấy những hắc khí không ngừng tuôn trào đó xung kích vào người Tần Vũ, gần như đã bao bọc lấy cậu.Lão Hồ và Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhíu mày, lập tức muốn chạy đến giúp đỡ, nhưng lại chỉ nghe thấy Tần Vũ trong đám hắc khí nói với hai người: "Đừng tới, yên tâm đi, tôi không sao, ngược lại hai ông sẽ bị những hắc khí này làm tổn thương.""Lão Hồ, Tần Vũ thật sự không sao chứ?" Bàn Tử lo lắng nói với Lão Hồ bên cạnh, dù sao cảnh tượng quá đáng sợ, sao có thể không sao chứ?Lão Hồ lúc này cũng đầy vẻ ưu sầu, vì Tần Vũ mà lo lắng, nhưng lại nói: "Chúng ta đừng đi, sẽ làm phiền nó.""Tôi nhìn ra rồi, Tần Vũ mới là kỳ nhân thật sự, hai chúng ta đi tới, e rằng chỉ làm người ta vì phải bảo vệ chúng ta mà phân tâm thôi." Lão Hồ là một người thông minh, mặc dù nói vậy có chút mất mặt, nhưng đó quả thực là sự thật.Bàn Tử nghe Lão Hồ nói xong, mới bình tĩnh lại, nắm chặt cây gậy gỗ trong tay, tức giận nhìn chằm chằm vào phòng số 4, gầm lên: "Con quỷ già chết tiệt, nếu nó làm Tần Vũ bị gì, ta nhất định phải dạy dỗ nó một trận ra trò!"Lúc này, Cửu Thiên Huyền Nữ đã hấp thu hắc khí rất lâu, đến cả giọng nói cũng trở nên đầy khí thế, cười nói với Tần Vũ: "Tuyệt vời quá, âm khí hấp thu được hôm nay, so với trăm năm ẩn mình trong thần thụ, cũng không kém chút nào."Tần Vũ cũng vì Cửu Thiên Huyền Nữ mà cảm thấy vui mừng, vội vàng hét lớn vào trong phòng, nói với lão quỷ: "Cái thằng già không chết mà dai, chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao, căn bản không làm gì được tiểu gia ta, có giỏi thì ra hết sức đi, gãi ngứa cho tiểu gia ta đi."Không thể không nói, một loạt lời nói của Tần Vũ thật sự quá ngông cuồng.

Lão quỷ trong phòng nghe xong, trực tiếp bị tức đến bảy khiếu bốc khói, không phải chỉ là một cách ví von, mà thật sự phun ra khói đen."Tên hậu sinh chết tiệt, không biết bản lĩnh của gia gia ta, lại dám nói với ta như vậy, ta xem ngươi có phải chê mạng mình quá dài rồi không, ta bây giờ sẽ cho ngươi biết bản lĩnh của ta." Lão quỷ trong

phòng tức giận nói, đồng thời cửa phòng số 4, quả nhiên bị mở ra.Trong phòng, đầy rẫy hắc khí.

Theo cánh cửa phòng bị mở ra, những hắc khí nồng đặc gần như ngưng tụ thành chất lỏng đó, giống như thủy triều, ào ạt xông về phía Tần Vũ.Mặc dù có Cửu Thiên Huyền Nữ bảo vệ Tần Vũ bằng cách hấp thu hắc khí, nhưng những hắc khí này thật sự quá nồng đặc.

Vì quá nhiều hắc khí đột nhiên xuất hiện, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không kịp phản ứng ngay lập tức, nên hắc khí hiện tại đã vượt quá khả năng hấp thu của Cửu Thiên Huyền Nữ.Tần Vũ mặc dù có Cửu Thiên Huyền Nữ bảo vệ, nhưng vì hắc khí tăng lên đột ngột nên có chút bị thương.

Mặc dù chỉ là một chút xíu, nhưng đó là âm khí ngưng tụ của một lão quỷ ngàn năm, Tần Vũ làm sao có thể chống đỡ nổi.Khoảnh khắc đó chỉ cảm thấy toàn thân băng lãnh, không phải là cái lạnh bề ngoài, mà trực tiếp xuyên vào nội tạng, thậm chí trái tim cũng cảm thấy băng giá.“Mẹ kiếp.....” Tần Vũ miễn cưỡng nói, nhưng chỉ có thể nói ra hai chữ, lại không còn sức để nói tiếp, và không khí xung quanh, dường như cũng đã có chút băng tinh.Cửu Thiên Huyền Nữ thấy Tần Vũ như vậy, cũng biết mình đã thất sách, lập tức gia tăng lực hấp thu, và nói với Tần Vũ: “Kiên trì trụ.”Sau khi Cửu Thiên Huyền Nữ hút hết hàn độc trong cơ thể Tần Vũ, cậu mới hồi phục lại, cơ thể dần dần lấy lại nhiệt độ.Lúc này, hắc khí xung quanh Tần Vũ cũng đã bị Cửu Thiên Huyền Nữ hấp thu hết, chỉ còn lại một chút hắc khí mỏng manh trong phòng số 4.Ngoại hình của lão quỷ kia, cuối cùng cũng lộ ra.

Chỉ thấy một người đàn ông cổ đại ăn mặc như thư sinh, một thân bạch y, trông có vẻ văn nhã, nhưng cả khuôn mặt đều toát ra khí tức gian trá.“Tiểu quỷ, không ngờ ngươi lại có bản lĩnh đến vậy!” Lão quỷ kinh ngạc nói: “Không ngờ bộ hạ của tên cẩu tặc Tào Tháo lại càng ngày càng lợi hại, lại xuất hiện một nhân vật như vậy, thật đáng

hận!”Tần Vũ nhìn con lão quỷ này, trong lòng thật sự tràn đầy nghi vấn, vì sao nó lại hận Tào Tháo đến vậy?

Không khỏi hỏi: “Xin lỗi, mới là quỷ, lại là một con quỷ già rụng răng, rốt cuộc là ai?

Thật sự là người cuối thời Đông Hán sao?” “Vô nghĩa, ta chính là Tưởng Cán, người lưu danh sử sách!” Gã thư sinh áo trắng đó lớn tiếng nói, rõ ràng không biết Tần Vũ là ai, cực kỳ tức giận, vừa mở miệng đã khai ra tên mình.

“Tưởng Cán, là ai vậy?” Tần Vũ thật sự nhất thời không nhớ ra.

Quả thực, Tưởng Cán không phải nhân vật quá nổi tiếng, cũng trong trận Xích Bích, đã từng thua cuộc.

“Lão Hồ, Tưởng Cán là thằng nào vậy?” Bàn Tử cũng hỏi Lão Hồ bên cạnh.

Lão Hồ là người tinh thông sử sách, đương nhiên đã nghe, lập tức nói với Bàn Tử: “Trong trận Xích Bích, bị Chu Du gài bẫy, sau đó bị Tào Tháo giết chết, một nhân vật nhỏ bé mà thôi.” Bàn Tử nghe xong cũng chẳng thèm để ý mà “ờ” một tiếng, tất cả trong mắt Tưởng Cán đều là biểu hiện khinh thường!

Chỉ thấy Tưởng Cán phẫn nộ mở miệng nói: “Mấy tên tiểu bối ngu dốt, dám khinh thường ta!

Thật quá đáng.” Lần này, Tưởng Cán thật sự nổi giận rồi, bởi vì chuyện bị Chu Du gài bẫy không chỉ khiến hắn mất mạng mà còn bị thế nhân chế giễu, đó là điều cấm kỵ của hắn.

Nhưng giờ lại có người dám làm vậy trước mặt hắn, chẳng lẽ không khiến hắn tức giận sao?

Tưởng Cán nói xong, đứng dậy, hắn đâu còn là một thư sinh yếu ớt nữa.

Tưởng Cán đứng dậy, cũng chẳng cao được mét sáu, trước mặt Tần Vũ cao mét tám thì trông chẳng bõ bèn gì.

“Xong chưa, khó chịu à?

Vậy thì dồn hết sức lực, nhanh lên tấn công tôi đi!” Bây giờ Tần Vũ không hề sợ Tưởng Cán, thậm chí còn muốn Tưởng Cán tiếp tục ra tay.

Tưởng Cán thấy Tần Vũ khinh thường như vậy, liền trực tiếp hóa thành một trận hắc vụ, trong hắc vụ truyền ra tiếng nói của hắn: “Thằng nhãi ranh, tìm chết!” Lời vừa dứt, một phần hắc vụ do thân thể Tưởng Cán hóa thành đã lao về phía Tần Vũ.

Hắc vụ đó là tinh hoa tu luyện ngàn năm của Tưởng Cán, cực kỳ trí mạng đối với Tần Vũ.

Nhưng đối với Cửu Thiên Huyền Nữ, lại là một lợi ích cực lớn!

Chỉ thấy Cửu Thiên Huyền Nữ nói với Tần Vũ: “Ngươi mau xông lên, đừng lãng phí.” Nếu có thể hấp thu hết những hắc khí này, thì thần hồn bất ổn của ta sẽ không còn cần phải ngủ say mỗi khi vận dụng một chút linh khí nữa.

Tần Vũ tuy có chút sợ hãi, nhưng vì muốn lấy lòng một vị nữ thần tiên có thể giúp đỡ mình vào những thời khắc quan trọng, đành cắn răng trực tiếp xông vào căn phòng số bốn.

“Tần Vũ!” Lão Hồ và Bàn Tử thấy Tần Vũ lại xông vào, cả hai đều kinh hãi kêu lên, lo lắng cho sự an nguy của Tần Vũ, lập tức chạy về phía căn phòng số bốn.

Nhưng khi đến trước cửa phòng số bốn, cả hai đều sững sờ, bởi vì căn phòng số bốn lại trở lại bình thường, hơn nữa bên trong không hề có bóng dáng của lão quỷ ngàn năm Tưởng Cán, cũng không có bóng dáng của Tần Vũ.

“Chuyện gì vậy các ông?” Bàn Tử nhìn căn phòng đã thay đổi hoàn toàn, hỏi Lão Hồ bên cạnh.

Lão Hồ nhíu chặt mày, lấy ra bát quái nghi của mình.

Vốn dĩ, khi âm khí xung quanh quá nhiều và quá nặng, bát quái nghi đã mất đi độ chính xác.

Nhưng bây giờ Lão Hồ lấy bát quái nghi ra, nó lại không hề nhúc nhích, đúng vậy, trong cả căn nhà trọ, đã mất đi bất kỳ âm khí nào.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Lão Hồ nhìn bát quái nghi bất động, không thể tin nổi mà nói.

“Nhưng bát quái nghi gia truyền của tôi vô cùng chính xác, vậy mà vừa nãy rõ ràng có một con ác quỷ âm khí cực nặng ở đây, nhưng bát quái nghi lại hoàn toàn không có động tĩnh.” Bàn Tử nhìn vẻ mặt kinh hãi của Lão Hồ, cũng ý thức được mọi chuyện có lẽ không ổn, lập tức hỏi Lão Hồ: “Rốt cuộc là gì, xảy ra chuyện gì rồi, nói nhanh cho Béo này biết đi!” Hắn thật sự sốt ruột rồi, bởi vì bây giờ Tần Vũ tung tích không rõ, không biết sống chết, Lão Hồ lại như bị quỷ mê mất tâm trí, làm sao mà hắn có thể bình tĩnh được chứ?

Lúc này, Lão Hồ cũng đã hoàn hồn, chỉ thấy anh nói với Bàn Tử bên cạnh: “Bát quái nghi căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, tình huống này xảy ra, chỉ có một khả năng.” “Khả năng gì?” Bàn Tử lập tức hỏi: “Đừng có úp mở nữa, mau nói tiếp đi.” “Điều đó chứng tỏ, Tần Vũ không còn ở đây nữa.” Lão Hồ nặng nề nói, sở dĩ nặng nề nói như vậy là vì anh không hiểu, tại sao Tần Vũ lại đột nhiên biến mất?

“Vậy tôi phải làm sao đây?” Bàn Tử nghe Lão Hồ nói vậy, trong lòng càng thêm sốt ruột, vừa nãy người còn ở đây, sao lại đột nhiên biến mất rồi?

“Bây giờ, tôi cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình trước, sau đó mới tìm

cách tìm Tần Vũ rốt cuộc ở đâu.” Lão Hồ buồn bã nói.

Cảnh quay trở lại trước khi Tần Vũ bước vào căn phòng số bốn.

Lão quỷ ngàn năm Tưởng Cán thấy Tần Vũ không những không chạy trốn mà còn xông thẳng tới, cũng bị dọa cho giật mình.

“Tình huống gì đây?

Thằng nhãi ranh này đang tìm chết à?” Tưởng Cán thật sự không hiểu một loạt thao tác của Tần Vũ, khó hiểu mà nói.

Nhưng, Tưởng Cán đương nhiên không thể không làm gì cả, mặc cho Tần Vũ làm loạn.

Phải biết Tưởng Cán là một người vô cùng cẩn thận.

“Đã thằng nhãi này dám xông lên trước mặt ta, nhất định là có cách đối phó với ta.” Tưởng Cán trong lòng âm thầm nói: “Đã như vậy, thì ta càng nên cẩn thận hơn một chút.” Nghĩ vậy, Tưởng Cán quyết định không đối đầu trực diện với Tần Vũ trước mắt, tránh cho bản thân thật sự chịu thiệt.

Kể từ khi trúng kế của Chu Du, hắn không còn tự phụ như vậy nữa, không thể vì kiêu ngạo mà lại chịu thiệt một lần nữa.

Vì vậy Tưởng Cán đã chọn chạy trốn.

Cũng chính vào khoảnh khắc này, Tần Vũ cũng nhận được thông báo của hệ thống: “Đinh!

Bẩm báo túc chủ, mục tiêu đã bị khóa, sắp bỏ chạy.” Sau khi nhận được thông báo của hệ thống, Tần Vũ đương nhiên không muốn bỏ qua Tưởng Cán.

Chương 404

Trước đó không mạo hiểm là vì không chắc chắn có thể chiến thắng Tưởng Cán.

Nhưng bây giờ nhìn cục diện, Tần Vũ nhất định có thể thắng, không cần phải sợ Tưởng Cán chút nào.

Đã biết nhất định sẽ thắng, thử hỏi ai lại để con mồi của mình chạy thoát chứ?

Vì vậy Tần Vũ lập tức nói với Cửu Thiên Huyền Nữ trên người mình, kích động nói: "Huyền Nữ, một con lão quỷ sắp chạy trốn rồi." Tưởng Cán là chìa khóa để Cửu Thiên Huyền Nữ phục hồi, nàng còn muốn bắt Tưởng Cán hơn cả Tần Vũ, lập tức nói với Tần Vũ: "Yên tâm, hắn không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu." Chỉ thấy lúc này, hắc khí mà Tưởng Cán hóa thành trở nên mỏng manh, mắt thấy sắp biến mất, Cửu Thiên Huyền Nữ lại nói với Tần Vũ: "Ngươi hãy nhắm mắt lại." Tần Vũ đối với Cửu Thiên Huyền Nữ đã có chút tin tưởng, tuy không hiểu vì sao Cửu Thiên Huyền Nữ lại yêu cầu nhắm mắt, nhưng Tần Vũ cũng không lãng phí thời gian hỏi nhiều, lập tức nhắm mắt lại.

Mắt tôi vừa mới nhắm lại, chỉ cảm giác cơ thể mình như biến mất vậy, loại cảm giác này thật sự vô cùng kỳ diệu.

Mỗi người đều có thể cảm nhận được cơ thể mình, chỉ cần động tâm tư một chút là có thể điều khiển cơ thể.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, tôi lại không cảm nhận được gì, thậm chí không thể chạm vào, không thể điều động được.

Tuy trong lòng sốt ruột, nhưng Tần Vũ cũng không mất đi lễ độ, khó hiểu hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ: "Huyền Nữ, tôi bây giờ thế nào

rồi?" "Đừng nói nữa, ta hiện tại đang dùng đại thần thông, giúp ngươi truy kích con lão quỷ đó, sắp đuổi kịp rồi." Tần Vũ nghe lời Cửu Thiên Huyền Nữ xong, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Một mặt là vì người ta đang hành động, thậm chí bản thân còn không thể dựa vào năng lực của mình mà sử dụng được một số đạo thuật cao thâm, làm sao có thể có thần thông chứ?

Vì vậy Tần Vũ đương nhiên chỉ có phận ngoan ngoãn nghe lời, đồng thời cũng trong lòng âm thầm nói: "Không thể cứ mãi bị động như vậy, phải nâng cao thực lực mới được." Tục ngữ có câu, dựa núi núi đổ, dựa người người chạy.

Tuy bây giờ Tần Vũ có Cửu Thiên Huyền Nữ là một lá bài lớn, nhưng rốt cuộc đó cũng là ngoại lực, nâng cao thực lực mới là điều quan trọng nhất.

Tần Vũ trong lòng nghĩ vậy.

Lúc này, tôi lại đột nhiên cảm thấy cơ thể mình lại trở về, có thể cảm nhận được, đang đứng trên mặt đất.

"Xong rồi sao?" Tần Vũ cũng không mở mắt, dù sao Cửu Thiên Huyền Nữ đã nói không được mở mắt, thì nhất định có ý của nàng.

Cửu Thiên Huyền Nữ thấy Tần Vũ nghe lời như vậy, trong lòng cũng vô cùng cảm động, nói với Tần Vũ: "Bây giờ ngươi có thể mở mắt rồi." Tần Vũ nghe lời nàng xong, lập tức mở mắt ra nhìn, chỉ thấy mình bây giờ lại không còn ở trong nhà trọ ban đầu, mà xuất hiện trong một đường hầm.

Một đường hầm tối tăm dài hun hút.

May mà Tần Vũ có thấu thị nhãn, có thể nhìn rõ trong bóng tối, nếu không thì Tần Vũ ở trong đó cũng không tìm được bất kỳ ngọn đuốc nào, sẽ rất khó xử.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Đây là đâu vậy?" Nhìn xuống đất, không phải trên đường phố.

Cửu Thiên Huyền Nữ nghe Tần Vũ hỏi, lại lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết đây là đâu, ta nghĩ là trong mộ Tưởng Cán." "Tưởng Cán không phải đã chết khi Tào Tháo đánh Xích Bích sao, lại có mộ à!" Tần Vũ khó hiểu hỏi.

"Đương nhiên có, Tào Tháo tuy yêu quý nhân tài nhưng Tưởng Cán không phải là nhân tài xuất chúng.

Dù sao cũng là một mưu sĩ, sau khi giết Tưởng Cán, đương nhiên phải hậu táng, nếu không thì sẽ khiến cấp dưới lạnh lòng." Cửu Thiên Huyền Nữ từng chữ từng câu giải thích cho Tần Vũ, khiến Tần Vũ ngẩn người.

"Vậy tôi bây giờ nên làm gì?" Tần Vũ nhìn một đường hầm lại hỏi, trong mộ nếu chỉ có một mình thì sẽ rất khó thao tác.

Nếu mang theo Lão Hồ và Bàn Tử có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

"Tiến vào tìm." Cửu Thiên Huyền Nữ nói cụt lủn, dường như đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tần Vũ, ngay sau đó nói với Tần Vũ: "Không cần đâu, đây không phải đi du lịch.

Ta đưa ngươi đến đây đã là cực hạn rồi, không thể một lần đưa ba người được." "Vậy được rồi." Thấy suy nghĩ trong lòng mình lại bị nhìn thấu, Tần Vũ ngượng ngùng nói với Cửu Thiên Huyền Nữ, sau đó đi về phía mộ đạo.

Một đường hầm, đi một lúc lâu, Tần Vũ mới thấy mộ đạo chính quy, lát gạch xanh, và có trường minh đăng.

"Nhìn quy mô ngôi mộ này, cũng không lớn lắm." Tần Vũ dù sao cũng hiểu biết một số kiến thức về lĩnh vực này, vừa nhìn đã nhận ra mộ của Tưởng Cán không lớn lắm.

“Đương nhiên sẽ không có bao nhiêu hào nhoáng.

Tào Tháo chịu vì Tưởng Cán mà xây mộ, đó là vì không thể làm lạnh lòng người, chứ sao có thể vì vung tiền như rác?” Cửu Thiên Huyền Nữ bất đắc dĩ nói với Tần Vũ.

“Thì ra là vậy.” Tần Vũ nghe lời Cửu Thiên Huyền Nữ xong, mới lập tức hiểu ra.

Nếu có thể, thì Tào Tháo thà rằng Tưởng Cán càng thảm càng tốt, việc xây mộ đó cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

“Có thể cảm nhận được Tưởng Cán ở đâu không?

Một ngôi mộ tuy quy mô không lớn, nhưng nếu một mình tìm kiếm, e rằng cũng cần lãng phí rất nhiều thời gian.” Tần Vũ lại hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ đương nhiên có thể ẩn ẩn ước ước cảm nhận được nơi nào âm khí nồng đậm nhất, lập tức nói với Tần Vũ: “Ngươi hãy đi về phía bên trái trước.” Tần Vũ cứ như vậy dưới sự chỉ dẫn từng bước của Cửu Thiên Huyền Nữ, bắt đầu tìm kiếm Tưởng Cán.

Lúc này, Tưởng Cán vẫn đang hồi phục cơ thể.

Sở dĩ hắn muốn đi đến nhà trọ đó là vì địa thế ở đó vô cùng tụ tập âm khí, có lợi cho việc hồi phục vết thương của hắn.

Nhưng hắn không ngờ lại đụng phải một thằng nhãi ranh khó dây dưa như vậy, không những hắc khí không có tác dụng gì với hắn, mà hắn ta lại còn có năng lực trực tiếp truy đuổi.

Nếu không phải trên người Tần Vũ quả thực có khí tức của loài người, Tưởng Cán còn phải nghi ngờ Tần Vũ có phải yêu tinh gì đó không.

Rốt cuộc những chuyện này không phải loại người bình thường có thể làm được.

"Không hay rồi, thằng nhãi đó lại thật sự tìm tới." Trong địa bàn của Tưởng Cán, Tần Vũ hành động trong mộ, đương nhiên hắn biết rõ ràng.

Bây giờ, Tưởng Cán bản thân đang bị trọng thương.

Thêm vào việc trước đó lại bị Cửu Thiên Huyền Nữ hấp thụ đi nhiều linh khí như vậy, bây giờ trong lòng đương nhiên sợ hãi Tần Vũ, cái tên tiểu tử không rõ lai lịch này.

"Trẻ như vậy mà lợi hại thế, chẳng lẽ tên tiểu tử này, là thần chuyển thế không thành?" Tưởng Cán trong lòng nói.

Lúc này, Tần Vũ đã rất gần vị trí của Tưởng Cán, gần như chỉ còn cách ba mươi mấy mét.

"Tiểu tử, ngươi cẩn thận một chút.

Đây là hang ổ của quỷ, khắp nơi đều có khí tức của hắn.

Ta chỉ có thể cảm nhận chính xác hắn ở gần đây, nhưng không thể biết được vị trí cụ thể, cẩn thận bị tập kích bất ngờ." Cửu Thiên Huyền Nữ đối với Tần Vũ nói.

Hiện tại Tưởng Cán đang ẩn nấp trong bóng tối còn Tần Vũ thì ở nơi sáng, hoàn toàn có thể bị lộ diện trước mặt Tưởng Cán, rất có khả năng bị tập kích bất ngờ.

Tần Vũ nghe lời Cửu Thiên Huyền Nữ xong, lập tức nắm chặt con dao găm trong tay, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với nguy hiểm bất ngờ xuất hiện.

"Có nên ra tay không?" Không chỉ Tần Vũ đang đề phòng Tưởng Cán, đồng thời, Tưởng Cán cũng đang âm thầm quan sát Tần Vũ.

Hắn thấy thực lực của Tần Vũ thực sự quá mạnh, không những không sợ hắc khí, mà còn có thể dùng thân thể con người để truy đuổi hắn, vì vậy tuy bây giờ Tần Vũ đang lộ diện trước mặt hắn, nhưng hắn không dám tùy tiện ra tay.

Tần Vũ thì tiếp tục tìm kiếm vị trí của Tưởng Cán.

Chỉ thấy tuy anh cứ mò mẫm lung tung, nhưng lại càng ngày càng gần vị trí của Tưởng Cán, mắt thấy hai người sắp gặp nhau.

Nhưng Tần Vũ lại không cảm nhận được vị trí của Tưởng Cán.

Tưởng Cán thì trong lòng nóng như lửa đốt, hắn thầm nghĩ: "Mắt thấy thằng nhãi này sắp bắt được ta rồi, tục ngữ nói, tiên hạ thủ vi cường, ta bây giờ không ra tay thì còn đợi đến khi nào nữa!" Sau khi nghĩ thông suốt, Tưởng Cán hạ quyết tâm.

Hai móng vuốt quỷ lại đều biến thành lưỡi dao sắc bén, đột nhiên từ trong bóng tối lao về phía Tần Vũ.

Theo Tưởng Cán ra tay, Cửu Thiên Huyền Nữ gần như cũng trong nháy mắt cảm nhận được sự tồn tại của hắn, lập tức nhắc nhở Tần Vũ: "Tiểu tử, cẩn thận, hắn ra tay rồi, ở bên phải của ngươi!" Tần Vũ nghe lời nhắc nhở của Cửu Thiên Huyền Nữ, không hề né tránh, lập tức quay người, quả nhiên thấy Tưởng Cán đang tấn công tới.

Con dao găm mạnh mẽ đâm về phía Tưởng Cán.

Khoảng cách gần như vậy, thêm vào việc Tưởng Cán xông tới, vì vậy hắn không kịp tránh né, lại va vào con dao găm của Tần Vũ.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn không ngừng, lập tức phát ra tiếng quỷ gào như sói tru.

Chương 405

Tưởng Cán là lão quỷ ngàn năm, tu vi đương nhiên vô cùng cao thâm.

Tiếng gầm rú của hắn không chỉ là tiếng gầm gừ đơn thuần, mà lại khiến màng nhĩ của Tần Vũ đau đớn không ngừng, khí tức hỗn loạn, trước mắt dường như đều xuất hiện ảo giác.

Cửu Thiên Huyền Nữ thấy trạng thái của Tần Vũ không ổn, lập tức phản ứng lại.

Khoảng cách giữa Tần Vũ và Tưởng Cán thật sự quá lớn, Tần Vũ không phải đối thủ của Tưởng Cán, sau khi nghĩ thông suốt.

Cửu Thiên Huyền Nữ vội vàng thi triển linh khí, bảo vệ Tần Vũ và làm dịu tiếng quỷ gào của Tưởng Cán.

Tần Vũ chỉ cảm thấy tiếng gào bên tai lập tức bình tĩnh lại, nội tâm hoảng loạn của tôi cũng tương đối khôi phục bình thường, trước mắt cũng thấy được Tưởng Cán.

Chỉ thấy bây giờ Tưởng Cán như một quả bóng bay vậy, lại đang từ từ phình to.

Cái miệng đang gào thét đó dường như đang hấp thụ hắc khí xung quanh.

“Cái gì thế này!” Tần Vũ chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm chặt con dao găm của tôi lại như bị một thứ gì đó kẹp chặt, không thể rút về được, muốn lùi lại cũng không thể.

Cửu Thiên Huyền Nữ thì bình tĩnh nói: “Hắn ta dường như đang hấp thụ âm khí trong mộ, để hồi phục thực lực.” Trong lúc Cửu Thiên Huyền Nữ và Tần Vũ đang giao lưu, Tưởng Cán lại đột nhiên mở

miệng nói: "Thằng nhãi này đang nói chuyện với ai!" Cửu Thiên Huyền Nữ là thần linh, người bình thường không thể cảm nhận được sự tồn tại của ta.

Tưởng Cán thì lúc đầu không chú ý, nhưng bây giờ nghe Tần Vũ cứ tự lẩm bẩm một mình, ý thức được rằng trên người Tần Vũ chắc chắn có thứ gì đó.

Tần Vũ thấy bị Tưởng Cán nhìn thấu, nhưng vẫn cãi: "Không, tôi đang nói chuyện với ai chứ!" Nhưng lúc này, Tưởng Cán lại cười lạnh: "Hắc hắc hắc, một thằng nhãi ranh loài người như ngươi, có thể hấp thụ hắc khí của ta, lại còn có thể sử dụng thần thông, thì ra là có một cao nhân giúp đỡ.

Cái thứ trong hạt châu, dám cướp hắc khí của ta, bây giờ ta sẽ khiến ngươi phải trả giá!" Thì ra Tưởng Cán đã phát hiện ra có thứ gì đó trong hạt châu mà Tần Vũ đeo, nhưng hắn cũng chỉ cảm nhận được có thần hồn tồn tại bên trong, lại không biết thứ bên trong đó, không phải là quỷ hồn thông thường, mà là thần hồn!

Cửu Thiên Huyền Nữ lúc này cũng không che giấu nữa, trực tiếp nói với Tưởng Cán: "Đại ngôn bất tàm, dựa vào cái gì?

Ngươi cũng chỉ đáng làm dưỡng chất cho ta mà thôi!" "Hai chúng ta, rốt cuộc ai đang nói lớn, lát nữa sẽ biết." Tưởng Cán bây giờ đã biến thành không còn hình người nữa, chỉ cảm thấy như một quả bóng bay tròn lớn, và một cánh tay của Tần Vũ đã bị hắn hút vào.

"Huyền Nữ, mau nghĩ cách, tay tôi sắp bị ép thành thịt nát rồi." Tần Vũ bây giờ đau đớn đến mức mồ hôi đầm đìa, cánh tay bị Tưởng Cán kẹp chặt đó, như sắp bị nghiền nát vậy.

Cửu Thiên Huyền Nữ đương nhiên có cách của mình, chỉ thấy hạt châu trước ngực Tần Vũ lại đột nhiên phóng ra ánh sáng trắng tinh khiết, chiếu sáng cả mộ thất tối tăm.

“A!” Tưởng Cán trong nháy mắt, chỉ cảm thấy trên da thịt có chút đau đớn, như bị thiêu đốt vậy.

Sở dĩ lại như vậy là vì Cửu Thiên Huyền Nữ tự mang thần quang.

Theo ánh sáng càng lúc càng mạnh, lại hiện rõ ra một bóng người, chính là Cửu Thiên Huyền Nữ.

Nhưng không phải là thực thể như Tưởng Cán, bởi vì Cửu Thiên Huyền Nữ đã ngủ say quá lâu, thần hồn suy yếu, không có năng lực để ngưng tụ ra một thực thể có thể tự do hoạt động như Tưởng Cán.

“Thật là một mỹ nhân, có tư sắc của Đại Kiều Tiểu Kiều!” Nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ xuất hiện trong ánh sáng, Tưởng Cán dâm tế nói.

Vốn dĩ bây giờ hắn như một quả bóng bay vậy, bị trương đến mặt mũi biến dạng hoàn toàn, không nhìn ra hình người, bây giờ lại còn dâm tế, càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

“Phóng tứ!” Cửu Thiên Huyền Nữ là nữ thần cao cao tại thượng, làm sao có thể để một con quỷ như vậy tiết độc?

Nàng lạnh lùng quát một tiếng, hai tay đặt lên cánh tay Tần Vũ.

Khoảnh khắc Cửu Thiên Huyền Nữ hai tay chạm vào Tần Vũ, cánh tay Tần Vũ lại cũng phát sáng.

Tưởng Cán thì bắt đầu tiêu tán hắc khí, và những hắc khí đó cũng không còn nơi nào để thoát, toàn bộ đều bị Cửu Thiên Huyền Nữ hấp thụ.

“Đồ đáng chết, ngươi đã làm gì!

Âm khí của ta!” Tưởng Cán cảm thấy âm khí mình vất vả tu luyện, lại bị người khác hấp thụ, trong lòng phẫn nộ không thôi, gầm lên giận dữ nói.

Nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ làm sao lại để ý tiếng gầm giận dữ đó?

Nàng tiếp tục hấp thụ linh khí của Tưởng Cán.

Chỉ thấy Tưởng Cán vốn dĩ đang phình trướng không ngừng, bây giờ lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, bắt đầu co rút lại.

Theo thời gian trôi qua, Tưởng Cán gần như đã không còn hình dạng ban đầu, biến thành như một nhân cán.

Tay Tần Vũ cũng đã sớm được giải thoát.

Bây giờ Tưởng Cán bị Cửu Thiên Huyền Nữ giữ trong tay.

Lúc này, Tưởng Cán làm sao còn dám ngang ngược nữa, sớm đã đổi giọng: "Cô nãi nãi, mau mau dừng tay, xin tha cho ta một mạng đi." Nếu Cửu Thiên Huyền Nữ tiếp tục hấp thụ âm khí trong cơ thể hắn, thì hắn không chừng sẽ bị hấp thụ đến thần hồn câu diệt, từ đó không thể đầu thai, cũng sẽ tiêu tan trên thế giới này.

Tưởng Cán không muốn như vậy, vì vậy chỉ có thể cầu xin tha thứ, đại trượng phu co được dãn được mà!

Lúc này, cơ thể Cửu Thiên Huyền Nữ lại dần dần ngưng thực lại, không còn giống như hư ảnh nữa, thậm chí trên mặt đất còn xuất hiện bóng của nàng.

Lúc này, Cửu Thiên Huyền Nữ tuy chưa thể hoàn toàn sống như một người bình thường, nhưng cũng có thể chạm vào đồ vật, có bóng, có thể cảm thụ vạn vật.

Đối mặt với lời cầu xin của Tưởng Cán, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng có chút động lòng.

Dù sao trước đó nàng cũng yếu đến mức suýt tiêu tan thần hồn,

đương nhiên biết tư vị đó không dễ chịu.

Chỉ thấy Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn về phía Tần Vũ bên cạnh, muốn Tần Vũ quyết định nên làm gì.

Lúc này Tần Vũ đã sớm nhận được âm thanh nhắc nhở của hệ thống: "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã bắt được quỷ hồn ngàn năm, nhận được phần thưởng: Hệ thống tự động thăng cấp." Hệ thống nói với Tần Vũ.

Tần Vũ nghe lời hệ thống xong lại hơi ngẩn ra.

Hệ thống cấp phần thưởng, lại là hệ thống tự động thăng cấp?

Đối với tôi không có bất kỳ lợi ích nào, ngược lại là có lợi cho hệ thống chứ?

Nhưng đã hệ thống nhiệm vụ hoàn thành, Tần Vũ lại muốn tiên phong mở miệng nói với Cửu Thiên Huyền Nữ bên cạnh: "Trước tiên đừng giết hắn ta." Tưởng Cán nghe lời Tần Vũ xong, tưởng rằng anh ấy muốn nương tay, không khỏi liên tục nói với Tần Vũ: "Đa tạ thiếu hiệp không giết, ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng." Lời tuy nói vậy, nhưng trong lòng Tưởng Cán có lẽ nào thật sự ghi nhớ điều tốt của Tần Vũ?

Lúc này, trong lòng hắn âm thầm nói với Tần Vũ: "Thằng nhãi ranh đáng chết, nếu hôm nay ta có thể sống rời khỏi đây, nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá." Bây giờ Tưởng Cán đang nghĩ rằng, đại trượng phu co được dãn được, quân tử báo thù mười năm không muộn.

Chỉ cần Tần Vũ bây giờ dám thả hắn đi, thì sau này nhất định sẽ tìm Tần Vũ gây phiền phức!

Nhưng Tần Vũ cũng không phải là kẻ ngốc, làm sao có thể thả

một kẻ địch mạnh mẽ như vậy chứ?

Phải biết Tưởng Cán là lão quỷ ngàn năm, nếu thả hắn đi, thì sau này nhất định là một mối họa lớn!

Tục ngữ nói, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

Nhưng bây giờ Tần Vũ có chút vô cùng tò mò, sở dĩ mới để Cửu Thiên Huyền Nữ tạm thời đừng ra tay.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Tưởng Cán: "Trước tiên đừng vội cảm ơn tôi, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi.

Nếu thành thật trả lời, thì tôi sẽ thả ngươi đi, nhưng nếu dám giở trò, thì trong ngũ giới sẽ không còn ngươi nữa." Ý Tần Vũ rất rõ ràng, sinh mạng của Tưởng Cán bây giờ đang ở trong tình trạng chưa biết, phải xem biểu hiện của hắn mới có thể quyết định sống chết của hắn.

Tưởng Cán nghe lời Tần Vũ xong, trong lòng thật sự hận tên tiểu tử lông tơ chưa ráo này đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng bây giờ hắn là một tù nhân, ngay cả sống chết của mình cũng nằm trong tay người khác, làm sao dám nổi giận trước mặt chứ?

Vì vậy Tưởng Cán chỉ có thể cười nói với Tần Vũ: "Ngài có gì muốn hỏi thì cứ hỏi, nếu ta biết, nhất định sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận." Tần Vũ thấy thái độ của Tưởng Cán đoan chính như vậy, chuyện này khiến tôi vui vẻ, không khỏi trong lòng âm thầm nói: "Đưa Cửu Thiên Huyền Nữ ra quả nhiên là một quyết định đúng đắn." Nếu không phải vì sự tồn tại của Cửu Thiên Huyền Nữ, thì không chắc đã có thể dễ dàng vượt qua khó khăn này, không chừng sẽ chết dưới tay một lão quỷ Tưởng Cán!

Một con lão quỷ tu vi ngàn năm, trong tay Cửu Thiên Huyền Nữ, lại như một con gà con vậy, hào vô sức chống cự.

Chương 406

Tuy Tưởng Cán trước đó đã bị trọng thương, thêm vào đó bây giờ quá khinh địch.

Mới dễ dàng trúng chiêu của Cửu Thiên Huyền Nữ như vậy, nhưng cũng khiến Tần Vũ cảm thấy Cửu Thiên Huyền Nữ lợi hại!

Có một bảo tiêu mạnh mẽ như vậy, thì sau này Tần Vũ bất kể làm việc gì, chỉ sợ đều càng đơn giản hơn.

"Tôi hỏi, tại sao ngươi lại xuất hiện trong nhà trọ?" Tần Vũ hỏi Tưởng Cán, đối với vấn đề này tôi vô cùng tò mò, bởi vì Tưởng Cán là lão quỷ tu vi cao thâm như vậy, không tìm một nơi nào đó tốt để ở, tại sao lại phải đến một nhà trọ để gây rối chứ?

Tưởng Cán nghe Tần Vũ hỏi, đôi mắt hắn láo liên đảo qua đảo lại, dường như đang tính nói dối.

Tần Vũ thấy Tưởng Cán như vậy, không khỏi nhíu mày, nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Lại cho hắn nếm chút khổ sở đi, xem hắn có đủ thành thật không." Cửu Thiên Huyền Nữ lập tức siết chặt tay, lập tức Tưởng Cán liền phát ra tiếng kêu đau đớn, bi thảm nói với Tần Vũ: "Mau dừng tay, lần này ta đảm bảo sẽ nói thật, không dám lừa dối nữa." Tần Vũ lại không lập tức dừng lại, ngược lại cười nói với Tưởng Cán: "Tôi đã nói với ngươi rồi, chỉ cần thái độ đoan chính, tôi nhất định sẽ thả ngươi đi, nhưng nếu còn giở trò với tôi, thì ngươi chết chắc." "Minh bạch." Tưởng Cán yếu ớt nói, bây giờ hắn không còn dáng vẻ bá khí đầy hắc khí như lúc đầu, ngược lại giống như một con tiểu quỷ mới chết, phổ phổ thông thông, không có chút sát khí nào, thậm chí âm khí cũng vô cùng nhạt.

Chỉ thấy Tưởng Cán nói với Tần Vũ: "Ta sở dĩ lại ở trong nhà trọ

đó, là vì ta bị thương cũ, sở dĩ cần tìm một nơi yên tĩnh để dưỡng thương." Cửu Thiên Huyền Nữ cũng vào lúc này mở miệng: "Vị trí của nhà trọ đó, quả thực tiếp cận địa âm khí, quả thực có trợ giúp cho việc liệu thương." Tần Vũ thấy Cửu Thiên Huyền Nữ cũng nói vậy, cũng tin những lời Tưởng Cán nói, nhưng lại nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Tiếp tục dùng lực!" Ngay sau đó, Tưởng Cán lại phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết.

Tuy Tần Vũ không cảm nhận được Tưởng Cán bây giờ đau đến mức nào, nhưng nghe có vẻ thật sự khiến người ta sởn gai ốc.

"Tại sao?

Ta đã nói thật rồi, tại sao lại phải động thủ?" Trong cơn đau đớn, Tưởng Cán khó hiểu hỏi Tần Vũ.

Đối mặt với câu hỏi, Tần Vũ đương nhiên có lý do của tôi.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với hắn: "Dám hỏi tại sao?

Chỉ vì ngươi không thành thật, không nói thật hết." Tưởng Cán nghe lời Tần Vũ xong, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, bởi vì quả thực như Tần Vũ nói, hắn không nói ra toàn bộ sự thật.

"Đại nhân cũng thật thông minh." Tưởng Cán biết lần này không thể lừa dối nữa, chỉ có thể nói với Tần Vũ một cách yếu ớt: "Ta lần này thật sự nói thật rồi." "Mong rằng đó là sự thật, nếu không thì tôi có lẽ không có nhiều kiên nhẫn như vậy, có thể tiếp tục lãng phí với ngươi nữa đâu." Tần Vũ lạnh lùng nói với Tưởng Cán, tên Tưởng Cán này lúc thì muốn lừa dối, lúc thì lại nửa thật nửa giả, thật đúng là quỷ thoại liên thiên.

Nếu Tưởng Cán còn không nói ra sự thật, thì Tần Vũ thật sự sẽ ra tay với Tưởng Cán.

Dù sao cứ hao phí như vậy, đối với Tần Vũ cũng không có bất kỳ

lợi ích nào.

Tưởng Cán nghe lời Tần Vũ xong, trong lòng cũng lạnh đi nửa phần, nhưng đồng thời cũng thông minh, nói thật là tốt, miễn cho hắn mất mạng.

“Kỳ thực mọi chuyện là thế này.

Mộ của ta vốn ở gần thôn Hồng Vũ, vì xây mộ không lớn, nên cũng không bị đạo mộ tặc chú ý.” Tưởng Cán bi thảm nói, như đang hồi ức về sự bi lương sau khi chết.

Cửu Thiên Huyền Nữ và Tần Vũ bây giờ cũng không ngắt lời Tưởng Cán, cả hai đều muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tưởng Cán lại tiếp tục nói: “Vì ta có hận với Tào Tháo và Chu Du, nên đã trở thành oan hồn, vẫn luôn muốn báo thù.

Đáng tiếc hai người đó đều có khí vận trên người, căn bản ta không thể động vào được.

Cho đến khi chết đi, ta cũng không thể ra tay.” “Tôi, có thể nói một vài điểm chính không?

Nếu kể từ thời kỳ đó, thì phải kể hơn một ngàn năm nữa.” Tần Vũ thật sự cạn lời với Tưởng Cán.

“Những điều ta nói đều là trọng điểm.” Tưởng Cán oán trách nhìn Tần Vũ một cái, như đang trách Tần Vũ đã ngắt lời hắn, đồng thời lại tiếp tục nói: “Sau đó, ta ở trong mộ tu luyện nhiều năm, khoảng một hai trăm năm sau, mới phát hiện ra, sở dĩ ta có thể dễ dàng biến thành lệ quỷ mạnh mẽ như vậy.

Nguyên nhân là vì, gần mộ của ta, dưới lòng đất lại có một thứ kỳ lạ.” Tưởng Cán nói một cách hàm hồ.

“Thứ gì?” Tần Vũ nghe lời Tưởng Cán xong lập tức truy hỏi, một

thứ có thể thúc đẩy sinh ra quỷ quái ngàn năm, làm sao mà tôi có thể không tò mò chứ?

Nhưng Tưởng Cán lại lắc đầu với Tần Vũ, mới mở miệng nói với Tần Vũ: "Ta cũng không biết đó là thứ gì, ta chỉ có thể cảm nhận được, nhưng không thể tiếp cận được." Cửu Thiên Huyền Nữ và Tần Vũ nghe xong, đều sinh ra sự tò mò đối với thứ thần bí đó.

Một thứ mà ngay cả Tưởng Cán cũng không thể tiếp cận được, thì là thứ gì chứ?

"Nhưng nó có liên quan gì đến việc ngươi bị thương đâu?

Chẳng lẽ lại đang bịa chuyện lừa tôi sao?" Tần Vũ đương nhiên không dễ dàng tin tưởng người khác, nói với Tưởng Cán.

Tưởng Cán vừa nãy đã chịu rất nhiều khổ sở trong tay Cửu Thiên Huyền Nữ, bây giờ làm sao dám nói dối chứ?

Chỉ sợ Tần Vũ không tin lời hắn nói, Tưởng Cán lập tức thề thốt bảo đảm: "Thật sự không lừa dối, ta lấy nhân cách của ta ra bảo đảm!" "Thôi đi, ngươi có nhân cách à, ban đầu còn muốn bán đứng Chu Du đó thôi." Tần Vũ nghe lời Tưởng Cán xong, không khỏi cười khẩy một tiếng, nói với Tưởng Cán.

"Vậy ta tiếp tục kể, những chuyện tiếp theo." Tưởng Cán cũng không tiện nói gì nhiều, dù sao cũng không thể trở mặt với Tần Vũ, như vậy chẳng phải tự đoạn đường sống sao!

"Khoảng hai trăm năm trước, vị trí thôn Hồng Vũ này lại bị một vị đại quan của triều Thanh để mắt tới, muốn xây lăng mộ ở đó." Tưởng Cán kể đến đây, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, nói: "Vị trí đào, vừa vặn là nơi thứ kia tọa lạc.

Phải biết thứ đó ngay cả ta cũng không thể tiếp xúc, không thể chạm vào." "Lúc đó, hắn ta cứ cố chấp đào về phía đó, ta cũng không

quản chuyện bao đồng, chỉ tĩnh tĩnh cảm nhận tất cả." Trạng thái của Tưởng Cán lúc này, hoàn toàn khác với lúc cầu xin tha thứ, hắn đã hòa mình vào thời điểm đó rồi.

"Lúc đó, vừa mới đào ngày đầu tiên, sấm sét nổi lên.

Đội ngũ hơn trăm người đó, đã đổ máu chết mất đúng một trăm người." Tần Vũ nghe xong câu nói này, chấn động.

Chết một trăm người, tôi sống trong thời bình, đâu có từng chứng kiến tình huống thảm khốc như vậy.

"Sau đó thì sao?" Tần Vũ vô cùng tò mò chuyện tiếp theo xảy ra, lại tiếp tục hỏi.

"Sau đó những người Thanh đó cũng cảm thấy sự việc không ổn, dường như đã tìm vu sư, khu tà.

Ta cũng không biết họ làm gì, tóm lại sau đó mỗi ngày đều có người chết." Tưởng Cán nhìn Tần Vũ nói: "Đợi đến khi lăng mộ xây xong, vì các loại chuyện mà chết đi những người, có bốn trăm bốn mươi bốn người nhanh như vậy." "Bốn bốn bốn?" Tần Vũ nghe con số này, không khỏi cười nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Một con số thật xui xẻo." Tưởng Cán thì tiếp tục nói: "Sau đó những người được chôn cất trong ngôi mộ đó, lại trong vòng vài chục năm ngắn ngủi, trở nên cường đại vô cùng, nhưng lại không thể rời khỏi nơi đó quá xa.

Có một lần hắn muốn bá chiếm địa bàn của ta, ta đã đánh nhau với hắn, sau đó ta bị thương." "Thì ra là vậy, sở dĩ ngươi mới chạy ra ngoài dưỡng thương à?" Tần Vũ hỏi.

"Đương nhiên ta sẽ không nhát gan như vậy chứ?

Ta cũng không phải là một tiểu quỷ nữa, làm sao ta có thể bị bức đến mức đó được!" Tưởng Cán vô cùng tức giận nói, rõ ràng đối với việc Tần Vũ nói như vậy, hắn cảm thấy không vui.

Tần Vũ nghe lời Tưởng Cán xong, lại không cho là đúng, ngược lại nói: "Vậy rốt cuộc là chuyện gì, nói nhanh đi, đừng có úp mở nữa." "Ta đánh nhau với hắn xong, cả hai đều bị thương, đều rút về địa bàn của mình.

Nhưng gần đây lại có người thu mua thôn Hồng Vũ, muốn xây dựng khu dân cư, cả hai ngôi mộ của chúng ta đều nằm trong phạm vi đó, không thể rời đi.

Ta đương nhiên sẽ không đợi ở đó để dưỡng thương nữa." Tưởng Cán nói xong câu cuối cùng, cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng nói ra hết những chuyện này.

Tần Vũ lại vô cùng hứng thú với ngôi mộ của nhân vật thần bí đó.

Xây dựng một ngôi mộ mà chết hơn bốn trăm người tà hồ như vậy, lại còn kiên trì muốn xây dựng ở đó.

Và chết nhiều người như vậy lại không hề để lại bất kỳ câu chuyện truyền miệng nào.

Có thể thấy chủ nhân của ngôi mộ đó, rất có lai lịch, không chừng là hoàng tử gì đó.

"Bây giờ có thể thả ta đi rồi chứ?" Tưởng Cán nhìn Tần Vũ đang suy nghĩ, mở miệng hỏi.

Nhưng Tần Vũ làm sao có thể tùy ý để một kẻ địch mạnh mẽ rời đi chứ?

Tôi nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Ra tay đi." Tưởng Cán thấy Tần Vũ tuyệt tình như vậy, trong lòng lập tức phẫn nộ không thôi, lập tức muốn ra tay với Tần Vũ, nhưng hắn không kịp, Cửu Thiên Huyền Nữ đã ra tay trước.

Vốn dĩ Tưởng Cán đã suy yếu không chịu nổi, bây giờ Cửu Thiên Huyền Nữ ra tay tàn nhẫn, lập tức bị Cửu Thiên Huyền Nữ hấp thụ

hoàn toàn, cả con quỷ hóa thành tro bụi, như thể căn bản chưa từng tồn tại vậy.

"Không ngờ lại có kinh nghiệm thần kỳ như vậy, tôi có nên đi đến ngôi mộ của người thần bí đó xem một chút không?" Tần Vũ hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ gật đầu, rất dịu dàng nói: "Ngươi quyết định đi." "Bây giờ ta có thể duy trì hình người để ra ngoài rồi sao?" Bây giờ không còn bất kỳ nguy hiểm nào nữa, Tần Vũ mới có dịp ngắm nhìn dung mạo của Cửu Thiên Huyền Nữ thật kỹ.

Quả nhiên không hổ danh là tiên nữ, chỉ dùng từ "khuynh quốc khuynh thành" để hình dung cũng không quá, đẹp hơn rất nhiều so với những nữ minh tinh phẫu thuật thẩm mỹ kia.

"Chỉ là ta vừa mới hồi phục, nếu hóa thành nhân hình dưới ánh mặt trời thì e rằng không chống đỡ được bao lâu." Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không nói khoác, lên tiếng nói với Tần Vũ.

Chương 407

“Ngoài ra, cứ gọi ta là Tử Tuyền đi.” Tử Tuyền rất lễ phép nói với Tần Vũ.

Vì hai người đã cùng sống cùng chết, nên nói cho Tần Vũ biết tên cũng không có gì to tát.

Tần Vũ cũng ghi nhớ cái tên này trong lòng, nói: “Cái tên này nghe hay lắm.

Hiện tại duy trì không được bao lâu cũng không sao, chỉ vừa mới xuất hiện mà đã hồi phục được nhiều như vậy, sau này nhất định sẽ có cơ hội.

Lần đầu tiên đã có thể xuất sư đại tiệp rồi.” Tử Tuyền nghe lời an ủi của Tần Vũ, nở một nụ cười vui vẻ, khiến Tần Vũ có chút ngây người.

Khi phản ứng lại, anh chỉ cảm thấy khóe miệng mình chảy cả nước miếng.

“Cũng may Tử Tuyền không duy trì được lâu, nếu không bên cạnh tôi đột nhiên xuất hiện một mỹ nữ như vậy, tôi không biết nên xử lý thế nào nữa.” Tần Vũ để xoa dịu sự ngượng ngùng, tự mình lẩm bẩm.

“Công tử đưa ta ra ngoài, giúp ta hồi phục, đối với Tử Tuyền là ân nhân.

Ân nhỏ như giọt nước, ta nhất định sẽ báo đáp như suối tuôn; huống chi đây là đại ân, sau này công tử có khó khăn, Tử Tuyền nhất định sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.” Tử Tuyền nói với Tần Vũ.

Hai người đều khách khí như vậy, khiến không khí càng thêm ngượng nghịu.

Trong khoảnh khắc, cả ngôi mộ chìm vào im lặng, như thể một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Chỉ thấy Tần Vũ là người không nhịn được trước, vội vàng lên tiếng với Tử Tuyền: "Tôi đi ra ngoài trước đã." "Tôi đi ra ngoài thế nào?" Tần Vũ thực sự không biết làm sao để ra ngoài.

Tử Tuyền nghe Tần Vũ nói xong, liền lên tiếng: "Ta dùng phương pháp đặc biệt đưa ngươi đi, nếu muốn trở về thì chỉ có thể về lại cái khách sạn đó thôi." Tần Vũ tự nhiên gật đầu liên tục, có thể về khách sạn đương nhiên là tốt nhất, bởi vì như vậy cũng có thể báo bình an cho Lão Hồ và Bàn Tử.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Tử Tuyền: "Vậy được, bắt đầu đi." Vừa nói, Tần Vũ tự giác nhắm mắt lại, biết không thể lén nhìn.

Thực ra, sở dĩ Tử Tuyền không muốn Tần Vũ nhìn, không phải vì tiếc không muốn Tần Vũ học trộm thần thông của mình, mà loại thần thông này, vốn dĩ chỉ Âm nhân mới có thể dùng, mang theo Tần Vũ là đã đến giới hạn rồi.

Nếu Tần Vũ là một người sống dương gian, mà còn dám nhìn trộm, thì Tử Tuyền chắc chắn sẽ bị trọng thương.

"Vậy được rồi, công tử, ta đi đây!" Chữ "đi" vừa dứt lời, Tử Tuyền liền thi triển thần thông của mình.

Chỉ thấy gần như chỉ trong một khoảnh khắc, Tần Vũ vậy mà đã biến mất tại chỗ.

Đợi Tần Vũ một lần nữa mở mắt ra, anh đã không còn ở trong mộ địa nữa, mà đang ở trong phòng số bốn, tầng bốn của khách sạn.

Lúc này, Tần Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, có ánh nắng, có gió, trời đã sáng rồi.

"Thời gian trôi nhanh vậy sao?

Tôi không ngờ, vậy mà trời đã sáng rồi.” Tần Vũ thất thần nói.

Lúc này, Tử Tuyền đã quay về trong châu báu, nói với Tần Vũ: “Vốn dĩ công tử và đồng bạn đã lãng phí rất nhiều thời gian ở bên trong, cộng thêm việc ta đã sử dụng thần thông để đưa ngươi đến chỗ Tưởng Can.

Trong thần thông, tuy công tử chỉ cảm thấy một lát, nhưng thực ra vì đã nhắm mắt, không nhìn thấy vật xung quanh nên không thể tham chiếu thời gian!” Tử Tuyền giải thích rất cặn kẽ từng chút một cho Tần Vũ, khiến Tần Vũ lập tức hiểu ra, thì ra không biết từ lúc nào, thật sự đã sang ngày thứ hai rồi.

“Hỏng rồi, thời gian trôi nhanh như vậy, không biết Lão Hồ và Bàn Tử thế nào rồi.” Tần Vũ kêu to một tiếng, lập tức chạy về phía cửa phòng.

Nhưng lúc này, Tần Vũ lại ngượng nghịu phát hiện, cửa phòng số bốn vậy mà đã bị khóa chặt, điều đó cũng có nghĩa là anh căn bản không thể ra ngoài được.

“Tình huống gì vậy, rõ ràng lúc tôi vào, cửa còn chưa khóa, lẽ nào Lão Hồ và Bàn Tử khóa lại sao?” Tần Vũ chán nản nói.

Tuy có phương pháp đối phó tà túy, nhưng cũng không thể chỉ dựa vào sức lực của bản thân mà phá được cánh cửa chống trộm này.

“Thực ra tối qua, công tử có thể giao thủ với Tưởng Can ngay trong khách sạn, cũng có thể không ở trong đó mà giao thủ với Tưởng Can.” Lúc này, Tử Tuyền trong châu báu lại lên tiếng.

“Vì sao lại như vậy?” Tần Vũ khó hiểu hỏi.

Nghe có vẻ mâu thuẫn, nhưng anh không tin Tử Tuyền lại tự mâu thuẫn, chắc chắn có hàm ý đặc biệt khác.

“Thực ra tối qua, vì Âm khí của Tưởng Can quá mạnh mẽ, đã làm

thay đổi từ trường trong khách sạn, có thể tạo ra một Quỷ vực.

Quỷ vực giống như thế giới hiện thực, có thể ảnh hưởng đến thế giới hiện thực nhưng lại không hoàn toàn là hiện thực.

Những chuyện xảy ra trong Quỷ vực cũng là những chuyện xảy ra trong thực tế, ví dụ như chết trong đó thì ngoài đời cũng chết." Tần Vũ nghe xong, tuy có một số chỗ không hiểu, nhưng cũng đã hiểu ra, cánh cửa này vốn dĩ đã bị khóa lại rồi.

"Vậy tôi phải làm sao để ra ngoài?" Tần Vũ mếu máo nói.

Mặc dù biết nguyên nhân, nhưng Tần Vũ vẫn không ra ngoài được, vậy thì có gì đáng mừng chứ.

"Ta có cách." Tử Tuyền lại tiếp lời.

Nghe Tử Tuyền vậy mà có cách, Tần Vũ lập tức vực dậy tinh thần, hỏi Tử Tuyền: "Cách gì?

Mau nói ra nghe xem." Tử Tuyền cười hắc hắc, mới nói với Tần Vũ: "Đương nhiên là kêu cứu mạng, đợi người khác đến giúp." Nghe xong cách của Tử Tuyền, Tần Vũ thật sự dở khóc dở cười, nhưng không thể không thừa nhận, cách này, e rằng hiện tại là ý hay nhất.

Ít nhất cũng có thể giúp Tần Vũ ra ngoài!

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Tử Tuyền: "Làm như vậy có vẻ hơi mất mặt thì phải." Sau đó, Tần Vũ kêu cứu mạng, thu hút sự chú ý của người khác, và được chủ quán cứu ra khỏi phòng số bốn.

Cửa phòng số bốn vừa mở ra, chủ quán đã rụt cổ hỏi Tần Vũ: "Tiểu huynh đệ, tối qua không gặp chuyện gì chứ?" Cái khách sạn này, chủ quán đương nhiên biết có ma quỷ quậy phá, một phòng số bốn bị khóa kín, bên trong lại đột nhiên có thêm một người, đó không phải là chuyện bình thường.

Tần Vũ không trả lời câu hỏi của chủ quán, mà hỏi ngược lại: "Hai người bạn của tôi hôm qua đâu rồi?" Nếu là khách sạn đông người ra vào, thì chủ quán chưa chắc đã nhớ được Tần Vũ và bạn bè của anh, nhưng trong khách sạn này, vì gần đây bị ma quấy phá, khách rất ít.

Chủ quán đương nhiên nhớ được ba kẻ ngốc đã đến thuê phòng, chỉ thấy ông ta nói với Tần Vũ: "Hai người bạn kia của cậu, sáng nay hình như nhìn thấy ma vậy, vội vàng rời đi rồi." "Họ đi đâu vậy?" Nghe Lão Hồ và Bàn Tử đã đi, Tần Vũ lập tức yên tâm không ít.

Lão Hồ và Bàn Tử đi rồi, ít nhất cũng chứng tỏ họ vẫn còn sống.

Chỉ thấy chủ quán nghe Tần Vũ nói xong, lại cười, nói với Tần Vũ: "Tôi đâu phải bạn của họ, tôi đương nhiên không biết họ sẽ đi đâu, cũng không thể nói cho tôi một người ngoài nghe chứ." Chủ quán nói cũng có lý, trong bất đắc dĩ Tần Vũ cũng chỉ có thể trở về phòng của mình, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Hiện tại muốn đi tìm Lão Hồ và Bàn Tử, đó chẳng khác nào mò kim đáy biển, căn bản không biết hai người đang ở đâu, vậy thì nên tìm thế nào đây?

Vì vậy Tần Vũ quyết định đi đến Hồng Vũ Thôn kỳ lạ kia xem sao, nơi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Tại sao lại có những thứ như vậy, lại có thể sinh ra hai con quỷ vật lợi hại đến thế.

Trong đó một con đương nhiên là Tưởng Can, một con quỷ già ngàn năm, con còn lại là của Tưởng Can, mới chỉ mấy chục năm, là con quái vật mạnh mẽ mà Mông Cổ đã đối kháng.

Tần Vũ ra khỏi khách sạn, tiện tay bắt một chiếc taxi, rồi ngồi lên.

"Được rồi, cậu muốn đi đâu?" Tài xế taxi hỏi Tần Vũ.

“Hồng Vũ Thôn.” Tần Vũ không tiết lộ nhiều, nhàn nhạt nói ra tên thôn.

Thực ra anh cũng không biết thôn này nằm ở đâu.

“Đi nhầm xe rồi, Hồng Vũ Thôn xa lắm, hơn nữa nghe nói gần đây ở đó đang xây chung cư, đường sá đều không còn nữa, tài xế bình thường không biết đường nhỏ, căn bản không đi được.” Tài xế nghe địa danh này xong, đắc ý nói với Tần Vũ: “Nhưng tôi vừa hay là người ở thôn gần Hồng Vũ Thôn, yên tâm đi, bốn tiếng là đến nơi.” Tần Vũ nghe tài xế nói xong, thì có chút kinh ngạc, bốn tiếng, không ít đâu, anh hỏi: “Không đến nỗi vậy chứ, cần đường trình xa như vậy sao?” Tài xế nghe Tần Vũ nói xong, cũng không tức giận, dù sao hòa khí sinh tài mà, cười nói: “Tôi sẽ không cố ý đi đường vòng, lừa tiền của cậu đâu, Hồng Vũ Thôn nếu đi đường lớn thì phải mất sáu bảy tiếng lận, tôi đi đường gần nhất rồi đó.” Tần Vũ thấy ánh mắt tài xế rất kiên định, cũng không nghi ngờ nhiều, chỉ nói: “Vậy đi thôi.” Tài xế cũng không chậm trễ, lập tức khởi động xe.

Hai tiếng sau, tài xế đưa Tần Vũ ra khỏi tiểu huyện thành, đi về phía vùng nông thôn.

Khoảng ba tiếng sau, Tần Vũ phát hiện đã đến đường núi.

“Kỳ lạ thật, vì sao xây chung cư, ở thành phố, lại quay về nông thôn ư, như vậy làm sao thu hồi vốn được?” Tần Vũ phát hiện một chỗ kỳ lạ.

Theo lý mà nói, càng là nơi hẻo lánh, giá đất càng không thể đắt, ở nông thôn càng không thể có giá tốt chứ.

“Ai biết được họ đi đâu chứ, có lẽ là muốn có tiền để ở biệt thự chăng, bây giờ không phải đang thịnh hành, trở về với thiên nhiên sao.” Chỉ là một tài xế bình thường đương nhiên không biết những điều này, cũng không ý thức được sự bất thường trong đó.

Chương 408

Tần Vũ thấy tài xế không biết gì, liền nhìn điện thoại của mình, phát hiện đã đi được ba tiếng bốn mươi phút rồi, liền nói đùa với tài xế: "Ban nãy nói là bốn tiếng, bây giờ đã là ba tiếng bốn mươi rồi, không đến bốn tiếng thì phải khấu tiền đó nha." Tài xế đương nhiên cũng nghe ra Tần Vũ không nói đùa, nhưng kiên định nói: "Yên tâm đi, bốn tiếng đến Hồng Vũ Thôn, chắc chắn!" Ba chữ cuối cùng vừa dứt lời, tài xế đột nhiên đạp mạnh chân ga, tốc độ xe lập tức tăng nhanh.

Đường núi vốn đã rất gập ghềnh, cộng thêm tốc độ xe hiện tại rất nhanh, càng khiến xe xóc nảy hơn.

Tần Vũ chỉ cảm thấy xương cốt của mình sắp rời ra rồi, lập tức nói với tài xế: "Tôi xin anh bạn, không cần tận tâm như vậy đâu, tôi không khấu tiền nữa, đi chậm lại chút, xe hỏng rồi, tôi không đền đâu." Tài xế lại nói: "Không cần chậm lại nữa, đến nơi rồi." Khi lời nói của anh ta còn chưa dứt, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trước mắt vậy mà thật sự xuất hiện một thôn làng, và bên cạnh có đủ loại công nhân đang bận rộn, có máy xúc, máy cẩu và các loại máy móc khác.

"Đến nơi rồi, ba tiếng bốn mươi lăm phút, không quá giờ, anh bạn trả tiền đi." Tài xế nhìn đồng hồ của mình, nói với Tần Vũ.

"Đương nhiên là trả, trả gấp đôi." Tần Vũ vừa lấy tiền vừa nói với tài xế: "Tôi thực sự khâm phục anh." "Đa tạ, hôm nay mới chở sáu vị khách, vậy mà đủ tiền lương một tháng của tôi rồi, đều đi Hồng Vũ Thôn, lạ thật đấy." Tài xế vừa đếm tiền vừa tự mình lẩm bẩm.

Sở dĩ trước đây tài xế dám khoác lác với Tần Vũ rằng bốn tiếng là chắc chắn, đó là vì đã đi chuyến đầu rồi, tự nhiên có thể xác định

được thời gian.

Nhưng Tần Vũ nghe lời tài xế nói xong, trong lòng đột nhiên kinh hãi, vội vàng hỏi tài xế: "Vừa nãy có năm người đi Hồng Vũ Thôn, và đều là hôm nay sao?" Trên thế giới này không có chuyện gì là trùng hợp, nên Tần Vũ cảm thấy cần thiết phải hỏi rõ.

"Đúng vậy, tôi đặc biệt gọi thêm một người bạn khác giúp đỡ đấy, tổng cộng năm người, ba nam hai nữ, mang theo mấy cái ba lô lớn không biết đi làm gì, ra tay đặc biệt hào phóng, trực tiếp bao tôi đi một ngày, bảy nghìn tệ, nhưng tôi chỉ dùng hơn ba tiếng là đã đưa họ đến nơi rồi." Tài xế vui vẻ nói với Tần Vũ.

Tần Vũ nghe xong, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, năm người, ra tay hào phóng, và trạng thái tề toàn (chuẩn bị đầy đủ).

Nghe nói về một thôn nhỏ trên núi như vậy, đều giống những người như Lão Hồ và Bàn Tử.

"Không trùng hợp như vậy chứ." Tần Vũ lẩm bẩm tự nói.

Nếu thực sự cũng là Đảo đấu, vậy thì có thể sẽ gặp mặt năm người kia.

Lúc đó không biết là địch hay bạn nữa.

Tài xế lại nói: "Trùng hợp ư?" Tần Vũ lập tức xua tay, nói: "Không có gì, tiền boa của tôi, cảm ơn nhiều." Tần Vũ vừa nói, lại đưa cho tài xế một trăm tệ.

Tài xế tuy có chút ngại ngùng, nhưng ai lại không muốn tiền chứ?

Nên đã nhận lấy.

Sau đó, tài xế liền phóng xe đi mất.

Tần Vũ nhìn Hồng Vũ Thôn này, trong lòng cũng tràn đầy lo lắng.

Tần Vũ lo lắng, hiện tại anh vô cùng mơ hồ, vì tung tích của Lão

Hồ và Bàn Tử không rõ, tình hình Hồng Vũ Thôn cũng không biết nhiều, rất có khả năng, trong đó còn tồn tại một nhóm người khác.

Vì Tần Vũ không nghĩ ra được bất kỳ manh mối nào, chỉ có thể lắc lắc đầu.

Đã không nghĩ ra được lý do, vậy thì không cần nghĩ nữa, hiện tại cần chú ý đi về phía trước.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tần Vũ lập tức đi vào sâu trong Hồng Vũ Thôn.

Hồng Vũ Thôn có diện tích không nhỏ, e rằng phải có bảy tám trăm hộ gia đình.

Công trường xây dựng chung cư kia nằm gần Hồng Vũ Thôn, khoảng cách không quá xa.

Vì lý do thi công, thực ra có rất nhiều dân làng Hồng Vũ Thôn đã chuyển đi rồi.

Một số người chưa kịp thu dọn, nên vẫn ở lại đó.

Tần Vũ đi vào Hồng Vũ Thôn xong, nhìn đồng hồ, chỉ thấy lúc này là khoảng một giờ trưa.

"Thời gian sớm vậy sao." Tần Vũ nhìn thời gian sớm như vậy, không khỏi nói.

Mặc dù bây giờ thời gian còn nhiều, nhưng một chút chuyện gì cũng không có, căn bản là không có việc gì để làm.

Đến một nơi nào đó, Lão Hồ đều có thể dùng la bàn Bát Quái, Tầm Long Điểm Huyệt để tìm ra đồ vật ở đâu, sau đó ba người mới hành động.

Nhưng hiện tại chỉ có Tần Vũ, anh lại không biết công phu Tầm Long Điểm Huyệt, nên hoàn toàn không có manh mối.

“Trước tiên tìm một người để hỏi đã.” Tần Vũ âm thầm nói trong lòng, dù sao cũng phải hỏi rõ địa hình ở đây đã.

Sau khi quyết định, Tần Vũ đi sâu vào trong Hồng Vũ Thôn, vì trong thôn, gần như một nửa số người đã rời đi, chỉ còn lại vài hộ gia đình.

Tần Vũ đi lòng vòng rất lâu, mới cuối cùng tìm thấy một ngôi nhà có người ở, vừa hay gặp chủ nhà ra đổ nước.

“Chào ông.” Dù sao người lạ vào thôn, Tần Vũ rất lễ phép, cười nói với người đột nhiên xuất hiện.

Người kia nhìn Tần Vũ, cũng không biểu hiện ra thần sắc gì, chỉ bình tĩnh nói: “Có chuyện gì không?” Tần Vũ có vẻ hơi ngượng nghịu, nhưng đã quyết định hỏi, tự nhiên cũng phải cứng rắn tiếp tục.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với một thôn dân: “Tôi từ nơi khác đến, muốn tìm một chỗ ở đây, nhưng hỏi rất nhiều nhà, đều không có người, không biết ở đây có tiện không.” Thôn dân nghe Tần Vũ nói xong, mới ngẩng đầu đánh giá Tần Vũ.

Thấy Tần Vũ không giống người xấu, mới nói: “Trong nhà tôi, thì chỉ có một mình tôi ở, những người khác đều đã chuyển đi rồi.” Tần Vũ vừa nghe thôn dân nói xong, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nhưng thôn dân kia, lại tiếp lời: “Nhưng tôi không tiện lắm, vì trước đây đã có năm người trẻ tuổi từ nơi khác, đến ở rồi.” “Hả?” Tần Vũ nghe vậy mà thật sự có người lạ ở lại Hồng Vũ Thôn, trong lòng càng có chút hoảng loạn, thấy trong đó quả thực có chút kỳ lạ.

Tần Vũ đang nghĩ ngợi, chỉ thấy từ trong nhà của thôn dân, ba nam thanh niên bước ra.

Trong đó một người toàn thân cơ bắp, ánh mắt sắc bén.

Nhìn thoáng qua đã thấy toát ra khí chất áp bức, khiến người ta

cảm thấy sợ hãi.

Người thứ hai thì tướng mạo bình thường, nhìn Tần Vũ không biết đang nghĩ gì.

Người thứ ba thì mặc đồ hiệu, da trắng nõn, nhìn một cái là biết xuất thân từ gia đình giàu có.

Sự chú ý của ba người đều không dừng lại trên người Tần Vũ quá lâu, nhanh chóng chuyển sang thôn dân, khách khí nói: "Lý thúc, trong thôn có chỗ nào bán đồ ăn không?" Thì ra năm người kia không biết chiều nay nên ăn gì.

Người thôn dân đó tên là Lý Hoa.

Chỉ thấy Lý Hoa nghe thanh niên hỏi xong, áy náy nói với họ: "Trong thôn thì có mấy tiệm tạp hóa nhỏ, nhưng bây giờ tình hình thế này, người đều đi gần hết rồi, làm gì còn cửa hàng nào nữa chứ." Ba thanh niên nghe xong, đều nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

Thực ra trong ba lô của họ có mang theo lương khô, ít nhất cũng đủ cho năm người ăn khoảng năm ngày.

Nhưng người cô nãi nãi đi cùng họ lại không ăn lương khô, cho dù có ăn, cũng phải đợi đến khi vào được dưới lòng đất, lúc bất đắc dĩ mới ăn.

Vì vậy bây giờ nhất định phải làm một số đồ ăn.

Lý Hoa thấy sắc mặt họ không đúng, mới nói: "Trong nhà tôi rau nhiều lắm, các cậu trả tiền phòng nhiều như vậy, tôi sẽ làm cơm cho các cậu ăn." Thanh niên bình đạm kia nghe Lý Hoa nói xong, cười nói với ông ta: "Vậy đa tạ Lý thúc." Không thể không nói, chỉ số EQ của thanh niên này rất cao, biết cách nói chuyện, nên Lý Hoa nghe xong, quả nhiên trên mặt càng thêm vui vẻ.

Đồng thời, Lý Hoa lại nói với Tần Vũ: "Tiểu huynh đệ, tuy nhà tôi

đã ở kín, nhưng nhà một người thân của tôi cũng còn trống đó, có muốn đến đó không?" Tần Vũ vốn dĩ cũng chỉ muốn tìm một nơi có thể nghỉ chân thôi, căn bản không chú trọng vị trí ở đâu, thấy có chỗ có thể ở, đương nhiên sẽ không từ chối, lập tức đáp lời: "Được ạ." "Vị bằng hữu này, cũng muốn ở lại Hồng Vũ Thôn sao?" Trong lúc Tần Vũ vui vẻ, chỉ thấy trong ba thanh niên kia, người đứng đầu lên tiếng hỏi anh.

Thực ra năm người này cũng là một tổ hợp, giống như Lão Hồ và Bàn Tử.

Người hỏi Tần Vũ tên là Triệu Thanh Long, là chủ não trong đội này, chủ yếu phụ trách đưa ra ý kiến.

Thấy Tần Vũ chỉ có một mình, vậy mà cũng muốn ở lại Hồng Vũ Thôn, trong lòng đương nhiên có chút hiếu kỳ.

Tần Vũ đương nhiên biết không thể giấu giếm được, nên cũng căn bản không có ý định giấu giếm, đáp lời: "Đúng vậy, một mình ra ngoài thám hiểm, tiện thể du lịch." Triệu Thanh Long nghe xong, chỉ gật đầu, không truy vấn nữa.

Dù sao nếu Tần Vũ không nói thật, thì hỏi cũng không ra mục đích thực sự của Tần Vũ.

"Chúc chơi vui vẻ." Triệu Thanh Long khẽ nói một câu, rồi dẫn hai người kia đi vào trong nhà.

Lý Hoa thì nói với Tần Vũ: "Đi theo tôi, căn nhà đó cũng không xa, chỉ vài bước đi thôi…." Cứ như vậy, Lý Hoa và Tần Vũ liền đi về phía một căn phòng khác.

Ba thanh niên kia, trong đó người đàn ông cơ bắp mạnh mẽ tên là Triệu Bạch Hổ, là anh em ruột với Triệu Thanh Long, nhưng tiếc là một người võ lực cao, một người EQ cao, cũng là một dạng bổ trợ

cho nhau.

Chương 409

“Ca, tên kia sẽ không phải cũng vì bảo bối mà đến chứ.” Triệu Bạch Hổ hỏi Triệu Thanh Long đang đi phía trước.

“Không biết, có lẽ thật sự chỉ là người bình thường ở nhà nhàn rỗi không có việc gì, không có việc gì làm tìm kiếm sự kích thích, đi du ngoạn trong núi sâu thôi.” Triệu Thanh Long tuy có chút nghi ngờ Tần Vũ, nhưng lại không vội vàng kết luận về Tần Vũ.

“Hay là tôi đi xử lý anh ta trước đi, để khỏi xảy ra chuyện gì.” Triệu Bạch Hổ cảm thấy có thể sẽ xảy ra ngoài ý muốn, nếu vì một mình Tần Vũ mà làm hỏng kế hoạch, vậy thì thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

“Bạch Hổ, đừng lỗ mãng.” Người thanh niên lạnh lùng kia vẫn luôn im lặng, lên tiếng nói.

Anh ta tên là Triệu Chiến, cùng Triệu Bạch Hổ và Triệu Thanh Long là người một gia tộc.

“Ừ, không thể loạn được, nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng, nếu có thể làm được, có lẽ có thể cứu vãn gia tộc.” Triệu Thanh Long cũng đồng thời lên tiếng an ủi Triệu Bạch Hổ.

Triệu gia ngày xưa nhờ làm ăn dưới lòng đất mà phát đạt, hiện đại, tuy đã chuyển sang kinh doanh đồ cổ, nhưng lại giữ gìn được nghề trộm mộ, đồng thời cũng bồi dưỡng đệ tử.

Đáng tiếc, vì một lần Triệu gia đắc tội với một nhân vật lớn, nên cả gia tộc suýt chút nữa bị hủy diệt, việc kinh doanh toàn bộ đều lâm nguy.

Vì Triệu gia cất giấu một bản đồ kho báu ghi lại ba ngôi mộ lớn,

Triệu gia không tham lam, đã nộp bản đồ cho kẻ thù đã đắc tội, hy vọng đối phương có thể nương tay.

Một bản đồ, tuy thực sự có chút tác dụng, nhưng lại không thể khiến kẻ thù buông tha Triệu gia.

Đối phương ra điều kiện, muốn Triệu gia tìm ra bảo bối trong một ngôi mộ, dùng để thế chấp.

Vì vậy, chuyến đi lần này, ba người Triệu gia, trên vai đều gánh vác vận mệnh của gia tộc.

Hai người phụ nữ còn lại, thực ra không phải người Triệu gia, mà là những người được kẻ thù chỉ định phải mang theo.

Triệu Thanh Long cũng chỉ cho rằng kẻ thù muốn đảm bảo không có giấu giếm riêng tư, nên mới cho hai người đi theo.

Chỉ thấy Triệu Thanh Long xua tay với hai người bên cạnh, mới lại nói: "Được rồi, đừng gây rắc rối, tay đã dính máu thì không còn giống nhau nữa, ta chỉ vì bảo vật trong mộ thôi, đừng làm loạn." Triệu Bạch Hổ và Triệu Chiến nghe Triệu Thanh Long nói xong, đều không có dị nghị, vì Triệu Thanh Long quả thực có mưu lược rất cao, sau không biết bao nhiêu lần hợp tác, đã rèn luyện được sự công nhận, chỉ cần nghe lời Triệu Thanh Long nói, luôn sẽ có kết quả không tệ.

Quay lại bên Tần Vũ, lúc này Tần Vũ dưới sự dẫn dắt của Lý Hoa, đã đến trước căn nhà mà Lý Hoa nói, và trên đường đi, anh cũng đã chú ý đến đường xá xung quanh, để tránh gặp phải bất lợi.

Chỉ thấy căn nhà trước mặt Tần Vũ không tồi, không bị hư hỏng, và rất nhiều tiện nghi bên trong đều chưa bị chuyển đi.

"Thế nào?

Không tồi chứ." Lý Hoa nhìn biểu cảm của Tần Vũ, Lý Hoa dù sao cũng đã sống mấy chục năm rồi, sống lâu như vậy ánh mắt nhìn

người đương nhiên sẽ không kém.

Ông ta cũng nhìn ra tình nhân đối với một căn nhà nên hài lòng.

Lý Hoa nói với Tần Vũ: "Về chi phí thì…." Khi nói đến đây Lý Hoa cố ý dừng lại, vì chuyện này dù sao cũng không tiện nói thẳng, cần Tần Vũ tự hiểu.

Tần Vũ cũng không phải kẻ ngốc, đã quyết định thuê nhà ở, đương nhiên phải trả tiền rồi.

Tần Vũ sau khi nghĩ thông suốt, lập tức sờ vào túi của mình, lấy ra ví tiền.

May mắn là Tần Vũ căn bản không thiếu tiền, dù sao anh làm nghề cổ vật.

Rất chú trọng vốn liếng, nếu không thì nhìn thấy đồ tốt, cũng không thu mua được.

Vì vậy mỗi lần đi ra ngoài Tần Vũ đều mang theo rất nhiều tiền, chỉ thấy anh mỉm cười nói với Lý Hoa trước mặt: "Một căn nhà cần bao nhiêu tiền thuê, yên tâm đi, tôi sẽ không mặc cả đâu." "Thấy cậu cũng là người sảng khoái, vậy tôi không lề mề nữa, căn phòng này không tồi, một ngày một trăm tệ." Lý Hoa nói với Tần Vũ.

Thực ra cái giá này rất thấp rồi, cho dù ở một huyện thành nhỏ bình thường, một căn phòng không đến bốn năm mét vuông, thì cũng phải một trăm tệ, huống chi Tần Vũ bây giờ thuê cả một căn nhà, cái giá này đương nhiên phải đắt hơn.

Còn mấy thanh niên kia, thì trực tiếp đưa cho Lý Hoa năm nghìn tệ, và nếu ở lâu, sẽ tiếp tục trả thêm tiền cho Lý Hoa, đơn giản là còn hào phóng hơn cả Tần Vũ ra tay.

"Một nghìn tệ, cầm lấy này." Tần Vũ rất khách khí nói với Lý Hoa trước mặt, rồi từ trong túi lấy ra mười tờ một trăm tệ, đưa cho Lý

Hoa.

“Đa tạ đại huynh đệ.” Lý Hoa vội vàng nhận lấy một nghìn tệ trong tay.

Phải biết rằng Hồng Vũ Thôn không phải là một thôn trang giàu có, thậm chí có thể nói là vô cùng nghèo nàn.

Ngày thường, thu nhập sáu nghìn tệ hôm nay, thì Lý Hoa ở trên ruộng chăm chỉ làm việc mấy tháng, cũng chưa chắc đã làm được, nên đương nhiên ông ta có chút lo lắng, sợ Tần Vũ đổi ý.

“Tôi thuê mười ngày, sau đó xem tình hình rồi nói.” Tần Vũ cười nói với Lý Hoa.

Lý Hoa nghe Tần Vũ nói xong, cũng đồng tình: “Thực ra mười ngày cũng gần đủ rồi, nhìn những người tháo dỡ kia, sắp sửa tháo dỡ, nhanh chóng rời đi rồi.

Lúc đó một căn nhà, cũng không giữ được.” Sau đó Lý Hoa và Tần Vũ nói thêm vài câu, dặn dò một số chi tiết xong liền rời đi, ông ta còn phải đi nấu cơm cho mấy thanh niên kia nữa.

Tần Vũ ở lại trong một căn nhà trống trải, trong lòng cũng có chút lạc lõng.

Nếu lần này, có Lão Hồ và Bàn Tử ở bên, có lẽ căn phòng sẽ không còn yên tĩnh như vậy nữa.

Chỉ thấy Tần Vũ tìm chỗ đặt giường, ngồi xuống.

Chưa kịp nghỉ ngơi, anh đã nói với Cửu Thiên Huyền Nữ mà mình mang theo: “Cô cảm thấy nơi này thế nào?” Cửu Thiên Huyền Nữ vốn là linh thể, đối với sự cảm nhận những thứ khác, Tần Vũ tin rằng chắc chắn sẽ mạnh mẽ hơn mình một chút, nhất định có thể cảm nhận được những thứ khác.

Quả nhiên, Cửu Thiên Huyền Nữ sau khi cảm nhận kỹ lưỡng, liền nói với Tần Vũ: "Trong này hình như thật sự có một từ trường cực kỳ mạnh mẽ, nhưng không thể xác định được vị trí, hình như nó sẽ di chuyển, và thần thức của ta lại rất khó chạm tới." "Cũng khó trách Tưởng Can không thể đến gần thứ đó, thứ đó có một sức mạnh chống cự cực kỳ mạnh mẽ." Cửu Thiên Huyền Nữ nói với Tần Vũ.

"Rốt cuộc đó là thứ gì?" Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ miêu tả xong, càng thêm tò mò.

Thứ này không những biết di chuyển, còn chống cự người khác đến gần, rốt cuộc là gì đây.

"Để tôi đi thăm dò địa phương trước đã." Tần Vũ sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, nói với Cửu Thiên Huyền Nữ.

Dù sao không quản thứ đó có di chuyển hay không, khẳng định phải đi xuống, nếu không đi xuống thì làm sao tìm được những thứ đáng giá chứ.

Vì vậy không bằng trước tiên tìm hiểu rõ vị trí mộ địa ở đâu, biết được địa điểm rồi, cũng có thể lập kế hoạch bước tiếp theo.

Thấy trời còn sớm, Tần Vũ liền không lãng phí thời gian nữa, lập tức quyết định mang theo đồ đạc của mình, bắt đầu đi ra ngoài tìm vị trí mộ địa.

Nếu là người bình thường tìm mộ địa, thì phải phối hợp với la bàn Bát Quái, cộng thêm định vị, nhưng Tần Vũ thì khác rồi, đừng quên Tần Vũ có Hệ thống!

"Hệ thống có ở đó không?" Tần Vũ thì thầm trong lòng.

"Hệ thống làm phiền túc chủ đừng ngốc nữa, hệ thống vẫn luôn ở đây chứ không đi đâu cả." Giọng nói lạnh lùng của Hệ thống quả nhiên lập tức vang lên.

Tần Vũ nghe Hệ thống càu nhàu xong, cũng cảm thấy hơi ngượng ngịu, nói với Hệ thống: "Có thể giúp tôi quét núi không?" "Không thể." Hệ thống vô tình nói: "Hệ thống thăng cấp, mời túc chủ kiểm tra kỹ lưỡng." "Thăng cấp?" Tần Vũ nghe Hệ thống nói một câu xong, trong lòng đột nhiên giật mình.

Trước đây khi bắt được Tưởng Can, Hệ thống từng nói sẽ thăng cấp, nhưng lúc đó có rất nhiều việc, tùy tiện Tần Vũ cũng chưa kịp xem xét kỹ lưỡng.

"Tôi muốn xem thử đã thêm những thứ gì." Tần Vũ nói trong lòng một câu, lập tức trước mắt vậy mà xuất hiện một bảng điều khiển lớn, bên trên không những có trạng thái cơ thể.

Chủ sở hữu: Tần Vũ.

Ba chiều: Trí lực 8, Võ lực 6, Mẫn tiệp 7.

Tình trạng cơ thể tốt, không bệnh tật, chưa học đạo thuật có thể liệt kê vào danh sách, vũ khí phàm phẩm của chủ sở hữu đã nhập Long Thứ.

Tần Vũ nhìn bản miêu tả này xong, trong lòng cũng có chút mơ hồ, yếu như vậy sao?

Vậy mà trí lực chỉ có 8!

"Hệ thống, những số liệu này không sai chứ?" Tần Vũ không nhịn được chất vấn Hệ thống.

Nhưng Hệ thống lại vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng nói với Tần Vũ: "Nhắc lại một lần nữa với túc chủ, Hệ thống sẽ không sai sót đâu, đây là số liệu, dùng toàn bộ nhân loại bình thường trên Trái Đất làm đối chiếu, mà đưa ra số liệu." "Vậy trí lực của tôi, vì sao chỉ có 8 điểm!" Tần Vũ nghe Hệ thống nói xong, vẫn không phục, lên tiếng chất vấn.

Nhưng lần này, Hệ thống càng không khách khí, không nói nhiều,

trực tiếp nói với Tần Vũ: “Xin hỏi túc chủ muốn làm bệnh nhân tâm thần sao?

Chương 410

Số liệu trí lực của người bình thường là 5, số liệu trí lực của túc chủ đạt 8, thuộc về trình độ siêu cao, nếu trí lực đạt 10 thì hoặc là thiên tài như Einstein, hoặc là bệnh nhân tâm thần có não bộ tiến hóa rất lớn." Tần Vũ nghe một loạt lời nói của Hệ thống, mới lập tức hiểu ra, thì ra bản số liệu này, hiện tại là hệ thống mười điểm, tức là trí lực của anh, đã rất cao rồi.

Về mặt trí lực, không phải càng lợi hại càng tốt, chỉ là một phần nào đó cao hơn, ví dụ như một số vấn đề, có lẽ người có trí lực 9 điểm không nói ra được, nhưng người có trí lực 5 điểm, trong sự trùng hợp ngẫu nhiên, lại nói ra được.

Nếu không cũng sẽ không có một nghìn người trong lòng có một nghìn Hamlet, mỗi người suy nghĩ không giống nhau, người thông minh, cũng có lúc mơ hồ, có sở trường.

Về mặt võ lực, sở chỉ cũng không chỉ đơn thuần là sức lực, mà còn bao gồm cường độ cơ thể, khả năng hồi phục và các loại khác.

Mẫn tiệp, thì tự động là tốc độ và tốc độ phản ứng, có thể nói là rất quan trọng, ba hạng số liệu, cũng gần như bao gồm toàn bộ một người.

"Cái Long Thứ này là gì?" Tần Vũ chú ý đến đoạn miêu tả cuối cùng, vậy mà lại nhắc đến vũ khí của mình, không khỏi nói: "Chẳng lẽ là con dao găm của tôi?" Con dao găm đó, Tần Vũ có được không dễ dàng, trên đó khắc rất nhiều phù chú mạnh mẽ, nếu phối hợp với vật chí dương sử dụng, uy lực càng mạnh mẽ hơn.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Hệ thống: "Chẳng lẽ chỉ tăng thêm một bảng điều khiển sao?

Thay đổi cũng không lớn lắm, những thứ này đối với tôi cũng không có bất kỳ lợi ích nào." Hệ thống nghe Tần Vũ nói xong, lập tức đáp lời: "Mời túc chủ thu lại cái giọng điệu coi thường đó, ta là hệ thống cao cấp, đương nhiên không chỉ có một chức năng!

Từ bây giờ trở đi, mở chức năng Đổi quà.

Nếu túc chủ có thể hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận được điểm tích lũy thưởng của Hệ thống, sau đó thông qua điểm tích lũy, có thể đổi các loại đồ vật trong Hệ thống." Hệ thống nói không nhanh không chậm, nhưng một loạt lời nói bình tĩnh này, rơi vào tai Tần Vũ, lại khiến anh vui mừng khôn xiết.

Bởi vì sau khi tăng thêm chức năng Đổi quà, có thể đổi các loại đạo thuật và vũ khí, giúp anh có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn.

"Kích hoạt nhiệm vụ: Khu vực túc chủ đang ở có hai ngôi mộ lớn, vì một trong số đó đã bị kích hoạt, mời túc chủ tiến vào ngôi mộ lớn còn lại, điều tra rõ tình hình bên trong, hoàn thành nhiệm vụ thưởng một trăm điểm tích lũy." Hệ thống nói với chủ sở hữu.

Hai ngôi mộ lớn, đương nhiên là mộ Tưởng Can, cộng thêm ngôi mộ của triều Thanh.

Tưởng Can đã bị nhân vật chính giải quyết, nên Hệ thống mới nói ngôi mộ kia đã bị kích hoạt.

Tần Vũ vốn dĩ định vào trong mộ xem thử, đương nhiên đã nhận nhiệm vụ này, trong lòng vui vẻ nói: "Đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nhất định phải đổi một số đạo thuật cao siêu để tự vệ." Vừa mới xem qua, trong kho Đổi quà của Hệ thống, có đủ loại đồ vật, không những có vũ khí, giáp trụ, cộng thêm đạo thuật, những thứ bình thường hơn, cũng có thức ăn và vật phẩm hàng ngày, cũng như dược phẩm.

Có thể nói chỉ có Tần Vũ không nghĩ đến, không có thứ gì mà Hệ thống không bán được.

Tần Vũ thật sự không ngờ bắt được một Tưởng Can vậy mà lại khiến Hệ thống trở nên tốt như vậy.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Hệ thống: "Vậy có thể cho tôi một bản đồ đến mộ không?" Hệ thống nghe Tần Vũ nói xong, vốn dĩ vẫn lạnh lùng vậy mà không nhịn được phát ra tiếng cười, cười nói với Hệ thống: "Được thôi, ta cho túc chủ bản đồ, nhưng sau khi túc chủ hoàn thành nhiệm vụ sẽ không nhận được bất kỳ điểm tích lũy nào, đồng thời sẽ khấu trừ tuổi thọ." Tần Vũ lập tức sợ hãi, vội vàng nói với Hệ thống với vẻ mặt nịnh nọt: "Đại nhân túc chủ, đại nhân không chấp tiểu nhân, đừng tính toán với tôi như vậy nữa, tha cho tôi một lần đi." Đợi sau khi nhận được điểm tích lũy, sẽ đổi một số đồ vật thật tốt, còn vị trí của ngôi mộ kia, hoàn toàn có thể thông qua Cửu Thiên Huyền Nữ mà tìm được, hà tất phải đắc tội với Hệ thống, một chỗ dựa lớn.

Sau đó, Tần Vũ cuối cùng cũng xoa dịu được sự vui mừng của Hệ thống hoàn toàn mới, lên tiếng nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Cô có thể cảm nhận được ngôi mộ kia ở đâu không?" Cửu Thiên Huyền Nữ không lập tức trả lời, hỏi Tần Vũ: "Rõ ràng vừa nãy còn ủ rũ lo lắng, bây giờ lại có vẻ vui vẻ rồi." Tần Vũ đương nhiên không tiện trực tiếp tiết lộ chuyện có Hệ thống, chỉ có thể cười nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Có chuyện vui rồi." Cửu Thiên Huyền Nữ nghe Tần Vũ nói xong, không khỏi lùi lại một bước, rồi cười nói: "Chuyện đáng mừng, sao lại cười đến mức đó chứ." "Đừng giỡn nữa, mau nói xem có cảm nhận được ngôi mộ đó ở đâu không?" Tần Vũ lúc này đang vội hoàn thành nhiệm vụ, muốn trải nghiệm cảm giác sung sướng khi đổi vật phẩm, nên hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ nghe Tần Vũ hỏi, biết bây giờ nên khẩn

trương, liền không lãng phí thời gian, lập tức hiện thân trước mặt Tần Vũ.

Vì Cửu Thiên Huyền Nữ đã hấp thụ ngàn năm âm khí, nên thực lực cũng hồi phục được một chút.

Mặc dù bây giờ là ban ngày, nàng vẫn có thể duy trì thân hình, nhưng chỉ là tạm thời, không thể kéo dài lâu.

Cửu Thiên Huyền Nữ tản ra thần thức cẩn thận cảm nhận một lượt, nhưng lại không trực tiếp tìm thấy vị trí ngôi mộ.

Người kiến mộ (xây mộ) thường có chút đạo hạnh, có thể sẽ có người mang theo quỷ đi tìm cổ mộ, cho nên họ sẽ để lại một số thứ có thể che mắt quỷ, khiến quỷ không thể trực tiếp dò xét được mộ ở đâu. "Không cảm nhận được." Cửu Thiên Huyền Nữ lại tiếp tục thử, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, chỉ có thể bi thương nói với Tần Vũ. "Sao vậy." Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, tuy hơi thất vọng, nhưng cũng không quá đau lòng, dù sao không có Cửu Thiên Huyền Nữ chẳng lẽ không làm việc nữa sao? "Xin lỗi, ta không thể giúp ngươi được." Cửu Thiên Huyền Nữ đầy vẻ áy náy nói.

Tần Vũ nghe nàng nói xong, lắc đầu rồi đáp: "Không thể trách ngươi được, đây vốn là chuyện của tôi, ngươi không có nghĩa vụ phải giúp tôi, chỉ là vì hảo ý mà thôi." Cửu Thiên Huyền Nữ nghe Tần Vũ nói xong, sắc mặt cũng tốt hơn một chút, rồi trở về trong châu ngọc.

Tần Vũ nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Yên tâm tu dưỡng đi, lúc mấu chốt tôi sẽ tìm ngươi giúp đỡ." Trong châu ngọc, Cửu Thiên Huyền Nữ nghe Tần Vũ nói xong, trong lòng cảm thấy ấm áp, liền nói với Tần Vũ: "Ta sẽ xem biểu hiện của ngươi, cố gắng lên nhé." Lúc này, Tần Vũ đã sớm rời khỏi thôn Hồng Vũ, leo lên một sườn đồi khá cao, muốn từ trên cao nhìn kỹ địa thế thôn Hồng Vũ, như vậy mới có thể giúp hắn phán đoán tốt hơn vị trí ngôi mộ.

Nhưng Tần Vũ căn bản không hề học kiến thức chuyên môn về phong thủy, chỉ biết một chút ít bề ngoài mà thôi, hắn lại không phải Lão Hồ, trong tay cũng không có bát quái nghi, cho nên căn bản không thể nhìn ra được vị trí ngôi mộ mà hắn muốn tìm ở đâu. "Khó thế này sao, trước đây xem họ thao tác thấy đơn giản lắm, cứ động tay động chân một chút là tôi cũng có thể nhìn ra vị trí rồi, sao bây giờ đến lượt mình lại không được nhỉ?" Lúc này Tần Vũ mồ hôi nhễ nhại, lẩm bẩm một mình.

Cửu Thiên Huyền Nữ thấy Tần Vũ vất vả như vậy, không khỏi nói: "Ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi, dù sao cũng không có manh mối nào, cứ kiên trì thế này thì làm gì được.

Không chừng nghỉ ngơi một lát lại có thể tìm ra vị trí đó." Lời của Cửu Thiên Huyền Nữ lọt vào tai Tần Vũ cũng có chút lý, nhưng Tần Vũ lại không phải người dễ dàng bỏ cuộc, dù bây giờ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhưng cũng sẽ không ngăn cản trái tim muốn tiến về phía trước.

Tần Vũ lau mồ hôi trên trán, rồi tiếp lời: "Không đến nỗi vậy chứ, chỉ mệt một chút thôi sao?

Có thể làm khó được tôi ư?" Cửu Thiên Huyền Nữ thấy Tần Vũ kiên trì như vậy, cũng không nói thêm nữa, chỉ cười một tiếng.

Đương nhiên, Cửu Thiên Huyền Nữ đang ở trong châu ngọc, nụ cười của nàng Tần Vũ không thể nhìn thấy.

Vào lúc này, trời không phụ lòng người có tâm, tuy Tần Vũ không tìm được vị trí ngôi mộ, nhưng lại có một thu hoạch khác, mà thu hoạch này còn lớn hơn nhiều.

Chỉ thấy Tần Vũ đứng trên sườn đồi, lại nhìn thấy dưới sườn đồi có năm thanh niên đang đeo ba lô, gấp rút lên đường.

Ba trong số năm thanh niên đó, chính là ba người của Triệu gia mà Tần Vũ đã gặp trước đây, cộng thêm hai cô gái. "Lại là họ." Tần Vũ nhìn năm người xong, thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng lẽ họ cũng bắt đầu tìm kiếm rồi sao?" Sự việc quả đúng như Tần Vũ đoán, năm thanh niên cảm thấy Tần Vũ không hề bình thường, cho nên để ngăn Tần Vũ phá hỏng chuyện tốt của họ, muốn đi trước một bước, vào mộ lấy hết tất cả đồ vật bên trong, vì vậy quyết định ra tay trước, bây giờ bắt đầu tìm vị trí ngôi mộ.

Đáng tiếc là, mọi hành vi của họ lại bị Tần Vũ nhìn thấy hết.

Tần Vũ vốn đang phiền lòng vì không tìm thấy vị trí ngôi mộ, bây giờ có năm người này, lập tức nhen nhóm một chút hy vọng.

Vì năm người này hoàn toàn có thể làm người dẫn đường, Tần Vũ nhìn Triệu Thanh Long đang dẫn đầu, thầm nói: "Xin nhờ dẫn đường." Tần Vũ bây giờ định theo sau năm người này, đợi sau khi họ tìm thấy mộ, sẽ xuất hiện giao thiệp, hoặc đợi năm người đó dọn dẹp xong toàn bộ cơ quan trong mộ, rồi mới đi vào, như vậy chẳng phải sẽ được hưởng lợi của ngư ông đắc lợi sao, càng tốt hơn nhiều?

Nghĩ đến đây, Tần Vũ thay đổi hẳn vẻ mặt ưu sầu trước đó, trên gương mặt tuấn tú kia suýt chút nữa nở hoa.

Nhóm Triệu Thanh Long bây giờ hoàn toàn không cảm giác được mình đang bị người khác theo dõi.

Ngoài kỹ thuật theo dõi của Tần Vũ cực kỳ tốt ra, còn vì có Cửu Thiên Huyền Nữ giúp đỡ, Cửu Thiên Huyền Nữ đã giúp Tần Vũ ẩn giấu khí tức, khiến cho cảm giác của Triệu Thanh Long khó mà dò xét được Tần Vũ.

Cảm giác là một loại thứ vô cùng kỳ diệu, tuy có chuyên gia cho rằng cảm giác chỉ là một loại ảo giác và ý thức, nhưng đối với một số người mà nói, cảm giác có thể rèn luyện được, thậm chí có thể là một

loại thiên phú và thần thông.

Chỉ thấy Tần Vũ từ từ theo sau năm người, quả nhiên phát hiện năm người này không phải đi du lịch, mục đích của họ vô cùng rõ ràng, trên đường đi không hề vòng vèo, lại còn có bản đồ.

Tần Vũ nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm khẳng định, chuyến đi của nhóm người này tuyệt đối không đơn giản, không chừng phía sau còn có một tổ chức lớn hơn.

Nhưng bây giờ không phải lúc để quản những chuyện đó, nhiệm vụ hiện tại là theo năm thanh niên kia tìm ra ngôi mộ, đi vào đó, rồi thành công lấy được một trăm điểm tích lũy kia!

Lý Mẫn rất trung thành với Lâm Phượng, hai người tuy là chủ tớ, nhưng tình nghĩa lại như chị em.

Lâm Phượng thấy Lý Mẫn như vậy, trong lòng càng áy náy không thôi, trên mặt tràn đầy vẻ xin lỗi, nói với nàng: "Trong gia tộc thật sự quá vô vị, tôi chỉ muốn ra ngoài đi dạo một chút." "Tôi hiểu thưa tiểu thư, thật ra tôi cũng cảm thấy trong gia tộc khá nghiêm túc, mọi thứ đều phải có kiêng dè, không bằng những ngày tháng tôi lên núi học nghệ." Lý Mẫn nói, Lâm gia là một đại gia tộc, bên trong thậm chí còn giữ lại rất nhiều tư tưởng cổ đại, ví dụ như quan niệm chủ tớ cực kỳ nghiêm trọng, trừ tiểu thư Lâm Phượng là một ngoại lệ.

Chỉ có Lâm Phượng là tôn trọng hạ nhân, hầu như tất cả hạ nhân trong gia tộc đều rất yêu mến vị tiểu thư này, Lý Mẫn cũng từng được Lâm Phượng giúp đỡ khi gặp nguy nan. "Cái đồ đầu heo kia, lại không có phản ứng gì, con quỷ kia sắp đến rồi kìa." Lý Mẫn nhìn thấy hồn ma màu trắng càng lúc càng đến gần, nhìn Triệu Bạch Hổ với vẻ mặt đầy ghét bỏ nói.

Lâm Phượng nghe Lý Mẫn nói, liền bật cười thành tiếng.

Triệu Bạch Hổ vốn đang chơi game, nghe tiếng cười mê hoặc của Lâm Phượng, mới dời ánh mắt khỏi điện thoại của mình, ngượng ngùng hỏi Lâm Phượng: "Cô cười cái gì?" Thật ra, Triệu Bạch Hổ chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp như Lâm Phượng, đến mức hắn còn cảm thấy có chút tự ti. "Không có gì, tôi chỉ thấy anh Béo chơi game quá nghiêm túc thôi." Lâm Phượng không nhắc đến những lời Lý Mẫn nói, chỉ tiện miệng kiếm một lý do.

Chỉ thấy Triệu Bạch Hổ nghe Lâm Phượng nói xong, sắc mặt lập tức đỏ bừng, nói: "Tôi... tôi... nhưng mà tôi không béo, chỉ...

Chương 411

hơi cường tráng thôi." Không thể không nói, hình tượng mãnh nam của Triệu Bạch Hổ, lại kết hợp với vẻ ấp úng không nói nên lời thế này, thật sự khiến người ta cảm thấy rất buồn cười.

Nhưng Lâm Phượng lúc này lại tiếp tục nhỏ giọng nói với Triệu Bạch Hổ: "Anh không phải ở lại bảo vệ tôi sao, sao lại chơi game, căn bản không quan tâm đến an toàn xung quanh hay sao?" Triệu Bạch Hổ nghe Lâm Phượng nói xong, càng thêm xấu hổ, vội vàng biện giải: "Cô đừng nhìn tôi chỉ chơi game, thật ra tôi cũng đang quan sát tình hình xung quanh." "Ồ!

Vậy sao!" Lý Mẫn nghe Triệu Bạch Hổ nói xong, âm dương quái khí đáp: "Tôi không thấy, tôi chỉ thấy một người đang chơi game ở đó thôi." Triệu Bạch Hổ nghe Lý Mẫn nói xong, có chút tức giận, nói với Lý Mẫn: "Tôi thật sự có chú ý đến tình hình xung quanh mà!" Nói xong, Triệu Bạch Hổ quả nhiên bắt đầu nhìn về phía xung quanh, từ trong ba lô lấy ra một cái bát quái nghi, xem xét xung quanh có gì không đúng, không biết xem xong lại thật sự giật mình.

Lúc này, Triệu Bạch Hổ cuối cùng cũng nhận ra bên cạnh mình lại có một con quỷ hồn không biết từ lúc nào đã đến gần như vậy.

Triệu Bạch Hổ không khỏi kêu lên một tiếng "Mẹ kiếp", Lý Mẫn thấy Triệu Bạch Hổ vô dụng như vậy, cũng cười khổ lắc đầu.

Nhìn xem, ba người Triệu gia này căn bản chẳng có tác dụng gì, tuy rằng Triệu Thanh Long có thể nói là có chút trí tuệ.

Nhưng đáng tiếc là, thể lực và sức mạnh của Triệu Thanh Long đều quá kém, đôi khi chỉ dựa vào đầu óc thì không thể đối phó được kẻ địch.

Triệu Chiến thì càng bình thường, căn bản không có bất kỳ điểm sáng nào, tóm lại ba người này, Lý Mẫn cảm thấy, mình có thể đối phó hoàn hảo, đánh bại họ mà không bị thương chút nào.

Triệu Bạch Hổ đương nhiên không biết, Lý Mẫn lại đang chê bai ba người bọn họ trong lòng như vậy.

Lúc này hắn chỉ nhìn chằm chằm vào con quỷ hồn kia, sắc mặt nghiêm túc, có thể nói là đang nghiêm chỉnh chờ đợi, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Triệu gia mà Triệu Bạch Hổ thuộc về, có thể lưu truyền đến bây giờ, tự nhiên cũng có chút bản lĩnh.

Chỉ thấy Triệu Bạch Hổ nhanh chóng lấy ra một thanh đào mộc kiếm từ trong ba lô của mình.

Nhưng đó không phải là một thanh đào mộc kiếm bình thường, mà lại là một thanh kiếm có thể co rút.

Chỉ thấy chiều dài kiếm gần hai mét, sau khi Triệu Bạch Hổ rút ra, chiều dài kiếm quả nhiên lên đến khoảng hai mét, nhìn qua gần như cao bằng Triệu Bạch Hổ. "Trời ạ, tên này kiếm đâu ra thanh kiếm kỳ quái thế, đúng là đồ kỳ quái đi với kiếm kỳ quái mà." Lý Mẫn nhìn thấy thanh kiếm xong, trực tiếp bật cười thành tiếng, không hề kiêng dè nói.

Triệu Bạch Hổ nghe Lý Mẫn nói, trừng mắt nhìn nàng một cái, rồi nói với Lâm Phượng: "Yên tâm đi, một con quỷ nhỏ không làm khó được tôi đâu." Lý Mẫn thấy Triệu Bạch Hổ đối xử khác biệt như vậy, không khỏi tức giận nói với hắn: "Hay lắm tên kia, sao lại nói chuyện với tôi như thế, mà lại khách sáo với con bé Lâm Phượng đó như vậy!" "Ai bảo cô là con hổ cái." Triệu Bạch Hổ chẳng thèm để ý đến cô nàng ớt nhỏ này, nói: "Nói chuyện với hổ cái thì cần gì khách khí?" Lý Mẫn nghe Triệu Bạch Hổ lại gọi mình là hổ cái xong, quả thật nhe

nanh múa vuốt, tức giận đầy mình, nhưng Triệu Bạch Hổ sắp giao chiến với kẻ địch rồi, nàng cũng không động thủ với hắn, chỉ nói với Triệu Bạch Hổ: "Còn anh thì là một con hổ béo!

Tính khí đặc biệt tệ!" Lâm Phượng nghe Lý Mẫn nói xong, lập tức bật cười thành tiếng, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, thật sự khiến cả Triệu Bạch Hổ và Tần Vũ hai nam nhân bị thu hút, không rời mắt được.

Đừng nói đến Lâm Phượng, ngay cả Tần Vũ đang ở xa nhờ Cửu Thiên Huyền Nữ giúp đỡ, miễn cưỡng có thể nghe được lời nói của bọn họ, cũng bị chọc cười.

Lý Mẫn là hổ cái, Triệu Bạch Hổ là hổ béo, hai người này chẳng phải là một cặp sao, e rằng chỉ có hai bảo bối sống này mới có thể nói ra những lời như vậy.

Lúc này, con quỷ hồn màu trắng kia hình như cũng phát hiện Triệu Bạch Hổ và những người khác đã nhìn thấy nó.

Sau khi bị lộ diện, con quỷ hồn làm sao còn tiếp tục ẩn nấp, lập tức tấn công Triệu Bạch Hổ.

Trong mắt nó, Triệu Bạch Hổ là người có dương khí nặng nhất trong ba nhân loại, cho nên đương nhiên là mục tiêu tấn công hàng đầu.

Triệu Bạch Hổ không phải kẻ dễ trêu chọc, nếu không hắn cũng sẽ không phải là người có võ lực cao nhất trong ba người!

Chỉ thấy Triệu Bạch Hổ hai tay nắm chặt thanh đào mộc kiếm khổng lồ, vung mạnh về phía con quỷ hồn, nói với nó: "Gặp phải ta coi như ngươi xui xẻo, mau tìm một nơi mà chôn đi." Ác quỷ đâu chịu nhìn Triệu Bạch Hổ tên kia kiêu ngạo như vậy, lập tức hiện thân, một đôi quỷ trảo vồ về phía Triệu Bạch Hổ, cục diện quả thật một chạm

là bùng nổ.

Lý Mẫn và Tần Vũ đều nheo mắt cẩn thận quan sát, cả hai người đều là cao thủ về phương diện này, tự nhiên muốn xem thử bản lĩnh của Triệu Bạch Hổ rốt cuộc ra sao.

Đào mộc cự kiếm dài đến hơn hai mét, chiếm ưu thế rất lớn về độ dài, cho nên con quỷ hồn kia căn bản không kịp tiếp cận, chạm vào, đã bị thanh cự kiếm trong tay hắn đánh trúng.

Một thanh đào mộc cự kiếm, không chỉ có hình dáng rất uy mãnh, mà còn được khắc họa những trận văn vô cùng cao siêu.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy trên thân kiếm khổng lồ, rõ ràng dùng máu gà viết trận văn, con quỷ hồn kia sau khi bị một nhát kiếm đâm trúng quả nhiên tiêu tán.

Nhưng đó cũng chỉ là tạm thời, con quỷ hồn đó chỉ vì bị kiếm tấn công, cho nên nhất thời không thể tiếp tục ngưng tụ thành hình người.

Chỉ thấy sau khi quỷ hồn tiêu tán, biến thành một trận sương mù đen rất rõ ràng.

Thấy Triệu Bạch Hổ lợi hại như vậy, nó làm sao dám tiếp tục trêu chọc, liền chuyển ánh mắt sang hai cô gái bên cạnh, lập tức bay tới. "Một con quỷ nhỏ, lại chọn sai mục tiêu tấn công rồi." Lúc này, trong châu ngọc Cửu Thiên Huyền Nữ nói với Tần Vũ.

Tu vi của con quỷ quái này quá nông cạn, cho nên chỉ có thể dựa vào dương khí để phán đoán ai yếu ai mạnh.

Cửu Thiên Huyền Nữ là nhân vật cấp bậc nào chứ?

Sao có thể không cảm nhận được, Lý Mẫn cả người linh khí cường đại, e rằng đừng nói một con oán quỷ bình thường, ngay cả hồng bào lệ quỷ cũng căn bản không thể đấu lại Lý Mẫn.

Tần Vũ đương nhiên cũng đã sớm nhận ra Lý Mẫn không hề bình thường, nhưng lại không ngờ Lý Mẫn lại cường đại đến mức này, quả thật vượt xa tưởng tượng của hắn.

Trong mắt Tần Vũ, Lý Mẫn nhiều lắm cũng chỉ là một mỹ nữ bảo tiêu học đạo thuật, võ lực cao mà thôi, nhưng lại không ngờ, một mỹ nữ như vậy lại lợi hại hơn cả hắn. "Đinh!

Túc chủ không cần lo lắng, hiện tại hệ thống đã thăng cấp, chỉ cần túc chủ dốc toàn lực hoàn thành các loại nhiệm vụ, nhận được điểm tích lũy, sau đó dùng để đổi các loại đạo thuật, sớm muộn gì cũng sẽ trở nên cường đại." Khi Tần Vũ đang tự ti trong lòng, hệ thống đột nhiên nói với Tần Vũ.

Sau khi được hệ thống nhắc nhở, Tần Vũ lập tức chấn chỉnh tinh thần.

Chỉ thấy hắn thầm nói với hệ thống trong lòng: "Nhưng những nhiệm vụ ngươi giao cho tôi đều không dễ giải quyết chút nào." "Nhiệm vụ hiện tại rất đơn giản, sau này túc chủ sẽ cảm nhận được." Hệ thống cười nói với Tần Vũ, nhưng không hề khoác lác.

Những nhiệm vụ hệ thống đang phát ra hiện tại, chỉ thuộc giai đoạn tân thủ mà thôi.

Tần Vũ nghe hệ thống nói xong, cũng không còn tâm trạng tranh luận với hệ thống nữa.

Lúc này, thấy quỷ hồn đang xông về phía Lý Mẫn, hắn lập tức hai tay kết quyết, quát lên một tiếng: "Tán!" Nhưng đó không phải là tiếng gầm bình thường, trong đó ẩn chứa Sư Tử Hống của Phật gia cùng Bát Tự Chân Ngôn của Đạo gia.

Chỉ thấy sau khi chữ "Tán" vừa thốt ra, bóng quỷ đang xông về phía Lý Mẫn, lại bị chấn động mà bay ngược ra ngoài.

Con quỷ hồn kia một lần nữa huyễn hóa thành hình người, nặng nề ngã xuống đất, trở nên suy yếu vô cùng.

Vốn dĩ con quỷ này chỉ vì bị ảnh hưởng bởi âm khí ở đây, mới có chút tu vi mà thôi, căn bản không hề lợi hại.

Bây giờ lại bị Lý Mẫn, người đầy linh khí, gầm lên một tiếng như vậy, toàn thân âm khí của nó gần như bị chấn tan, đang ở bên bờ vực của sự tan biến. "Phụ nữ quả nhiên lợi hại, không ngờ chỉ nhẹ nhàng mở miệng một tiếng mà đã quát tan một con quỷ." Tần Vũ nhìn cảnh này xong, không khỏi từ tận đáy lòng cảm thán.

Triệu Bạch Hổ thấy Lý Mẫn lợi hại như vậy, cũng cảm thấy hoa mắt.

Cô gái này, người suốt cả chặng đường chỉ biết oán trách và mắng mỏ, lại lợi hại đến thế sao? "Tôi ra tay giết nó!" Triệu Bạch Hổ tuy trong lòng chấn kinh, nhưng cũng biết nên giải quyết hết tất cả nguy hiểm trước mắt, rồi mới nghĩ đến những chuyện khác.

Nhưng chưa đợi Triệu Bạch Hổ kịp ra tay, liền bị Lý Mẫn mở miệng gọi lại.

Chỉ thấy Lý Mẫn nói với Triệu Bạch Hổ: "Thôi đi, được tha người thì tha, đừng nên tận diệt." "Nhưng mà, 'trảm thảo không trừ gốc, gió xuân thổi lại sinh', đây là ác quỷ, thả nó đi chẳng khác nào thả hổ về rừng, có gì khác nhau sao?" Triệu Bạch Hổ không đồng tình với lời Lý Mẫn, mở miệng phản bác.

Lý Mẫn không phải là người của Nga Mi Sơn, tuy không phải ni cô, nhưng ít nhiều cũng học được một số tư tưởng Phật gia.

Hiện tại con ác quỷ này, nàng có thể nhìn ra nó căn bản không ngưng tụ lâu, có lẽ mới chết không lâu, mơ mơ màng màng biến thành ác quỷ, chưa từng hại người.

Gặp phải loại quỷ này, chỉ cần tự vệ tốt là được, vì loại ác quỷ này chưa từng ra tay hại người, trên tay không có nhân quả.

Nếu tùy tiện giết chết nó, thì người ra tay chắc chắn sẽ bị nhiễm nhân quả, gặp báo ứng, nhẹ nhất cũng sẽ tổn thương công đức.

Bởi vì đánh tan quỷ hồn của người khác, tương đương với việc đoạn tuyệt toàn bộ sinh cơ của một người, khiến khả năng đầu thai luân hồi, từ đó tiêu tán trong ngũ giới.

Đó là việc rất thương thiên hại lý, trừ phi quỷ hồn bị trừ đó phạm đại gian đại ác, nếu không thì thông thường đều được xử lý bằng cách phong ấn.

Chương 412

Lý Mẫn nghe Triệu Bạch Hổ nói xong, giận dỗi quay đầu đi, không thèm nhìn nữa, nhưng vẫn nhắc nhở: "Nếu anh không sợ tổn công đức, thì cứ ra tay đi." Triệu Bạch Hổ tuy không biết các khái niệm tổn âm đức, công đức, nhưng cũng biết mọi chuyện, nên giữ lại một đường sống thì tốt hơn. "Vậy được rồi." Triệu Bạch Hổ nói với Lý Mẫn, ngay sau đó lại quay đầu, nói với con quỷ hồn đã bị tổn thương linh khí kia: "Mau cút đi, nếu còn không đi, sau khi tiểu gia ta đổi ý, đừng hòng có thể rời khỏi đây!" Quỷ hồn nghe Triệu Bạch Hổ nói xong, không khỏi run lên một cái, lập tức chạy trốn sang một bên, gần như trong chớp mắt đã tiêu tán không còn tăm hơi. "Thế là giải quyết rồi ư." Tần Vũ vốn định xem kịch hay, thấy một con quỷ hồn lại bị Lý Mẫn giải quyết trong một chiêu, không, thậm chí không cần ra tay một chiêu, chỉ nói một chữ mà đã quát lui nó, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Cửu Thiên Huyền Nữ lúc này lại nói: "Chuyện không đơn giản như vậy đâu, kịch hay của ngươi vẫn chưa kết thúc đâu!" "Ý gì?" Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, cũng nhận ra sự việc không đúng, liền hỏi nàng: "Có gì không ổn sao?" "Hắc hắc, nhìn âm khí xung quanh mạnh như vậy, một con oán quỷ nhỏ bé làm sao có thể tạo ra trận thế mạnh như thế được, chủ nhân thật sự còn chưa xuất hiện đâu." Cửu Thiên Huyền Nữ giải thích.

Triệu Bạch Hổ thấy con oán quỷ đã đi, trong lòng cũng an ổn hơn một chút, nói với Lý Mẫn và Lâm Phượng: "Cẩn thận một chút, tôi thấy xung quanh có lẽ còn có quỷ." Chỉ thấy Triệu Chiến lấy ra vài cái mặt nạ phòng độc từ trong ba lô, chia cho những người khác, từng người một đeo vào.

Nhưng không biết từ lúc nào, Tần Vũ đã xuất hiện trên miệng hố sâu, tuy không nhìn xuống, nhưng vẫn có thể nghe được cuộc đối thoại, nắm rõ tình hình bên dưới. "Chết tiệt, họ có mặt nạ phòng độc, nhưng mình thì không." Tần Vũ nghe những người bên dưới đều đã đeo mặt nạ phòng độc xong, hối hận thầm nghĩ trong lòng. "Đinh!

Túc chủ có phải heo không, đừng quên ngươi còn có hệ thống tồn tại mà." Khi Tần Vũ đang khổ não, hệ thống đột nhiên nói với Tần Vũ.

Tần Vũ ngược lại không hiểu lời hệ thống, liền hỏi: "Ý gì?" "Túc chủ có thể đổi vật phẩm với hệ thống mà." Hệ thống nói với Tần Vũ: "Hệ thống bao gồm đủ loại vật phẩm, chẳng lẽ túc chủ lại nghĩ trước mặt nạ phòng độc bé tí này, ta lại không thể lấy ra được sao?" Tần Vũ nghe hệ thống nói xong, lại đầy mặt chua chát, rồi thầm nói với hệ thống trong lòng: "Nói nhiều thế, toàn là lời vô nghĩa." "Tôi căn bản không có điểm tích lũy, làm sao đổi vật phẩm được chứ." Tần Vũ thật sự ngớ người, hệ thống đang cố ý trêu chọc mình sao?

Hệ thống vừa mới thăng cấp ra tính năng đổi mới này, đâu có điểm tích lũy nào đâu, hoàn toàn không có cách nào đổi.

Lúc này, hệ thống nói với Tần Vũ: "Cứ nghe lời hệ thống là được, tuyệt đối sẽ không sai đâu." "Vậy tôi xem, làm thế nào mới có điểm tích lũy để đổi một cái mặt nạ đây?" Tần Vũ thấy hệ thống không hề có ý đùa giỡn, không khỏi lập tức truy vấn.

Hệ thống nghe Tần Vũ hỏi xong, mới cười nói: "Đinh!

Hệ thống thăng cấp thành công, tặng túc chủ một phần gói quà tấn cấp, mời túc chủ kiểm tra gói quà." "Cái quái gì, lại có gói quà lớn ư?" Tần Vũ thấy hệ thống đột nhiên nhắc đến gói quà tấn cấp này, không khỏi nói: "Tình hình thế nào, nếu tặng gói quà tấn cấp thì tại sao sau khi thăng cấp lại không nhắc nhở tôi?" Đối mặt với một loạt câu hỏi

của Tần Vũ, hệ thống chỉ có thể tinh quái đáp: "Ta quên mất." "Tôi thật sự..." Nghe hệ thống trả lời một cách tùy tiện, Tần Vũ thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Lúc này, Tần Vũ đang nổi giận lại nghe thấy bên dưới hố sâu truyền đến âm thanh. "Cẩn thận một chút, chú ý sự thay đổi của gạch đá, có tiếng động, kẻo chạm phải cơ quan mà không hay biết." Lý Mẫn nói khi ba người Triệu Thanh Long sắp thử mở cơ quan.

Thấy Triệu Thanh Long sắp mở tường mộ, Tần Vũ vội vàng nói với hệ thống: "Mau mở gói quà tấn cấp đi." "Đinh!

Mở gói quà thành công, chúc mừng túc chủ nhận được năm mươi điểm tích lũy, một tấm hộ thân phù miễn phí." Hệ thống sau khi nhận được lệnh của Tần Vũ, lập tức nói.

Tần Vũ lại mở giao diện ra, ở mục vật phẩm thấy có một tấm hộ thân phù, ở mục điểm tích lũy cũng hiển thị năm mươi. "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có rồi, hệ thống mau điều chỉnh tất cả những thứ chống độc ra cho tôi xem." Tần Vũ thấy mình có năm mươi điểm tích lũy, lập tức ra lệnh cho hệ thống, định đổi một vài thứ.

Nhưng hệ thống nghe lời túc chủ nói, cũng rất nghe lời điều động ra bảng vật phẩm, chỉ thấy bên trong quả nhiên có đủ loại đồ vật, ở vị trí đầu tiên là một số công pháp.

Ví dụ như Quy Tức Công, một môn công pháp được giới thiệu là có thể giúp người sử dụng giữ một hơi thở trong cơ thể, cấp sơ cấp có thể nhịn thở được ba mươi phút, cấp cao hơn thì càng lợi hại hơn.

Đương nhiên, những loại công pháp này đều là đắt nhất, nếu không thì cũng sẽ không xếp ở vị trí đầu tiên.

Tần Vũ tuy rất thích Quy Tức Công, vì đây là một môn công pháp, không chỉ có thể sử dụng ở những nơi có độc, mà còn là một kỹ năng

vô cùng hữu dụng ở những nơi có nước.

Nhưng khi Tần Vũ chú ý đến giá của môn công pháp đó, thì cả khuôn mặt hắn thật sự muốn xanh lè.

Chỉ thấy ở mục giá cả ghi rõ ràng sáu nghìn sáu trăm sáu mươi sáu điểm tích lũy.

Phải biết hiện tại Tần Vũ chỉ có năm mươi điểm tích lũy mà thôi, ngay cả số lẻ của Quy Tức Công cũng không đủ, nói gì đến việc mua cả môn. "Này hệ thống, đừng có trêu tôi nữa, rõ ràng biết tôi căn bản không mua được những thứ này, mau điều chỉnh ra một số vật phẩm mà tôi hiện tại có thể mua được, nếu không thì sẽ không kịp thời gian mất." Tần Vũ giục hệ thống.

Hệ thống cũng rất nhân tính hóa, ho khan hai tiếng rồi nói: "Khụ khụ, được thôi, vậy ta đại phát từ bi, hiện tại sẽ chọn lọc vật phẩm phù hợp với thân phận hiện tại của túc chủ." Theo lời hệ thống vừa dứt, chỉ thấy bảng điều khiển trước mắt Tần Vũ đã thay đổi, xuất hiện các vật phẩm như mặt nạ hoặc giải độc đan, trong đó Tần Vũ chỉ ưng ý hai món.

Sơ cấp Thập Sinh Giải Độc Đan: Sau khi uống một viên, có thể giúp túc chủ chống lại các loại độc thông thường trong ba giờ.

Sau ba giờ, dược hiệu sẽ biến mất.

Giá: mười điểm tích lũy một viên.

Hỏa Mộc Diện Cụ: Được làm từ tàn dư của linh thụ ngàn năm bị sét đánh cháy, có linh khí của cây cối, miễn nhiễm với mọi loại độc thực vật thông thường.

Do đồng thời có thuộc tính lôi hỏa, cũng có thể chống lại một số loại độc thông thường khác, tuy hiệu quả không mạnh, giá: ba mươi lăm điểm tích lũy một cái.

Hai món đồ này, đối với Tần Vũ đều không tệ, hơn nữa sau khi mua xong vẫn còn điểm tích lũy.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Tần Vũ quyết định mua một bộ Hỏa Mộc Diện Cụ, cộng thêm một viên Thập Sinh Giải Độc Đan.

Thật ra Tần Vũ chỉ cần mua Thập Sinh Giải Độc Đan, thì trong ngôi mộ này hẳn là không cần sợ những loại độc dược đó nữa, hơn nữa mỗi viên chỉ mười điểm tích lũy, tổng cộng có thể mua được năm viên.

Nhưng Thập Sinh Giải Độc Đan lại có một khuyết điểm vô cùng chí mạng, đó là có giới hạn thời gian, mỗi viên chỉ có thể duy trì ba giờ.

Tần Vũ dùng hết toàn bộ điểm tích lũy, cũng chỉ có thể mua năm viên, để kéo dài mười lăm giờ, nhưng khi vào mộ, ai biết bao giờ mới có thể ra ngoài chứ, dù sao mười lăm giờ chắc chắn là không đủ.

Cho nên Tần Vũ nhất định phải có một chiếc mặt nạ sử dụng lâu dài.

Chỉ thấy Tần Vũ nghĩ đến đây, lập tức nói với hệ thống: "Đổi một viên Thập Sinh Giải Độc Đan, cộng thêm một bộ Hỏa Mộc Diện Cụ." Chỉ thấy lời Tần Vũ vừa dứt, trên bảng điều khiển lập tức giảm đi bốn mươi lăm điểm tích lũy.

Nhìn số điểm tích lũy vừa mới có được năm mươi, trong chớp mắt lại biến thành năm điểm.

Tần Vũ không khỏi thầm nói trong lòng: "Không đến nỗi vậy chứ, lại hết nhanh thế." "Đinh!

Túc chủ ta thấy ngươi đừng oán trách nữa, chính cái gọi là 'cái cũ không đi cái mới không đến, cái cũ không đi cái mới không đến' mà." Hệ thống an ủi Tần Vũ.

Những thứ Tần Vũ đổi từ hệ thống đương nhiên đều là tinh phẩm, về mặt chất lượng và khả năng, đương nhiên những thứ của thế giới này cũng không thể so sánh được.

Khoảnh khắc Lâm Phượng đeo găng tay vào, tiếp xúc với vách tường, trong lòng nàng lại một lần nữa chấn kinh, bởi vì lực dính của chiếc găng tay này thật sự quá lợi hại.

Chỉ cần đặt tay lên vách tường, không cần dùng sức, chiếc găng tay đã dính chặt vào vách tường, một loại lực dính, lại khiến nàng không cần dùng sức mà vẫn có thể đứng vững trên một con dốc trơn trượt, thật sự khiến Lâm Phượng không khỏi cảm thán rằng nó quá mạnh. "Thế nào, không bị đồ của tôi làm cho chấn kinh sao, vị tiểu thư này chắc cũng chưa từng thấy thứ tốt như vậy bao giờ phải không?" Tần Vũ nhìn dáng vẻ của Lâm Phượng, lập tức biết Lâm Phượng nhất định đã bị món đồ này làm cho kinh ngạc.

Nếu không phải vì những món đồ này, Tần Vũ tự mình đổi từ hệ thống ra, thuộc về hắn.

Nếu người khác nói với Tần Vũ, có loại găng tay công năng cường đại như vậy, thì Tần Vũ đương nhiên cũng không thể dễ dàng tin tưởng, trên thế giới này lại tồn tại loại găng tay thần kỳ như vậy.

Phải biết găng tay cũng không phải là một món đồ nhỏ, khoa học kỹ thuật hiện tại có thể phát minh ra một số loại găng tay có độ dính cực lớn, nhưng cũng khó có thể chịu được trọng lượng của một người.

Huống chi găng tay của Tần Vũ, không chỉ có thể chịu được trọng lượng của cả một người, mà còn có thể bám vào một người khác.

Điểm kỳ diệu nhất là, chiếc găng tay này không phải lúc nào cũng có lực dính.

Nếu lúc nào cũng có năng lực đó, thì e rằng ngay cả hành động cũng không làm được, chỉ sẽ giống như một con ruồi bị dính bẫy mà chết đói ở đó.

Lâm Phượng nghe xong một tràng khoe khoang của Tần Vũ, lần này lại kỳ lạ là không hề phản bác Tần Vũ.

Phải biết trước đây mỗi lần Tần Vũ nói gì Lâm Phượng đều mượn cơ hội đó để phản bác vài câu.

Chỉ thấy Lâm Phượng chỉ "hắc hắc" cười một tiếng, rồi chất vấn Tần Vũ: "Mau nói thật đi, đồ tốt như vậy rốt cuộc anh lấy từ đâu ra?" Tần Vũ bị Lâm Phượng trước mặt hỏi như vậy, lập tức có chút sững sờ.

Chỉ thấy Tần Vũ cười khổ nói với Lâm Phượng trước mặt: "Này tiểu thư, bây giờ cô lại quên thân phận hiện tại của hai chúng ta rồi sao?" Lâm Phượng nghe xong lời Tần Vũ nói, mới ngơ ngác hỏi: "Thân phận của hai chúng ta ư?" "Vớ vẩn, cô là con tin bị bắt cóc, tôi là cướp, cô nên nghe lời tôi nói, chứ không phải như bây giờ, cứ hỏi liên miên không dứt, như vậy chẳng phải quá không hợp lý sao!" Tần Vũ cố gắng kìm nén cơn giận vô ngữ trong lòng, giải thích với Lâm Phượng. "Nhưng bây giờ tôi căn bản không cảm thấy mình là loại đó mà?" Nào ngờ Lâm Phượng lại trưng ra vẻ mặt đáng thương, tủi thân nói với Tần Vũ trước mặt. "Vậy quan hệ của chúng ta là gì?" Tần Vũ có chút mơ hồ, không biết Lâm Phượng lại muốn làm gì.

Chương 413

Không khỏi hỏi. "Vớ vẩn, chúng ta đều cùng sinh tử rồi, đương nhiên là bạn bè rất tốt rồi!" Lâm Phượng một bộ đương nhiên nói với Tần Vũ trước mặt.

Tần Vũ nghe Lâm Phượng nói xong, thật sự đầy đầu hắc tuyến, có chút vô ngữ với cô thiếu nữ xinh đẹp này.

Lâm gia này, rốt cuộc đã đào tạo ra một vị đại tiểu thư kỳ quái như vậy bằng cách nào chứ. "Trông anh có vẻ hơi vô ngữ." Lâm Phượng thấy dáng vẻ hiện tại của Tần Vũ, không khỏi nói. "Ha ha, lợi hại đấy, không ngờ cô lại nhìn ra được bây giờ tôi có chút vô ngữ." Tần Vũ lúc này thật sự không giận mà bật cười, vì hắn hiểu rồi, nếu vì những lời ngốc nghếch vô lý của Lâm Phượng mà tức giận, thì sẽ bị tức chết mất.

Lâm Phượng đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Tần Vũ, bây giờ nghe Tần Vũ nói xong, cho rằng hắn đang khen mình, lập tức nói với Tần Vũ: "Tôi đương nhiên có thể nhìn ra được, dù sao bản tiểu thư đây có huệ nhãn thức châu mà." Tần Vũ thật sự không còn sức để châm chọc Lâm Phượng nữa, chỉ có thể nói với nàng: "Bây giờ tôi không thể cứ ở đây mãi được, vì chiếc găng tay này có giới hạn thời gian, lượng điện chỉ có thể duy trì tôi ở trạng thái này trong khoảng một giờ thôi." "Thời gian ngắn như vậy sao, mau nghĩ cách đi." Lâm Phượng nghe Tần Vũ nói xong, mới không còn nói luyên thuyên nữa, nhỏ giọng hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ thấy Lâm Phượng cuối cùng cũng khôi phục thành dáng vẻ một cô gái nhỏ bình thường, trong lòng thật sự không khỏi an ủi.

Nhưng lúc này hắn không dám nói ra, kẻo lại khiến Lâm Phượng

một lần nữa trở về trạng thái vừa rồi.

Chỉ thấy Tần Vũ cười nói với Lâm Phượng: "Nếu cô đã biết sợ rồi, vậy chúng ta mau đi thôi.

Nhân lúc bây giờ chiếc găng tay còn điện, tôi mau tìm một nơi có thể đứng vững chân.

Tôi đoán, nếu họ thiết kế con đường này thành nghiêng dốc như vậy, là để đề phòng cương thi mất kiểm soát, vậy thì không thể nào không có lối thoát." Lâm Phượng đâu biết những điều này, chỉ có thể giả vờ đã nghe hiểu lời Tần Vũ, gật đầu theo, nói: "Được thôi, tôi sẽ theo anh làm theo anh nói." Tiếp đó Tần Vũ liền dẫn Lâm Phượng đi vào một đường hầm, tuy đường hầm rất tối tăm, nhưng Tần Vũ, từ trong ba lô của mình lấy ra hai chiếc đèn.

Hai chiếc đèn miễn cưỡng có thể chiếu rõ Tần Vũ và Lâm Phượng trong phạm vi khoảng mười mét, tuy không lớn, nhưng cũng có thể mang lại sự giúp đỡ rất lớn cho hai người.

Chỉ thấy Tần Vũ và Lâm Phượng hai người, nhờ lực hút của găng tay, đi trên một vách tường dốc gần hai mươi phút, nhưng không phát hiện ra con đường nào khác có thể đi.

Lâm Phượng tuy có sự giúp đỡ của chiếc găng tay kia, nhưng bây giờ cũng cảm thấy tay mình có chút đau mỏi.

Chỉ thấy Lâm Phượng oán trách nói: "Tôi muốn nghỉ ngơi trước đã, tôi thấy đường hầm này căn bản là thẳng tắp, không có nơi nào khác có thể ẩn nấp." Tần Vũ nghe Lâm Phượng nói xong, biết Lâm Phượng chắc chắn sắp không chống đỡ nổi cánh tay rồi, vì ngay cả Tần Vũ là con trai, mà bây giờ cũng có chút không kiên trì được. "Nói hay lắm, nghỉ ngơi ư?

Bây giờ tôi có bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi hả?" Tần Vũ tuy

biết Lâm Phượng có thể thật sự sắp không chống đỡ nổi rồi, nhưng lại không nể mặt Lâm Phượng, mà quát lớn chất vấn.

Sau khi Lâm Phượng nghe Tần Vũ an ủi một hồi, trong lòng mới yên tâm đôi chút, nhưng cũng có chút thất vọng, điều này cũng bình thường.

Lâm Phượng thường xuyên không giúp được gì, lần này cuối cùng có một cơ hội để giúp đỡ, nhưng lại thành trò hề, có lẽ ai rơi vào hoàn cảnh này cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Tần Vũ nhìn dáng vẻ của Lâm Phượng, trong lòng không khỏi cảm thấy thương tiếc, đột nhiên, Tần Vũ nảy ra một ý tưởng, không khỏi nhìn về phía một con sư tử đá khác.

Con sư tử đá này, cùng với con vừa bị Lâm Phượng đá đi ban nãy, vốn là một cặp, liệu dưới con sư tử đá này cũng có cơ quan không?

Sau khi Tần Vũ suy nghĩ một chút, không chút do dự, lập tức đi đến bên cạnh con sư tử đá kia.

Chỉ thấy Tần Vũ lại dồn sức mạnh, nhằm vào con sư tử đá trước mặt, hung hăng đá một cước.

Con sư tử đá bị đá bay đi, bên dưới bệ đỡ quả nhiên cũng có một cơ quan.

"Lâm Phượng, nhìn này, hai cơ quan này là một cặp!" Tần Vũ nhìn thấy cơ quan kia thì mắt sáng lên, vội vàng nói với Lâm Phượng đang thất vọng bên cạnh.

"Cơ quan vừa rồi không có tác dụng, có thể là do cần hai người cùng ấn xuống mới có thể mở cánh cửa đá này." Tần Vũ phân tích một cách có căn cứ.

Không thể không nói, Tần Vũ có chút tưởng tượng phong phú, dưới sự đoán mò, anh đã đoán trúng bản chất của cơ quan này.

Cơ quan này quả thực cần hai người cùng thao tác mới có thể kích hoạt.

Lâm Phượng nghe Tần Vũ nói xong lập tức tỉnh táo lại, vội vàng nhìn về phía cơ quan bên Tần Vũ, thấy Tần Vũ quả nhiên đã phát hiện ra một cơ quan khác.

Cô vui vẻ nói với Tần Vũ: "Chúng ta có cứu rồi!

Nhanh lên, chúng ta cùng ấn cơ quan này thử xem có thể mở được cánh cửa đá kia không!" Hai người đứng cạnh hai cơ quan riêng biệt, Tần Vũ nhìn Lâm Phượng và đếm: "Ba, hai!" Cuối cùng, khi chữ "một" vừa thốt ra, Tần Vũ và Lâm Phượng vô cùng ăn ý đồng loạt ấn xuống cơ quan.

Quả nhiên như lời Tần Vũ nói, khi cả hai người cùng ấn xuống, cơ quan thật sự đã được mở ra, trong đường hầm mộ vang lên tiếng "cạch cạch cạch" của bánh răng cơ quan đang chuyển động.

"Tuyệt vời quá, lần này cuối cùng cũng có thay đổi rồi!" Lâm Phượng vô cùng vui mừng liên tục nói với Tần Vũ bên cạnh.

Lần này Tần Vũ cũng cảm thấy rất vui, khi sắp sửa từ bỏ hy vọng thì cuối cùng cũng mở được cơ quan.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Lâm Phượng: "Lần này công lao lớn nhất phải kể đến tiểu thư đó!" Lâm Phượng đương nhiên biết Tần Vũ đang an ủi mình, cô hít thở sâu, trong lòng cảm thấy ngọt ngào nhưng không biểu lộ ra ngoài, chỉ nói với Tần Vũ: "Đương nhiên rồi!" Lúc này, cánh cửa lớn cuối cùng cũng mở ra.

Sau khi cánh cửa mở, Lâm Phượng và Tần Vũ mới thấy, cánh cửa lớn đó dày đến cả một mét.

Với độ dày như vậy, dùng súng đạn đương nhiên không thể phá được, càng không nói đến việc trước đó Tần Vũ và Lâm Phượng lại

định dùng sức mạnh của mình để đẩy cánh cửa đá này ra.

Giờ đây hai người chỉ cảm thấy đó là một ý nghĩ viển vông.

"May mà tôi đã tìm được cơ quan, nếu không có dùng hết sức lực cũng không thể đẩy được cánh cửa này." Tần Vũ nhìn cánh cửa đá, lòng còn sợ hãi nói.

Lúc này, Lâm Phượng và Tần Vũ đều bước vào trong cánh cửa đá, chỉ thấy bên trong là một không gian tròn lớn, không hề xa hoa, thậm chí có thể nói là hơi sơ sài.

Điều này cũng bình thường, bởi vì đây không phải nơi an nghỉ của chủ nhân ngôi mộ, không phải là một ngôi mộ giả.

Tần Vũ biết rõ, ngôi mộ thật sự ở bên dưới!

Nhưng hiện tại Tần Vũ và Lâm Phượng không có khả năng để xem xét ngôi mộ chính bên dưới, ngôi mộ phụ này cũng đủ khiến họ bận rộn rồi, ngôi mộ chính bên dưới không phải là thứ họ có thể đụng vào lúc này.

Nghĩ vậy trong lòng, Tần Vũ nhìn vào sảnh tròn lớn đó, chỉ thấy bên trong không có nhiều đồ đạc bày biện, chỉ có hai cỗ quan tài đá, và ba chiếc rương sắt.

Ngôi mộ này quả thực đã có niên đại khá lâu, trên ba chiếc rương sắt đều đã rỉ sét.

Lâm Phượng và Tần Vũ không vội mở rương, họ đi đến trước hai cỗ quan tài đá.

"Bên trong có gì à?" Lâm Phượng nhìn hai cỗ quan tài đá, trong ánh mắt mang theo một chút sợ hãi, hỏi Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ nghe Lâm Phượng nói xong, không trực tiếp trả lời, chỉ cười ha hả, nói với Lâm Phượng: "Hay là mở ra xem thử?" Lâm

Phượng đương nhiên không dám mở, dù sao trước đó ở đường hầm mộ cô đã thấy Bạch Cương lợi hại đến mức nào, đó chỉ là công cụ để ngăn chặn kẻ trộm mộ xâm nhập mà đã mạnh như vậy.

Vậy thì nếu trong hai cỗ quan tài đá này thực sự có cương thi, e rằng cũng sẽ không kém cỏi chút nào.

Không thể không nói, cách nghĩ của Lâm Phượng quả thực có lý.

Lúc này, Tần Vũ đặt đầu dựa vào quan tài đá, muốn nghe xem bên trong có tiếng động gì không.

Kết quả đương nhiên là rõ ràng, Tần Vũ không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

"Chẳng lẽ bên trong thực sự không có gì sao!" Không nghe thấy âm thanh, Tần Vũ có chút không cam tâm, lẩm bẩm một mình.

Lâm Phượng nghe Tần Vũ nói xong, lại cười nói với Tần Vũ: "Anh mở ra đi!" Vừa nãy Tần Vũ đã dùng câu nói này để trêu chọc Lâm Phượng, bây giờ cô lại trả lại câu nói đó, trong lòng chỉ cảm thấy hả hê khôn xiết.

Nhưng không ngờ, Tần Vũ nghe Lâm Phượng nói xong, lại đồng ý, nói với Lâm Phượng: "Được thôi, tôi sẽ mở quan tài này ra xem bên trong rốt cuộc có gì." Sở dĩ Tần Vũ làm vậy là vì anh đã nhận được thông tin từ hệ thống rằng bên trong có một bảo vật vô cùng mạnh mẽ, vì vậy anh muốn xem thử.

Đối mặt với hai cỗ quan tài đá, Tần Vũ tuy trong lòng có chút sợ hãi, nhưng cũng biết, nếu muốn quay về, nhất định phải dùng điểm tích lũy để đổi lấy găng tay.

Muốn có điểm tích lũy, ít nhất cũng phải kích hoạt nhiệm vụ mà hệ thống giao, vì vậy nhất định phải mạo hiểm!

"Tôi thật điên rồi sao, bên kia có ba chiếc rương sắt chứa đầy châu

báu, tôi mang ba chiếc rương sắt đó đi là được rồi, hà tất phải mở hai quả bom hẹn giờ này làm gì!" Lâm Phượng lo lắng nói với Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ một khi đã quyết định làm một việc gì đó, đương nhiên sẽ không thay đổi vì sự can ngăn của người khác.

Chương 414

Theo một ý nghĩa nào đó, cả hai đều là những người cố chấp.

Trong lòng Lý Mẫn quả thực muốn đột nhiên tấn công để cứu Lâm Phượng, nhưng hiện tại Tần Vũ lại bảo cô ta đi ở phía trước, cách này đương nhiên cũng không thực hiện được.

Chỉ thấy Lý Mẫn không còn lựa chọn nào khác, đồng ý lời Tần Vũ nói, rồi bảo những người bên cạnh như Triệu Thanh Long: "Tôi đi phía trước." Triệu Thanh Long và những người khác giờ phút này đâu dám có ý kiến gì, cục diện này căn bản không phải là thứ họ có thể quyết định được.

Cả nhóm sáu người bắt đầu đi về phía trước, trên đường ra khỏi mộ, vì không gặp nguy hiểm nên tốc độ ra khá nhanh, nhanh chóng đến gần lối ra.

Lúc này, mọi người đều đã tập trung mười hai phần tinh thần, mỗi người đều ôm ấp những suy nghĩ riêng.

Lý Mẫn đề phòng Tần Vũ không thả Lâm Phượng, hoặc làm hại Lâm Phượng.

Tần Vũ thì cũng sợ Lý Mẫn dùng thủ đoạn, không cho anh đi, nếu bị Lý Mẫn bắt được thì không biết sẽ ra sao.

Chỉ thấy Lý Mẫn và Triệu Thanh Long cùng những người khác bước ra khỏi cái lỗ trên tường gạch xanh, đi vào hố sâu.

Tần Vũ thì không vội ra, vì phạm vi trong hố sâu quá nhỏ, nếu tùy tiện đi vào, không chừng sẽ bị Lý Mẫn tấn công.

"Lên trước đi." Tần Vũ nói với Lý Mẫn: "Đi lên chỗ đất bằng, chỉ cần tôi có thể chạy thoát, lúc đó tôi tự nhiên sẽ thả người." Lý Mẫn

biết mình không còn chỗ trống để lựa chọn, vì vậy lần này cô ta cũng không phản kháng nữa, bởi vì mọi sự đều vô ích, con tin đều nằm trong tay Tần Vũ.

"Được." Lý Mẫn dứt khoát đồng ý với Tần Vũ, đồng thời nói với ba anh em nhà họ Triệu bên cạnh: "Tôi lên trước." Triệu Thanh Long và những người khác có chút lo lắng, dù sao vạn nhất Lâm Phượng xảy ra chuyện gì, họ cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Nhưng thấy Lý Mẫn đã dứt khoát đồng ý như vậy, họ cũng không còn cách nào, chỉ đành làm theo, bắt đầu bò lên trên.

Đợi Lý Mẫn và những người khác đều đã đi vào hố sâu, Tần Vũ mới dám đi vào hố sâu.

Chỉ thấy Lý Mẫn đứng trên mép hố sâu, nói với Tần Vũ bên dưới hố sâu: "Nhanh thả người đi." "Đừng giục tôi, tôi còn chưa chạy thoát được đâu mà đòi thả người." Tần Vũ cười nói với Lý Mẫn: "Đã nói rồi, tôi nhất định sẽ thả người, cứ từ từ mà đợi đi." Lý Mẫn nghe xong, tuy sắc mặt âm trầm nhưng cũng không phản bác, thực ra lúc này trong lòng cô ta có ý đồ riêng.

Lý Mẫn định đợi lúc Tần Vũ bò lên, sẽ đột nhiên ra tay, như vậy Lâm Phượng không thể ở bên cạnh Tần Vũ nên sẽ không bị thương hại, hơn nữa trong cuộc chiến cận chiến, Tần Vũ nhất định không phải đối thủ của Lý Mẫn.

Nhưng kế hoạch tuy tốt đẹp, hiện thực lại tàn khốc, chỉ thấy Tần Vũ trong hố sâu nhỏ giọng nói với Lâm Phượng bên cạnh: "Được rồi, chúng ta cũng chia tay đi, tôi lên trước, lát nữa cô hãy bò lên." Lâm Phượng thấy Tần Vũ sắp đi, trong lòng đột nhiên không muốn xa người mà cô chỉ mới quen biết không lâu này, không khỏi nói với anh: "Anh nhớ nhé, sau này đến Lâm gia…" Tần Vũ vẫn gật đầu với cô, nói: "Nhất định sẽ đến!" Đồng thời Tần Vũ cũng nói với Cửu Thiên

Huyền Nữ trong hạt châu: “Tử Tuyền, giúp tôi lên đi.” Lý Mẫn đã có thể lợi dụng lúc Tần Vũ định lên hố sâu để đánh lén, vậy thì Tần Vũ có khả năng không bị đánh lén sao?

Anh dựa vào Tử Tuyền, Cửu Thiên Huyền Nữ đã sống hàng ngàn năm.

Mặc dù Cửu Thiên Huyền Nữ đã bị chú trừ tà của Lý Mẫn làm bị thương, nhưng trước đó khi ở trong ngôi mộ này, cô đã hấp thụ không ít âm khí để phục hồi cơ thể.

Hiện tại nghe Tần Vũ thỉnh cầu, Tử Tuyền không hề từ chối, lập tức nói: “Được thôi, đánh không lại thì chạy không được sao?” Nói xong câu đó, Tử Tuyền nhập vào thân Tần Vũ, Lâm Phượng và những người khác bên cạnh cũng cảm thấy rõ ràng không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo hơn.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Phượng kéo áo Tần Vũ, rồi hỏi.

Lúc này, Tần Vũ đã định rời đi, không trả lời câu hỏi của Lâm Phượng, chỉ nói với cô: “Tôi đi đây!” Ba từ vừa dứt, chỉ thấy Tử Tuyền điều khiển cơ thể Tần Vũ, cư nhiên nhảy nhót qua lại trong hố sâu, mỗi lần đều mượn lực nhảy lên một chút, chưa kịp đợi Lâm Phượng và Lý Mẫn phản ứng, Tần Vũ đã phóng ra khỏi hố sâu.

Lý Mẫn cũng không hề ngờ, Tần Vũ lại có thể lên nhanh như vậy, lúc đó cô ta cũng nhanh chóng phản ứng, chỉ thấy Lý Mẫn lập tức xông lên, muốn bắt Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ căn bản không có ý định chiến đấu với Lý Mẫn, trực tiếp quay người bỏ chạy.

Không thể không nói, tốc độ của Tần Vũ dưới sự điều khiển của Tử Tuyền rất nhanh.

Chỉ thấy Tần Vũ nhanh chóng cắt đuôi Lý Mẫn, Lý Mẫn cũng

không dám tiếp tục đuổi theo Tần Vũ, dù sao cô ta còn phải bảo vệ Lâm Phượng.

Nếu trong lúc Lý Mẫn truy đuổi Tần Vũ mà Lâm Phượng xảy ra chuyện, thì thật là gay go.

"Đáng chết, lần này thả ngươi đi, đừng để ta điều tra ra ngươi là ai, nếu không dù chân trời góc bể, ngươi cũng không thoát được đâu." Lý Mẫn nhìn hướng Tần Vũ bỏ chạy, hung hăng nói.

Lúc này, Tần Vũ đã thoát ra khỏi phạm vi thôn Hồng Vũ, anh không định quay lại, sợ bị Lý Mẫn bắt được.

Dù sao Tần Vũ tuy có đeo mặt nạ, nhưng trang phục và chiều cao thì không thể che giấu được.

Nếu bị Lý Mẫn nghi ngờ rồi cuối cùng bị giữ lại, thì coi như mọi chuyện chấm dứt.

Tần Vũ lấy điện thoại ra, xem thời gian, chỉ thấy đã tám giờ sáng, anh đã ở trong mộ bốn năm tiếng đồng hồ.

"Một chuyến đi, tôi cũng có kinh nghiệm, tuy hiểm nhưng lại thu hoạch lớn!" Tần Vũ thấy Lý Mẫn không đuổi theo nữa, mới thả lỏng một chút, ngồi tựa vào một gốc cây lớn, bắt đầu nghỉ ngơi, đồng thời lấy thanh Trấn Tà Kiếm đeo trên lưng ra.

Ban đầu, ngoài những thỏi vàng ra, Tần Vũ lẽ ra có thể mang theo hai món đồ tốt khác là một sợi dây chuyền và một thanh Trấn Tà Kiếm.

Nhưng Tần Vũ lại có cảm tình đặc biệt với Lâm Phượng, không chỉ vì dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của cô, mà còn vì sự lương thiện và hoạt bát của cô, nên anh mới ma xui quỷ khiến nhường sợi dây chuyền cho Lâm Phượng.

Phải biết rằng, một thanh Trấn Tà Kiếm ở chỗ hệ thống có giá

một vạn điểm tích lũy, còn sợi dây chuyền kia, vì được chế tạo cùng với Trấn Tà Kiếm, cũng không thể là một món đồ rẻ tiền.

Nếu giữ lại, Tần Vũ hoàn toàn có thể đổi cho hệ thống, như vậy có thể đổi được điểm tích lũy, rồi dùng điểm đó để đổi vật phẩm từ hệ thống.

Phải biết rằng trong cửa hàng đổi vật phẩm của hệ thống, có đủ loại kỳ trân dị bảo, đều là những thứ không thể mua được bằng tiền trên thế gian.

Vì vậy, bây giờ nhìn kỹ lại, Tần Vũ cảm thấy mình có chút thiệt thòi lớn.

"Vì một cô gái xa lạ, lần này, mình thật sự đã ra vẻ quá mức rồi!" Tần Vũ hối hận nói.

Nhưng cũng chẳng thể oán trách được, một khi đã nhường thứ gì đó đi rồi, Tần Vũ cũng không thể đòi lại.

"Thôi được, đều là những thứ được cho không, không tính là thiệt thòi!" Tần Vũ cuối cùng tự an ủi mình, đồng thời chỉ thấy thanh Trấn Tà Kiếm trong tay anh đột nhiên biến mất không còn nữa.

Sở dĩ như vậy, đương nhiên không phải là Trấn Tà Kiếm mọc chân, sinh ra linh trí rồi chạy trốn, mà là Tần Vũ đã thu Trấn Tà Kiếm vào không gian trữ vật của hệ thống.

"Hệ thống, giúp tôi xem tôi có bao nhiêu điểm tích lũy?" Mặc dù Tần Vũ đã hoàn thành nhiệm vụ siêu độ ác quỷ một cách khó hiểu và nhận được một trăm điểm tích lũy, nhưng khi đi ra, anh cũng đã đổi găng tay, và thời gian sử dụng cũng lâu hơn, vì vậy cũng đã tiêu tốn không ít điểm tích lũy.

"Ký chủ còn lại tám mươi điểm tích lũy!" Hệ thống nghiêm túc vang lên trong đầu Tần Vũ, bình tĩnh nói.

Lúc này, Tần Vũ lấy ra số vàng trong ba lô, tuy Tần Vũ cũng muốn lấy nhiều hơn, nhưng anh chỉ lấy khoảng bốn năm kilogram.

Phải biết rằng giá vàng hiện nay hơn ba trăm bảy mươi một chỉ.

Ngay cả tính bốn kilogram, Tần Vũ lần này cũng thu hoạch được một trăm năm mươi vạn.

Đương nhiên, Tần Vũ không muốn bán ở tiệm vàng vì đó là tài sản bất chính, nên chỉ có thể bán ở chợ đen, vì vậy giá cả sẽ không cao như vậy.

"Có một khoản tiền, tôi cũng cuối cùng có thể có lộ phí để đi tìm Lão Hồ và Bàn Tử rồi." Tần Vũ nhìn số vàng trong tay, vui mừng thầm nghĩ trong lòng.

Hiện tại anh đã giải quyết xong công việc của mình, không còn vướng bận gì, lại có một chút tiền, nên định đi tìm Lão Hồ và Bàn Tử trước, xác định sống chết của họ rồi tính sau.

Một thị trấn nhỏ như vậy đương nhiên không thể có chợ đen lớn, Tần Vũ thì biết một thành phố lớn khá tốt, nơi có thể bán được hàng của mình.

Hai ngày sau, Tần Vũ khoác lên mình bộ trang phục sạch sẽ, ăn mặc như một thanh niên thế hệ 9X, hướng về Thành Đô.

Thành Đô, đất Thiên Phủ, từ xưa đến nay đều là một nơi không tồi.

Thời Tam Quốc Lưu Bị đã xưng đế ở đây, truyền lại đến nay, hiện tại cũng phát triển khá tốt.

Sau khi Tần Vũ xuống xe lửa, nhìn dòng người tấp nập trong thành phố lớn, chỉ cảm thấy có chút cô độc.

Bình thường Tần Vũ luôn ở cùng Lão Hồ và Bàn Tử, nhưng bây

giờ chỉ còn lại một mình.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, đợi kiếm tiền xong, xem có tin tức gì không, xem họ ở đâu.” Tần Vũ lắc đầu, nói.

Thành Đô trong giới cũng là một tụ điểm, có một chợ đen, nơi có thể giao dịch đủ loại hàng hóa đen, và cũng có thể tìm mua đủ loại đồ vật mà bên ngoài không mua được.

Tất cả những điều này đều do Lão Hồ và Bàn Tử kể cho Tần Vũ nghe, anh đã không đến đó.

Ban đầu Tần Vũ rất hứng thú, nhưng bây giờ nhìn Thành Đô lớn như vậy.

Chương 415

Tần Vũ lại có chút ngẩn người, vì anh căn bản không biết chợ đen ở đâu, trên bản đồ đương nhiên cũng không thể tìm được nơi như vậy.

"Phải làm sao đây?" Tần Vũ đang đứng ở ga xe lửa không biết nên đi đâu về đâu thì đột nhiên từ bên cạnh đi ra một thanh niên hèn hạ, tiến lại gần Tần Vũ.

Chưa kịp đợi thanh niên hèn hạ kia mở miệng nói chuyện, Tần Vũ đã nói trước: "Tôi không mua đĩa lậu, cảm ơn." Hóa ra Tần Vũ đã nhầm thanh niên kia là người bán đĩa lậu.

Thanh niên kia nghe Tần Vũ nói xong, sắc mặt khó coi như vừa nuốt phải ruồi chết, nói với Tần Vũ: "Gì chứ?

Tôi trông giống người bán đĩa lậu lắm sao?" Tần Vũ nghe thanh niên nói xong, lần này mới ngẩng đầu lên, nhìn rõ thanh niên, hỏi: "Vậy anh là ai?

Tìm tôi có chuyện gì sao?

Chúng ta hình như không quen biết nhau." Thanh niên mới đắc ý nói: "Tôi không bán đĩa lậu, cũng không phải chèo kéo khách." Sau đó, thanh niên lộ ra vẻ mặt hung ác, rồi từ trong người rút ra một con dao nhỏ, nói với Tần Vũ: "Lão tử thu tiền bảo kê, nhìn anh ăn mặc khá tốt, nộp sáu trăm đi." "Sáu trăm?" Tần Vũ mới hiểu ra, thằng nhóc này cư nhiên gây sự, Tần Vũ đâu có sợ gây sự, dù sao đã trải qua bao nhiêu chuyện, ngay cả quỷ cũng không sợ, thì sao có thể sợ thằng nhóc này chứ?

"Nhanh giao tiền đi, nếu không giao, cẩn thận cái mạng của anh đấy." Thanh niên thấy Tần Vũ dường như không vội, lập tức múa con

dao nhỏ trước mặt Tần Vũ, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể đâm Tần Vũ một nhát.

Chỉ thấy Tần Vũ lại không chút biểu cảm, thanh niên tưởng Tần Vũ bị dọa ngốc rồi, nhưng trong lòng Tần Vũ không hề có chút gợn sóng nào.

"Bây giờ hiểu rõ chưa?

Rốt cuộc có đưa hay không?" Thanh niên hung hăng hỏi Tần Vũ, lúc này ở ga xe lửa không có người, nếu là người bình thường, không chừng thật sự sẽ bị thanh niên dọa.

Nhưng Tần Vũ không phải là người bình thường!

Chỉ thấy chưa kịp đợi thanh niên làm động tác gì nữa, Tần Vũ đã ra tay trước, một tay nắm lấy cánh tay cầm dao của thanh niên, mạnh mẽ dùng sức.

Mặc dù Tần Vũ không đánh lại Lý Mẫn, nhưng chẳng lẽ không đánh lại một tên côn đồ nhỏ sao?

Chỉ thấy sau khi Tần Vũ dùng sức, thanh niên chỉ cảm thấy cổ tay đau nhức khôn xiết, cư nhiên buông lỏng tay, con dao nhỏ rơi xuống, thì bị Tần Vũ nắm chặt.

"Anh bạn cũng đi cướp bóc à, nhưng lần này cướp trên người tôi, e rằng sẽ gặp xui xẻo rồi đấy!" Tần Vũ cười hiểm ác, nói với thanh niên trước mặt, đồng thời con dao nhỏ cũng được anh múa may trước mặt thanh niên.

Đám người như thanh niên này, đương nhiên không có gan lớn như Tần Vũ, chỉ thấy lúc này mặt đầy hoảng sợ, nói với Tần Vũ: "Anh bạn, cẩn thận con dao một chút, đừng lung tung, bây giờ là xã hội pháp trị, làm bị thương người khác sẽ phải ngồi tù." Tần Vũ nghe thanh niên nói xong, suýt nữa thì bật cười, nói với thanh niên: "Biết

bây giờ là xã hội pháp trị à?

Vậy mà dám động thủ với tôi sao?" Thanh niên mới nhận ra mâu thuẫn giữa lời nói và hành động của mình, trong lòng bất lực khôn xiết, nói với Tần Vũ: "Đừng động tôi, tôi có chỗ dựa đấy, anh trai tôi ở gần đây, động vào tôi, đừng hòng có thể đi an toàn!" Trước đó Tần Vũ bị Lý Mẫn dọa, nhưng Lâm gia là gia tộc thực sự lớn, Tần Vũ quả thực không thể chọc vào, nhưng bây giờ nếu ngay cả một tên côn đồ nhỏ bên đường cũng không dám chọc vào, thì Tần Vũ còn là Tần Vũ sao?

Lúc này, Ngô Lục vẫn luôn im lặng, đột nhiên nói với Tần Vũ và Long Thiên: "Tôi cũng muốn đi, đại ca đừng bỏ tôi lại!" Ngô Lục cũng là người có "huệ nhãn thức châu" (mắt nhìn người tinh tường), tuy không biết Tần Vũ rốt cuộc là ai, nhưng cậu ta biết Tần Vũ là một người có tiền, và trọng tình nghĩa, một người như vậy, đương nhiên phải đi theo!

Chỉ thấy Ngô Lục vội vàng đi đến bên cạnh Tần Vũ, nhanh chóng nói: "Đại ca, tôi thấy anh lần đầu đến đây, đương nhiên cần một người đi theo dẫn đường, tôi thuộc đường ở đây, tôi sẽ làm chân sai vặt cho anh." Sở dĩ Ngô Lục nói nhanh như vậy, cũng vì sợ Tần Vũ không để ý đến cậu ta thì không hay.

Nhưng Tần Vũ lại không phải người như vậy.

Tần Vũ nghe Ngô Lục nói xong, không khỏi thầm nghĩ trong lòng: "Đã kết thiện duyên rồi, vậy thì để cậu ta đi theo đi, cũng là một mối duyên phận." Suy nghĩ xong, Tần Vũ liền lạnh nhạt nói với Ngô Lục: "Được rồi, vậy tôi sẽ để cậu đi theo tôi." Ngô Lục thấy Tần Vũ đồng ý thỉnh cầu của mình, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Từ xưa đến nay đều có câu nói, thà làm quản gia của tể tướng, còn hơn làm quan huyện nghèo.

Mặc dù thân phận hiện tại của cậu ta chỉ là một "chân sai vặt" cho Tần Vũ, nhưng Tần Vũ lại là người có tiền đồ, làm chân sai vặt cho anh ấy, tương đương với việc Ngô Lục không phải tiếp tục lăn lộn trên xã hội này, tốt hơn gấp trăm ngàn lần.

Long Thiên thấy Ngô Lục cư nhiên dễ dàng như vậy, lại có thể bám được một "đại đùi" như Tần Vũ, trong lòng không khỏi cảm thán: "Thật là kẻ ngu có phúc, tiện nhân có tiện mệnh." Tiếp theo, Long Thiên dẫn Tần Vũ và cả nhóm đi ăn cơm, rồi tắm rửa, gần như một "dịch vụ một cửa", cuối cùng sắp xếp cho Tần Vũ một khách sạn, thậm chí còn mở cho Ngô Lục một phòng riêng.

Đó chính là lợi ích của việc bám được "đại đùi"!

"Tối nay một giờ, tôi sẽ tìm anh." Cuối cùng Long Thiên chỉ để lại một câu nói rồi rời đi, đồng thời cũng mang theo số vàng.

Ngô Lục nhìn cái ba lô đựng vàng của Tần Vũ bị thuộc hạ của Long Thiên mang đi, trong lòng vô cùng không nỡ, nói với Tần Vũ bên cạnh: "Anh không sợ họ lấy đồ xong rồi không quay lại sao, đại ca?" Tần Vũ lại không cho là đúng, chỉ lạnh lùng nói với Ngô Lục bên cạnh: "Đó chỉ là vàng thôi, cũng không đáng bao nhiêu tiền, chỉ coi là lộ phí.

Nếu họ lấy rồi chạy, thì cứ chạy đi, sau này nếu tôi gặp lại, nhất định sẽ đánh gãy chân chó của họ." Ngô Lục nghe Tần Vũ nói một cách bình tĩnh như vậy, trong lòng càng thêm kích động, bởi vì từ lời nói của Tần Vũ, cậu ta nghe ra rằng số tiền vàng bốn kilogram đó Tần Vũ căn bản không để vào mắt, có thể thấy mức độ giàu có của anh ấy căn bản không thể tưởng tượng được.

"Đại ca, hôm nay tôi gặp được anh, thật sự là phúc khí của tôi, sau này tôi sẽ theo anh mà lăn lộn, tuyệt đối sẽ không sợ bọn tạp nham Hắc Long Bang đó nữa." Ngô Lục vui vẻ nói với Tần Vũ, một câu nói

nhìn thì như đang nói Ngô Lục, nhưng thực chất là đang gián tiếp khen ngợi Tần Vũ, tâng bốc anh.

Tần Vũ chỉ phẩy tay với Ngô Lục, rồi nói: "Được rồi, nói nhiều thế đủ rồi, nhanh đi nghỉ ngơi đi." Phải biết rằng suốt chặng đường, họ đều đi ghế cứng, căn bản không thể nghỉ ngơi đàng hoàng, bây giờ đương nhiên phải vùi mình vào một chiếc giường mềm mại, ngủ một giấc thật ngon.

Tần Vũ nói xong với Ngô Lục, không thèm để ý đến phản ứng của Ngô Lục nữa, chỉ mở cửa phòng của mình, bước vào rồi đóng cửa lại.

Ngô Lục nhìn Tần Vũ như vậy, trong lòng cũng không cảm thấy gì, bởi vì nếu không có Tần Vũ, bây giờ cậu ta không biết sẽ ra sao.

Thời gian từng chút trôi qua, Tần Vũ nằm trên giường không cảm thấy mình ngủ được bao lâu, chuông báo điện thoại đã định sẵn vang lên, đúng một giờ.

Tần Vũ là một người rất đúng giờ, vội vàng xuống giường đi giày, vừa mới mặc chỉnh tề xong, thì nghe thấy tiếng gõ cửa phòng.

Người đến đương nhiên là Long Thiên, thực ra anh ta đã đến sớm, từ mười hai giờ rưỡi đã đến rồi, nhưng không muốn làm phiền Tần Vũ.

Chỉ thấy Tần Vũ mở cửa phòng, sau khi thấy Long Thiên, không khỏi nói: "Anh khá đúng giờ đấy." Long Thiên nghe xong, chỉ cười ngượng ngùng, không nói ra việc mình đến sớm, rồi nói với Tần Vũ: "Bây giờ chúng ta đi, sau khi đến nơi, thời gian chắc cũng vừa đủ." Lúc này, Ngô Lục cũng từ phòng mình đi ra, thấy Long Thiên đã đến, không khỏi cười nói với Long Thiên: "Anh đến sớm thật đấy!" Chợ đen, tuy nơi nào cũng có, nhưng Ngô Lục biết, những nơi đó chỉ là những "trò vặt" mà thôi, lần này đi cùng Tần Vũ, không chừng có thể nhìn thấy "trường diện lớn" thực sự!

Vì vậy cậu ta mới cố ý canh thời gian, tỉnh dậy vào giờ này, muốn đi cùng Tần Vũ.

Long Thiên đâu có rảnh mà nói chuyện với cái tên tiểu nhân đắc chí này, anh ta chỉ trừng mắt nhìn Ngô Lục, sau đó quay đầu nói với Tần Vũ: "Tôi sẽ dẫn đường phía trước, anh đi theo." Xuống lầu xong, Long Thiên liền lái xe của mình.

Ngô Lục nhanh chóng giúp Tần Vũ mở cửa xong, cũng lập tức chui vào.

Long Thiên tuy không thích Ngô Lục, nhưng dù sao cũng không thể trực tiếp đuổi Ngô Lục xuống xe trước mặt Tần Vũ, vì vậy chỉ đành cố nén cơn giận, lái xe đi.

Xe của Long Thiên cứ chạy mãi, cư nhiên không hướng về những khu phố sầm uất của thành phố, mà đi vào những con đường nhỏ, hướng về thị trấn.

"Long Thiên, anh không đi đường lớn, lẽ nào muốn đưa tôi đến một nơi vắng vẻ, rồi lần này 'hắc ăn hắc' sao?" Ngô Lục gan không lớn, thấy Long Thiên cứ đi vào đường nhỏ, trong lòng không khỏi lo lắng, chất vấn Long Thiên.

Long Thiên nghe Ngô Lục nói xong, trong lòng quả thực vô cùng tức giận, mặc dù có Tần Vũ ở đây, nhưng cái cục tức trong lòng nếu không xả ra, thì chắc chắn sẽ tức chết mất.

Phải biết rằng trước đây Ngô Lục trước mặt anh ta luôn khép nép, bây giờ cư nhiên dám lớn tiếng với anh ta, thử hỏi sự chênh lệch này, ai lại có thể dễ dàng chấp nhận được chứ?

Chỉ thấy Long Thiên vừa chuyên tâm lái xe, vừa nói với Ngô Lục: "Câm miệng đi, thằng nhóc chưa từng thấy đời, ngay cả tôi muốn đi đâu cũng không biết!" Ngô Lục trước đó hổ giả oai, nhưng thực ra

trong lòng vô cùng sợ Long Thiên, lúc này bị Long Thiên quát mắng như vậy, lập tức co rúm lại, ngồi trên ghế, rụt cổ.

Bàn Tử vốn không phải người lương thiện, hắn vừa đếm số tiền Tần Vũ để lại, vừa cười toe toét nói với Ngô Lục bên cạnh: "Đứa bạn mày cầu nguyện chắc chắn sẽ quay lại, nếu không thì tao biến mày thành một con quỷ, thay thế con rối của tao!" Ngô Lục nghe lời Bàn Tử nói xong, sợ đến mức gần như tè ra quần, liền nói với Bàn Tử mặc đồ trắng bên cạnh: "Tôi biết rồi… cứ yên tâm… đi, anh cả của tôi… nhất định sẽ quay lại cứu tôi." Phải nói thêm, Ngô Lục lần đầu tiếp xúc với thế giới linh dị, lúc này thực sự sợ đến tột độ, chỉ thấy sau khi nói xong mấy câu, thân thể run rẩy không ngừng.

Bàn Tử mặc đồ trắng nhìn bộ dạng Ngô Lục sợ hãi như vậy thì càng cười phá lên một cách càn rỡ, vì trong mắt hắn, một thằng nhát gan như thế là nguồn tiền dễ kiếm nhất.

Chuyện chia làm hai ngả, sau khi nói về Ngô Lục, quay lại phía Tần Vũ, chỉ thấy hiện tại Tần Vũ và Long Thiên đang lang thang khắp các con phố.

Vì cả hai người gần như lần đầu đến nơi này, không quen thuộc với nó, nên cũng không biết nên đi đâu để bán một con dao găm, chỉ đành đi lang thang khắp nơi, thử vận may.

Nghe thì đơn giản, nhưng Tần Vũ và Long Thiên cứ thế đi đi lại lại trên phố, lãng phí gần hai mươi phút, lại không hề gặp được một nơi nào có thể bán vũ khí?

Phải biết, cái chợ đen này chỉ mở cửa ba tiếng đồng hồ, thời gian này đại diện cho mạng sống của Ngô Lục.

Hiện tại đã mất hai mươi phút, cộng thêm thời gian Tần Vũ lãng phí trước đó, tổng cộng đã gần bốn mươi phút, chỉ còn lại một tiếng rưỡi.

Thời gian này tuy nghe có vẻ dư dả, nhưng nếu Tần Vũ vẫn không tìm được nơi nào có thể bán vũ khí trong tay thì chưa biết chừng Ngô Lục thật sự sẽ bị tên Bàn Tử mặc đồ trắng kia mang đi mất.

"Chết tiệt, lần này đúng là xui xẻo." Thấy mọi chuyện đều không thuận lợi, Tần Vũ không khỏi mở miệng than vãn.

Ban đầu tôi cứ nghĩ lần này sẽ rất thuận lợi, lấy tiền, rồi tìm tin tức của Bàn Tử và Lão Hồ.

Thế mà bây giờ tiền tuy đã lấy được, nhưng lại sắp mất sạch, hơn nữa một người bạn của tôi còn đang ở trong đó.

Sao mà không thấy phiền não và tức giận cho được chứ?

Chỉ thấy Long Thiên nhìn trạng thái hiện tại của Tần Vũ xong, chỉ đành mở miệng nói với Tần Vũ: "Cậu cứ kiên trì tìm đi, nhất định sẽ tìm được thôi." Tần Vũ đương nhiên cũng không muốn từ bỏ Ngô Lục, dù sao đó cũng là một mạng người, tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Quả nhiên, dưới sự nỗ lực tìm kiếm của hai người, họ cuối cùng đã tìm thấy một cửa hàng.

Chương 416

Phải nói đây là một cửa hàng rất tốt, bởi vì hầu hết những người khác đều bày bán ở các gian hàng tạm bợ, việc có một cửa hàng thực thụ trong Chợ đen Nam Minh cho thấy nó chắc chắn không tầm thường.

Bên ngoài cửa hàng, treo một tấm biển đề hai chữ "Vũ khí".

Tần Vũ và Long Thiên nhìn thấy xong, trên mặt cả hai đều lộ ra vẻ vui mừng, liền lập tức đi vào.

Tần Vũ bước vào xong, chỉ thấy trong cửa hàng không bày bán thứ gì, so với tiệm vàng trước đó thì ít nhất còn bày kim cương, vàng bạc các loại.

Nhưng có lẽ sẽ không có ai ở đây sau đó, Tần Vũ đành cắn răng hỏi mấy gã tráng hán bên trong: "Xin hỏi ở đây có thu mua vũ khí không?" Lời Tần Vũ vừa thốt ra, chỉ thấy một gã tráng hán đứng dậy hỏi: "Có bao nhiêu hàng thế?" Nghe lời gã tráng hán này nói xong, Tần Vũ rõ ràng sững sờ.

Long Thiên bên cạnh, lúc này cũng cảm thấy có điều không đúng, dù sao cậu ta cũng từng lăn lộn trong hắc đạo mà.

"Tôi chỉ có một cái." Tần Vũ nói với mấy gã tráng hán đó.

Chỉ thấy gã tráng hán duy nhất trả lời Tần Vũ nghe xong thì sắc mặt lập tức sầm xuống, nói: "Một cái thôi à?

Thu cái gì, phá đám à." Tần Vũ nghe lời này thì càng không nắm bắt được tình hình.

Lúc này, Long Thiên đã nhìn ra manh mối, liền nhỏ giọng nói với Tần Vũ bên cạnh: "Ở đây hình như không thu binh khí, mà là bán vũ

khí.” Khi nói đến từ “vũ khí”, Long Thiên để Tần Vũ dễ hiểu hơn, còn dùng tay khoa tay múa chân, mô phỏng hình dáng một khẩu súng.

Tần Vũ cũng không phải kẻ ngốc, nhìn Long Thiên khoa tay múa chân xong, trong lòng tự nhiên cũng hiểu ra phần nào, liền lập tức cười nói với mấy gã to con đó: “Xin lỗi, tôi tìm nhầm chỗ rồi.” Mấy gã to con đó nghe Tần Vũ nói xong cũng không nói nhiều, chỉ cười cười, dù sao thì “hòa khí sinh tài”, làm ăn buôn bán đương nhiên không ai muốn đắc tội với khách hàng tiềm năng.

Chỉ thấy Tần Vũ và Long Thiên vội vã rời khỏi cửa hàng đó, cả hai đều sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Trong mắt Tần Vũ, điều này còn đáng sợ hơn nhiều so với việc chiến đấu với quỷ.

Vì đối phó với quỷ quái, Tần Vũ có đạo thuật, nhưng đối phó với những thứ này, Tần Vũ đâu có thân thể bằng đồng cân sắt cốt, căn bản không thể chống đỡ nổi.

Trong lòng nghĩ vậy, Tần Vũ và Long Thiên lại một lần nữa đi tìm nơi có thể bán vũ khí.

Trời không phụ lòng người có tâm, tuy Tần Vũ và Long Thiên không tìm được nơi bán vũ khí, nhưng họ lại tìm thấy một sàn đấu giá.

Chính xác hơn, ở đây cũng không phải nơi thu mua binh khí, mà là một đài đấu giá.

Nhưng Tần Vũ thật sự không tìm được nơi nào có thể bán con dao găm kia nữa, nên chi bằng cứ trực tiếp đấu giá, biết đâu giá cả còn tốt hơn.

Chỉ thấy Tần Vũ và Long Thiên nhanh chóng tìm thấy người phụ trách.

Sàn đấu giá này là do người của Chợ đen Nam Minh thiết lập, đối với việc có người đến bán hàng đương nhiên họ rất vui, vì như vậy có thể thúc đẩy các giao dịch trong đó.

Hơn nữa, nếu món đồ bán được, họ cũng có thể nhận ba phần trăm hoa hồng.

Tuy ba phần trăm thoạt nghe có vẻ không nhiều, nhưng một khi món đồ bán được vài chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu, thì đó lại không phải là con số nhỏ.

Chỉ thấy lập tức có người tiến đến xem món đồ của Tần Vũ.

Một tiểu thanh niên trạc tuổi Tần Vũ đã thân thiết giới thiệu bản thân với Tần Vũ và Long Thiên.

"Tôi tên An Cửu, có đồ muốn ký gửi bán không?" An Cửu đương nhiên không phải tên thật.

Trong chợ đen, trừ khi bị người chính quyền truy tìm, hiếm có ai báo tên thật.

Dù ở chợ đen Nam Minh không xảy ra tình trạng giết người cướp của, nhưng một khi ra khỏi chợ đen, đó không còn là phạm vi quản lý nữa rồi.

Nếu tùy tiện tiết lộ tên tuổi của mình, đến lúc ra khỏi chợ đen Nam Minh mà bị người khác để mắt tới thì coi như xong đời.

Vì vậy, đa số mọi người đều dùng tên giả.

Chỉ thấy Tần Vũ cũng rất khách khí nói với An Cửu: "Tôi muốn bán một con dao găm." Đồng thời, cũng lấy con dao găm của mình ra.

Có thể làm giám định viên ở đây, An Cửu đương nhiên không có nhãn lực kém.

Chỉ thấy sau khi xem xét kỹ lưỡng, sắc mặt hắn đột nhiên trầm

xuống, rất khách khí nói với Tần Vũ: "Khách nhân, xin đợi một lát.

Món đồ này hình như hơi quá quý trọng, tôi cần đi mời sư phụ của tôi đến." An Cửu nói xong, cẩn thận đưa dao găm lại cho Tần Vũ, rồi nhanh chóng rời đi.

Long Thiên bên cạnh thấy An Cửu khách khí như vậy, lại nói con dao găm này quý trọng, trong lòng càng tò mò, mở miệng hỏi Tần Vũ: "Món đồ này là cái gì mà người đó lại căng thẳng như vậy?" Tần Vũ nghe lời Long Thiên nói cũng không giấu giếm.

Dù sao Long Thiên cũng đã đủ ý tứ rồi, cũng là bạn của tôi.

Chỉ thấy tôi mở miệng giải thích với Long Thiên: "Đừng nhìn nó chỉ là một con dao găm, có vẻ cũ kỹ, thậm chí còn có vết sứt mẻ, nhưng nó không phải là một món đồ bình thường, mà là một kiện *pháp khí*." Mặc dù Tần Vũ cũng không biết món đồ này uy lực đến mức nào, nhưng con dao găm này cũng có thể được giám định bốn trăm điểm tích lũy trong hệ thống.

Trong mắt Tần Vũ, đây hẳn không phải là món đồ tầm thường.

Nếu không phải vì món đồ lần này, Tần Vũ tôi sẽ không nỡ mang con dao găm này đi đấu giá.

Dù sao tiền bạc sao quan trọng bằng điểm tích lũy chứ?

Chỉ khi có đủ điểm tích lũy, tôi mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Chỉ thấy Long Thiên nghe lời Tần Vũ nói xong, tuy không hiểu cái gọi là *pháp khí* có tác dụng gì, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Nếu có điều gì cần biết, Tần Vũ tự nhiên sẽ nói.

Đã không nói, vậy thì không cần biết.

Lúc này, An Cửu cũng cuối cùng dẫn theo một lão đầu râu tóc bạc phơ đi tới.

Lão đầu này tuy nhìn bề ngoài tóc bạc trắng, nếp nhăn không ít, nhưng lại tràn đầy sức sống, khí sắc hồng hào, từ khí tức không hề thấy vẻ già nua.

"Thằng nhóc có một thanh *pháp khí* đúng không?

Mau lấy ra cho lão đây xem nào!" Lão đầu vừa đến đã không khách khí nói với Tần Vũ.

Tần Vũ nghe lời lão đầu nói xong, không khỏi cau mày, rõ ràng là không vui vì lão đầu này lại dùng giọng điệu ra lệnh để nói chuyện.

Nhưng Tần Vũ đang đeo mặt nạ, lão đầu kia tự nhiên không để ý thấy Tần Vũ không vui.

Lúc này An Cửu vội vàng nói với Tần Vũ với vẻ áy náy: "Xin lỗi quý khách, sư phụ của tôi quá say mê mấy thứ này, nên lời nói có phần khó nghe, mong quý vị đừng để bụng." Nghe An Cửu nói vậy, Tần Vũ mới hơi dịu đi một chút, đưa con dao găm của mình cho lão đầu kia.

Lão đầu này không phải loại người hữu danh vô thực, hay ỷ già cậy già.

Chỉ thấy lão cẩn thận tiếp nhận con dao găm của Tần Vũ xong, liền lập tức bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Thời gian chưa đầy hai ba phút, lão đầu kia đã đột nhiên kinh ngạc kêu lớn một tiếng, mở miệng nói: "Quả nhiên là một thanh *pháp khí* thật, ta cứ tưởng đồ đệ ta nhìn nhầm chứ!" An Cửu nghe lời sư phụ nói xong, ngượng ngùng cười quái dị nói: "Sư phụ, con đã theo người học bao lâu rồi, không có công lao mười phần thì cũng phải có bảy phần chứ, sao mà nhìn nhầm món đồ được?" "Mồm mép tép nhảy!

Trình độ hiện tại của ngươi làm gì có bản lĩnh bảy phần của ta, ta thấy ba phần là cùng!" Lão đầu lúc này không còn xem dao găm nữa,

vì ông đã gần như xác định được giá trị của món đồ.

An Cửu không cãi lại sư phụ nữa, chỉ nói với sư phụ: "Khách nhân đang chờ ở đây, sư phụ nói đi." Lão đầu kia nghe lời An Cửu nói, cũng ngừng đùa giỡn, rất trấn định nói với Tần Vũ: "Món đồ này quả thực là một thanh *pháp khí* không tồi, hơn nữa bên trong còn khắc họa *Lôi Phù*.

Đạo phù này tuy có chút hư hao, nhưng vẫn có thể phát huy một chút tác dụng, giá cả ít nhất cũng phải khoảng ba triệu." Tần Vũ vốn chỉ cần dùng con dao găm này để bù đắp vào tám trăm ngàn còn thiếu.

Mặc dù anh đã sớm biết con dao găm này không phải vật phàm.

Nhưng Tần Vũ không ngờ con dao găm này lại đáng giá đến vậy, mang lại thu nhập hơn ba triệu.

Trừ đi hai triệu kia, Tần Vũ vẫn có thể còn lại không ít tiền.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với lão đầu: "Vậy thì xin lão tiên sinh giúp tôi ký gửi bán." Lão đầu tự nhiên cười gật đầu đồng ý, vì một khi món đồ bán được, ông ta sẽ nhận được phần trăm hoa hồng.

Chương 417

Ba triệu hoa hồng, đó cũng không phải là con số nhỏ.

“Được rồi, món đồ này sẽ được chen ngang, sắp xếp vào món đấu giá tiếp theo, An Cửu, con đi làm đi.” Lão đầu nói với An Cửu bên cạnh.

Tiếp theo, Tần Vũ và Long Thiên đang đợi món đồ được đấu giá thành công.

Hiện tại trên đài là một món đồ, một bộ *Đường Tam Thái* đời Đường rất danh quý, cũng không ít người đang ra giá.

Tần Vũ thực sự không thưởng thức được những thứ này.

Trong mắt anh, những món đồ này mang về nhà cũng chỉ để bày xem, hoàn toàn không có tác dụng lớn.

Chẳng mấy chốc, một bộ *Đường Tam Thái* đã bị người khác mua đi với giá cao, cái giá đó cao đến mức Tần Vũ cũng khó mà tưởng tượng nổi.

Lúc này, An Cửu cũng cuối cùng bước lên đài, nói với các vị khách mua dưới đài: “Xin lỗi quý vị, vì đột nhiên có một món đồ tốt, hơn nữa người bán cũng đang cần tiền gấp, nên cần được ưu tiên chen ngang.” Các vị khách mua bên dưới lập tức than phiền không ít, vì món đồ đó có rất nhiều người để mắt tới.

An Cửu chỉ đành chịu áp lực, vờ như không nghe thấy những lời than phiền đó, rồi tiếp tục nói: “Món đồ tiếp theo sẽ được đấu giá, là một kiện vũ khí, *pháp khí* hình dao găm, khắc họa *Lôi Phù*, và *Lôi Phù* này có thể phát huy sức mạnh không nhỏ.” Lời An Cửu vừa thốt ra, bên dưới sàn đấu giá lập tức yên tĩnh hẳn, vì thực sự

không ai ngờ món đấu giá tiếp theo lại là *pháp khí*.

Phải biết rằng *pháp khí* vô cùng hiếm có, vì với trạng thái thế giới hiện tại thì gần như khó có thể chế tạo ra *pháp khí* nữa, nên đại đa số đều là vật đào được từ lòng đất.

Hơn nữa, vì *pháp khí* có hiệu quả đối với quỷ quái, nên hầu như đều sẽ được một số gia tộc lớn hoặc môn phái thu thập, ví dụ như *Mạc Kim Giáo Úy*, *Bàn Sơn Đạo Nhân* nổi tiếng.

Những món đồ lưu lạc ra ngoài thì vô cùng ít ỏi.

Trong số những người dưới đài, có một số thường xuyên phải đối phó với những thứ đó, đương nhiên cần một vũ khí vừa tay và dễ dùng.

Một con dao găm là một lựa chọn vô cùng tốt.

Chỉ thấy lập tức có người lớn tiếng nói: "Một triệu!

Con dao găm đó, tôi muốn!" Nhưng lời người này vừa dứt, liền lập tức có người mở miệng phản bác: "Mới một triệu thôi sao, lão nhà quê muốn gì thế!

Tôi ra một triệu rưỡi!" Tần Vũ và Long Thiên nhìn giá cả, không ngờ lại leo thang nhanh đến vậy.

Trong một thời gian ngắn, giá đã tăng lên một triệu rưỡi.

Chẳng trách lão đầu kia lại trực tiếp đưa ra giá ba triệu.

Chỉ thấy người vừa ra giá một triệu rưỡi chưa đắc ý được bao lâu, lập tức có người mở miệng nói: "Món đồ này, tôi cũng thấy không tồi, tôi ra hai triệu!" Mỗi lần tăng giá đều là năm trăm ngàn, có thể thấy quyết tâm của những người này.

Tần Vũ và Long Thiên trong lòng càng vui mừng không thôi, vì nhìn kiểu này, chẳng mấy chốc sẽ đạt đến ba triệu.

Sau khi giá đạt hai triệu, quả thực đã khiến một số người eo hẹp tài chính không tiếp tục ra giá nữa.

Nhưng trong số những người có năng lực đặc biệt, không thiếu người có tiền!

Chỉ thấy lúc này, một trung niên nhân cũng đeo mặt nạ dùng giọng trầm thấp nói: "Hai triệu rưỡi!

Các vị nể mặt tôi một chút, món đồ này nhường lại cho tôi đi." Trung niên nhân này vừa xuất hiện, liền lập tức đẩy giá hai triệu sắp thành định cục lên năm trăm ngàn nữa, khiến người vừa ra giá hai triệu chỉ cảm thấy uất ức không thôi.

"Giá đã đạt hai triệu rưỡi, có ai muốn tiếp tục ra giá không?" An Cửu nghe giá này xong, vẫn nhìn một lượt xuống những người dưới đài, mở miệng hỏi.

Mặc dù sư phụ của An Cửu đã định giá cho con dao găm của Tần Vũ là ba triệu, nhưng nhiều khi đấu giá không có giá chuẩn.

Có những món đồ có giá trị riêng của nó.

Nhưng khi đấu giá, nếu người mua không có nhãn lực, căn bản không nhận ra giá trị thực của món đồ đấu giá, thì giá cả sẽ giảm đi rất nhiều.

Có những lúc, nếu món đồ đấu giá có quá nhiều người yêu thích, thì giá của nó cũng sẽ bị thổi phồng lên rất cao.

Vì vậy, trong mắt An Cửu, hiện tại một con dao găm được hai triệu rưỡi là một cái giá rất tốt rồi.

"Hai triệu rưỡi lần thứ nhất!" An Cửu nói với những người dưới đài, đồng thời ánh mắt cũng đang tìm kiếm xem có ai ra giá nữa không.

Nhưng hai triệu rưỡi, đương nhiên không có nhiều người sẽ ngu

ngốc tiếp tục ra giá, dù sao những người ở đây cũng không phải ai cũng làm nghề đó.

"Chẳng lẽ món đồ này sẽ bán với giá hai triệu rưỡi thôi sao?" Long Thiên thấp giọng nói, vì cậu cũng nghe lão đầu nói nó trị giá hơn ba triệu.

Nếu bán như vậy thì chẳng phải quá lỗ sao.

Tần Vũ thì không nghĩ vậy.

Từ lúc anh quyết định bán dao găm, anh đã không cảm thấy thiệt thòi gì, vì điểm tích lũy đối với anh còn quan trọng hơn.

Ba triệu chưa chắc đã đổi được điểm tích lũy.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Long Thiên: "Thôi được rồi, không cần biết cuối cùng bán được bao nhiêu tiền, chỉ cần đủ tiền quay về cứu người là được." "Hai triệu rưỡi lần thứ hai!" An Cửu lại một lần nữa nói, và cây búa trong tay cũng sắp sửa gõ xuống.

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy đám đông đột nhiên bị một nhóm vệ sĩ mặc vest đen mở ra một con đường.

Người đi phía trước, đương nhiên là Lâm Diệp dẫn theo người của Lâm gia!

Chỉ thấy Lâm Diệp vô cùng ngông cuồng nói: "Đang đấu giá à?

Vừa hay tôi định mua một món quà, xem có cái nào thích hợp không." An Cửu đương nhiên nhận ra vị thiếu gia nhà họ Lâm này.

Chỉ thấy hắn lập tức mở miệng giới thiệu với Lâm Diệp: "Hiện tại tôi đang đấu giá một kiện *pháp khí*, là *pháp khí* hình dao găm, hơn nữa trên đó còn có *Lôi Phù*." Lâm Diệp nghe xong thì mắt sáng lên, vì ông nội Lâm gia lại rất thích mấy thứ này.

Lúc này, Lâm Phượng cũng mở miệng nói: "Mua đi." Thấy ngay

cả Lâm Phượng cũng đồng ý rồi, Lâm Diệp còn có gì để mà không làm tốt chứ?

Lập tức hỏi An Cửu: "Hiện tại giá cả đã đến mức nào rồi?" "Hai triệu rưỡi." An Cửu nói với Lâm Diệp.

Lâm Diệp nghe giá này xong, không khỏi cười khẩy nói với mọi người xung quanh: "Cái giá này đâu có đắt, tôi ra ba triệu vậy." Lúc này Lâm Diệp vừa ra tay, rất nhiều người không dám ra giá nữa, vì ai cũng phải chú ý không được đắc tội với Lâm gia.

Nên không ai ra giá nữa.

Nhưng trung niên nhân đeo mặt nạ kia lại một lần nữa nói: "Bốn triệu!" Vị trung niên nhân kia làm *đảo đấu*, đương nhiên cần một vũ khí, nên không muốn dễ dàng từ bỏ và lại tăng giá thêm một lần nữa.

Lâm Diệp thấy vậy mà vẫn có người tăng giá, cũng không dùng gia tộc của mình để hù dọa người ta, mở miệng nói với người đó: "Đại thúc, đừng tranh nữa, ông tranh không lại tôi đâu, tôi ra năm triệu!" Hiện tại giá cả thực sự đã bước vào giai đoạn đỉnh điểm, lại tăng thêm một triệu, thực sự đáng sợ.

Từ hai triệu rưỡi, đã biến thành năm triệu, tăng gấp đôi.

Vị trung niên nhân kia không có gia tộc chống lưng, chỉ là một thân một mình.

Bốn triệu vừa rồi đã là mức giá cao nhất ông ta có thể chấp nhận.

Giờ đã lên đến năm triệu, đương nhiên ông ta sẽ không tăng giá nữa.

Chỉ thấy trung niên nhân đó tức giận rời khỏi sàn đấu giá.

Lâm Diệp thì vui vẻ nói: "Bây giờ chắc không còn ai tranh với tôi nữa đâu nhỉ." Xung quanh tự nhiên im lặng.

Vì năm triệu thực sự không phải là con số nhỏ, biết đâu sau này còn gặp được món đồ tốt hơn.

An Cửu cũng bắt đầu đếm.

Cuối cùng, với giá năm triệu, giao dịch đã thành công.

Tần Vũ và Long Thiên đều vô cùng vui mừng, hai người trước đó cứ nghĩ con dao găm chỉ bán được hai triệu rưỡi, nào ngờ bây giờ lại tăng lên năm triệu.

Chương 418

Chỉ thấy Long Thiên nói với Tần Vũ: "Tuyệt quá rồi, trả cho cái tên chết tiệt kia tám trăm bảy mươi ngàn, tôi vẫn còn lại bốn triệu!" Tần Vũ hiện tại cũng hơi choáng váng.

Không ngờ chỉ trong chốc lát, anh đã sắp trở thành triệu phú.

Tần Vũ không lộ vẻ kích động, đợi Lâm Diệp và Lâm Phượng thanh toán tiền, rồi mang con dao găm kia đi xong, anh mới đi nhận tiền.

"Vừa nãy cậu đi đâu đấy, rõ ràng lúc đấu giá vẫn còn ở đây mà.

Chúc mừng nhé, thẻ năm triệu, mật khẩu sáu số một." An Cửu nói với Tần Vũ, và đưa cho Tần Vũ một tấm thẻ ngân hàng.

Tần Vũ nhận lấy, nói với An Cửu: "Không trừ phí thủ tục sao?

Đáng lẽ không đủ năm triệu mới đúng chứ." Anh không phải người tham lam, chỉ muốn hỏi rõ một chuyện.

"Đến lượt tôi nói chuyện thì mày có phần xen vào à, đúng là lắm chuyện!" Trương Thu Nhã và Văn Oánh Yến vừa mở miệng đã lớn tiếng mắng Tần Vũ.

Trong mắt họ, Tần Vũ chả là cái thá gì, đương nhiên không có phần cho người như Tần Vũ lên tiếng.

Tần Vũ vốn dĩ đã bị treo trong lòng có cục tức, bây giờ nghe lời hai người phụ nữ trước mặt nói xong, trong lòng càng thêm tức giận.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Trương Thu Nhã và Văn Oánh Yến: "Cứ treo như vậy không tốt cho sức khỏe đâu, thả tôi xuống trước đi.

Các người bày ra cái bẫy như thế này, vốn dĩ là sai rồi." Lời này

nói ra cũng có lý.

Vốn dĩ bốn người thanh niên đã có lỗi trước, bây giờ Tần Vũ chỉ yêu cầu được thả xuống, xét theo lý cũng không có lỗi.

Nhưng Văn Oánh Yến trong lòng vốn đã tích tụ nhiều lửa giận, sau khi nghe Tần Vũ nói xong, lại giận dữ bừng bừng, rất kiêu ngạo nói với Tần Vũ: "Hừ, mấy người này, có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Cứ treo đi, nếu có chuyện gì, tôi sẽ cho một triệu tiền thuốc men." Ngô Lục vừa nghe lời Văn Oánh Yến nói, liền theo bản năng động lòng.

Điều này cũng bình thường, vì cái giá mà cô ta đưa ra thực sự quá cao, lại còn cho một triệu, khiến Ngô Lục không khỏi muốn bỏ qua chuyện này.

Lúc này, Tần Vũ lại cau mày, chỉ vì lời nói của người phụ nữ này thực sự quá đáng.

"Xem ra nên cho cô ta một bài học rồi, Tử Tuyền." Tần Vũ nhỏ giọng nói với Tử Tuyền trong viên châu.

Tử Tuyền nghe lời Tần Vũ xong, cũng rất đồng tình rằng nên giáo huấn hai người phụ nữ kiêu ngạo này.

Nhưng khi Tử Tuyền định cắt đứt sợi dây thừng, để Tần Vũ đi giáo huấn hai người phụ nữ đó, chỉ thấy từ bốn phương tám hướng đột nhiên xông lên một nhóm người mặc vest đen, tất cả đều thân hình vạm vỡ, nhìn qua là biết vệ sĩ.

Thấy những người này đột nhiên xuất hiện, Tần Vũ không khỏi nói với Tử Tuyền: "Đợi đã, đừng manh động." Tần Vũ tuy rằng sau khi có Tử Tuyền phụ thể, có thể mạnh mẽ hơn một chút, nhưng cũng không thể là đối thủ của nhiều người như vậy, huống hồ trong tay họ biết đâu lại có súng.

Tần Vũ không phải kẻ ngốc, biết phải nhẫn nhịn.

Nếu lúc này ra tay, vậy thì phải đối mặt với sự vây công của nhiều người như vậy.

Điều quan trọng nhất là, dù Tử Tuyền có phụ thể thì cũng không thể đỡ được đạn mà.

Lúc này, Trương Thu Nhã cũng để ý thấy Tần Vũ vẫn luôn nói chuyện nhỏ tiếng, chỉ thấy cô ta mở miệng chất vấn Tần Vũ: "Thằng nhóc này đang lảm nhảm gì đấy!" Tần Vũ nghe Trương Thu Nhã chất vấn xong, chỉ rất mơ hồ trả lời cô ta: "Tôi đang tự nói chuyện một mình thôi." Trương Thu Nhã, đương nhiên không thể tin lời nói dối cấp thấp như vậy của Tần Vũ.

Chỉ thấy cô ta cười khẩy với Tần Vũ, rồi nhe nanh múa vuốt quát lên với Tần Vũ trước mặt: "Thằng nhóc, đừng giở trò với tao, tao biết mày chắc chắn đang mắng tao!" Tần Vũ thực sự muốn nói một câu: "Đoán đúng ghê." Nhưng tình hình hiện tại không cho phép anh nói ra lời nào, nếu không chắc chắn sẽ gặp rắc rối.

Đám người áo đen nhanh chóng tụ tập hết trước mặt thanh niên.

Chỉ thấy một người trông giống trung niên trong số đó, nói với Lâm Diệp: "Trên ngọn núi đó, quả thực có tồn tại một ngôi mộ." Tần Vũ đang bị treo nghe lời đó xong, không khỏi đắc ý nói trong lòng: "Xem ra mình quả nhiên không đoán sai, ở đây thực sự có mộ.

Mình đã đi đúng chỗ." Nhưng điều đáng tiếc là Tần Vũ tuy không tìm nhầm chỗ, nhưng Lão Hồ và Bàn Tử lại căn bản không ở đây, và anh đã phải chịu đựng khổ nạn hiện tại.

Lâm Diệp nghe lời của vị đội trưởng vệ sĩ kia xong, khá khách khí nói: "Đa tạ Ly Thúc, cứ để các anh em đi mai phục ở chỗ khác đi.

Ở đây đông người quá, tôi cũng khó mà hành động được." Ly Thúc

nghe lời Lâm Diệp nói xong, cũng rất hiểu thân phận của mình, nên làm gì.

Chỉ thấy ông ta không hề có bất kỳ nghi ngại nào, chỉ nói với Lâm Diệp: "Đã rõ, thiếu gia." Nói xong, Ly Thúc liền dẫn theo đám người áo đen rời đi.

Lúc này, Lâm Diệp mới vô cùng vui vẻ nói với Dương Thiên Tứ bên cạnh: "Thấy chưa, ngôi mộ ở trên ngọn núi đó, và tôi đã đúng rồi." Dương Thiên Tứ nghe lời Lâm Diệp nói xong, tuy trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng quả thực đã thua.

Dương Thiên Tứ không phải người không chịu thua, chỉ thấy cậu ta mỉm cười nhạt nhẽo với Lâm Diệp, mở miệng nói: "Không phải chỉ hai triệu thôi sao, ai mà chẳng thua được chứ." "Vậy thì đa tạ." Lâm Diệp cũng không khách khí, cười nói với Dương Thiên Tứ, có thể thấy mùi thuốc súng giữa hai người cũng không hề nhạt.

"Định xử lý hai người họ thế nào đây?" Trương Thu Nhã lúc này mở miệng hỏi, dù sao hai người đó cũng là do cô ta bắt mà.

"Còn xử lý thế nào được nữa?

Đương nhiên là thả rồi, lẽ nào thật sự muốn giữ lại để ăn sao?" Lâm Diệp nghe Trương Thu Nhã hỏi xong, cười nói với cô ta.

"Nhưng bây giờ tôi cũng không có trò vui nào." Trương Thu Nhã không khỏi nói: "Hiện tại khó khăn lắm mới có thêm hai người, cũng là một kiểu thú vui chứ!" "Hừ, đúng là rảnh rỗi vô vị." Lúc này, Văn Oánh Yến đột nhiên âm dương quái khí châm chọc Trương Thu Nhã.

Trương Thu Nhã nghe lời đó xong, lập tức cau mày, nhưng vì muốn mọi chuyện hiện tại được hòa bình hơn một chút, nên không đi gây sự với Văn Oánh Yến.

"Hai người các ngươi từ đâu tới?

Đến đây làm gì?" Trương Thu Nhã hỏi Ngô Lục và Tần Vũ đang bị treo ngược.

Ngô Lục đương nhiên không dám trả lời, mím chặt môi không dám nói một lời nào.

Tần Vũ thì không nhát gan như vậy, chỉ thấy anh không kiêu ngạo cũng không hèn mọn nói với Trương Thu Nhã: "Chúng tôi đến đây *đảo đấu*." Lời Tần Vũ vừa thốt ra, lập tức khiến mọi người kinh ngạc.

Không chỉ bốn người kia, ngay cả Ngô Lục cũng kinh ngạc không thôi, có chút không hiểu.

"Tình huống gì thế này, chẳng lẽ mục đích của mình đến đây không phải là tìm người sao?" Ngô Lục thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng cậu ta không phải kẻ ngốc, một người như cậu ta đương nhiên không thể trực tiếp hỏi ra trước mặt mọi người.

"Bằng hai người các ngươi mà cũng *đảo đấu* sao?" Dương Thiên Tứ thua Lâm Diệp, tuy mất hai triệu không phải là số tiền lớn đối với cậu ta, nhưng mất mặt lại là một vấn đề rất lớn.

Chỉ thấy cậu ta cười lớn nói với Tần Vũ và Ngô Lục: "Thông minh đấy chứ?" Hiện tại hai bên đối đầu, mặt đối mặt giao thủ, *hồ ly tinh* chưa chắc đã thua.

Xung quanh có nhiều người như vậy, Tần Vũ căn bản không thể gọi Cửu Thiên Huyền Nữ ra giúp đỡ, nên tình thế hiện tại đối với anh vô cùng nguy hiểm.

Nhưng đúng lúc này, Tần Vũ đột nhiên linh cơ nhất động.

Khi những người xung quanh đều đang lo lắng rằng lần này sẽ không thoát được, Tần Vũ lại đột nhiên cười phá lên.

Lý Mẫn và Lâm Phượng bên cạnh nhìn thấy tình huống hiện tại xong, không khỏi nói với Tần Vũ: "Cậu sao thế?" Cả hai đều cho rằng Tần Vũ vì áp lực hiện tại quá lớn, nên bị dọa đến mức mất trí.

Nhưng Tần Vũ sao có thể là loại người nhát gan đó chứ?

Chỉ thấy anh trực tiếp quát lên với Lang Đầu trước mặt: "Ta thấy ngươi căn bản không dám động vào ta đâu!" Lời Tần Vũ vừa thốt ra, thực sự khiến mọi người kinh ngạc.

Không chỉ khiến Lâm Phượng và những người khác chấn kinh không thôi, ngay cả *hồ ly tinh* cũng có chút sững sờ.

Chỉ thấy Tần Vũ cười lạnh lùng đi đến bên cạnh Lâm Miểu, một tay giật lấy ba lô của Lâm Miểu.

Lâm Miểu không biết Tần Vũ định làm gì, nhưng hiện tại đại địch đương đầu, cũng không dám ngăn cản Tần Vũ.

Vì lúc này anh ta cũng không có ý kiến gì có thể đối phó với kẻ địch trước mắt, chỉ đành xem Tần Vũ có cách nào không. *Hồ ly tinh* nhìn hành động của Tần Vũ, trong ánh mắt cô ta lại lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng lại đứng yên tại chỗ không ra tay.

Chỉ thấy cô ta, *hồ ly tinh*, lại một lần nữa nói với Tần Vũ: "Hậu sinh, ngươi định làm gì?" Tần Vũ lại căn bản không trả lời câu hỏi của cô ta, cẩn thận tìm kiếm trong ba lô, quả nhiên đã tìm thấy chiếc đèn thủy tinh lưu ly vô cùng tinh xảo đó.

Chương 419

Hồ ly tinh nhìn thấy anh lấy chiếc đèn đó ra xong, quả nhiên sắc mặt đều có chút thay đổi.

Tần Vũ nhìn thấy điều đó xong, cũng vui vẻ nói trong lòng: "Xem ra lần này mình đã đoán đúng rồi." "Bây giờ ngươi còn dám động vào ta không?" Tần Vũ cầm chiếc đèn thủy tinh lưu ly đó, nói với *hồ ly tinh* trước mặt.

Chỉ thấy lúc này, Lang Đầu đột nhiên bốc ra một trận khói đen.

Đợi khói đen tan đi xong, tại chỗ hiện ra một thiếu nữ mặc váy trắng vô cùng xinh đẹp, không ngờ đó lại chính là *hồ ly tinh*.

Lần này đương nhiên không phải là dung mạo của Lâm Phượng.

Trước đây, sở dĩ Tần Vũ thấy *hồ ly tinh* và Lâm Phượng trông giống hệt nhau, đó là vì anh đã bị mê hoặc tâm trí.

Chỉ cảm thấy lúc này, *hồ ly tinh* trước mắt mọi người, tuy cũng là một thiếu nữ, nhưng lại có dung mạo vô cùng bình thường.

Lúc này, cô ta đầy vẻ hắc khí, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm, rõ ràng là vô cùng hận thù, nhưng lại căn bản không ra tay.

"Bây giờ ngươi hết cách với ta rồi chứ?" Tần Vũ nói.

Những người xung quanh nhìn *hồ ly tinh* vốn dĩ khí thế ngút trời, bây giờ trước mặt Tần Vũ lại như bị xích sắt trói chặt, căn bản không dám nói lời nào, trong lòng không khỏi tò mò.

"Tần Vũ, chuyện này là sao vậy?" Lâm Phượng liền hỏi Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ cười hắc hắc, không hề giấu giếm, kể rõ sự thật một cách

rành mạch.

Kỳ thực, đó cũng là suy đoán của Tần Vũ.

Đám người Lang Đầu do *hồ ly tinh* hóa thành đã đi theo Tần Vũ, nhưng sau khi mở cửa thì đột nhiên biến mất.

Nếu không phải *hồ ly tinh* chủ động biến mất, thì rõ ràng là vì có thứ gì đó khiến *hồ ly tinh* sợ hãi ở bên trong.

Chuyện *hồ ly tinh* xuất hiện, vừa hay là lúc Tần Vũ lấy chiếc đèn thủy tinh lưu ly ra.

Vì vậy Tần Vũ đoán rằng, *hồ ly tinh* nhất định bị chiếc đèn này khắc chế.

Hiện tại xem ra Tần Vũ đoán không sai.

Những người xung quanh nghe xong mới bừng tỉnh, thì ra là chuyện như vậy.

Ngay cả Lâm Miểu cũng không ngờ chiếc đèn thủy tinh lưu ly mà anh ta cầm lại có uy lực lớn đến thế.

Hiện tại, trong lòng Lâm Miểu ngược lại không còn nhiều sợ hãi nữa, mà ngược lại vô cùng phấn khích, vì mang về cho gia tộc một món đồ mạnh mẽ như vậy, chắc chắn sẽ nhận được phần thưởng vô cùng lớn.

Lúc này, chỉ thấy *hồ ly tinh* bên cạnh nghe những suy luận của Tần Vũ xong, cười lạnh nói với Tần Vũ: "Hậu sinh, ngươi suy đoán quả thực không tồi." Mọi người nghe lời cô ta nói xong, trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng, vì trong mắt họ, *hồ ly tinh* đã thỏa hiệp.

Lâm Miểu thì lúc này, một tay giật lấy chiếc đèn thủy tinh lưu ly trong tay Tần Vũ, rồi kiêu ngạo nói: "Là do tôi lấy ra, bây giờ để tôi quản lý thì tốt hơn." Tần Vũ nghe đoạn nói này, trong lòng tuy có chút

khó chịu, nhưng hiện tại cần phải làm là nhất trí đối ngoại, không phải lúc gây lục đục nội bộ.

Trong lòng hiểu rõ lý lẽ đó xong, Tần Vũ cũng không nói nhiều, chỉ lùi về bên cạnh Lâm Phượng.

Dù sao lần này anh đến cũng chỉ vì muốn bảo vệ Lâm Phượng, chứ không phải để tranh giành đồ vật hay cướp công lao gì.

Nhưng đúng lúc này, không ai có thể ngờ, chỉ thấy *hồ ly tinh* đột nhiên bùng nổ, lao về phía Lâm Miểu đang cầm chiếc đèn thủy tinh lưu ly.

Lâm Miểu đâu thể ngờ lại có kết quả như vậy, vì rõ ràng vừa nãy *hồ ly tinh* rất sợ chiếc đèn đó.

"Thằng nhóc chết tiệt, dám uy hiếp ta!

Chiếc đèn rơi vào tay ngươi cũng căn bản không biết sử dụng, mau ngoan ngoãn giao ra đây!" *Hồ ly tinh* nói xong, đã đứng trước mặt Lâm Miểu, một tay nắm lấy chiếc đèn thủy tinh lưu ly, tay còn lại vươn móng vuốt vả một cái vào mặt Lâm Miểu.

Phải biết rằng đó là *hồ ly tinh* đã tu luyện không biết bao nhiêu năm, sức lực của cô ta đương nhiên không thể dùng lẽ thường mà so sánh.

Lâm Miểu trực tiếp như diều đứt dây bay ra ngoài, ngã vật xuống một bên.

Sau khi chịu phải vết thương nặng nề như vậy, Lâm Miểu chỉ cảm thấy cả người như muốn tan rã, nằm trên đất bất lực nói: "Sao mình lại xui xẻo thế này?" Khi chiếc đèn ở trong tay Tần Vũ, *hồ ly tinh* vẫn không vội ra tay, nhưng sau khi nó rơi vào tay Lâm Miểu thì lại ra tay.

Đương nhiên không phải không có lý do.

Vì trong mắt *hồ ly tinh*, Tần Vũ có cao nhân chỉ điểm, lỡ đâu lại biết sử dụng chiếc đèn thủy tinh lưu ly thì mọi chuyện coi như xong.

Vì vậy lúc đó cô ta sợ hãi.

Nhưng đợi chiếc đèn này rơi vào tay Lâm Miểu xong, thì cô ta không còn một chút kiêng dè nào nữa.

Vì vậy mới trực tiếp chọn ra tay, kết quả cũng như dự liệu, người đó quả nhiên không biết sử dụng.

Hiện tại món đồ khắc chế mình đã rơi vào tay cô ta, vậy thì không còn gì phải sợ hãi nữa!

Mười lăm người lấp một cái hố, đương nhiên không khó khăn gì, rất nhanh đã hoàn thành.

Lúc này, mọi người cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt, khi ở trong mộ, hầu như không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, căn bản không thể nghỉ ngơi đàng hoàng.

Bây giờ đã ra khỏi mộ, cũng an toàn hơn một chút, buổi tối còn phải đối phó với thủy thú, nên hiện tại đương nhiên phải nghỉ ngơi cho tốt.

Chỉ thấy một số người được phân công chuẩn bị thức ăn, những người còn lại đều ngồi trong lều nghỉ ngơi.

Khi ăn cơm, Lâm Miểu tự nhiên tập hợp mọi người lại, nhiệm vụ lần này hoàn thành đẹp mắt như vậy, đương nhiên phải có lời phát biểu.

Lâm Phượng cũng không quản, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh Tần Vũ.

Mọi người đều uống một ít rượu, tục ngữ có câu, rượu làm mạnh thêm gan người, buổi tối nhất định sẽ có một trận ác chiến, mọi người hiện tại đương nhiên phải no bụng cho tốt.

Thời gian từng chút trôi qua, trời tối dần, Tần Vũ và những người khác cũng không dám lơ là, gia cố lại đài cao một lượt, rồi toàn bộ trèo lên.

Đài cao dựa vào một thân cây lớn làm trụ chính, mấy bên còn lại cũng có những thân cây kiên cố chống đỡ, mặc dù cả mười lăm người cùng leo lên, nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

Trong rừng sâu, điện thoại căn bản không có tín hiệu, thậm chí thời gian đôi khi cũng bị loạn, thời gian dường như một cục sắt vụn vậy.

Mọi người chỉ có thể nhìn nhau, trừng mắt chờ thời gian trôi qua, thỉnh thoảng uống rượu, để có thể thức trắng đêm, đặc biệt mang theo rất nhiều rượu, khi nào mất tinh thần thì uống một ngụm.

Nhanh chóng, mặt trăng lên cao, lúc này, mọi người bắt đầu nghe thấy động tĩnh từ phía hồ nước.

Tiếng nước "phốc xuy phốc xuy" đó, hiển nhiên có thứ gì đó nhảy ra khỏi mặt nước, mọi người chú ý một chút, liền không dám tiếp tục nghỉ ngơi nữa, toàn bộ đều tập trung tinh thần.

"Đến rồi." Tần Vũ nói với Lâm Phượng và Lý Mẫn bên cạnh, hiện tại ba người cũng đã đến rìa đài cao, trong tay cầm những cây gậy đã nối dài.

Mặc dù gậy hoàn toàn không có lực sát thương đối với thủy thú có lớp vỏ cứng rắn, nhưng lại có thể rất hiệu quả để đẩy chúng xuống.

Thủy thú có hàng trăm con, nếu cứ cố gắng giết chúng thì căn bản không thể giết hết, nên việc cần làm là ngăn chặn thủy thú leo lên, bảo vệ an toàn cho mọi người.

Ba người nhìn xuống, chỉ thấy trên đài cao quả nhiên có mấy bóng đen đang xoay tròn, không khỏi nói: "Thật sự có thứ gì đó!" Sau khi

nhìn thấy rõ, tất cả mọi người trên đài cao đều bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng, theo sau vài ba con xuất hiện, tiếng nước tiếp tục vang lên, dưới đài cao cũng vây kín hàng trăm con.

Đài cao dựng cao mười lăm mét, thủy thú nhìn đài cao này, nhất thời cũng căn bản không có cách nào leo lên được.

Nhưng đừng quên, thủy thú là loài động vật sống theo bầy đàn, chỉ thấy chúng bắt đầu chồng chất lên nhau, cố gắng từ từ chồng lên cao, số lượng thủy thú, thực sự quá nhiều.

Chỉ một lát sau, chúng đã chồng lên được bốn năm mét, và liên tục có thủy thú tiếp tục bò lên.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, tự nhiên đều bắt đầu dùng gậy trong tay để đánh, nhưng dù sao số lượng người có hạn, thủy thú vẫn từ từ bò lên, chỉ là tốc độ bị cản trở đi một chút.

"Cứ như vậy, e rằng không có cách nào cả." Lâm Phượng bất lực nói, phải biết rằng khi mặt trời mọc thì những thủy thú này mới tan đi, cũng phải trụ vững cả đêm, nhưng hiện tại lại tụ tập nhiều thủy thú đến vậy.

Chương 420

Nếu không có phương pháp đặc biệt hiệu quả, e rằng căn bản không thể trụ đến sáng.

Trong lòng mọi người đương nhiên cũng hiểu điều này, chỉ thấy Lý Mẫn cũng nói: "Chúng ta phải đưa ra một số đối sách khác." Tần Vũ làm sao lại không biết chứ, nhưng hiện tại cũng không có ý tưởng gì, một số người chịu áp lực lớn, trực tiếp vừa dùng gậy đánh thủy thú, vừa bắn súng, gầm lên giận dữ vào đàn thủy thú: "Chết đi cho tôi!" Mặc dù hành vi như vậy căn bản không giết được bao nhiêu thủy thú, nhưng cũng có thể giải tỏa, giúp mọi người giảm bớt áp lực.

Tần Vũ nhìn những người xung quanh sắp không thể kiên trì được nữa, trong lòng đương nhiên cũng rất sốt ruột.

Lúc này, Tần Vũ cuối cùng cũng có một ý tưởng!

"Có rồi!" Tần Vũ vui mừng nói.

Lâm Phượng bên cạnh nghe xong, lập tức hỏi: "Anh có ý tưởng rồi sao?" Phải biết Tần Vũ đã giải quyết rất nhiều khó khăn, nên Lâm Phượng cũng có chút ỷ lại Tần Vũ.

Cho rằng chỉ cần anh đưa ra đối sách, nhất định có thể giải quyết được tình cảnh khó khăn hiện tại, chỉ thấy Tần Vũ cũng không hề giấu giếm, lớn tiếng nói với mọi người xung quanh: "Tôi có thể dùng lửa đốt, những thủy thú này sống dưới nước, dùng lửa đốt chắc chắn có hiệu quả." "Huống hồ hiện tại khoảng cách đang ở một, liệu còn nghe được bách lý liên doanh không?

Tôi chỉ cần phóng hỏa về phía trước, không đốt cháy toàn bộ, nhưng đốt cho chúng tản ra thì chắc không vấn đề gì chứ?" Những người xung quanh nghe Tần Vũ nói xong, đều cảm thấy rất có lý,

nhưng lại có người nói: "Nhưng chúng ta lấy gì để châm lửa?" Lý Mẫn lại hiểu ý Tần Vũ, không đợi Tần Vũ mở miệng trả lời, liền giành nói trước: "Rượu, tôi còn giữ nhiều rượu như vậy, có thể dùng để châm lửa." Cô ấy đã mang theo rất nhiều rượu, mặc dù trong đó cũng có một số rượu thiếc, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều thanh tửu, bạch tửu, cũng có thể có tác dụng tương tự như xăng dầu.

Mọi người nghe xong, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, bởi vì đây quả thực là một cách khả thi.

Làm thôi, chỉ thấy mọi người lập tức lấy rượu ra, bắt đầu đổ xuống.

Những thủy thú kia làm sao phân biệt được nước và rượu, lại không biết uống rượu.

Thủy thú không những không hoảng sợ tản ra, ngược lại còn phát ra tiếng kêu vui mừng vì da của chúng bị rượu làm ướt.

Những người trên đài cao nghe thủy thú bên dưới không những không sợ hãi mà còn phát ra tiếng kêu vui sướng, không khỏi cười lạnh nói: "Chúng sẽ có chuyện tốt để hưởng đây." Không bao lâu, mọi người đã dùng ba phần hai số rượu, sở dĩ không dùng hết, là để có thể sử dụng lần thứ hai, phải biết rằng phải chống lại thủy thú cả một đêm, làm sao có thể dùng hết mọi thứ một lần được chứ?

Chỉ thấy Tần Vũ xé một mảnh vải từ quần áo của mình, nhét vào chai rượu trong tay, chỉ để lại một đoạn nhỏ để châm lửa, tạo thành một chai cháy đơn giản.

Tần Vũ và Lâm Phượng không thấy Trương Hành đang ở trước mặt, nhưng đối phương lại nói trước.

Nhưng Lâm Phượng không mắc phải chiêu này, chỉ thấy cô lập tức hỏi Trương Hành trước mặt: "Anh là ai?" Trương Hành đương

nhiên nhận ra Lâm Phượng, nghe cô hỏi xong, liền trực tiếp trả lời: "Tôi tên là Trương Hành." Vừa nghe cái tên này, Lâm Phượng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ra, việc cô lần trước bị ba vị quản gia cấp tốc triệu tập, có liên quan đến chàng trai trẻ trước mặt này.

Bởi vì cô đã sớm nghe nói về vị hôn phu định trước, tên là Trương Hành, rõ ràng có thể là người trước mặt.

Sau khi hiểu rõ, Lâm Phượng không cam tâm làm một quân cờ của hôn nhân sắp đặt, lập tức khoác lên vẻ mặt lạnh lùng, nói với chàng trai trẻ trước mặt: "Anh là người mà gia đình đã định hôn sự với tôi trước đây sao?" Trương Hành nghe cô hỏi xong, cũng không có ý định giấu giếm thân phận, rất thẳng thắn nói với Lâm Phượng trước mặt: "Đúng vậy, là tôi." Lâm Phượng nghe lời anh ta nói xong, không khỏi nhếch môi, lộ ra một nụ cười lạnh lùng, nói với Trương Hành trước mặt: "Đừng quên, tôi tuyệt đối sẽ không gả cho anh." Trương Hành nghe lời cô nói, trong lòng thực sự rất bất lực, vì anh ta cũng đã sớm liệu trước, Lâm Phượng hẳn sẽ không dễ dàng đồng ý.

Chỉ thấy Trương Hành hỏi Lâm Phượng trước mặt: "Tại sao vậy?" Nếu có điều gì không tốt, đương nhiên anh ta sẽ thay đổi.

Nhưng Lâm Phượng nghe xong, trong lòng lại thầm nói: "Không không, làm gì có nhiều tại sao như vậy!" Kỳ thực Lâm Phượng nói cũng rất có lý, không thích một người, thì là không thích, thích một người, dao cũng không chém được, tình yêu không có đúng sai và tại sao!

Nhưng vì Trương Hành trước mặt muốn một câu trả lời, Lâm Phượng cũng muốn Trương Hành trước mặt phải từ bỏ ý định, nên cô thẳng thắn nói: "Bởi vì tôi đã tìm được bạn trai mà tôi thích rồi." Nói xong câu đó, Lâm Phượng lập tức kéo Tần Vũ bên cạnh lại, Tần Vũ cũng không từ chối, chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng rằng anh chàng

này trước mặt thực sự quá xui xẻo.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Trương Hành trước mặt: "Huynh đệ, bỏ qua đi, quả ép không ngọt." Trương Hành nghe Tần Vũ nói xong, càng nhíu chặt mày, nói: "Nói bậy, lại từ đâu chui ra một thằng nhãi hoang dã, căn bản chưa từng thấy bao giờ." Tần Vũ thấy Trương Hành lại nói vậy trước mặt mình, trong lòng cũng có chút không vui, rõ ràng đã rất nể mặt, đối thoại cũng hòa nhã, nhưng lại bị mất mặt như vậy, trong lòng đương nhiên không vui.

Sau khi hiểu rõ, Tần Vũ nói với Trương Hành trước mặt: "Huynh đệ, bỏ qua đi." Nhưng Trương Hành lại là một người dễ dàng lùi bước sao?

Nghe Tần Vũ nói, trong lòng không một vạn lần đồng ý.

Chỉ thấy Trương Hành rất phẫn nộ lớn tiếng nói với Tần Vũ trước mặt: "Nói thì đơn giản, sao anh không đi?" Tần Vũ cũng hơi ngại, dù sao Trương Hành thật sự thích Lâm Phượng, và Lâm Phượng bây giờ chỉ là đang giả vờ diễn kịch mà thôi.

Nhưng vào thời điểm như thế này, Tần Vũ đương nhiên không thể lùi bước, nếu lùi bước, không chừng Lâm Phượng sẽ bị anh chàng này giành mất.

Sau khi hiểu rõ điều đó, Tần Vũ lập tức nói với Trương Hành trước mặt: "Tôi nghĩ như vậy không tốt lắm đâu, tôi khảo hoàn toàn tốt." "Hiện tại hà tất phải làm mọi người đều không vui chứ?!

Anh thấy có đúng không?" Tần Vũ nói với Trương Hành trước mặt.

Trương Hành nghe Tần Vũ nói xong, cuối cùng cũng bình tĩnh lại cơn giận trong lòng, anh ta cũng không phải một kẻ rất lưu manh, biết rằng nếu gây rối trong nhà họ Lâm, thì chỉ làm hỏng hình tượng của

mình, lúc đó muốn kết thân còn khó khăn hơn.

Sau khi hiểu rõ điều đó, anh ta mới lạnh lùng cười một tiếng với Tần Vũ trước mặt và nói: "Vậy tôi sẽ nhìn anh cho kỹ, đừng đứng bên ngoài nữa, vào đi." Nói xong, liền xoay người đi vào trong phòng.

Đây là nhà Lâm Phượng, hai người đương nhiên sẽ không sợ Trương Hành có phục kích.

Nên hai người cũng lập tức đi vào trong, chỉ thấy trong phòng quả nhiên không có người thừa, chỉ có Lâm lão gia tử và Trương Hành.

Rõ ràng chuyện này cũng chỉ thích hợp để đàm phán riêng, nếu đưa ra mặt bàn, thì chỉ làm cho cả Trương gia và Lâm gia đều rất khó xử, cũng có thể coi là một vụ tai tiếng rồi.

Chỉ thấy Lâm lão gia tử nhìn Tần Vũ và Lâm Phượng trở về xong, cười nói với hai người: "Chuyến đi này, không bị thương chứ?" Tần Vũ nghe Lâm lão gia tử hỏi, cũng không dám lơ là trực tiếp trả lời: "Cũng gặp một số nguy hiểm, nhưng đã hóa giải hoàn hảo, nhưng đã tử thương không ít người, tôi chỉ có mười người trở về." Lão gia tử nghe nói có người tử thương nhiều như vậy cũng thần sắc tối sầm, nhưng dù sao cũng đã trải qua nhiều sinh tử ly biệt, đương nhiên có thể nhìn thoáng, chỉ thấy ông nói với Tần Vũ và Lâm Phượng trước mặt: "Vốn dĩ đây là một chuyện rất nguy hiểm, có thương vong là chuyện bình thường nhất." Tần Vũ và Lâm Phượng nghe xong, mới cảm thấy nhẹ nhõm, Lâm Phượng thì hỏi lão gia tử trước mặt: "Không biết lần này gia gia gọi cháu về có chuyện gì vậy ạ?" Lão gia tử nghe Lâm Phượng hỏi xong, cũng có chút áy náy, dù sao cũng là muốn Lâm Phượng và Trương Hành kết hôn, trong đó cũng có không ít nguyên nhân.

Nên ông càng phải bảo vệ Lâm Phượng, hiện tại mặc dù nhìn Trương Hành cũng ổn, nhưng đương nhiên cũng sẽ không thay đổi

cách nghĩ ban đầu, chỉ thấy ông cười hiền hòa với Lâm Phượng trước mặt.

Nhưng không đợi lão gia tử mở miệng nói, Trương Hành bên cạnh đã không chịu đựng được nữa, giành nói trước: "Sở dĩ gọi cháu về là để cháu gả cho tôi." Lâm Phượng căn bản không muốn nghe kẻ đáng ghét này nói, huống hồ cô cũng tuyệt đối tin rằng gia gia sẽ không đồng ý, nên trực tiếp bỏ qua lời Trương Hành và hỏi gia gia trước mặt: "Gia gia, có phải vậy không ạ?" "Thật là quá kinh hiểm!" Hàn Băng vỗ ngực, nói với Tần Vũ bên cạnh, nếu không phải vì có Tần Vũ ở đây, thì chỉ với khẩu súng trong tay, cô ấy có thể căn bản không chống lại nổi một con quái vật!

Tần Vũ thì không hề kiêu ngạo, chỉ nhìn xuống dưới thung lũng, có nhiều quan tài như vậy, phải biết rằng vừa rồi chỉ có một con sống lại, đương nhiên dễ đối phó, nhưng vạn nhất có số lượng sống lại, vượt quá khả năng chịu đựng của hai người, thì phải làm sao?

Tần Vũ sau khi hiểu rõ điều đó, chỉ cảm thấy đau đầu không ngớt, vì trong ngôi mộ này, mặc dù nguy hiểm nhiều như vậy, nhưng lại căn bản không thể lùi bước, vì anh cần phải tìm Lâm Phượng!

"Chúng ta đi nhanh đi, kẻo lát nữa lại có thứ gì đó bò lên không kịp nữa." Tần Vũ lập tức nói với Hàn Băng bên cạnh, rồi nhanh chóng đi về phía bên kia của cầu treo.

Hàn Băng tuy có chút sợ hãi, nếu tiếp tục đi về phía trước, liệu có gặp phải những thứ khủng khiếp nữa không, nhưng lúc này, rõ ràng không còn lựa chọn nào khác, vì nếu để một mình cô ấy quay lại, tuy có chút sợ hãi.

Vì vậy, lựa chọn chính xác nhất hiện tại, hẳn là đi cùng Tần Vũ về phía trước rồi, ít nhất là thực lực của Tần Vũ, Hàn Băng vừa rồi đã được tận mắt chứng kiến, đi cùng một người mạnh như vậy, dù sao

cũng tốt hơn nhiều so với đi một mình.

Sau khi hiểu rõ mối quan hệ lợi hại trong đó, không một chút do dự, lập tức đi về phía trước, hai người không tiếp tục nhìn, dưới cầu treo liệu có xuất hiện thứ gì nữa không, an toàn đến được phía đối diện.

Nhưng sau khi đến phía đối diện, họ lại gặp khó khăn, vì Tần Vũ kinh ngạc phát hiện, phía trước của mình lại có ba lối đi thông đạo.

Nhìn ba lối đi thông đạo trước mặt, Tần Vũ dường như những mê cung anh đã trải qua trước đây, từng mê cung rất khó khăn, hiện lên trước mắt mình.

Đương nhiên anh không dám tùy tiện lựa chọn, kẻo đi vào rồi khó mà thoát ra.

Nhưng nếu không đi lối nào cả, đương nhiên không thể tìm thấy Lâm Phượng đã đi vào trong đó.

Hàn Băng dường như cũng nhìn ra sự khó xử của Tần Vũ, cười nói với anh: "Anh xem dấu chân xem, không biết đi đường nào." Nhưng Tần Vũ làm sao lại không quan sát một điểm nhỏ nhặt nhưng quan trọng như vậy chứ!

Anh nói với Hàn Băng bên cạnh: "Nhìn một cái là biết rồi." Hàn Băng nghe Tần Vũ nói xong, rất khó hiểu cúi đầu nhìn, sau khi nhìn kỹ, mới phát hiện cô đang đi trên nền gạch xanh, đương nhiên không thể để lại bất kỳ dấu chân nào.

"Vậy thì khó rồi, ba lựa chọn, gần như ba mươi ba phần trăm xác suất, nếu may mắn thì một lần được, nếu không may, không chừng cả ba lựa chọn đều sai." Hàn Băng ở một bên, thao thao bất tuyệt phân tích.

Nhưng Tần Vũ nghe cô nói xong, chỉ cảm thấy trong lòng từng

trận bốc hỏa, hiện tại rất khó khăn, không biết rốt cuộc nên đi lối nào, mà người này trước mặt lại đang nói mát, trong lòng đương nhiên tức giận.

Hàn Băng chú ý đến ánh mắt của Tần Vũ xong, dường như cũng biết mình nói sai rồi, nên lập tức cười cười, rồi nói lời xin lỗi với Tần Vũ: "Tôi không nói nữa, anh cứ nghĩ đi." Nhưng Tần Vũ mặc dù không bị Hàn Băng quấy rầy, nhưng vẫn không biết nên chọn lối đi nào, vì ba lối đi trước mặt, có thể lựa chọn một lối xong, sẽ mất đi cơ hội tìm thấy Lâm Phượng.

Lâm Phượng đối với Tần Vũ hiện tại, là một thứ cực kỳ quan trọng, anh tuyệt đối không muốn mất đi Lâm Phượng, nên việc lựa chọn hiện tại trở nên đặc biệt quan trọng.

Chỉ thấy Tần Vũ chăm chú nhìn ba lối đi thông đạo trước mặt, trong lòng thầm nói: "Lâm Phượng, bây giờ em đang ở đâu, nếu hai chúng ta thực sự có duyên phận, hy vọng tôi có thể tìm thấy em một lần." Một khắc Tần Vũ niệm Lâm Phượng mạnh mẽ, dường như đã kích hoạt thứ gì đó, thanh kiếm trong tay anh lại một lần nữa phát sinh dị động, và phóng ra từng tia lam quang.

Lúc này, Tần Vũ không nhìn thấy nơi nào, đoàn người của Lâm Phượng, đang đi về phía trước, đột nhiên Lâm Phượng cảm thấy ngực mình có chút lạnh lẽo.

Mới lấy ra mặt dây chuyền linh trùng của mình.

Kể từ khi vật này giúp cô một việc lớn lần trước, Lâm Phượng rất thích vật này, và đã đặc biệt tra cứu tài liệu.

Nhưng mặc dù biết mặt dây chuyền này hẳn là một loại dùng để bảo tồn cổ trùng, dưỡng cổ trùng, nhưng lại không thể tra ra được, cổ trùng bên trong, rốt cuộc là thứ gì.

Lúc này Lâm Phượng cầm trong tay, chỉ thấy mặt dây chuyền lại phát ra, lam quang rất hoạt động, và cổ trùng trong mặt dây chuyền, cũng tỏ ra rất phấn khích, không ngừng xoay tròn qua lại.

"Chuyện gì vậy…" Lâm Phượng rất khó hiểu lẩm bẩm, nhưng quay lại nghĩ, lại có một suy đoán rất táo bạo, đó là vật này và Trấn Tà Kiếm trong tay Tần Vũ khi lấy ra, liệu có phải hai vật này có mối liên hệ mạnh mẽ với nhau không.

Hiện tại vật này phát ra động tĩnh, liệu có phải ý nghĩa là, thực ra Tần Vũ lúc này đang ở gần đó, không thể không nói suy nghĩ của Lâm Phượng rất lớn, và cô cũng đã đoán đúng.

Chương 421

Phía Tần Vũ, và Lâm Phượng rất có duyên, cũng đã đoán được khả năng này!

Hàn Băng nhìn thấy thanh kiếm trong tay Tần Vũ, lại có thể phát sáng, mặc dù sau khi tham gia vào ngành này, đã chứng kiến rất nhiều thứ kỳ lạ, nhưng một vũ khí đặc biệt như vậy là lần đầu tiên cô thấy.

"Ôi trời, không phải là kiếm laser chứ!" Hàn Băng nhìn thanh kiếm trong tay Tần Vũ, không tự chủ liên tưởng đến những thanh kiếm laser mà các Jedi sử dụng trong Star Wars.

Nhưng lúc này, Tần Vũ lại không hề bị Hàn Băng bên cạnh làm phiền, lặng lẽ nhìn thanh kiếm trong tay, nói: "Nếu có thể cảm nhận Lâm Phượng đang ở đâu, vậy hãy chỉ cho tôi một lối đi!" Nói xong câu đó, Tần Vũ chăm chú nhìn thanh kiếm trong tay, sợ rằng bỏ lỡ dù chỉ một chút phản ứng, chỉ thấy lam quang của thanh kiếm trong tay Tần Vũ, lại toàn bộ chỉ về một trong ba lối đi thông đạo.

Tần Vũ nhìn thấy sự thay đổi này xong, trong lòng đang vui mừng không ngớt, nói với Trấn Tà Kiếm: "Hy vọng lựa chọn của mình, sẽ không sai!" Phải biết rằng thuật phong thủy, nhìn địa thế, nơi nào là bảo địa, nơi nào có thể hội tụ nhiều vận khí, vì vậy việc nhìn khí, cũng là một môn học vấn rất cao thâm.

Các phong thủy sư bình thường, chỉ có thể dựa vào địa thế, để phán đoán được nơi đó có khí vận gì.

Hiện tại cái cần, không phải dựa vào việc nhìn địa thế, huống hồ trong mộ, căn bản không có bất kỳ thế nào để nhìn, chỉ có thể dựa vào mắt mình, và các giác quan, cũng như kỹ thuật của mình, để tìm kiếm được khí mà mắt thường căn bản không thể nhìn thấy!

Có thể đối với người bình thường về thuật phong thủy, e rằng căn bản không thể làm được, ánh mắt của tất cả mọi người, lúc này, đều đổ dồn vào Tĩnh Bạch, đang xem, lần này có thể ra ngoài được hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào biểu hiện của Tĩnh Bạch.

Tĩnh Bạch đương nhiên cũng biết áp lực trên người mình hiện tại rất lớn, gánh vác trách nhiệm của cả đội, nên không dám có chút lơ là, vận dụng tất cả kiến thức đã học được.

Nhưng trước đó cô ấy cũng không nói dối, kỹ thuật của cô ấy quả thực không bằng một số đại sư, chỉ ở mức trung thượng mà thôi, cô nhíu chặt mày, bắt đầu kiểm tra.

Những người xung quanh mặc dù cũng rất căng thẳng, nhưng đều không dám mở miệng nói chuyện, sợ rằng một lời nói sẽ cắt đứt suy nghĩ của Tĩnh Bạch, dẫn đến không thể tìm ra chính xác hướng chảy của khí.

Nhưng dù mọi người không làm phiền, Tĩnh Bạch nhắm chặt mắt, thần sắc cũng rất không tốt, một lúc thì dường như đã nhìn thấy gì đó mà rất vui mừng, một lúc lại dường như gặp phải mãnh quỷ dạ xoa, mặt mày khó coi!

Những người xung quanh mặc dù tò mò, không biết Tĩnh Bạch rốt cuộc đã nhìn thấy thứ gì, nhưng tất cả đều không mở miệng hỏi, vì không thể làm phiền.

Lúc này, chỉ thấy Tĩnh Bạch, sau khoảng mười phút, cuối cùng cũng mở mắt, đôi mắt vẫn nhắm chặt từ nãy, chỉ thấy lúc này, Tĩnh Bạch mồ hôi lấm tấm trên trán, trông có vẻ rất mệt mỏi.

"Có nhìn ra quỹ tích của khí không?" Mặc dù Trương Hành cũng nhìn ra Tĩnh Bạch rất mệt mỏi, nhưng thân là đội trưởng, đương nhiên phải dẫn dắt đội ngũ của mình, thành công tìm được đồ vật trong mộ, rồi sau đó thành công thoát ra ngoài.

Vì vậy Trương Hành cũng không thể không lúc này, lập tức mở miệng hỏi Tĩnh Bạch đang nằm nghỉ trên mặt đất.

Tĩnh Bạch nghe Trương Hành hỏi xong, nghiêng mặt nhìn một cái, rồi rất yếu ớt nói: "Học nghệ không tinh, mặc dù đã nhìn ra một chút, nhưng đây dù sao cũng là trong mộ, không giống những nơi khác, dễ dàng như vậy, ở đây tồn tại quá nhiều âm khí, rất dễ bị quấy nhiễu." Mọi người nghe xong cũng hiểu, tại sao vừa rồi Tĩnh Bạch lại có vẻ rất khó chịu, đó hoàn toàn là do trong ngôi mộ này, không giống những nơi khác, lại bị âm khí khác quấy nhiễu.

Và nếu người bị âm khí xâm thực nhẹ thì sẽ ốm một trận nặng, nếu nặng hơn thì không chừng sẽ để lại di chứng rất nặng, và nếu rất nghiêm trọng, thì trực tiếp mất mạng, cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

Trong tình huống như vậy, nếu là người bình thường chắc chắn sẽ không bất chấp sự an toàn của bản thân, để đi kiểm tra hướng đi của khí, nhưng Tĩnh Bạch cũng biết, ở đây chỉ có một mình cô ấy, có tất cả khả năng đó, để không gian cảm nhận được hướng chảy của khí.

Vì vậy, nếu không dùng hết toàn bộ sức lực của mình để kiểm tra, thì tất cả đều xong đời rồi, nếu dựa vào việc đi mò mẫm, thì cơ hội tìm được lối ra, là rất nhỏ nhoi, một phần trăm, cũng cảm thấy có chút cao rồi.

Bởi vì ở đây, không những đường đi phức tạp, mà còn có rất nhiều cơ quan, cộng thêm rất nhiều quỷ quái ẩn nấp trong bóng tối, cũng phải nhanh chóng tìm ra con đường chính xác, không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây.

Nếu dựa vào việc mạo hiểm, không tìm con đường chính xác, chỉ dựa vào việc từng chút một thử nghiệm, thì hoàn toàn không biết đến khi nào mới có thể ra ngoài!

Chính vì lý do này, nên Tĩnh Bạch mới, bất chấp sự an nguy của cơ thể, và kiểm tra kỹ lưỡng tình hình xung quanh!

Mọi người nghe Tĩnh Bạch nói xong, cũng biết rất khó khăn, nên đối với việc Tĩnh Bạch không thể, thành công tìm ra một con đường, đều không trách móc, vì tự nhận thấy mình cũng không thể làm tốt hơn Tĩnh Bạch.

Mặc dù những người xung quanh đều đang rất sốt ruột, và lo lắng cho Tĩnh Bạch, nhưng lúc này, Tần Vũ lại nhíu chặt mày, vì một chuyện đương nhiên không thể dễ dàng như vậy, nhưng đó là hy vọng duy nhất có thể tìm ra lối ra.

Nếu cứ hoang phí như vậy, thì hoàn toàn xong đời rồi, sau khi hiểu rõ điều đó, Tần Vũ lập tức nói với người bên cạnh: "Vì đã có âm khí, vậy tôi sẽ phá nó đi, không chừng Tĩnh Bạch sư thái, có thể có khả năng nhìn rõ." Tĩnh Bạch nghe Tần Vũ nói xong, cũng yếu ớt nói: "Nếu thực sự có thể, loại bỏ âm khí, không chừng tôi có thể tìm ra chính xác hướng chảy của khí." Mọi người nghe hai người đối thoại xong, vốn dĩ vừa rồi rất lo lắng, lúc này cuối cùng lại dũng cảm, vì lần này cuối cùng cũng có một cách chính xác.

Nhưng mặc dù loại bỏ âm khí đơn giản, nhưng nếu thực sự muốn làm thì rất khó khăn, chỉ thấy Trương Long thân là Thiên sư nhìn Tần Vũ nói: "Mộ, vốn là nhà của người chết, trong đó tự nhiên có âm khí tồn tại, trải qua nhiều năm như vậy, âm khí cuồn cuộn không ngừng, tôi làm sao có thể làm sạch nó được chứ?" Không thể không nói Trương Long không hổ danh là Thiên sư có bối phận khá lớn ở Long Hổ Sơn, quả nhiên hiểu biết nhiều hơn những người khác rất nhiều, Tần Vũ nghe ông nói xong, cũng nhíu mày nói: "Đó cũng chính là điều tôi lo lắng." "Nhưng lúc này, tôi hiện tại cũng chỉ có thể dùng cách này, nếu không dùng cách này, thì tôi cũng không biết làm sao mới có thể, thoát ra khỏi đây nữa." Tần Vũ trực tiếp giang tay nói với những

người xung quanh, bày tỏ thái độ hiện tại của mình.

Những người xung quanh nghe Tần Vũ nói xong một hồi, mặc dù cảm thấy chuyện này rất khó khăn, nhưng đồng thời cũng biết, đây là con đường duy nhất, nếu hiện tại không đi con đường này, thì chúng ta không còn đường nào để đi nữa!

Sau khi hiểu rõ điều đó, chỉ thấy Trương Hành, thân là đội trưởng, người đầu tiên đứng ra nói: "Chuyện này rất khó khăn, nhưng chúng ta cũng nên thử xem, một chuyện không phải là không thể, chỉ là khó thôi!

Không thử thì làm sao có thể biết chúng ta có làm được hay không." Mọi người bị lời nói của Trương Hành, cổ vũ như vậy xong, quả nhiên toàn bộ đều có đấu chí.

"Vậy chúng ta nên dùng phương pháp nào?

Để loại bỏ âm khí này?" Lúc này, Lý Hải nói.

Mặc dù có rất nhiều phương pháp để loại bỏ âm khí, hầu như mỗi người ở đây đều biết một chút, nhưng đó chỉ là những phương pháp thông thường mà thôi, đối phó với tình huống bình thường, đương nhiên rất hiệu quả, nhưng nếu đối phó với tình huống đặc biệt hiện tại, e rằng sẽ có chút lực bất tòng tâm.

Mọi người đương nhiên cũng hiểu điều này, nên mới có câu hỏi như vậy, bình thường muốn loại bỏ âm khí, nhiều nhất cũng chỉ loại bỏ một chút âm khí xâm nhập vào cơ thể mà thôi, nhưng hiện tại phải đối mặt, lại là âm khí trong một ngôi mộ lớn như vậy.

Đối với, khối lượng công việc, e rằng nhiều hơn gấp mấy trăm lần, muốn dễ dàng loại bỏ những âm khí đó như trong tình huống bình thường, rõ ràng căn bản là không thể.

Vì vậy, phải thảo luận ra một phương pháp, rất đơn giản, hiệu

quả cũng rất lớn, mới có thể giúp nhanh chóng giải quyết những khó khăn hiện tại.

Tần Vũ đương nhiên đã sớm có, phương pháp giải quyết vấn đề này, đó là dùng Chưởng Tâm Lôi!

Chưởng Tâm Lôi, một chiêu thức cũng không phải là thuật pháp quá cao thâm, chỉ là một thuật pháp đạo gia rất đơn giản mà thôi.

Lôi rất khắc chế âm khí, dùng Chưởng Tâm Lôi đối phó âm khí trong ngôi mộ này, có thể là phương pháp hiệu quả nhất hiện tại.

"Tôi dùng Chưởng Tâm Lôi, chỉ cần dùng dương huyết, vẽ bùa Chưởng Tâm Lôi, thì có thể phát huy uy lực của chiêu thức này đến mức tối đa, đối phó âm khí ở đây đơn giản là có thể nắm trong tay." Tần Vũ nói với tất cả mọi người bên cạnh.

Và để mọi người tin tưởng, Tần Vũ đặc biệt đưa tay trái ra, trên tay trái, lại thực sự cắn ra một vết thương.

Sau đó Tần Vũ dùng tay trái vẽ một bùa Chưởng Tâm Lôi trên tay phải của mình!

Thực ra Chưởng Tâm Lôi là một đạo pháp, không thực sự có thể phóng ra điện, nếu thực sự có hiệu quả như vậy, thì sau này có thể dùng để sạc điện thoại!

Sở dĩ gọi là Chưởng Tâm Lôi, không phải chỉ là một cách ví von mà thôi, hiệu quả thực sự của nó là, dồn tất cả dương khí trong cơ thể, thông qua bùa chú trên tay phải, toàn bộ kích hoạt ra, tạo thành một Chưởng Tâm Lôi có uy lực cực lớn đối với những yêu tà.

Chính vì chiêu thức này có uy lực cực lớn, có tốc độ tấn công cực nhanh, nên mới gọi là Chưởng Tâm Lôi.

Những người xung quanh nghe Tần Vũ nói về cách này xong, mặc dù tất cả đều có chút, nhưng hiện tại cho đến nay, cũng chỉ có thể

dùng cách này, dù sao chiêu thức này quả thực rất đơn giản, và uy lực rất lớn.

Nhưng có một câu nói hay, vạn vật đều có nhược điểm, đương nhiên không thể có thứ gì hoàn hảo!

Vì vậy phương pháp Chưởng Tâm Lôi lợi hại như vậy, cũng có khuyết điểm, đó là chiêu thức này sở dĩ có thể phát huy tác dụng, hoàn toàn là do trong cơ thể có dương khí.

Nhưng phải biết rằng, dương khí của một người là có hạn, nếu không thì thời cổ đại cũng sẽ không có những yêu tinh hóa thành hình người, rồi cùng thư sinh đêm khuya, hấp thụ dương khí, hại chết tính mạng như vậy.

Mỗi người như một cái bình lớn, dương khí là nước trong bình, nếu tiêu hao một chút, đương nhiên có thể hồi phục, nhưng nếu tiêu hao quá nhiều, thì sẽ làm tổn hại nguyên khí, cũng là cơ thể của con người!

Vì vậy muốn sử dụng Chưởng Tâm Lôi, cũng phải chú ý đến cơ thể của mình!

Tần Vũ đương nhiên biết điều này, nhìn những người xung quanh ủ rũ cúi đầu, cười nói với mọi người: "Mọi người không có chút ngốc nghếch sao?" Mọi người nghe anh nói xong, tất cả đều không khỏi, trên mặt lộ ra vẻ mặt rất, Trương Long thì lúc này nói: "Tại sao vậy?

Chẳng lẽ tiểu huynh đệ có cách khác sao?" Trương Long nhìn ra, Tần Vũ mặc dù tuổi còn rất nhỏ, nhưng kiến thức lại rất nhiều, và bản lĩnh của bản thân, cũng không thấp, hoàn toàn có thể coi là một nhân tài, nên mới đối xử khách khí với Tần Vũ như vậy.

Cũng hy vọng có thể xây dựng mối quan hệ tốt, dù sao mỗi người đều cần một người bạn rất lợi hại, huống hồ Tần Vũ lại là một người

bạn rất nghĩa khí như vậy!

Phải biết rằng Tần Vũ vì những người trong đội ngũ, đã ra tay không biết bao nhiêu lần rồi, đơn giản là vì mọi người, không hề quan tâm đến sự an nguy của bản thân.

Lúc này, Tần Vũ cười trả lời Trương Long: "Tôi không nhất định phải loại bỏ toàn bộ âm khí ở đây, tôi chỉ cần trước tiên đánh thông một điểm, để Tĩnh Bạch sư thái có thể nhìn ra, hướng chảy của khí, sau đó chúng ta đi theo hướng đó, mỗi khi đến một ngã ba, lại đánh một lần âm khí, nhìn lại hướng chảy, chẳng phải có thể lựa chọn ra con đường chính xác mà chúng ta cần sao." Mọi người nghe anh nói xong, chỉ cảm thấy rất có lý, như vậy, không cần phải lo lắng, cần phải loại bỏ quá nhiều âm khí, tiêu hao quá nhiều dương khí, rồi tổn hại đến cơ thể của mình nữa.

Lâm Phượng nhìn Tần Vũ có bản lĩnh và chủ ý như vậy, trong lòng cũng ngọt ngào, dường như đó là bản lĩnh của mình, trên mặt lộ ra nụ cười rất vui vẻ.

Tiếp theo Tĩnh Bạch cũng lúc này nói: "Được rồi, cơ thể tôi đã nghỉ ngơi gần xong rồi, tôi bắt đầu đây." Không thể không nói Tĩnh Bạch cũng là một thái độ liều mạng, hoàn toàn không quan tâm đến bản thân, chỉ mong có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Tần Vũ đương nhiên cũng không nói nhiều, vì bây giờ thực sự cần phải hành động nhanh chóng, nói với Tĩnh Bạch sư thái: "Vậy cô chuẩn bị sẵn sàng, tôi đánh chưởng đầu tiên!" Tĩnh Bạch nghe anh nói xong, trước tiên nhắm mắt lại, chuẩn bị sẵn sàng trạng thái, rồi lại nói: "Tôi đã chuẩn bị xong rồi." Tần Vũ cũng không do dự, nói với mấy người còn lại: "Ai đánh chưởng thứ hai, nhất định phải có ít nhất hai người." Hiện tại Tần Vũ đang ở trong một lối đi thông đạo, Tần Vũ đánh âm khí phía trước, nhất định phải có một người, đối phó âm

khí phía sau.

Vì vậy, nhất định phải có hai người phối hợp mới có thể xử lý hoàn hảo tình hình hiện tại.

Chương 422

Những người khác sau khi nghe Tần Vũ nói xong, đều nhìn nhau.

Một nhiệm vụ như vậy có thể rất khó khăn, lại có nguy cơ bị thương, nên có chút do dự cũng là điều bình thường.

Chỉ thấy Trương Hành là người đầu tiên bước ra nói: "Để tôi thử xem sao." Là đội trưởng, anh ta đương nhiên phải làm gương, có như vậy mới càng thu phục được lòng người.

Tần Vũ cũng căn bản không để ý chuyện này, chỉ cần an toàn đưa Lâm Phượng ra ngoài là được.

Sau khi nghe Trương Hành nói xong, anh mới lên tiếng: "Vậy đành phải như vậy." "Hãy phối hợp với tôi, nếu tôi có thể hoàn thành thuận lợi thì sẽ không xảy ra bất trắc đâu." Tần Vũ nói với Trương Hành trước mặt.

Sau đó, anh nhìn về phía trước một lối đi.

Trương Hành cũng không do dự, nhìn về phía sau một lối đi.

Cả hai đều đã chuẩn bị sức lực, chờ đợi bắt đầu.

"Tôi ra tay trước nhé!" Tĩnh Bạch sư thái cũng đã chuẩn bị xong, nói với Trương Hành và Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ nghe xong, lập tức vung một chưởng mạnh về phía trước, trong khoảnh khắc đó, anh chỉ cảm thấy toàn bộ khí trong cơ thể đều theo chưởng lực mà tuôn ra ngoài.

Lúc đó, mặc dù mắt thường không thấy thay đổi gì, nhưng Tĩnh Bạch sư thái lại cảm nhận được, sau khi Tần Vũ tung một chưởng, toàn bộ âm khí trong lối đi phía trước đều biến mất.

Trương Hành cũng không cam chịu thua kém người khác, lập tức vung một chưởng về phía bắc.

Phải nói rằng, bản lĩnh của anh ta cũng không kém Tần Vũ là bao.

Cả hai người đều đã tung ra Chưởng Tâm Lôi.

Trong cảm nhận của Tĩnh Bạch sư thái, âm khí ở cả phía trước và phía sau lối đi đều biến mất, sự tồn tại của khí lúc đó rất rõ ràng.

Cảm nhận được điều đó, Tĩnh Bạch sư thái đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt này, liền lập tức bình tức ngưng thần, muốn tra xem luồng khí đó rốt cuộc chảy về đâu.

Lần này, không còn bị thứ gì khác quấy nhiễu, Tĩnh Bạch sư thái đã không thất bại, đương nhiên có thể cảm nhận rõ ràng rằng luồng khí đang chảy về phía địa phương.

"Thế nào?

Đã nhìn ra chưa?" Trương Hành thấy Tĩnh Bạch sư thái mở mắt, lập tức sốt ruột hỏi, bởi vì hiện tại tất cả hy vọng đều dồn vào một mình bà.

Tĩnh Bạch sư thái cũng không phụ lòng mong đợi, đã thành công cảm nhận được hướng đi của khí.

Bà thở hổn hển nói: "Cảm nhận được rồi, đi về phía trước." Mọi người nghe xong đều vô cùng vui mừng, bởi vì ít nhất hiện tại đã có thể tìm ra một con đường, trong lòng đương nhiên vô cùng vui sướng.

"Vậy chúng ta lên đường thôi." Trương Hành sau khi biết được con đường, lập tức nói với những người khác, không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, bởi vì càng kéo dài thì sẽ càng dễ phát sinh những chuyện lớn hơn.

Mọi người đương nhiên đều không có ý kiến gì, hiện tại cũng

không mệt mỏi, nên không cần nghỉ ngơi, có thể tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Nhanh chóng, đoàn người Tần Vũ trên đường quả thực không gặp phải nguy hiểm bất ngờ nào, thuận lợi đến trước bức tường mà Tần Vũ đã phá hỏng trước đó.

Chỉ thấy Tần Vũ nhìn bức tường đó, nói với những người bên cạnh: "Bức tường này tôi đã phá hỏng rồi.

Đi về phía đó không phải là một lối thoát, mà là một vách núi.

Vách núi đó cách cây cầu phía trên một khoảng, và cây cầu đó chắc cũng đã sập rồi.

Tôi đã nhìn thấy dấu chân của Lâm Phượng." Lâm Phượng quả thực cũng đã đi con đường đó, nghe Tần Vũ nói xong cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Chỉ có Trương Hành hỏi Tần Vũ: "Vậy anh thấy, lối đi này cách đỉnh bao xa?" Trong mắt Trương Hành, nếu lối đi này không quá xa đỉnh, thì hoàn toàn có thể dùng một số thủ đoạn để leo lên, dù sao cũng không phải chuyện khó khăn, với việc mang theo một số thiết bị đặc biệt.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của tất cả mọi người, chưa chắc không thể dễ dàng leo lên.

Nhưng cũng cần một điều kiện tiên quyết, đó là khoảng cách không được quá xa, nếu không thì thực sự quá nguy hiểm.

Những người khác nghe câu hỏi này xong, cũng đều dồn ánh mắt về phía Tần Vũ, bởi vì nếu có thể leo lên, cũng là tìm lại con đường ban đầu đã vào, vậy thì muốn ra ngoài sẽ dễ dàng hơn, còn muốn tiếp tục đi vào cũng không cần lo lắng đi nhầm đường, vì đã đi qua một lần rồi.

Tần Vũ nghe hỏi xong, mới cẩn thận suy nghĩ trong lòng.

Từ lúc anh rơi xuống từ cây cầu đó, anh cũng đã chú ý đến sự thay đổi của cảnh vật xung quanh.

Sau khi suy nghĩ một lúc, anh lập tức nói với những người xung quanh: "Vị trí của chúng ta hiện tại cách cây cầu phía trên một khoảng không nhỏ, có lẽ cần phải leo lên khoảng bốn năm mươi mét.

Khoảng cách đó rất nguy hiểm." Những người khác nghe khoảng cách này xong, cũng cảm thấy vô cùng khổ não, bởi vì vách núi dựng đứng phía trước cao chín mươi độ, với khoảng cách dài như vậy, e rằng khó có thể leo lên được.

Nếu xảy ra bất kỳ sự cố nào, những người này căn bản không thể chịu đựng được tổn thương đó.

Suy nghĩ trong lòng xong, Trương Hành, vị đội trưởng này, là người đầu tiên bước ra, trịnh trọng nói với mọi người xung quanh: "Hiện tại chúng ta có hai con đường.

Một là tiếp tục đi vào giữa, nhưng như vậy tôi không biết đường phía trước rốt cuộc sẽ dẫn đi đâu?" "Con đường thứ hai là thử leo lên vách núi dựng đứng kia.

Nếu có nắm chắc có thể leo lên được, chắc chắn có thể tự cứu, nhưng rủi ro cũng vô cùng lớn.

Vách núi sâu không thấy đáy, nếu rơi xuống, e rằng khó có thể giữ được mạng sống." Những người khác đương nhiên cũng hiểu ý của Trương Hành, trong lòng cũng biết nên lựa chọn thế nào.

Dù sao không nên mạo hiểm quá lớn, leo lên từ vách núi đó thực sự quá khó khăn, nên họ quyết định đi thẳng về phía trước.

Nếu có cơ hội có thể xông ra ngoài thì tự nhiên là tốt nhất.

Chỉ thấy Trương Long là người đầu tiên lên tiếng: "Hiện tại đội của chúng ta rất đầy đủ, chưa có bất kỳ tổn thất nào, tôi nghĩ có thể đánh cược một phen, chỉ là đạn dược bị hao tổn một ít mà thôi." Mọi người nghe anh ta nói xong cũng cảm thấy rất có lý.

Hiện tại, những người khác đương nhiên cũng không có ý kiến gì khác, chỉ nói với Trương Hành trước mặt: "Vậy thì cứ tiếp tục đi về phía trước, hy vọng có thể thực sự tìm ra một con đường chính xác." Cứ như vậy, đoàn người Tần Vũ quyết định không cần quay lại đường cũ để thoát khỏi ngôi mộ, mà tiếp tục đi vào trung tâm mộ, cố gắng tìm ra một con đường sống trong nguy hiểm.

Mặc dù lựa chọn này có chút nguy hiểm, nhưng dù sao cũng an toàn hơn nhiều so với việc chọn leo lên từ đó.

Con đường này do Tần Vũ mở ra, nên đương nhiên anh dẫn đầu đi vào.

Trước khi vào, Tần Vũ dặn dò những người bên cạnh một cách rất nghiêm túc: "Khi tôi đi vào cửa động này, sẽ thấy một cái hồ nước, tuyệt đối đừng nhìn vào đó, bởi vì cái hồ nước đó sẽ mê hoặc tâm trí con người.

Nếu bị mê hoặc, sẽ rất khó để cứu ra được." Lâm Phượng nghe Tần Vũ nói xong, không khỏi rùng mình một cái, bởi vì cô đã trải qua những chuyện của Tần Vũ, đương nhiên cô rất rõ nguy hiểm trong cái hồ nước ở động đó.

Hiểu rõ điều đó, cô lập tức nép sát vào Tần Vũ, bởi vì trong mắt Lâm Phượng, chỉ có Tần Vũ mới có thể mang lại cảm giác an toàn và bảo vệ được cô.

Những người khác, mặc dù không biết cái hồ nước đó rốt cuộc có công hiệu đáng sợ đến mức nào, nhưng vì Tần Vũ đã dặn dò nghiêm túc như vậy, đương nhiên họ sẽ cẩn thận hơn một chút.

Dù sao không một ai không coi trọng mạng sống của mình.

Chỉ thấy Tần Vũ nói xong, liền không chần chừ nữa, bởi vì thời gian hiện tại rất cấp bách, đặc biệt là lương thực đã tiêu hao rất nhiều.

Trong đội ngũ có tám người, nếu trong vòng năm ngày không thể thoát ra khỏi đây, e rằng lương thực sẽ cạn sạch.

Đến lúc đó không có gì ăn, dù không gặp nguy hiểm nào cũng e rằng khó mà sống sót.

Vì vậy, nhất định phải tranh thủ thời gian, hoàn thành sớm cũng có thể ra ngoài sớm, như vậy không cần lo lắng lương thực sẽ không đủ dùng.

Đoàn người sau khi vào động, đặc biệt nhìn xuống chân, bởi vì làm như vậy, tự nhiên sẽ không chú ý đến cái hồ nước kia, cũng tương đối an toàn hơn.

Nhưng liệu có thực sự đơn giản như vậy, có thể thành công vượt qua cửa ải này không?

Thực tế đương nhiên không thể đơn giản như vậy.

Chỉ thấy họ chưa đi được mấy bước, mặc dù không nhìn vào cái hồ nước đó, nhưng lại đột nhiên nghe thấy tiếng động, như thể có người đang tắm rửa, tiếng nước vỗ.

Chương 423

Mọi người nghe thấy tiếng động đó, làm sao không hiểu được rằng trong hồ nước quả thực có thứ gì đó, nhưng lại căn bản không dám nhìn, bởi vì cái hồ nước đó đã bắt đầu mê hoặc họ rồi.

Điều đó từ một mặt cho thấy, nó quả thực có công hiệu mê hoặc lòng người, và thứ này chắc chắn không thể ra khỏi hồ nước để làm hại họ.

Sau khi xác định được điều đó, chỉ cần có thể vượt qua cái hồ nước này, đi ra khỏi đó, thì sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

Thứ trong hồ nước, thấy những người này lại không nhìn mình, hiển nhiên cũng có chút ngẩn người.

Giữa lúc mê hoặc, nó lại nghĩ ra một chiêu khác.

Chỉ thấy Tần Vũ đang đi, nhưng đột nhiên cảm thấy trong đầu mình dường như xuất hiện huyễn cảnh, vô duyên vô cớ, bỗng nhiên hiện ra hình ảnh một cô gái đang ở trong hồ nước.

Cô gái này mặc dù quay lưng lại, nhưng bóng lưng đó lại khiến người ta vô cùng muốn nhìn.

Mọi người cảm nhận được điều đó xong, đều nhận ra sự việc không ổn.

Chỉ thấy Tần Vũ lập tức nói với những người khác: "Mọi người cẩn thận một chút, đừng mơ hồ mà nhìn vào đó, hãy giữ vững bản tâm của mình, chỉ cần không nhìn nhất định sẽ không có chuyện gì." Mọi người hiện tại chỉ cảm thấy lực hấp dẫn trong đầu ngày càng lớn.

May mắn thay, mọi người đều có chút bản lĩnh, như Trương Long

và Tĩnh Bạch sư thái xuất thân từ các môn phái, đều có phương pháp để trấn định tâm linh.

Nhưng có một người thực sự không ổn, đó là Lâm Phượng.

Bởi vì thể chất, cô ấy hầu như từ nhỏ đến lớn đều không học tập những thứ liên quan đến phương diện này.

Hiện tại đương nhiên không thể có những chân ngôn Đạo gia như Thanh Tâm Chú, nên chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu, và ý thức của cô ấy cũng có chút mơ hồ.

Thấy Lâm Phượng sắp không chống đỡ nổi nữa, sắp quay đầu nhìn về phía cái hồ đó, lúc này Tần Vũ cũng cuối cùng đã hiểu ra.

Lâm Phượng căn bản không biết đạo thuật, đương nhiên không có cách nào tự bảo vệ.

Sau khi suy nghĩ trong lòng xong, Tần Vũ lập tức quay đầu, nhìn về phía Lâm Phượng.

Quả nhiên anh thấy Lâm Phượng sắp quay đầu lại.

Tình hình đã đến nước này, nếu Tần Vũ không ngăn cản nữa, e rằng Lâm Phượng sắp bị hồ nước mê hoặc tâm trí thêm một lần nữa.

Phải biết Lâm Phượng trước đó đã bị mê hoặc một lần rồi, lần này nếu lại đi vào, e rằng sẽ không dễ dàng thoát ra như lần trước.

Tần Vũ trong lòng vô cùng hiểu rõ điều này.

Vì vậy, anh không màng đến sự an nguy của mình, lập tức lao về phía Lâm Phượng.

Nhưng Lâm Phượng cách Tần Vũ một khoảng cách, nên mặc dù Tần Vũ dùng tốc độ nhanh nhất, cố gắng nhanh chóng lao đến cứu Lâm Phượng.

Nhưng căn bản không kịp, bởi vì khoảng cách giữa hai người thực

sự khiến anh không thể đuổi kịp.

Thấy Lâm Phượng sắp quay đầu lại, Tần Vũ chỉ có thể lập tức lớn tiếng nói: "Tuyệt đối đừng quay đầu lại!" Nhưng Lâm Phượng lúc này bởi vì căn bản không có thứ gì giữ vững tâm thần, nên hiện tại căn bản đã bị mê hoặc, hoàn toàn không nghe thấy một câu nào của Tần Vũ.

Lúc đó, chỉ thấy Lâm Phượng ngẩng đầu, nhìn về phía hồ nước kia.

Cô chỉ nhớ lúc đó, mặc dù trong hồ nước không có thứ gì như trong ảo giác.

Nhưng Lâm Phượng lại dường như đã nhìn thấy gì đó, vẻ mặt ngây dại đi về phía hồ nước.

Những người xung quanh nghe thấy Tần Vũ hô hoán xong, đương nhiên cũng biết đã có chuyện xảy ra.

Lúc này họ càng không dám nhìn lung tung về bốn phía, bởi vì sợ rằng nếu cũng nhìn vào cái hồ nước đó rồi bị mê hoặc tâm trí, đi vào trong nước, thì tất cả sẽ toi đời.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều không có việc gì.

Ví dụ như Trương Hành, người vẫn luôn ái mộ Lâm Phượng.

Trương Hành sau khi nghe tiếng Tần Vũ hô hoán, lập tức quay đầu lại, lại thấy Lâm Phượng lại đang đi về phía hồ nước, trong lòng đương nhiên sốt ruột không thôi.

Bởi vì Lâm Phượng hiện tại mặt mày tái nhợt, trông như người đã chết, hiển nhiên nguyên khí tổn thất vô cùng nghiêm trọng, thậm chí cả đôi môi anh đào lúc này cũng đã biến thành màu tím tái.

Nhìn Lâm Phượng yếu ớt như vậy, Tần Vũ trong lòng chỉ cảm

thấy vô cùng đau xót, hiện tại anh cũng căn bản không để ý đến những chuyện khác nữa, trực tiếp nói với Lâm Phượng trước mặt: "Yên tâm đi, có tôi ở đây chắc chắn sẽ không sao." Nói xong câu đó, Tần Vũ vô cùng thành thạo đỡ Lâm Phượng, ôm vào lòng.

Lúc này Lâm Phượng, vốn thể chất đã rất yếu, huống hồ lại hai lần bị hồ nước mê hoặc, hai lần đi vào trong hồ nước, nên hiện tại âm khí nhập thể, dương khí đã hao hụt gần hết.

Vì vậy lúc này, Tần Vũ nhất định phải hành động để giúp Lâm Phượng khôi phục dương khí trong cơ thể, nếu không thì dù Tần Vũ có cứu sống được Lâm Phượng sau này.

Thì Lâm Phượng vốn có thể chất yếu ớt e rằng cũng sẽ để lại di chứng rất sâu trên cơ thể.

Đến lúc đó có lẽ chỉ có thể dùng thuốc để dưỡng thân, sẽ càng thêm yếu ớt hơn trước.

Tình huống như vậy, đối với Lâm Phượng, người muốn tự mình phấn đấu, không nghi ngờ gì là một đòn chí mạng.

Vì vậy Tần Vũ tuyệt đối không cho phép tình huống đó xảy ra.

Suy nghĩ trong lòng xong, Tần Vũ nhìn Lâm Phượng đang mơ hồ bất tỉnh trong lòng, lập tức nói: "Lần này, chỉ có thể dùng cách đó rồi." Nói xong câu đó, chỉ thấy Tần Vũ lập tức cúi đầu, lại hôn Lâm Phượng!

Sở dĩ Tần Vũ làm như vậy, đương nhiên không phải vì dục vọng làm mờ mắt, mà là bởi vì anh cần dùng cách này để truyền dương khí trong cơ thể vào Lâm Phượng.

Vốn dĩ dương khí trong cơ thể đàn ông nhiều hơn so với phụ nữ bình thường, huống hồ thể chất của Lâm Phượng vốn không tốt, nên cô cần rất nhiều dương khí để cơ thể hồi phục bình thường.

Đối với Tần Vũ, truyền dương khí cho Lâm Phượng cũng không phải chuyện gì to tát, cũng sẽ không xảy ra chuyện lớn.

Cùng với việc Tần Vũ truyền dương khí cho Lâm Phượng, chỉ thấy Lâm Phượng trước đó mặt mày tái nhợt, lúc này có thể thấy rõ bằng mắt thường, đã thành công khôi phục được một chút huyết sắc, mặc dù vẫn còn rất yếu.

Nhưng Lâm Phượng trước đó trông như một thi thể, hiện tại dưới sự giúp đỡ của Tần Vũ, cô ấy đã như một người bình thường, sắc mặt và môi đều đã trở lại bình thường.

Lúc này, Trương Hành cũng cuối cùng đã ngẩng đầu nhìn, nhưng lại thấy cảnh tượng quả thực là Tần Vũ đang hôn Lâm Phượng!

Nhìn thấy điều đó, anh ta chỉ cảm thấy lửa giận bùng cháy, nhưng Trương Hành cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết lúc này, Tần Vũ là người có chút mưu mẹo, nên chắc chắn có thể làm ra chuyện như vậy.

Vì vậy, sở dĩ làm như vậy, chắc chắn có một số lý do không thể nói rõ.

Sau khi hiểu rõ điều đó, Trương Hành, người có kiến thức, lập tức nhận ra Tần Vũ đang truyền dương khí cho Lâm Phượng.

Nhưng mặc dù Trương Hành có thể nhìn ra ý đồ của Tần Vũ, nhưng nhìn thấy cô gái mình yêu nhất lúc này lại ở trong lòng người khác, trong lòng anh ta vô cùng khó chịu, nhưng chuyện này cũng không tiện phát giận.

Bởi vì Tần Vũ dù sao cũng là để cứu Lâm Phượng.

Trương Hành, người có lửa giận trong lòng không chỗ trút, lại vì có đầy bụng lửa giận mà vô tình tăng cường ý thức của mình, hoàn toàn loại bỏ được áp lực đó.

Chỉ thấy Tần Vũ đang nhìn Lâm Phượng, cô ấy đã hồi phục gần như đủ, tiếp theo còn phải tiếp tục chiến đấu, nên anh căn bản không tiện hao tổn thêm dương khí, nên anh định dừng lại lúc đó.

Tần Vũ cảm giác vô cùng nhạy bén, nhưng lúc này anh lại đột nhiên cảm nhận được có thứ gì đó đang từ trong nước lao về phía mình.

Trước đó anh đã biết trong hồ nước này có thứ gì đó khác tồn tại.

Trước đó vì cứu Lâm Phượng mà anh đã giao chiến với thứ trong nước.

Hiện tại nhìn vào hồ nước, quả thực không chỉ tồn tại một con quái vật.

Trong lòng hiểu rõ điều đó, Tần Vũ lập tức nói với Trương Hành đang đứng một bên xem kịch: "Anh đứng ngây ra đó làm gì, không mau ra tay giúp đỡ!" Trương Hành nghe Tần Vũ nói xong, cũng hiểu là chắc chắn đã xảy ra tình huống bất ngờ.

Hiện tại anh ta đã áp chế được áp lực của mình, lúc đó không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, lập tức tiến lại gần Tần Vũ.

Chương 424

Cùng với việc có thêm một người gia nhập, thứ trước đó muốn tấn công Tần Vũ dường như cũng nhận ra không ổn, liền biến mất tăm, hiển nhiên lại một lần nữa ẩn mình trong nước, định chờ đợi một cơ hội thích hợp để ra tay tấn công.

"Tình hình của Lâm Phượng bây giờ thế nào rồi?" Trương Hành không quan tâm tình hình trong nước, mà hỏi Tần Vũ bên cạnh trước về tình hình của Lâm Phượng.

Từ đó có thể thấy được, tấm lòng của Trương Hành đối với Lâm Phượng quả thực vô cùng sâu sắc.

Đáng tiếc thực sự đã trao gửi sai tình cảm, bởi vì Lâm Phượng hiện tại rõ ràng đã thích Tần Vũ rồi.

Chỉ thấy Tần Vũ lắc đầu với Trương Hành bên cạnh, rồi mới nói: "Cô ấy chưa tỉnh lại, nhưng hiện tại chắc cũng không có gì đáng ngại.

Tôi bây giờ cần làm một số việc, nên giải quyết thứ trong hồ nước trước, sau đó mới ra khỏi hồ." Nhưng nói thì dễ, làm thì vô cùng khó.

Muốn ra khỏi đó, thứ trong nước có thể dễ dàng đồng ý sao?

Chỉ thấy khi hai người đang nói chuyện, mặt nước vốn yên tĩnh lại đột nhiên thay đổi lần nữa, và dòng nước bị va đập rất rõ ràng, khiến cả Tần Vũ và Trương Hành đều chú ý.

Tần Vũ nhìn thứ trong nước cố ý gây ra một số động tĩnh, trong lòng cũng hiểu rõ, đây nhất định là cái bẫy do thứ đó tạo ra.

Phải biết rằng, khi Tần Vũ cứu Lâm Phượng trước đó, thứ trong nước đã thu hút sự chú ý của Tần Vũ trước, sau đó lại cố ý lợi dụng ưu thế dưới nước, đột nhiên tấn công lén sau lưng Tần Vũ.

Lần này trong mắt Tần Vũ, thứ đó chắc chắn muốn tấn công lén, nên anh lập tức nói với Trương Hành bên cạnh: "Cẩn thận một chút, thứ này có trí tuệ vô cùng cao.

Hiện tại nó cố ý tạo ra động tĩnh, không chừng là muốn tấn công lén.

Sau khi yên tĩnh trở lại, nó chắc chắn đã thay đổi vị trí rồi." Trương Hành nghe Tần Vũ nói xong, cũng gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Lúc này, tình cảnh của hai người đều vô cùng không tốt.

Vì vậy, hai người chỉ có thể cẩn thận nhìn chằm chằm vào động tĩnh dưới nước, từng khoảnh khắc chú ý đến những thay đổi đang xảy ra.

Nhưng lần này, con quái vật dưới nước lại cứ liên tục gây ra động tĩnh, mà không hề ngừng nghỉ.

Thực sự khiến họ không hiểu rốt cuộc con quái vật dưới nước đang tính toán điều gì.

Nhưng có thứ gì đó cứ di chuyển qua lại dưới nước, cũng căn bản không tiện hành động, bởi vì sợ bị thứ đó làm bị thương.

Chỉ có thể đứng yên tại chỗ, lặng lẽ chờ đợi bị tấn công, sau đó mới ra tay.

Cứ chờ đợi mãi, trong lòng Tần Vũ càng lúc càng nghi ngờ, và mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó không ổn.

Nhưng anh cũng không lập tức ra tay, thầm nhủ trong lòng: "Kỳ lạ thật, cảm giác như không phải là tấn công lén." Mặc dù Tần Vũ nhận ra có chuyện không ổn, nhưng vì không nhìn ra được quái vật trong hồ nước rốt cuộc có ý đồ gì, nên anh không chắc chắn, cũng không lên tiếng nói ra.

Chỉ thấy thứ đó cứ di chuyển qua lại, mãi không ngừng động tác.

Thực ra quả thực đúng như Tần Vũ đã nói, có điều gì đó mờ ám.

Thứ trước mặt hiện tại chỉ là đang thu hút sự chú ý của họ.

Tần Vũ trước đó đã từng bị một con quái vật hồ ly tấn công, bị thứ đó đánh lén sau lưng, nên theo bản năng cho rằng hiện tại mình đang đối mặt vẫn chỉ có một con quái vật.

Nhưng lần này anh đã sai.

Trong nước thực ra không chỉ có một con quái vật, mà có đến hai con.

Một con đang thu hút sự chú ý của Tần Vũ ở phía trước, đồng thời có một con khác đã lén lút vòng ra phía sau anh, chuẩn bị tìm một thời cơ thích hợp.

Và lúc này, hai người Tần Vũ lại hoàn toàn không chú ý đến nguy hiểm phía sau, chỉ luôn nhìn chằm chằm về phía trước.

Đó mới là điều nguy hiểm nhất.

Con quái vật phía sau nhận ra trong số hai người có thể hoạt động được, Tần Vũ rõ ràng mạnh hơn một chút, nên nó quyết định ra tay trước để giải quyết kẻ địch mạnh hơn.

Suy nghĩ trong lòng xong, nó bắt đầu chú ý đến động tác của Tần Vũ.

Tần Vũ thì đang nhìn con quái vật cứ hoạt động ở phía trước, nên căn bản không đề phòng phía sau.

Con quái vật nhanh chóng quyết định ra tay.

Thứ dưới nước đó, hai chân đạp một cái, lại như một con ếch, vọt lên khỏi mặt nước, tốc độ nhanh đến mức thật sự khiến người ta không kịp đề phòng.

Nếu là người bình thường bị tấn công lén kiểu này, e rằng chắc chắn sẽ trúng chiêu.

Nhưng con quái vật này rõ ràng đã chọn nhầm người.

Nếu nó chọn tấn công Trương Hành, chưa chắc không thể dễ dàng đắc thủ, nhưng nó lại cố tình chọn Tần Vũ.

Phải biết rằng Tần Vũ đã sớm cảm thấy không ổn, chỉ vì không thể phát giác ra nên mới không nói nhiều.

Nhưng anh cũng đã sớm đề phòng phía sau.

Hiện tại thứ đó đột nhiên lao ra, mặc dù vô cùng nhanh, nhưng vẫn nằm trong kế hoạch của Tần Vũ.

Vì vậy, Tần Vũ căn bản không kinh hoảng.

Chỉ sau một tiếng động nhẹ, anh lập tức quay người lại, cầm thanh Trấn Tà Kiếm trong tay, mạnh mẽ chém một nhát vào thứ phía sau!

Phải biết rằng Trấn Tà Kiếm của Tần Vũ vô cùng sắc bén, sau khi một kiếm chém ra, con quái vật đó trực tiếp bị chém thành hai nửa, rơi xuống hồ nước.

Khi Tần Vũ quay người lại tấn công con quái vật đó, con quái vật vẫn luôn thu hút sự chú ý dưới nước, cũng vào lúc này đột nhiên vọt lên khỏi mặt nước, và cũng lao về phía Tần Vũ tấn công.

Tần Vũ mặc dù phản ứng rất nhanh, nhưng cũng không thể chém giết hai con trong chớp mắt.

May mắn thay, anh không phải chỉ có một mình, còn có Trương Hành giúp đỡ.

Trương Hành mặc dù không ngờ phía sau lại có một con quái vật, nhưng anh ta biết nguy hiểm phía trước!

Nhìn thấy một con đột nhiên xuất hiện, anh ta không chút do dự, lập tức dùng cây kiếm gỗ đào trong tay đâm tới.

Mặc dù chỉ cầm một thanh kiếm gỗ, nhưng nó vẫn vô cùng sắc bén, lại trực tiếp đâm xuyên đầu con quái vật, xuyên qua kiếm.

Dưới sự phối hợp của hai người, tình cảnh khó khăn hiện tại đã được giải quyết hoàn hảo.

Bây giờ chỉ chờ đợi có thể đi tiếp.

"Được rồi, cuối cùng cũng giải quyết xong lũ quái vật.

Tôi sẽ từ từ thử rút lui ra ngoài." Tần Vũ nói với Trương Hành bên cạnh.

Mặc dù nguy hiểm bề mặt hiện tại đã được hai người giải quyết, nhưng ai cũng không biết trong hồ nước rốt cuộc còn tồn tại bao nhiêu nguy hiểm, nên hai người hiện tại cần phải cảnh giác một chút, để tránh lại xuất hiện nguy hiểm.

Chỉ thấy Tần Vũ ôm Lâm Phượng và Trương Hành bên cạnh, cùng đi ra ngoài.

Vài bước đầu tiên quả thực không xảy ra nguy hiểm gì.

Nhưng Tần Vũ vừa đi được vài bước, đột nhiên cảm giác mình dẫm hụt chân.

Trong chớp mắt, không màng đến nguy hiểm, anh lập tức ném Lâm Phượng trong tay ra, bảo Trương Hành đỡ lấy, sau đó lớn tiếng nói: "Mau chạy ra ngoài!" Trương Hành vươn tay đỡ lấy Lâm Phượng, và sau khi nghe Tần Vũ nói xong, lập tức đi về phía bờ.

Lần này quả thực không xảy ra nguy hiểm, anh ta đã thành công lên bờ.

Chương 425

Nhưng khi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt nước lại trở lại bình tĩnh, và ngay cả Tần Vũ cũng đã biến mất.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Hành thực sự vô cùng chấn động, bởi vì khi vừa xuống nước, rõ ràng cảm thấy nước rất cạn, thậm chí chân còn có thể chạm đáy.

Nhưng hiện tại Tần Vũ lại dường như rơi xuống vực nước sâu, và bây giờ hồ nước không hề có động tĩnh gì, có lẽ Tần Vũ đã rơi rất sâu rồi.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Trương Hành ôm Lâm Phượng trên bờ, nhìn mặt nước tĩnh lặng, lẩm bẩm một mình.

Lúc này, Tần Vũ đương nhiên không phải biến mất không trung, anh chỉ cảm thấy như mình đang ở trong nước, mở mắt ra cũng căn bản không thể nhìn rõ mọi thứ.

"Đây là đâu?" Tần Vũ thầm nói trong lòng.

Hiện tại điều duy nhất anh có thể xác định được là ở đây không thể hít thở không khí, bởi vì anh cảm thấy có chút hụt hơi, tức ngực.

Và anh nhất định phải nhanh chóng thoát ra ngoài, bởi vì một con người bình thường cần phải hít thở, nếu không thì chắc chắn sẽ mất mạng.

Sau khi hiểu rõ điều đó, mặc dù Tần Vũ không thể nhìn rõ tình hình xung quanh, nhưng trong lòng anh vẫn ôm ấp một chút hy vọng, nên anh bơi lên phía trên, hy vọng có thể trở lại mặt nước!

Nhưng mặc cho Tần Vũ bơi lên, cho dù thế nào cũng không thể bơi đến đỉnh để hít thở không khí, cứ như một vực sâu vô tận.

Cảm nhận được điều đó, Tần Vũ cũng phản ứng lại, mọi thứ anh đang gặp phải hiện tại chắc chắn không hề đơn giản, nếu là tình huống bình thường thì tuyệt đối không thể bơi lên được.

Tần Vũ trong lòng hiểu rõ, lập tức thầm nhủ: "Chết tiệt, bây giờ phải làm sao đây?" Lúc này, mặc dù Tần Vũ không lên tiếng hỏi, nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ trong hạt châu cũng cảm nhận được Tần Vũ sắp không chịu nổi nữa.

Vì vậy, cô lập tức nói với Tần Vũ: "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.

Chỉ là một chút huyễn thuật nhỏ thôi, chỉ có những người căn bản không tinh thông đạo thuật mới có thể trúng chiêu, ngươi chắc chắn sẽ không sao." Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, lập tức bay vọt ra khỏi hạt châu, xuất hiện trước mặt Tần Vũ.

Chỉ thấy Cửu Thiên Huyền Nữ lúc này vẫn một thân mỹ nhân cổ trang, trông vô cùng xinh đẹp.

Chỉ thấy Tần Vũ lập tức hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ: "Có cách nào giúp tôi không?" Sở dĩ Cửu Thiên Huyền Nữ xuất hiện, đương nhiên là vì có cách.

Cô khẽ mỉm cười với Tần Vũ trước mặt, ngay sau đó chỉ vung tay một cái, cảm giác sắp ngạt thở trên cơ thể Tần Vũ lập tức biến mất.

Cảm nhận được điều đó, Tần Vũ thực sự như trút được gánh nặng, thoải mái hít thở không khí.

Từ lời Cửu Thiên Huyền Nữ vừa nói, Tần Vũ hiện tại chắc chắn không thực sự ở trong nước, tất cả chỉ là ảo giác mà thôi.

Chỉ thấy Tần Vũ lập tức nghiêm túc nói với Cửu Thiên Huyền Nữ trước mặt: "Có cách nào để tôi ra ngoài không?" Hiện tại anh vô cùng lo lắng cho Lâm Phượng.

Dù sao trước đó Lâm Phượng thể chất rất yếu, mặc dù Tần Vũ đã truyền dương khí để giúp cô ấy hồi phục cơ thể.

Nhưng hiện tại Lâm Phượng không ở bên cạnh anh, nên đương nhiên anh vô cùng lo lắng.

Nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ sau khi nghe anh nói xong, chỉ bất lực lắc đầu.

"Ta chỉ là hồn thể mà thôi, hiện tại không có năng lực để phá giải huyễn cảnh này của ngươi." Cửu Thiên Huyền Nữ thành thật nói với Tần Vũ trước mặt.

Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng khổ não, nói: "Vậy hiện tại chẳng có tác dụng gì." "Tiểu tử ngươi nên biết đủ rồi.

Nếu không phải vì ta phá giải một chút trong đó, giúp ngươi có thể hít thở, nếu không thì hiện tại e rằng ngươi đã chết rồi." Cửu Thiên Huyền Nữ nói với Tần Vũ.

Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, cười nói với cô: "Đúng là rất cảm ơn cô đã giúp đỡ, nhưng ở đây tôi không có cách nào ra ngoài." "Yên tâm đi, ta chỉ không ra tay giúp ngươi ra ngoài thôi, nhưng ta có thể nói cho ngươi phương pháp.

Đến lúc đó ngươi có thể dựa vào sức mạnh của mình mà thành công xông ra ngoài!" Cửu Thiên Huyền Nữ cười nói với Tần Vũ.

Tần Vũ nghe nói có chuyện như vậy, mới lộ ra nụ cười ngốc nghếch, liên tục nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Vậy thì đa tạ, mau ra tay giúp đi." "Tiếp theo ta sẽ chỉ điểm vị trí, ngươi dùng kiếm trong tay, đi phá hủy những trận nhãn đó, chắc là được rồi." Cửu Thiên Huyền Nữ nói với Tần Vũ, và lập tức bắt đầu chỉ điểm vị trí của những trận nhãn đó.

Phải nói rằng Cửu Thiên Huyền Nữ quả thực vô cùng lợi hại, đã thành công giúp Tần Vũ tìm ra vị trí của những trận nhãn đó, và Tần Vũ cũng dùng Trấn Tà Kiếm, phá hủy những nơi đó.

Nhưng huyễn cảnh trước mắt Tần Vũ lại hoàn toàn không biến mất, và ở đây vẫn còn tồn tại những trận nhãn khác chưa bị phá hủy.

"Chuyện gì vậy?" Tần Vũ cười nói với Cửu Thiên Huyền Nữ trước mặt.

Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn luôn nắm chắc mọi chuyện, trong mắt Tần Vũ, lần này Cửu Thiên Huyền Nữ tổng đã lầm rồi.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng vô cùng ngạc nhiên nói: "Kỳ lạ thật, không phù hợp với đạo lý." Bởi vì trong mắt cô, nếu thực sự đã phá hủy tất cả trận nhãn, thì huyễn cảnh này làm sao có thể tồn tại được nữa?

Nhưng sự thật là như vậy, quả thực không nhìn thấy thứ gì cả.

Khi cả Tần Vũ và Cửu Thiên Huyền Nữ đều vô cùng ngạc nhiên, Tần Vũ lại đột nhiên cảm thấy lưng mình đau nhói, như thể bị thứ gì đó tấn công.

"Cái quái gì!" Tần Vũ kinh hô một tiếng, lập tức đi vài bước về phía trước, cảm giác sau lưng hiện tại vô cùng đau đớn, nóng rát.

"Dường như có thứ gì đó ở gần đây." Cửu Thiên Huyền Nữ cũng nói vào lúc này: "Là vật sống, không phải vật chết." Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, lập tức cảnh giác xung quanh, cẩn thận đề phòng xem có bị tấn công lần nữa không.

Nhưng xung quanh một mảng tối đen, không nhìn rõ thứ gì cả, nên cũng căn bản không thể đề phòng.

Anh đang nhìn về phía trước thì đột nhiên cảm thấy sau lưng lại đau nhói, rõ ràng lại bị tấn công một lần nữa.

Tần Vũ đưa tay trái ra sau lưng sờ, chỉ cảm thấy sờ được một ít máu, hiển nhiên hiện tại anh đã bị thương, và chảy máu rồi.

Trong lòng cảm nhận được điều đó xong, anh càng thêm bất an, bởi vì hiện tại căn bản không thể nhìn rõ kẻ địch của mình rốt cuộc đang ở đâu, như vậy làm sao có thể thực hiện phòng ngự chính xác được?

Huống hồ cứ liên tục bị động bị đánh, hoàn toàn không thể phản công, thực sự rất uất ức.

"Thứ chết tiệt nào, có giỏi thì ra đây đánh một trận với tao, đừng có trốn tránh!" Tần Vũ trực tiếp lớn tiếng nói với một mảng tối đen trước mặt.

Nhưng thứ trong bóng tối căn bản không trả lời lời anh nói, thậm chí không phát ra một chút âm thanh nào, chỉ luôn ẩn mình trong bóng tối, chờ đợi một cơ hội có thể tấn công lén.

Tần Vũ để ngăn chặn sau lưng mình lại bị thứ ẩn mình trong bóng tối tấn công lén, nên anh cứ liên tục xoay tròn.

Như vậy, thứ ẩn mình trong bóng tối có lẽ không thể dễ dàng tấn công lén được.

Nhưng hiển nhiên cách này đã sai.

Tần Vũ đang xoay tròn ở đó, lại đột nhiên cảm thấy chân mình bị thứ gì đó quấn lấy, ngay sau đó đầu nặng chân nhẹ, anh bị ngã, mạnh mẽ ngã xuống đất, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức không thôi.

Lần này thực sự quá thiệt thòi rồi, chỉ có phần bị đánh, thậm chí ngay cả ra tay cũng khó.

Sau mấy đợt công kích, Tần Vũ bị thương không nhẹ.

Nếu lúc này không tìm cách phản kích, e rằng chỉ có đường chết.

Nhưng dù sao Cửu Thiên Huyền Nữ hiện tại cũng không còn ở trạng thái hồn thể, đương nhiên không thể ra tay giúp đỡ, chỉ có thể đứng một bên nhìn. "Cẩn thận!" Cửu Thiên Huyền Nữ nói với Tần Vũ đang nằm trên đất: "Đừng có nằm mãi như thế, lẽ nào muốn chết sao!

Mau đứng dậy!" Tuy lời Cửu Thiên Huyền Nữ nói rất nặng, nhưng lúc này chỉ có cách đó mới có thể kích lệ Tần Vũ đang không còn sức lực chống cự.

Quả nhiên, sau khi nghe lời Cửu Thiên Huyền Nữ, Tần Vũ lập tức nói: "Tôi đương nhiên biết!" Nói xong, hắn lập tức đứng dậy, nhưng đứng dậy thì dễ, còn muốn tìm và giết thứ đang ẩn nấp trong bóng tối thì cực kỳ khó.

Bởi vì lúc này căn bản không thể xác định được vị trí của thứ đó rốt cuộc ở đâu, nên mọi chuyện trở nên rất khó khăn.

Khi Tần Vũ đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy bên tai truyền đến một trận gió, hắn cực kỳ mẫn cảm lập tức phản ứng, thứ kia chắc chắn lại một lần nữa tấn công hắn.

Hiểu rõ điều đó, Tần Vũ không chút do dự, trực tiếp cầm Trấn Tà Kiếm trong tay, chém thẳng vào vị trí hắn cảm nhận được.

Nhưng dù ra tay rất nhanh, nếu là người bình thường, tuyệt đối không thể tránh được một kiếm này, nhưng con quái vật ẩn mình trong bóng tối kia làm sao có thể dễ dàng trúng chiêu?

Chương 426

Tần Vũ chém một kiếm ra, lại phát hiện đã chém hụt, căn bản không trúng được thứ gì.

Cảm giác được điều đó, Tần Vũ hiểu rằng lần này e rằng lại trúng kế của đối phương!

Trong lòng vừa nghĩ, Tần Vũ lập tức xoay người để phòng thủ, nhưng sự việc đã đến lúc này thì rõ ràng không kịp, hắn không thể kịp đưa kiếm ra chắn trước người.

Hắn chỉ cảm giác thứ kia, trong bóng tối, cắn một cái vào cánh tay trái của hắn, cơn đau không dứt.

Tần Vũ không phải người bình thường, đương nhiên biết lúc này không thể hoảng loạn, phải hết sức cẩn thận đối phó.

Chỉ thấy Tần Vũ không hề hoảng loạn, ngược lại rất trấn tĩnh dùng tay phải cầm kiếm, chém vào thứ đang cắn trên tay trái của hắn.

Thứ kia có lẽ quá tập trung vào Tần Vũ, nên lần này căn bản không kịp phản ứng, không may mắn như vậy nữa, lại một lần nữa không thể tránh được đòn tấn công của Tần Vũ, Trấn Tà Kiếm đã đâm trúng nó.

Vì trong bóng tối, Tần Vũ cũng không thể nhìn rõ rốt cuộc đã đâm vào bộ phận nào của thứ kia, chỉ cảm thấy thứ kia kêu quái dị, sau đó miệng cắn hắn cũng buông ra, lại một lần nữa ẩn mình vào bóng tối. "Cuối cùng cũng có thể báo thù một chút rồi!" Tần Vũ nói với vẻ mặt vui mừng, và không định tấn công thứ kia nữa.

Chỉ cần có thể giết chết con quái vật ẩn trong bóng tối, hắn có thể yên tâm tìm kiếm và phá giải trận nhãn của trận pháp này.

Chỉ khi phá giải được trận pháp, Tần Vũ mới có thể thoát ra khỏi đây, sau đó đi tìm Lâm Phượng!

Trong lòng nghĩ vậy, Tần Vũ chỉ cảm thấy một trận gió lại thổi tới trước mặt, rõ ràng là thứ kia lại muốn tấn công.

Trong lòng đã hiểu, Tần Vũ lập tức giận dữ nói: "Gan lớn thật, vừa mới bị tôi tấn công một lần, giờ lại muốn chết sao!" Nói xong, Tần Vũ lập tức vung kiếm trong tay về phía trước, tuy không thể nhìn rõ phía trước có thứ gì, nhưng như vậy cũng có thể đề phòng một chút.

Nhưng đối với con quái vật trong bóng tối, Tần Vũ tấn công giống như người mù, làm sao có thể làm nó bị thương được?

Chỉ thấy những đòn tấn công của Tần Vũ căn bản không thể trúng con quái vật đang ẩn mình trong bóng tối, ngược lại toàn bộ đều chém hụt.

Và đúng lúc này, con quái vật trong bóng tối lại chuyển hướng, giờ không còn ở phía trước Tần Vũ nữa?

Ngược lại nó đã ở phía sau Tần Vũ, không thể không nói, tốc độ chuyển vị trí trong bóng tối của nó quá nhanh, hơn nữa Tần Vũ lại không thể nhìn rõ, nên đương nhiên hắn chịu thiệt rất nhiều.

Nhưng giác quan của hắn cực kỳ nhạy bén, dường như hắn đã rõ ràng nhận ra quỹ tích của con quái vật phía trước đã biến mất, nó có thể đã thay đổi phương thức tấn công.

Trong lòng đã hiểu, Tần Vũ không lập tức xoay người, đã bị tập kích nhiều lần như vậy, hắn đã có một số quy luật, lúc này, nếu thể hiện ra rằng hắn biết vị trí của con quái vật đó, thì chắc chắn nó sẽ đổi hướng, nên sau khi suy nghĩ một chút, Tần Vũ quyết định, nhất định phải giả heo ăn thịt hổ, giả vờ không biết con quái vật đã chuyển

hướng.

Nhưng khi con quái vật chuẩn bị tấn công, Tần Vũ sẽ đột nhiên ra tay, như vậy, con quái vật ẩn mình trong bóng tối kia khó có thể tránh được đòn tấn công của hắn.

Trong lòng đã hiểu, chỉ thấy Tần Vũ hai tay nắm chặt Trấn Tà Kiếm, dồn hết sức lực chờ đợi đòn tấn công cuối cùng.

Thứ trong bóng tối kia, dường như cũng rất hợp tác với Tần Vũ, quả thực nó không phát hiện hành tung của mình bị bại lộ, nó nghĩ mình ẩn mình rất tốt, chờ đợi lần tập kích tiếp theo!

Chỉ thấy lúc này, phía sau Tần Vũ, trong bóng tối lại sáng lên hai điểm đỏ, đương nhiên không phải thứ gì khác, mà là hai mắt của con quái vật đó.

Trông đỏ rực, lộ ra vẻ tà ác vô cùng, nếu Tần Vũ có thể nhìn thấy, chắc chắn hắn sẽ một kiếm đâm tới.

Nhưng để đảm bảo vạn vô nhất thất, Tần Vũ không lập tức ra tay, chờ thứ kia đến gần hơn, khi nó lao về phía hắn, lúc đó ra tay thì sẽ rất dễ dàng phản sát con quái vật đó.

Ngược lại, nếu Tần Vũ ra tay sớm hơn, thì rất có khả năng sẽ đánh rắn động cỏ.

Vì vậy, để tình huống như vậy không xảy ra, Tần Vũ phải cẩn thận một chút, phải giả vờ không biết gì, đồng thời trong tình huống như vậy, phải hết sức cảnh giác, bởi vì chỉ trong tình huống như vậy, hắn mới có thể ra đòn tất trúng.

Nếu quá buông lỏng cảnh giác, vạn nhất con quái vật đó lại thay đổi hướng tấn công, hắn không thể phản ứng kịp, thì mọi chuyện sẽ xong đời.

Chính vì Tần Vũ hiểu rõ điều này, nên tuy tình huống hiện tại rất

nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, nhưng hắn vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Bởi vì hắn tin rằng hắn nhất định có thể làm được, sẽ không thất thủ vì một chuyện nhỏ như vậy. "Sắp ra tay rồi sao?" Tần Vũ cảm thấy phía sau hắn có tiếng bước chân rất nhỏ.

Trông thấy kẻ địch phía sau sắp tập kích, lúc này mới là thời điểm quan trọng nhất.

Bởi vì thứ phía sau Tần Vũ, có thể ẩn mình hoàn hảo trong bóng tối, nếu nó lại ẩn mình đi nữa, thì Tần Vũ khó có thể tìm ra được.

Nên Tần Vũ phải cẩn thận, bởi vì tình hình tổng thể rất bất lợi cho hắn, quái vật có thể lại ẩn mình trong bóng tối, nhưng Tần Vũ thì không, hắn chỉ có một cơ hội mà thôi.

Nên Tần Vũ lần này tuyệt đối không thể bỏ cuộc, phải có thể nhất kích tất sát, con quái vật vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, tùy thời chuẩn bị tập kích.

Trong lòng đã hiểu rõ, chỉ thấy Tần Vũ lập tức cẩn thận hơn, và trong lòng, hắn thầm nói với chính mình: "Nhất định phải nắm bắt được cơ hội này." Tai của Tần Vũ, có thể phát huy sức mạnh tối đa, hắn cẩn thận chú ý tình hình phía sau, con quái vật đó vẫn không thay đổi hướng, cũng không có gì bất ngờ xảy ra. "Mau tấn công đi!" Tuy thứ kia tấn công Tần Vũ, rất có khả năng sẽ tấn công lấy mạng hắn, nhưng Tần Vũ rất hy vọng thứ kia có thể ra tay nhanh hơn.

Bởi vì chỉ như vậy hắn mới có cơ hội ra tay, cứ chờ đợi mãi, áp lực đối với hắn quá lớn.

Thử nghĩ xem, nếu người khác cảm thấy mình bị thương, có người muốn tấn công, nhưng không thể quay đầu lại nhìn, càng không thể phòng thủ, trong tình huống như vậy, có mấy người có thể nhẫn

nhịn được?

Trong lòng đã hiểu, chỉ thấy Tần Vũ có chút sốt ruột, trên trán cũng chảy mồ hôi, nhưng cơn đau phía sau lưng vẫn đang nhắc nhở hắn phải cẩn thận một chút, chính vì vậy hắn mới có thể bình tĩnh được.

Nếu không, nếu lại khinh cử vọng động, để nó lại ẩn mình trong bóng tối, dựa vào sự mẫn cảm để tập kích, thì Tần Vũ khó có thể thoát được.

Trong lòng đã rõ điều đó, chỉ chờ đợi một cơ hội, khi trong lòng đang suy nghĩ lung tung, hắn chỉ cảm thấy con quái vật phía sau, lại đột nhiên lao về phía hắn.

May mắn thay Tần Vũ đã sớm biết sự tồn tại của thứ này, nên hắn luôn chú ý tình hình phía sau, có thể nói, hắn đã dốc hết mười hai phần sức lực, nên đòn tập kích của thứ này, hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của Tần Vũ.

Tần Vũ không chút do dự, hắn đã chờ đợi cơ hội này rất lâu rồi, giờ cuối cùng cũng có cơ hội ra tay, đương nhiên hắn không thể bỏ lỡ.

Chỉ thấy Tần Vũ hai tay nắm chặt Trấn Tà Kiếm, với tốc độ nhanh nhất, nhanh chóng xoay người, và một kiếm đâm thẳng về phía trước.

Lần này, đòn tấn công của Tần Vũ, cuối cùng đã không chém hụt nữa, sau khi một kiếm chém ra, chỉ nghe thấy một tiếng 'phập', rõ ràng, tiếng kiếm Trấn Tà Kiếm sắc bén, đâm xuyên qua con quái vật trước mặt Tần Vũ. "Cuối cùng cũng giết được rồi." Tần Vũ tuy không nhìn rõ phía trước rốt cuộc có gì, nhưng trong bóng tối, sự hận thù vì bị tấn công nhiều lần, khiến hắn hung ác, trực tiếp nói với thứ trước mặt.

Nói xong, Tần Vũ mới rút Trấn Tà Kiếm ra, chỉ nghe thấy thứ kia,

dường như rơi xuống đất, và không còn tiếp tục cử động nữa, rõ ràng một kiếm của Tần Vũ, đã trực tiếp lấy mạng nó.

Chỉ thấy Tần Vũ sau khi trải nghiệm niềm vui báo thù, mới nói với Cửu Thiên Huyền Nữ đang ở bên cạnh: "Được rồi, giờ cô có thể giúp tôi tìm mấy thứ kia ở đâu rồi." Thứ mà Tần Vũ nhờ Cửu Thiên Huyền Nữ giúp tìm, đương nhiên là trận nhãn để phá giải trận pháp này, dù sao hiện tại trước mắt Tần Vũ một mảnh đen kịt, nếu không thể phá giải trận pháp này, thì e rằng hắn khó có thể thoát ra ngoài.

Chính vì thực tế là như vậy, nên Tần Vũ rất sốt ruột muốn phá giải trận pháp này, bởi vì chỉ như vậy hắn mới có thể nhanh chóng thoát ra ngoài, gặp lại Lâm Phượng, nhưng điều đơn giản đó, làm lại rất khó khăn.

Cửu Thiên Huyền Nữ lại một lần nữa hiện thân, nhưng trong không gian này, đi đi lại lại cũng không tìm thấy trận nhãn cuối cùng, rốt cuộc nằm ở đâu. "Không tìm thấy sao?" Tần Vũ lúc này đang ngồi trên đất, đang dựa vào trí nhớ của mình, tìm một số loại thuốc trong ba lô, bôi toàn bộ lên cơ thể mình.

Dù sao hắn cũng bị thứ sống trong mộ làm bị thương, không phải thứ gì khác, nếu bị vi khuẩn lây nhiễm, thì cũng dễ dàng mất mạng, dù sao ở đây cũng không có bệnh viện tồn tại.

Chính vì Tần Vũ hiểu rõ điều này, nên lúc này hắn mới sốt ruột muốn điều trị vết thương của mình.

Lưng hắn không biết bị cào rách bao nhiêu lần, trước đó cảm thấy đau rát, và dùng tay sờ, đều có thể cảm thấy rất nhiều máu tươi.

Lần này bôi thuốc mỡ lên, chỉ cảm thấy vết thương đau hơn, bởi vì dù sao những thứ này đều sát khuẩn, tự nhiên rất đau.

Cửu Thiên Huyền Nữ sau khi nghe Tần Vũ hỏi, lắc đầu, rồi tự

mình nói: "Không tìm thấy trận nhãn cuối cùng ở đâu." Nếu không thể phá giải thứ này, thì Tần Vũ khó có thể tìm thấy lối ra, cũng có nghĩa là không thể thoát ra khỏi đây.

Trong lòng Tần Vũ đã hiểu, chỉ cảm thấy rất phiền não, nhưng hiện tại, lại căn bản không có bất kỳ cách nào.

Đúng lúc này, cảm giác đau trên người, lại đột nhiên sáng tỏ, hắn lại rõ ràng biết trận nhãn đó rốt cuộc ở đâu.

Lúc đầu dựa vào sức mạnh cường đại của Cửu Thiên Huyền Nữ, rất thuận lợi đã tìm thấy các trận nhãn khác, nhưng riêng trận nhãn cuối cùng, lại căn bản không thể tìm thấy.

Chương 427

Dù Cửu Thiên Huyền Nữ có sức mạnh cường đại đến mấy, đi đi lại lại trong này, khổ sở tìm kiếm, mà vẫn không tìm thấy, không thể nào là do Cửu Thiên Huyền Nữ học nghệ chưa tinh.

Vậy thì, nếu không tìm thấy, thì chỉ có một lời giải thích, giải thích rằng trận nhãn đó, căn bản không nằm ở một nơi cố định, mà nằm trên một vật sống.

Loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên hắn gặp, dù sao trước đó khi hạ cái mộ triều Thanh, hắn đã được chứng kiến, dùng người sống làm vật tế và trận nhãn.

Chỉ thấy Tần Vũ sau khi hiểu ra điều đó, lập tức chú ý đến thi thể trên đất, vội vàng nói với Cửu Thiên Huyền Nữ bên cạnh: "Tôi hiểu rồi, trận nhãn cuối cùng... nằm trên thứ đã tấn công tôi." Cửu Thiên Huyền Nữ dù sao cũng là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, sau khi nghe Tần Vũ nói xong, đương nhiên cũng lập tức hiểu ý Tần Vũ. "Ý của ngươi là, chủ mộ đã đặt trận nhãn lên vật sống sao?" Cửu Thiên Huyền Nữ tự lẩm bẩm: "Hiểu rồi, khó trách không tìm thấy, nguyên nhân là vì nó được vật sống mang theo a!" Trong lòng đã hiểu, không khỏi nói: "Ta mau đi xem có thật sự tìm thấy không." Nói xong, Cửu Thiên Huyền Nữ nhanh chóng đến trước mặt thứ đã bị Tần Vũ giết chết trên đất, dưới sự tìm kiếm khổ sở của cô, quả nhiên phát hiện trên người thứ đó, lại khắc một số hoa văn. "Thật sự lấy vật sống làm trận nhãn, thật sự suýt nữa thì nhìn lầm rồi." Cửu Thiên Huyền Nữ cười nói, nếu không phải vì Tần Vũ nhìn ra được điều đó, e rằng cô đã không thực sự chú ý, nguyên lai thứ đó thật sự ở chỗ này.

Sau khi Tần Vũ nghe lời cô nói, thấy mình quả nhiên đoán đúng,

trong lòng cũng vui mừng, bởi vì chỉ cần phá hủy trận nhãn cuối cùng, là có thể nhìn thấy tình hình xung quanh, lúc đó muốn thoát ra khỏi đây, cũng sẽ không còn là chuyện khó khăn nữa.

Trong lòng đã hiểu, Tần Vũ lập tức mò mẫm đi về phía vị trí của Cửu Thiên Huyền Nữ. "Ra tay đi, tiểu tử." Cửu Thiên Huyền Nữ cười nói với Tần Vũ, sở dĩ cô vui mừng như vậy, là vì trong khoảng thời gian này, Tần Vũ quả thực đã trưởng thành không ít, học được rất nhiều thứ, bản lĩnh có tiến bộ.

Tần Vũ đến bên cạnh thứ đó cũng không chút do dự, bởi vì hiện tại hắn rất sốt ruột, muốn ra ngoài tìm Lâm Phượng rốt cuộc ở đâu.

Dù sao khi rơi xuống, Lâm Phượng đã bị trọng âm khí nhập thể, tuy hắn đã tạm thời áp chế được, nhưng hắn không ở bên cạnh Lâm Phượng, hiện tại đương nhiên vô cùng lo lắng.

Trong lòng đã hiểu, Tần Vũ hung hăng một kiếm chém về phía con quái vật trước mặt, Trấn Tà Kiếm, chính là bảo vật có thể trừ bỏ mọi yêu tà.

Một kiếm chém xuống, không những hoàn toàn chém đôi thứ trên đất, mà còn thành công phá hủy trận nhãn cuối cùng.

Theo một kiếm của Tần Vũ chém xuống, hắn chỉ cảm thấy trước mắt lập tức sáng bừng, tuy không thể sáng như bên ngoài mộ, dưới ánh mặt trời, nhưng trông cũng tốt hơn rất nhiều. "Tuyệt vời, cuối cùng cũng phá giải được cái trận pháp chết tiệt này, hại tôi bị tấn công nhiều vết thương như vậy." Tần Vũ giống như một bà oán phụ, than vãn một bên.

Cửu Thiên Huyền Nữ thấy cảnh khốn cảnh hiện tại đã được giải quyết hoàn hảo, cũng không tiếp tục duy trì hình người nữa, dù sao thần hồn của cô vốn đã không ổn định.

Nếu cứ duy trì hình người, sẽ làm tổn thất thần hồn rất nhiều, nên cô cũng chỉ có thể phần lớn thời gian đều ở trong viên châu mà Tần Vũ đeo để nghỉ ngơi.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Lần này cũng thật sự cảm ơn cô rất nhiều, nếu có cơ hội tôi nhất định sẽ đưa cô đi hấp thụ âm khí nhiều hơn, giúp cô khôi phục cơ thể." Nghe Tần Vũ nịnh bợ, Cửu Thiên Huyền Nữ mới mỉm cười nói: "Được rồi, nhưng ngươi, giờ mau đi lo cho tiểu kiều thê của ngươi đi." Tần Vũ nghe lời cô nói cũng lập tức nhớ ra Lâm Phượng đang chờ hắn giúp đỡ, trong lòng đã hiểu, lập tức nhìn xung quanh.

Đầu tiên Tần Vũ nhìn thấy con quái vật bị hắn chém thành hai nửa nằm trên đất, chỉ thấy con quái vật đó giống như một con khỉ, toàn thân lông màu xám, và móng vuốt cực kỳ sắc bén, rõ ràng trước đó nó đã dùng móng vuốt sắc bén cào bị thương lưng Tần Vũ.

Nhìn con quái vật bị một dao chém thành hai đoạn thảm hại.

Tần Vũ lại không cảm thấy đáng thương lắm, dù sao thứ này đã nhiều lần tấn công Tần Vũ, hắn làm sao có thể lo lắng cho một kẻ muốn giết mình chứ?

Chỉ thấy Tần Vũ tiếp tục nhìn xung quanh, mới phát hiện khó trách trong bóng tối không tìm thấy lối ra, trực tiếp chỗ này giống như một sân bóng rổ trong nhà, cực kỳ rộng lớn.

Người bình thường nếu bị bịt mắt, trong tình huống như vậy, tạm thời không thể tìm thấy con đường chính xác.

Tần Vũ tuy rất thông minh, nhưng cũng tự nhận mình không có bản lĩnh như vậy, bởi vì khi ở trong trận pháp đó, Tần Vũ chỉ cảm thấy không thể nhìn rõ, dù đã dùng Âm Dương Nhãn cao thâm, cũng khó có thể nhìn rõ một chút đường đi dưới chân.

Trong bóng tối tuyệt đối như vậy, ai lại có thể đảm bảo rằng mình thực sự có thể tìm thấy đường đi trong bóng tối mà mình chưa từng ở?

Tần Vũ lại tiếp tục nhìn kỹ, chỉ thấy trên một vách đá bên cạnh, lại có bậc thang, cũng hoàn toàn có thể trèo lên từ đó.

Dù sao hắn cũng rơi xuống, nếu từ đó trèo lên, có thể đi lại con đường cũ, cũng tăng thêm khả năng tìm thấy Lâm Phượng.

Trong lòng đã hiểu, Tần Vũ ba bước thành hai, dùng tốc độ nhanh nhất, đi nhanh về phía vị trí đó.

Một dãy bậc thang, được khắc lõm trên vách đá, nhìn kỹ lại thấy trên đó lại có một số giọt nước, dường như từ đỉnh bậc thang chảy xuống. "Lẽ nào tôi hiện tại đang ở dưới cái hồ nước kia sao?" Tần Vũ nhìn cảnh đó, lập tức trong lòng nói, sở dĩ hắn nghĩ vậy, là vì hắn cho rằng, nếu trên đó có nước chảy xuống, thì rõ ràng có nguồn nước.

Và Tần Vũ nhớ rất rõ, trước khi tiến vào cơ quan này, hắn đứng trong hồ nước đó, cảm thấy chân trượt một cái, liền trực tiếp rơi xuống.

Rất có khả năng là do trong hồ nước có một loại cơ quan tấm lật, lúc đó Tần Vũ bước lên, vì đã kích hoạt cơ quan đó, nên lập tức rơi xuống.

Tấm lật đó lại xoay chuyển lên trên, đương nhiên đã chặn những dòng nước đó lại, nhưng cơ quan do người xưa chế tạo, sau nhiều năm tháng mài mòn, đương nhiên không thể hoàn hảo như trước, nên mới để lại một số giọt nước.

Trong lòng đã hiểu điều này, Tần Vũ thực sự vui mừng khôn xiết, chỉ thấy hắn lập tức nói: "Xem ra lần này tôi và cô ấy sẽ không bị tách ra quá xa." 'Cô ấy' đương nhiên không phải ai khác, mà là Lâm

Phượng, nếu hiện tại hắn thực sự chỉ ở dưới hồ nước, chỉ cần có thể dễ dàng đi lên, thì khoảng cách đến Lâm Phượng sẽ không còn xa nữa, dễ dàng có thể tìm thấy cô ấy.

Tần Vũ càng ngày càng kích động, bắt đầu trèo lên một vách đá, nhưng nói thì đơn giản, làm lại rất khó khăn.

Chỉ thấy Tần Vũ vừa mới bắt đầu trèo, trèo lên được năm bậc thang, không có gì bất ngờ xảy ra, nhưng đúng lúc đặt chân lên bậc thang thứ sáu, lại đột nhiên xảy ra bất ngờ.

Tần Vũ vừa mới đặt chân lên, chỉ thấy một khối đá lại biến thành thẳng đứng, khiến Tần Vũ không có chỗ đặt chân, và không chỉ bậc thang thứ sáu phát sinh biến hóa, toàn bộ các bậc thang khác, đều trong một khoảnh khắc phát sinh biến hóa.

Tần Vũ giống như ngồi trên một bậc thang trượt, trực tiếp bị trượt xuống từ trên cao, trông thực sự thảm hại, có vẻ khá buồn cười. "Cái đồ chết tiệt này, tình huống gì vậy?" Tần Vũ chỉ cảm thấy xương cốt của mình sắp bị ngã nát, hắn xoa mông, nhìn bậc thang đã biến thành bậc thang trượt, than vãn.

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy Tần Vũ vừa mới quay mắt nhìn lên bậc thang, trong vài giây trước, bậc thang trượt đó, lại một lần nữa biến thành bậc thang bình thường.

Thực sự khiến Tần Vũ cảm thấy rất bất lực, nhìn bậc thang, bất lực nói: "Không đến mức đó chứ, nhiều cơ quan như vậy sao?" Nhưng dù bị ngã một lần, Tần Vũ dù sao cũng không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, chỉ một cú ngã nhẹ, không đủ để khiến hắn từ bỏ việc tiếp tục.

Chỉ thấy Tần Vũ sau khi nghỉ ngơi một lát, lại một lần nữa đứng dậy đi về phía bậc thang đó, lại một lần nữa trèo lên.

Lần này khi Tần Vũ trèo lên bậc thứ năm, cũng đã rút kinh nghiệm từ lần trước, học được thông minh, vì đã biết cơ quan ở đây, đương nhiên không thể giẫm xuống. "Tôi muốn xem xem, cơ quan này rốt cuộc lợi hại đến mức nào?" Tần Vũ nhìn bậc thang thứ sáu trước mặt, cười nói, có lẽ hắn cười quá dữ dội, động đến vết thương trên người, lại một lần nữa cảm thấy đau đớn. "Xì, đau chết tôi rồi." Tần Vũ sau khi cảm thấy đau đớn trên người, thực sự cảm thấy vô danh hỏa, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ nơi nào để phát tiết, chỉ có thể tiếp tục trèo lên.

Nhưng lần này, hắn biết cơ quan ở bậc thang thứ sáu, và không đặt chân vào đó, trực tiếp vượt qua bậc thang thứ sáu, đi đến bậc thang thứ bảy.

Không thể không nói, phương pháp của Tần Vũ thực sự có tác dụng, bậc thang thứ bảy, quả nhiên không có cơ quan, biến cố như trước đó, lại không hề xảy ra nữa. "Hừ hừ, tôi biết mà, không có gì to tát cả, tôi dù sao cũng là thanh niên thế kỷ hai mốt, làm sao có thể bị làm khó dễ chứ?" Tần Vũ cười nói, và tiếp tục trèo lên.

Sau một thời gian dài, Tần Vũ đã đến bậc thang thứ mười một, sở dĩ chậm như vậy, là vì hắn phát hiện, càng lên cao các bậc thang này khoảng cách càng lớn.

Lúc đầu các bậc thang không phải cũng chỉ có khoảng bốn mươi cm thôi sao, nhưng hiện tại bậc thang trước mặt, lại có khoảng một mét, muốn đi lên cũng rất khó khăn.

Dù sao bậc thang này dính nước, khi Tần Vũ trèo lên rất trơn, hiện tại khoảng cách lại lớn như vậy, hoàn toàn không thể một bước đi lên, cần phải dùng hai tay bám vào, đảm bảo có thể giữ vững, mới tiếp tục trèo lên.

Phải biết rằng, vị trí hiện tại của Tần Vũ, cách mặt đất, có đến

tám chín mét, độ cao này đối với người bình thường có chút cao, nếu Tần Vũ ngã xuống từ phía sau, không chừng sẽ bị ngã trọng thương.

Nên Tần Vũ hiện tại hành sự phải cẩn thận một chút, mới khiến tốc độ của hắn càng ngày càng chậm, nhìn bậc thang thứ mười hai phía trước, Tần Vũ nói: "Hô, trông thấy hiện tại trước mắt không còn bao nhiêu bậc thang nữa, nhưng ngàn vạn lần đừng có chuyện gì xảy ra." Nhưng Tần Vũ cũng có thuộc tính mồm quạ, hắn vừa mới nói xong, chân vừa đặt lên bậc thang thứ mười hai, chỉ thấy toàn bộ cầu thang, lại một lần nữa phát sinh biến hóa, các bậc thang vốn có thể cho người ta giẫm lên, giống như trước đó, lại đứng thẳng lên, khiến Tần Vũ lại một lần nữa suýt trượt xuống.

Phải biết rằng hiện tại độ cao cách mặt đất, có đến bảy tám mét, nếu hiện tại hắn đầu cắm xuống đất mà ngã, thì không chừng sẽ bị chấn động não, nên Tần Vũ vội vàng, đưa hai tay ra chống vào hai bên rãnh lõm.

Tuy vách tường có chút trơn, khiến Tần Vũ trượt xuống hơn hai mét, suýt nữa không dừng lại được, nhưng may mắn thay Tần Vũ rất cứng rắn, dù tay hắn bị mài đến rất đau, nhưng hắn vẫn dùng sức chống chặt hai tay, giữ vững, không tiếp tục trượt xuống nữa. "Trời đất, thực sự quá kinh hiểm rồi, suýt nữa thì không giữ được mạng, may mà tôi nhanh trí." Tần Vũ nhìn xuống chân mình, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn vài phần, nếu không phải vì tốc độ phản ứng của hắn rất nhanh, trước khi cầu thang biến thành bậc thang trượt lập tức đưa hai tay ra bám vào hai bên, dùng sức chống đỡ, thì hiện tại không chừng đã ngã xuống rồi.

Phải biết rằng hiện tại hắn đang ở trong một ngôi mộ cực kỳ hung hiểm, nếu thật sự ngã xuống, gãy tay gãy chân, thì không chừng khó có thể thoát ra ngoài.

Không kể những nguy hiểm khác, chỉ riêng việc trèo lên từ đây, nếu trong tình huống đứt tay đứt chân, thì căn bản không thể đi lên được.

Trong lòng Tần Vũ tuy đã rõ điều đó, nên hắn biết phải cẩn thận chú ý, nhìn bậc thang trước mặt, Tần Vũ trong lòng nói: "Chỉ một chút trò vặt như vậy cũng làm khó được tôi sao?" Nói xong, những bậc thang đó cuối cùng cũng lại khôi phục bình thường, Tần Vũ lại một lần nữa đi về phía trước, lần này lại không có gì bất ngờ xảy ra, Tần Vũ cũng lại một lần nữa, dùng phương pháp lần trước, trực tiếp vượt qua bậc thang thứ mười hai.

Chương 428

Hiện tại hắn đã tổng kết ra được một quy luật, đó là ở bậc thang thứ sáu, bậc thang thứ mười hai, đều có cơ quan, cũng là cứ mỗi sáu bước sẽ xuất hiện cơ quan.

Trong lòng đã rõ điều đó, tự nhiên mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều, Tần Vũ cứ thế trèo lên phía trước, trong tình huống không kích hoạt cơ quan nào, cuối cùng đã đến được vị trí cao nhất, trước mặt bậc thang thứ mười bảy.

Trên bậc thang thứ mười bảy, đi lên một bước nữa, là bậc thứ mười tám, cũng là bội số của sáu, ừm, nên hiện tại đã hiểu điều đó, Tần Vũ mới đặc biệt cẩn thận, cố ý dừng lại, muốn suy nghĩ kỹ một chút, nên làm thế nào?

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn kỹ, chỉ thấy trên bậc thang thứ mười tám phía trên, không còn bậc thang nữa, đã đến đỉnh rồi, nhưng ở vị trí cách mặt đất, thì có đến mười lăm mét, nếu rơi xuống, Tần Vũ nhất định sẽ bị tàn phế.

Trong lòng đã hiểu điều đó, Tần Vũ không vội vàng bước đi bước cuối cùng, bởi vì đó là chuyện liên quan đến sinh tử của hắn, nên đương nhiên không thể tùy tiện ra tay.

Nhưng ở đây vì là nơi rất cao, nên nước nhỏ giọt cũng nhiều hơn, so với việc Tần Vũ trèo cầu thang trước đó, thì quả thực rất khó khăn, chưa kể có thể đứng vững hay không.

Chỉ riêng việc Tần Vũ có thể đứng vững hay không, đã là một vấn đề khó, sau khi quan sát kỹ, cuối cùng hắn đã phát hiện ra, ở đây tuy rất trơn, nhưng may mắn thay hai bên cũng có chỗ để phát lực, nếu thật sự lại xảy ra tình huống bậc thang trượt như trước đó.

Thì Tần Vũ cũng có cơ hội, có thể dựa vào phương pháp chống vào hai bên, lại một lần nữa dừng lại giữa không trung, tránh việc rơi xuống sau đó bị thương cơ thể.

Sau khi Tần Vũ quan sát tình hình xung quanh, mới bắt đầu trèo lên phía trước, phải biết rằng đã là bậc thang thứ mười tám rồi, độ cao khoảng một mét rưỡi, Tần Vũ phải đưa hai tay ra, chống vào phía trên, rồi lợi dụng nguyên lý đòn bẩy, kéo mình lên.

Nhưng khi Tần Vũ vừa mới dùng sức, lập tức xảy ra biến cố, cơ quan có thể nói là nhất xúc tức phát, toàn bộ bậc thang, đều đứng thẳng lên, biến thành bậc thang trượt.

Tần Vũ chỉ cảm thấy dưới chân trống rỗng, liền không có gì để đạp, trực tiếp muốn rơi xuống, may mắn thay Tần Vũ đã sớm có sự chuẩn bị, trong một khoảnh khắc, lập tức đưa hai tay ra, chống vào.

Nhưng Tần Vũ vẫn bỏ sót một điểm, đó là vách đá, thực sự dính quá nhiều nước, mọc một số rêu xanh, thực sự quá trơn.

Trước đó sở dĩ Tần Vũ không nhìn rõ, là vì ánh sáng quá tối, và vì rêu xanh ở đây có màu đen, nên Tần Vũ không nhìn thấy.

Cảm thấy hai tay mình rất trơn, Tần Vũ lập tức trong lòng hoảng sợ, tình huống vốn đã rất nguy cấp, trong lòng lại hoảng loạn, cả người lập tức trượt xuống phía dưới, chỉ cảm thấy da tay mình sắp bị mài rách, đau đớn khôn cùng.

Nhưng Tần Vũ biết lần này, tuyệt đối không thể buông tay, nếu không thì e rằng mạng sống của hắn cũng sẽ mất.

May mắn thay rêu xanh, chỉ mọc ở phía trên cùng, những bậc thang dính nhiều nước nhất, Tần Vũ trượt xuống bốn năm mét, mới cuối cùng giữ vững được thân hình của mình, không tiếp tục trượt xuống nữa.

Thấy mình cuối cùng cũng dừng lại được, Tần Vũ mới vui mừng khôn xiết, bởi vì hắn cuối cùng cũng trong một lần nguy hiểm, bảo toàn được mạng sống của mình.

Các bậc thang đá nhanh chóng lại hiện ra, Tần Vũ cũng không lãng phí thời gian, sau khi trải qua nhiều thất bại như vậy, hắn đã hiểu một điều, đó là lần này nhất định phải một hơi làm tới, nếu cứ kéo dài mãi, chỉ sẽ lãng phí thời gian và tiêu hao thể lực, lúc đó muốn đi lên sẽ càng khó khăn hơn.

Trong lòng đã thông suốt điều đó, Tần Vũ nhanh chóng trèo lên phía trước, hắn đã tìm hiểu rõ ràng mọi cơ quan, đương nhiên đã đến trước mặt bậc thứ mười tám mà không có gì bất ngờ xảy ra.

Nhìn bậc thang cuối cùng trước mặt, Tần Vũ lại kỹ lưỡng suy nghĩ, rốt cuộc nên đi lên như thế nào, nhìn bậc thứ mười tám trông rất hung hiểm.

Cầu thang, hiện tại trong mắt Tần Vũ nhìn, thì giống như tầng thứ mười tám địa ngục, cực kỳ hung hiểm.

Đột nhiên Tần Vũ nhìn lên phía trên, hắn đã nghĩ ra một phương pháp tuyệt vời.

Đó là trên tấm đá ở tầng trên, có một hồ nước lớn, nếu phá vỡ tấm đá đó, để toàn bộ nước trong hồ chảy xuống, lấp đầy không gian phía dưới.

Thì có thể dễ dàng bơi ra ngoài, không cần phải ở đây, lãng phí thời gian để trèo, không biết có gặp nguy hiểm hay không, vạn nhất lại rơi xuống vài lần, đó là một chuyện rất nguy hiểm.

Sau khi nghĩ ra ý này, Tần Vũ càng ngày càng cảm thấy phương pháp của mình, thực sự rất hữu dụng, so với việc trèo lên bậc thứ mười tám, thì đơn giản hơn rất nhiều.

So với việc tiếp tục trèo, cơ hội rơi xuống, suýt chút nữa thì mất mạng, Tần Vũ càng muốn thử cách xả nước xuống. "Vậy quyết định như vậy!" Tần Vũ nhìn lên phía trên, trong lòng thầm nói, và lấy khẩu súng vẫn luôn mang theo ra.

Tần Vũ đã hạ quyết tâm, đương nhiên sẽ không dễ dàng thay đổi ý nghĩ của mình, dù sao phương pháp này có thể giúp hắn dễ dàng đi lên.

Chỉ thấy Tần Vũ trực tiếp nổ súng vào tấm đá đó, vài tiếng súng 'đát đát đát' vang lên, tấm đá dù sao cũng chỉ là đá, chứ không phải tấm thép, đương nhiên không thể chịu đựng được đòn tấn công của Tần Vũ, chỉ vài phát súng thôi.

Tấm đá trước mặt Tần Vũ nứt ra vài khe hở, thấy vậy hắn lập tức dừng động tác trong tay, bởi vì Tần Vũ phải tiết kiệm đạn của mình.

Trong mắt Tần Vũ, có vài vết nứt là đủ rồi, phải biết rằng trên một tấm đá, lại có nước của một hồ nước lớn.

Chỉ thấy có thể nhìn thấy bằng mắt thường, khe nứt trên tấm đá càng ngày càng lớn, nhanh chóng nước bắt đầu chảy xuống, và dòng nước càng ngày càng lớn, cuối cùng trực tiếp xông ra một lỗ hổng, giống như rồng phun nước, toàn bộ dòng nước đổ xuống.

May mắn thay, trên đỉnh đầu Tần Vũ, các bậc thang đã chặn bớt nước.

Nếu không, dòng nước đổ xuống như thác kia mà rơi trúng Tần Vũ ở cự ly gần, chắc chắn sẽ khiến anh ngã xuống và bị thương.

Một hồ nước lớn đang chảy, đương nhiên không thể chảy cạn trong một thời gian ngắn, Tần Vũ ở dưới bậc thang, từ từ chờ đợi, dù sao hiện tại cũng không làm được gì, chỉ có thể cầu mong kế hoạch có thể thành công thuận lợi, nếu không thì gay go rồi.

Thực ra, số nước này nếu không đổ đầy cả không gian, cũng chẳng ảnh hưởng gì, chỉ cần có thể dâng cao ba bốn mét, đủ để làm đệm đỡ nếu Tần Vũ không cẩn thận rơi xuống, như vậy là hoàn toàn đủ rồi.

Nước trong hồ chảy đi khoảng hơn mười phút thì cạn sạch, tuy hồ nước này rất nhiều, nhưng không gian bên dưới rộng hơn cả một sân bóng rổ, nên thực sự không thể đổ đầy cả không gian đó.

Nhưng điều đó cũng không làm Tần Vũ thất vọng, sau khi nước đổ vào, độ sâu cũng đã đạt tới bốn năm mét, hiện tại Tần Vũ nếu rơi xuống cũng sẽ không sao.

Tần Vũ nhìn cảnh này, cuối cùng cũng nở một nụ cười thấu hiểu, vì giờ đây anh có vô số cơ hội để thử leo lên tầng thứ mười tám hiểm trở nhất.

Sở dĩ trước đây anh có thể an toàn vượt qua tầng thứ sáu và tầng thứ mười hai, đó là vì những bậc thang đó không cao, có thể trực tiếp bước sang bậc khác.

Nhưng bậc thang thứ mười tám đang bày ra trước mặt Tần Vũ, lại cao đến một mét rưỡi, gần như cao đến ngực Tần Vũ, với độ cao như vậy, đương nhiên không thể trực tiếp bước qua, cũng không thể trực tiếp nhảy lên.

Vậy nên Tần Vũ hiện tại nếu muốn leo lên mà không kích hoạt cơ quan, thì chỉ còn một cách cuối cùng, đó là dùng hai tay chống đỡ, từ từ leo lên.

Sở dĩ bây giờ mới sử dụng phương pháp này là vì nó thực sự quá khó khăn, bởi vì phải biết rằng dùng hai tay chống đỡ cần rất nhiều sức lực, huống chi vị trí hiện tại, trên vách đá đều có rêu phong, khó mà giữ vững được thân hình.

Nếu trước đây đã chọn cách này, thì chỉ cần một lần sơ sẩy, một khi rơi xuống, có thể sẽ mất mạng, nhưng bây giờ thì khác rồi, Tần Vũ đã đổ xuống nhiều nước như vậy.

Có nước đỡ lực xung kích khi rơi xuống, cũng có thể giúp ích, sau khi hiểu rõ điều này trong lòng, Tần Vũ càng thêm tự tin.

Chỉ thấy Tần Vũ dang hai tay, bám vào hai bên vách đá rất trơn, sau đó từng chút một leo lên.

Vì trên vách đá có rêu phong, nên tốc độ leo của Tần Vũ rất chậm, nhưng dù cẩn thận đến vậy, Tần Vũ vẫn trượt xuống vài lần.

May mắn là trước đó đã đổ nước xuống, giờ có ngã cũng không sao, cứ thế lặp đi lặp lại rất nhiều lần, theo Tần Vũ thấy, chỉ cần cố gắng nữa, nhất định sẽ leo lên được.

Quả đúng là trời không phụ lòng người, sau khi Tần Vũ cố gắng như vậy, quả nhiên đã thành công, sau nhiều lần thử, anh đã leo lên được.

Cuối cùng cũng đến được nơi hồ nước trước đó, vì trước đó đã đục thủng đáy hồ, nên những vũng nước tồn đọng trước đây giờ cũng đã cạn khô.

Trong hồ nước có thể nhìn thấy mấy con sinh vật dưới nước mà Tần Vũ đã tiêu diệt trước đó, nhưng Tần Vũ nhìn ngang nhìn dọc một hồi, chỉ thấy lúc này Trương Hành và nhóm của anh ta không biết đã đi đâu mất rồi.

"Lại đi đâu rồi?" Tần Vũ bất lực nói thầm trong lòng, dường như từ khi vào ngôi mộ này, anh và Lâm Phượng cứ hợp rồi lại tan, chẳng có mấy thời gian ở bên nhau.

Sau khi oán trách trong lòng, Tần Vũ đương nhiên không thể lãng phí thời gian ở lại chỗ cũ, anh nhanh chóng đi về hướng có vết nước

chảy đi, bước nhanh đuổi theo.

Sở dĩ anh xác định hướng đó là vì anh nhớ Lâm Phượng và Trương Hành cả hai đều đã rơi xuống nước, nên trên người họ hẳn có vết nước, theo dấu vết đó mà tìm thì chắc chắn không sai.

Tần Vũ đi theo vết nước một đoạn, quả nhiên phát hiện rất nhiều dấu vết cơ quan đã bị kích hoạt, chứng tỏ hướng anh tìm không hề sai.

Hiện tại việc tìm Lâm Phượng cũng không còn là vấn đề thời gian nữa, sau khi hiểu rõ điều này trong lòng, Tần Vũ thực sự đã yên tâm không ít, trong lòng Tần Vũ, Lâm Phượng là thứ quan trọng nhất.

Khi Tần Vũ đang tìm Lâm Phượng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động truyền đến từ phía trước.

"Cứu mạng!" Sau khi nghe thấy tiếng kêu đó, Tần Vũ lập tức đoán ra là tiếng người kêu, nhưng không phải Lâm Phượng, mà cũng không phải trên con đường này!

Trong lòng hiểu rõ, Tần Vũ lập tức tăng nhanh bước chân, phóng về phía trước, nhưng khi đến nơi phát ra âm thanh, anh lại cảm thấy có chút bất ngờ.

Vì anh thấy, lại có một người bị một sợi dây thừng treo lơ lửng giữa không trung, mà người này không phải trong đội của Trương Hành, rõ ràng là vô tình chạm phải cơ quan nên mới xảy ra biến cố như vậy.

Chương 429

Người này Tần Vũ cũng quen biết, chẳng phải Hàn Băng, người mà trước đó đã có duyên gặp mặt một lần với Tần Vũ sao!

Hàn Băng nhìn thấy Tần Vũ, thì như nhìn thấy người thân của mình vậy, trên mặt lập tức nở nụ cười, hơn nữa nếu cô cứ bị treo lơ lửng giữa không trung mà không ai đến cứu, có thể sẽ chết đói ở đây.

Hiện tại nhìn thấy một người có thể cứu mạng, đương nhiên sẽ vô cùng vui mừng.

Sau khi hiểu rõ điều này trong lòng, chỉ thấy Hàn Băng lập tức cười nói với Tần Vũ: "Không ngờ lại gặp được anh ở đây!

Mau giúp tôi một tay đi, tôi cứ tưởng mình rơi xuống chết rồi chứ." Tần Vũ nghe Hàn Băng nói vậy nhưng không vội giúp cô cởi trói, mà hỏi cô: "Sao cô lại ở đây?" Sở dĩ hỏi câu này là vì Tần Vũ cảm thấy trên người Hàn Băng thực sự có rất nhiều điều khó hiểu.

Hàn Băng có thể đi đến đây là điều bình thường, vì con đường trước đó Lâm Phượng đã đi, vậy thì Hàn Băng đương nhiên cũng có thể.

Nhưng có một điểm vô cùng bất thường, đó là trước đó Trương Hành và nhiều người như vậy còn khó lòng đối phó với lũ dơi hút máu, mà Hàn Băng chỉ có một mình, lại có thể đi qua chỗ lũ dơi hút máu đó.

Vì vậy, Tần Vũ vô cùng tò mò về điểm này, Hàn Băng nghe Tần Vũ nói xong thì có vẻ hơi ngơ ngác, nhưng thấy vẻ mặt Tần Vũ không buông tha, cô đành phải nói.

Đành phải rất bất lực nói với Tần Vũ: "Tôi cứ thế đi thẳng thôi

mà, có gì đâu?" Đối với câu trả lời này, Tần Vũ cũng đã sớm đoán được Hàn Băng có thể sẽ trả lời như vậy, chỉ thấy anh nhếch mép cười nhẹ, tiếp đó hỏi Hàn Băng: "Chẳng lẽ cô, trên đường đi không gặp phải con dơi hút máu nào sao?" Hàn Băng nghe Tần Vũ nói, thì tỏ vẻ vô cùng thành thật trả lời: "Tôi chẳng nhìn thấy con nào cả, tôi cứ thế đi bình thường thôi." "Thật sao?" Tần Vũ nghe Hàn Băng nói, hỏi ngược lại một câu, thực ra anh không tin, nhưng cũng không có bất kỳ chứng cứ nào để chứng minh trên người Hàn Băng ẩn chứa bí mật, nhỡ đâu người ta thật sự may mắn, không gặp nguy hiểm nào mà đi qua thì sao.

Dù sao tình huống này cũng không phải là không thể xảy ra, Tần Vũ thầm nghĩ, bỗng nghe Hàn Băng kiên định trả lời: "Đương nhiên là thật rồi, anh mau thả tôi xuống đi, cứ treo tôi mãi thế này, tôi sắp chảy máu não rồi, lúc đó có thả xuống cũng vô dụng thôi." Tần Vũ nghe cô ấy lải nhải xong, cũng cảm thấy vô cùng bất lực, nhưng hiện tại đã không thể hỏi ra được gì, vậy đương nhiên anh rất vui khi có thêm một người giúp đỡ, nên đã giải cứu Hàn Băng xuống.

Sau khi xuống, Hàn Băng trước tiên uống mấy ngụm nước, ổn định lại tâm trạng của mình, phải biết rằng bị treo rất khó chịu, huống chi còn trong tình trạng đầu chúi xuống chân chổng lên.

Tần Vũ đợi cô ấy bình tĩnh lại xong, mới một lần nữa mở miệng hỏi: "Khi cô ở đây có nhìn thấy ai không?" Hàn Băng nghe Tần Vũ hỏi, cũng không giấu giếm, vừa gật đầu vừa nói: "Người thì tôi không thấy, nhưng tôi thấy vết nước trên mặt đất, hẳn là có người đã đi trước tôi." Tần Vũ nghe Hàn Băng nói xong, mới yên tâm, anh lo lắng nếu những vết nước đó là do Hàn Băng tạo ra, vậy chẳng phải anh đã tìm sai hướng rồi sao.

Nhưng hiện tại đã rõ, những vết nước này căn bản không phải do Hàn Băng để lại, mà đã xuất hiện ở đây từ trước.

Vậy thì người tạo ra những vết nước này, rất có thể là Lâm Phượng.

Khi Tần Vũ đang suy nghĩ những điều này, bỗng nhiên bị Hàn Băng bên cạnh làm gián đoạn suy nghĩ, chỉ thấy Hàn Băng hỏi Tần Vũ: "Lúc đó anh không ở trên cầu treo sao, có phải đã rơi xuống rồi không, có trượt xuống không?" Tần Vũ nghe Hàn Băng nói xong, chỉ cảm thấy có chút không thoải mái, chẳng lẽ việc có thể trượt xuống thành công lại không phải là chuyện tốt sao?

Sau khi liếc Hàn Băng một cái, anh mới nói: "Tôi may mắn mà, trực tiếp rơi vào bậc thang bên trong." "Ra là vậy à." Hàn Băng nghe Tần Vũ nói xong, cũng hiểu ra, lẩm bẩm nói: "Thì ra tôi đang ở ngay bên dưới cầu treo đó, vậy là tôi cứ từ từ đi xuống thôi." "Lúc đó cô không rút lui sao?" Tần Vũ bỗng nhiên tò mò hỏi Hàn Băng: "Với bản lĩnh của cô, hẳn phải biết rằng nếu chỉ có một người tiến vào trong mộ thì rất nguy hiểm chứ, lúc tôi rơi xuống, cô hẳn phải rút lui rồi chứ." Hàn Băng nghe Tần Vũ nói xong, cười ha ha, rồi nói: "Tham tài thôi mà, thấy đã đi xa đến vậy rồi, tổng không thể dễ dàng bỏ cuộc được chứ." Tần Vũ tuy cảm thấy có chút không đúng, chuyện lẽ ra không phải như vậy, nhưng vì Hàn Băng đã nói thế, thì đương nhiên anh cũng không muốn xen vào chuyện riêng.

Anh nói với Hàn Băng trước mặt: "Vậy bây giờ chúng ta tiếp tục đi về phía trước, cô tính sao?" Hàn Băng nghe Tần Vũ hỏi, cười hì hì nói: "Trước đây chỉ có một mình tôi, tôi còn muốn liều mạng đi tiếp, bây giờ có một đại thần như anh giúp, đương nhiên tôi phải tiếp tục đi tới chứ." "Vậy được!" Tần Vũ cũng chẳng bận tâm, có thêm một người giúp đỡ cũng tốt.

Hai người cứ thế tiếp tục làm bạn đồng hành đi về phía trước, Tần Vũ và Hàn Băng đi khoảng hơn mười phút, vết nước trên mặt đất liền biến mất.

Không còn vết nước cũng là điều bình thường, vì nước vốn sẽ bị hấp thụ và bốc hơi, nên đi lâu như vậy, nước biến mất cũng là lẽ thường.

"Không tìm, không tìm được người đó sao?" Hàn Băng hỏi Tần Vũ bên cạnh, trước đó cô biết Tần Vũ đang tìm người, chỉ là không ngờ, đã tách ra lâu như vậy, Tần Vũ lại vẫn chưa tìm được người mình cần tìm.

Chỉ thấy Tần Vũ nghe vậy, mới nói với Hàn Băng bên cạnh: "Có gặp mặt một lần, nhưng lại tách ra rồi!" "Chuyện gì vậy?" Hàn Băng là một người rất thích trò chuyện với người khác, vốn dĩ cô nghĩ Tần Vũ chẳng thu hoạch được gì, nhưng không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Trước đây, cô có nhìn thấy hồ nước đó không?" Tần Vũ mỉm cười hỏi Hàn Băng.

Hàn Băng đâu phải người mù, hồ nước lớn như vậy, đương nhiên không thể không thấy, nghe Tần Vũ hỏi xong, cô gật đầu, rồi nói với Tần Vũ trước mặt: "Thấy rồi." "Sau đó, tôi bị thứ gì đó dưới nước kéo vào, rồi để cô ấy đi trước." Tần Vũ thở dài một hơi, rồi nói.

Hàn Băng nghe Tần Vũ nói xong, lại trợn tròn mắt, không ngờ, hồ nước bình thường như vậy trước đó, lại có thứ gì đó bên trong, hơn nữa lúc đó Tần Vũ lại còn ở trong đó.

"May thật, may mà tôi đi sau, nếu không người gặp nguy hiểm nhất định là tôi." Hàn Băng vừa vỗ ngực vừa nói.

Tần Vũ thấy Hàn Băng vẻ mặt vô cùng sợ hãi, cũng cảm thấy có chút buồn cười, mới cười nói với Hàn Băng: "Thứ ở trong hồ nước đó, đã bị tôi giết rồi." "Đại lão, thật lợi hại!" Hàn Băng cười nói với Tần Vũ trước mặt, thật sự cảm thấy Tần Vũ rất có bản lĩnh, tuy tuổi tác cũng không hơn kém là bao, nhưng lại vô cùng có tài.

“Không cần khoa trương.” Tần Vũ cũng mỉm cười, chắp tay với Hàn Băng trước mặt, rồi cười nói.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy, trên con đường hầm tối tăm phía trước, lại vang lên một số âm thanh, đó là tiếng kêu “oà oà oà” rất trầm, giống như tiếng ếch kêu.

Tuy có hơi giống tiếng ếch kêu, nhưng lại càng giống tiếng gầm gừ của ai đó sắp chết, khiến Tần Vũ và Hàn Băng cả hai nghe xong đều không khỏi rùng mình.

“Phía trước có thứ gì đó!” Hai người lập tức thốt lên, cả hai đều vô cùng cảnh giác, lập tức phản ứng.

Họ lập tức dùng đèn pin trong tay chiếu tới, không thấy thứ gì, nhưng lại thấy một sợi dây thừng màu đỏ.

“Hả?” Hàn Băng hỏi, thực sự không nhận ra đây là thứ gì, ngay cả Tần Vũ cũng vô cùng tò mò, vì sợi dây này không thuộc về những thứ có trong ngôi mộ, mặc dù nó được ai đó ném ra.

Sau khi hiểu rõ trong lòng, hai người lập tức đi về phía đó, đến trước sợi dây thừng.

Chỉ thấy một sợi dây thừng toàn thân đỏ rực, nhìn qua lại có vẻ yêu dị, khiến Tần Vũ và Hàn Băng đều cảm thấy có chút quỷ dị.

Tần Vũ cầm sợi dây lên xem, nhưng vừa mới cầm sợi dây vào tay, anh chỉ cảm thấy có chút ẩm ướt, nhìn lại tay mình, chỉ thấy trong lòng bàn tay anh lại dính một ít máu.

Nhìn thấy điều này, Tần Vũ làm sao có thể không hiểu, sợi dây thừng anh vừa chạm vào, lại được nhuộm đỏ bằng máu.

“Trên này lại có máu.” Tần Vũ nhìn sợi dây thừng trong tay, cau mày nói, Lâm Phượng đi trước Tần Vũ, hiện tại lại thấy một sợi dây thừng dính máu như vậy, trước mắt anh.

Đương nhiên có chút lo lắng cho Lâm Phượng, Hàn Băng nghe Tần Vũ nói xong, cũng cầm sợi dây lên, sau đó cẩn thận ngửi mùi của sợi dây.

Sau khi Hàn Băng ngửi xong, vẻ mặt lo lắng trên mặt cô mới tan đi nhiều, cô nói với Tần Vũ bên cạnh: "Yên tâm đi, không phải máu người, là máu động vật." Tần Vũ nghe Hàn Băng nói xong, trong lòng mới dễ chịu hơn một chút, nhưng khi hai người vừa mới yên tâm được một chút, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu kỳ lạ lúc trước lại truyền đến: "Oà oà oà..." Âm thanh vô cùng trầm thấp, hơn nữa cảm giác khoảng cách không xa lắm, Tần Vũ lập tức rút Trấn Tà Kiếm ra, còn Hàn Băng bên cạnh, thì cũng rút súng của mình ra.

"Thứ quái quỷ gì vậy." Hàn Băng tò mò nói, cô dùng đèn pin của mình chiếu về phía trước, nhưng căn bản không chiếu tới được, hoàn toàn không tìm thấy thứ đó ở đâu.

Chỉ thấy Tần Vũ nói với Hàn Băng bên cạnh, hạ thấp giọng, rất nhỏ nhẹ nói: "Chúng ta cẩn thận một chút, coi chừng đột nhiên bị tập kích." Hàn Băng nghe Tần Vũ nói xong, mới thu lại cái tính ham chơi của mình, vô cùng cẩn thận nhìn về phía trước.

Khi hai người đang nín thở ngưng thần vô cùng cẩn thận, Tần Vũ bỗng nhiên cảm thấy, sợi dây trong tay di chuyển, rồi rơi xuống đất từ tay anh.

Biến cố đột ngột này thực sự đã khiến Tần Vũ và Hàn Băng cả hai giật mình, cả hai đều nhìn về phía sợi dây trên mặt đất.

Chỉ thấy dưới sự chú ý của Tần Vũ và Hàn Băng, sợi dây đó lại tiếp tục di chuyển về phía trước ngay trước mắt hai người.

Rõ ràng rồi, một đầu khác của sợi dây này, hiển nhiên là buộc một thứ gì đó, hơn nữa thứ đó còn có thể di chuyển.

"..." Đến nước này, Hàn Băng làm sao có thể không biết, con đường hầm phía trước, e rằng thật sự sẽ có biến cố, nên cô lập tức trở nên cẩn thận.

Tần Vũ nhìn qua, có vẻ thoải mái hơn một chút, căn bản không có vẻ mặt hoảng sợ, nhìn qua khá trấn định.

"Chúng ta có nên tiếp tục đi về phía trước không?" Hàn Băng biết phía trước vô cùng nguy hiểm, cô rầu rĩ hỏi Tần Vũ bên cạnh.

Nhưng Tần Vũ vì Lâm Phượng, thì câu trả lời đương nhiên là khẳng định, anh mỉm cười với Hàn Băng, rồi nói: "Sao?

Không phải cô không xem tôi là kẻ địch sao?

Bắt đầu sợ rồi à!" Hàn Băng bị lời kích tướng như vậy, có lẽ sẽ trực tiếp thừa nhận sợ hãi mất, cô giả vờ vô cùng ngạo mạn nói: "Ai nói tôi sợ, chỉ cần bảo toàn mạng sống của hai chúng ta là được." Tần Vũ lại tiếp lời nói: "Yên tâm đi, mạng tôi lớn lắm, sẽ không dễ dàng chết ở đây đâu, đi thôi!" Hàn Băng thấy Tần Vũ kiên quyết như vậy, đương nhiên cũng không tiện nói gì nhiều, chỉ có thể "Ừ" một tiếng, rồi tiếp tục đi theo sau Tần Vũ.

Chỉ thấy Tần Vũ cầm Trấn Tà Kiếm đi phía trước, Hàn Băng đi phía sau, trong tay cầm súng, trông như lúc nào cũng sẵn sàng tấn công.

Hai người từng bước từng bước đi về phía trước, sợi dây thừng đó cũng thỉnh thoảng lại động đậy mấy cái, như đang nhắc nhở Tần Vũ và Hàn Băng, nhắc nhở rằng phía trước có một thứ gì đó chưa biết.

Tuy như vậy, sẽ mang lại áp lực cho Tần Vũ và Hàn Băng, nhưng cả hai đều không phải kẻ nhát gan, đối mặt với tình huống như vậy cũng sẽ không trực tiếp bị dọa sợ.

“Lát nữa nếu có chuyện xảy ra, tôi sẽ lên trước cận chiến, còn cô ở phía sau hỗ trợ sát thương.” Tần Vũ nói với Hàn Băng phía sau, anh cũng biết Hàn Băng không có nhiều bản lĩnh, nên cũng chỉ mong cô có thể giúp đỡ vào lúc quan trọng, chỉ cần có thể hỗ trợ sát thương từ phía sau là được.

Hàn Băng đương nhiên cũng biết mình mấy cân mấy lạng, nghe Tần Vũ nói xong, cũng không nói nhiều, trực tiếp đồng ý, rồi nói với Tần Vũ: “Làm đồng đội với đại lão như anh, thật tuyệt, có chuyện gì cũng có người giúp đỡ.” Tần Vũ nghe cô ấy nói xong, cũng vô cùng bất lực lắc đầu, thực sự có chút không hiểu, những tán nhân như Hàn Băng làm sao có thể sống sót trong ngôi mộ đầy nguy hiểm như vậy.

Nhưng Tần Vũ hiện tại dù sao cũng đã kết thành một đội với Hàn Băng, đương nhiên sẽ không nói nhiều với Hàn Băng, tránh làm tổn thương tình cảm.

“Cô cẩn thận một chút, có tôi ở phía trước chắn rồi, nếu không cảnh giác một chút, cũng rất có khả năng sẽ mất mạng.” Tần Vũ nói với Hàn Băng phía sau, dù sao anh và Hàn Băng cũng quen biết nhau, cũng không muốn người này dễ dàng chết trước mặt mình.

Không thể không nói Tần Vũ có chút mềm lòng, đối với người gặp mặt tình cờ, anh không muốn nhìn đối phương chết đi, dù sao anh cũng có tam quan của một người bình thường, tuy không thể làm thánh mẫu Bạch Liên, nhưng quan tâm đến người bên cạnh, hẳn là mỗi người bình thường đều sẽ làm thôi.

Hàn Băng nghe Tần Vũ nói xong, giơ tay làm động tác OK, rồi nói: “Không cần lo cho tôi, anh cứ chú ý phía trước đi.” Tần Vũ mới quay đầu lại, trấn định nhìn về phía trước, rồi tiếp tục đi, tuy có đèn pin siêu sáng, nhưng trong con đường hầm của ngôi mộ, dường như có sương mù vậy, đèn pin của anh lại không thể chiếu tới tận cùng.

Chương 430

Đi về phía trước khoảng tám phút, bỗng nhiên nghe thấy tiếng "oà oà oà" thỉnh thoảng vang lên lúc trước, lại trở nên lớn hơn.

Rõ ràng hiện tại khoảng cách với thứ đó càng ngày càng gần, hơn nữa rất có khả năng thứ đó cũng đã phát hiện ra hành tung của họ, và không hề sợ hãi, ngược lại còn cố tình làm cho âm thanh lớn hơn.

Dường như muốn cố ý thu hút Tần Vũ và Hàn Băng đến vậy, tuy nhìn qua thực sự có chút quá quỷ dị, nhưng Tần Vũ vì muốn gặp lại Lâm Phượng, nên dù thế nào cũng phải tiếp tục đi tới.

Dù sao Lâm Phượng đã đi về phía trước, hiện tại phía trước hiển nhiên đã xuất hiện thứ gì đó, nếu Lâm Phượng gặp chuyện không may, vậy Tần Vũ thà thấy người chết còn hơn không thấy, tuyệt đối không thể từ bỏ.

Tiếp tục đi về phía trước, Tần Vũ và Hàn Băng, chỉ cảm thấy không biết từ lúc nào, xung quanh họ lại xuất hiện càng nhiều khói xám, lúc này đèn pin của họ, thậm chí không thể chiếu rõ khoảng mười mét phía trước.

Để không đi sai đường, Tần Vũ trực tiếp nhặt sợi dây thừng trên mặt đất lên, một đầu khác của sợi dây thừng đó, buộc thứ mà anh muốn tìm, Tần Vũ không tin, đi theo sợi dây thừng lại có thể đi sai.

Lúc này Hàn Băng hiển nhiên có chút sợ hãi, gần như mặt đầy lo lắng, và cẩn thận nhìn xung quanh, như thể sợ có thứ gì đó sẽ đột nhiên xông ra từ trong sương mù.

Tần Vũ nắm sợi dây thừng, chưa đi được hai phút, bỗng nhiên cảm thấy sợi dây thừng trong tay, đột nhiên dừng lại, lực đạo vô cùng lớn, lớn hơn lực làm sợi dây di chuyển trước đó không biết bao nhiêu

lần.

Sau khi nhìn thấy tình huống này, Tần Vũ cũng đầy lo âu, thứ này đáng để Lâm Phượng và nhóm của cô ấy phải chiến đấu đổ máu, tự nhiên không thể là một thứ yếu ớt, mà là một thứ lợi hại.

Nhưng không còn cách nào khác, nếu muốn tìm Lâm Phượng, vậy thì nhất định phải đi về phía trước, ý niệm tìm Lâm Phượng này, dù thế nào anh cũng sẽ không từ bỏ.

Đến nước này, điều duy nhất Tần Vũ có thể làm bây giờ là nói với Hàn Băng: "Cẩn thận một chút, bây giờ chắc là gần rồi, nếu có chuyện xảy ra nhớ tránh xa tôi một chút." Không thể không nói Tần Vũ rất có nghĩa khí, vì biết Hàn Băng rất yếu, nên mới cố ý bảo đối phương lùi ra xa một chút, tránh làm hại cô ấy.

Hàn Băng nghe Tần Vũ nói xong, cũng chỉ có thể bất lực gật đầu với Tần Vũ, căn bản không cần Tần Vũ nhắc nhở, cô đã dốc mười hai phần chú ý rồi.

Đầu óc cô như một chiếc quạt điện, quay đi quay lại, luôn chú ý đến những thay đổi xung quanh, đơn giản là cảnh giác không thể cẩn thận hơn được nữa, nếu không tinh thần chắc chắn sẽ có vấn đề.

Tần Vũ chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, tuy không mang theo thước đo, nhưng qua bước chân của mình ước lượng, anh đã đi được đủ năm mươi mét hơn rồi.

Anh nhớ rất rõ, trong ba lô Trương Gia chuẩn bị, để có thể hành động tiện lợi hơn, trọng lượng ba lô thấp hơn một chút, nên mỗi người chỉ được trang bị khoảng bảy mươi lăm mét dây thừng.

Thật sự sắp đến cuối rồi, nói cách khác, khoảng cách đến thứ buộc ở cuối sợi dây càng ngày càng gần.

Khi Tần Vũ đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng nhiên nghe Cửu Thiên

Huyền Nữ nhanh chóng nói với anh: "Mau tránh ra, phía trước có một luồng thi khí!" Thi khí, thực ra cũng không phải thứ gì cao siêu, đó là một loại khí hình thành trên những thi thể đã thi biến, chỉ là cương thi càng lâu năm, thi khí trên người nó càng lợi hại, có thể sánh ngang với axit sulfuric.

Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nhắc nhở xong, lập tức hiểu ra, luồng thi khí trước mặt này, e rằng không phải thứ đơn giản.

Dù sao nếu là thứ đơn giản, Cửu Thiên Huyền Nữ thường sẽ lười nhắc nhở, sau khi hiểu rõ điều này trong lòng, Tần Vũ lập tức nói với Hàn Băng bên cạnh: "Mau lùi lại, phía trước hình như có thi khí." Nói xong, Tần Vũ trực tiếp lùi lại bảy tám mét, Hàn Băng đương nhiên cũng không phải kẻ ngốc, thấy Tần Vũ trông như đang đối mặt với kẻ địch lớn, cũng nhận ra chuyện không đơn giản, nên cũng lùi lại mấy bước.

"Có chuyện gì sao?" Hàn Băng nghiêm mặt hỏi Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ giải thích với Hàn Băng bên cạnh: "Vừa rồi tôi cảm thấy, có một luồng thi khí xông thẳng vào mặt tôi." Thực ra thi khí, không có phạm vi tấn công xa như quỷ khí, thứ này giống như sương độc vậy, chỉ cần lùi đủ xa, để nó phát tán trong không khí, thì cũng không sao.

Hàn Băng nghe Tần Vũ nói xong, mới phân tích: "Thảo nào lại phải dùng sợi dây thừng dính máu tươi, máu gà trống, máu chó đen, đều là những thứ tốt để đối phó với một loại đồ vật như vậy." Hiện tại cơ bản có thể khẳng định, phía trước chắc chắn là một con đại Tống Tử (cương thi), thực ra theo Tần Vũ và Hàn Băng thấy, đối mặt với thứ này, còn dễ hơn nhiều so với đối mặt với yêu tà quỷ quái.

Vì cương thi, chỉ cần có thể nín thở, có thể dễ dàng đánh lừa được, đi ngang qua mắt cương thi, chỉ cần đi lại cẩn thận một chút,

cơ bản sẽ không xảy ra chuyện gì.

So với quỷ quái, thì đơn giản là dễ lừa gạt hơn nhiều, nhưng nếu một khi không thể nín thở, thứ này cũng rất khó đối phó, dù sao nó có thể đao thương bất nhập.

"Vậy bây giờ nên làm gì?" Sau khi phân tích xong, Hàn Băng hỏi Tần Vũ bên cạnh, dù sao cô cũng không chủ trương đi về phía trước, đương nhiên không thể phát biểu ý kiến của mình.

Tần Vũ nghe Hàn Băng hỏi xong, cũng cau chặt mày, lúc này, thật sự không biết nên làm thế nào?

"Tôi quyết định nên xông vào một phen." Tần Vũ đột nhiên đưa ra một quyết định, nói: "Tôi chưa chắc đã không bằng thứ đó." Hàn Băng nghe câu trả lời của anh, lần này lại bất ngờ không ngăn cản Tần Vũ, ngược lại cười nói với Tần Vũ: "Được, thật có khí phách, tin rằng hai chúng ta chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì." Nói xong, hai người như đạt được sự ăn ý, đều cùng nhau đi về phía trước, Tần Vũ ước lượng khoảng cách, khi đi thêm khoảng sáu mươi mét, liền đưa tay ra, ra hiệu cho Hàn Băng bên cạnh dừng lại.

Hàn Băng nhỏ giọng hỏi Tần Vũ bên cạnh: "Sao vậy?

Có chuyện gì sao?" "Sợi dây của tôi tổng cộng chỉ dài bảy mươi lăm mét, nên tôi đoán định, thứ đó đang ở phía trước chúng ta, cẩn thận một chút." Tần Vũ lập tức nói với Hàn Băng, lần này lời nói của anh nghiêm túc không chút cẩu thả.

Hàn Băng đương nhiên cũng biết tầm quan trọng của sự việc hiện tại, cô đã sớm thu lại cái vẻ cà lơ phất phơ thường ngày, nghe Tần Vũ nói xong, cũng gật đầu.

"Hay là tôi bắn vài phát về phía trước trước, bất kể có gây sát thương được hay không, cứ thử dò la tình hình trước rồi tính sau."

Hàn Băng lúc này đề nghị.

Nhưng Tần Vũ nghe đoạn nói đó, lại không gật đầu đồng ý, ngược lại lắc đầu, rồi nói với Hàn Băng trước mặt: "Đừng dễ dàng nổ súng, vì trong đội của tôi, ngoài tôi ra, còn có bảy người nữa." "Nếu bảy người đó cũng ở phía trước, chỉ là vì lý do nào đó không thể lên tiếng, mà trong bóng tối tôi lại bắn bừa bãi, không chừng sẽ làm người khác bị thương." Tần Vũ vô cùng cẩn thận nói.

Những gì anh nói cũng không phải hoàn toàn là nói bừa, dù sao Lâm Phượng gặp phải cương thi, cách tốt nhất là nín thở không phát ra tiếng động, nên không thể phát ra âm thanh cũng không phải là không thể.

Nếu thật sự là tình huống đó, Tần Vũ vì chủ quan và lỗ mãng mà vô tình làm Lâm Phượng bị thương, vậy thì chắc chắn sẽ hối hận cả đời.

Hàn Băng đương nhiên cũng hiểu được tình huống này, nên cô cũng từ bỏ ý định đó, chỉ nói với Tần Vũ bên cạnh: "Vậy tôi sẽ cẩn thận một chút." Tần Vũ nghe Hàn Băng nói xong, mới gật đầu, sau đó tiếp tục đi về phía trước, lúc này, Tần Vũ hai tay nắm chặt Trấn Tà Kiếm, đặt kiếm ngang trước người, cũng tiện cho việc tự bảo vệ mình khi nguy hiểm xuất hiện.

Đi thêm vài bước nữa, Tần Vũ với khứu giác đã được cường hóa, lập tức ngửi thấy một mùi tanh nồng của máu, cũng chính vào lúc này, anh chỉ nghe thấy trong đầu, âm thanh tổng hợp của Cửu Thiên Huyền Nữ, nói với anh: "Túc chủ phát hiện Khiêu thi, kích hoạt nhiệm vụ chém giết, giết Khiêu thi thưởng ba trăm điểm tích phân." Tần Vũ nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống xong, trong lòng cũng lập tức có một khái niệm về thứ sắp phải đối phó, phải biết rằng nhiệm vụ đầu tiên kích hoạt với ba trăm điểm tích phân, là một con thủy hầu tử

rất khó đối phó dưới nước.

Hiện tại lại kích hoạt một nhiệm vụ ba trăm điểm tích phân nữa, chỉ sợ độ khó của nhiệm vụ này, sẽ không hề đơn giản hơn con thủy hầu tử mà anh đã gặp trước đó!

Sau khi hiểu rõ điều này trong lòng, lòng bàn tay Tần Vũ, vì quá căng thẳng mà đổ mồ hôi, nhưng đến nước này, Tần Vũ càng không thể bỏ chạy vào lúc này.

Chỉ thấy Tần Vũ lại một lần nữa đi về phía trước, vừa mới bước một bước, chỉ thấy sợi dây thừng trên mặt đất lại động đậy, nhưng lần này sợi dây thừng không di chuyển về phía trước.

Sở dĩ trước đó sợi dây thừng di chuyển về phía trước, có thể là vì một con Khiêu thi đang đi về phía trước, truy tìm Lâm Phượng, hiện tại sợi dây động đậy, lại không đi về phía trước, vậy thì chỉ có thể chứng tỏ một điều, một con Khiêu thi, đã quay người lại, đi về phía Tần Vũ và Hàn Băng.

Tần Vũ và Hàn Băng nhìn thấy tình huống này, đều nhìn nhau một cái, tuy hai người không nói gì về tình huống hiện tại, nhưng thông qua ánh mắt cũng có thể biểu đạt ý tứ của mình rồi.

Nhưng khi hai người đang trao đổi ánh mắt, chỉ thấy sợi dây thừng lại một lần nữa động đậy, hơn nữa lần này biên độ còn lớn hơn, ngay sau đó lại bắt đầu di chuyển liên tục.

Nhìn thấy điểm này xong, Tần Vũ và Hàn Băng, làm sao có thể không hiểu rõ, hiển nhiên con Khiêu thi đó, đã phát hiện ra họ, và hiện tại đang xông tới rồi.

Tần Vũ cũng chẳng trách gì, không nói lớn tiếng nữa, dù sao không nói lớn tiếng vốn là để không thu hút sự chú ý của cương thi.

Nhưng hiện tại Khiêu thi đã xông về phía hai người, việc ngụy

trang đương nhiên là không cần thiết nữa.

“Mau chú ý!

Nó đến rồi!” Tần Vũ hét lớn một tiếng, lập tức đưa kiếm ngang trước người, cũng may mà phòng ngự kịp thời, con Khiêu thi đó, vậy mà đã xuất hiện ngay trước mặt anh.

Tần Vũ chỉ thấy, một con Khiêu thi, mặt nó khô quắt dị thường, trên đó có rất nhiều nếp nhăn, trông như một ông lão vậy, nó đưa hai tay ra, móng tay đen xì, hơn nữa mỗi móng tay, đều như một con dao nhỏ, e rằng chỉ cần dùng móng tay đâm vào, cũng có thể giết chết người.

Cũng may, con Khiêu thi đó vừa vặn va vào Trấn Tà Kiếm của Tần Vũ, bị đẩy lùi lại.

Tần Vũ mới có thể may mắn thoát nạn, lúc này anh đã bị con Khiêu thi vừa rồi làm cho kinh hãi đến toát mồ hôi đầm đìa.

Khi đối mặt với động vật vô cùng nguy hiểm, kẻ yếu hơn một chút, sẽ phản ứng bản năng sợ hãi, giống như, một con thỏ trắng đối mặt với một con hổ, chỉ cần hù dọa cũng có thể dọa chết nó.

Tần Vũ biết một số cấp bậc của cương thi, trước đó đã từng thấy Bạch Mao Thi (Cương thi lông trắng), nhưng so với Khiêu thi trước mặt này, thì cái kia giống như một đứa em trai vậy, giữa hai con căn bản không có tính so sánh.

Cương thi chẳng qua chỉ là thi thể đã thi biến, căn bản không có thần hồn, nên không có những cấp độ kinh thiên động địa như vậy, thông thường chỉ có bản năng của dã thú.

Chỉ thấy con Khiêu thi bị đẩy lùi đó, lại hung hãn xông tới, đưa hai tay ra, mười móng vuốt sắc nhọn, đâm về phía ngực Tần Vũ.

Tần Vũ vội vàng lùi lại hai bước, Hàn Băng cũng nhìn chuẩn thời

điểm, lập tức nổ súng tấn công!

Càng đến gần Trương Long cùng nhóm người, Tần Vũ càng nghe rõ âm thanh.

Tuy nhiên, nhóm người lại không biết người theo sau là Tần Vũ, mà cứ ngỡ là những quái vật như Khiêu Thi trước đó!

Thế nên mới lựa chọn ra tay đột ngột tại khúc cua, hòng đối phó kẻ địch đang bám theo.

Cũng may Tần Vũ né nhanh, nếu không thì đúng là nước lụt cuốn trôi miếu Long Vương, người nhà làm hại người nhà rồi.

Tần Vũ cực kỳ thông minh, nghe xong liền lập tức hiểu ra sự hiểu lầm.

Chương 431

Anh vội vã hỏi Vương Hải: "Lâm Phượng hiện giờ thế nào rồi?".

Vương Hải tất nhiên không cần giấu giếm Tần Vũ, dù sao hai người cũng không có thù oán, liền đáp: "Dù không nguy hiểm tính mạng, nhưng tình hình hiện tại cũng không mấy khả quan.

Cô ấy đã hít phải quá nhiều âm khí.

Vốn dĩ là một cô gái thể chất không tốt, giờ lại càng tổn hại đến căn nguyên, e rằng khó mà hồi phục hoàn toàn, thương thế cũng sẽ để lại một số bệnh căn." Tần Vũ nghe Vương Hải nói xong, dù đã lường trước kết quả này, nhưng vẫn vô cùng không cam tâm, lập tức nhìn về phía Lâm Phượng.

Lúc này, Lâm Phượng đã mặc một chiếc áo khá dày, bởi vì trong cơ thể có quá nhiều âm khí nên cô cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, chỉ có thể làm vậy để tăng thêm chút ấm áp.

Nhưng cái lạnh băng giá đó, từ bên trong cơ thể mà lan tỏa ra ngoài, làm sao có thể ngăn cản được?

Thế nên, cơ thể Lâm Phượng vẫn vô cùng khó chịu.

Trương Long thấy Tần Vũ vậy mà thực sự đã tìm đến, không khỏi thầm nghĩ trong lòng: "Thằng nhóc này đúng là âm hồn bất tán, cứ bám theo mình!".

Nhưng trong tình huống này, đương nhiên không thể nói ra thành lời, nếu không sẽ khiến những người dưới tay mình nản lòng!

Tần Vũ không để ý đến ánh mắt của những người khác, nhanh chóng đi đến bên Lâm Phượng.

Lúc này, Lâm Phượng đang tựa lưng vào tường, nằm nửa người.

“Không sao chứ?” Tần Vũ lập tức đỡ Lâm Phượng ngồi thẳng dậy, nhưng khi tay anh chạm vào Lâm Phượng, liền cảm thấy tay cô lạnh đến lạ thường.

Tình trạng như vậy làm sao có thể nói là không sao được?

Ngay cả Tần Vũ cũng không biết phải giải quyết thế nào!

Lâm Phượng nghe Tần Vũ nói xong, ý thức vẫn rất rõ ràng, cười khổ nói: “Tôi biết anh sẽ đuổi kịp, anh không gặp chuyện gì chứ?”.

Tần Vũ không giấu giếm Lâm Phượng, kể lại tất cả những gì đã trải qua trên đường đi.

Khi mọi người nghe Tần Vũ vậy mà chỉ dựa vào hai người đã giết chết một con Khiêu Thi, trên mặt ai nấy đều tràn đầy vẻ khó tin.

Bởi vì họ cũng từng giao đấu với con Khiêu Thi đó, đều biết nó thực sự rất mạnh, ngay cả khi bảy người cùng ra tay, cũng chỉ có thể vây khốn đối thủ, rồi nhanh chóng thoát khỏi đó.

Nhưng không ngờ, một kẻ mạnh mẽ như vậy lại bị một tiểu bối giết chết!

Năm vị lão giả đều cảm thấy có chút tự thẹn không bằng.

Lâm Phượng nghe xong, trên mặt cũng nở một nụ cười nhạt, khẽ khàng nói: “Vậy thì anh lợi hại thật.” Tần Vũ nhìn Lâm Phượng lúc này, thực sự có chút đau lòng.

Bình thường Lâm Phượng hoạt bát đáng yêu biết bao, nhưng lúc này lại suy yếu đến mức này.

Khi Tần Vũ đang vô cùng đau lòng, đột nhiên nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói với anh: “Có gì to tát đâu?

Chỉ là do thể chất bẩm sinh suy yếu, nay lại bị tà vật nhập thể, mới dẫn đến yếu ớt như vậy, cũng không phải vô phương cứu

chữa!”.

Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ vậy mà có cách giúp Lâm Phượng khôi phục trạng thái bình thường, không khỏi lập tức hỏi dồn Cửu Thiên Huyền Nữ: “Cô có cách giúp Lâm Phượng phục hồi ư?”.

“Âm khí thịnh, hiện tại ta cũng chưa biết rõ có cách nào tốt, hãy cho ta chút thời gian để tìm hiểu, theo những gì ta biết thì hẳn là có phương pháp có thể cứu chữa.” Cửu Thiên Huyền Nữ nhất thời không đưa ra câu trả lời chính xác, chỉ muốn Tần Vũ cho nàng một chút thời gian.

Tần Vũ nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói xong, tuy không biết có hiệu quả không, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút tự tin, liền kiên định nói với Lâm Phượng: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ tìm cách chữa khỏi cho em.” Lâm Phượng tuy không biết Tần Vũ có thực sự có cách hay không, nhưng vẫn rất bình tĩnh và tự tin nói: “Được thôi, tôi sẽ đợi anh.” “Em nghỉ ngơi trước đi.” Tần Vũ nhìn ra Lâm Phượng đang rất mệt mỏi, nên dịu dàng nói với cô.

Lâm Phượng nghe Tần Vũ nói xong, cũng không hề làm bộ làm tịch, chỉ khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, Tần Vũ lại đến bên những người khác, hỏi: “Tình hình hiện tại thế nào rồi?”.

Anh đã theo dõi những dấu vết mà họ để lại trên đường, nên đáng lẽ đã tìm ra lối thoát, nhưng hiện tại vẫn chưa thể thoát ra ngoài.

“Tình hình rất không ổn, dây thừng của tôi sắp dùng hết rồi, những người khác đã lâu mà vẫn chưa tìm được đường!” Tĩnh Bạch bất lực nói với Tần Vũ, ông có ấn tượng rất tốt về hậu bối này.

Sau khi nhìn Tĩnh Bạch, Tần Vũ chợt nhớ ra một điều rất quan trọng, đó là thuật phong thủy dò đường mà anh từng dùng trước đây,

trong tình huống hiện tại lẽ ra vẫn có tác dụng!

Bởi vì tuy nơi này là một mê cung, nhưng mê cung có một lối ra và một lối vào, cũng như hai nơi thông khí và hút khí!

Sau khi hiểu ra điều này, Tần Vũ lập tức nói với những người bên cạnh: "Tôi đã tìm ra cách thoát ra khỏi đây rồi!".

Những người khác nghe Tần Vũ nói, đương nhiên ai nấy cũng đều rất muốn thoát ra, bây giờ nghe có người có cách, tự nhiên lập tức cười hỏi: "Anh có cách nào để thoát ra khỏi mê cung này sao?".

Tần Vũ cũng không lãng phí thời gian, cười cười rồi nói: "Chẳng lẽ mọi người đã quên tôi từng dùng thuật thăm khí để tìm hướng chính xác sao?

Hiện tại tôi dùng cách đó, chẳng phải là thời điểm tốt nhất sao?".

Sau khi hiểu rõ trong lòng, tự nhiên cũng không còn ý kiến gì nữa, chỉ thấy Trương Long, người lớn tuổi nhất trong số những người trẻ tuổi, là người đầu tiên đứng ra làm gương, nói với mọi người xung quanh: "Tôi cũng hiến máu!".

Nói xong câu đó, ông lại nói với mọi người: "Dù sao chúng ta có sáu người ở đây, nếu mọi người đều góp một chút, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.

Ngược lại, nếu tất cả chúng ta đều không góp, thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!".

Những người khác nghe Trương Long nói xong, thực ra trong lòng cũng có chút lay động, dù sao so với việc hiến máu có thể xảy ra chuyện, thì con Quỷ Anh sắp phát điên trước mắt có vẻ đáng sợ hơn một chút!

Sau khi hiểu rõ trong lòng, chỉ thấy Vương Hải cũng không khỏi nói: "Được rồi, tôi cũng hiến máu!".

Có hai người đứng ra làm gương, những người khác đương nhiên cũng chỉ có thể số ít phục tùng số đông.

Thấy những người khác đồng ý với quyết định này, Tần Vũ trong lòng cũng khá vui mừng.

Nhưng vui mừng đồng thời cũng có chút tiếc nuối.

Bởi vì lần này Lâm Phượng chủ động đề xuất cũng muốn tham gia hiến máu, nên chắc chắn sẽ phải trả một cái giá.

Tần Vũ vô cùng đau lòng cho Lâm Phượng lúc này, cơ thể cô vốn dĩ đã suy yếu vì âm khí nhập thể, bây giờ nếu lại mất thêm một ít máu, chắc chắn khó mà hồi phục được.

Lâm Phượng nhìn ánh mắt của Tần Vũ, trong lòng cũng rất rõ Tần Vũ đang quan tâm đến tình trạng sức khỏe của mình, nhưng sự việc đã đến nước này, chẳng lẽ không thể nói ra sao?

Thế nên Lâm Phượng vô cùng kiên định nói với mọi người xung quanh: "Mọi người yên tâm đi, cơ thể tôi tuy không được tốt lắm, nhưng cũng không đến mức yếu ớt như vậy đâu!".

Câu nói của cô tuy là dành cho mọi người, nhưng cũng là để Tần Vũ nghe, hy vọng Tần Vũ có thể yên tâm, không cần quá đặc biệt quan tâm, dù sao mọi người đều là con người, ai mất máu cũng là mất máu, cũng có thể làm được!

Tần Vũ trong lòng tuy vô cùng quan tâm đến tình trạng sức khỏe của Lâm Phượng, nhưng cũng biết Lâm Phượng là một cô gái có cá tính rất kiên định, đã quyết định rồi thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi!

Sau khi hiểu ra điều này, Tần Vũ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Được rồi, nhìn xem thời gian sắp không kịp rồi, mọi người nhanh lên!".

Nói xong, với tư cách là người đề xuất kế hoạch này, Tần Vũ đương nhiên phải làm gương!

Chỉ thấy Tần Vũ rút Trấn Tà Kiếm trên người ra, trực tiếp rạch một nhát vào tay trái.

Không thể không nói, tay trái của Tần Vũ gần đây thực sự đã bị thương quá nhiều, khi đối phó với con Khiêu Thi đó, anh đã nhiều lần dùng Trấn Tà Kiếm rạch vào tay mình để kích hoạt Trấn Tà Kiếm.

Bây giờ lại phải ra tay, may mà tay trái của Tần Vũ vốn dĩ đã bị thương, nên cũng không chịu thêm nhiều đau đớn về da thịt, chỉ là rạch một cái đã chảy ra không ít máu.

Trương Long thấy cảnh này, lập tức nói với Tần Vũ: "Ấn tay của cậu lên sợi dây đi." Tần Vũ đương nhiên cũng không lãng phí máu tươi của mình, nên lập tức ấn tay lên sợi dây.

Lúc này Trương Long cũng bắt đầu niệm chú, cùng với những câu thần chú mà Tần Vũ căn bản không nghe rõ.

Chỉ thấy lúc này, máu tươi vốn đang chảy ra một cách vô quy tắc từ tay trái của Tần Vũ, vậy mà như thể được dẫn dắt, không còn chảy như nước nữa, mà như một sợi dây bị người ta kéo đi, tất cả đều chảy về phía Quỷ Anh!

Sau khi máu tươi chảy lên sợi dây, được máu tươi gia trì, sợi dây vốn đang bị Quỷ Anh giằng xé sắp đứt, vậy mà lúc này lại khôi phục như ban đầu, không còn tiếp tục rung động nữa, mà trở nên vô cùng vững chắc.

Chương 432

Tần Vũ khẳng định cảnh này xong, trong lòng mới yên tâm, không khỏi thầm nghĩ: "Vậy mà thực sự có hiệu quả!".

Nhưng anh lập tức không vui vẻ nữa, bởi vì cùng với việc Trương Long không ngừng niệm chú, máu tươi chảy ra từ tay trái của Tần Vũ cũng ngày càng nhiều, nhìn thấy sắp không thể chịu đựng được nữa rồi.

Trương Long đương nhiên cũng biết, máu tươi của một người có hạn, nếu rút quá nhiều, thì e rằng một cánh tay của Tần Vũ sẽ phế bỏ, nếu nghiêm trọng hơn một chút, có lẽ không chỉ một cánh tay bị phế.

Toàn bộ Tần Vũ có lẽ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi hiểu rõ điều này, Trương Long lập tức lớn tiếng nói với những người khác: "Nhanh lên thay người tiếp theo, máu tươi của một người không thể rút quá nhiều!".

Những người khác nghe Trương Long nói xong, cũng không hề do dự, bởi vì họ cũng đã tận mắt chứng kiến, cùng với việc máu tươi tăng thêm, khả năng giãy giụa của con Quỷ Anh đó cũng ngày càng yếu đi, nhìn thấy không thể tạo ra bất kỳ sóng gió nào nữa.

Chỉ thấy Lâm Phượng là người đầu tiên đứng ra nói với Trương Long: "Rút máu của tôi trước đi!".

Nói xong, Lâm Phượng không hề do dự, thậm chí mắt cũng không chớp, dùng con dao găm mang theo, rạch một vết thương trên cánh tay trắng như ngọc của mình.

Cánh tay của Lâm Phượng vốn dĩ trắng như ngọc, khiến người ta cảm thấy vô cùng đẹp, nhưng bây giờ, sau khi một nhát dao rạch

xuống, vết sẹo thêm vào đã phá hỏng vẻ đẹp tổng thể, thực sự khiến người ta cảm thấy quá tiếc nuối, nhưng Lâm Phượng lại không hề để tâm.

Trương Long không vội ra tay, ở đây tất cả mọi người đều có chút bản lĩnh, đương nhiên cũng đều biết Lâm Phượng lúc này thể chất vô cùng suy yếu.

Huống chi, tình cảm giữa Lâm Phượng và Tần Vũ, đương nhiên ông cũng đã nhìn thấy, hiện tại Tần Vũ đang giữ vai trò trung tâm mạnh mẽ, nên Trương Long căn bản không dám đắc tội Tần Vũ, cũng không tiện ra tay!

Chỉ thấy Trương Long trong lúc khó xử quay đầu nhìn về phía Tần Vũ, ý muốn hỏi, rốt cuộc có nên ra tay hay không!

Lâm Phượng không khỏi cười nói với Trương Long: "Tôi muốn hiến máu, xem ông làm gì?".

Trương Long nghe câu hỏi của cô, trong lòng cũng vô cùng khó xử, không biết nên trả lời thế nào.

May mà Tần Vũ cũng rất hiểu chuyện, hiện tại thời gian căn bản không cho phép lãng phí, nên anh chỉ có thể nói: "Nhất thị đồng nhân, cứ hiến đi!".

Mọi người nhìn Tần Vũ tuổi còn nhỏ, vậy mà cũng có thể làm được việc trưởng thành, ổn trọng, cân bằng mọi thứ, thực sự vô cùng hiếm có, không khỏi thầm nghĩ trong lòng: "Nếu có cơ hội, lại lập đội một lần nữa cũng được!".

Khi mọi người đều đang vô cùng do dự, chỉ thấy Lâm Tư, người bị Quỷ Anh nhập thể, vậy mà lúc này đột nhiên giãy giụa.

Mọi người mới để ý, hóa ra máu tươi mà Tần Vũ đã hiến trước đó, lúc này vậy mà rất nhiều đã biến thành màu đen, rõ ràng những

máu tươi này đều đã bị âm khí của Quỷ Anh xâm thực, hiệu quả đương nhiên cũng giảm đi rất nhiều.

Nếu lúc này không tăng thêm một ít máu tươi mới vào, e rằng không bao lâu nữa, sợi dây cũng sẽ sắp không thể khống chế được Quỷ Anh.

Mọi người hiểu rõ điều này, cũng biết hiện tại không còn kịp để do dự nữa rồi.

Vì đã bàn bạc xong, Lâm Phượng tự nguyện muốn hiến máu.

Hiện tại tình huống nguy hiểm như vậy, đương nhiên thời gian không cho phép tiếp tục trì hoãn nữa, nên bây giờ phải đưa ra một quyết định như vậy, dù Lâm Phượng rất dễ bị thương, nhưng bây giờ căn bản là bất đắc dĩ.

Sau khi hiểu rõ điều này, Tần Vũ cũng căn bản không thể thiên vị Lâm Phượng nữa, dù sao một chuyện đã được định đoạt từ đầu, bây giờ nếu thay đổi nữa, thì có chút không công bằng với những người khác!

Chỉ thấy Tần Vũ sau khi hiểu rõ, lập tức nói với Lâm Phượng: "Ra tay đi!".

Lâm Phượng nghe xong, chỉ khẽ gật đầu với Tần Vũ, không nói thêm lời nào với Tần Vũ, để không làm tăng thêm áp lực cho anh.

Lần này Tần Vũ không hề do dự, trực tiếp dùng Trấn Tà Kiếm trong tay, rạch một vết trên người Lâm Phượng!

Lập tức máu tươi từ vết thương chảy ra.

Lâm Phượng thấy máu bắt đầu chảy, đương nhiên cũng không lãng phí, lập tức chạm tay vào sợi dây!

Trương Long thấy Tần Vũ quả nhiên đã giúp Lâm Phượng hiến

máu, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng đau xót, nếu đổi lại là ông, vạn lần cũng không nỡ!

Thực ra Trương Long không hiểu Lâm Phượng bằng Tần Vũ.

Trong mắt Tần Vũ, Lâm Phượng kiên định như vậy sẽ không thay đổi ý định, nên dù có khuyên nhủ cũng không có tác dụng gì, thà là đau dài không bằng đau ngắn, tự mình ra tay!

Chỉ thấy Trương Long sau khi chứng kiến cảnh này, cũng lập tức bắt đầu niệm chú, cùng với những lời chú ngữ trong miệng, lập tức máu tươi trên cánh tay Lâm Phượng cũng như thể được dẫn dắt, chảy rất nhanh về phía một đầu khác của ba sợi dây.

Con Quỷ Anh vừa mới có chút cơ hội để thoát khỏi ba sợi dây, nay lại được máu tươi tiếp thêm sức mạnh, lập tức trở nên kiên cố vô cùng.

Toàn thân Quỷ Anh dồn sức, muốn giãy giụa thoát ra, nhưng căn bản không có tác dụng gì!

Mọi người thấy cảnh này cũng đều yên tâm, ít nhất tình hình hiện tại cũng đã được ổn định!

Thời gian trôi qua từng chút một, Lâm Phượng hoàn thành nhiệm vụ của mình, bắt đầu nhường cho những người khác.

Sau khi sáu người đều luân phiên một lượt, ba sợi dây lúc này đã hoàn toàn dính đầy máu tươi, và kéo dài đến trước mặt Quỷ Anh!

Bây giờ ba sợi dây như thể đã biến thành màu đỏ thẫm, không phải màu đỏ bình thường, mà là màu đỏ chói mắt!

Lúc này, chịu sự áp chế của nhiều máu tươi như vậy, Quỷ Anh đương nhiên cũng không thể gây sóng gió gì được nữa.

Vừa nãy giãy giụa cũng đã phí không ít sức lực, lúc này nó như

một con chó chết, bị ba sợi dây trói chặt.

Ba sợi dây lúc này giống như gân thép.

Trói chặt Quỷ Anh ở đó, không còn như lúc đầu có thể giãy giụa, bây giờ ngay cả động một chút cũng không được!

Nhưng mặc dù Quỷ Anh như vậy, nó vẫn không bỏ cuộc, muốn giết chết mấy người trước mặt dám trêu đùa nó như vậy!

Nhưng việc đơn giản như vậy, sao có thể dễ dàng như vậy chứ?

Dù sao trước đó nó tuy có chút năng lực, nhưng lại bận rộn diễn kịch và vui đùa, khi có khả năng, Quỷ Anh lại không ra tay với Tần Vũ và nhóm người.

Đáng thương thay, bây giờ dù trong lòng tràn đầy thù hận, rất muốn ra tay tàn độc, nhưng căn bản lại không thể động đậy.

Nhìn kẻ thù ngay trước mắt, nhưng Quỷ Anh lại không có cách nào, cảm giác này thực sự vô cùng khó chịu.

Nhưng Quỷ Anh khó chịu, Tần Vũ lại vui mừng, bởi vì nếu không trói chặt con Quỷ Anh này.

Quỷ Anh trên đường đi không ra tay, và căn bản sẽ không rời khỏi ngôi mộ này, sau đó nó sẽ như một quả bom hẹn giờ, nếu Tần Vũ cứ giữ Quỷ Anh bên cạnh, thì quả bom này sớm muộn gì cũng sẽ nạt.

Thế nên mới phải ra tay trước, đây chỉ là tự vệ thôi!

Không thể nói là hèn hạ hay gì cả.

Tần Vũ thấy con Quỷ Anh trước mặt đã bị trói chặt, tình hình cũng đã ổn định, liền nói với những người bên cạnh: "Mọi người nhanh chóng chữa trị vết thương của mình, sau khi mọi chuyện đã được giải quyết xong, chúng ta tranh thủ thời gian rút lui đi!".

Tần Vũ nhìn ra rằng những máu tươi này, tuy rất hiệu quả, nhưng

cũng chỉ có thể tạm thời áp chế con Quỷ Anh vô cùng mạnh mẽ này mà thôi!

Nếu tiếp tục lãng phí thời gian ở đây để theo dõi, thì máu tươi mà sáu người này đã hội tụ lại, sớm muộn gì cũng sẽ như trước đây, bị âm khí của Quỷ Anh chuyển hóa thành màu đen, lúc đó sẽ không còn bất kỳ hiệu quả nào nữa.

Khi đó ai muốn đi thì e rằng thực sự sẽ không đi được.

Thế nên trong mắt Tần Vũ, nhất định phải tranh thủ thời gian, nhân lúc Quỷ Anh căn bản không thể động đậy, không thể gây hại, mà bỏ trốn!

Tần Vũ nghĩ vậy, chỉ thấy những người bên cạnh, cũng lập tức bắt đầu băng bó vết thương trên tay.

Trước đó, vì luôn sợ hãi con Quỷ Anh ở trước mắt, nói rằng cần phải tăng thêm máu tươi bất cứ lúc nào, nên căn bản không chữa trị vết thương của mình.

Nhưng bây giờ đã thành công, đã chế phục được Quỷ Anh, đương nhiên cũng có cần thiết phải chữa trị vết thương trên cánh tay của mình rồi, dù sao nếu không chữa trị cho tốt, e rằng sẽ chảy máu quá nhiều!

Không chỉ chảy máu đau đớn, e rằng còn bị nhiễm trùng uốn ván, đó cũng là một chuyện vô cùng đau đầu!

Chương 433

Tần Vũ thấy những người khác bắt đầu bận rộn, người khác đều biết, vậy thì đương nhiên anh cũng sẽ không bỏ mặc vết thương của mình, không quan tâm!

Dù sao không chửi Quỷ Anh, lần này cũng là một con đường chết, chi bằng bây giờ cứ chửi đối phương trước, cũng coi như đã thỏa mãn cơn nghiện rồi.

Trương Long nghĩ vậy, nhưng lại nghe Tần Vũ phía trước, lúc này nói: "Lối ra ngay trước mắt rồi, cách đây chỉ khoảng hai mươi mét, chúng ta có thể ra ngoài rồi!".

Nghe xong câu nói này, Trương Long vốn dĩ đã nản lòng thoái chí, cho rằng lần này chắc chắn sẽ chết, liền lập tức lấy lại được chút tự tin!

Sở dĩ trước đó ông cho rằng không thể thoát ra được, ngoài con Quỷ Anh đang ở trước mắt, căn bản không kịp làm bất kỳ sự né tránh nào, còn về việc phản kháng, thì càng không thể làm được, nhiều nhất cũng chỉ là phòng ngự mà thôi, và cũng vô cùng miễn cưỡng!

Thế nên trong tình huống như vậy, nếu cách lối ra quá xa, thì tuyệt đối không thể thoát ra khỏi đó được.

Nhưng bây giờ Trương Long nghe Tần Vũ nói lối ra ở phía trước ông khoảng mười mấy mét, khoảng cách đó đối với ông căn bản không xa lắm, chỉ cần có thể kiên trì lùi lại khoảng hai mươi giây, thì cũng đủ để đi được một khoảng cách rồi!

Nghĩ vậy, Trương Long cũng đã hạ quyết tâm, hiện tại đã đến lúc sinh tử, nhất định phải dốc hết sức lực ra mà liều!

Nếu không, tính mạng của ông, e rằng sẽ phải bỏ lại ở đây.

Sau khi hiểu rõ điều này, Trương Long cũng không lãng phí thời gian, mỉm cười với con Quỷ Anh trước mặt!

Quỷ Anh tuy trước đó vô cùng kiêu ngạo, nhưng cũng biết những người trước mặt đã hiểu ra, cũng không phải yếu ớt như vẻ bề ngoài, mà cũng có chút bản lĩnh trên người!

Sau khi hiểu rõ điều này, nó cũng ý thức được sự việc không ổn, hơi sững lại, và cuối cùng cũng để Trương Long nắm bắt được thời cơ!

Chỉ thấy Trương Long lập tức ngậm miệng lại, dùng sức cắn một chút vào lưỡi!

Phải biết rằng trên lưỡi có rất nhiều mạch máu, nên máu liền chảy vào miệng!

Phải biết rằng máu đầu lưỡi, là máu dương khí nhất trên cơ thể con người, quý giá hơn máu đầu ngón tay không biết bao nhiêu lần!

Trương Long cũng thực sự bị dồn vào đường cùng, nên mới phải dùng đến hạ sách là máu đầu lưỡi!

Bởi vì ông biết hiện tại chỉ cần có thể ngăn chặn con Quỷ Anh một lúc, thì có lẽ có thể thoát ra ngoài rồi!

Thế nên, tuy việc sử dụng máu đầu lưỡi sẽ làm tổn hại nguyên khí, nhưng hiện tại cũng không thể không sử dụng!

Sau khi cắn nát lưỡi của mình, Trương Long lập tức phun máu đầu lưỡi ra từ miệng.

Vốn dĩ Quỷ Anh cách Trương Long rất gần, nên tuy Quỷ Anh đã chú ý thấy điều bất thường, nhưng hiện tại căn bản không kịp bỏ chạy.

Chỉ thấy máu đầu lưỡi mà Trương Long phun ra, bắn lên người Quỷ Anh!

Trong nháy mắt, trên người Quỷ Anh như thể bị axit sulfuric đổ vào!

Vậy mà bị ăn mòn đến mức bốc khói đen.

Vết thương mà Quỷ Anh bị Tần Vũ dùng kiếm thiêu đốt trước đó, cách đây không lâu mới được phục hồi một chút nhờ ăn thịt Vương Hải.

Nhưng bây giờ, sau khi bị Trương Long phun một ngụm máu đầu lưỡi làm tổn thương, không chỉ những vết thương đã phục hồi trước đó đều nứt ra, mà còn xuất hiện thêm nhiều vết thương.

Quỷ Anh vốn dĩ đã trông vô cùng xấu xí, bây giờ trên người và mặt đều có từng vết sẹo, càng khiến người ta cảm thấy nó giống như một con quái vật!

Lợi dụng lúc Quỷ Anh đau đớn trong một khoảng thời gian, Trương Long cũng cuối cùng có được một cơ hội, nhanh chóng quay người tản ra phía trước.

Chỉ thấy lúc này, Lâm Phượng đã thoát ra thành công khỏi một mê cung vô cùng nguy hiểm và chết người, mấy người còn lại cũng lần lượt thoát ra khỏi mê cung!

Sau khi Trương Long thoát ra, con Quỷ Anh trong mê cung, vô cùng oán độc nhìn mấy người, ánh mắt như thể không thể chờ đợi để giết chết họ, và muốn ăn thịt tất cả thi thể của họ!

"Đồ hỗn đản, các ngươi tưởng dễ dàng thoát ra khỏi đây sao?" Quỷ Anh trong hành lang, nhìn Tần Vũ và những người khác bên ngoài, vô cùng hung tợn nói.

Nói xong, nó không lãng phí thời gian nữa, không thể nhìn thấy

những kẻ thù này, lại thoát ra khỏi tầm mắt của mình như vậy!

Chỉ thấy Quỷ Anh lập tức bay về phía Tần Vũ, không thể không nói, tốc độ của nó thực sự quá nhanh!

Tần Vũ vốn dĩ nghĩ rằng có Trương Long ra tay, thì không cần tự mình ra tay đối phó với con Quỷ Anh trong hành lang.

Nhưng sự việc đã đến nước này, e rằng anh cũng không thể không ra tay, dù sao tốc độ của con Quỷ Anh thực sự quá nhanh, nếu cứ để mặc nó xông về phía trước, không ngăn chặn, thì e rằng con Quỷ Anh thực sự có thể xông ra khỏi mê cung, lúc đó thì tất cả đều chết chắc!

Hiểu rõ điều này trong lòng, chỉ có Tần Vũ, người đã sớm có quyết tâm, cũng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, nói với mọi người xung quanh: "Tôi sẽ đi ngăn chặn, nếu tôi không ra được, thì cũng có thể đồng quy vu tận với con Quỷ Anh, lúc đó xin mọi người hãy đưa Lâm Phượng ra ngoài!".

Những người xung quanh nghe Tần Vũ nói xong, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì tất cả mọi người đều nhìn ra, lúc này các cơ quan sắp đóng lại, lúc này đi vào là hành vi tìm chết duy nhất, huống chi trong số đó có một lời khuyên của một người tài ba như thần, e rằng khả năng thoát ra không cao.

Nhưng trong tình huống như vậy, Tần Vũ vậy mà lại lao vào, không thể không nói, điều đó thực sự khiến mọi người có chút khâm phục một người trẻ tuổi hơn mình.

Nhưng đã có người khác đứng ra làm kẻ tiên phong, không cần tự mình xử lý một kẻ địch mạnh mẽ như Quỷ Anh!

Vậy thì trong lòng Trương Long đại sự vô cùng vui mừng, bởi vì mỗi người đều biết, nếu Quỷ Anh thực sự thoát ra khỏi mê cung này, thì đó sẽ là một mối nguy hiểm vô cùng lớn đối với họ.

Thế nên nhất định phải có một người ở bên trong, trì hoãn việc Quỷ Anh thoát ra, ngay cả khi phải dùng phương pháp đồng quy vu tận, trì hoãn Quỷ Anh, không cho nó thoát ra, cũng đáng giá.

Nhưng mặc dù cách này, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ, nhưng cũng không có ai có thể chủ động đề xuất, đương nhiên, ngoại trừ Tần Vũ!

Thực ra nguyên nhân trong đó cũng vô cùng đơn giản, đó là ai đi vào làm việc mạo hiểm đó, cũng đã trở thành một vấn đề vô cùng lớn.

Dù sao tình hình hiện tại nguy hiểm như vậy, e rằng ai đi vào người đó sẽ chết chắc.

Trong tình huống như vậy, đương nhiên không có ai sẽ chủ động muốn đi vào.

Sở dĩ Tần Vũ lựa chọn đi vào, là hoàn toàn để có thể hy sinh bản thân để đổi lấy việc Lâm Phượng có thể thoát ra ngoài, nếu không thì anh căn bản sẽ không lựa chọn đi vào.

Nếu Lâm Phượng không ở trong đội ngũ này, không có người mà Tần Vũ phải bảo vệ, vậy thì Tần Vũ cũng sẽ liều mạng một phen, có thể sẽ đi tìm cái chết ư?

Hiện tại Tần Vũ, chủ động đứng ra đi vào, lúc này Trương Long đương nhiên cũng không muốn từ chối, bởi vì trong lòng ông đã sớm vô cùng lo lắng, liệu có ai sẽ đi ngăn chặn con Quỷ Anh.

Sở dĩ không ai nói ra, cũng là vì sợ rằng sau khi nói ra sẽ trở thành kẻ tiên phong, lúc đó người cần phải đi vào có lẽ là mình.

Nhưng bây giờ Tần Vũ đã quyết định chủ động đi vào, Trương Long đương nhiên cũng không còn áp lực tâm lý nữa!

Còn về việc giúp Tần Vũ hộ tống Lâm Phượng ra ngoài, thực ra trong tình huống Tần Vũ có thể thành công ngăn chặn con Quỷ Anh,

thì vấn đề khó khăn lớn nhất cũng đã được giải quyết.

Những gì còn lại mà họ phải đối mặt thực ra cũng chỉ là một số cơ quan bình thường mà thôi, và đã đi vào một lần, cũng đã rất quen thuộc với những cơ quan đó, nếu cần phải đi ra ngoài lần nữa, thì căn bản không phải là chuyện khó khăn!

Ngay cả Quỷ Anh cũng bị Tần Vũ giết chết, đối với họ cũng coi như là ân nhân cứu mạng rồi, vậy thì làm ơn thuận tiện như vậy, đối với họ, cũng không phải là chuyện gì to tát.

Dù sao Tần Vũ trên đường đi đã cứu giúp không biết bao nhiêu lần rồi, nên đối với những người này.

Anh cũng coi như là một vị ân nhân cứu mạng.

Chỉ cần không có Quỷ Anh, một mối nguy hiểm lớn nhất, muốn thoát ra khỏi đó, cũng không phải là chuyện khó khăn, nên Trương Long cũng sẽ không không muốn.

Trương Long sau khi hiểu rõ lợi hại trong lòng, là người đầu tiên đứng ra nói với Tần Vũ: "Tiểu huynh đệ, xin cậu cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Lâm Phượng, an toàn bảo vệ cô ấy ra ngoài." Không chỉ riêng Trương Long, sau khi Trương Long nói xong, Tĩnh Bạch cũng tiếp lời đứng ra nói với Tần Vũ sắp đi vào: "Yên tâm đi, cũng không còn vấn đề khó khăn nào nữa, tôi nhất định có thể thành công đưa Lâm Phượng ra ngoài!".

Hai người đối với Tần Vũ, cũng coi như là tiền bối rồi, lời nói ra đương nhiên không thể không tính, đối với lời hứa của những người đức cao vọng trọng như vậy.

Tần Vũ nghe xong, cũng chỉ gật đầu với họ, rồi quay người đi vào hành lang!

Con Quỷ Anh thực sự không ngờ, Tần Vũ có thể thoát ra khỏi cơ

hội này, vậy mà lại có gan, quay trở lại mê cung lần nữa!

"Thằng nhóc, ta thấy ngươi thực sự không biết sống chết là gì!

Chương 434

Rõ ràng có cơ hội sống vậy mà dám quay lại!" Quỷ Anh cười nói với Tần Vũ, thích thú nhìn Tần Vũ trước mặt.

Bởi vì nó nhìn thấy tất cả những người ra lệnh ở đây đều là Tần Vũ, nên tất cả những chuyện xảy ra chắc chắn đều có liên quan đến Tần Vũ trước mặt!

Nhưng Tần Vũ nghe Quỷ Anh nói xong, khóe miệng lại nhếch lên nở một nụ cười nhẹ, rồi nói với con Quỷ Anh trước mặt: "Nếu để ngươi thoát ra ngoài, chắc chắn tất cả mọi người đều sẽ gặp tai ương!".

"Nếu có thể hy sinh một mạng người, tiêu diệt ngươi vĩnh viễn ở đây, thì mọi người mới có thể sống sót!

Ta một người đổi lấy nhiều người như vậy, ta cũng không thiệt thòi!".

Khi Tần Vũ nói câu này, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, trông như thể mọi chuyện đều đã được anh tính toán trong lòng.

Khiến Quỷ Anh vậy mà cảm thấy như thể mình vẫn luôn bị Tần Vũ nắm giữ trong tay, cảm giác bị người khác dắt mũi như vậy đương nhiên vô cùng khó chịu!

Huống chi trong những lời mà Tần Vũ nói ra, còn tiết lộ một điểm quan trọng!

Đó là anh đi vào đây, căn bản không có ý định đi ra ngoài nữa, mang theo quyết tâm đồng quy vu tận ở đây, mới đi vào bên trong!

Và bây giờ Tần Vũ căn bản không sợ chết, vì muốn có thể giết chết Quỷ Anh ở đây!

Phải biết rằng Quỷ Anh hôm nay mới là ngày đầu tiên được sinh ra, căn bản chưa kịp nhìn ngắm một thế giới tươi đẹp, như thể vừa bị Trương Long trêu chọc vậy!

Mới được sinh ra trong ngôi mộ này, ngay cả ánh sáng mặt trời của thế giới này cũng chưa được nhìn thấy, làm sao có thể cứ thế chết ở đây được!

Sau khi hiểu rõ điều này, Quỷ Anh không khỏi tức giận nói với Tần Vũ: "Ngươi tưởng chỉ bằng ngươi mà có thể giữ được ta sao?".

Thực ra câu nói này của nó đúng là sự thật, bởi vì sức mạnh của nó thực sự cao hơn Tần Vũ rất nhiều!

Nói xong, Quỷ Anh sợ rằng mình sẽ thực sự đồng quy vu tận với Tần Vũ ở đây, vài lần không nói nữa, trực tiếp nhanh chóng xông về phía Tần Vũ đối diện!

Tần Vũ vậy mà dám đi vào, vậy thì tự nhiên trong lòng đã sớm có cách đối phó, chỉ thấy không đợi Quỷ Anh, có thể thành công đến trước mặt mình!

Tần Vũ, người đã sớm có cách đối phó trong lòng, liền nhanh chóng rút Trấn Tà Kiếm ra, chắn ngang trước người mình!

Vốn dĩ bây giờ trong hành lang không gian vì hai bên tường đang khép lại, trở nên vô cùng chật hẹp.

Tần Vũ đột nhiên chắn ngang một thanh Trấn Tà Kiếm trước mặt mình.

Trong tình huống như vậy, nếu Quỷ Anh chỉ có thể đi về phía trước, thì chắc chắn sẽ đâm vào thanh kiếm của Tần Vũ!

Thực ra nếu chỉ đơn thuần đâm vào kiếm, thì sẽ không gây ra quá nhiều tổn hại cho bản thân.

Nhưng Quỷ Anh trước đó đã gặp phải rất nhiều âm mưu quỷ kế của Tần Vũ!

Bây giờ nhìn thấy Tần Vũ vậy mà lại đứng yên ở đó không động đậy!

Tình huống này thực sự khiến Quỷ Anh có chút không hiểu cách làm của Tần Vũ.

Để không mắc bẫy của Tần Vũ, mặc dù trong nháy mắt đó, nếu Quỷ Anh bất chấp nguy hiểm bị thương mà xông lên, thì tuyệt đối có khả năng giết chết Tần Vũ!

Nhưng Quỷ Anh lại nghĩ rằng hiện tại Tần Vũ đương nhiên không chỉ đơn thuần là phòng ngự mà thôi!

Thế nên căn bản không dám tiến lên, và cũng đã lãng phí một cơ hội tấn công tuyệt vời như vậy!

Thực ra Tần Vũ, lúc đó thực sự không hề giấu giếm âm mưu quỷ kế nào cả, chỉ là muốn hù dọa con Quỷ Anh trước mặt mà thôi!

Vì những chuyện liên tiếp xảy ra đã lừa Quỷ Anh nhiều lần, trong mắt Tần Vũ, Quỷ Anh tự phụ kia chắc chắn sẽ đoán xem mình có đang giăng bẫy đối phương hay không, nên tuyệt đối sẽ không dám mạo hiểm tiến lên!

Quả nhiên đúng như dự đoán, Quỷ Anh thực sự không dám tiến về phía trước, Tần Vũ không khỏi thầm đắc ý!

Cũng thầm cảm thấy Quỷ Anh đúng là có chỉ số IQ không cao.

Chỉ cần có thể kéo dài thời gian với Quỷ Anh, vậy thì đợi bức tường khép lại, lúc đó Quỷ Anh chắc chắn sẽ chết bên trong.

Đương nhiên, cách này Tần Vũ cũng sẽ phải hy sinh!

Quỷ Anh không phải kẻ ngốc, tuy không dám mạo hiểm tiến lên,

nhưng cũng hiểu Tần Vũ đang kéo dài thời gian.

Phải biết rằng Quỷ Anh rất khó khăn mới có thể xuất hiện, nhưng lại không muốn chết ở đây.

Mặc dù hiện tại nó không ở thân phận con người, chỉ là một Quỷ Anh, nhưng nó không quan tâm điều đó, nó cũng hy vọng có thể ra ngoài để hưởng thụ nhân gian!

Sau khi nghĩ thông suốt, nó lại hung hãn nhìn về phía Tần Vũ trước mặt!

Tần Vũ nhìn đôi mắt xanh lục phát sáng, giống như một con sói đói trong bóng tối, trong lòng tuy có chút sợ hãi, nhưng cũng nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Anh sẽ không dễ dàng bị dọa lùi!

Chỉ thấy Quỷ Anh cũng nhận ra rằng Tần Vũ tuy liều chết như không, nhưng trong lòng vẫn có chút dao động!

Sau khi nhìn rõ hơn một chút, Quỷ Anh lập tức thấp giọng dụ dỗ Tần Vũ trước mặt: "Huynh đệ cũng không cần thiết, ta thấy ngươi còn trẻ như vậy, hà tất phải chết chung với ta ở đây chứ!" "Chỉ cần ngươi thả ta ra ngoài, tự nhiên ta cũng sẽ không so đo với ngươi, có thể bỏ qua một lần!" Ban đầu, Tần Vũ trong lòng có chút dao động, nhưng sau khi nghe Quỷ Anh nói một hồi, ngược lại, anh lập tức hạ quyết tâm!

Chỉ thấy Tần Vũ đứng nguyên tại chỗ, không khỏi phát ra một tiếng cười lạnh sâu sắc.

Quỷ Anh nghe thấy tiếng cười đó thì có chút bối rối, không hiểu vì sao Tần Vũ lại đột nhiên bật cười!

Quỷ Anh lập tức nói với Tần Vũ trước mặt: "Cái tên gia hỏa này đang cười cái gì!" "Tôi cười ngươi lẽ nào coi tôi là thằng ngốc sao?

Cái từ 'nói dối không chớp mắt' tôi biết, làm sao có thể mắc bẫy vài ba câu của ngươi được!" Tần Vũ tức giận nói với Quỷ Anh trước mặt.

Quỷ Anh nghe những lời đó xong, cũng biết rằng việc dụ dỗ đã không thành công, vì Tần Vũ không chịu nói lý lẽ như vậy.

Vậy thì Quỷ Anh cũng không định lãng phí lời lẽ nữa, dù sao nếu thời gian cứ kéo dài, đợi đến khi hai bức tường khép lại.

Đến lúc đó, Quỷ Anh có muốn ra ngoài cũng không thể ra được nữa, không chừng sẽ rơi vào kết cục hồn phi phách tán.

Lúc đó, đừng nói là biến thành người mà ra ngoài, có còn tồn tại được hay không cũng không biết!

Phải biết rằng nó vừa mới được sinh ra chưa đầy một ngày, nhưng không muốn chết đi, nên nhất định vào giây phút cuối cùng cũng phải liều mạng một phen sinh tử đối quyết với Tần Vũ!

Sau khi nghĩ thông suốt trong lòng, Quỷ Anh tuy có chút e ngại thanh kiếm uy lực cực lớn trong tay Tần Vũ, nhưng cũng không thể lãng phí cơ hội nữa, sợ hồn phi phách tán!

Chỉ thấy Quỷ Anh sau khi đã hạ quyết tâm, lập tức nói với Tần Vũ trước mặt: "Tiểu tử, ngươi tự tìm cái chết, đừng trách ta." Nói xong câu đó, nó không lãng phí thời gian, há miệng ra!

Cái miệng vốn chỉ nhỏ như đứa bé con, lại đột nhiên trong khoảnh khắc biến lớn bằng cả chậu rửa mặt!

Và từ trong đó thò ra một cái lưỡi cực kỳ lớn, trên lưỡi toàn là dịch nhầy màu đỏ.

Tần Vũ nhìn cảnh này xong, không khỏi nhíu mày, vì thật sự quá ghê tởm.

Nhưng anh sẽ không để bị cái thứ khó coi đó giết chết.

Chỉ thấy cái lưỡi của Quỷ Anh vừa chạm đến gần Tần Vũ, nhưng không thể chạm vào anh!

Tần Vũ, người đã có nhiều kinh nghiệm thực chiến, không đợi đối phương ra tay mà đã phản ứng trước!

Chỉ thấy Tần Vũ hai tay cầm kiếm, chỉ vừa xoay nhẹ cổ tay một cái!

Trấn Tà Kiếm lập tức chém vào cái lưỡi của Quỷ Anh!

Chương 435

Cái lưỡi đó cũng không phải gân thép xương sắt, sau khi bị kiếm trong tay Tần Vũ chém, lập tức bị chém thành hai đoạn, trong đó một đoạn rơi xuống đất!

Lập tức hóa thành một vũng máu đen!

Tần Vũ xem cảnh đó xong, chỉ cảm thấy hơi kinh hãi!

Nhưng trong khoảnh khắc kinh ngạc đó, chỉ thấy từ vết thương vừa bị chém đứt, một cái lưỡi khác lại mọc ra, và vẫn với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Tần Vũ.

Ban đầu Tần Vũ và đoạn lưỡi bị đứt cũng không cách nhau quá xa, dưới sự tấn công bất ngờ như vậy, đương nhiên anh không kịp dùng Trấn Tà Kiếm trong tay để phản kích nữa.

May mắn thay, Tần Vũ không phải kẻ ngốc, sau khi nhận ra đối phương không phải là đối thủ bình thường, anh lập tức lùi lại hai bước!

Nhưng dù đã né tránh, điều đó không có nghĩa là anh đã quên đi mục đích ban đầu khi tiến vào!

Phải biết rằng vào đây, là để kéo chân Quỷ Anh, đợi khi hai bên tường cơ quan khép lại, có thể tiêu diệt Quỷ Anh!

Ngược lại, nếu để Quỷ Anh trốn thoát, vậy thì tất cả mọi người bên ngoài đều sẽ chết không có đất chôn!

Sau khi nghĩ thông suốt trong lòng, Tần Vũ chỉ lùi lại vài bước, chứ không trực tiếp rút lui khỏi lối đi!

Không phải sau vài bước điều chỉnh, Tần Vũ đã có thể phản ứng, cũng có khả năng phản kích, lợi dụng một chút thời gian né tránh, anh

có thể nhìn rõ phương thức tấn công của cái lưỡi.

Chỉ thấy Tần Vũ nắm rõ kinh nghiệm về phương thức tấn công của cái lưỡi, liền dứt khoát vung kiếm trong tay chém thẳng tới!

Vì Tần Vũ đã nhìn rõ hình thức tấn công của cái lưỡi, nên lần tấn công bất ngờ này, anh lại trúng phải cái lưỡi!

Lần này Tần Vũ không còn ngốc nữa, vừa nãy là vì quá chủ quan, cho rằng chỉ cần chém đứt cái lưỡi thì sẽ không còn nguy hiểm, nhưng lại không ngờ cái lưỡi đó lại có khả năng tái sinh mạnh mẽ như vậy!

Nếu không phải vì Tần Vũ phản ứng đủ nhanh, dưới sự tấn công bất ngờ của cái lưỡi đó, anh đã nhanh chóng lùi lại, không chừng bây giờ đã bị cái lưỡi đó đánh trúng rồi.Giờ phút này, Tần Vũ cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh.

Trong phòng giam không lớn không nhỏ này, không có bất cứ thứ gì khác.

Ngoài ba chiếc giường cũ nát ra, bên cạnh Tần Vũ còn có ba gã đàn ông cao lớn vạm vỡ, mỗi kẻ đều trông hung tợn hơn kẻ khác, vừa nhìn đã biết không phải hạng người tốt lành gì.

Quả thật là vậy, những người bị giam ở đây đều là những kẻ giết người, cướp giật, mỗi người đều có tiền án.

Ở cùng loại người này, Tần Vũ chỉ càng cảm thấy ghê tởm hơn!

Rõ ràng, thấy Tần Vũ đột nhiên xuất hiện, ba gã đàn ông đầu tiên sững sờ, sau đó, một gã tên Hổ ca chậm rãi đi về phía Tần Vũ.

Lúc đó, hắn dừng bước, nhẹ nhàng vươn tay vỗ vai Tần Vũ, rồi từng chữ từng câu nói: "Thằng nhóc mới, đừng sợ, trong phòng giam này tao mới là đại ca, hai thằng kia không dám động vào mày đâu." Không hiểu vì lý do gì, nghe Hổ ca nói xong, nước mắt Tần Vũ không

kìm được chảy ra, câu nói đó thật lòng.

Chỉ cần không bắt nạt Tần Vũ, thì anh đã thắp hương cầu trời rồi.

Tần Vũ không thể nghĩ rằng, cái gã tên Hổ ca này, lại có tấm lòng lương thiện đến vậy.

Sau đó, Tần Vũ nhẹ nhàng gật đầu, bước những bước nặng nề đi về phía Thiết Bì và Hầu Tử.

Vì Tần Vũ đi đến trước mặt họ để thể hiện thiện chí, lúc đó, Tần Vũ đã sớm vươn tay ra, định bắt tay, nhưng không ngờ, trong một khoảnh khắc Tần Vũ dường như nhận ra điều gì đó.

Dưới sự thúc đẩy của bản năng, Tần Vũ quay đầu nhìn lại, "Hô" một tiếng, một luồng gió mạnh quét tới, ngay sau đó, nắm đấm trong tay Hổ ca giáng một cú đấm mạnh vào đầu Tần Vũ.

"Rầm" một tiếng!

Cả người Tần Vũ bị đánh ngã xuống đất, cảm giác đau đớn kịch liệt truyền vào não bộ anh.

Cảnh tượng đột ngột này khiến Tần Vũ cứng họng, mắt trợn há hốc mồm.

Tần Vũ nằm sấp trên đất, chịu đựng cảm giác đau đớn kịch liệt, như thể rơi xuống tận đáy vực.

Lúc đó, Hổ ca đi đến trước mặt Tần Vũ, nhìn anh một cái, lạnh lùng nói: "Mày vừa nãy không nghe thấy lời tao nói sao?

Trong phòng giam này tao mới là đại ca, hai thằng kia không dám động, nhưng Tần Vũ thì không giống vậy, bây giờ mày hiểu rồi chứ!" Nghe câu nói đó, Tần Vũ mới biết hắn mới là ác ma đáng sợ nhất trên đời, là tồn tại như quỷ dữ.

Tần Vũ im lặng gật đầu, cố gắng đứng dậy từ dưới đất.

Tuy nhiên, trong một phần nghìn giây, Tần Vũ chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra, Hổ ca đứng bên cạnh liền hung hăng đưa chân đá mạnh vào bụng Tần Vũ.

Tần Vũ không kịp phản ứng, bị cú đá đó ngã gục xuống đất, cảm giác đau rát truyền vào bụng anh.

Tần Vũ cảm thấy ruột gan trong cơ thể như đang quặn thắt.

Lúc đó, Hổ ca đi đến trước mặt Tần Vũ, lại một lần nữa lạnh lùng nói: "Não mày có vấn đề à, tao cho mày đứng lên sao?

Không nghe lời đúng không?" Hổ ca nói xong, Thiết Bì và Hầu Tử đứng không xa liền cười điên dại, tiếng cười cuồng loạn vang khắp mọi ngóc ngách của phòng giam.

Trong lòng Tần Vũ rõ hơn ai hết, trước mặt Hổ ca mạnh mẽ, anh không có chút sức lực nào để phản kháng, chỉ có thể mặc kệ hắn ta hành hạ thỏa thích.

Trong khoảnh khắc đó, Tần Vũ mới biết rằng phòng giam này đơn giản còn đáng sợ hơn cả địa ngục.

Lần này, Tần Vũ đã nghe lời.

Anh ngoan ngoãn nằm sấp trên đất, thậm chí không dám động đậy, vì Tần Vũ sợ rằng khi anh đứng dậy, Hổ ca sẽ lại dùng quyền cước đánh anh!

Vào lúc Tần Vũ vạn niệm đều tro tàn, "Bộp" một tiếng, cửa phòng giam bị mở ra, ngay sau đó, một viên cảnh sát bước vào.

Tần Vũ nhận ra viên cảnh sát này, chính là người đã đưa anh ra khỏi nhà lúc đầu, giờ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt anh.

Không biết vì sao, khi viên cảnh sát xuất hiện trước mặt Tần Vũ, hắn ta cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn Tần Vũ một cái, rồi đột nhiên

nói: “Ra ngoài, Tần Vũ, có lời muốn hỏi.” Tần Vũ, nhẫn nhịn cảm giác đau đớn kịch liệt truyền khắp cơ thể, chật vật từ từ đứng dậy một lần nữa.

Lúc đó, Tần Vũ đi sát theo sau viên cảnh sát, nhưng Tần Vũ vạn lần không ngờ, hắn ta lại đưa Tần Vũ vào phòng thẩm vấn.

Thời gian từng chút trôi qua, Tần Vũ không biết rốt cuộc đã bao lâu.

Giờ phút này, trong phòng thẩm vấn, Tần Vũ ngồi trên một chiếc ghế lạnh lẽo.

Trước mặt Tần Vũ có một cái bàn, đối diện cái bàn là viên cảnh sát kia, vẻ mặt hung tàn, vì hắn đang trừng mắt nhìn chằm chằm vào mặt Tần Vũ.

Một lúc lâu sau, đột nhiên nghe thấy hắn nói: “Trước khi giết người, chẳng phải có một kẻ cướp sao?” Không hiểu vì sao, nghe câu nói của viên cảnh sát, Tần Vũ đột ngột ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vì Tần Vũ căn bản không hiểu ý nghĩa của câu nói đó, sao có thể chứ, Tần Vũ sao có thể đi giết người được!

Tần Vũ định mở miệng, viên cảnh sát đột nhiên vươn tay ngắt lời Tần Vũ, chỉ nghe thấy hắn lại một lần nữa từng chữ từng câu nói: “Kẻ cướp đó, một thiếu niên, tên là Bạch Phong, đã chết rồi, bây giờ mày có gì muốn nói không?” Tần Vũ cảm thấy dở khóc dở cười, cái thiếu niên tên Bạch Phong đó quả thật đã cướp tiền Tần Vũ, nhưng lúc đó Tần Vũ trên người không một xu dính túi, cuối cùng thiếu niên đó đã đá Tần Vũ một cái rồi rời đi.

Nhưng Tần Vũ vạn lần không ngờ, hắn ta đã chết, và điều chết tiệt hơn là mãi đến bây giờ Tần Vũ mới biết tên thiếu niên đó là Bạch

Phong.

Bạch Phong đã chết, không liên quan gì đến Tần Vũ, huống hồ Tần Vũ cũng không giết người, nhưng Tần Vũ bây giờ không hiểu viên cảnh sát này rốt cuộc muốn gì.

Trong lòng hắn ta đã sớm coi Tần Vũ là kẻ giết người, nhưng Tần Vũ rõ ràng nhớ rằng đêm hôm đó sau khi Bạch Phong rời khỏi anh, hắn ta không hề xuất hiện lại trước mắt Tần Vũ.

Lúc đó Tần Vũ căn bản không đánh, cũng không thể giết chết hắn, nên ở điểm này, Tần Vũ trong lòng rõ hơn ai hết, nếu không nhầm thì có lẽ có người đang vu oan cho Tần Vũ.

Tần Vũ không nói gì nữa, im lặng cúi đầu.

Thấy vẻ mặt của Tần Vũ, viên cảnh sát cười lạnh một tiếng.

Đồng thời, chỉ nghe thấy hắn lại một lần nữa nói: "Đêm mà Bạch Phong chết, chỉ có mày ở cùng hắn, lúc đó có người nhìn thấy hai người đánh nhau ở ngã tư." "Nhưng chỉ sau chưa đầy một tiếng, Bạch Phong đã chết trong nhà mày, hàng xóm của mày đã báo án, nên tao mới tìm đến."Đừng quên, tham gia tiệc sinh nhật của Hồ Tuyết, mỗi người không thể nào mặc quần áo rách rưới được.

Đương nhiên, trong số tất cả mọi người, trừ Tần Vũ ra, mỗi người đều ăn mặc rất chỉnh tề.

Chương 436

Chỉ có Tần Vũ trông như một tên ăn mày, không biết tại sao, sau khi hiểu ra, Tần Vũ cảm thấy mặt mình hơi đỏ lên, Tần Vũ cảm thấy không khí có chút gượng gạo.

Tần Vũ không biết Hồ Tuyết vì sao lại mời anh đến biệt thự của mình, nhưng dù sao đi nữa, Tần Vũ không còn nghĩ đến những chuyện vô ích đó nữa, vì Tần Vũ muốn xem rốt cuộc những người này đang giở trò gì.

Tần Vũ muốn xem "trong hồ lô bán thuốc gì" (có âm mưu gì), vì Tần Vũ có linh cảm mạnh mẽ rằng kẻ sát nhân đang ở trong số tất cả mọi người, bao gồm cả Đại Sơn đang đứng bên cạnh Tần Vũ.

Vì vậy Tần Vũ cẩn thận đếm, trong số tất cả những người có mặt, bao gồm cả Tần Vũ, tổng cộng có sáu người.

Nghĩa là, trừ Tần Vũ ra, năm người còn lại đều có mức độ đáng ngờ nhất định.

Vô tình, Tần Vũ đưa mắt nhìn lên một cái bàn, trên đó bày vài chai sâm panh và vài chai nước ngọt.

Điều khiến Tần Vũ cảm thấy may mắn là, trong khoảng thời gian sau đó không phát hiện bất kỳ hiện tượng bất thường nào.

Tiệc sinh nhật diễn ra rất thuận lợi, trong suốt buổi tiệc không hề xảy ra bất kỳ hiện tượng bất thường nào.

Điều này cũng khiến Tần Vũ cảm thấy an tâm nhất, vì Tần Vũ không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì.

Mọi thứ, có lẽ đã hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Tần Vũ.

Không biết vì sao, Tần Vũ luôn cảm thấy như thể đây là đêm

trước của một cơn bão lớn!

Sâm panh rất ngon, mùi hương tỏa ra khiến não Tần Vũ trở nên mơ mơ màng màng.

Mãi đến lúc đó Tần Vũ mới biết những chai sâm panh này đều do Hồ Tuyết chuẩn bị từ trước.

Biết tối nay sẽ có nhiều người, cô ấy đã gửi thiệp mời đến tất cả mọi người, Tần Vũ cũng may mắn được mời đến đây.

Tần Vũ không biết đây là một sự trùng hợp hay ngẫu nhiên, hay có lẽ trong bữa tiệc sinh nhật này, có người đang âm mưu điều gì đó, hoặc có thể hoàn toàn vượt ngoài mọi dự liệu của Tần Vũ.

Những chai sâm panh này đều do Hồ Tuyết chuẩn bị từ trước, rất ngon, vừa vào miệng đã tan chảy.

Không chỉ vậy, những chai nước ngọt bên cạnh là do Ngô Đồng mang đến, tuy chỉ là một học sinh.

Không có nhiều tiền, nên Tần Vũ có thể suy đoán rằng lý do cô ấy mang nước ngọt đến, chỉ là một chút tấm lòng mà thôi.

Thậm chí trong suốt bữa tiệc, mọi người đều uống, và uống rất vui vẻ.

Tần Vũ cảm nhận rõ ràng rằng trong số tất cả mọi người, Hắc Tử và Hoàng Sơn có quan hệ tốt nhất.

Đừng quên, tại công trường mà Hắc Tử làm việc, có một nhà đầu tư đang rót tiền vào đó.

Ông chủ đó là Hoàng Sơn, trong bữa tiệc sinh nhật, mỗi người đều đã nói chuyện với hắn.

Mãi đến lúc đó Tần Vũ mới biết được chuyện cụ thể, tất cả mọi người đã tham gia cuộc thi marathon đó vào năm trước.

Nhưng vì thể lực kiệt quệ, cuối cùng mỗi người đều phải nhập viện vì thiếu oxy, chính là nhờ sự giúp đỡ của Bạch Phong.

Họ mới thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng, ở điểm này mỗi người đều vô cùng cảm ơn Bạch Phong.

Điều đáng tiếc là, thiếu niên tên Bạch Phong kia, tuổi còn trẻ như vậy lại chết trên thế giới này.

Thật sự khiến người ta cảm thấy tiếc nuối, cũng khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Nhưng dù sao đi nữa, người đã chết không thể sống lại, chỉ có thể chấp nhận hiện thực tàn khốc này.

Không biết vì sao, mũi Tần Vũ cay xè, nước mắt chảy ra.

Nếu Bạch Phong còn sống, khi xuất hiện tại bữa tiệc sinh nhật này, Tần Vũ không biết tâm trạng của anh sẽ cảm thấy thế nào.

Hoặc có lẽ sau khi chứng kiến cảnh tượng ấm áp này sẽ khiến người ta vĩnh viễn không thể quên được.

Tất cả mọi tiếc nuối đều hóa thành một khoảng trống, Bạch Phong vĩnh viễn cũng không thể thấy được nữa.

Tần Vũ nghĩ rằng, ở điểm này, Bạch Phong dưới cửu tuyền chắc chắn có thể nhìn thấy bữa tiệc sinh nhật tươi đẹp này.

Mỗi người đều đã uống sâm panh, cũng uống nước ngọt.

Sâm panh và nước ngọt được trộn lẫn với nhau, làm như vậy sẽ tạo ra một lượng cồn nhất định.

Dưới tác dụng kích thích của cồn, mỗi người đều ngã vật ra đất, vì não Tần Vũ trở nên mơ mơ màng màng.

Nhưng cảm giác đó đối với Tần Vũ lại khiến anh như đang đi trên bầu trời vậy.

Không biết vì sao, trong một khoảnh khắc, Tần Vũ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó bất tỉnh nhân sự.

Vào khoảnh khắc ý thức trong não Tần Vũ sắp mất đi.

Tần Vũ nhìn rõ tất cả mọi người đều nằm trên mặt đất, mỗi người đều thở yếu ớt.

Giống như đã chết vậy, nhưng Tần Vũ biết họ chỉ còn hơi thở yếu ớt, có thể chết bất cứ lúc nào.

Cuối cùng, Tần Vũ nhắm mắt lại, cả người ngất xỉu.

Tần Vũ không biết đã bao lâu, khi anh một lần nữa tỉnh lại từ hôn mê, lại khó có thể tin được cảnh tượng trước mắt: tất cả mọi người đều nằm trên giường bệnh của bệnh viện, mỗi người đều đã trúng độc.

Đúng vậy, không sai.

Bác sĩ nói, trong bữa tiệc sinh nhật, mỗi người đều đã uống một lượng Kali xyanua nhất định, nhưng không khiến tất cả mọi người tử vong.

Chỉ khiến họ xuất hiện triệu chứng ngộ độc nhẹ.

Mặc dù Tần Vũ là người đầu tiên tỉnh lại, nhưng, giờ phút này.

Trong phòng bệnh, mắt Tần Vũ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào năm người đang nằm trên giường bệnh.

Năm người đó Tần Vũ đều nhận ra, Tần Vũ cũng biết tên của họ, vì tất cả đều là bạn thân của Bạch Phong lúc sinh thời.

Không, Tần Vũ có linh cảm mạnh mẽ rằng kẻ sát nhân ở trong số năm người đó, và điều chết tiệt hơn là.

Điều khiến Tần Vũ cũng không ngờ là anh cũng đã bị ngộ độc Kali xyanua.

Tần Vũ không biết hung thủ rốt cuộc là ai, cũng không biết làm như vậy rốt cuộc là ôm một loại mục đích đáng sợ nào.

Nhưng tình hình hiện tại rất rõ ràng, hung thủ nhất định ở trong số năm người đó.

Sau đó, Tần Vũ hít một hơi thật sâu, không quay đầu lại rời khỏi phòng bệnh.

Giờ phút này, điều Tần Vũ cần làm là giữ cho não bộ cực kỳ tỉnh táo.

Vào khoảnh khắc về đến nhà, Tần Vũ lại một lần nữa ngồi xuống ghế.

Tần Vũ im lặng nhắm mắt, não bộ bắt đầu suy nghĩ về từng chi tiết đã trải qua.

Tần Vũ cẩn thận suy xét từng sự việc đã xảy ra trong bữa tiệc sinh nhật.

Không biết vì sao, càng nghĩ càng thấy không đúng, càng khiến Tần Vũ cảm thấy đau đầu, vì mỗi một chi tiết đều không hề xuất hiện bất kỳ hiện tượng bất thường nào.

Mỗi người đều đã uống sâm panh, mỗi người đều đã uống nước ngọt, và điều chết tiệt hơn là mỗi người có mặt đều đã uống một lượng Kali xyanua nhất định.